Trốn Thoát Mật Thất Vô Hạn

Contents

Trốn Thoát Mật Thất Vô Hạn **5**

1. Chương 1: Tỉnh Lại . . . 5
2. Chương 2: Giết Người . . . 9
3. Chương 3: Trí Mạng . . . 14
4. Chương 4: Trở Về . . . 18
5. Chương 5: Bản Năng . . . 22
6. Chương 6: Quy Tắc . . . 26
7. Chương 7: Bạn Thân . . . 31
8. Chương 8: Con Thuyền Ma (1) . . . 36
9. Chương 9: Con Thuyền Ma (2) . . . 39
10. Chương 10: Con Thuyền Ma (3) . . . 43
11. Chương 11: Con Thuyền Ma (4) . . . 47
12. Chương 12: Con Thuyền Ma (5) . . . 50
13. Chương 13: Con Thuyền Ma (6) . . . 54
14. Chương 14: Trốn Khỏi Thuyền Ma (1) . . . 58
15. Chương 15: Trốn Khỏi Thuyền Ma (2) . . . 62
16. Chương 16: Trốn Khỏi Thuyền Ma (3) . . . 66
17. Chương 17: Thoát Khỏi Thuyền Ma (4) . . . 69
18. Chương 18: Trốn Khỏi Thuyền Ma (5) . . . 73
19. Chương 19: Trốn Khỏi Thuyền Ma (6) . . . 78
20. Chương 20: Trốn Khỏi Thuyền Ma (7) . . . 82
21. Chương 21: Sách Ma . . . 88
22. Chương 22: Kế Thừa . . . 91
23. Chương 23: Tái Phạm . . . 96
24. Chương 24: Hóa Ma . . . 100
25. Chương 25: Điềm Dữ . . . 103
26. Chương 26: Sống Sót . . . 107
27. Chương 27: Trốn Thoát . . . 111
28. Chương 28: Triệu Hồi . . . 115
29. Chương 29: Hình Viêm . . . 120
30. Chương 30: Chiến Đấu . . . 123
31. Chương 31: Tóm Gọn . . . 127
32. Chương 32: Cây Sinh Tử . . . 130
33. Chương 33: Phiên Ngoại – Lạnh Lẽo . . . 134
34. Chương 34: Ký Ức . . . 138
35. Chương 35: Tu La . . . 143
36. Chương 36: Cộng Sinh . . . 149
37. Chương 37: Trăng Trong Gương – Hoa Trong Nước (1) . . . 152
38. Chương 38: Hoa Trong Gương – Trăng Trong Nước (2) . . . 156
39. Chương 39: Hoa Trong Gương – Trăng Trong Nước (3) . . . 159
40. Chương 40: Hoa Trong Gương – Trăng Trong Nước (4) . . . 163
41. Chương 41: Hoa Trong Gương – Trăng Trong Nước (5) . . . 166

42. Chương 42: Thoát Khỏi Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước (1) . . . 170
43. Chương 43: Thoát Khỏi Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước (2) . . . 174
44. Chương 44: Thoát Khỏi Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước (3) . . . 178
45. Chương 45: Thoát Khỏi Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước (4) . . . 182
46. Chương 46: Thoát Khỏi Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước (5) . . . 186
47. Chương 47: Thoát Khỏi Trăng Trong Gương, Hoa Trong Nước (6) . . . 190
48. Chương 48: Thoát Khỏi Trăng Trong Gương, Hoa Trong Nước (7) . . . 193
49. Chương 49: Về Nhà . . . 198
50. Chương 50: Trừng Phạt . . . 202
51. Chương 51: Gia Đình . . . 206
52. Chương 52: Không Gian . . . 210
53. Chương 53: Bóng Ma . . . 214
54. Chương 54: Khúc Nhạc Dạo . . . 218
55. Chương 55: Mai Cốt Chi Địa (1) . . . 223
56. Chương 56: Mai Cốt Chi Địa (2) . . . 227
57. Chương 57: Mai Cốt Chi Địa (3) . . . 231
58. Chương 58: Mai Cốt Chi Địa (4) . . . 236
59. Chương 59: Mai Cốt Chi Địa (5) . . . 240
60. Chương 60: Mai Cốt Chi Địa (6) . . . 243
61. Chương 61: Mai Cốt Chi Địa (7) . . . 247
62. Chương 62: Mai Cốt Chi Địa (8) . . . 251
63. Chương 63: Mai Cốt Chi Địa (9) . . . 255
64. Chương 64 . . . 258
65. Chương 65 . . . 262
66. Chương 66 . . . 266
67. Chương 67 . . . 269
68. Chương 68 . . . 273
69. Chương 69 . . . 277
70. Chương 70 . . . 282
71. Chương 71 . . . 286
72. Chương 72 . . . 291
73. Chương 73 . . . 295
74. Chương 74 . . . 301
75. Chương 75 . . . 306
76. Chương 76 . . . 311
77. Chương 77 . . . 316
78. Chương 78 . . . 321
79. Chương 79 . . . 326
80. Chương 80 . . . 331
81. Chương 81 . . . 336
82. Chương 82 . . . 340
83. Chương 83 . . . 345
84. Chương 84 . . . 350
85. Chương 85 . . . 355
86. Chương 86 . . . 360
87. Chương 87 . . . 364
88. Chương 88 . . . 368
89. Chương 89 . . . 373
90. Chương 90 . . . 378
91. Chương 91 . . . 384
92. Chương 92: (phiên Ngoại) . . . 389
93. Chương 93 . . . 391
94. Chương 94 . . . 396
95. Chương 95 . . . 400

96. Chương 96 404
97. Chương 97 409
98. Chương 98 414
99. Chương 99 420
100. Chương 100 424
101. Chương 101 428
102. Chương 102 433
103. Chương 103 439
104. Chương 104 445
105. Chương 105 452
106. Chương 106 456
107. Chương 107 463
108. Chương 108 468
109. Chương 109 474
110. Chương 110 479
111. Chương 111 483
112. Chương 112 488
113. Chương 113 492
114. Chương 114 497
115. Chương 115 501
116. Chương 116 506
117. Chương 117 510
118. Chương 118 514
119. Chương 119 519
120. Chương 120 524
121. Chương 121 529
122. Chương 122 533
123. Chương 123 537
124. Chương 124 541
125. Chương 125 545
126. Chương 126 551
127. Chương 127 555
128. Chương 128 560
129. Chương 129 564
130. Chương 130 569
131. Chương 131 573
132. Chương 132 578
133. Chương 133 583
134. Chương 134 587
135. Chương 135 591
136. Chương 136 595
137. Chương 137 600
138. Chương 138 604
139. Chương 139 609
140. Chương 140 613
141. Chương 141 617
142. Chương 142 621
143. Chương 143 625
144. Chương 144 630
145. Chương 145 634
146. Chương 146 638
147. Chương 147 643
148. Chương 148 648
149. Chương 149 652

150. Chương 150 657
151. Chương 151 661
152. Chương 152 666
153. Chương 153 671
154. Chương 154 675
155. Chương 155 680
156. Chương 156 686
157. Chương 157 691
158. Chương 158 695
159. Chương 159 700
160. Chương 160 705
161. Chương 161 711
162. Chương 162 715
163. Chương 163 720
164. Chương 164 725
165. Chương 165 730
166. Chương 166 734
167. Chương 167 741
168. Chương 168 746
169. Chương 169 753
170. Chương 170 759
171. Chương 171 765
172. Chương 172 770
173. Chương 173 776
174. Chương 174 781
175. Chương 175 787
176. Chương 176 792
177. Chương 177 796
178. Chương 178 801
179. Chương 179 806
180. Chương 180 810
181. Chương 181 816
182. Chương 182 821
183. Chương 183 826
184. Chương 184 831
185. Chương 185 836
186. Chương 186 840
187. Chương 187 846
188. Chương 188 852
189. Chương 189 856
190. Chương 190 861
191. Chương 191 865
192. Chương 192 871
193. Chương 193 876
194. Chương 194 881
195. Chương 195 885
196. Chương 196 891
197. Chương 197 895
198. Chương 198 899
199. Chương 199 904
200. Chương 200 909
201. Chương 201 915
202. Chương 202: Phiên Ngoại 1 921
203. Chương 203: Phiên Ngoại 2 926

204. Chương 204: Phiên Ngoại 3 931
205. Chương 205: Phiên Ngoại 4 935
206. Chương 206: Phiên Ngoại 5 940

Trốn Thoát Mật Thất Vô Hạn

Giới thiệu
Thể loại: Đam mỹ, kinh dị (kinh bình thường haha), dị năng, trò chơi, nhiều cp, 1x1, chủ thụ, khoa h

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tron-thoat-mat-that-vo-han

1. Chương 1: Tỉnh Lại

La Giản lại nằm mơ, cậu thường xuyên thấy giấc mộng ấy. Trong mơ luôn có một người không nhìn rõ mặt đang nói chuyện với cậu. La Giản cố gắng mở to mắt nhìn rõ khuôn mặt đối phương, cố gắng tập trung để nghe xem đối phương đang nói cái gì. Nhưng tất cả đều phí công.

Cảnh trong mơ cứ lặp đi lặp lại, cậu vẫn luôn nghi hoặc trong lòng, rất muốn biết được đáp án, rất muốn vươn tay, nhưng chẳng nắm bắt được gì.

Sau đó La Giản tỉnh giấc, cũng như sáng sớm mỗi ngày thức dậy trên giường, có chút mờ mịt, ý thức trống rỗng, rồi ngay sau đó, cậu lập tức nhận ra điểm bất hợp lý.

Đây không phải giường của cậu, cũng không phải phòng của cậu.

La Giản nhanh chóng bật dậy, khó hiểu quan sát hoàn cảnh xung quanh. Cậu phát hiện mình đang ở trong một căn phòng nhỏ cũ nát chưa đến hai mươi mét vuông, là kiểu phòng ở vào những năm tám mươi, có một cửa chính và một cửa sổ, trên đỉnh trần là ngọn đèn treo tỏa ra thứ ánh sáng mờ tối, trong căn phòng chỉ có một chiếc giường đơn và một cái bàn làm việc.

Bài trí giản dị đến đơn điệu, ngoại trừ giường và bàn thì không còn đồ vật nào khác. Căn phòng này thoạt nhìn có vẻ không cân đối, La Giản quan sát kỹ một hồi lâu cũng chẳng rõ không cân đối ở chỗ nào, La Giản đành phải ngồi xuống giường, hơi thất thần, sau đó nhanh chóng nghĩ tới một vấn đề quan trọng – cậu đang ở đâu?

Ký ức cuối cùng của cậu là, cậu như thường ngày tan tầm về nhà, ăn cơm tắm rửa xong xuôi ngồi lập hồ

sơ cho công tác ngày mai, sau đó đúng giờ lên giường đi ngủ, cậu giống như người máy, thời gian làm việc và nghỉ ngơi luôn chuẩn xác mười năm nay chưa từng thay đổi, nhưng tại sao khi tỉnh giấc, cậu lại ở trong trong căn phòng này?

Những điều không thể ngờ được còn rất nhiều, cậu cảm thấy căn phòng này rất nhỏ, nhỏ đến mức khiến cậu cảm thấy khó thở, cậu đứng dậy đi đến trước cánh cửa duy nhất trong phòng, cánh cửa được làm từ gỗ trầm sơn màu đỏ thẫm, nhìn rất cũ, phía trên có tay nắm bằng sắt, La Giản vươn tay cầm lấy tay nắm cửa, ra sức vặn một cái, nhưng cánh cửa không hề chuyển động.

Sao lại thế? Chẳng lẽ đã bị khóa trái?

La Giản ra sức kéo đẩy tay nắm cửa, cho dù kéo về trước hay đẩy ra sau, thậm chí xoay trái xoay phải, cánh cửa vẫn không nhúc nhích, tựa như dùng thép nóng chảy ghim chặt vào vách tường vậy. La Giản lại ngây người trong chốc lát, cậu dùng sức đập mạnh lên cửa, vì cậu có cảm giác bên ngoài có người, nên hét lớn:

"Này? Có ai không?! Sao lại nhốt tôi ở đây?!"

Không một lời đáp lại. Căn phòng yên tĩnh đến đáng sợ, La Giản áp tai lên cửa, định nghe thử chút tiếng động bên ngoài, nhưng ngay cả tiếng gió thổi cũng không nghe thấy.

La Giản bắt đầu thấy hoảng sợ, lưng cậu lạnh toát, mồ hôi chảy dọc trên trán, cậu tự hỏi đã xảy ra chuyện gì? Cậu bị cóc? Bị ai đó chuốc thuốc mê sau đó nhốt vào đây? Nhưng cho dù là bắt cóc thật thì cũng phải đòi tiền chuộc chứ? Phải đến hỏi số điện thoại thân thích của cậu, vậy mới có thể cướp tài sản được đúng không?

Nhưng chẳng có gì. Không ai đến, không một tiếng động.

La Giản hít sâu một hơi, cậu nghĩ mình nên bình tĩnh lại, có lẽ người bên ngoài đang thương lượng phải lấy được bao nhiêu tiền chuộc từ cậu, nên không thể đến tìm cậu ngay, chỉ do cậu quá hoảng sợ, cậu chỉ cần chờ đợi là được.

La Giản cố gắng bình ổn tâm trạng của mình, cậu đi đến trước cánb cửa sổ duy nhất trong phòng, kéo tấm rèm màu xám thật dày ra, quả nhiên cửa sổ cũng bị khóa kín, cửa kính và những thứ khác vẫn còn nguyên, nhưng phía ngoài thì bị hàn chặt với một tấm thép, hoàn toàn không thể nhìn thấy hoàn cảnh bên ngoài, chỉ có phản xạ ánh sáng kim loại từ mặt thép.

La Giản thở dài, kéo tấm rèm trở về, cậu đã hiểu, lúc này cậu đang ở trong một mật thất hoàn toàn khép kín. Ngăn cách mọi thứ với bên ngoài, tựa như con thú nhỏ bị nhốt trong lồng sắt, có lẽ ngay cả nó cũng không bị nhốt như thế này.

La Giản lùi từng bước về phía sau, rời khỏi cửa sổ, nhưng rồi nhanh chóng xoay người lại, cậu phát hiện trong căn phòng có một nơi dễ khiến người ta chú ý, chính là vách tường cạnh cửa sổ, ở vị trí ngang với

tầm mắt của cậu, một mảnh giấy được ghim bằng đinh.

Góc phải bên dưới mảnh giấy có một con dấu in hoa văn màu tím.

Mặt trên chi chít những con chữ rất đẹp được viết bằng bút máy, có thể thấy rõ ràng nó được lưu lại cho sinh vật sống duy nhất trong phòng, là lời nhắn dành cho La Giản.

La Giản lập tức tiến đến, đinh không thèm nhổ, trực tiếp giật mảnh giấy từ trên vách tường xuống, dòng chữ lưu loát xinh đẹp viết bằng bút máy đập vào mắt cậu, nội dung mở đầu:

Kính gửi người được lựa chọn, La Giản tiên sinh.

Câu đầu tiên đã khiến La Giản nảy sinh cảm giác khó hiểu, cái gì gọi là người được lựa chọn? Rõ ràng đối phương biết tên, biết thân phận của cậu, nhưng cậu không kịp suy nghĩ sâu, đành phải đọc tiếp.

Có lẽ bạn đang cảm thấy rất khó hiểu vì hoàn cảnh lúc này mình, nhưng thật đáng tiếc khi tôi không thể tiết lộ nhiều điều, bây giờ có một việc quan trọng bạn cần phải làm, đó chính là trong vòng một giờ phải tìm cách rời khỏi gian mật thất, nếu không bạn sẽ bị loại bỏ.

"Có ý gì đây? Xóa bỏ là thế nào?"La Giản chẳng hiểu gì, nhưng hai từ loại bỏ và nôi dung ghê rợn khiến cậu không thể không đọc tiếp.

Để tránh tạo ra án mạng mới trong phòng kín, tôi sẽ cho bạn vài gợi ý:

Thứ nhất: Trong vòng một giờ tính từ lúc ngài tỉnh lại, trên bàn làm việc có một cái đồng hồ báo thức, từ 12 giờ đến 1 giờ chính là toàn bộ thời gian ngài có thể sử dụng.

Thứ hai: Có thể rời khỏi gian mật thất này chỉ có cánh cửa kia, đừng hy vọng vào cửa sổ, trừ khi bạn muốn chết.

Thứ ba: Đây không phải trò đùa.

Như trên. Gợi ý đã hết, chúc bạn may mắn!

Nội dung trên tờ giấy chỉ có bấy nhiêu, tuy chỉ là một mảnh giấy mỏng nhưng La Giản lại thấy nó nặng tựa ngàn cân, cậu cầm mảnh giấy đi đến trước bàn làm việc duy nhất trong phòng, bên trên thật sự có một cái đồng hồ báo thức hình tròn, kim giờ chỉ vào số 12, còn kim phút chỉ vào số 8, tương đương với việc từ lúc cậu tỉnh lại đến giờ đã hơn 8 phút.

Trong vòng một giờ phải thoát khỏi mật thất, nếu không bạn sẽ bị xóa bỏ.

"Rõ ràng là một trò đùa!" La Giản cảm thấy chuyện này thật vô căn cứ, nhưng hai chữ loại bỏ khiến cậu không yên tâm nổi, cậu để mảnh giấy xuống đi đến trước của ra vào, thử đẩy lần nữa nhưng vô dụng, La Giản hoảng hốt nghĩ, thôi kệ, dù thật hay giả mình cũng phải nghĩ cách thoát khỏi đây trước, cậu không muốn bị nhốt trong một không gian chật hẹp thế này, khiến ta hít thở khó khăn.

La Giản cúi đầu quan sát cánh cửa, trên tay nắm có một lỗ khóa, chứng tỏ có thể dùng chìa khóa mở cửa phòng, đoán chừng là bị người khác khóa trái từ bên ngoài, nếu bọn họ giấu chìa khóa trong phòng thì tốt quá, còn không, La Giản đành phải nghĩ cách khác để mở cửa thôi.

La Giản quay lại trước bàn làm việc, trên bàn ngoại trừ đồng hồ báo thức hình tròn còn có vài quyển sách vứt bừa bãi, bìa sách rất dầy, nhưng kỳ lạ ở chỗ tất cả đều là sách nước ngoài, chữ viết chằng chịt cứ như sách trời cậu hoàn toàn đọc không hiểu, La Giản lật qua vài trang, thấy không có giá trị gì, tiện tay đặt sang một bên.

Bàn làm việc có bốn ngăn kéo, ngăn kéo trên cùng hình như đã bị khóa, cậu đành bỏ qua, sau đó mở ngăn thứ hai, bên trong có một cuốn nhật ký bọc bằng da màu đen, La Giản lướt qua, phát hiện chỉ viết được vài trang, phần còn lại là giấy trắng, vì không mất quá nhiều thời gian nên cậu đọc qua một lần.

Trang thứ nhất viết: "Bên trái tôi là ảnh ngược gấp khúc của xác chết." La Giản vừa đọc vừa lẩm nhẩm thành tiếng, trang đầu tiên chỉ có một câu duy nhất, cậu theo bản năng nhìn sang mé trái, bên đó là vách tường màu trắng, nhưng nước sơn đã bị bong tróc kha nhiều, để lộ phần gạch đỏ bên trong.

La Giản bỗng dưng cảm thấy lạnh cả người, cậu mở sang trang tiếp theo thì thầm: "Hung thủ chôn hung khí cùng với mình."

Chả hiểu gì cả! La Giản lắc đầu, lật trang thứ ba, tiếp tục đọc thành tiếng: "Ông trời! Thần nhất định sẽ không tha thứ cho việc làm của tôi….Đây là ý gì?"

La Giản chỉ thấy mờ mịt, có điều trang thứ ba có hai câu, câu thứ hai viết sát mép giấy bên dưới, tổng cộng có bốn chữ bằng mực đỏ: *"Tôi đã giết hắn!"*

La Giản nhíu mày, lật sang trang thứ tư: trống trơn, trang thứ năm, trang thứ sáu cũng trống rỗng….Cậu lật một lượt cho đến tận trang cuối, bên trên có chữ viết, là một câu hỏi viết ngoáy: "Mày muốn ra ngoài sao?"

Sau đó không còn gì đó.

"Đây là cái của nợ gì vậy?!" La Giản quả thật không tài nào hiểu nổi, vài câu chữ ngắn gọn lại khiến cậu càng thêm phiền não. Cậu quẳng cuốn nhật ký đi, mở ngăn kéo thứ ba, bên trong có một cái kéo và sợi một dây thép, còn có một cât bút bi vẫn còn mực, nếu cậu là một tên trộm giỏi bẻ khóa thì có lẽ mấy thứ này rất có lợi, nhưng thật đáng tiếc La Giản không phải.

La Giản mở ngăn kéo cuối cùng.

Bên trong là một mũi dùi và ...một khẩu súng.

La Giản dại ra một lúc, mới vươn tay lấy khẩu súng kia ra, đặt trong lòng bàn tay nặng trình trịch, từ kết cấu và chất lượng thì có thể thấy nó không phải đồ giả hay mô hình linh tinh. Đây là lần đầu tiên La Giản chạm vào một khẩu súng đúng nghĩa, điều này khiến bàn tay của cậu thoáng run rẩy. La Giản nghiên cứu sơ qua, loay hoay một hồi mới gỡ được ổ đạn xuống, cậu phát hiện bên trong chỉ có một viên đạn.

Tại sao lại có súng? La Giản tự đặt câu hỏi, kiểm soát vũ khí trong nước rất nghiêm ngặt, trừ phi anh là cảnh sát hoặc bảo vệ có giấy phép dùng súng, thậm chí khi anh có giấy phép thì cũng chỉ được nổ súng khi cho phép, súng tại quốc gia này là vật khó kiếm ít gặp, mà giờ trước mặt La Giản lại có một khẩu, màu đen, không rõ xuất xứ, là đồ thật 100%.

2. Chương 2: Giết Người

Đối với khẩu súng kia La Giản không có suy nghĩ gì nhiều, bởi vì cậu không biết dùng, với vũ khí cậu thường ôm tâm lý sợ hãi, cậu trịnh trọng mà cẩn thận đặt khẩu súng lên mặt bàn, sau đó cầm lên thứ còn sót lại trong ngăn kéo: mũi dùi.

Cái dùi thường dùng để sửa giầy, có thể tạo lỗ thủng, một đầu sắc nhọn, La Giản cầm trong tay nhìn một chút, cũng đặt lên bàn, cậu lôi hết mọi thứ trong các ngăn kéo ra đặt lên bàn, có điều mấy thứ này thoạt trông không có tác dụng gì mấy, có lẽ cậu nên dùng súng trực tiếp bắn bay tay nắm cửa, nhưng việc này có phần mạo hiểm, với lại cậu chưa bắn súng bao giờ, La Giản không chắc mình có thể bắn trúng mục tiêu hay không. Nhất là khẩu súng này chỉ có duy nhất một viên đạn, trượt một lần, La Giản không có được cơ hội thứ hai.

Nên cậu phải tìm cách khác để mở cánh cửa này.

Hay xem thử trong ngăn kéo bị khóa có thứ gì? La Giản đặt lực chú ý vào cái ngăn trên cùng, vừa nãy cậu đã thử, chắc chắn nó đã bị khóa, có điều ổ khóa này dễ xử lý hơn ổ khóa ở cửa.

Nhưng sự thật chứng minh La Giản không hề có thiên phú trong việc phá khóa, cậu dùng cái dùi, dùng dây thép, dùng kéo, dùng tất cả những thứ có thể dùng được, mà vẫn không mở được cái khóa chết tiệt kia! La Giản cực kỳ tức giận, không mở khóa nữa mà trực tiếp nạy nó ra, nhưng thật tệ hại, cái ngăn kéo này như đang đối nghịch với cậu, quả thật là tốn công vô ích!

Có điều, La Giản cũng phát hiện được một việc, lỗ khóa trên tay nắm cửa này không hoàn toàn giống với những ổ khóa thông thường. Nó rất to, hình thành một cái lỗ tròn nhỏ đen tối, chìa khóa ắt hẳn cũng rất lớn...

La Giản nửa quỳ trên đất, muốn xuyên qua ổ khóa nhìn ra bên ngoài, nhưng ngoại trừ một màu thì chẳng có gì, cái lỗ be bé tối đen như mực khiến La Giản sởn tóc gáy, cậu đứng dậy lùi ra sau cẩn thận quan sát cánh cửa, màu sơn đỏ thẫm trong không gian chật chội của căn phòng có chút quỷ dị, tay nắm cửa làm bằng sắt, rỉ sét ố vàng, tựa như được sử dụng thường xuyên.

Cảm giác đầu tiên mà cánh cửa này mang lại cho La Giản là sự cũ kỹ, nhưng chất gỗ trên cửa vẫn còn rất tốt, trơn bóng sạch sẽ, cậu suy nghĩ, cầm lấy cái dùi bên cạnh, định tạo chút vết tích trên cửa để thử chất gỗ, nhưng chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra, vô luận cậu làm thế nào, cũng không thể để lại chút vết tích trên đó, cho dù chỉ là một vết xước.

Cái cửa chết tiệt này được ếm bùa à? Hay được làm bằng chất liệu nào đó đặc biệt mà La Giản không biết?

La Giản cắn môi vứt cái dùi qua một bên, thứ này chẳng có tác dụng gì cả, La Giản từng bước lùi ra sau, nâng chân đạp mạnh lên cửa! Cậu không dùng một chân để đạp, mà thay phiên đá chân lên cửa, tiếng động do va chạm vang lên liên tục.

Nhưng cánh cửa chẳng hề lay chuyển. La Giản lại cảm thấy đôi chân của mình tê rần.

"Mẹ kiếp, chết tiệt thạt." La Giản cuối cùng cũng không nhịn nổi mà chửi bậy, con bà nó cái cửa này làm bằng gì mà lại rắn chắc thế chứ? Cậu lăn qua lăn lại hồi lâu mà ngay cả một cái khe cũng không thấy, chẳng lẽ không phải làm từ gỗ?!

La Giản đột nhiên trở nên kích động! Không! Có lẽ cậu đã bắt đầu cảm thấy sợ hãi, trong căn phòng nhỏ hẹp yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng tim đập, nổi sợ hãi như loài rắn ngủ đông dưới đáy lòng đột ngột thức tỉnh, cơ thể lạnh lẽo không xương chậm rãi lướt qua trái tim La Giản, khiến khớp hàm của cậu va chạm vào nhau.

Cơn hoảng hốt bất thình lình làm La Giản vừa sợ vừa thêm lớn mật, cậu chộp lấy khẩu súng trên bàn, đứng theo tư thế của cảnh sát trong ti vi, họng súng nhắm thẳng vào cánh cửa màu đỏ. Nhưng sau đó, La Giản đành phải từ bỏ hành động mù quáng vô tri mà còn đầy rẫy nguy hiểm này.

Khiến cậu từ bỏ chỉ có một nguyên nhân duy nhất, nếu cánh cửa này chắc chắn đến mức đạn bắn cũng không qua, thì ở trong căn phòng nhỏ hẹp như ở đây, khả năng đạn bắn ngược trở lại là rất lớn, nó có thể tạo ra một cái lỗ nho nhỏ trên người La Giản, chết theo kiểu buồn cười như vậy, La Giản tuyệt đối không muốn chuyện đó xảy ra.

La Giản nắm chặt khẩu súng đặt mông ngồi dưới đất, cậu thẩn thờ một lúc lâu, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên chiếc đồng hồ ở trên bàn, bây giờ đã là 12:22.

Trên mảnh giấy in hoa văn tím đã ghi rõ thời gian giới hạn của cậu là một tiếng đồng hồ, nhưng đến tận lúc này La Giản vẫn hoài nghi rằng có phải ai đó đang trêu đùa mình không, nhưng nếu là thật thì người đó quá đáng lắm rồi, La Giản nhìn khẩu súng trong tay, đây tuyệt đối là đồ thật.

Tuy La Giản chưa từng dùng súng, nhưng cậu có quen một tên cuồng súng ống đạn dược luôn nhiệt tình giới thiệu vô vàn những thứ mà hắn cất giữ, dù lúc ấy không chú tâm lắng nghe nhưng cậu vẫn học được cách phân biệt được hàng thật và hàng giả, lắp ráp băng đạn, chất lượng và sức nặng, sẽ hoàn toàn khác biệt với hàng mô phỏng.

La Giản xoắn xuýt một lúc, một lần nữa trịnh trọng đặt khẩu súng lên bàn làm việc, cậu ngồi xổm xuống đất tìm mảnh giấy note kia, sau khi đọc xong cậu đã vứt nó xuống đất. Cậu nhanh chóng tìm thấy nó cạnh chân giường, La Giản nhặt lên đọc lại lần nữa, nội dung vẫn như thế, cậu cẩn thận quan sát hoa văn màu tím ở góc phải bên dưới tờ giấy, hoa văn kia nhìn rất giống hoa bỉ ngạn, hay còn gọi là hoa Mạn châu sa, loài hoa của địa ngục trong truyền thuyết.

Màu đỏ tươi là dấu hiệu của hoa Mạn châu sa, dự báo của cái chết, nhưng trên mảnh giấy này, đóa hoa địa ngục lại mang màu tím.

Hoa bỉ ngạn.

Ngàn năm nở, ngàn năm tàn, hoa lá mãi không gặp gỡ.

Tình không như nhân quả, sinh tử đã được định.

Ý nghĩa của loài hoa này khiến La Giản sởn gai ốc, cậu lật sang mặt trái của mảnh giấy, lúc nãy cậu đã định lật sang mặt sau, nhưng bởi vì áp lực trong phòng kín nên quên mất.

Quả nhiên, mặt sau mảnh giấy có ghi:

Năm 1989 có một vụ án giết người trong phòng kín, hung thủ giết chết một người ngay trong căn phòng chật chội mà hắn thuê, để lạivết máu, cửa sổ và cửa chính đã khóa chặt, nhưng thi thể, hung khí và hung thủ cùng biến mất một cách không rõ.

Chỉ có một câu ngắn ngủn như thế nhưng La Giản biết đây chính là manh mối cho cậu, cậu ngẩng đầu cẩn thận quan sát căn phòng nhỏ này. Căn phòng đã có từ rất lâu, vết sơn trên tường đã có không ít nơi bị bong tróc, rạn nứt cả một mảng để lộ phần gạch đỏ bên trong, cửa sổ cũng là kiểu cũ màu vàng nhạt, mặt kính có rất nhiều vết vứt, tấm thép bên ngoài có lẽ là đồ mới, che kín cửa sổ.

Rèm cửa màu xám không phải kiểu trượt rũ rượi, như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. Khi La Giản lặp lại động tác kéo tấm rèm ra thì hắt xì một cái rõ to, bụi bám rất nhiều. Cậu ngồi xổm xuống nhìn gầm giường, bên dưới cũng được phủ một lớp bụi rất dày, ban nãy cậu nằm trên giường thì lại thấy cực kỳ sạch sẽ, chăn và ga trải giường hình như vừa mới đổi, trắng tinh sạch sẽ, tựa như những chiếc giường bệnh đơn điệu trong các phòng ở bệnh viện.

La Giản kiểm tra một lượt chăn gối trên giường, nhưng không thu hoạch được gì.

Cảm giác ấy thật khó chịu, cậu tập trung lên mọi thứ trong căn phòng, cẩn thận kiểm tra bàn làm việc, cái bàn này không giống với cánh cửa kia, rất dễ dàng tạo ra vết tích bằng vật sắc bén, La Giản quan sát ngăn kéo bị khóa, nếu không thể dùng bạo lực với cánh cửa chết tiệt này, vậy có thể dùng với ngăn kéo này nhỉ?

La Giản cầm cây kéo và cái dùi, thậm chí cả bút bi, liều lĩnh phá hoại ổ khóa ngăn kéo, ổ khóa này không

giống ổ khóa trên cửa, có vẻ yếu ớt hơn, La Giản gần như lôi cả cái ổ khóa kia ra ngoài, trong lúc cậu vừa dùng kéo và cái dùi đâm chọc vừa dùng chân đạp, khiến bàn làm việc hoàn toàn thay đổi, mới mở được cái ngăn kéo này ra!

Nhưng mà thứ trong ngăn kéo, thật sự khiến La Giản bất ngờ.

"Búa?" La Giản cầm lấy cây búa cỡ lớn trong ngăn kéo, thoạt trông cực kỳ rắn chắc, cậu đo trọng lượng của nó, rất nặng, không biết có thể dùng để đập nát cánh cửa kia được không.

Vừa nghĩ như vậy La Giản lập tức quyết định, cậu cầm cây búa đập lên cánh cửa đỏ, nhưng kết quả như cũ làm ta phải kinh ngạc! Lực phản hồi mạnh đến nỗi La Giản suýt buông tay, nhưng cánh cửa vẫn chẳng có gì, im lặng nằm ở đó, ngăn cách La Giản với thế giới bên ngoài.

La Giản méo xệch nhìn cánh cửa bình an vô sự, có lẽ cậu phải đập thêm vài nhát nữa.

Nhưng sau khi cậu đập liên tục mười nhát, La Giản thực sự muốn hét lên! Cho dù cửa này làm bằng thép thì cũng phải lưu lại một vài dấu vết chứ?!

Sau đó La Giản lại ngoái nhìn cửa sổ cũ nát, tuy trên mảnh giấy khuyên cậu không nên thoát bằng đường cửa sổ, nhưng cậu không nhịn được nghĩ theo hướng ấy, thử xem thế nào? Có lẽ những gì viết trên mảnh giấy đều là giả dối, cố ý không để người khác đến gần cửa sổ?

La Giản đi tới mở cửa sổ ra, mò mẫn tấm thép bịt kín bên ngoài, không hề bám bụi.

Để đảm bảo an toàn, La Giản dùng cái dùi đâm thử vào lá thép, kết quả là điều cậu không mong muốn nhất, lá thép này giống hệt cánh cửa đỏ không thể để lại bất cứ vết tích gì, như đang thông báo với La Giản – dù lag sức mạnh nào cũng vô dụng với chúng.

La Giản đột nhiên rùng mình, ánh sáng u ám như biết trước tâm trạng của La Giản mà phụt tắt, khiến không gian chật chội trở nên tối đen, La Giản lạnh cả sống lưng.

"Bình tĩnh! Mình phải bình tĩnh, còn manh mối gì nữa nhỉ? Biết đâu chiếc chìa khóa được giấu ở đâu đó trong căn phòng này? Nếu cánh cửa này được bố trí để không thể bị phá hư, vậy thì cách duy nhất mở nó ra chính là dùng chìa khóa, đúng! Cái này giống như game giải đố, chỉ có duy nhất một con đường đúng, mình chỉ cần tìm ra đầu mối chuẩn xác là được!"

La Giản cắn môi, bắt đầu độc thoại:

"Mình đã tìm mọi nơi trong căn phòng, nhưng không thấy chiếc chìa khoá nào, vậy nó đang ở đâu? Bọn họ sẽ đặt chìa khóa ở nơi nào? Trong ví tiền? Đúng rồi, rất có thể. Nhưng chủ của căn phòng này là ai?"

La Giản cúi đầu liếc nhìn mảnh giấy nọ, tầm mắt dừng lại ở dòng chữ cuối cùng: Thi thể, hung khí và hung thủ đều không cánh mà bay.

"Căn phòng của hung thủ, vậy chiếc chìa khóa hẳn là nằm trong tay hung thủ." La Giản đột nhiên bật cười, cậu biết trạng thái tinh thần của mình không được bình thường, nhưng nếu bị nhốt ở một nơi chật chội thế này, bình thường được mới là chuyện lạ!

"Chỉ cần giải mã bí ẩn của mật thất, là có thể tìm được chìa khóa để thoát khỏi đây." La Giản lại liếc mắt nhìn mảnh giấy, nhếch miệng cười lạnh: "Điều mày muốn nói với tao có phải thế không?" muốn truyền đạt cho ta là như vậy phải không?"

Chuyện kỳ quái nhất đã xảy ra!

Ngay khi La Giản vừa nói xong câu đó, chỗ trống trên mảnh giấy đột nhiên xuất hiện một dòng chữ:

Quả thật là vậy, chúc bạn may mắn.

La Giản giống như bị điện giật quẳng mảnh giấy ra xa, sắc mặt trắng bệch như nhìn thấy quỷ, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Ban nãy cậu không hề nhìn lầm!

Dòng chữ kia tuyệt đối xuất hiện từ khoảng không! Cảm giác như kỳ tích tuyệt vời được tạo ra bởi ảo thuật gia! Biến chuyện không thể thành có thể, nhưng tất cả mọi người đều cười, bởi vì bọn họ biết ảo thuật chính là thủ thuật che mắt, là mánh khóe khi bạn mất tập trung dưới góc chết của thị giác để biến hóa thất thường!

Nhưng đây là mật thất! Khép kín! Mờ tối! Trong căn phòng đáng sợ không thể chịu đựng nổi dù chỉ một ngày!

Ai sẽ làm ảo thuật cho La Giản xem chứ?

La Giản cảm thấy khớp hàm mình run bắn lên, cậu không dám nhìn tờ giấy kia, theo bản năng liếc đồng hồ báo thức trên bàn, bây giờ là 12:40.

Không còn nhiều thời gian nữa!

Nếu không tìm được cách thoát ra ngoài, La Giản rất có thể ở nơi này mãi mãi!

La Giản nóng nảy, lại cầm lấy cây búa, vừa ép bản thân phải bình tĩnh vừa suy nghĩ về căn phòng của

hung thủ. Manh mối đã nói hung thủ giết người ở đây. La Giản quan sát khắp nơi, không phát hiện vết máu, nếu căn phòng này thực sự là hiện trường hung án, vậy thì ít nhất khi hung thủ giết người, căn phòng sẽ không khóa kín, bởi vì để tẩy sạch dấu vết giết người và vết máu, hung thủ nhất định phải mở cửa ra ngoài, lấy nước và các dụng cụ khác tổng vệ sinh cả căn phòng.

Sau đó vứt bỏ dụng cụ lau dọn, căn phòng mới được khóa kín, hung thủ và nạn nhân ở bên trong, nhưng bọn họ lại biến mất.

"Không, bọn họ không biến mất, bọn họ vẫn ở đây."

La Giản đột nhiên lẩm bẩm ra tiếng, cậu nhớ lại khi nãy có xem qua cuốn nhật ký của hung thủ, trên trang thứ nhất có viết:

Bên trái tôi là ảnh ngược gấp khúc của xác chết.

3. Chương 3: Trí Mạng

La Giản nhìn về phía vách tường bên trái, thật ra không thể xác định bên trái chính xác, nhưng hẳn là mé bên trái bàn làm việc. Mặt tường loang lổ dấu vết của năm tháng, nước sơn trắng gần như đã bong tróc hết, chỉ còn lại màu đỏ của gạch, phòng ở từ năm 1989, nếu là những căn phòng ở khu vực nông thôn, có lẽ không mấy vững chắc.

"Đập vỡ nó." La Giản đứng bật dậy cầm cây búa, lập tức phá tường, vách tường này không giống với cửa chính và cửa sổ, có thể đập phá được, hay là nói nó quả thực rất yếu, một đập liền tạo ra một vết nứt sâu cực lớn, đập thêm phát nữa đã vỡ vụn, bên trong tối đen như mực, La Giản đã dùng hết sức của mình, cậu bị nhốt ở đây đến sắp điên rồi, cho dù không mắc chứng sợ hãi nơi chật hẹp nhưng cậu vẫn muốn mau chóng thoát ra ngoài!

Dưới sự thúc đẩy điên cuồng, La Giản đã tạo ra một cái lỗ vừa người trên tường, ánh mở u ám rọi vào bên trong, tựa như ở đó còn có một không gian nhỏ.

La Giản thở gấp nhìn vách tường bị đập phá, đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ cực kỳ kinh khủng.

Căn phòng này thật ra rộng hơn một chút, ít nhất là rộng hơn so với hiện tại, hung thủ giết người ở đây, sau đó kéo tới góc phòng, xóa sạch mọi chứng cứ, rồi dùng gạch và xi măng xây một bức tường mới! Trước đó gã chỉ cần sơn lên gạch trước hoặc dùng thủ thuật nào đó, khi sơn khô nó sẽ giống như những bức tường xung quanh, nên hung thủ và nạn nhân mới có thể biến mất một cách lạ lùng như thế!

Chả trách khi La Giản tỉnh lại đã thấy căn phòng mất cân đối, có lẽ do bức tường xây hơi nghiêng nên có cảm giác bị lệch.

Giả thiết tuy táo bạo nhưng rất có khả năng, La Giản không phải thám tử nên không đoán ra được nguyên nhân trong đó, nhưng cậu biết sau bức tường này quả thật có một không gian, bên trong có lẽ là thi thể của hung thủ và nạn nhân, chìa khóa do một trong hai cất giữ, La Giản thấy tay mình run dữ dội, cậu sắp thoát được rồi!

La Giản tiếp tục đạp tường, muốn mở rộng thêm một chút, không gian sau bức tường dần hiện ra, tro bụi khiến cậu ho khan, đợi đến khi bụi tan hết thì mọi thứ sau bức tường cũng rõ ràng.

La Giản đoán không sai.

Sau bức tường là một không gian nhỏ hình chữ nhật, có một cái thang, chút gạch và xi măng còn thừa, cùng với …hai cái xác.

La Giản xếp đống gạch vỡ sang một bên, ngồi xổm cạnh hai thi thể, tro bụi khiến La Giản ho dữ dội, mùi hôi thối thối thoang thoảng trong không khí là La Giản muốn nôn mở, cậu cẩn quan sát hai cái xác, sau đó phát hiện ra điểm kỳ lạ.

Một trong hai xác chết gần như đã thối rữa, thậm chí có cả giòi bọ lúc nhúc, La Giản ghê tởm nhìn thấy mấy con giòi ngoe nguẩy trong miệng thi thể, hốc mắt trống rỗng, cánh tay lộ ra bên ngoài đã chỉ còn là xương trắng, thi thể ngồi dựa vào góc tường, quần áo phủ đầy bụi, trên ngực cắm một con dao, lủng là lủng lẳng như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. Xem ra người này chính là nạn nhân.

La Giản không dám nhìn thêm, cậu che miệng lại, khuôn mặt trắng bệch chuyển sang cái xác bên cạnh.

Nhưng mới liếc mắt một cái, La Giản gần như đã hét lên.

Không phải do tình trạng hư thối của xác chết này khủng bố thế nào, chỉ như vậy cũng không khiến La Giản sợ hãi một người đã chết, cái khiến cậu sợ hãi là, thay vì nói là thi thể chi bằng nói là người sống!

Đây là một người đàn ông, mái tóc màu đen và khuôn mặt tuyệt đối xứng với hai chữ anh tuấn, từ ngũ quan thì thấy độ tuổi trên dưới hai mươi, hoàn toàn hoàn hảo, trên người mặc bộ chiến phục màu đen, chính là kiểu quần áo của bộ đội đặc chủng, đi ủng và găng tay, trong tay cầm một thanh đao. Anh ta như chưa rời khỏi chiến trường, lúc nào cũng cảnh giác.

La Giản nín thở nhìn chăm chú người đàn ông này, ban nãy cậu đạp tường lớn tiếng như vậy, rất nhiều mảnh gạch vỡ rơi trúng người anh ta, nhưng anh ta không tỉnh dậy như thật sự đã chết? Có điều đối phương nằm bên cạnh một cái xác đã thối rửa thì trông như vẫn còn sống, phần da lộ ra ngoài dù tái đi nhưng vẫn mà mau da của người sống.

La Giản do dự một lúc, nhưng mong muốn thoát khỏi chỗ này khiến cậu không thể không hành động, cậu chậm rãi vươn tay chạm vào cổ người đàn ông, xúc cảm lạnh lẽo, không có mạch đập, điều này làm La Giản thở phào nhẹ nhõm, cậu không mong đối phương vẫn còn sống, dựa vào manh mối thì có lẽ người đàn ông này chính là hung thủ, là tên hung thủ giết người độc ác, nếu anh ta còn sống nói không chừng sẽ đâm cậu

một nhát.

La Giản kiềm chế nỗi sợ hãi, bắt đầu tìm kiếm trên người anh ta, ngay sau đó cậu tìm được một chiếc chìa khóa trong túi áo, từ hình dạng và kích thước, quả thật chính là chìa khóa của căn phòng này.

La Giản cực kỳ vui mừng, quay đầu liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức trên bàn: 12:54, phá tường không tốn quá nhiều thời gian, bức tường chỉ được xây qua loa nên không rắn chắc, cũng không phải do người có tay nghề xây, đập vỡ rất dễ dàng nên không mất nhiều thời gian, La Giản rất vui vẻ vì có thể thoát ra ngoài sớm.

Cậu vội vàng chạy đến trước cửa, cắm chìa khóa vào ổ, như cậu mong muốn, chìa khóa hoàn toàn trùng khớp, cậu chỉ xoay nhẹ đã nghe thấy tiếng lạch cạch, chứng tỏ cửa đã mở, chỉ cần mở ra cậu đã có thể thoát thân!

Có thể thoát ra rồi!

La Giản vừa định xoay tay nắm cửa, giây tiếp theo tầm mắt đã rơi vào bóng tối.

Bởi vì có ai đó ở sau lưng kéo La Giản lại, đâm ngược cây đao vào bụng La Giản, đau đến mức cậu choáng váng mặt mày. Ý chí muốn sống của La Giản cực kỳ mạnh mẽ, cậu thụt mạnh khuỷu tay về sau, buộc đối phương thả lỏng trói buộc.

Sau đó La Giản không nhịn được phun ra một búng máu, từ khóe miệng chảy xuống cổ, cậu tựa vào cửa, nhưng chẳng còn sức để mở nó ra, đau đớn làm cậu mất đi hết sức lực, cậu ngồi bệt dưới đất, ngẩng đầu nhìn người đã tấn công mình.

Chính là tên hung thủ kia! Vốn tưởng anh ta đã chết nhưng ai ngờ bây giờ lại đứng trước mặt cậu, từ trên cao nhìn xuống.

Người đàn ông này đúng chuẩn loại hình vừa đẹp trai vừa nam tính, tóc ngắn màu đen rối tung, cánh môi mím lại trông anh ta có phần cực đoan, lạnh lùng và tàn nhẫn, nhưng đôi mắt của tên hung thủ không phải là màu đen đặc trưng của người Châu Á, mà là màu đỏ tươi, nhất định không phải đôi mắt của con người!

La Giản mơ màng nhận ra điểm này, một căn phòng quái lạ, một mảnh giấy lạ lùng, khiến La Giản nhận ra nơi bản thân đang ở không phải thế giới bình thường, mà người đàn ông trước mắt đã xác định việc này, toàn thân anh ta tỏa ra hơi thở lạnh lẽo đáng sợ, giác quan của La Giản rất mẫn tuệ, linh đến mức cậu có thể thoải mái thoát khỏi những tai nạn, tỷ như xe đụng, chai rượu rơi từ trên cao, nhận biết nguy hiểm là thứ La Giản nhạy bén nhất.

Cậu không hề có sức phản kháng.

Ngay lúc này, trực giác đang nói với La Giản như thế.

Bụng bị dao đâm thực sự rất đau, đau đến nỗi cả người La Giản run bần bật, muốn đứng lên nhưng không có sức, chỉ có thể miễn cưỡng cử dộng đôi chút, nhưng lại ngả ra đất, nhìn người đàn ông đi từng bước về phía mình.

Anh ta ngồi xuống, nhìn chằm chằm vào mặt La Giản, sau đó cười gằn một tiếng.

Thật đáng giận. Tầm mắt mơ hồ của La Giản nhìn đối phương, tướng mạo của người đàn ông này quả là không đùa được, cho dù nụ cười kia ác độc vặn vẹo thế nào vẫn thấy đẹp, đúng là kiểu cậu thích.

Cậu sắp chết rồi. La Giản cảm thấy ý thức của mình bắt đầu trở nên không rõ, khi còn sống cậu chưa từng làm chuyện xấu, làm việc ở một công ty nho nhỏ, quen biết vài người bạn có sở thích kỳ quái, tỷ như người cuồng súng đạn kia, La Giản cũng rất thân thiên với hàng xóm láng giềng, lúc nào cũng ôn hòa, ai cần giúp đỡ cũng sẽ cố giúp hết sức, chuyện xấu duy nhất có lẽ là….come out với bố mẹ, thẳng thắn thừa nhận mình chỉ thích đàn ông.

Vì sao cậu phải chết ở đây chứ?

La Giản không cam tâm, cậu đang định Tết năm nay sẽ về thăm cha mẹ, cho dù họ không tha thứ cho cậu, nhưng cậu vẫn về trò chuyện với họ…. Cậu còn mượn A Lam cả bộ đĩa mà chưa trả. Còn cả báo cáo của công ty chưa xử lý. La Giản chưa từng quen ai, nhưng người cậu thích toàn là thẳng, buồn cười nhất là việc cậu vẫn còn là xử nam.

Thật không cam tâm, rõ ràng cửa ở ngay sau lưng, đẩy một cái thì đã có thể thoát ra ngoài.

La Giản rất muốn khóc, cậu khóc thật, nước mắt làm tầm nhìn trở nên mơ hồ, mơ mơ màng màng vẫn có thể thấy nụ cười của tên hung thủ, La Giản dùng mọi sức lực túm lấy áo đối phương, dùng khuỷu tay chống thân, cắn mạnh lên môi anh ta!

Hung hăng cắn, cắn thật mạnh!

Bị người mình giết hôn, hoặc hôn người muốn giết mình, đều là những chuyện rất kích thích, nhưng La Giản không suy nghĩ được nhiều như vậy, cậu chỉ muốn điên cuồng một lần, cậu không cam tâm rằng bản thân không thể phản kháng, không cam tâm mình sẽ chết như thế này, cho nên dù phải chết, cậu cũng phải khiến đối phương nhớ rõ mình!

Sau đó cổ họng La Giản ngứa ngáy, phun ra một búng máu, đều bắn vào miệng anh ta.

Anh ta không đẩy cậu ra, thậm chí còn ôm lấy cậu, vòng tay qua thắt lưng La Giản đỡ lấy sức nặng, rồi chậm rãi nâng La Giản dậy, đôi môi của bọn họ vẫn dính lấy nhau, anh ta bế La Giản lên chiếc giường đằng sau.

Trên người La Giản toàn là máu, mất máu quá nhiều khiến cậu choáng váng, cậu híp mắt dựa vào vai tên

hung hủ, thật ta cậu không biết bản thân đang làm gì. Người đàn ông rời khỏi môi La Giản, mắt nhìn vào cậu như đang có điều suy nghĩ, loài người này mơ mang dựa vào người mình, đồng tử mở to, đó là dấu hiệu sắp chết vì mất máu, và anh ta biết nhát dao đó đã đâm trúng điểm yếu, người này nhất định không sống nổi.

Bỗng nhiên anh ta ngẩng đầu nhìn lên chiếc đồng hồ báo thức, 12:59. Một phút cuối cùng.

Người đàn ông bất chợt nở nụ cười, anh ta ghé sát vào liếm đi vế máu bên miệng La Giản. Sau đó cắn một nhát không mạnh không nhẹ lên cổ cậu, nơi anh ta cắn xuất hiện một vết bầm, rất giống một con rắn cuộn vòng tự cắn đuôi, anh ta ôm thắt lưng La Giản, vừa ôm vừa kéo đi đến trước cửa, anh ta xoay tay nắm, cánh cửa đã mở ra.

Nhưng bên trong chẳng có gì.

Thật sự không có gì cả, tối đen như mực, giống như cái hố đen ẩn sau cánh cửa, tên hung thủ ôm La Giản đứng bên trong, anh ta cúi đầu nhìn La Giản đã hôn mê, ngay khi kim đồng hồ nhích sang giây cuối cùng, anh ta đẩy cậu ra ngoài, về nơi tối tăm kia.

4. Chương 4: Trở Về

Rất lâu sau đó La Giản mới tỉnh lại từ trong hỗn loạn, cả người cứng ngắc nằm trên giường, hoảng hốt một lát mới ngồi bật dậy, ngẩn ngơ nhìn thoáng qua xung quanh, phát hiện bản thân đang ở trong phòng của mình.

Bầu trời bên ngoài cửa sổ sáng lờ mờ, đồng hồ điện tử trên đầu giường hiển thị con số 6:45, vẫn còn sớm.

La Giản ngây ngốc, đột nhiên cúi đầu sờ vào bụng, nơi đó chẳng có vết thương nào, không có máu cũng không còn đau đớn. La Giản cảm thấy đầu óc mình thật hỗn loạn, cậu lảo đảo xuống giường chạy đến mở cửa sổ ra, không khí trong lành lập tức ùa vào phòng, phả vào mặt cậu, vài ông cụ và cụ đang tản bộ ở ngã tư đường, chẳmg có gì khác với bình thường.

Đây không phải còn là mật thất nhỏ nhoi chật chội ấy nữa, mà là nhà cậu.

"Mình nằm mơ sao?" La Giản lẩm bẩm, nhưng vẫn thở phào nhẹ nhõm, nếu thật là mơ thì quá tốt, tuy giấc mơ khủng bố ấy khiến cả người cậu đổ đầy mồ hôi lạnh, thể nghiệm cái chết thật sự, La giản gần như đã chạm đến đôi tay của tử thần.

Nhưng may mắn đó chỉ là mơ. La Giản tự an ủi bản thân, cậu không kìm lòng được ôm ngực. Trong khoảnh khắc cậu tỉnh lại từ giấc mộng, cậu thật sự nghĩ mình đã chết, cảnh tượng chân thật đó, La Giản có thể nhớ rõ từng chi tiết, như thể cậu vừa mới trải qua.

La Giản rời khỏi phòng ngủ, đi đến phòng khách. Là một người đàn ông độc thân, phòng ở của La Giản không thể xem là sạch sẽ, nhưng cũng may cậu vẫn còn chút khái niệm nên không biến căn phòng của mình thành bãi rác, mấy cái bánh mì đêm qua mua vội ở tiệm bánh ngọt chất đống trên bàn, bình nước ấm, cốc chén bát đĩa chưa rửa, tất cả mọi thứ vẫn ở nguyên vị trí ban đầu, không hề bị di chuyển.

La Giản theo thói quen tìm được chiếc di động đang sạc trên sô pha, xem thời gian và ngày tháng, quả thật là hôm nay, không xuất hiện cái gọi là ngủ một giấc tỉnh dậy đã là hai ba ngày thậm chí một tuần một tháng sau.

Có lẽ cậu căng thẳng quá rồi, La Giản nhủ thầm, qua rồi, nó chỉ là mơ mà thôi, quên nó đi La Giản!

La Giản hít sâu một hơi, đi vào bếp mở tủ lạnh, cậu luôn dự trữ thức ăn, nên có thể làm cơm rang trứng hoặc những món đơn giản khác. Thức dậy sớm khiến cậu đói rất nhanh, cực kỳ đói, tựa như hai ba ngày chưa có gì vào bụng.

Nhưng cánh tay vừa chạm đến cửa tủ lạnh liền khựng lại.

Trên cửa tủ lạnh xuất hiện một thứ không có, không biết ai đã dán một mảnh giấy lên vị trí cực kỳ dễ thấy, ngang với tầm mắt La Giản, chỉ cần đưa mắt là có thể nhìn thấy.

Mảnh giấy có hoa văn tím ở góc phải.

Mặt La Giản lập tức tái đi, đầu ngón tay run rẩy kịch liệt, thân thể tựa như bị nguyền rủa không thể động đậy được, một lúc lâu cậu mới thoát khỏi trạng thái đáng sợ này, cậu cắn răng buộc bản thân tỉnh táo lại, vươn tay giật mảnh giấy kia xuống, cúi đầu xem, vẫn là dòng chữ xinh đẹp viết bằng bút máy.

Kính gửi La Giản tiên sinh:

Chúc mừng bạn đã vượt qua cửa ải thứ nhất.

Dựa vào biểu hiện xuất sắc của bạn, chúng tôi có mọt phần thưởng dành cho bạn, phần thưởng này không phải là duy nhất. Bởi khi cậu thoát khỏi mật thất, chúng tôi cũng sẽ thưởng cho bạn. Đương nhiên, bạn có quyền từ chối phần thưởng đó, nhưng nếu bạn không nhận, cửa ải tiếp tục bạn có thể sống sót hay không còn chờ bạn suy xét.

Chú thích: phần thưởng ở trong ngăn kéo bàn làm việc.

Mười ngày sau, xin hãy giữ trạng thái tốt nhất đi vào giấc ngủ, chúc bạn may mắn!

Yên lặng đọc hết nội dung trên mảnh giấy, La Giản trầm mặc một lát, sau đó lật sang mặt trái, ở đó không có gì cả.

“Thì ra đây không phải mơ.”

La Giản cười lạnh xé nát mảnh giấy rồi ném vào thùng rác, cậu trở lại phòng ngủ, đi đến trước bàn làm việc, kéo ngăn kéo ra, bên trong là vài quyển sách và giấy báo cáo, trừ những thứ đó ra thì quả thật có một món quà như trên mảnh giấy kia.

Một thanh đao.

“Mình cứ nghĩ là một khẩu súng.” La Giản cầm thanh đao trong ngăn kéo ra, nói đuang hơn là một cây mã tấu, dài chừng 20cm, chuôi đao màu đen, lưỡi đao cũng màu đen, không biết làm bằng vật liệu gì, không thấy phản quang, không có phần bảo vệ tay, chỉ có một vỏ đao bằng da có thể buộc lên lưng, trên vỏ đao không có nút cài, nói cách khác La Giản chỉ cần khéo léo một chút là có thể nhanh chóng rút đao ra khỏi vỏ, lấy tốc độ kẻ địch không ngờ tới tạo ra công kích hoặc phòng ngự, tục xưng là đao đột kích chiến thuật.

Cây đao này cùng cây đao mà tên hung thủ kia cầm giống nhau như đúc.

La Giản bỗng thấy bụng đay nhói, nhưng vươn tay chạm lại không thấy vết thương. Lòng bàn tay La Giản thấm ướt mồ hôi, cậu ngây ngốc quan sát thanh đao này, lưỡi đao cực kỳ sắc bén, chỉ cần nhidn La Giản cũng biết chém ngọt thế nào. Dưới sự quan sát cẩn thận, La Giản phát hiện trên chuôi đao có rất nhiều hoa văn nhỏ…… hệt như trên mảnh giấy, chạm khắc đóa hoa của địa ngục.

“Đúng là điềm xấu.” La Giản chán ghét nhăn mày, cậu cho đao vào vỏ, đóng ngăn kéo lại, sau đó vào nhà tắm vệ sinh cá nhân, cậu còn phải đi làm, cho dù đã xảy ra chuyện gì, cho dù La Giản mệt mỏi cỡ nào, cậu vẫn phải duy trì cuộc sống hàng ngày bình thường của mình, như vậy mới có thể giống một người bình thường.

Sống như thường. La Giản mặc niệm trong lòng, cầm khăn rửa mặt đứng trước gương, nhưng ngay sau đó cậu lại nhận ra một việc, trên người cậu cũng xuất hiện một thứ không nên có.

Bên cạnh cổ, ở vị trí ‘duy nhất’, có một thứ rất giống hình xăm, hình tròn, tựa như rắn cắn đuôi.

La Giản gần như đã không còn thấy sợ hãi, tuy rằng cậu không biết hình xăm này có từ lúc nào, cũng may có toac che khuất nên không thể thấy rõ, cũng không đau nhức nên La Giản chẳng quan tâm.

Nhưng cho dù để tâm thì sao? La Giản hiểu rõ, mảnh giấy kia, căn phòng kia, cả tên hung thủ, thanh đao xuất hiện trong bàn làm việc và cả hình xăm trên cổ, tất cả đang chứng minh một điều, La Giản đã gặp phải một việc không thể tưởng tượng được, lấy sức người bình thường không ngăn cản nổi!

Nên La Giản mới bình tĩnh như vậy, vẫn đi làm mà không phải ở nhà khóc lóc kêu la hay chạy đến sở cảnh sát báo án, sau đó bị tống vào viện tâm thần. La Giản biết sẽ chẳng ai tin những gì cậu đã trải qua, ngay cả cậu còn không dám tin nữa là.

Mười ngày sau? La Giản thu xếp xong thì đi ra ngoài, nghĩ đến nội dung trên mảnh giấy, có hai tin tức: thứ nhất, trò chơi thoát khỏi mật thất này còn tiếp diễn; thứ hai, có thể mười ngày sau cậu sẽ bị kéo vào một mật thất khác nữa.

Dù biết điểm ấy nhưng La Giản không hề khẩn trương, cậu không thể không thừa nhận rằng bản thân không có sức để phản kháng.

Ở công ty bận rộn cho đến buổi trưa, La Giản nhận được một cú điện thoại, là bạn tốt trước đây hẹn cậu ăn cơm.

"Ăn cơm? Cậu mà có lòng tốt mời tớ ăn cơm?" La Giản không dám tin nghe giọng nói đầu bên kia của Phong Vũ Lam, cái thằng dở hơi kẹt xỉ đến mức vắt cổ chày ra nước này, ngay cả nửa cái lông cũng đừng mong nhổ xuống. Thế mà hôm nay lại mời La Giản ăn cơm, đúng là mặt trời mọc đằng tây a.

"Có ý kiến? Không tín nhiệm tớ vậy cơ à? Chả mấy khi tâm tình tớ tốt, không đến thì thôi."

"Đương nhiên phải đến, không chém cậu nhiều một chút tớ cùng họ với cậu." La Giản lập tức sửa miệng, thu dọn xong mọi thứ tiến về cửa chính công ty, Phong Vũ Lam ở đầu bên kia nói tiếp:

"Đúng 12 giờ, gặp nhau ở chỗ cũ."

Chỗ cũ ấy thực ra là một nhà hàng ở ngay gần nhà La Giản, rất gần. La Giản xem giờ trên di động, nhận ra mình còn đủ thời gian về nhà thay quần áo. La Giản không biết có phải bản thân phát sốt hay không, bởi vì cậu thấy nóng khác thường, rõ ràng ngồi trong phòng có bật điều hòa mà toàn thân lại đổ mồ hôi, dấp dính khó chịu.

Vì thế La Giản nhanh chóng trở về nhà thay quần áo, khi lục tìm quần áo trong tủ chẳng hiểu tại sao cậu lại mở ngăn kéo bàn làm việc ra, nhìn thanh mã tấu trong ngăn kéo.

Đúng là ma xui quỷ khiến, cậu vô ý thức cầm cây đao lên, cột vào lưng mình. Vỏ đao hẳn là cột ngang sau lưng, La Giản chỉ cần với tay phải ra sau là có thể rút đao ra, hơn nữa áo khoác cũng đủ dài, che khuất được cây đao, căn bản không nhận ra có gì khác thường.

Chuẩn bị xong xuôi La Giản lưng đeo đao xuất môn, trong lòng cậu có phần phức tạp, kỳ thật cậu không hề muốn đeo đao đi ngoài đường, nhưng sau khi về nhà đầu óc lại mơ mơ hồ hồ ra sức kêu gào, hét lên bảo cậu cầm lấy vũ khí, trực giác mẫn cảm của La Giản không khỏi khiến cậu đề cao cảnh giác, nghĩ tới nghĩ lui vẫn mang theo mã tấu.

Lúc đi ra khỏi cửa đột nhiên cảm thấy váng đầu hoa mắt, La Giản ngẩng đầu nhìn không trung, mặt trời rạng rỡ chói lóa, làm cậu không thể không nheo mắt lại.

Mọi chuyện còn chưa chấm dứt. La Giản mơ hồ có loại cảm giác ấy, tựa như...Đúng rồi, tựa như cậu vẫn

đang bị nhốt trong căn phòng chật chội, khép kín, không thấy ánh mặt trời, tựa như nạn nhân bị mưu sát trong mật thất, từ đầu đến cuối không thể chạy trốn.

Vẫn đau khổ giãy dụa trong thế giới tăm tối ấy như trước.

La Giản cúi đầu, tránh ánh nắng chói mắt, sau đó theo thói quen, sờ sờ tiểu hình xăm trên cổ. La Giản cảm thấy mình thựa sự đã phát sốt, nhiệt độ cơ thể cao vượt mức bình thường, nhưng chỉ có chỗ hình xăm kia, vẫn lạnh lẽo như cũ.

5. Chương 5: Bản Năng

Cuối cùng La Giản vẫn không thể đến chỗ hẹn cũ để gặp Phong Vũ Lam, bởi vì khi đi đường tắt không biết vì sao La Giản lại ngửi thấy mùi máu tươi trong ngày nắng trời gay gắt thế này, trong con hẻm nhỏ âm u không một bóng, không khí ẩm ướt thoang thoáng mùi rỉ sắt, tựa như mùi máu tươi.

La Giản rợn người, cộng thêm cảm giác tởm lợm buồn nôn, cậu vô ý thức bước nhanh chân, cơn sốt của cậu có vẻ nghiêm trọng hơn, quần áo vừa thay đã ướt đẫm, vừa nóng vừa khó chịu, điều này khiến cậu không kìm lòng được che đi nơi lạnh lẽo trên cổ.

Thật kỳ lạ, con hẻm này sao dài thế nhỉ?

Đi lâu rồi mà chưa thấy lối ra, La Giản bắt đầu cảm thấy kỳ lạ. Con hẻm này cậu đã đi qua vài lần, tuy nhỏ và hẻo lánh nhưng cũng có không ít người qua lại, vì vừa tiện vừa nhanh, trước đây khi đi ngang La Giản cũng bắt gặp một hai người qua lại.

Nhưng hôm nay chẳng có ai.

La Giản ngẩng đầu nhìn trời, trong con hẻm nhỏ chật chội khiến bầu trời chỉ còn là một khe hở nhỏ hẹp, dây điện chằng chịt trên đỉnh đầu La Giản, không hiểu tại sao lại có cảm giác như bị trói buộc. Ngay sau đó, La Giản nghe thấy tiếng bước chân từ phía trước truyền tới, rất nặng nề, từng bước một giẫm lên mặt đất, có người tới! La Giản càng thêm cảnh giác, lông tóc dựng đứng hết cả lên, tay phải đặt sau lưng, ngón tay đụng tới chuôi đao.

Trên chuôi đao có một khuyên tròn, có thể ngoắc ngón tay vào đó, thiết kế như vậy sẽ giúp La Giản rút đao nhanh hơn, còn rất khó rời tay, có tác dụng cố định.

Khách không mời dần xuất hiện trước mặt La Giản, đó là một người con trai ăn mặc quái dị, bên trong mặt một chiếc áo ba lỗ màu xám, bên ngoài khoác một chiếc áo gió thật dày, mũ áo trùm lên đầu, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ bảo hộ màu xám, quần đen rộng cùng đôi giày trắng.

Trong con hẻm rất tối, La Giản không thấy rõ mặt đối phương, với lại giữa ngày hè nóng rực cậu ta mặc

áo khác dày trùm kín đầu, thậm chí còn bịt mặt, đúng là quái dị không thể tả. La Giản cẩn thận quan sát, phát hiện đối phương có mang theo vũ khí, là một cây nỏ cầm tay nhỏ!

Nỏ cầm tay không khác gì một khẩu súng lục, chỉ lớn hơn đôi chút, bên trên có một dây cung hình bán nguyệt, chỉ khác ở chỗ thứ bắn ra không phải đạn mà là mũi tên. Thứ này La Giản đã từng trông thấy ở chỗ người bạn cuồng súng đạn, hắn coi nó như của quý không cho La Giản chạm vào.

Cả hai ngừng bước đứng cách nhau khoảng năm đến sáu mét, ngay lúc cậu đang đánh giá đối phương thì người lạ mặt kia cũng đang quan sát cậu, La Giản trầm ngâm, nếu tùy tiện tấn công thì rất bất lợi.

Thật ra La Giản cũng không biết vì sao cậu biết bản thân sẽ gặp chuyện nên mới mang theo vũ khí, nó cứ như một trực giác kỳ quái, giống như trong đầu có âm thanh nói cho cậu biết cậu phải hành động như thế nào, phải làm gì, cảm giác thần kỳ này cũng khó hiểu như mảnh giấy in hoa văn nọ.

"Anh là người mới?" Đối phương hỏi.

"Người mới gì?" Một tay La Giản vòng ra sau lưng, cầm chặt vũ khí của mình.

Đối phường giơ nỏ lên, đưa vũ khí ra trước mặt La Giản: "Thanh đao sau lưng anh có từ đâu, thì cây nỏ của tôi có từ đó."

La Giản hiểu, cậu ta đang nới với cậu, bọn họ đã cùng trải qua một chuyện hoang đường.

Nhưng không đợi La Giản trả lời, người con trai bịt mặt kia đột nhiên tấn công cậu!

Phát đầu tiên thất bại, cậu ta cực kỳ bình tĩnh tấn công lần thứ hai, không biết cậu ta rút mũi tên ngắn từ đâu, lắp tên, cài cung, nhắm thẳng vào La Giản. Quá trình nói ra thì dài dòng, nhưng thực tế chỉ cần vài giây để thực hiện.

Cậu ta làm thật! La Giản biết bản thân không thể sơ suất, toàn thân kẻ địch tản ra hơi thở khiến người khác phải sợ hãi! La Giản chỉ liếc mắt cũng có thể nhận ra sát khí của đối phương! Không phải do xúc động nhất thời hay máu dồn lên não, mà cậu ta đã rất bình tĩnh để suy xét!

"Khoan đã! Tôi không định đánh nhau với cậu!" La Giản không phải một tay chiến đấu giỏi, số lần đánh nhau từ nhỏ đến lớn có thể đếm trên đầu ngón tay, động tác của cậu ta rất thuần thục, cực khí thế, rõ ràng không phải người dễ đối phó.

"Lấy vũ khí của anh ra, tấn công tôi, nếu không giây tiếp theo tôi sẽ khiến đầu anh nở hoa!" Người thanh niên bịt mặt uy hiếp không chút lưu tình, giọng điệu lạnh lùng như cây nỏ trong tay cậu ta vậy, mọi thứ như đang chứng minh cho La Giản thấy, cậu ta nói được làm được.

Nếu không phản kháng, cậu sẽ chết!

La Giản rút đao ra, lúc này cậu đột nhiên nhớ đến tên hung thủ trong mật thất, ảo giác chân thật như tử thần thật sự đang đến gần, La Giản không nhớ rõ bản thân rời khỏi đó như thế nào, đáng lẽ cậu đã chết, nhưng bây giờ cậu vẫn còn sống.

Nếu còn sống thì cậu sẽ không để bản thân lặp lại cảnh tượng đó. La Giản ngẫm nghĩ, cậu rất sợ, tay chân run rẩy vô cùng nhưng vẫn cố lấy hết mọi can đảm! Dùng sức mạnh chẳng có mấy của cậu làm tiền cược, cho dù La Giản biết tỷ lệ thắng xa với đến mức tuyệt vọng.

La Giản chưa bao giờ dùng đao để đánh nhau, tựa như cậu chưa bao giờ chạm vào súng vậy. Lúc đánh nhau cũng chỉ biết dùng hai nắm đấm mà thôi, đao súng là lần đầu tiên, cầm thanh đao trong tay cậu thấy thật mất tự nhiên, có điều kẻ địch không cho cậu thời gian để suy nghĩ, đã bắn tên.

Mình phải tới gần cậu ta. La Giản khó khăn né tránh mũi tên thứ hai, thầm nghĩ, động tác của đối phương vừa nhanh vừa điêu luyện, nhưng không hiểu tại ngắm bắn lại không chính xác, La Giản tránh né rất dễ dàng.

Điều này khiến La Giản lơ là, khi cậu cầm đao tiến lên, thanh niên kia như phát ra một tiếng cười rất khẽ, sau đó nhanh chóng lắp tên bắn thẳng vào La Giản, tốc độ nhanh đến mức La Giản không thể thoát thân!

Thời khắc mũi tên bay về phía La Giản, lòng cậu dâng lên một nỗi sợ hãi, tinh thần tập trung cao độ trong phút chốc, chỉ còn khoảng cách 0,01 giây, chuyện thần kỳ đã xảy ra.

La Giản cảm thấy bản thân như bị thanh đao điều khiển!

Thanh đao trong tay tựa nóng lên, còn hơn cả nhiệt độ cơ thể của cậu, sau đó thân thể không tự chủ được, dùng đao đẩy mũi tên đi!

Động tác đó còn chưa hoàn tất, La Giản lại cảm thấy chân cậu tự động di chuyển, dùng tốc độ ngay cả cậu cũng kinh ngạc tiến về người thanh niên kia, thực hiện một động tác chém tiêu chuẩn, nếu La Giản không tự ngăn cản hoặc không có gì chen ngang, thì thanh đao này đã đâm xuyên qua người cậu ta!

Nhưng vào giây cuối cùng, La Giản dừng lại.

Mặt cậu tái nhợt giữ nguyên động tác đó, lưỡi đao chỉ cách cậu ta 1cm, thân thể cậu cứng đờ không thể động đậy, trời mới biết cậu phải dùng rất nhiều sức mới có thể ngăn cản hành động của mình! Trong cái chớp mắt đó, La Giản không phải bị ảo giác, mà thanh đao thật sự khống chế cậu! Loại tấn công yêu cầu độ khó và động tác phòng ngự ban nãy, một người thiếu khuyết tế bào vận động như La Giản làm sao có thể thực hiện!

Cậu suýt chút đã giết người! La Giản gào thét trong lòng!

“Anh có ý kiến gì về vũ khí của mình không?” Thanh niên bịt mặt không hề sợ hãi, tựa như chẳng thèm để ý đến chuyện mình suýt bị khoét một lỗ trên người, cậu ta chậm rãi cất nỏ đi.

“Cậu có ý gì?” La Giản chảy đầy mồ hôi lạnh, cậu cố gắng hít thở. Run rẩy hạ đao xuống, tay cậu khiến thanh đao cũng run theo, cậu không tài nào thấu hiểu nổi cảm giác sợ hãi ấy, La Giản nhìn thanh đao như đang nhìn một con quái vật.

“Anh không cần phải kinh ngạc, cũng đừng sợ.” Cậu thanh niên nói: “Mật thất cho chúng ta vũ khí, chính là dựa vào tố chất thân thể và tâm lý của mỗi người để lựa chọn một vũ khí thích hợp, khoảnh khắc anh cầm lấy nó, vũ khí đã trở thành một phần cơ thể của anh, nó sẽ hướng dẫn anh những phản ứng chính xác, tăng tỷ lệ sống sót đến mức cao nhất.”

“Ý của cậu là, cây nỏ cũng khống chế cậu như tôi sao?” Những gì cậu ta nói dần dần hình thành một khái niệm trong đầu La Giản.

“Vũ khí không khống chế anh.” Đôi mắt cậu ta không chút sợ hãi: “Nó chỉ đánh thức bản năng của anh.”

“Đánh thức bản năng? Là sao?”

Cậu ta không trả lời mà đưa lưng về phía La Giản, ra dấu để cậu đi theo. Sau đó cậu ta chậm rãi bước đi, La Giản chỉ do dự trong một lát, vẫn không chịu được tò mò mà theo sau.

La Giản biết đây là một cơ hội, có lẽ cậu sẽ được biết chút gì đó về mật thất, sự xuất hiện của cậu thanh niên kia đã có cậu một thông tin, đó là những người phải trải qua trò chơi trốn thoát đáng sợ này không chỉ có mình La Giản, không chừng có hàng trăm hàng ngàn người ngoài kia đang bị nhốt trong cái nhà giam vô hình đó.

La Giản không nhanh không chậm bám theo, nhưng vẫn luôn giữ một khoảng cách nhất định. Người con trai bịt mặt kia cũng không quan tâm việc cậu cố ý giữ khoảng cách, cậu ta như quên mất sự tồn tại của La Giản, bước chân càng lúc càng nhanh, bọn họ ra khỏi con hẻm nhỏ, qua hết mấy con phố, trên đường La Giản thấy cậu ta cất nỏ đi, cậu không biết cây nỏ lớn như thế có thể cất vào đâu, nhưng chỉ thoáng chốc món đồ chơi ấy đã biến mất dạng.

La Giản nhíu mày, tay vẫn nắm chuôi đao thả lỏng, tra đao vào vỏ.

Lát sau, cậu thanh niên kia dẫn La Giản đến một quán bar vắng vẻ. Quán bar nằm ở một nơi cực kỳ heo hút, bởi vì đây là một khu phố cổ trong nội thành, rẽ trái rẽ phải loanh quanh vài vòng mới dừng lại trước một quán bar tồi tàn. Vì đang ban ngày nên quán bả chưa mở cửa, trên tấm bản gỗ cũ là dòng chữ – Hoa Mạn Châu Sa.

“Sao lại là cái tên này?” Vừa trông thấy tên của quán bar, La Giản lập tức nhớ đến mảnh giấy in hoa văn, điều này khiến cậu có chút khó chịu.

"Bởi vì anh và tôi vẫn luôn ở dưới địa ngục." Giật mình nhất là tiếng thì thầm của La Giản nhỏ như vậy mà cậu trai kia vẫn có thể nghe thấy, cậu ta nói một câu không đầu không đuôi đầy ẩn ý.

Tuy quán bar chưa mở nhưng cửa không hề đóng, bên trong tối đen như không bật đèn, cậu ta cất bước vào trong, La Giản ngẩn ngơ một lát mới đuổi theo. Không ngờ bên trong rất rộng, bài trí khá ổn, nhưng chỉ có vài người, bartender đang rửa ly rượu, nhân viên vệ sinh đang quét dọn, một ông già tóc bạc ngơ ngác ngồi trên sô pha, trừ bọn họ ra thì chẳng còn ai khác.

Tiếng bước chân của La Giản và cậu thanh niên khiến bartender chú ý, cậu ta không ngẩng đầu mà nói: "Xin lỗi, chúng tôi chưa mở cửa…"

Còn chưa dứt lời, bartender đã ngẩng đầu nhìn cậu thanh niên bịt mặt, hơi bất ngờ rồi cười nói: "Thì ra là khách quen, cậu dến tìm ông chủ à?"

Cậu ta gật đầu, quay đầu nhìn La Giản nói: "Giới thiệu người mới."

"À ~" Bartender dời tầm mắt lên người La Giản, quan sát cậu rồi mới nói: "Vậy phải chiêu đãi thật tốt rồi."

La Giản nhíu mày, cậu cảm thấy ánh mắt của bartender có chút là lạ, nhưng lạ ở chỗ nào cậu cũng không rõ. Dáng vẻ của cậu ta cũng bình thường, không đẹp không xấu, mái tóc nhuộm mà rám nắng, khi cười mắt sẽ híp lại, có chút giống hồ ly.

"Tôi tên là Noah, chào mừng đến mới địa ngục, người mới."

Bartender vừa cười vừa vẫy tay với La Giản, ý bảo cậu đến đó, La Giản đi đến trước mặt cậu ta. Bartender lấy một ly rượu, La Giản nghĩ cậu ta sẽ mời mình, ai ngờ cậu ta nâng ly uống sạch một hơi.

La Giản câm nín nhìn trời, tự mình đa tình quá rồi.

"Noah, uống ít thôi, ông chủ sẽ mắng anh." Không ngờ cậu thanh niên này lại nói ra lời quan tâm đến vậy, sau đó đi đến gần La Giản, ý bảo cậu theo sau.

La Giản nhìn Noah, Noah không nói lời nào, chỉ mỉm cười ẩn ý.

6. Chương 6: Quy Tắc

Trên đường đi Phong Vũ Lam có gọi đến, chất vấn La Giản đi đâu mà để cậu ta đợi cả buổi. La Giản nhìn cậu thanh niên bịt mặt đi phía trước, trong lòng rối bời, nên chỉ cười lấy lệ: "A Làm à~ tớ có việc đột xuất nên không đến được, cậu ăn trước đi, đừng nhớ đến tớ nha~"

"Nhớ em gái cậu! Làm ơn dẹp cái giọng điệu buồn nôn đó đi nhé?!" Phong Vũ Lam ở đâu dây bên kia nghe mà nổi da gà, còn đang nghi ngờ có phải La Giản bị nhập hay không thì La Giản đã cúp máy.

"Mẹ nó! Ông đây phát tài mời cơm còn không biết nể mặt." Phong Vũ Lam tức giận quảng luôn chiếc điện thoại.

Phía bên kia, La Giản đi theo cậu thanh niên đi lên một căn phòng ở tầng hai, bên trong có hai người đang ngồi uống rượu, tựa như đang đấu với nhau, bình rượu ngả nghiêng trên đất. Cậu thanh niên thấy cảnh này nhưng không thể trách, cậu ta nói với một người trong số bọn họ: "Boss, tôi mang người về rồi."

Người được gọi boss là một ông chú trung niên, quần áo rách bươm, tóc tai lộn xộn, râu ria xồm xoàm, vì uống rượu nhiều nên khuôn mặt đỏ bừng, rất khó tưởng tượng dáng vẻ như này lại là ông chủ.

"À, người mới, đúng là hiếm thấy… hiếm thấy!" Ông chú này rõ ràng đã say rồi, tay cầm bình rượu đứng dậy, lảo đảo đến gần quan sát La Giản. Khi ông ta đến gần cậu có thể ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, điều đó khiến La Giản có hơi nhíu mày.

La Giản cũng hút thuốc uống rượu, nhưng bình thường rất biết tiết chế, cậu là người biết cách kiểm soát bản thân, tuyệt đối sẽ không để mình sau rượu. Bởi vậy cậu mới cách xa mấy tên quỷ rượu, La Giản thoáng lùi ra sau giữ khoảng cách.

Ngoài dự kiến là tuy ông ta đã say nhưng trực giác rất tốt, có lẽ ông đã nhận ra sự cảnh giác và xa lánh của La Giản, ông cười ha ha trở về ghế sô pha đặt bình rượu xuống, nói với La Giản: "Chào cậu, để tôi tự giới thiệu, tôi là người phụ trách ở đây, cũng là người dẫn đường cho tất cả người mới ở thành phố này, quy tắc của chúng tôi là không báo tên thật, chỉ gọi theo biệt danh. Bọn họ gọi tôi là boss hoặc Persia? Cậu cũng có thể gọi tôi như vậy."

Không đợi La Giản trả lời, ông chú boss đã chỉ sang cậu trai bịt mặt bên cạnh nói: "Cậu ta vừa là đồng đội cũng là trợ thủ của tôi, biệt danh Thập Tam, tính cách im lặng kiệm lời, chính là kiểu ngoài lạnh trong nóng trong truyền thuyết."

Hình như boss miêu tả như vậy khiến cậu ta trở nên kích động. La Giản có thể thề, cậu trông thấy cánh tay dưới ống tay áo cậu ta siết chặt trong vô thức, khóe mắt còn khẽ run rẩy.

Có điều boss chẳng hề để ý tới chi tiết nhỏ nhặt ấy, còn thần kinh thô cười lớn, sau đó hỏi La Giản: "Cậu tên gì….ấy không không không! Cậu không thể nói tên thật, nói biệt danh cậu thích hoặc tên riêng, tên tiếng Anh cũng được, càng đơn giản càng tốt, để dễ gọi."

La Giản ngẫm nghĩ, thật ra cậu không có biệt danh hay tên gọi ở nhà chi cả, lúc nhỏ khi đi học, bạn bè ai nấy cũng có tên riêng chỉ có cậu là không, La Giản suy nghĩ một lúc lâu mới trả lời: "Vậy cứ gọi tôi là Giản."

"Được rồi, A Giản, cậu muốn biết gì?" Boss cười xấu xa.

“Tất cả mọi thứ, tôi đều muốn biết.”

“Thằng nhóc này tham quá đấy. Được rồi, ngồi xuống đi, để tôi từ từ nói cho cậu nghe.” Boss vỗ vào sô pha ý bảo La Giản ngồi xuống, La Giản cực kỳ ngoan ngoãn ngồi xuống, cậu thanh niên bịt mặt cũng ngồi xuống cạnh boss, trong phòng còn một người khác nữa, chính là người vừa rồi uống rượu cùng boss, đối phương không hề để ý đến La Giản, chui vào góc tiếp tục uống rượu.

La Giản không mấy để tâm, cậu đặt mọi chú ý vào boss, nghe ông nói.

“Tuy là người mới, nhưng dù sao cũng cũng đã trải qua một cửa ải của mật thất, chắc cậu cũng hiểu, mật thất đó, với khoa học kỹ thuật và năng lực của con người lúc này chẳng thể nào chế tạo ra.”

Boss như đang lựa lời để nói: “Tôi không biết mật thất do ai sáng tạo ra, có lẽ do ông trời hay yêu qua quỷ quái thậm chí do người ngoài hành tinh chế tạo, nó cứ xuất hiện trong cuộc đời chúng ta, tựa như câu nói ‘Tồn tại tức hợp lý’.”

“Chúng ta không cần phải truy tìm lai lịch của nó, chỉ cần nhớ rằng mật thất có thể mang lại gì cho chúng ta.” Cho dù boss đang kể chuyện cũng không hớp vại hớp rượu, ông chậc lưỡi, tiếp tục nói: “Mật thất có thể giết chúng ta, cũng có thể mang kỳ tích đến.”

“Trong các mật thất khác nhau, mảnh giấy sẽ cho chúng ta biết một khoảng thời gian hạn chế, thời gian chúng ta dùng để tồn tại trong mật thất, nếu vượt qua thời gian đó mà cậu vẫn chưa thoát mật thất, thì cậu sẽ chết. Đừng nghi ngờ lời tôi nói, chết ở đây chính là chết thật!

Biến mật vĩnh viễn, chẳng một dấu vết!

Nếu không muốn chết, thì cậu nhất định phải rời khỏi nói đó trong khoảng thời gian cho phép. Mảnh giấy sẽ cho chúng ta manh mối, chỉ cần hóa giải được câu đó sẽ tìm được lối thoát. Mật thất đầu tiên của những người mới như cậu là loại đơn giản nhất, không tốn quá nhiều sức cũng có thể thoát khỏi, chỉ cần cậu vượt qua được nổi sợ hãi của mình…”

“Khoan đã! Boss…” La Giản như cậu học sinh ngoan ngoãn nghe giảng chợt đưa tay muốn phát biểu.

“Nói!” Boss cực kỳ uy vũ, nâng bình uống một hơi.

“Ông nói cửa thứ nhất thưởng rất đơn giản?”

“Đúng vậy.”

“Lời này là thật?”

“Lừa cậu làm gì? Chẳng lẽ cửa thứ nhất của cậu rất khó sao?”

Đó mà gọi là đơn giản sao? La Giản hoài nghi vuốt cằm, cậu nhớ đến tên hung thủ suýt giết chết cậu trong mật thất, như vậy mà ‘đơn giản’ ư? Tên hung thủ đó rõ ràng không phải con người, La Giản hoàn toàn không phải đối thủ của anh ta!

Hay khái niệm ‘đơn giản’ của bọn họ khác với cậu? La Giản cau mày nhìn boss, ông chú đáng thương bị La Giản nhìn đến lạnh sóng lưng, tóc gáy dựng đứng, ông nói: “Có lẽ cậu đã gặp vấn đề, nói đi, cửa thứ nhất cậu gặp phải gì?”

La Giản thành thật kể lại mọi chuyệt mọi chuyện trong mật thất cho bọn họ, dù sao cũng không có gì đặc biệt, có điều cậu vẫn bỏ đi chi tiết mình đã hôn tên hung thủ, việc đó rất mất mặt, hoàn toàn do La Giản làm trong khi đầu óc không tỉnh táo.

Nhưng không ngờ, khi La Giản vừa nói xong, cả căn phòng liền im lặng.

Boss không uống rượu nữa mà cúi đầu suy nghĩ gì đó, sau đó mới nhìn La Giản, cẩn thận quan sát từ đầu đến chân, ánh mắt cực kỳ quái lạ khiến La Giản nổi đầy da gà.

“Có vấn đề gì sao?” Cậu cẩn thận đặt câu hỏi.

“Có, thật tội cho cậu, vấn đề này cực kỳ lớn!” Boss thương hại nhìn La Giản, lắc đầu nói “Cửa đầu tiên đã gặp phải ‘Kẻ truy sát’, chỉ sợ về sau sẽ không sống yên.”

“Kẻ truy sát! Là gì vậy?” La Giản nghe thấy một danh từ mới trong miệng đối phương, tỏ vẻ bản thân không hiểu cho lắm.

“Kẻ truy sát chính là tên hung thủ cậu gặp phải trong mật thất. “ Boss giải thích: “Trong mật thất có một nhóm người….Không, bọn họ không được gọi là người, phải gọi là một đám quái vật mới đúng! Đám quái vật ấy sẽ xuất hiện trong các mật thất khác nhau, bằng một vai diễn nào đó trong mật thất, sẽ tạo cho cậu thương tổn cực kỳ đáng sợ. Chúng tôi gọi đám quái vật ấy là – Kẻ truy sát.”

“Kẻ truy sát….Thật sự đáng sợ đến vậy sao?”

“Cực kỳ đáng sợ, một khi chúng xuất hiện 100% chúng ta sẽ chết. Nhưng xác suất xuất hiện rất thấp, tỷ lệ gặp phải kẻ truy sát trong một mật thất chỉ có 8%, cậu đúng là xui xẻo, cửa đầu tiên đã gặp phải!”

Miêu tả của boss khiến La Giản run rẩy, điều này làm cậu nhớ đến đôi mắt màu đỏ đáng sợ của tên hung thủ trong mật thất, lúc ấy cậu cũng đã xác định anh ta đã chết, nhưng chỉ vừa quay lưng đối phương đã đứng sau cậu mà không có một tiếng động, chẳng chút thương xót đâm thẳng vào bụng, La Giản gần như đã không thể nhìn thấy ánh mặt trời.

Đúng rồi, cậu còn hôn anh ta nữa! Mồ hôi La Giản tuôn như mưa, cậu kìm lòng không được mà bịt miệng.

Boss không chú ý đến vẻ kỳ lạ của La Giản, vẫn lắc đầu thở dài, thở dài cho số phận bi kịch của La Giản.

"Nhưng tôi vẫn chưa chết." La Giản nghĩ đến một vấn đề, vội thỉnh giáo: "Chẳng phải ông nói, một khi kẻ truy sát xuất hiện thì chúng ta chắc chắn sẽ chết?"

"Ai nói chắc chắn sẽ chết? Tôi chỉ nói xác xuất bị giết là 100%, nhưng trên thực tế vẫn có người sống sót, chỉ có điều bọn họ là những người cực mạnh dựa vào chính khả năng của mình để chạy trốn! Cái tôi không hiểu chính là…" Boss nghiêng đầu nhìn vẻ mặt khinh thường của La Giản: "Cái tôi không hiểu chính là, cậu chỉ là người mới mà có thể trốn thoát, chẳng phải rất kỳ lạ sao?"

"Kỳ lạ chỗ…. chỗ nào! Nói không chừng nhân phẩm tôi tốt!" La Giản có hơi chột dạ, cậu cũng đang bối rối về vấn đề này, cuối cùng cậu thoát khỏi đó như thế nào? Lúc ấy đầu óc cậu không còn tỉnh táo, chẳng lẽ kẻ truy sát tốt bụng tha cho cậu, rồi đẩy cẩu ra ngoài?

La Giản không hề hay biết mình đã đoán đúng sự thật, vẫn cứ xoắn xuýt, nhưng vô tư như cậu rất nhanh đã gạt vấn đề này ra sau đầu, hỏi boss: "Mỗi lần rời khỏi mật thất thành công thì có thể trở về hiện thực, mười ngày sau lại tiếp tục?"

"Đúng vậy."

"Vậy đến khi nào mới kết thúc? Ý tôi là, khi nào chúng ta không cần phải trải qua những ngày như vậy trong mật thất nữa?"

"Trên thực tế vấn đề này tôi vẫn đang tìm kiếm câu trả lời." Boss tiếc nuối đáp: "Thật ra tôi đi qua mật thất không nhiều, chỉ thoát khỏi năm mật thất, cái sau khó hơn cái trước, cậu phải biết rằng, không phải căn phòng nhỏ nào bị khóa kín cũng gọi là mật thất, ví dụ như đảo hoang không thể liên lạc với thế giới bên ngoài, hang động sâu hoắm không lối ra, khu rừng không đường về, hoàn cảnh bị ngăn cách hay phong tỏa cũng có thể gọi là mật thất!"

Tim La Giản rúng động, khủng hoảng hỏi: "Vậy mỗi lầm tìm cách thoát khỏi mật thất, chỉ một mình tôi thôi sao?"

Đúng vậy, trong một nơi bị ngăn cách với bên ngoài, một mình thật sự rất đáng sợ.

"Thường chỉ có một mình." Boss buông tay, đột nhiên nhìn Thập Tam, cười rộ lên: "Nhưng cậu cũng có thể tổ đội với người khác, với điều kiện phải có sự đồng ý của người đó."

Đôi mắt của La Giản lập tức sáng lên, hỏi: "Như thế nào mới có thể tổ đội với người khác?"

"Tổ đội bình thường hạn chế từ một đến ba người, nói cách khác, nhiều nhất cậu chỉ có thể mời hai người cùng đội, người cậu mời không thể là người thường đang sống ở thực tại mà phải là người chơi trả qua mật thất giống cậu…"

"Người chơi?"

"Đúng vậy, những kẻ khốn khổ giãy dụa trong mật thất như chúng ta, đều thích tự gọi mình là người chơi. Buồn cười nhỉ, chúng ta cùng chơi một trò chết chóc đáng sợ."

Boss thở dài, sau đó không biết từ đâu lấy ra một mảnh giấy, La Giản vừa thấy lập tức nhận ra đó chính là mảnh giấy in hoa địa ngục trong mật thất, boss đặt mảnh giấy trước mặt La Giản và nói: "Nếu cậu muốn mời người chơi khác, vậy hãy xem nó như giấy mời, viết tên người cậu muốn trở thành đồng đội lên mảnh giấy, nếu người ấy đồng ý thì ký tên ở mặt sau. Mật thất sẽ ngầm thừa nhận quan hệ đồng đội giữa hai cậu, cửa ải tiếp theo, hai người có thể chiến đấu cùng nhau."

"Có điều cậu phải đặc biệt lưu ý, dùng hình thức tổ đội để tiến hành trò chơi, mật thất sẽ tăng độ khó, hai người gấp hai, ba người gấp ba, hệ số cứ thế nhân lên, nên rất nhiều người thà rằng chơi một mình chứ không thích tổ đội. Với lại… giữa người chơi luôn tồn tại một số xung đột, có lẽ lúc này cậu không hiểu nhưng sau này cậu sẽ biết, vì xung đột đó sẽ khiến cậu khó tìm thấy đồng đội thích hợp."

"Nói cách khác, trước mắt tôi vẫn nên tiến hành trò chơi một mình thì tốt hơn?"

Boss gật đầu: "Đúng vậy."

7. Chương 7: Bạn Thân

Khi rời khỏi quán rượu Hoa Mạn Châu Sa, trời đột nhiên tối hẳn, mặt trời không biết từ lúc nào đã bị mây đen che khuất, tất cả ánh sáng biến mất như sắp đổ mưa. La Giản vừa đi vừa ngẫm lại lời boss nói, trong lòng có chút lo âu thấp thỏm.

Không thể tùy ý đi cùng người khác, chỉ có thể tiến hành trò chơi một mình, tất cả nguy hiểm trong mật thất chỉ có thể dựa vào bản thân hóa giải. Boss đề nghị La Giản phải nhanh chóng tăng cường sức mạnh, gã nói quái vật xuất hiện trong mật thất không chỉ là kẻ truy sát, tất cả những thứ con người có thể tưởng tượng ra đều có khả năng xuất hiện.

"Sức tưởng tượng của con người quả thật có thể sánh với địa ngục." Lúc ấy boss nói như vậy khiến La Giản rất mơ hồ về thứ gọi là mật thất. Nhưng cho dù không yên lòng, trong giai đoạn này không ai có thể giúp La Giản vượt qua khó khăn.

Boss là người dẫn đường cho tất cả người mới ở thành phố này, hình như ông được mật thất lựa chọn, chức trách chủ yếu là giải thích tình hình trong mật thất, hoàn thành sẽ nhận được phần thưởng. Khi chưa trở thành người được chọn của mật thất, boss cũng chỉ là chủ của quán rượu nhỏ của Hoa Mạn Châu Sa,

nhưng khi đó còn chưa có cái tên này.

Buổi chiều La Giản về công ty sắp xếp lại công việc, trời vừa sập tối lập tức đổ mưa. Lúc này cậu mới nhớ đến Phong Vũ Lam, nên gọi điện cho cậu, rất lâu nhưng không ai bắt máy, La Giản thở dài cúp máy không ngờ đối phương lập tức gọi lại.

"Alo? A Lam à!"

Đầu dây bên kia không ai nói chuyện, La Giản có thể nghe thấy tiếng hít thở nặng nề nhưng đều đặn. Thanh âm này rất quái dị, La Giản nhíu mày dò hỏi: "A Lam? Cậu đang ở đâu?"

Vẫn không trả lời, tiếng hít thở kì lạ giằng co hơn một phút mới treo máy, trong điện thoại trở nên yên lặng. La Giản khó hiểu nhìn chiếc iphone giả do Trung Quốc chế tạo, cậu lắc đầu, lầm bầm: "Thằng cha này đang làm gì vậy chứ?"

Phong Vũ Lam là thanh mai trúc mã của La Giản.

Nói thanh mai trúc mã thì cũng không phải, chỉ là bọn họ chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, nhà gần nên cũng được xem là hàng xóm, thường xuyên qua lại dễ gặp dễ thân, mỗi ngày cứ quấn lấy nhau. Khi tiểu học, mỗi sớm cùng nhau đến trường, không phải Phong Vũ Lam đến gọi La Giản đi học thì cũng là La Giản chạy đến gọi Phong Vũ Lam rời giường.

Có đôi khi người lớn không ở nhà, cậu có thể ở lại nhà hàng xóm, vui chơi cả ngày không biết mệt. Quan hệ giữa hai người vẫn duy trì cho đến sơ trung, cao trung, đại học và đến bây giờ.

Đến tận hai mươi năm.

Phong Vũ Lam là người đầu tiên biết tính hướng của La Giản, khi đó La Giản cũng không biết mình khác người ta: không thích nói về nữ sinh, không có hứng thú với con gái, không xem AV, cũng không xem s*x, ngược lại thích nhìn bọn nam sinh chơi thể thao, sức sống tràn đầy đá bóng.

Lúc ấy Phong Vũ Lam chỉ nói một câu "La Giản, cậu không phải đồng tính chứ?"

La Giản không trả lời dù rất muốn nói gì đó để biện minh cho mình, dù là ai hỏi bạn có phải đồng tính hay không, bạn cũng sẽ phản bác, cậu mới là đồng tính cả nhà cậu đều là đồng tính! Con mắt cậu mọc sau ót hay sao mà thấy tôi là đồng tính! Vân vân.

Lúc ấy La Giản không nói nên lời. Phong Vũ Lam như đánh thức cậu, dễ dàng công phá bức tường nhiều năm cậu dựng nên, tàn nhẫn nói ra sự thật.

Vẻ mặt khủng hoảng của La Giản lúc ấy đều lọt vào mắt Phong Vũ Lam, nhưng là anh em tốt nhiều năm,

cậu ta chưa từng đá đểu hay lạnh lùng với cậu, thậm chí không bắt cậu phải thích ai, La Giản liều lĩnh nói với cha mẹ, Phong Vũ Lam lại hành động khiến cậu sợ hãi, Phong Vũ Lam thú nhận với ông bà rằng cậu ấy chính là người yêu của cậu.

La Giản lúc ấy tức giận đến mức muốn chửi thề, Phong Vũ Lam tuyệt đối là thẳng, thậm chí còn có một cô bạn gái nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng lại vì chuyện mà chia tay. Cha mẹ không chấp nhận được, giận dữ đến long trời lở đất, cuối cùng hai người bị đuổi ra khỏi nhà.

"Cậu làm như vậy đáng không?" La Giản nhìn người bạn lâu năm của mình.

Phong Vũ Lam tựa như lưu manh ngồi trên mặt đất hút thuốc, cười đến ngu ngốc.

Khí chất và diện mạo của Phong Vũ Lam giống như mấy anh điển trai tươi sáng trên phim truyền hình vậy, hai mươi tuổi, nhưng nhìn trẻ hơn, gương mặt non nớt, mắt vừa to vừa đẹp, nói ngắn gọn chính là loại hình của tiểu thụ.

Nhưng La Giản không quên nụ cười của người này, ngày bọn họ bị đuổi khỏi nhà, trời lạnh đến mức run cầm cập, Phong Vũ Lam ngồi bên cột điện, nhìn La Giản khẽ cười, nụ cười không hề đẹp nhưng La Giản vẫn khắc sâu trong đầu.

Đến bây giờ, Phong Vũ Lam vẫn xem La Giản là anh em tốt. Nên dù có chuyện gì xảy ra, La Giản tuyệt đối không bao giờ bỏ mặc Phong Vũ Lam.

La Giản tiếp tục gọi cho Phong Vũ Lam vài cuộc, nhưng không ai bắt máy, điều này khiến cậu bất an, quyết định đến nhà cậu ta, thế nhưng đi được một nửa thì Phong Vũ Lam gọi lại, La Giản lập tức bắt máy nhưng nghe thấy một giọng nói xa lạ.

"Xin hỏi anh có phải là người nhà của bệnh nhân không? Chủ số điện thoại này vừa được đưa đến bệnh viện……"

La Giản hoảng sợ, hỏi rõ tên bệnh viện rồi lập tức đón xe đến. Ngay sau đó không thể không đóng phí làm thủ tục, La Giản nhìn thấy Phong Vũ Lam đang nằm trên chiếc giường trắng, mặt tái nhợt như xác chết. Vài bác sĩ và y tá đang xoay quanh, có y tá cầm một bình máu chạy vào phòng giải phẫu.

"Đã xảy ra chuyện gì thế?" La Giản cảm giác đầu óc có chút hỗn loạn, chuyện xảy ra hôm nay quá nhiều khiến cậu không thể suy nghĩ kỹ, tại sao lại như vậy? Trưa nay còn gọi điện muốn đãi cậu, lúc ấy giọng nói của Phong Vũ Lam vẫn tràn đầy sức sống, nhưng sao bây giờ lại biến thành thế này?

"Trên đường cậu ấy về nhà bị kẻ lạ mặt dùng dao tấn công." Đứng bên ngoài phòng giải phẫu không chỉ có La Giản mà còn có hai người mặc đồng phục cảnh sát, họ nói với La Giản: "Gần đây thật nguy hiểm, sát nhân liên hoàn lại xuất hiện."

La Giản không quá chú ý, cậu rất ít khi xem tin tức linh tinh, cậu nghĩ những chuyện này không có liên quan đến mình, thế nhưng ông trời luôn thích đùa với La Giản, đột nhiên để cậu phát hiện mình đồng tính, rồi lại đưa cậu vào mật thất.

Thấy cảnh sát La Giản có chút chột dạ, vì cây đao còn nằm trên người của cậu, dù có quần áo che chắn nhưng La Giản vẫn giữ khoảng cách với bọn họ.

"Tìm được hung thủ chưa?" La Giản lại chú ý vào vấn đề này hơn, cậu nhìn đèn đỏ đang sáng bên ngoài phòng giải phẫu, cậu tin Phong Vũ Lam mạng lớn sẽ không chết, nhưng cứ nôn nóng bất an, muốn dời đi lực chú ý của bản thân nên hỏi.

Cảnh sát tiếc nuối lắc đầu: "Chưa."

Cảnh sát hỏi La Giản mấy vấn đề, sau đó rời đi, còn để lại số điện thoại cho La Giản, chờ Phong Vũ Lam tỉnh lại thì báo cho bọn họ biết. La Giản đợi bên ngoài phòng giải phẫu vài giờ, cuối cùng cuộc phẫu thuật cũng chấm dứt, không có nguy hiểm đến tính mạng, La Giản được vào thăm Phong Vũ Lam. A Lam của cậu nằm mê man trên giường, tay truyền dịch còn miệng đeo ống dưỡng khí, La Giản đau lòng vươn tay vuốt mặt rồi lại chạm vào tay đối phương, thật lạnh lẽo.

Có nên báo cho cha mẹ cậu ấy không? La Giản nghĩ nghĩ, sau đó thở dài lắc đầu, cậu không biết khi Phong Vũ Lam tỉnh lại sẽ nghĩ gì, hai người bọn họ đã nhiều năm không liên lạc với người nhà. Hơn nữa chuyện này phải do cậu chịu trách nhiệm mới đúng.

Từ sau đó, Phong Vũ Lam mê man ba ngày ba đêm mới tỉnh dậy, La Giản xin phép công ty nghỉ để ở bên cạnh chăm sóc, Phong Vũ Lam vừa tỉnh cậu liền phát hiện, La Giản vui mừng chạy đến, thân thiết hỏi han: "Tỉnh rồi? Có chỗ nào khó chịu không? Cậu muốn uống nước không?"

Phong Vũ Lam mờ mịt, nhìn kĩ mới nhận ra La Giản, nở nụ một cười nửa chết nửa sống: "A, La Giản!"

"Thằng nhóc này, cậu cứ làm tớ sợ!" La Giản tiều tụy thấy rõ, cậu ở đây đã nhiều ngày, ngủ không ngon lại nghĩ không ra vì sao A Lam bị tấn công. Bởi vì gần đây chuyện quái lạ quá nhiều, La Giản không tự giác liên kết chuyện này với mật thất.

Đến quán rượu tìm boss, boss nói mật thất tuyệt đối không can thiệp sinh hoạt bình thường của người chơi, thế nhưng người chơi có điên khùng đi khắp nơi giết người hay không thì không nói chắc được.

"A Lam, rốt cuộc chuyện này là sao, cậu đang đi trên đường cũng có thể bị người khác tấn công ư?" La Giản cho Phong Vũ Lam uống chút nước, thấy trạng thái của cậu ấy đã tốt, không nhịn được hỏi đến tình huống lúc ấy.

"Không biết, người đó tấn công tớ từ phía sau." Phong Vũ Lam tựa như còn sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, đáng thương nói: "Lúc ấy tớ rất sợ, vừa đau vừa khó chịu, nhưng tớ cũng phản ứng rất nhanh, lập tức ngã xuống giả chết, trên thực tế tớ chưa mất ý thức hoàn toàn! Bởi vì người đó chưa xác nhận kỹ càng đã chạy

mất……”

Phong Vũ Lam nói đến đây cũng thấy bội phục chính mình, cười còn ngu hơn nãy. La Giản nhìn thật không biết nói gì, bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng vẫn cười: “Không có việc gì thì nghỉ ngơi đi.”

Tâm trạng của Phong Vũ Lam rất tốt, đối với chuyện mình bị tấn công gần như đã mất mạng cũng không để trong lòng, thấy La Giản lại làm nũng đủ kiểu, mặt Phong Vũ Lam vừa nhỏ và trẻ, khiến người khác khó nhìn ra tuổi thật, ai không biết còn tưởng cậu ta chỉ mới đôi mươi..

Phong Vũ Lam cũng biết ưu thế của bản thân, thường xuyên mặt dày làm nũng với La Giản, La Giản cũng rất dung túng, mặc cho Phong Vũ Lam muốn làm thì gì thì làm.

“Vết thương còn chưa lành, đừng có quậy phá!” La Giản bóp mặt Phong Vũ Lam, nhóc con này ngày càng quá đáng, không dạy là không được: “Tớ nói này, có phải cậu đã đắc tội với ai đúng không, nếu không thì sao người ta lại nhắm vào cậu?”

“Làm gì có!” Phong Vũ Lam chậc lưỡi “Tớ vẫn như bình thường thôi, ăn uống đi làm chơi game ngủ, rảnh thì đi tán vài em, chẳng lẽ việc này cũng bị người ta ghét?”

“Chỉ việc đùa giỡn con gái nhà người ta thôi cũng đủ bị ghét rồi!” La Giản chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, tiếp tục nhéo mặt Phong Vũ Lam.

Phong Vũ Lam đáng thương sờ dấu đỏ trên mặt, sau đó hắt xì một cái, nước mắt nước mũi gì cũng văng ra. La Giản thấy thế định lấy khăn giấy, nhưng lại lấy nhầm mảnh giấy in hoa văn tím, cậu nhìn mảnh giấy boss đưa cho mình, tùy tay đặt lên đầu giường.

Sau đó Phong Vũ Lam nói đói bụng, ồn ào đòi ăn KFC McDonald Pizza Hut, còn phải gói cho đúng tiêu chuẩn, lập tức bị La Giản gõ mạnh vào đầu mới chịu yên lặng, đáng thương nói: “Tớ muốn ăn cháo thịt nạc trứng muối của thầy Vương.”

La Giản vẫn dung túng Phong Vũ Lam, ngoan ngoãn chạy đi mua. Người vừa đi, phòng bệnh chỉ còn một mình Phong Vũ Lam nhàm chán nhìn chỗ này rồi nhìn chỗ kia, xốc chăn muốn ngồi dậy nhưng miệng vết thương rất đau, bất đắc dĩ phải nằm trở lại, quay đầu thì thấy tờ giấy in hoa La Giản đặt trên đầu giường.

Phong Vũ Lam đột nhiên cảm thấy hiếu kì, không tự giác vươn tay cầm lấy, khi vừa chạm vào trên mảnh giấy trống đột nhiên xuất hiện một dòng chữ. Phong Vũ Lam không nhìn thấy, vì góc độ trên giường bệnh không thể thấy rõ. Khi mảnh giấy được đưa đến trước mặt, bên trên đã có một chữ viết bằng bút máy:

Kính gửi Phong Vũ Lam:

Tôi hi vọng cậu sẽ gia nhập và trở thành đồng đội của tôi mãi mãi.

Tái bút: Nếu cậu đồng ý, xin kí tên ở phía sau.

La Giản thân gửi.

"Là sao nhỉ?" Phong Vũ Lam không hiểu gãi gãi đầu, suy nghĩ một lát rồi lục lọi trong ngăn tủ, cậu ấy tìm được một cây bút, sau đó lật sang mặt sau kí tên mình vào.

8. Chương 8: Con Thuyền Ma (1)

Khi ấy Phong Vũ Lam không hề hay biết, mảnh giấy nhỏ nhỏ này đã thay đổi cuộc đời cậu ấy, cho dù mất đi hay có được, cậu ấy cũng không đủ khả năng thoát khỏi sự tuần hoàn vô tận này, mãi mãi chỉ là đau đớn.

La Giản mua cháo cho Phong Vũ Lam xong, vội vàng chạy về bệnh viện, nhìn A Lam ăn từng thìa cháo, cuối cùng vỗ vỗ bả vai đối phương nói: "Việc ở công ty còn cần tớ xử lý, đợi tan ca tớ lại đến thăm cậu. Còn nữa… tớ đã báo với cảnh sát rồi, lát nữa bọn họ sẽ đến lấy lời khai, có việc gì nhớ phải gọi điện cho tớ nhé…"

La Giản luyên thuyên cằn nhằn một đống, Phong Vũ Lam chỉ coi lời cậu như gà con đang tập gáy mà bỏ ngoài tai. Sau đó La Giản đứng dậy chuẩn bị rời đi, nhưng cậu như nhớ ra cái gì đó, liếc mắt nhìn mảnh giấy đặt trên tủ đầu giường, La Giản không nhìn qua mà nhét thẳng vào túi. Phong Vũ Lam đang mải ăn cũng không chú ý, chữ viết trên mảnh giấy và chữ ký đã sớm bị cậu ấy quăng ra Thái Bình Dương.

Mấy ngày sau đó trôi qua cực kỳ bình thường, A Lam không bị ai tấn công nữa, theo những gì cảnh sát điều tra, thủ phạm này hình như không có mục tiêu cụ thể, gặp ai thì tấn công người này, người bị giết chết cũng chỉ do xui xẻo, còn những người may mắn sống sót cũng không bị tấn công lần hai.

Khoảng thời gian này khiến người dân trong thành phố hoảng sợ, quần chúng chỉ trích cảnh sát làm việc tắc trách, đã lâu mà chưa bắt được thủ phạm về để quy án, trên mạng càng quá đáng hơn, bắt xuất hiện lời đồn đại về "Sát nhân môn" gì gì đó.

Nhưng tất cả việc này không liên quan gì đến La Giản. Cậu quên cả thời gian, hôm nay chính là ngày thứ mười, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đêm nay cậu sẽ bị lôi vào một mật thất kỳ quái khác.

Đây chắc chắn là một việc khiến ta lo lắng khôn cùng, La Giản tan ca sớm để về nhà, cậu mở máy tính lướt wed không một mục đích, trên thực tế cậu cũng không biết bản thân đang xem cái gì, cậu cẩn thận nhớ lại từng chi tiết trong mật thất đầu tiên.

"Dựa theo cách nói của boss, cửa thứ nhất dành cho những người mới đều rất đơn giản, nhưng để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, mật thất sẽ đặc biệt chuẩn bị các loại đạo cụ, nâng cao tỷ lệ sống sót của người chơi. Ví dụ như nếu mình cảnh giác thêm một chút, khi gặp tên hung thủ kia, cậu cầm súng tặng cho anh ta một viên vào đầu, có lẽ tình huống sẽ khác hẳn."

La Giản hỗn loạn nghĩ, kỳ thật cậu biết, cho dù khi ấy cậu cầm cây súng trên tay cậu cũng không có cái dũng khí đó, dù tên hung thủ sống hay chết cậu cũng không có can đảm ra tay.

"Đừng sợ La Giản, nhát gan như vậy sẽ chết chắc." La Giản lẩm bẩm, vẻ mặt trắng bệch ngồi trước máy tính, trong tay còn cầm chuột nhưng bất động.

Cậu muốn dời lực chú ý của mình về mật thất, cậu nhớ đến Phong Vũ Lam vẫn đang nằm trong bệnh viện, hôm nay cậu đã đến thăm thằng nhóc ấy, vẫn cái dáng vẻ vô tâm vô phế đặc trưng đó.

Kim đồng hồ vẫn quay, bầu trời bên ngoài đã hoàn toàn tối đen. La Giản cắn răng đi đến toilet rửa mặt, ôm thanh đao vào ngực sau đó nằm lên giường. Boss nói, những gì lấy ở bên ngoài không thể mang vào mật thất được (ngoại trừ quần áo trên người, nhưng mọi thứ trong túi quần túi áo cũng không thể mang vào), nhưng thanh đao này là ngoại lệ, cho dù La Giản đặt nó ở bất cứ đâu, chỉ cần cậu tiến vào mật thất nó nhất định sẽ xuất hiện trên người La Giản.

Theo lẽ thường mà nói, La Giản không cần phải ôm nó bên mình. Có điều La Giản luôn cảm thấy sợ hãi, cậu cần gì đó để giữ cho bản thân bình tĩnh. Nhưng nằm mãi cũng không ngủ được, cậu cứ luôn nghĩ đến việc mình sẽ đi vào mật thất như thế nào, ngay sau đó chẳng hiểu vì sao, một cơn mê man bủa vây lấy La Giản, cậu nằm đó suy nghĩ sau đó lập tức thiếp đi.

Giữa chốn mông lung, hình như cậu lại bắt đầu mơ.

La Giản thường xuyên thấy giấc mơ này, trong mơ vẫn có một người không thấy rõ mặt đang nói chuyện với cậu.

Cảnh tượng ấy thật đáng ghét.

La Giản hoảng hốt mở mắt ra, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là bầu trời đêm trên mặt biển mênh mông, vài ngôi sao lóe sáng như tô điểm cho bức màn đêm tối, tỏa ra thứ sắc thái thần bí. La Giản cảm thấy cả người cứng ngắc, cơn gió ẩm ướt thổi qua mặt hòa cùng mùi vị mằn mặn của biển cả.

Ngay sau đó La Giản ngồi bật dậy, đột nhiên phát hiện ra mình đang ở trên một ….trên một con thuyền!

Là một con thuyền cực kỳ cực kỳ cổ xưa, thuộc loại hình thuyền buồm cỡ lớn chỉ có ở thế kỷ 17, 18, boong tàu lát gỗ, thủng lỗ nhiều nơi, mép thuyền có lan can bằng gỗ đã mốc đen, sừng sững dựng đứng, tựa như chỉ chạm vào là sẽ ngã.

La Giản nhận ra cậu đang tựa vào cột buồm, trên cột buồm chỉ còn sót lại vài mảnh vải rách, cả chiếc dây thừng rách nát vắt vẻo. Trước cột buồm là bánh lái hình tròn, là loại bánh lái dùng để khống chế hướng đi của thuyền, mặt trên có khắc chữ cực kỳ xa xưa.

Chiếc thuyền cô độc trôi nổi trên mặt biển, bầu trời đêm và mặt biển màu tối hòa vào nhau, không thể

trông thấy đường tiếp giáp. La Giản run rẩy vòng tay ôm lấy mình, độ ẩm trong không khí rất cao, thời tiết cũng rất lạnh, La Giản lại đang mặc quần áo mùa hè, căn bản không thể chống lạnh.

"Đúng rồi, mảnh giấy, mảnh giấy…." La Giản sực tỉnh, vội vàng tìm kiếm mảnh giấy in hình hoa văn tím quen thuộc, nó được ghim trên cột buồm, La Giản giật mảnh giấy xuống, vẫn là dòng chữ xinh đẹp bằng bút máy:

Xin chào La Giản tiên sinh:

Chào mừng bạn lại đến với mật thất không thiếu những điều mới lạ, giờ đây bạn đã có thêm một đồng đội, nhưng thật tiếc đồng đội của bạn lại cực kỳ xui xẻo, cậu ấy đang bị nhốt ở một nơi nào đó trên con thuyền ma này, trong vòng một giờ bạn phải tìm thấy đồng đội của mình, nếu không người ấy sẽ chết.

Tất nhiên, bạn có thể bỏ qua việc tìm kiếm đồng đội, dùng thời gian đó để thoát khỏi mật thất.

Hãy tin tôi, con thuyền này mãi mãi chỉ có thể trôi trên dòng biển này, không di chuyển cũng không cập bờ, nó chính là một mật thất di động, nếu bạn không muốn trở thành một trong những hồn ma trên thuyền, thì hãy cố gắng tìm cách thoát khỏi thuyền ma này đi!

Tất nhiên, tôi vẫn sẽ cho bạn gợi ý.

Thứ nhất, đừng nhảy xuống biển, trừ khi bạn muốn trở thành bữa tối của hải quái..

Thứ hai, đừng tìm đường thoát ở trên biển, bầu trời mới là con đường ngắn nhất để thoát khỏi mật thất.

Thứ ba, nếu bạn không lên được nơi nó, vậy thì hãy chìm xuống.

Gợi ý bổ sung, đồng hồ có thể hoạt động đang ở trong túi quần của bạn.

Như trên, gợi ý đã hết. Chúc bạn may mắn!

"Mẹ nó, rốt cuộc chúng có ý gì?!" La Giản đọc xong lập tức cảm thấy đau đầu, cậu đưa tay chạm vào túi quần, quả nhiên bên trong có một chiếc đồng hồ quả quýt cỡ gan bàn tay, mở ra thì thấy thời gian bên trong đang dừng ở con số 12:05

"Nói cách khác, từ 12 giờ đến 6 giờ là toàn bộ thời gian mình có thể ở trên con thuyền này." La Giản tính toán thời gian rồi cất đồng hồ vào túi, sau đó đọc lại nội dung trên mảnh giấy thêm một lần nữa.

"Cái gì mà đồng đội chứ?" La Giản chẳng hiểu gì cả, ở đâu ra một tên đồng đội nhỉ? Không phải boss đã nói trừ khi người chơi đưa thư mời, còn không thì chỉ tiến hành trò chơi một mình thôi sao? La Giản không

nhớ mình đã từng mời ai khác.

"Xui xẻo hơn chính là, nếu mình thật sự có đồng đội vậy chẳng phải độ khó sẽ tăng lên gấp đôi sao?" Mồ hôi trên người La Giản tuôn như mưa, gió trên biển thổi lạnh buốt khiến cậu run rẩy. Độ khó tăng lên theo cấp số nhân là khái niệm quái quỷ gì La Giản còn chưa thật sự trải qua, ngoài việc tưởng tượng thì bất lực, chỉ nghe cái tên con thuyền ma thôi, La Giản đã thấy bản thân không chết cũng bị thương.

Bất đắc dĩ, cậu lật sang mặt kia của tờ giấy, quả nhiên bên trên có gợi ý:

Vào thế kỷ 17 ngành công nghiệp hàng hải phát triển, hải tặc cũng bởi vậy mà gia tăng! Nhưng biển cả thần bí, tràn ngập những điều không thể lý giải và hung hiểm, một con thuyền hải tặc sau khi cướp được lượng lớn của cải, khi đến gần Tam giác Bermuda đã gặp một cơn bão lớn, cuối cùng mãi mãi không thể thoát khỏi vùng biển này.

"Tam giác quỷ Bermuda!" La Giản chấn động, trên boong tàu rất lạnh, cậu không thể cứ đứng đây mãi, nhưng khi quay đầu nhìn cửa ra vào trên khoang thuyền, bên trong tối như hũ nút khiến La Giản sởn tóc gáy, có vẻ như đúng là một con thuyền ma? Thật sự có ma sao?

La Giản rất sợ, nhưng cũng không muốn chết cóng trên boong tàu, cậu chạm vào thanh đao không biết từ khi nào đã nằm trên lưng, đi về phía khoang thuyền. Con thuyền này đã cũ lắm rồi, chân dẫm lên boong tàu phát ra từng tiếng kẽo kẹt, vừa đi đến cửa khoang thuyền La Giản đã vội vàng lùi về sau, bên trong thật sự rất tối, căn bản không có một chút ánh sáng! La Giản đứng trên boong tàu có thể nhìn ánh sao, tuy không đủ sáng nhưng cũng đủ soi rọi, nhưng trong khoang thuyền tối đến không nhìn thấy năm ngón tay.

"Chỗ này quá tối, đi vào chẳng may gặp phải cái gì đó, mình chưa kịp phản ứng có lẽ đã lên đường luôn rồi." La Giản bất đắc dĩ lùi về chỗ cũ, rồi đi lòng vòng quanh boong tàu, hy vọng có thể tìm thấy thứ gì đó có ích, sau đó cậu tìm được một đống đồng nát.

Một sợi dây thừng dài tả tơi xơ xác. Một cái hộp gỗ lớn trống rỗng. Một cái rương bị đóng đinh và một cây đèn đã cạn dầu.

"Thế này thì có đèn hay không chả khác gì nhau cả." La Giản tìm thấy cây đèn đầu tiên, đó là một cây đèn cũ, cái chụp đèn bằng thủy tinh đã nát vụ chả làm được gì, về phần những thứ khác, La Giản trái xem phải ngắm, có vẻ như chỉ có cái rương gỗ bị đóng đinh kia là dùng được.

9. Chương 9: Con Thuyền Ma (2)

Cái rương gỗ rất lớn, không gian đủ để chứa một người, nhưng nó không chắc chắn lắm, thời gian dài hứng chịu sóng gió từ biển khiến chiếc rương gỗ mục nát và bị nghiêng lệch. La Giản cầm đao đâm vài chỗ rồi dùng sức nạy ra, nhìn vào bên trong.

"Mẹ nó!" La Giản vừa thấy thứ bên trong thì lập tức bịt chặt mũi, cậu thật sự không biết vì sao mình lại

có duyên với xác chết như thế, trong rương là một thi thể đã bị hoại tử, thân thể hư thối ghê tởm, nhiều nơi đã lộ ra xương trắng, quần áo rách rưới không còn nhìn ra hình dạng, nhưng từ khung xương có thể khẳng định đây là đàn ông.

Mùi hôi kì dị cũng từ đó bay ra, gớm ghiếc đến sởn da gà.

La Giản lùi về sau vài bước, đứng bên sườn thuyền hít thở, nhưng một giây sau lập tức nôn ra, vì trong gió biển mang theo mùi hôi tanh đặc sệt của cá. La Giản thấy cực kỳ khó chịu, thức ăn trong bụng như lại trào lên.

Chờ cậu nôn xong, lại không thể không đến gần rương gỗ, trong thi thể chắc chắn có cất giấu đầu mối hoặc đạo cụ quan trọng, La Giản không thể bỏ lỡ bất cứ thứ gì, đây là điều cậu đặt ra khi bước vào mật thất.

La Giản đành phải đến gần chiếc rương, cố gắng quan sát thi thể. Cái xác vẫn chưa hoàn toàn biến thành một bộ xương, vì có rất nhiều giòi bọ bò qua giữa những lớp thịt thối rữa, cậu đoán thi thể này bị nhốt vào đây khi anh ta vẫn còn sống, bởi vì tư thế nằm trong rương khá vặn vẹo. Nếu quan sát kỹ sẽ thấy khớp xương khuỷu tay khuỷu chân đã bị gãy, nói không chừng đã bị bẻ rồi mới nhét vào trong rương.

La Giản rất bội phục bản thân có thể phân tích ra nguyên nhân và quá trình cái chết của đối phương, dù không phải chuyên môn mà cậu có thể đoán ra nhiều thế này đã là rất tốt, La Giản đứng lên đẩy chiếc rương xuống để cái xác tự rơi ra, cậu không dám dùng tay để chạm vào vì nó thật sự quá ghê tởm.

Bên trong không chỉ có thi thể mà còn có những vật khác, một cây bút lông chim, một cuốn sổ tay bằng da dê, một hộp diêm, và một huân chương cổ hình thánh giá.

Rất có thể là vật của người chết khi còn sống.

La Giản nhặt cuốn sổ tay bằng da dê lên, cuốn sổ có hơi bẩn, bên trên còn có chất đen sẫm gì đó, chắc dính từ thi thể, cậu cố nhịn cơn buồn nôn mở ra xem, bên trong toàn là tiếng Anh, cậu chỉ biết những từ tiếng Anh đơn giản, nếu quá phức tạp thì cậu chẳng hiểu nổi. Huống chi nhật ký được viết bằng tay, vừa nhỏ vừa xấu, nhìn sơ qua cũng đủ biết là của người nước ngoài, La Giản nhìn thật lâu cũng không nhận ra ở đó viết gì, cậu bất đắc dĩ lật vài trang, thấy không có gì giá trị, đang chuẩn bị ném đi thì một tấm ảnh từ bên trong rơi ra.

Tấm ảnh rất cũ, có một người đàn ông và một người phụ nữ, hình như là ảnh kết hôn, bởi vì cả hai ăn mặc khá rườm rà, xung quanh mờ ảo không rõ, dường như đã có từ lâu. Mặt sau có ghi thời gian: Ngày 5 tháng 5 năm 1645, Lạc Ân và Thư Lệ Nhã.

La Giản cầm bức ảnh, phức tạp nhìn cái xác đang nằm trên mặt đất.

Năm 1645, đầu thế kỷ mười bảy, chủ nghĩa thực dân đang phát triển, khi đó Trung Quốc do nhà Thanh thống trị, cách thế kỷ hai mươi mốt đến mấy trăm năm…

Khoan đã, kỳ lạ quá!

La Giản cầm tấm ảnh, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng.

Thế kỷ mười bảy có camera sao?

Theo cậu biết, camera xuất hiện vào thế kỉ mười chín, khi đó chỉ vừa phát minh ra máy ảnh đen trắng đơn giản, ở rất nhiều nơi được xem là đồ hiếm! Thế kỷ mười bảy cách thế kỷ mười chín tận hai trăm năm, làm sao bọn họ có thể chụp được bức ảnh như này vào năm 1645?!

La Giản nghĩ đến đó lập tức cảm thấy da đầu mình run lên, cậu hoảng sợ nhìn bức ảnh, bởi vì quá cũ nên không thể nhìn thấy rõ mặt bọn họ, người phụ nữ ngồi trên một chiếc ghế, người đàn ông đứng sau lưng, màu trắng đen như đang đưa tang, tấm ảnh ố vàng càng khiến họ trông thật quái dị, La Giản nhìn thôi đã sởn cả tóc gáy, ném cuốn sổ tay và tấm ảnh vào lại trong rương.

Ngoại trừ sổ tay, cũng chỉ còn bút lông chim, huân chương cổ hình thánh giá và hộp diêm. Bút lông chim không có mực xem như đồ bỏ, huân chương cổ có hơi kì quặc, La Giản nghĩ một lát rồi nhét vào túi quần.

Que diêm nhất định sẽ có lúc cần đến, không bị ướt, có thể đốt, vừa lúc cậu đang cần lửa. Nhưng La Giản không tìm được vật nào có thể tạo lửa, cái rương gỗ kia đã bị ướt, đa số gỗ trên thuyền cũng không được khô ráo.

La Giản nghĩ đến nghĩ đi, cuối cùng đưa mắt nhìn về phía cái xác.

Xương người có thể đốt, vì sau khi con người chết sẽ sản sinh ra một lượng mỡ lớn, là loại hỗn hợp của lòng trắng trứng, rất dễ cháy, nếu lửa lớn có thể thiêu rụi cả một người, nhưng thời gian bắt lửa rất lâu.

La Giản hơi do dự, cuối cùng lắc đầu lẩm bẩm: “Mày sợ gì chứ La Giản, nếu không xuống tay thì mày sẽ chết chung với anh ta!”

Nói xong, cậu ngồi xuống, cắn răng lấy xương chân ra.

La Giản thành công đốt được lửa… bằng xương đùi, cậu giơ cao cây đuốc bằng xương người này đi vào khoang thuyền. Có lửa rồi khoang thuyền cũng sáng lên không ít. Không có gió biển không khí trở nên ấm áp hơn rất nhiều, không lạnh như ở trên boong tàu, nhưng La Giản nào dám thả lỏng, cậu cảnh giác quan sát xung quanh.

Bên trong khoang thuyền gồm có: đầu thuyền, đuôi thuyền, cabin, kho hàng và phòng nghỉ. Con thuyền ma này cũng khá lớn, khi La Giản đi vào phòng nghỉ thì bên trong lộn xộn như có người từng đánh nhau, bàn ghế nằm ngổn ngang trên mặt đất, phủ một lớp bụi dày.

Trong đây chẳng có vật gì giá trị, La Giản tìm thêm một lần mới thấy một tấm bản đồ biển đảo mà cậu xem không hiểu, và một cuốn nhật ký biển cả được viết bằng tiếng anh. Trên tường có treo một bức tranh, bên trên dính đầy bụi bẩn, La Giản lấy tay lau sơ qua, đó là một bức vẽ cảnh sóng biển nuốt chửng một con thuyền.

"Ai lại treo tranh này ở đây, bộ muốn chết lắm sao?" La Giản lắc đầu rời khỏi, trước khi đi cậu mang theo cuốn nhật ký biển cả, cậu định đi tìm đồng đội của mình, tuy không biết là ai nhưng có vẻ người đó rất rành tiếng Anh.

Dù khoang thuyền rất lớn nhưng La Giản đã dạo quanh hết một lần, trong kho hàng bày rất nhiều thực phẩm đã ôi mốc không thể ăn. Còn lại là vũ khí đạn dược linh tinh, thậm chí còn có súng pháo, chỉ là tất cả đã bị ướt không thể sử dụng, cậu thấy có rất nhiều vàng bạc châu báu chất đống nằm trên đất, nhưng tất cả cộng lại cũng không được bao nhiêu.

La Giản thấy hơi đói bụng.

Cậu đi đến cabin, động cơ bên trong rỉ sét không thể chuyển động. La Giản đi hết cũng không phát hiện ra gì nữa, cũng không thấy vật đáng sợ nào.

"Con mẹ nó đây là chỗ quái quỷ nào vậy, sao cái gì cũng không có?" La Giản đi tới đi lui, trong khoang thuyền có rất nhiều phòng, chúng làm cậu có chút mất phương hướng, La Giản không xác định được mình đã tìm hết con thuyền hay chưa. Cây đuốc trong tay đã cháy gần hết, cậu đành đi vào phòng nghỉ dành cho thuyền viên, rồi tìm được mấy cái áo ba-đờ-xuy, La Giản lập tức mặc vào, nhưng một cái không đủ ấm, cậu lại khoác thêm một cái nữa. Tuy áo dính đầy bụi và không sạch sẽ, nhưng ít ra cậu sẽ không bị lạnh.

Sau đó La Giản tìm được một chiếc đèn, bên trong vẫn còn mỡ, cậu dùng diêm đốt lên, rồi ném cây đuốc bằng xương đi.

Trong khoang thuyền tối đen, mơ hồ có thể nhận thấy thân tàu lênh đênh, hoặc nghe tiếng sóng biển, nếu nói không sợ là nói dối, La Giản thật sự rất sợ, nhưng cậu vẫn muốn tiếp tục đi tìm đồng đội của mình, thời gian lúc này đã là 12:48. Thế mà một giờ đã gần qua, nếu không tìm được người đồng đội kia sẽ chết.

La Giản đi trên hành lang thật lậu, đột nhiên cậu nghe thấy tiếng động vang lên từ căn phòng phía trước.

Rất giống tiếng vật nặng va vào ván cửa.

Tim La Giản cũng theo tiếng động ấy nảy lên, cậu giơ cao đèn, đến gần hơn chút nữa, âm thanh là từ bên trong truyền đến, thật sự có vật gì đó đang va vào ván cửa, cánh cửa cũ không ngừng rung lên, phát ra tiếng ầm ĩ.

"Là ai, có người ở bên trong sao?" La Giản đứng cạnh cửa trầm giọng hỏi, cậu không dám nói quá lớn, ở trong hoàn cảnh tối tăm này, chỉ cần hơi lớn tiếng có thể sẽ dẫn vật nguy hiểm nào đó đến đây.

La Giản vừa nói, âm thanh kia lập tức ngừng lại không một tiếng động, im lặng như mặt biển trước giông bão.

Một lát sau ván cửa lại rung lên, tiếng ầm ầm liên tục phát ra. La Giản nuốt nước bọt, rút thanh đao ra ngậm vào miệng, một tay giơ cao đèn, một tay cầm nắm cửa, mở ra….

10. Chương 10: Con Thuyền Ma (3)

Phong Vũ Lam cảm thấy rất khát, cảm giác khô rát từ cổ họng ép cậu ấy tỉnh dậy. Trí nhớ cuối cùng của Phong Vũ Lam ngừng lại ở đêm trong bệnh viện, sau khi bệnh tình tốt hơn thì không cần ở phòng đơn nữa, bác sĩ chuyển cậu ấy đến phòng bệnh chung, giường bên cạnh là một ông chú khi ngủ luôn ngáy khò khè, khiến Phong Vũ Lam phải thức giấc giữa đêm.

Nhưng mà lúc này, Phong Vũ Lam cảm thấy mình ngủ rất nhanh, lập tức rơi vào trạng thái mơ hồ, dù có tiếng gáy của ông chú bên cạnh cũng không thể ngăn cản cậu ấy đi vào giấc ngủ. Sau đó, Phong Vũ Lam thấy một giấc mộng rất hoang đường, trong mơ có một tên hề hóa trang sặc sỡ đang nhảy múa, vừa cười vừa nhảy, tiếng cười cực kỳ khó nghe, hoặc phải nói âm thanh ấy vô cùng quỷ dị, tựa như mụ phù thủy trong truyện thần thoại phương Tây, vừa khuấy nồi thuốc độc vừa cười, tiếng cười chói tai ghê rợn, khiến giấc mở của Phong Vũ Lam trở nên ly kì và tràn ngập một nỗi sợ hãi lạ lẫm.

Rồi Phong Vũ Lam tỉnh dậy, vừa tỉnh lập tức cảm thấy cổ họng khô rát.

Sau đó cậu ấy nhận ra hoàn cảnh của mình rất khác lạ, đây không phải là bệnh viện, Phong Vũ Lam không nằm trên chiếc giường bệnh màu trắng, không còn tiếng ngáy khò khè của ông chú bên canh, không có túi truyền nước biển, không hoa gửi thăm, tất cả trở nên mất tự nhiên, âm trầm khủng bố.

Phong Vũ Lam phát hiện mình đang ở một nơi cực kỳ cực kỳ cực kỳ nhỏ hẹp, khép kín, tối đến nhìn không rõ năm ngón tay! Rốt cuộc nơi này nhỏ đến mưc nào? Nói trắng ra, cảm giác rất giống như bị người khác đưa vào quan tài, là cái loại chuyên dùng cho những đứa trẻ chết non, chỉ lớn hơn đứa bé ấy đôi chút, Phong Vũ Lam phải nằm bó gối như tư thế lúc còn trong bụng mẹ.

Sau khi xác nhận vị trí và hoàn cảnh của mình, trong khoảnh khắc Phong Vũ Lam vẫn cho rằng mình đang mơ, chỉ là giấc mơ này còn hoang đường hơn cả tên hề kia. Rồi cậu ấy phát hiện đây là sự thật, vì cậu ấy cảm nhận được sự đau đớn khi cậu tự véo mặt mình.

"Nói không chừng là ai đó trêu đùa mình." Phong Vũ Lam khẽ nói, sau đó hét lên: "Này! Bên ngoài là ai mau thả tôi ra, tôi là bệnh nhân đó!"

Bên ngoài không có tiếng đáp lại.

Cực kỳ yên tĩnh, sau đó Phong Vũ Lam không phát ra tiếng động nào nữa, cậu ấy càng nhận rõ sự yên tĩnh chết lặng ấy, không một âm thanh, gần như chỉ còn lại tiếng hít thở của bản thân, nghe tiếng tim đập

nhanh hơn.

Phong Vũ Lam lần đầu tiên cảm nhận sự khủng hoảng dâng tràn, cậu ấy hít sâu một hơi, tự nói với bản thân:: "Bình tĩnh nào Phong Vũ Lam, cái này chưa là gì so với việc bị đâm một đao vào lưng, lúc ấy đau hơn bây giờ rất nhiều, gần như mày đã chết……đã…"

Phong Vũ Lam lẩm bẩm một lúc rồi tự dưng im bặt, khó khăn vươn tay trong hoàn cảnh tối tăm chật hẹp để chạm vào thắt lưng, khi cậu ấy bị tấn công ở trên đường, hung thủ đã dùng đao đâm từ sau lưng xuyên qua ruột, khiến cậu ấy gần như không thể nhìn thấy mặt trời ngày mai.

Miệng vết thương luôn nhói đau, khi Phong Vũ Lam ngủ chỉ có thể nằm nghiêng hoặc úp sấp, vết thương đau đớn không ngừng tra tấn thần kinh của cậu ấy, mỗi khi cậu ấy thả lỏng, nỗi đau đó sẽ khiến Phong Vũ Lam tỉnh táo lại.

Nhưng lúc này, vết thương trên lưng đã biến mất!

Phong Vũ Lam kinh ngạc mở to mắt, nhưng bên trong quá tối nên không thể nhìn tháy gì. Ngón tay chạm vào làn da trơn nhẵn, mịn màng không một vết thương, Phong Vũ Lam đặt tay trên lưng ngây ngẩn cả người, đầu óc rối loạn khó hiểu nghĩ: Sao có thể?

Vết thương đó không thể chỉ nằm viện vài ngày là khỏi, bác sĩ nói ít nhất cũng nửa tháng, nhưng lúc này vết thương đã biến mất, tựa như chưa bao giờ xuấy hiện, sạch sẽ đến mức ngay cả vết sẹo cũng không có!

"Mình nhất định đang nằm mơ!" Phong Vũ Lam tin chắc việc này là ảo tưởng, cậu ấy nhắm mắt lại rồi thúc giục bản thân: "Mau tỉnh lại đi!"

Nhưng chẳng có gì xảy ra, Phong Vũ Lam nằm trong cái nơi chật hẹp không một ánh sáng, chật đến mức muốn xoay người cũng khó khăn.

"Không phải mình đã chết rồi bị tống vào quan tài đấy chứ?" Phong Vũ Lam bị chính ý nghĩ của mình làm hoảng sợ, sau đó rất tức giận: "Cho dù có chết cũng đừng keo kiệt đến như vậy chứ, ngay cả quan tài ăn bớt mất một nửa! Làm sao có thể nằm thẳng trong cái nơi bé tí này, thật sự là thói đời ngày nay hay thay lòng đổi dạ!

Phong Vũ Lam bật cười, tuy cười nhưng nơi chật hẹp này lại khiến cậu ấy trở nên nóng nảy, xoay qua xoay lại rồi dùng khuỷu tay đập mạnh vào ván gỗ xung quanh, nhưng sau đó cậu ấy cảm thấy sau lưng mình có gì đó lồi lên.

Tựa như một cây gậy nhỏ, bởi vì quá tối nên không thể nhìn thấy, Phong Vũ Lam chỉ có thể dùng tay chạm vào, cây gậy thực nhẵn nhụi và co dãn. Khi Phong Vũ Lam chạm vào trong đầu lập tức bừng sáng, ngay sau đó, ánh sáng màu xanh chợt xuất hiện trong không gian chật hẹp.

"Một …..cây dạ quang." Phong Vũ Lam nhìn cây gậy dạ quang lớn này, ánh sáng của rõ hơn loại bình thường rất nhiều, Phong Vũ Lam cầm gậy dạ quang xem xét hoàn cảnh xung quanh, tuy không biết bản thân có phải nằm trong quan tài thật hay không, nhưng nơi này thật sự rất chật chội, rất giống một cái thùng gỗ hình chữ nhật.

Ngat sau đó, Phong Vũ Lam phát hiện ở đây ngoại trừ gậy dạ quang thì vẫn còn có một thứ khác.

Một mảnh giấy được ghim trước mặt, Phong Vũ Lam giơ gậy dạ quang lên để nhìn rõ hơn. Đó là một mảnh giấy un hoa văn tím, bên trên là từng con chữ được viết bằng bút máy:

Kính chào Phong Vũ Lam tiên sinh:

Bạn rất may mắn vì nhận được lời mời của tôi, chào mừng bạn đến với mật thất.

Nhất định bạn đang thấy rất sợ hãi vì hoàn cảnh của mình lúc này, nhưng bạn không có thời gian để sợ đâu, bởi vì có rất nhiều chuyện quan trọng cần bạn phải làm, trong vòng một giờ bạn phải rời khỏi chỗ này – nơi đã bị bịt kín hoàn toàn, có nghĩa bạn không còn nhiều không khí để thở nữa cũng có nghĩa bạn có thể vì thiếu không khí mà chết.

Đương nhiên bạn cũng có thể lựa chọn không làm gì cả, đồng đội của bạn có lẽ sẽ đến cứu bạn, hoặc bỏ bạn lại.

Để không tạo nên án mạng trong mật thất, tôi sẽ cho bạn vài gợi ý:

Thứ nhất, dưới tình trạng không có công cụ, loài người đều dùng đôi tay của mình tạo ra kỳ tích.

Thứ hai, chiếc thùng bạn bị nhốt đang bị đặt dưới rất nhiều chiếc thùng khác.

Thứ ba, đây không phải trò đùa.

Như trên, gợi ý đã hết, chúc bạn may mắn!

Sau khi đọc xong mảnh giấy, phản ứng đầu tiên của Phong Vũ Lam chính là muốn chửi mẹ nó! Muốn nguyền rủa tổ tông mười tám đời …..người viết mảnh giấy này! Nhưng sau đó Phong Vũ Lam dần lấy lại lý trí, cậu ấy biết việc này không thể nào có thật, dù cho người đó có là ai, vì mục đích gì mà giam cầm Phong Vũ Lam ở nơi này, pHong Vũ Lam cũng sẽ làm theo mảnh giấy, nó nói đúng, chuyện quan trọng nhất chính là phải thoát khỏi cái thùng chết tiệt này!

Nhưng bằng cách nào đây?

Phong Vũ Lam lần mò khắp nơi trong thùng gỗ, nhưng ở đây chỉ có một cây gậy dạ quang…Đúng vậy, chỉ có một cây gậy dạ quang.

Cái thùng này rất dày, Phong Vũ Lam gõ mạnh vài cái đã cảm thấy thân thùng rung động, sau đó cậu ấy nhớ đến điều trên mảnh giấy đã viết, cái thùng gỗ này nằm bên dưới những chiếc thùng khác, trên là vô số chiếc thùng gỗ, dưới là sàn nhà. Phong Vũ Lam chỉ có thể phá ở hai bên.

Dưới tình trạng không có công cụ mà phải tìm cách phá chiếc thùng này, Phong Vũ Lam chỉ nghĩ ra một cách duy nhất, chính là lợi dụng thân thể của bản thân, lưng dựa vào vách thùng, chân gấp khúc đạp lên vách thùng đối diện, cố gắng làm nó bật mở.

Nhưng cái thùng này khiến Phong Vũ Lam cảm thấy cực kỳ thống khổ, bởi vì nó là hình chữ nhật, hai bên trái phải cách nhau rất gần, Phong Vũ Lam đang nằm, không cách nào duỗi thẳng người, dưới tình trạng khoảng cách hai bên không dài không ngắn cậu ấy không thể thẳng chân ra được, cũng không thể uốn cong quá nhiều, mà như vậy lại không đủ sức để khiến cái thùng nứt ra.

"Gay thật!" Phong Vũ Lam cố gắng rất lâu, thống khổ nói.

Mà ở bên kia, La Giản cũng đang ở trong tình cảnh nguy ngập, sau khi cậu mở cánh cửa đáng sợ kia ra, thứ bên trong lập tức lao nhanh về phía cậu! Ngọn đèn le lói trong tay La Giản còn chưa kịp chiếu sáng thứ đó là gì, thì cái bóng đen ấy đã bay thẳng về phía cậu, nguy hiểm tới gần!

La Giản theo bản năng vươn chân đá một cái, khiến thứ đó bắn ra xa! Bóng đen phát ra tiếng hét đau đớn, sau khi bị La Giản đá trúng lập tức lắc mình trốn mất trong bóng tối. La Giản hít sâu một hơi, rồi cầm lấy thanh đao đang ngậm trong miệng, cảnh giác lùi ra sau tựa vào vách tường, nâng cao đèn, tập trung tinh thần, quan sát hoàn cảnh xung quanh.

La Giản có linh cảm rằng thứ kia đang ở trong chỗ tối lén lút rình mò cậu, sẽ nhân lúc cậu chưa chuẩn bị kỹ mà lao lên cho cậu một kích trí mạng. Thứ đó rốt cuộc là cái gì La Giản không muốn tìm hiểu sâu, boss từng nói trong mật thất xuất hiện quái vật gì đó cũng không phải chuyện lạ, có thể là xác chết nhiễm chất độc hóa học? Hoặc là cương thi? Hoặc là quái vật trong một bộ phim khoa học viễn tưởng nào đó, dị hình dị dạng? Thậm chí là Sadako?

"Là Sadako thật thì nguy to." La Giản lắc lắc đầu: "May mà chỗ này không có TV."

Nhưng nếu đây là thuyền ma, vậy hẳn là có ma rồi, không thì ít nhất cũng là xác sống hoặc sinh vật thuộc về bóng đêm. La Giản vừa tự hỏi vừa cố gắng bảo trì cảnh giác, cậu biết hai tay mình lại phát run, gần như không cầm nổi thanh đao, La Giản biết, đời này, không gì có thể tệ hơn nữa.

11. Chương 11: Con Thuyền Ma (4)

Ngọn đèn trong tay khẽ lắc lư, La Giản dựa vào vách tường, trong lòng có một dự cảm xấu. Nơi này tốt nhất không nên ở lâu, La Giản nghĩ thế, nên cẩn thận lùi về phía sau, vừa giơ cao đèn vừa quan sát hoàn cảnh xung quanh.

La Giản chuyển động làm quái vật đang ẩn nấp trong bóng đêm nóng lòng, nó phát ra một tiếng kêu khàn đặc kỳ quái, sau đó xông về phía La Giản, cậu chỉ kịp nhìn thấy một cái bóng đen, trong thoáng qua chiếc răng nanh sắc nhọn và đôi mắt đỏ hỏn của nó khẽ sáng lên.

La Giản hít sâu một hơi! Nắm chặt cây đao không biết khi nào đã nóng lên trong tay, loại cảm giác xa lạ này, giống như cây đao này đang bị cảm xúc của cậu khống chế, đầu La Giản trống rỗng, thân thể không tự chủ chuyển động, tay cầm đao ngăn cản công kích của quái vật.

Kẻ thù gần ngay trong gang tấc, La Giản cuối cùng cũng thấy rõ dáng vẻ của nó.

Tựa như con mèo biến dị bốn chân chạm đất, có móng vuốt và chiếc đuôi rất dài. Đáng sợ nhất là trên người nó không hề có lông, chỉ có mạch máu và cơ bắp lộ ra, có không ít nơi đã bị thối rữa, bụng thủng một lỗ lớn, nội tạng lòi hết cả ra, nó như chẳng có cảm giác, nhe răng trợn mắt nhìn La Giản.

Dù dùng ngôn ngữ nào để hình dung con quái vật này, cũng không thể diễn tả hết.

La Giản nhíu mày, cậu rất sợ, thật sự rất sợ, nhưng vẻ mặt cậu chẳng hề hấn gì, dù dạ dày đang quay cuồng như muốn nôn hết tất cả, nhưng ngoại trừ gương mặt trắng bệch thì cậu vẫn rất bình tĩnh, tay không hề run.

La Giản không có gan lớn, đối mặt với thứ không phải là con người phía trước mà vẫn có thể giữ tỉnh táo, là hoàn toàn dựa vào cây đao trong tay cậu.

Mỗi một người chơi sau khi thoát khỏi mật thất đầu tiên sẽ được thưởng cho một vũ khí được tạo ra vì người chơi đó. Vũ khí này sẽ dẫn dắt bản năng, giữ vững tiết tấu chiến đấu. Có thể biến bạn từ một tay mơ trở thành người có sức lực kinh hồn.

Chính là nhờ cây đao này La Giản mới không sợ quái vật kia, một tay cậu cầm đao, chậm rãi đặt chiếc đèn dầu xuống, sau đó nghiêng về phía trước, bày ra tư thế chuẩn bị tấn công.

Sau đó dưới ánh đèn, một quái một người lao vào đánh nhau.

Cuộc chiến này chỉ vỏn vẹn mấy phút đã phân rõ cao thấp, La Giản ôm cánh tay chảy đầy máu tựa vào tường, chậm rãi điều chỉnh hơi thở, thuận tiện xé tay áo băng bó vết thương. Bên chân cậu là con quái vật đó, nằm chết với tư thế vặn vẹo kỳ lạ.

Giết người và giết quái vật rất khác nhau, nhưng khi cây đao của La Giản đâm xuống, cậu vẫn nhịn không được nhắm chặt mắt, nghe tiếng gào thét của nó bên tai, rất lâu mới lấy lại bình tĩnh.

La Giản nắm chặt thanh đao vẫn còn nóng, nhưng dù tay có bị phỏng cậu vẫn không buông ra, cánh tay còn lại run rẩy lấy chiếc đồng hồ quả quýt ra, thời gian bây giờ 12:57.

Sao bây giờ? Không tìm đồng đội kia nữa sao? Chỉ còn mấy phút, cậu không có thời gian và năng lực để tìm người đó trong khoảng thời gian này.

Bởi vì cầm cây đao trong tay, đầu óc La Giản vẫn duy trì trạng thái tỉnh táo, tỉnh táo đến mức vẻ mặt của cậu trở nên lãnh khốc và tàn nhẫn. Nhưng La Giản không phải như vậy, cậu chỉ tạm dừng một giây, sau đó đi về trước căn phòng bị khóa.

Căn phòng này rất lớn, giống như kho chứa hàng, trong phòng đặt rất nhiều thùng gỗ hình chữ nhật, xếp cùng một nơi, chồng lên cao. La Giản đi đến trước một cái thùng lớn mở ra, giơ cao đèn nhìn, mặt cậu lập tức vặn vẹo.

Lại là xác chết. Tựa như chiếc thùng gỗ trên boong tàu, thi thể hôi thối bầy nhầy.

La Giản không nghĩ ngợi, mở một cái thùng khác, không cần nói cũng biết đó cũng là một thi thể.

Chẳng lẽ trong tất cả các thùng đều chứa xác chết sao? La Giản ngẩng đầu nhìn lên, ước chừng cũng có mấy chục cái giống vậy, tất cả được bảo tồn rất tốt, không hề bị hư hại.

"Chẳng lẽ tất cả những người trên thuyền ma, đều bị nhốt vào trong những chiếc rương gỗ này? Vậy ai đã nhốt bọn họ vào trong?" La Giản bắt đầu phân tích, thời gian đã không còn nhiều, cậu thật không muốn đi tìm đồng đội kia nữa. La Giản không tính là người tốt, cậu đã cố gắng hết sức, nhưng nếu tìm không thấy, thì cũng do người kia quá xui xẻo mà thôi.

Nhưng ngay lúc La Giản định bỏ cuộc, cậu đột nhiên nghe thấy một tiếng động nhỏ.

Rất nhỏ, như không còn sức lực gõ vào thùng gỗ, phát ra tiếng cộp cộp. Tai La Giản rất thính, cũng do nơi này quá yên tĩnh, cậu lập tức tập trung, theo tiếng động kia đi đến trước một chiếc thùng lớn.

Tiếng động đó từ trong chiếc rương này truyền ra, âm thanh vừa nhỏ lại đứt quãng, La Giản không biết do thứ gì tạo nên, thật ra trong lòng cậu có chút do dự, lỡ đâu bên trong lại là một con quái vật nào khác thì sao? Tay cậu vẫn còn đang rỉ máu, thật sự không còn sức đối phó với con quai vật thứ hai.

Tiếng động đó lại vang lên, La Giản nghe rõ, là từ chiếc rương bên cạnh cậu, bị đặt dưới rất nhiều chiếc rương, cậu suy nghĩ một lát, sau đó cầm đao đâm vài cái, cây đao rất bén không có gì nó không cắt được, nhưng La Giản vẫn cảm thấy khó khăn, những chiếc thùng này rất dày dính chặt vào nhau, đâm rất lâu, cuối cùng đành phải đẩy nó xuống.

Cuối cùng chiếc thùng cũng đổ xuống, một người từ đó rơi ra, mặc chiếc áo bệnh nhân sạch sẽ, mái tóc đen xõa trên mặt đất, gương mặt tái hơn cả La Giản.

"A Lam?!" La Giản xoa mắt không tin gọi, cậu giật mình, vội đỡ A Lam lên ôm vào trong ngực. Có lẽ A Lam đã bị nhốt trong chiếc rương này rất lâu, trên mặt đã có dấu hiệu thiếu dưỡng khí, trên thuyền rất lanh, cậu ấy lạnh đến run rẩy, cả người như đã chết đi.

La Giản rất đau lòng, cởi một chiếc áo ra bọc cậu ấy lại, A Lam cảm thấy ấm áp nên không còn run nữa, nhưng vẫn co ro trong lòng La Giản, cậu ôm cậu ấy ngồi dưới đất, trong lúc nhất thời không biết phải làm gì, sao A Lam lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ cậu ấy chính là đồng đội mà trên giấy đã nói?

La Giản cảm thấy thật phức tạp, cậu vừa định bỏ cuộc thì người đó lại chính là… Nhưng thật tốt! La Giản ôm chặt cậu ấy vào trong lòng, may mà cậu không bỏ cuộc, cậu không hại chết A Lam! Thật tốt quá!

Đồng hồ quả quýt chỉ vào số 1:01, chỉ hậm một chút thôi Phong Vũ Lam sẽ chết, La Giản vừa thở ra thì lập tức căng thẳng trở lại, cậu ôm Phong Vũ Lam ngồi trong góc, cảm thấy thật mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi một lát, nhưng nghỉ ngơi ở cái nơi chồng chất thi thể này thật sự khiến người ta rùng mình.

La Giản liếc mắt nhìn một đống thùng gỗ chất cao và hai chiếc thùng đã được mở ra, bên trong tản ra mùi hôi thối của thi thể, dưới ngọn đèn u ám và khung cảnh đáng sợ, lại khiến La Giản có cảm giác tiếp theo sẽ có xác chết bò ra khỏi rương.

La Giản lắc đầu, sờ vào vết thương trên cánh tay, vết thương này là do móng vuốt của quái vật cào trúng, cậu không xác định trên móng vuốt của nó có nhiễm trùng hay không, tựa như lây nhiễm virus gì đó. Bởi vì không biết, La Giản quyết định không nghĩ đến nữa, cậu xé thêm một miếng vải buộc vào miệng vết thương, sau đó thử hoạt động cánh tay, tuy rất đau nhưng vẫn còn sử dụng được.

La Giản ôm Phong Vũ Lam lên, đưa cậu ấy ra khỏi căn phòng chứa đầy thi thể này.

Phong Vũ Lam còn nhẹ hơn trong tưởng tượng của La Giản, cũng có thể do cậu ấy bị thương, không thể ăn thức ăn cay hay có nhiều dầu mỡ, chỉ mới một tuần A Lam đã gầy đi một vòng, người như cậu cũng có thể ôm được.

Nhưng khi La Giản ôm Phong Vũ Lam, trong lòng cậu có chút phức tạp. La Giản là gay, còn là loại nhìn tưởng công nhưng thật ra lại là thụ, lúc mạnh mẽ cậu sẽ mạnh mẽ, lúc dịu dàng cậu sẽ dịu dàng.

Phong Vũ Lam từng khiến La Giản hiểu lầm, cảm thấy có lẽ hai người có thể thử ở bên nhau. Phong Vũ Lam lại có chút trẻ con, khi còn bé, ai chọc cậu ấy, cậu ấy sẽ khóc chạy về tìm La Giản, sau đó La Giản sẽ đi trả thù cho Phong Vũ Lam.

Cảm giác tựa như đứa em trai mình yêu thương.

Nhưng cuối cùng vẫn không thể, Phong Vũ Lam thích con gái, còn đặc biệt thích loại chim nhỏ nép vào lòng người. La Giản nhớ những bạn gái trước đây của cậu ấy, mỗi lần hai người hẹn hò đều dính vào một chỗ, nhìn như hai động vật nhỏ dán vào nhau, cảnh tượng đó… La Giản bất đắc dĩ lắc đầu.

La Giản ôm Phong Vũ Lam đi qua hành lang dài, đi đến một nửa La Giản ngừng lại, cúi đầu nhìn vết máu đen sậm dưới chân.

Lạ lùng… xác con quái vật đâu?

La Giản giật mình! Cậu phát hiện cái xác trên mặt đất đã biến mất!

Chưa chết? Đã chạy mất, hoặc trên thuyền còn có thứ gì khác đã tha quái vật đi? Dù là tình huống nào, La Giản cũng không muốn thấy, cậu cắn răng đứng im tại chỗ, miệng vết thương lại bắt đầu đau.

Không thể ở lại nơi này, La Giản nghĩ, cậu đi tìm một căn phòng an toàn, xác định bên trong không có quái vật hay xác chết, cũng không có loài sinh vật kì dị nào, cậu đặt Phong Vũ Lam xuống, để hai người có thể an toàn nghỉ ngơi ở mật thất khép kín đầy áp lực này.

…

SR mấy bạn nghe, dạo này ăn chơi dữ quá quên edit luôn. Bù bằng chương này vậy

12. Chương 12: Con Thuyền Ma (5)

La Giản hoảng loạn đi khắp nơi, cuối cùng cũng phải ôm Phong Vũ Lam đến phòng nghỉ của thuyền viên tìm quần áo, chỉ có nơi đó có giường có thể để A Lam nghỉ ngơi một lúc. La Giản không dám ngừng lại lúc nào, rất sợ sẽ có con quái vật nào đó nhảy ra giết chết bọn họ.

Sau đó La Giản kiểm tra lại căn phòng nghỉ nhỏ hẹp này, bên trong có giường và tủ quần áo, còn có một cái bàn nhỏ và một chiếc ghế. Sau khi xác định không có gì khác thường, La Giản mới ôm Phong Vũ Lam lên giường, khóa chặt cửa, chiếc đèn leo lắt chiếu sáng toàn bộ không gian, La Giản đặt hết mọi thứ lên bàn, gồm có cuốn nhật ký biển cả, chiếc huân chương thánh giá, mảnh giấy tím in hoa văn, cả chiếc đồng hồ quả quýt bằng bạc.

La Giản cảnh giác lục soát người Phong Vũ Lam, đồng phục bệnh nhân trên người cậu ấy gần như không giấu được gì, tìm thật lâu La Giản mới thấy mảnh giấy in hoa quen thuộc, La Giản cầm lấy xem qua, dòng chữ bên trên cũng không khác lần đầu tiên La Giản rơi vào mật thất lắm, cũng bắt Phong Vũ Lam thoát khỏi rương gỗ trong vòng một giờ, nhưng rõ ràng Phong Vũ Lam không thành công, bởi vì ngay thời khắc cuối cùng chính là La Giản đã cứu cậu ấy.

Xem lời nhắn trên mảnh giấy xong, La Giản thấy không có đáng giá nên lật sang mặt trái. Như trong dự kiến, manh mối bên trên hoàn toàn khác mảnh giấy của La Giản.

Thuyền trôi vào nơi có sương mù, không thể tìm ra phương hướng chính xác, từng thuyền viên trởnên hốt hoảng và tuyệt vọng, thứ nhất là do không chịu nổi áp lực từ thuyền trưởng, sương mù và bóng tối làm bọn họ mất đi nhân tính, gã bắt đầu sai khiến thành viên tấn công nhau, toàn bộ nạn nhân bị bẻ gãy hai tay hai chân rồi nhét vào thùng gỗ. Một tháng trôi nổi trên biển, mỗi ngày lại có một người chết, thùng gỗ chất cao, tựa như nấc thang dẫn đến thiên đường, nhưng bọn họ vẫn không thoát khỏi nơi chỉ có sương mù này.

La Giản xem xong, đầu tiên đã xác định được một vài chuyện.

Thứ nhất, cậu và Phong Vũ Lam có hai mảnh giấy khác nhau, lời nhắn sẽ theo hoàn cảnh mà thay đổi.

Thứ hai, mặt trái mảnh giấy sẽ có manh mối, giữa chúng có liên hệ với nhau, xâu chuỗi vào mới hoàn chỉnh.

Thứ ba, nếu lúc ấy La Giản từ bỏ, không tìm được Phong Vũ Lam, như vậy thì không khác nào cắt đứt một trong số manh mối được gợi ý, thậm chí còn mất đi cơ hội tìm kiếm đường ra!

Kết luận, không lúc nào mật thất cũng sẽ dồn chúng ta vào còn đường chết, ai cũng có cơ hội để trốn thoát, cơ hội hai người chạy thoát lớn hơn so với một người, nên đồng đội rất quan trọng, thậm chí liên quan đến tính mạng. Hình như trong mật thất rất đề cao sự hợp tác giữa đồng đội.

La Giản nghĩ kỹ rồi, không khỏi nhíu mày ngồi bên cạnh Phong Vũ Lam, cậu nhịn không được đưa tay sờ trán cậu ấy, có chút nóng, đây không phải là điều tốt, có nghĩa sức lực và hành động sau này của bọn họ sẽ giảm đi, nếu như La Giản và Phong Vũ Lam bị tách ra, thế thì A Lam tuyệt đối không chống cự nổi tấn công của quái vật.

"Đừng nghĩ đến quái vật nữa, nghĩ đến cách hóa giải mật thất đi." La Giản tự nói với bản thân, bắt đâu phân tích nội dung trên hai mảnh giấy.

Trước đây con thuyền ma là thuyền hải tặc, sau khi cướp được một vố thì lên đường trở về Bermuda — nơi được gọi là tam giác quỷ, vô số thuyền và máy bay mất tích ở khu vực này, được coi là nơi nguy hiểm nhất trên biển, chứa đầy cảm giác bí ẩn.

Và theo manh mối trên mảnh giấy của Phong Vũ Lam, con thuyền đi vào một nơi tràn đầy sương mù, bọn họ mất phương hướng, do sương mù dày đặc nên không thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời. Theo thời gian trôi đi, từng thuyền viên bị khủng hoảng và tuyệt vọng, còn bạo phát theo quy mô lớn. Người bắt đầu cuộc chiến này có thể là thuyền trưởng, nạn nhân đầu tiên — La Giản đột nhiên nghĩ đến xác chết trong chiếc rương gỗ ở trên boong tàu.

Chủ yếu là do có quá nhiều chi tiết có vấn đề khiến La Giản không thể không nghĩ vậy, tỷ như, chiếc thùng gỗ có chứa xác chết trên boong tàu. Vì sao bọn họ không đặt vào khoang chứa hàng như những chiếc rương khác? Mà lại đặt trên boong tàu hứng chịu gió sương.

Cả tấm ảnh quỷ dị trên người thi thể đó nữa.

Và sự biến mất thần bí của loài sinh vật biến dị kia.

Nhưng thật ra, tất cả chi tiết này đều bị La Giản xem nhẹ, cậu không nghĩ nó có liên quan đến manh mối chủ yếu, có thể do muốn La Giản nhanh chóng tìm được đường ra nên cố ý sắp xếp, nếu chính mật thất không hợp lý thì cũng sẽ xuất hiện nhiều tình tiết đột ngột và quái dị.

La Giản thở dài một hơi. Cậu thấy thật mệt, đầu óc hoạt động còn tốn sức hơn cả hoạt động chân tay, vừa rồi đánh nhau với quái vật cũng không khiến cậu mệt mỏi như thế, cậu đành phải nằm bên cạnh Phong Vũ Lam, dùng chăn bọc lấy hai người.

La Giản mệt đến chỉ muốn ngủ một giấc, nhưng cậu không thể. Bọn họ chỉ có thể ở trên con thuyền này sáu tiếng, nếu ngủ thời gian sẽ mất đi một nửa, thậm chí La Giản có thể chết trong mộng đẹp.

Nhưng cơn buồn ngủ cứ vây lấy cậu, La Giản ngáp dài, trong hoảng hốt đã đi vào một giấc ngủ ngắn, chiếc đồng hồ quả quýt đặt trên bàn, dưới ánh đèn âm u, kim đồng hồ không ngừng di chuyển, khoảng nửa tiếng sau, La Giản mơ màng tỉnh giấc, Phong Vũ Lam bên cạnh cậu cũng có dấu hiệu tỉnh lại.

"Đau đầu quá! Khát nước nữa!" Phong Vũ Lam vừa tỉnh thì lầm bầm những lời này, sau đó tựa như phát hiện hoàn cảnh khác lạ, quay đầu nhìn sang La Giản, cậu ấy giật mình, đột nhiên nhào vào lòng cậu, thảm thiết nói: "A Giản! Vừa rồi tớ thấy ác mộng!"

La Giản cũng có hơi hỗn loạn, hỏi: "Ác mộng gì thế?"

"Tớ mơ thấy cậu nhốt tớ vào một cái quan tài cho trẻ nhỏ, tớ ở bên trong ra sức giãy dụa, cậu đứng bên ngoài cười to!" Phong Vũ Lam một dòng nước mũi, một dòng lệ, đáng thương nằm trên người La Giản, lên án nhìn cậu: "A Giản sao cậu có thể làm như vậy! Cậu hết yêu tớ rồi!"

"Nói cái gì vậy chứ! Đó là mơ mà đúng không?" La Giản nghe xong không biết nói gì, dùng sức vỗ đầu Phong Vũ Lam, Phong Vũ Lam dùng tay che đầu, tội nghiệp nói: "Đừng đánh, ngu bây giờ!"

Đợi đến khi Phong Vũ Lam bình tĩnh trở lại, mới nhận ra điều lạ, nhìn xung quanh căn phòng nhỏ bé, run rẩy kéo góc áo La Giản hỏi: "A Giản, chúng ta đang ở đâu vậy?"

"Trên một con thuyền ma." La Giản không biết nên giải thích thế nào, chỉ đành nói như thế.

"Thuyền ma……?" Lời còn chưa dứt, hai người đồng thời cảm giác thân thuyền lung lay mạnh mẽ, tựa như sóng biển đánh vào, lúc đó La Giản còn nghe thấy tiếng mưa rơi xuống mặt biển, có vẻ bên ngoài đang có bão.

“Chúng ta thật sự đang ở trên thuyền?” Phong Vũ Lam khó hiểu hỏi: “Chúng ta ở trên thuyền làm gì? Nơi này tối quá!”

Trong phòng chỉ còn ngọn đèn dầu gần cháy hết, dưới ánh đèn âm u càng khiến căn phòng trở nên đáng sợ, Phong Vũ Lam run rẩy quay đầu nhìn La Giản, La Giản đã rời giường, rút con dao được cột chắc trên người ra, cẩn thận quan sát xung quanh.

Phong Vũ Lam thấy thế, run dữ dội hơn.

Cậu ấy nuốt nước bọt, thử hỏi: “A Giản, cậu cầm đao làm gì vậy?”

La Giản vô ý thức liếm môi, phun ra hai chữ: “Giết quái!”

Sau đó La Giản giải thích sơ qua về mật thất cho Phong Vũ Lam, rồi dẫn Phong Vũ Lam chưa rõ mọi chuyện ra khỏi phòng nghỉ, bọn họ cần phải tìm đường thoát, không có nơi nào thật sự an toàn cả.

Vì để tiết kiệm thời gian, La Giản đưa cho Phong Vũ Lam xem cuốn nhật ký biển cả đầy tiếng Anh kia, cậu biết Phong Vũ Lam rất giỏi tiếng anh, chuyên ngành lúc đại học của cậu cũng là ngôn ngữ Anh, tốt nghiệp rồi thì đến một xí nghiệp làm việc cùng một đống người nước ngoài, nhưng sau đó không biết vì sao cậu ấy lại không muốn làm nữa, nộp đơn từ chức, thỉnh thoảng nhận làm phiên dịch cho người khác.

Về việc này thì cậu tuyệt đối tin tưởng Phong Vũ Lam, La Giản nhét cuốn nhật ký vào lòng cậu ấy, A Lam bất đắc dĩ, dưới ngọn đèn yếu ớt cau mày xem từng dòng chữ méo mó gần như là cố ý viết thế, cuối cùng cũng phải nói: “Quá mờ, với lại…… người này viết chữ cứ dính vào nhau, và…… Cuốn nhật ký này đã quá cũ, mực viết gần như đã bay hết!”

“Không quan trọng, cậu dịch được gì thì cứ nói tớ nghe! Cuối cùng cũng sẽ có manh mối thôi!” La Giản rất mạnh mẽ, cậu đi trước dẫn đường, một tay cầm đao một tay nắm tay Phong Vũ Lam, Phong Vũ Lam cầm nhật ký, yên lặng cúi đầu, không nhanh không chậm đọc:

“Thời gian là…… ừ bắt đầu từ ngày 6 tháng 8 năm 1655, thế kỷ mười bảy, người ghi cuốn nhật ký này là thuyền trưởng, không rõ tên họ, cuốn nhật ký viết vào…… ngày thứ nhất trong sương mù, ghi lại hướng gió khoảng cách hàng tuyến linh tinh gì đó, thuyền trưởng tổng kết bằng một câu: Dù là sương mù cũng không thể ngăn cản dã tâm của bọn tao.”

“Hướng gió và lộ trình không quan trọng, kế tiếp cậu chỉ cần nói thời gian và câu tổng kết của thuyền trưởng là được.” La Giản nắm tay Phong Vũ Lam chậm rãi bước đi, vừa phải cảnh giác vừa phải cẩn thận nghe Phong Vũ Lam nói, tuy có hơi khó nhưng cậu vẫn làm được.

“Ok.” Phong Vũ Lam hiểu ý La Giản, tiếp tục nói:

“Ngày 7 tháng 8, sĩ quan nói thời tiết sẽ tốt trở lại. Còn nhắc nhở hôm nay sẽ có mưa nhỏ.”

“Ngày 8 tháng 8, Jael và Luke xảy ra xung đột nhỏ. Mưa vẫn đang rơi.”

“Ngày 10 tháng 8……”

“Khoan.” La Giản nhíu mày hỏi:“Ngày 9 tháng 8 đâu?”

“Không biết, một trang bị xé mất.”

“Được rồi, vậy chúng ta hãy suy đoán nhé, có lẽ xung đột nhỏ này đã biến thành một cuộc hỗn loạn, sự việc xảy ra khiến thuyền trưởng cảm thấy không tốt, nên mới xé đi.”

“Vậy đó là gì? Có người chết sao?”

“Không không không, cho dù có người chết, thuyền trưởng cũng sẽ không cố ý xé trang này đi, cậu biết trước đây còn tàu này là cướp biển, người trên tàu toàn là tội phạm giết người không gớm tay, với lại thế kỷ mươi bảy là những năm hỗn loạn, chết một hai người cũng chẳng có gì lạ.”

“Nếu không phải có người chết, vậy thì là gì?”

La Giản nghĩ nghĩ, cười lên: “Bây giờ chiếc thuyền này được gọi là thuyền ma, vậy có lẽ liên quan đến ma quỷ thật sự.”

13. Chương 13: Con Thuyền Ma (6)

Khi La Giản nói đến ma quỷ, Phong Vũ Lam không khỏi run rẩy, điều đó làm nổi sợ hãi trong lòng cậy ấy dâng lên, cậu ấy rất sợ nên kéo tay áo La Giản, hoảng hốt hỏi: “A Giản, chúng ta thật sự có thể thoát khỏi đây sao?”

Thật sự có thể thoát khỏi đây sao? Trên con thuyền ma âm u đáng sợ này, bốn phía là biển cả vô tận, quái vật đang ẩn núp trong bóng đêm, Phong Vũ Lam không biết cũng không hiểu vì sao mình lại đến nơi kỳ lạ này, việc duy nhất có thể chấp nhận đó là có La Giản bên cạnh.

La Giản biết cậu ấy sợ, bởi vì lần đầu tiên cậu vào mật thất cũng từng kinh hoảng thế này, mờ mịt không lối về, điều khác biệt duy nhất chính là khi đó không có ai bên cạnh cậu, bây giờ bên cạnh Phong Vũ Lam có La Giản, Phong Vũ Lam có thể chọn dựa vào cậu, sống chết cũng không buông La Giản ra.

La Giản an ủi vuốt tóc Phong Vũ Lam, nở một nụ cười nhẹ để A Lam yên tâm, nhưng La Giản không biết, trên mặt mình còn dính một vệt máu đã khô, không biết có phải do quái vật kia để lại hay không, dưới ánh đèn càng khiến gương mặt cậu trở nên dữ tợn, Phong Vũ Lam sợ đến mức rụt cổ.

Nên Phong Vũ Lam cầm lấy cuốn nhật ký tiếp tục phiên dịch:

"Ngày 10 tháng 8, bọn tao muốn quên đi chuyện ngày hôm qua, mưa vẫn còn rơi."

"Tháng 8……"

Thật ra nội dung trong nhật ký hoàn toàn tương tự nhau, đơn giản ghi lại thời gian, thời tiết hướng gió, lộ tuyến và tình huống của các thuyền viên, trừ trang giấy vào ngày 9 tháng 8 bị xé mất thì không còn gì đặc biệt, nhưng thời gian qua đi, chiếc thuyền trôi nổi trên biển đúng một tháng, nội dung trong nhật ký cuối cùng cũng có thay đổi.

Ban đầu thuyền trưởng chỉ ghi lại một câu: Lạc Ân luôn trào phúng tao.

Không đến vài ngày, Lạc Ân mất tích. Cũng bắt đầu từ đó, mỗi ngày luôn có người biến mất, thuyền trưởng liệt kê tên những người mất tích vào nhật ký, chữ viết qua loa gần như là méo mó, thậm chí Phong Vũ Lam có thể nhìn thấy sự điên cuồng ở trong đó.

Nhật ký đến ngày 19 tháng 8 thì chấm dứt, người không biến mất chỉ có thuyền trưởng, sĩ quan, và hai thuyền viên khác, thuyền trưởng không giống ngày thường viết về thời tiết hay hướng gió, chữ viết cực kỳ qua loa và vội vàng, có lẽ gã vừa về từ nơi nào đó, lập tức ghi xuống mặt giấy:

"Tao sợ hãi con dã thú trong lòng mình, nó đã thoát khỏi lồng giam, làm chủ đầu não của tao, chiếm cứ linh hồn của tao! Những người trên thuyền vẫn đang mất tích, cuối cùng tao cũng phát hiện sự thật, tao tìm thấy thi thể của bọn họ trong những cái rương gỗ, tất cả bị bẻ gãy tay chân rồi nhét vào rương, tao không nghĩ mọi chuyện xảy ra như thế nào, bởi vì sau lưng tao……"

Nhật ký viết đến đây thì dừng, rõ ràng thuyền trưởng vẫn chưa viết xong, trên giấy còn dính một vệt máu đen đã khô, đọng lại.

"Xem ra tớ đã nghĩ sai." La Giản nghe Phong Vũ Lam phiên dịch xong, cau mày nói:"Ban đầu tớ cho rằng thuyền trưởng là người gây nên mọi chuyện, nhưng có vẻ như là một người khác."

"Chỉ cần tìm được người đó thì chúng ta có thể thoát sao?"

"Cũng không nhất định, chỉ có sự thật mới nói cho chúng ta biết đường ra ở đâu." La Giản lắc đầu, quay đầu nhìn A Lam "A Lam, theo tớ đến boong tàu, tớ nhớ trên xác chết đó cũng có một cuốn sổ tay tiếng anh, nói không chừng đó cũng là manh mối."

Con đường đi lên boong tàu cũng không dài, nhưng đi lại ở nơi tối tăm này quả thật như đang thử thách lòng can đảm, lá gan của Phong Vũ Lam không lớn nên mỗi bước đi luôn rất cẩn thận, cậu ấy sợ sẽ có gì đó tấn công mình từ phía sau, nhưng càng nhìn càng hoảng sợ, càng sợ càng run rẩy dữ dội hơn, La Giản thật bất đắc dĩ, mạnh mẽ ôm lấy đầu vai Phong Vũ Lam, kéo cậu ấy vào lòng "Đừng sợ."

A Lam mở to mắt nhìn chằm chằm vào La Giản, sau đó vờ như xấu hổ ôm mặt: "Đáng ghét quá, người ta đã có bạn gái rồi đừng có tốt với người ta như vậy nữa!"

Trán La Giản nổi đầy gân xanh, cốc mạnh vào đầu Phong Vũ Lam một cái, khiến đầu cậu ấy sưng lên như cái bánh bao, A Lam đáng thương dùng tay che đầu, lên án nhìn La Giản. La Giản lập tức mềm lòng, vừa định nói gì đó, đột nhiên cảm thấy tim mình đập thật nhanh!

Đó là trực giác đặc biệt của La Giản khi có nguy hiểm đến gần.

La Giản nhanh chóng rút đao ra, một tay siết cổ Phong Vũ Lam đặt cậu ấy xuống đất, A Lam không rõ chuyện gì xảy ra, giật mình hét toáng lên, ngay lúc này có một bóng người thoáng qua, nhào đến chỗ La Giản!

Không thể lùi bước. La Giản chỉ có một ý nghĩ như vậy, cậu giơ đao đón lấy, chém ngang qua, có thể cảm nhận lưỡi đao ngấn vào da thịt, La Giản mở mắt, ánh đèn leo lắt gần như đã tắt! Lúc này A Lam đã nhận ra việc khác thường, nằm im dưới đất không dám nhúc nhích, cứ mở to mắt nhìn La Giản.

Trước mặt bọn họ là một con quái vật, giống y như con La Giản đã thấy trước đó! La Giản chắc chắn đó là một, bởi vì trên cổ nó vẫn còn vết thương do cậu tạo ra. Nhưng lúc này, vết thương đó đã không còn chảy máu, phần thịt bung ra, để lộ phần xương trắng ởn, gương mặt dữ tợn cùng với đôi mắt trợn to như chuông đồng, nhìn thôi cũng đủ khiến ta sởn tóc gáy.

Phong Vũ Lam thậm chí không dám thở mạnh, cậu ấy cố gắng lùi ra phía sau La Giản. Phong Vũ Lam hiểu, cậu ấy biết mình không có sức chiến đấu, so với La Giản thì kém xa nhiều lắm, nếu nói thẳng thì gần như là trở ngại.

"A Lam, đừng chuyển động." La Giản nhìn chằm chằm vào quái vật, không quay đầu lại.

A Lam gật đầu, cũng không quan tâm La Giản có nhìn mình hay không.

Lúc này La Giản không lo được nhiều như vậy, cây đao trong tay nóng đến mức khiến tay cậu sưng đỏ, nhưng La Giản không dám buông, đầu cậu thật sự đang rất rối!

La Giản thấy rất kỳ lạ! Cậu có thể xác định mình đã giết chết con quái vật này! Cậu chém một nhát lên cổ nó, đầu nó gần như đã lìa thân! Tuyệt đối là chết đến không thể chết được nữa! Sau đó thi thể của nó biến mất, tuy La Giản không hiểu vì sao nhưng cũng chỉ cho rằng quái vật khác đã tha nó đi, không ngờ nó có thể sống lại!

La Giản không tự giác nhìn miệng vết thương trên cổ nó, xương sống của nó cong lại một cách mất tự nhiên, nó cũng không thể ngẩng đầu lên, đống ruột vẫn còn nằm trên bụng, nhưng dù thế con quái vật này vẫn nhanh nhẹn một cách đáng sợ, sức tấn công vô cùng mạnh mẽ.

Rốt cuộc đây là thứ gì?!

La Giản cắn răng, quyết định phải giết chết nó, nên La Giản chủ động đến gần, nhưng lần này lại càng khiến La Giản bất ngờ, cậu thấy tốc độ của nó lại tăng lên, đến sức tấn công cũng mạnh mẽ! Vũ khí trên tay La Giản khiến cậu cảm nhận rất rõ ràng, nên cậu mới dễ dàng nhận ra sự thay đổi nhỏ này!

Sự thay đổi này khiến hành động của La Giản trở nên khó khăn hơn, mà nó còn có trí thông minh! Nhân lúc cậu không chú ý, nó xoay người nhào đến chỗ của Phong Vũ Lam!

Nhưng Phong Vũ Lam cũng không phải ăn chay, tuy cậu ấy bị kéo vào trong mật thất kỳ lạ này, nhưng ở phương diện nào đó, cậu ấy và La Giản cũng được xem là người được chọn. Nếu cậu ấy chỉ là người bình thường, chắc chắn không thể nhận được thư mời của La Giản.

Nguyên nhân cũng vì điểm ấy, Phong Vũ Lam theo quản tính đưa tay vào trong túi, lấy cuốn nhật ký biển thật dày kia ra đập mạnh vào đầu quái vật! Cậu ấy gần như đã dùng hết sức lực toàn thân, quái vật kia cũng không ngờ tên ốm yếu này lại mạnh như vậy, bị đập đến lăn lộn trên mặt đất.

La Giản đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, lao đến cắm đao xuống đầu quái vật, máu tươi phun khắp nơi dính đầy mặt La Giản.

Quái vật phát ra tiếng gào thét chói tau! Tay chân run rẩy thật lâu, sau đó dần dần yên tĩnh trở lại, nằm dưới đất không nhúc nhích nữa.

Một trận kinh hồn thế này khiến hai người chưa thể bình tĩnh, mặt La Giản không hề thay đổi cầm chặt thanh đao, Phong Vũ Lam trắng bệch nhích đến bên cạnh La Giản, nhìn xác chết của quái vật trên mặt đất hỏi: "Nó là cái quái gì thế?"

"Ai mà biết, dù sao cũng không phải thứ tốt." La Giản rút đao ra, suy nghĩ một lát rồi lại đâm thêm mấy đao khiến cái đầu ghê tởm của nó nát nhừ, nhưng rõ ràng La Giản vẫn chưa yên tâm, lại đâm thêm mấy đao vào tim của nó, sau đó mới dừng tay.

"Không phải nó chết rồi sao?" Hành vi của La Giản càng khiến sắc mặt Phong Vũ Lam tái nhợt.

"Trước đó tớ cũng nghĩ vậy, tớ gần như đã chém đứt đầu nó, nhưng không phải vừa rồi nó vẫn nhào đến tấn công chúng ta sao?" La Giản hừ lạnh, đạp mấy cái lên người quái vật cho hả giận.

"Ý của cậu là, thứ này vẫn có thể sống lại?" Mặt Phong Vũ Lam tái đi. Chỉ cần nghĩ đến việc thứ sinh vật ghê tởm này lại đứng lên giương nanh múa vuốt, Phong Vũ Lam không nói hai lời, đứng lên đá mạnh vào xác của nó.

Đến khi La Giản thấy đủ rồi, mới kéo Phong Vũ Lam nói: "Đừng phí thời gian, chúng ta đi thôi." Sau đó bọn họ nhanh chóng đi lên boong tàu.

Trên biển vẫn còn đang mưa, sóng biển lần lần ùa đến khiến con thuyền nhấp nhô, bầu trời vẫn tối đen như cũ, mặt biển xa xa cũng chỉ là một màu tối tăm, không thể nhìn thấy ánh sáng.

La Giản và Phong Vũ Lam khoác áo rất dày, đội mũ trùm lên, La Giản giơ cao đèn bắt đầu đi tìm chiếc thùng nát và xác chết kia, cậu chỉ mong nó đừng bị sóng biển cuốn đi, chiếc thuyền này đã quá cũ rồi, tựa như lúc nào cũng có thể bung ra.

Rất nhanh bọn họ phát hiện chiếc thùng và cái xác nằm trong góc boong tàu, có lẽ do gió biển quá mạnh, thổi bay chúng nó đến đây.

14. Chương 14: Trốn Khỏi Thuyền Ma (1)

May là cuốn sổ tay kia vẫn còn nằm trong rương gỗ, tuy không ít nơi bị mưa làm ướt, nhưng trước khi nó hoàn toàn bị bỏ đi thì La Giản và Phong Vũ Lam đã đến.

"Thế nào? Đọc được không?"

La Giản nhét cuốn sổ vào tay Phong Vũ Lam, sau đó kéo *cậu ấy* vào phòng nghỉ của thuyền trưởng tránh mưa. Phong Vũ Lam ngồi trên ghê cẩn thận quan sát, hơi cau mày nói: "May thật, tuy có rất nhiều chữ bị nước làm nhòe, nhưng những nơi quan trọng vẫn đọc được."

"Chủ yếu viết những gì?"

"Chủ nhân cuốn sổ tay là giáo đồ cơ đốc giáo." Phong Vũ Lam nói: "Trang mở đầu là một danh ngôn trong thánh kinh: Resentment kills a fool, and envy slays the simple (Phẫn nộ hại chết kẻ ngu muội, ghen tị giết chết người cuồng si). Đây là một câu trong kinh thánh của đạo giáo."

"Sao cậu biết?"

"Trước kia tớ làm việc trong xí nghiệp, từng gặp một người Mĩ đạo cơ đốc, hắn luôn mang theo kinh thánh bên người, tớ đã xem qua, bởi vì nguyên nhân riêng nên có lên mạng tra xét." Phong Vũ Lam chớp chớp mắt, cười lên: "Thật kỳ lạ, đây chẳng phải là thuyền cướp biển sao? Sao lại có người đạo cơ đốc ở đây?"

"Thánh yêu thế nhân. Có lẽ người này cho rằng mình có thể cảm hóa bọn hải tặc." La Giản sờ cằm, suy đoán.

"Nhưng người đầu tiên bị giết chính là ông ta." Phong Vũ Lam nhìn cuốn sổ tay, tiếc nuối lắc đầu: "Bên trong viết rất lung tung, hình như chỉ viết những điều quan trọng, không để thời gian, chữ viết rất ẩu."

"Có thể đọc được không?" Phong Vũ Lam lật vài trang, không ngẩng đầu nói: "Cho tớ chút thời gian."

La Giản gật đầu, lấy chiếc đồng hồ quả quýt trong túi ra xem thời gian, 14:12.

Thế mà đã qua hai tiếng.

Hình như bên ngoài mưa ngừng một lát rồi lại tiếp tục, tiếng nước xối xả vang lên giữa không gian yên tĩnh, ngọn đèn trên bàn ngày càng tối đi, Phong Vũ Lam rất khó nhìn rõ.

"Dầu hôi sắp hết rồi." La Giản đứng lên nói: "Đây là phòng của thuyền trưởng, chắc chắn có dầu, để tớ đi tìm, cậu cứ tiếp tục xem."

Phong Vũ Lam không tiếng động gật đầu, tiếp tục phân tích câu chữ méo mó trên sổ tay. La Giản lục tung căn phòng lên, cuối cùng cũng tìm được một cây đèn dầu dự bị, xem ra không cần phải đổi bấc đèn.

La Giản châm lửa, Phong Vũ Lam đột nhiên mở miệng: "Nhìn qua thì cuốn sổ này không có gì quan trọng."

Nghe Phong Vũ Lam nói vậy, La Giản bất đắc dĩ thở dài một hơi, nói: "Vậy chúng ta không tìm được manh mối sao?"

"Không, không nhất định." Phong Vũ Lam nhíu mày, đột nhiên ngẩng đầu nhìn La Giản, dò hỏi: "A Giản, cậu biết mật mã học không?"

"Hả? Đừng đùa, tớ không biết gì đâu." La Giản buông tay, sau đó nghi ngờ hỏi: "Chẳng lẽ cậu muốn nói, người này dùng mật mã học để viết sao?

"Có khả năng." Phong Vũ Lam lật vài trang, không cẩn thận lật trúng nơi kẹp tấm ảnh cũ kia, nhưng A Lam không có hứng thú với thứ này, *cậu ấy* chỉ muốn đọc được manh mối trên sổ tay, *cậu ấy* nói với La Giản: "Từ ngữ được sắp xếp rất lộn xộn, tuy qua loa nhưng rất ngay ngắn. Tách ra thì chúng ta hiểu nghĩa, nhưng nếu ghép thành một câu thì lại không thuận miệng, đúng là kiểu viết không đầu không đuôi."

"Toàn bộ cuốn sổ tay, chỉ có câu mở đầu là lưu loát nhất."

La Giản híp mắt, suy nghĩ một lát rồi nói: "Xem ra chủ nhân của cuốn sổ tay này không muốn bí mật của mình dễ dàng bị lộ, nếu thế thì chúng ta cũng hết cách này."

"Vậy sao? Cậu muốn thử giải mật mã không?" Phong Vũ Lam rất có hứng thú với loại mật mã này.

"Không, không cần." La Giản không đồng ý: "Cả hai chúng ta không ai hiểu biết về mật mã học, mà cuốn sổ tay còn được viết bằng tiếng anh, nếu muốn giải mã, tớ thấy thật sự không có tác dụng gì. Mật thất sẽ không sắp xếp tình huống về thứ chúng ta không biết, nên chỉ có một suy đoán –"

“Thật ra cuốn sổ tay này không có giá trị gì với chúng ta?” Phong Vũ Lam nói.

“Cũng không phải, có lẽ nó có tác dụng khác, chỉ là chúng ta không biết.” La Giản đứng lên nói với Phong Vũ Lam: “Cứ mang cuốn sổ tay theo, chúng ta nghĩ về manh mối khác.”

“Nhưng biết tìm manh mối ở đâu đây?”

La Giản cười thần bí, lấy hai mảnh giấy từ trong túi ra để lên bàn, nói: “Dựa theo gợi ý của nó.”

Phong Vũ Lam nhìn mảnh giấy của La Giản và gợi ý ở mặt sau, khó hiểu nhíu mày: “Tớ xem đâu thấy gì, chỉ nói không thể nhảy xuống biển… tớ cũng không có ý định này. Cái câu đường tắt trên trời cao là sao?”

“Khoa học kỹ thuật ở thế kỷ mười bảy chưa phát triển, không có thiết bị đo lường và thiết bị nhìn xa, ở thời điểm đó trên cột buồm sẽ dựng một đài viễn vọng [đương nhiên bây giờ cũng có rất nhiều thuyền như thế], có người thường xuyên canh giữ bên trên, là người đứng ở nơi cao nhất, cũng là gần trời nhất.”

“Ý của cậu là chúng ta phải leo lên đó?”

La Giản nghiêng đầu: “Chúng ta không còn lựa chọn nào khác.”

Đúng như La Giản nói, bọn họ không có nhiều lựa chọn, dưới tình huống manh mối bị gián đoạn, bọn họ cần phải làm theo gợi ý mảnh giấy cho, nhưng chờ hai người đi ra boong tàu, nhìn cây cột cao hơn mười mét, và đài viễn vọng nằm trên đỉnh, Phong Vũ Lam sợ hãi nuốt nước bọt: “A Giản, tớ có chứng sợ độ cao.”

“Thằng oắt con cậu đừng có xạo, cậu có chứng sợ độ cao tớ còn không biết sao?” La Giản nhếch miệng, cười nhạt.

“Nhưng chúng ta lên đó bằng cách nào?” Phong Vũ Lam khó xử nhìn cây cột, chiếc buồm treo trên đó chịu mưa gió bào mòn, chỉ còn lại một đống vải rách rưới, cột trụ làm bằng gỗ, dưới hoàn cảnh ẩm ướt mọc rất nhiều rêu xanh, trơn trượt như thế càng khó leo.

“Bên kia có lưới.” La Giản chỉ vào mảnh lưới bằng dây thừng trên cây cột.

“Vậy thì càng không được, tớ có cảm giác cầm thôi nó cũng đứt.” Phong Vũ Lam rõ ràng không muốn lên.

Chiếc lưới đó dùng để leo lên cột trụ để dễ đổi buồm. Dây thừng so với chiếc buồm thì chắc chắn hơn nhiều, nhưng trải qua gió sương dây thừng trở nên lỏng lẻo, rất nhiều nơi đã bị đứt, Phong Vũ Lam không muốn lên cũng phải, sợi dây thừng nhìn qua như sắp đứt đến nơi.

"Vậy thì cậu đứng ở đây, tớ sẽ leo lên." La Giản nhìn dáng người nhỏ con của Phong Vũ Lam, nếu thật sự ngã xuống, chắc không kịp hấp hối thì đã chết rồi.

"Đừng, đừng để tớ dưới này!" Phong Vũ Lam bắt đầu gây sự.

"Vậy cậu muốn thế nào? Chỉ có hai lựa chọn, một là theo tớ lên đó, hai là ở lại đây!" La Giản rất cứng rắn, nghiêm mặt nói.

Phong Vũ Lam đáng thương nhìn La Giản, sau đó nhìn hoàn cảnh vắng vẻ xung quanh, boong tàu ướt đẫm tối đen, giọt mưa lạnh buốt theo cổ áo chảy vào cơ thể. Một mình đứng ở nơi tối tăm thế này…… Cuối cùng A Lam vẫn phải thỏa hiệp, chấp nhận đi theo La Giản.

Bọn họ bắt đầu leo lên chiếc lưới, dây thừng phát ra từng tiếng kẽo kẹt ghê rợn, Phong Vũ Lam nghe thấy mà run sợ không thôi, quay đầu nhìn La Giản, trên tay cậu vẫn cầm cây đao ấy, gương mặt chẳng có biểu tình gì. Phong Vũ Lam không biết La Giản làm cách nào để giữ bình tĩnh được như thế, thật khác với La Giản thường ngày *cậu ấy* biết.

Trong quá trình leo lên xảy ra một tai nạn nhỏ, La Giản đạp trúng sợi dây thừng mục, Phong Vũ Lam hét một tiếng vươn tay bắt lấy cánh tay La Giản. Nhưng La Giản vẫn không hề tỏ ra sợ hãi, thoải mái cầm lấy một sợ dây khác, tiếp tục leo lên.

Sóng biển rất lớn, thân thuyền lung lay rất mạnh, càng khiến hai người khó leo, nhưng cuối cùng vẫn là La Giản kéo Phong Vũ Lam lên đài viễn vọng.

Đài viễn vọng thật ra chỉ là một cái giàn giáo hình tròn, xung quanh có đặt lan can, bên trong có thể đứng được năm sáu người, lúc La Giản và Phong Vũ Lam trèo lên, phát hiện trên đây cũng có một xác chết. Được một miếng vải buồm rách nát che lại, ngồi dựa vào cột, đứng bên dưới có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng người.

"Nơi này thế mà cũng có xác chết?" Phong Vũ Lam hiếu kỳ ngồi xuống, vươn tay định kéo mảnh vải ra, La Giản lại cảnh giác hơn, lập tức ngăn cản Phong Vũ Lam, hơi nhíu mày.

"Sao thế?" Phong Vũ Lam khó hiểu quay đầu nhìn La Giản.

La Giản vươn tay chỉ vào cột trụ. Phong Vũ Lam thuận theo đó nhìn qua, phát hiện bên trên có đính một mảnh giấy in hoa văn màu tím.

Mảnh giấy gợi ý mới!

La Giản và Phong Vũ Lam nhìn nhau, La Giản nhanh chóng tiến đến tháo mảnh giấy xuống, nâng đèn, hai người cùng ngồi xem nội dung bên trong, vẫn là chữ viết tay xem trăm lần cũng không chán:

Xin chào những người mạo hiểm:

Nếu các bạn đã đi đến nơi này thì xin chúc mừng, các bạn đã thành công một nửa.

Chìa khóa nằm trên người khối thi thể trước mắt các bạn, thế nhưng cửa thoát phải do các bạn tìm ra.

Tái bút: Người bảo vệ chìa khóa rất chán ghét các bạn.

Như trên. Chúc các bạn may mắn.

Phong Vũ Lam còn chưa kịp nói gì, La Giản đã lật giấy ra mặt sau, quả nhiên bên trên còn gợi ý khác.

Sĩ quan là người cuối cùng chết đi, gã đứng trên đài nhìn xa, ngưng mắt nhìn bóng dáng của hung thủ.

15. Chương 15: Trốn Khỏi Thuyền Ma (2)

"Chìa khóa để tớ lấy, cậu đứng ở đây đừng nhúc nhích!" Xem xong mọi thứ trên mảnh giấy, La Giản để Phong Vũ Lam đứng cạnh lan can trên đài viễn vọng, nơi gần lưới thừng nhất. Sau đó, La Giản ngồi xuống trước thi thể, vươn tay kéo tấm vải ra.

Bên dưới là một xác chết đã biến dạng hoàn toàn, toàn thân bị phân hủy gần hết, chẳng khác gì những xác chết ở trong rương. Khi La Giản nhìn thấy thi thể này cũng thở nhẹ một hơi. Bởi khi cậu thấy dòng chữ 'Người bảo vệ chìa khóa rất ghét các bạn', La Giản đã có rất nhiều suy đoán, tỷ như lúc cậu gặp kẻ truy sát cậu gặp trước đó, đột nhiên sống lại trong lúc cậu chẳng có chuẩn bị gì rồi đâm cậu một nhát, cái loại tấn công bất ngờ này mới thật sự khiến con người sợ hãi.

Nên khi nhìn thấy cái xác chết chẳng còn hình dáng này, La Giản mới thở nhẹ một hơi, bắt đầu lục lọi quần áo tìm chìa khóa, cậu chẳng để tâm toàn thân đối phương tản ra mùi hôi thối hay có giòi bọ. La Giản đã quen rồi, thậm chí đã quen với chém giết, quen cách giữ bình tĩnh, có lẽ La Giản không nhận ra, nhưng Phong Vũ Lam có thể thấy rõ sự thay đổi này.

Chỉ có áp lực trong hoàn cảnh sống còn, mới có thể khiến một người bình thường trở thành chiến sĩ nhìn thế giới bị hủy diệt. Về phần thay đổi này tốt hay xấu, bây giờ vẫn chưa thể nói rõ được.

Cuối cùng La Giản cũng tìm được chìa khóa nằm trong túi quần, vừa định lấy thì một sự việc đáng sợ đã xảy ra! Ngay lúc La Giản chẳng có chuẩn bị gì, một cánh tay gần như chỉ còn lại xương trắng chụp lấy tay cậu, mạnh đến mức cổ tay La Giản đau nhói!

La Giản kinh hãi mở to hai mắt, khó tin nhìn cái xác chết, thứ đã hư thối này vẫn có thể cử động! Cái đầu chỉ còn xương trắng và thịt nát lắc lư, cánh tay giữ chặt La Giản phát ra từng tiếng cạch cạch đáng sợ!

Cảnh tượng quỷ dị này khiến La Giản và Phong Vũ Lam đồng thời mắng một tiếng: "Mẹ nó!"

La Giản nóng nảy, vội vã rút tay về, nhưng sức lực của nó quá lớn, dù có làm thế nào xác chết vẫn nắm chặt tay La Giản, thậm chí nó đang bắt đầu ngồi dậy, hai hốc mắt tối om như phát ra ánh sáng, nhìn chằm chằm vào cậu.

La Giản không kìm được nổi da gà đầy người, cậu giơ đao chém mạnh xuống tay nó, chỉ nghe lưỡi tao phát ra một tiếng động như chạm phải kim loại, như thế nào cũng không chém đứt!

"Thứ này làm bằng gì vậy? Sao cứng thế!" La Giản không ngừng lại, đá mạnh vào bụng nó, xác chết vẫn giữ chặt La Giản, quả thật đúng với câu chết cũng không buông!

Nó không chỉ giữ tay cậu, cánh tay còn lại chậm rãi vươn ra, như muốn cướp chìa khóa về.

La Giản nhìn động tác đó đột nhiên nảy ra một ý, nhân lúc xác chết không để ý thì buông tay, chiếc chìa khóa rơi xuống mặt đất, nó lập tức thả La Giản ra, bò lại lấy chìa khóa.

Nhưng động tác chậm chạp của bộ xương sao bằng La Giản, cậu đá văng tay nó ra, cúi người nhặt chìa khóa rồi ném cho Phong Vũ Lam, xém chút nữa gió đã cuốn chìa khóa xuống biển, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc Phong Vũ Lam đã bắt được chìa khóa, không cần La Giản nhắc, *cậu ấy* lập tức nhảy khỏi đài viễn vọng, đạp lên lưới thừng leo xuống.

Xác chết lập tức nhào qua, tốc độ của nó đã nhanh hơn lúc nãy, ngay lúc Phong Vũ Lam đặt một chân lên dây thừng, nó đã chụp được góc áo của Phong Vũ Lam! La Giản tỉnh táo, bay lên đá vào lưng xác chết, tuy nó mạnh nhưng không giữ được thăng bằng nên ngã xuống đất, nhưng dù thế cũng không chịu buông áo Phong Vũ Lam ra, Phong Vũ Lam bị kéo ngã về sau!

La Giản không ngừng lại, một tay đỡ lưng Phong Vũ Lam, một tay cầm đao cắt bỏ phần áo nó đang nắm.

"Đi xuống dưới mau!" La Giản hét lên, dùng sức nâng Phong Vũ Lam ném cậu ấy ra khỏi đài viễn vọng, Phong Vũ Lam sợ đến la hoảng lên, trong lúc rơi theo bản năng vươn tay bắt lấy dây thừng, lúc này mới giận dữ quay về phía La Giản rống lên:

"La Giản cậu muốn mưu sát tớ phải không!"

La Giản không để ý đến Phong Vũ Lam, toàn bộ cảnh giác của cậu đã đặt lên cái xác phía trước. Nó tựa như biết mình không thể cướp lại chìa khóa, giận dữ quay về phía La Giản há to miệng, tựa như dã thú đang gầm rú, sau đó nhào về phía cậu!

La Giản biết xương cốt của thứ này rất cứng, liều mạng với nó là chuyện không thể, cách duy nhất là đẩy nó xuống biển.

Đài viễn vọng rất cao, gió biển lại lớn, tỷ lệ đẩy nó xuống biển nhất định sẽ thành công, cái xác chết này đã bị phân hủy gần hết, dường như chỉ còn lại khung xương, chứng tỏ nó rất nhẹ, cân nặng chưa chắc bằng một bửa của người trưởng thành, chỉ cần gió mạnh chút đã thổi bay nó đi.

La Giản quyết định rồi, chỉ né tránh công kích của nó, chờ đến khi nó đứng gần lan can, thì dùng hết sức đạp, gió biển gào thét thổi bay xác chết ra ngoài, nhưng thứ quỷ thật sự rất thông minh, trong lúc rơi đột nhiên vươn tay bắt lấy chân La Giản — nói đúng hơn là bắt được giày của cậu.

"Shit!" La Giản chỉ kịp mắng một tiếng, theo sau cái xác kia ngã xuống bên dưới.

Trong hốt hoảng dường như cậu đã nghe thấy tiếng Phong Vũ Lam gọi tên mình.

Trong lúc rơi cậu ném luôn chiếc giày đi, cái xác chết kia ôm theo chiếc giày của cậu rơi xuống biển. La Giản không nhẹ như nó, không bị gió biển cuốn bay, nhưng cũng rơi xuống boong tàu! La Giản tính toán, đài viễn vọng cao khoảng ba tầng lầu, ngã cuống có lẽ sẽ không chết, nhưng gãy tay gãy chân là không tránh được.

La Giản biết bản thân không còn đường xoay sở, đành phải nhắm mắt chấp nhận.

Nhưng đau đớn trong dự tính không xảy ra, bởi vì trong một giây cậu sẽ chạm đất, La Giản cảm thấy có ai đó đã đỡ được mình!

Vụ này không phải nhỏ, mọi người đều biết vật từ trên cao rơi xuống có trọng lực rất lớn, càng cao thì càng nặng, nếu thả một quả trứng từ trên trời xuống thì nó sức nặng của nó cũng bằng một tảng đá, đừng nói chi là La Giản mang cân nặng tiêu chuẩn của phái nam, tùy tiện lấy tay đỡ có thể dập nát xương!

Ý nghĩ đầu tiên của cậu là suy đoán có phải Phong Vũ Lam chạy đến đỡ cậu hay không? Nhưng trong khoảng khắc cậu mở mắt, La Giản sợ đến ngây người.

Không phải Phong Vũ Lam, nhưng gương mặt này rất quen thuộc, quen đến mức La Giản chỉ muốn hét toáng lên.

Anh ta chính là kẻ truy sát cậu gặp trong mật thất đầu tiên!

Người đàn ông tuấn tú mang đôi mắt của máu đang nhìn chằm chằm vào La Giản, La Giản rất không có tiền đồ hét to, run rẩy nằm trong lòng đối phương. Ngay cả lúc chiến đấu với quái vật, 'Khiêu vũ' cùng xác chết trên trời cao, La Giản cũng chưa từng hoảng sợ đến vậy, nhưng với kẻ truy sát La Giản thật sự rất sợ hãi.

Không biết vì sao lại sợ như thế, có lẽ một nhát dao kia đã để lại ám ảnh trong cậu. Với lại tình cảnh lúc này thật sự rất xấu hổ. La Giản theo bản năng giãy dụa và tìm cách thoát, nhưng kẻ truy sát lại ôm cậu rất chặt.

Mưa gió trên biển đã nhỏ lại, nhưng La Giản cảm thấy mặt đối phương để quá gần, đôi mắt màu đỏ xinh đẹp đó, gương mặt điển trai này, thật sự làm trái tim cậu đập thật mạnh, cậu cho rằng loại phản ứng kỳ quái này là do sợ hãi quá độ, nên càng giãy dụa dữ dội hơn.

Lúc chưa ai kịp phản ứng, đối phương đột nhiên cúi xuống dùng đầu lưỡi liếm môi cậu, độ ẩm trên môi lập tức khiến La Giản trở nên ngoan ngoãn, toàn thân cứng đờ. Động tác của đối phương khiến cậu có cảm giác như bị rắn quấn lấy, càng giãy dụa càng siết chặt, cho đến khi giết chết La Giản mới thôi.

Tuy La Giản không dám nhúc nhích, nhưng Phong Vũ Lam không để ý nhiều như vậy, cậu ấy vội vàng leo xuống boong tàu chạy về phía La Giản, thấy cậu bị một người xa lạ ôm chặt, còn tưởng La Giản bị quái vật nào đó cuốn lấy, tùy tay nhặt một tấm ván gỗ trên boong tàu lên, lúc này một Phong Vũ Lam nhút nhát lại trở nên thật anh dũng, nhắm thẳng mục tiêu là kẻ truy sát.

Nhưng loại tấn công này chẳng ảnh hưởng gì đến kẻ truy sát, anh ta thả tay ôm La Giản ra, một tay đã bẻ gãy tấm ván. Cũng bởi vì vậy, La Giản mới thoát được, lảo đảo chạy về phía Phong Vũ Lam, kéo cậu ấ chạy vào khoang thuyền.

Kẻ truy sát không đuổi theo, chỉ đứng tại chỗ nhìn chằm chằm vào bóng dáng hai người biến mất sau cửa khoang thuyền.

Trong khoang thuyền rất tối, nhưng trên thắt lưng Phong Vũ Lam có đeo ngọn đèn dầu kia, hoàn cảnh xung quanh cũng không đến mức chẳng nhìn thấy gì. Hai người chạy rất lâu, chẳng biết đã chui vào căn phòng nào, La Giản đóng cửa khó, sau đó cùng Phong Vũ Lam ngồi bệt xuống đất lấy hơi.

"Vừa…… người vừa rồi, là ai vậy?" Phong Vũ Lam vẫn chưa hoàn hồn lại, hỏi.

La Giản có chút mất tự nhiên, không biết nên trả lời thế nào, suy nghĩ một lát rồi nói: "Không phải người tốt."

Phong Vũ Lam hoài nghi trừng La Giản, nói: "Nhưng tớ vừa thấy hai người hôn nhau……"

"Nói bậy! Bộ mắt cậu mọc sau đầu sao? Tất cả những gì cậu thấy đều là ảo giác" La Giản xù lông, mặt đỏ rần phủ nhận.

"Nhưng tớ thấy rõ ràng ……" Phong Vũ Lam nói còn chưa nói xong, La Giản lập tức nhào đến, chụp tay lên người Phong Vũ Lam…… cù lét!

Cuối cùng Phong Vũ Lam cười đến lăn lộn trên mặt đất, thành công bị La Giản dời đi lực chú ý.

16. Chương 16: Trốn Khỏi Thuyền Ma (3)

"Chìa khóa đâu?" Sau khi cù lét xong, La Giản bắt đầu lục soát người Phong Vũ Lam, từ trong túi cậu ấy lấy chìa khóa ra, đây là một loại chìa khóa cổ, trước đó đấu tranh với xác chết quá dữ dội nên La Giản không có thời gian cẩn thận quan sát chìa khóa.

"Chiếc chìa khóa này mở được cánh cửa nào nhỉ?" Phong Vũ Lam cũng đến gần xem, bên ngoài chìa khóa được mạ một lớp bạch kim, tuy cũ nhưng rất có giá trị, cẩn thận quan sát sẽ thấy trên chìa khóa được khắc rất nhiều hoa văn, có lẽ giống chữ viết hơn, nhưng do quá nhỏ, La Giản và Phong Vũ Lam nhìn thật lâu cũng không đọc được.

"Không biết trên thuyền có kính lúp hay không, như vậy có thể nhìn thấy bên trên viết gì." Phong Vũ Lam nói.

"Nhưng bây giờ biết tìm kính lúp ở đâu chứ?" La Giản sờ cằm bắt đầu suy nghĩ.

"Thật ra không nhất thiết cần đến kính lúp." Phong Vũ Lam tựa như nghĩ ra gì đó, hưng phấn cười to: "Trên thuyền luôn có ít nhất một cái ống nhòm, chúng ta có thể dùng nó thay cho kính lúp."

"Tớ nhớ trong phòng của thuyền trưởng có một cái, treo ngay bên cạnh bức tranh chữ phúc, có lẽ đã lâu không dùng qua nên bám rất nhiều bụi." La Giản nhớ lại lúc mình lục tung phòng thuyền trưởng lên, điều khiến cậu giật mình chính là bản thân cậu vẫn còn nhớ rõ chi tiết như vậy, tựa như được quay lại như phim điện ảnh, tất cả được tái hiện rõ ràng.

"Lại là phòng thuyền trưởng……" Phong Vũ Lam khó xử, có lẽ kẻ lạ mặt kia vẫn đang ở trên boong tàu, và con quái vật còn nằm trên hành lang gần đó. Nên dù thế nào, quay về đó rất là nguy hiểm, Phong Vũ Lam nhát gan đành phải chờ quyết định của La Giản.

Nhưng lúc này La Giản không có để ý đến Phong Vũ Lam, cau mày ôm chặt cánh tay, miệng vết thương trên tay nhói đau, thật ra vết thương vẫn luôn đau đớn, nhưng lúc này lại cực kỳ rõ ràng, giống như nổi đau được nhân đôi.

"Sao vậy? Cậu khó chịu ở đâu à?" Phong Vũ Lam không khỏi lo lắng.

"Ờm……" La Giản trầm ngâm trong chốc lát, nói: "Không sao, chỉ là vết thương có hơi đau."

"Để tớ xem." Phong Vũ Lam muốn xăn tay áo La Giản lên nhưng bị cậu ngăn cản, La Giản lắc đầu nói: "Không có gì đâu, nhưng tớ có chuyện cần phải nói với cậu. A Lam cậu phải nhớ kỹ, những vết thương có từ mật thất sẽ biến mất khi trở về thế giới thật, nên vô luận chúng ta có làm gì thân thể này, chỉ cần có thể rời khỏi mật thật trong thời gian quy định, thì dù gần chết cũng có thể sống lại."

"Ngược lại, ở thế giới thật cậu có ốm đau nặng thế nào, vào mật thất sẽ không còn nữa, chúng ta luôn được giữ ở trạng thái tốt nhất, đúng không?" Phong Vũ Lam theo bản năng chạm vào thắt lưng mình, nơi vốn

có một vết đao giờ đã biến mất thật sạch sẽ.

"Đúng vật, mật thất là một nơi rất thần kỳ, có những thiết lập rất…… Nhân tính hóa?"

"Thế nhưng sự tồn tại của mật thất có nghĩa là gì vậy? Ý tớ là…… Vì sao nó lại muốn chúng ta đi vào, vì sao lại sắp xếp những nhiệm vụ này để khảo nghiệm chúng ta?" Phong Vũ Lam hỏi câu hỏi mình muốn biết nhất, cậu ấy từ La Giản biết rất nhiều tin tức về mật thất, nhưng đa số không đầy đủ, điều này làm cậu ấy có một khái niệm mơ hồ về nơi mật thất thần kỳ này.

"Sao tớ biết? Những đạo lý lớn này tớ không hiểu đâu." La Giản đứng lên, nhét chìa khóa lại vào trong túi, vỗ tay nói: "Chúng ta chỉ cần sống sót là được rồi."

Vì để tìm được ống nhòm, La Giản không thể không kéo Phong Vũ Lam quay về phòng thuyền trưởng, lúc đi trên hành lang, La Giản dừng lại, đứng trước một bãi máu suy tư, cậu nhíu mày, trong nhất thời Phong Vũ Lam chưa hiểu chuyện gì xảy ra, khó hiểu hỏi: "Sao vậy?"

"Con quái vật kia đã sống lại." Trên mặt La Giản xuất hiện một nụ cười cổ quái.

Phong Vũ Lam nhớ đến con quái vật mang bộ mặt dữ tợn như mèo bị biến dị kia, lập tức giật mình: "Không thể nào, cậu gần như đã phanh thây nó ra, vậy mà cũng có thể sống lại sao?"

"Tớ cũng không biết nó làm như thế nào, nhưng xác của nó đã biến mất." La Giản nói: "Quy tắc trong mật thất rất kỳ lạ, những chuyện tuyệt đối sẽ không xảy ra ở thế giới thật, thì hoàn toàn có khả năng xuất hiện ở trong này."

Khi La Giản nói những lời này trên mặt vẫn giữ nụ cười kỳ quái kia, khiến Phong Vũ Lam đứng nhìn sởn cả tóc gáy.

"Mỗi lần con quái vật đó sống lại thì nó càng mạnh hơn, lần đầu tiên gặp nó tuy tớ không đủ kinh nghiệm để bản thân bị thương, nhưng tớ vẫn có thể thoải mái giết chết nó, lần thứ hai tớ cảm thấy sức mạnh và tốc độ của nó tăng lên rõ rệt, lần này sống lại không biết sẽ thành thứ gì? Chúng ta phải mau chóng tìm đường ra, nếu cứ như vậy mãi thì không được."

Bây giờ manh mối duy nhất nằm trên chiếc chìa khóa này, bên trên có khắc rất nhiều chữ, phải đọc được thì mới tìm được đường sống, nên La Giản dẫn Phong Vũ Lam quay về phòng thuyền trưởng. Phòng thuyền trưởng hình như cũng không có gì khác thường, như không có ai ngoài hai người La Giản đi vào.

La Giản vừa vàp phòng lập tức chạy đến nơi treo ống nhòm, lấy xuống kiểm tra qua một lần, xác nhận không có gì trục trặc, Phong Vũ Lam ở sau đóng chặt cửa, hai người nâng cao đèn dùng ống nhòm thay cho kính lúp, dòng chữ được khắc trên chìa khóa tiến vào mắt.

Hung thủ đã chôn cất đường ra duy nhất, muốn sống sót thì giết hắn đi.

Phong Vũ Lam nhíu mày, bất đắc dĩ nói: "Manh mối lại trở về lúc ban đầu, cuối cùng ai là hung thủ đây? Là thuyền trưởng, sĩ quan, hay hai thuyền viên còn sống kia?"

"Nếu tất cả bọn họ đều là hung thủ thì sao?"

"Cậu nói gì?"

"Thuyền hải tặc bị lạc hướng trong sương mù, tất cả người trên thuyền rơi vào cảnh hỗn loạn, và căn cứ miêu tả bên trong cuốn nhật ký, ngày 9 tháng 8 đã xảy ra một việc mà chúng ta không biết, nhưng có thể hiểu đó là một chuyện khiến tất cả mọi người phải kiêng kị, chuyện này làm tâm lý phản kháng của các thuyền viên tăng cao, dưới tình huống như vậy không ai có thể giữ vững lý trí, hoặc có một nguyên nhân khác, tỷ như đồ ăn và nước cạn kiệt, không đủ cung cấp cho quá nhiều người. Có lẽ thuyền trưởng đã sai khiến bọn họ công kích nhau, hành vi này của ông ta có lẽ đã châm ngòi cho một cuộc hỏa hoạn lớn, khiến nội tâm mọi người tràn ngập dục vọng hủy diệt."

"Nên sau đó mọi người bắt đầu tàn sát nhau, còn rất ăn ý nhét người chết vào trong rương rồi chất lên, những người còn lại giống như kẻ điên vậy, thuyền trưởng bị giết khi ông ta đang viết nhật ký, hai thuyền viên cuối cùng chém giết lẫn nhau, người sống sót cuối cùng là người chiến thắng, khi hắn ta giết chết sĩ quan thì treo thi thể hắn lên đài nhìn xa."

La Giản chậm rãi nói, trong đầu suy nghĩ chân tướng của sự thật, nói đến cuối cậu dừng lại một lát: "Bây giờ hãy thử tưởng tượng, kẻ sống sót cuối cùng có kết cục thế nào?"

"Tự sát?" Điều duy nhất Phong Vũ Lam nghĩ đến là việc này: "Chiếc tàu này rõ ràng không thể thoát khỏi sương mù, trong khi tất cả mọi người đã chết, đồ ăn và nước uống cạn kiệt, trừ việc kết thúc, tớ không nghĩ ra cách nào khác."

"Vậy cậu nghĩ hắn ta sẽ tự sát ở đâu?" La Giản hỏi.

"Việc này thì tớ không biết." Phong Vũ Lam lắc đầu: "Phải xem tâm lý của bản thân hắn, nếu là tớ tớ sẽ chọn boong tàu, dù có sương mù không thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời, nhưng tớ không muốn chết ở nơi tối tăm một mình."

"Nếu là phụ nữ thì sao?" La Giản bỗng nhiên nhếch miệng cười cười.

"Phụ nữ?" Phong Vũ Lam thừa nhận bản thân cậu ấy không hề để ý đến giới tính của kẻ sống sót kia, trong nhận thức của cậu, những cô gái có thể làm hải tặc chẳng được mấy ai.

"Nếu cô ta xinh đẹp, lòng thù hận sâu sắc, chán ghét tất cả, cô ta mẫu thuẫn giữa hai loại tâm lý tự tin và tự ti, có lẽ theo đạo giáo, ở trong sương mù tính cách trở nên vặn vẹo, không một tiếng động giết chết ngần ấy người, cậu thấy một người phụ nữ như vậy…… Sẽ chọn chết ở nơi nào?"

Phong Vũ Lam rối rắm cau mày suy nghĩ thật lâu, thử đoán: "Có lẽ, sẽ tìm một nơi không muốn ai đặt chân đến, hoặc một nơi không ai tìm được?? Thế nhưng…… Sao cậu nghĩ người sống sót cuối cùng lại là phụ nữ?"

"Bởi vì trong rương gỗ ở trên boong tàu, có một tấm ảnh của hắn và vợ hắn."

Phong Vũ Lam nhớ đến tấm ảnh cũ kỹ được kẹp trong cuốn sổ tay.

"Cậu nghĩ vợ ông ta cũng ở trên thuyền?"

"Đó chỉ là suy đoán của tớ, trang giấy ngày 9 tháng 8 trong nhật ký đã bị xé rách, có lẽ nội dung bên trong có liên quan đến bà ta, có lẽ bà ta bị áp bức, thậm chí là……" La Giản chú ý tìm từ thích hợp, thấp giọng nói: "Bị người nào đó làm nhục, có người phát hiện làm lớn chuyện đến mức ai ai cũng biết. Người chồng đáng thương của bà ta không biết làm gì để báo thù cho vợ, chỉ biết châm chọc khiêu khích thuyền trưởng, đương nhiên hắn cũng không thể làm gì khác, cuối cùng trở thành người bị giết đầu tiên……"

"Sau đó người phụ nữ sáng suốt này cố gắng tỏ ra bình tĩnh, sống trong đám sói dữ này, có lẽ bà ta cũng phải trả giá lại bằng thứ khác, tỷ như…… Thân thể? Bà khiến bọn đàn ông vì bà mà tranh chấp, thề phải giết chết tất cả mọi người?" Phong Vũ Lam mối nối vào suy đoán của La Giản.

La Giản gật đầu: "Như bà ấy muốn, tất cả mọi người đã chết hết, có lẽ nội tâm bà cũng không rõ mình muốn gì, chồng bà là người học đạo thì chắc bà cũng như thế, giết chết nhiều người như vậy, bà cho rằng mình đã phản bội chúa, nên trốn ở một nói không có ánh sáng để bản thân biến mất khỏi thế gian."

"Sao bà ấy không nhảy xuống biển tự sát?"

La Giản nhìn Phong Vũ Lam, nói: "Manh mối trên mảnh giấy thứ nhất nhắc nhở rằng chúng ta tuyệt đối không nên nhảy xuống biển, thì chứng tỏ bà ta không tự sát ở đó."

"Được rồi, tớ phải gọi cậu thế nào đây? Thiên tài phân tích chăng?"

17. Chương 17: Thoát Khỏi Thuyền Ma (4)

La Giản không biết mình phân tích có đúng hay không, cậu không có chứng cứ nào để chứng minh hung thủ cuối cùng chính là người phụ nữ ấy, trên thực tế cậu cũng không cần làm vậy, La Giản không phải cảnh sát, không lo nhiều được như thế, cậu cần hiểu được cách suy nghĩ và hành vi của hung thủ là đủ rồi.

"Nhưng cuối cùng bà ta sẽ trốn ở đâu?" Phong Vũ Lam cố gắng dung nhập vào cách suy nghĩ của nhân vật, nhưng cậu ấy phát hiện đó hoàn toàn là phí công, tư duy giữa nam và nữ hoàn toàn khác nhau, cái đầu của Phong Vũ Lam căn bản không đủ dùng.

"Đâu cần phải suy nghĩ, không phải trên mảnh giấy đã chỉ rất rõ rồi sao?" La Giản lấy mảnh giấy tìm được trên đài viễn vọng ra, lật sang mặt trái cho Phong Vũ Lam:

Sĩ quan là người cuối cùng bị giết chết, gã đứng trên đài viễn vọng, ngưng mắt nhìn bóng dáng hung thủ.

"Cái này… tớ thật sự không hiểu nổi." Phong Vũ Lam cào mái tóc đã rối bời: "Đứng trên đài viễn vọng có thể nhìn rõ toàn cảnh ở boong tàu, trên boong tàu chỉ có một bộ thi thể, căn bản không thể nhìn thấy hung thủ?"

"Không, hung thủ ở boong thuyền!" La Giản chắc chắn nói: "Bà ta ở dưới boong tàu!"

"Dưới boong tàu?"

"Có lẽ cậu không biết, có một con thuyền từng xây dựng một cánh cửa ngầm trên boong tàu, nếu mở ra có thể đi vào một không gian kép. Người bình thường sẽ không ai biết việc này, nhưng ông nội tớ từng là thủy thủ nên tớ mới biết." La Giản giải thích.

"Thứ này cũng giống như những lăng mộ của hoàng tộc ở cổ đại, những công tượng bị bắt chôn theo sẽ mở mật đạo chạy trốn. Nghe nói ở thời đại đó rất tàn khốc, bọn hải tặc bắt người dân đóng thuyền cho bọn chúng, sau đó còn treo cổ người ta lên cột buồm, rất nhiều người vì muốn tìm lối thoát nên đã thiết kế một cánh cửa ngầm, dùng để giấu lương thực hoặc để ẩn nấp, đều rất tốt."

"Trên con thuyền này cũng có cửa ngầm?"

"Không biết, chúng ta chỉ cần trở lại boong tàu tìm là được." La Giản nhìn thoáng qua cửa phòng thuyền trưởng.

"Nhưng bên ngoài còn có…" Phong Vũ Lam nhớ đến kẻ lạ mặt ở trên boong thuyền, tuy chỉ đối mặt một lần, nhưng Phong Vũ Lam vẫn nhớ rõ đôi mắt đỏ hỏn trong bóng đêm của đối phương, tựa như được dùng máu tươi đúc thành, rõ ràng đó không phải là đồng tử của con người.

La Giản nhớ đến kẻ truy sát kia, lòng dạ cũng thấy bồn chồn, cậu không biết vì sao mình xui xẻo như thế, hai lần đều gặp phải kẻ truy sát, khoan đã…kẻ truy sát?

La Giản bỗng nhiên đưa tay sờ vào hình xăm tròn trên cổ, rắn cắn đuôi quấn vào người. Ai cũng biết, khi rắn đuổi theo đuôi mình sẽ cong thành một hình tròn. Trong lịch sử cổ đại cũng từng có viết, điều này tượng trưng cho luân hồi, không mở đầu, không kết thúc, là luân hồi vô tận.

Hình xăm này tựa như đang tượng trưng cho ẩn ý của mật thất, dù là kẻ truy sát cũng sẽ đuổi giết không ngừng sao? La Giản vuốt hình xăm, mồ hôi bất giác tuôn ra, nếu cậu đoán đúng, vậy hình xăm do kẻ truy sát để lại cho cậu là cố ý để cậu tìm được đường thoát, sau đó ở trong mật thất đùa giỡn con mồi ngốc nghếch của mình.

La Giản biến sắc, Phong Vũ Lam đứng nhìn cũng bị giật mình, vội vàng kéo tay La Giản, trấn an: "A Giản, cậu sao thế? Vết thương lại đau à?"

La Giản im lặng, cậu lo lắng nhìn Phong Vũ Lam. Nếu cậu có dấu hiệu của kẻ truy sát, như vậy có liên lụy đến A Lam không, có khi nào bọn họ sẽ… chết?

Chết?

Tựa như những cái xác trong rương vậy, hư thối đến chỉ còn lại xương trắng, chẳng còn nhìn ra hình dạng, bị mọi người bỏ quên trong góc tối, biến mất ở thế giới này, rời khỏi cuộc đời của La Giản.

La Giản đưa tay chạm vào mặt Phong Vũ Lam, mặt cậu ấy mềm mại nõn nà, rõ ràng bị động tác này của La Giản làm giật mình, gương mặt nhỏ đỏ bừng, không tự nhiên nói: "Kì quá hà ~ nếu cậu thổ lộ tớ sẽ không từ chối đâu!"

Mặt La Giản tối sầm, nâng tay cốc mạnh vào đầu Phong Vũ Lam.

"Ai da… Đau đau…" Phong Vũ Lam lại dùng ta che đầu, bất mãn lầm bầm: "Lại đánh tớ!"

"A Lam!" La Giản đột nhiên nghiêm túc, khiến Phong Vũ Lam không thể không đứng đắn trở lại, ngẩng đầu nhìn La Giản.

"Trong mật thất này, tớ không thể bảo đảm an toàn cho cậu." La Giản nắm chặt tay Phong Vũ Lam, nói thật rõ: "Nên… Cậu phải học được cách tàn nhẫn, dùng mọi thủ đoạn để mình sống! Cho dù có vứt bỏ tớ."

Có lẽ La Giản chưa bao giờ dùng giọng điệu nghiêm túc nặng nề thế này để nói chuyện với Phong Vũ Lam, cậu ấy ngơ ngác nhìn La Giản, rất lâu sau cậu ấy mới lắc đầu, tức giận quát: "Cậu đùa kiểu gì thế, bảo tớ bỏ cậu? Đầu cậu bị nước vào hay cho heo ăn?! IQ của cậu chị chó gặm hết rồi à?!"

Phong Vũ Lam rống rất lớn, đến La Giản cũng giật mình, đành phải nói: "Tớ chỉ không muốn cậu chết…"

"Vậy tớ nỡ để cậu chết sao!" Phong Vũ Lam nâng cao giọng, rõ ràng hơn thế La Giản, cậu bị cậu ấy áp đảo đến không dám ngẩng đầu, chỉ tội nghiệp gục đầu xuống.

Phong Vũ Lam hít sâu một hơi, ép bản thân tỉnh táo lại, cậu ấy tìm từ ngữ, trầm giọng nói với La Giản: "Tớ biết tớ không thông minh như cậu, thật ra điều tớ sợ nhất là cậu cảm thấy tớ cản trở, tớ sợ mình trói buộc cậu, hoặc cậu nể tình anh em mà bảo vệ tớ, như vậy thà để cậu vứt bỏ tớ còn hơn."

"Tớ không…" La Giản nghe như thế lập tức ngẩng đầu phản bác, nhưng bị Phong Vũ Lam cắt ngang.

“Tớ hiểu! Tớ chẳng biết gì về cái mật thất này, những thứ tớ có thể giúp cho cậu rất có hạn, vì tớ chẳng có gì bằng cậu cả….”

“A Lam, cậu rất tốt, tốt hơn tớ nhiều, cậu không cần nghĩ mình như thế! Tiếng anh cậu tốt hơn tớ, nếu không có cậu, tớ đã không thể tìm ra những manh mối này!”

Phong Vũ Lam bỗng nhiên nắm chặt tay La Giản, ép cậu làm thành tư thế vật tay, tưa như hiệp khách võ lâm, mang theo nụ cười cuồng vọng, nói rằng: “Vậy thì thề đi!”

“Thề cái gì?”

“Lời thề, vĩnh viễn không phản bội lẫn nhau!”

Đối với người khác, lời thề không được xem là thật, bọn họ có thể vừa thề nhưng ngay sau đó cũng có thể quên mất, làm trái lời thề như ăn cơm bữa, tựa như đám mây trôi trên cao —— càng bay càng xa.

Thật ra có rất nhiều người dính phải tật xấu này, bạn không thể nói mình hoàn mỹ, có thể không làm trái bất kỳ lời thề nào. Như nếu đó là người bạn coi trọng, bạn sẽ thấy lời thề ấy quan trọng thế nào, hai người cùng thề, khắc sâu vào xương tủy, không thể quên thì sẽ không làm trái.

Tựa như La Giản và Phong Vũ Lam lúc này.

Ngoài trời mưa đã tạnh, sương mù lại tràn ngập khắp nơi, thân thuyền hơi chao đảo, đứng lâu sẽ cảm thấy chóng mặt hoa mắt buồn nôn, lúc La Giản và Phong Vũ Lam từ phòng thuyền trưởng đi đến boong tàu, thì kẻ truy sát không còn ở boong tàu nữa, không biết đã đi đâu, nhưng đối phương không ở đây khiến hai người an tâm hơn.

“Tìm xem ở đây có cánh cửa ngầm nào không, thường được đặt ở nơi không ai chú ý, hoặc ở trong góc.” La Giản và Phong Vũ Lam phân chia nhiệm vụ bắt đầu tìm khắp nơi trên boong tàu, nhiệm vụ này rất khó, cả con thuyền ma nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, nhưng nơi tối tăm tràn ngập sương mù khiến ta không thể nhìn rõ mọi vật, đâu đó quanh đây có một con quái vật và một kẻ truy sát đang rình rập, chia nhau ra là quá mạo hiểm. Nhưng nếu không làm vậy thì lại tốn thời gian.

Nhưng cuối cùng La Giản vẫn quyết định không làm thế, dù sao cả hai cũng chỉ có một cây đèn, không thấy Phong Vũ Lam, La Giản không yên tâm, hai người bắt đầu từ đầu thuyền tìm đến cuối thuyền, cuối cùng cũng tìm được cửa ngầm, dùng sức kéo lên.

Bên trong đường hầm có một cái cầu thang, khắp nơi tối đen, La Giản và Phong Vũ Lam nhìn thôi cũng thấy rùng mình, hai người đứng thật lâu, cuối cùng La Giản cố lấy dũng khí đặt chân xuống, cậu giơ cao đèn, tay nắm chặt đao, lưỡi đao quét lên vách tường để lại một dấu vết dài, và những tiếng ma sát nhỏ, trong đường hầm nhỏ hẹp dài lại có vẻ chói tai.

“Sao cậu phải tạo ra âm thanh?” Phong Vũ Lam đi sau cậu khó hiểu hỏi.

“Chúng ta đâu phải sinh vật bóng đêm, yên tĩnh và bóng tối hoàn toàn là khuyết điểm của chúng ta, đây là nhắc nhở kẻ thù chúng ta đã đến, lúc nào cũng chuẩn bị chiến đấu.”

Cầu thang cũng không dài, rất nhanh bọn họ đã đặt chân xuống đường hầm, phía trước vẫn tối tăm như thế, nhưng La Giản cảm thấy may mắn vì nơi này không có lối rẽ, như vậy khi bỏ chạy hay chiến đấu sẽ không xảy ra biến cố.

Đi đến cuối đường hầm sẽ thấy một cánh cửa, không đóng mà chỉ khép hờ, bên trong tối đen như mực. Tựa như rất lâu chưa có ai chạm đến, bên trên mọc đầy rêu xanh, chạm vào sẽ thấy mềm mại lạnh lẽo, cảm giác như chạm vào da rắn. Khiến La Giản nổi đầy da gà.

Nhưng cuối cùng cậu vẫn đẩy cửa ra.

Căn phòng rất nhỏ, so với mật thất đầu tiên của La Giản còn nhỏ hơn. Bên trong trống rỗng, chính giữa có một sợi dây treo một thi thể, ánh sáng lướt qua thật sự làm ta giật mình. La Giản và Phong Vũ Lam sợ đến mức cả người run rẩy.

Thi thể theo thân thuyền nhẹ nhàng lay động, chiếc váy màu trắng dính đầy bụi, mái tóc cong đen tựa như thác nước rũ xuống vai, từ thân hình có thể thấy đây chính là phụ nữ.

“Thật sự là phụ nữ?” Phong Vũ Lam nhìn thi thể treo trên sợi dây thừng, cảm thấy không có gì nguy hiểm, nên đến gần quan sát, cái xác này cũng đã hư thối, chỉ còn lại khung xương và mái tóc rối tung trên đầu. La Giản không dám thả lỏng, kéo Phong Vũ Lam về bên cạnh, nói:

“Đừng vội kết luận, biết đâu thứ này lại sống dậy, vì bà ta có thể là hung thủ sống sót cuối cùng.”

“Nhưng nhìn thi thể bà ta đi, làm sao chúng ta tìm được manh mối về ‘Cửa’ từ bà tay đây?”

“Tìm xung quanh xem có mảnh giấy nào không.”

18. Chương 18: Trốn Khỏi Thuyền Ma (5)

Thời gian lúc này là 15:45.

Mảnh giấy in hoa văn tím được kẹp trên chiếc váy ren của người phụ nữ đó, Phong Vũ Lam tinh mắt lập tức phát hiện ra, vui vẻ vươn tay lấy, nhưng ngón tay vừa chạm vào mảnh giấy thì một tiếng động lớn vang lên làm cậu ấy giật mình.

Cánh cửa kia không biết vì sao đột nhiên đóng lại! Khi cửa khép phát ra tiếng kẽo kẹt —— và tiếng ầm rất mạnh, sau đó cánh cửa đầy rêu xanh khép kín, như được khảm lên tường không thể nào mở ra nữa.

La Giản và Phong Vũ Lam đều bị giật mình, trong một căn phòng tối, cánh của cũ nát đột nhiên đóng lại, nhìn sao cũng thấy quỷ dị, La Giản nhíu mày, lập tức đi đến mở cửa, nhưng dù cố gắng thế nào cậu cũng không mở được, cánh cửa gỗ được sơn một màu đỏ sậm, điều này làm La Giản nhớ đến lần thử thách trước, cánh cửa trong mật thất đó cũng giống thế này.

"Chúng ta bị nhốt rồi."

La Giản nói xong, nện một quyền lên cửa, phát ra một âm thanh nặng nề, Phong Vũ Lam cũng giật mình, chưa kịp hỏi, La Giản nhìn ván cửa thì thào: "Quả nhiên là thế."

"Cậu sao vậy? Cái gì mà quả nhiên là thế?"

"Cậu xem..." La Giản chỉ vào cửa gỗ, lấy cây đao ra, sau đó đâm thật mạnh vào, nhưng kỳ dị nhất là tuy cánh cửa nhìn cũ kỹ thế này, nhưng chẳng để lại chút dấu vết nào, ván cửa trơn nhẵn, chỉ có rêu xanh mọc bên trên trở nên dinh dính.

"Cái gì kia! Thật thần kỳ!" Phong Vũ Lam hứng thú đến gần, tò mò vươn tay lên cửa, nói: "La Giản cậu làm thế nào vậy, tớ thấy cậu dùng rất nhiều sức mà, sao chẳng có dấu vết nào thế này."

La Giản thật chẳng còn lời gì để nói, làm cậu diễn tả này giờ, người ta lại cho rằng cậu đang xiếc! La Giản gõ vào đầu A Lam, nhét đao vào tay cậu ấy, để cậu ấy tự thử nghiệm.

Phong Vũ Lam không hiểu, cầm đao của La Giản khoa tay đến múa chân đi, nhưng chẳng thể để lại dấu vết trên cánh cửa, Phong Vũ Lam bực bội, trong đó còn kèm theo một chút kích động, quay đầu nhìn La Giản: "Đây là loại cửa gì vậy chứ? Chúng ta còn ra ngoài được không?"

"Để tớ nói một quy định trong mật thất cho cậu biết." La Giản nhìn chằm chằm vào cánh cửa gỗ, nói với Phong Vũ Lam: "Mật thất sẽ chọn một vật phẩm đặc biệt, và đặt ra quy luật 'Dù có làm gì cũng không bị phá hư'—— tựa như cánh cửa này, chúng ta chỉ có thể tìm được chìa khóa của nó hoặc giết chết người đã nhốt chúng ta!"

Phong Vũ Lam hiểu ý La Giản, nhìn cánh cửa, cuối cùng dời mắt về trên thi thể người phụ nữ trong căn phòng nhỏ, nói: "Có lẽ chúng ta có thể thử tìm manh mối trên người bà ấy."

La Giản lấy mảnh giấy trên váy xuống, giơ cao đèn, Phong Vũ Lam cũng đến gần xem, chỉ thấy bên trên viết.

Chúc mừng hai người mạo hiểm dũng cảm:

Khi các bạn nhìn thấy mảnh giấy này, hành trình mạo hiểm của các bạn đã sắp kết thúc, nhưng bạn đừng thả lỏng, vì sự việc các bạn phải đối mặt kế tiếp khó khăn nhất từ trước đến nay.

Muốn biết 'Cánh cửa cuối cùng' nằm ở đâu đúng không? Như vậy các bạn phải hỏi cô gái xinh đẹp phía trước!

Và chúc các bạn may mắn!

La Giản lập tức lật sang mặt sau, quả nhiên ở đó cũng có một dòng chữ, khiến ta phải rợn người:

Linh hồn của tôi mãi mãi không thể yên nghỉ – Julia.

La Giản nhịn không được đọc lên, nhưng cảm giác lại càng thêm kỳ quái, khiến cậu run rẩy. Phong Vũ Lam thì càng tệ hơn, hắn chỉ thấy ớn lạnh chạy dọc sóng lưng, tội nghiệp kéo quần áo La Giản, nhát gan núp phía sau cậu.

"Làm sao đây?" Phong Vũ Lam nhìn người phụ nữ treo cổ kia, có khi nào nó sẽ sống lại đuổi giết bọn họ không? Với lại đó là một xác chết! Bọn họ phải làm sao mới hỏi được 'cửa ra' từ miệng bà ta?

"Còn sao nữa, phải làm theo mảnh giấy thôi!" La Giản nuốt một ngụm nước bọt, kéo Phong Vũ Lam đến trước nhìn thẳng vào mặt người phụ nữ ấy, gương mặt bà ta chỉ còn lại xương trắng, hai hốc mắt tối om, khiến La Giản và Phong Vũ Lam rùng mình.

Cái xác này cũng giống như những thi thể bên ngoài, trên ntgười chỉ còn vài miếng thịt thưa thớt, tản ra mùi hôi thối khác lạ. Nhưng La Giản và Phong Vũ Lam chẳng quan tâm, cậu cố tìm ngôn ngữ, dùng chút tiếng anh có hạn của mình đặt câu hỏi với thi thể:

"Kính chào … phu nhân Julia, người có thể cho tôi biết con đường thoát khỏi nơi này nằm ở đâu không?"

Câu hỏi của La Giản không được trả lời, Phong Vũ Lam cảm thấy điều này rất bình thường, một cái xác sao có thể mở miệng nói chuyện? Cho dù thi thể này có thể cử động, nhưng bà ta chỉ còn lại một bộ xương, không có cổ họng không có thanh quản, không thể nào phát ra âm thanh được!

Nhưng La Giản không bỏ cuộc, nâng giọng lập lại một lần. Phong Vũ Lam cảm thấy nói chuyện với một cái xác thật sự rất quỷ dị, nhưng lại không nhịn được mở to mắt nhìn chằm chằm vào bà ta. Không gian nơi đây rất yên tĩnh, ngay lúc La Giản và Phong Vũ Lam nghĩ bản thân đã làm chuyện vô ích, thì một việc thật sự đáng sợ đã xảy ra!

Cái xác đột nhiên động đậy! Bà ta xoay cổ, hơi nghiêng mặt, hai hốc mắt tối nhìn thẳng vào La Giản và Phong Vũ Lam! Bạn có thể tưởng tượng ra cảm giác khi bị một cái đầu lâu nhìn chằm chằm mình không?! La Giản và Phong Vũ Lam đứng hình, không thể nhúc nhích! Phong Vũ Lam gần như muốn hét toáng lên!!

Càng khiến hai người kinh ngạc, khung miệng bà ta nhấp nháy, dùng giọng nói mờ ảo trả lời câu hỏi của La Giản, âm thanh ấy thật đáng sợ, tựa như đó… không phải là tiếng nói của con người.

"Con thuyền này không có đường thoát." Bà ta nói xong, lại lập lại một lần: "Con thuyền này không có đường ra."

Tuy không rõ vì sao đối phương lại phải trả lời hai lần, nhưng La Giản vẫn thay đổi cách hỏi, cậu đưa chiếc chìa khóa khó khăn lắm mới có được ra, dùng giọng điệu lễ phép tiếp tục hỏi: "Vậy người biết chiếc chìa khóa này mở được cánh cửa nào không?"

Bà ta im lặng một lúc lâu, khi La Giản và Phong Vũ Lam cho rằng bà sẽ không trả lời, bà nói: "Đó là chìa khóa của chồng tôi —— chỉ có ông ấy mới biết đó là chìa khóa của cánh cửa nào."

Người phụ nữ nói xong, La Giản và Phong Vũ Lam nhìn nhau, trong lòng cảm thấy kinh hãi, chồng của bà ta không phải là người chết đầu tiên sao? Chẳng lẽ bọn họ phải chạy về boong tàu hỏi cái xác kia cho rõ?

Đột nhiên La Giản có một suy đoán chẳng lành, khiến cậu không thể không hỏi bà ấy: "Tôi muốn hỏi người lần nữa, Julia phu nhân, chồng người, còn sống không?"

Julia… Người phụ nữ này đột nhiên cười lên, răng nanh đánh vào nhau phát ra tiếng canh cách rùng rợn, La Giản căng thẳng đến toàn thân cứng đờ, Phong Vũ Lam gần như bám lên người La Giản. Sau đó bọn họ nghe thấy bà ấy trả lời:

"Chồng tôi? Ông ta đương nhiên còn sống, chính ông ấy treo tôi ở đây."

Cậu trả lời này khiến La Giản kinh ngạc không thôi, cậu hoảng sợ đến quên đi cái gì là lễ phép, lớn tiếng hỏi: "Chẳng lẽ cái xác trên boong tàu không phải là chồng bà?"

"Cậu nói kẻ chết thay đáng thương đó sao? Ha… Đương nhiên không phải rồi, hắn chỉ là một người nhập cư trái phép. Bị chồng tôi bắt làm người thế thân, tất cả mọi người đều cho rằng đó là chồng tôi."

Mình đoán sai? Mình đã đoán sai ngay từ lúc đầu?! La Giản mở trừng mắt, lòng dạ rối bời! Cậu hoảng loạn lấy cuốn nhật ký tiếng anh và chiếc huân chương hình thánh giá ra, gấp gáp đặt cậu hỏi: "Vậy những thứ này là gì? Không phải của chồng bà sao?"

Bà ta cười đến khớp hàm run dữ dội: "Những thứ đó đều là những thứ đồ ông ấy không cần nữa, ông ta buông thả bản thân, lấy một bộ mặt khác để sống sót!"

"Vậy tôi có thể hỏi bà?" La Giản cảm thấy toàn thân mình đổ đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt cậu tái nhợt, gần như là hoảng loạn: "Chồng bà đang ở đâu?"

Bà ta ngừng cười, hai hốc mắt tối đen nhìn thẳng vào La Giản.

"Chồng tôi… đang ở phía sau cậu."

Những lời này khiến La Giản và Phong Vũ Lam phản xạ có điều kiện quay đầu, cánh cửa đã đóng chặt sau lưng bọn họ, không biết từ khi nào đã hé mở, tiếng kẽo kẹt vang lên, chậm rãi mở ra…

Người đứng ngoài cửa, La Giản và Phong Vũ Lam đều quen, đó chính là kẻ truy sát lúc nãy.

Người đàn ông mang đôi mắt của máu, nét mặt như đang mỉm cười, rất đẹp. Trên người anh ta vẫn mặc bộ quần áo lần đầu La Giản gặp, bộ chiến phục đen tuyền đó, thật chẳng hợp với hoàn cảnh xung quanh chút nào, trong tay anh ta là một cây đao giống y như của La Giản.

La Giản hoảng sợ lùi về sau một bước, khiến Phong Vũ Lam cũng phải lùi về sau, nhưng bọn họ không thể như vậy, vì sau lưng là cái xác của người phụ nữ bị chồng sát hại đang không ngừng cười, thi thể bà treo trên sợi dây khẽ lung lay, vạt váy cũng theo đó tung bay, lớp bụi trên quần áo khẽ rơi xuống.

"Người đàn ông này chính là chồng bà?!" Tình cảnh này khiến Phong Vũ Lam sợ hãi cực độ, nhịn không được hỏi bà ta, người phụ nữ này vẫn cười không ngừng, đứt quãng đáp: "Ha—— tôi cũng không biết, hắn không giống chồng tôi, nhưng hắn chính là chồng tôi!"

"Là sao?" Phong Vũ Lam nghe xong chỉ thấy rối bời, La Giản cắt ngang:

"Anh ta không phải chồng bà ấy, nhưng vai diễn của anh ta chính là chồng bà ấy."

"Vai diễn?"

"Kẻ truy sát sẽ thay thế một nhân vật trong mật thất, xuất hiện trước người chơi." La Giản lập lại lời boss nói cho Phong Vũ Lam nghe, cậu cắn răng giơ cao vũ khí, giằng co với người đàn ông kia.

"Kẻ truy sát là gì?"

"Là kẻ đuổi giết chúng ta trong mật thất."

La Giản nói xong thì đẩy Phong Vũ Lam qua một bên, nói:

"A Lam cậu đứng xa một chút, tìm được cơ hội thì hãy bỏ chạy, đừng quan tâm đến tớ!"

"Nhưng mà…!" Phong Vũ Lam định nói gì đó.

La Giản đã cắt ngang: "Tớ sẽ nghĩ cách hỏi anh ta 'cánh cửa' nằm ở đâu, nhưng cậu không được ở lại đây, cậu không đối phó được anh ta! Một khi xảy ra bất trắc nào đó, tớ sẽ không thể bảo vệ cậu được!"

Phong Vũ Lam không phải người quả quyết, hắn biết việc này rất nhiêm trọng, nên đành phải đồng ý "Được rồi, tớ sẽ đi, nhưng La Giản cậu nhất định phải theo kịp! Tớ sẽ chờ cậu!"

La Giản gật đầu: "A Lam, bên ngoài vẫn còn một con quái vật, dù thế nào cậu cũng phải hết sức cẩn thận, sống sót mới là quan trọng."

Kẻ truy sát trước mắt tựa như không có kiên nhẫn để nghe hết, anh ta lao về phía La Giản, anh ta có vẻ rất có hứng thú với cậu, đôi mắt đỏ tươi khi nhìn La Giản như đang phát sáng, La Giản sợ hãi run lên, vòng qua thi thể người phụ nữ kia lùi ra sau, kẻ truy sát cũng chầm chậm đến gần cậu.

La Giản để đao ngang trước ngực, như đã lấy đủ can đảm, mạnh mẽ chém về phía kẻ truy sát, cùng lúc đó La Giản hét lớn một tiếng: "Chạy!" Phong Vũ Lam lập tức quay đầu đá bay cửa phòng, chạy ra ngoài!

19. Chương 19: Trốn Khỏi Thuyền Ma (6)

Kẻ truy sát chẳng màn đến việc Phong Vũ Lam chạy trốn, chỉ quay đầu liếc mắt nhìn rồi thôi. Nhát chém của La Giản anh ta cũng không để vào mắt, đánh mạnh vào cổ tay La Giản, ngón tay cậu tê rần, cây đao dễ dàng bị đối phương cướp đi.

Vũ khí bị mất, La Giản cũng thấy rất bình thường, đối với việc này cậu chỉ thấy tiếc mà thôi, sau đó tính tìm cơ hội chạy trốn.

La Giản cũng biết mình không thể chiến thắng kẻ truy sát.

Sức mạnh và độ khủng bố của kẻ truy sát có quan hệ trực tiếp với nhau, không chỉ sức mạnh, đến kinh nghiệm cũng hơn La Giản mấy chục lần, đối với người đàn ông này La Giản chỉ thấy tuyệt vọng, chỉ cần một cái nhìn, can đảm đứng trước mặt đối phương cũng không có.

"Mình phải chạy! Phải mau chóng chạy khỏi đây!" La Giản tự nói với mình. Thật ra cậu nói đã nói dối Phong Vũ Lam, cậu chẳng có cách nào để cạy miệng kẻ truy sát để biết 'cánh cửa' ở nơi nào, việc này La Giản không thể nào thực hiện được! Chưa kể cái mật thất này sẽ không dễ dàng thả cậu đi, kẻ truy sát trước mặt lại càng khó.

Nguyên nhân cậu để Phong Vũ Lam chạy trước là vì La Giản sợ mình sẽ liên lụy đến cậu ấy, thái độ của kẻ truy sát đối với cậu rất lạ, La Giản không đoán được đối phương đang nghĩ gì, trong lòng cậu mơ hồ cảm thấy kẻ truy sát không muốn giết chết cậu, nhưng đó cũng chỉ là suy đoán, La Giản chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Nhưng với tốc độ của La Giản dễ dàng bị kẻ truy sát bắt được, tay chân bị trói chặt, giãy dụa cũng không được, người đàn ông này rất mạnh, nên La Giản rất khôn khoan không phản kháng nữa, mở to mắt nhìn chằm chằm vào kẻ truy sát.

Khoảng cách của bọn họ rất gần, đầu mũi gần như chạm vào nhau.

Thấy La Giản nhìn mình, kẻ truy sát cười lên để lộ hàm răng trắng.

Nụ cười này rất quen thuộc, trước kia La Giản cũng đã từng thấy. Ở hiện thực, cậu đã thấy nó từ một kẻ sát nhân, cho dù bị đã bị bắt, ngồi lên xe giải đến pháp trường, kẻ phạm tội này vẫn giữ nụ cười đáng sợ ấy… nụ cười khiến ta phải rùng mình.

Giống như nụ cười của anh ta lúc này.

Anh ta nhất định lớn lên giữa máu tươi và chết chóc. La Giản ngơ ngác nhìn anh ta, nghĩ như thế.

Nếu không sao anh ta lại cười thế này? Và cậu có thể cảm giác ác ý và sát khí từ đối phương, thèm thuồng như dã thú ẩn nấp trong bóng tối, không bắt được sẽ không bỏ qua, khi nó há miệng bạn chỉ kịp nhìn thấy hàm răng sắc nhọn của nó, tựa như muốn nuốt bạn vào bụng, nhìn thôi cũng khó có thể thừa nhận.

Nhưng người đàn ông này có gương mặt rất đẹp, dù nụ cười có khát máu vẫn đẹp như vậy. La Giản ngây ngốc nhìn chằm chằm vào kẻ truy sát, tựa như thở không được, cậu cũng biết mình thật ngu ngốc, tại sao lại có thể rung động với kẻ địch chứ?

Kẻ truy sát chỉ ôm La Giản, thật lâu cũng không làm ra động tác gì khác, La Giản suy nghĩ, bỗng nhiên cảm thấy có lẽ giữa bọn họ có thể giao tiếp với nhau, nên thật cẩn thận hỏi: “Anh… anh muốn làm gì?”

Kẻ truy sát không trả lời, tựa như không hiểu cậu đang nói gì, nghiêng đầu chớp chớp mắt, động tác này khiến anh ta trở nên cực kỳ đáng yêu, La Giản cảm thấy tim mình đập càng nhanh, lại hỏi:

“Anh tên gì?”

Đáng tiếc kẻ truy sát vẫn không trả lời, anh ta tựa như rất có hứng thú với cái miệng không ngừng nhấp nháy của cậu, đôi mắt nhìn thẳng vào, cuối cùng nhịn không được đến gần nhẹ nhàng cắn môi La Giản, còn dùng lưỡi liếm, động tác này khiến cả người La Giản cứng đờ, mặt đỏ rần, đột nhiên nhúc nhích muốn thoát khỏi giam cầm của kẻ truy sát.

Kẻ truy sát vươn tay, bắt cậu về ôm vào lòng.

“Anh… cuối cùng anh muốn gì?” La Giản nổi giận, thứ này rốt cuộc muốn làm gì, vừa hôn vừa ôm vừa không cho cậu đi, quả thật giống như… mặt La Giản càng đỏ hơn. Trong lòng lại nghĩ điều này không khoa

học! Bên trong nhất định có trá! Cậu tuyệt đối không thể mắc bẫy! Nhất định phải nghĩ cách chạy khỏi đây!

Ngay lúc đó, thi thể của người phụ nữ kia đột nhiên hét ầm lên. Âm thanh vang vọng, chói tai đến mức màng tai La Giản muốn nứt ra. Thân thể bà ta lung lay dữ dội, xương cốt toàn thân run rẩy kịch liệt, kẻ truy sát ngẩng đầu, sắc mặt không thay đổi nhìn bà ta.

Chỉ một giây.

Đến La Giản cũng không thấy anh ta ra tay như thế nào, cậu chỉ thấy hoa mắt, thi thể người phụ nữ ấy đã chia năm xẻ bảy, biến thành một đống xương vụn, từng mảnh vải bay khắp nơi, cảnh tượng này khiến La Giản như bị xối một gáo nước lạnh, cơ thể trở lên lạnh toát.

Sao cậu lại quên người này là một kẻ truy sát đáng sợ chứ, boss đã từng dặn, khi gặp phải kẻ truy sát thì phải nghĩ mọi cách để chạy trốn. Tuyệt đối không thể đến gần, cũng đừng tự đại cho rằng mình có thể đánh bại bọn họ, đến nay, những người chơi ngu ngốc tưởng mình mạnh đến khiêu chiến kẻ truy sát, chưa có một ai có thể sống sót trở về.

Mặt La Giản trắng bệch, run rẩy nhìn kẻ truy sát, đối phương cũng dời tầm mắt từ thi thể người phụ nữ kia trở về, cúi đầu nhìn La Giản, thấy con người trong lòng mình run rẩy, còn tưởng cậu lạnh nên càng siết chặt. Nhưng La Giản vẫn run, cậu sợ, sợ muốn chết.

Kẻ truy sát không hiểu suy nghĩ con người, nhưng anh ta biết đối phương đang sợ hãi, đột nhiên từ đâu đó lấy ra một món đồ dài mềm, vòng quanh cổ tay trái cậu. La Giản cúi nhìn, sắc mặt còn trắng hơn, mẹ nó đó là một con rắn!

Một con rắn đen vằn trắng! To khoảng một lóng tay, dài bằng cánh tay La Giản, có thể quấn mấy vòng lên cổ tay cậu! Con rắn này rất hiền, tín tử thè ra quấn lên tay cậu, La Giản giật nhẹ đuôi nó, con rắn nhỏ cũng chỉ xoay người, không chịu thả tay cậu ra.

Đệt, vụ án gì đây? Cho mình một con rắn để làm gì chứ? Nuôi? Có độc thì sao? Cắn một cái là chết luôn! Trong nháy mắt La Giản thật sự cảm thấy tối tăm, tội nghiệp nhìn kẻ truy sát, cầu xin: “Anh trai, em không biết nuôi rắn, anh lấy nó về dùm em được không!”

Kẻ truy sát không hiểu La Giản nói gì, ôm cậu lên, La Giản rơi lệ đầy mặt, một người đàn ông cao 1m78 nặng 70 kg mà bị nâng lên dễ dàng như vậy, giỡn cái kiểu gì thế!

Kẻ truy sát ôm La Giản ra khỏi căn phòng, còn không quên mang theo chiếc đèn dầu đã gần tắt kia, sau đó anh ta đi lên boong tàu, sương mù lúc này thật sự rất dày, mặt trời tựa như không còn xuất hiện nữa, tối đến mức nhìn không thấy đầu ngón tay, cho dù có đèn cũng khó nhìn rõ năm mét xung quanh, nhưng may là trời không còn mưa nữa.

A Lam đang ở đâu? La Giản nhìn xung quanh, trong lòng có hơi hối hận, có lẽ cậu không nên để Phong

Vũ Lam chạy trốn một mình, thật là một quyết định sai lầm, để một mình cậu ấy trên con thuyền âm u này, La Giản có thể tưởng tượng ra A Lam run rẩy trốn ở một nơi nào đó.

Mình phải nghĩ cách trốn khỏi kẻ truy sát, sau đó tìm A Lam… nhưng trước đó, mình phải biết được 'cánh cửa' nằm ở đâu đã. La Giản vuốt cằm suy tư, động tác này khiến con rắn kia không thoải mái, nó xoay người, cảm giác lạnh lẽo này khiến sóng lưng cậu lạnh toát.

"Anh có thể thả tôi xuống không?" La Giản vẫn không thể chịu nổi khi bản thân bị một người đàn ông khác ôm theo kiểu công chúa thế này, chờ mong nhìn kẻ truy sát.

Nhưng điều kỳ lạ hơn là, từ đầu đến giờ kẻ truy sát chưa từng nói gì với cậu, ngay cả một âm thanh nhỏ cũng không có, yên lặng tựa như một người câm, La Giản quan sát một lúc mới cảm thấy, chẳng lẽ … thứ này không biết nói?

Không không không, hoặc là… không biết dùng ngôn ngữ của con người?

La Giản nhớ đến lời boss nói, ông ta bảo La Giản đừng nghĩ kẻ truy sát là con người, đó chẳng qua chỉ là một đám quái vật không có nhân tính đội lốt con người mà thôi. Lúc La Giản nghe còn tưởng boss đang hình dung kẻ truy sát tàn nhẫn như thế nào, nhưng xem ra, lời boss nói chỉ là đang trần thuật sự thật.

Ông ấy nói đúng, bọn họ là quái vật không phải con người, thậm chí còn không biết ngôn ngữ của chúng ta, hoặc bọn họ chẳng muốn biết, con người trong mắt bọn họ chỉ là con mồi, săn lùng, bắt giết, cũng chỉ là thú vui nho nhỏ.

Khi nghĩ đến đây, tim La Giản trở nên lạnh lẽo, dù sao những kẻ truy sát này không phải dễ chọc, nhưng tên trước mắt cậu lại hơi kỳ lạ, La Giản tưởng rằng lần thứ hai gặp lại anh ta cũng sẽ đâm mình một dao như lần trước, không chết cũng mất nửa cái mạng, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến trường hợp này, quả thật khiến La Giản cực kỳ xấu hổ.

Không thể giao tiếp bằng ngôn ngữ, nhưng nhìn dáng vẻ của kẻ truy sát có lẽ không tính thả cậu xuống, La Giản cũng mặc kệ! Anh ta muốn đi đâu thì đi, đến đâu tính đến đó!

Kẻ truy sát ôm La Giản chậm rãi đi vào khoang thuyền, từng bước chân dẫm lên sàn phát ra tiếng động nặng nề, trái tim của La Giản cũng theo đó run lên.

Anh ta sẽ mang mình đi đâu? La Giản suy đoán, đầu óc có hơi hỗn loạn, áp lực lại tăng lên. Lúc này La Giản suy nghĩ rất nhiều điều, nghĩ đến mảnh giấy của mật thất, suy đoán A Lam sẽ trốn ở đâu? Nghĩ đến chiếc chìa khóa trong túi áo, nghĩ đến con đường thoát khỏi đây… Rất nhiều rất nhiều, cuối cùng nghĩ đến kẻ truy sát trước mặt.

Vừa vặn anh ta cũng cúi đầu nhìn La Giản, trong đôi mắt đỏ máu ấy tựa như ẩn chứa chút dịu dàng.

20. Chương 20: Trốn Khỏi Thuyền Ma (7)

Cuối cùng La Giản cũng tìm được Phong Vũ Lam trong căn phòng nghỉ kia, khi tìm được cậu ấy, tình cảnh của Phong Vũ Lam rất tệ, cậu ấy xui xẻo gặp phải con quái vật biến dị kia, con quái vật không da kia vừa gào thét vừa nhào về phía hắn, Phong Vũ Lam nhặt được một cây gậy dùng sức hướng về phía đâm con quái vật, khi cậu ấy sắp giữ không nổi thì kẻ truy sát ôm La Giản đá cửa bước vào.

Kẻ truy sát vừa xuất hiện, quái vật lập tức dời khỏi mục tiêu, rống to giận dữ lao về phía kẻ truy sát. Vẻ mặt anh ta chẳng thay đổi, tùy tay ném La Giản đi, sau đó nâng chân đá vào người con quái vật, con quái vật này đã mạnh hơn rất nhiều, khi bị đá còn biết mượn địa hình xung quanh, nhanh nhẹn xoay người tấn công kẻ truy sát lần nữa… không, lần này nó đã thay đổi mục tiêu, lao về phía La Giản đang ngồi dưới đất xoa mông!

La Giản chỉ kịp trợn mắt, vũ khí của cậu đã bị kẻ truy sát cướp đi, không có vũ khí, La Giản từ siêu nhân trở về người bình thường, lúc ấy không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ có thể mở to mắt nhìn quái vật lao đến! Phong Vũ Lam không kịp chạy đến, mà kẻ truy sát vẫn đứng im, chẳng có vẻ gì là muốn giúp cậu.

La Giản cũng không muốn để người khác cứu, tính tự lập của cậu ép cậu phải cố gắng, trong một khắc, La Giản dùng hết sức, cố gắng cảm nhận cái cảm giác mình bị vũ khí thao túng, cậu tự xem bản thân trở thành con mồi, bỏ qua hành vi và tư duy của con người, hành động theo bản năng của dã thú, chiến đấu!

La Giản thành công, cậu phát hiện mình thật sự có thể làm thế, thân thể phục tùng theo bản năng, nghiêng người dùng tay chống đỡ, dùng một tư thế đẹp mắt né tránh công kích của quái vật! Quái vật không hiểu vì sao La Giản lại phản ứng nhanh như vậy, quái vật nhào qua đầu cậu, té ngã xuống mặt đất, vừa định đứng lên thì kẻ truy sát cũng có động tĩnh.

Kẻ truy sát đột nhiên rút cây đao của mình ra, ngay trước mặt La Giản biểu diễn một màn tiêu chuẩn, động tác vừa nhanh vừa liền mạch, bước đến trước mặt quái vật, nhân lúc quái vật ghê tởm không kịp phản ứng thì cho nó một đao! Đến tiếng kêu cũng không có, vì đầu nó nó rời khỏi cổ, tay chân tách rời!

Góc độ và sức lực hoàn mỹ, nắm chắc điểm yếu và sơ hở của kẻ địch, ngay lúc quan trọng sẽ tung một đao cực mạnh, nhanh đến mức khiến ta có thể cảm nhận rõ sự quyết đoán, sự sợ hãi này!

Cả người La Giản đông cứng, không chuyển mắt mà nhìn chằm chằm vào từng động tác của kẻ truy sát, cậu biết, mình phải học hỏi cách chiến đấu của kẻ truy sát, dù sao cả hai sử dụng cùng một loại vũ khí, đến kiểu dáng cũng giống nhau. Nếu không phải La Giản có cảm ứng đặc biệt với vũ khí của mình, sẽ không nhìn ra cây đao kẻ truy sát đang cầm là của cậu.

Kẻ truy sát tựa như muốn để La Giản học hỏi, biểu diễn vài loại đao chém lên người quái vật, phanh thây con quái vật nhỏ đáng thương này, cả căn phòng máu me ghê rợn, kẻ truy sát mặt không thay đổi, băm quái vật thành một đống thịt vụn.

La Giản đứng một bên nghiêm túc quan sát, cẩn thận học tập. Mặt Phong Vũ Lam trắng bệch đến bên

cạnh La Giản, cánh tay kéo quần áo cậu không ngừng run rẩy…

"A Giản, sao kẻ truy sát cũng đến đây? Chúng ta không cần chạy trốn nữa sao?" Phong Vũ Lam đáng thương mở to mắt, ban đầu chỉ kéo áo La Giản, sau đó rất tự nhiên cầm tay cậu, La Giản cũng nắm chặt tay Phong Vũ Lam, sờ đầu của hắn.

"Đừng sợ, anh nhất định sẽ bảo vệ cậu!"

A Lam ngoan ngoãn gật đầu.

Kẻ truy sát cẩn thận hơn La Giản rất nhiều, gần như phanh thây nó đến miếng thịt cuối cùng, sau khi thành công kẻ truy sát cảm thấy mỹ mãn lắc hai bàn tay dính đầy máu tươi, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn, máu tươi trên người anh ta càng khiến nụ cười ấy méo mó khó coi.

Nhưng kẻ truy sát tựa như rất vui, mỉm cười nhìn hai người, dưới đôi mắt đỏ máu gần như tàn khốc, La Giản và Phong Vũ Lam không nhịn được mà run lên, rất ăn ý lùi về sau một bước.

A Lam sợ gần chết, núp sau lưng La Giản run rẩy. La Giản cũng không thể không cảnh giác, ánh mắt tập trung lên người kẻ truy sát.

Kẻ truy sát là kẻ địch, đó là quan niệm đã ăn sâu bén rễ cậu dựng nên, mặc kệ kẻ này kỳ quái thế nào, vì sao làm những chuyện … kỳ lạ đó với La Giản, nhưng cậu tự nói với mình không được xem đối phương là bạn.

Không thể tin tưởng đối phương, lúc nào cũng phải đề phòng anh ta sẽ ở phía sau đâm cậu một đao, dù La Giản biết mình không phải đối thủ của kẻ truy sát. Nhưng cũng mới vì thế, La Giản mới dùng hết mọi cách để mình và Phong Vũ Lam sống sót.

Kẻ truy sát nhìn thấu ác ý từ cậu, nhưng anh ta không hề để ý, tùy tay ném cây đao của La Giản đi, La Giản vươn tay bắt lấy, thuận tiện xoay một vòng, để cây đao đầy máu trong tay cậu tạo thành một vòng cung đẹp mắt.

Ngoài ý muốn kẻ truy sát không làm ra chuyện gì bất lợi với bọn họ, xoay người rời khỏi phòng ngủ, La Giản ngừng một chút lập tức kéo Phong Vũ Lam đi theo, chỉ có kẻ truy sát mới biết "cánh cửa" nằm ở đâu, đi theo anh ta sẽ tìm được đường ra, La Giản cho là như thế.

Kẻ truy sát đi lại trong khoang thuyền tối đen, có vẻ anh ta rất quen thuộc với địa hình ở đây, tựa như anh ta là người của con thuyền này. La Giản và Phong Vũ Lam vẫn giữ khoảng cách mấy mét với kẻ truy sát, yên lặng đi theo anh ta, La Giản rất mệt, nhưng vẫn không thể không cố gắng, trạng thái của A Lam rõ ràng không tốt, mặt tái nhợt, chảy đầy mồ hôi, môi khô đến rạn nứt, gần như là La Giản kéo cậu ấy đi.

"A Lam cố lên, chúng ta sắp được thoát rồi." La Giản nhỏ giọng cổ vũ.

Phong Vũ Lam ngẩng đầu, đôi mắt đen nhìn La Giản, tựa như có chút ảm đạm: "A Giản, có phải tớ vô dụng lắm không."

"Sao lại nói vậy…" La Giản mỉm cười, tuy cậu cũng mệt mỏi như Phong Vũ Lam: "Lần đầu tiên tớ đến mật thất, biểu hiện so với cậu còn tệ hơn."

Phong Vũ Lam cúi đầu không nói, cậu ấy cắn môi, ép bản thân phải tỉnh táo, không để La Giản có thêm gánh nặng, cậu ấy biết La Giản chỉ đang an ủi mình. Thật vô dụng… trái tim Phong Vũ Lam trùng xuống, tự giễu không thôi.

Kẻ truy sát dẫn bọn họ đi xuống tầng cuối —— khoang đáy. Mà bọn họ còn phát hiện một chuyện tệ hơn, đó là khoang đáy đang bị nước vào, bên dưới bị thủng một lỗ, nước biển cuộn cuộn chảy vào trong, toàn bộ khoang đáy ngập nước, mực nước chưa qua đầu gối, các mảnh vụn nổi lên mặt nước, theo thân thuyền mà lắc lư.

"Nhìn cảnh này, chưa đến hai mươi phút cả khoang thuyền sẽ chứa đầy nước, con thuyền nhất định sẽ chìm, tớ nghĩ, nếu chúng ta không thoát khỏi đây trong sáu giờ, thì sáu giờ sau con thuyền sẽ chìm xuống đáy biển, dù làm gì cũng phải chết."

La Giản suy nghĩ, lấy chiếc đồng hồ trong túi ra – 16:12. Thời gian còn lại không đến một giờ.

La Giản cẩn thận chạm vào chìa khóa, vẫn còn, không xuất hiện tình huống đột nhiên rơi chìa khóa phải tìm lung tung khắp nơi, điều này làm cậu thoáng yên tâm, theo kẻ truy sát bước vào khoang đáy, đặt chân vào nước biển.

Nước biển rất lạnh, thấm tận vào xương, La Giản có cảm giác đôi chân của mình trở nên nặng nề, bị đông cứng đến chết lặng. Quay đầu nhìn Phong Vũ Lam, cậu ấy cũng không khá hơn cậu bao nhiêu, gương mặt càng tái hơn.

Kẻ truy sát phía trước lại như chẳng có gì, nước biển lạnh băng cũng không ảnh hưởng đến hành động của anh ta. La Giản khó hiểu, sức mạnh của kẻ truy sát phải mạnh thế nào? Mạnh đến mức phá vỡ cực hạn của sinh vật, chẳng để tâm đến tồn tại của tự nhiên sao?

Kẻ truy sát sẽ không giải đáp nghi vấn của La Giản, anh ta dẫn hai người đi vào khoang đáy tối tăm, cuối cùng dừng trước một cánh cửa.

La Giản ngẩng đầu, nâng cao đèn quan sát cánh cửa phía trước, La Giản phát hiện, những cánh cửa không thể phá hư đều cùng màu sắc và chất liệu này, màu đỏ gần như đen, bóng loáng không một dấu vết.

Kẻ truy sát đứng trước cửa, xoay người nhìn La Giản, La Giản hiểu ý tiến lên lấy chìa khóa tra và ổ, chuyển động, sau đó cạch một tiếng, cửa mở.

La Giản có chút kích động, Phong Vũ Lam cũng thế, hai người đứng trước cửa, La Giản đẩy cửa ra, cậu theo bản năng nâng chân bước vào, nhưng lại phát hiện bên trong căn phòng chẳng có gì.

Cũng chỉ là một căn phòng kín nhỏ mà thôi.

Cũng bị nước vào, một căn phòng tối trống rỗng.

Đầu óc La Giản chẳng nghĩ được gì, bỗng nhiên thoáng hiện ra lời người phụ nữ kia từng lặp lại hai lần —— con thuyền này không có đường thoát.

Cậu muốn quay đầu nhìn kẻ truy sát và Phong Vũ Lam về phía chỗ có nước, nhưng chỉ nghe A Lam hét thảm một tiếng, kẻ truy sát nâng chân đá A Lam vào phòng, sau đó nhanh chóng đóng cửa, khóa lại.

La Giản nhấc chân chạy đi, nước bắn tung tóe, đến cây đèn cũng rơi xuống, may mà bên ngoài có một lớp thủy tinh che đậy, nên lửa không bị tắt. La Giản chạy đến trước cửa, cánh cửa đỏ sẫm này thật sự là ác mộng của cuộc đời La Giản, tựa như mọi hy vọng của cậu đều bị lấy mất! La Giản muốn mở miệng gọi kẻ truy sát, nhưng rồi phát hiện, cậu căn bản không biết anh ta tên là gì, giữa bọn họ chẳng có gì để nói!

"Chúng ta bị nhốt lại sao?" Cả người Phong Vũ Lam ướt đẫm, lạnh đến khớp hàm đánh vào nhau, mặt mang vẻ sợ hãi rõ rệt. Cậu ấy nhìn quanh bốn phía bị đóng kín, đây là một mật thất kín, ngoài trừ cánh cửa lớn thì chẳng có cánh cửa sổ nào, mực nước trong phòng đã qua đầu gối, có lẽ chảy vào từ khe cửa.

La Giản dùng sức gõ cửa, tạo ra những tiếng vang nặng nề, cậu đặt tai lên cửa, vì cậu biết kẻ truy sát vẫn còn ở bên ngoài, trực giác cậu mách bảo thế.

"Chúng ta… Chúng ta phải ra ngoài, nước đang dâng lên … rất nhanh, nơi này sẽ ngập nước, con thuyền chưa chìm thì chúng ta đã chết đuối." La Giản cũng lạnh, lạnh đến hơi thở đứt quãng, mực nước đã cao lên đến eo.

"Tớ… Cảm thấy… trước khi chết đuối, chúng ta … sẽ bị đông cứng mà chết." Phong Vũ Lam kéo tấm thân nặng nề đến bên cạnh La Giản, hai người sưởi ấm cho nhau nhưng cũng vô ích, nước rất lạnh, cơ thể bọn họ nặng nề đến mức chỉ muốn nhắm mắt lại, không bao giờ mở ra nữa.

Kẻ truy sát bên ngoài đột nhiên dùng tay gõ cửa, phát ra tiếng cốc cốc, La Giản lạnh đến cả người cứng đờ, tư duy chẳng thể giữ vững, cậu không biết anh ta làm vậy có ý gì, chỉ có thể để sát tai vào cửa nghe từng tiếng gõ.

Thật kỳ quái, rõ ràng chính kẻ truy sát đã đóng cửa lại, anh ta rõ ràng muốn nhốt chết cậu và A Lam, nhưng giờ phút này La Giản chẳng thấy oán giận, thậm chí không có giận dữ, cậu chỉ thấy có chút thất vọng.

Kẻ địch… Giữa bọn họ chỉ có thể làm kẻ địch của nhau sao?

"A Giản, chúng ta… sẽ chết sao?" Phong Vũ Lam đứt quãng hỏi, môi cậu ấy tím tái, mặt không còn chút máu, giống như một khối thi thể cứng đờ.

La Giản biết mình mặt mình cũng chẳng hơn Phong Vũ Lam được bao nhiêu, trong lòng tràn đầy bi thương: "Chắc… có lẽ… thế…"

Kẻ truy sát vẫn còn đang gõ cửa, tiếng cốc cốc vang lên không ngừng.

Phong Vũ Lam nhíu mày: "Dường như anh ta đang muốn chúng ta mau mở cửa…"

"Chìa khóa nằm trong tay anh ta, cửa bị khóa từ bên ngoài, bắt chúng ta mở cửa… không phải rất…" La Giản nói xong, bỗng nhiên dừng lại.

Bắt chúng ta mở cửa?

La Giản bỗng nhiên mở to hai mắt, lắng tai nghe tiếng gõ từ bên ngoài của kẻ truy sát, từng tiếng rất có tiết tấu, không nhanh, không chậm, không ngừng lại lúc nào, luôn luôn lặp lại.

La Giản đột nhiên nghĩ đến gợi ý thứ ba trên mảnh giấy của cậu:

Nếu bạn không lên được, vậy thì hãy chìm xuống.

Vẫn còn cơ hội, tất cả chưa kết thúc! La Giản bỗng nhiên phá cười, cậu đẩy Phong Vũ Lam, mực nước đã cao đến ngực, hai người gần như đang trôi nổi, La Giản ôm Phong Vũ Lam, lớn tiếng nói: "Chúng ta lặn xuống đi!"

"Cái gì?" Phong Vũ Lam không rõ lí do.

"A Lam, cậu nhìn kỹ nước biển xung quanh đây đi!"

Phong Vũ Lam nghe theo lời La Giản, lần nữa quan sát căn phòng, mực nước dâng rất nhanh, nhanh đến khó hiểu, giống như dưới sàn nhà cũng bị thủng một lỗ, nước không ngừng tiến vào bên trong.

"Cái lỗ đó nằm trong căn phòng này!" Phong Vũ Lam phát hiện điểm đó, thì ra nước không phải từ bên ngoài tràn vào, mà là từ căn phòng này tuôn ra!

"Tìm được cái lỗ đó! Chúng ta có thể thoát!"

"Nhưng tớ không biết bơi!" Phong Vũ Lam rất kích động, mực nước đã lên đến cổ! Quá nhanh, Phong Vũ

Lam không ngừng đạp nước, trong lúc cuống quýt uống phải vài ngụm nước biển, La Giản đỡ lưng Phong Vũ Lam, giúp cậu ấy giữ thăng bằng.

"Vậy ôm lấy tớ, đừng buông tay!" La Giản nói: "Hít sâu, ngừng thở, cùng tớ lặn xuống bên dưới!"

A Lam rất nghe lời, cậu ấy há miệng hít một hơi để không khí chứa đầy phổi, La Giản cũng thế, cắn môi, kéo Phong Vũ Lam vào nước!

La Giản chưa bao giờ cảm thấy không may mắn vì mình đã học bơi, còn bơi rất giỏi, khi còn ở trung học cậu từng tham gia giải bơi lội cấp tỉnh, từ vòng loại đến trung kết đều được hạng nhất, thầy giáo còn để cậu tham gia trận đấu toàn quốc, nhưng cuối cùng La Giản không đi.

Biết bơi, cho dù có kéo theo một người đàn ông cậu cũng thành thạo, nếu không phải nước quá lạnh, cậu còn có thể bơi nhanh hơn.

Rất nhanh La Giản đã tìm thấy nơi bị nước vào, đó là một cánh cửa hình tứ giác nằm trên sàn nhà. Cánh cửa mở ra một cái khe nhỏ, nước cũng từ đây tràn vào trong phòng.

Nước có lực đẩy, La Giản vũng vẫy thật lâu mới miễn cưỡng nắm chắc được tay nắm cửa, cánh cửa rất nặng, La Giản kéo không ra, thời gian càng ngày càng ít, cảm giác hít thở không lại xuất hiện, khiến La Giản có cảm giác như mình sắp chết.

Phong Vũ Lam càng tệ hơn, cậu ấy gần như đã trợn trắng mắt, nhưng cậu ấy quá tin tưởng La Giản, tin La Giản sẽ đưa cậu ấy rời khỏi đây, nên Phong Vũ Lam chẳng hề vùng vẫy, yên lặng ôm La Giản, ý thức cậu ấy bay đi, trong đầu chỉ có một ý nghĩ —— ôm lấy La Giản không được buông tay.

La Giản dùng sức từ kẽ hở, vất vả lắm mới mở lớn hơn một chút, lực đẩy của nước càng thêm mạnh mẽ, La Giản không đề phòng nên trượt tay! Tim cậu lạnh đi, nếu buông ra muốn nắm lại sẽ rất khó khăn! Nước quá lạnh, nếu bây giờ không thoát được thì cậu chẳng còn sức lực để tiếp tục lặn!

Nhưng ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, con rắn quấn trên tay La Giản bỗng nhiên như phát điên, nửa người vẫn quấn trên tay cậu, nhưng cái đuôi lại quấn lấy tay nắm cửa, cố định La Giản và Phong Vũ Lam!

Mình gần như đã quên mất con rắn này! La Giản kinh dị nhìn con rắn nhỏ, nhưng cũng không thể bỏ qua bất cứ cơ hội nào, lần nữa nắm chặt tay nắm cửa, con rắn lại chui vào tay áo La Giản. Sau đó La Giản dùng sức kéo mở ra! Nước biển ùa vào mạnh mẽ! La Giản vùng vẫy nắm chắc tay nắm cửa, kéo A Lam đang ôm mình ra sức bơi về phía trước!

Thời gian như ngưng đọng tất cả.

21. Chương 21: Sách Ma

La Giản không biết, ngay lúc cậu rời khỏi mật thất, nước biển ồ ạt chảy vào khoang thuyền, kẻ truy sát đứng trong nước khẽ nhắm mắt, chờ đợi cảm giác khó thở bao phủ lấy anh, chờ đợi bản thân sống lại lần nữa.

La Giản bị cảm giác lạnh băng trên cổ tay kích thích tỉnh lại, cậu mờ mịt mở to mắt, nâng tay nhìn, lập tức nhìn thấy một con rắn nhỏ trắng vằn đen đang quấn trên cổ tay, còn thường xuyên nhúc nhích vẫy đuôi. Vừa tỉnh lại thì thấy một con rắn quấn trên người, cảm giác đúng là đáng sợ.

La Giản giật mình, muốn kéo nó xuống khỏi tay, nhưng vừa đụng vào đuôi của nó La Giản lại bỏ ra, con rắn này gần như đã cứu cậu một mạng, kéo cậu từ chỗ chết trở về nên La Giản rất biết ơn.

Với lại, khi La Giản nhìn nó thì lại nhớ đến kẻ truy sát, cậu nhớ đến vẻ mặt của anh ta khi đem con rắn quấn lên cổ tay cậu, cực kỳ nghiêm túc, trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy dịu dàng.

Bỗng nhiên tim cậu run lên, La Giản đứng dậy, phát hiện trên người vẫn mặc bộ quần áo ngủ trước khi cậu đi vào giấc ngủ, cây đao vẫn còn nằm trong vỏ như chưa từng đụng qua.

Nhưng bên gối đầu xuất hiện thêm một thứ. La Giản nhíu mày, vươn tay lấy cuốn sổ tay tiếng anh cậu tìm được trên thuyền ma, cuốn sổ tay của hung thủ, mặt trên cực kỳ thô ráp. La Giản nhớ mình luôn đặt nó ở trong áo, không ngờ còn có thể mang ra khỏi mật thất.

Boss từng nói, các loại đạo cụ trong mật thất không thể mang ra ngoài, trừ khi đó là vật phẩm đặc biệt. Đương nhiên, vật phẩm đặc biệt không có gì khác với những thứ bình thường, không ai nói với bạn cái nào có thể mang ra ngoài và cái nào không thể, tất cả đều dựa vào vận may và trực giác.

Vật phẩm đặc biệt có công dụng đặc biệt, cụ thể là gì thì phải tự tìm ra, với lại, có thể trao đổi vật phẩm đặc biệt với người chơi khác, có một số người không dùng có thể bán ra đổi lấy thứ mình cần, đây là sàn giao dịch của mật thất.

La Giản mở sổ tay ra, bên trên vẫn dùng tiếng anh viết loạn xạ, Cậu bất đắc dĩ lắc đầu đành đặt sổ tay lên bàn, đến phòng bếp rót nước, sau đó nhìn thấy một mảnh giấy mới được dán trên tủ lạnh, vẫn là kiểu chữ bằng bút máy đó:

Kính chào La Giản tiên sinh:

Chúc mừng bạn đã hoàn thành cửa ải thứ hai, sức mạnh và trí tuệ của bạn đã chứng minh giá trịcủa bạn, bạn có tư cách được gọi là 'Người chơi lâu năm'. Bây giờ, hãy đến nhận phần thưởng của mình! Phần thưởng nằm trong tủ quần áo của bạn.

Tái bút: Chú ý thời gian, đừng quên ước định mười ngày sau.

Như trên, chúc bạn may mắn.

La Giản bỏ qua mảnh giấy, trở về phòng ngủ mở tủ quần áo, cười nhạo: "Sau vũ khí là trang bị à?"

Trong tủ quần áo xuất hiện thêm một bộ quần áo, thần kỳ hơn nữa là, bộ đồ này rất giống với bộ chiến phục của kẻ truy sát, chỉ là nó có màu xanh đen, áo dài và quần dài, thậm chí có cả giày và bao tay, dây lưng có thể treo vũ khí của La Giản. Quần áo có rất nhiều túi, có thể đựng không ít đồ vật.

La Giản sờ lên vải, rất cứng, không thể dễ phá hỏng, hoặc nói… bộ quần áo này cũng giống như cậu, khi rời khỏi mật thất, dù có rách nát thế nào cũng trở lại như cũ?

La Giản còn đang bối rối về trang phục của mình thì di động trên bàn vang lên, thấy Phong Vũ Lam gọi đến cậu mới thở ra một hơi. Lúc cậu rời khỏi mật thất cậu vẫn nhớ mình kéo A Lam cùng bơi ra ngoài, nhưng dù vậy, La Giản vẫn thấp thỏm, giờ khắc này đã chứng minh Phong Vũ Lam không có chuyện gì, tảng đá trong lòng La Giản mới buông xuống.

"A Lam, cậu không có chuyện gì chứ? Cậu đang ở đâu?" La Giản nhìn sắc trời bên ngoài, chỉ mới rạng sạng, ngày mới vừa đến.

"Tớ còn đang ở bệnh viện." Phong Vũ Lam đầu dây bên kia bắt đầu khóc lóc, kể khổ với La Giản: "Tớ phát hiện vết thương trên người mình đã quay lại, đau quá đau quá à!"

La Giản cười nhẹ: "Ngoan đi, nằm đợi một lát tớ đến bệnh viện tìm cậu, sẵn tiện mang thức ăn sáng cho cậu, muốn ăn gì?"

"A Giản, chúng ta thật sự trở về được sao?" Phong Vũ Lam tựa như còn chưa xác định được, nhiều lần hỏi La Giản như thế.

"Cậu ngốc thế, không phải miệng vết thương lại đau sao? Còn chưa đủ chứng minh cậu thoát rồi à?"

Phong Vũ Lam hít sâu một hơi, đáp: "Tớ cúp đây, y tá kiểm tra phòng rồi, cậu nhất định đến thăm tớ đó!"

"Ấy! Khoan" La Giản gọi Phong Vũ Lam, nói: "Chú ý xung quanh cậu xem có mảnh giấy nào không? Người qua được ải đầu tiên sẽ được tặng vũ khí, cậu tìm thử đi."

Sau khi nói điện thoại với Phong Vũ Lam xong, La Giản thả lỏng nằm lên giường, một lát sau lại đứng lên thử bộ quần áo kia, kích cỡ vừa y thân thể của cậu, mặc vào chẳng chút khó chịu. La Giản vui đùa, mặt quần áo xoay mấy vòng, còn tự sướng vài pô ảnh, sau đó đổi một bộ quần áo thường ngày, đặc biệt chọn áo có tay để che cái đuôi rắn quấn trên tay mình, sau đó vui tươi rời khỏi nhà.

Ở một nơi khác, Phong Vũ Lam cũng tìm được mảnh giấy in hoa văn tím trên giường.

Kính chào Phong Vũ Lam tiên sinh:

Qua khỏi cửa ải khó khăn lần này, bạn đã tìm được một đồng đội đáng kính và được một phần thưởng, phần thưởng được đặt trên tủ giường, bạn có thể nhận lấy hoặc từ chối, nhưng nó có liên quan đên sự tồn tại của bạn sau này, xin hãy lựa chọn thật cẩn thận.

Tái bút: Cuộc hẹn sẽ diễn ra vào giấc ngủ mười ngày sau, hãy cố gắng giữ trạng thái tốt nhất.

Như trên, chúc bạn may mắn.

Phong Vũ Lam xem xong, xoay người kéo ngăn tủ đầu giường, động tác này đánh thức bệnh nhân bên cạnh cậu ấy, ông chú hay ngáy ngủ lầm bầm một câu rồi xoay người tiếp tục ngủ, làm Phong Vũ Lam sợ đến toát mồ hôi, vừa thoát khỏi mật thất nên cậu ấy vẫn còn cảnh giác, chỉ cần gió thổi qua cũng làm Phong Vũ Lam có loại cảm giác trông gà hoá cuốc.

Phong Vũ Lam run rẩy, cẩn thận mở ngăn tủ đầu giường, phát hiện bên trong xuất hiện một thứ không nên có… là một quyển sách!

Sao lại là sách, không phải A Giản nói có vũ khí sao? Phong Vũ Lam khó hiểu cầm nó lên, quyển sách này rất dày tựa như lấy hai quyển từ điển ra gộp lại! Không chỉ dày mà còn rất lớn, gần như bằng cuốn bách khoa toàn thư bản lớn! Theo lý mà nói, quyển sách lớn thế này phải rất nặng mới đúng, nhưng khi Phong Vũ Lam cầm lên mới ngạc nhiên, quyển sách cực kỳ nhẹ, so với lông chim thì cũng chẳng nặng hơn là bao nhiêu.

Quyển sách được bọc bằng da, ngoài lớp bìa xanh dính đầy bụi thì không có hình vẽ hay chữ viết gì, Phong Vũ Lam mở ra xem, cậu mới bực bội vì phát hiện mình xem không hiểu nội dung bên trong!

Thật ra không phải xem không hiểu chỉ là Phong Vũ Lam không biết hình dung thế nào, ngôn ngữ cậu chưa hề học qua nhưng cậu lại có thể hiểu những từ đơn lẻ, nhưng khi ghép lại với nhau thì ngu luôn, cảm giác tựa như đang đọc thiên thư vậy, khiến Phong Vũ Lam sợ hãi không thôi, nhưng miệng lại không nhìn được mắng.

"Vì cái lông gì vũ khí của mình lại là quyển sách?"

Sau đó Phong Vũ Lam nhớ đến lần cậu dùng cuốn nhật ký biển cả đánh bay quái vật, chẳng lẽ bởi vì nó, nên mật thất mới tặng quyển sách này cho cậu làm vũ khí? Quyển sách này có khả năng gì chứ? Dùng nó đánh quái vật sao? Chắc không phải đang chơi mình chứ!

Phong Vũ Lam thật sự rất bực bội, cậu xem đi xem lại rất nhiều lần, nhưng nội dung vẫn làm một đống chữ vặn vẹo nhìn chẳng ra, hình như là viết bằng tay, chứa đầy cả quyển sách không sót nơi nào, Phong Vũ Làm cứ lật cho đến trang cuối cùng, mới tìm thấy một nơi khác lạ.

Trang cuối cùng, lại được viết bằng tiếng Trung:

Quyển sách này hiến tặng cho người kế thừa kế tiếp của sách ma, Phong Vũ Lam tiên sinh.

Phương thức ký kết khế ước, cần dùng máu của ngài nhuộm lên.

"Là sao?" Phong Vũ Lam đọc lại nhiều lần, cậu đọc nhưng chẳng hiểu nổi, người thừa kế sách ma là gì? Ký kết khế ước thì thôi, còn dùng máu nhuộm? Chẳng lẽ đây là nhỏ máu nhận thân trong truyền thuyết?

Từ từ? Lấy máu nhận thân?

Phong Vũ Lam nghĩ đến gì đó, lấy con dao gọt trái cây trên đầu tủ cắt lên đầu ngón tay, một giọt máu chảy ra, Phong Vũ Lam nhịn đau nhỏ lên trang sách. Thật ra cậu ấy muốn dùng máu từ vết thương trên lưng, dù sao cũng là hàng có sẵn không cần phải cắt ngón tay, nhưng vết thương đã được băng bó, nếu cậu ấy tháo băng gạc ra sẽ bị y tá phát hiện, chắc chắn sẽ bị mắng đến máu chó đầy đầu.

Vì để y tá không mắng, Phong Vũ Lam đành nhịn đau cắt ngón tay. Nhưng khi máu nhỏ xuống trang giấy, cậu ấy thấy trang giấy hấp thụ giọt máu của mình, nhưng mãi cũng chẳng thấy có gì xảy ra, bên trong vẫn là một đống chữ vặn vẹo, xem không hiểu thì vẫn là xem không hiểu.

"Chơi mình!" Phong Vũ Lam giơ ngón giữa lên, sách ma với chả quỷ.

Nhưng ngay sau đó, một chuyện kỳ lạ xảy ra, cuốn sách tự động thoát khỏi tay Phong Vũ Lam bay giữa không trung, cách bàn tay cậu mấy centimet, trang sách còn tự lật! Phong Vũ Lam thấy từng con chữ như được sống dậy, chúng tựa như có mạng sống không ngừng nhảy nhót! Cuối cùng từng chữ hợp lại với nhau tạo thành một dòng chữ, không phải tiếng trung cũng không phải tiếng anh, không phải loại ngôn ngữ nào cậu ấy biết, nhưng cậu ấy lại hiểu nó có nghĩa gì:

Tôi không có chơi ngài!

Phong Vũ Lam nhìn những lời này, vẻ mặt cứng đờ.

22. Chương 22: Kế Thừa

Có phải mình đang nằm mơ không?

Phong Vũ Lam xoa mắt, nhìn chằm chằm vào cuốn sách ma kia, trên mặt giấy rõ ràng có một câu "Tôi không có chơi ngài", giống như đang đáp trả Phong Vũ Lam, cậu ấy nghiêng đầu suy nghĩ tựa như đang muốn kiểm tra xem đó có phải là thật không, nên hỏi:

"Ông là ai?"

Sách ma lại thay đổi, xuất hiện một dòng chữ:

Tôi là ngài.

Câu nói này càng khiến Phong Vũ Lam khó hiểu, hỏi: "Sao ông lại là tôi?"

Tôi đương nhiên có thể là ngài, tôi là ý chí, bản năng, huyết thống, truyền thừa của ngài, những gì ngài có là lý do để tôi tồn tại.

Phong Vũ Lam cảm thấy não mình không đủ dung lượng để dùng, cậu ấy im lặng nhìn trang sách rất lâu, nhưng vẫn xem không hiểu ý nghĩa bên trong, nên Phong Vũ Lam đổi một cách hỏi khác: "Đừng nói những điều phức tạp như thế, tôi chỉ muốn hỏi ông, ông là vũ khí của tôi đúng không?"

Đúng vậy.

"Vậy ông có thể làm được gì? Ý tôi là... vũ khí không phải dùng để tấn công sao? Như đao như súng nè, một quyển sách sao có thể giúp tôi đuổi kẻ địch đi?" Phong Vũ Lam có chút không cam lòng, thật ra cậu ấy rất thích thanh đao của La Giản, ở nơi nào cũng có công dụng, dù chặt rau hay để giết người.

Đương nhiên tôi có thể giúp ngài đánh lùi bất cứ kẻ địch nào, thậm chí tôi có thể sáng tạo kỳ tích cho ngài.

"Nói dễ nghe thật, nhưng tôi phải làm cách nào mới sử dụng ông được?"

Tôi là sách ma, ngôn ngữ chính là sức mạnh của tôi, chỉ cần ngài đọc ma chú thì có thể sử dụng sức mạnh của tôi.

Dafuk, chẳng lẽ mình sắp biến thành pháp sư? Phong Vũ Lam kích động, trong đầu không ngừng tưởng tượng các loại ma pháp vô địch. Phong Vũ Lam kích động nhìn sách ma, vừa định nói chuyện thì nó lại thay đổi, một câu nói mới xuất hiện:

Nhưng ngài phải chú ý, ngài quá nhỏ bé, những ma chú có thể sử dụng chỉ có hạn... phải nói là rất ít, chỉ có một chút tác dụng phụ trợ, trước lúc ngài không đủ mạnh, tôi sẽ nói cho ngài biết lúc nào có thể sử dụng ma chú, cũng sẽ tư vấn cho ngài.

Trừ việc này, ngài cũng phải học tập ma chú, nó sẽ giúp ngài mạnh hơn, đương nhiên tôi sẽ chỉ dẫn cho ngài.

"Được rồi, nói cách khác, trước lúc đó thì tôi vẫn là một phế vật phải không?" Phong Vũ Lam trợn mắt

nhìn sách ma.

Tôi không đồng ý quan điểm này của ngài, ma chú là một loại sức mạnh to lớn, cho dù bây giờ ngài chưa thể công kích và phòng ngự tốt, nhưng nó vẫn có rất nhiều tác dụng, ví như thuật chiếu sáng.

"Được rồi, tôi hiểu rồi!" Phong Vũ Lam xem thường, căm giận nói: "Ông chỉ toàn nói lời dễ nghe, thật ra chỉ có chút tác dụng, ông chỉ là hàng phụ trợ mà thôi!"

Sách ma không nói gì, rất lâu sau mới hiện lên một dòng chữ:

Tôi chỉ là phụ trợ, còn không phải do ngài quá yếu!

Phong Vũ Lam lập tức xù lông: "Tôi yếu chỗ nào?! Tôi có tay có chân, so với quyển sách rách nát chẳng lết nổi tốt hơn nhiều lắm!"

Không đúng, nếu tôi là cuốn sách như thế thì cửa ải tiếp theo ngài chỉ có nước đi gặp diêm vương!

"Thúi lắm! Cửa ải này không có ông, không phải tôi vẫn thoát được đó sao?"

Nhưng ngài chỉ dựa vào đồng đội của mình, mới có thể thoát khỏi mật thất!

Phong Vũ Lam nhìn những lời này trầm mặc không nói, cậu ấy thừa nhận, cuốn sách xấu xa này nói đúng, không có La Giản ở đó Phong Vũ Lam đã chết từ trong cái rương, có thể nhìn thấy mặt trời ngày hôm nay, hoàn toàn dựa vào người anh em không tiếc cả mạng sống giúp cậu ấy!

"Vậy tôi phải làm gì mới có thể mạnh hơn?" Phong Vũ Lam không giây phút nào không hy vọng mình có thể mạnh mẽ hơn, nhất là lúc này, hy vọng của cậu ấy đột nhiên trở nên cần thiết, không thể chờ đợi được nữa. Phong Vũ Lam không muốn bản thân bị trói buộc, hay trở thành gánh nặng.

Phong Vũ Lam biết định luật của thế giới này, cá lớn nuốt cá bé, chiến đấu để sống sót. Không có sức mạnh, cậu ấy chẳng là gì cả.

Sách ma trả lời Phong Vũ Lam:

Sức chiến đấu của ngài rất yếu, thể chất cũng không tính là tốt, sức mạnh của ngài nằm ở tinh thần, học ma chú cũng là một loại rèn luyện tinh thần, cũng rất thích hợp với ngài. Khi sức mạnh tinh thần của ngài càng mạnh mẽ, thì những chú văn ngài sử dụng cũng càng nhiều, đến lúc đó, cho dù hủy trời phá đất giết thần diệt ma, đều có thể!

Phong Vũ Lam nhàm chán ngoáy lỗ tai, bật ra hai chữ: "Thúi lắm!"

Trời vừa sáng, y tá đến kiểm tra phòng, thay băng và đổi kim cho Phong Vũ Lam, cuốn sách kia được đặt trên đầu giường, lướt qua cũng không ai chú ý. Người bệnh cùng phòng bên cạnh còn đang khò khè ngủ ngon, Phong Vũ Lam sờ bụng, cảm thấy có chút đói, cũng ngay lúc đó La Giản bước vào phòng.

"Mang bữa sáng cho cậu này!" La Giản lấy ít cháo, bánh bao không nhân đặt trước mặt Phong Vũ Lam, A Lam đáng thương nhìn bữa sáng rồi lại nhìn La Giản, nói: "Nửa tháng nay ngày nào cũng ăn cháo rồi, có thể ăn món khác được không?"

"Không được! Bây giờ cậu chỉ có thể ăn những thứ này thôi! Miệng vết thương còn chưa lành mà!" La Giản hợp tình hợp lý nói.

Nên Phong Vũ Lam đành phải nuốt nước mắt gặm bánh bao. Ăn được một nửa, Phong Vũ Lam đột nhiên hỏi La Giản: "A Giản, vũ khí của cậu thế nào, ý tớ là… nó có nói chuyện với cậu không?"

"Nói chuyện?" La Giản khó hiểu, rút cây đao của mình ra, tốc độ của cậu rất nhanh hiển nhiên đã rất quen với nó, Phong Vũ Lam chỉ thấy xoẹt một cái, cây đao đã xuất hiện trên tay La Giản, Phong Vũ Lam cực kỳ hâm mộ, tư thế cầm đao của La Giản so với việc ôm một cuốn sách nát thì đẹp hơn nhiều!

"Vũ khí cũng có thể nói chuyện sao? Sao tớ không biết?" La Giản nói: "Nhưng có đôi khi nó sẽ khống chế tớ, ờm… phải nói là chỉ dẫn tớ chiến đấu."

"Mật thất cho tớ một cuốn sách chỉ biết khoác lác!" Phong Vũ Lam bắt đầu mắng, đưa cuốn sách trên bàn cho La Giản xem, La Giản cầm lấy xem qua nói: "Vừa lớn vừa nặng… dùng nó làm gì cho được?"

Phong Vũ Lam dừng lại, nghe thấy chỗ kỳ lạ trong lời nói của La Giản, nói: "Nặng hả? Nhưng tớ cầm lên rất là nhẹ mà."

"Khác nhau chứ, cậu là chủ nhân của quyển sách, vũ khí sẽ tự động thích ứng với thể chất và sức mạnh của cậu, giống như thanh đao của tớ, nếu cậu cầm, tuyệt đối không thể nhanh nhẹn như tớ." La Giản vừa giải thích với Phong Vũ Lam vừa mở sách ma ra, nhíu mày nói: "Sao bên trong không có gì hết vậy?"

"Trống?" Phong Vũ Lam giật mình, lấy cuốn sách trong tay La Giản về xem: "Đâu có, bên trong có rất nhiều chữ mà!"

Lúc này trên sách ma đột nhiên xuất hiện một dòng chữ:

Người không được kế thừa sức mạnh của sách ma, thì không thể nhìn thấy nội dung.

Đồng thời, La Giản cũng nói: "Nếu quyển sách này thật sự là vũ khí của cậu, thì nội dung bên trên là bí mật của riing cậu, món đồ chỉ thuộc về cậu, tớ không thấy cũng rất bình thường."

La Giản và Phong Vũ Lam ăn sáng xong, La Giản nghĩ đến một vấn đề cần phải nói với Phong Vũ Lam, nên hỏi: "A Lam, trước đây cậu làm thế nào để đi vào mật thất?"

"Làm thế nào à?" Phong Vũ Lam nghĩ nghĩ, nghĩ đếm mảnh giấy in hoa văn tím kia: "Không phải cậu mời tớ sao?"

La Giản nhíu mày, trong lòng có một dự cảm chẳng lành "Nhưng tớ đâu có mời cậu."

"Cậu không nhớ à? Cậu đặt một mảnh giấy lên bàn, bên trên viết cái gì mà mời tớ gia nhập trở thành đồng đội với cậu, còn bảo tớ ký tên ở mặt sau nên tớ mới ký."

La Giản đau đầu xoa huyệt thái dương, bất đắc dĩ nói: "Ngu ngốc, về sau những thứ không phải chính miệng tớ bảo cậu thì cậu đừng ký bậy bạ dùm tớ được không?!"

Phong Vũ Lam bĩu môi, đáng thương khều ngón tay: "Nhưng mảnh giấy đó do cậu lấy ra mà, tớ còn tưởng cậu để tớ ký!"

La Giản bất đắc dĩ sờ đầu A Lam, Phong Vũ Lam lạc quan tuyệt đối không để ý đến loại chuyện này, nằm trên giường bệnh lăn đi lăn lại đòi ra ngoài chơi. La Giản không vui, cậu luôn cảm thấy mảnh giấy tự mời đồng đội cho cậu rất có vấn đề, hay có người đang nhắm vào A Lam? Không, hoặc là có người đang nhắm vào cậu?

Mảnh giấy đó là do Boss đưa, có nên đến quán rượu tìm ông ta hỏi không? La Giản rối bời, áy náy nhìn La Giản, trong lúc vô ý liên lụy đến A Lam là lỗi của cậu, những thứ của mật thất không nên để bậy bạ trước mặt người khác, là La Giản cậu sơ suất.

Phong Vũ Lam ồn ào đòi ra ngoài, nằm trong phòng bệnh đến sắp mốc meo luôn rồi, nhất là vừa trải qua khảo nghiệm của mật thất, Phong Vũ Lam muốn ra ngoài đến nơi có thật nhiều người, chứ không phải chỉ đứng trong một căn phòng nhỏ hẹp phong kín đầy tối tăm!

Hôm nay La Giản không có ca trực, nên đồng ý đủ loại yêu cầu vô lý của Phong Vũ Lam, còn chưa kịp di chuyển thì một đám người lạ mặt đột nhiên xuất hiện bảo mình là cảnh sát, vừa đi vào phòng bệnh liền vây quanh Phong Vũ Lam làm cậu ấy ngớ cả người, La Giản cũng chẳng hiểu chuyện gì xảy ra, cậu lùi vào góc phòng, một tay chạm vào thanh đao ở sau lưng.

Phong Vũ Lam nhìn bọn họ, sợ đến mức rút vào giường bệnh. Một trong số cảnh sát mở miệng:

"Phong Vũ Lam… Tiên sinh, đúng không?"

"Đúng… Đúng vậy…"

"Có người tố cáo anh tội mưu sát."

"Cái heo gì?!" Một câu nói đã khiến Phong Vũ Lam gần như nhảy dựng lên, suýt chút rơi khỏi giường bệnh, đùa kiểu mèo kiểu chó gì vậy, Phong Vũ Lam tôi lớn thế này đến cổ gà còn không dám cắt, làm sao dám giết người?

"Đừng căng thẳng." Người cảnh sát đó lại nói: "Chứng cứ không đủ, đến điều kiện tạm giam củng không có."

"Vậy chuyện gì đang xảy ra?"

"Rạng sáng nay, có người bị giết sau đó vứt xác ở nơi hoang vắng, dựa theo cách giết người, thì hung thủ và tên đã tấn công cậu là cùng một người, nói cách khác, hắn chính là kẻ sát nhân trong vụ án giết người liên hoàn gần đây, nhưng tệ hơn là, nạn nhân lần này đã từng bị hắn ta tấn công."

23. Chương 23: Tái Phạm

Ý của cảnh sát đã rất rõ ràng, kẻ sát nhân liên hoàn lại bắt đầu hành động, những người may mắn sống sót sẽ gặp nguy hiểm lần nữa, nên nạn nhân cần phải được bảo vệ. Trong đó bao gồm cả Phong Vũ Lam, số người may mắn sống sót tổng cộng có ba, một người đã chết, như vậy chỉ còn lại Phong Vũ Lam và một nạn nhân khác, lúc nào bọn họ cũng có thể gặp nguy hiểm.

"Nếu đã thế, tại sao các người lại nói tôi bị tố cáo tội mưu sát?" Phong Vũ Lam biết ý đồ của bọn họ rồi lá gan cũng lớn hơn, hỏi ra vấn đề trong lòng mình nãy giờ.

"Nói ra cũng rất kỳ lạ, trước khi nạn nhân chết có gọi một cuộc điện thoại, nhưng không ai bắt máu, sai khi điều tra, chúng tôi phát hiện cuộc điện thoại đó gọi cho anh..." Cảnh sát nói. "Người nhà nạn nhân quá mức kích động, cho rằng anh là hung thủ giết người, muốn tố cáo anh tội mưu sát."

Lời nói của cảnh sát khiến Phong Vũ Lam hoảng sợ, theo bản năng sờ lên chiếc điện thoại nằm dưới gối, phản ứng đầu tiên khi cậu ấy tỉnh dậy là cầm di động xem đồng hả, quả thật trên điện thoại có một cuộc gọi nhỡ từ một dãy số lạ, Phong Vũ Lam tưởng người đó gọi nhầm hoặc chỉ là cuộc gọi quấy phá mà thôi. Lúc đó không để ý mà gọi cho La Giản.

Cảnh sát cầm điện thoại Phong Vũ Lam kiểm tra qua một lần, lại nói rõ tình trạng cho Phong Vũ Lam biết, tuy bởi vì cuộc điện thoại này mà Phong Vũ Lam bị nghi ngờ, nhưng cảnh sát cũng đã kiểm tra băng ghi hình của bệnh viện, cả đêm Phong Vũ Lam đều ở trong phòng không hề ra ngoài, y tá trực ca cũng đến kiểm tra phòng, xác nhận lúc ấy Phong Vũ Lam đang ngủ, với lại bệnh viện cách hiện trường án mạng rất xa, đường đi đường về cũng không đủ thời gian, nên có thể chứng minh, Phong Vũ Lam luôn ở bệnh viện, cậu ấy không phải là hung thủ.

Phong Vũ Lam không còn bị nghi ngờ thì chuyện kế tiếp đã dễ dàng hơn, cảnh sát cho rằng kẻ sát nhân sẽ

lại đến tấn công Phong Vũ Lam, nên sắp xếp cho cậu ấy: "Bởi vì tình trạng của anh rất đặc biệt nên chúng tôi sẽ chuyển anh đến phòng riêng, vì an toàn của anh, trong khoảng thời gian anh nằm viện sẽ được cảnh sát bảo vệ."

Trong lòng Phong Vũ Lam thầm mắng, còn không phải theo dám sát tôi ư, bảo vệ dễ nghe quá nhỉ. Nhưng cậu ấy chỉ dám nghĩ trong lòng, cuối cùng cũng phải chấp nhận, vết thương trên lưng còn chưa khỏi, cậu ấy không muốn lại bị đâm thêm mấy nhát rồi toi mạng.

La Giản cũng được cảnh sát mời ra ngoài uống trà, vốn chuyện này không có liên quan đến cậu, nên chỉ hỏi mấy câu rồi thả đi. La Giản có hơi lo, luôn cảm thấy mình đã xem nhẹ chuyện gì đó, nên trước khi đi dặn dò Phong Vũ Lam phải tự chăm sóc cho bản thân, sau đó một mình đi đến quán rượu "Hoa Mạn Châu Sa".

Có một số việc Boss vẫn chưa giải thích rõ ràng, chuyện La Giản khó hiểu nhất là, vì sao Phong Vũ Lam không phải người chơi lại được mời tham gia? Rõ ràng cậu chưa từng viết thư mời, mảnh giấy kia lại có thể tự động viết? Những câu hỏi La Giản muốn đáp án, lúc này chỉ có mình Boss mới có thể trả lời.

Khó lường chính là khi cậu vừa bước vào Mạn Châu Sa, Noah đã chào đón, nói với La Giản: "Cậu đến tìm Boss đúng không, ông ấy chờ cậu đã lâu rồi đấy."

"Ông ấy biết tôi sẽ đến?"

"Tất nhiên." Noah mỉm cười nhìn La Giản, dẫn cậu đến văn phòng ở lầu hai, quả nhiên nhìn thấy ông chú râu mép tự xưng mình là Boss mặt mày đỏ bừng, nằm trên sopha giả chết. Noah đi đến, chẳng chút kính trọng dùng chân đá đá Boss, ông chú say xỉn ngẩng mặt nhìn La Giản, sau đó nấc cục một cái.

Ông ấy nói: "Cậu đến rồi à… ợ… tôi chờ cậu rất lâu!"

"Có phải lần trước ông vẫn chưa nói rõ một số việc cho tôi biết đúng không?" La Giản nhíu mày, nghiêm túc hỏi.

"A… Đúng vậy, tôi uống nhiều nên quên mất một số chuyện, nhưng có lẽ cậu cũng thấy một số việc không được bình thường." Boss đặt bình rượu sang nơi khác, ngồi thẳng dậy cào cào mái tóc đã rối bời, tựa như nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt có chút nghiêm trọng, nói với La Giản: "Trước khi trả lời câu hỏi của tôi, tôi muốn nói điều tôi đã quên nói cho cậu… một chuyện cực kỳ quan trọng."

"Có liên quan đến mảnh giấy trong mật thất, chính là mảnh giấy in hoa bỉ ngạn màu tím, tác dụng của nó không chỉ cho cậu gợi ý khi đang tiến hành trò chơi, nó còn có một số công dụng khác, nếu cậu cầm trên tay hỏi một số vấn đề về mật thất, bên trên sẽ tự động hiện ra đáp án… nói đơn giản, mảnh giấy này tựa như có trí tuệ, có thể đối thoại với cậu! Và quan trọng nhất, những gợi ý trên mảnh giấy tượng trưng cho suy nghĩ của mật thất, cậu phải thích ứng với những biến hóa của nó!"

Lời nói của Boss khiến La Giản giật mình, cậu nhớ đến mật thất đầu tiên của mình, lúc đó mảnh giấy ấy cũng từng đáp lại câu hỏi của La Giản. Không khỏi khiến cậu nhớ đến giấy mời Phong Vũ Lam, hỏi:

"Mảnh giấy lần trước ông đưa cho tôi, vào lúc tôi không chú ý tự động biến thành giấy mời, còn mời người bạn của tôi, đó cũng là suy nghĩ của mật thất à?"

"Mật thất sẽ không mời người thường." Boss lắc đầu, suy nghĩ một lát rồi trả lời La Giản: "Bạn của cậu được mời, có lẽ cậu ta cũng giống cậu, cậu ta là người được chọn! Còn chưa thông qua cửa ải đầu tiên, được mật thất ngầm thừa nhận — nhưng nếu cậu ta đã nhận thư mời, vậy các cậu là đồng đội của nhau rồi? Độ khó nhân đôi, thật khổ cho cậu bây giờ còn có thể xuất hiện trước mặt tôi!"

"Nhưng tôi vẫn thấy có chỗ lạ lắm." La Giản cười gượng, nhưng vẫn không thể bỏ được tảng đá trong lòng xuống, chọn từ để nói: "Trước kia bạn tôi bị một kẻ sát nhân tấn công, không biết ông có xem báo hay không… có khi nào việc này có liên quan đến mật thất không?"

Boss phiền muộn cào tóc làm mái tóc của mình rối tung, thật giống với đám râu dơ bẩn của ông ấy, ông ấy nói: "Việc này tôi không rõ lắm, tuy tôi là người dẫn đường cho người mới ở thành phố này, nhưng tôi cũng không phải toàn năng, nhưng… kẻ sát nhân kia, có lẽ những người chơi lâu năm sẽ biết được gì đó, cậu có thể đi hỏi bọn họ."

Boss nói những người chơi lâu năm tối nay sẽ đến quán rượu, nhưng bây giờ đang là buổi sáng, khoảng cách còn rất xa, Boss bảo La Giản tìm một nơi nào đó giết thời gian, nhưng cậu không biết mình nên đi đâu, rời khỏi hoàn cảnh căng thẳng của mật thất nhiều khi cũng khiến La Giản phát sầu.

"Đến bây giờ tôi chưa từng cùng người khác tiến vào mật thất, cũng có một phần là do tôi không dám." Boss tựa như rất muốn trò chuyện cùng La Giản, hưng phấn nói: "Độ khó nhân đôi thế nào?"

La Giản nhớ đến tình cảnh trên thuyền ma cả người không khỏi run rẩy, trả lời: "Ờm… chúng tôi bị đưa đến một con thuyền ma bị sương mù bao phủ, ở đó có một con quái vật đánh mãi cũng không chết, mà những cái xác chết vực dậy."

Boss đồng cảm nhìn La Giản, nói: "Theo kinh nghiệm của tôi, độ khó của các cậu thật sự đã được nâng cao, theo lẽ thường, một người chơi chỉ mới qua cửa ải thứ nhất thì không gặp mật thất đáng sợ thế đâu."

"Như vậy…" La Giản lại nghĩ đến kẻ truy sát trên thuyền ma, cậu nhìn boss, thử thăm dò: "Ông còn nhớ kẻ truy sát tôi gặp ở mật thất tôi đã nói không?"

"Đương nhiên nhớ? Sao thế? Cậu lại gặp gã?"

La Giản dừng một chút, không thừa nhận cũng không phủ nhận: "Nếu hai lần đều gặp phải kẻ truy sát, vậy đó là tình huống gì?"

"Đừng nói cậu xui xẻo đến mức bị khắc dấu ấn lên nhé?" Một câu nói của boss thôi đã khiến tim La Giản run lên từng đợt, cậu gần như muốn đưa tay chạm vào hình xăm trên cổ, boss không để ý đến La Giản, ông cầm lấy bình rượu ở trên bàn nốc vào miệng. Khi ông đặt bình rượu xuống, lại ợ một cái, nói: "Nhưng khả năng này không lớn."

“Vì sao?”

“Kẻ truy sát chỉ khắc dấu ấn lên những con mồi mạnh mẽ có thể thoát khỏi bọn họ, còn cậu… yếu thế này thì sao được chứ?”

“Vậy ông gặp ai được khắc dấu ấn chưa?” La Giản nóng lòng muốn xác nhận, cậu quả thật không an tâm về hình xăm kẻ truy sát để lại trên cổ mình, càng đừng nói đến con rắn đang quấn trên tay cậu, lúc nào cậu cũng cảm thấy làn da lạnh lẽo của nó trườn trên tay mình, tựa như luôn nhắc nhở La Giản một việc.

“Những người ở giai đoạn này, không tìm thấy kẻ mạnh thật sự.” Boss nói: “Có lẽ một ngày nào đó, cậu sẽ không còn thấy tôi ở quán rượu này nữa, chào đón cậu là một người dẫn đường khác, cái chết rất bình thường, những người từng giãy dụa trong mật thất đều thông suốt cả rồi.”

Đáp án của Boss không khiến La Giản vừa lòng, lúc cậu rời khỏi quán rượu đã là buổi trưa, lúc này cậu chuẩn bị trở về bệnh viện thăm A Lam.

Phong Vũ Lam được đưa đến phòng riêng, một mình nằm trên giường bệnh xem đi xem lại cuốn sách ma kia, muốn học loại ngôn ngữ mới lạ này, dù Phong Vũ Lam chẳng muốn nói chuyện với một cuốn sách ngu ngốc.

Trên TV luôn nói về kẻ sát nhân liên hoàn kia, nghe nói đây là vụ án lớn nhất thành phố, đến nay đã có năm người bị giết! Nửa đêm thức giấc luôn nghe thấy tiếng còi cảnh sát reo inh ỏi. Cấp cao rất coi trọng việc này, bên trên và dân chúng tạo áp lực rất lớn cho cảnh sát, vẻ mặt của hai người cảnh sát canh giữ bên ngoài phòng bệnh lúc nào cũng nghiêm trọng.

Hai cảnh sát được lệnh phải giám sát và bảo vệ Phong Vũ Lam 24 giờ, đây cũng không phải chuyện xấu gì, bọn họ chỉ hay đẩy cửa quấy rầy Phong Vũ Lam, dù cậu ấy làm gì cũng phải đi theo, Phong Vũ Lam đi vệ sinh cũng muốn vào cùng, không chỉ Phong Vũ Lam thấy phiền, hai cảnh sát cũng phát mệt.

Nên bọn họ đứng trước cửa phòng bệnh nói chuyện phiếm, nội dung từ bạn gái của nhau kéo đến kẻ giết người liên hoàn, cuối cùng nói đến Phong Vũ Lam, một trong số họ nói: “Cậu nói cái tên thiểu năng bên trong lẩm ba lẩm bẩm gì với quyển sách đó vậy? Chúng ta đứng đây một tiếng, lúc nào cũng nghe.”

Phong Vũ Lam không biết người ta hình dung mình là ‘thiểu năng’, ngồi trên giường, nghiêm túc học tập.

Lúc này một cảnh sát khác nói: “Có lẽ cậu ta bị kẻ sát nhân hù cho khùng luôn rồi.”

Nhưng ngay khi cảnh sát nói xong câu đó, đột nhiên cảm thấy sau gáy đau đớn, tựa như ai đập mạnh vào, khi anh ta chưa kịp phản ứng trước mắt đã tối đen, ý thức không rõ

24. Chương 24: Hóa Ma

Phong Vũ Lam ngồi trong phòng bệnh nghe thấy tiếng kêu rên ngoài cửa, bỗng nhiên cả người lạnh toát, cảm giác này rất kỳ quái. Sách ma đột nhiên rung động mạnh mẽ, xuất hiện một câu:

Chạy mau, có sát khí!

Tuy Phong Vũ Lam luôn cảm thấy quyển sách này rất ngu ngốc, nhưng cậu ấy không phủ nhận đây là vũ khí, là đồng đội của mình. Dù khi nào hay ở đâu, Phong Vũ Lam luôn tin tưởng nó! Nên khi vừa nhìn thấy dòng chữ Phong Vũ Lam lập tức đứng dậy, vết thương trên lưng cậu ấy chưa lành, vẫn còn đau đớn, nhưng cậu ấy không lo được nhiều như vậy.

Phong Vũ Lam ôm sách ma vội vàng chạy vào phòng vệ sinh khóa trái cửa, ngay lúc đóng cửa cậu ấy nghe thấy tiếng kẽo kẹt từ bên ngoài, tựa như có người đẩy nhẹ cửa ra. Phong Vũ Lam không dám nhìn, đóng chặt cửa nhà vệ sinh, run lẩy bẩy ôm sách ma thấp giọng hỏi ý kiến của nó.

Ngài phải chạy khỏi nơi này, chạy thật xa, hãy trốn bằng cửa sổ!

Phong Vũ Lam nhìn cửa sổ trong nhà vệ sinh, phòng bệnh của cậu ấy nằm ở tầng bốn, nhảy xuống cũng chưa chắc đã an toàn, nhưng nếu không nhảy, Phong Vũ Lam sẽ bị vị khách không mời kia nghiền thành tro mất.

"Mẹ nó, sao mình xui dữ vậy, ba ngày bị đuổi giết hai lần!"

Phong Vũ Lam bực bội lầm bầm, nhưng không dám nán lại lâu, dùng cả tay chân bò lên cửa sổ, chỉ vừa nhìn xuống bên dưới thôi đã chóng mặt hoa mắt, lúc này sách ma lại thay đổi:

Bây giờ tôi sẽ dạy ngài câu ma chú thứ nhất, có thể khiến thân thể ngài nhẹ tênh, nhưng do ngài không đủ sức nên chỉ có thể duy trì trong ba phút, ngài phải chú ý, đừng lơ là.

Câu ma chú rất ngắn, Phong Vũ Lam nhìn sách ma, đó là một đoạn văn khó đọc âm tiết kỳ lạ. Phong Vũ Lam không biết nó có nghĩa gì, nhưng một chuyện thần kỳ đã xảy ra, cậu ấy cảm thấy thân thể mình nhẹ hơn mười ký, lại tựa như lực hấp dẫn của trái đất không còn mạnh nữa, tóm lại thân thể trở nên nhẹ hẫng, nhẹ đến gió thổi qua Phong Vũ Lam cũng muốn bay đi.

Phong Vũ Lam khiếp sợ, sau đó vội vàng nhảy lên cửa sổ, bò đến ống nước bên cạnh, cậu ấy thấy tay chân mình không được nhanh nhẹn, lề mề leo xuống, vừa đến tầng ba thì nghe thấy tiếng cửa mở của nhà vệ sinh, tiếng bước chân đang đến gần cửa sổ.

Mau lên! Gã đến rồi!

Sách ma không để Phong Vũ Lam cầm, tự bay ở bên cạnh, không ngừng lật sang trang, từng dòng chữ dữ

tợn thu vào mắt Phong Vũ Lam. Phong Vũ Lam cũng gấp gáp, nhanh chân leo xuống phía dưới, lúc này người đó đã đứng trước cửa sổ, trong lúc lơ đãng cậu ấy đã ngẩng đầu lên, chỉ vừa liếc qua' lập tức sợ đến mặt mũi trắng bệch.

Người kia mặc một bộ đồ đen, từ thân hình thì có lẽ là đàn ông, mái tóc đen dài đến vai, gió thổi khiến nó trở nên lộn xộn, Phong Vũ Lam không nhìn thấy mặt đối phương là vì người kia đeo một chiếc mặt nạ quỷ cực kỳ dữ tợn. Phong Vũ Lam bị hù đến suýt thả tay.

Trang sách trở mình, sách ma bay đến trước mặt Phong Vũ Lam, chặn trước mặt của cậu ấy, từng con chữ to hiện ra:

Thất thần cái gì! Chạy nhanh lên! Ngài muốn bị giết sao?!

Phong Vũ Lam tỉnh táo lại, vội vàng leo xuống dưới, nhưng gã đàn ông mang mặt nạ kia lại làm một chuyện khiến Phong Vũ Lam nghẹn họng, gã leo lên cửa sổ, nhảy xuống!

Má nó! Phong Vũ Lam kinh ngạc thốt lên, trong chốc lát đã ngang tầm với Phong Vũ Lam, ngay khoảnh khắc đó, gã túm lấy quần áo của Phong Vũ Lam kéo cậu ấy cùng rơi xuống. Cảm giác mất đi trọng lực khiến đầu óc cậu ấy trống rỗng, sự việc chỉ diễn ra trong vài giây, đột nhiên Phong Vũ Lam nghĩ đến La Giản, khi La Giản từ cột buồm rơi xuống chắc có lẽ cậu cũng có cảm giác này… nhưng khi đó đã xảy ra chuyện gì? La Giản chẳng bị thương gì cả.

Người đeo mặt nạ rơi xuống trước Phong Vũ Lam, nhưng người đàn ông này thật sự quá mạnh mẽ, ngay lúc tiếp đất thì xoay người, hai tay mở rộng đón lấy Phong Vũ Lam! Phong Vũ Lam không thấy đau, trong lúc nhất thời không rõ chuyện gì đang xảy ra, chỉ ngây ngốc nhìn người đàn ông đeo mặt nạ.

A! Thì ra là thế! Phong Vũ Lam thầm nghĩ! Khó trách La Giản ngã từ trên cao xuống cũng không bị gì, thì ra là vậy, bởi vì La Giản cũng giống cậu ấy lúc này!

Nhưng người đeo mặt nạ không phải kẻ truy sát, Phong Vũ Lam cũng không phải La Giản.

Phong Vũ Lam nghe thấy tiếng cười khẽ quái dị phát ra từ phía sau mặt nạ, âm thanh quái dị đến mực khiến tóc gáy dựng đứng, phối hợp với cái mặt nạ dữ tợn kia, cậu ấy gần như chẳng dám nhìn! Cảnh tượng này thật giống như trở về hành trình trên con thuyền ma.

Phong Vũ Lam vùng vẫy đứng dậy, định thoát khỏi lòng ngực của người đàn ông kia để chạy trốn. Nhưng ngay sau đó, gã đạp cậu ấy xuống đất, người đàn ông này mang một đôi giày thể thao hàng hiệu màu đen, dữ tợn đạp lên lưng Phong Vũ Lam, còn rất may mắn đạp gần miệng vết thương trên lưng.

Phong Vũ Lam kêu thảm một tiếng! Con mẹ nó, sao mình thảm thương quá vậy! Miệng vết thương muốn nứt ra rồi, đau quá!

Phong Vũ Lam đột nhiên nhớ đến, vết thương trên lưng cậu là do tên sát nhân gây ra, không biết có phải là người đàn ông đeo mặt nạ này không, lúc cậu ấy bị tấn công trên đường, Phong Vũ Lam quay lưng về phía kẻ sát nhân nên không nhìn thấy hình dáng của người kia thế nào, chỉ cảm thấy lưng đau đớn, sau đó chìm vào hôn mê.

Trước khi ngất đi, Phong Vũ Lam đã nghe thấy tiếng cười quái dị của tên giết người, chói tai, quái đản, điên cuồng, có thể nghe thấy trong âm thanh đó tràn đầy ác ý và nguyền rủa.

Người đàn ông đeo mặt nạ rút đao ra, Phong Vũ Lam mới phát hiện gã có hai thanh đao, một dài một ngắn. Phong Vũ Lam có nghiên cứu về đao nên nhận ra, đao dài là chính, đao ngắn là phụ.

Là một kẻ biết dùng đao, nhưng hai loại đao khác nhau sẽ có những hình thức tấn công khác nhau, dao đài dùng để bổ, chém, chọc, đâm khắp toàn thân, khí thế bức người. Đao ngắn linh hoạt như rắn, tìm điểm yếu để tấn công, một nhát là mất mạng, vô cùng gian trá.

Người mang mặt nạ trước mắt dùng đao dài tấn công. Phong Vũ Lam không nhanh nhẹn như La Giản, lúc đầu còn có thể trốn, nhưng sau đó thì mất đi sức lực, mũi đao gần chạm đến cậu ấy, Phong Vũ Lam sợ đến mức… bình tĩnh trở lại.

Khi cậu ấy tỉnh táo, thì tự nhiên nhớ đến câu thần chú ngắn kia, mặc kệ có có tác dụng hay không, Phong Vũ Lam cũng phải đọc, thân thể lại nhẹ tênh, mới có thể tránh được một nhát của người đàn ông đeo mặt nạ.

Nhưng tác dụng của nó không lâu, Phong Vũ Lam bị dồn đến chỗ chết, bọn họ từ cửa sổ bệnh viện nhảy xuống con hẻm nhỏ bị bỏ đi sau bệnh viện, xung quanh nơi này chẳng có ai, khắp nơi chất đầy rác.

Không ai đến cứu, Phong Vũ Lam mệt đến thở hồng hộc, sách ma trôi nổi bên cạnh cậu ấy, trang sách liên tục lật sang trang, nhưng trên đó viết gì Phong Vũ Lam chẳng còn sức đâu mà nhìn, cậu ấy có cảm giác gã mang mặt nạ đang đùa giỡn mình, không vội giết mà đẩy cậu ấy vào tuyệt vọng, Phong Vũ Lam đành tựa vào tường, không chống cự nữa.

"Anh muốn giết tôi à?" Mặc dù đã rõ ràng nhưng Phong Vũ Lam không hết hi vọng, thật tệ hại, mình không chết trong mật thất mà chết ở thế giới thật… Như vậy cũng tốt, không có mình, La Giản sẽ thỏa mái hơn.

Nghĩ đến La Giản, Phong Vũ Lam chỉ cảm thấy đau đớn, bạn thân tớ phải đi rồi, nhớ thay tớ nhắn nhủ với ba mẹ rằng, tớ có lỗi với họ.

Phong Vũ Lam không sợ chết, có lẽ nhìn cậu ấy trông nhát gan, nhưng cậu ấy biết, La Giản cũng hiểu lá gan của Phong Vũ Lam còn lớn hơn La Giản, tính cách lạc quan, chẳng có hoàn cảnh nào có thể đẩy cậu ấy vào tuyệt vọng, nếu Phong Vũ Lam có sức mạnh như La Giản, có lẽ cậu ấy cũng chẳng kém gì cậu.

Nhưng trời cao luôn công bằng, thể chất của Phong Vũ Lam rất kém, khi sinh ra cậu ấy không được khỏe

mạnh như bao đứa trẻ khác, tuổi nhỏ nhưng bệnh nặng vô số lần, gần như đã chết non. Sau khi lớn lên thì khá hơn nhiều, nhưng so với những người đàn ông trưởng thành vẫn kém, Phong Vũ Lam luôn oán hận vì sao mình lại yếu ớt như con gái thế này.

Cũng là bởi vì quá gầy yếu, nên khi cậu ấy và La Giản ở cùng nhau, dù gặp chuyện gì, dù La Giản sợ hơn cả cậu ấy, La Giản cũng nhất định đứng ra!

"Mẹ nó!" Bởi vì oán giận về mình, Phong Vũ Lam đột nhiên chụp lấy cuốn sách ma bên cạnh, thấp giọng rống: "Tôi muốn sống sót, hãy cho tôi biết tất cả những câu thần chú có thể cứu sống tôi!"

Cho dù nó sẽ khiến ngài phải trả giá đắc?

"Dù nó mang tôi xuống địa ngục cũng được!"

Cần sức mạnh, cần mạnh mẽ để chiến thắng tất cả, cậu ấy muốn trở thành người hùng mạnh, không để kẻ nào dẫm lên mình, dù có hi sinh bất cứ thứ gì, dù nó có biến cậu ấy thành ác ma đẩy cậu ấy xuống địa ngục, Phong Vũ Lam cũng không hối hận!

Vậy biến thành ma quỷ đi.

Trên trang sách xuất hiện một dãy thần chú rất dài, Phong Vũ Lam xem qua, ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mắt, gã nghiêng cổ, cây đao dài quét trên mặt đất phát ra tiếng ma sát chói tai, tựa như không còn hứng thú đùa giỡn con mồi của mình nữa, sát khí tỏa ra khắp nơi từng bước từng bước đến gần Phong Vũ Lam, Phong Vũ Lam thấp giọng lẩm nhẩm đoạn chú ngữ khó đọc này, gương mặt ngây ngô trắng bệch, câu ma chú trong miệng cậu ấy gần như chẳng phát ra âm thanh, tựa như một điệu nhạc tà ác, cười nhạo thiện lương và tội ác trên thế gian này.

Xin thánh tha thứ cho tội ác của tôi và ngài.

Lúc Phong Vũ Lam cúi đầu niệm thần chú, trên trang sách hiện lên một dòng chữ như thế.

25. Chương 25: Điềm Dữ

Nắm chặt cây đao đang nóng lên trong tay. Độ nóng gần như làm bỏng tay La Giản, La Giản nhìn cây đao trong lòng bàn tay của mình, cảm giác nóng rực ấy thật rõ ràng, nhưng mặt ngoài lại lạnh lẽo tận xương, nóng lạnh đối lập với nhau.

Phòng bệnh VIP ở lầu bốn có rất ít người nằm, lúc La Giản đi lên chẳng gặp mấy ai, nhưng khi đi đến phòng bệnh của Phong Vũ Lam, nhìn hai cảnh sát nằm dưới đất, trên người không có vết thương nên chắc chắn đã ngất xỉu. Y tá đi theo La Giản lập tức kêu lên, La Giản rất bình tĩnh để y tá chạy xuống tìm bác sĩ đến, chờ cô ấy đi rồi, La Giản lướt qua hai cảnh sát tiến vào phòng.

Quả nhiên bên trong không có ai.

Nhưng La Giản bây giờ không phải La Giản ngày xưa, những dấu vết trên giường dưới đất khiến La Giản có rất nhiều suy đoán, cậu không ngừng chân bước vào nhà vệ sinh, cửa sổ bên trong mở toang để gió thổi vào khiến ta lạnh run, đến gần nhìn xuống trong con hẻm nhỏ có hai bóng người đang chạy đi.

"A Lam –!" La Giản lớn tiếng gọi cậu ấy, cậu thấy bên dưới còn có một người khác, nhưng bị kiến trúc và cây cối xung quanh che khuất nên không nhìn rõ. La Giản cảm thấy tim mình đập thật mạnh, điều này làm cậu khẩn trương hơn, không chút do dự leo lên cửa sổ, tính độ cao ở tầng bốn, sau đó hít sâu một hơi nhảy xuống.

Nếu là trước kia có lẽ La Giản sẽ không dám làm thế, cho dù xung quanh cậu là lửa, ngoại trừ việc nhảy lầu thì chẳng còn lựa chọn nào khác, La Giản cũng sẽ tìm đường ra từ trong biển lửa, chứ không phải giao sống chết của mình cho lực hút của trái đất.

Đó là trước kia. Bây giờ La Giản có cảm giác rất kỳ lạ, cậu cảm thấy sức mạnh của mình như tăng lên theo từng giây từng khắc, nhất là khi thoát khỏi thuyền ma, vũ khí trong tay cho cậu dũng cảm, cho cậu lòng tin, gần như khiến La Giản mù quáng tin mình thật sự rất mạnh mẽ.

Bản năng chiến đấu của La Giản được phát huy đến trình độ cao nhất, ngay lúc rơi xuống mặt đất, La Giản cũng như người đàn ông mang mặt nạ trước đó, khéo léo xoay một vòng giảm lực va chạm, sau đó lảo đảo đứng lên, La Giản vội vàng đi theo dấu vết tìm hai người.

Nhưng… tình hình có vẻ kỳ lạ.

La Giản xoa mắt hoài nghi là bản thân nhìn lầm, nếu không phải do quá mức mệt mỏi nên mới xuất hiện ảo giác, thì hình như cậu thấy A Lam nhà mình đang ôm một người đàn ông khác! Quần áo hai người lộn xộn, A Lam bị đặt giữa gã ta và vách tướng, cánh tay vòng qua cổ người đàn ông, gã đưa lưng về phía La Giản nên không thấy rõ mặt, La Giản chỉ nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Phong Vũ Lam, vẻ mặt của cậu ấy hoảng hốt, khóe miệng còn có một vết máu.

Tình cảnh này khiến La Giản sững sờ, đứng tại chỗ không nhúc nhích. Cho đến khi Phong Vũ Lam phát ra một tiếng rên đau đớn, La Giản mới lấy lại ý thức vội vàng chạy lên trước, vừa định hành động thì người đàn ông đang ôm A Lam bỗng nhiên xoay tay đâm một đao về phía La Giản.

La Giản nhanh chóng tạo ra khoảng cách, ngẩng đầu nhìn gã đàn ông quái dị kia ôm A Lam xoay người lại, toàn thân gã đồng một màu đen, tóc dài đến vai, trên mặt đeo một cái mặt nạ dữ tợn, nó hơi lệch đi để lộ nửa gương mặt của gã, tóc đen mắt đen, ngược lại có một gương mặt tiêu chuẩn, nhưng từ khóe mắt có một vết sẹo dài khó coi, bỗng dưng mất đi vẻ đẹp vốn có.

Phong Vũ Lam hấp hối nằm trong lòng gã, lúc này La Giản mới phát hiện tình trạng của A Lam rất tệ, một tay gã cầm đao một tay vòng qua thắt lưng A Lam, bàn tay chụp mạnh vào vết thương trên lưng Phong Vũ Lam, ngón tay xé rách miệng vết thương, máu đỏ chảy đầy người Phong Vũ Lam.

Mặt Phong Vũ Lam đầy vẻ đau đớn, ý thức không rõ, ôm cổ gã cũng chỉ là bản năng tìm một vật để mình có thể dựa vào, cậu ấy luôn run rẩy, trên môi đều là vết máu. Cuốn sách ma nằm im lìm dưới đất, trang sách mở ra dính đầy máu tươi.

La Giản thấy Phong Vũ Lam thế này rất sốt ruột, cũng chẳng muốn để tâm gã đàn ông trước mắt mạnh đến đâu, cầm đao nhào đến, động tác của La Giản rất nhanh nhẹn, ngay lúc né một nhát dao của đối phương thì đưa tay chém gã! Nhưng chẳng ngờ gã không né, cười lạnh một tiếng, đột nhiên đẩy Phong Vũ Lam về phía trước, La Giản không thể không rút đao về, mở hai tay đón Phong Vũ Lam.

Gã mặt nạ chẳng có hứng thú với La Giản, vươn lưỡi liếm đi máu tươi trên ngón tay, tựa như cảm thấy mùi vị rất ngon, trên mặt lộ ra một nụ cười dị hợm, La Giản nhìn chỉ thấy dạ dày quặn đau. La Giản nhìn A Lam đang hấp hối đau lòng không thôi, A Lam nhà cậu là để cho người khác khi dễ sao? Từ nhỏ đến giờ La Giản xem Phong Vũ Lamnhư đưa em quý báu của mình mà che chở! La Giản giận dữ, thề phải giết chết gã mặt nạ ghê tởm này!

Nhưng hướng đi quá xa so với tưởng tượng của La Giản, cậu đặt A Lam xuống, dùng quần áo bọc miệng vết thương lại, khi cậu chuẩn bị cầm đao chiến đấu với gã mang mặt nạ kia, A Lam tựa như tỉnh lại bắt lấy tay La Giản.

"A Lam?" La Giản khẩn trương nhìn Phong Vũ Lam, mặt Phong Vũ Lam chẳng có biểu tình gì, chỉ có sắc mặt tái nhợt do mất nhiều máu, ánh mắt trống rỗng như chưa tỉnh táo thật sự. Nhưng Phong Vũ Lam đột nhiên há miệng nói gì đó.

Rất lạ, La Giản nghe không hiểu, một đoạn ngôn ngữ kỳ quái âm tiết lạ lùng, không giống tiếng trung cũng không phải tiếng anh, theo những gì La Giản biết, tiếng mẹ đẻ của Phong Vũ Lam là tiếng trung, giỏi nhất là tiếng anh, cậu ấy cũng biết một chút tiếng đức và tiếng pháp.

"Tốt nhất nên bảo cậu ta ngừng đọc cái ngôn ngữ ghê tởm đó đi." Cùng lúc, gã đeo mặt nạ đứng bên kia đột nhiên nói chuyện.

Gã làm La Giản giật mình, từ khi gặp kẻ truy sát, La Giản đều xem những người có khí chất đó thành bọn họ, mà bọn họ không biết nói, rõ ràng kẻ đeo mặt nạ này không phải là kẻ truy sát, cũng không có dấu hiệu đặc trưng của bọn họ — đôi mắt đỏ tươi.

"Anh là ai?" La Giản cảnh giác nhìn kẻ mang mặt nạ tỏa ra sát khí của bản thân, nhưng gã chẳng để ý gì, vẫn cười như thế: "Tôi là Đoạn Ly."

"Vì sao lại tấn công cậu ấy?"

"Bởi vì…" Đoạn Ly đặt đao lên vai, nụ cười trở nên dữ tợn: "Tôi chỉ thích chém người mà thôi…"

"Anh chính kẻ sát nhân liên hoàn?"

"Hình như vậy, bọn họ gọi tôi như thế."

La Giản hít sâu một hơi, cố để bản thân bình tĩnh, thế giới này chính là kỳ lạ như thế, có rất nhiều kẻ điên khùng, vì những nguyên nhân không đâu mà đi giết người, và rõ ràng là tên trước mắt cũng như thế! Cùng những kẻ này nói đạo lý chẳng có tác dụng!

Bạn phải hiểu, có rất nhiều người thích xem thế giới bị hủy diệt, đe dọa hay dụ dỗ cũng không được, bọn họ chẳng có ràng buộc hay vướng bận gì, xem tiền như rác rưởi, xem quyền thế như cỏ bệnh, chỉ vì bản thân cảm thấy hứng thú mà giết người.

La Giản ghét người như thế.

La Giản cũng không phải người tốt gì, cậu cũng sẽ vì lợi ích riêng, cũng sẽ hy sinh người khác để đạt được thứ mình muốn, nhưng La Giản sẽ không chọn làm kẻ ác, cho dù thế giới thật sự bị diệt vong, cho dù bóng tối có bao phủ, dù tất cả mọi người chìm vào đáy vực của tội ác, La Giản cũng không vì thế mà hãm hại người khác, cũng không vì vậy mà tổn thương tính mạng của ai, bởi vì La Giản là con người chứ không phải cầm thú.

Cầm thú và con người khác nhau như thế.

Về phần kẻ mang mặt nạ phía trước, hoàn toàn xứng với cầm thú chết tiệt.

"Nếu tôi giết anh, không biết có được xem là giết người tự vệ không?" La Giản thả tay Phong Vũ Lam ra, cầm vũ khí giằng co cùng kẻ mang mặt nạ, đây là lần đầu tiên cậu muốn giết một người như thế, không chỉ vì A Lam còn vì những người đã chết, trong lòng La Giản lúc này chỉ còn một ý nghĩ: Không giết gã, thề không làm người!

"Ha ha…" Kẻ mang mặt nạ mỉm cười, híp mắt nhìn La Giản: "Thật sự rất đẹp."

Khi La Giản và Đoạn Ly chiến đấu, cuốn sách ma dưới đất tự động mở ra, vết máu bên trên đã biến mất, sau đó cuốn sách run lên nhẹ nhàng trôi nổi đến trước mặt Phong Vũ Lam, một câu nói hiện ra:

Chuẩn bị chưa?

Phong Vũ Lam luôn luôn nhớ kỹ chú văn, cho dù ý thức không rõ, nhưng trí nhớ của cậu ấy rất tốt, không sai một chữ.

Đây là cấm chú, với sức lực của ngài bây giờ không đủ để sử dụng, có lẽ lời nguyền sẽ phản thệ, nhưng ngài cũng có được sức mạnh không gì sánh được.

Sách ma cũng chẳng để tâm Phong Vũ Lam có nhìn thấy hay không, tự động xuất hiện những lời này, từng

con chữ vặn vẹo như điềm báo, phá bỏ thế giới của Phong Vũ Lam.

Chủ nhân của tôi, ngài đã đè nén tâm ma lâu rồi, đã đến lúc giải thoát nó.

26. Chương 26: Sống Sót

Có lẽ Phong Vũ Lam không biết, vũ khí có ý chí của mình cũng không phải chuyện tốt.

Mật thất cho người chơi vũ khí, sự xuất hiện và tồn tại của nó đều dựa trên tinh thần và thể chất của người chơi, nói cách khác, thể trạng của bạn quyết định vũ khí của mình. Có vài người thích hợp dùng đao, tựa như La Giản, người có thể dùng đao bên trong đều có một tính cách 'tàn bạo'. Có lẽ nhìn bên ngoài bạn sẽ đoán không ra, là bởi vì nó ẩn sâu trong lòng.

Nói cách khác, ở phương diện nào đó, La Giản rất hung tàn.

Vậy Phong Vũ Lam thì sao? Mật thất cho cậu ấy một cuốn sách ma, có lẽ do cậu ấy có một ít huyết thống xa xưa, bởi vì ma chú dùng văn tự thời thượng cổ, và nó cũng thể hiện tính cách phức tạp của Phong Vũ Lam, đọc sách chỉ là bề ngoài, bởi vì bạn mãi mãi cũng không thể biết bên trong là một câu chuyện phức tạp đến thế nào, tính phức tạp và huyền bí cấu tạo ra một vũ khí buồn cười như thế.

Mà vũ khí có ý chí riêng, tựa như một miếng sắt biết di chuyển vậy.

Trong quán rượu âm u, boss đã từng nói với La Giản thế này: "Vũ khí dẫn đường cho người chơi học cách chiến đấu, khi cậu cầm nó, nó sẽ kích động tà tâm trong lòng cậu, thúc đẩy nó lớn mạnh, để bản năng chiến đấu và sinh tồn chiếm cứ đầu óc, quá trình này chúng tôi gọi là 'hóa ma'."

"Vũ khí có tốt có xấu, mỗi người có mỗi loại vũ khí khác nhau, có người được đao nhưng cũng có người chỉ được một cây kim. Chúng nó đặc biệt vì chúng có ý chí của riêng mình, nhưng cũng vì thế, điều này chứng minh chủ nhân của nó là một — người đa nhân cách."

"Con người rất phức tạp, rất nhiều người không nhận ra một mặt khác ẩn náu trong lòng mình, cậu có thể nhìn thấy một người thành công chính trực quần áo gọn gàng, nhưng đến đêm lại trở thành một người phóng túng không biết chừng mực. Đó là hai mặt khác nhau của con người, cũng vì nó tạo ra một người chơi, bên ngoài ngoan ngoãn trầm ổn, nhưng khi chiến đấu… sẽ biến thành một người khác! Bọn họ có thể trở thành một kẻ địch ta không phân, người thân cũng không nhận, vì thắng lợi mà không từ thủ đoạn… đúng vậy, kẻ nguy hiểm nhất cũng là kẻ đáng thương nhất."

Hóa ma chấm dứt.

Sách ma bay bổng trên không trung rung động mạnh mẽ, trên trang sách trắng hiện ra từng dòng chữ to, sách ma tựa như rất kích động, vây quanh Phong Vũ Lam khiến con chữ càng trở nên hỗn loạn, Phong Vũ

Lam nằm trên mặt đất đột nhiên mở mắt vung tay hất bay nó đi.

Nhưng nó vẫn bám theo cậu ấy, bay bên cạnh Phong Vũ Lam. Phong Vũ Lam đứng lên, trên khuôn mặt đầy máu chẳng hề dao động, tựa như mọi tình cảm trên người Phong Vũ Lam đã mất hết, khiến cậu ấy trông như một thứ máy móc chẳng còn màu sắc của người sống nữa.

Trước mặt Phong Vũ Lam là La Giản và Đoạn Ly đang chiến đấu, nhưng rất dễ dàng nhìn ra ai thắng ai bại, La Giản không đánh lại, ôm miệng vết thương trên bụng dựa vào tường, cậu không nghĩ Đoạn Ly lợi hại như vậy, chiêu thức nào cũng lạnh đến thấu xương, hiển nhiên đã được luyện tập từ nhỏ, so với kẻ ngang hông La Giản đánh tốt hơn mấy chục lần.

Đoạn Ly khinh thường nhìn La Giản, khẽ lắc cây đao dính đầy máu của mình, bỗng nhiên nói: "Nhìn cậu thế này, chắc cũng là thành viên của mật thất đúng không."

La Giản thở dốc không đáp lời, nhưng cũng chẳng yếu thế trừng mắt nhìn Đoạn Ly.

"Yên tâm, tôi sẽ không giết cậu." Đoạn Ly cười rộ lên, nói rằng: "Để tôi nói cho các cậu biết thận phận của tôi, các cậu biết mà… tôi tin những người lần đầu tiến vào mật thất sẽ muốn thoát khỏi nơi đó mãi mãi, rồi luôn hy vọng rằng 'người có thể thoát khỏi' tồn tại."

"Anh… Chẳng lẽ anh chính là người đó." La Giản đè ép nổi sợ hãi trong lòng, mở miệng hỏi.

"Ha ha… Nếu tôi mạnh đến thế thì chẳng đứng ở đây rồi." Đoạn Ly tựa như đang tự giễu bản thân, ánh mắt lướt qua mặt La Giản nhìn Phong Vũ Lam, sau khi ma hóa chấm dứt, A Lam chẳng có hành động gì chỉ đừng im tại chỗ.

"Mấy cậu vẫn còn là người chơi mới, chắc không biết trong mật thất có một nguyên tắc thế này, những người chơi ở năm cửa ải đầu tiên sẽ có một cơ hội 'sống sót', đó là phúc lợi của người mới."

"Sống sót?"

"A… Đúng vậy, chính là trong năm cửa ải, nếu cậu xui xẻo chết trong mật thất, không sao cậu vẫn có thể trở về hiện thực, nhưng với một điều kiện, trong hai mươi bốn giờ phải thoát khỏi – truy sát của tôi!" Đoạn Ly cười rất quỷ dị, cây đao dài mạnh mẽ đâm xuống đất.

"Truy sát của anh?" La Giản cái hiểu cái không, kinh ngạc hỏi: "Anh là ai?"

"Đám người chơi các cậu gọi tôi bằng rất nhiều cái tên, gọi tôi là kẻ sát nhân liên hoàn, hung thủ, thậm chí là người dọn vệ sinh, quét đường linh tinh, nhưng mặc kệ vì tôi không quan tâm, công việc của tôi là trong vòng hai mươi bốn giờ phải giết chết những người chơi còn 'sống sót', bóp chết tất cả hy vọng của bọn họ."

“Các cậu chắc cũng biết bên trong mật thất có một đám quái vật gọi là ‘Kẻ truy sát’, bọn họ là những người đi săn bắt ở mật thất, còn con mồi của tôi là ở hiện thực.”

Đoạn Ly cười điên cuồng, ánh mắt dữ tợn chuyển sang Phong Vũ Lam: “Sự tồn tại của tôi và đám truy sát kia giống nhau, nhưng khác ở chỗ tôi vẫn có thể giữ lấy ý thức của con người, mà bọn họ đã bị lấy mất ký ức và tình cảm, đám quái vật ấy chỉ có một mệnh lệnh là ‘giết’, bọn họ cũng từng giống các cậu, giống tôi, từng là những người chơi… từng là con người!”

“Bọn họ là những người đứng ở nơi cao nhất của mật thất, sức mạnh gần như khiến cậu cảm thấy tuyệt vọng, bọn họ gần như đã có thể thoát khỏi cái mật thất vô hạn này, như chỉ kém một chút, chỉ một chút! Mật thất quả không hổ với từ đáng sợ của nó, không ai có thể thoát khỏi cái nhà giam này, không kẻ nào có thể chạy trốn!”

“Anh muốn làm gì?!” La Giản cảm thấy người này hình như có chút điên, cái gã tên Đoạn Ly này vừa nói vừa đi về phía Phong Vũ Lam, cây đao kéo dài trên mặt đất phát ra từng âm thanh chói tai.

“Không ai có thể chạy thoát… Không có! Không có!” Đoạn Ly kéo mặt nạ xuống, để lộ cả khuôn mặt, một nửa xinh đẹp sắc sảo, một nửa xấu xí như ma quỷ.

La Giản không cảm thấy gì, nhưng toàn thân cậu lại không thể động đậy, miệng vết thương trên bụng không ngừng chảy máu, cậu chưa từng thấy mình vô lực thế này, đành phải ngẩng đầu nhìn Phong Vũ Lam lớn tiếng gọi: “A Lam, chạy mau!”

“Thật sự không có kẻ nào có thể thoát khỏi mật thất sao?” Phong Vũ Lam như không nghe thấy, gương mặt lạnh băng chẳng chút biểu cảm, nhìn chằm chằm vào Đoạn Ly.

Đoạn Ly nhe răng cười, giơ đao về phía Phong Vũ Lam: “Chỉ có cái chết, mới là giải thoát vĩnh hằng.”

Cây đao dài của Đoạn Ly lạnh thấu xương, La Giản nhìn thôi cũng thấy hoảng hốt, cao giọng hô: “Khoan đã! Đừng giết A Lam! Không phải anh đã nói chỉ giết những người sống sót sao?”

Đoạn Ly ngừng tay, quay đầu cười với La Giản: “Cậu ta không phải là người sống sót sao?”

“Nhưng cậu ấy đâu có chết trong mật thất!”

“Chết, tên của cậu ta có trong danh sách của tôi.”

Lúc này Phong Vũ Lam mở miệng, gương mặt không thay đổi nói: “Tớ đã chết rồi.”

La Giản kinh ngạc trợn tròn mắt, giận dữ hét: “Không thể nào! Cả hành trình tớ dẫn theo cậu mà! Sao cậu chết được.”

Phong Vũ Lam trầm mặc, đột nhiên mỉm cười, cậu ấy quay đầu nhìn La Giản, nói rằng: "Khi tớ và cậu chìm ở trong nước, tớ đã chết."

La Giản không dám tin, liều mạng lắc đầu: "Không thể nào!"

"Là thật, thân thể tớ quá yếu không thể chịu rét lạnh, khi nước tràn qua đầu, cậu ở đấy dùng sức mở cửa, tớ đã không thở nổi, ý thức cuối cùng chỉ biết ôm chặt lấy cậu mà thôi, lúc ấy ý niệm của tớ rất sâu, có lẽ một phần linh hồn của tớ vẫn còn trên con thuyền ma đó." Khi Phong Vũ Lam nói những lời này tựa như đang kể lại một câu chuyện của người khác, lại mất tự nhiên nhíu mày: "Khi tớ tỉnh lại ở bệnh viện, tớ còn không biết chuyện gì đã xảy ra, nếu tớ là sống sót thì có lẽ khi tớ vừa chết cậu đã mang tớ trốn khỏi mật thất, xem như tớ đã qua ải. Mà nếu như tớ đã không thành công, thì trên danh sách của anh ta có tên tớ."

"Xem ra hai người đã rất cực khổ? Đứa bé đáng thương." Đoạn Ly bóp vai như không chờ được nữa, nhe răng nhìn Phong Vũ Lam: "Mặc kệ thế nào, cậu vẫn không thể thoát khỏi cái chết đâu."

"Đúng vậy." Phong Vũ Lam nói: "Thời hạn là hai mươi bốn giờ, từ khi tôi tỉnh lại đến khi bình mình ngày mai đến, anh sẽ truy sát tôi đúng không?"

Đoạn Ly không nói lời nào, vừa cười vừa nâng đao chém, Phong Vũ Lam khẽ lùi về sau né tránh.

Phong Vũ Lam lại lắc đầu, cũng cười: "Nhưng tôi không để mình chết dễ dàng vậy đâu, có thể sống lại một lần, thì cái gì cũng không quan trọng bằng mạng sống."

Phong Vũ Lam sau khi hóa ma trở nên bình tĩnh hơn bất cứ lúc nào, tất cả công kích của Đoạn Ly đều dễ dàng tránh né, thân thể luôn bảo trì trong trạng thái không trọng lực, cơ thể nhẹ tênh, động tác linh hoạt, thậm chí cậu ấy còn chạy đến bên cạnh La Giản, khẽ niệm một đoạn ma chú ngắn, La Giản lập tức cảm thấy miệng vết thương ngứa ngáy, máu chậm rãi ngừng chảy tựa như vết thương đang khép lại.

Ma pháp không lộng lẫy sáng chói như phim điện ảnh dàn dựng, bởi vì mỗi khi Phong Vũ Lam đọc ma chú xong chẳng có gì sáng lên, hoặc cần phải vung đũa phép hay cầm thánh giá linh tinh, cậu ấy chỉ đọc một đoạn âm tiết khó hiểu, tựa như câu chữ có sự sống đánh vỡ quy tắc của thế gian, khiến cái gọi là truyền thuyết trở thành sự thật.

Đoạn Ly không vì đối thủ trở nên mạnh mẽ mà nổi giận, ngược lại gã còn rất hưng phấn, vung đao bằng một tốc độ khó tin về phía Phong Vũ Lam, đối phó với người có sức mạnh thần kỳ như pháp sư này thật ra rất đơn giản, ra tay trước khi đối phương có thể đọc ma chú là được!

Nhưng Phong Vũ Lam chỉ khoát tay, sách ma bay đến trước người cậu ấy, ở đó lập tức xuất hiện một lá chắn hình tròn, một đao của Đoạn Ly bổ vào lá chắn phát ra một tiếng động lớn.

"Nếu đọc ma chú quá chậm, vũ khí sẽ có tác dụng thế này. Sách ma có thể trở thành lá chắn của tôi."

"Nhưng không phải không có hạn chế, đúng không?" Đoạn Ly không tin mật thất sẽ cho Phong Vũ Lam một thứ nghịch thiên như vậy, vì để bảo trì cân bằng nhất định sẽ có hạn chế.

"Đúng vậy, sách ma không có tính công kích, chỉ có thể phòng ngự và hỗ trợ." Phong Vũ Lam vỗ vào sách ma: "Nói cách khác, tôi muốn đánh anh thì vẫn phải đọc ma chú, mà tệ nhất là những ma chú công kích chết tiệt này đều con mẹ nó quá dài."

"Ở thời điểm này cần nhất là sự chịu đựng." Đoạn Ly lý trí phân tích: "Chỉ cần tôi liên tục phá ngang ma chú của cậu, cậu không thể không bắt sách ma phòng ngự, lúc đó tinh lực của cậu sẽ cạn, cậu sẽ mệt mỏi, mà thứ tôi muốn chính là sơ hở đó."

"Anh cũng có thể dùng sức phá lá chắn của tôi mà." Phong Vũ Lam cười nói "Nhưng tôi đánh không lại anh, chẳng lẽ chạy còn không được sao?"

"Cái gì...?" Lời Phong Vũ Lam nói khiến Đoạn Ly ngẩn ngơ, chỉ thấy Phong Vũ Lam xoay người, tăng mạnh ma chú không trọng lực cộng với ma chú bay cao, cả người tựa như đại hiệp võ công cái thế trong truyền thuyết, nhảy lên đống bỏ đi trong hẻm, đạp lên vách tường chạy đến nóc nhà!

"Shit! Còn biết bay nữa chứ!" Lúc này Đoạn Ly cũng chẳng cần hình tượng, mắng khỏi miệng, việc tiếp theo đương nhiên phải lập tức đuổi theo, thứ này còn thần kỳ hơn, rõ ràng không có ma chú phụ trợ thân thể cũng nhẹ nhàng như biết khinh công, hai người một trốn một chạy, để lại mình La Giản bi thảm đứng trong góc.

"Nè! A Lam, tớ còn ở đây, đừng quên tớ chứ!" La Giản xem thường, có khí nhưng không lực gọi. Hai người đã chạy xa nên không nghe thấy.

"Mình phải cứu A Lam mới được." La Giản nghĩ, đừng thấy Phong Vũ Lam vừa rồi mặt mày tươi tắnnhư thế, nhưng với hiểu biết của La Giản về cậu ấy thì nhìn thôi cũng biết, cái thứ gọi là hóa ma quả thật làm tăng sức mạnh của A Lam, nhưng di chứng rất mạnh, Phong Vũ Lam tuyệt đối không qua nổi một giờ.

Mà việc La Giản cần làm là mau chóng khôi phục thể lực, sau đó kiềm chế Đoạn Ly để Phong Vũ Lam có thể nghỉ ngơi, hai người luân phiên như thế, mới có thể kéo dài thời gian, trải qua hai mươi bốn giờ!

27. Chương 27: Trốn Thoát

Phong Vũ Lam chưa bao giờ biết thời gian lại trôi qua lâu như vậy.

Kẻ sát nhân luôn như người điên đuổi theo sau cậu ấy, Phong Vũ Lam mệt đến mức mắt như thấy sao, nhưng gã đàn ông kia vẫn không buông tha! Bọn họ chạy qua phố lớn ngõ nhỏ, xuyên qua vô số tòa nhà cao ốc, qua từng con đường vắng vẻ điều hiu, dù Phong Vũ Lam chạy đến đâu, Đoạn Ly cũng sẽ đuổi theo đến cùng, thật giống như cậu đã được ghi tên vào cuốn sách tử thần!

Đáng sợ nhất là, Phong Vũ Lam mệt đến thế này mà Đoạn Ly vẫn phấn chấn như cũ còn có vẻ rất kích động! Chẳng màn Phong Vũ Lam ngồi taxi, lên xe bus, thậm chí còn nhờ La Giản mua cả vé xe lửa, cái gã tên Đoạn Ly này cũng theo đến cùng, một khắc không lơ là!

Hai mươi bốn giờ lâu như vậy, thời gian còn chưa qua một nửa, cứ tiếp tục thế này thì thế nào Phong Vũ Lam cũng bị giết chết. Phong Vũ Lam vừa chạy vừa gọi điện cầu cứu La Giản: "A Giản, mau lập bẫy, chúng ta phải tìm cách nhốt tên khốn này lại!"

La Giản cũng vì Phong Vũ Lam bôn ba cả ngày, lúc đầu chỉ đơn giản băng bó miệng vết thương cho cậu ấy, nhưng sau đó phải chạy đi mua quần áo mới — cũng không thể để Phong Vũ Lam mặc đồng phục bệnh nhận chạy khắp nơi như thiểu năng vậy đúng không?

Tệ hơn là, dù Phong Vũ Lam có ma chú chống đỡ, nhưng dưới tình huống trốn chạy liên tục tiêu hao thể lực thế này, miệng vết thương của cậu ấy lại vỡ ra, La Giản chuẩn bị một số lượng lớn băng gạc và thuốc trị thương, cứ cách một đoạn thời gian gọi điện hẹn địa điểm, kéo thời gian cho cậu ấy đổi băng gạc.

Vì để trốn khỏi Đoạn Ly, Phong Vũ Lam quả thật đã dùng hết thủ đoạn, không ngừng biến đổi cách ăn mặc, thậm chí váy hoa hắn cũng mặc nhưng vẫn để Đoạn Ly phát hiện! Cứ thế, Phong Vũ Lam mệt đến chẳng còn là người, La Giản cũng thương tích đầy mình, nhưng tệ nhất là hóa ma đang bắt đầu xuất hiện di chứng, cố ép bản thân sử dụng chú cấm trong khi không đủ sức, khiến đầu cậu ấy đau đớn không ngừng.

Nên đôi khi cậu ấy cũng nghĩ, cứ để gã bắt đi, chết cũng được, thật sự chẳng còn sức lực nào để chạy trốn nữa.

Nhưng khi Phong Vũ Lam bắt đầu nổi giận, La Giản suy nghĩ, vì để thoát khỏi kẻ sát nhân kia, cậu cắn răng quyết định nói với Phong Vũ Lam: "Cậu cố gắng lát nữa, chúng ta gặp nhau ở miếu Thanh Sơn bên thành tây."

Sau đó cậu gọi cho boss.

Chuyện có liên quan đến mật thất La Giản sẽ không báo cảnh sát, mắc công rước lấy một đống phiền phức, bọn họ chạy khắp nơi trong thành phố đã khiến không ít người chú ý, nếu tiếp tục sự việc sẽ càng lớn hơn, tình thế không ổn La Giản đành phải xin giúp đỡ từ boss – cái ông chú cả ngày chỉ biết sau rượu.

"Cái gì? Bạn cậu bị kẻ sát nhân đuổi giết?" Boss ợ một tiếng, mơ hồ nói: "Loại việc này thì tìm tôi làm gì? Tự cậu giải quyết không được rồi sao, với sức lực của cậu bây giờ, giải quyết mấy tên tội phạm đó không có vấn đề gì đâu! Coi như là vì dân trừ hại! Cứ quất đi!"

"Không phải! Đây không phải án mạng đơn giản! Ông không biết ở hiện thực có một thợ săn chuyện đuổi giết những người sống sót sao?" La Giản gấp muốn chết, mà ông chú đầu dây bên kia cứ như chẳng có việc gì quan trọng.

"Ựa… Hình như có người này." Boss đã say, gần như không nghe rõ La Giản nói gì, cười trả lời: "Để tôi đưa

người đến giúp cậu… à, chắc không đủ, dẫn cả Thập Tứ đến mới được… nhưng không phải miễn phí đâu nhé, cậu phải trả thù lao… thù lao là…oạch… lấy gì ta? Thôi để lần sau nói luôn!"

Cứ như vậy, boss bảo Thập Tam và Thập Tứ đến giúp, Thập Tam La Giản nhận ra, chính là người đeo mặt nạ bảo hộ lần trước, nhưng Thập Tứ là người mới, lúc La Giản nhìn thấy cũng hơi ngạc nhiên khi biết đây chỉ là một cô bé đáng yêu khoảng mười ba mười bốn tuổi, vẻ mặt ngây ngô mặc quần áo học sinh, nghe nói là mới vừa bị Thập Tam kéo ra từ trường học.

Ánh mắt của Tiểu Thập Tứ nhìn La Giản có chút không vui, mặt nhăn nhó lùi ra sau Thập Tam, cánh tay nhỏ nắm lấy áo cậu ta, Thập Tam lập tức giới thiệu với La Giản: "Đây là em gái tôi, tuy nhỏ tuổi nhưng đã trải qua bốn cửa ải của mật thất."

La Giản nghe thấy trong lòng rơi lệ đầy mặt, đậu xanh rau má, một cô bé còn trâu hơn cả đám đàn ông này! Bốn lần đó! Cô bé này thoát bằng cách nào chứ?

Thập Tam ngược lại chẳng suy nghĩ gì, đi thẳng vào vấn đề: "Nói đi, cần chúng tôi để làm gì?"

La Giản nghĩ đến việc quan trọng, lại nghĩ đến cái tên âm hồn không tan Đoạn Ly kia, sắc mặt lập tức trầm xuống, nói: "Gọi hai người đến, thật ra tôi muốn hai người giúp tôi giết một người."

Trước mặt một cô bé nói về việc giết một ai đó, La Giản thấy có hơi ngượng miệng, nhưng vẻ mặt của Thập Tứ chẳng chút biến đổi, gương mặt lạnh lùng luôn nắm chặt tay áo của anh trai, Thập Tam chẳng để ý hỏi: "Giết ai?"

"Chắc hai người đọc báo cũng biết, ở thành phố xuất hiện tên giết người liên hoàn, tôi biết hành tung của tên tội phạm đó nhưng lại không thể báo cảnh sát, nên tôi muốn chúng ta có thể giải quyết gã trong im lặng!" Khi La Giản nói những lời này thì chẳng có gì sợ hãi, làm người đôi khi phải tàn nhẫn, không tàn nhẫn thì người chết là bạn cậu, phải thế bọn họ mới sống sót.

Hai anh em Thập Tam và Thập Tứ nhìn nhau, sau đó gật đầu đồng ý. La Giản không bắt bọn họ phải phanh thây Đoạn Ly, nhưng cũng phải khiến gã bị trọng thương, để gã không còn sức đuổi theo Phong Vũ Lam, chỉ cần qua 24 giờ thì mọi chuyện đã kết thúc.

La Giản và Thập Tam Thập Tứ rất ăn ý với nhau, lập tức lên đường đến miếu Thanh Sơn lập bẫy chờ cá mắc câu, mà ở một nơi khác, Phong Vũ Lam không ngừng chân chạy đến thành tây, sau lưng vẫn là Đoạn Ly đuổi theo không tha.

Kế hoạch vĩnh viễn cản không nổi biến hóa, rõ ràng chỉ mất một chút nữa thì cá đã cắn câu, nhưng lúc này Đoạn Ly lại ngừng đuổi theo Phong Vũ Lam, khoảng cách giữa hai người chỉ có mấy chục mét, thấy gã dừng lại Phong Vũ Lam bất giác cũng ngừng chân, quay đầu nhìn Đoạn Ly.

"Cậu mệt không?" Đoạn Ly đứng rất xa, nhưng chỉ hơi nâng giọng cũng nghe thấy. Đầu Phong Vũ Lam đau như muốn nứt ra, bước chân như chết lặng không thể nào nhúc nhích, biết rõ như vậy là nguy hiểm,

dù Đoạn Ly có đuổi theo hay không Phong Vũ Lam cũng phải tiếp tục chạy mới đúng, không thể ngừng lại cũng không được ngừng lại.

"Cậu mệt không?" Đoạn Ly lại hỏi lần nữa.

Phong Vũ Lam rất muốn trả lời, tôi mệt chết đi được, cực kỳ mệt mỏi, nhưng đáng tiếc đến sức lực để mở miệng cũng không có. Phong Vũ Lam cong lưng thở gấp, nhưng không thể không cảnh giác nhìn Đoạn Ly, sách ma trôi nổi bên cạnh cậu ấyhiện ra vài con chữ:

Cẩn thận, gã sắp nổi điên, lấy tôi làm lá chắn, dù gã tấn công thế nào, tôi cũng sẽ ngăn cản cho ngài!

Phong Vũ Lam thở dốc nhìn thoáng qua sách ma, lại ngẩng đầu nhìn Đoạn Ly, gã híp mắt tựa như đang tính khoảng cách giữa hai người.

"Nếu tôi trả lời mệt, anh có tha cho tôi không?" Phong Vũ Lam hít một hơi trả lời Đoạn Ly.

Đoạn Ly lắc đầu: "Đương nhiên không, nhưng tôi sẽ cho cậu chết thật thoải mái, cậu đã mệt như vậy thì còn chạy để làm gì?"

"Bởi vì tôi không muốn chết." Phong Vũ Lam cười khổ."Tôi muốn sống thì dù có mệt cũng phải cố gắng."

"Cậu thật sự nghĩ mình có thể thoát khỏi tay tôi?"

"Có lẽ vậy, đến bây giờ tôi chưa bao giờ nghĩ đến mặt tối của mình, tôi thà giả bộ như ngày nào cũng tốt đẹp để bản thân có thể vui vẻ, tôi sợ sự yếu đuổi của tôi, tôi muốn trở nên thật mạnh mẽ, nhưng tôi cũng hy vọng mình chỉ là một người bình thường."

"Thật mâu thuẫn, chỉ là một người thường thôi sao cần bận tâm nhiều đến vậy? Chết một cách yên tĩnh không tốt sao?"

Phong Vũ Lam lắc đầu, nhìn Đoạn Ly cười: "Đúng vậy, bởi vì tôi chỉ là một người thường, chưa cắt đứt hồng trần nên mới có ràng buộc, mới không yên lòng buông bỏ, bởi vì không yên lòng nên mới không muốn chết!"

Đoạn Ly khựng lại, trầm mặc một lát rồi nói: "Xem ra không chỉ cậu mệt, tôi cũng thấy mệt rồi, cứ truy đuổi thế này thật sự rất phiền. Vẫn nên giải quyết một lần, trò chơi mèo chuột nên dừng ở lại đây."

Đoạn Ly nói xong, tay phải cầm đao chân phải lùi về sau nửa bước, thân thể nghiêng về trước, đầu gối cong, bày ra tư thế chuẩn bị tấn công, miệng gã lẩm nhẩm: "Giai đoạn hai — giải phóng!"

Ngay sau đó–

Sách ma điên cuồng xuất hiện con chữ:

Đến rồi! Phòng ngự!

Nhưng không kịp nữa. Phong Vũ Lam còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, Đoạn Ly đứng xa hơn gần chục mét chỉ trong giây lát đã xuất hiện trước mặt cậu ấy! Nhanh như có phép di chuyển! Trái tim của Phong Vũ Lam như ngừng đập, đồng tử mở to giật mình nhìn cây đao lướt gió trước mặt, sau đó là nụ cười dữ tợn của Đoạn Ly, trong đầu chỉ có một ý nghĩ — mình sẽ bị giết!

Đây là sát khí thật sự, hình như Đoạn Ly chẳng muốn tiếp tục dây dưa nữa, trò chơi này quá mệt, đã đến lúc hưởng thụ niềm vui giết người, công việc hôm nay có thể kết thúc, gã không thể chờ để nhìn thấy cảnh tượng máu văng khắp nơi, gương mặt không cam lòng của người chết, thân thể từ ấm áp trở nên lạnh băng.

Nhưng ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, cuốn sách ma trên tay Phong Vũ Lam chủ động thoát khỏi tay cậu ấy, trước người Phong Vũ Lam xuất hiện một tấm chắn trong suốt, ngăn chặn tấn công!

Ma chú bị động duy nhất: Khi chủ nhân gặp nguy hiểm chủ động phòng ngự.

"Quyển sách này thật sự rất phiền toái!" Cảm giác hụt tay nhiều lần không tốt lắm, Đoạn Ly rút đao về, khi gã làm thế mặt Phong Vũ Lam tái nhợt ngồi bệch xuống đất, vì tinh thần lực tiêu hao quá độ, khi ma chú bị động xuất hiện, cậu ấy chẳng còn sức để chạy trốn hay phản kháng.

Sách ma cũng đã hết sức, không còn trôi nổi trên không trung nữa mà trở về lòng bàn tay của Phong Vũ Lam, trên trang sách xuất hiện vài chữ:

Xin lỗi chủ nhân, tôi đã dùng hết sức của mình rồi.

"Không sao." Phong Vũ Lam lắc đầu, mỉm cười: "Nếu không có ông, tôi chẳng thể kiên trì đến bây giờ, ông nói đúng, tôi thật sự quá yếu, tôi nên sớm thừa nhận điểm này."

Không, chủ nhân, trong mắt của tôi... Ngài rất mạnh mẽ.

28. Chương 28: Triệu Hồi

Trong rừng ngoại trừ Phong Vũ Lam và Đoạn Ly thì không còn người thứ ba. Phong Vũ Lam chạy vào cánh rừng ở ngoại thành, bóng đêm yên lặng buông xuống, bao phủ khắp nơi.

"Xem ra, cậu không còn sức để phản kháng nữa." Đoạn Ly nâng đao ngồi xuống trước mặt Phong Vũ Lam, đánh giá cậu ấy từ trên xuống dưới: "Chấp nhận số phận rồi?"

Phong Vũ Lam không mở miệng, gương mặt lạnh tanh nhìn Đoạn Ly, nhìn gần sẽ thấy gương mặt của gã đàn ông này càng dữ tợn, Đoạn Ly cũng là một người dễ nhìn, nếu như nửa khuôn mặt kia của gã không bị hủy. Nhưng khí chất của Đoạn Ly rất phóng túng, vừa yêu dị lại tao nhã, với gương mặt đó càng khiến gã thêm chói lọi, đáng tiếc, vết sẹo xuất hiện thì chẳng còn hoàn mỹ nữa.

Chính nơi không hoàn mỹ này khiến gã trông khát máu và dữ tợn.

Một nửa gương mặt tựa như ma quỷ.

"Cậu muốn chết kiểu nào?" Đoạn Ly hỏi, mỉm cười nói: "Cậu là người trốn được tôi lâu nhất, tôi sẽ ngoại lệ cho cậu chọn."

Phong Vũ Lam không nói lời nào, vô thức cúi đầu nhìn sách ma trong tay, nội dung bên trong trừ chủ nhân thì không người nào xem được, dù là ai cũng chỉ thấy một trang sách trống rỗng.

Phong Vũ Lam cười rộ lên, ngẩng đầu nhìn Đoạn Ly: "Vậy anh thích giết người bằng cách nào?"

"Ờm… Rất nhiều." Đoạn Ly rất có hứng thú, híp mắt cẩn thận đánh giá Phong Vũ Lam, gương mặt của cậu ấy rất nhỏ, nhìn qua như thiếu niên ốm yếu, hoạt động quá nhiều và mất máu khiến gương mặt cậu ấy tái nhợt, đôi môi dính máu mê người, Đoạn Ly nhìn nhìn nhịn không được liếm môi, nói:

"Tôi đã từng giết rất nhiều người, trước kia khi còn là người chơi, tôi sẽ vì một chút nguyên nhân không đâu mà giết chết đồng đội, sau đó tôi trở thành đao phủ của thành phố này, tuy rằng không cần phải chạy trốn giữa những cái mật thất chó má kia nữa, nhưng lại không thể không giết chết những đám người chơi mới đáng thương này… Dù tôi rất thích giết người bằng nhiều cách… nhưng, ở trong mật thất chơi vui hơn nhiều."

Phong Vũ Lam nâng mắt nhìn chằm chằm vào Đoạn Ly, cánh tay khẽ đặt lên sách ma, ngón tay dùm sức đâm vào mép nhọn của quyển sách, giọt máu chảy ra, đồng thời trên sách má cũng xuất hiện một dòng chữ.

Ma chú cậu ấy *đặc biệt bắt đầu, thuật triệu hồi bắt đầu, thời gian tiến hành: mười phút, tiến độ: 1%*

"Tôi giết nhiều người như thế, cũng dùng nhiều cách khác nhau." Đoạn Ly cười lạnh: "Rút gân lột da, đến các cực hình ở thời cổ đại tôi cũng thử qua… nhưng, với cậu… tôi muốn dịu dàng hơn một chút."

Đoạn Ly nói xong, đột nhiên chụp lấy tay Phong Vũ Lam, kéo cậu ấy vào trong ngực sau đó đá bay sách ma, cuốn sách xoay vòng trên mặt đất khiến tro bụi bay khắp nơi, rồi ngừng lại. Đoạn Ly cười lạnh: "Ở trước mặt tôi mà muốn lén lút như vậy sao?"

Phong Vũ Lam tiếc nuối nhìn thoáng qua sách, cười khổ nói: "Tôi thật sự không lén lút được trước mặt anh rồi."

Đoạn Ly vừa lòng nheo mắt, liếm đôi môi đã khô, sau đó nắm tóc Phong Vũ Lam ép cậu ấy ngẩng đầu, Đoạn Ly cúi đầu cắn lên đôi môi hồng nhạt kia.

Động tác của gã rất dịu dàng, gã không ngừng mà vẫn có thể nói: "Tôi từng nghĩ cách cưỡng bức rồi giết chết họ, nhưng chỉ có cậu khiến tôi có hứng thú đó."

Đoạn Ly chỉ nói một câu đã khiến Phong Vũ Lam sợ hãi, nhưng trên gương mặt chẳng có biểu tình gì. Bởi vì Phong Vũ Lam luôn bảo trì trạng thái hóa ma, cũng giống như khi La Giản cầm đao sẽ tiến vào trạng thái chiến đấu vậy, trạng thái này khiến Phong Vũ Lam luôn giữ được tỉnh táo, đầu óc chuẩn xác như máy móc, mỗi một bước đều được tính toán kỹ, cho dù phát triển theo hướng khác, Phong Vũ Lam cũng theo đó tính toán đường đi kiên trì đến cùng.

Không thành công thì hy sinh vì chính nghĩa.

Đoạn Ly kéo cậu ấy vào bụi cỏ, sắc mặt phong Vũ Lam tái nhợt nhưng chẳng ư hử tiếng nào, cũng không vùng vẫy, vì cậu ấy đang giữ thể lực, hy vọng sách ma sẽ triệu hồi ra một thứ gì đó vừa hùng mạnh vừa đáng sợ, ma chú này rất nguy hiểm, bởi vì thân thể của Phong Vũ Lam có thể không chịu nổi áp lực từ tinh thần khiến bản thân phát điên, cũng có thể khiến ngũ tạng của cậu ấy nổ tung hay thất khiếu chảy máu, nhưng Phong Vũ Lam không muốn chết.

Chỉ cần còn cơ hội để cậu ấy sống, Phong Vũ Lam đều muốn thử.

Phong Vũ Lam không may mắn như La Giản, không có tinh thần và thể xác như cậu, có đôi khi còn ngu ngốc hơn cả La Giản. Nhưng không sao, cậu ấy còn niềm tin, chỉ cần thế, những thứ cậu ấy muốn rồi cũng sẽ có được.

Sách ma nằm ở xa vẫn xuất hiện một dòng chữ.

Thời gian tiến hành: Mười phút, tiến độ 68%.

Tôi vẫn muốn sống!

Khoảng khắc đó Phong Vũ Lam gần như đã phát điên, trong mắt tràn đầy tơ máu, vẻ mặt vừa giận dữ lại có vẻ yên lặng, cậu ấy bị Đoạn Ly đè xuống đất, Đoạn Ly có vẻ đã quyết tâm thử cách giết người mới này, gã không thể chờ để lột hết quần áo đối phương, không hề chuẩn bị gì, cứ thế tách chân Phong Vũ Lam ra rồi tiến vào.

Phong Vũ Lam run rẩy, trước mắt tối sầm, đành đau đớn nhắm mắt lại.

—

Ở một nơi khác, La Giản dẫn Thập Tam và Thập Tứ đến miếu Thanh Sơn, đột nhiên nhịp tim La Giản tăng nhanh, quay đầu nhìn ra ngoài, màn đêm đã buông xuống.

"Tình huống có biến." La Giản đột nhiên nhíu mày, quay đầu nói với Thập Tam và Thập Tứ: "Theo tôi."

Nói xong, ba người nhảy khỏi miếu, chân đạp lên tường, La Giản nhìn di động, cậu có đặt một thiết bị định vị lên người A Lam, vì cậu biết — không bao giờ để mất hành tung của đồng đội.

La Giản và Phong Vũ Lam đã gắn bó với nhau hơn hai mươi năm, dù ở mật thất hay hiện thực bọn họ cũng sẽ tiếp tục như vậy. Mặc kệ sau này sẽ thay đổi như thế nào, dù trời có sập xuống cũng không thể phá bỏ sự ràng buộc này, trong hai người không ai biết đây là loại tình cảm gì, nhưng nó đã sinh ra giữa bọn họ.

—

Đoạn Ly rất hưng phấn, gã cũng không biết vì sao mình lại hưng phấn đến vậy, có thể do làm nhục tàn nhẫn thế này khiến máu gã dồn đến não, hoặc có thể do phần thân mềm mại bên dưới khiến gã mê muội. Khiến gã mê muội một cách đáng sợ, gã không chuyển mắt nhìn Phong Vũ Lam, quan sát gương mặt của cậu ấy, như muốn khắc sâu hình dáng của đối phương.

Đoạn Ly cởi áo khoác bọc A Lam lại, sợ nhánh cây hay đất đá làm cậu ấy bị thương, động tác này rất dịu dàng đáng tiếc A Lam nhắm mắt nên không nhìn thấy, nhưng Đoạn Ly không để ý, ôm cậu ấy vào lòng đặt ở tư thế ngồi mà gây sức ép, nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn của đối phương, gã không nhịn được làm nhẹ lại, nhưng dù như vậy dưới thân Phong Vũ Lam vẫn chảy đầy máu.

Tôi sẽ dịu dàng, dịu dàng hơn. Đoạn Ly nói với mình, gã liếm môi Phong Vũ Lam, vuốt ve làn da của cậu ấy, cảm nhận độ ấm và nhịp tim, Đoạn Ly siết chặt Phong Vũ Lam, tựa như muốn nuốt người này vào trong bụng, ăn thịt uống sạch máu cậu ấy, mãi mãi không xa rời.

Thật ra Đoạn Ly đã gặp Phong Vũ Lam từ lâu, lâu đến Đoạn Ly cũng không nhớ rõ. Khi đó Đoạn Ly chỉ hơn mười tuổi, còn là một học sinh vừa tiến vào mật thất, trăm cay nghìn đắng mới có thể trở về hiện thực. Lúc đó Đoạn Ly vẫn bình thường, bởi vì cứ cách mười ngày lại phải thể nghiệm cái chết đến gần mà đau đớn không thôi, gã lại không thể tiết lộ cho người thân hay bạn bè, thời gian trôi qua làm tính cách gã dần dần trở nên vặn vẹo, sau đó người thân vì một tai nạn qua đời, trong một đêm chỉ còn một mình Đoạn Ly lẻ loi, dã thú trong lòng gã cũng theo đó xuất hiện.

Lần đầu tiên Đoạn Ly điên cuồng muốn giết người là ở hiện thực, gã không thành công, gã theo đuôi một người phụ nữ vào một con phố, nhưng giữa đường xuất hiện một đứa bé cản đường gã. Đứa bé đó hình như vừa bị đánh, quần áo dính đầy bùn đất, gương mặt xanh xanh tím tím, lưng đeo túi xách cúi đầu chậm rãi bước đi, bất ngờ va phải Đoạn Ly, ngã ngồi xuống đất rồi không đứng dậy nổi.

Đúng vậy, thật ra đây mới là lần đầu Đoạn Ly và Phong Vũ Lam chạm mặt, chuyện cũ đã qua hơn mười

năm, lâu đến mức giữa hai người chẳng ai nhớ đến.

Đó là khi Đoạn Ly vẫn còn chút lương tâm cuối cùng, gã ôm đứa bé lên phủi đi lớp bụi trên quần áo của cậu ấy, Phong Vũ Lam nhỏ giọng nói cảm ơn, vẻ mặt bình tĩnh đến ngạc nhiên.

"Ai đánh nhóc à?" Lúc ấy Đoạn Ly hỏi thế này, gã quên mất mục tiêu mình đang theo dõi.

Phong Vũ Lam vẫn thế, mặt không thay đổi nói: "Bạn học cùng lớp."

"Bị bắt nạt?"

"Đúng vậy."

"Vậy tại sao không đánh lại bọn chúng?"

"Đánh không lại."

"Cho nên nhóc cam chịu, về nhà khóc nhè với ba mẹ?"

Phong Vũ Lam bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Đoạn Ly thật lạnh lẽo: "Tôi chưa bao giờ chấp nhận số phận."

Đoạn Ly cũng không nghĩ câu nói này trở thành niềm tin, lý trí của gã, dù là lúc điên cuồng nhất hay rơi vào đường cùng trong mật thất, gã sẽ nhớ đến câu nói 'Tôi chưa bao giờ cam chịu', gã sẽ sống sót mà bước tiếp. Dù đã qua nhiều năm, Đoạn Ly chẳng còn nhớ rõ ai đã nói với gã như thế.

Thời gian làm bọn họ quên đi sự tồn tại lẫn nhau, dửng dưng lướt qua nhau, không ai cố nhớ rõ, cho đến khi Đoạn Ly gặp lại Phong Vũ Lam trên một con đường.

Mật thất cho Đoạn Ly nhiệm vụ như kẻ truy sát, đuổi giết những người sống sót. Nhưng Đoạn Ly có một kỹ năng đặc biệt, có thể nhìn thấy cái chết của người chơi. Những người chơi có tử khí dày đặc có khả năng là người sống sót nhất, nên Đoạn Ly sẽ áp dụng những thủ đoạn mạnh mẽ làm ký hiệu trên người bọn họ — đâm bọn họ một đao.

Giữa bọn họ có lẽ là duyên phân.

Dù duyên phận này không có kết cục tốt.

Tiến độ 100%, triệu hồi thành công

29. Chương 29: Hình Viêm

Cuốn sách ma nằm trên mặt đất tỏa ra ánh sáng âm u.

Nhịp tim của Đoạn Ly đột nhiên tăng nhanh, trực giác nhạy bén đang nhắc nhở gã gì đó, gã bình tĩnh đứng dậy mặc quần, sau đó dùng áo khoác bọc Phong Vũ Lam lại ôm cậu ấy chạy sâu vào trong rừng, sau đó dừng lại dưới một gốc cây lớn, nhịn không được vừa ôm vừa hôn, mẹ nó đang phát tiết đến một nửa thì bị cắt ngang, cảm giác tựa như đang rất khát nước thì được uống một hớp, còn chưa đã thì đã bị cướp đi, Đoạn Ly chỉ thấy tim mình như bị ai đó cào ngứa, khiến gã chịu không nổi, khao khát nhìn A Lam cúi đầu hôn môi và mắt của cậu ấy.

Đầu Phong Vũ Lam đau như muốn nứt ra, khẽ co người lại, toàn thân hắn không chỗ nào không nhức mỏi, tuy ý thức không rõ nhưng cậu ấy biết, triệu hồi đã thành công.

Nếu chủ nhân của vật được triệu hồi không thể khống chế, thì nó sẽ tự động thực hiện quy tắc thứ nhất của sách ma — bảo vệ người triệu hồi.

Chỉ cần kiên trì thêm một chút, một chút thôi, cậu ấy có thể thoát khỏi Đoạn Ly có thể tự do, Phong Vũ Lam trong mơ màng tự nói với mình, nhưng thật sự rất khó chịu, tinh thần hao phí quá độ, đầu cậu ấy đau như muốn cậu nứt ra, nơi khó nói còn đau hơn, thần chí không rõ tư duy cứng nhắc khiến Phong Vũ Lam lúc này trở nên thật yếu ớt, nằm trong lòng Đoạn Ly khóc lên.

Phong Vũ Lam rất ít khóc.

Nhưng giờ phút này, chẳng còn cách nào để cậu ấy phát tiết loại đau đớn ấy.

Đoạn Ly phát hiện người nằm trong lòng chợt khóc, gã ngừng lại, chạy vào một cái động nằm sâu trong rừng trốn, ôm Phong Vũ Lam ngồi dựa vào vách tường, ôm chặt cậu ấy, muốn an ủi gì đó nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào.

Cuối cùng chỉ có thể sờ đầu Phong Vũ Lam.

"Đáng lẽ tôi nên giết cậu, vì đây là nhiệm vụ." Đoạn Ly nói với Phong Vũ Lam. Gã nghĩ nghĩ, đưa tay sờ lên cổ Phong Vũ Lam, con người này rất yếu ớt, chỉ cần gã dùng một chút sức cũng đủ để v chết, để cậu ấy đau đớn vì không thể hít thở, rồi chết trong lòng mình.

Nhưng gã làm không được, chỉ cần thấy Phong Vũ Lam khó chịu, Đoạn Ly đã cảm thấy trái tim mình đau đớn một cách kỳ lạ, tuy không dữ dội nhưng luôn bám lấy trái tim gã, khiến gã bực bội đến bất đắc dĩ.

Cảm giác này khiến Đoạn Ly do dự, cúi đầu nhìn Phong Vũ Lam đáng thương rơi nước mắt, cậu ấy bị thương rất nặng, vết thương cũ lại vỡ ra máu tươi nhiễm đỏ cả một vùng áo, Đoạn Ly ôm chặt cậu ấy khẽ

nói: “Đừng khóc.”

Tinh thần của Phong Vũ Lam chưa tỉnh táo, chỉ cảm thấy ấm áp khi có người ôm chặt cậu ấy, nên rụt người về, toàn thân cong như con tôm, ra sức chui vào lòng Đoạn Ly. Chỉ một động tác nhỏ của A Lam đã khiến nội tâm Đoạn Ly ấm áp khác thường, không thể nói rõ đó là cảm giác gì, tựa như trái tim trống rỗng được lấp đầy, nên Đoạn Ly không hề keo kiệt, tất cả quần áo đều dùng để bọc Phong Vũ Lam, rất sợ cái lạnh nhuộm lên cậu ấy.

Ở một nơi khác, La Giản theo định vị tìm được di động của Phong Vũ Lam, điện thoại của cậu ấy rơi trong một bụi cỏ, có lẽ lúc chạy trốn Đoạn Ly đã làm rơi. La Giản phức tạp nhặt di động lên, nhìn xung quanh, sau đó chợt nghe Thập Tam nói: “Nơi đó có một quyển sách.”

Đó là sách ma của Phong Vũ Lam! Bìa sách hiện ra từng đợt ánh sáng âm u, trang sách tự lật sang trang, La Giản cùng Thập Tam Thập Tứ đến gần, trong lúc ba người không rõ chuyện gì đang xảy ra, ánh sáng trên sách ma trở nên chói lọi, một bóng người cứ thế xuất hiện! Bay giữa không trung, tựa như không gian bị xé mở, xuyên qua cửa cấm đi đến thế giới, đến địa cầu này!

Ánh sáng tan đi, bóng người kia càng rõ ràng, La Giản nhìn thoáng qua lập tức ngạc nhiên, cứng ngắc đứng tại chỗ. Trong lòng thật sự không thể tin, người này, người này sao lại xuất hiện ở đây?!

“Anh là ai?” Thập Tứ rất sắc bén, tựa như nhận ra hơi thở không thoải mái, tóc gáy dựng đứng lên, nhanh chóng trốn ra phía sau Thập Tam.

Khách không mời chậm rãi rơi xuống mặt đất, anh đưa lưng về phía La Giản, động tác chậm rãi thong thả, tựa như lúc này mới nhận ra có ba người đứng sau lưng mình, mới từ từ xoay người nhìn La Giản.

Thứ đầu tiên La Giản nhìn thấy là đôi mắt quen thuộc kia, đôi mắt đỏ tươi lạnh lùng tàn nhẫn.

“Là thuật triệu hồi ư?” Khác với sự ngạc nhiên của La Giản, Thập Tứ cảnh giác, Thập Tam có vẻ bình tĩnh hơn, chiếc mặt nạ bảo hộ che khuất vẻ mặt của cậu ta, nhưng đôi mắt không hề dao động. Thập Tam liếc nhìn sách ma, nói với La Giản: “Vũ khí của bạn anh chẳng lẽ là cuốn sách ma pháp?”

“Chắc thế, cậu ấy là ma pháp sư.” Tâm tình La Giản rấtphức tạp, mắt không chuyển hướng nhìn chằm chằm vào kẻ truy sát, anh cũng đang nhìn cậu, trong đôi mắt đỏ máu tràn đầy cảm xúc xa lạ, kẻ truy sát bước đến gần La Giản, Thập Tam Thập Tứ lập tức rút vũ khí đánh giá kẻ truy sát, nghiền ngẫm cách thức tấn công của đối phương.

Nhưng kẻ truy sát không tiến thêm bước nữa, anh nhíu mày lưu luyến không rời nhìn La Giản, vẻ mặt tựa như không tình nguyện, xoay người nhặt sách ma sau đó nhún chân nhảy lên thân cây, chạy về phía đông nam.

La Giản chần chờ trong chốc lát, rút đao ra, nói: “Theo sau!” Nói xong lập tức đuổi theo kẻ truy sát, Thập Tam và Thập Tứ nhìn nhau, không thể không đi theo.

Kẻ truy sát và La Giản đến gần nơi Đoạn Ly đang trốn, đương nhiên Đoạn Ly cũng không phải đèn đã cạn dầu, rất nhanh gã cũng cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ tiến về phía mình, gã nhìn Phong Vũ Lam, Phong Vũ Lam khóc mệt đến thiếp đi, co người lại ngủ thật ngon, Đoạn Ly xé vải băng bó miệng vết thương cho cậu ấy, Phong Vũ Lam đau đến quen rồi, thế mà cũng không tỉnh chỉ hơi nhăn mặt lại.

"Cậu thật sự đã chọc trúng một cái phiền toái lớn cho tôi." Đoạn Ly nhấn nhấn mặt Phong Vũ Lam, cảm nhận hơi thở mạnh mẽ đó ngày càng đến gần, gã chẳng những không sợ hãi ngược lại còn rất hưng phấn, từ khi được mật thất trao tặng cái nhiệm vụ rách nát truy sát những người sống sót, thân phận của gã đã được ngầm thừa nhận 'người chấp hành mật thất' tựa như NPC trong mật thất, nói cách khác gã không còn là người chơi tự do, lúc nào cũng phải chấp hành nhiệm vụ của mật thất, cả ngày đuổi giết mấy tên người mới thật là vô vị! Thật vất vả mới có một đối thủ ngang tầm, tất nhiên phải cực kỳ hưng phấn rồi!

Đoạn Ly chuẩn bị một chút, gã giấu A Lam vào một hốc cây bí mật, như vừa cướp được châu báu cẩn thận cất dấu làm của riêng, sau đó không biết từ đâu lấy ra một thứ nhỏ nhỏ tựa như hạt mầm, chôn xuống đất trước hốc cây.

Sau đó không đến vài giây, trong lớp bùn xuất hiện một nhánh chồi mềm nhỏ, lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy không ngừng tăng trưởng, càng ngày càng lớn, cho đến khi biến thành một cây mây lớn dài nhanh chóng quấn quanh hốc cây cất giấu Phong Vũ Lam, cuốn chặt như đang che chở cho cậu ấy.

Đoạn Ly phủi tay, nghênh ngang cầm đao vẽ trận hình xung quanh mình, sau đó cắm đao vào sâu trong mặt đất, gã nheo mắt yên tĩnh chờ đợi.

Cùng lúc đó, kẻ truy sát cầm sách ma của Phong Vũ Lam, từng bước từng bước đi đến trước mặt Đoạn Ly.

Vặn vẹo tàn khốc và lạnh lùng cùng cực, đối đầu với nhau.

Đoạn Ly đánh giá kẻ truy sát, đột nhiên cười lạnh ra tiếng, tựa như nhìn thấy chuyện gì đó rất buồn cười, gã nói: "Thì ra là anh."

La Giản ở phía sau nghe thế lập tức nhìn về phía này, trong lòng kinh ngạc, chẳng lẽ Đoạn Ly biết kẻ truy sát?

Kẻ truy sát không nói gì, đôi mắt đỏ nhìn chằm chằm vào Đoạn Ly, cảnh giác đến trước nay chưa từng có.

"Thật đáng tiếc, thế mà anh lại biến thành thế này." Đoạn Ly cầm đao trong tay, đứng im tại chỗ, tựa như tiếc nuối thở dài lại tựa như đang châm chọc cười nhạo: "Tôi nên gọi anh là gì mới được đây? Người từng là đội trưởng của tôi — Hình Viêm."

Anh ta tên Hình Viêm. La Giản đứng phía sau kẻ truy sát, bởi vì một câu nói mà thất thần, nghe tên của kẻ truy sát từ trong miệng người khác, chẳng biết vì sao La Giản lại thấy phức tạp, cậu tiến lên một bước cao giọng nói với Đoạn Ly: "A Lam đâu? Anh giấu cậu ấy ở đâu?"

Đoạn Ly liếm môi nói: “Chết rồi.”

La Giản nhíu mày: “Không thể nào.”

“Không có gì là không thể.” Đoạn Ly mở bàn tay ra, mỉm cười.

“Chắc chắn không thể, nếu người triệu hồi đã chết thì những vật được triệu hồi sẽ tự động trở về không gian.” Thập Tam đột nhiên bước đến đứng bên cạnh La Giản, chỉ vào kẻ truy sát nói: “Chỉ cần người này còn ở đây, bạn của anh vẫn chưa chết.”

“Nhóc có vẻ hiểu biết rất nhiều.” Đoạn Ly nhìn thoáng qua Thập Tam, mỉm cười: “Nhưng nhóc không biết? Cho dù người triệu hồi có chết, chỉ cần vật triệu hồi mạnh mẽ thì có thể cưỡng chế ở lại không gian này.”

“Huống chi…” Đoạn Ly nhìn chằm chằm kẻ truy sát, cười lạnh: “Người này từng là đội trưởng của tôi, mà bây giờ anh ta chỉ còn là một kẻ truy sát không có trí nhớ của mình.”

“Anh không cần phải gạt tôi.” La Giản cắt ngang lời Đoạn Ly đang nói, cậu nhíu mày: “A Lam cho tôi một ma chú nhỏ, chỉ cần cậu ấy xảy ra chuyện thì tôi sẽ cảm giác được, tuy không thể xác định vị trí cụ thể của cậu ấy, nhưng tôi biết cậu ấy ở gần đây.”

Đoạn Ly bất đắc dĩ lắc đầu, không phản bác nhưng giọng nói lạnh lùng tựa băng: “Được rồi, vì sao cậu lại chấp nhất với cậu ta như vậy? Bạn bè… không phải dùng để phản bội sao?”

30. Chương 30: Chiến Đấu

“Bạn bè là dùng để phản bội? Là ai dạy anh cái suy nghĩ chó má này vậy?” La Giản vừa nghe lập tức nổi giận, lập tức phản bác.

Đoạn Ly nghiêng đầu liếc nhìn kẻ truy sát, cười lạnh: “Chính là người bên cạnh cậu đó, người từng là đội trưởng của tôi, một lần rồi lại một lần dạy cho tôi.”

La Giản hoảng sợ, quay đầu cẩn thận quan sát kẻ truy sát, Hình Viêm vẫn không thay đổi, không nói cũng chẳng rằng, đối với lời Đoạn Ly nói không hề có phản ứng, thật ra không cần phải thế vì kẻ truy sát không có tình cảm của con người, bọn họ chỉ là một công cụ dùng để giết người chơi mà thôi.

“Những kẻ truy sát trong mật thất đều từng là những người chơi đứng ở nơi cao nhất, số người chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, không ai không một tay che trời, hô mưa gọi gió.” Đoạn Ly vuốt ve mặt đao, nhìn về phía La Giản, tiếp tục cười lạnh: “Cậu là La Giản đúng không? Tôi khuyên cậu một câu, nên tránh xa gã đàn ông bên cạnh mình đi, anh ta thật sự là con quỷ ác độc nhất, thành tựu anh ta có đều dùng mạng người để bước lên, cuối cùng cũng có ngày anh ta bị trừng phạt, bị mật thất hủy diệt tư cách làm con người, biến thành bộ dáng thế này. Nghĩ đến cũng lạ, thứ này cũng giống như một cái vũ khí hình người,

mật thất thả ra chẳng lẽ muốn anh ta hủy diệt nhân loại?"

La Giản nghe lời Đoạn Ly nói thật chẳng biết trả lời thế nào, trong lòng phức tạp vô cùng, cậu biết kẻ truy sát rất hung tàn, mình nên cách xa anh ta mới đúng, không nên ôm ảo tưởng không thực tế, giữa bọn họ không thể có quan hệ.

"Nếu anh ta là một vũ khí hình người, vậy anh thì sao?" Thập Tam kéo mặt nạ, lạnh lùng nói.

"Tôi?" Đoạn Ly híp mắt nghĩ nghĩ, cười rộ lên: "Tôi chỉ hứng thú với giết người mà thôi."

"Tóm lại là cặn bã xã hội, là đối tượng cần bị tiêu diệt đúng không." Thập Tam giơ nỏ.

Đoạn Ly liếm môi, nửa gương mặt xấu xí tà ác vặn vẹo: "Kẻ giết người người giết ta, chỉ cần nhóc làm được, mấy cậu chặt tôi làm tám khúc cũng được."

Nhân số đội ngũ trong mật thất cao nhất chỉ có ba người, nhưng đó chỉ giới hạn trong những người chơi mới, khi một người trong đội đã vượt qua năm cửa ải, thì đội ngũ sẽ được một quyền hạn, đội viên có thể bỏ phiếu bầu ra một đội trưởng, đội trưởng không những được đặt tên cho đội ngũ của mình, còn có thể mở rộng nhân số thành năm người. Đồng thời, khi đội ngũ đầy đủ, sẽ được đưa vào 'Chiến trường mật thất'.

'Chiến trường mật thất', thật ra chỉ là một cái — đoàn chiến.

Lấy bối cảnh là một mật thất kín, để hai hoặc hơn hai đội vào, chỉ cần lấy điều kiện 'giết chết đối phương sẽ có thưởng lớn', con người sẽ không từ thủ đoạn dành lấy. Chiến đấu bắt đầu, mật thất được thưởng thức cả một bữa tiệc ngon lành.

Nhưng như vậy cả đội đều sẽ rơi đài, nguyên nhân rất đơn giản, sau khi cả hai chiến đấu dữ dội, đội thắng cuộc cũng chỉ còn lại tàn binh, sức mạnh giảm xuống không thể phá giải mật thất, hoặc bại trong tay quái vật, có được phần thưởng nhưng lại không tìm thấy 'cửa' để về!

Cuối cùng chỉ có thể mãi mãi ở lại mật thất.

Cho dù đứng ở nơi cao nhất cũng không thể thoát khỏi số phận này, quá mạnh cũng không phải chuyện tốt, mật thất tiếc những người chơi mạnh mẽ chết đi, nên giữ lại sức mạnh và thân thể của họ, hủy diệt ý chí của bọn họ khiến bọn họ trở thành cái gọi là 'kẻ truy sát'.

Từ những người ở nơi cao nhất, trở thành công cụ giết người.

Đoạn Ly và Hình Viêm chính là ví dụ điển hình trong đó, chẳng qua Đoạn Ly may mắn hơn gã đạt được một đạo cụ quý hiếm 'hận thù sống lại' trong mật thất, có thể thoát khỏi 'chiến trường mật thất', nhưng vì đã chết nên bị tước đoạt thân phận 'người chơi', trở thành kẻ truy sát những 'người sống sót' ở hiện thực.

Khác với may mắn của Đoạn Ly, Hình Viêm hoàn toàn bị mất đi ý chí của con người, chỉ có ý nghĩ 'giết' trong đầu, ngay qua ngày đi lại giữa các mật thất khác nhau, nghe theo chỉ thị của mật thất tàn sát từng người chơi, cho đến ngày nào đó vừa vô tình lại trùng hợp gặp La Giản.

Sự việc cứ vậy phát triển cho đến tình trạng bây giờ, mật thất vẫn cứ hấp thu người người, khiến những người chơi đáng thương đau đớn giãy dụa.

"Tôi thật sự muốn cho các cậu một lời khuyên." Đoạn Ly một mình đối diện với bốn người nhưng không chút sợ hãi, vẫn như cũ kiêu ngạo đến cuồng vọng: "Truy sát người sống sót là nhiệm vụ của tôi, trong hai mươi bốn giờ, chỉ cần mục tiêu của tôi không chết, tôi cũng không chết!"

Những lời này khiến La Giản hiểu ra: "Như vậy ý anh là, A Lam vẫn chưa chết?"

Đoạn Ly trả lời: "Yên tâm, chờ giải quyết các người xong, cậu ấy sớm muộn gì cũng là con mồi của tôi."

Không chết thì tốt, điều này khiến La Giản thoáng yên tâm, nhưng sau đó không thể không nhíu mày, việc cấp bách trước mắt là phải giải quyết Đoạn Ly, nhưng nếu đúng như gã không chết thì việc này rất rắc rối, bây giờ trời đã tối, đứng trong rừng còn chẳng thấy năm ngón tay, thời hạn chỉ có hai mươi bốn giờ, cách bình minh còn hơn mười tiếng, rất lâu, La Giản lo lắng nhìn Hình Viêm, âm thầm cắn răng, có thể kéo dài thì cứ kéo, nhất định phải cướp A Lam về.

Hình Viêm lại không lo nhiều như thế, anh ta thuận tay vứt sách ma đến gần chỗ La Giản sau đó rút đao đi về phía Đoạn Ly.

Đoạn Ly lùi ra sau nửa bước, lưỡi đao xoay ra sau thân thể nghiêng về phía trước, tầm mắt không chuyển quan sát Hình Viêm, nhìn anh từng bước đến gần, yên lặng tính toán khoảng cách và cách tấn công, đưa mọi thứ tập trung về bản năng, chỉ còn lại trận chiến và sống chết.

Đoạn Ly và Hình Viêm chiến đấu La Giản không tham gia, bởi vì trời đã tối, đao kiếm không có mắt, mù quáng gia nhập chỉ khiến cục diện này thêm rối loạn, nên La Giản và Thập Tam Thập Tứ chia nhau ra đi tìm Phong Vũ Lam, nhưng tìm xung quanh vẫn không thấy bóng dáng của hắn.

Bên kia Hình Viêm và Đoạn Ly đánh càng ngày càng dữ dội, bọn họ thể hiện đầy đủ các loại sức mạnh không phải của con người, nhảy nhót trên cây, lấy trình độ của La Giản hoàn toàn không thấy rõ động tác giữa hai tên biến thái này, La Giản cũng chẳng muốn nhìn, nhưng hai kẻ biến thái này quá hung hãn, trong lúc Đoạn Ly dùng đao ngăn cản tấn công của Hình Viêm, gã dùng chân đá bay anh ta đi, bay chỗ nào không bay lại bay đến trước mặt La Giản, anh hoàn toàn chẳng có việc gì ngoại trừ quần áo dính một chút bụi, anh ta đứng lên lập tức nhìn thấy La Giản.

Hình Viêm ngẩng đầu nhìn Đoạn Ly, khoảng cách giữa hai người khá xa, anh nghĩ nghĩ, nghênh ngang đi đến trước mặt La Giản, La Giản bị anh ta làm hoảng sợ rụt rè đứng tại chỗ, Hình Viêm vươn tay đặt lên vai La Giản, sau đó La Giản đỏ mặt nhìn gương mặt của Hình Viêm đến gần.

Anh ta làm gì vậy?! Không phải đang đánh nhau rất dữ dội sao?! Vì cái lông gì không đánh tiếp mà lại làm chuyện này với mình!! Anh ta thật sự là đàn ông sao? Rõ ràng không khoa học!! La Giản yên lặng mắng chửi, lại bị cảm xúc trên môi làm cho cả người cứng đờ, Hình Viêm tựa như hôn cậu đến nghiện, ôm thắt lưng La Giản không buông, cho đến khi Đoạn Ly đến gần mới lưu luyến buông ra cuối cùng còn muốn cắn cằm La Giản.

La Giản vẫn không nhúc nhích, trong lòng cực kỳ rối rắm, cho đến khi Hình Viêm thả cậu ra lại tiếp tục đánh nhau với Đoạn Ly, La Giản không thể không thoát khỏi loại mâu thuẫn này, cậu chợt nhớ đến lời Đoạn Ly nói, kẻ truy sát thật sự không có tình cảm của con người à? Có thật đã bị hủy hết ý chí không?

Nếu Đoạn Ly nói là sự thật, vậy hành vi của Hình Viêm phải giải thích như thế nào?

La Giản tiếc nuối hít một hơi, lúc này đành phải đến đâu tính đến đó, bản thân cậu còn khó bảo toàn không rảnh để suy xét vấn đề của kẻ truy sát, trước hết cậu phải cứu Phong Vũ Lam về.

Đương nhiên, ngoài ý muốn rất nhiều đó là Phong Vũ Lam ngủ trong hốc cây đã tỉnh lại, đầu cậu ấy đau dữ dội, dù sao vật triệu hồi càng mạnh càng khiến tinh thần của cậu ấy mài mòn nghiêm trọng, Phong Vũ Lam cảm thấy đầu mình như sắp nổ tung, đau không chịu nổi.

Phong Vũ Lam vừa tỉnh thì phát hiện mình nằm trong một hốc cây chật chội lập tức hoảng hồn, trạng thái hóa ma duy trì không lâu lắm, A Lam cực khổ bóc vỏ cây trong động chỉ kém không réo gọi gắp nơi, tuy thế cũng đủ để La Giản phát hiện, cậu vội chạy đến bên cạnh cẩn thận quan sát dây mây.

“Dây leo này lớn quá vậy.” La Giản sờ sờ nơi bị kẻ truy sát cắn, đánh giá.

“Hu hu–” Phong Vũ Lam thật sự bắt đầu gào khóc.

“A Lam?” La Giản nghe thấy tiếng Phong Vũ Lam lập tức nằm xuống đất.

“A Giản cậu đến rồi, tớ chờ cậu đến sông cạn đá mòn, tận thế cũng đến luôn rồi!” Phong Vũ Lam tìm được đối tượng dựa dẫm, lập tức khôi phục bản tính, bắt đầu đùa giỡn.

“Yên tâm, tận thế không đến nhanh vậy đâu.” La Giản vừa nghe Phong Vũ Lam nói chuyện thì an tâm, sau đó bắt đầu bóc dây mây bám trên cây ra, còn chưa hành động đột nhiên nghe Phong Vũ Lam nói: “A Giản, có phải bên ngoài có rất nhiều dây leo không?”

“Đúng vậy, sao cậu biết…?

“Đừng chạm vào chúng!” La Giản còn chưa nói xong, Phong Vũ Lam đã lớn tiếng cắt ngang, cao giọng quát: “Đừng chạm vào, mau rời khỏi đây!”

Nhưng Phong Vũ Lam đã chậm, La Giản đã nằm lên nó từ lâu, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì những dây leo tựa như có sinh mạng, mọc ra từng cái xúc tua lớn như quái vật, múa may cuồn loạn! Từng dây quấn lấy thân thể La Giản, siết chặt!

"Shit!" La Giản mắng một tiếng. Phong Vũ Lam ở bên trong nghe âm thanh cũng biết chuyện gì đang xảy ra, cậu ấy bất đắc dĩ thở dài: "Tớ cũng bị trói lại, mới đầu còn tưởng là rắn làm tớ không dám động đậy luôn."

31. Chương 31: Tóm Gọn

Làm sao bây giờ?" La Giản rút đao ra cứa lên dây mây… đậu xanh rau má cái dây này lớn chi cho dày vậy! La Giản rối rắm dùng sức đâm chọt, đám dây leo như biết đau, rung hai cái, La Giản nhìn mà cả người nổi dầy da gà.

Hai anh em Thập Tam Thập Tứ đi tìm theo hướng ngược lại của La Giản, kẻ truy sát và Đoạn Ly đang đánh nhau, Phong Vũ Lam thì bị nhốt trong hốc cây nên La Giản không biết tìm ai để giúp đỡ, dây mây cứng rắn hơn cậu tưởng, đến cây đao chém sắt như chém bùn này cũng không làm gì được, và rõ ràng chúng nó không phải đồ vật của thế giới này, đời nào lại có dây mây biết nhúc nhích? Chỉ sợ là do Đoạn Ly cố ý đặt ở đây.

"A Lam, cậu không sao chứ?" La Giản bị dây mây treo trên cây, trời đất đảo ngược trong tầm mắt của cậu, máu dồn lên não khiến La Giản tỉnh táo, đầu tiên phải xác định tình trạng của Phong Vũ Lam.

Tình trạng của cậu ấy không được tốt lắm, mất máu quá nhiều cộng thêm tinh thần hao tổn quá độ, cũng may giấc ngủ vừa rồi giúp cậu ấy khôi phục tinh thần, thất khiếu không chảy máu đến chết, nhưng cứ như vậy cũng không chịu được bao lâu. Phong Vũ Lam cũng biết tình cảnh của mình nguy hiểm thế nào, nói với La Giản: "Đừng để ý đến tớ, tớ ở đây cũng xem như an toàn, cậu nghĩ cách thoát khỏi dây mây sau đó tìm sách ma về cho tớ, đầu tiên phải dừng thuật triệu hồi, nó tốn quá nhiều tinh thần lực, nếu tiếp tục đầu tớ sẽ nổ tung mất."

La Giản dừng một chút, nói: "Kẻ truy sát là do cậu triệu hồi đến?"

"Kẻ truy sát?" Phong Vũ Lam chóng mặt hoa mắt, lắc đầu: "Thuật triệu hồi chỉ tùy ý gọi một loại sinh vật nào đó ở trong mật thất… May mắn thì có thể gọi ra một con boss nghịch thiên nào đó, xui thì chỉ gọi được một tiểu lâu la… Nhưng lần đầu tiên triệu hồi có thể gọi được kẻ truy sát, tớ có nên đi mua xổ số không?"

"Đâu chỉ mua xổ số, cậu tuyệt đối có thể trúng độc đắc! La Giản cười khổ: "Kẻ truy sát cậu triệu hồi chính là người lần trước chúng ta gặp."

"Hửm… lại là tên đó?" Phong Vũ Lam cào cào vỏ cây, bỗng nhiên cười gian trá: "A Giản, có lẽ là nhờ sự may mắn của cậu đó?"

Đương nhiên, mặc kệ thế nào cũng có kẻ truy sát cuốn lấy Đoạn Ly, Phong Vũ Lam tạm thời không có

nguy hiểm, tinh thần lực tiêu hao có thể dùng giấc ngủ bổ sung, cậu ấy chỉ cần nằm trong hốc cây ngủ là được. Hai người thương lượng với nhau, quyết định giao mọi chuyện cho La Giản, A Lam có thể tiếp tục ngủ, mà La Giản phải bắt đầu lăn lộn dày vò đám dây mây.

Cây mây này rất rắc rối, nhưng cũng may nhiệm vụ của nó chỉ là bảo vệ cái cây và Phong Vũ Lam, chỉ cần không chủ động tấn công nó cũng sẽ không để ý đến ai, La Giản thử vài lần mới nắm giữ được nguyên tắc này, cậu điều chỉnh hô hấp sau đó thả lỏng cơ thể, khoảng mấy phút sau dây mây bắt đầu buông lỏng, La Giản nhẹ nhàng từ dây mây trượt xuống, lăn một vòng dưới đất khiến quần áp dính đầy bùn.

La Giản thầm mắng, xoay người vội đứng dậy cách xa đám dây mây này, sau đó La Giản hô: "Cậu chờ nhé, tớ nhất định quay về cứu cậu."

Phong Vũ Lam không trả lời, có lẽ đã ngủ mất rồi. La Giản không ngừng lại, lập tức quay người chạy đi. Xa xa truyền đến tiếng nổ mạnh, không biết Hình Viêm và Đoạn Ly đánh đến mức nào mà có thể gây nổ, La Giản chạy xuyên qua cánh rừng đến nơi phát ra âm thanh.

Trước tiên cậu phải tìm được kẻ truy sát, lấy lại sách ma. Kết quả tốt nhất kẻ truy sát giết bà tên Đoạn Ly kia đi, mắc công thứ này lại truy sát bọn họ lần nữa, còn nếu đúng như Đoạn Ly đã nói, mục tiêu không chết gã cũng không chết thì cách tốt nhất là cướp vũ khí của gã rồi trói gã lại.

La Giản vừa suy nghĩ vừa chạy đi, trùng hợp gặp Thập Tam và Thập Tứ, hai anh em nói với La Giản: "Chúng tôi đi rất lâu nhưng không tìm thấy bạn của anh."

"Không cần tìm nữa, A Lam rất an toàn, tạm thời không cần phải lo lắng." La Giản nói xong, quay đầu nhìn Thập Tứ, vũ khí của Thập Tứ rất hiếm thấy, là một cây roi dài năm sáu mét, La Giản nhìn vũ khí của cô bé rất lâu khiến cô bé rất khó chịu, nhăn mặt nói: "Nhìn cái gì? Đừng thấy nó dài, tôi vẫn có thể sử dụng thuần thục!"

La Giản chớp chớp mắt, đi đến ngồi xuống trước mặt cô bé, Thập Tứ rất nhỏ nhắn, tóc ngắn, đôi mắt đen linh động, lớn lên cực kỳ xinh đẹp, La Giản nhịn không được đưa tay sờ đầu cô bé, Thập Tứ cũng không tránh, rất ngoan ngoãn.

La Giản nhìn một lúc cũng không nhận ra cô bé này là người chơi đã trải qua bốn cửa ải của mật thất, cậu suy nghĩ, hỏi: "Nhóc đi một mình hay có đội ngũ?"

Cô nàng cũng chớp mắt, trả lời: "Tôi và anh hai đi cùng nhau."

La Giản ngẩng đầu nhìn Thập Tam: "Vậy cậu cũng đã trải qua bốn ải mật thất?"

Thanh niên đeo mặt nạ bảo hộ lắc đầu: "Đúng ra là năm lần, lần đầu là tôi vào mật thất, sau đó em tôi cũng được chọn, tôi không yên tâm nên quyết định tổ đội với nó."

"Vậy nhóc có lẽ sẽ làm được." La Giản lại sờ đầu cô bé, nói tiếp: "Dùng dây thừng trói Đoạn Ly, được không?"

"Không phải dây thừng mà là roi! Nó cũng có tên! Tôi gọi nó là Elizabeth! Anh phải tôn trọng Elizabeth!" Cô nhóc vừa nghe La Giản nói lập tức nổi giận, còn ra vẻ việc này rất quan trọng, La Giản thật không còn lời gì để nói nhìn thoáng qua cây roi trong tay cô bé, thỏa hiệp: "Được rồi, vậy nhờ Elizabeth nhà em giúp một việc, trói cái tên biến thái kia lại, được chứ?"

Tiểu Thập Tứ lúc này mới kiêu ngạo đồng ý yêu cầu của La Giản. Thập Tam cười làm lành, nói: "Tính cách của em tôi không tốt lắm, à... với lại vũ khí của nó có ý thức tiêng, nên nó mới đặt tên cho vũ khí của mình."

Ý thức riêng? La Giản dừng lại, bỗng nhiên nghĩ đến cuốn sách ma của Phong Vũ Lam.

Đoạn Ly và kẻ truy sát vẫn đang đánh nhau, thực lực giữa hai bên thật ra chẳng kém gì, huống chi trước kia bọn họ còn cùng một đội, hiểu rất rõ thủ đoạn và sức lực của đối phương, người này chẳng làm gì được người kia, dù Hình Viêm bị cướp đi trí nhớ và ý thức của mình, nhưng vẫn giữ kỹ xảo chiến đấu đó, anh và La Giản đều có cùng loại vũ khí là thanh đoản đao, tốc độ cực nhanh cực linh hoạt, đao pháp tinh chuẩn một nhát đã mất mạng, anh ta còn có một loại pháp thuật di thuấn, bỗng nhiên biến mất, đi đến góc chết của tầm mắt sau đó xông tới đâm một đao vào lưng bạn, tựa như thích khách hay sát thủ vậy.

Đương nhiên, đó là những gì Hình Viêm thể hiện ra ngoài, còn việc anh ta còn kỹ xảo hay sức mạnh nào khác hay không thì vẫn chưa biết được.

Về phần Đoạn Ly, đao pháp của gã hoàn toàn khác hẳn kẻ truy sát, gã dùng trường đao tựa như một chiến sĩ, vững chắc như núi. Gã có một loại kỹ năng là giải phóng, bình thường luôn ở giai đoạn một, khi giai đoạn hai được giải phóng, tốc độ và sức mạnh của gã bùng nổ, nhưng cũng có hạn chế, giai đoạn hai không tồn tại quá mười phút, giai đoạn ba chỉ tồn tại trong năm phút, giai đoạn bốn hai phút, giai đoạn năm chỉ được vài giây.

Với lại ở ngoài hiện thực, mật thất sẽ kiềm chế người chơi, sức mạnh bọn họ sử dụng chỉ đạt được 20%. Không công bằng nhất là, gông xiềng này nhằm vào những người chơi thiên về ma pháp, sức mạnh có thể phát huy không đến 10%, có lẽ ma pháp quá mức ảo diệu, nên không có tác dụng quá nhiều ở hiện thực.

Nó hạn chế trình độ phát huy của Hình Viêm và Đoạn Ly, cũng vì vậy chiến đấu mới không dứt, nhưng hai đối thủ sức mạnh tương đương nhau, nếu không phân thắng bại thì chỉ có thể cùng đến chỗ chết. Khi La Giản chạy đến nơi, song phương cùng đâm đao vào ngực nhau.

Cổ tay Đoạn Ly dính đầy máu tươi, gã cúi đầu nhìn lưỡi đao đi sâu vào ngực mình, lại nhìn miệng vết thương của đối phương, khóe miệng tràn ra một dòng máu, nói: "Trật rồi, cách tim chỉ một chút, anh không giết tôi, tôi cũng không thể giết được anh."

Mặt Hình Viêm không đổi sắc, cũng không lộ ra chút gì gọi là đau đớn, có lẽ vật lộn với sinh tử với anh thường như cơm bữa, chiến đấu đến chết lặng, máu chảy hết, cũng vô tình.

La Giản nhìn cảnh này, chẳng biết tại sao lại cảm thấy thở không nổi, điều này làm tư duy của cậu hỗn loạn vài giây, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, Đoạn Ly và Hình Viêm vẫn giữ tư thế đó, hai người không ai động đậy, La Giản biết việc này rất hiếm có, vội nói với Thập Tứ: "Cơ hội tốt, trói Đoạn Ly lại!"

Thập Tứ gật đầu, hất roi về phía Đoạn Ly, Đoạn Ly hừ lạnh một tiếng, đột nhiên nhấc chân đá vào bụng Hình Viêm sau đó rút đao ra, Hình Viêm cũng không dễ đối phó, rõ ràng anh ta biết ý đồ của La Giản, đột nhiên nắm áo Đoạn Ly kéo mạnh về phía mình, sau đó cây roi trói cả hai người lại với nhau.

Thập Tứ nhăn mặt, nghiêm túc nói với La Giản: "Không phải do tôi và Elizabeth! Là hai người bọn họ cứ lộn xộn, tôi đành phải trói cả hai lại!"

"Như vậy cũng được." La Giản dở khóc dở cười, nhìn hai kẻ nguy hiểm bị trói chặt cũng yên tâm, nhanh chóng nhào đến trước mặt Đoạn Ly và Hình Viêm cướp đao của bọn họ.

Đoạn Ly và Hình Viêm bị trói theo kiểu lưng dựa lưng, hai người dùng sức giãy dụa, dây roi trói bọn họ là vũ khí rất có linh tính, tay chân đều bị quấn mấy vòng, càng giãy dụa càng siết chặt, Đoạn Ly cười nói với Hình Viêm: "Đội trưởng, khi con rắn của anh quấn lấy người ta cũng thế này phải không?"

Hình Viêm không nói, ngẩng đầu nhìn La Giản.

La Giản không nhìn Hình Viêm, cố gắng tìm tòi trên người kẻ truy sát, sau đó lấy được cuốn sách ma, nhưng khiến La Giản xấu hổ chính là tay cậu trong lúc vô tình chạm phải hai má của Hình Viêm, Hình Viêm đột nhiên nghiêng mặt liếm vào lòng bàn tay của cậu, La Giản lập tức bị kích thích đến cả người run lên, nhanh chóng lấy sách ma chạy xa.

Sau đó cậu thở ra một hơi, nhìn Hình Viêm lại nhìn Thập Tứ: "Thập Tứ, có thể chỉ trói mình Đoạn Ly, thả kẻ truy sát ra được không?"

"Không được, muốn thả thì phải buông roi, khi đó tên kia cũng sẽ thừa cơ hội trốn thoát." Thập Tứ rất thông minh, ánh mắt nhìn qua nhìn lại giữa Đoạn Ly và Hình Viêm, khẽ nhíu mày, cô bé rất mẫn cảm, nhìn qua đã nhận ra sát khí của hai người rất nặng, nhất định đã giết không ít người.

32. Chương 32: Cây Sinh Tử

Kẻ truy sát và Đoạn Ly tuyệt đối là hai tên quái vật, trên ngực bị đâm một lỗ, máu chảy đầy người nhưng không ai than đau, vẻ mặt như chẳng có gì, phải nói thể chất tốt đến kỳ lạ, chẳng bao lâu thì máu không còn chảy nữa, vết thương tựa như đang khép lại, chỉ cần không tổn hại đến những nơi yếu ớt thì bọn họ gần như là bất tử.

La Giản không biết nên xử lý bọn họ như thế nào, cậu chăm chú nhìn vào kẻ truy sát, cuối cùng nghĩ đến Phong Vũ Lam còn nằm trong hốc cây, cậu thở dài, đi đến trước mặt Đoạn Ly, ngồi xuống nói: "Tôi biết anh giấu A Lam ở đó, tôi chỉ nói một câu, tháo đám dây leo chết tiệt đó ra."

Đoạn Ly dữ tợn ngẩng mặt, nhìn La Giản cười lạnh: "Cậu nghĩ tôi có làm vậy không?"

"Không cần nghĩ cũng biết." La Giản cười chế giễu, tiếp tục nói: "Vậy phải dùng chút thủ đoạn rồi."

"Ha, cậu định tra tấn tôi à?"

"Tôi đâu có lạnh lùng như anh." La Giản đứng lên nói với Thập Tứ: "Kéo bọn họ theo."

La Giản dẫn Thập Tam Thập Tứ, Thập Tứ kéo theo kẻ truy sát và Đoạn Ly đến trước hốc cây Phong Vũ Lam đang bị nhốt, dây leo quấn từng vòng lớn trên thân cây, nhiều đến mức tạo ra cảm giác cực kỳ quỷ dị.

Khi đám người La Giản đến gần, dây leo cũng ý thức có nguy hiểm, bắt đầu vặn vẹo lung tung, càng quấn chặt thân cây, nhưng việc nghiêm trọng nhất là nó không chỉ quấn quanh một thân cây, còn đang dần dần lan rộng đến xung quanh, cho đến khi khắp nơi chứa đầy dây leo, nhìn thôi cũng khiến da đầu run rẩy.

Thập Tam cũng có dịp để thể hiện, không biết cậu ta lấy cây nỏ từ đâu ra, cài tên, không biết trên tên có chứa gì, khi cậu ta bắn trúng dây leo, thân cây lập tức bùng lửa, nuốt trọn từng đoạn dây leo, mà chúng cũng tựa như bị phỏng vùng vẫy khắp nơi.

"Hỏa khắc mộc, dù trên dạng thực vật gì cũng có hiệu quả." Thập Tam nói: "Trong mật thất tôi chưa từng nhìn thấy loại thực vật thế này, nhưng có lẽ đều giống nhau."

Cây thật sự sợ lửa, nhưng dây leo kỳ quái này lại có vẻ khác thường, trong lúc ngọn lửa bùng cháy, La Giản và mọi người kinh ngạc phát hiện, một dây mây lớn nhất nhấc lên, bên dưới là một cái miệng đầy máu, không mắt không mũi mà chỉ có miệng! Răng nanh sắc bén dính đầy chất nhầy, đáng sợ nhất là cái miệng đó không chút do dự cắn đứt nơi bị lửa đốt, nuốt trọn vào bụng!

"Xem ra không phải dễ đối phó." Thập Tam thay một cây tên khác, ngọn lửa hơi khác ban nãy, La Giản thấy trên cây tên có một chất lỏng màu xanh lá, không biết tác dụng của nó là gì.

"Dây leo này không giống như thực vật mà giống một loại sinh vật hơn, như vậy tôi phải thử bằng nhiều cách." Thập Tam rất có kinh nghiệm, không hổ là cao thủ đã trải qua năm cửa ải của mật thất, vì cậu ta đeo mặt nạ bảo hộ nên không thể nhìn rõ vẻ mặt, nhưng đôi mắt lộ ra bên ngoài rất sắc bén.

"Vô dụng thôi, loại cây mây này này ngũ độc bất xâm lửa ngục khó nhập, có năng lực tự chữa trị rất mạnh."

Lúc này Đoạn Ly đột nhiên mở miệng nói, trên mặt vẫn là nụ cười dữ tợn ấy, tựa như lúc nào cũng phải khiến người khác cảm thấy xấu xa mà sinh ra sợ hãi. Đoạn Ly khinh thường nhìn Thập Tam, cười lạnh: "Loại cây này là sinh vật quý giá hiếm có mà mật thất cho, gọi là 'cây sinh tử', chỉ cần chỉ định mục tiêu, sau đó chôn mầm gần người đó, như vậy… dù có chết nó cũng sẽ quấn lấy mục tiêu… không biết mấy cậu từng nghe qua câu nói này chưa — dây sinh cây chết quấn đến chết, cây chết dây sống cũng không buông — có lẽ chính là ý này."

“Vậy phải làm thế nào mới diệt được nó?” La Giản nhíu mày liếc nhìn Đoạn Ly, lại mất tự nhiên nhìn sang Hình Viêm.

“Muốn biết à?”

“Đương nhiên.”

“Thật ra cậu không cần lo lắng, tuổi thọ của cây sinh tử rất ngắn, chỉ qua một đêm, bình mình ngày mai nó sẽ chết.” Đoạn Ly như có điều suy nghĩ, cười đến gian trá: “Nhưng nó có một đặc điểm nhỏ, khi nó chết, nó cũng sẽ đem theo mục tiêu của mình.”

Lời của Đoạn Ly khiến La Giản kinh ngạc, quay đầu trừng gã: “Bình minh đến cũng đã qua hai mươi bốn giờ, thì ra anh đã tính toán ngay từ đầu, dù anh có rơi vào bẫy thì mục tiêu của anh — A Lam vẫn sẽ chết?!”

Đáy mắt của Đoạn Ly lướt qua ánh sáng khát máu, tiếng cười chói tai làm người ta phải phát run: “Tôi là sát thủ, cậu nghĩ tôi sẽ để mục tiêu của mình chạy thoát sao? La Giản, muốn đấu với tôi, cậu còn non lắm!”

La Giản hiển nhiên rất giận, đột nhiên rút đao ra, ánh sáng lướt qua, trên gương mặt của Đoạn Ly lập tức xuất hiện một vệt máu. Thập Tam vội vươn tay ngăn cản La Giản, nói: “Đừng xúc động, dù giết gã có thể làm anh hả giận, nhưng bạn anh không thể cứu được.”

“Vậy cậu nói chúng ta phải làm sao?”

“Lấy độc trị độc, nếu gã nói cây mây kia lợi hại như thế, thì lấy gã làm mồi dụ.”

La Giản gật đầu, một mặt hung tàn của cậu đã dần dần bại lộ, cậu trừng mắt nhìn Đoạn Ly, trầm giọng nói: “Nếu anh tự tin như thế thì, tôi cũng muốn xem, không biết ‘cây sinh tử” anh tự gieo có giết chết anh không.”

La Giản nói xong, nhìn qua Thập Tứ, Thập Tứ lập tức hiểu ý La Giản, vung tay, dây roi trên người Đoạn Ly và kẻ truy sát thả lỏng, Đoạn Ly vừa định chạy nhưng kẻ truy sát lại không buông tha cho gã, cánh tay đặt trên vai Đoạn Ly như nặng ngàn cân khiến gã không thể nhúc nhích, Đoạn Ly nhìn kẻ truy sát, cười nhạo: “Khi nào đội trưởng lại thích giúp đám nhãi nhép này thế?”

Kẻ truy sát không nói gì, đáy mắt xuất hiện chút ánh sáng âm u, nhanh chóng và phức tạp đến mức không ai thấy rõ.

Nhưng Đoạn Ly nhìn thấy, tiếp tục cười lạnh: “Xem ra tình trạng của anh cũng không đến mức nào.”

Thập Tứ vung roi quấn chặt Đoạn Ly hơn, sức tay của cô bé lớn đến kinh người, roi thứ hai vung lên hất

thẳng Đoạn Ly lên cây, dây mây cảm nhận được lập tức múa may, thân dây như xúc tua vươn về phía Đoạn Ly, nhưng gã cũng không dễ đối phó, cho dù bản thân đang bị kiềm hãm thậm chí đã mất vũ khí, nhưng gã không hổ danh là một trong những cao thủ, mạnh mẽ lật người trên không trung, mắt nhìn dây leo thấp giọng thì thầm:

"Giai đoạn hai, giải phóng –!"

Nên đám người La Giản lập tức nhìn thấy một chuyện khó tin! Đoạn Ly tựa như tỏa ra một sức mạnh và tốc độ không tưởng tượng nổi, sức mạnh này khiến thân thể gã trở nên linh hoạt đến đáng sợ! Tựa như anh hùng võ nghệ cao cường trong tiểu thuyết, một cước đá bay đám dây leo đang đến gần, trốn trái trốn phải từ từ nhảy lên cao, nhảy đến đỉnh cây!

Thập Tứ lập tức phản ứng giơ nỏ bắn một mũi tên, nhắm thẳng về phía Đoạn Ly.

Nhưng lưng Đoạn Ly như mọc thêm mắt, chỉ nghiêng đầu đã tránh được mũi tên chí mạng của Thập Tam, sau đó dây leo tựa như bị chọc giận, càng mọc càng nhiều quấn quanh thân cây, một kẽ hở cũng không chừa, đến Đoạn Ly cũng bị quấn lấy.

"Lơ là quá, thả gã ta ra đúng là sai lầm." La Giản nhe răng trợn mắt, nghiến răng nhìn dây mây quấn lại tựa như kén sâu, A Lam còn ở bên trong không biết sẽ xảy ra chuyện gì, La Giản đột nhiên có cảm giác chẳng lành.

"Xin lỗi, là do tôi đoán sai." Thập Tam dũng cảm chấp nhận lỗi.

"Không sao, có lẽ vẫn còn kịp, chúng ta phải nghĩ cách giết chết cây mây này."

Bọn họ nói xong thì bắt đầu hành động, nhưng Đoạn Ly hình như không có gạt bọn họ, năng lực tự chữa trị của nó mạnh đến mức không ai làm gì được, dù có cắt đứt nó cũng lập tức dài ra, đáng sợ nhất là những thân dây bị đứt rơi xuống đất sẽ nhanh chóng bén rễ sinh trưởng thành một cây mây riêng biệt!

Chỉ có dùng lửa mới có được chút hiệu quả, nhưng dù lửa lớn hay nhỏ, chỉ vừa xuất hiện cũng sẽ bị cây mây nuốt vào bụng, đốt không được chặt cũng không xong, hơn nữa nó càng mọc càng nhiều! Đó là chỗ đáng ghét nhất của cây mây.

La Giản mệt đến chảy đầy mồ hôi, hít sâu một hơi để bình tĩnh, cậu ngẩng đầu nhìn kẻ truy sát bên cạnh, vẻ mặt của anh vẫn như thế, nhưng dường như anh cũng chú ý đến tầm mắt của La Giản, xoay đầu nhìn cậu, tim La Giản đập mạnh, vội xoay đầu đi.

Nhưng kẻ truy sát không muốn tha cho cậu, đột nhiên đưa tay, đầu ngón chạm vào cổ La Giản đụng đến hình xăm hình tròn. Đầu ngón tay lạnh băng của anh khiến La Giản run rẩy, bất đắc dĩ quay đầu nhìn, nhưng như vậy đã để Hình Viêm thừa cơ hội, không chờ được cúi đầu hôn.

Nhưng chỉ là một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước, sau đó ngẩng đầu để La Giản đẩy ra, Thập Tam Thập Tứ chỉ lo xử lý cây mây nào đâu rảnh rỗi nhìn lén bọn họ, nhưng La Giản cũng không muốn trước mặt người khác trình diễn tiết mục tình cảm mãnh liệt. La Giản thật sự đoán không ra ý nghĩ của kẻ truy sát, đỏ mặt tránh xa, đáng tiếc cậu đi đến đâu kẻ truy sát sẽ theo đến đấy, thấy nguy hiểm sẽ nhảy ra, ý muốn bảo vệ cậu rất rõ ràng.

Bị kẻ truy sát làm rộn như thế, La Giản chẳng có cách nào tập trung chiến đấu nên xảy ra chút sai lầm, một dây mây bắt được chân cậu tha về cái kén lớn kia. Hình Viêm phản ứng nhanh nắm lấy tay La Giản, nhưng dây mây quá mạnh, kẻ truy sát làm không lại cũng bị kéo về nơi đó.

33. Chương 33: Phiên Ngoại – Lạnh Lẽo

Trong một đoạn thời gian rất dài rất dài rất dài, Hình Viêm luôn đứng ở một nơi tối tăm. Khắp nơi tối đen mờ ảo, không có trời, không có đất, không có tiếng nói, không có sự sống. Thứ gì cũng không có, chỉ có một mình Hình Viêm, cuộn mình ở nơi tối tăm lạnh lẽo này, ngày qua ngày chờ ánh sáng đến.

Ý chí của anh cũng sinh ra cùng bóng tối.

Không nhớ rõ tên mình, không biết bản thân đến từ đâu, không nhớ rõ quá khứ, cũng chẳng biết gì về tương lai.

Có lẽ anh từng là một người tên Hình Viêm, nhưng anh chỉ treo lên cái tên 'Hình Viêm' đó, khoác lớp da của 'Hình Viêm' mà thôi, anh là một u hồn trong bóng đêm, cũng là ác quỷ do mật thất tạo ra.

Anh là Hình Viêm, lại tựa như không phải thế.

Đến một ngày anh có thể rời khỏi bóng tối, nhưng phải trả giá bằng ý chí của mình, đầu óc anh tựa như máy móc, được lập trình một mệnh lệnh, đơn giản và rõ ràng — 'Giết chết tất cả những sinh vật mà cậu nhìn thấy.'

Hình Viêm cầm đao.

Anh không còn biết cái gì là sợ hãi, bởi vì máy móc không có loại cảm giác này.

Anh không còn sợ tử thần, bởi vì bản thân anh chính là lưỡi hái.

Anh không còn biết yêu hay hận, cho dù thân thể hư thối bầy nhầy, cũng có thể sống trở lại.

Con mồi cũng đặt cho anh một tên gọi mới — 'Kẻ truy sát'.

Giơ tay chém xuống, sống chết chỉ trong nháy mắt. Dù Hình Viêm đã trở về nơi có ánh sáng, nhưng anh vẫn không thấy đâu là ánh sáng thật sự, trong mắt anh chỉ có ba màu, xám, đen, và đỏ.

Màu xám là người chết, màu đen là sự sợ hãi, màu đỏ là của máu tươi.

Không biết những thứ máy móc thật sự ngoài kia có biết mệt hay không, nhưng Hình Viêm cảm thấy mệt mỏi cực kỳ, mệt đến mức bước chân không nổi, chẳng còn sức để vung đao giết ai, anh nghĩ, có lẽ cứ như vậy, cho đến khi anh không còn nhúc nhích được nữa, sẽ có người giết chết anh, thế thì anh không cần lặp lại những mệnh lệnh và công việc nhàm chán ấy nữa.

Nhưng vì sao? Dù rất mệt nhưng Hình Viêm vẫn có thể bước đi, giết chết tất cả sinh vật xuất hiện trước mặt anh, cho dù linh hồn anh mệt mỏi muốn chết, nhưng thân thể vẫn có một sức mạnh không ai sánh được, mạnh đến mức không gì cản nổi.

Lưỡi hái tử thần sẽ không chết, bởi vì anh là công cụ do thần chết tạo ra.

Không cảm thấy tuyệt vọng, nhưng biết mệt mỏi. Nên một ngày nào đó, Hình Viêm như ngộ ra, nếu tử thần đã ra lệnh, thì anh cứ thực hiện đến cùng! Sau đó, Hình Viêm bắt đầu điên cuồng tàn sát mọi thứ anh nhìn thấy, mặc kệ là sinh vật hay vật phẩm nào khác, anh không kiềm chế được ý nghĩ muốn phá hủy hết tất cả, như một quả bom hạt nhân, muốn hủy diệt toàn bộ thế giới này!

Sự điên cuồng của anh khiến mật thất không thể không khống chế, lần nữa đưa anh về nơi chỉ có bóng tối mờ mịt kia.

Nhưng lúc này anh rất yên tâm.

Có lẽ thế cũng tốt, cứ ngủ thật lâu, đừng bao giờ tỉnh lại.

Đáng tiếc người không bao giờ nhân từ như thế.

Tiếng động đánh thức Hình Viêm — tựa như cây búa đập vào vách tường. Hình Viêm không mở mắt, nhưng anh có thể cảm nhận ánh sáng qua làn da, chiếu vào võng mạc của anh.

Anh có cảm giác ai đó đang ngồi trước mặt quan sát mình, điều này khiến Hình Viêm cảnh giác, trong đầu tự động xuất hiện mệnh lệnh duy nhất của mật thất, giết chết mọi sinh vật anh nhìn thấy.

Hình Viêm nắm chặt tay, lúc này anh đang suy nghĩ nên dùng cách gì để mau chóng giết chết con người này, nhưng khi anh đang định thực hiện, một động tác của người đó khiến anh cứng đờ.

Không có gì cả, chỉ là đưa tay lên, đầu ngón tay chạm vào cổ Hình Viêm, nơi ấy tựa như còn để lại độ ấm, ấm áp đến khó tin, trái tim ngừng đập lâu nay của Hình Viêm như sống lại, lần đầu Hình Viêm biết — thì

ra sinh vật sống, ấm áp như thế!

Có độ ấm, không giống anh, toàn thân lạnh lẽo, tựa như con rắn vằn trắng anh nuôi, cũng máu lạnh cũng độc ác vô cùng.

Hình Viêm chưa bao giờ biết con người có độ ấm, cũng bình thường thôi, vì khi anh có ý thức đến nay vẫn luôn đứng trong vực thẳm của bóng tối, khi anh được mật thất thả ra để giết chết con mồi, anh theo bản năng chán ghét những vệt đỏ từ người bọn họ, trong thế giới chỉ có bóng tối không nên có màu sắc rực rỡ như thế, nên anh bắt đầu giết chết con mồi một cách sạch sẽ, không muốn để máu đỏ nhuộm lên bản thân, cũng không muốn chạm vào bọn họ.

Cho nên Hình Viêm đến nay mới biết được, sinh vật có thể ấm áp đến thế.

Nhưng khi chết, con người sẽ trở nên lạnh băng.

Ấm áp làm Hình Viêm lưu luyến, nhưng đáng tiếc độ ấm đó không phải của anh, anh chỉ là một cỗ máy giết người máu lạnh, không đáng có thứ gọi là độ ấm. Anh sống trong thế giới chỉ có bóng tối, mà không phải dưới bầu trời đầy ánh sáng, ấm áp này không thuộc về anh, vậy thì phải phá hủy! Với những thứ anh không có được, Hình Viêm luôn tràn ngập oán hận.

Sau đó Hình Viêm mở mắt nhìn con người kia, con mồi đáng thương cho rằng mình có thể thoát ra ngoài, đưa lưng về phía anh cầm chìa khóa mở cửa. Hình Viêm rút đao, hưng phấn mỉm cười, bước chân và động tác của anh rất nhẹ nhàng, chậm rãi đi đến sau lưng con mồi.

Thật ra Hình Viêm chỉ cần đâm một đao đã khiến con mồi gục ngã, nhưng Hình Viêm không làm vậy, anh suy nghĩ, chọn một cách không nên chọn, anh ôm đối phương từ phía sau, để cậu ấy nằm trong ngực mình, sau đó đâm vào bụng đối phương.

Chắc cậu ấy rất là đau.

Hình Viêm cúi đầu quan sát vẻ mặt của con mồi, Hình Viêm không biết đau… Không, phải nói là anh đã quen với đau đớn, nên cảm giác ấy đã chết lặng, đã lâu anh chưa cảm nhận được sự thống khổ chỉ muốn lăn lộn trên mặt đất.

Nhưng một thời gian dài không cảm nhận được không có nghĩa Hình Viêm không biết cảm giác này. Anh cảm thấy mình là một người tốt, bởi vì khi anh giết chết ai đó sẽ chọn cách nhanh nhất, để nạn nhân không biết cái gì gọi là đau đớn, thậm chí không biết mình đã chết.

Chỉ có biến thái mới thích đâm nhiều nhát lên thi thể nạn nhân, để thân thể và tinh thần đối phương chịu tra tấn, rồi chết đi trong đau đớn.

Nhưng đôi khi Hình Viêm lại thích cảm giác như thế.

Mà con mồi trong lòng anh phản kháng rất dữ dội, mạnh mẽ đẩy Hình Viêm ra, cả người dính đầy máu ngã xuống đất, một đao đó cắt đứt nội tạng của con mồi, làm cậu ta mất máu quá nhiều, chóng mặt hoa mắt dẫn đến mệt mỏi, sau đó sẽ chết vì mất máu, Hình Viêm đi đến ngồi xuống, biến thái quan sát vẻ mặt của nạn nhân.

Hình Viêm đột nhiên phát hiện con mồi này của mình rất xinh đẹp, là kiểu mặt anh thích, đuôi mắt hơi nhếch lên, khi híp mắt sẽ khiến ta rung động, tóc đen mắt đen tựa như một con mèo nhỏ, nhưng thật đáng tiếc, cậu ta phải chết.

Khi mọi người chết đi, vẻ mặt sẽ khác nhau, nhưng trong mật thất, đa số đều là phẫn nộ không cam lòng. Dù sao những người được mật thất lựa chọn đều có ý niệm sống sót cực kỳ đáng sợ, thứ đáng sợ này sẽ khiến người chơi trong mật thất lộ ra một mặt khác người, cho dù ở hiện thực bất tài vô dụng, nhưng khi vào mật thất, bạn không thể coi thường khả năng tiềm tàng của bất kỳ ai.

Nhưng con mồi đáng yêu của anh lại làm ra một hành động Hình Viêm không tưởng tượng được, cậu ta đột nhiên vươn tay kéo áo Hình Viêm xuống, vừa nâng mặt anh lập tức cảm nhận được một vật mềm mại ướt át đưa đến, trong nháy mắt anh không hình dung được cảm giác này là gì, tựa như ở sa mạc được uống nước vậy, hoặc thuốc phiện khiến bạn nghiện không thể từ bỏ nó… cảm giác rất mạnh mẽ.

Kẻ truy sát không có ký ức, không có tình cảm, không có ngôn ngữ. Bọn họ lạnh lùng tàn nhẫn, nhưng giờ khắc này, Hình Viêm đột nhiệm chạm vào một thứ ấm áp thật sự. Cho dù lúc ấy La Giản vô tình, hay cố ý, hay không cam lòng, hay vì điên cuồng mà làm ra hành động khó giải thích này.

Nhưng loại hành động này, đã khiến Hình Viêm say mê như thuốc phiện.

Sau đó Hình Viêm kỳ quái phát hiện, thứ chết tiệt khiến anh nghiện chỉ có thể tìm thấy trên con mồi nhỏ đáng yêu của mình, không có người thứ hai khiến anh cảm thấy thế, mà Hình Viêm cũng không thể giải thích loại cảm giác này, anh tha cho La Giản một mạng, theo dõi cậu. Nhưng con mồi đi rất nhanh, trong nháy mắt đã chạy đến một nơi anh không đến được.

Mỗi lần gặp mặt đều cách lâu như thế, nhưng anh rất chờ mong.

Nếu có thể phá vỡ không gian này thì tốt rồi. Hình Viêm đứng trong bóng tối, ngẩng đầu nhìn nơi chỉ có bóng đêm vô hạn này và nghĩ như thế. Nếu có đủ sức mạnh, có thể phá vỡ không gian này thì anh có thể ra ngoài tìm vật nhỏ đáng yêu kia, ôm ấp cậu ấy, nhất định sẽ rất ấm áp.

Hình Viêm nhắm mắt lại, bóng đêm đáng sợ tựa như đang ăn mòn trái tim anh.

Nơi này, thật sự… rất lạnh.

34. Chương 34: Ký Ức

Trong ký ức lúc nhỏ của La Giản, có một hình ảnh xuất hiện rất nhiều lần.

Hoàng hôn, xế tà, đất đai, đồng ruộng, cây cối.

Tầm nhìn vô cùng trống trải, làn mây phía chân trời đỏ hỏn, gió đêm lướt qua mặt mang đến cảm giác thật tươi mát. Sau đó sẽ có một người xuất hiện, thân hình cao gầy rất quen thuộc, đối phương đưa lưng về phía mặt trời nên không thấy rõ mặt, tựa như có thể nhìn thấy đôi mắt đen sâu thẳm của người này, khóe mắt lướt qua ý cười thật dịu dàng.

La Giản không nhớ rõ, nhưng trong mộng cậu luôn nhìn thấy một người không rõ mặt đang nói chuyện với mình, dù ở đâu hay khi nào, chỉ cần nhắm mắt, giấc mộng ấy sẽ xuất hiện.

Sau đó La Giản tỉnh giấc. Khi cậu tỉnh, cậu phát hiện mình đang ở trong một cái kén lớn, xung quanh toàn là dây mây quấn quanh tay chân của cậu. La Giản không thể động đậy, cậu ngẩng đầu nhìn xung quanh, một đám quấn lấy nhau trông thật ghê tởm, một trong số đó tựa như chú ý đến La Giản, bỗng nhiên vươn thân đến, bên dưới là một cái miệng lớn đầy máu, chậm rãi đến gần La Giản.

Cây mây vặn vẹo há miệng tựa như rắn, tư thế nhìn như muốn nuốt cậu vào bụng, La Giản sốt ruột dùng sức giãy dụa lại không thoát khỏi sự trói buộc của đám dây mây, nhưng cổ tay cậu có thể hoạt động, cậu chạm đến cây đao bên hông.

Trên người La Giản có hai thanh đao, một cây là của cậu, đáng tiếc lúc bị dây mây kéo đi đã làm rơi, không biết nó ở nơi nào. Mà một cây đao khác là cây đao dài của Đoạn Ly, đao nằm trong vỏ, La Giản dùng sức kéo nhưng chẳng được.

Vũ khí nhận chủ, trừ chủ nhân của nó thì bất cứ ai cũng không thể sử dụng.

Gay go rồi! La Giản thầm nghĩ trong lòng, cậu rút đao không được, thân thể lại không thể động đậy, mà cây mây dữ tợn trước mắt đang há to miệng đến gần cậu, nhìn kích cỡ của nó tuyệt đối có thể nuốt trọn La Giản mà không cần nhai!

Mình phải nghĩ cách, nếu không sẽ chết mất. La Giản tuyệt đối không muốn chết kiểu này, cậu đã từng dự đoán những cái chết đau đớn nhất, nhưng thú vị nhất là La Giản không cho rằng mình sẽ chết trong mật thất, bởi vì bản thân cậu sẽ tự sát.

Đúng vậy, tự sát.

Vì sao ư? Vì sao cậu phải tự sát? Đến bản thân La Giản cũng không hiểu rõ, cậu chỉ cảm thấy thế, tựa như ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện như một linh cảm, chậm rãi nảy mầm không gì phá nổi. Thật ra La Giản cũng rất ghét bản thân mình thế này… trực giác đến bất chợt như thế, nhưng cực kỳ nhạy bén…

"Nên mình sẽ không chết ở nơi như thế này, đúng không?" La Giản khẽ cắn môi, khóe miệng hơi mỉm cười nhìn đám dây mây gớm giếc kia đến gần, cái miệng lớn đầy răng nanh sắc bén, kỳ quái nhất là một cây mây lại có cái miệng lớn như sinh vật vậy, thậm chí còn mọc răng, không biết bị nó nuốt vào bụng sẽ thế nào?

La Giản không tưởng tượng được, cũng không muốn để nó nuốt trọn mình, cậu không rút đao nữa, nhắm mắt lại, trong đầu đột nhiên nhớ đến một lời boss từng nói —

"Vũ khí là một phần thân thể, là nội tạng là tay chân của cậu, cậu phải nhớ một điều, không phải vũ khí khống chế cậu mà là cậu khống chế nó. Cậu phải tin rằng nó và cậu là một, dù cậu vứt nó đi, hay thay đổi nó, nó vẫn sẽ ở bên cạnh cậu, tựa như phần thịt sinh trên người, trừ khi máu đổ thịt rơi nếu không thì nó sẽ không bao giờ rời khỏi cậu."

Boss với La Giản mà nói vừa là thầy vừa là bạn, ông là thầy của tất cả những người mới, mà ông ấy quả thật có tư cách đó, tuy bản thân ông từng nói với La Giản ông cũng chỉ trải qua mấy cửa ải mật thất mà thôi, nhưng La Giản không tin, vì ông chú râu ria xồm xoàm kia chỉ cần mở miệng đều hướng dẫn cho cậu những điều quý giá.

"Vũ khí sẽ không rời khỏi mình… à?"

La Giản lẩm nhẩm, cúi đầu nhìn cây đao của Đoạn Ly, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một ý nghĩ kỳ lạ, cậu nghĩ đến cây nỏ của Thập Tam, vũ khí lớn như thế mà không biết cậu ta lấy từ đâu ra, cây roi của Thập Tứ cũng thế… lần đầu tiên La Giản nhìn thấy cô bé, cô bé còn mặc đồng phục học sinh, trên người không có chỗ để giấu, nhưng rồi đột nhiên cây roi xuất hiện, không biết cô nàng lấy lúc nào.

Đến kẻ truy sát cũng vậy, tuy anh luôn mặc bộ chiến phục màu đen đó, quần áo có rất nhiều túi, nhưng khi anh ra rút đao ra thì gần chỉ trong một cái chớp mắt, căn bản không thấy rõ động tác, không ai biết anh ta rút đao từ chỗ nào.

Sao lại thế? Chẳng lẽ thật sự có không gian tùy thân như trong tiểu thuyết vậy sao?

"Không, không đúng." La Giản ngẩng đầu, mở to hai mắt nhìn dây mây đã đến gần mình, nó tựa như không thể chờ đợi, há rộng miệng, trên răng nanh phân bố ra một chất nhầy ghê tởm, La Giản ngửi thấy một mùi tanh của xác chết, cậu nheo mắt khẽ nói:

"Vũ khí của mình luôn ở nơi này."

Chưa bao giờ rời khỏi.

Cây mây vươn đầu, cái miệng lớn hung hăng lao về phía La Giản, đáng tiếc nó chưa được thưởng thức con mồi thì trong khoảng khắc, một luồng ánh sáng lạnh lướt qua tựa như quỹ đạo của sao băng, cây mây hét lên rồi ngã xuống, miệng nó đứt làm đôi, miệng vết thương chảy đầy máu, giống như con người, đỏ tươi.

Dây mây này thật khác thường, bởi vì khi chém đứt những dây mây khác nó sẽ không chảy máu, ngược lại càng chém càng mọc nhiều. La Giản nhìn chúng nó, có lẽ cậu không đánh tới bộ phận quan trọng của nó, ví dụ như điểm yếu? Sau đó La Giản đăm chiêu nhìn cây đoản đao trong tay, cây đao giống Hình Viêm như đúc, đến kích cỡ hay xuất xứ cũng thế, chẳng lẽ chỉ là trùng hợp? Hay… có ý nghĩa sâu xa nào đó?

La Giản vung tay lên, cây đao biến mất ngay trong tay cậu.

"Boss không gạt mình, vũ khí thật sự là một phần của thân thể."

Nhưng thời gian không cho phép La Giản tiếp tục suy nghĩ nhiều, sau khi chém đứt cái miệng đó, đám dây mây xung quanh bắt đầu rung động, La Giản lại huyễn hóa cây đao ra, cảnh giác nhìn xung quanh, nhưng đám dây leo tựa như héo rũ, chậm rãi khô héo, tựa như bị rút hết nước, đổ ầm ầm xuống đất không nhúc nhích nữa.

Nhưng dù đám dây mây này đã héo, nhưng những phần còn lại của nó vẫn nằm ở xung quanh, La Giản đặt chân xuống, đá văng đám dây leo đi, sau đó tìm đại một nơi đi đến. Đi được một khoảng, La Giản nhíu mày, cậu không ngờ cái kén này lại lớn như vậy, bên trong tràn đầy dây leo, dù một phần đã khô héo nhưng vẫn còn rất nhiều dây mây sinh động.

La Giản nhìn đám dây mây cách đó không xa, cậu mở to mắt mơ hồ nhìn thấy một bóng người, La Giản vừa định hành động, thì chợt nghe thấy giọng nói từ phía đó truyền đến.

"La Giản?"

"A Lam?" Giọng nói ấy cực kỳ quen thuộc, La Giản kinh hãi gọi: "A Lam? Sao cậu lại ở đây?"

Đáng lẽ Phong Vũ Lam phải nằm trong hốc cây ngủ, cậu ấy không nên ở đây, trừ khi…

"Tôi ngủ lâu không?" Phong Vũ Lam hỏi.

"Tớ không biết đã qua bao lâu, điện thoại của tớ rớt rồi, nhưng bây giờ là nửa đêm, rất nhanh trời sẽ sáng." La Giản dùng đao đâm đám dây đang lộn xộn ở xung quanh, cậu có chút vội vàng: "A Lam, cậu ở trong đó có chuyện gì không? Không phải cậu đang ở trong hốc cây sao?"

Nhưng quái dị hơn chính là giọng nói của Phong Vũ Lam trở nên rất kỳ lạ, cậu ấy trầm mặc một lúc mới nói: "Sách ma của tôi cậu mang đến chưa?"

Lúc này La Giản mới nhớ đến cuốn sách của Phong Vũ Lam, vội vàng tìm trong quần áo, nhưng lúc hỗn loạn ấy đã làm rơi không ít đồ, cuốn sách ma cũng biến mất. La Giản nhíu mày, nhìn đoản đao của mình, nói: "A Lam, cậu thử như tớ xem, vũ khí và chủ nhân có một mối liên hệ, dù nó bị mất cậu cũng có thể dùng ý chí gọi nó về."

“Thật ra không cần phải thế, ma chú triệu hồi đã ngừng lại, kẻ truy sát chắc đã trở về không gian rồi.”

“Ngừng rồi? Không phải cậu nói không có ma chú đặc biệt thì không ngừng được sao?”

“Người triệu hồi chết thì ma chú sẽ ngừng.”

La Giản khựng lại, cậu sửng sốt thật lâu mới hiểu lời Phong Vũ Lam nói, một tay cậu nắm chặt dây mây, chẳng quan tâm chúng đang cố quấn lấy tay cậu, mặt La Giản xanh mét, giọng nói nặng nề: “Phong Vũ Lam, cậu đừng có ở đó giỡn cái kiểu chó má này với tớ! Lần đầu ông đây để cậu chết trong mật thất, bởi vì ‘sống sót’ mà cậu phải chịu đựng sự truy sát kỳ cục này, nhưng tớ đã tự thề với mình, tớ tuyệt đối không để cậu chết lần thứ hai!”

Cách một lớp dây mây dày đặc, Phong Vũ Lam tựa như đang cười, cách nói chuyện của cậu ấy rất kỳ lạ, không giống Phong Vũ Lam bình thường chút nào, không còn cảm giác thân thiết khi nói chuyện với La Giản, giọng điệu thật bình tĩnh, thật lạnh lùng, gần như là… rét lạnh: “La Giản, cậu thật sự rất tốt, tôi muốn cảm ơn cậu.”

La Giản nhíu mày, cắn răng: “Ý cậu là gì?”

“Không có ý gì khác, đơn giản chỉ là lời cảm ơn.”

“Nhưng tớ không biết cậu đang nghĩ gì.”

Phong Vũ Lam trầm mặc một lúc, tiếp tục nói: “La Giản, thật sự tôi rất muốn để Phong Vũ Lam trở lại bên cậu, nhưng sợ là không làm được.”

La Giản không hiểu nổi, thăm dò: “Có ý gì, rốt cuộc cậu muốn nói gì?!”

“Phong Vũ Lam chết rồi.” Người bên kia tiếp tục nói: “Cậu ấy rất yếu, vết thương cũ chưa lành, máu chảy quá nhiều, cố sử dụng ma chú cậu ấy chưa thể dùng, còn bị Đoạn Ly làm chuyện kia… có lẽ do phẫn nộ và không thể chấp nhận, nên cậu ấy sử dụng ma chú triệu hồi, tác dụng phụ của nó là thời gian triệu hồi càng lâu thân thể cậu ấy càng khó chịu đựng áp lực mà nội tạng vỡ tan, thất khiếu chảy máu đến chết.”

“Trước đó cậu ấy nằm trong hốc cây nói chuyện với cậu, thật ra cậu ấy đã gần đi, có lẽ chính bản thân cậu ấy cũng cảm nhận được, nên để cậu rời khỏi đó, sau đó yên lặng chết.”

“Cậu đang nói gì vậy?” La Giản cảm thấy ngón tay mình đang run rẩy, lời của đối phương khiến cậu khó hiểu, nghe rồi cũng không biết Phong Vũ Lam đang nói thứ gì, La Giản lắc đầu, đáp: “Nếu Phong Vũ Lam đã chết, vậy cậu là ai?”

“Tôi? Tôi là Phong Vũ Lam.”

“Cậu đừng có đùa! Không phải cậu nói cậu ấy chết rồi sao?!”

“À…” Người đối diện cười lạnh một tiếng: “Tôi chính là Phong Vũ Lam, chỉ là một …nhân cách khác.”

“Nhân cách chó má gì? Ông đây quen Phong Vũ Lam hơn hai mươi năm, ông chưa từng thấy đồ ngốc kia có nhân cách thứ hai!” La Giản đột nhiên giận dữ, cậu dùng sức hất bay đám dây mây đi, muốn xem rõ bóng người đứng phía sau lớp dây mây.

“Hoặc cậu có thể nói, tôi chính là sách ma của cậu ấy.”

Sau đó, La Giản bị những lời nói này làm cho ngây dại.

Trầm mặc một lúc lâu, giọng nói ở đối diện đột nhiên thở dài, nói rằng: “Phong Vũ Lam chết nhưng cũng không phải thế, tôi sẽ không để cậu ấy chết dễ dàng như vậy. Nên… La Giản, cậu phải tin tưởng vũ khí của mình, nó cũng sẽ như tôi dùng hết sức bảo vệ cậu.”

“Cậu…” La Giản há miệng, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

“Tôi thật là một nhân cách khác của Phong Vũ Lam, một nhân cách… chỉ yêu một mình Phong Vũ Lam. Cậu có thể gọi tôi là Cái Bóng.” Giọng nói ấy đột nhiên trở nên mờ ảo, tựa như sắp biến mất, hắn nói: “Trong thời gian kế tiếp, tôi và Phong Vũ Lam thật sự sẽ thay nhau tồn tại, cậu ấy là tôi, tôi là cậu ấy, cậu ấy quá yếu, tôi phải để cậu ấy nghỉ ngơi, có lẽ khi vào mật thất, cậu sẽ được nhìn thấy Phong Vũ Lam.”

Lời Cái Bóng nói khiến La Giản giật mình: “Cậu có thể để nhân cách thật sự của Phong Vũ Lam nghỉ ngơi? Không, ý tôi là… không phải cậu chỉ là một quyển sách thôi sao?”

Cái Bóng bỗng nhiên cười trả lời: “Vũ khí có thể nhập vào thân thể cậu, thì bản thân cậu cũng có thể trở thành vũ khí. Tôi cũng có thể dùng hình người, chẳng qua duy trì hình thái này mất rất nhiều tinh thần lực, cho nên trong một số thời điểm, cậu chỉ thấy một quyển sách.”

“Như vậy… Phong Vũ Lam đâu? Cậu để cậu ấy nghỉ ngơi rồi sao?”

“Không, tôi vẫn chưa tìm được cậu ấy, nhưng tôi có thể cảm nhận được sự hiện hữu của Phong Vũ Lam, cậu ấy đã rơi vào trạng thái giả chết, không thể triệu hồi vũ khí trở về… đám dây mây này thật phiền phức, cậu có thể mang tôi đến gặp cậu ấy được không?”

La Giản nghe xong, càng cố gắng hất đám dây mây ra, đến khi kéo hết bọn chúng ra nhìn vào bên trong, La Giản cũng phải trợn mắt há mồm.

“A Lam…”

Người đó thật sự là Phong Vũ Lam, thân hình như thế, quần áo cũng giống nhau, đến giọng nói cũng không khác nhau là mấy, La Giản nhìn hồi lâu cũng không phát hiện có chỗ nào khác biệt.

"Tôi là một nhân cách khác của Phong Vũ Lam, tôi ở sâu trong lòng cậu ấy, có thể nói tôi là môt mặt dơ bẩn khiến mọi người ghét bỏ, khi tôi chưa trở thành một quyển sách, tôi rất khó xuất hiện, hoặc phải nói… không thể xuất hiện."

Cái Bóng cúi đầu, động tác và thói quen đó chẳng khác gì Phong Vũ Lam, La Giản không thể không tin lời hắn nói, cậu ngồi xuống bên cạnh Cái Bóng, không kìm lòng được vươn tay chạm vào hắn. Cái Bóng cũng không kháng cự, cọ vào lòng bàn tay La Giản, trên mặt vẫn là nụ cười dịu dàng nhưng mê hoặc.

La Giản bỗng nhiên có chút đau lòng, cậu nhìn Cái Bóng, thấp giọng nói: "A Lam, sao cậu lại trở thành thế này chứ?"

"Việc này cần phải cảm ơn Đoạn Ly." Cái Bóng nói: "Gã để 'chúng tôi'… thức tỉnh."

35. Chương 35: Tu La

La Giản cầm theo sách ma tìm được Phong Vũ Lam trong hốc cây, nhưng hình như bọn họ đã đến chậm, ở đó có một người đang đứng, Đoạn Ly ngồi xổm ôm A Lam ra khỏi nơi đó. Cả người Phong Vũ Lam dính đầy máu, thấm đẫm cả quần áo, hai mắt nhắm chặt, Đoạn Ly ôm cậu ấy lên cũng ngây người.

"Nhiệm vụ đã hoàn thành." Đoạn Ly biết bọn họ đến, cũng không quay đầu mà nói: "Vốn tưởng rằng có thể chơi thêm lát nữa, nhưng cậu ta chịu không nổi, quả thật… mỏng manh như thủy tinh vậy."

Mục tiêu đã chết nên đám dây mây cũng bắt đầu héo rút với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, thời gian trôi cũng thật nhanh, trước khi bình minh đến trong rừng cây rất tối, ánh trăng chiếu sáng xung quanh, từng ngôi sao từ từ biến mất, trời… sắp sáng.

"Trả A Lam lại cho tôi." La Giản cảm thấy thân thể lạnh lẽo khôn cùng, nhưng cậu không thể không cố gắng giữ tỉnh táo.

"Cậu muốn lấy một cái xác chết sao?"

"Cho dù chỉ còn lại xác, đó cũng không phải của anh."

"Nhưng… cậu ấy đã thuộc về tôi." Đoạn Ly ôm Phong Vũ Lam xoay người nhìn La Giản.

La Giản cũng ngẩng đầu, hung tợn mà trừng Đoạn Ly: "Cậu ấy đã chết, nhiệm vụ của anh cũng hoàn thành, coi như tôi xin anh, tha cho cậu ấy đi!"

“Hừ! La Giản, cậu đừng coi thường tôi, chẳng lẽ tôi không biết cậu ấy chết thật hay chết giả sao?” Đoạn Ly không nhúc nhích: “Mật thất không cho tôi gợi ý nhiệm vụ hoàn thành, mục tiêu của tôi vẫn còn sống, mặc dù nhìn cậu ấy như đã chết.”

Đoạn Ly bỗng nhiên cúi đầu, dưới đôi mắt kinh hãi của La Giản, cúi đầu hôn Phong Vũ Lam.

“Anh…” Tình cảnh này khiến La Giản nói không nên lời, giật mình trừng Đoạn Ly.

“La Giản, tôi thay đổi chủ kiến rồi.” Đoạn Ly nói: “Cậu có biết hậu quả không hoàn thành nhiệm vụ là gì không? Nếu trong vòng hai mươi bốn giờ tôi không giết chết mục tiêu, cậu ấy không chết tôi phải thay thế cậu ấy.”

“Vậy anh muốn gì?” La Giản đoán không nổi người này đang nghĩ gì, nhưng cậu có một loại dự cảm quái lạ.

“Tôi không muốn chết, nhưng cũng không để cậu ấy chết.” Đoạn Ly cúi đầu nhìn Phong Vũ Lam, nhíu mày: “Cảm giác này rất kỳ lạ, đáng lẽ tôi không nên có loại tình cảm này, nhưng khi nhìn cậu ấy như vậy tôi rất đau lòng, vì sao lại thế nhỉ?”

Loại tình cảm kỳ lạ này xuất phát từ khi nào? Bọn họ cũng chỉ quen biết mới hai mươi bốn giờ thôi, nhưng bỗng nhiên cảm thấy mình đã đặt nặng người này trong lòng, nhất là vừa nãy, khi thấy cậu ấy không còn hơi thở, cả người nằm trong vũng máu.

Gã chỉ cảm thấy lạnh lẽo, hít thở không thông, thật sự rất đau đớn, dù lúc trước Đoạn Ly có giết ai cũng chưa từng có cảm giác thế này, khác biệt ở đâu Đoạn Ly cũng không biết.

Mình có nên vì một con người không có quan hệ gì mà trả giá đắt đến thế không? Lý trí nói với Đoạn Ly là không nên, nhưng chẳng ra tay được. Gã ôm chặt Phong Vũ Lam, lần đầu tiên gã thấy bản thân mất khống chế như thế.

“Thôi vậy, coi như đánh cược một lần, nếu ngay cả can đảm này cũng không có thì tôi không phải Đoạn Ly.” Đoạn Ly lầm bầm, lắc đầu thở dài, một bàn tay đặt lên thắt lưng A Lam, để cậu ấy tựa vào ngực mình, cùi đầu nhìn, cây đao dài treo bên hông đột nhiên xuất hiện trên tay Đoạn Ly.

Đoạn Ly cầm vũ khí nhưng không có ý muốn tấn công Phong Vũ Lam, ngược lại đặt đao lên cổ mình, La Giản khó hiểu nhìn động tác của Đoạn Ly, không dám hành động thiếu suy nghĩ, ai biết tên biến thái này muốn làm gì? Lực chú ý của La Giản đều đặt lên người Phong Vũ Lam, cậu ấy đang trong trạng thái giả chết, tuyệt đối không được có bất cứ tổn thương nào, nếu không chết giả sẽ thành chết thật.

Nhưng việc ngoài ý muốn chính là Đoạn Ly không có vẻ như muốn tấn công Phong Vũ Lam, gã đặt đao lên cổ mình, lưỡi đao sắc bén như thế, chỉ vừa nhích một cái trên cổ đã xuất hiện một vết thương, cổ là nơi rất yếu ớt, cắt trúng động mạch chủ thì dù là vết thương nhỏ cũng mất rất nhiều máu.

Đoạn Ly không chút quan tâm, dòng máu dọc theo vạt áo chảy lên người Phong Vũ Lam, máu hợp thành một, Đoạn Ly trầm mặc một lúc mới nhỏ giọng nói một câu:

Khế ước cộng sinh – Bắt đầu thành lập!

Không hay rồi! Đúng lúc này, cuốn sách ma trong lòng La Giản tự động bay lên, trang sách xuất hiện một dòng chữ, đáng tiếc La Giản không thấy được, sách ma cũng chẳng kịp giải thích cho La Giản, trực tiếp biến thành hình người!

Dù biến thành Cái Bóng nhưng hắn vẫn có thể trôi nổi như khi còn là sách ma, nhanh nhẹn nhào về phía Đoạn Ly, động tác nhanh đến mức đến La Giản cũng không kịp làm gì, Đoạn Ly ngẩng đầu liếc mắt nhìn cũng phải giật mình.

Phong Vũ Lam rõ ràng đang nằm trong lòng gã, sao lại có một Phong Vũ Lam khác xuất hiện?

Cái Bóng không để tâm nhiều như vậy, hắn nhào đến vươn tay ôm Phong Vũ Lam muốn cướp đi, Đoạn Ly đương nhiên không để hắn làm thế, nhưng không nhịn được hỏi Cái Bóng: "Cậu là ai?"

Cái Bóng không trả lời, hung tợn nhìn Đoạn Ly, hai tay nắm chặt cổ tay Phong Vũ Lam, gằn từng tiếng nói: "Trả cậu ấy cho tôi!"

"Cậu là ai?!" Đoạn Ly cũng bị giật mình, nhưng vẫn chấp nhất lặp lại câu hỏi này.

"Cậu ấy là tôi." Cái Bóng nói, ánh mắt nhìn Đoạn Ly cực kỳ ác độc: "Cậu ấy là tôi, tôi là cậu ấy, anh có không tư cách ký cái khế ước chó má này với cậu ấy! Bởi vì tôi không cho phép!"

Đoạn Ly trầm mặc một lát, đột nhiên phá lên cười, gã như hiểu ra gì đó, nói: "Khế ước đã bắt đầu, vừa lúc cậu cũng tự mình đưa đến cửa, nếu cả hai là cùng một người, như vậy khế ước cũng sẽ có hiệu lực với cậu."

Cái Bóng do dự, còn chưa hiểu chuyện gì thì một chuyện đáng sợ đã xảy ra! Những giọt máu rời khỏi người Đoạn Ly như có được sự sống, biến thành một dải ruy băng màu đỏ, nhanh chóng quấn quanh thân thể Phong Vũ Lam! Cùng lúc bắt lấy cánh tay của Cái Bóng, ruy băng theo cánh tay hắn quấn quanh thân thể.

Cái Bóng nóng nảy, cuống quít tháo đám dây đáng ghét này ra, nhưng ruy băng càng quấn càng nhiều, tựa như đám dây mây kia, nhưng chúng nó đẹp hơn dây mây rất nhiều.

"Xem ra hai cậu đúng là cùng một người, khế ước có hiệu lực rồi." Đoạn Ly cười rộ lên, đè sát vào Cái Bóng, vẻ mặt vặn vẹo mỉm cười, cười đến biến thái: "Cưng đừng sợ, sẽ không đau đâu, anh sẽ khiến cưng vui vẻ."

La Giản tỉnh táo lại, thấy tình thế không ổn vừa định xông lên làm chút chuyện gì đó, nhưng khiến cậu ngạc nhiên nhất là chỉ trong nháy mắt, Đoạn Ly, Phong Vũ Lam và Cái Bóng đã biến mất.

Chỉ để lại La Giản đứng ở đó, cây mây xung quanh cũng bắt đầu héo rũ, cái kén lớn trong chớp mắt tan thành tro bụi, sắc mặt La Giản khó coi đứng tại chỗ, đến cậu còn không rõ chuyện gì đang xảy ra, phía cuối chân trời chậm rãi xuất hiện ánh sáng, mặt trời đã lên.

"Chuyện gì xảy ra?" Thập Tam Thập Tứ đứng bên ngoài cuối cùng cũng tìm thấy La Giản.

La Giản hoảng hốt thật lâu, quay đầu nhìn Thập Tam, cười khổ: "A Lam của tôi bị bắt cóc rồi."

Thập Tam và Thập Tứ nhìn nhau.

—-

"Cậu về rồi à." Hình Viêm vừa mở mắt thì nhìn thấy người kia vẫn ngồi trên ghế của mình không nhúc nhích, miệng nói nhưng chẳng ngẩng đầu nhìn, mái tóc đen dài rơi xuống vai, rõ ràng đang suy nghĩ.

"Hình như đã trở lại…" Giọng nói của Hình Viêm rất từ tính, nhưng giọng điệu lại cực kỳ lạnh lùng.

"Vừa rồi cậu đi đâu thế?" Người ngồi ở đó tiếp tục hỏi.

Mặt Hình Viêm không thay đổi, anh nhìn hoàn cảnh xung quanh, nơi này là một cái sơn cốc lớn, chung quanh là ngọn núi lớn có mây bao phủ, sơn cốc nằm giữa các ngọn núi, làm thành một cái vòng tròn thật lớn, Hình Viêm bọn họ ở dưới sơn cốc này cũng tựa như ếch ngồi đáy giếng. Trên không trung là một bầu trời đỏ máu, không có mặt trời cũng không có ánh trăng.

Trong sơn cốc có rất nhiều thi thể, cũng có rất nhiều bóng người qua lại, có đôi khi cái xác chết đó sẽ tự động đứng lên, qua một thời gian cũng sẽ bị giết trở lại. Khắp nơi toàn là màu của máu, trong tai là từng tiếng kêu thảm thiết. Khắp nơi đang chém giết lẫn nhau, nhưng kỳ lạ nhất là cho dù có đánh nhau dữ dội đến thế nào đi chăng nữa, cũng không ai dám đến gần nơi Hình Viêm đang đứng, anh và người đàn ông tóc dài tựa như một ngọn núi, lấy bọn họ làm trung tâm, xung quanh một trăm mét không ai dám đến gần.

'Đấu trường Tu La' chính là tên của sơn cốc này. Hàng năm, nơi này xảy ra đủ loại chiến đấu, mỗi phút mỗi giây luôn có sinh vật hoặc linh hồn chết đi, rồi sống lại từ bùn đất, sau đó đi giết người hoặc bị người khác giết chết lần nữa.

Có một số người chơi ở trong mật thất vô tình tiếp xúc với một số cơ quan hoặc dùng đạo cụ nào đó, hoặc gây ra nội dung trừng phạt của mật thất sẽ bị đưa đến đấu trường Tu La này, bọn họ cũng định trước không thể bước ra ngoài, cho dù bị giết linh hồn của bọn họ cũng bị trói buộc ở sơn cốc, chờ bảy ngày tiếp theo sống lại, đấu tranh, vĩnh viễn không dứt.

Cũng như thế, đấu trường Tu La là nơi trung gian của tất cả kẻ truy sát. Bọn họ có thể đi lại ở các mật thất, đội khi cũng vì nhiệm vụ mà đến một nơi không biết tên, nhưng nơi bọn họ ở lâu nhất vẫn là đấu trường Tu La.

Đấu trường Tu La không thuộc về mật thất, nó là một không gian riêng biệt do một người chơi cực kỳ đáng sợ sáng tạo ra, không rõ mục đích vì sao y tạo ra nó, nhưng chỉ có mình y thành công sáng tạo một không gian tồn tại song song với mật thất, nhưng không thuộc về mật thất.

Nhưng người sáng tạo đó cuối cùng cũng biến mất, không ai biết y có thoát khỏi mật thất hay không nhưng y đã biến mất một cách kỳ bí như thế, chỉ để lại một không gian không chủ, nên mật thất biến nơi này thành nơi xử lý rác thải, dù là quái vật hay người chơi đều bị ném vào đây.

Kẻ truy sát được mật thất cho năng lực có thể xuyên qua bất kì không gian nào, nên bọn họ mới có thể đi lại tự nhiên như thế, kẻ truy sát thích nơi này, tuy khắp nơi chỉ lo chém giết lẫn nhau, chốn chốn là thi thể, nhưng trong không gian này, mật thất không thể giám thị bọn họ, là nơi duy nhất mật thất không thể khống chế.

"Tôi được triệu hồi." Hình Viêm trả lời, anh cũng tùy ý ngồi xuống đất, dù sao đấu tranh xung quanh chẳng có liên quan gì đến bọn họ.

"Hửm? Có thể triệu hồi kẻ truy sát thì đúng là thần kỳ… vậy cậu đã đến đâu?" Người đàn ông tóc dài tựa như đang cười, đáng tiếc tóc của y đã che mất nửa khuôn mặt, với lại y đang cúi đầu nên không nhìn rõ vẻ mặt, càng giống người đã chết.

"Hiện thực, tôi đi ra thế giới ngoài kia." Kẻ truy sát rút đao ra, lại không biết từ đâu lấy ra một chiếc khăn, nghiêm túc lau.

"Thuật triệu hồi có thể đưa cậu đến hiện thực?"

"Đối với cậu đó là hiện thực, còn với tôi mà nói đó chỉ là một không gian khác thôi."

"Đừng nói vậy, các cậu cũng từng là con người mà."

Hình Viêm quay đầu, đôi mắt đỏ tươi nhìn người đàn ông tóc dài, cười lạnh: "Không phải tôi đã nói rồi sao? Hình Viêm thật sự đã chết rồi, còn tôi, chỉ là một … con quái vật khoác lớp da người, có cái tên giống hắn mà thôi."

"Sinh ra trong bóng tối, bóng tối chính là cha mẹ cậu." Người đàn ông tóc dài bất đắc dĩ mỉm cười: "Vậy cậu có từng nghĩ muốn trở thành con người không?"

Hình Viêm không nói lời nào, cúi đầu tiếp tục chùi đao, anh dùng ngón tay vuốt ve lưỡi đao, mặt đao phản chiếu đôi mắt đỏ tươi của anh. Đôi mắt đó rõ ràng là của dã thú, tàn nhẫn đến mức khiến người ta run rẩy.

"Tôi không muốn, cũng sẽ không trở thành con người." Hình Viêm nói xong, đột nhiên ngừng lại, anh mỉm cười nói: "Ha, Ưng, tôi hỏi cậu, con người có độ ấm sao?"

"Độ ấm?" Người đàn ông tóc dài tựa như đang suy nghĩ, nói: "Tôi không nhớ rõ, trước kia khi còn là con người có lẽ tôi có độ ấm, nhưng khi tới đây…"

Người đàn ông tóc dài bỗng nhiên vươn tay, cười thật chua xót: "Độ ấm là gì tôi không cảm giác được."

Thời gian của đấu trường Tu La đã ngược lại, có đôi khi sẽ chảy ngược, con người hay quái vật đến nơi này không giống nhau, bọn họ bị giết vẫn có thể sống lại, bất tử hoặc cứ bị giết như thế.

Thoát không được, đành phải bỏ đi ý tưởng chạy trốn. Có người sẽ tiếp tục đấu tranh có người hoàn toàn không vực dậy nổi, mặc kệ sống hay chết, bọn họ vẫn đứng ở đó không nhúc nhích, như đang ngủ say.

Thân thể lạnh lẽo, trái tim không còn đập, có thể đi có thể nói. Là chuyện quái dị, đáng sợ cỡ nào.

"Tôi nói này Hình Viêm, cậu là kẻ truy sát duy nhất tôi gặp có thể nói chuyện, vì sao thế?" Ưng tò mò hỏi: "Trước kia khi kẻ truy sát đến, mặc kệ tôi nói gì bọn họ cũng như bị câm, sau đó tôi mới biết kẻ truy sát đã mất đi năng lực về ngôn ngữ, nhưng cậu thì khác."

Hình Viêm tựa như đang do dự, đáp: "Thật ra tôi cũng giống bọn họ, ở nơi khác, tôi cũng như bọn họ không thể nói chuyện, nhưng ở đây thì khác."

Kẻ truy sát ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời đỏ, tựa như anh cũng thắc mắc vấn đề này: "Tôi không nhớ rõ khi nào mình biết nói, hình như một ngày nào đó đột nhiên biết nói vậy thôi."

"Như vậy thật tốt!" Ưng nói: "Ngôn ngữ là một thứ rất thần kỳ, ngôn ngữ tượng trưng cho ý chí của cậu… nhưng nói mới nhớ thì vừa rồi cậu hỏi con người có độ ấm phải không? Sao cậu đột nhiên lại hỏi vậy?"

Hình Viêm chớp mắt, nói: "Gần đây tôi có ôm một con người."

Một câu nói làm người đàn ông tóc dài sắp phun hết nước bọt trong miệng, y ho hai tiếng, che dấu sự xấu hổ, nói: "Ừ… tôi nhất định đã nghe lầm, cậu vừa nói gì vậy?"

"Tôi ôm một người."

Người đàn ông ho dữ hơn, y nghĩ Hình Viêm không biết sự đời, thay đổi cách hỏi: "Cậu ôm như thế nào?"

"Ôm như thế nào?" Hình Viêm nghiêng đầu nghĩ: "Tôi ôm rất nhiều lần, cậu chỉ lần nào?"

"Khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ!"

36. Chương 36: Cộng Sinh

"Cái gì gọi là khế ước cộng sinh?"

La Giản vừa ngồi xuống sopha, lập tức chất vấn.

Boss đại nhân vẫn say như trước, híp mắt nhìn La Giản thật lâu mới biết cậu là ai, lầm bầm nói: "À, là A Giản… tìm tôi… tìm tôi có việc à?"

La Giản hít sâu một hơi, một tay đập xuống bàn, khiến bình rượu lắc lư cũng khiến boss tập trung, nhìn La Giản giận dữ ở đó, ông chú đáng khinh run rẩy một cái, nghiêm chỉnh nói: "Cái gọi là khế ước cộng sinh…"

"Tên gọi dễ nghe vậy thôi chứ nói trắng ra là, người làm ước khế ước này phải chịu chi phối mà thôi." Ông chú bất đắc dĩ lắc đầu: "Ưu điểm lớn nhất của khế ước này là sinh mệnh cùng chung, chỉ cần một trong hai người chưa chết hay gần chết thì một nửa kia có thể giữ mạng, để cả hai cũng sống sót."

"Thập Tam cũng nói với tôi chuyện của mấy cậu rồi, bạn của cậu cũng bị dính khế ước này đúng không, yên tâm đi, cậu ta tạm thời không sao, chẳng qua chỉ chịu khổ một chút mà thôi. Mấy ngày kế tiếp, cậu chỉ cần đợi là được."

"Chờ đến ngày vào mật thất sao?"

"Nếu bạn của cậu và tên Đoạn Ly kia ký kết khế ước cộng sinh, vậy thì dựa theo điều lệ sinh mệnh của bọn họ không thể tách ra, Đoạn Ly sẽ tự động thoát khỏi thân phận NPC, được mật thất ngầm thừa nhận trở thành người chơi…"Nói xong boss cũng lộ ra một nụ cười cổ quái, nhìn La Giản nói: "Nói cách khác, cậu ta sẽ trở thành đồng đội thứ ba của cậu, mặc kệ cậu có đồng ý hay không, mật thất cũng sẽ để cậu ta gia nhập."

"Cái đệt!" La Giản vừa nghe lời boss nói lập tức đập bàn đứng dậy, cậu không cần một tên tội phạm giết người tiến vào đội của mình, quả thật là đáng sợ! La Giản đã có thể tưởng tượng ra chuyện kế tiếp mình phải đối mặt!

"Cậu trút giận với tôi cũng vô dụng thôi." Boss vui sướng khi người gặp họa:" Một người mạnh như vậy vào đội của cậu, có thể nói là tai họa nhưng cũng xem như là may mắn, phiền toái nhất chính là độ khó của mật thất kế tiếp sẽ nâng cao lên gấp mấy lần, cậu ta sẽ khiến cậu gặp phải những uy hiếp khó có thể tưởng tượng. Nhưng chuyện gì cũng có hai mặt song song, càng nguy hiểm giải thưởng càng phong phú, nếu tiếp theo cậu có thể sống sót, thì cậu là người mạnh nhất trong số các người chơi mới, tốc độ lớn mạnh của cậu hơn người khác rất nhiều."

La Giản nheo mắt suy nghĩ, nói: "Nhưng cũng vì thế tôi cũng phải trả giá cực kỳ đắt, đúng không?"

“Đứa bé đáng yêu của tôi.” Boss mở tay ra nói: “Dù là thành công nào cũng đi đôi với mạo hiểm, tôi không tin cậu không có can đảm để đánh cược, nếu vậy thì cậu tuyệt đối không được mật thất lựa chọn.”

La Giản không nói gì, cậu trầm mặc một lát rồi xoay người, khi vừa đặt chân ra khỏi cửa, boss như nhớ đến điều gì đó: “Trước đây tôi có giới thiệu một cao thủ cho cậu, cậu còn chưa gặp anh ta đúng không, mang chiến lợi phẩm cậu lấy được trong mật thất đến, có lẽ sẽ có được một bất ngờ không tưởng đó.”

“Chiến lợi phẩm?” La Giản quay đầu nhìn ông: “Làm sao ông biết.”

“Tôi đoán.” Vẻ mặt boss không lường được: “Ba ngày sau, giờ này, đến chỗ tôi.”

La Giản gật đầu, sau đó rời khỏi cái quán bar tồi tệ này, cả một ngày chưa chợp mắt, lúc này đã là chín giờ sáng, ngã tư tấp nập chẳng thay đổi gì, La Giản cắn ngón tay để mình tỉnh táo một chút, nhưng động tác này tựa như chọc giận một con rắn nhỏ vằn trắng.

Con rắn này luôn nằm im trên cánh tay cậu, cho dù kẻ truy sát có xuất hiện, con rắn vẫn thờ ơ với chủ nhân của nó, nên La Giản gần như quên mất, nhưng lúc này nó lại nhúc nhích chuyển động quanh cổ tay, khiến La Giản phải run rẩy.

Nhưng sau đó nó không còn chuyển động nữa, thành thật nằm ở đó, La Giản thấy thế cũng không để ý đến.

Bây giờ cậu lo lắng nhất là Phong Vũ Lam.

Nghĩ đến Phong Vũ Lam, La Giản lập tức đau đầu, tên ngốc này xui xẻo đến tận cùng rồi, không phải bị người ta đâm thì cũng bị đuổi giết, kết quả bây giờ Đoạn Ly đưa cậu ấy đi đâu cậu cũng không biết, không có cách thì đành làm theo lời boss nói, cố nhẫn nhịn, tạm thời đừng để ý đến, chỉ cần không mất mạng thì La Giản luôn có cơ hội cứu người về.

Lúc này cậu chờ mong buổi gặp mặt với cao thủ hơn, cậu nghĩ đến quyển sách còn đặt trong nhà, có lẽ sẽ có thu hoạch bất ngờ nào đó.

Nhưng sau khi Phong Vũ Lam mất tích, chuyện phiền toái nhất đã đến, La Giản không biết nên giải thích như thế nào, trước đó cậu ấy bị mang đi trước mặt sự giám sát của cảnh sát, bọn họ không chỉ sắp đặt hai cảnh sát giữ cửa phòng bệnh, mà bên ngoài còn có một chiếc xe, trong phòng bệnh và hành lang chắc cũng có máy theo dõi, La Giản về nhà không bao lâu thì bị mời đến đồn cảnh sát uống trà.

“La Giản tiên sinh, từ buổi chiều hôm qua khi anh đến bệnh viện tìm nạn nhân là Phong Vũ Lam thì hành tung của anh bắt đầu không rõ, Phong Vũ Lam cũng theo đó mất tích một cách kỳ lạ, chúng tôi đến hiện trường kiểm tra nhiều lần nhưng máy theo dõi đã bị phá hư, đội viên tôi sắp xếp toàn bộ bị ngất đi, hung thủ lần này rất thuần thục và biết cách lẩn trốn, anh đối với việc này có suy nghĩ gì không?

“Tôi không biết.” La Giản đau khổ lắc đầu: “Tôi đến thăm bệnh thì thấy hai cảnh sát nằm dưới đất, tôi để

ý tá xuống tìm bác sĩ, sau đó tôi đi vào phòng bệnh, thấy không có bạn tôi thì… tôi quay về."

"Giải thích của anh không phải quá gượng ép rồi sao, việc đầu tiên khi không thấy người bệnh không phải báo cảnh sát mà là trở về?"

La Giản bực bội cào tóc: "Không phải các anh luôn cho người giám sát sao? Tôi nghĩ giao việc này cho cảnh sát nên mới yên tâm đi về."

Cảnh sát thẩm tra bỗng nhiên đập mạnh xuống bàn, bắt đầu ép hỏi: "La Giản tiên sinh, hành vi của anh rất đáng nghi, cho dù chúng tôi không có đủ bằng chứng nhưng có thể tạm giam anh bốn mươi tám tiếng, tôi hy vọng anh không giấu chuyện gì, có thể nói hết cho chúng tôi biết."

La Giản thở dài một tiếng, không biết nên làm thế nào, cậu nghĩ chắc mình phải ở đây hai ngày rồi, nhưng không lâu sau đó cảnh sát hỏi cung được một người gọi ra ngoài, sau khi anh ta trở lại thì khinh thường nhìn về phía La Giản nói: "Được rồi, anh có thể đi."

"Hử?" La Giản ngơ ngác, vẻ mặt kinh ngạc.

La Giản vừa ra khỏi đồn cảnh sát thì thấy Thập Tam, cậu nhóc vẫn đeo chiếc mặt nạ bảo hộ, mặc chiếc áo gió đen, nhìn như thế nào cũng thấy giống như cướp ngân hàng, còn ngông nghênh đứng trước cửa đồn cảnh sát, La Giản nhìn thấy cậu ta thì hiểu rõ, boss có thể làm người dẫn đường ở thành phố này, không có chút thủ đoạn thì làm sao giấu được chính phủ, có lẽ là ông ấy bảo lãnh cậu ra.

"Chuyện của anh có chút phiền phức nên hơi mất thời gian, có cần tôi đưa anh về nhà không?" Thập Tam nói chuyện rất ôn hòa.

La Giản thoáng ngại ngùng, cười nói: "Tối hôm qua cậu cũng không ngủ, không cần đưa tôi đi đâu, cậu cứ về nghỉ ngơi đi."

"Thật xin lỗi, tôi gần như không giúp gì được cho anh!" Thập Tam tựa như có chút ăn năn: "Người chơi thiên về ma pháp rất hiếm, người mới ăn ý như hai người rất có thiên phú, tôi còn định cho hai người tham gia vào đội ngũ của tôi."

"Cậu đã giúp tôi nhiều rồi mà." Thập Tam khách sáo như vậy khiến La Giản không quen, khoát tay: "Chúng ta về thôi."

Mấy ngày kế tiếp La Giản vẫn bình yên, không ai đến tìm cậu, ba ngày trôi qua, đã đến ngày hẹn với boss, sáng sớm La Giản đã ra ngoài, còn cầm theo cuốn 'Nhật ký tiếng anh của hung thủ' đi đến quán bar, rất nhanh cậu gặp được cao thủ trong truyền thuyết mà boss hay nói, ngoài ý muốn là người này chỉ là một người đàn ông trung niên bình thường, tướng mạo đại chúng hóa đến mức chỉ cần bước vào biển người thì tìm không thấy, với lại ông ta có hơi ngại ngùng, thấy La Giản còn lễ phép mỉm cười, vừa thành thục lại ôn hòa, khi nói chuyện cũng mang theo chút dịu dàng.

Trong lòng La Giản có chút thất vọng, những người chơi cậu gặp đến nay đều rất có cá tính, tỷ như Thập Tam luôn đeo mặt nạ bảo hộ và cô nhóc Thập Tứ hai cột đuôi ngựa, boss luôn say rượu, mỗi người mỗi cá tính, chỉ nhìn cũng biết không tầm thường.

Đột nhiên xuất hiện một nhân vật bình thường như vậy đúng là khiến La Giản thất vọng, cậu đã sẵn sàng gặp một người đầy tính đe dọa, hay âm trầm, hay biến thái, hoặc trâu bò.

Boss tựa như nhìn thấu suy nghĩ của La Giản, giải thích: "Khoan hãy thất vọng, anh ta không đơn giản đâu, anh ta là giám định sư ở đây, trong mật thất cậu sẽ đạt được một số đạo cụ không rõ tác dụng, cho dù làm thế nào cũng không tìm được manh mối, lúc đó chúng ta sẽ để bọn họ ra tay, vũ khí của bọn họ thuộc về loại điều tra, thu hoạch tình báo hoặc đặt ra kế hoạch… nếu cậu có một người như thế trong đội, khả năng thoát khỏi mật thất rất cao."

"Lợi hại như vậy?" La Giản nghiêng đầu, bắt đầu đánh giá người đàn ông trước mắt, ông rất lễ phép nhìn La Giản mỉm cười, La Giản cũng không hỗn xược cũng cười đáp trả.

37. Chương 37: Trăng Trong Gương – Hoa Trong Nước (1)

Lời boss nói khiến La Giản dao động, lập tức nghiêm túc trò chuyện cùng vị cao thủ này. Trong quán rượu của boss không dùng tên thật, nên mọi người gọi ông là thầy giám định, vũ khí của ông rất kỳ lạ, đó là một máy chụp ảnh!

"Người chơi trong mật thất có rất nhiều, vũ khí cũng theo đó chia ra nhiều loại, như cây đao của cậu thuộc cận chiến, như cây nỏ của Thập Tam là viễn chiến, cũng có vài loại vũ khí ma pháp khác, dù thế cũng được chia theo hai loại cận và viễn."

Boss bắt đầu giới thiệu cho La Giản, ông chỉ vào thầy giám định nói rằng: "Vũ khí của anh ta thuộc loại đặc biệt, cũng không phải loại vũ khí chiến đấu như người chơi khác, mà ỷ lại đồng đội nhiều hơn, nhưng năng lực của nó cũng đủ để vượt xa kẻ khác. Mật thất sẽ không cho người chơi những vũ khí vô dụng, vũ khí của thầy giám định tuyệt đối là xuất sắc trong số đó."

Boss giới thiệu xong, thầy giám định tiến đến bắt tay với La Giản, người đàn ông trung niên này nói chuyện rất dễ nghe, ông nói: "Boss từng nhắc về cậu, có gì cần tôi giúp đỡ không?"

La Giản cũng không kéo dài thời gian, lấy cuốn nhật ký tiếng anh ra, nói: "Tôi muốn nhờ ông giám định vật này."

Thầy giám định người cũng như tên, chuyên giúp người khác giám định vật phẩm, đương nhiên không phải cho không, nhưng với những người mới chơi như La Giản sẽ được miễn phí một lần.

Người chơi trong mật thất không ít nhưng cũng không được xem là nhiều, mỗi thành phố chỉ vỏn vẹn mấy người thế thôi, nhiều thì khoảng mười mấy người. Không ai biết cách lựa chọn của mật thất, nhưng khi có

người chết đi, mật thất sẽ nhanh chóng bổ sung để ổn định lượng người chơi tuyệt đối.

Thầy giám định rất có hứng thú với cuốn nhật ký, ông cầm lên xem thoáng qua tựa như đang tính giá trị của nó, một lát sau, ông như nhìn thấu điều gì đó, mỉm cười nói: "Là thứ tốt."

"Là cái gì? Ông đọc hiểu sao?" La Giản gấp gáp hỏi.

"Tôi xem không hiểu." Thầy giám định lắc đầu.

La Giản khó hiểu hỏi: "Ông không hiểu vậy thì sao biết nó là thứ tốt?"

"Tôi không cần hiểu." Thầy giám định nói rằng: "Tôi chỉ cần biết nó sử dụng thế nào là được."

Tựa như thấy La Giản vẫn chưa hiểu, thầy giám định cũng không nói nhiều nữa, ông lấy vũ khí của mình ra – một chiếc máy ảnh đen kiểu cũ. Không biết có phải ảo giác của La Giản hay không, trong nháy mắt cậu nhìn thấy rất nhiều sợi chỉ trong suốt từ ngón tay ông quấn quanh máy ảnh, nhưng nhìn kỹ lại sẽ không thấy nữa.

La Giản không tin mình nhìn lầm, nhưng bí mật của người khác La Giản không tiện hỏi nên đành bỏ qua. Thầy giám định cầm máy, đặt cuốn nhật ký ngay ngắn trên bàn, sau đó chụp một tấm ảnh.

Máy ảnh tách một tiếng nhưng chẳng có gì xảy ra, La Giản nhìn chăm chú thật lâu, không hiểu chuyện gì nên đành chờ mong nhìn thầy giám định. Thầy giám định không có sức chống cự, ho hai tiếng giải thích: "Vũ khí của tôi… gọi là 'Kỷ niệm chân thật', nó có thể phá giải hết mọi ngụy trang, bây giờ cậu thử xem lại đi."

La Giản nửa tin nửa ngờ lấy cuốn nhật ký qua, làm cậu bất ngờ chính là cuốn nhật ký tràn đầy tiếng anh, bây giờ chỉ còn hai trang có chữ. Trang thứ nhất vẫn là câu nói trong thánh kinh: Resentment kills a fool, and envys lays the simple. (Oán giận giết chết một kẻ ngốc, và sự ghen tị phá hỏng sự đơn giản)

Nhưng ngoại trừ câu tiếng anh này thì phía sau đều dùng chữ Trung để viết, kiểu chữ viết ra y hệt như trên những mảnh giấy in hoa văn tím, nội dung như sau:

Đạo cụ mở khóa mật thất một người

Thời gian: Ba giờ

Bối cảnh: Hoa trong gương – Trăng trong nước

Thành công thoát khỏi sẽ được ba phần thưởng.

Thứ nhất là đao pháp ngụy trang, thứ hai là tâm pháp nguy trạng, thứ ba là thánh giá ngụy trang.

Cảnh báo: Mật thất này chỉ cho phép người chơi dưới ba ải tiến vào, nhưng so với người mới thì độkhó rất cao, xin suy nghĩ cẩn thận.

Cách thức sử dụng: Khếước máu.

"Đạo cụ mở khóa mật thất một người…?" Có lẽ La Giản đã hiểu nội dung bên trong nhật ký, cậu ngẩng đầu nhìn boss, dò hỏi: "Là gì?"

"Thứ tốt đó…" Boss cười gian, vẻ mặt đáng khinh nhìn La Giản, nói rằng: "Đạo cụ mở khóa mật thất một người chính là lấy cách thức một người tiến vào một mật thất mới. Trong mật thất, trừ việc cách mười ngày phải tiến vào mật thất, thì người chơi có thể đạt được đạo cụ mở khóa mật thất, thứ này sẽ đưa cậu vào một không gian trong ba giờ, cũng như vậy, chỉ cần thoát khỏi sẽ có phần thưởng phong phú, so với mật thất bình thường nhiều hơn rất nhiều, nhưng chỉ số của phần thưởng cũng có liên quan đến mức độ nguy hiểm."

"Nói cách khác, cho dù tôi có đội ngũ, nhưng khi tôi đã sử dụng đạo cụ này thì có một mình tôi đi vào mật thất, một mình hóa giải mật thất?" La Giản vỗ vào nhật ký, nói: "Nếu tôi không thoát được thì sao?"

"Như vậy chúc mừng cậu, đội ngũ của cậu đã có thể giải tán." Boss tựa như rất vui, nói với La Giản: "Tôi khuyên cậu nên thử đi, chỉ có người chơi dưới ba cửa ải mới có thể đi vào, nếu bây giờ cậu không sử dụng thì đợi khi cậu tiến vào mật thất của vài ngày sau, cậu không dùng được nữa."

"Tôi cũng nghĩ cậu nên sử dụng thử, trước kia tôi không may mắn có được thứ này như cậu." Thầy giám định cũng đề nghị giống thế, ông cười nhẹ: "Nhưng với tính cách nhát gan trước kia của tôi, thì dù có được cũng không dám sử dụng."

La Giản động tâm nhìn cuốn nhật ký trong tay, nhưng trong lòng vẫn có chút cấm kỵ, cậu quyết định suy nghĩ lại, dù sao cách mật thất kế tiếp còn sáu ngày, cậu còn rất nhiều thời gian để chuẩn bị, nên La Giản chào boss và thầy giám định, một mình về nhà.

Việc La Giản làm đầu tiên sau khi về nhà là lên mạng, cậu xem lại cuốn nhật ký, đọc kỹ từng chữ sau đó tìm 'Hoa trong gương, trăng trong nước' trên trăm độ, nhưng kết quả… không phải tiểu thuyết thì là hình ảnh hoặc mấy bài nhạc kỳ lạ, giải thích chỉ có một câu thế này: Hoa trong gương, trăng trong nước. Ý nói lời thơ linh hoạt trôi chảy không thể nắm bắt, tựa như những cảnh tượng hư ảo.

Cảnh tượng hư ảo…?

La Giản thở dài rời khỏi bàn máy tính, lấy bộ chiến phục của mình trong tủ quần áo ra, sau đó kiểm tra vũ khí lại một lần, xác định mọi thứ đã chuẩn bị kỹ càng, cậu cắn vào ngón tay của mình, giọt máu thấm ra, La Giản bình tĩnh bôi lên mặt giấy.

Một ánh sáng đỏ vụt qua, trên nhật ký xuất hiện một câu:

Mở khóa mật thất một người thành công, đang truyền tống, xin hô hấp vững vàng, bình tĩnh ngủ.

La Giản nhìn thấy chúng, lập tức ôm nhật ký nằm lêm giường, sau đó nhắm chặt hai mắt.

La Giản bất tri bất giác thiếp đi. Trong mơ màng cậu tựa như lại nhìn thấy giấc mộng kia, vẫn là người đàn ông không rõ mặt mũi, dưới ánh nắng của chiều tà, người đó đang nói gì đó với La Giản, nhưng cảnh trong mơ lần này rõ ràng hơn rất nhiều, ít nhất La Giản thấy mình trở về hình dáng ngày bé, người đó dắt tay cậu khóe miệng cong tựa như đang cười.

Cảnh trong mơ chấm dứt, La Giản tỉnh lại.

Vừa tỉnh lại La Giản vẫn còn thấy hoảng hốt, cậu chần chừ một lát rồi lập tức đứng lên, cảnh vật bốn phía khiến cậu không khỏi kinh ngạc.

Đây là một lớp học.

Cái loại phòng kiểu xưa, bàn học dùng gỗ đất chế tạo một cách đơn sơ, La Giản nhớ khi mình còn bé cũng dùng loại bàn này, lúc đó rất thích dùng bút màu rạch lung tung lên mặt bàn, lúc đó ghế ngồi không có thăng bằng, ngồi lên cứ lắc tới lắc lui, qua một thời gian dài đinh sẽ lồi lên cạo rách quần đứa bạn nào đó khiến cả lớp cười vang.

Nhưng hồi ức tốt đẹp của thời ấu thơ, đã bị tình cảnh trước mắt làm đảo điên, thay đổi toàn bộ.

Bởi vì lớp học này, một mỗi chỗ ngồi là một bộ xương trắng.

Càng đáng sợ nhất là sau khi La Giản tỉnh lại mới phát hiện mình cũng ngồi dưới lớp học… quả thật giống như, cậu là một trong số bọn chúng.

La Giản run sợ, ngẩng đầu nhìn lên bục giảng, vừa nhìn thấy lập tức chẳng còn chút máu, ở đó cũng có một xác chết treo lủng lẳng, nhưng có thể nhìn ra nguyên nhân chết của người này, bởi vì trên đầu đối phương cắm cây thước sắt dạy học.

La Giản hít sâu một hơi, trong không khí thoang thoảng mùi máu, cậu bình tĩnh lại, cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh một lần nữa, đây là một căn phòng kín, cửa sổ đã dùng gỗ chặn lại, cửa chính là chất liệu gỗ đỏ thẫm La Giản quen thuộc, cũng thuộc 'vật không thể phá hủy', ở trong mật thất xuất hiện cánh cửa này, thật sự giống như cánh cửa dẫn đến địa ngục.

Mà cửa sau đã xây một bức tường dày ngăn chặn, ở đó còn được sơn một lớp sơn trắng mới.

Căn phòng này thật sự không bằng mật thất con thuyền ma trước đó, nhưng cũng không thể khinh thường được.

38. Chương 38: Hoa Trong Gương – Trăng Trong Nước (2)

Trong lớp học khép kín ngổn ngang thi thể. Trên bục giảng là một xác chết treo lơ lửng, tấm bảng đen phía sau vẽ vời gì đó cùng một bài thơ, tiêu đề là 'Hoa trong gương, trăng trong nước'.

Dưới hiên nhà tối đen, chữ trắng và chữ đen, vỡ vụn thành từng mảnh, trời đất cầm trong tay.

Một mặt là một mặt, một mặt còn một mặt, tay trái đổi tay phải, mặt cậu là mặt tôi.

Ngoại trừ bảng đen trên bục giảng, phía sau phòng học cũng có một cái, thường dùng để gắn báo tường, nhưng bây giờ ở trên đó được viết một dòng chữ bằng phấn đỏ: Người tiết lộ bí mật, giết không tha!

Không, không phải là phấn đỏ. La Giản cố nhìn kỹ, đỏ như thuốc màu… mà càng giống như, máu đã khô?

La Giản đếm, phát hiện trong lớp có 35 cái bàn, cũng có nghĩa có 35 chỗ ngồi, 35 học sinh. Trừ nơi La Giản ngồi khi cậu tỉnh lại, thì trong lớp học có 34, cộng thêm cái xác trên bục giảng, vừa đủ 35.

"Không đúng, có gì đó rất lạ." La Giản lầm bầm, nhưng cậu không rõ lạ ở chỗ nào, cậu nhìn nơi mình ngồi, một cái bàn và một cái ghế cũ nát. Vị trí thuộc bàn thứ hai dãy đầu tiên sát tường.

Trên tường có rất nhiều dấu chân, còn có rất nhiều chữ nhỏ dùng bút viết linh tinh, La Giản vừa quay đầu nhìn liền thấy mảnh giấy hoa văn được đính trên tường.

Cậu giựt mạnh xuống, bên trên viết:

Xin chào La Giản tiên sinh.

Bạn thật sự rất dũng cảm khi khiêu chiến mật thất một người lần này, nhưng không biết bạn có nhận ra tình huống lúc này của mình tệ đến mức nào hay không. Phần thưởng của mật thất rất phong phú, có thể khiến thực lực của bạn đề cao một bậc, nhưng cũng vì thế, bạn phải trả giá rất lớn.

Chú ý: Bạn đang ở mật thất đặc biệt, dựa theo quy định, chúng tôi không thể gợi ý bất cứ điều gì.

Thời gian giới hạn: Ba giờ.

Địa điểm: Lớp học kín.

Bối cảnh: Hoa trong gương, trăng trong nước.

Như trên, chúc bạn may mắn.

"Cái gì? Không có gợi ý?" La Giản xem xong chỉ cảm thấy da đầu run lên, cậu lật mặt giấy sang phía sau, cậu không khỏi thở nhẹ một hơi, may mà ở đây cũng còn tin tức.

Không biết vì nguyên nhân gì? Không biết là ai đã mở đầu cuộc tranh chấp này? Để các học sinh năm ba tàn sát lẫn nhau, nhưng người gây ra việc này vẫn chưa thoát khỏi cảnh trong mơ.

"Ngôi trường này có bí mật không để ai biết sao?" La Giản vò mảnh giấy lại nhét vào túi áo, lúc này cậu đang mặc bộ chiến phục xanh đậm mật thất thưởng cho, có thể đựng rất nhiều thứ. Không biết dùng chất liệu gì để may mặc, vải rất thoải mái, vị trí ở các khớp xương rộng, cổ có nút để thắt vào, có cả nón lớn, thiết kế rất thú vị, đội vào sẽ tựa như khẩu trang, chỉ cần thắt nút lại thì đã che khuất cả khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi mắt.

Không khí trong phòng rất thấp, nhưng bộ chiến phục hoàn mỹ gần như đã ngăn cản rét lạnh. La Giản nghĩ nghĩ, liền đội nón lên sẵn tiện thắt nút che cả khuôn mặt lại, điều này làm La Giản nhớ đến Thập Tam. Trang bị đầy đủ khiến La Giản có cảm giác an toàn, cho dù đối mặt với cả căn phòng đầy xác chết cậu cũng không sợ.

"Vậy kế tiếp mình phải làm sao?" La Giản tự nói với bản thân, điều đầu tiên phải chú ý khi tiến vào mật thất, đó chính là thời gian.

Mảnh giấy của mật thất không cho La Giản gợi ý gì, chỉ nói địa điểm, bối cảnh và thời gian, thậm chí không nói cho La Giản biết đồng hồ ở nơi nào.

Độ khó của mật thất khiến tư duy của La Giản hỗn loạn, cậu chú ý hoàn cảnh và vị trí nơi mình ngồi, hy vọng có thể tìm được chút tin tức hữu dụng. Đáng ngạc nhiên nhất chính là, La Giản từ chỗ ngồi của mình tìm được một chiếc điện thoại!

"Thế mà có di động?!" La Giản rất ngạc nhiên, hai mật thất trước cho cậu cảm giác cổ xưa, luôn khiến La Giản như xuyên qua không gian.

Nhưng di động này cũng thuộc loại cổ, là kiểu điện thoại xưa nhất của Nokia, so với smartphone ở hiện đại, thì màn hình của chiếc di động này nhỏ đến kỳ lạ, còn thân máy lại rất lớn, La Giản mò một lúc mới có thể khởi động máy, trên mặt biểu hiện thời gian: 12:07. Nhưng không có tín hiệu.

"12 giờ đến 15 giờ." La Giản nói: "Là thời gian của mình có thể sử dụng ở đây sao?"

Mở danh bạ và nhật ký cuộc gọi ra, bên trong toàn bộ trống rỗng. Ngược lại trong hộp thư đến có một đoạn tin nhắn, của một dãy số lạ gửi đến, chỉ có ba chữ: Cứu em với.

La Giản nhìn tin nhắn đó một lúc lâu, nhìn thế nào cũng thấy ghê rợn, cơ thể nổi đầy da gà.

Loại di động không thể cũ hơn nữa này, ngoại trừ gọi điện nhắn tin thì chẳng có chức năng nào khác, không, nó còn một cái game nhỏ, tên là snake. La Giản nhớ trước kia mình cũng đã từng chơi, một con rắn không ngừng bò đi tìm thức ăn, càng ăn càng lớn, cho đến khi lớn đến đầy màn hình.

La Giản nghĩ đến rắn thì không khỏi rùng mình, trên cổ tay cậu vẫn còn một con rắn mà, chỉ cần kéo tay áo lên sẽ thấy, nó quấn quanh cổ tay, tư thế chẳng hề thay đổi.

Chẳng biết tại sao, La Giản nhìn thấy con rắn này, nỗi sợ hãi và sự khẩn trương đã biến mất không ít, nó có thể theo cậu đến mọi nơi thật tốt, vì La Giản không còn một mình nữa.

La Giản có trực giác rằng chiếc di động này chính là đạo cụ quan trọng, nên cậu bỏ điện thoại vào túi áo, sau đó tiếp tục tìm kiếm trong hộc bàn, Toán Học và Tiếng Anh, nhìn qua có lẽ là sách của trung học, bên trong dùng bút viết linh tinh gì đó, lật xem thật lâu La Giản cũng không tìm ra chủ nhân của cuốn sách.

Không phải khi thầy giáo phát sách ra, học sinh sẽ viết tên mình lên trang đầu tiên, để dễ phân biệt đó là sách của ai sao? Nhưng La Giản tìm mãi cũng không thấy tên họ trên hai quyển sách này, ngược lại sách được giữ gìn rất tốt.

Ngoại trừ hai quyển sách và một chiếc di động thì La Giản không tìm được gì khác, hai quyển sách gần như không có giá trị gì nên La Giản tùy tay đặt lên bàn, cậu đứng lên, vị trí của cậu là bàn thứ hai, phía trước là xác chết của nữ, thi thể hư thối chỉ còn lại xương cốt, nhưng chiếc váy dài kiểu xưa đó xác thật là của nữ sinh.

"Xin lỗi vì đã mạo phạm." La Giản đi đến trước người cô ta, nói như thế.

La Giản rất sợ khi nhìn thấy thi thể, nhất là khi nhìn thấy đống xương trắng động đậy trên con thuyền ma, nó đã trở thành nỗi ám ảnh trong lòng La Giản, khiến cậu sợ hãi khi nhìn thấy xác chết, quả nhiên làm chuyện bất kính ắt bị trời phạt.

"Có thể cho tôi tìm trong hộc bàn của bạn một chút được không?" La Giản nghiêm túc hỏi.

Xác chết nữ ngồi ngay ngắn ở vị trí của mình, cô ta chẳng có phản ứng gì với lời La Giản nói, nhưng kỳ quái nhất chính là vì sao đã biến thành một đống xương trắng rồi mà vẫn có thể ngồi ngay ngắn như thế.

"Bạn không nói, chính là đồng ý." La Giản lầm bầm, run rẩy đưa tay vào hộc bàn, trong ngăn bàn có rất nhiều sách, Ngữ văn, Toán học, Tiếng Anh, Vật lý, Lịch sử, Địa lý… và rất nhiều bài thi, những thứ này La Giản cũng đã từng trải qua.

Trên sách đều là những dòng chữ nhỏ nhắn đẹp đẽ, nhưng rõ ràng có tên của cô ta: Hồ Yến Nhã.

Tựa như chẳng có gì đặc biệt. La Giản cào tóc, bài thi và sách vở học sinh nào cũng có, thời hạn ba giờ không đủ để La Giản xem từng quyển sách, như vậy với mật thất, sách vở và bài thi không phải là vật quan trọng.

La Giản đặt đống sách xuống, hít sâu một hơi rồi mới quan sát thi thể trước mắt.

Tư thế của cô ta rất ngay ngắn, hai tay đặt trên đùi, giữa khớp ngón tay ánh ra ánh sáng.

La Giản do dự một lát, lần nữa nói xin lỗi với cô ta, mới cạy tay thi thể ra, trong tay xác chết nữ có một mảnh thủy tinh vỡ — không là một mảnh gương nhỏ

Trong tay xác chết cầm một mảnh gương nhỏ, hiển nhiên không bình thường, tuyệt đối là vật quan trọng, La Giản thầm gật đầu cất mảnh gương vào túi.

"Được rồi, xem ra đây là một nhiệm vụ gian khổ." La Giản tìm hết mọi thứ của cô ta rồi mới đứng lên nhìn hơn ba mươi chỗ ngồi xung quanh, chuẩn bị tìm kiếm trong ngăn bàn và từng thi thể.

Như vậy nên bắt đầu từ ai? La Giản nhìn xung quanh, đèn trong phòng học cũng coi như sáng sủa, cậu đưa mắt nhìn xác chết treo trên bục giảng, sau đó cậu chợt phát hiện, cái xác này không phải là học sinh, bởi vì quần áo nhìn rất quê, giống kiểu của mấy người lớn tuổi mặc hơn… khung xương cũng rất lớn, so với đám trẻ vị thành niên thì lớn hơn rất nhiều, nhìn qua cũng biết người này đã thành niên.

"Là xác của thầy giáo." La Giản đi lên bục giảng, cung kính lạy ba cái, trên bục là xác của thầy, bên dưới là thi thể học sinh ngồi đầy, La Giản thật sự có hơi sợ hãi, cậu không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, bọn họ chết như thế nào chứ?

Từ những mật thất trước, La Giản sẽ được chút thông tin để phá giải những vụ án chưa được giải quyết, nếu không tìm được hung thủ, không khám phá được bí mật thì mãi mãi cũng không thể rời khỏi mật thất.

39. Chương 39: Hoa Trong Gương – Trăng Trong Nước (3)

Vẫn còn thiếu một người." La Giản đếm đi đếm lại, cộng thêm cả thầy giáo mới đủ 35 người, nhưng ở đây lại có 35 chỗ ngồi, vậy còn một học sinh nữa đang ở đâu?

Biến mất rồi?

La Giản nhìn quanh phòng học, lần nữa đặt chú ý lên người thầy giáo, từ bên ngoài xem xét, ông ấy chết rất thảm, đầu bị thước sắt đâm qua, từ thái dương xuyên qua lỗ tai, tạo thành một cái lỗ lớn. Đầu thước

không nhọn, mà được mài giũa thành một độ cong nhất định, rất có thể bị hung thủ đâm mạnh vào, nghĩ thôi cũng thấy đau.

Sau khi ông chết mới bị treo lên trần nhà, La Giản nhấc quần áo ông lên, phát hiện trên cơ thể ông có rất nhiều vết thương, có lẽ khi chết cũng bị hành hạ.

"Có thể tạo ra nhiều vết thương như vậy chắc chắn không chỉ một người, có lẽ..." Nhìn xác chết ngồi ngổn ngang dưới lớp học, lại quay đầu nhìn xác của người thầy, cậu tiếc nuối thở dài, không biết khi còn sống ông đã làm chuyện gì để người khác hành hạ mình đến chết thế này.

Như vậy đã rõ hung thủ chính là học sinh lớp này, có lẽ chỉ một bộ phận mà thôi, nhưng dù thế, có thể trơ mắt nhìn thầy giáo bị giết chết sau đó treo cổ, thì dù đám học sinh không tham gia, cũng được xem như là đồng lõa.

La Giản không phản đối nền giáo dục của nước mình, nhưng hệ thống giáo dục có trăm ngàn khe hở thế này thật sự quá thê thảm, dạy ra vài tên biến thái thích giết người cũng là chuyện bình thường. La Giản nhớ đến tin tức bạn cùng phòng tàn sát lẫn nhau cậu đọc vào mấy năm về trước, có thể chứng mình rằng, trên thế giới này không có gì con người không làm được.

La Giản tìm được một cái ví, một chuỗi chìa khóa và một mảnh gương nhỏ trong túi người thầy.

"Gương có giá trị gì nhỉ?" La Giản vuốt mặt gương, mảnh vỡ rất sắc bén, La Giản lấy mảnh gương mình tìm được trong xác của cô gái ra ghép lại, nhưng làm thế nào cũng không khớp, cậu thở dài bỏ vào túi áo.

Ngoại trừ mảnh gương thì những thứ khác không có giá trị gì, trong ví tìm được giấy căn cước của người tên Vương Đằng và vài tờ Mao chủ tịch giá trị lớn, đáng tiếc không thể mang theo, vì ra khỏi mật thất, trừ những vật La Giản mang vào thì không thể mang bất cứ thứ gì đi.

La Giản bỏ ví sang một bên, chú tâm vào chuỗi chìa khóa, theo lẽ thường mật thất sẽ không để cậu dễ dàng tìm được chìa khóa như vậy, nhưng nhiều chìa khóa thế này, La Giản không muốn thử cũng không được.

La giản không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào, cậu lập tức cầm chìa khóa đi đến trước cửa, nhưng không có cái nào khớp, La Giản thất vọng ném chìa khóa lên bàn giáo viên, nhưng sau đó cậu nghĩ đến điều gì đó, lại lấy xâu chìa khóa bỏ vào túi.

Sau khi kiểm tra xác của thầy giáo, La Giản đưa mắt nhìn sang tấm bảng ở phía sau, bên trên dùng phấn trắng viết một bài thơ, chữ viết xiêu vẹo như học sinh tiểu học, nhưng nội dung La Giản không thể nào hiểu nổi:

Dưới hiên nhà tối đen, chữ trắng giữa bảng đen, vỡ vụn thành từng mảnh, trời đất cầm trong tay.

Một mặt là một mặt, một mặt còn một mặt, tay trái đổi tay phải, mặt cậu là mặt tôi.

La Giản đột nhiên rùng mình, lông tơ dựng ngược trở lên. Hai câu 'Dưới hiên nhà tối đen, chữ trắng giữa bảng đen' La Giản hiểu được, trần nhà nơi này vốn có màu trắng, nhưng do xây đã lâu cộng thêm nước thấm lâu ngày, khiến trần nhà mốc meo một vùng lớn, ánh sáng không mạnh, nhìn trần nhà tựa như được sơn màu đen.

Chữ trắng giữa bảng đen đã quá rõ ràng. Nhưng vỡ vụn thành từng mảnh chỉ điều gì?

La Giản đi về trước một bước để đến gần bảng đen, nhưng cậu có cảm giác như mình đã đạp phải gì đó, phát ra một tiếng vang nhỏ, La Giản cúi đầu nhìn cũng giật mình, dưới chân cậu là một mảnh gương nhỏ.

Trong những câu chuyện ma hay phim kinh dị, gương luôn là vật tồn tại không rõ, tỷ như bóng đen lướt qua mặt gương, ảnh ngược là một khuôn mặt đầy máu, hoặc ai đó sẽ dùng máu viết lên gương, dòng máu đỏ khiến ta phải rùng mình.

Gương vỡ cũng có, nó như tượng trưng cho kết cục thê thảm của nhân vật chính.

"Vỡ vụn thành từng mảnh còn dễ hiểu, nhưng trời đất cầm trong tay là có ý gì?" La Giản nhặt gương lên, bây giờ cậu có ba mảnh, cậu có cảm giác như mình đang làm nhiệm vụ thu thập vật phẩm vậy, cậu ngưng mắt nhìn mặt gương, mảnh nhỏ vỡ vụn chỉ soi đến một phần gương mặt của cậu, tựa như mặt cậu bị chặt thành nhiều khúc.

Một mặt là một mặt, một mặt còn một mặt, phần sau của bài thơ La Giản hoàn toàn không hiểu, cậu chỉ có thể đoán việc này có liên quan đến gương, vì hình ảnh trong gương là trái ngược, tay trái mới có thể biến thành tay phải.

Với lại, bối cảnh của mật thất là hoa trong gương, trăng trong nước, điều này làm La Giản có rất nhiều suy đoán, nhưng rốt cuộc gương có ý nghĩ gì? Chẳng lẽ chỉ cần tìm đủ các mảnh gương thì cậu có thể ra ngoài?

Tiếp đó La Giản không bận tâm về gương nữa, cậu đi quanh bục giảng, không tìm được vật gì đặc biệt, nên chuyển xuống dưới lớp, tìm kiếm trong từng thi thể, đó là một việc vừa ghê tởm vừa tốn công, nếu là mấy cái xác đã phân hủy đến chỉ còn xương trắng thì tốt, còn đụng phải mấy thi thể còn thịt thối, hoặc còn giòi bọ bò qua bò lại thì thật sự ghê tởm chết đi được, La Giản đi đến trước mỗi một cái xác đều phải lấy toàn bộ dũng khí, bởi vì còn có mấy cái xác đang chờ cậu.

Chỉ kiểm tra thi thể thôi cũng mất hết một giờ của La Giản, một phần ba thời gian cứ thế mà trôi qua, trong quá trình La Giản rất cẩn thận, cố giữ vững tư thế của từng thi thể, đa số học sinh đều chết trên ghế, chỉ có hai thi thể là nằm trên bàn, trong đó có một xác nữ chết rất thảm, còn thảm hơn cả thầy giáo bị treo trên bục giảng, tuy La Giản không phải pháp y, nhưng vẫn nhìn rõ nguyên nhân chết — cô ấy bị cưỡng hiếp đến chết.

Xương cổ bị bẻ gãy, hai chân mở ra trong một tư thế vặn vẹo, quần áo trên người rách rưới, xương đùi có dấu hiệu bị gãy, cả người xụi lơ ngồi trên ghế, cúi đầu. La Giản nhìn chằm chằm thi thể này rất lâu, cuối cùng chỉ biết thở dài, kéo bức màn trong phòng xuống, đắp lên người cô ấy.

Nhân vật chết thảm thế này thường rất quan trọng, cậu cũng tìm được hai mảnh gương nhỏ trên người thi thể. Tìm hết, La Giản có được bảy mảnh gương nhỏ, cậu đứng trên bục giảng bắt đầu xếp lại, gương này là hình vuông to cỡ bàn tay, chính là loại gương bất cứ cô gái nào cũng phải có trong túi, nhưng dù La Giản làm thế nào, cũng thiếu mất một mảnh, chính là mảnh gương nằm ở chính giữa.

Ngoại trừ gương, La Giản không tìm được vật gì có giá trị khác, đơn giản chỉ là sách vở bút viết và bài thi, hoặc một ít tiểu thuyết võ hiệp, một chút đồ ăn vặt đã quá hạn, cậu còn tìm được một máy chơi game nhỏ, rất cũ, nhưng đã hư mất rồi.

Ngoại trừ những thứ này, thứ giá trị nhất chính là những mảnh giấy nhỏ La Giản nhặt được.

Giấy truyền lời, trang giấy lấy từ vở, viết những lời muốn nói lên trên, sau đó gấp thành bốn hoặc vò lại để đưa bạn bên cạnh truyền đến người mình muốn nói.

La Giản tìm được năm tờ, mở ra có thể thấy các loại chữ viết và đối thoại khác nhau, chỉ là một chút chuyện nhỏ nhàm chán mà thôi, nhưng La Giản chú ý thấy trong nội dung đều cùng nhắc đến một người một sự kiện, và khi nhắc đến người này bọn họ sẽ dùng các cách gọi khác nhau, ví dụ như:

Làm loại chuyện này rồi mà con đó còn có thể ngồi học ở đây được nữa.

Là Vương tiện nhân giúp nó đi cửa sau mà.

Thật không biết xấu hổ, XX khô hết luôn!

Lần trước tao thấy con đó đi khách sạn với trai đó.

*Thích bị người ta * như vậy, giết mẹ con nhỏ đó đi.*

Đối thoại đến đây thì ngừng, La Giản từ bọn chúng biết được rất nhiều tin tức, có lẽ cô gái bị cưỡng hiếp đến chết kia chính là 'con nhỏ' bọn họ nói đến, mà "Vương tiện nhân" chính là Vương Đẳng bị treo trên bục giảng.

Thầy giáo và học sinh có quan hệ không tầm thường, mà nữ sinh này còn bị bạn học cô lập, cho rằng hành vì này không đứng đắn, nhưng vẫn rất kỳ lạ… La Giản nhíu mày, cho dù cô gái này có làm việc bậy bạ hoặc ra ngoài câu ba bắt bốn, nhiều lắm chính là lời đồn đãi đến tai hiệu trưởng, sau đó sẽ bị đuổi học thôi, không nghiêm trọng đến mức phải bị giết thế này.

Rốt cuộc vì nguyên nhân gì, có thể làm đám học sinh này điên cuồng đến vậy, không tiếc giết chết thầy giáo và bạn học của mình, cuối cùng chết tập thể trong căn phòng này.

La Giản đọc lại mọi thứ trong tờ giấy lần nữa, vẫn không nhìn ra có gì giá trị, chuyện qua đã lâu, người

cũng đã chết, La Giản cũng không muốn tìm nguyên nhân sâu xa nhất, nhưng đau đầu nhất là, cậu không tìm được mảnh gương cuối cùng, đi vòng cả lớp học cũng không tìm được.

40. Chương 40: Hoa Trong Gương – Trăng Trong Nước (4)

"Có phải mình đã quên gì không?" La Giản tự hỏi, tấm gương không thể vô duyên vô cớ thiếu mất một mảnh được, nhất định cậu đã bỏ sót nơi nào đó, La Giản đành phải đi quanh phòng học, cậu lục tung bục giảng lên, lật từng cục phấn để xem, sau đó đi xuống cuối lớp, cẩn thận quan sát dòng chữ đẫm máu trên bảng: Người tiết lộ bí mật, giết không tha!

Ai là người tiết lộ bí mật? Bí mật gì không thể để người khác biết?

Đầu La Giản rất rối, mật thất này có quá ít gợi ý, ngoại trừ mảnh giấy kia, không còn manh mối nào khác, La Giản đang nghĩ, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn cửa sổ quanh phòng học, cửa sổ dãy bên này rất dày, không có màn nhưng có kính chắn gió, đó là nơi La Giản chưa tìm qua.

"Thủy tinh à…" La Giản xuyên qua bàn ghế đi đến trước cửa sổ đầu tiên, mặt kính vẫn còn nguyên, còn dán rất nhiều hình có màu sắc sặc sỡ, La Giản nhìn mấy lần cũng không thấy gì kỳ lạ, rồi cái thứ hai cái thứ ba, đến cửa sổ cuối cùng cậu phát hiện mặt kính bên trên đã vỡ mất một nửa, nhưng dưới đất chẳng có mảnh vỡ nào.

"Có lẽ mình nên tìm trong thùng rác." Theo lẽ thường, thủy tinh vỡ sẽ bỏ vào thùng rác, nhưng trong lớp không có thùng rác, La Giản nhìn, chỉ có một cây chổi và một cái hốt rác, cùng với một đống giấy vụn, đồ ăn thừa hoặc là một đống đồ bỏ đi.

Mảnh gương cuối cùng rốt cuộc nằm ở đâu?

La Giản nhìn chằm chằm vào đống rác kia một lúc lâu, tiếc nuối thở dài một hơi, cậu ngồi xuống nhặt đống giấy vụn lên mở ra, tờ thứ nhất là một số hình vẽ vô nghĩa, tờ thứ hai là bài tập làm sai, tờ thứ ba trống rỗng, tờ cuối cùng có một dòng chữ cực kỳ quỷ dị:

Cẩn thận sau lưng mày.

Cả người La Giản run rẩy, đột nhiên cậu cảm thấy rất kỳ lạ, sống lưng ớn lạnh, tựa như có cơn gió lạnh vừa ùa đến, do tìm kiếm quá nghiêm túc nên cậu không chú ý đến cảm giác lạnh lẽo quỷ dị này.

Phải biết, bây giờ cậu đang ở trong một mật thất có 35 xác chết. Dựa theo chuẩn mực của mật thất, tất cả các thi thể, rất có khả năng sẽ sống lại.

Chỉ cần nghĩ đến việc này sẽ thành sự thật, La Giản chỉ thấy mồ hôi lạnh chảy đầy người, cảm giác sau lưng ngày càng lạnh lẽo, rõ ràng có ai đó… hoặc thứ gì đó đang đứng sau lưng La Giản, nói không chừng

đang dùng đôi mắt trống rỗng nhìn La Giản, cả người cậu cứng đờ, chậm rãi quay đầu… nào ngờ…

Nào ngờ sau lưng chẳng có gì cả.

Đây là phòng học, thi thể phía sau vẫn ngồi ở vị trí đó, không có gì kỳ lạ, La Giản thở dốc, cảm giác lạnh lẽo đã biến mất, như chưa từng xuất hiện, nhưng trực giác của La Giản luôn rất chính xác, vừa rồi tuyệt đối có thứ gì đó đứng sau lưng cậu!

La Giản không thể không cẩn thận quan sát từng thi thể một, thầy giáo vẫn bị treo trên bục giảng, học sinh đều ngồi ở chỗ của mình… Không!

La Giản đột nhiên phát hiện ra một chuyện vô cùng đáng sợ, tựa như có bàn tay của ác quỷ bóp chặt cổ họng La Giản, làm cậu khó thở đến mức muốn chết đi.

Thi thể lệch vị trí!

Tuy La Giản không thể nhớ hết từng động tác của mỗi một thi thể, nhưng cậu vẫn có chút ấn tượng, tất cả học sinh đang ngồi ngay ngắn trên ghế đang thả nửa người dưới xuống đất.

La Giản ép bản thân phải dời tầm mắt, cậu cúi đầu nhìn mảnh giấy trong tay, mặt trên vẫn là dòng chữ khiến ta rùng mình: cẩn thận sau lưng mày.

Đối với những vật không thể giải thích theo lẽ thường, chỉ có thể dùng hình thức cực đoan để xử lý. La Giản có một ưu điểm, là biết chấp nhận sự thật, cũng biết phải làm thế nào để phá vỡ cực hạn, lấy được thành tích không ai tưởng được.

Lúc này La Giản có một quyết định rất chính xác, cậu rút đao ra đến những thi thể bị lệch vị trí, bước chân ổn định cẩn thận, lúc nào cũng phòng bị tấn công từ bốn phía, khi cậu đi đến trước một xác chết nữ, cậu giơ đao chặt đầu và tay chân của cô ta xuống.

"Chỉ là thi thể mà thôi." La Giản tự nói với bản thân: "Đừng sợ, bọn họ chết rồi, việc mình làm chỉ là giết họ thêm một lần thôi."

La Giản rút đao ra, cậu đứng thẳng người nhìn xung quanh phòng học, lần này, tất cả các thi thể đều có thay đổi rõ rệt, tiếng xương lách cách kêu vang, có một số còn có thể đứng lên, thậm chí bắt đầu di chuyển, nhưng mục tiêu của chúng rất rõ ràng, đó chính là La Giản.

La Giản bỗng nhiên cảm thấy mắt cá chân đau rát, cúi đầu nhìn, không biết một bàn tay từ đâu đưa đến nắm chặt cổ chân cậu, lông tơ trên người La Giản dựng hết cả lên, nhưng anh phản xạ rất nhanh, động tác cực đoan máu lạnh, cậu nâng chân đạp vỡ đầu thi thể.

Đầu cái xác này chưa phân hủy hết, phần óc đen đặc phụt ra dính đầy quần La Giản, La Giản không rảnh bận tâm, cậu nâng vũ khí, chăm chú nhìn đám thi thể đang bao vây xung quanh.

Phòng học không lớn, có hơn ba mươi thi thể vây quanh rất khó tìm lối thoát, đám xác chết này dễ xử lý hơn bộ xương trên thuyền ma nhiều lắm, xương không cứng, sức không đủ, nhưng La Giản không biết đám chết tiệt này có thể hồi sinh hay không, nếu có thể, dù La Giản banh từng cái xác ở đây cũng không có ý nghĩa gì.

"Gần đây mình cứ luôn phải tiếp xúc với xác chết." La Giản không an phận cười khổ nói.

Chiến đấu hơn một giờ, hai phần ba thời gian cứ thế mà trôi qua, thời gian còn lại không đến một tiếng, La Giản chém bay cái xác cuối cùng, cậu chẳng còn sức lực nào nữa đặt mông ngồi xuống đất, lần này mật thất không cho xác chết kỹ năng sống lại, nhưng rất khó đối phó, vì La Giản phát hiện những thứ đáng sợ này, trừ khi nghiên nát bọn chúng thành bột, nếu không dù chỉ còn lại một bàn tay, dù chỉ là một ngón cũng sẽ bò đến giết chết cậu.

Nên La Giản không thể không nghiền nát bọn chúng, khiến chúng không thể nào nhúc nhích được nữa. La Giản mệt đến mức mắt nổi đầy sao, thở như trâu bò, đột nhiên cậu nhớ đến câu thơ trên bảng đen, vỡ vụn thành từng mảnh, trời đất cầm trong tay.

"Vỡ vụn thành từng mảnh, trời đất cầm trong tay?" La Giản nhắc lại câu thơ, miễn cưỡng đứng lên, tìm qua tìm lại giữa một đống thi thể, quá trình thật sự rất ghê tởm, một đống nước đen nhớp nháp, những mảnh xương nhỏ, còn những cái đầu lâu và bộ phận khác không hoàn chỉnh.

La Giản bị thương, phải nói vết thương rất nặng, lần chiến đấu này với cậu mà nói rất nguy hiểm, có nhiều lần cậu bị mấy cái xác vây quanh, bọn chúng bò lên, tay chân bóp chặt người câu, mu bàn tay như rắn quấn chặt khiến cậu không động đậy được, La Giản từng có lúc nghĩ sẽ bỏ cuộc, nhưng cuối cùng cậu dùng đao chặt đứt.

Ý chí muốn sống của cậu rất cao, đến bản thân La Giản cũng khống chế không được, khi cậu tìm được mảnh gương cuối cùng từ trong một đống xương cốt, cậu gần như vui quá mà khóc.

Cầm tất cả các mảnh gương đi lên bục giảng ráp lại, thi thể của thầy giáo treo trên bục giảng chẳng biết tại sao không hề động đậy, yên phận ở đó, La Giản cũng lười chạm đến ông ta, cậu vẫn rất kính trọng người làm nghề giáo viên, dù khi còn sống ông ta là một kẻ xấu xa.

Tất cả các mảnh gương tìm đủ, La Giản dễ dàng ráp lại, chiếc gương nứt ra thành nhiều mảnh, miễn cưỡng có thể ghép lại thành một, soi vào mặt cậu như bị chia năm xẻ bảy, La Giản nhìn một lúc lâu, nhưng nó chẳng xảy ra điều lạ nào, gương vẫn thế chẳng có một chút phản ứng.

"Sao lại thế, chẳng lẽ còn thiếu thứ gì sao?"

La Giản có gắng nhớ xem mình có quên điều gì không, nhưng nghĩ muốn nát óc cũng không rõ, gương đã

tìm đủ, nhưng không có gợi ý tiếp theo.

La Giản buồn rầu nhìn chằm chằm vào gương, cố gắng nhớ đến từng chi tiết, cậu đột nhiên nhớ đến phần sau của bài thơ kia, một mặt là một mặt, một mặt còn một mặt, tay trái đổi tay phải, mặt cậu là mặt tôi.

La Giản nghĩ nghĩ, bất giác đọc khỏi miệng, trong nháy mắt, cậu thấy đầu mình choáng váng, tựa như trong một khắc cậu đã mất đi ý thức, nhưng cảm giác này đến nhanh đi cũng nhanh, rồi nhanh chóng vụt qua.

Trong đầu vẫn còn cảm giác khó chịu này, La Giản lắc đầu, ngước mắt quan sát hoàn cảnh bốn phía, vừa nhìn lập tức kinh hãi! Bởi vì La Giản phát hiện, không biết vào lúc nào, tất cả các thi thể trong phòng học đã biến mất!

"Xảy ra chuyện gì?!" La Giản không hiểu nổi, vừa rồi cậu chỉ chăm chú nhìn vào gương một lát, không đến mấy phút mà toàn bộ xác chết đã biến mất một cách kỳ lạ, đến những mảnh gương, nước thối cũng không còn, nếu không phải trong phòng vẫn còn có dấu vết đánh nhau, La Giản gần như đã nghi ngờ bản thân ảo giác!

Chúng biến mất lúc nào, sao cậu chẳng có cảm giác nào thế.

La Giản bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, vội vàng lấy chiếc di động nokia mình tìm được ra, thời gian bên trên dừng lại ở 15:11.

Nhưng đợi rất lâu, phút vẫn dừng ở con số 11, thật giống như thời gian đã ngừng lại, nhốt La Giản ở căn phòng đáng sợ này, kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay.

41. Chương 41: Hoa Trong Gương – Trăng Trong Nước (5)

Không có tín hiệu nhưng điện thoại lại nhận được một tin nhắn.

Tiếng chuông rất xưa, đột nhiên vang lên trong căn phòng trống trải, làm La Giản sợ đến nổi da gà. Thật lâu cậu mới phản ứng lại, ngón tay nhấn vào phím di động, tin nhắn này cực kỳ quỷ dị, người gửi tin để trống, nội dung bên trong là:

Bạn đang ở giữa một mật thất không gian song song, một thật một giả, cánh cửa thật sự lại chỉ nằm ở một nơi, bạn có thể phân biệt giữa hiện thực và hư ảo không? Dù bạn có phải chết, thế giới hư ảo vẫn luôn chào đón bạn, mãi mãi ở lại đây hoặc kết thúc mật thất này.

"Thật và giả." La Giản cất di động nhìn quanh, cảnh tượng vẫn giống như trước, trừ việc những cái xác kia đã biến mất thì căn phòng chẳng có gì khác biệt, trên chiếc bảng đen vẫn là những câu thơ… câu thơ, La Giản bỗng nhiên nhìn chằm chằm lên bảng, cậu phát hiện một hiện tượng rất kỳ quái, chữ trên bảng đen…

viết ngược.

"Thế giới ngược." La Giản lẩm bẩm.

"Nơi này… Là thế giới trong gương."

"Nếu là ngược, thì nơi này chính là thế giới ảo, những thứ vừa rồi chiến đấu với cậu mới là thật." Máu tươi và chiến đấu, chém giết trong giận dữ, La Giản dựa vào bảng ngồi bệt xuống đất, cậu nhìn chiếc bao tay đen trên tay mình, từng ngón tay đều là vết máu, cậu vẫn còn nhớ cảm xúc mỗi khi nâng đao, từng cảm giác khi banh những cái xác thành trăm mảnh, rất thật, máu bắn lên mặt cậu, màu đỏ chiếm lấy toàn bộ tầm mắt cậu.

Còn so sánh chân thật nào có thể khiến ta sợ hãi hơn nữa không?

Thời gian trên điện thoại đã ngừng lại, La Giản không có thứ gì để biết thời gian, cuối cùng cậu có thể ở mật thất này bao lâu, La Giản không thể nào đoán được.

Khi cậu nhìn thấy tin nhắn đó, La Giản đã hiểu, cậu không chỉ không tìm được chìa khóa, thậm chí đến cánh cửa thật sự cũng không xác định được, nếu không cẩn thận mở sai cửa thì sẽ có kết cục thế nào?

Nếu La Giản đoán không sai, thì mật thất cũng giống như cái tên 'Hoa trong gương, trăng trong nước' của nó, một mặt là mật thất trong gương, một mặt là thế giới thật, cũng chính là cái gọi là hiện thực và hư ảo. Tất cả mọi thứ đều phản ngược, điểm này La Giản thấy được từ câu thơ trên bảng đen, nếu không ngoài dự kiến, thì tất cả chữ viết trên sách giáo khoa cũng ngược lại.

Với lại mật thất này… vì tất cả các xác chết đều biến mất nên La Giản hơi hoảng hồn, bây giờ tỉnh táo lại mới phát hiện, mọi thứ trong mật thất này đều ngược hết, cửa sổ từ bên phải đổi qua bên trái, cửa chính cũng thế, tóm lại tất cả mọi vật đều ngược hướng.

Vì thế hình thành nên mật thất trong gương này.

Tuy rằng không phải chuyện tốt gì, nhưng trong mật thất hư ảo này thời gian đã ngừng lại, thời hạn ba giờ luôn dừng lại gián đoạn, nhưng La Giản không xác định được ở thế giới thật, thời gian có tiếp tục chuyển động hay không.

Ở mật thất ảo có một cánh cửa, bên ngoài cũng có một cánh cửa giống thế, nhưng cái nào mới là thật? Nếu dựa vào lẽ thường để nói, những thứ trong mật thất ảo đều là giả, đến cửa cũng không phải thật.

Nhưng mật thất không giống như những nơi khác, đến người chết cũng có thể sống lại, vậy thì làm giả một cánh cửa thì có gì mà không được?

Nếu cửa có hai cánh, vậy rất có khả năng sẽ có hai chiếc chìa khóa.

La Giản nghĩ thôi cũng thấy đau đầu, cậu suy đoán những việc có khả năng xảy ra nhất, nếu thật sự có hai chiếc chìa khoá, nhất định sẽ giống nhau như đúc, không có chuyện một chiếc sẽ bị ngược, vì đây là cái bẫy do mật thất tạo ra, tuy ổ khóa một cái nằm bên phải một cái nằm bên trái, nhưng hai cánh cửa chẳng có gì khác biệt, chìa khóa cũng sẽ giống nhau, đương nhiên sẽ không có chuyện chìa khóa khác nhau.

Nói cách khác, La Giản không chỉ phải tìm cánh cửa thật mà còn phải tìm chiếc chìa khóa chính xác, nếu dùng chìa khóa thật mở cửa giả hoặc dùng chìa khóa giả mở cửa thật, thì chuyện gì sẽ xảy ra La Giản cũng không tưởng tượng nổi.

Mật thất cố ý làm ra cái bẫy này đương nhiên muốn nhốt cậu ở đây mãi mãi, thời gian ở mật thất thật vẫn tiếp tục chạy, nếu đến thời hạn mà không tìm được chìa khóa hay cửa để thoát ra, thì vì mạng sống, La Giản không thể không đi vào mật thất ảo…

La Giản nghĩ đến đây, đột nhiên ngộ ra điều gì đó, sắc mặt cậu trắng bệch, đầu chảy đầy mồ hôi lạnh.

Nếu thật sự cậu không thoát được, vậy cũng như cái tin nhắn kia, dù thân thể đã chết, mật thất hư ảo vẫn luôn chào đón cậu ở lại nơi này…

“Làm theo chúng chính là con đường chết.”

Nhưng đến bây giờ, La Giản vẫn chưa tìm được thanh chìa khóa nào… không đúng, cậu có tìm được một xâu chìa khóa từ trên người của thầy giáo…

La Giản lấy chìa khóa ra, hít sâu rồi mới đi đến trước cửa, thử từng chiếc một, nhưng thật đáng tiếc, vẫn không có chiếc nào khớp.

“Xem ra xâu chìa khóa này không có tác dụng gì.”

Trong mật thất không phải món đồ nào cũng có công dụng, cụ thể phải xem bạn làm như thế nào, có vài người bẩm sinh đã là thiên tài, có thể tìm được vật mấu chốt trong thời gian ngắn và giải được câu đố, nhưng hình như La Giản không thuộc loại người này.

Nếu chỉ làm việc và hoạt động hằng ngày, La Giản thấy IQ của mình đã đủ dùng, nhưng khi đến nơi này, cậu hận mình không thể nuốt luôn trái táo của Newton để IQ tăng cao, trở thành Edison, Einstein, thậm chí là Holmes.

Trong lúc hỗn loạn, La Giản bắt đầu nhớ đến các vụ án giết người trong mật thất, nhưng hình như không hề liên quan đến hoàn cảnh lúc này, cậu đi khắp nơi xem xét, phát hiện nơi này không khác gì mật thất thật, trừ việc các vật dụng và chữ viết bị ngược thì chẳng khác gì, không nhiều hơn cũng chẳng mất đi, trừ những cái xác đã biến mất.

"Vì sao trong mật thất ảo lại không có thi thể?" La Giản rơi vào đường cùng bắt đầu tự hỏi bản thân, cậu đột nhiên lấy những mảnh gương nối liền hai mật thất ra.

Tấm gương sao lại vỡ? Vì sao lại được đặt trên những thi thể khác nhau và chủ nhân của nó là ai? Vấn đề này La Giản đã có chút suy đoán, con trai đương nhiên sẽ không dùng loại gương nhỏ này, tuyệt đối là đồ dùng của con gái, nữ sinh trong phòng học không nhiều lắm, hơn ba mươi người nhưng chỉ có năm sáu xác chết nữ.

La Giản nghĩ đột nhiên nhớ đến, trừ hai mảnh gương lấy được từ trên người thầy giáo và dưới đất thì những mảnh còn lại đều tìm được từ trên xác của con gái, trong đó có một mảnh cậu tìm được ở nơi khi vừa vào mật thất.

Cũng có một vấn đề giống thế, phòng học thiếu một cái xác, cũng chính là nơi La Giản đã ngồi khi tỉnh lại, cậu đã chiếm mất một trong ba mươi lăm chỗ ngồi, đương nhiên cậu không thể tính cả bản thân vào số thi thể kia, như thế chỉ có 34 cái xác, còn một người ở đâu?

Người đã biến mất chính là hung thủ sao? Hay cậu ta vốn chưa chết?

La Giản rất đau đầu, lại không có manh mối, mật thất thật im lặng, yên lặng đến chẳng có một tiếng động, La Giản thấy hơi mệt mỏi, cậu liều mạng chiến đấu một tiếng, bụng bị chém một đường, cổ bầm tím, toàn thân toàn là vết máu và dấu răng lớn nhỏ, những cái xác đó tựa như zombie chỉ muốn ăn thịt cậu, may mắn chúng không có chất độc, nếu không cậu đã nằm chung với chúng rồi.

Sau khi trải qua một cuộc chiến, La Giản còn vận động đầu óc quá nhiều nên không khỏi cảm thấy mệt mỏi, đầu cậu choáng váng, mắt hoa lên chỉ muốn nghỉ ngơi một lát, nhưng La Giản vẫn không thể xác định trong mật thất ảo có hạn chế thời gian hay không, cậu ngẫm nghĩ, quyết định làm một thí nghiệm, cậu cầm tấm gương vỡ kia lên, đọc câu thơ thứ hai lại một lần.

Nhưng chẳng có phản ứng gì, La Giản suy nghĩ, đột nhiên thông minh, đọc ngược câu thơ kia lại. Sau đó cảm giác chóng mặt khó chịu ùa đến, lần thứ hai mở mắt, quả nhiên La Giản nhìn thấy một đống máu và bột trắng đọng trên nền nhà.

Thi thể của thầy giáo vẫn treo ngang trên đỉnh đầu La Giản, nhẹ nhàng đung đưa.

Cậu đã trở lại mật thất thật, tấm gương và câu thơ kỳ lạ kia chính là vật quan trọng, thiếu một thứ cũng không được.

Mật thất thật thuận mắt hơn mật thất ảo nhiều, nhưng trong không khí luôn tồn tại mùi hôi thối tanh tưởi của xác chết thật khiến La Giản khó thở, nhưng rồi cũng thành quen. Cậu lại đi quanh phòng học lần nữa, La Giản phát hiện, chỉ có xác của thầy giáo và cô nữ sinh bị cưỡng hiếp đến chết là không di chuyển, vẫn ngồi ở tại chỗ, trên người vẫn còn bức màn do La Giản kéo xuống.

Hai người này có lẽ là nhân vật chính, bọn họ luôn được nhắc đến trong từng manh mối, có lẽ giữa họ có gì

đó giống nhau.

Nghĩ đến đây, La Giản đến gần kéo bức màn kên, bắt đầu quan sát cẩn thận.

Cô bạn học này khi còn sống có lẽ rất xinh đẹp, ăn mặc so với những cô gái khác tốt hơn cả một bậc, xương tay của cô có một vết nứt nhỏ, có thể trước khi chết hai tay bị trói chặt, La Giản còn phát hiện, ngón áp út của cô có một chiếc nhẫn.

La Giản thấy chiếc nhẫn này rất quen, cậu nhìn thật lâu, bỗng nhiên đứng lên đi đến trước thi thể thầy giáo, nhìn tay trái của ông, cũng có một chiếc nhẫn giống y như đúc, đó là nhẫn tình nhân.

Có lẽ… Có lẽ hai người này thật sự có tư thông, nhưng cũng có thể giữa hai người chỉ là tình yêu đôi lứa bình thường, họ chỉ yêu nhau mà thôi, dù có chênh lệch tuổi tác, dù người đời không chấp nhận, chỉ bằng hành động trao nhẫn này của bọn họ cũng đủ để La Giản thấu hiểu.

"Hoàn toàn là một bi kịch." La Giản nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn kia, vẻ mặt có chút buồn bã.

Mặc kệ nguyên nhân nào dẫn đến việc này, hoặc ai là người châm ngòi, cô bạn này cũng chỉ là yêu sớm, đối tượng lại là thầy giáo của mình, còn bị cả lớp cô lập, sau đó xảy ra một số chuyện không may, rốt cuộc là việc gì La Giản không có cách nào tìm hiểu, nhưng khiến rất nhiều học sinh bạo phát, thậm chí hãm hiếp cả bạn học, thầy giáo chạy đến cứu cô nhưng lại bị học sinh của mình đánh đập tra tấn giết chết sau đó treo lên bục giảng.

Kết luận như vậy, La Giản lại cảm thấy khó chịu, cậu dời tầm mắt khỏi chiếc nhẫn, lần nữa quan sát cẩn thận hai thi thể này, nào ngờ, cậu phát hiện một số nơi kỳ lạ.

42. Chương 42: Thoát Khỏi Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước (1)

Trước khi mảnh ghép cuối cùng hoàn thành, La Giản đã tìm được nó từ trong một cái đầu lâu, điều này khiến La Giản nhận ra trong cơ thể con người có rất nhiều nơi để giấu đồ vật. Cậu đập nát tất cả những thi thể chỉ để tìm một mảnh gương nhỏ như thế, như vậy cũng chỉ còn hai cái xác này là cậu chưa tìm.

"Mạo phạm." La Giản suy nghĩ, cuối cùng vẫn bắt tay hành động, cậu đưa xác của thầy giáo xuống rồi lột quần áo, thi thể của ông ta đã phân hủy đến mức chỉ còn lại vài miếng thịt thối nhầy nhụa, sau lớp quần áo là bộ xương trắng, nội tạng đã biến thành một bãi nước đen, tìm thật lâu La Giản mới thấy chiếc chìa khóa và một mảnh giấy in hoa tím trong miệng ông ấy.

Một chiếc chìa khóa đã rỉ sét, còn mảnh giấy lại có nội dung như sau:

Xin chào La Giản tiên sinh:

Để đi đến bước này có lẽ bạn đã hiểu biết về mật thất này rồi, như vậy tôi cũng không ngại nói cho bạn biết, một trong hai là chìa khóa giả.

Gợi ý ngoại lệ:

Thứ nhất, đừng dùng chìa khóa giả mở cửa thật, nếu không bạn sẽ ở lại thế giới ảo mãi mãi.

Thứ hai, cũng đừng dùng chìa khóa thật mở cửa giả, nếu không muốn kết cục của bạn giống như trên.

Thứ ba, tìm được người biến mất cuối cùng mới tìm được con đường rời khỏi mật thất chính xác.

Như trên, tôi đã gợi ý cho bạn, chúc bạn may mắn.

"Xem ra cho dù mình có tìm được chìa khóa, thì tình hình cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu." La Giản mân mê chiếc chìa khóa trong tay, chiếc chìa khóa hình như đã có từ rất lâu, rỉ sét đến đổi màu, nhìn kỹ sẽ phát hiện trên bánh khóa có một vết nứt nhỏ.

La Giản nhét chìa khóa vào trong áo, sau đó tìm trong thi thể của cô gái kia, lúc này cậu mới phát hiện một việc đáng sợ, cậu tìm được một chiếc điện thoại từ trong bụng cô ấy!

Cũng là một chiếc nokia kiểu cũ!

Di động lấy từ bụng của xác chết, bên trên còn dính chất đen đen ghê tởm gì đó, lúc La Giản phát hiện thật sự chỉ muốn nôn thốc nôn tháo, nhưng cậu vẫn cố nhịn đưa tay vào bụng cô ấy, cái xác này chưa phân hủy hết, một đống thịt và nội tạng vẫn còn sót lại, nhưng lần này La Giản lại tình nguyện nó chỉ còn một bộ xương trắng.

"Đừng trách tôi, đừng trách tôi." La Giản vừa tìm vừa lầm bầm, cậu rất sợ thứ này đột nhiên nhúc nhích, tuy chuyện này La Giản đã gặp rất nhiều lần, cũng nên quen dần với nó, nhưng cậu vẫn sợ, bởi vì định nghĩa 'chết' ở trong mật thất kỳ quái này chẳng có bất cứ tác dụng nào, hỗn loạn và ly kỳ khiến ta không thể nào không phòng bị.

Khi La Giản cầm điện thoại trên tay cậu vẫn có chút không dám tin, theo bản năng chạm vào chiếc điện thoại nokia trong túi áo! Hai chiếc điện thoại này giống nhau như đúc, cũng màu đen, cũng một kích cỡ, tuy La Giản nhạc nhiên nhưng cũng phản ứng rất nhanh, tùy tay kéo bức màn lau khô chiếc điện thoại, sau đó mở máy đợi khoảng một phút, ngay lúc La Giản thất vọng vì nghĩ màn hình đã hỏng thì nó lại sáng.

Nguồn điện báo hiệu pin yếu, thời gian là 00:00:00, sau khi mở máy thì điện thoại báo lượng pin không đủ, La Giản nhanh chóng mở danh bạ ra nhưng bên trong trống rỗng, cậu vội mở hộp thư, bên trong có một tin nhắn đã gửi đi, rất ngắn gọn, rất quen thuộc:

Cứu em với.

La Giản nhìn chằm chằm vào đó, đột nhiên cổ họng đau rát làm cậu có cảm giác như bộ phổi đang bị đè ép, không thể hít thở, đau không thể chịu đựng. La Giản thở dốc, chậm rãi lấy chiếc điện thoại khác trong túi, mở hộp thư đến, bên trong cũng có một tin nhắn ngắn gọn như thế:

Cứu em với.

"Vậy chiếc điện thoại này là của ai?" La Giản tự hỏi bản thân, chiếc điện thoại lấy ra từ bụng xác chết của cô gái thì rõ ràng nó là của cô ấy, trước khi chết cô còn gửi một tin nhắn cầu cứu, nhưng rất kỳ lạ… Đối tượng xin giúp đỡ không phải là thầy giáo – người yêu của mình, mà lại là…

Chiếc điện thoại này của ai? La Giản nhìn chằm chằm chiếc điện thoại trong tay, đây là chiếc cậu đã tìm được trong ngăn bàn khi cậu vừa vào mật thật, sách vở nơi đó không có họ tên, rất rõ ràng nơi La Giản ngồi chính là chỗ của cậu học sinh thứ 35 đã biến mất.

"Điểm quan trọng nằm ở người biến mất cuối cùng." La Giản nói: "Nhưng ngay cả tên cậu ta là gì mình cũng không biết, cậu ta chỉ để lại vài cuốn sách và một chiếc điện thoại, cậu ta có liên quan gì đến việc này? Vì sao lại xin giúp đỡ từ cậu ta?"

La Giản khó hiểu thở dài, chiếc điện thoại của cô gái kia chốc nữa sẽ hết pin, dù có tìm nữa cũng không thấy manh mỗi nào có ích, La Giản đành phải đặt chiếc điện thoại đó xuống, cậu phải vào mật thất ảo để tìm chiếc chìa khóa còn lại.

La Giản nghĩ đến đây lập tức cất điện thoại đi lấy tấm gương ra, chiếc gương này rất phiền toái, mỗi lần cần đến đều phải ghép lại, cầm trên tay đọc bài thơ kia, sau đó là cảm giác buồn nôn chóng mặt, khi mở mắt La Giản đã thấy bản thân ở trong mật thất ảo.

Đi xung quanh mật thất ảo một lần, La Giản bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, cậu học sinh biến mất cuối cùng đang ở đâu? Cả một mật thất chỉ có bao nhiêu đây, đứng trên bục giảng nhìn xuống cũng có thể nhìn thấy rõ từng ngóc ngách, chẳng có nơi nào có thể giấu người, dù là mật thất ảo hay mật thất thật cũng không có nơi để ẩn nấp, nếu thế người cuối cùng đang ở đâu? Đã chết? Hay biến thành một cái xác? Hoặc trốn ở đâu đó?

"Trừ mình ra thì nơi này không ai còn sống." La Giản đi vòng quanh mật thất quan sát kỹ từng thứ, thời gian trong mật thất ảo đã ngừng lại, La Giản nhìn thoáng qua điện thoại, khi rời khỏi thời gian lại tiếp tục, sau đó anh trở về đây, thời gian lại ngừng.

Bởi vì không hạn chế thời gian, La Giản xem xét mọi thứ cẩn thận hơn, nhưng không tìm được thứ gì có tác dụng, miệng vết thương trên người anh lại đau nhức, La Giản thấy thật mệt, cậu tìm một chiếc ghế ngồi xuống nghỉ ngơi, La Giản dựa vào lưng ghế ngẩng đầu nhìn trần nhà, chiếc quạt sắt đã rỉ sét, chiếc đèn treo mờ nhạt, cả bức tường ẩm mốc tối đen.

La Giản nhìn nhìn, hạ mi mắt, không hay không biết nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Trong căn phòng học trống rỗng tối tăm, chỉ có tiếng hít thở nho nhỏ của La Giản.

Thời gian không trôi qua, ánh đèn vẫn âm u như cũ, trên chiếc bảng đen là bài thơ viết bằng tay chữ như gà bới, đột nhiên có tiếng kẽo kẹt vang lên, cửa phòng học mở ra!

Đúng vậy, cánh cửa trong mật thất ảo mở ra! Mang theo tiếng kẽo kẹt nặng nề, một cánh tay từ bên ngoài đẩy cánh cửa vào, thế giới ngoài cửa tối đen như mực, nhưng người đó cứ thế mà đi ra từ bóng tối, sau khi anh ta đi vào đóng cửa thật mạnh, tiếng động lớn lập tức làm La Giản tỉnh giấc, cậu giật mình mở mắt.

Cậu vừa mở mắt lập tức nhìn thấy một gương mặt tuấn tú phóng to, đôi mắt đỏ tươi nhìn chằm chằm vào cậu, đột ngột không hề báo trước trước, La Giản giật bắn mình lùi về phía sau, xém chút đã ngã khỏi ghế, nhưng người đàn ông kia nhanh tay ôm La Giản vào lòng.

"Kẻ… kẻ truy sát!" La Giản run lẩy bẩy, một tay nắm chặt áo anh, vừa mở mắt liền nhìn thấy một quái vật hình người xuất hiện thật sự khiến cậu sợ hãi, tuy có sợ hãi nhưng trong lòng La Giản cũng đã chuẩn bị tình huống kẻ truy sát sẽ xuất hiện, La Giản không ngốc, hình xăm trên cổ cậu chính là định vị truy đuổi của kẻ truy sát, mỗi một mật thất anh ta sẽ xuất hiện làm nổi bật nhân vật mà anh ta thế vai.

Nhưng mà…

Đột nhiên La Giản thấy tim mình đập thật nhanh, cậu chỉ có thể nhìn chằm chằm vào người đàn ông này, chẳng biết tại sao, chỉ cần kẻ truy sát xuất hiện La Giản lập tức yên tâm, dù mật thất có kinh khủng thế nào cũng không khiến La Giản cảm thấy sợ hãi.

Nhưng La Giản không muốn thấy loại tâm lý này, vì cậu biết như vậy là không tốt, cậu không thể ỷ lại vào một tồn tại cậu không biết rõ, nhất là khi đối phương có thể tạo ra uy hiếp hay tổn thương lớn cho mình.

Nhưng kẻ truy sát không để tâm nhiều được như vậy, hình như nhìn thấy La Giản khiến anh ta hưng phấn, La Giản lại không có sức đành phải nằm trong lòng anh ta.

Đương nhiên, ôm thôi không đủ, La Giản xem thường không biết nói gì khi kẻ truy sát lại bắt đầu gặm môi cậu, thứ này vì sao cứ nhìn thấy mình lại hôn môi? Chẳng lẽ… La Giản bỗng nhiên nhớ đến lần đầu tiên cậu gặp anh, chẳng lẽ lần đó… để lại ấn tượng quá sâu? Nên lưu luyến đuổi theo cậu mà đòi hỏi?

La Giản không biết trong lúc vô ý cậu đã tìm được sự thật.

Kẻ truy sát vui vẻ gặm môi La Giản, cảm thấy chỉ hôn môi thôi là chưa đủ, dời xuống cổ, hôn cổ không đủ thì lột quần áo, cuối cùng La Giản không nhịn được nữa, nếu cứ tiếp tục rất có thể mất tất cả vào tay kẻ truy sát, cậu thục mạnh đầu gối vào bụng anh ta.

Thật ra kẻ truy săn chẳng hề thấy đau, có lẽ do con người này không thích hành vi của anh, Hình Viêm hơi do dự, cuối cùng đành phải thả La Giản ra. Anh nhớ đến khi ở đấu trường Tu La, Ưng có nói với anh.

Ưng nói, sở dĩ anh thích ôm người này là vì anh thích cậu ấy.

Hình Viêm không biết thích là gì, anh không hiểu rõ tình cảm của con người cho lắm.

Nên Ưng mới hỏi Hình Viêm: Có phải khi cậu không nhìn thấy người kia sẽ thấy rất nhớ cậu ấy không?

Quả thật rất nhớ, Hình Viêm gật đầu.

Ưng lại hỏi: Có phải khi thấy người kia cậu sẽ muốn ôm cậu ấy không?

Đúng vậy, đúng vậy! Hình Viêm tiếp tục gật đầu.

Ưng tiếp tục hỏi: Không những ôm mà còn muốn hôn cậu ấy?

Hôn? Hình Viêm suy nghĩ, chính là hai người gặm miệng nhau, quả thật rất thích! Anh không ngừng gật đầu.

Cuối cùng Ưng dùng vẻ mặt cao thâm khó lường mà nói: Đây chính là thích, nếu cậu thích cậu ấy sẽ muốn cậu ấy tốt!

Ừm, sẽ đối xứ với cậu ấy thật tốt! Hình Viêm si mê nhìn La Giản.

La Giản bị nhìn đến sợ hãi, co ngươi lại thành một đống, không phải anh ta giận mình chứ? Sao ánh mắt lại đáng sợ như thế, giống như muốn nuốt mình vào bụng, sợ quá má ơi!

43. Chương 43: Thoát Khỏi Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước (2)

Lúc này trong mật thất ảo đang xảy ra một màn kịch cực kỳ quỷ dị.

La Giản phát hiện kẻ truy sát rất có hứng thú với cậu, cậu ngồi ở đâu anh ta liền ngồi ở đó, thường xuyên nhào đến sờ chỗ này mó chỗ nọ, La Giản đau đầu không thôi, không thể không chạy trốn. Anh ta không biết nói cũng không hiểu lời La Giản, trong hành vi và động tác luôn để lộ một cảm giác kỳ dị, chỉ cần lao đến La Giản sẽ ôm cậu không chịu buông ra.

"Anh thả ra!" La Giản lại bị bắt, nghiêm túc nói với Hình Viêm.

Hình Viêm nhìn La Giản không hề chuyển mắt, đôi mắt đỏ đẹp đẽ dựng đứng như đồng tử của dã thú, khiến La Giản sợ đến nổi da gà, nhưng không biết vì sao bây giờ khi La Giản nhìn vào mắt anh thì tim lại đập một cách nhanh chóng.

Hình Viêm cúi xuống, bắt đầu liếm môi La Giản. La Giản phát hiện anh ta không biết hôn, chỉ đơn thuần liếm hoặc cắn môi cậu mà thôi. Anh ta còn đưa lưỡi vào miệng La Giản, nhưng cũng chỉ gặm đầu lưỡi cậu không buông.

Cách hôn này không tính là thoải mái nhưng cũng không phải tệ, tuy bản thân La Giản chẳng có bao nhiêu kinh nghiệm, đáng buồn hơn cậu còn là một trai tân, nhưng là một thành phần của thế giới công nghệ cao thế kỷ 21, La Giản đương nhiên đã xem phim, còn đọc cả cuốn sách có tên 'Dạy bạn cách hôn môi', vừa lúc có cơ hội để luyện tập.

Nên La Giản cố lấy can đảm, vươn tay ôm cổ kẻ truy sát, dùng tất cả thủ đoạn để đáp lại anh ta. Nhưng La Giản không nghĩ khả năng học tập của kẻ truy sát lại mạnh như vậy, quả thật là vừa học đã hiểu, La Giản làm thế nào anh ta sẽ làm như thế đó mà đáp trả, thậm chí còn kịch liệt hơn cả La Giản.

Rất kịch liệt, đến mức La Giản cũng cảm thấy mình có phản ứng, kẻ truy sát đáng ghét còn cố ý vuốt ve cổ cậu, nếu bị con gái sờ La Giản sẽ không đến mức này, nhưng bị đàn ông sờ, còn là người mình có cảm giác thinh thích, nếu La Giản không có phản ứng thì không phải là người.

Hôn quá lâu khiến La Giản không kịp thở, mặt đỏ bừng cố gắng hít không khí, cuối cùng Hình Viêm cũng phát hiện La Giản không được thoải mái, anh cẩn thận buông cậu ra. La Giản vừa được thả ra nằm trong ngực kẻ truy sát thở gấp, mặt đỏ nhưng không nhúc nhích, âm thầm ôm lấy đối phương mà dụi dụi.

Làm sao đây? La Giản nghĩ, cậu đánh không lại kẻ truy sát, chạy cũng không thoát, ngoại trừ việc yên lặng để anh ta ăn đậu hủ thì không còn lựa chọn khác. Ừm… hình như có thể lợi dụng anh ta một chút, bởi vì Hình Viêm rất lợi hại, chỉ cần có anh thì thoát khỏi mật thất không phải là vấn đề khó.

La Giản nghĩ xong ngẩng đầu nhìn Hình Viêm, anh cũng vừa cúi đầu nhìn La Giản, tầm mắt hai người chạm vào nhau, La Giản lập tức đỏ mặt, vội vàng cúi đầu vùi mặt vào lòng đối phương.

La Giản vừa thẹn thùng vừa thầm mắng bản thân: La Giản mày không phải là đàn ông, sao có thể khuất phục dưới dâm uy của đối phương như vậy?! Tốt xấu gì cũng phải phản kháng hai cái chứ?! Bị hôn hai lần mà mặt đã như xưởng nhuộm rồi! Ai biết anh ta có phải đang giả bộ làm người câm hay không? Mày sớm muộn gì cũng bị lừa đến không còn gì hết!!

Đương nhiên, mặc kệ nội tâm La Giản đang gào thét thế nào, kẻ truy sát cũng không buông tay, ôm La Giản sờ qua sờ lại, ngón tay chui vào áo chạm đến bụng cậu, La Giản lập tức giật mình, vội vàng chặn móng vuốt của kẻ truy sát lại, Hình Viêm đang vui vẻ đương nhiên không buông tha cho cậu, cúi đầu cắn lỗ tai La Giản.

Lần thứ hai La Giản bị giật mình, tay run nên thả lỏng, kẻ truy sát lập tức nhân cơ hội đưa tay vào quần cậu, dừng ở nơi cấm kỵ. Trong khoảnh khắc, đầu La Giản toàn là tiếng chửi thề chạy qua!!

La Giản cảm thấy dây thần kinh đang căng thẳng cứ thế mà đứt phựt, đẩy mạnh Hình Viêm ra sau đó lùi về sau cách anh mấy mét, sắc mặt từ đỏ chuyển sang trắng, mắt nhìn chằm chằm vào Hình Viêm, các cơ quan trên người đang cảnh báo nguy hiểm.

Hình Viêm khó hiểu nhìn cậu, vì sao cậu đột nhiên lại xa lánh anh, chẳng lẽ không phải làm như vậy sao? Rõ ràng Ưng đã nói, nếu đối phương không từ chối hôn anh, thì chuyện tiếp theo cũng sẽ không phản đối.

Không thể trò chuyện thật ra chính là nhược điểm chết người giữa hai người, cũng là điểm xuất phát mâu thuẫn của bọn họ, tình cảm của con người thành lập dựa vào giao tiếp, giao tiếp cũng không chỉ có ngôn ngữ mà còn nằm ở động tác và hành vi, nhưng giao tiếp về ngôn ngữ luôn nằm ở điều kiện đầu tiên, trong tình trạng thiếu mất điều kiện này trở ngại sẽ xuất hiện, mâu thuẫn cũng theo đó mà xảy ra.

Đối phương chạm vào điểm giới hạn mà La Giản cho là mâu thuẫn.

La Giản không biết kẻ truy sát có thể làm được gì, nhưng trong thâm tâm cậu vẫn rất sợ hãi, còn hơn cả sợ hãi, cậu không chỉ sợ cái mật thất kinh khủng này mà còn sợ kẻ truy sát đây, thân phận của anh ta La Giản phải từ người khác mới biết được, tất cả mọi người đều nói cho cậu biết sự tồn tại của kẻ truy sát đáng sợ cỡ nào, mà từ phương diện nào đó cậu cũng tin tưởng lí do này.

Hôn hay ôm cũng được, La Giản không thể chống cự vì chống cự cũng vô dụng, kẻ truy sát quá mạnh, mạnh đến nổi La Giản chỉ có thể thuận theo. Phản kháng chỉ có thể hình thành trong sức mạnh, La Giản chưa có sức mạnh đó nên cậu sẽ chọn cách dễ dàng nhất để sống sót, đó là thỏa hiệp.

Nhưng thỏa hiệp cũng có giới hạn của nó, La Giản không có cách nào chấp nhận mình có thể thân mật hơn với một kẻ vừa thần bí vừa nguy hiểm, bởi vì cậu không thể tưởng tượng, nếu anh ta làm vậy tình huống kế tiếp sẽ biến thành gì nữa.

Nếu kẻ truy sát chỉ vì tò mò mà làm thế thì một khi anh ta mất đi lòng hiếu kỳ, chẳng phải La Giản sẽ biến thành đối tượng không còn giá trị, sau đó dùng một đao xử lý sao? La Giản không thể không lo lắng và nghi ngờ, sống sót là điều kiện hàng đầu của cậu, chỉ cần đã thành lập thì La Giản sẽ lợi dụng hết tất cả mọi thứ.

Lợi dụng giá trị của mình, đó là điều La Giản học được.

"Không được, mình phải nghĩ cách mau chóng rời khỏi mật thất này." La Giản không chuyển mắt nhìn chằm chằm Hình Viêm, quan sát từng cử động của anh, sau đó đưa tay vào trong túi áo lấy tấm gương ra. La Giản thấy mỗi lần ra vào giữa hai mật thất phải ghép gương lại rất phiền phức, sau khi tìm được băng keo trong thì đã dán nó lại, tuy hơi xấu nhưng vẫn xài được.

Hành động của La Giản đã khiến kẻ truy sát ý thức được gì đó, nhưng anh vẫn chưa biết La Giản muốn làm gì, chỉ nhíu mày đến gần La Giản. Anh đến một bước cậu lại lùi một bước, cho đến khi lưng chạm vào bức tường.

“Một mặt là một mặt, một mặt còn một mặt…”

La Giản cận thận đọc ‘từ truyền tống’, nhưng lúc này kẻ truy sát đã hiểu ý đồ của La Giản, không đợi cậu đọc xong bài thơ thì anh ta đột nhiên dùng một tốc độ đáng sợ nhào đến cướp tấm gương của La Giản đi, tốc độ nhanh đến mức La Giản hoa cả mắt, câu truyền tống cũng bị gián đoạn.

Tim La Giản trầm xuống, rút thanh đao sau lưng ra chém về phía Hình Viêm muốn cướp lại tấm gương kia, nhưng sức mạnh của Hình Viêm hơn người, trở tay đã có thể kiềm chế hai tay La Giản đặt trên vách tường.

Hình Viêm nheo mắt cẩn thận quan sát vẻ mặt La Giản, mặt cậu trắng bệch theo bản năng tránh né ánh mắt của kẻ truy sát. Hình Viêm đưa tay chạm vào má La Giản, nhớ đến lời Ưng đã từng nói.

Nếu cậu ấy ghét và chống cự cậu, thậm chí… sợ cậu, vậy thì cậu phải thể hiện mặt dịu dàng của mình, an ủi cậu ấy để cậu ấy thấy yên tâm.

Phải làm thế nào để con người cảm thấy yên tâm?

Thật ra Hình Viêm không biết phải làm thế nào, anh ôm La Giản vào lòng, suy nghĩ rồi làm một hành động dựa vào trực giác của mình – hôn lên trán La Giản.

La Giản ngẩn ngơ.

Hôn môi là biểu hiện sự thân mật của tình nhân, hôn trán… La Giản chỉ nhớ khi còn bé, cha mẹ sẽ làm như thế với La Giản. Nhưng khi cậu lớn lên, đặc quyền này cứ thế mà mất đi.

Tình cảm tự nhiên rất phức tạp, trong một lúc La Giản không biết nên có phản ứng gì, đành phải im lặng.

Sự yên lặng của cậu làm Hình Viêm khó xử, anh cho rằng mình làm không tốt nên có hơi nóng nảy, anh không thể phát ra âm thanh cũng không thể nói chuyện, rất bình thường vì mật thất đã ngăn cấm, ngăn cách mọi thứ có thể giao tiếp bằng giọng nói của kẻ truy sát, có lẽ nhiều người không biết, thật ra kẻ truy sát không chỉ không thể nói mà còn không thể nghe.

Mặc dù ở đấu trường Tu La cấm kỵ này sẽ bị phá vỡ, nhưng ở tất cả những không gian khác, Hình Viêm không thể giao tiếp với bất cứ ai, dù anh có gặp được đồng loại của mình, bọn họ cũng không thể giao tiếp bằng ngôn ngữ với nhau.

Đây là một việc vừa đáng buồn vừa đáng sợ, cứ thử tưởng tượng một người suốt ngày không nói gì mà đi khắp nơi giết người, giống như một người máy không có linh hồn, cho dù mật thất cướp đi tất cả tình cảm của kẻ truy sát khiến bọn họ không còn cảm giác đơn độc, nhưng không phải ai cũng có thể chịu đựng được.

Bởi vì không có cách nào để giao tiếp, nên Hình Viêm không thể nói cho La Giản nghe tiếng nói sâu trong

lòng mình.

Chỉ dựa vào hành động thì chưa đủ.

Vẫn chưa đủ.

Hình Viêm đột nhiên nắm lấy cây đao trong tay La Giản, tay anh lạnh lẽo khiến cậu dại ra không biết phải làm gì, con rắn nhỏ trên cổ tay bỗng nhiên nhúc nhích, bò qua cổ tay của Hình Viêm.

Nó lẽ lưỡi, cắn lên cổ tay Hình Viêm để lại hai dấu răng, sau đó bò về tay cậu cắn một cái, đau đớn làm La Giản không rõ, nhưng qua một lát, thân thể hình như không có gì khác thường.

Nhưng trên cánh tay kẻ truy sát lại xuất hiện một hình xăm giống y như hình xăm trên cổ La Giản, rắn cắn đuôi.

Thế này là sao?

La Giản nhìn chằm chằm vào hình xăm kia, chẳng biết vì sao lại thấy thật phức tạp.

44. Chương 44: Thoát Khỏi Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước (3)

Có những hình xăm có liên hệ với nhau, tỷ như La Giản lúc này.

Ngay khi hình xăm xuất hiện trên cánh tay kẻ truy sát, La Giản phát hiện một việc bất thường, trong lòng cậu đột nhiên có một cảm giác rất mãnh liệt, tựa như có gì đó luôn gắn bó với thân thể của mình.

Cái cảm giác đáng sợ tận máu thịt, khắc vào xương cốt, sâu trong linh hồn.

Lúc này La Giản đã nhận ra, cậu dùng một cách thật đặc biệt để liên kết với kẻ truy sát, dù bọn họ không thể giao tiếp bằng ngôn ngữ, nhưng La Giản có thể cảm nhận được sự 'tồn tại' của đối phương!

Cảm giác 'tồn tại' này… giống như trên người La Giản có thêm một cơ quan cảm giác và nó chỉ tồn tại vì kẻ truy sát, cậu có thể cảm nhận được những cảm xúc đơn giản, thậm chí là hành vi hay mọi cử động của Hình Viêm, cho dù tất cả giác quan có bị mất đi, La Giản cũng có thể cảm nhận rõ ràng.

Tựa như máy theo dõi 24/24, nhưng không mang đến bất kỳ áp lực nào cho La Giản. La Giản lại cảm thấy sự liên kết này thật kinh khủng, bởi vì cậu nhận ra, từ mật thất đầu tiên, ngay lúc kẻ truy sát để lại hình xăm rắn cắn đuôi trên cổ cậu thì từng giây từng phút cậu luôn bị kẻ truy sát theo dõi.

Dù là đau đớn hay vui vẻ, đối phương cũng cảm nhận được.

"Vì sao anh lại làm thế?" La Giản không hiểu được, Hình Viêm giám sát cậu vì anh là kẻ truy sát, một tồn tại mạnh mẽ, đối phó với một món đồ chơi như cậu thì muốn nặn muốn đắp thế nào chả được, cho dù La Giản không muốn cũng không thể làm gì khác.

Thế nhưng đối phương lại đưa quyền giám sát này cho La Giản, La Giản thật sự không hiểu nổi, giống như lật mở lá bài chủ cho kẻ thù xem, thậm chí để bọn họ lấy đi một cách dễ dàng.

Vấn đề của La Giản khiến Hình Viêm không vui, anh tiến đến chạm vào má La Giản, động tác vừa dịu dàng vừa cẩn thận. La Giản có thể cảm nhận rõ cảm giác ấm áp kỳ lạ dâng lên trong lòng, đây là biểu hiện cho sự thay đổi cảm xúc của đối phương, dịu dàng ấm áp hơn, khiến người ta muốn chạm đến.

La Giản ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Hình Viêm, tầm mắt dừng một giây, La Giản hỏi: "Anh muốn hôn tôi?"

Sau khi La Giản nói xong, Hình Viêm lập tức tiến đến chạm vào môi La Giản, đầu lưỡi trao đổi, cả hai quấn lấy nhau, Hình Viêm nhịn không được ôm người trong lòng bước lên bục giảng đặt cậu trên bàn giáo viên, mặt La Giản đỏ bừng, lúc này cậu có thể cảm nhận được dục vọng của đối phương, loại dục vọng muốn ăn sạch sẽ sau đó nuốt La Giản vào bụng.

Xong rồi, hình như mình trốn không được.

La Giản thật cẩn thận quan sát tấm gương vỡ lúc nãy đã bị Hình Viêm cướp đi, lúc này nó đang nằm trong túi của anh. Hình như Hình Viêm cũng nhận ra ý đồ của La Giản, đột nhiên đưa tay vào túi lấy tấm gương ra, sau đó ném theo một đường cong cực chuẩn lên chiếc bàn học cách đó không xa, thế mà tấm gương không bị vỡ ra lần nữa.

La Giản chỉ biết khóc ròng trong lòng, đáng thương nhìn kẻ truy sát, nhưng Hình Viêm chẳng thèm để ý, đè vai cậu xuống bàn, không chút e dè đưa tay vào áo cậu, ngón tay lạnh băng khiến La Giản rùng mình.

"Anh tha cho tôi được không?" La Giản hỏi, cậu biết đối phương hiểu rõ ý của cậu.

Hình Viêm không đáp lại, không lắc đầu cũng không gật đầu mà dùng hành động để đáp lời cậu, anh ta xé áo La Giản, cúi đầu ngậm đầu ngực La Giản làm cậu run dữ dội hơn, muốn đẩy kẻ truy sát ra nhưng không được.

Mật thất ảo thật im lặng, không có bất cứ tiếng động nào.

La Giản cắn môi, không dám phát ra âm thanh nên đành phải nhắm mắt lại.

Thật ra động tác của Hình Viêm có hơi vụng đề, sau bước dạo đầu thì anh ta không biết phải làm thế nào

nữa. Trên thực tế, Ưng cũng từng dạy riêng về phương diện này cho Hình Viêm, nhưng hắn ta nói chuyện không rõ ràng, mà quá trừu tượng—

Cái gì mà cậu phải cởi quần áo, sau đó sờ chỗ kia, hôn chỗ nọ… rồi cắm vào, đẩy là xong!

Nói như vậy Hình Viêm càng không hiểu! Nhất là Hình Viêm chưa nói cho Ưng biết, nên Ưng cho rằng anh thích phụ nữ mà chỉ cách đối phó với phụ nữ cho anh nghe!

Đương nhiên nếu La Giản không hiểu thì Hình Viêm đừng hòng hiểu, anh nhíu mày sờ đến sờ đi trên người La Giản, cậu có thể cảm nhận được cảm xúc nôn nóng từ đối phương, thậm chí phía dưới cũng đã cứng lên, không biết vì sao La Giản lại thấy buồn cười, tên này thật sự là đồ ngốc cái gì cũng không biết.

Thế mà cậu lại rung động trước một tên ngốc.

La Giản thở dài, mà thôi, cậu cũng không phải góa phụ giữ gìn trinh tiết gì đó, không phải chỉ lên giường làm tình thôi sao, có thể làm tình với kẻ truy sát tên tuổi lớn thế này cũng coi như một trải nghiệm thần kỳ.

La Giản chủ động dẫn dắt Hình Viêm, nhưng trong quá trình cậu quên mất một việc quan trọng… cũng không phải nói là quên, vì La Giản nghĩ trong mật thất chắc không có thứ gì để bôi trơn cả, dù sao nhịn một chút cũng qua thôi, nhưng La Giản không nghĩ nó lại đau như thế!

Nửa người dưới như muốn rách toạt ra, mà kẻ truy sát lại chẳng đầu chẳng đuôi đâm thẳng vào, toàn thân La Giản cứng còng ngay lúc ấy, không dám nhúc nhích, đau đến không thể phát ra tiếng động, cậu cắn môi, trước mắt là một màu đen tối. Có lẽ Hình Viêm nhận ra sự đau đớn của cậu, cũng ngồi im không động đậy.

La Giản đau nhưng trong lòng vẫn không quên mắng chửi: Anh ta ăn cái giống gì mà lớn quá vậy trời!

Hai tên ngốc cứ giữ tư thế đó thật lâu, cuối cùng Hình Viêm nhịn không được quấn lấy cơ thể La Giản, tựa như muốn làm cậu bớt căng thẳng, La Giản nằm trong lòng kẻ truy sát, hung hăng cắn mạnh lên vai anh.

Hai người 'khó khăn' tiến hành thật lâu, La Giản 'đầm đìa máu' nằm trên bàn giáo viên… Hình Viêm thấy người trong lòng đổ máu cũng giật mình hốt hoảng muốn rút phân thân ra, nhưng anh vừa nhúc nhích La Giản liền rên rỉ, miệng cắn chặt vai kẻ truy sát, hai tay ôm lưng anh không buông.

Vì thế tình trạng lại cứng ngắc lần nữa.

Một lát sau hình như La Giản đã bắt đầu thích ứng, không cắn vai kẻ truy sát nữa mà ôm cổ anh liếm cằm. Hình Viêm không cần nhịn nữa nên có hơi mất khống chế, cản La Giản rồi bắt đầu chà đạp cậu, tiếng rên rỉ nhỏ vụn vang lên trong mật thất, Hình Viêm càng làm mạnh hơn, ép đến đầu ngón tay La Giản cũng run rẩy.

Sau đó La Giản ngất đi, tỉnh lại rồi ngất đi, trong mơ màng hình như có người cứ giày vò cậu thật lâu. Vất vả lắm mới bình tĩnh được đôi chút, thì Hình Viêm lại ôm La Giản, tiếp tục đưa vào.

"Đừng, tôi từ bỏ." La Giản hoảng hốt lắc đầu, cậu thì thào nhưng giọng nói quá nhỏ, Hình Viêm nhanh chóng tiến đến chặn môi cậu lại, khiến La Giản chỉ có thể phát ra tiếng thở dốc.

Nếu cứ tiếp tục chắc mình chết mất.

La Giản bắt đầu giãy dụa, nhưng Hình Viêm đè chặt không buông ra, hung khí ở bên trong cậu ra vào liên tục, La Giản chịu không được phải bật khóc, thế nhưng lại càng khiến đối phương trở nên hung tàn, mãi đến khi La Giản hôn mê không tỉnh lại nữa.

Rất lâu sau, La Giản như vừa thoát khỏi ác mộng, mở mắt nhìn trần nhà mờ ảo trong mật thất, lúc này cậu mới ý thức được mình vẫn đang nằm trong lòng kẻ truy sát. Kẻ truy sát ôm cậu đứng trước bảng đen cuối lớp học, đối mặt với dòng chữ ngược đỏ máu — Người tiết lộ bí mật giết không tha.

Hình Viêm thấy La Giản đã tỉnh, lập tức cúi đầu để lại một nụ hôn trên trán cậu.

La Giản phát hiện mình đã được mặc quần áo đàng hoàng, thân thể còn được rửa sạch, nhưng nơi xấu hổ kia vẫn còn đau rát, cậu vùi mặt vào lòng Hình Viêm, nắm chặt gấu áo đối phương, bỗng nhiên trong lòng có một cảm giác thỏa mãn kỳ dị, lại không biết cảm giác này của mình hay của kẻ truy sát, hay là của cả hai.

Hình như mình đã không còn đường lui, sau này rồi sẽ thành gì đây?

La Giản thở dài, lần đầu tiên cậu lo lắng cho tương lai của mình, cậu biết con đường mình chọn không dễ đi, hoặc có lẽ không có con đường nào để đi.

La Giản ngẩng đầu, hỏi kẻ truy sát: "Anh thích tôi không?"

Hình Viêm cúi đầu nhìn cậu.

Thật đáng sợ.

Bởi vì La Giản nhìn thấy, cho dù không có hình xăm trao đổi, Hình Viêm cũng hiểu ý La Giản, gật đầu.

Ở trong mật thất ảo đã lâu, nhiệm vụ bị kẻ truy sát làm chậm trễ rất nhiều, cuối cùng cũng thoát khỏi sự ràng buộc của Hình Viêm, La Giản ủ rũ tiếp tục tìm những manh mối ít ỏi còn sót lại trong mật thất.

Mật thất ảo cũng chẳng chênh lệch bao nhiêu so với mật thất thật, La Giản vẫn không biết chiếc chìa khóa

kia giấu ở đâu, mà kẻ truy sát vẫn luôn đứng trước dòng chữ viết bằng máu, tại sao khiến cậu sợ hãi.

Thấy Hình Viêm cứ luôn nhìn vào dòng chữ đó, La Giản lập tức nhận ra nơi đó có vấn đề, cậu đứng bên cạnh kẻ truy sát cùng xem, bỗng nhiên La Giản phát hiện một điều kinh ngạc.

La Giản vươn tay gõ vào mặt bảng, tiếng cốc cốc phát ra chứng tỏ bên trong rỗng. La Giản dùng sức đẩy nó ra, chiếc bảng rất lỏng, hình như có thể gỡ xuống.

45. Chương 45: Thoát Khỏi Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước (4)

Tuy bảng có thể tháo xuống, nhưng La Giản cố gắng thật lâu mới thảm thương phát hiện mình có khí nhưng không có lực, vừa rồi bị kẻ truy sát gây sức ép nhiều lần nên đến sức đẩy một cái bảng ra cũng không có, La Giản cảm thấy mặt mình có hơi nóng, quay đầu nhìn Hình Viêm.

Hình Viêm tựa như hiểu ý La Giản lại tựa như không, anh bước đến ôm người kéo vào lòng ngực mình âu yếm, giống như rất yêu thích La Giản, còn đưa tay nhéo mặt cậu, La Giản đỏ mặt vuốt tay anh.

Hình Viêm lại quấn lấy đặt La Giản dựa vào bảng, lập tức đưa môi tới, La Giản không có sức trốn đành phải bị động đón nhận, tùy ý đối phương muốn làm gì thì làm.

"Đừng… đừng hôn nữa…" Hôn thật lâu, La Giản mới vất vả có được không gian để thở, cậu nghiêng đầu tránh bờ môi của Hình Viêm, nhìn gương mặt của anh, nghĩ nghĩ, rất hợp tình hợp lý nói: "Giúp tôi tháo bảng xuống."

Hình Viêm cắn nhẹ vào mũi La Giản, anh làm theo lời cậu nói, dùng một tay đã có thể gỡ toàn bộ xuống, tuy quá trình có hơi bạo lực, chiếc bảng lớn như thế mà anh dùng một tay bẻ làm hai, nhưng La Giản không để tâm, cậu chỉ cần kết quả.

Sau khi tháo bảng xuống, vách tường phía sau liền lộ ra, quả nhiên bên trong trống rỗng, trên tường là một lỗ hổng hình tứ giác, đặt ba vật, một tấm gương, một cuốn nhật ký, một chiếc chìa khóa.

La Giản nhìn thấy tấm gương đầu tiên, vì nó khá lớn, chiếm rất nhiều diện tích, trong gương phản chiếu lại cảnh tượng của mật thất ảo, làm hình ảnh trong gương trở nên chân thật, mà bọn họ đang đứng giữa tấm gương.

La Giản quan sát tấm gương rất lâu, cậu nhanh chóng phát hiện một việc kỳ quái cực kỳ giá trị.

Trong gương chỉ có một mình kẻ truy sát.

Đúng vậy, trong gương chỉ có một mình kẻ truy sát! Mà La Giản đứng bên cạnh, tựa như một hồn ma biến

mất trong thế giới gương! Trong gương không có La Giản, tựa như cậu không tồn tại ở đây vậy!

La Giản do dự, trong lòng vẫn còn hơi hoảng, cậu đi đến phía trước đưa tay bóp mặt mình, nhưng bên trong vẫn không hiện ra thân thể hay gương mặt cậu, điều này khiến La Giản có chút hoảng sợ, cậu quay đầu nhìn Hình Viêm, mặt anh không thay đổi, nhưng vẫn luôn nhìn chằm chằm vào cậu.

"Tấm gương này hư rồi sao? Vì sao không có tôi?" La Giản quay đầu chạm vào mặt gương lạnh lẽo, nó nằm trong chiếc khung khắc hoa văn tinh tế, nó rất lớn, có thể phản chiếu rõ từng nơi trong mật thất, từng chi tiết, mỗi một đồ vật, không hề che giấu.

Cho dù là kẻ truy sát vẫn được khắc họa rõ ràng, anh đứng sau lưng La Giản, mặc áo đen quần đen, đeo găng tay chiến thuật, không biết từ khi nào trong tay đã xuất hiện một thanh đao.

La Giản giật mình, nhanh chóng xoay người, Hình Viêm lao đến, lưỡi đao từ trên cao bổ xuống, trong khoảnh khắc ấy La Giản lập tức nghiêng người tránh né sau đó lùi về sau, trong tích tắc tránh được lưỡi đao này. La Giản sợ hãi lùi về sau, lưng cậu tựa vào mặt gương phía sau

"Anh… sao lại?" Đột nhiên tấn công tôi? La Giản không hiểu, vừa rồi còn dịu dàng ôm cậu, tại sao giây tiếp theo có thể dùng lưỡi đao tấn công cậu? La Giản thật sự không hiểu, cậu chỉ cảm thấy sợ hãi và một nỗi đau không tên, cậu theo bản năng đưa tay mò mẫn sang bên cạnh, chạm phải tấm gương, chiếc chìa khóa và nhật ký, sau đó nhét vội vào áo mình.

Ngay cả như vậy, cho dù sợ hãi hay đang hoảng loạn, nhưng La Giản có một kỹ năng, đó chính là cho dù đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm, cậu không thể suy nghĩ được gì, hay bị những cảm xúc cực đoan khống chế, cậu vẫn có bản năng tự bảo vệ mình, chỉ cần có người muốn tổn thương La Giản, La Giản sẽ lập tức ứng chiến.

Cậu cầm thanh đao của mình, để ngang trước ngực, giằng co với kẻ truy sát.

Hình Viêm không nói gì, nhưng anh đang cười với La Giản, khuôn mặt ấy, dù khát máu đến đâu cũng cực kỳ xinh đẹp.

La Giản có hơi bình tĩnh lại, có lẽ do hình xăm rắn cắn đuôi kia, cậu có thể cảm nhận được một chút cảm xúc của Hình Viêm, tỷ như —— hưng phấn?

Anh ta đang hưng phấn?

Nhưng hưng phấn vì cái gì?

"Giết người… sẽ làm anh vui sao?" La Giản hỏi, ánh mắt thật phức tạp: "Hay chỉ vì do tôi sợ, nên anh mới thấy hưng phấn?"

Hình Viêm không cho La Giản nhiều thời gian suy nghĩ, lại bổ đao xuống, La Giản theo bản năng ngăn cản, hai lưỡi đao chạm vào nhau, cậu có thể cảm nhận được sức mạnh từ thanh đao của đối phương truyền đến, La Giản nhíu mày đỡ đòn tấn công của Hình Viêm, sau đó lùi về phía sau, giữ khoảng cách với Hình Viêm.

"Anh không dùng sức." La Giản thở nhẹ ra, khó hiểu nhìn Hình Viêm, nói: "Rốt cuộc anh muốn gì? Muốn giết tôi hay chỉ đùa giỡn tôi?"

Đáng tiếc Hình Viêm không thể trả lời. Kẻ truy sát lại đến gần La Giản, hai người truy đuổi lẫn nhau trong mật thất, La Giản vừa đỡ đòn vừa lách mình trong mật thất, Hình Viêm hình như cố ý thả lỏng cho cậu, không vội vã xử lý La Giản, bởi vì nếu Hình Viêm dùng hết 100% sức lực, thì có lẽ La Giản đã tay thân rời nhau.

Trận chiến này như đang chỉ bảo cho cậu, vì càng chiến đấu La Giản càng phát hiện cách thức tấn công của Hình Viêm rất giống nhau, anh ta am hiểu nhất là đoản đao, nên anh biết phải tấn công thế nào mới hiệu quả, cận chiến càng đứng gần càng tốt, tốc độ phải nhanh, khí thế phải sắc bén, phải dùng một tốc độ mà kẻ địch không thể phản ứng kịp, trong nháy mắt tiêu diệt ý chí chiến đấu của đối thủ.

Không có chiêu thức dư thừa, không cần đẹp đẽ, chỉ cần đánh trúng điểm yếu, đơn giản là tấn công trực tiếp. La Giản có ý lại vô ý học theo từng cách tấn công của đối phương, Hình Viêm không đợi La Giản thích ứng với cách đánh của mình, mà từng bước nâng cao tốc độ công kích, sau khi thích ứng với quá trình này, anh lại đẩy nhanh tốc độ.

Cho đến khi lưỡi đao trong tay La Giản bị kẻ truy sát đánh bay, thanh đao đen bay vòng trên không trung, sau đó rơi xuống mặt đất.

La Giản thở dốc, nhìn thoáng qua thanh đao của mình, lại nhìn Hình Viêm đang đứng trước mặt.

Hình Viêm tựa hồ rất vừa lòng, liếm đôi môi đã khô của mình, rồi đến gần La Giản. Cậu giật mình, căng thẳng lùi về phía sau, nhưng sau khi chiến đấu sức lực của La Giản yếu đi, dễ dàng bị Hình Viêm bắt lấy, anh ôm eo cậu, cúi đầu hôn xuống trán La Giản.

Tựa như đang khích lệ La Giản đã học tập rất xuất sắc.

La Giản có chút tủi thân, không chống cự mà im lặng cúi đầu. Hình Viêm như đang an ủi cậu, chạm vào hai má La Giản cọ đến cọ đi, La Giản không thể không thừa nhận động tác này rất đáng yêu, cứ như đang làm nũng với cậu, nhất là hành động này lại do kẻ truy sát làm ra, dù không thích hợp nhưng vẫn hấp dẫn.

Im lặng một lúc, La Giản ngẩng đầu nhìn Hình Viêm, nói: "Anh phải đi rồi sao?"

Đối phương có cảm xúc như phải rời xa cậu, La Giản cảm nhận được.

Hình Viêm tựa như hiểu lời La Giản, gật đầu. Điều này lại khiến La Giản khó hiểu, không phải nhiệm vụ

của cậu còn chưa chấm dứt ư, chẳng lẽ kẻ truy sát có thể tự do ra vào?

"Không phải anh tới giết tôi sao?" La Giản nhíu mày.

Hình Viêm chỉ cười, sau đó hôn môi La Giản, anh đặc biệt thích hôn cậu, cứ có cơ hội sẽ cắn La Giản một cái, thật là làm không biết mệt.

Thật ra La Giản cũng không ghét việc này, có lẽ trong thâm tâm cậu còn cảm thấy thích, nghĩ đến việc mình dễ dàng bị người hạ gục còn bị sờ mó đủ thứ, La Giản có chút phiền muộn. Chỉ tiếc cảm giác phiền muộn này khi nhìn thấy Hình Viêm cười dịu dàng, cứ thế không cánh mà bay.

Kẻ truy sát hình như muốn đi, tuy La Giản không biết anh phải đi đâu. Anh rời đi cũng như lúc anh đến, không phát ra một âm thanh nào, anh đi đến trước cánh cửa duy nhất trong mật thất, đưa tay mở cánh cửa gỗ lim kia ra.

Bên ngoài một màu tối đen, không ánh sáng, không có vật gì, tựa như không gian ngoài vũ trụ, bóng tối đã nuốt chửng tất cả. Cái cảm giác đen tối này khiến La Giản sợ hãi, đi đến bắt lấy tay Hình Viêm, cậu bỗng nhiên không đành lòng, nhưng La Giản biết cậu và kẻ truy sát là không thể nào, bọn họ đứng ở hai lập trường khác nhau, quan hệ duy nhất chính là kẻ địch.

Nhưng cho dù như vậy, La Giản vẫn không đành lòng, kéo tay Hình Viêm, đáng thương nhìn anh: "Anh không đi… được không?"

Hình Viêm cúi đầu hôn lên môi La Giản, cho cậu một cái ôm, không biết từ nơi nào nhặt thanh đao của La Giản lên, đặt vào tay cậu, trong lúc cậu chưa tỉnh táo đã nhanh chóng xoay người đi vào bóng đêm đằng sau cánh cửa, bóng dáng anh cứ thế biến mất trong bóng tối, cánh cửa chậm rãi đóng lại.

Cửa đóng rất chậm, La Giản có chút do dự, thật ra cậu có thể đi theo anh, nhưng cậu không biết phía sau cánh cửa là cái gì, màn đêm đó có thể đưa cậu rời khỏi mật thất hay không, La Giản không biết.

Có lẽ trong bóng tối ấy chính là con đường chỉ dành cho kẻ truy sát, với những người mới như La Giản, vào rồi chỉ sợ mãi mãi không ra được.

La Giản hít sâu, cúi đầu nhìn thanh đao kẻ truy sát đưa cho cậu, vừa nhìn La Giản lập tức giật mình, đao của cậu giống của kẻ truy sát y như đúc, nhưng cho dù có giống thế nào, La Giản cũng đã quen thuộc với nó, nên cậu có thể nhận ra vũ khí nào là của mình nào là của kẻ truy sát, nhưng thanh đao trong tay cậu…

"Không phải đao của mình…" La Giản chạm vào lưỡi đao đen, cậu có chút khó hiểu, không biết Hình Viêm nhầm lẫn hay cố ý để lại cho La Giản, rồi mang đao của cậu đi.

"Nhưng vũ khí của người khác mình có thể sử dụng không?" La Giản nhíu mày, vũ khí chỉ thuộc về một chủ nhân, dù là ai khác cũng không thể sử dụng, nghĩ đến đây cậu thử vung đao, nhưng kinh ngạc nhất là

thanh đao trong tay lại nóng hơn, giống như lúc cậu đang ở trong trạng thái ma hóa.

"Có thể dùng..." La Giản kinh ngạc thì thào, sau đó cậu vung tay lần nữa, vũ khí cứ thế mà biến mất, không những sử dụng được mà còn có thể thu vào trong thân thể La Giản một cách linh hoạt tự nhiên, và cậu có thể cảm nhận được hơi thở trên thanh đao này, La Giản cực kỳ yên tâm.

46. Chương 46: Thoát Khỏi Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước (5)

Không có kẻ truy sát, mật thất lập tức trở về vẻ yên tĩnh vốn có, yên tĩnh đến mức La Giản thấy khó chịu.

Tất cả dụng cụ La Giản có bây giờ, gồm một tấm gương nhỏ dùng băng keo dán lại, một tấm gương không thể phản chiếu hình ảnh phản xạ của cậu, một cuốn nhật ký, một chiếc Nokia cũ thời gian đã ngừng lại và hai chiếc chìa khoá.

Chiếc chìa khoá giống y như đúc chiếc mà cậu đã tìm được trong mật thất thật, xem ra La Giản đoán không sai, không chỉ có hai cánh cửa, mà chìa khoá cũng có hai chiếc. La Giản đặt chìa khoá trong mật thất thật ở túi bên trái, chiếc ở mật thất ảo thì ở túi bên phải.

La Giản sẽ không dùng chìa khoá mở cửa lung tung, trước khi kẻ truy sát rời khỏi La Giản đã có thử qua, rõ ràng Hình Viêm chỉ cần đẩy nhẹ thì cánh cửa nặng nề kia đã mở, nhưng đổi thành La Giản thì cho dù cậu có dùng sức thế nào cũng chẳng làm nó nhúc nhích được, điều này khiến La Giản nhận ra rằng, kẻ truy sát có thể qua lại giữa các mật thất một cách tự nhiên, muốn đi lúc nào thì đi lúc ấy, nhưng có phải trả giá gì hay không thì tạm thời La Giản chưa biết được.

Việc La Giản cần làm lúc này chính là phải nghĩ cách giải quyết vấn đề trước mắt, cậu phải tìm ra cậu học sinh thứ ba mươi lăm kia.

Trên mảnh giấy in hoa văn có nói, chỉ cần tìm được cậu học sinh đã biến mất thì có thể tìm được đường ra. Hai mật thất cũng chỉ lớn bao nhiêu đó, đứng trên bục giảng đã thấy hết, căn bản không có nơi nào để trốn cả.

La Giản lập tức mở nhật kí ra xem, nhưng thật đáng tiếc, có lẽ do đang ở trong mật thất ảo nên chữ trong nhật kí cũng là viết ngược, La Giản buồn rầu xem xét thật lâu mới phát hiện đây là một cuốn nhật kí ghép.

Chính là loại nhật ký giữa người yêu với nhau hoặc giữa bạn bè thân thiết, cậu viết một ngày tôi viết một ngày, nhật kí ghép này rất thịnh hành trong thời gian đó, chỉ là đám học sinh không có kiên trì, viết một hai ngày rồi bỏ.

Nhưng cuốn nhật kí này lại khác, bởi vì nó cũng có thể được xem là đã viết xong — ít nhất trong hai người, có một người đã hoàn thành nhật ký.

Trang đầu tiên trong nhật ký để trống, chỉ dùng bút đỏ viết ba chữ lớn 'Nhật ký ghép', đương nhiên toàn bộ đều viết ngược, La Giản nghiêng cổ nhìn thật lâu mới đọc được.

Bên dưới dòng 'Nhật ký ghép', là hai cái tên được viết nắn nót, nhưng chỉ có một tên rõ ràng, bởi vì một cái tên khác đã bị gạch bỏ bằng bút đen, không thể nhìn rõ.

Cái tên này là tên của con gái – Tiêu Nhã Tuyên, rất quen mắt, La Giản suy nghĩ một lúc mới nhận ra, đây không phải là tên của cô gái bị cưỡng hiếp đến chết hay sao? Cậu từng nhìn thấy cuốn sách có tên cô gái này, nhưng cả lớp có hơn ba mươi mấy người, La Giản không thể nhớ hết tất cả, đành phải ghi nhớ những nhân vật quan trọng.

Nghĩ đến đây thì La Giản đã hiểu, đây là cuốn nhật ký của cô ấy và một người khác, chẳng qua tên người đó đã bị gạch bỏ. La Giản có rất nhiều suy đoán, cậu cho rằng đây chính là tên của cậu học sinh thứ ba mươi lăm kia, cũng chính là chủ nhân của chiếc Nokia trong túi La Giản.

La Giản nghĩ đến đây, bắt đầu hưng phấn nghiên cứu cuốn nhật ký, chỉ là nội dung khiến cậu có hơi thất vọng.

Ngày đầu tiên là do cô nữ sinh kia viết, chính là cô gái đáng thương Tiêu Nhã Tuyên, chữ viết nắn nót, có nội dung như sau:

Ngày sáu tháng một, thời tiết tốt, em rất vui vì đây là ngày đầu tiên trong nhật ký ghép của em và anh, rõ ràng có thật nhiều lời muốn nói với anh nhưng lúc này em lại chẳng thể viết nên lời, kỳ lạ quá nhỉ, chúng ta đã quen biết lâu như thế, đến khi nào anh mới xuất hiện đây?

Được rồi, em cũng biết nên viết những gì trong nhật ký, nhưng có thể viết nhật ký cùng anh đã khiến em thật sự kích động, ngay cả mấy cô gái đáng ghét đến làm phiền cũng không làm em thấy bực bội.Nhã yêu anh, chờ nhật ký ngày mai của anh.

Nhật ký của Tiêu Nhã Tuyên rất ngắn gọn nhưng lại khéo léo, trên dòng chữ có thể nhìn thấy sự nghiêm túc, ngày đầu tiên cô ấy chỉ đơn giản nói một chút về tâm trạng vui vẻ của mình, còn lộ ra một tin tức là, nữ sinh trong lớp thường xuyên gây phiền phức cho mình.

La Giản lướt sơ qua, vì chữ ngược nên phải cố hết sức để đọc, cậu đọc một chữ phân tích một chữ, sau khi xem xong lập tức mở sang trang thứ hai, đập vào mắt là một đống nguệch ngoạc, qua loa khiến La Giản cực kỳ thất vọng, thật giống như tùy tay vẽ một bức hình nào đó, La Giản xem ngược xem nghiêng cũng không biết nó muốn nói về cái gì.

La Giản nhìn rất lâu, cuối cùng mới thở dài lật sang trang thứ ba.

Ngày tám tháng một, có mưa nhỏ, nhật ký hôm qua của anh có hơi khó hiểu, nhưng không sao, em biết anh lười mà, cả ngày hai mươi bốn giờ chỉ có hai tiếng là anh tỉnh táo, thật không hiểu sao anh có thể ngủ lâu đến vậy.Hôm nay em không được khỏe lắm, thầy chủ nhiệm lại nhìn chằm chằm vào em, có lẽ sau khi tan

học ông ấy lại sẽ tìm rất nhiều lý do để em đến văn phòng ông ấy, em không thích ông ấy, không thích căn phòng đó, nhưng không còn cách nào khác, vì cuộc sống luôn không theo ý mình.

Chờ nhật ký ngày mai của anh, yêu anh.

Nhật ký này có rất nhiều manh mối, La Giản tựa như hiểu lại tựa như không hiểu, hai mươi bốn tiếng chỉ tỉnh táo hai giờ, từ góc độ của người thường hình như không được bình thường thì phải? Trừ việc này, La Giản thấy còn có nhắc đến thầy chủ nhiệm, đoán chừng chính là thi thể bị treo trên bục giảng, chủ nhiệm lớp mới được hưởng thụ đãi ngộ cao nhất.

La Giản vừa suy nghĩ vừa mở trang thứ tư ra, lúc này càng thêm thất vọng, trang thứ tư trống rỗng, không có bất cứ thứ gì.

La Giản đành phải tiếp tục lật sang trang thứ năm, thứ sáu, thứ bảy, thứ tám… Sau đó La Giản phát hiện, toàn bộ nhật ký gần như chỉ có nữ sinh kia viết, mà người còn lại không phải vẽ bậy thì cũng để trống, cái cảm giác đạp vào tim cô gái ấy một cách trắng trợn thế này khiến La Giản thật khó chịu.

Nhưng cô gái này… Tiêu Nhã Tuyên tựa như không để ý, còn tự tìm lý do để thuyết phục mình vì sao đối phương không viết nhật ký, chẳng hạn như anh ấy rất lười, một ngày chỉ tỉnh táo hai tiếng, khi tỉnh thì lại có việc bận, vân vân.

Tóm lại, La Giản xem xong không biết phải nói gì.

Nhưng La Giản lại thấy lạ, cậu có cảm giác người viết nhật ký ghép với Tiêu Nhã Tuyên không phải là cậu học sinh đã biến mất, nhưng lại có chút giống, nếu đúng thì hai người học cùng lớp, cùng viết nhật ký ghép vậy phải rất thân, nhưng giữa những hàng chữ của Tiêu Nhã Tuyên, người bạn này chẳng có chút gì gọi là thân thiết với cô ấy cả.

Tỷ như cùng nhau đi ăn, đọc sách hay làm bài tập gì đó, tỷ như nói hôm nay tôi và cậu đi đâu làm gì, những việc này Tiêu Nhã Tuyên không hề nhắc đến, từ đầu đến cuối chỉ nói về cuộc sống của bản thân, khiến La Giản có cảm giác dù cùng viết nhật ký nhưng hai người dường như ở hai thế giới khác nhau.

Trừ cuốn nhật ký này thì chẳng còn trao đổi từ mặt nào khác.

Đương nhiên, từ nhật ký của Tiêu Nhã Tuyên, La Giản phát hiện cô là người cực kỳ trầm tĩnh, tính cách hướng nội, hình như cô ấy và những nữ sinh khác có mâu thuẫn nên bị bạn học tẩy chay. Thế nhưng thành tích học tập rất tốt, gia cảnh không được nói đến nhiều, hình như mẹ ruột chết sớm, cha là kẻ nghiện bài bạc, ông nội thì bệnh nặng, gia cảnh không được tốt lắm.

Cuốn nhật ký rất dày, La Giản cẩn thận xem từng trang, dù sao trong mật thất ảo cũng không tính thời gian, cậu có cả đống thời giờ để nghiên cứu cuốn nhật ký này, cả nửa cuốn nhật ký gần như chỉ có một mình Tiêu Nhã Tuyên lầm bầm, nói về những chuyện vụn vặt. Mà một người khác, lúc đầu còn vẽ bậy vài thứ, đến lúc sau thì để trống hoàn toàn.

La Giản kiên nhẫn nhìn cô gái đáng thương này nói chuyện một mình, nhưng xem đến một nửa, thì mọi việc tựa như có chuyển biến, trong nhật ký có nhiều lần nhắc đến việc cha cô bị tai nạn giao thông, ông nội bệnh nặng không khỏi, chủ nhiệm lớp ngày càng quá đáng, lúc trước mua quần áo tặng quà này nọ, bây giờ còn chủ động đưa tiền cho cô.

Đến đây La Giản có thể dễ dàng nhìn ra tâm trạng của Tiêu Nhã Tuyên, con chữ xinh đẹp cũng trở nên gấp gáp, trong từng câu chữ lộ ra một nỗi tuyệt vọng, thường xuyên có những từ như 'Sống thật mệt mỏi' hoặc 'Em muốn đi đến một nơi xa'.

"Chỉ sợ là cô ấy không muốn sống nữa." La Giản thở dài, một nữ sinh mười bảy tuổi, không có cha mẹ làm chỗ dựa, bị bạn bè cô lập, còn có một ông thầy đáng tuổi ba cô quấy rối tình dục, đặc biệt là gia đình không quan tâm, đây là lứa tuổi dễ kích động, suy nghĩ lệch lạc cũng là chuyện bình thường.

La Giản vừa tiếc nuối vừa tiếp tục lật nhật ký, tốc độ sang trang của cậu rất nhanh, tuy chữ viết ngược nhưng xem nhiều rồi cũng quen, sau khi đọc hết một nửa, La Giản phát hiện câu chuyện đã đến bước cao trào.

Ngày hai mươi sáu tháng hai, có mưa, làm sao đây, em làm sai một việc nên mấy cô bạn kia lại đến gây phiền phức cho em, bọn họ mắng em là gái điếm, em nói không phải thì bọn họ tát em, một bên tai bị mất thính giác, lúc ấy em rất đau rất khó chịu nên dùng sức đẩy cô gái kia, làm cô ấy ngã từ trên cầu thang xuống. Em không cố ý, em không có dùng nhiều sức mà sao cô ấy lại ngã xuống chứ?Mấy bạn trong lớp đều dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn em, thầy chủ nhiệm lại dẫn em vào văn phòng, nhưng rất đáng sợ, ông ấy luồn tay vào quần áo của em, em không chịu nổi, ai đến cứu em với!

La Giản cau mày xem xong nhật ký ngày hôm đó, lập tức lật sang trang tiếp theo, nhưng không ai ngờ, người viết nhật ký thứ hai lại đáp trả, dòng chữ sơ sài xấu xí:

Không ai có thể cứu cô, trừ bản thân cô.

"Fuck!" La Giản vừa đọc lập tức thấy khó chịu, hận không thể quăng cuốn nhật ký xuống rồi đạp mấy cái. Thế nhưng La Giản cố cắn răng không làm việc này, cậu không thể để cảm xúc trong nhật ký kéo mình vào, mặc kệ chuyện xảy ra trong mật thất là thật hay giả, kết cục tốt hay xấu, đó là điều La Giản không thể can thiệp.

La Giản đành phải tiếp tục lật sang trang kế tiếp:

Ngày hai mươi tám tháng hai, mưa to, cô gái kia đã nhập viện vì gãy chân, tiền thuốc men muốn em trả, nhưng em đâu có tiền, cuối cùng là thầy chủ nhiệm trả cho em, sau đó ông ấy muốn dẫn em đi khách sạn, em nghĩ mình tránh không được rồi.Cha và ông nội em cũng đang nằm trong bệnh viện, trong nhà làm gì có tiền, phải, anh nói đúng, không có ai cứu được em, trừ bản thân em. Em phải trưởng thành thôi, chỉ là thân thể, chỉ là ngủ với người khác mấy đêm, chỉ cần có tiền, em có thể sống tiếp.

Nhưng em vẫn cảm thấy khó chịu, rất khó chịu, rất khó chịu, rất khó chịu….. Anh nói đi, em sẽ chết sao?

La Giản đọc nhật ký mà cả gương mặt đều vặn vẹo, tâm trạng rất táo bạo, cậu nhanh chóng lật sang trang tiếp theo, lúc này tên kia có đáp lại, vẫn là vài chữ sơ sài:

Cô sẽ chết

"Con mẹ nó, đến dấu chấm câu mày cũng lười viết sao?!" La Giản không nhịn được quăng cuốn nhật ký ra ngoài, đọc cái loại cuộc sống bi kịch như thế thật tổn thọ! Bực mình một lúc lâu, La Giản không thể không đi đến nhặt quyển nhật ký lên, xem tiếp!

47. Chương 47: Thoát Khỏi Trăng Trong Gương, Hoa Trong Nước (6)

Ngày hai tháng ba, mưa, ánh mắt của mọi người trong lớp càng lúc càng kỳ lạ, bọn họ thường xuyên ức hiếp em, tựa như ném sách xuống đất, kéo ghế em đang ngồi, viết bậy lên bàn, em lựa chọn không quan tâm, bởi vì như thế em chỉ làm tổn thương chính mình.

Thế nhưng có một tên nam sinh rất quá đáng, hắn mắng em là tiện nhân, sàm sỡ em nên em tát hắn một cái, không ngờ tên đó lại đê tiện như vậy, hắn dùng chân đá em, còn kêu gọi mấy nam sinh khác đánh đập em, rất đau, em gần như đã ngất xỉu, cuối cùng chủ nhiệm đến, rốt cuộc ông ta cũng thể hiện mình là đàn ông, ông ta dùng thước đánh từng đứa trong đám nam sinh ghê tởm kia.

Ông ấy ôm em đến bệnh viện, trong phòng bệnh ông đưa cho em một chiếc nhẫn, bảo em đeo ở tay trái, em thấy không quan trọng nên đeo lên.

Anh à, lúc nào em mới chết đây?

Tiêu Nhã Tuyên viết đến đây mà người kia cũng không có đáp lại, nội dung phía sau La Giản có xem qua, gần như chỉ kể những học sinh kia ức hiếp cô như thế nào, có rất nhiều thủ đoạn khác nhau, không chỉ đánh mà còn mắng chửi, dùng đủ mọi cách nhốt cô vào phòng học hoặc nhà kho, bình thường thì nhốt một đêm, có khi đến hai ngày.

Từ giữa những hàng chữ của cô gái này La Giản có thể nhận ra, đám bạn học kia chẳng có đứa nào bình thường, giống như một lũ điên, ức hiếp cô ấy là niềm vui, mà thủ đoạn cực kỳ ác độc. La Giản xem hết nhật ký, cuối cùng, Tiêu Nhã Tuyên dùng những con chữ vặn vẹo xấu xí để viết lại ngày cuối cùng trong cuộc đời cô.

Ngày bốn tháng bốn, mưa to. Em cảm thấy bọn họ như điên hết rồi, hoặc chính em mới là người điên, không biết vì sao em lại có một dự cảm rất đáng sợ, có lẽ đây chính là lần cuối em viết nhật ký. Cuộc đời em chưa đủ hoàn chỉnh, vẫn còn thiếu rất nhiều điều quan trọng, nhưng em không còn cơ hội để lấp đầy nó.

Em biết em luôn tự lừa dối mình, vì anh đâu còn trên đời này, giả vờ như bàn học đó có anh ngồi, vờ như anh không đến giúp em là vì anh đang ngủ, lấy sách của mình viết tên anh, điện thoại cũng mua hai chiếc rồi nhắn tin cho nhau như trước kia ta hay làm, em vẫn cho rằng anh còn ở đó, nhưng thực tế, em luôn biết,

anh không còn nữa rồi!

Thật đáng buồn, em tuyệt vọng như thế chỉ vì em đã từng rất hạnh phúc.

Vậy thôi, chào anh.

Nhật ký đã dừng ở đây, sau đó toàn là giấy trắng, La Giản đột nhiên ngẩn ra, lúc này đầu cậu đã hoàn toàn trống rỗng, nhật ký ngày cuối cùng có một tin tức cực kỳ quan trọng, quan trọng đến mức La Giản sợ hãi.

Nói cách khác, cậu học sinh thứ ba mươi lăm… vốn không tồn tại!

Không, có lẽ cậu ta đã từng ở đây, học trong căn phòng này, nhưng hình như gặp phải sự cố nào đó, cậu ra chết! Cái chết ấy không chỉ khiến gia đình cậu ta buồn bã, mà còn làm cho cô bạn gái — cũng chính là Tiêu Nhã Tuyên — đau thương, trong lúc cô đau đớn nhất đã viết nên cuốn nhật ký này, vờ như người mình yêu vẫn còn tồn tại.

Không biết có phải mọi việc bắt đầu từ cái chết của cậu học sinh này hay không, nhưng rõ ràng Tiêu Nhã Tuyên và bạn cùng lớp đều chìm trong khủng hoảng, bắt đầu là mâu thuẫn và xung đột, dần dà trở nên kịch liệt, sau đó trở thành tình cảnh như bây giờ.

Nhưng tất cả không quan trọng, quan trọng là…… không có cậu học sinh thứ ba mươi lăm kia!

La Giản nâng trán, ngồi bệt dưới đất dựa lưng vào tường, đến việc giữ cuốn nhật ký cũng không được, nặng nề rơi xuống nền xi măng lạnh lẽo, trong đầu cậu có rất nhiều suy nghĩ, nhưng không thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

Nếu không có cậu học sinh kia, vậy La Giản phải đi đâu tìm cậu ta? Nếu tìm không được vậy La Giản phải làm sao để phân biệt cánh cửa nào là thật cửa nào là giả?

"Không thể nào!" La Giản lắc đầu, loại bỏ suy nghĩ này, cậu bình tĩnh lại bắt đầu phân tích: "Cậu học sinh đó nhất định có mặt, bằng không mật thất cũng không bảo mình đi tìm. Nên cho dù nhật ký có viết như vậy, mình vẫn phải tin rằng cậu ta còn tồn tại."

"Nếu có cậu ta, vậy thì sớm hay muộn gì mình cũng sẽ tìm ra." La Giản tự nói với bản thân: "Vẫn còn rất nhiều điểm đáng nghi, mình nhất định phải làm rõ mọi thứ. Đầu tiên, nếu như Tiêu Nhã Tuyên khi viết nhật ký vờ như bạn trai mình vẫn còn sống, vậy những hình vẽ hay một hai câu đáp lại chỉ sợ là do cô ấy viết, bắt chước bút tích của người đã chết."

"Thứ hai, trong nhật ký của cô ấy đã kể lại tất cả quá trình của chuyện này, từ bên ngoài nhìn vào thì rất có khả năng cô gái này bị cưỡng hiếp đến chết, thầy chủ nhiệm cũng bị tra tấn sau đó treo cổ. Cái chết của hai người do ba mươi ba học sinh còn lại gây nên, như vậy lại xuất hiện điểm đáng ngờ, vì sao ba mươi ba học sinh kia cũng chết? Còn chết rất kỳ lạ, thân thể không một vết thương, ngồi ở vị trí của mình —

đương nhiên cũng có thể có người cố ý đặt họ về chỗ ngồi của mình."

Là ai giết tất cả những học sinh này? Rốt cuộc ai mới là hung thủ, tìm ra hung thủ là việc La Giản cần làm lúc này. La Giản thở dài, cậu đưa tay nhặt cuốn nhật ký lên, sau đó không ngờ rằng, bên trong có một mảnh giấy rơi ra từ lớp bìa ghép.

La Giản nhặt mảnh giấy lên, nó không phải là mảnh giấy in hoa văn tím của mật thất, mà là một mảnh giấy nhỏ xé ra từ vở học, bên trên có một câu rất quen mắt:

Một mặt là một mặt, một mặt còn một mặt, tay trái đổi tay phải, mặt cậu là mặt tôi.

Đương nhiên, chữ viết trên giấy cũng ngược. Mà chữ viết rất quen, La Giản nhìn thật lâu mới nhớ ra, đây chính là chữ viết Tiêu Nhã Tuyên bắt chước bạn trai mình…… hay phải nói, chính là chữ của cậu học sinh thứ ba mươi lăm đã biến mất.

La Giản lật sang mặt trái, nhưng không phát hiện gì thêm, cậu nghiêng người nhìn tấm gương lớn chạm trên vách tường, bên trong phản chiếu cả một mật thất, chỉ không có La Giản.

La Giản suy nghĩ một lát, lấy chiếc gương đã vỡ trong túi ra, nơi đó lại phản chiếu gương mặt của cậu, nhưng do gương bị vỡ, nên gương mặt cậu cũng vỡ vụn.

"Đúng rồi!" La Giản nói: "Nếu tấm bảng trong mật thất ảo có thể gỡ xuống thì ở mật thất thật cũng có thể làm vậy."

Nghĩ đến đây, La Giản liền đọc 'từ truyền tống' một lần, thế nhưng không có gì xảy ra, trong lúc vội nên quên mất, ở đây phải đọc ngược lại, nên cậu đành phải đọc lại một lần, sau khi hoa mắt cả mật thất ngược lại trở về như cũ, chào đón cậu là mùi xác chết tanh tưởi, cậu nhìn thời gian trên di động, bây giờ là 12:24.

Thời gian bắt đầu di chuyển, chỉ còn lại bốn mươi phút.

La Giản không dám do dự nữa, lập tức chạy đến trước phòng học gỡ tấm bảng đen xuống, cậu đưa tay dùng sức nâng nó lên, quả nhiên có thể gỡ được. Sức lực của La Giản hồi phục không ít, bạo lực hất cả tấm bảng xuống đất, làm theo động tác của kẻ truy sát trước đó.

Mà vách tường phía sau tấm bảng cũng trống rỗng như thế, vẫn có một chiếc gương lớn, cuốn nhật ký cũng giống thế, chẳng qua chữ viết đàng hoàng. Về phần tấm gương kia, La Giản đi đến phía trước, cậu giật mình phát hiện, bên trong cũng không có cậu.

Trong mặt gương lớn vẫn là mật thất yên tĩnh chất đầy thi thể, nhưng thế giới trong gương không có người sống, không có La Giản.

"Vì sao lại không có mình?" La Giản không hiểu, những mảnh gương nhỏ rõ ràng có thể phản chiếu gương mặt cậu mà, rốt cuộc là do tấm gương hay bản thân La Giản có vấn đề?

"Đúng rồi, là như thế." La Giản nhìn vào gương, trong khoảnh khắc cậu như hiểu gì đó: "Mình vốn không tồn tại trong mật thất này, vì mình không tồn tại nên trong gương không có hình ảnh phản xạ của mình."

"Mình không tồn tại……" La Giản tiếp tục thì thào: "Mình không tồn tại……"

"Mình không tồn tại……"

"Mình không tồn tại!"

La Giản lùi ra sau một bước, trong gương vẫn không có hình bóng của cậu, nhưng La Giản lại tựa như phát hiện ra việc gì đó rất đáng sợ, mặt cậu tái đi, không ngừng lùi ra phía sau, cho đến khi không cẩn thận đạp phải những mảnh nhỏ thi thể dưới chân, phát ra tiếng lạch cạch nhỏ, lúc này mới khiến cậu bừng tỉnh.

"Đúng vậy, mình không tồn tại trong mật thất này, cũng như cậu học sinh thứ ba mươi lăm kia…… có lẽ, ngay từ đầu mật thất chết tiệt này đã thiết lập ra, mình chính là cậu học sinh mất tích đó!"

Trong đầu La Giản nhớ lại rất nhiều chi tiết, rất nhiều vấn đề bị cậu xem nhẹ, tỷ như khi cậu tỉnh lại đã ngồi trên vị trí của cậu học sinh kia! Tỷ như câu thơ trên tấm bảng, một mặt là một mặt, một mặt còn một mặt, tay trái đổi tay phải, mặt cậu là mặt tôi. Ý nghĩa của câu thơ này rõ ràng là 'thay thế' trong 'thay đổi'!

48. Chương 48: Thoát Khỏi Trăng Trong Gương, Hoa Trong Nước (7)

Nếu mình chính là cậu học sinh thứ ba mươi lăm, vậy mình phải thoát như thế nào?

La Giản nhìn quanh mật thất, đột nhiên cảm thấy thật đáng buồn, rõ ràng đã có đủ chìa khóa, rõ ràng đã nắm chắc phần thắng trong tay, nhưng cậu không biết làm gì để thoát khỏi mật thất này, cánh cửa gỗ nặng nề như đang cười nhạo cậu, La Giản kích động, cậu đi đến trước cửa, đưa tay chạm vào hai chiếc chìa khóa đặt trong túi.

Tay trái hiện thực, tay phải hư ảo.

Rốt cuộc đâu mới là chìa khóa thật?

Hay có chi tiết nào đó mình đã bỏ qua, còn câu đố nào mình chưa giải? La Giản quay đầu nhìn toàn bộ mật thất, đúng rồi! Tất cả học sinh trong căn phòng này, do ai giết?

Thi thể thầy giáo trên bục giảng đã được La Giản đưa xuống, đặt cạnh thi thể của Tiêu Nhã Tuyên, cả căn phòng chỉ có hai cái xác này là còn nguyên vẹn, những cái xác khác đã bị La Giản băm thành từng mảnh nhỏ, La Giản nhìn hai người bọn họ rất lâu, khó chịu thở dài.

Trong nhất thời La Giản không nghĩ được gì, đành phải đi về trước tấm gương lớn, lấy cuốn nhật ký ra, nhật ký cũng không có gì khác biệt, trừ những con chữ đã trở về mặt chính thì cũng giống như những gì La Giản đã xem qua, cậu lật đến ngày cuối cùng, trong con chữ xiêu vẹo là nỗi tuyệt vọng vô bờ. Tầm mắt La Giản dừng lại ở câu cuối cùng:

Vậy thôi, chào anh.

La Giản bất giác lập lại câu nói này, bỗng nhiên trong đầu cậu vụt qua một ý nghĩ, tựa như được ánh sáng soi rọi, để cậu hiểu ra từng việc. La Giản lật từng trang trên nhật ký, đa số nội dung cậu đã xem qua, từ đầu đến cuối đều là cô nữ sinh nói về chuyện của mình, kể về toàn bộ quá trình bi kịch này, có đôi khi cô sẽ nói với người bạn trai ảo tưởng của mình, nhưng chưa một lần nhắc đến tên cậu ta.

Nếu vậy mọi chuyện ngược lại sẽ trở nên kỳ lạ, nếu là đối tượng mình yêu sâu đậm, tại sao không một lần nhắc tên của đối phương? Nếu là người yêu, ắt hẳn sẽ gọi nhau bằng những cái tên ngọt ngào, trao đổi tín vật, những kỷ niệm tốt đẹp gì đó, cả một quyển nhật ký dày thế này, ít nhất cũng phải nhắc đến một hai câu! Thế nhưng… thế nhưng Tiêu Nhã Tuyên không nhắc đến! Một chữ cũng không!

"Bất thường." La Giản lật qua lật lại, cậu nhíu mày, ngày cuối cùng trog nhật ký đã nói rõ Tiêu Nhã Tuyên chỉ giả vờ như bạn trai mình còn sống, nhưng cả cuốn nhật ký, những gì cô ấy nói hoàn toàn không có logic, khiến La Giản sinh ra một cảm giác, cậu chính là 'bạn trai ảo tưởng' trong nhật ký!

Cho dù Tiêu Nhã Tuyên giả vờ bạn trai mình còn sống, cho rằng nơi ấy vẫn có người ngồi, thậm chí dùng hai chiếc điện thoại nhắn tin cho nhau, bắt chước chữ viết của cậy ấy, nhưng La Giản có cảm giác, Tiêu Nhã Tuyên không phải đang viết nhật ký ghép với 'bạn trai', mà là một người khác, một nhân vật trong ảo tưởng của cô ấy.

"Hai mặt?" La Giản thì thào, cậu cầm nhật ký, đứng trước tấm gương lớn.

"Cậu học sinh thứ ba mươi lăm quả thật tồn tại." La Giản nói: "Chỉ là cậu ta không tồn tại trong mật thất thật, đúng vậy, cũng giống như mình không tồn tại trong thế giới này, không ai thấy mình, gương không thể phản chiếu ra khuôn mặt này, mình là nhân cách thứ hai do Tiêu Nhã Tuyên sinh ra, hay phải nói… giống như một linh hồn, một ý chí, thậm chí là một oán niệm."

"Tiêu Nhã Tuyên đưa oán niệm này vào thế giới trong gương, trong mật thất ảo, nên mới hình thành hai mật thất song song như thế này." La Giản suy nghĩ rất nghiêm túc, cậu đưa tay xoa huyệt thái dương, cậu nghĩ đến một giả thuyết cực kỳ khó tin, đến ngay cả cậu cũng phải giật mình.

"Nếu… mình đặt ra một giả thuyết… ngay từ lúc mật thất đưa mình vào mật thất này, thì chúng đã thiết lập thân phận 'cậu học sinh thứ ba mươi lăm' cho mình, nên oán niệm của Tiêu Nhã Tuyên mới 'tồn tại'!"

La Giản lầm bầm lẩu bẩu, từng chút nói ra giả thuyết của mình, nhưng càng nghĩ, lưng cậu càng ướt đẫm.

"Nếu mình chính là cậu học sinh không tồn tại đó, vậy nơi đầu tiên mình xuất hiện không phải là mật thất thật! Bởi vì 'mình' là giả tưởng, 'mình' chỉ tồn tại trong gương, chỉ có thể sống trong gương, nên từ lúc mình tỉnh lại ở vị trí kia, căn bản mình không tồn tại trong cái gọi là 'mật thất thật'!"

"Nói cách khác…" La Giản ngẩng đầu nhìn hoàn cảnh xung quanh, thi thể và máu nằm đầy đất, bàn học nghiêng ngả khắp nơi, La Giản vẫn cho rằng đây mới là mật thất thật, thế nhưng cậu đã sai: "Nơi này mới là mật thất ảo, còn mình thông qua tấm gương đi vào một mật thất khác, mới là mật thất thật!"

"Sở dĩ mình có thể thấy những thứ này 'đúng' là bởi vì mình cũng như một tấm gương, bản thân mình là 'ngược', nên những gì mình thấy trong gương mới là bình thường, còn những thứ trong mật thất thật, mới là ngược!"

"Mình hiểu rồi." La Giản lấy điện thoại của mình ra, thời gian đang trôi qua, cậu nhận thấy: "Mình hiểu rồi, vì sao trong mật thất ảo thời gian không trôi qua, bởi vì thời gian trong mật thất vốn đã ngừng lại, thời hạn ba giờ chỉ là một khái niệm, nói cho mình biết khi nào mật thất này sẽ biến mất, lúc nó biến mất cũng là lúc mình phải chết."

"Lúc mình 'tồn tại', cái gọi là 'thời gian' mới chuyển động." La Giản lộ ra một nụ cười dữ tợn: "Khi mình ở trong mật thất ảo mới được xem là tồn tại, vì vậy, giống như mình đã nói, mật thất thật chính là mật thất ảo."

"Như vậy, đâu mới là cánh cửa thật sự?"

La Giản đi đến trước đống thi thể kia, rốt cuộc cậu mới nhận ra một điều, tất cả học sinh trong lớp quả thật bị giết, người giết chính là La Giản, chính cậu cầm thanh đao, băm họ thành từng mảnh nhỏ. Nói cách khác, La Giản chính là hung thủ.

"Mẹ nó, như vậy chẳng khác nào hãm hại mình." Mặt La Giản không còn chút máu, cậu không biết đám học sinh trong lớp này là người sống hay người chết, nhưng dù sao nơi này cũng là thế giới trong gương, ắt hẳn không được xem là người sống.

La Giản cũng không biết đâu mới là cánh cửa thật, đâu mới là chìa khóa thật, bây giờ cậu rất hoảng loạn, tìm đại một chiếc ghế ngồi xuống, muốn suy nghĩ cho thật kỹ, nhưng lúc này, chiếc điện thoại trong túi đột nhiên vang lên.

Tiếng chuông làm La Giản giật mình, trong căn phòng học trống trải khiến người ta sinh ra cảm giác sợ hãi, La Giản vội vàng lấy điện thoại ra, không phải tin nhắn mà là cuộc gọi!

Chỉ là không có số điện thoại, La Giản cầm điện thoại mà tay phát run, cậu chần chờ một giây, thật cẩn thận ấn nút nghe máy, sau đó run rẩy đặt ở bên tai.

Điện thoại chuyển được, bên kia rất ồn ào, như có người đang khắc khẩu, còn có một tiếng hít thở nặng nề và nghẹn ngào, liên tục truyền vào tai La Giản. La Giản thật sự bị âm thanh này làm sợ, tay cậu không ngừng run, vừa định hỏi là ai thì bên kia có người nói:

"Cứu cứu… Cứu em với…"

Là một giọng nữ, giọng nói suy yếu mang theo nỗi đau đớn, đang vang vọng bên tai La Giản.

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng náo động, như có người đang mắng chửi, sau đó là rất nhiều người đang khắc khẩu, La Giản có thể nghe rõ bọn họ nói, tỷ như 'tụi bây điên rồi hay sao mà làm việc này!', 'em ấy sắp chết rồi', 'mau dừng lại!', rất nhiều, sau đó có tiếng ai đấy kêu thảm thiết, tiếng đánh đập. La Giản nghe thôi cũng có thể tưởng tượng ra cảnh tượng khi đó kinh khủng cỡ nào.

Lúc này, cô gái kia lại nói, dùng âm thanh thì thào trước khi chết: "Em quên… anh không thể nào cứu được em… nhưng xin anh… xin anh phá hủy… phá hủy nó…"

Nói đến đây thì cuộc gọi chấm dứt, La Giản dại ra rất lâu, mới lấy điện thoại khỏi tai.

Phá hủy…? Phá hủy thứ gì? La Giản nghĩ, đưa mắt nhìn tấm gương trước mật thất. Cậu đi đến trước tấm gương lớn, bên trong không có cậu, cho dù ở mật thất thật hay mật thất ảo, tấm gương cũng không có hình ảnh phản chiếu của cậu. Nhưng nếu cậu đập vỡ nó, thì có thể thoát được sao?

Hơn nữa, phải đập vỡ tấm gương nào mới đúng?

Không, theo lời Tiêu Nhã Tuyên, ắt hẳn cô ấy muốn phá hủy tấm gương trong mật thất thật.

La Giản suy nghĩ một lát, lấy chiếc gương nhỏ ra, sau một trận choáng váng cậu đã đứng trong mật thất ngược, thời gian trên đồng hồ đã ngừng lại, lúc này là 14:30, cậu còn nửa tiếng nữa.

Bây giờ La Giản đã hiểu, mật thất ngược mới là thật, còn mật thất chính là ảo.

La Giản đi đến trước tấm gương lớn, dùng tay gõ vào mặt gương, cậu hít sâu một hơi, rút thanh đao mà kẻ truy sát đã để lại đâm mạnh xuống, tấm gương lập tức vỡ ra rơi xuống đất.

Thế nhưng La Giản không nghĩ tới, phía sau tấm gương có gì đó, là mảnh giấy in hoa màu tím được đính ở trên vách tường.

La Giản lập tức giật mảnh giấy xuống, bên trên vẫn là những dòng chữ viết bằng bút máy, nội dung thế này:

"Kính chào La Giản tiên sinh,

Thời gian dành cho cậu không còn nhiều, không biết cậu đã hiểu được ý nghĩa của thật và ảo chưa, nhưng có nhiều thứ, cho dù là giả, rồi cũng sẽ theo thời gian lắng đọng mà biến thành thật.

Một ổ khóa có thể dùng nhiều chìa khóa, nhưng một chìa khóa chỉ có thể mở một ổ khóa.

Như trên, gợi ý đã hết, chúc cậu may mắn."

"Một ổ khóa có thể dùng nhiều chìa khóa, nhưng một chìa khóa chỉ có thể mở một ổ khóa! Ha ha ha! Mình thật mẹ nó ngu!" La Giản cười khổ, cậu dùng sức xoa huyệt thái dương, tự chế giễu mình: "Mình đúng là ngu, đạo lý dễ hiểu như vậy, vậy mà bây giờ mình mới hiểu! Mình vốn không cần nghĩ đâu mới là cánh cửa thật!"

"Dù là mật thất thật hay mật thất ảo, ổ khóa gì đó đều giống mẹ nó nhau, làm gì mà không thể mở được? Chẳng qua, một cửa nằm ở mật thất thật, một cửa nằm ở mật thất ảo, nếu mình muốn trở về thế giới thật thì cứ đi đến trước cửa mật thất thật, về phần dùng chiếc chìa khóa nào, như vậy không phải quá rõ rồi sao? Mình tìm chìa khóa được ở đâu thì tự nhiên có thể mở cửa ở đó!"

Tay trái hiện thực, tay phải hư ảo…… Không, phải ngược lại, tay trái hư ảo, tay phải hiện thực mới đúng!

La Giản lấy chiếc chìa khóa trong túi trái ra, cậu không hề do dự, cứ thế cắm vào ổ khóa, sau đó là tiếng ổ khóa mở.

La Giản lập tức cầm lấy nắm cửa, chậm rãi chuyển động, nhưng không thể không ngừng lại, trên lưng ướt đẫm mồ hôi lạnh, lúc này đây cậu lại chần chờ, có khi nào mình sẽ nghĩ sai hay không, nếu suy đoán ấy sai thì sao?! Nếu tất cả khác với những gì cậu nghĩ, cậu mở nhầm cửa thì thế nào?

Mật thất chưa bao giờ sắp xếp theo bài bản, hay tuân thủ theo đạo lý thông thường, nếu lúc này La Giản mở sai cửa, có khi nào nó sẽ dẫn cậu đến một nơi kỳ quái, bị bóng tối nuốt chửng, trôi nổi trong bóng đêm không?

Mình có nên buông tay, quay về kiểm tra lại mọi thứ một lần?

La Giản buông tay, vẫn để chìa khóa trong ổ khóa, cậu lùi ra sau một bước, cậu nghĩ mình nên đi qua mật thất kia kiểm tra lại, nhất định có nơi nào đó còn sót, cậu phải lựa chọn, nếu chọn sai, vậy La Giản sẽ không có cơ hội thứ hai.

La Giản lại lùi ra sau một bước, thế nhưng cậu lại lắc đầu, tay cầm lên nắm cửa: "Mình không thể lùi bước, mật thất này đang khảo nghiệm nội tâm của mình, nếu là lúc phải lựa chọn, vậy mình cần phải quyết đoán."

Mình phải quyết đoán!

La Giản cắn răng, mở cửa.

49. Chương 49: Về Nhà

"Há, người anh em, sao về nhanh thế?" Ưng vẫn ngồi ở nơi cũ, tóc tai bù xù thẩn thờ trước thi thể của quái vật nào đó, lúc này y cảm thấy không khí ở phía sau dao động, nhìn lại thì thấy Hình Viêm phá vỡ không gian, đi đến.

Bầu trời trên đấu trường Tu La vẫn nhuộm một màu máu, tiếng oán thán và chém giết không ngừng, vào được nhưng không thể ra, mỗi ngày vẫn lập lại quá trình đầy bi thảm này, dù sống hay chết, dù vui hay buồn.

Ưng cũng không biết mình đã ngồi ở đây bao lâu, y đã sớm mất đi quan niệm về thời gian, quên đi hình ảnh về thế giới bên ngoài, quên cả người nhà và bạn bè. Y cũng từng muốn thoát khỏi đây, đến bây giờ chỉ có thể thở dài nhìn trời buông tha.

"Mật thất cho tôi một nhiệm vụ gấp, nên tôi phải quay về." Hình Viêm đi đến bên cạnh Ưng, anh cúi đầu nhìn thanh đao trong tay, lưỡi đao trong tay anh trở nên cực kỳ linh hoạt, xoay vòng đẹp mắt. Thấy động tác của Hình Viêm, Ưng đột nhiên nhíu mày, nói: "Đây không phải đao của cậu."

"Đúng, không phải." Hình Viêm có chút mê muội vuốt ve lưỡi đao, thân đao đen tuyền dưới bầu trời đỏ tươi ánh ra màu máu, tà ác nhưng lại khiến người ta rung động.

"Tuy rằng rất giống đao của cậu, gần như được đúc ra từ một khuôn, nhưng đó không phải, Hình Viêm cậu làm mất vũ khí của mình à?"

"Không, tôi chỉ tặng nó cho người khác."

Ưng lập tức giật mình, ngẩng đầu nhìn Hình Viêm: "Tặng? Vũ khí cũng có thể tặng người khác?"

"Đương nhiên có thể."

"Sao có thể, vũ khí của mình sao lại để người khác dùng?" Ưng không hiểu. Y không hiểu cũng rất bình thường, mật thất đã quy định như thế, vũ khí của mỗi người là độc nhất vô nhị, cho dù là người cùng chung máu mủ cũng chưa chắc đã dùng được.

Nhưng Hình Viêm không trả lời câu hỏi của Ưng, anh đăm chiêu nhìn thanh đao thật lâu, bỗng nhiên mỉm cười, nói một câu không rõ ràng: "Vũ khí của người khác, tôi đương nhiên có thể dùng."

Ưng nghe nhưng không hiểu, cũng lười suy nghĩ, vũ khí đưa cho ai cũng là chuyện của Hình Viêm, nên y theo đó mà hỏi: "Mật thất cho cậu nhiệm vụ gì?"

"Thiên Khải Giả xuất hiện, mật thất bảo tôi đi giết hắn." Hình Viêm cười lạnh, cất đao đi, quay đầu nhìn Ưng tiếp tục nói: "Đúng rồi, những thứ tôi gửi cho anh trước kia, còn giữ không?"

"Sao vậy? Muốn lấy?" Ưng hỏi: "Thế nhưng những thứ này đã vô dụng với cậu."

"Tôi chỉ muốn biết nó còn hay không?" Hình Viêm trả lời.

"Không còn." Ưng lắc đầu "Biến mất rồi, những thứ như linh hồn rất khó giữ, không biết đã bay đi đâu."

"Vậy à, đúng là gay go thật."

"Sao đột nhiên nhớ đến thứ này?"

"Không có gì, chỉ là đột nhiên nhớ đến đoạn ngày còn trong bóng tối kia." Hình Viêm hình như không muốn nhiều lời, nói với Ưng: "Tôi đi đây."

Ưng cũng không nói gì nữa, nhìn Hình Viêm cười: "Phải sống mà về."

—

Thật may mắn, mình còn sống.

Bầu trời bên ngoài chỉ vừa tờ mờ sáng.

La Giản vô tri vô giác mở mắt, tựa như có thể trở về thế giới thật khiến cậu vừa vui vừa khó tin được, La Giản sửng sốt rất lâu mới xác nhận mình đang nằm trong phòng ngủ của mình, mà không phải căn phòng học yên lặng đầy xác chết, không có mảnh giấy đáng ghét kia, không còn những hồn ma lãng đãng xung quanh.

La Giản nằm trên giường, tất cả các vết thương và vết máu đã biến mất không còn, thanh đao vẫn nằm trong tay cậu, nhưng nhìn kỹ, sẽ phát hiện điều khác biệt.

La Giản choáng váng ngồi dậy, trên người cậu là bộ chiến phục màu xanh đậm kia, chất lượng rất tốt, rất thoải mái, mặc ngủ cũng không có gì khó chịu, thế nhưng lúc này đang là mùa hè, mặc thứ này rất nóng, La Giản vội vàng cởi ra chạy vào phòng tắm, lúc cậu đi ra thì trời đã sáng.

Tuy rằng vừa trải qua một đêm trốn thoát sống chết, nhưng tinh thần La Giản lại tốt đến không ngờ, cậu đi đến trước tủ lạnh lấy một chai nước ra nốc sạch rồi mới lấy mảnh giấy in hoa được dán trên tủ lạnh xuống, cúi đầu nhìn sơ qua, nội dung là như thế này:

"Kính gửi La Giản tiên sinh.

Mật thất một người đã hoàn thành sau khi cậu trải qua một trận kinh tâm động phách, thế nhưng hành trình vẫn chưa chấm dứt, bốn ngày sau cậu và đồng đội sẽ tiếp tục tiến vào mật thất, xin chuẩn bị kỹ càng và giữ trạng thái tốt nhất, ngoài ra, phần thưởng của cậu được đặt ở trên bàn.

Như trên, chúc cậu may mắn."

La Giản xé nát mảnh giấy rồi ném vào thùng rác, cậu ăn chút điểm tâm trong bếp, sau đó trở về phòng ngủ tìm trên bàn làm việc, quả nhiên trong ngăn bàn xuất hiện thêm vài vật, một chiếc dây chuyền hình thánh giá, hai cuốn sách cũ, lần lượt có tên là 'Đạo pháp ngụy trang' và 'Tâm pháp ngụy trang'.

Đạo pháp cùng tâm pháp thì không cần phải nói nữa, La Giản cầm dây chuyền hình thánh giá lên, có chút khó hiểu: "Thứ này dùng để làm gì?"

Mặt dây chuyền có màu bạc, nhìn sơ qua giống như những trang sức bán trên thị trường, La Giản có chút không rõ vật này dùng để làm gì, cậu cũng không nghĩ nhiều, đeo lên cổ, hai cuốn sách cậu để vào ngăn kéo, hôm nay cậu còn phải đi làm, không có thời gian lo nhiều việc như vậy.

Trước khi ra khỏi nhà, La Giản lấy bộ chiến phục màu xanh đậm ra, suy nghĩ một lát rồi ném nó vào máy giặt, lúc ở trong mật thất trên quần áo La Giản dính rất nhiều nước xác và vết máu, tuy sau khi rời khỏi mật thất những thứ đó đã biến mất, nhưng trong lòng vẫn luôn có khúc mắc, cậu nhìn thoáng qua giường ngủ, thuận tiện kéo drap giường xuống định ném vào máy giặt luôn.

Thế nhưng sau khi tháo drap giường, La Giản đột nhiên đỏ mặt, cậu nghĩ nghĩ, khẽ thì thào: "Nói vậy, sau khi trốn khỏi mật thất tất cả vết thương đã lành, đến nơi kia… hình như cũng không còn đau…"

Sau đó La Giản rất không có tiết tháo nghĩ, vậy bây giờ mình có còn là trai tơ không? Thật sự rất kỳ lạ, thoát khỏi mật thất xong toàn bộ vết thương đã khỏi hẳn, cậu có cảm giác như việc kia chưa từng xảy ra, quả nhiên nên thử ở thế giới thật nhỉ? Hay là….

La Giản vội lắc đầu, loại chuyện này rất kỳ cục, tốt nhất đừng nên nghĩ nhiều, cứ thuận theo tự nhiên…

Vì thế La Giản cầm quần áo và drap giường đi vào buồng vệ sinh, máy giặt cũng rất lớn, đủ để bỏ hết vào. La Giản nhét bộ chiến phục vào trong rồi lại lấy ra, lục lọi từng túi quần, có những đạo cụ đặc biệt có thể mang ra khỏi mật thất, tuy La Giản không nghĩ mình có thể may mắn nhiều lần, nhưng chút may mắn đó thì cậu có.

Trong túi quần quả thật có một thứ.

"Gương..." Sắc mặt La Giản không tốt lắm, cậu lấy vật đó ra khỏi túi quần, đây chính là chiếc gương nhỏ đã vỡ trong mật thất, chiếc gương này vẫn như cũ, trên mặt gương được dán bằng băng keo trong, phản xạ ra gương mặt của La Giản.

Sau khi trải qua mật thất 'Hoa trong gương, trăng trong nước', La Giản đã trở nên ghét những tấm gương, cậu có cảm giác thứ này tượng trưng cho những điều chẳng lành, nhất là gương vỡ, không phải cũng có một câu ngạn ngữ nói về nó sao? 'Phá kính nan viên', bình thường nó tượng trưng cho tình cảm vợ chồng tan vỡ hoặc quan hệ bạn bè cắt đứt.

Tuy rằng La Giản cảm thấy đạo cụ này không tốt lắm, nhưng cậu vẫn mang theo bên người, cầm hồ sơ của công ty rồi ra khỏi nhà, La Giản vẫn như hằng ngày bắt đầu một ngày mới, nhưng sau khi cậu đến công ty, lại phát hiện không khí bên trong rất kỳ lạ.

La Giản làm ở một khu xí nghiệp nhỏ, mắt xích với những khách sạn, quy mô không lớn nhưng công ty đang lớn mạnh dần, La Giản không giữ chức vụ quan trọng, khi người không đủ thì cấp trên sẽ bảo La Giản đi làm đủ thứ việc ở các chi nhánh, như quản lý, phục vụ, lao công, vân vân..., trên thực tế, La Giản thấy mấy việc như này chẳng có gì quan trọng, có cơm ăn là được rồi.

Nhưng hôm nay, La Giản phát hiện mình sắp xui xẻo rồi. Ông sếp gõ bàn cậu bảo cậu đến văn phòng, sau đó đưa một tờ giấy qua, nghiêm túc nói: "Chỉ tiêu tháng này của cậu thấp đến không thể tin nổi."

La Giản cũng rất nghiêm túc trả lời: "Sếp, bệnh phong thấp của em lại tái phát mà."

"Cậu cút đi, cậu bao nhiêu tuổi mà bị phong thấp? Lừa ai hả!" Ông sếp bụng bia vỗ mạnh xuống bàn, màn hình máy tính trên bàn theo đó rung lên, La Giản cũng run lên, ông ta ho hai tiếng, híp mắt nhìn La Giản, nói: "Cậu, bị sa thải."

"Gì?" La Giản lập tức choáng váng. "Sếp, em chỉ nghỉ hai ngày thôi mà, anh vì việc này mà sa thải em?"

"Đi làm rất quan trọng!" Ông sếp bụng bia lập tức phun nước miếng, La Giản thoáng lùi ra sau tránh đi, cuối cùng đành nuối tiếc lắc đầu, ra ngoài thu dọn đồ rồi đến phòng tài vụ nhận tiền lương của tháng này, sau đó rời khỏi công ty.

Thật ra thất nghiệp đối với La Giản mà nói đã quá đỗi bình thường, cậu thường xuyên đổi công việc, việc này chính La Giản cũng thấy lạ, cậu không cách nào có thể làm việc ở đâu quá một năm, đến thời hạn thì sẽ bị sa thải bằng đủ loại lý do, hoặc là cậu không muốn làm, tự nghỉ việc.

Đến bây giờ La Giản đã đổi ba bốn công việc, lúc đầu cậu làm vận chuyển ở siêu thị, sau đó là nhân viên chuyển phát nhanh, rồi chạy đến làm quản lý ở thư viện, rồi mới đến công ty này, công việc hoàn toàn khác ngành học của La Giản.

La Giản học chuyên ngành có rất ít người chú ý, tâm lý học tội phạm.

"Nói không chừng mình thật sự thích hợp làm thám tử hơn." La Giản lật hồ sơ lý lịch của mình, cậu bất đắc dĩ mà cười. Nhất là khi cậu còn quen một tên mê súng đạn, tên kia hình như biết không ít tai to mặt lớn, thông qua quan hệ này, La Giản đúng thật có thể làm một thám tử.

Nhưng vấn đề này La Giản chỉ nghĩ mà thôi, cậu tính số tiền trong tài khoản, có lẽ chống đỡ được một thời gian, có thể đi tìm công việc mới.

La Giản có thói quen dành dụm tiền, từ trung học đã bắt đầu làm những việc vặt, đến đại học thì nhân ngày nghỉ làm đủ thứ việc, bởi vậy khi cậu ra xã hội cũng không bị bỡ ngỡ, cho dù cắt đứt quan hệ với người nhà, với cậu mà nói cũng không ảnh hưởng nhiều.

"Đúng rồi, về thăm cha mẹ thôi." Vừa lúc cũng thất nghiệp, nhiều năm không liên lạc với người nhà, La Giản nghĩ, chắc cha mẹ cũng đã nguôi giận rồi, bây giờ quay về rất đúng lúc.

50. Chương 50: Trừng Phạt

La Giản được sinh ra ở một thị trấn nhỏ, năm đó thị trấn vẫn còn nghèo khó, may mà cha mẹ cậu có chút bí quyết, nên không cần lo một ngày ba bữa. Nhưng La Giản có một đoạn ký ức rất mờ nhạt, hình như khi đó cậu đang mắc bệnh nặng, lúc đó cha mẹ đang khóc, sau đó đưa cậu đến nhà ông bà nội dưới nông thôn dưỡng bệnh một thời gian.

Thế nhưng đoạn ký ức đó rất mơ hồ, cậu chỉ nhớ nhà ông bà nội ngói đất gạch vàng, ngoài sân có một cây quế hoa, còn có một mảnh ruộng, xa xa là dãy núi cao.

La Giản nhớ mỗi khi bà nội làm bánh quế hoa, mùi hương ngọt lịm ấy như khắc sâu vào đầu La Giản, cậu còn nhớ khi đó bà nội từng cầm tay chỉ cậu làm điểm tâm như thế nào, nhưng bây giờ La Giản chẳng còn nhớ gì.

À, đúng rồi, La Giản nhớ khi còn ở ngôi làng đó cậu có quen một người, là con trai, nhưng người đó là ai cậu không nhớ nổi, đoạn ký ức đó chỉ xuất hiện bất chợt, khi có khi không. Thế nhưng đáng lẽ ra, đó là những ngày đang nhớ nhất mới đúng.

Thì ra thị trấn đó cách nơi làm việc của La Giản cũng không xa, ngồi trên xe trung chuyển khoảng hai tiếng thì đến. Những ngày xa nhà La Giản có bao lần muốn quay về, nhưng vì sợ nên do dự, vì do dự nên kéo dài thời gian, đến lúc ấy chẳng còn dũng cảm để về nhà, thế là cứ kéo, kéo đến nhiều năm.

"Mẹ nó mình thật là bất hiếu." La Giản tự nói, tuy mỗi lần có lương cậu cũng gửi tiền vào tài khoản của mẹ, nhưng mấy năm không về cậu không biết phải đối mặt với bọn họ thế nào, trong lòng La Giản bắt đầu e ngại, cho dù đã ngồi trên xe nhưng không hề cảm thấy yên tâm.

"Đúng rồi, còn phải đi thăm cha mẹ của A Lam." La Giản nhớ đến việc này mới nhớ đến Phong Vũ Lam đang mất tích, cậu nhíu mày, lo lắng không biết tình trạng của Phong Vũ Lam có lạc quan hay không.

Mà khi La Giản ngồi xe về nhà, tình trạng của Phong Vũ Lam quả thật không lạc quan chút nào.

Phong Vũ Lam đang nằm trong một căn phòng ngầm, không có cửa sổ, chỉ có một cánh cửa, bên trong tầng hầm đầy đủ thiết bị y tế. Hắn nằm trên một chiếc giường bệnh, trên người là một chiếc chăn dày, mũi và miệng đeo ống thở, bên trái có một cái giá, túi chất lỏng màu đỏ bên trên từng chút từng chút rơi xuống, truyền vào ống dịch đâm trên cách tay cậu, chất lỏng kỳ lạ được đưa vào cơ thể, khiến Phong Vũ Lam cảm thấy hơi ghê tởm.

Bên phải cậu là máy đo nhịp tim, chỉ số đang không ngừng nhảy lên. Lướt qua nó, Phong Vũ Lam có thể thấy một bàn giải phẫu, bên đó tựa như vừa làm phẫu thuật xong, dưới đất còn một ít vết máu chưa xử lý.

Trong không khí có mùi hỗn hợp của nước khử trùng và mùi máu tươi.

Phong Vũ Lam muốn cử động, nhưng tay vừa nâng lên thì mỗi bộ phận trong cơ thể lập tức đau đớn, đau đến mức Phong Vũ Lam gần như muốn ngất đi. Phong Vũ Lam đành phải nằm im trên giường, cố gắng mở mắt thật to, quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Mình chưa chết. Phong Vũ Lam nghĩ, thế nhưng đây là đâu?

Ký ức cuối cùng rất mờ nhạt, hình như lúc ấy hắn đang nói chuyện với La Giản, nhưng nội dung là gì Phong Vũ Lam không nhớ được. Trong lúc hoảng hốt Phong Vũ Lam đã thấy một giấc mộng, có một người đang nói chuyện với hắn, người đó nói, cố gắng hơn chút nữa rồi sẽ sống thôi.

Những câu nói này lặp lại rất nhiều lần, như muốn trở thành một niềm tin cho hắn.

Phong Vũ Lam sống, nằm ở đây, nhìn xung quanh, hô hấp.

Phong Vũ Lam ngẩn người, đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa, Phong Vũ Lam sợ đến mức nhắm chặt mắt, thế nhưng máy đo nhịp tim bên cạnh đã có phản ứng.

Nhưng Phong Vũ Lam không định mở mắt mà càng nhắm chặt, hắn nghe thấy tiếng bước chân, có người đang đến gần hắn. Một lát sau, Phong Vũ Lam cảm thấy có người chạm vào mình, tay đặt trên trán hắn.

"Còn sốt nhẹ." Người nọ cất tiếng, giọng nói rất quen, Phong Vũ Lam cố gắng nhớ nhưng không nhớ nổi đây là ai.

"Em tỉnh rồi?" Người nọ hỏi.

Phong Vũ Lam không trả lời.

Hình như đối phương đang cười, trong âm điệu lộ ra một chút vui vẻ, nhưng không che giấy được mệt mỏi. "Em vẫn nên ngủ cho khỏe, em vừa làm phẫu thuật xong, thân thể còn rất yếu."

Phong Vũ Lam nhịn không nổi, muốn mở mắt xem người này là ai, nhưng hắn vừa mở mắt thì cánh tay đang đặt trên trán cậu lập tức dời xuống, che khuất tầm nhìn của Phong Vũ Lam.

Phong Vũ Lam hỏi:"Anh là ai?"

"…… Tôi là Đoạn Ly."

"Đoạn Ly……?" Trí nhớ của Phong Vũ Lam thật sự hỗn loạn, thế mà không nhớ ra Đoạn Ly là ai, hắn nhíu màu tiếp tục hỏi: "Anh làm phẫu thuật cho tôi?"

"Không, tôi có bạn là bác sĩ."

"Tôi mắc bệnh à?"

"Đúng, em bệnh rất nặng."

"Lúc nào tôi mới khỏi?"

"Nhanh lắm."

"Được rồi." Phong Vũ Lam có chút bất đắc dĩ hỏi: "Tôi không thể nhìn anh sao?"

Đối phương do dự một lát, lúc sau mới dời tay khỏi mắt cậu, Phong Vũ Lam nghiêng đầu nhìn mắt đối phương, chỉ vừa liếc mắt, Phong Vũ Lam lập tức nhíu mày, hỏi: "Là…… là anh?"

Trên thực tế trí nhớ của Phong Vũ Lam đang rối loạn, người trước mắt rõ ràng rất quen, cả cảm giác chán ghét quen thuộc này nữa, nhưng trong lúc nhất thời Phong Vũ Lam không nhớ anh ta là ai.

Đoạn Ly lại tưởng Phong Vũ Lam nhận ra mình, gã vội vàng quay đầu, không dám nhìn vào mắt Phong Vũ Lam, giọng nói lạnh lẽo không cảm xúc: "Em ngủ đi, nội tạng của em bị thương nên tạm thời không thể ăn gì, chỉ có thể truyền dịch, cách một thời gian tôi sẽ đến nhìn em, nên không cần lo lắng."

Đoạn Ly nói xong thì định rời khỏi, nhưng Phong Vũ Lam lại đột nhiên bắt lấy cổ tay Đoạn Ly. Đoạn Ly ngừng lại, quay đầu nhìn hắn. Phong Vũ Lam nhíu mày nhìn chằm chằm vào Đoạn Ly, móng tay bấm vào

da thịt gã, như đang dùng hết sức lức trên người.

"Là anh……!" Cho dù trí nhớ có rối loạn, Phong Vũ Lam vẫn nhận ra gì đó, nghiến răng nhìn Đoạn Ly. Đoạn Ly im lặng một lát, nhẹ nhàng tránh khỏi tay Phong Vũ Lam. Phong Vũ Lam không có bao nhiêu sức lức, vốn không giữ được gã, chỉ có thể dữ tợn trừng Đoạn Ly.

"Là tôi." Đoạn Ly bỗng nhiên mỉm cười, bước đến gần Phong Vũ Lam, đưa tay chạm vào gò má của hắn. A Lam tội nghiệp vừa bị thương vừa sinh bệnh, thân thể ốm yếu, gương mặt chẳng có bao nhiêu thịt.

Đoạn Ly không biết có phải đau lòng hay không, đột nhiên cúi đầu hôn lên mi mắt Phong Vũ Lam. Phong Vũ Lam không thể nhắm mắt lại, cảm giác trên mí mắt ướt đẫm, có chút ngứa, Phong Vũ Lam trong lòng rất khó chịu, hừ ra tiếng. Đoạn Ly không chịu bỏ qua, hôn xuống miệng A Lam, hắn càng giận thêm, cắn mạnh vào môi Đoạn Ly, trong khoang miệng lập tức tràn đầy mùi máu tươi.

Đoàn Ly chỉ cười, ngón tay chạm vào cổ Phong Vũ Lam. Hắn đột nhiên giật mình, thân thể dưới chăn vốn không có mặc quần áo, có lẽ trong lúc làm phẫu thuật đã cởi ra. Trong một lúc Phong Vũ Lam đột nhiên có chút sợ hãi, hắn dùng sức đẩy Đoạn Ly ra, còn tưởng Đoạn Ly sẽ không bỏ qua, nhưng không ngờ gã lập tức thả Phong Vũ Lam ra.

"Tôi đè trúng em sao? Khó chịu chỗ nào?" Đoạn Ly lại trở nên cực kỳ thân thiết, làm Phong Vũ Lam sợ đến mức ứa ra mồ hôi lạnh, tấm grap giường bên dưới cũng ướt đẫm.

"Anh…… anh…… anh tránh xa tôi ra!" Trong lòng Phong Vũ Lam có hơi sợ, chỉ tiếc hắn không thể nhúc nhích, nếu không đã nhảy ra xa ba mét, có thể cách xa Đoạn Ly bao nhiêu thì cách.

"Đừng sợ, em cần phải nghỉ ngơi." Đoạn Ly an ủi rồi dịch chăn cho cậu.

Đầu anh ta bị xe đụng hay bị nước vào vậy? Chắc chắn có vấn đề! Trong lòng Phong Vũ Lam mắng chửi không thôi, tuy rằng lúc cậu vừa tỉnh dậy trí nhớ có hơi hỗn loạn, nhưng từ từ nghĩ lại, đây không phải là tên sát nhân điên cuồng kia sao, lúc nào lại thay đổi tính cách rồi? Nhất định có vấn đề, nhất định có âm mưu!

Phong Vũ Lam à Phong Vũ Lam! Hắn nói thầm trong lòng: Mày đừng bao giờ để dáng vẻ tốt bụng của gã lừa, nhất định phải nghĩ cách trốn khỏi gã ta, hướng về những ngày tươi đẹp!

Đoạn Ly nhìn sắc mặt Phong Vũ Lam thay đổi liên tục, gã có chút buồn cười, lại cúi đầu hôn xuống chóp mũi của Phong Vũ Lam, bắt lấy cánh tay đang lộn xộn của hắn nhét vào chăn, rồi nói: "Ngủ đi."

A Lam quả thật có hơi mệt mỏi, thân thể đang trong tình trạng suy yếu, bất giác nhắm mắt, không đến hai phút đã chìm vào giấc ngủ. Đoạn Ly ngồi bên cạnh nhìn hắn rất lâu, đột nhiên không biết từ đâu lấy ra một quyển sách dày, đó chính là sách ma của Phong Vũ Lam, Đoạn Ly nhìn thoáng qua rồi đặt lên đầu giường cho Phong Vũ Lam.

Sau đó Đoạn Ly thở dài một tiếng, gã lấy môt mảnh giấy trong túi ra. Mảnh giấy in hoa tím, có lẽ là nó làm gã sầu lo, bởi vì nội dung bên trên là như thế này:

"Xin chào Đoạn Ly tiên sinh.

Cớ trí của ngài đã giúp ngài thoát khỏi thân phận NPC, chúc mừng ngài một lần nữa trở thành người chơi, trở thành một thành viên trong đội ngũ của La Giản, tiếp tục phiêu lưu trong mật thất thần kỳ, nhưng tôi lại không đồng ý hành vi đầu cơ trục lợi quá giới hạn này, nên tôi đành phải trừng phạt ngài–

Mật thất tiếp theo, đội ngũ của ngài sẽ bị cưỡng chế tiến vào 'Chiến trường mật thất' cũng với một đội ngũ khác, nhưng vì nhân số của ngài không đủ, mật thất sẽ tự động trang bị một thành viên mạnh cho ngài.

Cho dù thắng hay thua, chúng tôi cũng không cho bất cứ ai làm trái quy định."

"Này mẹ nó chẳng phải là một bức thư uy hiếp sao." Đoạn Ly xé nát mảnh giấy, lại đến gần Phong Vũ Lam, ngây ngốc nhìn hắn.

51. Chương 51: Gia Đình

Trước khi về quê, La Giản đã gói gém hết những vật quan trọng, như vũ khí, chiến phục, phần thưởng nhiệm vụ nhét vào balo, tuy chưa biết cha mẹ có cho cậu vào nhà hay không, nhưng La Giản cũng phải chuẩn bị đầy đủ.

La Giản mang theo một chiếc túi du lịch lớn, lên xe về nhà, ngồi khoảng hai giờ thì đến đích, đó là một thị trấn nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, vừa xa xôi cũng không phát triển, nhưng có không ít người sinh sống.

La Giản nhớ mình được sinh ra tại thị trấn này, nghe mẹ kể, lúc đó trong trấn chỉ có một bệnh viện, ai mắc bệnh cũng đến đó lấy số, phòng bệnh lúc nào cũng chật ních, La Giản chào đời trong dòng người chen chúc, khi đó phòng sinh có tận năm sáu bà bầu, y tá bận không lo kịp, mẹ La Giản đã tự mình sinh cậu ra trong lúc không ai giám sát.

La Giản không tinh nghịch, sinh rất thuận lợi, cứ vậy tuột ra khỏi bụng mẹ, nhìn thì rất khỏe mạnh, thế mà khi về nhà lại mắc không ít bệnh. Tuy ốm đau nhiều nhưng cũng chóng khỏi, nằm không được mấy ngày lại bắt đầu kêu bậy khắp nơi.

Ai khi còn bé không ham chơi không hiếu kỳ chứ, La Giản cũng vậy thôi, vẽ bậy lên tường, bắt giun, đánh nhau với bọn ranh con trong xóm, La Giản không đến nhà trẻ, tất cả đều do mẹ dạy La Giản nói và đọc chữ, sau này lên tiểu học, không biết từ lúc nào quen biết A Lam, rồi phát hiện không chỉ là bạn học mà còn là hàng xóm, sau đó quan hệ cả hai tốt lên, theo từng ngày lớn lên, trải qua từng cung bậc của cuộc sống cho đến ngày hôm nay.

La Giản nhớ lại từng kỷ niệm trước kia, cậu đi qua một con đường dài, bắt một chiếc xe buýt, mười phút sau đã đến ngôi nhà khi xưa của cậu, nơi cậu trưởng thành, nơi La Giản đã nhiều năm chưa trở về.

Đó là một khu chung cư cũ nát, đi qua cầu thang nhỏ hẹp, đến lầu hai quẹo trái, chính là nhà cậu.

Vẫn như trước kia, cánh cửa đã rỉ sắt dán câu hai câu đối, trên vách tường bị người ta dùng bút đen viết quảng cáo, La Giản đứng ở trước cửa rất lâu, cậu hít thật sâu, vừa định đưa tay gõ cửa thì cầu thang phía sau có tiếng động

"Là… Là A Giản phải không?"

La Giản run lên, quay đầu nhìn về phía sau, khó khăn gọi một tiếng: "Ông Ngô."

Đây là ông lão sống ở tầng trên, con cái sống ở bên ngoài, ông ấy vốn có một người bạn già, nhưng mấy năm trước bà đã qua đời, bây giờ chỉ còn lại mình ông, lúc trước quan hệ giữa La Giản và ông Ngô rất tốt, một ông lão sống đơn độc rất bất tiện, khi La Giản rảnh sẽ đến nhà ông Ngô phụ quét dọn, sau đó ông Ngô sẽ chuẩn bị đồ ăn ngon để báo đáp cho cậu.

Ông lão chống gậy, lắc đầu thở dài: "Thằng nhóc này, sao bây giờ mới về? Mấy năm nay mày đã đi đâu?

La Giản hơi do dự, cuối cùng vẫn hỏi: "Cha mẹ con có ở nhà không?"

Ông Ngô lắc đầu, thở dài: "Trễ, trễ rồi."

Tim La Giản lạnh đi, lập tức trở nên nôn nóng: "Sao lại trễ? Nhà cháu đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có gì, không có gì cả." Ông Ngô lắc đầu: "Cha mẹ cháu đến nhà chú cháu ở hai ngày, mới vừa đi không lâu thì cháu trở về."

"Chú cháu?" Lúc này La Giản thật không biết nên khóc hay nên cười, thật vất vả mới có can đảm về nhà, cha mẹ lại không ở đây, La Giản chỉ có thể đứng trước cửa ngây ngốc. Ông Ngô đứng bên cạnh như biết La Giản nghĩ gì, cười hỏi: "Muốn vào nhà ông ngồi một lát không?"

"Không được… Cháu còn chút việc…" La Giản từ chối, lại không yên tâm hỏi ông Ngô: "Ông vẫn ở một mình à?"

Ông Ngô hình như đang nghĩ đến chuyện gì đó rất vui, ông cười rất tươi, nói: "Con ông ở với ông."

"Vậy là tốt rồi." La Giản yên lòng, nói với ông Ngô: "Cháu phải đến nhà chú cháu một chuyến, không thể nói nhiều với ông được."

Sau khi La Giản cáo biệt ông Ngô, mới chậm chạp đi đến nhà chú. Gia đình La Giản còn rất ít người, mấy cô bác không phải bệnh thì là gặp tai nạn mà qua đời, trong những thân thích, trừ cha mẹ thì cũng chỉ còn lại gia đình chú La Giản, đáng tiếc nhất là vợ chú cũng đã chết trong một tai nạn xe, đứa con duy nhất – anh họ của La Giản, đã mất tích từ mười năm trước, lúc đó anh ấy chỉ mới mười lăm tuổi.

Vợ qua đời, con mất tích, chú cậu sa sút tinh thần gần hai năm nhưng không tái hôn, mà tập trung vào sự nghiệp, mở một cửa tiệm, càng làm càng lớn, thế mà lại có quyền có thế.

Nhà chú cậu cách đây không xa, đi cỡ hai con đường là đến, La Giản đeo balo cúi đầu bước đi, nhưng khi đi qua một con phố, La Giản đột nhiên thấy lạ, cậu nhìn thấy một người đàn ông đội mũ đen, mặc quần bò màu đen, thân hình cao lớn, cơ thể thon dài, trên lưng đeo một chiếc túi ghi ta rất lớn. Y cúi đầu lướt qua La Giản, bởi vì đội nón nên không thể nhìn rõ gương mặt của y, nhưng La Giản chợt thấy tim mình đập thật nhanh.

Một cảm giác quái lạ.

La Giản ngừng bước, quay đầu dõi theo người đàn ông kia, hình bóng ấy vừa quen thuộc vừa xa lạ. La Giản nhìn đối phương dần biến mất trong biển người, cậu cũng không có lý do gì đi đến để chất vấn người ta, La Giản lắc đầu, cảm thấy bản thân có lẽ đã xuất hiện ảo giác, mới có cảm giác quen thuộc khi gặp người lạ.

Chờ đến khi đến nhà chú, La Giản mất một lúc do dự mới gõ cửa, không yên lòng đợi cửa mở, La Giản thậm chí không dám ngẩng đầu xem người mở cửa là ai. Rất lâu, La Giản đột nhiên cảm thấy một bàn tay đặt trên đầu mình xoa nhẹ, sau đó có người la lớn.

"Ông già! Con ông về rồi!"

La Giản nhếch môi, ngẩng đầu gọi một tiếng mẹ.

Cha La Giản tên La Ngự Thành, lúc trẻ đã từng đi lính, nhưng không đến vài năm phải giải ngũ vì bị thương. Mẹ La Giản tên Ninh Hà, tổ tiên hành nghề trung y, nhưng đến đời Ninh Hà, không biết đã tạo nghiệt gì, người thân lần lượt qua đời, dần dần y học gia truyền cứ thế bị thất truyền.

Nhưng mẹ La Giản là một người rất hiểu lý lẽ, chuyện con của bà, bà không cảm thấy đồng tính có gì là xấu, nhiều lắm là u uất hai ngày, rồi đột nhiên nghĩ thông, con bà thích gì thì mặc kệ nó, chỉ cần nó khỏe mạnh hạnh phúc, vậy thì có gì không tốt.

Nhưng cha La Giản lại không nghĩ như vậy, ông không hiểu sao đứa con mình nuôi từ nhỏ đến lớn lại đột nhiên thích người cùng giới, nên ông kiên quyết phản đối, ông cảm thấy chỉ cần tìm cho con trai một người bạn gái, chỉ cần để La Giản hiểu đàn ông với đàn bà ở cùng nhau mới là đúng thì vấn đề nào cũng có thể giải quyết dễ dàng.

Vì việc này mà năm đó La Giản quậy đến long trời lở đất, Phong Vũ Lam ngu ngốc cũng không bớt việc,

chen một chân vào, nói mình là người yêu của La Giản, vì vậy mà hai nhà xảy ra tranh chấp, nhưng lát sau cũng sẽ hòa giải, La Giản và A Lam lại điên điên khùng khùng bỏ nhà trốn đi biệt xứ, đương nhiên, trong mắt người lớn, bọn họ gọi là 'bỏ trốn'.

La Giản đã từng hỏi Phong Vũ Lam vì sao muốn'bỏ trốn' cùng cậu, A Lam lại vui vẻ nói rằng: "Cậu là anh em tốt của tớ, đương nhiên phải đi theo cậu rồi."

La Giản nào tin, tìm mọi cách ép hỏi, A

Lam mới cười khổ nói sự thật: cha mẹ ép tớ kết hôn với một cô gái mà tớ không biết, tớ không muốn nên đi theo cậu.

Có một số việc, bắt đầu rất phức tạp, chấm dứt thật đơn giản.

Xa nhau bốn năm năm, gặp lại cha mẹ, nhưng không một ai nhắc lại chuyện ngày hôm đó, mẹ La Giản chỉ lo vây quanh xem xét cậu, bà nhíu mày: "Con trai, sao con gầy đi nhiều thế?"

"Không ốm, con đây là có cơ bắp!"

"Cơ bắp ở đâu, sao mẹ không thấy?"

"Quần áo che đương nhiên mẹ nhìn không thấy." La Giản nắm lấy tay mẹ, chỉ thấy trên mặt bà lại có nhiều nếp nhăn, tóc bạc đi không ít, năm tháng vô tình trôi qua, tuổi xuân không trở lại, nhiều năm không gặp hai người, La Giản không kiềm được rưng rưng nước mắt, chỉ trách mình quá ngu quá cố chấp, vì sao không về tìm cha mẹ sớm hơn?

"Thằng nhóc này, cuối cùng cũng biết đường về." Cha La Giản nghiêm mặt, nhưng giọng điệu rất nhẹ nhàng, ông đi đến xoa đầu La Giản, cười khổ: "Con cái lớn rồi, không còn nghe lời nữa."

La Giản không thể đáp trả, đành cúi đầu im lặng. Cũng may cha La Giản không truy hỏi thêm, kéo cậu vào nhà ngồi, nhìn tình trạng này chắc có lẽ muốn biết vài năm nay con trai sống như thế nào, La Giản cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần trả lời mọi câu hỏi, nhưng không ngờ mẹ lại hỏi thế này:

"A Giản, con và A Lam, sống có tốt không?"

La Giản , châm chước thật lâu mới cười khổ: "Cha mẹ, A Lam cậu ấy… bọn con không phải là kiểu quan hệ đó."

Cha mẹ La Giản nhìn nhau, hình như biết đề cập đến phương diện khiến con trai xấu hổ, nên không ai tiếp tục hỏi, mà bắt đầu hỏi những việc khác, tỷ như sống tốt không? Đủ tiền xài không? Bạn bè như thế nào, muốn làm việc gì, toàn những chuyện vụn vặt trong cuộc sống.

Chuyện này vừa nói thì không ngừng được, chờ đến giờ cơm chú La Giản mới đi làm về, vừa vào cửa đã nhìn thấy La Giản khiến ông rất bất ngờ, quay đầu nhìn cha La Giản, hỏi: "A Giản trở về?"

Cha La Giản bất đắc dĩ lắc đầu: "Thằng oắt con này sống bên ngoài không nổi nữa, về tìm mẹ khóc lóc."

Chú La Giản tên La Cẩm Thành, là anh của cha cậu. Nghe đâu trước kia từng phạm tội, vào tù hai năm. Nhưng chuyện cụ thể thế nào La Giản chưa từng nghe cha mẹ nhắc đến, bây giờ chú ấy cũng chỉ là một người bình thường mỗi ngày đi làm rồi về nhà mà thôi.

Sau khi ăn cơm tối xong, La Giản hỏi cha mẹ vì sao đến nhà chú ở, nhắc đến chuyện này, sắc mặt cha lập tức tái đi, ông nói: "Nói tới việc này, cũng thật kỳ quặc."

"Kỳ quặc?" La Giản lập tức tò mò "Nói con nghe thử, biết đâu con có thể giải quyết thì sao."

"Chú của con, gần đây bị theo dõi."

"Hả?" La Giản có hơi giật mình, không ngờ nói: "Không phải chú ấy gặp phiền toái ở bên ngoài chứ! Sao tự nhiên bị theo dõi được?"

"Chú cũng không biết đó có tính là 'bị theo dõi' không nữa." Lúc này chú cậu mới tiếp lời, cau mày nói: "Gần đây chú luôn cảm thấy có ai đó đang nhìn mình, đi đâu cũng không biến mất, rất kỳ lạ."

52. Chương 52: Không Gian

Chú La Giản – La Cẩm Thành, năm nay đã gần năm mươi, lớn hơn cha cậu năm sáu tuổi, nhưng nhìn bề ngoài vẫn còn rất trẻ. Lúc La Cẩm Thành còn nhỏ thật không biết thế sự là gì, trong đầu luôn có phần phản nghịch, đi theo đám bạn bè không ra gì quậy phá khắp nơi, phạm một tội nhỏ, nên bị bỏ tù hai năm.

Ra tù mới hiểu được, sống an phận lại, cưới một người vợ, sinh một đứa con.

Nhưng ông trời tựa như chưa thấy đủ, vợ gặp tai nạn xe qua đời khi con chỉ vừa năm tuổi, con trai lên mười lăm tuổi lại mất tích một cách kì lạ, cứ thế biến mất, một sợi tóc cũng không chừa.

Sự việc liên tiếp xảy ra đả kích La Cẩm Thành, mấy năm liền không đứng lên được, ông cảm thấy mình không còn trẻ nữa, không muốn tái giá, lấy tiền dành dụm cả đời ra mở một tiệm tạp hóa, không ngờ làm ăn khấm khá, công việc ngày càng lớn.

Đến đây đã có thể an hưởng tuổi già, nhưng có một việc đến nay La Cẩm Thành vẫn chưa từ bỏ, đó là tìm con trai ông.

Năm đó giấy thông báo tìm người dán đầy cả con đường, trên mạng cũng đăng mấy trăm mấy ngàn bài, cửa đồn công an cũng gần bị La Cẩm Thành đạp hư, nhưng kết quả luôn khiến La Cẩm Thành thất vọng.

Tên con trai La Cẩm Thành là La Phong, mất tích năm mười lăm tuổi, trước khi mất tích y luôn ở cạnh em họ của mình, cũng chính là La Giản lúc chín tuổi.

Bởi vì khi La Giản còn bé từng mắc bệnh nặng, bác sĩ bảo La Giản không qua nổi năm mười tuổi, lúc đầu gia đình La Giản không trả nổi tiền thuốc men, sau đó vì cha mẹ phải đi kiếm tiền không thể chăm sóc cho cậu, nên đưa về quê cho bà nội nuôi dưỡng.

Chú sẵn tiện dẫn anh họ La Giản qua, có thể giúp được việc, cũng có thể chăm sóc cho em họ.

Nhưng không nghĩ đến việc, sống ở nông thôn nửa năm, bệnh tình của La Giản dần tốt lên, giống như những kỳ tích trong phim, ai cũng nói đứa bé này đã hết thuốc chữa, nhưng cậu vẫn còn sống, sống tốt là đằng khác.

Không tốt chính là, anh họ La Giản biến mất ly kỳ trong thôn, người cuối cùng nhìn thấy y cũng là La Giản, đáng tiếc, khi đó La Giản còn quá nhỏ, đứa bé mới chín tuổi vẫn chưa có nhiều nhận thức.

Khi người lớn hỏi: Anh hai đi đâu rồi?

La Giản chín tuổi trả lời: anh hai nói anh đi đến một nơi xa, đến giờ cơm tối sẽ về.

Nhưng đến lúc ăn cơm, La Phong lại không về.

Cứ thế mười mấy năm trôi qua, La Giản đã trưởng thành, thân thể khỏe mạnh, thậm chí còn tốt hơn so với những người cùng lứa tuổi, căn bệnh nặng kia không để lại bất kỳ di chứng nào, khiến La Giản khỏe mạnh một cách khó hiểu.

La Cẩm Thành vỗ vai La Giản, nói: “Nếu con chú có ở đây, khẳng định sẽ rất náo nhiệt.”

Thật ra La gia cũng được xem là một gia tộc lớn, không biết do ông trời mù mắt hay vì nguyên nhân khác, người thân chết rồi mất tích, đến hôm nay chỉ còn lại mấy ông bà già này và La Giản, tình cảnh trông mà xót xa.

“Mày đó, ít nhất cũng phải để lại một thế hệ sau cho La gia chứ.” Cha La Giản tiếc nuối thở dài, nhìn La Giản chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

La Giản hổ thẹn cúi đầu.

Chuyện tính hướng này cậu thật sự không biết nên sửa như thế nào, đến tận lúc này La Giản vẫn không có hứng thú với cô gái nào, xinh đẹp hay nữ tính với La Giản mà nói chỉ đơn thuần là thấy đẹp mà thôi, ngược lại… La Giản lắc đầu, chợt nhớ đến Hình Viêm.

Vóc dáng của kẻ truy sát rất đẹp, cơ bắp rắn rỏi có lực, La Giản chỉ sờ thôi cũng đã thấy thích, tuyệt đối là thân hình khiến người ta nhỏ dãi, nghĩ đến đã không kìm lòng được.

La Giản không dám nghĩ đến, đưa tay nhéo manh vào bắp đùi, thành thật nghe cha mẹ dạy dỗ. Tuy ngoài miệng hai ông bà rất nghiêm khắc, nhưng vẫn dọn dẹp phòng cho La Giản ở, mẹ La Giản trải chăn cho cậu xong, sau đó đưa cậu vào phòng như khi còn nhỏ, còn dặn cậu phải tắm rửa đi ngủ đúng giờ.

Chờ đến lúc ngủ, La Giản lại tỉnh táo, lấy phần thưởng của mật thất trong ba lô ra, tâm pháp ngụy trang và đao pháp, cậu liếm môi, mở ra xem.

Vừa xem, La Giản cảm thấy thật thần kỳ.

Hai bản tâm pháp này rất mỏng, mở ra sẽ thấy một loạt chữ kỳ lạ, tựa tựa thể chữ của những thời cổ đại, nhưng phức tạp hơn một chút. Đáng ngạc nhiên nhất chính là, tuy La Giản xem không hiểu, nhưng lại có thể lĩnh hội ý nghĩ đằng sau, cảm giác giống như tri thức bên trong đang hiện thực hóa, sau khi mở ra, những tri thức và sức mạnh bên trong sẽ tự động tiến vào đầu La Giản, thô bạo và trực tiếp giải thích nội dung trong sách!

La Giản cứ như bị điên, ngây ngốc lật từng trang sách cho đến trang cuối cùng, khi đọc hết, cuốn sách chậm rãi biến mất, trở thành những điểm sáng tan trong không khí.

Lúc này La Giản đầu đầy mồ hôi mới tỉnh táo lại, cứ như mới vừa chạy 1800m về, mệt như lợn chết nằm trên giường không nhúc nhích nổi.

Nhưng cậu vẫn không nhịn được cười ra tiếng.

"Ngụy trang ư? Thì ra là thế." La Giản vùi mặt vào gối, khẽ thì thầm.

Tâm pháp ngụy trang mật thất đưa cho La Giản thật ra là một kỹ năng, chỉ cần La Giản cầm chặt vũ khí, cậu có thể lợi dụng tâm pháp này vô hình hoá vũ khí, người khác không thể nhìn thấy vũ khí của cậu.

Đương nhiên, bởi vì do tâm pháp chỉ có thể duy trì hiệu quả này trong năm phút. Đồng thời, trong lúc giữ trạng thái 'ngụy trang', nếu cùng sử dụng tâm pháp đao pháp, công kích của La Giản cũng sẽ trở nên vô hình, người khác chỉ cảm nhận được một áp lực từ lưỡi đao, có thể nói… đây là một thủ pháp ám sát tốt nhất.

"Thứ này đúng là đồ dùng chuyên dụng để giết người." La Giản rút đao ra, cầm trong tay thưởng thức, cậu dựa theo cách tâm pháp dạy vận hành sức mạnh trong cơ thể, nhưng kết quả lại thất bại, kỹ năng này cần

độ thuần thục mới dùng được, lúc đầu thử toàn bộ đều thất bại.

Nhưng thời gian không còn nhiều lắm, qua hai ngày nữa chính là ngày phiêu lưu trong mật thất, hơn nữa độ khó sẽ được tăng cao, sẽ xảy ra chuyện gì La Giản không thể đoán được, La Giản phải nhanh chóng học tất cả kỹ thuật, để nâng cao xác suất sống sót của mình.

Ngoại trừ tâm pháp đao pháp, mặt thánh giá kia cũng cực kỳ bí ẩn, nhìn nó rất bình thường, giống y như những mặt dây chuyền khác được bán trên thị trường, La Giản định dùng máu mình để nhuộm nhưng không có tác dụng, cầm đao chém hai cái cũng không để lại một vết xước.

La Giản không còn cách nào đành phải đeo vào cổ, sau đó lấy phần thưởng cuối cùng mật thất Hoa Trong gương, Trăng Trong Nước cho – tấm gương vỡ kia.

"Tấm gương này có ích gì chứ?" La Giản chọt chọt mặt gương bể nát, lớp băng keo bên trên sắp rớt đến nơi, nên La Giản lấy băng keo mới ra dán lại lần nữa.

Sau đó La Giản đặt gương vào lòng ba bàn tay, nghĩ nghĩ, lại bất giác đọc câu truyền tống kia.

Cái gọi là 'câu truyền tống' chính là câu thơ được viết trên bảng trong mật thất Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước.

"Một mặt là một mặt, một mặt còn một mặt, tay trái đổi tay phải, mặt cậu là mặt tôi."

Trong mơ hồ, ý thức của La Giản như mất đi, khi mở mắt, cậu kinh ngạc phát hiện mình lại xuất hiện trong mật thất Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước!

Trong lớp học kia!

Nhưng khác trước ở chỗ, căn phòng có vẻ rất bình thường. Lớp học không có xác chết, không có bàn ghế ngã chổng chơ, trên mặt bảng cũng không có những câu thơ kỳ lạ, tấm bảng sau phòng học cũng không còn dòng chữ viết bằng máu.

La Giản đi dạo xung quanh, bàn học rất gọn gàng, trong hộc bàn không có bất cứ thứ gì, giống như chưa từng được sử dụng. Tấm bảng trên bục giảng cũng rất mới, cửa sổ đóng kín, rèm cửa treo ở phía trên.

Cả căn phòng cực kỳ sạch sẽ, mặt sàn như đã được dọn dẹp, hay phải nói… như chưa có ai đi vào đây, đến bụi cũng không thấy.

Hơn nữa, căn phòng này không có cửa chính. Vị trí cửa sau cũng biến thành bức tường, như không có đường ra.

Lớp học này rất tương tự mật thất Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước La Giản đã trải qua, nhưng lại có chút khác lạ, La Giản ngây ngốc đứng giữa lớp nhìn lên trời, lại cúi đầu nhìn tấm gương trong tay, đột nhiên có một ý tưởng: "Chẳng lẽ là…"

La Giản lại đọc 'câu truyền tống' một lần, quả nhiên sau cơn choáng váng, cậu lại trở về căn phòng cũ.

"Cái này chẳng phải là không gian tùy thân sao!" La Giản rất hưng phấn, nhưng nhanh chóng tỉnh táo lại: "Bất quá… Không gian không được lớn lắm, muốn sử dụng phải cầm tấm gương đọc 'câu truyền tống'."

"Nhưng mà…" La Giản sờ cằm: "Tiện lợi ở chỗ, nếu gặp nguy hiểm, mình có thể trốn vào không gian, không biết có thể mang những vật ở bên ngoài vào không nhỉ."

La Giản nghĩ liền muốn thử, cậu phát hiện mình có thể mang vật khác vào trong, La Giản còn phát hiện thời gian trong không gian không hề chuyển động, đồ ăn đặt ở bên trong không bị biến chất, nên có thể chứa một lượng thức ăn lớn.

Điều duy nhất không hoàn hảo chính là, La Giản không thể mang động vật vào. Cậu đã thử đưa con chim hoàng yến chú nuôi, nhưng không vào mật thất được.

53. Chương 53: Bóng Ma

La Giản quyết định giúp chú mình tìm ra tên theo dõi kia, ngày hôm sau lập tức hành động, cậu bắt đầu đi theo ông 24/24, từ sáng sớm đến đêm khuya ăn uống ngủ nghỉ cũng phải theo sát, hành vi này cực kỳ điên cuồng, thế nhưng cha mẹ La Giản đã lâu không thấy con trai, nhớ con quá nhiều, thương con nên để cậu muốn làm gì thì làm.

Tuy chú La Giản không thích bị theo sát thế này, nhưng ông cũng không từ chối, rất rõ ràng, La Giản thật sự phát hiện ra vấn đề.

Công việc của chú La Giản là trông chừng cửa tiệm của mình, tuổi ông đã lớn, không còn nhanh nhẹn nữa, nên ông tìm một học sinh làm việc ngoài giờ đến giúp, công tác không nhiều, khi rảnh ông có thể đọc sách, trồng hoa nuôi chim chóc, sống qua ngày cũng rất thảnh thơi.

La Giản theo một ngày, đa số thời gian đều ở trong cửa tiệm của chú, có lúc đi lại xung quanh, cậu không phát hiện việc đặc biệt hay quái nhân nào. La Giản rất tin tưởng vào trực giác, tuy rằng cậu chiến đấu không nhiều, nhưng đã trải qua những lần sinh tử khó tin, nó tạo nên trực giác đáng ngạc nhiên, cho dù chính cậu cũng không thể nói rõ cảm giác đó là gì.

Buổi sáng vẫn không xảy ra chuyện gì, nhưng đến tối, La Giản chú ý đến một việc lạ, cậu phát hiện thật sự có người đang theo dõi chú mình, hay nói đúng hơn là theo dõi cửa tiệm, không những thế người kia còn che giấu rất tốt, mặc dù La Giản có thể cảm giác được tầm mắt của đối phương, nhưng vị trí cụ thể của đối phương ở đâu, La Giản không tìm được.

La Giản cũng không lo lắng lắm, vì tầm mắt của đối phương không có ác ý.

Nhưng cảm giác bị người khác theo dõi như vậy rất khó chịu, La Giản nghĩ đi nghĩ lại, vẫn quyết định bắt tên đó, cậu nói với chú một tiếng, sau đó một mình rời khỏi cửa tiệm, dọc theo vỉa hè đi về phía trước, ban đầu cậu sẽ có cảm giác bị giám sát chặt chẽ, thế nhưng sau khi đi một khoảng, cảm giác kia liền biến mất.

La Giản leo lên một chuyến xe buýt, đi một vòng quanh thị trấn, sau đó trở về cửa tiệm của chú. Cậu ngồi xuống một chiếc ghế đá ven đường, tay cầm một cuốn tiểu thuyết không biết mua từ nhà sách nào, làm như đang đọc sách nhưng thật ra đang quan sát xung quanh.

Ngồi đó chừng nửa tiếng, cậu thầm nói trong lòng, cậu phát hiện có bốn mục tiêu khả nghi. Có một người đàn ông đang ngồi ở quán ăn đối diện cửa tiệm luôn chú ý về phía bên kia, thế nhưng sau khi quan sát, phát hiện ông ta chỉ đang phân vân có nên vào cửa tiệm của chú mua một bao thuốc lá hay không thôi.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán.

Người khả nghi thứ hai là một cô gái trẻ tuổi luôn qua lại ở ngã tư, La Giản thấy cô gái ấy vòng quanh con phố này mấy lần rồi, đương nhiên cũng có khả năng đang dạo phố mà thôi.

Người thứ ba là một cậu bé cầm ô che, tầm mười một mười hai tuổi, đứng dưới cột đèn đầu phố nhìn chằm chằm vào tiệm tạp hóa của chú, trẻ em luôn khiến còn người cảnh giác rất thấp, thế nhưng ánh ánh mắt của đứa trẻ này rất kỳ quái, hơn nữa trong lúc thời tiết tốt thế này che ô, thật khiến La Giản phải chú ý.

Người thứ tư cũng là người đáng nghi nhất, bởi vì La Giản đã từng thấy anh ta, bóng lưng quen thuộc, cả người một màu đen, tuổi tác chạc La Giản, đầu đội mũ trùm, trên lưng đeo một túi đựng ghi ta, y cũng giống như La Giản ngồi trên ghế công cộng, tuy y không hay chú ý đến cửa tiệm của chú, nhưng cứ ngồi ở đó không nhúc nhích.

La Giản suy nghĩ, cảm thấy không nên kéo dài việc này, cậu đứng lên, đi về phía thanh niên đeo túi guitar kia.

Thanh niên kia cũng thấy La Giản đến gần mình, thế nhưng không có phản ứng gì, vẫn cúi đầu, mũ trùm của y lớn, vành mũ che cả nửa khuôn mặt, trông anh ta yên lặng một cách nặng nề. Cho đến khi La Giản dừng trước mặt y, thanh niên này mới có phản ứng — y hơi ngẩng đầu lên.

Cũng chỉ có một chút, La Giản vẫn không thể thấy rõ mặt y, chỉ nhìn thấy chiếc cằm nhọn và đôi môi mỏng.

"Có việc gì sao?" Người thanh niên mở miệng trước, La Giản không ngờ rằng, giọng nói của y cũng rất quen thuộc.

"Tôi muốn hỏi anh một chuyện."

“Được, hỏi đi.”

La Giản hắng giọng, hỏi thẳng: “Anh đang theo dõi cửa hàng ở đầu phố phải không?”

Hình như y đang cười, khóe miệng cong lên: “Sao tôi lại theo dõi một tiệm tạp hóa?”

La Giản bất giác thở ra, cậu đáp: “Vậy thật có lỗi, tôi nhầm lẫn.”

La Giản nói xong, định rời khỏi, nhưng chỉ vừa cất bước, thanh niên sau lưng liền lên tiếng như La Giản dự đoán: “Cậu cứ vậy tin lời tôi sao?”

La Giản ngừng lại, hít sâu một hơi, quay đầu nhìn y: “Vậy hãy nói cho tôi biết, anh là ai?”

“Tôi là ai ư?” Thanh niên lắc đầu: “Tôi cũng không biết.”

“Có ý gì? Tôi không hiểu.” La Giản nhíu mày.

“Nhìn cậu, chắc cũng là người chơi của mật thất đúng không.” Thanh niên đột nhiên nói một câu thật đáng sợ.

La Giản lập tức giật mình, cậu do dự: “Làm sao anh biết?”

“Bởi vì cậu có thể nhìn thấy tôi.”

“Ai?” La Giản rất ngạc nhiên, cậu hỏi: “Chẳng lẽ những người khác không nhìn thấy anh?”

“Đương nhiên nhìn không thấy, bởi vì tôi là linh hồn mật thất.” Lời y nói La Giản nghe không hiểu, cậu nghi hoặc, tiếp tục thăm dò: “Linh hồn mật thất, đó là cái gì?”

“Là người chơi ký kết khế ước cả đời với mật thất.” Thanh niên trả lời La Giản: “Vĩnh viễn ở lại mật thất, bị tước đoạt quyền lợi ‘trở về hiện thực’ của người chơi, đó là ‘linh hồn mật thất’.”

“Linh hồn không thể ‘Trở về hiện thực’…… à, thật ra là có thể, chẳng qua sẽ bị cướp đi cảm giác tồn tại, giống như một bóng ma, người khác không thấy cậu, cũng không nghe thấy cậu nói, cho dù cậu quấy phá người khác, bọn họ cũng không nhận ra điều khác thường.”

Lần đầu tiên La Giản cảm thấy mật thất còn có rất nhiều việc cậu không biết, đây là lần đầu cậu nghe nói đến ‘linh hồn mật thất’, trước kia boss chưa từng nhắc đến, bất giác La Giản muốn biết thật nhiều, cậu dứt khoát ngồi xuống cạnh thanh niên kia, hỏi: “Anh có thể nói cho tôi biết thêm không?”

“Đương nhiên có thể, cũng không phải bí mật đáng giá gì.”

“Ký kết khế ước cả đời vơi mật thất, sẽ xảy ra chuyện gì?”

“Khế ước trọn đời, mật thất sẽ thực hiện một nguyện vọng của cậu, bất kỳ điều ước nào, thế nhưng phải trả giá bằng cơ hội ‘trốn thoát’.

“Cơ hội trốn thoát?”

“Đúng vậy, trốn thoát, mãi mãi thoát khỏi không gian của mật thất, không cần trải qua nơi chật hẹp khó thở kia, thật sự trở lại hiện thực.”

La Giản sợ hãi, khó tin nhìn y: “Là nguyện vọng gì? Khiến anh trả giá đắc như thế?”

Hình như y đang cười, lắc đầu: “Tôi không nhớ rõ.”

“Không nhớ rõ?” La Giản không hiểu được, cậu hỏi: “Nguyện vọng quan trọng như vậy, sao anh không nhớ?”

“Khế ước cả đời sẽ cướp đoạt ‘hiện thực’ của người chơi, những việc trong thế giới thực tôi dần quên đi, với lại chuyện xảy ra khi tôi còn nhỏ tuổi.” Y nói: “Nguyện vọng đó…… chắc đã được thực hiện, tôi ở trong mật thất rất lâu, rất nhiều chuyện đã không còn nhớ rõ, tôi đã không còn cơ hội trốn khỏi đây, điều duy nhất tôi muốn, chỉ là sống sót.”

“Vậy rốt cuộc anh đã ở trong mật thất bao lâu?”

“Gần hai mươi năm, lần đầu tiên tôi vào mật thất là khi tôi mười tuổi, bây giờ…… đã hơn ba mươi.” Tuổi tác và bề ngoài của y chẳng tương xứng chút nào, ít ra khi La Giản nhìn thoáng qua, cậu đoán người này cũng chỉ mới hơn hai mươi thôi.

Nhưng ở trong mật thất hai mươi năm, là khái niệm gì? Một tháng La Giản phải trải qua ba lần mật thất, vậy hai mươi năm……

Điều này không khỏi khiến La Giản ngạc nhiên: “Trời đất, cuối cùng anh đã trải qua bao nhiêu mật thất?!”

“Nên tôi mới nói, không nhớ rõ.”

“Vậy sao anh lại theo dõi cửa tiệm của chú tôi?”

Y khựng đi, thoáng nghiêng đầu về phía La Giản, vành nón hơi nâng lên, La Giản mới thấy được gương mặt của y, ngũ quan đoan chính, diện mạo bất phàm, nhưng gương mặt càng nhìn càng thấy quen, La Giản ngạc nhiên nhìn đối phương rất lâu, trong đầu hình như đã đoán ra gì đó, cảm xúc thay nhau cuộn trào.

Y chỉ quay đầu về phía La Giản để nhìn cửa tiệm đằng sau, nói:" Thì ra đó là cửa tiệm của chú cậu à?…… Không có gì cả, chỉ là chú cậu…… trước kia tôi có quen ông ấy phải không? Tôi không nhớ được, tôi nghĩ, nếu nhìn người quen nhiều, tôi sẽ nhớ được một chút gì đó, nhưng hình như nó không có tác dụng."

Suy đoán trong đầu La Giản bắt đầu hình thành, cậu đột nhiên chộp lấy cổ tay của y, ép hỏi: "Vậy anh còn nhớ tên trước kia của mình không? Tên họ trong thế giới thật của anh ấy!"

Y nghệch ra, nhìn La Giản: "Không."

Không nhớ làm sao chứng minh? La Giản khẽ cắn môi, không cam tâm tiếp tục hỏi: "Anh còn nhớ địa chỉ gia đình mình không?"

"Không."

"Người thân hay bạn bè?"

"Không."

"Những việc đã trải qua? Người quan trọng? Người yêu?"

"Vô dụng thôi…… tôi quên hết tất cả rồi."

La Giản đột nhiên chỉ tay về phía người đàn ông ngồi trong cửa tiệm: "Vậy sao anh lại cảm thấy chú ấy rất quen thuộc?"

Y im lặng một lúc, mỉm cười: "Cảm thấy quen thuộc, không có nghĩa tôi nhớ ông ấy là ai."

Y quay đầu nhìn La Giản, nói: "Cậu cũng quên tôi đi, nếu đó là chú cậu, vậy hai ta ắt hẳn có quan hệ, nhưng tôi không nhớ ra cậu là ai, tôi là bóng ma của mật thất, bóng ma là chính là người đã chết, ở hiện thực, tôi không còn sống nữa."

54. Chương 54: Khúc Nhạc Dạo

"Cố gắng sống sót."

Nói xong câu này y liền rời khỏi, vô thanh vô tức, không một tiếng động, y đi rất nhanh, cứ thế biến mất trong tầm mắt của La Giản, chỉ để lại mình cậu ngồi ngờ nghệch trên ghế công cộng, những gì cậu nói với y trước đó trong mắt người ngoài cứ như bản thân đang lẩm bẩm một mình, khiến không ít người chú ý, nhìn hai lần rồi đi, một mình La Giản ngồi nơi đó, trong lòng đầy bi thương.

"Nguyện vọng ư?" La Giản khẽ nói.

Trong thế giới thật, mật thất hạn chế người chơi rất nhiều, trừ những người chơi mới không đủ tiêu chuẩn, thì những cao thủ bị đè ép thực lực cực nghiêm trọng, còn nữa…… có rất nhiều đạo cụ không thể sử dụng ở hiện thực.

Đương nhiên, cũng có những trường hợp đặc biệt, chỉ là La Giản không biết mà thôi.

Không thể sử dụng đạo cụ có lẽ do nó đã vượt qua trình độ khoa học hiện nay, hoặc không phù hợp với pháp luật của thế giới thật, cũng chính là cái gọi siêu hiện thực gì đó.

Vào thời đại của mười năm trước, trình độ y học lúc đó chưa phát triển như bây giờ, bệnh nan y là bệnh nan y, là xác định, là số mệnh, là kiếp nạn La Giản phải trải qua, La Giản vốn không nên sống đến bây bây giờ. Nhưng cậu vẫn đang sống, có người dùng cả cuộc đời đặt cược, đổi lại tính mạng cho cậu.

Người họ La, như bị nguyền rủa, chết, bị thương, đến cuối cùng, còn sót lại chỉ là nhạc hết người đi, người đi trà lạnh.

La Giản không biết phải hình dung tâm trạng lúc này của mình như thế nào, chỉ thấy cả người trở nên nặng nề, cậu ngồi trên ghế công cộng rất lâu, mới đứng lên đi về cửa tiệm của chú, nhưng vừa bước vào cửa, cả người La Giản lập tức cứng lại.

Cảm giác bị theo dõi kia vẫn chưa biến mất!

Người theo dõi không chỉ có một!

La Giản theo bản năng quay đầu nhìn ra ngoài cửa tiệm, nhìn cậu bé cầm ô đứng dưới đèn giao thông, nó thoáng nghiêng đầu, ánh mắt quỷ dị đỏ lên, nhìn chằm chằm vào La Giản.

La Giản cảm thấy trái tim mình đang rung lên, muốn đi ra ngoài, chú thấy sắc mặt cậu không đúng, gọi cậu hai tiếng, nhưng La Giản như không nghe thấy. Ngay sau đó, một chiếc xe tải chạy đến, vừa vặn chắn ngang tầm mắt của đứa bé kia, đợi đến khi chiếc xe chạy qua, dưới đèn giao thông đã không còn bóng dáng của đứa bé kia nữa.

La Giản vẫn đi về phía ấy, cậu mờ mịt quay đầu nhìn bốn phía, trên phố người đến người đi, một đứa bé ẩn vào dòng người, cứ ghế biến mất, La Giản không tìm thấy người, trong lòng bỗng có một dự cảm chẳng lành.

"Xảy ra chuyện gì?" Chú La Giản từ trong cửa tiệm chạy ra, đứng phía sau cậu hỏi, theo tầm mắt cậu quan sát xung quanh.

"Không, không có gì, có lẽ do con nhìn nhầm." La Giản không biết nên giải thích như thế nào, nói với chú rằng cậu cảm thấy nguy hiểm vì một thằng nhóc sao? Nhưng nói thật, La Giản cảm thấy dáng vẻ của cậu nhóc đó thật khác lạ, áo ngắn quần đùi xám, tóc có hơi dài, nhìn từ xa còn tưởng là bé gái, thế nhưng đến gần sẽ phân biệt được, trong tay cầm mộng chiếc ô đỏ máu…… đỏ tươi không một hoa văn.

"Chú, khoảng thời gian này, con có thể ngủ lại đây không?" Dự cảm xấu này khiến La Giản lo sợ người nhà sẽ liên lụy, La Giản không muốn rời xa cha mẹ và người thân của mình.

Chú La Giản ngược lại không có gì dị nghị, ông cực kỳ vui vẻ: "Đương nhiên là được, nhà chú rất lớn, mỗi ngày về nhà cũng chỉ có một mình, vắng vẻ lắm, nhiều người náo nhiệt, càng vui!"

Khi nói chuyện với chú, La Giản cứ bất giác nhìn sang giao lộ, cứ như đứa bé kia vẫn còn ở đó.

—

La Giản an phận ăn ngon uống mát bên cạnh gia đình, nhưng cậu không biết ở một nơi khác, Phong Vũ Lam nhấn nhó nhìn người đàn ông trước mặt.

"Tôi không muốn ăn cháo."

"Bây giờ em chỉ có thể ăn thức ăn lỏng."

Phong Vũ Lam cảm thấy hai bên thái dương nhảy lên, đầu nổ bùm bụp, nếu không làm thì thôi đã làm phải làm đến cùng: "Vậy anh cứ để tôi chết đói đi."

Sau đó Đoạn Ly lấy một ống tiêm ra, bên trong chứa một chất lỏng trong suốt.

"Từ từ! Anh muốn làm gì?!" Phong Vũ Lam vẫn còn sợ hãi với ống tiêm.

"Không ăn cũng được, tôi sẽ tiêm chất dinh dưỡng vào cho em." Đoạn Ly rất bình tĩnh đung đưa 'hung khí' trước mặt Phong Vũ Lam, đầu kim nhọn dài như một ngón tay, Phong Vũ Lam nhìn mà run rẩy không thôi.

"Tôi vẫn nên ăn cháo thì hơn……" Phong Vũ Lam đành phải chấp nhận, ngoan ngoãn cầm lấy chén, ngoan ngoãn hớp từng hớp cháo, chờ hắn ăn xong, Đoạn Ly rất săn sóc cầm khăn tay lau miệng cho A Lam. Cháo hoa tuy hơi nhạt, nhưng không biết Đoạn Ly đã bỏ gì vào đó, cháo rất đậm đà, điểm này Phong Vũ Lam không thể không phục Đoạn Ly…… không ngờ tên này lại biết nấu cơm!

Mấy hôm nay thật sự nằm ngoài tưởng tượng của Phong Vũ Lam, tên sát nhân biến thái Đoạn Ly này khi ở nhà lại là một người đàn ông tốt, sau khi Phong Vũ Lam phẫu thuật xong thì gã chuyển cậu đến phòng ngủ có ánh sáng tốt trên lầu hai, tuy A Lam chưa từng rời khỏi căn phòng nhỏ sạch sẽ này, nhưng nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ……hình như hắn đang ở trong một biệt thự cao cấp?

Phong Vũ Lam bị cấm, không được xuống giường đi lại, trên thực tế hắn cũng không có sức để đi đâu, xương cốt trên người cứ xụi lơ, miệng vết thương vẫn còn nhói đau, Phong Vũ Lam nhớ lại hoàn cảnh của mình trước khi đến đây, có vẻ rất thảm, hắn sử dụng một số sức mạnh vượt trội, không chết bất đắc kỳ tử ở đó đã xem là may mắn, thế nhưng……

"La Giản đâu? Anh không làm gì cậu ấy chứ?" Phong Vũ Lam thật sự không yên tâm về La Giản, đành phải tra hỏi Đoạn Ly.

"Em quan tâm cậu ta lắm sao?" Mặt Đoạn Ly chẳng có bao nhiêu biểu cảm, Phong Vũ Lam cũng chẳng muốn chú ý xem mặt gã như thế nào, một nửa gương mặt thiên sứ một nửa gương mặt ma quỷ của Đoạn Ly khiến tim Phong Vũ Lam đập nhanh bất thường.

"Tôi đương nhiên quan tâm cậu ấy."

"Em có thể yên tâm, bạn của em may mắn hơn em nhiều." Đoạn Ly cầm bát cháo A Lam đã ăn xong đặt lên bàn, kề sát vào người hắn, sau đó chuẩn sát hôn lên môi Phong Vũ Lam.

Phong Vũ Lam lập tức đỏ mặt, muốn đẩy gã ra, nhưng tay chân chẳng có sức lực. Hơn nữa mấy ngày nay hắn đã bắt đầu quen dần, tên Đoạn Ly ngu ngốc này hở một chút lại nhào đến hôn hai cái, Phong Vũ Lam không có sức phản kháng chỉ có thể bị động tiếp nhận nụ hôn nam tính đầy tính xâm lược, trong hoảng hốt lại khiến Phong Vũ Lam có ý nghĩ như vậy cũng không tệ lắm.

Nụ hôn ngắn ngủi chấm dứt, Đoạn Ly vươn tay xoa đầu A Lam, làm mái tóc rối rối bời của hắn càng rối thêm.

Phong Vũ Lam híp mắt, hỏi: "Sao anh lại hôn tôi?"

Đoàn Ly liếm miệng, trả lời: "Có hứng thú với em?"

"Hứng thú như nào?"

Đoàn Ly càng trắng trợn hơn: "Muốn làm em."

Phong Vũ Lam rất muốn làm cho mình trông rất hoảng sợ, nhưng cậu phát hiện mình rất bình tĩnh, trả lời còn trắng trợn hơn: "Anh đã làm rồi."

“Làm đến một nửa thì bị cắt ngang, nên làm vẫn chưa đủ.”

Mẹ nó tên khốn kiếp này đúng là không dễ chơi! Không biết xấu hổ không có liêm sỉ! Trong lòng Phong Vũ Lam mắng chửi dữ dội, nhưng vẻ mặt vẫn giữ bình tĩnh, còn cùng Đoạn Ly trò chuyện xem ai vô sỉ hơn: “Anh đó là cưỡng bức!”

“Ta muốn cưỡng bức em.”

Chúa tôi! Thật muốn đập chết gã! Phong Vũ Lam vặn vẹo, cười dữ tợn: “Hừ, dù sao tôi cũng không đánh lại anh, muốn làm tôi cũng được, nhưng phải trả giá đấy.”

Đoạn Ly nghiêng đầu tựa như đang xem xét gì đó, gã im lặng một lúc, tiến đến chạm vào cánh tay Phong Vũ Lam, sau đó nhét cánh tay đã lạnh vào trong chăn, động tác này khiến Phong Vũ Lam đột nhiên cảm thấy thật nặng tình, Đoạn Ly đáp: “Em muốn tôi phải trả giá như thế nào?”

“Tôi muốn anh thỏa mãn tất cả các yêu cầu của tôi! Cho dù tôi muốn mặt trăng trên trời anh cũng phải lấy xuống!” Phong Vũ Lam nói lung tung, cực kì khoa trương, còn cố ý làm khó dễ.

Nhưng không ai ngờ rằng, Đoạn Ly lại cười: “Chỉ cần tôi làm được, tôi sẽ thỏa mãn em.”

Phong Vũ Lam không dám tin: “Anh đồng ý?”

“Đương nhiên.”

Phong Vũ Lam hừ lạnh: “Được, bây giờ tôi muốn anh làm một việc.”

“Việc gì?”

“Để tôi đánh anh một trận!”

Đoạn Ly cười tươi hơn, xoè tay nói: “Được, chỉ cần em có sức đánh tôi.”

Shit! Coi thường người khác quá đáng! Nghĩ tôi không đánh chết anh được à! Phong Vũ Lam tức giận không biết phải nói sao, thù mới hận cũ cùng ùa đến, hắn hừ hừ hừ tiếp tục nói: “Lại đây, đưa mặt lại đây.”

Đoạn Ly ngoan ngoãn làm theo, Phong Vũ Lam định vươn tay cho mặt gã một đấm, nhưng rõ ràng cậu đã đánh giá cao thể lực của mình, Phong Vũ Lam yếu đến mức……ngay cả tay của mình cũng không thể nâng lên……

Shit, mình thật sự không có sức đánh gã. Phong Vũ Lam thở hổn hển, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, Đoạn Ly nhìn mà buồn cười, cầm lấy tay cậu, xoa xoa, nói: "Chờ em khỏe hẳn, em có thể đánh tôi mà."

Phong Vũ Lam trái hừ hừ phải hừ hừ, đột nhiên cười quỷ quái: "Nói không chừng tôi sắp được đánh anh. Không phải anh bị cái khế ước chó má gì đó đã ký với tôi đẩy khỏi thân phận NPC sao? Còn bị mật thất kéo vào đội chúng tôi, vậy sau khi vào mật thất, anh nhất định phải đi cùng tôi."

Đoạn Ly bất đắc dĩ cười: "Nhìn cậu như cái gì cũng không hiểu, nhưng thật ra việc gì cũng biết."

"Đương nhiên!" Phong Vũ Lam lập tức đắc ý, cái đuôi muốn nhếch lên tới trời.

Đoạn Ly nhìn hắn cười, nhịn không được, đến gần chặn đôi môi hồng nhuận kia lại.

55. Chương 55: Mai Cốt Chi Địa (1)

Không khí ẩm ướt, đầy mùi hư thối, thật khiến người ta buồn nôn. Không biết từ đâu truyền đến tiếng nước nhỏ giọt vang bên tai, như từ phía xa vọng đến, lại cứ như đang ở rất gần.

La Giản mở to mắt, phát hiện phía trước là một màn tối.

Không, nói đúng ra thì vẫn còn những tia sáng lạnh le lói, nói đúng hơn thì đó ắt hẳn là lân quang.

Hợp chất lân quang xuất hiện khi photpho oxy hóa trong trong không khí, khi nhiệt độ bên ngoài lên đến 40°C, nó sẽ tự cháy, sau đó bộ phận nhiệt năng sẽ sinh ra quang năng, đây cũng chính là nguyên nhân có thể tạo sáng trong bóng tối, được gọi là 'hiện tượng lân quang'.

Những người ở thời cổ đại khi nhìn thấy ánh sáng trong nghĩa địa, sẽ cho rằng đó là 'ma trơi', thật ra đó là một loại lân quang. Đồng dạng, những người ở thời hiện đại đã dựa vào những nguyên lý là điều kiện để sản sinh lân quang, áp dụng cho chế tạo ra dạ minh châu nhân tạo.

Nhưng những tia sáng này rất mỏng manh, trong bóng đêm La Giản theo bản năng nhìn về nơi có ánh sáng, cậu cẩn thận đứng lên, phát hiện dưới chân là nham thạch trơn nhẵn ẩm ướt, không có gió, không khí cũng rất loãng.

La Giản có cảm giác bản thân đang ở một huyệt động chật hẹp, bởi vì sau khi đứng lên tay cậu đã chạm đến hai bên vách tường, xung quanh toàn là nham thạch, cậu lấy lại bình tĩnh, chậm rãi cất bước, đi về phía tia sáng kia.

Đúng vậy, không sai, lúc này La Giản đang ở trong một mật thất.

Mấy hôm nay La Giản vẫn luôn ở nhà của chú, vẫn luôn theo sát ông 24/24, thế nhưng mọi chuyện xảy ra thật bình thường, đứa bé cầm ô kỳ lạ kia không xuất hiện nữa, mọi chuyện đều phát triển theo hướng tốt đẹp, sau đó cứ thế đến ngày tiến vào mật thất, đêm đó La Giản chuẩn bị đầy đủ thì đi vào giấc ngủ.

Cậu vừa tỉnh lại, đã xuất hiện trong huyệt động nhỏ bé này.

Chuyện đầu tiên La Giản làm khi vào mật thất đó chính là tìm mảnh giấy in hoa tím kia, La Giản không thể nhìn thấy trong bóng tối, chỉ có thể đi về nơi có ánh sáng, sau đó cậu phát hiện nguồn sáng đến từ một tảng đá không lớn không nhỏ nằm trên vách tường, tảng đá phát ra những tia sáng xanh biếc mỏng manh, rất đẹp, La Giản nhịn không được vươn tay lấy xuống.

Sau khi lấy, La Giản thấy trên tảng đá có dán một mảnh giấy, in hoa tím, nội dung như sau:

Thân chào La Giản tiên sinh:

Chào mừng cậu đến với mật thất 'Vùng đất tha ma', đây là một huyệt mộ có từ xa xưa chưa một ai phát hiện, thần kỳ nhất là, huyệt mộ thông với một địa động đá vôi dưới lòng đất, địa hình nơi đây phức tạp như mê cung, ngẫu nhiên lại có những 'sinh vật' thần kỳ xuất hiện, xin cậu hãy chú ý an toàn cho bản thân, mau chóng đi tìm đồng đội.

Tương tự, nơi này cũng chính là 'chiến trường mật thất' chuẩn bị cho 'đội chiến' sắp tới, giả thiết như cậu giết chết bất kỳ ai trong đội ngũ đối địch, cậu sẽ có một phần thưởng cực lớn. Nếu cậu dẫn trước đội ngũ của kẻ địch thoát khỏi mật thất, như vậy đội ngũ của cậu đã dành được chiến thắng, tất cả thành viên được một phần thưởng đặc biệt, còn thất bại sẽ phải nhận trừng phạt, những người còn sống sẽ bị đưa vào mật thất trừng phạt.

Ngoài ra, nếu cậu giết hết đội ngũ đối địch, cậu và thành viên sẽ được xem như 'chiến thắng', nhưng phải thoát khỏi mật thất mới nhận được phần thưởng, nếu không thoát được, vậy các cậu phải vĩnh viễn ở lại nơi này.

Bởi vì mật thất này rất đặc biệt, mật thất đội chiến không tính thời gian, người chơi không thể trốn thoát sẽ bị nhốt ở đây mãi mãi. Và chúng tôi không thể gợi ý về đường ra cho cậu, cậu chỉ được nhận 1/4 manh mối, có lẽ khi giết chết được thành viên đội đối địch, sẽ có những thu hoạch không tưởng

Nhắc nhở: Bức họa chủ nhân ngôi mộ.

Ghi chú: Vì nhân số đội ngũ của cậu không đủ năm người, để công bằng, mật thất đã chiêu mộ một đồng đội mạnh cho cậu, y có biệt hiệu là 'Thiên Khải Giả'. Xin cậu nhanh chóng tìm đồng đội, bởi vì đơn độc luôn luôn là một con mồi bị săn bắn.

Trên đây, tôi đã nhắc nhở xong, chúc cậu may mắn.

La Giản đọc xong im lặng thật lâu, trong đầu chỉ vang vọng một câu: Mẹ nó, đây là chuyện gì??!!

Vì sao lại biến thành đội chiến?! Cho dù muốn tăng độ khó của mật thất cũng không nên tăng đến như vậy chứ!!! Ông đây cộng lại hết cũng chỉ mới thoát khỏi mật thất mấy lần?! Không phải nói đội ngũ phải đủ năm người, hai trong ba người phải là những ngươi chơi lão luyện trải qua trên năm mật thất mới có thể bắt đầu đội chiến sao?!

"Rõ ràng nhân số còn chưa đủ!!" La Giản chỉ muốn mắng mẹ nó: "Cho dù có tính thêm cái tên gì mà…… gì mà Thiên Khải giả? Thì tôi và A Lam, cả tên Đoạn Ly kia nữa….. cũng chỉ mới có bốn người?! Rõ ràng là muốn lừa mình! Cho dù muốn gạt thì ít nhất phải gom cho đủ năm người đi chứ!"

Một tay La Giản cầm tảng đá, một tay kéo mảnh giấy, lúc này đầu óc cậu rất hỗn loạn, cậu cúi thấp người ngồi xuống đất, mặt trắng bệch.

"Không đúng, dù mật thất không làm theo quy định, cũng sẽ không sắp xếp đội chiến hoang đường như vậy, lúc trước Đoạn Ly dùng khế ước cưỡng chế thành lập quan hệ cộng sinh với A Lam, còn trở thành đội viên của mình, đội ngũ thành ba người mà còn khiến độ khó trong mật thất còn tăng lên, thế nhưng thành viên không đủ cũng đâu có khả năng mở đội chiến…"

La Giản cắn môi bắt đầu tự hỏi: "Có lẽ Đoạn Ly chính là nguyên nhân khiến cho sự việc nghiêm trọng thế này, thế nhưng…… tên đội viên vừa gia nhập kia cũng có vấn đề, chẳng lẽ một mình anh ta tính hai? Với lại…… Thiên Khải Giả, đây là biệt hiệu gì thế, sao mình lại có cảm giác tồi tệ thế này……"

La Giản suy ngẫm rất lâu, thật sự nghĩ không ra, đành lật mảnh giấy sang mặt sau, tiếp tục xem:

Ở một thời đại cực kỳ xa xưa, có một bộ tộc lạc hậu hoang vu, bọn họ thờ phụng một vị thần minh, cho rằng thần minh có thể phụ thân lên người tộc trưởng, bọn họ dâng tộc trưởng làm tế phẩm, xây một mộ thất khổng lồ phức tạp, trong mộ thất đặt rất nhiều loại tế phẩm khác nhau, như lương thực, vải dệt, dụng cụ bằng đồng, kết cục cuối cùng của mỗi một tộc trưởng là bị đưa vào mộ thất này, cho đến một ngày, không thể mở được cửa vào mộ thất nữa.

Mấy ngàn năm trôi qua, mộ thất bị chôn vùi dưới lòng đất, cửa vào đã biến mất từ lâu, đến nay vẫn chưa ai phát hiện.

"Xem ra đây là một ngôi mộ có từ rất rất lâu." La Giản đương nhiên không có khả năng đổ đấu dưới mộ, cũng không có kinh nghiệm khảo cổ, những thứ như huyệt mộ này nghe thôi đã thấy rùng rợn, La Giản tự nhiên lại nhớ đến những cái xác chết đi rồi sống lại trước đây, xem ra không thể tránh khỏi cương thi linh tinh gì đó rồi, cũng không biết có những quái vật khác hay không.

Trước kia La Giản có đọc qua một ít tiểu thuyết về trộm mộ, tên là gì đó…… bút ký, còn có rất nhiều quyển, chỉ tiếc đến quyển một La Giản còn chưa đọc xong, nếu biết vậy thì cậu đã xem hết rồi, tuy là tiểu thuyết, những ít nhất cũng có những tri thức thực dụng.

La Giản vừa hối hận vừa không thể chậm trễ nữa, cậu nhét mảnh giấy vào túi, bắt đầu quan sát xung quanh xem có vật nào hữu dụng hay không, tuy ánh sáng phát ra từ tảng đá rất nhạt, nhưng vẫn có thể chiếu sáng nơi La Giản đang đứng.

Cậu đang ở trên một lối đi chỉ chứa được một người, mộ thất này xây không được tốt lắm, chung quy đó cũng là thời viễn cổ, nham thạch trên đầu có rất nhiều khe nứt, cứ như lúc nào cũng có thể sụp xuống, La Giản nhìn thôi cũng thấy sợ.

Trước và sau trên con đường chật hẹp đều có lối đi, thế nhưng phía trước là bóng tối, phía sau cũng là bóng tối, La Giản giơ cao tảng đá, ngây ngốc đứng ở giữa, trong lòng sởn hết tóc gáy.

"Mẹ nó, mình nên đi về phía trước? Hay đi về phía sau?" La Giản lầm bầm, mồ hôi thấm ướt trán. Nơi quái quỷ này thật sự quá tối, trừ tảng đá phát sáng trên tay, cậu chẳng phát hiện ra chút ánh sáng nào, dùng câu 'không thấy năm ngón tay' hình dung thật sự rất chính xác.

Nhất là, La Giản không thể xác định có sinh vật kỳ quái nào đó đột nhiên nhảy ra hay không, nếu có chắc chắn sẽ hù hết người.

"Đúng rồi, có thể dùng đèn pin mà?" La Giản bỗng nhớ đến 'không gian tùy thân'…… à không, phải là 'mật thất tùy thân' mới đúng.

Không biết có dùng được hay không, trước đó La Giản đã đặt đầy những vật cần thiết vào trong mật thất tùy thân, như dụng cụ y tế, thực phẩm, nước, dây thừng, dụng cụ thám hiểm, dụng cụ leo núi, quần áo, thậm chí có cả lều cắm trại, những thứ La Giản có thể nghĩ đến đều ném vào mật thất.

Bây giờ chính là lúc thử nghiệm xem 'mật thất tùy thân' có thể sử dụng hay không, La Giản bắt đầu tìm trong túi, lấy tấm gương vỡ kia ra, đọc câu truyền tống, trước mặt biến đổi, La Giản đã xuất hiện trong một căn phòng quen thuộc.

"Thành công rồi!" La Giản hoan hô, bốn góc phòng chất đầy đồ đạc, cậu từ bên trong lấy ra một cây đèn pin và hai cục pin, nghĩ nghĩ lại lấy một bao chocolate nhét vào túi.

"Thử xem được không." La Giản lại đọc câu truyền tống, quả nhiên đã xuất hiện trên con đường tối kia, cúi đầu nhìn, đèn pin cầm trên tay, sờ vào túi, chocolate cũng có ở đó.

"Thật sự có thể!" La Giản phấn khởi, vội vàng mở đèn pin, lúc này đã sáng lên không ít, nhưng lối đi này rất dài, không thể soi đến cuối, La Giản nuốt nước bọt, cố gắng đi tới.

Đi một đoạn, khoảng chừng được mười phút, La Giản bỗng cảm thấy không ổn, lối đi này sao lại dài như vậy? Đi rất xa nhưng phía trước vẫn là con đường tối mịt, nhìn không thấy đường cuối cũng chẳng có một chút tiếng động, im lặng như chết, La Giản ngừng bước, quay đầu nhìn lại, phía sau cũng tối đen như thế.

Nếu lúc này nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau…… La Giản trong hoàn cảnh áp lực không khỏi suy diễn ra những hình ảnh kinh dị, tỷ như đang đi đột nhiên có một bàn tay đặt lên lưng, bóng đen kỳ quái, hay những thứ gì đó khác…….

Trong lúc La Giản đang tưởng tượng ra những hình ảnh đáng sợ, phía sau như muốn chứng thực điều đó, trong bóng tối thật sự xuất hiện tiếng bước chân!

Khi tiếng động kia vang lên La Giản thật không tin vào tai mình, cậu hoảng sợ, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra, bắt đầu suy nghĩ bước tiếp theo nên làm gì? Chạy về phía trước? Nhưng ai biết phía trước sẽ có gì?

Nhưng có lẽ…… tiếng bước chân này, có khi nào là đồng đội của cậu hay không? Lỡ như phía sau là Phong Vũ Lam thì sao?

Không đúng! Không thích hợp! La Giản cẩn thận lắng nghe tiếng sàn sạt đang đến gần mình, tiếng động đó không giống như con người đi đứng bình thường, mà cứ như chỉ có một chân, chân còn lại kéo lê trên mặt đất, phát ra tiếng động nặng nề, sau đó là tiếng ma sát kéo dài.

Đồng đội của mình có ai bước đi như vậy sao? La Giản ngẫm lại, cuối cùng cũng không nhịn được, sợ hãi khiến cậu có chút thất thần, thế nhưng vẫn rất lý trí tắt đèn pin đi, chỉ cầm tảng đá phát sáng, một tay vịn tường, đi nhanh về phía trước, chỉ mong có thể nhanh chóng cách xa sinh vật không rõ phía sau.

56. Chương 56: Mai Cốt Chi Địa (2)

Lối đi thật sự quá dài, La Giản bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng, cho dù cậu đi như thế nào, con đường này vẫn kéo dài vô tận, sâu không thấy đáy.

Mà tiếng bước chân sau lưng lại ngày càng gần, La Giản nghĩ mãi cũng không hiểu, đối phương chỉ có một chân, sao lại đi nhanh hơn cả cậu, cứ một bước lại gần hơn một chút, quả thật như đang ở bên cạnh! La Giản sợ đến mức không suy nghĩ được gì, vội chạy đi, nhưng không đến hai phút, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một bàn tay, bắt lấy vai La Giản!

La Giản hoảng sợ đến cả người run rẩy, cậu chưa kịp phát ra âm thanh, thì đã bị bịt miệng, sau đó bị kéo vào một hang động tối đen! La Giản hoảng hồn mở to mắt, bên tai có tiếng thì thầm: "Đừng lên tiếng!"

Giọng nói này rất quen, quen đến mức La Giản muốn rơi nước mắt, là Phong Vũ Lam!

"A Lam, sao cậu lại ở đây?"

"Không có thời gian để giải thích đâu." Phong Vũ Lam đột nhiên cướp lấy tảng đá trong tay La Giản, nửa người lộ ra khỏi động, ném nó đi thật xa. Lúc này La Giản mới chú ý đến, dưới góc tường trên lối đi dài

ngoằng kia có một cái hang nhỏ chứa được khoảng hai người, cửa hang rất thấp, nhất là khi ở một nơi tối tăm thế này thật không dễ gì mà nhận ra, La Giản chạy cả đoạn đường thế mà không phát hiện được.

Phong Vũ Lam ném tảng đá đi rồi lẩm bẩm những câu ma chú khó hiểu, sau đó trên tay trái hắn xuất hiện một tầng ánh sáng nhạt, Phong Vũ Lam hươ hươ ở cửa hang, La Giản thấy rõ, trước cửa xuất hiện một tấm màn mỏng trong suốt, hình như là một lá chắn bảo vệ.

Ngay khi Phong Vũ Lam thi triển ma chú xong, tiếng bước chân theo sát La Giản ban nãy cũng đến gần. Ánh sáng trên tay Phong Vũ Lam đã biến mất, cả hang động tối đen như mực, hai người không hẹn mà cùng nín thở, lắng nghe tiếng bước chân khập khiễng đi về phía này, khi đi ngang hang động bọn họ đang ẩn nấp, thì đột nhiên dừng lại, có lẽ không phát hiện được gì, lại tiếp tục đi về phía trước.

Cứ đi, cho đến khi không nghe thấy tiếng bước chân kia nữa, La Giản nghe thấy tiếng thở hắt ra của Phong Vũ Lam, sau đó đọc một câu ma chú, một điểm sáng xuất hiện trong lòng bàn tay Phong Vũ Lam, chiếu sáng toàn bộ không gian nhỏ hẹp.

"Ma pháp thật sự rất tiện lợi." La Giản ghen tị, hâm mộ nhìn điểm sáng trong tay Phong Vũ Lam.

"Không cần hâm mộ tớ, thượng đế rất công bằng." A Lam nhún vai, tùy tay đưa cho La Giản một mảnh giấy nhỏ, là mảnh giấy gợi ý của hắn, nội dung ở trên không khác La Giản gì mấy, thế nhưng nội dung ở mặt trái lại hoàn toàn khác biệt, được viết thế này:

Người cuối cùng bị đưa vào mật thất, là một ngoại tộc bị bộ tộc bắt giữ, hắn là một chiến sĩ chạy trốn khỏi chiến trường, xui xẻo đi đến nơi ở của bọn họ, bị tất cả mọi người cô lập, bọn họ bài ngoại, cho rằng y sẽ mang những điều xấu đến, nên đã cho người đưa hắn xuống mộ thất, làm vật bồi táng cho tộc trưởng.

Vong hồn của hắn không được yên nghĩ, ngày đêm loanh quanh trong huyệt mộ.

Xem xong, La Giản đã nắm được tin tức, cậu cũng đưa mảnh giấy của mình cho Phong Vũ Lam, sau đó hai người rất ăn ý thảo luận đối sách, La Giản đặt câu hỏi trước: "Cậu biết lúc nãy…… là thứ gì không?"

La Giản ám chỉ tiếng bước chân quỷ dị kia, Phong Vũ Lam cũng hiểu ý của La Giản, đáp: "Không phải con người."

"Sao cậu biết, cậu đối mặt với thứ đó rồi ư?"

A Lam gật đầu: "Nơi khi tớ tỉnh lại là bên cạnh một ao nước, không biết có phải đó là chỗ chứa vật bồi táng hay không, ở đó có vài bình gốm cao hơn nửa người, phủ đầy bụi, trên mỗi nắp bình còn có đặt một cái trường minh đăng*, trong năm ngọn đèn có một cái đang cháy."

*Thời xưa, đèn trường minh (trường minh đăng) là loại đèn được thắp sáng liên tục, chủ yếu dùng cho việc thờ cúng.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó? Tớ đương nhiên sẽ hiếu kỳ, muốn xem bên trong bình gốm có cái gì, nên tớ mở từng cái ra.” Phong Vũ Lam hối hận lắc đầu: “Biết trước tớ đã không làm vậy.”

“Bên trong có gì? Xác chết à?” La Giản gặp xác chết nhiều không đếm xuể, với lại nếu sắp xếp theo tình hình này, những thứ đặt trong huyệt mộ, không thể nào là đồ tốt được.

“Không sai, chính là xác chết, còn là xác chết của con nít, đứa bé cuộn mình, cả cơ thể ngâm trong một đống chất lỏng kỳ quái nào đó, ghê tởm gần chết. Những cái bình tớ mở ra đều là những cái xác như vậy, cho đến bình gốm cuối cùng, tớ vừa lấy trường minh đăng xuống, không kịp mở nắp bình, nó đã tự bung, một cánh tay thò ra từ miệng bình! Tớ sợ quá, đá bình gốm kia đi, bình gốm vừa vỡ, bên trong ……”

Phong Vũ Lam nói đến đây thì ngừng lại, hình như do quá khó để hình dùng, hắn tổ chức lại ngôn ngữ, mới tiếp tục nói: “Tóm lại đó là một con quái vật khó mà diễn tả được, cứ như cơ thể được chắp vá từ cái bộ phận của những người khác nhau, tay chân cái dài cái ngắn, bước đi khập khiễng, thế mà tốc độ lại cực nhanh, nó nhìn không thấy, nhưng cực mẫn cảm với ánh sáng và âm thanh.”

“Ánh sáng và âm thanh à?” La Giản sờ cằm suy nghĩ, đột nhiên nói: “Vậy bây giờ chúng ta nói chuyện nó có nghe được không?”

“Không.” Phong Vũ Lam chỉ cửa hang: “Tớ đã đặt thuật tàng hình và và thuật biến âm rồi.”

La Giản càng thêm hâm mộ và ghen tị: “Nên tớ mới nói ma pháp gì đó thật tiện lợi.”

“Đừng hâm mộ, tớ gần như chẳng có ma chú công kích nào.” Phong Vũ Lam tiếc nuối lắc đầu: “Với lại thể chất của tớ rất yếu, không thể trở thành sức chiến đấu của đội được.”

La Giản lại thoải mái cười: “Tớ thì ngược lại, trong trò chơi trốn thoát mật thất này, quan trọng nhất, không phải là sức chiến đấu.”

“Được rồi, cậu nói cái gì cũng có lý hết, vậy bước tiếp theo chúng ta phải làm gì?”

“Tìm người, phải tìm hai thành viên còn lại, dù tớ thất sự không muốn làm thế chút nào.” La Giản nghĩ đến Đoạn Ly giận đến mức nghiến răng kèn kẹt, còn chưa nghiến răng đủ, đột nhiên Phong Vũ Lam tuôn ra một câu cực kỳ kinh người.

“Đoạn Ly ư, tớ biết anh ta ở đâu.”

La Giản không tin ngẩng đầu: “Trước khi gặp tớ cậu đã gặp gã à?”

“Không có.”

“Thế sao cậu biết gã đang ở đâu?”

Phong Vũ Lam có vẻ đang nghĩ đến gì đó, cũng giận đến nghiến răng, nhe răng trợn mắt nói: “Đó là cảm ứng của cái khế ước cộng sinh chó má kia, tuy không biết nó có tác dụng gì, nhưng tớ biết anh ta ở đâu.”

“Mẹ ơi, vậy chẳng phải cậu cũng giống tớ sao……” La Giản nhịn không được chạm vào ấn ký rắn cắn đuôi trên cổ. Thông qua dấu ấn này, cậu thường xuyên cảm nhận được sự tồn tại của Hình Viêm, tuy không biết phải hình dung như thế nào, nhưng nó rất kỳ diệu, tựa như cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của một người khác.

“Cái gì như vậy?” Phong Vũ Lam không biết chuyện này, nên khi nghe La Giản nói cậu không hiểu được.

“Không, không có gì.” La Giản lắc đầu, theo bản năng che giấu.

Hai người nối đuôi ra khỏi hang động, La Giản còn nhặt lại tảng đá phát sáng về, sau đó bọn họ đi ngược về hướng con quái vật kia đã đi, Phong Vũ Lam đi trước, cậu không dùng thuật phát sáng, bởi vì nó rất hao thể lực, La Giản cầm đèn pin, hai người đi thật lâu, lại về đến nơi La Giản tỉnh lại.

“Tớ lấy được tảng đá này ở đây.” La Giản chạm tay lên nơi bị lõm xuống trên vách đá.

“Đây chắc hẳn là đá lân quang, cậu nghĩ nó có tác dụng gì không?”

“Chi tiết quyết định thành bại, những thứ càng không bắt mắt càng hữu dụng.” La Giản nhét tảng đá vào túi, trong đêm tối chiếc túi sáng lên.

“Cậu nói rất đúng, nên tớ cũng giống cậu, lấy được một thứ rất thú vị.” Phong Vũ Lam cao hứng, lấy từ trong túi ra một món gì đó, La Giản cúi đầu nhìn kỹ, là một chiếc trường minh đăng! Nhưng đã bị thu nhỏ lại cỡ ngón tay cái.

“Đây là ngọn đèn đặt lên nắp bình của con quái vật kia, sau đó tớ đã tắt lửa và thu nhỏ lại.” Phong Vũ Lam đắc ý, La Giản cũng rất ngạc nhiên nhìn hắn, suy đoán: “Thuật thu nhỏ, đúng?”

Phong Vũ Lam gật đầu: “Trên sách ma có rất nhiều ma chú, tớ chọn một số thuật thực dụng để học, tỷ như thuật trôi nổi, thuật thu nhỏ, thuật phát sáng, thuật biến âm, thuật biến hình…… nhưng thuật thu nhỏ thì khác, vật nào có thể tích quá lớn tớ không thể thu nhỏ được, thuật trôi nổi cũng thế, những vật quá nặng tớ không thể nâng lên được, nhưng thần kỳ ở chỗ là tớ có thể nâng bản thân mình.”

“Vậy cậu có nâng tớ lên được không?” La Giản đột nhiên hỏi.

A Lam tiếc nuối lắc đầu: “Bây giờ thì chưa, nhưng sau này sẽ được.”

“Được rồi.” La Giản cười rộ lên, chỉ vào trường minh đăng trong tay La Giản: “Cậu lấy ngọn đèn này đi, con quái vật kia mới chạy ra, đúng không?

“Đúng vậy.”

La Giản đăm chiêu, bỗng nhiên cười rộ lên: “Chúng ta đốt nó lên, chiếu sáng.”

“Chủ ý không sai.” A Lam cũng đồng ý, cậu vung tay lên trường minh đăng đã trở về nguyên trạng, thế nhưng hắn ngừng lại, nói với La Giản: “Cậu biết châm lửa không?”

La Giản sửng sốt ngẩng đầu:“Cậu không học thuật đốt lửa sao?”

Phong Vũ Lam đen mặt: “Thuật đốt lửa là cái nồi gì?! Cậu đừng có tưởng tượng ra ba cái thuật tào lao nữa đi, cũng đừng cho tớ cái gì cũng biết! Ma chú đâu phải vạn năng!”

Phong Vũ Lam mắng xong, La Giản lập tức quay đầu đi, vẻ mặt bia hiểm thì thào: “Tính sai rồi!”

Đương nhiên, những chuyện ngu ngốc như thế này, không nên nói nhiều, La Giản vẫn ngoan ngoãn đi vào ‘mật thất tùy thân’, lấy hai cái bật lửa, châm đèn.

Trương minh đăng là vật cổ điển của thời cổ đại, đặt một trường minh đăng trong mộ, sẽ mãi mãi chiếu sáng cho người chết. Thế nhưng nếu dập tắt nó, trời đất chỉ còn bóng tối, quỷ quái sẽ bắt đầu ẩn hiện, nhân lúc bóng tối tấn công sinh linh. Trường minh đăng không thể tắt, khi đã châm, sẽ cháy cho đến khi dầu hết đèn tắt mới thôi.

57. Chương 57: Mai Cốt Chi Địa (3)

Trường Minh đăng do Phong Vũ Lam tắt, đương nhiên hắn phải là người châm. Sau khi châm lửa, A Lam rất tự nhiên đi lên trước dò đường. Cả con đường tối đen, đi về sau hay về trước cũng sâu không lối ra, điều này khiến Phong Vũ Lam có chút lo sợ, thường xuyên quay đầu nhìn La Giản, hai người đi một lúc, cuối cùng Phong Vũ Lam cũng không chịu được nữa! Đột nhiên ngừng lại bắt lấy tay La Giản, khoác lên vai mình.

“Cậu làm gì vậy?” La Giản không rõ.

“Cậu nắm vai tớ, đi theo phía sau.” Phong Vũ Lam rất nghiêm túc, giơ cao trường minh đăng trong tay.

“Vì sao phải làm vậy?” La Giản càng không hiểu được.

“Đương nhiên là vì cậu!” A Lam nhướng mi, oán giận: “Cậu bước đi mà không có một tiếng động! Mỗi lần tớ đi tới thì lại có cảm giác như sau lưng không có người, rất khủng khiếp!”

“Gì?” La Giản hậu tri hậu giác, gãi đầu: “Không có tiếng bước chân sao? Tớ cũng không nhận ra.”

“Không đúng! Khoan đã……” La Giản bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, nhíu mày: “Nói đến việc này thì, cậu đi cũng đâu phát ra âm thanh.”

“Tớ không có cảm giác, không thể nào, tớ đâu phải võ lâm cao thủ, đi đường sao lại không có tiếng bước chân?” Phong Vũ Lam nghi hoặc, sau đó dùng sức đạp xuống đất, sau động tác này, hai người như phát hiện ra một việc đáng sợ nào đó, cả người như đóng đinh tại chỗ! Trường minh đăng chiếu sáng gương mặt trắng bệch của hai người!

“Không…… Không có tiếng động……” La Giản run rẩy nói, nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Phong Vũ Lam.

“Không có…… Không có tiếng bước chân……” A Lam cũng tiếp lời, lần này hai người cùng rơi vào sự yên tĩnh đáng sợ.

A Lam tựa như chưa tin, lại dùng sức đạp xuống mặt đất, thậm chí còn cầm trường minh đăng chạy về phía trước vài bước, sau các thí nghiệm, hai người không thể không tin, không có tiếng động phát ra, bọn bước đi, hay chạy, yên tĩnh trong lối đi này như có thể cắn nuốt âm thanh……

“Từ lúc nào, tiếng bước chân biến mất?”

“Tớ không nhớ rõ, hình như…… từ lúc bắt đầu đã không có.”

“Việc này thật không khoa học, nếu như khi đi không có tiếng bước chân, vậy sao khi tớ nói chuyện cậu lại nghe được?” A Lam không hiểu được.

“Những thứ có trong mộ huyệt rất thần kỳ, biết đâu lối đi này có thể hấp thu tiếng bước chân thì sao?” La Giản suy đoán.

Phong Vũ Lam không đồng ý: “Thế nhưng chúng ta đều nghe thấy mà đúng không? Tiếng bước chân của con quái vật kia.”

La Giản khựng lại, đột nhiên hỏi: “A Lam, lúc ấy cậu thật sự nhìn thấy rõ dáng vẻ của con quái vật đó?”

Phong Vũ Lam bắt đầu cố gắng nhớ lại, miêu tả chi tiết tình huống lúc ấy: “Tớ đá ngã cái bình gốm đó,

nó đổ xuống đất, vỡ nát, chất lỏng trong bình tràn ra, một vật gì đó rất lớn ngọ nguậy trong bình gốm, bởi vì nơi đó quá tối nên tớ không thể nhìn rõ, chỉ cảm thấy thứ đó rất giống con người, nên tớ vươn tay cầm trường minh đăng lên…… đó là một con quái vật có một chân dài một chân ngắn, chiếc chân ngắn kia hình như là của một đứa bé, còn chiếc chân dài kia lại rất kỳ dị, có hình xoắc ốc như lúc vắt khô khăn mặt."

"Khi tớ định bước lên trên để nhìn rõ mặt của con quái vật đó, thì hình như nó bị ánh sáng làm hoảng sợ, nhanh chóng bò ra, động tác cực kỳ nhanh! Thoáng chốc đã chạy khỏi tầm mắt, còn lủi qua bên chân của tớ, tớ giật mình, trường minh đăng không cầm chắc, rơi xuống rồi tắt lửa luôn."

"Sau đó tớ cũng không đốt đèn nữa, con quái vật kia cũng không có động tĩnh, thế nhưng khi tớ làm ra một tiếng động nào đó, lập tức có cảm giác con quái vật kia nhào đến, tớ liều mạng tránh né, mò mẫm ra bên ngoài, chính là con đường dài này."

Nghe xong, La Giản cau mày suy nghĩ thật lâu mới nói: "Được rồi, tớ không biết con quái vật kia đã xảy ra chuyện gì, không có tiếng chân thì không có, chúng ta tiếp tục lên đường."

Hai người một trước một sau, A Lam cầm trường minh đăng mở đường, La Giản đi phía sau, giống trước lúc nãy Phong Vũ Lam đã nói, một tay khoác lên vai A Lam. Bọn họ đi rất lâu, lâu đến mức hai chân đau nhức, dọc đường chỉ có thể nhỏ giọng trò chuyện, để loại bỏ cảm giác sợ hãi do bóng tối mang đến.

"A Lam, cậu thật sự biết Đoạn Ly ở đâu sao?" Mệt mỏi khiến hai người chịu không nổi, đành ngồi xuống cạnh trường minh đăng nghỉ ngơi, La Giản tính toán, hai người bọn họ đã đi hơn một giờ rồi! Khủng khiếp nhất là, hơn một giờ, nhưng bọn họ vẫn còn ở trong con đường hầm này!

"Tớ có thể cảm giác được sự tồn tồn tại của anh ta, quả thật là ở hướng này, không hiểu tại sao, rõ ràng đã gần ngay trước mắt, nhưng đi thế nào vẫn còn khoảng cách, cứ như chúng ta luôn loanh quanh tại chỗ."

La Giản vỗ đùi, nói: "Đúng vậy, chính là nó, đi loanh quanh tại chỗ…… tục ngữ gọi là gì? Quỷ đánh tường?!"

"Quỷ đánh tường?" Đầu óc Phong Vũ Lam vừa chuyển động: "Đúng vậy, là quỷ đánh tường!"

"Cậu biết phá giải như thế nào không?" La Giản nhìn vẻ mặt bí hiểm của Phong Vũ Lam, giống như hắn đã có cách giải quyết.

"Trong sách ma có một loại ma chú tương tự." A Lam không biết lấy sách ma ra từ đâu, lật sách đến một trang, vừa đọc vừa nói: "Cái này giống như kết giới vậy đó, vòng quanh một địa phương làm phạm vi hoạt động, vùng đất này sẽ tách ra khỏi nơi khác. Thuật kết giới này, cấp thấp thì là một thủ thuật che mắt, nhưng nếu là cấp cao, có thể phân cách cả thời gian và không gian. Tuy nghe qua rất trâu bò, nhưng bây giờ cấp thấp nhất tớ cũng chưa học được."

"Vậy cậu có thể phá giải không?"

"Không thể, nơi này là quỷ đánh tường, tuy giống kết giới, nhưng bản chất vẫn khác nhau." Phong Vũ Lam giải thích, cuối cùng vẫn lắc đầu trong tiếc nuối.

Hai người im lặng một lúc, La Giản bất đắc dĩ nói: "Nếu cứ như vậy, chúng ta đi mãi cho đến khi chết mới thôi, thế thì phải dùng đến thủ đoạn rồi."

"Thủ đoạn gì."

"Xử lý con quái vật kia là được."

"Quả thật là vừa bạo lực vừa trực tiếp, thế nhưng, cậu chắc chắn chúng ta có thể giải quyết được nó sao?" Phong Vũ Lam lãnh tĩnh bắt đầu phân tích: "Đây là mất thất đội chiến, trước đây Đoạn Ly đã nói cho tớ biết một số việc liên quan, nên lúc này…… cậu biết độ khó trong mật thất đã tăng lên bao nhiêu rồi không?"

"Tớ đương nhiên biết." La Giản nhíu mày: "Một đội năm người, trong đó phải có trên hai người chơi lão luyện trải qua năm mật thất mới có thể mở đội chiến, còn phải được mật thất thừa nhận thực lực. Ở đây, bất cứ kẻ địch hay sinh vật nào cũng ở một cấp bậc khác."

"Tỷ lệ chúng ta có thể giết nó là rất thấp!" A Lam có hơi kích động, tức giận nói: "Chúng ta không phải người chơi lão luyện, bản thân không có thực lực mạnh, cũng không biết gì về kẻ địch! Xui xẻo nhất chính là, mở đầu mật thất đã bị nhốt trong 'quỷ đánh tường' với một con quái vật!"

La Giản vô lực lắc đầu: "Thế nhưng không còn cách nào khác, không có ai đến cứu chúng ta cả! Chẳng lẽ ngồi chờ chết sao?"

Phong Vũ Lam khó chịu đứng lên, đi tới đi lui trong đường hầm, đội nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn La Giản: "Không, có người sẽ đến cứu chúng ta."

La Giản ngẩng đầu nhìn hắn: "Ai?"

"Đoạn Ly." Phong Vũ Lam cười cười: "Tớ cảm ứng được anh ta, đương nhiên anh ta cũng biết tớ đang ở đâu…… Nhưng mà, chúng ta bị nhốt ở đây hơn một giờ, vẫn chưa thấy tên khốn kiếp kia đến, có thể chính anh ta cũng bị thứ gì đó quấn lấy."

La Giản vẫn còn khúc mắc về Đoạn Ly, cậu cau mày nhìn Phong Vũ Lam: "Chờ người khác đến cứu có phải quá ỷ lại rồi không? Mà tên kia cũng không phải tốt bụng gì."

Phong Vũ Lam trở về ngồi cạnh La Giản, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh: "Trong tình huống này, phải tận dụng những thứ chúng ta có thể lợi dụng, hơn nữa…… bây giờ anh ta là đồng đội của chúng ta, có khế ước cộng sinh với tớ, anh ta không thể không đến cứu, nên cậu nên cho anh ta một chút lòng tin đi."

“Nhưng tớ vẫn không nghĩ chúng ta sẽ ở đây chờ chết.” La Giản lấy thanh đao của mình ra, ngon tay vuốt ve mũi đao: “Thử một chút thì sao? Giết con quái vật kia.”

A Lam nghiêng đầu:“Được rồi, đáng để thử một lần.”

Sau đó, vì xác định phương án tiếp theo, La Giản và Phong Vũ Lam thảo luận nên giải quyết con quái vật kia thế nào. Bước đầu tiên là phân công, chủ lực tấn công là La Giản, còn Phong Vũ Lam đương nhiên sẽ làm mồi nhử.

Nếu đã phân công rõ ràng, vậy phải làm sao để hấp dẫn con quái vật đó? Phong Vũ Lam nghĩ nghĩ rồi dập tắt trường minh đăng, mở đèn pin, hai người hai việc, quay về đường cũ mà con quái vật kia đã đi, dọc theo đường đi A Lam không biết từ đâu nhặt được một tảng đá gõ vào vách tường, thú vị nhất là tuy tiếng bước chân biến mất, thế nhưng tiếng nói chuyện và tiếng gõ vào tường lại không.

Rất nhanh sau đó, hai người liền nghe thấy tiếng bước chân ở phía trước, tiếng kéo lê sền sệt, khiến con đường hầm u ám có thêm một cảm giác rùng rợn. La Giản và Phong Vũ Lam nhìn nhau, La Giản chỉ nhẹ giọng nói: “Đứng im ở đây, đừng nhúc nhích.”

Nói xong La Giản liền đưa những thứ có thể phát ra ánh sáng cho Phong Vũ Lam, còn bản thân thì khom người lùi ra sau hai bước, toàn thân đều biến mất trong bóng đêm. Cậu cầm thanh đao, quyết định sẽ đưa tất cả những kỹ năng học được trong mật thất thực hiện một lần, mà còn phải thành công.

Về phần Phong Vũ Lam, không biết từ khi nào hắn đã trở nên bình tĩnh trầm ổn như La Giản vậy, khuôn mặt không hề sợ hãi, hắn thêm cho La Giản một số thuật phòng ngự và thuật tàng hình, sách ma trong tay hắn lơ lưng trên không phát ra ánh sáng chói mắt, mà trước mặt bọn họ, con mồi đang từng bước tiến vào cạm bẫy.

Tiếng bước chân của quái vật ngày càng gần.

Phong Vũ Lam chậm rãi cúi người, nửa quỳ dưới đất, sách ma trôi nổi bên cạnh, tranh sách tự sang trang, bên trên là những con chữ ngoài hắn không một ai có thể thấy:

Tôi sẽ vì ngài mở lưới phòng ngự, nhưng tốt nhất ngài không nên cố quá.

Phong Vũ Lam nhắm mắt lại, không nói gì.

Còn La Giản, lẳng lặng đứng trong bóng tối phía sau Phong Vũ Lam.

58. Chương 58: Mai Cốt Chi Địa (4)

Phong Vũ Lam đứng gần nên có thể nhìn rõ quái vật trước mặt.

Thứ này…… khi còn sống có lẽ là…… một người phụ nữ.

Tóc rất dài, kéo lê dưới dất, gương mặt gì đó đã hoàn toàn thay đổi, một nửa khuôn mặt còn thịt treo lủng lẳng, nửa kia thì lộ cả xương, hốc mắt tối om, tròng mắt không biết đã rơi ở đâu, cười nhìn Phong Vũ Lam.

Cơ thể ả được chắp vá từ bảy tám bộ phận khác nhau, hai tay một dài một ngắn, trên người treo vài mảnh vải rách, bước chân khập khiễng, tốc độ rất chậm, đáng ngạc nhiên nhất là ả có thể phát ra tiếng bước chân, khi ả khom lưng đến gần Phong Vũ Lam tay chân chạm đất như loài bò sát nào đó, không có một tiếng động nào.

Phong Vũ Lam vẫn không thể giữ phần bình tĩnh kia, hắn nôn nóng bất an, sau đó hít sâu một hơi bắt đầu đọc ma chú, đây là ma chú duy nhất xem như có tính công kích, hoặc giống thuật khống chế trong trò chơi hơn?

Quái vật càng bò càng nhanh, ban đầu còn có chút cảnh giác, thế nhưng sau đó không nhịn được nữa, ả không cảm nhận được sự tồn tại của La Giản, cũng không cảm nhận được sát khí trên người cậu, ả chỉ thấy món ăn ngon trước mắt là Phong Vũ Lam thôi, ả không do dự nhào đến, tốc độ nhanh hơn cả lúc đầu, La Giản đứng phía sau Phong Vũ Lam cũng lao đến! Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, Phong Vũ Lam đã đọc xong ma chú, một tay chỉ về phía quái vật, không trầm không bổng nói một câu: "Tăng trọng lực!"

Trong chớp mắt! Quái vật đang nhẹ nhàng di chuyển như bị lực hút của trái đất hấp dẫn, ầm một tiếng cả người đập mạnh xuống mặt đất, một hai giây sau không đứng dậy nổi! Chỉ trong một hai giây này, La Giản đã lao ra, lướt qua Phong Vũ Lam, còn đạp lên vai hắn mượn sức, đè lên người quái vật, thanh đao sắc bén đâm thẳng vào đầu quái vật.

Quái vật run rẩy hai cái, bất động.

Cả một quá trình xảy ra không đến nửa phút, lại khiến cả người Phong Vũ Lam và La Giản chảy đầy mồ hôi lạnh, La Giản lập tức rút đao ra nhảy khỏi người quái vật, cậu đá đá vào người ả, không nhúc nhích, có vẻ như thật sự đã chết, La Giản thở ra một hơi, nói với Phong Vũ Lam: Dễ dàng hơn tớ nghĩ."

"Đúng vậy, tớ còn tưởng ít nhất phải bị thương linh tinh gì đó chứ." Phong Vũ Lam như chưa hoàn hồn lại, sắc mặt vẫn có hơi tái.

Sắc mặt của Phong Vũ Lam quá tệ khiến La Giản không yên tâm, định đi đến an ủi hắn, hai người chỉ cách nhau năm sáu bước chân, nhưng La Giản chỉ vừa nhấc chân lên, đột nhiên cảm thấy sóng lưng ớn lạnh, đồng thời, mặt của Phong Vũ Lam cũng tái đi, hắn tiến về phía cậu, hét lớn: "A Giản phía sau!"

La Giản lập tức quay đầu, ngạc nhiên phát hiện con quái vật kia không biết đã đứng dậy từ lúc nào, trên

đầu ả là một cái lỗ do La Giản tạo ra, cả phần đầu nứt thành hai nửa, khóe miệng vẫn giữ nụ cười đáng sợ kia, không tiếng động nhào về phía La Giản!

Trong lúc đó La Giản không thể phản ứng kịp, vị quái vật vồ trúng, hai móng vuốt bấm sâu vào da thịt trên vai cậu, La Giản nằm dưới đất nhìn, thấy ả đang há to miệng, bộ răng sắc bén như dã thú, xem ra rất muốn cắn cho đầu La Giản cũng có một cái hố.

La Giản muốn động đậy, muốn thoát khỏi, muốn phản kích. Nhưng sức lực của ả quá lớn, cậu bị đè đến không thể giãy dụa, đành hoảng sợ nhìn quái vật đưa miệng đến gần, trong khoảnh khắc đó La Giản đã nghĩ có lẽ mình phải ở lại nơi này.

Nhưng không, giây tiếp theo Phong Vũ Lam đã nhào đến, một tay ôm cổ La Giản kéo về phía mình, một tay đập thẳng vào cằm quái vật, với sức của hắn đương nhiên không thể đánh bay ả, nhưng có thể hấp dẫn lực chú ý về phía mình, ả thả miếng thịt mỡ dưới người ra, giận dữ vươn móng vuốt về phía Phong Vũ Lam!

Phong Vũ Lam không chút sợ hãi, lấy sách ma ngăn cản! Khi móng vuốt của ả vừa chạm vào bìa sách, sách ma đột nhiên phát sáng, trong vô hình xuất hiện một lá chắn trong suốt! Sức mạnh của lá chắn rất lớn! Bắn quái vật ra ngoài! Ả như bị giông bão quét về sau năm sáu mét! Rơi xuống ở đằng kia.

Phong Vũ Lam không dám chần chừ, kéo La Giản bỏ chạy, càng chạy càng nhanh, cứ như con quái vật kia đang đuổi theo, nhưng bọn họ biết, dù hai người có chạy thế nào cũng không ra khỏi con đường hầm này.

Đến khi nhấc chân không nổi nữa, hai người mới ngừng lại, ngã xuống đất thở hồng hộc, nói không ra lời, một lát sau, La Giản ngẩng đầu nhìn Phong Vũ Lam hỏi: "Chiêu vừa rồi của cậu thật lợi hại, đó là gì thế?"

"Cái đó…… Chỉ có thể dùng một lần." Phong Vũ Lam thở dốc, tiếc nuối chạm vào sách ma, sánh ma có vẻ như không thể tự trôi nổi, chỉ có thể để Phong Vũ Lam cầm: "Vũ khí của tớ có thể tích năng lượng, có thể cản vết thương trí mạng một lần cho chủ nhân, nhưng sau đó phải cần bốn năm ngày mới có thể hồi phục."

La Giản nhịn không được nhìn thanh đao của mình: "Của tớ cũng làm được à?"

"Không biết, việc này phải tự cậu tìm ra." Phong Vũ Lam không có cảm xúc gì, vẫn cúi đầu, một lát sau, hắn ngẩng đầu nhìn La Giản, bắt lấy cánh tay cậu: "Cậu bị thương? Cho tớ xem."

Móng vuốt sắc bén của quái vật làm cho hai vai La Giản máu thịt lẫn lộn, thế nhưng La Giản hình như không thấy đau gì cả, cậu chỉ thấy miệng vết thương có hơi tê. Ngược lại cậu thấy tay phải Phong Vũ Lam cũng bị thương, nhíu mày lo lắng hỏi: "Sao tay cậu bị thương?"

"Khi tớ đấm con quái vật đó…… răng ả quá sắc, bị cào trúng."

La Giản càng nhíu mày sâu, cầm cổ tay Phong Vũ Lam xem vết thương, bởi vì chỉ bị cào trúng nên miệng vết thương không sâu, thế nhưng vùng bị thương rất lớn, da trên mu bàn tay mất đi một nửa, máu chảy

không ít, xung quanh vết thương bầm tím, bỗng nhiên La Giản nghĩ đến gì đó, có chút hoảng sợ, ngẩng đầu hỏi Phong Vũ Lam: "A Lam, cậu có thấy đau không?"

Phong Vũ Lam bị hỏi cũng bất ngờ, nhìn tay mình, lắc đầu: "Không đau lắm, chỉ thấy hơi tê……"

Nói đến đây, hai người cũng sửng sốt, ngẩng đầu nhìn nhau, rất ăn ý nói: "Tê liệt! Có độc!"

"Làm sao đây, trị liệu của tớ hình như không có hiệu quả!" A Lam hoảng hồn! Lập tức tri triển một thuật trị liệu sơ cấp cho La Giản, nhưng miệng vết thương chỉ được cầm máu, còn độc tố vẫn đang lan rộng, cởi áo La Giản ra thì thấy hai vai cậu tím đen một vùng, lan dần theo mạch máu.

Hình như ý thức La Giản bắt đầu trở nên không rõ, mặt không thay đổi cũng không nói gì, chỉ ngẩn ngơ ngồi dựa vào tường, vẻ mặt hoảng hốt, độc tố cũng vì hoạt động kịch liệt lây lan nhanh hơn, Phong Vũ Lam nóng nảy, hắn không biết đây là độc gì, nhưng biết nó chắc chắn sẽ lấy mạng La Giản!

Phong Vũ Lam nóng lòng liều mạng lật sách sách ma không ngừng đặt câu hỏi: "Nói cho tôi biết, nói cho tôi biết! Có ma chú nào giải độc hay không! Có không!"

Sách ma chỉ hiện lên vài con chữ lớn:

Có, nhưng bây giờ ngài không học được!

"Học không được cũng phải học!" Phong Vũ Lam nhìn La Giản, hắn sợ hãi phát hiện không biết từ khi nào La Giản đã nhắm mắt lại, chất độc đã lan đến ngực cậu, sắp đến gần trái tim.

"Không được rồi! Cho tôi biết ma chú đó! Cho tôi biết ma chú đó nhanh!" Phong Vũ Lam thật sự nóng lòng, gấp đến đứng không yên, cầm sách ma ngồi đến bên cạnh La Giản, dùng sức lay: "A Giản! Cậu tỉnh lại! Đừng ngủ! Ngủ là không tỉnh lại được nữa!"

Trên sách ma hiện ra một đoạn văn cực dài cực phức tạp, nhìn chuỗi dài kia thôi cũng đã thấy chóng mặt hoa mắt, nếu là bình thường, Phong Vũ Lam sẽ không học ma chú phức tạp như vậy, nhưng bây giờ hắn không lo được nhiều chuyện như thế, một tay đặt trên vai La Giản, vừa đọc theo từng chữ trên sách ma, hắn ép bản thân phải bình tĩnh không được đọc sai bất kỳ âm tiết nào, ma chú là sức mạnh của ngôn ngữ, phát ám chính xác ý chí vững vàng, hiệu quả càng tốt.

Thế nhưng Phong Vũ Lam đã quá đề cao bản thân, dù hắn có đọc đoạn ma chú kia bao nhiêu lần, đầu óc cũng choáng váng, tinh thần thực tiêu hao một lượng lớn, chất độc vẫn đang lan rộng khắp cơ thể La Giản, tuy tốc độ có chậm lại một chút, nhưng chậm lại cũng không được gì.

"Sao không có tác dụng?!" Phong Vũ Lam không hiểu, hắn chất vấn sách ma, sách ma trung thực cho cậu một đáp án.

Đây là ma chú cao cấp, với sực mạnh của cậu lúc này thì không thể sử dụng, nhiều lắm thì có thể làm giảm tốc độ lây lan của độc tố mà thôi.Không nói đến việc này, cậu nhìn tình trạng của mình đi!

"Tình trạng của tôi?" Phong Vũ Lam ngạc nhiên, cúi đầu nhìn cánh tay bị thương của mình, vừa rồi hắn quá số ruột nên không chú ý, chất độc trên tay hắn cũng đang lan ra, tốc độ rất nhanh! Lúc này đã lan đến vai, toàn bộ cánh tay phải đã biến thành màu đen!

Phong Vũ Lam đột nhiên cảm giác choáng váng, đầu rất nặng, tay chân mất sức, lập tức ngã xuống đất, hắn không biết vẻ mặt lúc này của mình cũng giống như La Giản vậy, mặt dại ra, lơ ngơ không biết gì.

Thế nhưng sách ma vẫn đang liên tục lật sang trang:

Tỉnh táo lại nào! Sử dụng ma chú cho bản thân một lần! Tất cả ma chú có tính phụ trợ có hiệu quả gấp đôi khi dùng lên bản thân!

"A……" Phong Vũ Lam cũng biết điểm này, nhưng hiệu quả mạnh gấp đôi thì làm được gì? Cũng chỉ có thể làm chậm tốc độ chất độc lây lan mà thôi, nhưng dù thế, khát vọng sống sót khiến Phong Vũ Lam không thể bỏ cuộc.

Chỉ là, Phong Vũ Lam quỳ trên mặt đất chậm rãi vươn tay, muốn chạm đến sách ma, nhưng được một nửa, hắn không còn sức nhúc nhích nữa, cũng không thể phát ra âm thanh, tầm mắt trở nên mơ hồ, chỉ kịp nói một câu cuối cùng: "Thật…… thật sự…… không được……"

Bên trong con đường hầm tối tăm, hai người cứ bất động như vậy, một người xụi lơ dựa vào vách tường, một người quỳ rạp trên mặt đất, thời gian từng giây trôi qua, chất độc đáng sợ đã lây lan ra toàn thân, đúng lúc này, cánh tay La Giản nhúc nhích…… à không, phải nói là con rắn quấn trên tay cậu chuyển động.

Nói đến con rắn này cũng rất thú vị, từ khi kẻ truy sát đưa nó cho La Giản, nó gần như đều quấn trên tay cậu không chịu xuống, dù ăn uống tắm rửa hay đi vệ sinh, may mà con rắn này không lớn, vừa nhỏ vừa dài, La Giản dùng tay áo che lại thì không ai nhìn thấy.

Lúc đầu La Giản còn thử đút cho nó ăn vài thứ, nhưng sau đó phát hiện nó hoàn toàn không ăn bất cứ thứ gì, ngược lại rất hay cắn lên tay La Giản, cứ như đang hút máu. Bình thường con rắn này không hề nhúc nhích, dù có làm như thế nào nó cũng không động đậy, hai mắt nhắm chặt như đang ngủ đông.

Thế nhưng lúc này nó đang di chuyển, trong tình trạng La Giản và Phong Vũ Lam đã mất đi ý thức, con rắn nhỏ dài có hoa văn trắng đen bò ra, theo cánh tay La Giản bò lên vai, chiếc lưỡi rắn le ra quấn quanh cổ cậu, miệng há to để lộ hai chiếc rắn nhọn, cắn thật mạnh lên cổ La Giản.

Một lát sau, chất độc màu đen trên người La Giản nhanh chóng biến mật. Nhưng La Giản vẫn chưa tỉnh, con rắn nhỏ lại bò khỏi người La Giản đến bên cạnh Phong Vũ Lam, cũng quấn cổ, cũng cắn mạnh lên đó như vậy.

Cắn xong nó mới vừa lòng bò xuống, phần bụng phồng lên như được ăn no, thậm chí nó còn ợ hơi lên, sau đó lại bò về trên cánh tay La Giản, tiếp tục ngủ.

59. Chương 59: Mai Cốt Chi Địa (5)

"A, may mắn thật, ở đây có hai người."

Trong lúc La Giản và Phong Vũ Lam nằm hôn mê trong đường hầm, đột nhiên có một người đàn ông xuất hiện.

Đúng vậy, đó là người đàn ông trong đội đối thủ. Hắn trang điểm trông thật quái dị, tóc xoăn tự nhiên dài đến eo, trên mặt vẽ mấy hình kỳ quái, mặt trát đầy phấn, môi thì đỏ tươi, chiếc mũi hồng hồng, cứ như một tên hề. Gương mặt và hình dáng không giống người Châu Á, cũng có thể là con lai, trên đầu đội chiếc mũ cao, nhưng lại rách nát.

Trang phục của hắn cũng rất rách rưới, áo khoác dày lũng vài cái lỗ, quần cũng chẳng còn nguyên vẹn, trên bắp chân được quấn vải đen, đáng chú ý nhất là, hắn đi chân trần, không mang giày.

Chúng ta tạm thời sẽ gọi khách không mời này là 'Chú Hề', bởi vì hắn đang giả trang như một tên hề, đương nhiên hắn chẳng có thiện ý gì đâu, nhìn hai người dưới đất như hai miếng thịt mỡ.

Về phần vì sao Chú Hề xuất hiện ở đây? Vậy thì kể ra rất dài dòng. Trong chiến trường, khi mật thất đưa người chơi vào, trăm phần trăm sẽ tách mọi người ra, mỗi người một nơi, mật thất sẽ chọn những nơi khác nhau mà đưa vào.

Nếu bạn may mắn, nơi gần nhất sẽ là đội viên của mình. Nhưng nếu bạn xui xẻo lắm lắm, thì sẽ bị ném vào vòng vây của địch, đương nhiên tình huống này cũng rất hiếm thấy, chung quy 'ý thức mật thất' cũng rất nhân từ, nó sẽ không đưa mọi người vào đường chết đâu, trong bất cứ lúc nào, nó cũng sẽ để lại một ô cửa sổ cho bạn.

Hình như Chú Hề có hơi xui xẻo, hắn vừa tỉnh lại không lâu, đang lang thang trong mộ huyệt, vô tình đi vào một gian mộ thất, sau khi mở nắp quan tài, phát hiện bên trong có một người, có vẻ là kẻ địch. Lúc ấy chú hề cảm thấy mình rất may mắn, bởi vì gã phát hiện kẻ địch còn chưa tỉnh lại, trên vách quan tài còn dán mảnh giấy của mật thất, Chú Hề nhanh chóng quyết định cầm lấy vũ khí chuẩn bị giết chết kẻ địch……

Nhưng dao còn chưa xuống, kẻ địch đột nhiên mở mắt, một thanh đao dài không biết từ đâu xuất hiện kề cổ Chú Hề, chỉ thiếu một chút thì đầu của hắn đã mất.

Nhưng Chú Hề cũng đâu phải gà mờ mới đến, đương nhiên sẽ không vì chuyện thế này mà khẩn trương, hắn chỉ cần bình tĩnh chiến đấu, giết chế kẻ địch, dành được phần thưởng. Chỉ là không ngờ đến việc, đối phương còn bình tĩnh hơn cả hắn.

Chú Hề nhanh chóng nhận ra mình đánh không lại kẻ địch trong quan tài này, thực lực của đối phương bỏ xa hắn, vì thế hắn nhanh chóng thay đổi chiến lược, sở trường của hắn là chạy trốn, rất nhiều người chơi có sở trường này không hẹn mà nhận ra rằng, trong mật thất trốn thoát mới là lựa chọn chính xác nhất.

Chú Hề đã thành công, di chuyển xung quanh mộ huyệt phức tạp đã cắt đuôi được kẻ địch, thế nhưng chờ lúc hắn nhận ra, hắn đã đi vào trong một kết giới nhỏ, có vẻ là một cơ quan khi xây mộ, dựa theo cách nói của người cổ đại, kết giới này còn được gọi là 'Trận'.

Vì phá giải trận pháp, Chú Hề nhanh chóng tìm đến tâm trận, ở một bên hồ nước, thế nhưng năm bình gốm đã bị mở ra, trong đó có một cái còn bị vỡ, chỉ có thể giết chết con quái vật đã chạy trốn, mới có thể phá trận.

Trong lúc đang tìm quái vật, Chú Hề cứ vậy tìm thấy hai tên gà mờ nằm ngất dưới mặt đất.

Lúc này Chú Hề cảnh giác hơn nhiều, vì để không lặp lại bi kịch trước đó, hắn lấy một cây gậy trúc thật dài, chọt chọt vào La Giản. La Giản đáng thương bị trúng kịch độc, tuy chất độc đã bị rắn nhỏ cậu nuôi hút sạch, nhưng cơ thể và thần kinh đã bị tê liệt khiến cậu không thể tỉnh ngay được, cho dù có người cầm gậy chọt, cậu cũng không có phản ứng.

Chú Hề liếm đôi môi đỏ tươi của mình, cảm thấy có lẽ đây là may mắn, hắn rút dao ra, quyết tâm phải làm thịt hai con dê béo này.

Chú Hề từng là bác sĩ ngoại khoa, không thể không nói bác sĩ ngoại khoa này tuy công việc là cứu sống người, nhưng cũng máu lạnh hơn người bình thường rất nhiều, chung quy cả ngày cầm dao cắt lên người người khác, không cẩn thận có thể giết chết một người, giác ngộ sát sinh so với người thường rất cao.

Vì thế vũ khí mật thất cho chú hề là một con dao giải phẫu, rất phù hợp với bản tính của hắn.

Nhưng cũng đã nói, chú hề là một gã khá xui xẻo, hắn ngồi cạnh La Giản, vừa giơ cao dao giải phẫu chuẩn bị cắt lên động mạch chủ trên cổ cậu, thì sau lưng vang lên một giọng nói, lạnh lùng đến hắn sởn cả tóc gáy.

"Mày thích máu không?" Đoạn Ly yên lặng xuất hiện sau lưng Chú Hề, không một tiếng động, xuất quỷ nhập thần còn hơn cả mấy con ma, Đoạn Ly khoát một tay lên vai chú hề, làm hắn sợ đến mức cả người run rẩy.

Kinh ngạc chỉ trong chớp mắt, người chơi lão luyện có thần kinh rất vững vàng, bọn có đều có ý niệm sống sót mãnh liệt, mà trong mật thất, hơn thua ở nhau chính là ý chí của ai kiên định hơn, ai có thể làm tinh thần đối phương tan rã trước?

"Xem ra tao không thể bỏ mày lại nhỉ." Chú hề vuốt mũ, kéo vàng nón xuống thấp, che khuất nửa khuôn mặt dưới bóng tối, quay đầu nhìn Đoạn Ly mỉm cười, trên mặt hắn trang điểm như tên hề, khi cười lên nhìn như khóe môi rách ra kéo lên đến mang tai, hiệu quả về thị giác tuyệt đối đáng sợ!

Nhưng nếu so xem ai đáng sợ hơn, Đoạn Ly chắc chắn không thua kém kẻ nào, mỗi khi chiến đấu gã có thói quen đeo mặt nạ, bởi vì mặt bị hủy, nên hắn đeo rất nhiều loại mặt nạ khác nhau, như mặt quỷ dữ tợn, hồ ly gian xảo, chim ưng sắc bén, hoặc là

… một chiếc mặt nạ trắng không có ngũ quan.

Vừa quay đầu lại nhìn thấy một gương mặt không mắt không mũi, chú hề thật sự đã hoảng sợ, theo bản năng ném đao giải phẫu ra, dao phẫu thuật của hắn cũng có thế lấy để phi, còn có kỹ năng tự động thu về, nói cách khác hắn có thể phi dao vô hạn, nhất là… hắn có rất nhiều cách dùng dao.

Đoàn Ly hoàn toàn không để công kích của hắn vào mắt, thanh đao dài trong tay xoay chuyển ngăn chặn tất cả dao phi, tên hề cũng biết mình đánh không lại đối phương, suy nghĩ nhanh chóng nảy ra một ý, đột nhiên cười dữ tợn chụp lấy cánh tay La Giản che cho mình.

"Đây là đồng đội của mày đúng không?" Chú Hề siết chặt cổ La Giản, cười dữ tợn trừng mắt nhìn Đoạn Ly: "Chúng ta giao dịch công bằng nhé, mày để tao đi, tao thả nó ra, thế nào?"

Đoàn Ly cười lạnh, từng bước đi về phía Chú Hề, giọng nói dưới mặt nạ cực kỳ lãnh đạm: "Thật ra mày cũng có thể chọn giết nó."

Lòng Chú Hề chùng xuống, đột nhiên cảm thấy hoảng loạn, hắn nhịn không được lùi về phía sau một bước, cố gắng bình tĩnh: "Nó không phải là đồng đội của mày sao?"

"Mày biết không?" Đoạn Ly đáp lời: "Trước kia tao ở trong mật thất có một biệt danh rất nổi tiếng, người khác gọi tao là Người Không Mặt, bởi vì tao luôn đeo mặt nạ nên không ai biết tao là ai, đương nhiên nguyên nhân chủ yếu chính là, tao thích lẻn vào một số đội ngũ, thu hoạch lòng tin của đội viên, sau đó đâm sau lưng họ, ai cũng không thấy gương mặt thật của tao, nên bọn chúng mới gọi tao là Người Không Mặt."

Đoàn Ly mở tay ra, nhìn chú hề: "Mày nghĩ, tao như vậy, sẽ quan tâm cái gọi là tính mạng của đồng đội à?"

Đoàn Ly nói xong, rút trường đao ra, sau lời uy hiếp này, Chú Hề càng thấy nặng lòng, tệ nhất chính là, hình như Chú Hề đã từng nghe qua cái tên 'Người Không Mặt', còn biết được từ miệng của đội trưởng, trong tay hắn là La Giản đang hôn mê, nên chú hề phải dùng hết sức để nâng cậu, cho dù lấy làm bia đỡ cũng rất trói buộc.

Trong lúc đang do dự, Đoạn Ly đã rút đao đâm đến, hoàn toàn không quan tâm đến La Giản mà đâm vào Chú Hề, Chú Hề nhìn thôi đã hiểu, tên biến thái đáng sợ này thật sự muốn đâm hắn cùng đồng đội của mình! Tính đâm xuyên cả hai!

Chú Hề sợ đến mức ném La Giản đi, xoay người mở kỹ năng chạy trốn đặc biệt, một bước đã cách mấy mét, sau đó biến mất trong bóng tối, Đoạn Ly cũng lười đuổi theo, cúi đầu nhìn La Giản đang ngã trên

người mình, động tác kia gã làm chỉ để hù Chú Hề mà thôi, đương nhiên sẽ không đâm trúng La Giản.

Đoàn Ly bĩu môi, nhấc La Giản lên để cậu nằm dưới đất. Sau đó đi đến bên cạnh Phong Vũ Lam, đối xử hoàn toàn khác biệt, ôm A Lam lên như công chúa, sau đó đặt mông ngồi xuống đất để hắn không nằm dưới đất lạnh, cảm thấy không yên tâm, bắt đầu kiểm tra cơ thể cho Phong Vũ Lam, khụ khụ, thật ra là lấy tay mò vào quần áo sờ các kiểu.

Sau khi kiểm tra không có vấn đề gì, gã cảm thấy nơi tối tăm này không thể ở lâu, lại nhìn La Giản ngã nhào ở bên cạnh, một tay gã vắt Phong Vũ Lam lên vai, một tay móc La Giản quanh eo, nghênh ngang đi trong đường hầm, một mình Đoạn Ly khiêng hai người đàn ông cao 1m7 nặng trên dưới sáu bảy mươi ký mà thoải mái đến muốn chết.

Thật ra Đoạn Ly không hiểu rõ cấu tạo của mộ thất, nhưng gã lại cực kỳ rành rọt về trận pháp, vũ khí của gã là một thanh đường đao thời cổ, có nghĩa là mật thất định vị gã như một hiệp khách ngày xa xưa vậy, bởi vì mỗi lần trải qua một mật thất, những phần thưởng Đoạn Ly nhận được toàn là tinh túy văn hóa cổ, tỷ như kỳ môn bát quái.

Nên gã đã học qua trận pháp, đao pháp, nội công, khinh công, nhưng lại am hiểu dùng độc, đam mê là tự nuôi một số thực vật lạ có độc, đương nhiên gã thích nhất là, giết người…… điểm này mật thất chỉ định thân phận hiệp khách cho gã hoàn toàn không phù hợp.

Nhưng Đoạn Ly là người rất lý trí, khi cần hắn có thể khống chế dục vọng của chính mình.

Tỷ như Phong Vũ Lam lúc này không chút đề phòng nằm trong lòng gã đây, gã không thú tính xé nát quần áo của vật nhỏ đáng thương này chà đạp hắn một trăm lần, tuy Đoạn Ly gã rất muốn làm vậy……

60. Chương 60: Mai Cốt Chi Địa (6)

Hôn mê hơn mười phút, La Giản là người đầu tiên tỉnh lại, mơ mơ màng màng ngồi dậy, sau đó liếc mắt liền thấy Đoạn Ly đặt Phong Vũ Lam nằm trong lòng, vừa xé tung quần áo vừa sờ vừa hôn, động tác hung hãn như thú dữ đang ăn thịt!

Hình ảnh đáng sợ ấy làm La Giản giật mình, bật người đứng dậy, phẫn nộ gầm lên với Đoạn Ly: “Anh dừng tay cho tôi!”

Đoạn Ly quay đầu nhìn La Giản, sắc mặt không tốt, cũng không nhiều lời, ngoan ngoãn đặt Phong Vũ Lam xuống, nhưng gã cũng không dễ dàng buông tha cho A Lam như vậy, lại nhanh chóng ôm chặt Phong Vũ Lam vào lòng, sau đó cảnh giác nhìn La Giản.

“Tuy rằng hai người đã ký kết cái khế ước cộng sinh chó má gì đó, nhưng điều này không có nghĩa A Lam là đồ vật thuộc quyền sở hữu của anh.” La Giản quyết định vì anh em nhà mình dành lại chút nhân quyền, cậu càng danh chính ngôn thuận nói với Đoạn Ly: “Tôi không biết trong lòng anh nghĩ gì, có ý đồ gì với A

Lam, tuy tôi rất không muốn, nhưng bây giờ chúng ta là một đội. Cho nên… mong anh, đặt A Lam ở vị trí ngang bằng, tôn trọng cậu ấy."

Đoạn Ly không trả lời La Giản, gã híp mắt nhìn cậu, đột nhiên vươn táy kéo chiếc mặt nạ trên đầu xuống, đặt lên mặt mình.

La Giản không biết Đoạn Ly nghe lọt tai hay không, mà cậu cũng không muốn nói đến tên khùng này, vì thế quay đầu quan sát hoàn cảnh của bản thân, một mộ thất nhỏ hẹp đặt tận ba chiếc quan tài lớn, không có vật bồi táng, trên tường có điêu khắc vài bức hình kỳ quái, còn là tranh liên hoàn, tựa như đang kể lại một câu chuyện. Nhưng La Giản thật sự xem không hiểu, những bức tranh này quá trừu tượng.

"Tôi không nghiên cứu nhiều về mộ huyệt, nhưng nơi này ắt hẳn là phòng bồi táng." Lúc này, Đoạn Ly đột nhiên lên tiếng, giọng nói cổ hủ máy móc. Vì ấn tượng của La Giản về gã không quá tốt, Đoạn Ly không cho cậu chút cảm giác về sự tín nhiệm, đành hỏi: "Sao anh biết?"

"Tôi đã mở quan tài ra xem, ba người chết là bị ép buộc đưa vào, trước khi chết còn liều mạng giãy dụa." Đoạn Ly ôm A Lam lùi vào góc phòng, lâu lâu lại sờ tóc hắn, vẻ mặt vui vẻ, như đang đùa ngịch một món đồ chơi.

La Giản đi đến cạnh quan tài, phát hiện quả thật nắp quan tài đã bị mở ra, vừa vặn để lộ phần đầu, thi thể đã là một bộ xương trắng, cách chết rất vặn vẹo, tay chân áp vào nắp quan tài như muốn đẩy nó ra. Cả ba chiếc đều như thế, người bên trong toàn bộ chết không nhắm mắt.

"Mấy chuyện bồi táng thế này… thật là tàn nhẫn." La Giản cảm thấy thật đáng buồn, tiếc nuối thở dài.

"Chỉ như vậy cậu đã thấy tàn nhẫn?" Gà mờ à, chuyện tàn nhẫn hơn cậu còn chưa thấy đâu." Đoạn Ly mỉa mai. Vì đeo mặt nạ nên La Giản không thấy được vẻ mặt của gã, nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra Đoạn Ly khinh thường như thế nào, La Giản không muốn đấu võ mồm với gã, cũng lười nói chuyện, cậu tiếp tục đi vòng quanh mộ thất.

Sau đó La Giản phát hiện gian mộ thất này không có cửa ra vào, bốn phía đều là vách tường bằng phẳng, cậu đành phải hỏi Đoạn Ly: "Chúng ta vào đây bằng cách nào? "

"Tôi mang hai người vào." Đoạn Ly tiếp tục đùa nghịch A Lam.

"Ý tôi là… đường ra vào ở đâu?" La Giản nhớ trước đó mình đang ở trong con đường hầm dù đi thế nào cũng không đến đích: "Chúng tôi làm thế nào ra khỏi con đường kia? "

"Đương nhiên cũng là tôi đưa hai người ra." Đoạn Ly tựa như không kiên nhẫn khi La Giản cứ đặt câu hỏi, nói rằng: "Cậu đừng đi lung tung nữa, cứ ở đây nghỉ ngơi một lát, không phải cậu đang bị thương sao?"

Lúc này La Giản mới cảm nhận được đau đớn trên vai, cậu tìm một nơi ngồi xuống, kiểm tra miệng vết

thương, điều khiến cậu cảm thấy lạ chính là cậu nhớ rõ con quái vật kia có độc, sau khi bị cào trúng, độc phát tán nên không thể nào nhúc nhích, nhưng bây giờ trừ cảm giác đau nhức trên vai, thì cơ thể không có gì khác thường.

Chẳng lẽ là Đoạn Ly cứu bọn họ? La Giản nhịn không được ngẩng đầu nhìn thoáng qua Đoạn Ly ngồi cách đó không xa, Đoạn Ly căn bản không thèm dòm tới La Giản, cứ luôn đùa giỡn với A Lam, A Lam ngủ rất sâu, cuộn mình trong lòng Đoạn Ly, không biết có phải do bản năng hay không, hai tay vòng qua ôm lấy thắt lưng của gã.

La Giản nhíu mày, cũng không hỏi có phải do Đoạn Ly giải độc hay không. La Giản quyết định đi vào không gian tuỳ thân để lấy ít đồ trị thương, tuy Đoạn Ly cũng ở đây, nhưng La Giản lười phải đề phòng, lấy chiếc gương ra rồi đi vào không gian.

Ngoài đự đoán đó chính là, Đoạn Ly thấy La Giản đột nhiên biến mất cũng không ngạc nhiên, chỉ cười mỉa mai: "Đúng là đồ gà mờ."

Một lát sau La Giản trở lại, còn cầm theo một cái ba lô lớn, bên trong chứa một ít vật trị thương, thức ăn và nước. Cậu định sẽ băng bó vết thương trên vai trước, nhưng nhớ đến vết thương trên tay A Lam, nên cầm theo băng gạc chầm chậm đi đến trước mặt Đoạn Ly.

Đoạn Ly ngẩng đầu nhìn thoáng qua La Giản. Trong lòng La Giản hơi mất tự nhiên, chỉ cần nghĩ đến khả năng sẽ gặp tên biến thái đáng ghét ở mỗi mật thất sau này, La Giản đã cảm thấy cực kỳ khó chịu, nhất là khi A Lam nhà cậu nằm trong tay gã. Quả thật giống như bị người khác nắm phải nhược điểm, La Giản hận không thể một phát bắn chết gã.

"Tôi nói cậu…" Lúc này Đoạn Ly đột nhiên mở miệng, nghiêng đầu nói: "Gà mờ, những thứ như không gian tùy thân, trừ khi là ở trước mặt những đội viên cậu tuyệt đối tin tưởng, thì tốt nhất không nên sử dụng trước mặt người khác, thứ này không phải vật buộc định trong trò chơi, chỉ cần nắm giữ được đạo cụ và khẩu lệnh, bất kì kẻ nào cũng có thể dễ dàng từ trên người cậu có được nó."

Lời Đoạn Ly nói khiến La Giản ngây ra một lúc, hỏi: "Anh cũng biết… không gian tùy thân?"

"Có gì mà không biết? Những người chơi lâu năm gần như ai cũng có một cái, cũng có một số người có rất nhiều. Đương nhiên, tôi cũng có." Đoạn Ly đột nhiên đưa tay trái của gã ra, trên ngón trỏ có mang một chiếc nhẫn mặt phỉ thủy lướt qua mặt La Giản.

La Giản đột nhiên cảm thấy buồn cười, cậu cứ nghĩ bản thân có một không gian tùy thân đã là chuyện khác người. Nhưng nghĩ kỹ lại, cậu có thể lấy được nó từ mật thất, thì người khác tự nhiên cũng có thể đạt được.

"Được rồi, cảm ơn anh đã nhắc nhở." La Giản vô lực lắc đầu, ngồi xuống nhìn Đoạn Ly: "Anh còn muốn ôm đến khi nào? Có thể trả A Lam lại cho tôi không?"

"Việc băng bó cứ giao cho tôi." Đoạn Ly bỏ ngoài tai lời La Giản nói, trực tiếp cướp băng gạc từ tay La Giản, sau đó cầm bàn tay bé nhỏ của A Lam tự băng bó, động tác của gã thuần thục đến mức quấn tay Phong Vũ Lam thành cái bánh chưng. Sau đó không lâu A Lam tỉnh lại.

A Lam mơ hồ tỉnh dậy, vừa mở mắt thì nhìn thấy Đoạn Ly, chưa kịp suy nghĩ đã ôm lấy lưng gã cọ cọ, nhưng bàn tay bị bao thành cục như vậy, hành động không tiện, A Lam cau mày nhìn tay mình, lẩm bẩm: "Kỹ thuật của ai rách nát đến mức có thể bó thành cái dạng này vậy."

Đoạn Ly đen mặt. Lúc này lại thấy La Giản cười mỉa mình, Đoạn Ly lập tức trừng mắt nhìn La Giản, La Giản không thèm nhìn gã, đỡ Phong Vũ Lam đến bên cạnh, A Lam ngoan ngoãn rời khỏi vòng tay Đoạn Ly nhào vào lòng La Giản.

"Ngoan, tớ băng bó lại cho cậu." Mặc dù trên vai La Giản cũng có vết thương, nhưng thể chất của cậu tốt hơn nhiều, thương lành cũng nhanh, không cảm thấy hành động bất tiện, nhanh nhẹn tháo cái bánh chưng trên tay Phong Vũ Lam, sau đó dùng băng gạc mới, băng bó cẩn thận từ lòng bàn tay đến mu bàn tay.

Kỹ thuật sơ cứu của La Giản thật ra là do mẹ cậu dạy, tổ tiên của mẹ La Giản là một thế gia trung y, các loại thuốc trung y La Giản cũng có thể nhận ra được một phần, chỉ tiếc kỹ thuật này đến đời sau đã dần tuyệt tích, học nhiều thế nào cũng chỉ có vậy, lúc còn đi học La Giản muốn vào đại học Y, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân mà buông bỏ.

Sau khi La Giản băng bó cho Phong Vũ Lam xong, A Lam vừa định quan sát kỹ thuật băng bó siêu thần của La Giản, đột nhiên Đoạn Ly ở phía sau vươn tay ôm Phong Vũ Lam đi, Phong Vũ Lam chớp mắt, cũng không giãy dụa, quay đầu nhìn khắp nơi, hỏi: "Tôi ngủ bao lâu rồi?"

"Khoảng nửa tiếng." Đoạn Ly trả lời: "Từ lúc tôi đưa hai cậu đến đây."

"Được rồi… Như vậy à." Phong Vũ Lam quay đầu nhìn La Giản: "Đội trưởng đại nhân, cậu xác định bước tiếp theo nên làm gì chưa?"

"Đội trưởng…? Tớ?" La Giản chỉ vào chính mình.

"Không phải cậu thì còn ai?"

"Chờ chút… Đội trưởng xác định như thế nào vậy?" La Giản nhớ đến lời Boss đã từng nói, khi tổ đội đủ năm người sẽ mở ra đoàn chiến, đội trưởng sẽ được quyết định từ các thành viên, chỉ cần có hơn ba người nhận định chức đội trưởng, mật thất sẽ ngầm thừa nhận người đó là đội trưởng, không cần đưa yêu cầu lên, mật thất sẽ trực tiếp giao quyền hạn cho người đó.

"Ai bảo cậu là người dẫn đầu đội ngũ này chứ? Cho nên tớ cảm thấy cậu chính là đội trưởng." Phong Vũ Lam xòe tay, trốn tránh trách nhiệm.

"Chuyện này rõ ràng không khoa học được chứ, tớ vốn đâu có cố ý mời cậu trở thành người chơi." La Giản cực kỳ vô tội.

"Nói vậy là, cậu muốn Đoạn Ly làm đội trưởng à?" Phong Vũ Lam nằm trong lòng Đoạn Ly khều khều cằm gã.

"Không! Tớ kiên quyết không đồng ý!" La Giản lập tức từ chối.

"Vậy thì đúng rồi, chuyện này không phải đơn giản rồi sao?" A Lam giãn cơ thể.

"Được rồi, tớ có thể đề xuất mệnh lệnh đầu tiên của đội trưởng được chưa?" La Giản nhíu mày trừng Đoạn Ly: "Đoạn Ly, anh thả cậu ấy ra! Ôm ấp vậy hoài ra cái gì? A Lam nhà tôi không phải là đồ chơi của anh!"

61. Chương 61: Mai Cốt Chi Địa (7)

"Bây giờ chúng ta không cần suy đoán lung tung, chỉ cần xác định hai việc chính. Thứ nhất đó là theo manh mối tìm chủ ngôi mộ, thứ hai là tìm thành viên vừa gia nhập đội." La Giản vuốt cằm, liếc sang Đoạn Ly, nói với hắn: "Sau khi anh tỉnh lại cũng có giấy thông báo phải không? Có thể cho tôi xem không?

Đoạn Ly nhìn La Giản, phẩy tay vứt một mảnh giấy in hoa lại, La Giản nhận lấy, nội dung cũng tựa tựa nhau, nhưng vẫn khác nhau không ít, ít ra lúc này La Giản đã hiểu ra nguyên nhân vì sao không đủ số người mà lại mở ra đội chiến.

"Kính chào Đoạn Ly tiên sinh." La Giản vừa xem vừa đọc, khóe miệng kéo ra một nụ cười mỉa mai: "Chào mừng anh đến với chiến trường mật thất, hoan nghênh anh lần nữa trở thành người chơi. Bởi vì thực lực của anh quá chênh lệch, mật thất quyết định áp dụng cách thức cực đoan để nâng cao thực lực của cả đội. Sau trận đội chiến này các ngài sẽ nhận được một phần thưởng lớn, nhưng có thể trở thành người chiến thắng hay không, phải xem vào tạo hóa của bản thân.

La Giản dùng tay bắn mảnh giấy đi, ánh mắt dừng lại trên người Đoạn Ly: "Xem ra nguyên nhân chúng ta mở đội chiến là do anh."

Đoạn Ly cũng cười: "Không không không, không chỉ mình tôi, còn do vị 'Thiên Khải giả' kia nữa."

"Anh biết 'Thiên Khải giả' là gì không?" La Giản thoáng nhíu mày, xem ra có thể lấy được nhiều thông tin có ích từ Đoạn Ly.

"Đương nhiên, bởi vì tôi... Cũng đã từng là một — 'Thiên Khải giả'." Đoạn Ly nói đến đó, hình như nhớ ra gì đó, trong giọng nói lộ ra vẻ tiếc nuối: "Thiên Khải giả là một danh hiệu dành cho những người chơi cực mạnh, chỉ cần thực lực đạt đến một đỉnh cao nhất định, được mật thất tán thành, có thể nhận được danh hiệu này."

"Cực mạnh?" La Giản và Phong Vũ Lam đồng thanh, nói xong hai người đều dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn Đoạn Ly.

Đoạn Ly bất đắc dĩ phất tay: "Đó là ánh mắt gì thế? Cho dù là hiện tại, ở khoảnh khắc tôi trở thành người chơi trở về mật thất, mật thất cũng sẽ trả lại danh hiệu 'Thiên Khải giả' cho tôi, nói cách khác, trong đội ngũ của chúng ta, có đến hai 'Thiên Khải giả'. Điều này cũng là nguyên nhân vì sao nhân số không đủ lại có thể mở đội chiến, bởi vì hai cậu tương đương với vật hy sinh, có hay không căn bản không khác nhau."

"Ôi đệt! Vật hy sinh! Chẳng phải chúng tôi là do anh liên lụy mới phải vào mật thất này sao?" La Giản nhất thời cảm thấy cuộc đời này vô vọng rồi, không còn tương lai gì cả.

"Không cần phải lo lắng đâu nhóm hi sinh." Đoạn Ly an ủi: "Trước đó tôi đã giao thủ với một người bên quân địch, hắn hoàn toàn không phải là đối thủ của tôi, nên tôi đã thử tính toán, tổng thực lực của quân địch ắt hẳn ngang hoặc cao hơn thực lực của hai Thiên Khải giả, về phần hai cậu thì cứ xem như không khí đi, vật hi sinh mà."

Cuối cùng Phong Vũ Lam cũng không thể nhịn được nữa, đen mặt trừng Đoạn Ly: "Cho dù là như thế, anh cũng không cần câu nào cũng châm chích chúng tôi là vật hi sinh chứ." Nói xong Phong Vũ Lam kéo mặt nạ Đoạn Ly lên, nắm mặt gã kéo ra hai bên.

Đoạn Ly không quan tâm hành động của Phong Vũ Lam, nhưng như vậy rất khó nói chuyện, gã bắt lấy hai tay A Lam, thuận tiện kéo vào lòng mình, sau đó nhìn La Giản cười đắc ý, La Giản giận đến mức muốn cầm đao lên chém cho nửa gương mặt còn lại bị hủy luôn.

Nhưng Đoạn Ly nhanh chóng nghiêm túc trở lại, nói với La Giản và Phong Vũ Lam: "Bây giờ tôi có một chuyện cực kỳ quan trọng cần phải nói, hai người phải nghe thật cẩn thận — bất luận là người chơi nào, một khi đã được nhận danh hiệu Thiên Khải giả, mật thất sẽ áp dụng hình thức địa ngục với người chơi này."

"Hình thức địa ngục? Đó là cái gì?" A Lam ngẩng đầu hỏi.

Đoạn Ly châm chước một lát, mới trả lời: "Sau khi trở thành Thiên Khải giả, mỗi một mật thất trải qua luôn là đội chiến, cho dù cậu lẻ loi một mình, cũng sẽ bị đưa vào một đội khác. Hơn nữa, nhất định sẽ có hai kẻ truy sát đuổi giết cậu, nếu như cậu có thể thoải mái trốn thoát, con số này còn sẽ tăng lên."

Vừa dứt lời, La Giản và Phong Vũ Lam đều sợ hãi, La Giản hoảng sợ thốt lên: "Trời ạ, đây đâu chỉ là liên lụy, quả thật là muốn đẩy chúng tôi xuống địa ngục! Theo lời anh nói, trong đội chúng ta có hai Thiên Khải giả, vậy chẳng phải có bốn kẻ truy sát truy sát chúng ta sao?"

Vẻ mặt Đoạn Ly nghiêm trọng, đáp: "Nói đúng hơn thì không phải giết cậu, mà là đến giết tôi và tên thành viên mới đáng yêu tôi chưa gặp mặt kia nữa, bất quá hai cậu nhiều hay ít gì cũng sẽ bị liên lụy, chúng ta còn phải phân tâm đối phó quân địch, nên tôi chỉ có thể nói, tình cảnh hiện tại của chúng ta cực kỳ nguy hiểm."

La Giản không kìm lòng được cắn môi, kích động đứng lên. Hiển nhiên suy nghĩ của cậu đang rất hỗn loạn, nhưng cậu ép bản thân phải tỉnh táo lại, nói: "Vậy tôi muốn hỏi anh một vấn đề."

"Có thể, hỏi đi.".

"Thiên Khải giả bị động mở ra hình thức địa ngục, chắc không phải luôn như thế chứ?"

"Sẽ không, qua khoảng ba trận đội chiến thì hình thức địa ngục sẽ chấm dứt." Đoạn Ly đáp: "Thật ra hình thức địa ngục là một loại khảo nghiệm dành cho Thiên Khải giả, khảo nghiệm xem người đó có năng lực nghênh đón thử luyện của mật thất cuối cùng hay không."

"Thử luyện mật thất cuối cùng?"

Đoạn Ly nở nụ cười, tựa như gã rất có dã tâm, đáp: "Có thể vĩnh viễn trở về hiện thực. Không cần phải trải qua mật thất, không cần tiếp tục ở lại không gian chó má này, đó là thử luyện mật thất cuối cùng. Chỉ cần thông qua cửa ải cuối cùng này, tôi có thể trở về hiện thực."

"Từ từ, ý của anh là, trước đó anh đã từng trải qua rồi sao?" La Giản đột nhiên nhớ đến chuyện Đoạn Ly gọi Hình Viêm là đội trưởng, La Giản như hiểu ra gì đó, không buông tha mà chất vấn: "Hình như tôi đã từng nghe anh nhắc đến, đội ngũ trước kia của anh bị diệt, chẳng lẽ là vì chuyện này…?"

Đoạn Ly trầm mặc một lúc lâu, gã hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Thật lâu trước kia, khi tôi còn là một người chơi, ở trong một đội ngũ cực kỳ không tệ, năm người bên trong đều là cao thủ, phải nói là… năm người, toàn bộ đều là Thiên Khải giả."

Đoạn Ly nhìn thoáng qua La Giản, cười cười: "Kẻ truy sát mà cậu biết, Hình Viêm, cũng chính là đội trưởng, lúc đó chúng tôi đang ở trong thời kỳ đỉnh cao, chúng tôi đã trải qua ba mật thất đội chiến, khi chuẩn bị nghênh đón khiêu chiến cuối cùng, chúng tôi thất bại, mật thất phái kẻ truy sát cuối cùng đến, mạnh mẽ đến cực kỳ đáng sợ, chúng tôi thất bại ngay tại trận chiến cuối, bởi vì tôi có đạo cụ đặc biệt nên may mắn thoát khỏi vận mệnh làm kẻ truy sát cho mật thất, nhưng tôi không thể nào trốn khỏi trừng phạt của thất bại, vì thế mà biến thành bộ dáng trước đó khi các cậu gặp tôi."

"Nếu là như vậy, anh cần gì phải ký kết khế ước cộng sinh với tôi?" Lúc này, Phong Vũ Lam đột nhiên mở miệng, hắn nhíu mày tránh né cái ôm của Đoạn Ly, tỏ vẻ bản thân không hiểu được: "Trở thành người chơi lần nữa không phải có khả năng lập lại vận mệnh lúc trước sao? Chẳng lẽ anh muốn đội ta bị diệt lần nữa? Chẳng lẽ, anh còn đạo cụ nào đó có thể lại trốn thoát cái chết?"

"Tôi không có."

"Vậy thì tại sao?"

Đoạn Ly nhìn thoáng qua La Giản, lại nhìn Phong Vũ Lam, nói rằng: "Nguyên nhân khiến tôi quyết định

trở lại làm người chơi, là nằm ở chỗ các cậu."

"Chúng tôi?" La Giản và Phong Vũ Lam cùng đồng thanh: "Giống như anh đã nói, chúng tôi chỉ là hai vật hi sinh mà thôi."

"Không, các cậu không biết là chuyện tốt."

Đoạn Ly tựa như không muốn nói tiếp, gã đứng lên, nói với hai người La Giản: "Thật ra hai cậu không cần lo lắng, bởi vì hai người là người chơi mới, nên các cậu không thể nào luôn cùng đội với Thiên Khải giả, hai người cũng không thể theo tôi tiến hành thử luyện cuối cùng, cho nên, có lẽ mật thất tiếp theo sẽ tách chúng ta ra, còn khế ước cộng sinh kia cũng theo đó mà giải trừ. Hai người có thể trở về mật thất trốn thoát bình thường như kịch bản, về phần tôi như thế nào, hai người không có liên quan."

Hình như Phong Vũ Lam càng không hiểu được, hắn đứng lên, giận dữ chất vấn Đoạn Ly: "Nói cách khác, tôi cũng chỉ là quân cờ tạm thời của anh, là ván cầu anh dùng để trở về mật thất đúng không?"

Đoạn Ly không nói gì, gã đưa tay sờ lên mặt nạ trên đầu, lần nữa kéo xuống, rồi mới đáp: "Không sai."

"Vậy… những gì anh nói với tôi, đều là nói nói chơi à?!" Phong Vũ Lam đột nhiên nổi giận, vươn tay kéo áo Đoạn Ly, tất cả xảy ra rất đột nhiên, quả thật không nói lý lẽ gì cả! Chính Phong Vũ Lam cũng từng mơ hồ đoán được, hắn biết mục đích của Đoạn Ly không giống bọn họ, một người chơi mới như nghé con mới sinh sao có thể lọt vào mắt gã?

Đoạn Ly cúi đầu nhìn A Lam, gã cúi sát mặt nhìn Phong Vũ Lam, ngay trước mặt La Giản hôn xuống! Hành động bất ngờ làm A Lam sợ đến mức không dám nhúc nhích, cũng làm La Giản ở bên cạnh sợ hãi, cho đến khi Đoạn Ly hôn xong buông tay ra, hai người còn chưa định thần lại.

"Chỉ có cái này là thật." Đoạn Ly nói như thế.

Trải qua một đoạn thời gian, tuy trong đội ngũ này tràn ngập nhân tố không an phận, nhưng ba người vẫn tạm thời sẽ cùng nhau xuất phát, bởi vì Đoạn Ly đề nghị, bọn họ quyết định đi tìm chủ mộ thất trước. Ba người rời khỏi căn phòng bồi táng tạm thời kia, bắt đầu đi vào mộ huyệt rắc rối phức tạp.

Dựa theo cách Đoạn Ly nói: "Chúng ta không biết tên thành viên mới kia là ai, có sức mạnh thế nào, nói không chừng hắn sẽ mang cho chúng ta nhiều phiền toái hơn, nên không cần lo cho hắn, trước tiên phải nắm giữ hết toàn bộ đạo cụ trong tay mới là chân lý."

Về cách nói của Đoạn Ly, La Giản cũng đồng ý, Phong Vũ Lam không có dị nghị, vì thế ba người cùng xuất phát, ngôi mộ này rất lớn địa hình thì phức tạp, không ai biết chủ ngôi mộ được chôn ở đâu, nhưng La Giản lại nhìn thấu một manh mối trên mảnh giấy của Đoạn Ly, bởi vì mặt trái viết như thế này:

Sau khi người cuối cùng bị bắt vào mộ làm vật bồi táng, toàn bộ tộc nhân của bộ lạc kia biến mất chỉ trong

một đêm, sau đó, vật đổi sao dời, đất rung núi chuyển, cửa mộ bị đá đổ phong kín, không ai đi vào, không người đi ra.

Ngụ ý của đoạn này khiến ta không khỏi suy đoán theo nhiều hướng, La Giản hỏi A Lam: "Dựa theo manh mối hiện nay, cậu thử suy nghĩ, chủ nhân của ngôi mộ này là ai?"

"Chẳng lẽ không phải những tộc trưởng đáng thương bị bắt trở thành cống phẩm rồi đưa vào mộ chôn sống sao?" A Lam cũng bắt đầu tự hỏi.

Đoạn Ly nói vào một câu: "Tôi cảm thấy, ý của La Giản là, ngôi mộ này, vì ai mà kiến tạo?"

A Lam hình như đã hiểu được, nhưng vẫn cảm thấy nghi hoặc: "Như vậy chúng ta thử suy nghĩ lại từ đầu đi, lúc đầu bộ lạc này thờ phụng một vị Thần Minh, còn cho rằng Thần Minh phụ thân trên người tộc trưởng, dâng tộc trưởng lên làm tế phẩm, nhưng câu chuyện này thật vô căn cứ, nếu Thần phụ thể trên người tộc trưởng, cần gì còn xem hắn như tế phẩm để chôn sống? Thật giống như bọn họ muốn Thần Minh của mình chết đi ấy?"

"Biết đâu bọn họ thờ phụng Tử Thần thì sao." Đoạn Ly lại chen vào.

La Giản nói ra ý của mình: "Tớ lại thấy ngược lại, không quan tâm bộ lạc chó má này thờ phụng thần gì, vì sao bọn họ muốn Thần của mình chết, thì ngôi mộ này, vẫn vì Thần mà kiến tạo."

"Mộ Thần." A Lam thì thầm.

Nhưng Phong Vũ Lam không biết, câu.nói của hắn, nhất thời làm ngôi mộ trở nên phức tạp và tràn đầy bí ẩn.

62. Chương 62: Mai Cốt Chi Địa (8)

Ba người La Giản vì tìm chủ mộ, bất giác đi khắp nơi trong mộ huyệt, để phòng lạc đường, cứ một đoạn đường bọn họ sẽ để lại dấu hiệu ở nơi bí mật, tỷ như dùng đao khắc một chữ thập trên vách tường khi đến ngã rẽ.

Có lúc nền đất bên dưới ngôi mộ sẽ phát ra tiếng động, La Giản và Đoạn Ly rất mẫn cảm với âm thanh này, bởi vì cảm quan của bọn họ linh mẫn, ngược lại Phong Vũ Lam không hề phát hiện, hỏi La Giản tiếng động đó như thế nào, La Giản đáp: "Âm thanh đó như tiếng khi cơ quan khởi động."

Trong mộ rất tối, chong đèn Phong Vũ Lam cầm trước đó đã không cẩn thận rơi mất, vì thế La Giản đành cầm đèn pin đi trước mở đường, bọn họ đi qua vài mộ thất, đều là phòng bồi táng, trong mỗi một phòng có hai cửa ngầm, một cửa mở ra để đi vào, sau đó từ một cửa ngầm khác đi vào trong một mộ thất khác, nhưng sau khi đi qua liên tục mấy mộ thất như vậy, La Giản phát hiện một dấu hiệu chữ thập mình đã để lại mười mấy phút trước trong góc phòng.

“Chúng ta lại đi lòng vòng.” La Giản nói với Đoạn Ly và Phong Vũ Lam, cậu hỏi Đoạn Ly: “Trước đó anh đã mang chúng tôi thoát khỏi con đường hầm kia như thế nào?”

“Đó là một trận pháp cổ xưa, nguyên lý cụ thể tôi có nói các cậu cũng không hiểu, nhưng tôi có học qua kỹ năng về phương diện này, với lại trận pháp đó cực kỳ dễ thoát, nên có thể phá giải.” Đoạn Ly nói như thế.

La Giản cẩn thận dùng từ, dò hỏi: “Vậy bây giờ thì sao? Chúng ta cũng đang ở trong trận pháp sao?”

Đoạn Ly không trả lời, gã đi quanh mộ thất, bọn họ thông qua cửa ngầm đi qua sáu mộ thất, sáu mộ thất giống nhau như đúc, cũng là ba cái quan tài, trên tường có tranh điêu khắc. Qua sáu mộ thất lại trở về nguyên điểm, trước đó ở trong đường hầm kia lại không giống vậy.

“Quả thật, chúng ta đã đi vào một trận pháp, xem ra ngôi mộ này bày rất nhiều trận.”

“Anh phá giải được không?”

“Không thể.” Đoạn Ly trả lời rõ ràng: “Trận được tạo thành từ rất nhiều nguyên tố giống nhau, như binh trận thời cổ đại, chính là từ một trăm một ngàn binh lính làm nguyên tố tạo thành trận địa, địch nhân rơi vào vòng vây sẽ bị tiêu diệt. Cùng một lý thuyết, chúng ta đang kẹt trong một ngũ hành trận, trừ khi hủy đi được một mắt trận, nếu không chúng ta sẽ bị nhốt ở đây mãi.”

“Ngũ hành gì đó… nghe cứ giống như ma pháp trận nhỉ.” Phong Vũ Lam nghe Đoạn Ly giải thích về tồn tại của trận pháp, nhưng hiển nhiên A Lam không có hứng thú về cái này, hắn cũng làm như Đoạn Ly đi một vòng quanh mộ thất, nhìn bức họa trên tường thật lâu, mới nói: “Mấy cái hình này, nhìn qua thật sự rất giống ma pháp trận.”

A Lam vừa nói thế, La Giản lập tức cảm thấy hứng thú về mấy bức họa khắc trên tường, cũng đi qua xem cùng Phong Vũ Lam, mấy bức họa này rất hỗn loạn, giống như đang kể lại một câu chuyện, ngẫu nhiên cũng sẽ tạo thành một trận đồ. Bức bích họa phức tạp này khiến cả ba người cảm thấy hứng thú, bắt đầu suy đoán hàm nghĩa bên trong.

“Câu chuyện này đang kể về một con quái vật, để tôi sắp xếp lại.” Ba người xem xong đoán ra được nội dung tương tự nhau, La Giản cụ thể lại một chút, bắt đầu kể lại câu chuyện mà bích họa muốn nói.

“Đầu tiên là bức bích họa này, miêu tả cảnh tượng vì đói khát mà chết rất nhiều người.” La Giản dùng tay vuốt ve vách tường, dựa theo trình tự mà kể, bức đầu tiên vẽ rất nhiều người gầy như que củi, nằm rạp dưới đất, ý muốn biểu đạt rất rõ ràng. Vẽ ra một đám người gầy như thân trúc, tuy được khắc rất trừu tượng.

“Bức họa thứ hai, vẽ một đứa trẻ bị vứt bỏ.” La Giản đi đến trước bức họa kế tiếp, đây là một đứa bé còn đang mặt tã lót, bên cạnh còn khắc một cánh rừng cực kỳ trừu tượng. Bích họa có hơi mờ, nhưng vẫn có thể nhìn ra.

“Bức họa thứ ba, là một đứa trẻ bị vứt bỏ và một… con thú dữ?”

“Con dã thú này vẽ không giống lắm, nhìn cơ thể thì giống sói, nhưng nhìn phần đầu, thì mặt mũi dữ tợn như quỷ quái.” Phong Vũ Lam đánh giá.

“Vậy cứ xem như bọn họ đang khắc một đứa bé bị vứt bỏ và một con quỷ dữ đi.” La Giản lại chỉ vào bích họa tiếp theo: “Hình như con quỷ này đã nhặt đứa bé kia, còn xem như con cái nuôi lớn, nên bức họa tiếp theo đã vẽ một thanh niên khoác da thú.”

“Nhưng mặt của thanh niên này cũng hung tợn như con quỷ kia.” Phong Vũ Lam lại nói: “Chẳng lẽ không phải con quỷ kia chiếm cứ thân thể đứa bé bị vứt bỏ, sau khi lớn lên biến thành nửa người nửa quỷ?”

“Cũng có khả năng này.” Đoạn Ly nói xen vào: “Các cậu ngẫm lại xem, khắc nên những bức bích họa này là người thời đại nào?”

“Cổ nhân.” La Giản và Phong Vũ Lam đồng thanh. Đây là ngôi mộ có từ xa xưa, có thể khắc người trong mộ, cũng chỉ có thể là cổ nhân, về phần triều đại nào, chúng ta tạm thời không cần phải phân tích.

Sau đó Đoạn Ly mỉm cười, tuy đeo mặt nạ không thể nhìn thấy nụ cười của gã, nhưng trong giọng nói lại mang theo ý cười: “Người xưa không có kỹ thuật khoa học, với những chuyện khó giải thích, bọn họ sẽ cho đó là yêu ma quỷ quái, thật ra câu chuyện này rất đơn giản, đứa bé bị vứt bỏ này được sói nuôi lớn, hai cậu nghĩ đi, đứa bé được thú dữ nuôi lớn sẽ có dạng gì?”

“Không biết nói.” La Giản đáp, nghĩ rồi lại nói: “Có khả năng sẽ học theo tiếng sói tru.”

“Cũng không đi đứng như người bình thường, đi bằng bốn chân như thú hoang, động tác nhanh nhẹn.” Phong Vũ Lam bổ sung: “Nói không chừng còn có răng nanh, lúc giết mồi sẽ dùng miệng cắn cổ.”

Đoạn Ly nói: “Đây là những điều các cậu có thể tưởng tượng ra, nhưng trong mắt cổ nhân, đó là một vật khó giải thích, bọn họ chỉ cảm thấy người này hung ác, cảm thấy hắn giống như quỷ ma, nên hình tượng khắc nên cũng giống quỷ.”

“Sau đó tai họa sập đến, bởi vì đói khát, con quỷ này bắt đầu ăn thịt người.” Đoạn Ly chỉ vào bức hoa tiếp theo, trên đó khắc một người mặt mũi dữ tợn cắn cổ một người khác.

“Mọi người đương nhiên sẽ thấy sợ hãi, bắt đầu vây bắt hắn.” Bức bích họa kế tiếp khắc rất nhiều người vây quanh con quỷ.

“Mọi người thành công bắt được, cột hắn vào cọc gỗ, chất củi lên muốn thiêu chết hắn.”

“Sau đó…” Hình như Đoạn Ly cũng cảm thấy khó hiểu, bởi vì bức họa đến đây thì kết thúc, bức họa cuối

cùng chỉ vẽ con quỷ kia bị trói trên cọc gỗ, người xung quanh cầm đuốc, nhưng con quỷ này có bị thiêu chết hay không, bức bích họa không có nói đến.

Trên vách tường trừ những bích họa kể lại câu chuyện, thì cũng chỉ có những hình tròn giống ma pháp trận đồ, tuy Phong Vũ Lam nói rất giống ma pháp trận, nhưng nhìn lâu, lại cảm thấy nó giống một loại đồ đằng.

"Câu chuyện trên tường không đầu không đuôi, hơn nữa..." La Giản lại nghĩ đến một khả năng, nói: "Có khi nào đây là câu chuyện của chủ mộ không, chẳng lẽ ngôi mộ này kiến tạo cho con quỷ này?"

"Nhưng manh mối trên mảnh giấy viết không phải thờ phụng Thần Minh gì đó sao? Một người rừng được sói nuôi lớn làm sao được thờ phụng như thần?" A Lam cau mày cũng nghĩ không ra, nhưng hắn lại cảm thấy hứng thú với trận đồ trên vách tường hơn, hắn lấy sách ma ra, không biết từ đâu moi ra một cây bút, dựa theo trận đồ trên tường vẽ xuống.

"Kỹ thuật vẽ của cậu từ lúc nào mà tốt đến vậy?" La Giản nhìn thấy hết cảnh này, cảm thấy thật lạ lùng, cậu nhớ từ nhỏ A Lam đã vẽ rất xấu, có thể vẽ vuông thành tròn cũng chỉ có mình hắn.

A Lam giơ sách ma lên: "Không phải kỹ thuật của tớ tốt, mà là kỹ thuật của cuốn sách này tốt nè."

A Lam nói xong, La Giản và Đoạn Ly đồng thời quay đầu, dùng một ánh mắt đầy thâm ý nhìn A Lam.

A Lam không hiểu gì. Nhưng hắn không để ý, tiếp tục vẽ. Sau đó ba người lại đi một vòng quanh sáu mộ thất, bọn họ phát hiện, mỗi một bài trí và bích họa gần như giống nhau như đúc, tuy chi tiết hơi lệch như nội dung không khác, với lại cho dù bọn họ di chuyển qua bao nhiêu lần, cũng không thể thoát khỏi trận pháp kì dị này.

"Còn chỗ nào, chúng ta chưa suy xét đến?" La Giản không tin không có đường ra, cố gắng suy nghĩ điểm giống nhau giữa sáu mộ thất. Nhưng nghĩ banh đầu cũng không nghĩ được, La Giản đành buông tha, quay đầu hỏi Đoạn Ly: "Rốt cuộc trước kia anh mang chúng tôi vào đây như thế nào? Thông qua cánh cửa kia sao?"

Đoạn Ly chỉ cào cửa ngầm trong mộ thất, nói: "Chính là cánh cửa này, nhưng đi ngược về từ cánh cửa này, chúng ta không quay về con đường hầm kia, ngược lại biến thành một mộ thất khác."

La Giản có chút không hiểu: "Ý của anh là, anh tìm được một cửa ngầm trên con đường hầm kia, đi vào chính là căn mộ thất này, nhưng muốn quay lại, đi ra đó không phải con đường hầm kia, mà biến thành một mộ thất như đúc.

"Cảm giác giống như căn phòng này luôn di chuyển vậy." A Lam còn đang nhìn chằm chằm vào trận đồ. Sau khi liên tục đi qua sáu mộ thất, lại quay về mộ thất đầu tiên, nhưng A Lam đã phát hiện ra một điểm kỳ quái.

"A Giản, trận pháp không giống nhau." Phong Vũ Lam đột nhiên vươn tay trận đồ trên bích họa.

"Chỗ nào không giống?"

"Không giống hình tớ đã vẽ." Phong Vũ Lam lấy sách ma ra, lật đến trang đã vẽ trận đồ, La Giản đến gần cẩn thận quan sát, lập tức phát hiện những nơi khác nhau, tuy hai hình vẽ tương tự, nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện trên đồ văn đã thay đổi.

"Chờ chút, trong đây có vấn đề!" La Giản như nghĩ ra đáp án, lập tức nhìn trận pháp khắc trên tường, trận đồ hình tròn hoàn toàn được khắc lên từ vũ khí sắc bén, nhưng vết khắc hằn hẳn vào bên trong, La Giản đưa tay ấn lên, phát hiện ngón tay của mình có thể luồn vào trong.

Không biết có phải trùng hợp hay không, năm ngón tay của La Giản có thể vói vào năm lỗ nhỏ trên trận đồ, La Giản do dự một lát, nhưng một khi đã làm thì phải làm đến cùng, cậu đưa tay vào, sau đó nắm chặt, thử chuyển động về bên trái, nhưng trận đồ kia cũng không có chuyển biến gì.

Vì thế La Giản thay đổi phương hướng, xoay qua bên phải, lúc này cậu lại thành công, xoay khoảng nửa vòng, mới trở lại trận đồ lúc đầu Phong Vũ Lam đã vẽ lại!

Sau đó La Giản Phong Vũ Lam Đoạn Ly, đồng thời nghe thấy tiếng cơ quan dưới lòng đất khởi động.

63. Chương 63: Mai Cốt Chi Địa (9)

Cơ quan khởi động chỉ mất một lúc, ba người kinh dị nhìn nhau, Đoạn Ly là người thứ nhất hành động, gã lập tức mở một cửa ngầm trong mộ thất, phía sau cửa đã không còn là căn phòng giống hệt như cũ nữa, mà là một con đường tối đen, sâu hun hút không biết sẽ thông đến đâu.

"Là cơ quan." Đoạn Ly bước ra ngoài, đi ra con đường kia, gã cầm đèn chiếu ra xa, căn bản không nhìn thấy đáy, ánh sáng đèn pin dội lên vách tường, sẽ thấy một số đế đèn, nhưng đèn đã tắt. Con đường này rõ ràng không giống con đường hầm trước đó.

"Không có nguy hiểm." Đoạn Ly kiểm tra bốn phía, xoay đầu lại ngồi bên cạnh cửa nhầm, bảo La Giản và Phong Vũ Lam nhanh chóng lại đây, La Giản đẩy Phong Vũ Lam, để hắn đi trước.

Cửa ngầm trong mộ thất này tương đối hẹp, chỉ đủ một người đi qua. Bởi vì cửa ngầm xây ở góc thấp, nên phải ngồi xuống mới ra được! Mỗi lần La Giản đi qua cửa ngầm đều yên lặng mắng chửi trong lòng, cũng không biết ý nghĩ của tên xây mộ thế nào, cố tình muốn thiết kế loại cửa ngầm phiền toái thế này.

Nhưng rất nhanh, La Giản đã biết này vì sao cửa ngầm phải thiết trí như vậy.

Ngay khi Phong Vũ Lam đi qua cửa ngầm, xoay người lại đón La Giản, La Giản vừa ngồi xuống… bỗng nhiên! Cậu lại nghe thấy tiếng cơ quan khởi động dưới lòng đất! Ngay đi tiếng động này xuất hiện, cửa ngầm đột nhiên rơi xuống! La Giản trừng mắt nhìn cửa ngầm đóng lại trước mặt mình, Phong Vũ Lam đối diện chỉ kịp gọi một tiếng La Giản, sau đó cửa ngầm cứ thế mà đóng lại.

La Giản hoàn toàn bị biến cố đột ngột này làm sợ đến ngớ người, cậu theo bản năng mở cửa ngầm ra, bên cạnh cửa ngầm có một cái nút giống công tắc, chỉ cần ấn một cái cửa ngầm sẽ mở, sau khi mọi người đi qua, lại nhấn vào thì nó sẽ đóng lại.

Nếu để đó không làm gì, sau mười mấy phút sẽ tự động đóng.

Nhưng La Giản chưa bao giờ gặp tình huống này, không ai chạm vào cơ quan cả, là cửa tự đóng! La Giản liều mạng ấn vào cái nút trên tường, muốn cửa ngầm mở ra, nhưng không biết chuyện gì đang xảy ra, cơ quan trên cửa ngầm rất chậm, La Giản có nhấn thế nào, cánh cửa vẫn đóng chặt, cho đến khi La Giản nghe tiếng cơ quan ngừng lại, cửa mới mở ra.

Nhưng mà, phía sau cánh cửa, không phải là Phong Vũ Lam và Đoạn Ly, cũng không thông đạo tối tăm vừa xuất hiện kia! Mà là một mộ thất khác, giống y đúc mộ thất La Giản đang đứng.

Giống như La Giản đã thấy, ba chiếc quan tài nằm song song, câu chuyện về ác quỷ được kể lại trên vách tường, La Giản đã hiểu, cậu lại trở về pháp trận đáng sợ kia. Mắc kẹt trong sáu căn mộ thất vô hạn tuần hoàn.

"Mẹ nó đã xảy ra chuyện gì thế này?" Lúc này đây La Giản đã có hơi hoảng sợ, cho dù cậu đã trải qua việc này ở những mật thất trước không ít, bởi vì bỗng nhiên chỉ còn lại một mình cậu, Đoạn Ly và A Lam không biết tung tích, trong mộ thất tối tăm chỉ có ba chiếc quan tài và bản thân cậu.

La Giản nuốt một ngụm nước bọt, cậu cảm thấy mình không thể ngồi chờ chết ở đây được, cậu nhớ đến tiếng động khi cơ quan khởi động quỷ dị trước đó, cửa ngầm mới bất ngờ đóng lại như vậy, La Giản nghĩ mãi cũng không biết chuyện gì đang xảy ra nữa.

La Giản đi đến cạnh những bức họa, nhìn trận đồ hình tròn ẩn chứa cơ quan kia. Lúc này La Giản mới phát hiện, trận đồ đã xoay ngược lại. Trước đó khi La Giản chuyển động trận đồ, sau cửa ngầm chính là con đường mới, không đến mấy phút thì cửa ngầm đã đóng lại, trận đồ cũng tự động quay trở về, La Giản quan sát trận đồ một lúc lâu, nghĩ thầm nếu cậu chuyển động trận đồ lần nữa, không biết có được thể tìm được bọn A Lam không.

Nghĩ đến liền lập tức hành động, La Giản đưa tay vào, muốn chuyển động trận pháp, nhưng La Giản phát hiện, cậu không thể chuyển sang phải, chỉ có thể chuyển sang trái, phương hướng trận pháp chuyển động khác lần trước.

Chuyển động trận đồ nửa vòng về phía bên trái, dưới lòng đất nhanh chóng truyền ra tiếng cơ quan khởi động, La Giản chờ âm thanh đó ngừng lại, chạy đến mở cửa ngầm ra, sau khi cửa mở, quả nhiên đó là một con đường sâu thẳm, nhưng không thấy hai người Đoạn Ly, La Giản hơi do dự, vẫn đi qua, bước vào con

đường tối đen kia.

Sau khi La Giản ra ngoài không lâu, cơ quan lại khởi động, cửa ngầm cũng theo đó mà đóng.

"Mẹ nó, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra ở cái địa phương quái quỷ này vậy chứ?" La Giản phát hiện cửa ngầm sau khi đóng lại thì không thể mở ra nữa, bởi vì cậu không tìm được cái nút, La Giản đành phải tiếp tục đi sâu vào trong con đường hầm, nhưng đi thật lâu vẫn không nhìn thấy đường ra, cho đến khi cậu không cẩn thận đá phải gì đó, cầm đèn pin chiếu xuống, phát hiện đó là một cái đèn chong.

Đèn chong cực kỳ quen mắt.

Cả người La Giản trở nên lạnh lẽo, cậu ngồi xổm xuống cầm chiếc đèn chong lên, dùng đèn pin soi thật cẩn thận. Cậu ngạc nhiên phát hiện đây là ngọn đèn trước đó Phong Vũ Lam đã làm rơi! Sau khi bọn họ trúng độc của con quái vật kia, Đoạn Ly đưa bọn họ đi, để chiếc đèn lại nơi này.

Đây chính là con đường hầm lúc trước bọn họ đã gặp con quái vật kia!

"Chết tiệt, mình lại trở về đây." La Giản cảm thấy mồ hôi lạnh đang ứa ra, đèn pin không tự giác run rẩy, ánh sáng hình trong chớp nhoáng trên vách đá, bây giờ cậu không còn đường lui nữa, có một con quái vật đáng sợ đang lòng vòng trong con đường hầm này, nói không chừng còn gặp phải kẻ địch mà Đoạn Ly đã gặp qua.

Làm sao đây? Làm sao đây? Trong đầu La Giản toàn bộ là vấn đề này, cậu không phải Đoạn Ly, không biết Đoạn Ly đã dùng cách nào để thoát khỏi đây, cậu cũng không có cách nào để trở về mộ thất có ba chiếc quan tài và những bức bích họa kia, La Giản lúc này không có đồng đội, lẻ loi một mình, phải đối mặt với những tấn công từ bóng tối.

Không có đường lui, sợ hãi chỉ càng tăng thêm sợ hãi. La Giản nghĩ rồi tắt đèn pin đi, từ trong túi lấy đá Lân Quang ra, cậu nhớ A Lam đã từng nói con quái vật kia rất mẫn cảm với ánh sáng và âm thanh, lúc này điều nên làm là khiến cảm giác tồn tại của mình giảm xuống. Sau đó La Giản tiếp tục đi về phía trước.

Con đường hầm vẫn kẹt trong trạng thái quỷ đánh tường, đi thật lâu La Giản mới ý thức được tiếng bước chân của mình đã biến mất, nhưng cậu không còn ngạc nhiên như lúc đầu nữa, cậu cố gắng ngừng thở, tay cầm đá lân quang, một tay đỡ tường, chậm rãi bước đi, hơn mười phút sau, La Giản đặt chân đến nơi Phong Vũ Lam tỉnh dậy, nơi có một cái ao và năm chiếc bình.

Phong Vũ Lam không nói sai, năm chiếc bình bị mở ra, trong đó có một cái bị vỡ, chất lỏng màu đen kỳ quái chảy đầy đất, có không ít chảy vào chiếc ao bên cạnh, cái ao chiếm phần lớn diện tích ở đây, dưới bóng tối bao trùm, nước trong ao cũng đen như mực.

Cái ao này có lẽ được thiết kế đặc biệt trong mộ, bởi vì có nước ngầm, trong hoàn cảnh ẩm ướt, trong mộ sẽ bị nhỏ nước. Lúc xây mộ sẽ xây ao hoặc một thông đạo nhỏ, hơn nữa những manh mối trên mảnh giấy La Giản đã đọc cũng có nhắc đến, ngôi mộ này được xây ở một nơi rộng rãi dưới lòng đất, nơi rộng rãi thì

không cần phải nói, nhất định sẽ có mạch nước ngầm, nói không chừng nó còn thông đến con sông ở bên ngoài…

"Theo dòng nước, biết đâu có thể ra ngoài." La Giản hiểu rõ, lập tức ngồi cạnh bên ao nhìn dòng chảy của nước, cái ao này không lớn, nước không phải nước lặng, sẽ hình thành lốc xoáy nhỏ, nhưng có đôi khi sẽ hất nước văng đầy đất, La Giản nghĩ bên dưới ao nhất định có một thông đạo, chỉ không biết thông đạo này sẽ thông đến đâu? Thông đạo này có lớn hay không, đủ để một người bơi qua không? Nếu không kịp ra để thở, La Giản chắc chắn sẽ bị chết đuối.

La Giản ngồi cạnh ao do dự thật lâu, ngay lúc cậu chần chừ, biến cố lần thứ hai xảy ra! Bởi vì La Giản lại nghe thấy tiếng động ở sau lưng, chính là tiếng bình gốm bị vỡ, La Giản xoay đầu, phát hiện một trong bốn chiếc bình lớn đằng nằm yên đột nhiên bị vỡ, chất lỏng bên trong tràn ra và một cục thịt màu đèn rơi xuống.

Biến cố này làm La Giản sợ đến mức lông tơ trên người dựng đứng, cậu lập tức rút đao ra cảnh giác nhìn bốn phía. Ánh sáng từ đá lân quang quá mức mỏng mảnh, La Giản đã quen với bóng tối dần dần học được cách không cần phải dùng mắt để suy đoán sự việc, cậu chăm chú lắng nghe âm thanh xung quanh, âm thanh nhỏ và nhỏ hơn nữa.

Ngay lúc cậu đang khẩn trương cảm thấy tay cầm đao đang bắt đầu run rẩy, trực giác sắc bén khiến La Giản cảm thấy đang có một vật gì đó dùng tốc độ không giống con người lao đến, tuy xung quanh quá mức tối tăm khiến La Giản nhìn không rõ, nhưng cậu có thể cảm nhận được sát khí, lập tức đưa đao chống đỡ!

La Giản cảm thấy lưỡi đao của mình chặn được gì đó, nhưng cuối cùng đó là vật gì đã không còn quan trọng, bởi vì lực va chạm của nó rất lớn, tuy La Giản ngăn cản được công kích, trọng tâm lại không vững, bị xung lực đâm vào ngã ra sau, mà sau La Giản, chính là cái ao tối đen kia.

Nước là một vật rất dịu dàng, cũng rất lạnh, khi nước tràn qua đầu, La Giản có thể cảm nhận cái chết một cách rõ ràng, tử thần giơ lưỡi liềm, không chút lưu tình thu gặt sinh mạng nhân gian.

64. Chương 64

La Giản không thể trồi lên mặt nước.

Cậu cảm giác được sức nước trong chiếc ao này rất nặng, cơ thể như bị dìm xuống, cho dù La Giản liều mạng giãy giụa tay chân như thế nào, mặt nước trên đỉnh đầu vẫn cách cậu ngày càng xa.

Cứ như vậy mình sẽ chết.

Trong lòng La Giản chỉ có một ý nghĩ đó. Cậu không biết cái ao này sâu bao nhiêu, cũng không biết dưới ao có thông đạo hay không, cho dù có, cũng quá mạo hiểm, La Giản không có gan lấy mạng mình ra cược, nhưng đến nước này rồi, cậu không muốn, cũng chỉ thể đánh cược một lần.

Nước trầm đến mức La Giản ngoi lên không nổi, chỉ có thể chìm xuống, hơn nữa trong nước có một mùi rất lạ, La Giản có hơi sợ hãi, trong nước không có độc chứ?

La Giản ở trong nước giãy dụa lung tung, đá lân quang trên người rơi ra, viên đá ở trong nước càng phát sáng hơn, xung quang La Giản là một màu xanh đen. La Giản thở không được mơ màng vươn tay muốn bắt lấy viên đá, nhưng không biết có phải do nước đang chảy hay không, viên đá càng rơi càng sâu.

Trong lòng La Giản chẳng biết tại sao lại trở nên xúc động, cậu liều mạng di chuyển về phía viên đá, trong hốt hoảng La Giản cảm thấy hình như mình đang rơi vào trong một thủy động, đó là một thông đạo chật hẹp, La Giản lập tức di chuyển về phía trước, viên đá lân quang cũng theo đó mà dao động, La Giản cố gắng chộp lấy viên đá, nhưng thế nào cũng không được.

La Giản cũng không hiểu sao bản thân lại chấp nhất như vậy, nhưng cậu thấy khó chịu, cứ cố sức bơi trong dòng nước, theo viên đá bơi về phía trước, chẳng biết tại sao lúc này dòng nước lại chảy xiết, La Giản không cẩn thận bị nước cuốn đi, trong mơ màng cậu có cảm giác mình đã bắt được viên đá chết tiệt kia, ý thức lại vì hít thở không thông mà trở nên mơ hồ.

Cho đến khi La Giản tỉnh lại, hình như cậu bị nước cuốn trôi dạt vào bờ, toàn thân ướt đẫm nằm bên cạnh một cái ao khác, trong tay còn nằm chặt viên đá lân quang kia. La Giản nằm dại ra trên mặt đất thật lâu, nửa người còn ngâm trong nước, cậu chậm rãi đứng lên, ra khỏi ao.

Quần áo gì đó toàn bộ ướt hết, cảm giác rất nặng nề, La Giản ho khan hai tiếng, ép cho ho ra nước trong phổi, hất mái tóc ướt đẫm che khuất trán ra sau, lúc này mới có tâm tư quan sát hoàn cảnh xung quanh.

La Giản phát hiện bản thân không còn ở cái ao kia nữa, chỉ sợ thông đạo dưới cái ao thông đến một nơi khác, cũng là cái ao này, nhưng xung quanh không có năm chiếc bình gốm, trước mặt La Giản bây giờ là một cái cửa đá lớn.

Hai bên trái phải cửa đá là hai pho tượng long hổ, miệng rồng ngậm dạ minh châu, thân rồng cuộn lại, hai mắt nhắm chặt; tượng hổ cũng giống rồng miệng ngậm dạ minh châu, nằm trên mặt đất, thần thái biếng nhác; nhìn qua là một cảnh ngọa hổ tàng long.

Mà giữa hai pho tượng, là cửa lớn cao hơn ba mét, trên cửa khắc đồ án cực kỳ phức tạp, trên cửa còn được nạm ngọc và những miếng đá giống như đá lân quang, tất cả đều tỏa ra ánh sáng xanh lam u ám, chiếu sáng toàn bộ cửa đá.

La Giản hít dài một hơi, cả người ướt đẫm đến gần cửa đá, cậu không biết đây là đâu, cánh cửa nhìn qua thật uy nghiêm, có khi nào đây là chủ mộ thất hay không? Nghĩ vậy, La Giản đi đến trước cửa đá, cẩn thận quan sát đồ án được điêu khắc trên đó.

Đồ án trên cửa đá, cũng không khác đồ án trong sáu mộ thất kia là mấy, điểm khác duy nhất chính là, những cái lỗ trên trận đồ đều được nạm đá lân quang… không, trong đó có một khe hở không có nạm đá.

Nhìn đến cái lỗ này, La Giản theo bản năng nhìn thoáng qua viên đá đang cầm trong tay, thì thào với bản thân: "Là trùng hợp sao?"

Nhưng vô luận đó có phải trùng hợp hay không, La Giản vẫn cảm thấy nên thử một lần, cầu nắm chặt đá lân quang, định nhét viên đá này vào cái lỗ kia, La Giản lại phát hiện, trận đồ trên cửa đá quá lớn, cái lỗ cao hơn rất nhiều, La Giản duỗi tay nhón chân cũng với không tới, cậu đành nhìn xung quanh xem có viên đá nào để kê chân không.

Ngay lúc cậu tìm đá kê chân, vô ý nhìn thoáng qua hai pho tượng long hổ, vừa nhìn La Giản lập tức giật mình, hai pho tượng này đã thay đổi!

Tượng rồng không còn nhắm mắt nghỉ ngơi nữa, miệng ngậm dạ minh châu, đầu cũng nâng lên, hai mắt mở to nhìn nơi La Giản đang đứng! Hổ cũng giống thế, không còn nằm dưới đất, mà là lắc đầu mở mắt nhìn La Giản, một trái một phải đều đang nhìn La Giản.

La Giản lúc này thật sự đã bị hù mất vía, nhìn tượng rồng bên trái, lại nhìn tượng hổ bên phải, cậu chắc chắn lúc nãy hai pho tượng không phải hình dạng này! Là hoa mắt hay có chuyện gì đó đang xảy ra? Tượng đá cũng có thể chuyển động ư?!

La Giản lập tức có dự cảm xấu, lúc này chẳng thèm tìm đá kê chân gì đó nữa, bật người lên nhét đá lân quan vào trận đồ, ngay khoảnh khắc đó, La Giản lại được nghe thấy tiếng cơ quan khởi động từ dưới lòng đất, cửa đá hất tung một tầng bụi, rầm rập mở ra trước mặt La Giản!

Cửa đá chỉ mở ra một cái khe không lớn không nhỏ, nhưng đủ để một người đi vào, bên trong tối đen không thể nhìn rõ được gì, La Giản lấy đèn pin từ trong túi ra, cảm ơn công nghệ cao, trong không gian tùy thân của cậu toàn bộ đều chứa đèn pin không thấm nước.

La Giản chiếu đèn pin vào trong khe hở, nhưng bên trong quá tối, thậm chí còn tạo ra cảm giác ánh sáng không chiếu vào trong được. Không biết có gì sau cửa đá khiến La Giản sợ hãi, cậu do dự đứng lên, đứng tại chỗ chậm chạp không chịu đi vào.

Nhưng khi La Giản liếc mắt qua hai bên pho tượng trái phải, La Giản kinh ngạc phát hiện, pho tượng lại thay đổi trong tình huống cậu không chú ý, không chỉ nhe răng trợn mắt nhìn La Giản, móng vuốt còn vươn ra, làm động tác như muốn đi về phía La Giản.

Quay đầu nhìn pho tượng khắc hình rồng, thân rồng không còn cuộn lại, nửa người trên đang bay trên không, giương nanh múa vuốt, giống như lúc nào cũng có thể nhào về phía cậu.

La Giản thật sự bị hai pho tượng này làm sợ hãi, nhanh chóng cầm đèn pin lủi vào trong cửa đá, cửa đá không biết có đặt bao nhiêu cơ quan, sau khi cậu đi vào thì tự động đóng lại, còn hai pho tượng ở nơi cậu nhìn không thấy, trở về nguyên dạng.

La Giản đi vào cửa đá, nương theo ánh sáng đèn pin, cậu phát hiện mình đang ở trong một không gian

rộng lớn, là một mộ thất hình lập phương cao hơn mười mét, chính giữa mộ thật có một cái đài, trên đó hình như được đặt một chiếc quan tài, bốn phía đều có cầu thang dẫn lên, trên từng nấc thang được đặt một loạt đế đèn, trong đế đèn có chong đen, nhưng tất cả đều bị dập tắt.

Ngoài trừ cái đài cao kia, nơi La Giản đứng chính là bên dưới đài, La Giản nhìn thấy rất nhiều tượng binh mã, là những điêu khắc mộ táng thời cổ đại, dùng kỹ thuật đốt chế gốm sứ tạo ra những pho tượng. Nhưng những tượng binh mã này làm La Giản thấy rất lạ, bởi vì không phải điêu khắc binh lính hay xe ngựa linh tinh gì đó, mà những những yêu quái có hình thù kỳ quái.

Các yêu ma quỷ quái có lớn có nhỏ, có những quỷ nhỏ, cơ thể và tay chân như trẻ em, mặt cực kỳ nhọn, chỉ có một con mắt, tay cầm đèn lồng. Còn lại là những con quái vật khổng lồ, tỷ như nửa người nửa ngựa, trên lưng là cánh diều hâu, đuôi là đuôi rắn. La Giản còn nhìn thấy đầu trâu mặt ngựa, cơ thể con người nhưng đầu trâu hoặc đầu ngựa, trong tay cầm trường thương và đại đao.

Gương mặt được điêu khắc cực kỳ dữ tợn, cầm vũ khí trong tay, bộ dạng như lúc nào cũng có thể tấn công.

La Giản chưa từng đi xem triển lãm về tượng binh mã, chỉ xem qua hình trên máy tính, nhưng chỉ như vậy cũng đủ để cậu rung động mạnh mẽ, những dũng sĩ được đặt ngay ngắn trong mộ, mỗi một vẻ mặt khác nhau trông thật sống động. La Giản đã từng nghĩ, ngày nào đó nhất định phải đến lăng mộ của Tần Thủy Hoàng xem tượng binh mã một lần.

Nhưng lúc này đây, La Giản đang ở trong một ngôi mộ không biết tên, nhìn thấy những sự vật càng rung động hơn.

Những điêu khắc mộ táng yêu quái này cũng không nhiều, đếm kỹ cũng chỉ hơn năm mươi pho tượng, nhưng thắng ở chỗ hình thể lớn, chiếm một nơi rộng, những pho tượng này đều hướng về một phía, chính là đài cao ở chính giữa mộ thất.

"Bất kể như thế nào, nơi này rất có thể là mộ thất của chủ mộ." La Giản cầm theo đèn pin đi xuyên qua những pho tượng lớn nhỏ không giống nhau, chậm rãi đi về phía đài cao ở chính giữa, đài rất cao, La Giản ngẩng đầu lên cũng không nhìn rõ được quan tài có hình dạng gì.

Nhưng với tâm tính phải tìm đến đích, La Giản vẫn cẩn thẩn bước lên cầu thang, từng bước đến gần chiếc quan tài, La Giản biết bên trong rất có thể là vị Thần Minh bộ tộc kia thờ phụng… như trên mảnh giấy đã nói.

Nhưng trong lòng La Giản vẫn còn chút nghi ngờ, đơn giản như vậy đã đến được mộ thất của chủ mộ ư? Tuy trước đó quả thật La Giản và Phong Vũ Lam đã trải qua một đoạn thời gian mệt mỏi vì cơ quan, còn vì trúng độc mà xém đã toi mạng, La Giản còn nghĩ mình phải trải qua nhiều hung hiểm hơn mới tìm được chủ mộ thất, hay là… nơi này không phải của chủ mộ thất?

Suy nghĩ một lúc, La Giản đã đến nơi, đứng trước một chiếc quan tài.

La Giản phát hiện, chất liệu của chiếc quan tài này không phải là gỗ thông thường, mà là một chiếc quan tài đá, phía trên còn điêu khắc hoa văn, điều khiến La Giản ngạc nhiên đó chính là, hình như chiếc quan tài này đã bị mở ra. Bởi vì nắp quan tài bị dời đi lộ ra một khe hở, có thể nhìn thấy bóng tối bao trùm bên trong.

"Đã có người nhanh chân đến trước rồi sao?" La Giản đặt tay lên nắp quan tài, nghĩ nghĩ rồi thấy như vậy thật bình thường, trong ngôi mộ rộng lớn này không chỉ có mình cậu, còn có người của quân địch, La Giản suy đoán quân địch không giống đội ngũ của mình, khả năng không phải đội hình chắp vá, mà là một đội ngũ phối hợp ăn ý, năng lực hành động và phán đoán cao hơn đội của La Giản nhiều.

Nhưng La Giản vẫn mang tâm lý may mắn, cậu dùng sức đẩy nắp quan tài đá ra, nắp quan tài rất nặng, ước lượng cỡ mấy trăm ký, La Giản liều mạng đẩy rất lâu, mới đẩy ra một nửa, sau đó soi đèn pin vào trong, vừa chiếu xuống, La Giản lập tức đen mặt.

Hình Viêm mở đôi mắt đỏ hỏn dõi theo cậu.

"Vì cái lông gì anh lại nằm trong quan tài?!"

65. Chương 65

Trong quan tài có một kẻ truy sát, nếu như cậu giống người chơi khác thì chắc đã bị hù chết, đáng tiếc La Giản không giống. Bởi vì khi kẻ truy sát nhìn thấy La Giản, liền vươn tay bắt lấy hai vai cậu, kéo cậu vào trong quan tài đá.

Quan tài đá rất lớn, có thể chứa hai người cùng nằm sấp. Độ cao cỡ một mét, độ dài khoảng hai mét. La Giản bị kéo vào trong liền bị ép xoay người, Hình Viêm nằm trên người cậu, cúi đầu hôn môi La Giản.

"Ưm ưm…" La Giản kháng nghị hai tiếng, nhưng kháng nghị trước mặt Hình Viêm không có tác dụng. Hình Viêm rõ ràng đang rất kích động, đầu lưỡi chui vào miệng La Giản liếm tới liếm lui, nhất định phải dây dưa với lưỡi của La Giản, La Giản bị hôn đến choáng váng, hai tay theo bản năng ôm lấy lưng Hình Viêm, hai người cứ như thế khắng khít ôm lấy nhau.

Hôn môi rõ ràng không đủ, tay Hình Viêm cũng không rảnh rỗi, một tay chui vào trong quần áo, mò đến trước ngực, tìm đúng nụ hoa, dùng lực độ không nặng không nhẹ bóp một cái, La Giản lập tức bị kích thích, cơ thể mất tự nhiên giãy giụa, hai tay cố sức đẩy Hình Viêm ra, muốn kéo dài khoảng cách của nhau.

Nhưng Hình Viêm không buông tay, môi vẫn đặt trên miệng La Giản, mút nước bọt vào trong. Ngay sau đó, ngón tay của Hình Viêm kéo khóa áo khoác La Giản, nửa ép buộc cậu cởi ra, La Giản mới từ trong nước ra không lâu, quần áo ướt hết cả rồi, Hình Viêm hiển nhiên cực kỳ bất mãn, bắt đầu lột sạch quần áo của cậu.

"Anh… anh dừng tay…" La Giản không chống cự được chỉ biết khóc không ra nước mắt, tên ngu ngốc chết

tiệt này xem đây là nơi nào vậy chứ? Nơi này có thể là chủ mộ thất, lúc nào cũng sẽ có người đi vào, với lại nhìn cái dạng này, anh ta còn muốn làm trong quan tài? Cảnh tượng đó thật sự quá kích thích!

La Giản không quá nguyện ý, trong lòng có hơi ủy khuất, đương nhiên sẽ không chịu hợp tác rồi, cậu nắm chặt quần, Hình Viêm kéo nửa ngày cũng kéo không xuống, thấy La Giản không chịu hợp tác, thì không kéo nữa.

Nhưng Hình Viêm không cam lòng đến lúc này lại ngừng, anh thay đổi cách dụ dỗ La Giản, ôm thắt lưng cậu cọ trái rồi cọ phải, hôn một cái bên má này rồi hôn một cái lên má bên kia, còn cố ý dùng ánh mắt đáng thương nhìn chằm chằm La Giản.

Tuy kẻ truy sát không thể nói chuyện, nhưng liên kết giữa hai người khiến La Giản cảm giác được sự khát khao của đối phương, La Giản có chút mềm lòng, nhưng trong khoảnh khắc cậu do dự, Hình Viêm lại nhào đến, La Giản chưa kịp phản ứng, quần của cậu đã bị kẻ truy sát đáng ghét kia lột ra!

"Anh thật khốn kiếp!" La Giản giận dữ la to, nhưng giây tiếp theo Hình Viêm đã nhào đến chặn môi cậu lại, La Giản bị đặt trong quan tài, bị người ta hôn đến mơ hồ thần chí không rõ ràng, trong hoảng loạn cậu phát hiện Hình Viêm vươn tay nắm vào nắp quan tài, chiếc nắp nặng mấy trăm ký anh dùng một tay đã đẩy được, Hình Viêm khép quan tài lại, trong quan tài đá chỉ còn lại bóng tối.

Trước mắt La Giản tối đen, thiếu hụt thị giác, với hoàn cảnh chật hẹp trong quan tài khiến La Giản có một cảm giác khẩn trương kỳ lạ. Trong bóng tối cậu cảm thấy khóe môi Hình Viêm hôn lên cổ cậu, hai tay vuốt ve trên người cậu, động tác rõ ràng rất dịu dàng, nhưng La Giản lại có cảm giác sợ hãi như mình đang bị cưỡng bức.

Hình Viêm đưa tay xuống phía dưới La Giản, cách quần lót cẩn thận xoa nắn, vải dệt mỏng manh không thể ngăn cản La Giản thể nghiệm khoái cảm tuyệt vời này, La Giản co người lại, nằm dưới Hình Viêm không ngừng phát run.

Hình Viêm bắt đầu liếm tai La Giản, cắn vành tai của cậu, tìm kiếm những tất cả những nơi có thể kích thích La Giản. La Giản trước đó bị Hình Viêm hôn một cái đã cương, cảm giác phía dưới của mình sưng đến đau, cố tình Hình Viêm không hề hoang mang, chậm rãi làm tiền diễn.

Đến nước này La Giản cũng không thể phản kháng nữa, cậu rối rắm nhất chính là trên người lúc này không mang theo vật nào có thể bôi trơn, tuy có chuẩn bị trong không gian tùy thân… khoan hãy nói vì sao cậu chuẩn bị mấy thứ đó, cậu chuẩn bị thế thôi. Nhưng cho dù đã chuẩn bị trước, lúc này cũng không có cơ hội đi vào không gian tùy thân, huống chi chiếc gương của cậu nằm trong túi áo trong, còn quần áo không biết đã bị Hình Viêm quăng ở xó nào rồi.

La Giản đang chuẩn bị thừa nhận cảm giác đau đớn như bị xé rách kia lần nữa, thì đột nhiên có cảm giác đầu ngón tay mát lạnh của Hình Viêm chạm vào nơi bí mật, trên ngón tay có dính chất lỏng dinh dính nào đó, rất lạnh rất trơn, nhưng La Giản cảm thấy những nơi anh chạm qua lại thật nóng bỏng.

Hình Viêm hôn La Giản, vừa hôn vừa khuếch trương cho cậu. La Giản cảm giác được thêm một ngón tay

của anh chen vào, trong lòng vừa sợ hãi vừa ngạc nhiên, ngạc nhiên là vì tên này vậy mà biết bôi trơn cho cậu. Nghĩ vậy La Giản không tự giác đỏ mặt, nhưng không chờ cậu nghỉ lấy hơi, Hình Viêm đột nhiên rút ngón tay ra, thay vào đó là một vật cứng tiến vào.

Hai tay La Giản bấu chặt vào vai Hình Viêm đau đớn rên rỉ một tiếng, Hình Viêm lại tiến đến hôn cậu, đơi lực chú ý của cậu vơi đi. Sau đó Hình Viêm chờ đến khi La Giản bắt đầu thích ứng được, mới chạm rãi di chuyển.

La Giản mất thể diện phát hiện cơ thể mình chỉ cần bị ma xát cũng có thể xuất. Mà Hình Viêm lại không chịu chạm vào phía trước của cậu, cứ để La Giản khó chịu uốn éo cơ thể, chờ khi La Giản muốn tự an ủi, Hình Viêm lại bắt lấy tay cậu, mười ngón giao nhau.

"Tên khốn kiếp… khốn kiếp…" Bị chà đạp kich liệt như vậy, La Giản cực kỳ không chịu, cơ thể giãy dụa muốn trốn, nhưng mỗi lần đều bị chạm đến nơi sâu nhất, động tác của Hình Viêm càng kịch liệt hơn, trong quan tài không khí không thông, La Giản luôn có ảo giác như mình đang bị ma quỷ ức hiếp.

Trong mơ hồ La Giản bật khóc, cậu không thoát được cái ôm của Hình Viêm, động tác của anh lại càng lúc càng hung hãn, trong khoảnh khắc La Giản có cảm giác như mình đã bị tê liệt, không kịp hít thở đã ngất đi, ý thức như rơi vào mây, cứ chập chờn bất định, khiến cậu kinh hồn táng đảm.

La Giản không biết mình đã hôn mê bao lâu, khi tỉnh lại cậu phát hiện trước mắt vẫn là một màu tối, cảm giác đau đớn trên cơ thể chậm rãi đến, có thể thấy Hình Viêm đã làm thật lâu, nhưng La Giản sờ lên người, phát hiện quần áo mặc vào hết rồi… nhưng hình như, không phải là bộ chiến phục của cậu.

Cổ tay trên bộ quần áo này rất rộng, cổ áo gấp khúc, hình như là một bộ đồ thời cổ. La Giản chạm tay lên đầu, trên đầu cậu còn có một chiếc mũ.

Hình Viêm giúp mình thay quần áo sao? La Giản nghĩ thầm, cậu nghĩ bản thân vẫn còn đang ở trong chiếc quan tài đá, định đưa tay đẩy nắp quan tài ra, nhưng cơ thể La Giản không có sức, tay đưa lên một nửa thì rũ xuống, cậu hít sâu một hơi, có hơi cảm thấy khó thở, có lẽ trong quan tài không thông khí, khiến La Giản hít thở thật khó khăn.

Thân thể đau đớn không còn sức để động đậy, lại dần dần choáng váng vì thiếu không khí, La Giản cảm thấy mình thật bất lực, muốn một chút an ủi, nhưng Hình Viêm không ở bên cạnh, trong quan tài chỉ có mình cậu.

Mình bị bỏ rơi ư?

La Giản nhịn không được suy đoán, cho dù suy đoán này khiến La Giản đau khổ, nhưng La Giản cũng đã chuẩn bị tâm lý.

La Giản biết, dù sao thì Hình Viêm cũng là kẻ truy sát, giống như những người xung quanh La Giản đã nói, một tên khủng bố, một cỗ máy giết người không có lý trí. Kẻ truy sát sao lại thích một người chơi?

Một người mới không có thực lực?

Cậu vốn không nến có loại tình cảm này mới đúng.

La Giản nhắm mắt lại, cậu cảm thấy đau lòng và tiếc nuối. Nhưng La Giản chưa muốn chết, chết vì thiếu không khí trong quan tài không phải là cái chết La Giản muốn, cậu dùng một tay chống đất, tay còn lại chạm vào nắp quan tài, muốn dùng sức cả người đẩy quan tài ra, nhưng cậu còn chưa kịp làm gì, cậu đột nhiên nghe thấy tiếng động từ bên ngoài truyền đến, có tiếng nói chuyện.

"Đây là chủ mộ thất?"

"Thật không ngờ, đi theo đường thủy mới đến được nơi này."

"Những điêu khắc mộ táng này thật đồ sộ. Nhưng vì sao lại điêu khắc một đám yêu quái."

"Bởi vì đây là mộ của quỷ."

La Giản nghe được tiếng nói này hơi ngừng lại, cậu ngẫm nghĩ, đột nhiên thành thật nằm lại trong quan tài, thuận tiện vuốt phẳng quần áo của mình, lúc chỉnh quần áo cậu đụng phải vật gì đó bên tay, như là một quyển trục, La Giản suy nghĩ rồi đặt quyển trục trước ngực, hai tay giao nhau cầm chặt.

Quyển trục này không biết có lực lượng thần kỳ gì, ngay khoảnh khắc La Giản nắm chặt cậu cảm nhận được một sự yên tĩnh lạ thường, trong lòng yên tâm, nhưng quá mức yên tĩnh, tĩnh đến La Giản cảm thấy hô hấp của mình như biến mất.

Sau đó La Giản im lặng nhắm hai mắt lại, ngay lúc cậu nhắm mắt, cậu nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài quan tài đá, và một giọng nói: "Mở quan tài ra!"

Vài giây sau, La Giản nghe thấy tiếng quan tài đá di chuyển, cậu lập tức cảm thấy ánh sáng bên ngoài, xuyên qua mắt chiết xạ đến võng mạc, nhưng La Giản nhắm chặt mắt không dám nhúc nhích, bởi vì cậu nhận ra một vấn đề rất nghiêm trọng.

Những người đang nói chuyện, rất có khả năng là người của quân địch, bọn họ đã tổ chức thành một đội đi tìm chủ mộ! Còn đi lên đài mở quan tài ra, nhưng vấn đề là La Giản đang nằm bên trong! Tuy không muốn nhớ lại… nhưng trước đó La Giản và kẻ truy sát đã làm tình bên trong chiếc quan tài này.

Lúc này La Giản cảm nhận ra có nguy hiểm đang đến, một mình cậu không phải là đối thủ của năm người, đối diện chắc chắn sẽ bị banh thây vạn đoạn. Tuy La Giản không biết làm như thế này tỷ lệ thành công bao nhiêu, nhưng cậu có thể thử một lần.

Đúng vậy, lúc này La Giản nhớ ra kẻ truy sát đã thay một bộ đồ cổ trang cho mình, như vậy cậu có thể

giả trang thành chủ mộ, tuy không biết người sống và người chết có gì khác nhau, nhưng trừ việc này ra La Giản đã hết đối sách.

66. Chương 66

Quan tài đá bị mở ra, ánh sáng chói lọi chiếu lên người La Giản, ngay khoảnh khắc đó cậu cực kỳ căng thẳng, sợ bị nhìn ra sơ hở, đành dùng hết sức để nín thở, còn trong bất giác, cậu theo bản năng vận chuyển tâm pháp, cũng chính là bộ tâm pháp ngụy trang kia, có thể vô hình hóa vũ khí của mình, vốn là tâm pháp chiến đấu, nhưng do cậu quá khẩn trương, rất sợ sẽ lộ sơ hở, nên muốn dời lực chú ý của mình đi, mới vận chuyển bộ tâm pháp này.

Có thể do biến khéo thành vụng, tâm pháp ngụy trang có công hiệu làm giảm nhịp thở, bởi vậy sau khi quan tài bị mở ra, quân địch vây quanh quan sát La Giản, vậy mà không phát hiện ra cái xác trong quan tài là người sống, ngược lại còn bắt đầu thảo luận.

"Lão Đại, đây là chủ mộ huyệt à?" Người đầu tiên nói chuyện là một người đàn ông, nếu La Giản mở mắt thì sẽ phát hiện đó là một người trưởng thành cao mét tám, có hơi hàm hậu, dáng vẻ tùy tiện, vì không biết tên, nên tạm thời gọi hắn là "Tráng hán".

Lão đại trong miệng tráng hán, đương nhiên chính là đội trưởng của đội ngũ, đó là một người đàn ông thâm trầm, nuôi một mái tóc dài đến eo, mặc một bộ quần áo châu âu cổ điển, móng tay dài còn là màu đen, gương mặt trắng bệch không chút máu, đáy mắt lại ánh đỏ, nhìn sao cũng giống một con quỷ hút máu đi ra từ mộ phần.

Quỷ hút máu không trả lời tráng hán, ngược lại là cô gái tóc đen dài thẳng ở bên cạnh lên tiếng, liếc nhìn La Giản trong quan tài, cười nhạt: "Là một anh chàng đẹp trai đấy."

Cô gái tóc dài mặc theo phong cách phương đông cổ xưa, trong ngôi mộ âm trầm thế này nàng ta lại mặc một bộ sườn xám đỏ tươi, tóc vừa dài vừa đen, trang điểm trang nhã, ánh mắt cực kỳ quyến rũ. Cô nàng đứng cạnh tên lão đại quỷ hút máu hình thành hai văn hóa đối lập, nhưng lại rất hài hoà.

"Rõ ràng là một người chết, nhưng thi thể không bị hư thối, có khi nào sẽ bất ngờ bật dậy hay không?" Cô nàng tóc dài đến gần quan tài, vươn tay chạm vào mặt La Giản. Cảm quan của La Giản cực kỳ nhạy bén, đương nhiên cảm giác được hành động của cô ta, La Giản đáng thương không dám nhúc nhích, âm thầm vận chuyển tâm pháp nhiều hơn.

Cô nàng hiển nhiên không chỉ đơn thuần muốn sờ mặt La Giản, từ mặt chuyển xuống cổ, La Giản biết cô ta đang tìm mạch đập của cậu, trong lòng lạnh đi, vừa định mở mắt, lại cảm thấy cô nàng rút tay về, nói thế này: "Không có độ ấm, không có mạch đập, đã chết rồi."

Không có nhiệt độ? La Giản không hiểu, suy nghĩ đầu tiên lại là chẳng lẽ cô ta che giấu giúp cậu? Nhưng nếu nghĩ cẩn thận lại thấy không hợp lý, vì sao đối phương phải che giấu cho cậu chứ? Trong lúc La Giản không hiểu được, đột nhiên cậu nhận ra một điều, do trước đó cậu quá khẩn trương nên không phát hiện,

cơ thể cậu quả thật không có độ ấm!

Hai tay giao nhau đặt trước ngực không cảm nhận được một chút nhiệt độ nào, La Giản có cảm giác nhiệt độ cơ thể giống như giảm xuống trên diện rộng, từ 37 độ rơi thẳng xuống 10 độ, hoàn toàn phù hợp với nhiệt độ trong không khí! Đồng thời, La Giản cũng cảm thấy nhịp tim của mình đập chậm lại, không hề dồn dập, rất bình tĩnh, bình tĩnh như sắp dừng lại.

La Giản không biết lý do, cậu nghĩ thầm, cuối cùng đành phải quy cho tâm pháp ngụy trang cậu đang vận chuyển. Mà La Giản quả thật đã đoán đúng, vận chuyển tâm pháp, không những khiến vũ khí trở nên vô hình, cũng đồng thời làm cơ thể La Giản hình thành một loại ngụy trang, dung hòa với cảnh vật xung quanh.

Giấu khí tức của bản thân, làm chậm hô hấp và nhịp tim, làm giảm nhiệt độ cơ thể, làm suy yếu đặc thù lớn của sinh vật, giống như biến thành một viên đá không bắt mắt bên đường, như vậy La Giản nằm trong quan tài, lại cứ như một người đã chết.

Lại đừng nói đến việc, thật ra kẻ truy sát đã động tay động chân lên người La Giản, bằng không đội ngũ đối địch, toàn là người chơi lão làng, cô nàng chạm vào La Giản ở khoảng cách gần như vậy, chẳng lẽ không cảm giác được nhịp tim mỏng manh từ cậu hay sao? Chẳng lẽ không cảm giác được rằng cậu chỉ đang giả chết?

La Giản suy nghĩ cẩn thận điểm này, cứ thế yên tâm tiếp tục giả chết, đồng thời cũng lắng nghe bọn họ trò chuyện. La Giản vẫn nhắm mắt nên đương nhiên không biết đối phương có bao nhiêu người, nhưng nghe bọn họ nói chuyện, hình như chỉ có ba người, thì ra hai đội viên còn lại chưa tập hợp đủ, còn đang loanh hoanh ở đâu đó trong ngôi mộ.

Ba người đến được chủ mộ thất, nên ở trước mặt La Giản bắt đầu thảo luận kế hoạch tiếp theo, không hề phát hiện đội trưởng quân địch đang công khai nằm trước mặt bọn họ nghe lén! La Giản thật sự không biết phải hình dung tình huống lúc này thế nào nữa, vừa khẩn trương vừa vui muốn chết, nhưng không giây phút nào dám ngừng tâm pháp, rất sợ để lộ sơ hở.

Trong lúc căng thẳng, quân địch bắt đầu trò chuyện, La Giản nghe thấy ba giọng nói khác nhau đang thảo luận, bắt đầu là giọng nữ, chỉ nghe cô ta nói thế này:

"Mục tiêu của chúng ta là gì?"

"Trốn khỏi mật thất này?" Người đáp chính là tráng hán. Quỷ hút máu làm đội trưởng chỉ ậm ừ mấy từ, cảm giác tồn tại còn thấp hơn cả La Giản.

"Không không không, anh sai rồi, chúng ta không chỉ trốn khỏi mật thất này, mà phải trốn nhanh hơn đội đối phương, dành cơ hội trốn thoát trước bọn họ, như vậy chúng ta mới là đội thắng chung cuộc, nếu đủ may mắn, có thể giết một hai địch nhân, nhận được phần thưởng kếch sù." Cô nàng nhanh chóng xác định mục tiêu của bọn họ, nói tiếp: "Nhưng mà manh mối mật thất đã gợi ý chắc chắn một điều, nhân số đội đối đầu không đủ năm người vì tồn tại một Thiên Khải Giả! Tôi nghĩ các anh cũng hiểu Thiên Khải Giả là

gì rồi, còn mang đến phiền toái khác. Tuy kẻ truy sát không chĩa mũi dùi về phía chúng ta, nhưng rất có khả năng sẽ bị liên lụy, chúng ta phải tránh tình huống này, nên tôi mới phải nói rõ ràng ở đây: đừng có tham lam gì cả, cũng không cần phải giết chết địch nhân! Chúng ta phải tìm ra lối thoát nhanh nhất, mới trở thành người thắng!"

La Giản nghe cô nàng nói xong không khỏi trầm trồ, cậu cảm thấy cô nàng suy nghĩ rất rõ ràng, rất thức thời, biết tiến biết lùi, biết giữ lại, chắc chắn là một nhân vật tựa như quân sư.

Đương nhiên, bọn họ còn chưa chấm dứt cuộc trò chuyện, cô nàng tiếp tục nói: "Mật thất gợi ý cho chúng ta, vượt qua cầu sẽ tìm ra. Trước đó tôi có thử đoán, đây là một mật thất tạo ra từ ngôi mộ và hang động dưới lòng đất, chúng ta đều xuất hiện trong ngôi mộ, như vầy đầu cầu bên kia chính ta hang động dưới lòng đất.

"Muốn đi đến đó, trước tiên phải tìm được cầu nối giữa hai nơi, đúng không." Quỷ hút máu cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói rất lạnh lùng, La Giản nghe thôi cũng có ảo giác lạnh run rồi. Lúc này quỷ hút máu lại cười: "Sau đó, qua cầu, chúng ta sẽ tìm được bản đồ ngôi mộ."

"Nhưng mà, kỳ lạ lắm..." Tráng hán có vẻ là một người tính tình thẳng thắng, gặp vấn đề cũng không biết quanh co, chỉ cần cảm thấy khó hiểu, sẽ nêu ý kiến: "Sao các anh có thể xác định chỉ mộ thất có bản đồ ngôi mộ?"

"Không có bản đồ cũng sẽ có cái khác, tóm nhật mộ thất này nhất định sẽ để lại gì đó để dẫn đường cho chúng ta, ngôi mộ này quá lớn, khắp nơi toàn là cơ quan và quái vật, đội ngũ của chúng ta không có người nào hay đạo cụ nào có năng lực dẫn đường, nên có đến 88% trong mộ sẽ có bản đồ, mà nơi giấu bản đồ, có khả năng nhất chính là chủ mộ thất."

La Giản vừa nghe bọn họ đối thoại, vừa bắt đầu nghĩ những manh mối mật thất gợi ý cho mình, bức họa mộ chủ? Chẳng lẽ bức tranh này chính là bản đồ? La Giản tự ngẫm, cảm thấy cô nàng này nói rất có lý, trong đội của cậu cũng không có ai năng lực dẫn đường, Thiên Khải giả mới đến có năng lực gì không ai biết, nhưng trình độ này chắc không phải.

Xem xét hai manh mối khác nhau từ hai đội, La Giản cảm thấy mật thất còn rất tử tế với đội của mình, bởi vì gợi ý của La Giản trực tiếp chỉ đến bức họa mộ chủ, còn ám chỉ La Giản phải đi đến chủ mộ thất, mà gợi ý cho quân địch chỉ có cây cầu, tuy rằng cũng gợi ý thêm nơi đối diện cầu nối chính là hang động dưới lòng đất, nhưng cũng khiến quân địch mất công suy nghĩ phải làm sao mới đến được cây cầu đó.

Như vậy, vấn đề bây giờ chính là, La Giản biết mình cần tìm bức hoạ của chủ mộ, nhưng bọn họ không biết, bọn họ lại đến đây tìm một "bản đồ" có khả năng sẽ tồn tại.

Đương nhiên, cuối cùng bản đồ nằm ở đâu? La Giản nghĩ nghĩ một lát, tự nhiên nắm chặt quyển trục trong tay mình.

Đúng vậy, trong tay La Giản có một quyển trục, tuy không biết có phải kẻ truy sát cố ý đặt ở đây hay không, nhưng vấn đề là, nó là một quyển trục! Giống như những thứ người xưa hay dùng để họa tranh hay

viết chữ, tuy La Giản không biết quyển trục này có tác dụng gì, nhưng quả thật nó rất có thể là bức họa mộ chủ kia!

Nghĩ đến đây, La Giản quả thực không chờ được muốn mở ra nhìn xem, nhưng mà, bây giờ cậu không thể động đậy, thông qua cảm quan, La Giản biết mình vẫn đang bị bao vây, quân địch đang đứng bên cạnh quan tài, La Giản không biết rõ vị trí, nhưng giọng nói đang vang bên cạnh cậu, La Giản thậm chí có thể cảm nhận được chấn động từ quan tài, chứng minh có người đang dựa vào nó, nói không chừng là đang ngồi trên cạnh quan tài.

Tình huống này thật tệ, ba địch nhân gần trong gang tấc, bất luận hành động nào cũng sẽ bị họ phát hiện, thậm chí La Giản không thể tùy tiện mở mắt quan sát hoàn cảnh xung quanh, với việc nằm trong quan tài rất dễ bị công kích, La Giản đoán bọn họ chỉ mở nắp quan tài ra một nửa, chỉ lộ ra nửa trên, nửa người dưới vẫn bị che, trạng thái này không dễ để La Giản chạy trốn!

Hơn nữa, tay cậu đang cầm quyển trục, một mục tiêu cực kỳ rõ ràng, sớm hay muộn gì họ cũng phát hiện ra thôi, nếu lấy quyển trục đi, thì phải xem La Giản chọn thế nào, để bọn họ dễ dàng lấy được, vì mạng sống mà tiếp tục giả chết, hay sẽ phản kích đây?

...

Mấy bạn check lỗi dùm mình với nhé, quá lười cho một cuộc tình rồi:((((

67. Chương 67

Lúc La Giản đang rối rắm, sự việc lại thay đổi.

La Giản nghe thấy một tiếng vang lớn, chính là tiếng cơ quan khởi động, âm thanh cực lớn, chấn động đến mức mặt đất như đang rung lên. Trong lúc La Giản thấp thỏm, cô nàng trong ba người bên phe đối địch nói: "Cửa chủ mộ mở ra, có người đang đến."

Sau đó quỷ hút máu nói: "Đậy nắp quan tài lại, tắt đèn, mọi người trốn đi."

Hành động ba người rất nhanh nhẹn, La Giản lập tức cảm thấy nguồn sáng trước mắt biến mất, cậu lại nghe thấy tiếng nắp quan tài đóng lại, cùng sự chấn động từ nó, nhưng La Giản vẫn nằm yên, chờ đến khi cậu không nghe thấy tiếng bước chân của ba người kia nữa, La Giản mới dám mở mắt.

Trước mắt cậu vẫn là một màu tối, bên trong quan tài không có bất kì nguồn sáng nào, rõ ràng đang bị nhốt trong một nơi nhỏ hẹp khép kín, La Giản lại nhẹ nhõm thở ra, việc giả chết này thật sự rất áp lực, hết khẩn trương rồi La Giản mới phát hiện mồ hôi ướt đẫm trên lưng, bộ quần áo cổ trang khiến La Giản có hơi nóng.

Vậy bây giờ mình phải làm gì đây? La Giản nằm trong quan tài đá tự suy nghĩ, nghe lời ba người kia vừa nói, hình như có người đã mở cửa chủ mộ, La Giản không khỏi nhớ cánh cửa đá to lớn kia, và hai pho tượng Long Hổ.

Người mở cửa lần này là ai? La Giản chỉ nghĩ được một vài khả năng: thứ nhất đó là đội viên còn lại của ba người kia tìm được đến đây, thứ hai là đồng đội của La Giản đến, thứ ba chính là kẻ truy sát.

Trong trận chiến này, kẻ truy sát La Giản phải gặp, chỉ sợ không chỉ có mình Hình Viêm.

La Giản nghĩ đến đây liền thấy phiền, nếu là hai người Phong Vũ Lam tìm đến chủ mộ thất, đây là tình huống tốt nhất với cậu, thế nhưng khả năng này rất thấp, bởi vì lúc bọn họ lạc nhau, cậu vẫn nhớ bọn Phong Vũ Lam dừng ở một thông đạo khác.

Cho dù Phong Vũ Lam biết phải đến chủ mộ, nhưng không chắc gì bọn họ sẽ may mắn giống cậu, đánh bậy đánh bạ bị nước cuốn trôi đến trước cửa mộ! Những cơ quan cạm bẫy đầy rẫy bên ngoài gần như bị La Giản bỏ qua.

Khả năng có thể gặp được đồng đội cực kỳ thấp, La Giản biết mình không thể ở đây chờ chết, cậu bất giác tìm kiếm xung quanh, kẻ truy sát thay một bộ cổ trang cho cậu, còn đội mũ lên cho cậu, hay phải nói nó không hắn gọi là mũ, mà giống một kiểu khăn vấn đầu cổ đại nào đó, khăn choàng còn đính kim sa màu đen — vấn ở phần sau búi tóc, làm nó nổi lên và hơi nghiêng về phía trước; quấn khăn từ trước trán rồi vòng qua sau gáy, có ngắn có dài, có năm ba kiểu dáng, quấn thành một hình nhỏ trên đầu, rồi quấn cao hơn. Khăn vấn đầu này xuất phát từ Bắc Tề, đến thời Đường thì mới từng bước định hình.

Hình như có gì đó rơi ra từ chiếc mũ, rơi lạch cạch trên thảm, La Giản mò mẫm nửa ngày, mới chạm đến một vật nhỏ vòng tròn hình trụ, sau đó cứ ấn ấn vào nơi đó, đột nhiên bên trong quan tài sáng lên, La Giản cúi đầu nhìn, trong tay cậu là đèn pin loại nhỏ.

"Đèn pin này… là của mình mà." La Giản thử ước lượng, cái đèn pin này cậu đặt trong bộ chiến phục để phòng hờ, nhưng bây giờ bị giấu ở trong mũ, nên rất rõ là do kẻ truy sát để lại. Kẻ truy sát cướp đi tất cả quần áo của La Giản, bao gồm cả túi đồ ăn nước uống, đèn pin, cả tấm gương có không gian tùy thân.

Nên bây giờ La Giản chỉ là một kẻ trắng tay, trừ việc có thể triệu hồi vũ khí ra, ngay cả quần lót của cậu cũng bị người ta đổi rồi. Đối với việc này La Giản không biết phải làm sao nữa, cậu thật sự không hiểu Hình Viêm đang nghĩ gì, nhất định phải ngụy trang cho cậu, còn nhét cậu vào chiếc quan tài này.

"Đợi đã, trong quan tài?" La Giản cầm đèn pin chiếu quanh quan tài, không gian bên trong rất lớn, La Giản nằm vào còn có thể lăn một vòng, bên trong đặt một tấm thảm, dùng để lót cho người đã mất, còn có một ít di vật khi còn sống của họ.

La Giản tìm thấy một miếng ngọc bội bên dưới gối, là ngọc bội hay treo bên người, nhưng hình như nó đã bị bể, chỉ còn một nửa, treo trên một sợi dây, La Giản cầm ngọc bội đeo lên cổ, rồi nhét vào trong áo.

Sau đó La Giản tiếp tục thử tìm di vật trong quan tài, tìm thấy một thanh kiếm dưới thảm, một thanh kiếm từ chuôi kiếm đến vỏ kiếm đều thuần một màu đen, không hề có bất kì hoa văn nào, La Giản muốn rút kiếm ra, nhưng cứ như gặp phải lực cản nào đó, kiếm vẫn cứ nằm trong vỏ, không lộ ra chút nào.

La Giản rút không ra cũng mặc kệ, đặt thanh kiếm sang một bên, cuộn hết tấm thảm lên, sau đó cậu phát hiện một bí mật lớn, cậu phát hiện bên dưới tấm thảm thế mà có một cánh cửa!

Đúng vậy, bên trong quan tài đá có một cánh cửa, không khác những cửa ngầm trong mấy mộ thất trước cho lắm. Bên trên cửa ngầm cũng có một trận pháp, La Giản đã rất quen với những loại cơ quan này rồi, cậu bắt đầu chuyển động trận pháp, xoay sang trái không được thì xoay sang phải, cửa ngầm chấn động đôi chút thì mở ra.

Bên dưới có một cầu thang chứa được một người đi xuống.

La Giản kéo bộ quần áo rườm rà trên người, cầm đèn pin chiếu xuống dưới, đường hầm rất chật hẹp, cũng rất tối, chỉ nhìn thôi cũng khiến La Giản có cảm giác như mình đang đi thông đến địa ngục vậy, thật sự khiến người ta sởn tóc gáy.

Thế nhưng La Giản suy nghĩ trong một chốc vẫn quyết định bước xuống, ở trong quan tài đá sớm hay muộn gì cũng bị phát hiện sơ hở thôi, còn nếu đi xuống dưới biết đâu có thể đi đến một nơi khác, nếu La Giản không muốn chờ chết, đương nhiên sẽ hành động, cậu lấy hết những thứ có giá trị trong quan tài, ngọc bội và kiếm, còn có quyển trục kia nữa, ban nãy cậu có mở ra xem thử, thì ra là một bức tranh, vẽ một người đàn ông, thế nhưng cậu không có thời gian để nghiên cứu, mang theo được thì cứ mang theo.

Sau đó La Giản đặt chân xuống cầu thang, thế nhưng cậu vẫn không yên tâm, trước khi xuống còn đặt tấm đệm lên, như vậy có thể che giấu cửa ngầm, sau khi La Giản đi xuống không lâu, cửa ngầm sẽ tự đóng kín.

Nhưng trước khi cửa ngầm đóng lại, cậu nghe thấy rất nhiều tiếng động bên ngoài quan tài, còn cách khá xa, có người đang nói chuyện, có tiếng bước chân nóng vội, truyền đến tai có hơi mơ hồ, La Giản cũng chỉ chần chờ một lát, lại tiếp tục đi xuống.

Cầu thang dưới đây thật sự rất nhỏ, còn không biết thông đến đâu. La Giản đi rất trúc trắc, bởi bì vạt áo trên người cực kì dài, cứ kéo lê trên đất, La Giản cứ đạp phải áo của mình, khiến cậu không thể không cột cao nó lên.

Quần áo ngắn đi dễ dàng ngay, cậu lại nhìn ống tay áo rộng thùng thình, dứt khoát xé bớt để thành đồ tay ngắn, nhưng một bên ngắn một bên dài, lộ ra hai khuỷu tay của cậu.

Chẳng qua khi cắt ngắn tay áo lên rồi, La Giản lại thấy cánh tay lạnh buốt, nói cho cùng nhiệt độ trong mộ thất rất thấp, chắc chỉ cỡ 10 độ, thật sự rất lạnh, nên cậu nhặt những mảnh vải vừa xé lên cột quanh hai tay, vừa giữ ấm vừa tránh bị xây xát.

Quần áo cố định xong, La Giản tiếp tục đi xuống, khoảng mười phút sau, cầu thang cũng chạm đáy, trước

mặt La Giản xuất hiện một cánh cửa đá, nhưng nhỏ hơn rất nhiều, hai bên cũng không có pho tượng nào trấn thủ, La Giản nhìn nó thở nhẹ một hơi, vừa định nghiên cứu xem phải mở thế nào thì ngay lúc đó cậu nghe thấy tiếng động trên cầu thang..

La Giản ngẩng đầu nhìn lên, phía trên tối đen, nhưng cậu có thể nghe thấy tiếng cơ quan khởi động, còn có cả những tiếng nói hỗn loạn, có vẻ cửa ngầm trong quan tài đã bị phát hiện, có người xuống đây rồi!

Trái tim La Giản lạnh đi, cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần, La Giản biết việc này không thể chậm trễ nữa, lập tức bắt đầu nghiên cứu cách mở cửa! Trên mặt cửa đá cũng có một trận pháp, nhưng La Giản xoay trái hay xoay phải nó cũng không động đậy, La Giản nóng ruột, đá mấy phát lên cửa, nhưng như vậy cũng không giúp được gì, cửa vẫn đóng kín không mở ra.

Mà lúc này, La Giản đã nghe thấy tiếng bước chân trên cầu thang, quả thật có người đi xuống! Còn không chỉ có một tiếng, có nghĩa không chỉ có một người! La Giản khẩn trương hơn, tim đập thình thịch, cảm giác khủng hoảng dần dần tràn lan, cậu di chuyển hai vòng tại chỗ, trong nhất thời không nghĩ ra được cách nào.

La Giản ép bản thân tỉnh táo lại, cậu nhắm mắt, sau đó mở ra, cậu không quan tâm đến tiếng bước chân càng ngày càng đến gần, bắt đầu quan sát cánh cửa đá trước mặt, cửa đá nhìn qua chẳng có gì đặc biệt, trừ trận pháp thì chẳng có vật nào khác.

La Giản tỉnh táo lại cẩn thận quan sát trận pháp bên trên, cậu phát hiện trận pháp bị thiếu, trận đồ bị mất một góc, giống như bị người khác phá hủy, cũng là nguyên nhân khiến cơ quan không thể khởi động. Nhưng sau đó La Giản lại thấy khó hiểu, nếu cơ quan bị phá hỏng, vậy cửa này không mở được, vậy cậu làm sao để thoát đây?

Tiếng bước chân trên cầu thang ngày càng rõ ràng, ngẫu nhiên còn có tiếng nói chuyện, La Giản biết vải quần áo có thể đã bị phát hiện. Cả người La Giản đầy mồ hôi lạnh, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, cậu nhìn chằm chằm vào phần bị phá hỏng trên trận đồ, lần đầu tiên có cảm giác bất lực.

Làm sao đây? Làm sao bây giờ?

Tiếng bước chân ngày càng gần, tiếng của vài người đã truyền đến đây, La Giản nghe thấy một giọng nữ rất quen, là khi cậu nằm trong quan tài nghe thấy, người phụ nữ bên quân địch! La Giản lập tức hiểu được, người vừa đến chủ mộ thất, là hai đội viên còn lại của bọn họ!

La Giản tắt đèn pin, sau đó lùi ra sau một bước, lưng tựa trên cửa, ngẩng đầu nhìn cầu thang tối đen, thật ra bây giờ nó cũng không còn tối nữa, La Giản đã mờ mờ thấy chút ánh sáng từ phía đó, là ánh sáng từ đèn pin, lúc này đây là thứ ánh sáng khiến La Giản cảm thấy tuyệt vọng.

Nếu bị địch nhân tìm thấy, thì sao?

La Giản cười khổ, còn phải hỏi sao? Đương nhiên sẽ bị giết.

Bây giờ cậu mới thật sự hiểu được, thì ra mật thất là nơi tàn khốc đến vậy, cho con người tàn sát lẫn nhau chỉ là mặt ngoài thôi, quan trọng nhất, nó phô bày những thứ xấu xí nhất, đưa tội ác đặt vào trong mắt của nhân loại, không che giấu cũng không ngụy trang.

Bởi vì như thế, mới khiến người ta chân thật sâu sắc cảm nhận sự tuyệt vọng.

68. Chương 68

Trong tích tắc, La Giản đã cho rằng mình chết chắc rồi, tiếng bước chân của những người kia áp sát trong gang tấc, cho dù lần này La Giản lại ngừng thở, cũng không thể tiếp tục lừa gạt bọn họ. Tim La Giản co lại, dựa vào cửa đá không nhúc nhích. Nếu cửa đá không mở ra, thì đường hầm này chính là ngõ cụt, La Giản cần chuẩn bị tốt rằng mình sắp bị phát hiện.

Cậu đã không còn đường lui.

Nhưng một giây trước đó, La Giản đột nhiên cảm giác được tường đá mình đang dựa lưng vào đột nhiên chuyển động.

La Giản thực sự đã đoán đúng, lúc chủ mộ thất mở cửa lần thứ hai, quả thực là đồng bọn của đội ngũ quân địch tìm tới, nhưng không phải là hai người, chỉ có một người đã từng gặp qua, hơn nữa đã giao thủ cùng Đoạn Ly, là tên hề kia, còn một đồng đội của bọn chúng đến lúc này vẫn không rõ tung tích.

Tuy nhiên, đồng bạn không rõ sống chết ra sao, đội trưởng Quỷ Hút Máu lại không thèm để ý, bọn họ lại lần nữa mở ra quan tài đá trong chủ mộ thất, lại phát hiện ra thi thể vốn dĩ nằm bên trong – cũng chính là La Giản, đã thần bí biến mất, trong quan tài đá chỉ còn mũ mềm rơi ở đó.

Đối mặt loại tình huống này, là quân sư của đội ngũ, cô nàng tóc dài kia lập tức đưa ra phỏng đoán của mình, nói: "Nếu không phải có người sử dụng biện pháp nào đó mang thi thể đi, vậy chính là thi thể kia tự mình chạy đi, hoặc nói cách khác… Kia, căn bản không phải thi thể."

Tráng hán thẳng tính lập tức phát biểu ý kiến bản thân: "Nhưng lúc trước cô còn sờ cổ thi thể kia, rõ ràng không có mạch đập."

Tráng hán vừa dứt lời, đội trưởng Quỷ Hút Máu đột nhiên vươn tay đặt lên vai tráng hán, người đàn ông này sắc mặt trắng bệch, ngay cả tay cũng gầy ốm tái nhợt, không chỉ gầy ốm, lại còn một sự lạnh lẽo khác thường, móng tay bén nhọn như lưỡi dao, khiến đại tráng hán thân cao hơn đội trưởng Quỷ Hút Máu cả một cái đầu cũng không nhịn được mà run lập cập.

"Có một số loại người không có mạch đập, vẫn có thể tồn tại. Ví dụ như ta." Giọng đội trưởng Quỷ Hút Máu đặc biệt trầm thấp, đôi mắt ánh lên sắc đỏ quỷ dị, dưới khóe mắt có bọng mắt sâu sâu, hắn dường như đang cười, nhưng độ cong khóe miệng lại khiến người ta sợ hãi.

Tráng hán tựa như cũng bị đội trưởng nhà mình dọa sợ, chất phác một câu cũng không nói. Nhưng tên hề vừa trở về đơn vị lại phi thường hoạt bát, nhấc đệm mềm trong quan tài đá lên, thực mau liền phát hiện bên trong quan tài đá có một đường hầm bí mật, tên hề lập tức cười nói: "Xem ra tôi đã phát hiện nguyên nhân khiến thi thể biến mất."

"Được rồi, chúng ta có thể thử mở và xuống dưới nhìn xem." Cô nàng tóc dài nói, chỉ đạo tên hề mở cửa đường hầm bí mật ra, bên dưới cánh cửa là cầu thang La Giản đã đi qua, đèn pin trong tay chiếu xuống, mọi người đều không thể đoán được cầu thang nhỏ hẹp này cuối cùng sâu bao nhiêu, vì thế cô nàng tóc dài đưa ra ý kiến, kiến nghị một người ở lại chủ mộ thất, còn những người còn lại xuống dưới kiểm tra.

Đương nhiên, người phải ở lại là tráng hán vai u thịt bắp kia, nguyên nhân là hình thể hắn quá khổng lồ, đường hầm chỉ đủ một người đi qua, cầu thang phía dưới cũng thực nhỏ hẹp, nếu tráng hán đi vào, hắn không thể không cong lưng khom đi.

Vì thế tráng hán bị để lại, cô nàng tóc dài cùng tên hề và đội trưởng Quỷ Hút Máu, ba người dọc theo cầu thang đi xuống, dọc đường đi cũng không gặp bất kì nguy hiểm nào, lập tức liền nhận ra cửa đá trước mặt, cùng mảnh nhỏ quần áo thi thể kia mặc trên người.

"Tại sao lại muốn cắt quần áo?" Tên hề nghe bọn họ nói tới thi thể trong quan tài đá, tỏ vẻ phi thường khó hiểu.

Cô nàng ngẫm nghĩ, đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói: "Tôi giả thiết một chút, nếu thi thể vừa rồi chúng ta phát hiện trong quan tài đá, thực sự là thi thể của chủ nhân ngôi mộ này, vậy hắn hẳn là người cổ đại."

"Đây là điều đương nhiên." Tên hề xoa xoa trang điểm lem nhem trên mặt mình, tiếp tục nói: "Tuy rằng trong mật thất không có chứng cứ xác thực, nhưng lịch sử ngôi mộ này tuyệt đối vượt qua ngàn năm, cũng không cần tìm hiểu xem nó thuộc niên đại nào, nhưng người bị chôn nơi này tuyệt đối đều là cổ nhân."

"Mật thất tuy không có tiết tháo, loại biểu diễn xiếc người chết sống lại cũng không còn mới lạ, nhưng đây là lần đầu tiên ta thấy người chết sống lại lại xé bỏ quần áo của mình." Cô nàng ngồi xổm xuống, nhặt lên một mảnh quần áo nhỏ.

Đội trưởng Quỷ Hút Máu nghe xong: "Ý của cô là?"

Cô nàng tóc dài kia không hổ là quân sư đầu bảng của đội ngũ, vừa mở miệng ra nói, lập tức đoán trúng tình cảnh của La Giản: "Nếu thực sự là cổ nhân, vậy hắn hẳn đã quen thuộc loại quần áo ống tay áo vạt áo to rộng. Ngược lại, nếu là người hiện đại mặc loại trang phục phức tạp này, mỗi bước đi khẳng định đều ngã một lần, hơn nữa hắn nhất định rất hoảng loạn, vội vã muốn chạy trốn, loại trang phục vướng bận này là trở ngại đối với hắn, hắn cũng không thể dễ dàng cởi quần áo ra, thế nên biện pháp duy nhất chính là xé bớt quần áo, bỏ đi những phần vướng bận, như thế liền có thể cử động tự do."

"Nói cách khác, thi thể vừa rồi chúng ta nhìn thấy, là ai giả trang?" Đội trưởng Quỷ Hút Máu liếm liếm miệng, phảng phất như nảy lên hứng thú: "Thật thú vị, cư nhiên có người dám giả chết trước mặt chúng ta, còn giả đến thiên y vô phùng*, thậm chí ngay cả tôi cũng không phát hiện ra."

**thiên y vô phùng: Áo trời không có vết chỉ, có nghĩa là không có sơ sót nào.*

"Người này sử dụng phương pháp giả chết để lừa gạt chúng ta, điều này có nghĩa hắn kiêng kị chúng ta, biết bản thân không thể đối kháng được, điều này có nghĩa hắn không có người hỗ trợ, mà là lẻ loi một mình – nói cách khác, chúng ta phát hiện được một con mồi lạc đàn đáng yêu." Cô nàng tóc dài nheo mắt lại, cực kỳ thần kỳ mà suy đoán chuẩn xác khốn cảnh của La Giản, thật là chỉ số thông minh cùng lực quan sát đáng sợ.

"Mặc kệ là tình huống gì, chúng ta cứ tiếp tục xuống rồi tính, đằng nào cũng sẽ gặp được con mồi đáng yêu kia phải không!" Tên hề hưng phấn dị thường, lập tức lướt qua cô nàng đi tuốt đằng trước, nhưng một lúc sau, tên hề không thể không dừng chân.

"Ngõ cụt." Tên hề nói như vậy, một mạch đi hết câu thang, xuất hiện trước mặt bọn họ lại là vách tường trụi lủi, không có cửa hoặc là đường ra nào, cái gì cũng không.

"Không hợp lý." Đội trưởng Quỷ Hút Máu đứng sau lưng cô nàng tóc dài, giơ đèn pin chiếu lên chỗ sâu trong cầu thang, ánh sáng đèn pin rất dễ dàng mà chiếu sáng toàn bộ không gian nhỏ hẹp này, cầu thang nhỏ hẹp khiến người hít thở không thông này, ngoài vài người ở đây, không còn gì khác.

"Không có khả năng, chúng ta một đường đi tới, cũng không phát hiện cửa ẩn nào, con đường này chỉ có một, cái tên vừa giả trang thi thể kia, chẳng lẽ biến mất vào hư vô?" Cô nàng nghi hoặc nhăn mày, đôi tay khoanh trước ngực mà suy ngẫm, ánh mắt cũng thỉnh thoảng lại liếc nhìn vách tường trụi lủi cuối con đường.

"Nhất định có cửa ẩn." Cô nàng tóc dài nói vậy.

"Chưa biến mất, vẫn còn ở đây." Đội trưởng Quỷ Hút Máu đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói: "Tôi ngửi thấy mùi của hắn, ngoài chúng ta, vừa rồi quả thật có người còn ở nơi này."

"Nhưng mà cái gì cũng không có." Tên hề cầm đèn pin lúc bật lúc tắt, ánh sáng đèn pin cũng theo đó mà lúc sáng lúc tối. Tính cách tên hề khá lớn mật tùy ý, cầu thang nhỏ hẹp này khiến cả người hắn khó chịu, lập tức nhảy về phía cuối con đường, sờ tới sờ lui trên vách tường kia, muốn tìm kiếm cơ quan có khả năng tồn tại.

Nhưng sau khi sờ soạng một lượt, tên hề không tìm thấy cơ quan, chân lại dẫm phải một vật trên mặt đất, sau đó tên hề nhặt lên, là một đèn pin loại nhỏ.

"Lại là một cái đèn pin." Tên hề nói với hai đồng đội của hắn, ba người liếc mắt nhìn nhau, cô nàng kia liền nở nụ cười: "Nói không chừng, sau vách tường này, chính là thi thể chúng ta đang tìm kiếm."

Cô nàng vừa nói xong, ba người dường như đồng thời nhìn về phía cuối cầu thang, nhìn vách tường trụi lủi kia.

Mà theo như lời cô nàng, La Giản quả thật đang đứng phía sau vách tường, cách đội ngũ quân địch chỉ có một bức tường, cậu gắt gao cắn miệng, thậm chí còn không dám thở mạnh.

Bởi vì một giây trước đó, giây phút mà La Giản cho rằng mình chết chắc rồi, cửa đá sau lưng cậu lại chuyển động theo một phương thức độc đáo, cánh cửa này vẫn chưa "mở ra", mà là cả mặt tường cùng "xoay", bởi vì lúc ấy La Giản đang dựa vào trên cửa đá, thời điểm vách tường xoay, cậu cũng theo đó mà xoay qua, lấy một phương thức xảo diệu mà từ cầu thang đường hầm tiến vào một mộ thất thần kỳ khác.

Nhưng giờ phút này La Giản căn bản không có tâm tư quan sát mộ thất mình đang đứng, cậu chỉ chú ý tới âm thanh truyền tới từ sau mặt tường, những kẻ địch kia đang nói chuyện cách La Giản chỉ một bức tường, La Giản biết bản thân còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, thậm chí tình cảnh hiện nay của cậu, chỉ có thể khiến bản thân càng thêm nguy hiểm.

La Giản không biết cơ quan quay của vách tường hoạt động thế nào, lúc ấy cậu đang dựa lưng trên cửa đá, dường như cũng không ấn phải cái nút hoặc chỗ nào kỳ quái, nhưng đột nhiên, vách tường liền toàn bộ xoay lại, mà cửa đá La Giản đang dựa lưng lên cũng qua đó mà quay theo, thực giống cửa quay hiện đại.

La Giản không có nhiều thời gian, cậu cần chạy khỏi mộ thất này trước khi kẻ địch phát hiện ra phương pháp khởi động cơ quan, bởi vậy La Giản lập tức liền dạo một vòng quanh mộ thất này.

Hoàn toàn không giống chủ mộ thất trước đó La Giản đã đi qua, mộ thất hiện tại cậu đang đứng là một không gian thực nhỏ hẹp, cảm giác như Tàng Bảo Các sau ám đạo, mộ thất này tuy nhỏ nhưng chất đầy các loại tài bảo, các loại đồ gốm lớn nhỏ, tiền tệ rơi đầy đất, mấy rương vàng bạc, trang sức tinh xảo, vũ khí tinh xảo, thậm chí còn có một loạt các kệ sách, trên kệ tràn ngập các loại sách cũ nát, không chỉ có sách làm từ giấy, mà sách gỗ càng thêm cổ xưa cũng có, La Giản thậm chí còn thấy vài giá trong đó treo quần áo hoa lệ của nữ nhân cổ đại.

Càng thêm thần kỳ chính là, lúc trước La Giản đã làm rơi đèn pin duy nhất có thể chiếu sáng ở bên ngoài, nhưng ở trong căn phòng tựa như Tàng Bảo Các này, La Giản một chút cũng không thấy tối tăm, có thể nhìn thấy rõ ràng mọi thứ! La Giản hơi quan sát một chút, phát hiện trên tường nạm rất nhiều đá lân quang giống loại La Giản đã nhặt được trước đó, không chỉ có đá lân quang, còn có không ít dạ minh châu.

Hỏi sao căn phòng này sáng như vậy.

La Giản xoay vài vòng quanh Tàng Bảo Các, những đồ vật tinh xảo, thập phần có giá trị đều được bày biện thực chỉnh tề, tuy nhiên, có thể nguyên nhân do những cơ quan trong huyệt mộ chuyển động, gây nên một số động đất nhỏ, cho nên đồ vật bày biện trong căn phòng này có chỉnh tề thế nào, cũng có không ít bị rơi trên mặt đất, gốm sứ yếu ớt thì đã vỡ nát không thể nát hơn.

Chỉ tiếc La Giản căn bản không có chút nào hứng thú với đám tài bảo đó, cậu tới lui tìm cửa ra, nhưng không biết có phải do ông trời đối nghịch hay không, La Giản cũng không tìm được cửa ẩn trong Tàng Bảo Các này, ngoại trừ cái tường xoay kia! Nói cách khác, nơi này là ngõ cụt triệt để!

Kẻ địch bên ngoài vách tường dường như vẫn đang nghị luận cái gì đó, âm thanh thỉnh thoảng lại truyền

đến, truyền vào lỗ tai La Giản, tuy rằng không nghe được rõ ràng, cũng không biết hành động tiếp theo của bọn họ, nhưng La Giản vẫn bất an.

Sau đó, La Giản nóng nảy, cậu lo lắng, bực bội đi một vòng lại một vòng quanh Tàng Bảo Các, thuận tiện đạp nát mấy thứ đồ gốm rơi trên đất, lại phá hư một vài văn vật trân quý. Tuy nhiên trong quá trình này La Giản bỗng nhiên đá phải vật cứng gì đó, đâm chân La Giản đau đớn một trận, cúi đầu nhìn, là một pho tượng trên mặt đất.

Lại là pho tượng.

La Giản nhíu mày, trước đó cậu nhìn thấy trong chủ mộ thất rất nhiều pho tượng to lớn, nhưng khiến La Giản trước sau cảm thấy khó hiểu chính là, tại sao đều là tượng yêu ma quỷ quái? Trên tờ giấy không phải đã viết, đây là thần mộ một dân tộc nào đó kiến tạo vì thờ phụng Thần Minh của bọn họ sao?

Tuy nhiên nói tiếp…

La Giản lại nghĩ tới lời đối loại của mấy người đội ngũ quân địch, bọn họ dường như đã nói qua, nơi này là quỷ mộ, quỷ vương.

Nhưng tại sao? Tại sao địch nhân lại cho rằng đây là quỷ mộ. Mà La Giản vẫn tin rằng nơi này là thần mộ. Điều này có liên hệ gì với chuyện xưa mà những bức tranh đã nói tới?

La Giản không thể phỏng đoán được gì từ chút ít manh mối hiện tại, cái đầu nôn nóng của cậu trái lại bình tĩnh một chút, cúi đầu ngồi xổm định nhấc pho tượng trên mặt đất lên, nhưng khi La Giản dùng sức kéo pho tượng kia, phát hiện pho tượng này bị cố định hoàn toàn.

Pho tượng phi thường nhỏ, là bản thu nhỏ của tượng sói mặt quỷ trong chủ mộ thất, thân sói lại mọc ra mặt quỷ hung tợn, khiến người phá lệ rùng mình.

69. Chương 69

Tuy nhiên, nếu pho tượng không thể di chuyển, liệu có phải đây là cơ quan nào đó? Hoặc là chốt mở nào đó? Có phải phía dưới Tàng Bảo Các thần bí này cũng có cái cửa ẩn nào đó? La Giản nghĩ tới nghĩ lui, lập tức quỳ ngồi trên mặt đất, thử chuyển động pho tượng thân sói mặt quỷ kia, nhưng mà pho tượng đã bị cố định, mặc kệ La Giản dùng sức thế nào, pho tượng liền chắc như đinh đóng cột không nhúc nhích.

Ở thời điểm La Giản hết đường xoay xở, trạng huống của cậu sinh ra biến hóa, La Giản đột nhiên nghe thấy, địch nhân cách cậu một bức tường dường như bắt đầu hành động, bên ngoài vách tường truyền tới tiếng đập thật lớn, phảng phất như có người dùng cái chùy to hết sức nện lên mặt tường! Phát ra âm thanh thịch thịch!

La Giản bị âm thanh đinh tai nhức óc này dọa sợ run, quay đầu nhìn về vách tường bên kia. La Giản không xác định được cơ quan cửa quay kia bị kích phát thế nào, lúc đó cậu chỉ dựa lưng trên cửa đá, đột nhiên cảm thấy cửa đá chấn động rất nhẹ, theo đó là trời đất quay cuồng, toàn bộ vách tường đều xoay qua đây.

Nếu địch nhân bên ngoài vách tường phát hiện cơ quan này, hơn nữa tìm được phương pháp khởi động cơ quan. Thì hành động của bọn họ hiện tại tuyệt đối không phải mạnh mẽ đánh nát bức tường này, mà là khởi động cơ quan xoay để đạt được mục đích.

Nói cách khác, hiện tại La Giản còn một chút thời gian, để tìm cửa ẩn có khả năng tồn tại trong Tàng Bảo Các này, thoát khỏi mật thất nhỏ hẹp này trước khi địch nhân phá vỡ bức tường.

Nhưng vấn đề liền tới.

La Giản cúi đầu nhìn pho tượng bất động như núi trong tay.

Cậu chắc chắn pho tượng nhỏ này chính là cơ quan mở ra cửa ẩn! Sở dĩ chắc chắn như vậy, nguyên nhân bởi vì khi cậu đi vài vòng quay Tàng Bảo Các này, phát hiện mọi đồ vật đều phủ kín một lớp tro bụi dày, dù là quần áo, gốm sứ, vàng bạc, hay bất kỳ thứ gì, đều bịt kín một tầng bụi dày, nhưng chỉ có pho tượng nhỏ này sạch sẽ… Không, thay vì nói là nó sạch sẽ, không bằng nói rằng bộ dáng nó giống như đã bị ai đó sử dụng qua!

Cảm giác thật giống như, trước khi La Giản đi vào Tàng Bảo Các này, cũng có người tiến vào nơi này, hơn nữa sử dụng cơ quan pho tượng này, mở ra một cánh cửa nào đó! Bởi vậy, một phần tro bụi trên pho tượng này đã bị người đó lau đi.

La Giản vốn dĩ nghĩ rằng, thời điểm mình không cẩn thận đá phải pho tượng này, tro bụi phía trên liền rơi xuống, nhưng khi cậu dùng tay muốn di chuyển pho tượng, lại phát hiện một số dấu vết của con người. Bởi vì dấu vết này, khiến La Giản mười phần chắc chắn, trước cậu đã có người vào đây, vào Tàng Bảo Các nhỏ hẹp này.

Chỉ là, làm thế nào để khởi động cơ quan pho tượng nhỏ? Còn ai đã trước La Giản một bước, tiến vào nơi này, khởi động cơ quan này? Chỉ là giờ phút này, cậu không có thời gian đi đoán, rốt cuộc là ai đã vào Tàng Bảo Các này.

Cậu quay đầu lại nhìn vách tường đang bị tấn công kịch liệt. Bởi vì liên tục bị đập phá, trên vách tường bắt đầu xuất hiện những vết nứt, có đá vụn nhỏ rơi xuống từ đó, xôn xao rớt đầy đất. La Giản còn nghe thấy âm thanh địch nhân lớn tiếng nói chuyện phía sau vách tường, bọn họ phi thường to gan, không từ thủ đoạn cũng muốn mạnh mẽ phá nát bức tường, tìm được La Giản!

La Giản toát mồ hôi lạnh khắp lưng, cậu nỗ lực lờ đi những âm thanh sau bức tường, nghiêm túc quan sát pho tượng trên mặt đất, cậu muốn chuyển động pho tượng, nhưng vô ích, cậu cũng đã thử ấn pho tượng xuống, hoặc kéo lên trên, nhưng cũng vô ích.

La Giản nuốt nước bọt, cả người đều nằm bò xuống, ghé sát vào trên pho tượng. Tuy Tàng Bảo Các được đá lân quang và dạ minh châu chiếu sáng, nhưng cũng thật sự hơi tối, bởi vậy, La Giản chọn bừa một dụng cụ kim loại, nạy xuống một viên dạ minh châu nho nhỏ, sau đó cậu dùng dạ minh châu chiếu sáng pho tượng trước mắt, La Giản cần phải quan sát pho tượng này thật cẩn thận, tìm ra mọi biện pháp khiến cậu có thể khởi động cơ quan.

Chỉ có như vậy, La Giản mới có thể sống sót.

Dưới ánh sáng của dạ minh châu, La Giản phát hiện pho tượng nhỏ này thực tinh xảo, độ cao chỉ có hơn 30 centimet, là một động vật thân sói mặt quỷ không biết tên, đứng thẳng trên một ngọn núi. Mặt quỷ của nó cao cao ngẩng lên, phảng phất như sói cô độc tru lên dưới ánh trăng.

La Giản nhìn chăm chú pho tượng nhỏ này, đột nhiên! La Giản dường như đã nửa bước ngộ đạo, cậu quay đầu, ngẩng mặt, ánh mắt không tự chủ mà nhìn một bức tường khác, trên mặt tường này treo những đồ vật linh tinh như tranh chữ, toàn bộ bức tường đều chỉnh tề treo đủ loại tranh chữ đủ loại kiểu dáng, rực rỡ muôn màu.

Ánh mắt La Giản không tự chủ mà dừng lại ở một bức tranh khổng lồ trong đó.

Đúng vậy! Pho tượng nhỏ dù làm thế nào cũng không chuyển động kia, phía trên là động vật thân sói mặt quỷ, động tác ngẩng mặt tru, đối diện nó chính là bức tranh này! Pho tượng quả thật là cơ quan, nhưng nó chỉ là một sự bố trí nhằm ám chỉ cửa ra mà thôi!

Ngay sau đó La Giản phát hiện, tranh chữ này đặc biệt khổng lồ, dựng treo ở trên vách tường, chiều dài khoảng hai mét, bề rộng gần một mét, phía trên tranh chữ này vẽ một ánh trăng thực lớn, phía dưới ánh trăng là một vách đá dựng đứng cùng một bầy sói, và... bị một bầy sói đẩy vào tuyệt cảnh, đứng bên vực thẳm, là một người phụ nữ đang ôm một đứa bé.

Trong nháy mắt, La Giản bị nội dung tranh chữ xúc động, nó làm cậu nhớ tới bức họa lúc trước đã xem qua ở mộ thất, cùng với truyện xưa mà nó kể. Lúc ấy La Giản cho rằng đây chỉ là một chuyện xưa về đứa trẻ bị vứt bỏ rồi được sói nuôi lớn, nhưng sự thật lại dường như có điểm khác biệt, ví dụ như, người mẹ của đứa trẻ vẫn chưa vứt bỏ nó.

Chuyện xưa có khả năng sẽ có rất nhiều phiên bản, ví dụ, bị một bầy sói đẩy vào tuyệt cảnh, để hài tử không bị ăn thịt, người mẹ để đứa bé ở bên vách núi, còn mình thì đi về phía bầy sói. Đương nhiên, cũng có khả năng là, người mẹ để đứa con xuống, bản thân thì nhảy xuống vách đá. Hoặc là, người mẹ ôm đứa con, cùng nhảy xuống vực.

Nhưng dù là phiên bản nào, kết truyện đều là, người mẹ rất có thể đã chết, mà đứa con thì được sói nuôi lớn.

Còn tại sao bầy sói lại muốn nuôi lớn một đứa bé nhân loại, có thể có đủ loại nguyên nhân, chỉ có thể khiến bạn phải tán thưởng, thiên nhiên chính là vĩ đại như vậy đó.

La Giản hít sâu một hơi, không tiếp tục nhìn tranh chữ, cậu đi đến bên cạnh bức tranh, duỗi tay cuộn tròn bức họa lên, phát hiện phía sau tranh chữ cư nhiên có một cửa động hình chữ nhật vừa đủ chỗ cho một người, bên trong tối đen như mực, tựa như một cái thông đạo, nhưng không biết dẫn tới nơi nào.

"Không có cửa ẩn, mà là một cái cửa động sao?" La Giản nhíu mày, nhưng giờ phút này cậu đã không còn thời gian để trì hoãn. Bức tường sắp bị địch nhân phá vỡ, nhưng La Giản cũng có chút may mắn, tường trong huyệt mộ đều được kiến tạo phi thường kiên cố rắn chắc, mặc kệ đất rung núi chuyển, huyệt mộ đứng vững một ngàn năm này, vẫn không sụp đổ, không thể phủ nhận rằng, kiến trúc của cổ nhân… chính là một kỳ tích.

La Giản không hề chậm trễ, lập tức bò vào cửa động phía sau tranh chữ, sau khi đi vào thì thuận tiện buông tranh chữ xuống, cố định khiến nó không đong đưa, thời điểm La Giản làm động tác này, cậu cũng nghe thấy âm thanh bức tường sụp đổ, dường như địch nhân rốt cuộc phá hủy bức tường, nổ ra một cái động lớn! Nhưng bởi vì trên vách tường có quá nhiều khe nứt, toàn bộ bức tường đều sụp xuống!

Toàn bộ vách tường sụp xuống dường như còn gây ra một số biến động trong huyệt mộ, sâu phía dưới nền đất không chỉ truyền đến âm thanh cơ quan mà còn cả chấn động mơ hồ, phảng phất như động đất.

La Giản cũng may mắn, bởi vì cả mặt tường sụp đổ, đại bộ phận Tàng Bảo Các sẽ bị hủy, bên trong chất đầy không ít đá vụn nham tạch, tạo thành trở ngại lớn nhỏ với địch nhân bên ngoài, tóm lại, nổ nát bức tường, những người này ngược lại tạm thời không thể tiến vào Tàng Bảo Các.

Nhưng trái lại, nếu La Giản không tìm được thông đạo phía sau tranh chữ, thì có khả năng lớn cậu sẽ bị đá tảng khi vách tường vỡ vụn đè lên, ngược lại sẽ chết càng nhanh.

La Giản không dám dừng lại, tranh chữ trên bức tường còn lại dường như cũng không bị bức tường kia sụp đổ lan tới, mà La Giản phía sau tranh chữ, nuốt nước miếng, chật vật quỳ rạp trên mặt đất, thật cẩn thận không phát ra âm thanh gì.

Ngay sau đó, sau khi tiến vào cửa động, La Giản liền theo thông đạo mà bò! Lúc này thông đạo phi thường nhỏ, nhỏ đến mức nào? Nhỏ đến mức La Giản chỉ có thể như con sâu lông mà nhúc nhích về phía trước.

La Giản lúc này không có đèn pin, thông đạo nhỏ hẹp này một mảng tối đen, cũng may lúc trước cậu đã lấy một viên dạ minh châu trong Tàng Bảo Các, tuy ánh sáng phát ra không nhiều nhưng chút ít còn hơn không.

Hơn nữa hạt châu này không lớn, La Giản há mồm liền có thể cắn nó trong miệng, vì thế liền dứt khoát cắn viên dạ minh châu trong miệng, hai tay bò trên mặt đất, từng chút nhích về phía trước.

Sau khi bò một lúc, những địch nhân bên ngoài dường như đã tiến vào Tàng Bảo Các, bởi vì La Giản nghe thấy tiếng bước chân cùng âm thanh ho khan, cậu phỏng đoán, đại khái là tro bụi khi bọn họ phá tường bay lên quá nhiều, cản trở tầm nhìn, nhưng khi nào bọn họ có thể tìm thấy cửa động phía sau tranh chữ, thì La Giản không thể đoán được.

La Giản cần bò nhanh hơn, mau chóng thoát khỏi thông đạo hẹp này, nhưng nơi này thực sự quá hẹp, La Giản cảm giác thông đạo hẹp này càng lúc càng hẹp, thời điểm bắt đầu bò La Giản cũng không cảm thấy chen chúc như vậy, nhưng khi bò càng sâu, La Giản cảm thấy thân thể mình như bị nham thạch bốn phương tám hướng ép tới.

"Đáng chết." Không biết bò bao lâu, La Giản nhổ dạ minh châu ra, ngẩng đầu nhìn về phía sâu trong thông đạo, vẫn một mảng đen thui.

Buồn cười chính là, thông đạo này quá hẹp, giờ phút này, La Giản thậm chí không thể quay đầu lại nhìn phía sau, cũng không biết những người đó đã tìm thấy cửa động phía sau tranh chữ hay chưa, thậm chí cũng không biết đối phương có thể đã bò vào theo cậu hay chưa?

"Làm sao bây giờ? Thông đạo này càng lúc càng hẹp, tiếp tục bò không chừng lại bị kẹt không thể nhúc nhích bên trong, nhưng cũng không thể lui về đằng sau, đằng sau liền có địch nhân chờ mình."

La Giản mồ hôi đầy đầu, hô hấp cũng dần trở nên nặng nề, nguyên nhân có thể là thông đạo này quá hẹp, có cảm giác không khí không thể lưu thông được, La Giản phát hiện thân thể mình có biểu hiện thiếu Oxy, cậu đầu váng mắt hoa, trước mắt biến thành một mảng màu đen.

"Không… không được…" La Giản dừng sức lắc đầu, cúi đầu xuống cắn một ngụm trên mu bàn tay, dùng đau đớn để bảo trì thanh tỉnh, cậu biết mình không thể lùi bước, cho dù thực sự bị kẹt chết trong thông đạo này, La Giản cũng không thể lùi về phía sau.

"Nhất định có thể ra ngoài, La Giản, vừa rồi mày không phát hiện sao? Trước mày cũng đã có người tiến vào Tàng Bảo Các, hắn cũng đồng dạng phát hiện thông đạo đằng sau tranh chữ này, hơn nữa cũng đã bò vào đây, mày chỉ cần tiếp tục bò là được… tiến về phía trước…"

La Giản vừa an ủi bản thân vừa tiếp tục bò, sau khi bò một khoảng thật dài, La Giản không thể không dừng lại, vì phía trước thông đạo có thứ gì đó chặn đường cậu, dạ minh châu trong tay chiếu sáng vật thể trước mắt La Giản, cũng chiếu sáng gương mặt trắng bệch của cậu.

"Xong… xong rồi…"

La Giản trợn mắt há mồm nhìn thi thể trước mắt, mồ hôi lạnh theo thái dương chảy xuống, nháy mắt khiến La Giản lên cơn sốc!

Đúng vậy, trong thông đạo càng bò càng hẹp, có một bộ thi thể chặn đường La Giản!

La Giản không thấy mặt thi thể, thậm chí không thể nhìn thấy nửa người trên đối phương, bởi vì thân thể đối phương bị kẹt trong huyệt động, La Giản chỉ nhìn thấy hai đùi thi thể và giày! Thi thể này đã hư thối chỉ còn bộ xương trắng, quần áo hắn mặc không giống người hiện đại, có thể là bọn trộm mộ ngày xưa, cũng có thể là người bị bồi táng nhưng chưa chết, sau khi bò ra từ quan tài thì du đãng tìm lối ra, sau đó bị kẹt trong thông đạo này mà chết đi.

Nhưng vô luận sự thật là thế nào, đối với La Giản, thi thể xuất hiện ở nơi này, không có ý nghĩa nào khác – đúng vậy, thông đạo này là một tử lộ!

Thi thể chặn đường La Giản, a… Nói không chừng đằng trước căn bản không có đường! Nhưng cũng không thể lùi về sau, La Giản không biết mình đã bò được bao xa, nhưng cách Tàng Bảo Các không quá xa, cậu vẫn còn có thể mơ hồ nghe thấy tiếng nói chuyện! Làm sao bây giờ? Đây hoàn toàn là… bị ép vào tuyệt cảnh.

70. Chương 70

"Mày thật con mẹ nó ngu."

La Giản muốn hung hăng cười nhạo bản thân, cậu gắt gao nắm viên dạ minh châu trong tay, dùng sức lớn đến mức gần như bóp nát hạt châu đáng thương, La Giản cảm thấy bản thân thật ngu, thời điểm phát hiện cửa động phía sau tranh chữ, La Giản nên hiểu rõ, tranh chữ vẽ, chính là một người phụ nữ bị ép buộc vào tuyệt cảnh, cậu lại còn muốn ngu xuẩn tiến vào cái thông đạo buồn cười này.

Bây giờ thì tốt rồi, thực sự bị ép vào tuyệt cảnh.

"Tuyệt cảnh?" La Giản đột nhiên lầm bầu lầu bầu tự hỏi bản thân, dường như nghĩ tới cái gì, vì thế nằm trong thông đạo hẹp lúc lâu, dường như nhất thời cậu cũng không thể đi tiếp, cũng không thể lui về, cũng không biết phải làm gì, ngơ ngác nhìn chằm chằm dạ minh châu phát ngốc, nhưng cậu đang ở trong thông đạo bịt kín lại chật hẹp, không khí không thể lưu thông thuận lợi, hơn nữa không gian càng nhỏ sẽ gây cho con người áp lực tinh thần càng lớn.

Vì thế La Giản thật mau liền phát hiện trước mắt mình tối đi, hơn nữa hô hấp cũng khó khăn, cậu ý thức được, nếu không rời khỏi thông đạo nói, không chừng sẽ bị ngạt thở chết.

Giống như thi thể xuất hiện trước mặt cậu, ở trong thông đạo này, hóa thành một đống xương trắng.

La Giản không muốn biến thành xương trắng, không muốn chết. Bởi vậy, giờ phút này cậu gặp phải một lựa chọn gian nan, nếu không muốn tiếp tục ngốc trong thông đạo này chờ chết, thì phải lui về phía sau, bò ra ngoài.

Cho nên La Giản lui về sau, cậu lại một lần nữa ngậm dạ minh châu trong miệng, bắt đầu lấy một tư thế biệt nữu mà bò về phía sau, bởi vì không thể xoay người trong không gian nhỏ hẹp như vậy, cho nên cậu chỉ có thể lấy mông dò đường, nhưng mà bò chưa được hai mét, La Giản đột nhiên nghe đường âm thanh truyền tới từ phía sau, có người đang cao giọng nói: "Nơi này có một cái cửa động!"

Theo sau chính là âm thanh nghị luận ríu rít, không lâu sau đó, La Giản dường như nghe thấy âm thanh người bò vào cửa động, âm thanh sột sột soạt soạt, tiếng cọ xát nhỏ mơ hồ truyền đến.

“Tao mẹ nó đi tong rồi.”

La Giản nhỏ giọng mắng một câu, chỉ nghe cậu cũng đoán được không đúng tám thì chín phần, đám người kia đã tìm được cửa động đằng sau tranh chữ, trong đó đã có người bắt đầu hành động, tiến vào dò đường, tình trạng này, nếu La Giản tiếp tục bò về phía sau, hoàn toàn là đi tìm chết.

Nhưng mà lui về phía sau không được, đi tiếp cũng không được, La Giản mồ hôi lạnh đầy người, cậu nên làm thế nào mới thoát khỏi nơi này? Chẳng lẽ thực sự phải chết ở đây?

Tâm trạng La Giản trong phút chốc không thể bình tĩnh được, mang theo vài phần hỗn loạn khủng hoảng, lại càng nhiều phần sợ hãi, cậu nghe thấy âm thanh địch nhân bò tới, như đang tra tấn trái tim mình, La Giản bất đắc dĩ hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, một lát sau, mở ra.

Cậu bắt đầu ám chỉ bản thân: “Đừng sợ, đừng hoảng hốt.”

“Nhất định có manh mối gì đó mình chưa phát hiện ra.”

La Giản không lui về phía sau, lại tiếp tục bò, bò về chỗ lúc nãy vừa phát hiện ra thi thể, thi thể vẫn không nhúc nhích mà kẹt ở đó, thông đạo thực nhỏ hẹp, La Giản chỉ có thể thấy chân và chân thi thể. La Giản không nghĩ ngợi, duỗi tay nắm lấy cổ chân thi thể, dùng sức kéo, không di chuyển, thi thể kẹt quá chặt.

Vì thế La Giản lại đẩy chân thi thể về phía trước, nhưng vô ích, hơn nữa đẩy một cái kéo một cái, khiến xương đùi thi thể sắp rớt xuống.

Nhưng La Giản không can tâm, cậu kiên định trước sau không đổi, ám chỉ bản thân: “Nơi này tuyệt đối có cửa ngầm hoặc thông đạo nào khác.”

Cho nên cậu dùng tay sờ tới sờ lui bên trong thông đạo nhỏ hẹp, nham thạch trên dưới trái phải đều kiểm tra một lần, nhưng không phát hiện ra cái gì, ngược lại, địch nhân phía sau càng lúc càng áp sát.

La Giản nuốt nước miếng, dự cảm không tốt bắt đầu tăng tiến, cậu nhìn chằm chằm thi thể trước mắt mà suy ngẫm, không biết thế nào, linh cảm đột nhiên xuất hiện trong đầu, đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng.

La Giản nghĩ đến liền hành động, cậu lại một lần nữa túm lấy xương đùi thi thể, hung hăng mà phá nó đi, trên cơ bản, thi thể này đã là một đống xương cốt, sau khi La giản kéo xương xuống, miễn cưỡng khiến bản thân tiến một khoảng về phía trước, đặt xương cốt trên một tảng đá lồi ra phía sau cậu.

Sau đó, La Giản bắt đầu từ xương đùi, một cái lại một cái xương lấy ra, toàn bộ ném về phía sau, đến khi xếp thành một ngọn núi xương nho nhỏ, đến khi phá tới đầu lâu, La Giản phát hiện xương quá lớn cậu kéo không được, liền lấy đoản đao của mình ra chém.

La Giản cuối cùng còn đem quần áo thi thể tùy ý nhét vào bên trong đám xương cốt, cứ như vậy, một bộ thi thể hoàn chỉnh liền bị La Giản phá tan tác, nhưng ngược lại, con đường vốn dĩ bị thi thể lấp kín liền thông suốt, con đường phía sau La Giản lại bị xương cốt lấp kín.

"Bất luận địa phương nào có vẻ như là tuyệt cảnh, mật thất đều lưu lại một con đường không tưởng tượng được cho người chơi. Làm thế nào để phát hiện được con đường này, rất đơn giản, vứt bỏ tư duy quán tính của mình, dùng một góc độ khác mà quan sát sự vật."

Đây là lời Boss chỉ đạo người mới đã từng khuyên La Giản.

"Cũng may chỉ còn lại xương cốt, nếu không hoàn toàn mục nát, phải băm thịt cũng có chút khó khăn." La Giản đè lại bàn tay đang run lên của mình, tươi cười trên mặt không biết là trào phúng hay là may mắn, tiếp tục ngậm dạ minh châu, bắt đầu bò về phía trước.

"Không biết địch nhân phía sau đuổi kịp, thấy đám xương cốt này có thể sinh ra ý tưởng muốn lùi về phía sau hay không." La Giản vừa bò vừa nghĩ: "Lúc trước mình thấy thi thể này, quả thật nghĩ con đường này bị chặn, hơn nữa thông đạo cũng hẹp như vậy, khiến người ta sinh ra tâm lý áp lực, cũng bởi vậy sinh ra ý muốn lùi bước, nhưng phía sau là kẻ lão làng truy đuổi, chỉ sợ cũng chỉ bị hù dọa tạm thời."

"Bởi vậy, mình vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, trước hết cần phải nhanh chóng bò ra ngoài."

La Giản phán đoán lúc còn sống thi thể này có lẽ hơi béo, bởi vì khi La Giản bò qua khoảng thông đạo thi thể bị kẹt cũng cảm thấy dị thường chật hẹp, đầu La Giản qua lọt, nhưng bả vai lại bị kẹt, hơn nữa kẹt thực sự chặt, da thịt hai vai không bị cọ nát thì cũng không qua được, La Giản có điểm sốt ruột, cầm đao của mình ma sát trên tảng đá, cuối cùng móc xuống được một cục đá, mới khiến nửa người trên của mình chui lọt.

Hình thể đàn ông đều là bả vai dày rộng, nếu bả vai qua lọt thì nửa người dưới không thành vấn đề, thời điểm La Giản đang rối rắm vặn vẹo thân thể mình về phía trước, đột nhiên nghe thấy ở phía sau, truyền tới âm thanh nói chuyện gần trong gang tấc.

"Không ổn, nơi này có một đống xương cốt." Là tiếng một người đàn ông, cũng không phải âm thanh của đội trưởng Quỷ Hút Máu hay cô nàng quân sư mà La Giản đã nghe qua, hơn nữa giống như có vật gì đó như bộ đàm, La Giản còn nghe thấy tín hiệu dè dè.

Địch nhân này cách La Giản không tới năm mét, khiến La Giản sợ tới mức suýt nữa nuốt dạ minh châu trong miệng vào bụng, bởi vì vừa rồi La Giản tập trung hủy xương cốt để lấp kín thông đạo, ngược lại lại xem nhẹ âm thanh càng lúc càng gần, bất tri bất giác, địch nhân đã tới gần như vậy.

Cần phải nhanh lên!

La Giản không để bản thân suy nghĩ nhiều, lập tức vó ngựa không ngừng mà bò về phía trước, vừa bò vừa phân tâm nghe động tĩnh địch nhân ở phía sau, địch nhân bị xương cốt chặn đường, đang dùng bộ đàm để

truyền tin với đồng bọn, bởi vì khoảng cách rất gần, tiếng vang trong thông đạo cũng rất lớn, La Giản nghe rất rõ ràng, từng câu từng chữ của kẻ địch.

"Tiếp tục bò về phía trước." Là tiếng cô nàng kia.

"Tôi đã nói, ở đây có một đám xương cốt, đằng trước không có lối đi."

Cô nàng kia vẫn kiên trì như cũ, nói không ngừng: "Tôi nói, tiếp tục bò!"

"Cô bắt tôi phải bò thế nào? Thông đạo này quá hẹp, cả người tôi bị đất đá xung quanh ép không còn khe hở, tôi làm sao bò qua được đám xương này!" Địch nhân đi phía sau La Giản hiển nhiên có chút tức giận, bắt đầu tranh cãi cùng đồng bọn.

Cô nàng trong bộ đàm lại cười lạnh: "Vậy đập nát đám xương cốt, đập chúng thành bụi, như vậy anh liền bò được qua!"

"Hừ." Tên này hiển nhiên phi thường bực bội, lại không dám trái mệnh lệnh cô nàng kia, sau khi tắt bộ đàm, La Giản còn nghe thấy tiếng người nọ lầm bầm lầu bầu, lải nhải nói: "Đợi đến khi con nhỏ đấy rơi vào tay tao, xem tao có xử chết mày không!"

Hắn vừa dứt lời, liền bắt đầu đập xương giống như La Giản lúc trước, không gian hẹp như vậy, hắn dường như cũng không mang vũ khí cỡ lớn nào, nhưng La Giản đang bò, đột nhiên thấy thông đạo sáng lên, tuy rằng không gian hẹp khiến La Giản không thể quay đầu lại, nhưng lại thấy phản quang của lửa đỏ phía sau, La Giản tức khắc hiểu rõ! Địch nhân đang đốt xương!

Quả thật, thiêu đốt là phương thức nhanh nhất để biến xương cốt thành một đám bột phấn, hơn nữa thông đạo hẹp như vậy, chỉ có thi thể kia là vật dễ cháy, còn lại đều là nham thạch, cũng không lo bị lửa bén tới.

La Giản càng thêm nóng nảy, tuy nhờ có ánh lửa ngăn cản, đối phương có lẽ tạm thời không nhìn thấy La Giản, nhưng khoảng cách không xa, sau khi đốt xong, đối phương dập lửa liền có thể xông thẳng đến chỗ La Giản, hơn nữa trong hoàn cảnh này, La Giản rất khó phản kích – cậu thậm chí quay đầu nhìn phía sau cũng làm không được!

Chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước.

La Giản đành phải tiếp tục bò, nhưng sau khi bò qua khoảng hẹp nhất kia, La Giản phát hiện ra không gian xung quanh càng lúc càng rộng, cũng không hẹp như lúc trước, nhưng La Giản thực mau liền bò tới cuối, lúc này, lấp kín đường đi của La Giản không phải là thi thể, mà là một vách đá dựng đứng, tuy nhiên sau khi La Giản quan sát khắp nơi, thực mau phát hiện ra trên đỉnh đầu mình cư nhiên lại là một cái thông đạo.

La Giản gian nan trở mình, tuy rằng thông đạo trở nên rộng rãi hơn, nhưng rất nhiều động tác vẫn bị hạn

chế nghiêm trọng, sau khi cậu miễn cưỡng lật người, hai tay đỡ lấy thông đạo trên đỉnh đầu, từng chút một dịch thân thể mình lên phía trên, cứ như vậy mà chậm rãi ngồi dậy, tiếp tục hướng lên phía trên, bởi vì thông đạo trên đỉnh đầu là thẳng tắp, La giản có thể đứng dậy, mà không phải chật vật ghé vào trong thông đạo.

Theo sau đôi tay là hai chân chống vào vách đá, bắt đầu từng chút một dịch về phía trên. Thông đạo vuông góc rộng hơn thông đạo lúc trước một ít, tuy rằng leo lên càng khó khăn hơn, nhưng ít ra không khiến La Giản cảm thấy hít thở không thông. Thậm chí La Giản còn có thể cúi đầu nhìn xuống phía dưới, vẫn còn thấy ánh lửa, có nghĩa là địch nhân vẫn chưa thiêu xong xương cốt.

Tuy nhiên, sau khi La Giản bò được một đoạn nhỏ, đột nhiên dừng một chút, ngẩng đầu, nhìn phía trên thông đạo vuông góc này, vẫn một dạng, một mảnh đen như mực không biết dẫn tới nơi nào, sau đó La Giản lại cúi thấp đầu, nhìn ánh lửa dần trở nên mỏng manh.

Ánh lửa chiếu rọi mặt La Giản, chiếu lên biểu tình dữ tợn thoáng qua trên mặt cậu.

Góc độ này tuy có chút phiền toái, nhưng đối phương khẳng định không thể tự do di chuyển thân thể, hơn nữa, thoạt nhìn đối phương chỉ có một người, tỉ lệ thành công thực sự rất lớn.

71. Chương 71

Nhưng vấn đề là, La Giản chưa chuẩn bị tốt tình huống phải đoạt đi tính mạng người khác.

Đối với La Giản, sinh mệnh là một thứ rất trân quý, hai mươi năm cuộc đời cậu đều được dạy dỗ làm thế nào để trở thành một công dân tốt tuân thủ pháp luật. Không được đả thương người – đây là điều từ nhỏ cha mẹ đã răn dạy, giáo dục, hơn nữa nó hình thành một loại quan niệm, ăn sâu bén rễ vào nội tâm La Giản.

Nói không khoa trương chút nào, La Giản là người mười phần chính trực, thiện lương giàu có tình yêu.

Nhưng thiện lương không có nghĩa là ngu xuẩn, dưới tình huống uy hiếp đến an toàn bản thân, cậu cũng không kiềm chế bản thân trở nên ích kỷ, và hơn vậy, tàn nhẫn. Huống chi, ở hoàn cảnh tàn khốc hiện nay, thiện tâm lớn thế nào cũng không thể giúp La Giản sống sót, cậu cần tranh thủ quyền lợi vì sinh mệnh bản thân.

"Không cần sợ hãi, đây là một bước mày không thể không đi." La Giản nắm chặt đao của mình, hít sâu một hơi lẩm bẩm tự nhủ.

Theo sau La Giản bò vào thông đạo hẹp nhỏ này chính là tên hề, hai đồng đội của hắn chờ ở bên ngoài, một người là đội trưởng Quỷ Hút Máu ít nói ít biểu cảm, một người là cô nàng tóc dài lãnh diễm cao quý lúc nào cũng chỉ tay năm ngón.

Tuy rằng tên hề cũng là một thành viên trong đội ngũ này, nhưng thời gian hắn nhập đội cũng chưa lâu, tổng cộng mới theo đội ngũ này trải qua hai mật thất, đội ngũ của tên Quỷ Hút Máu vốn dĩ có năm người, nhưng một đội viên chính trong đó ngoài ý muốn hi sinh, vì thể phải bổ sung máu mới, chính là tên hề xuất hiện ở đây.

Tên hề ở trong đội ngũ cảm thấy mười phần bất mãn, hắn cũng không phải tay mơ trong không gian mật thất vô hạn, lúc trước đều là một người vượt qua, phương pháp sinh tồn của hắn chính là cẩn thận, là loại tuyệt đối không để bản thân rơi vào hiểm cảnh, tuy rằng như vậy sẽ khiến bản thân mất đi nhiều cơ hội, mất đi một số phần thưởng của mật thất, nhưng chỉ cần bản thân sống sót, tổn thất lớn thế nào tên hề đều không ngại.

Nhưng mà sau khi tới đội ngũ này, tên hề liền không thể không nhiều lần lấy thân mình đi mạo hiểm, nguyên nhân chính là đám đội viên đều coi hắn là người ngoài, biến hắn thành đại sứ pháo hôi.

Đội trưởng Quỷ Hút Máu thì không nói, tên này tuy rằng dán cái mác đội trưởng, nhưng lại hiếm khi lên tiếng, không chỉ ít nói, chiến đấu cũng ít, bình thường đa số thời gian đều là cái loại đứng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, thỉnh thoảng ngẫu nhiên cũng có thể thốt ra được một hai câu nhắc nhở.

Tên hề cảm thấy đội trưởng chính là sâu không lường được, bởi vì hắn chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng đội trưởng chân chính ra tay, cách ăn mặc cùng hóa trang quái dị của đội trưởng Quỷ Hút Máu, nổi bật rõ ràng trong đám đông, nhưng đôi khi đứng trong chỗ tối, hắn cũng có thể khiến người khác xem nhẹ sự tồn tại của hắn.

Người ra lệnh chân chính trong đội ngũ là cô nàng tóc dài kia, cả ngày mặc sườn xám lại còn xõa tóc, lại phải đi giày cao gót, tên hề không hiểu, ở trong huyệt mộ đường đi gập ghềnh này, chân cô ta chẳng lẽ không đau? Tuy nhiên tên hề không thể không thừa nhận, cô ta thực sự rất lợi hại, có trực giác đáng sợ khó hiểu cùng năng lực phân tích siêu cao, mặc kệ phát sinh tình huống nào, kế sách của nàng ta đều có thể hóa dữ thành lành.

Ví dụ như bây giờ.

Đám xương cốt trước mặt sắp đốt xong rồi, bộ đàm trong ngực lại phát ra tín hiệu tích tích, tên hề cầm lên nghe, liền nghe thấy tiếng cô nàng tóc dài vang lên, cô ta đè thấp âm lượng, hỏi một câu: "Bộ đàm của anh để loa ngoài sao?"

"Đúng vậy, tại sao cô lại biết?" Tên hề cũng không tự chủ được mà nói nhỏ theo.

"Tôi nghe thấy tiếng vọng… tắt loa đi!" Ngữ khí cô ta có điểm phẫn nộ, "Anh muốn những gì chúng ta nói đều bị hắn nghe thấy sao?"

"Nơi này thật sự…" Tên hề tỏ vẻ không tin, nhưng vẫn nghe lời mà tắt loa đi.

"Nghe, hiện tại, theo lời tôi nói mà làm! Đeo tai nghe lên…" Cô ta cắt lời tên hề, nhưng âm thanh sau đó

càng lúc càng nhỏ, tên hề cũng không thể không móc tai nghe ra cắm vào bộ đàm, sau đó nhét bộ đàm vào lồng ngực, đeo tai nghe lên tai. Trên dây tai nghe còn có một cái microphone nho nhỏ, có thể thu tiếng tên hề trả lời.

Đợi tên hề đeo tai nghe lên, cô ta mới tiếp tục nói: "Anh đã thiêu xong xương cốt chưa? Chỉ cần trả lời một chữ!"

Tên hề tuy rằng tâm sinh bất mãn, nhưng vẫn chịu đựng mà ngẩng đầu nhìn xương cốt ánh lửa trước mắt, đáp: "Không."

"Được rồi, đợi thiêu xong, đầu tiên anh cần dùng đèn pin quan sát một chút thông đạo phía trước, bất luận phát hiện được sự tình gì đều phải thông báo cho tôi."

Tên hề kia cảm thấy thật sự khó hiểu, đưa ra nghi vấn: "Tại sao lại phải như vậy?"

Vì thế nàng ta trả lời: "Nếu xuất hiện trước mắt là một thi thể mà không phải một đống xương cốt, chúng ta cũng không cần cảnh giác như vậy."

Tên hề dường như đột nhiên hiểu ra cái gì, nhanh chóng rút ra vũ khí của mình là một cây dao phẫu thuật, ngừng thở, không nói chuyện nữa.

Cô nàng vẫn nói chuyện qua bộ đàm: "Thông đạo anh đang ở mười phần chật hẹp, anh ngay cả xoay đầu lại cũng không được, đừng nói đến phòng ngự hữu hiệu! Nếu thông đạo này hoàn toàn thẳng tắp, địch nhân căn bản sẽ không muốn tập kích anh, bởi vì tình huống của hắn và anh sẽ giống nhau, không thể xoay người quay đầu phòng ngự, cho nên hắn nhất định sẽ tiếp tục bò cho tới lối ra."

"Nhưng nếu thông đạo này không thẳng hoặc có bước ngoặt nào đó, hắn tuyệt đối sẽ ẩn núp ở đó phục kích anh, chỉ cần đầu anh thò ra mò đường là hắn đã có thể chém rớt, tình huống của anh rất nguy hiểm, cho nên anh phải cẩn thận."

Tên hề vừa nghe những lời này, đè thấp âm thanh mà trả lời: "Loại chuyện này, tại sao không nói sớm."

"Bởi vì trước đó tôi cũng chưa phát hiện ra." Cô nàng nói thẳng không cố kỵ: "Tận đến khi anh nói trước mặt anh xuất hiện một đám xương cốt mới nghĩ tới."

Tuy rằng vẫn luôn bất mãn với cô ta nhưng giờ khắc này, tên hề bỗng nhiên có điểm bội phục cô, loại trí tuệ cùng năng lực ứng biến này, không phải thứ hắn có thể có được.

Nhưng cô nàng cũng lười để ý tên hề suy nghĩ cái gì, tiếp tục nói: "Sau khi thiêu xong xương cốt, anh tiếp tục bò về phía trước, nhớ kỹ nhất định phải chú ý trái phải trên dưới có lối ngoặt nào hay không, không cần áp lực bản thân, nếu cảm giác được cái gì, liền dùng mọi khả năng mà công kích…"

Cô ta còn chưa dứt lời, âm thanh lại đột nhiên biến mất! Biến mất đặc biệt đột ngột, cảm giác như thời gian đột nhiên dừng lại, mọi vật đều yên lặng, an tĩnh đến mức khiến lòng người hốt hoảng! Tên hề đợi một lát vẫn không nghe thấy gì, không khỏi hoảng loạn, gọi hai tiếng: "Uy? Đã xảy ra chuyện gì?!"

Bộ đàm của đối phương dường như cũng chưa tắt, tên hề còn có thể nghe thấy một số tạp âm rất nhỏ, còn có tiếng hít thở nặng nề, một lát sau, tên hề nghe thấy tiếng cô nàng càng thêm mỏng manh: "Chúng ta bị công kích! Tạm thời lui lại! Anh không cần đi ra, tiếp tục tiến về phía trước!"

Ý thức chiến thuật khiến tên hề không hỏi nhiều, trên chiến trường đoàn đội có thể xuất hiện bất kì tình huống gì, hắn căn bản không có tâm tư dư thừa mà chú ý tình huống các đội viên, vì thế dứt khoát tắt bộ đàm đi, thu hồi tai nghe, chờ sau khi đốt hết xương cốt, miệng cắn vũ khí bản thân, trước hết cầm đèn pin soi đường phía trước, khoảng không đèn pin có thể chiếu tới là hữu hạn, nhưng vẫn có thể khiến tên hề nhìn rõ con đường trước mắt mình.

Mà La Giản nấp ở đó không xa, giờ phút này cũng cảm thấy không thích hợp.

Từ vừa nãy trở đi, cậu liền không nghe rõ đối thoại giữa địch nhân cùng đội viên, địch nhân dường như đã tắt loa bộ đàm đi, âm lượng cũng thu nhỏ nhiều, La Giản chỉ có thể nghe được vài chữ đứt quãng, hành động này khiến La Giản bất an trong lòng, thậm chí sinh ra suy nghĩ muốn lùi bước, nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui, căn bản bò lên loại thông đạo vuông góc này không thể bò nhanh được, mặc kệ thế nào, La Giản vẫn phải đối mặt với địch nhân, nếu không thể may mắn thoát khỏi một lần đối chiến này, còn không bằng ẩn núp ở đây, chờ đợi tiên cơ.

Ánh lửa trong thông đạo nhỏ hẹp biến mất, La Giản giấu dạ minh châu đi, cậu lấy một tư thế biệt nữu dính trên thông đạo vuông góc, dùng hai chân và lưng chống vào vách tường để cố định vị trí bản thân, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm phía dưới, chờ địch nhân vừa ngoi đầu cậu liền cho cổ hắn một đao.

La Giản rất nhanh liền nghe thấy tiếng ma sát sột sột soạt soạt khi bò, còn thấy ánh sáng đèn pin, vì thế La Giản khẽ cắn môi, nắm chặt vũ khí của mình, vận chuyển tâm pháp, yên lặng ẩn giấu hơi thở của mình.

Mọi sự chờ đợi đều chỉ vì thời khắc này.

Trong thông đạo, bóng tối tràn ngập khắp nơi, nhưng La Giản đã quen cảm giác tối tăm này, lực chú ý của cậu quá tập trung, cho nên giờ phút này, cậu phảng phất như có được mắt nhìn đêm, cho dù ở trong bóng đêm cực đoan, La Giản cũng không có mảy may sợ hãi với bóng tối. Cậu chỉ đang một lần lại một lần suy đoán trong tâm trí những sự tình sẽ phát sinh kế tiếp, bất luận là tình huống gì, La Giản đều phải bình tĩnh mà đối mặt.

La Giản nghe thấy tiếng hít thở của địch nhân, cùng với âm thanh cọ xát khi bò, thực mau La Giản liền thấy trong thông đạo phía dưới có người bò ra, cầm đèn pin, chiếu sáng lên vách tường trước mặt mình, tiếc nuối mà lầu bầu một cái: "Ở đây có bức tường."

La Giản giờ phút này đang ở trên đầu địch nhân, cậu có thể không chút do dự buông ra sức lực đang bám trên mặt tường, để thân thể mình nện lên đầu địch nhân, đây là thời cơ tuyệt hảo, nhưng mà La Giản

không làm vậy, bởi vì cậu lâm thời quyết định thay đổi sách lược một chút.

Hành động tắt loa bộ đàm cùng cố tình hạ giọng khiến La Giản cảnh giác, cậu có một cảm giác không tốt, cảm giác này khiến La Giản hiểu rõ mình không thể tùy tiện khởi xướng công kích, cậu cần tại một khắc địch nhân thả lỏng phòng hộ, từ chỗ tối nhảy ra, mới có thể thành công đánh bại hắn!

Mà đúng như La Giảm dự cảm bất an, địch nhân dường như đã sớm biết trên đỉnh đầu mình có cái động, vừa mới ló đầu ra, ngay cả mặt cũng chưa ngẩng lên, trên tay đã ném ra hai cây dao phẫu thuật, trực tiếp hướng phía trên phi ra!

Hai cây dao phẫu thuật, một cái cắm vào vách tường trên thông đạo, một cái cắm gần chân La Giản, cũng cắm trên vách tường. Chân trái La Giản hơi bị xẹt qua một chút, cảm giác chân mình tê dại một cái, trán cậu đổ mồ hôi, nhưng vẫn không rên tiếng nào.

Tên hề trở mình, lấy đèn pin của mình chiếu vào trong thông đạo, bên trong một mảnh đen kịt, nơi ánh sáng có thể chiếu đến, cái gì cũng không có.

"Không có phục kích… cô ta cũng có lúc sẽ nói sai sao" Tên hề cảm thấy ở thông đạo phía trên mình có người đang chờ tập kích, tuy rằng nghi hoặc, nhưng vẫn thở dài nhẹ nhõm một hơi, thu hồi vũ khí, miệng cắn đèn pin, đỡ vách tường ngồi dậy, chuẩn bị bò lên thông đạo phía trên.

Nhưng mà hắn vừa mới ngồi ngay ngắn, đột nhiên cảm giác trên đỉnh đầu mình dường như có hòn đá rơi xuống, tên hề theo bản năng duỗi tay sờ đầu mình, sờ thấy một cục đá nho nhỏ, hắn nghi hoặc nhìn cục đá trong tay, theo bản năng ngẩng đầu lên.

Trước mắt chỉ có một tia sáng lạnh chợt lóe qua.

Không có bất kì âm thanh nào, không có bất kì hơi thở nào, thậm chí không nhìn thấy mặt địch nhân, tên hề há to miệng, đèn pin trong miệng rơi xuống, rơi trên quần áo hắn, đó rõ ràng là đen pin loại nhỏ lúc trước La Giản dùng.

Đúng vậy, chính là lúc La Giản nhìn thấy ánh sáng đèn pin đối phương sử dụng mới quyết định thay đổi sách lược. Đèn pin loại nhỏ thuận tiện mang theo, nhỏ nhắn uyển chuyển nhẹ nhàng, nhưng thời gian chiếu sáng không kiên trì được lâu, hơn nữa La Giản biết rõ mình mua loại chống nước, loại này chỉ dùng được nửa tiếng, sau đó ánh sáng liền bắt đầu yếu đi, nơi này quá tối tăm, ánh sáng mỏng manh như vậy căn bản không chiếu được quá xa.

Bởi vậy La Giản bò lên phía trên một khoảng, địch nhân cầm đèn pin căn bản không chiếu tới được người cậu.

Địch nhân không phát hiện thân ảnh của cậu, liền sẽ thả lỏng cảnh giác, khi hắn có ý đồ bò lên từ thông đạo phía dưới, La Giản chỉ cần trượt xuống một khoảng tiếp cận địch nhân, một đao sạch sẽ chém cổ đối phương.

Nhưng mà, La Giản phạm phải một sai lầm.

72. Chương 72

La Giản phạm phải một sai lầm căn bản mà trí mạng, nhưng đây cũng là sai lầm mà mỗi tay mới đều có khả năng sẽ phạm phải, trừ những tên biến thái trời sinh máu lạnh, kẻ điên không nhân tính ra, mỗi người mới khi nảy sinh ý định giết chết một sinh mệnh đồng loại chân chính, hoàn chỉnh tồn tại, đều sẽ có sự chần chừ trong nháy mắt, đây chính là sai lầm trí mạng nhất trong chiến đấu.

Lúc giết người cảm thấy sợ hãi, cũng như sợ hãi khi bị giết, việc này có nghĩa thân phận của bạn đang chuyển hóa từ một người bình thường thành một tên hung thủ, điều này cũng có nghĩa, từ giờ phút này trở đi, nhân sinh quan thế giới quan giá trị quan của bạn đều bị đổi mới, bạn không bao giờ có thể ôm thái độ ngây thơ lạc quan, hết thảy những thứ này khiến La Giản nhớ tới một câu Đoạn Ly từng treo ngoài miệng: Kẻ giết người, phải có giác ngộ tùy thời sẽ bị giết.

Giác ngộ sâu cạn ra sao, quyết định bạn có thể đi xa tới đâu.

La Giản giác ngộ không đủ, cho nên cậu phạm phải sai lầm trí mạng này, thời điểm lưỡi dao chém tới cậu lại ngoài ý muốn thu sức lực về, mà địch nhân phản ứng cũng phi thường nhanh, đầu hơi ngửa ra sau, vì thế đao La Giản chỉ chém ra một đường nhợt nhạt trên cổ hắn, máu chảy cũng không thể tạo thành thương tổn trí mạng.

Nháy mắt này, La Giản chân thật cảm giác được sợ hãi không thể miêu tả nổi, cậu bỏ lỡ thời cơ tốt nhất, bỏ lỡ cơ hội có thể cho địch nhân một kích trí mạng, chỉ bởi vì cái thứ tinh thần trọng nghĩa nực cười kêu gào trong nội tâm, kêu gào muốn cậu thu hồi vũ khí trong tay, nhưng cậu cũng rõ ràng, trong mật thất ăn thịt người không nhả xương này, nhân từ cùng thiện lương chỉ giúp cậu chết càng nhanh.

La Giản có chút hối hận, cảm tình nội tâm phức tạp vô cùng, nhưng giờ phút này cậu không thể ngừng tay, lưỡi đao trong tay chuyển hướng tiếp tục công kích về phía kẻ địch, nhưng lúc này, địch nhân đã bình tĩnh lại sau khi bị công kích đột ngột, cho dù hắn ngồi không thể nhúc nhích được, cũng có thể ngăn cản sự tấn công của La Giản, con dao phẫu thuật giằng co cùng đoản đao của La Giản, trong lúc nhất thời, ai cũng không làm gì được ai.

Ánh sáng đèn pin dù mỏng manh cũng chiếu sáng được khuôn mặt hai người, La Giản ở khoảng cách gần trừng mắt nhìn khuôn mặt trang điểm quái dị của tên hề, nhưng La Giản không có tâm tư mà kinh ngạc, giờ phút này cậu đang ở trên đỉnh đầu tên hề, chân đạp vách tường, tay nắm đao, dường như đem sức lực cùng trọng lượng toàn thân dồn vào đoản đao của mình.

Nhưng bộ dáng địch nhân thực trấn định tự nhiên, chỉ dùng một tay phải cầm dao phẫu thuật đã chống cự được lực lượng toàn thân La Giản, hơn nữa, giờ phút này, tên hề đột nhiên vặn vẹo cười, vươn một cái tay khác ra, không nặng không nhẹ mà sờ cổ La Giản.

Ngón tay tên hề lạnh lẽo, móng tay bén nhọn, La Giản cảm thấy đau đớn rất nhỏ trên cổ, trên lưng nổi

lên một tảng da gà, cậu không biết bản thân đang hoảng loạn hay sợ hãi, nhưng trong nháy mắt này cậu dường như không thể thốt ra tiếng.

Trong những mật thất La Giản đã trải qua, mọi thứ La Giản đã trải qua, không có bất luận một thứ gì có thể so sánh với tình huống lúc này, La Giản vừa bình tĩnh lại vừa sợ hãi, hai loại cảm xúc phức tạp đan chéo nhau, khiến trái tim La Giản run rẩy. Cậu bình tĩnh, bởi vì cậu biết chênh lệch giữa mình và đối thủ quá lớn, một tay của đối phương đã có thể chống lại toàn bộ sức lực của La Giản, vì thế La Giản biết, xuất hiện trước mặt cậu chính là một kẻ già đời danh xứng với thực, là cao thủ trải qua muôn vàn thử thách trong vực sâu, là một tồn tại đáng sợ mà La Giản hiện tại vĩnh viễn không thể chống cự được.

Bởi vậy La Giản cảm thấy sợ hãi, Tử Thần tiến gần tới cậu, gần hơn bất kì lúc nào, ngay cả lần đầu tiên gặp Hình Viêm trong mật thất La Giản cũng không cảm giác sợ hãi như vậy! Bởi vậy, La Giản hối hận, cậu không biết tự lượng sức mình, cho rằng bản thân có thể đối phó một địch nhân như vậy, càng thêm hối hận vì mình cư nhiên đánh mất cơ hội duy nhất có thể giết chết địch nhân.

"Mày vừa làm mất thời cơ tốt nhất." Tên hề bỗng nhiên mở miệng, đầy mặt là tươi cười dữ tợn, khiến trang điểm quái dị trên mặt hắn trở nên dị thường xấu xí: "Chỉ cần vừa rồi mày không nương tay, không do dự, dùng tốc độ nhanh nhất thủ đoạn tàn nhẫn nhất, lực lượng của mày tuyệt đối có thể một đao chém đứt đầu tao, mặc kệ tao lợi hại thế nào, đều không ngăn cản đương tử vong trong nháy mắt."

La Giản nói không ra lời, cậu không có gì để nói, cậu đã không có khả năng xoay chuyển bại cục.

"Mày vẫn là người mới đi, xuống tay với kẻ địch lại còn do dự, tao chỉ thấy tâm thương hại buồn cười đó trên người mới thôi." Tên hề dường như có điều nghi hoặc. "Tuy nhiên thật kỳ quái, từ khi nào đoàn chiến lại để người mới dễ dàng gia nhập như vậy, hơn nữa thực lực của người vẫn thực yếu."

Tên hề nói tới đây, dường như cố ý đe doạn La Giản, tay tên hề đặt trên cổ La Giản vẫy một cái, một cây dao phẫu thuật xuất hiện từ hư không, lưỡi dao lạnh băng xoa xoa trên làn da La Giản, lại không tạo thành thương tổn gì cho cậu.

"Mày biết không? Động mạch cổ của người ở đây… kéo dài đến đây." Tên hề dùng sống dao phẫu thuật đè lên cổ La Giản, hơn nữa cười nói: "Nhanh chóng cắt đứt động mạch, mày sẽ như cái đài phun nước lớn, máu có thể bắn lên cao năm mét, chưa tới một phút đồng hồ mày sẽ xuất huyết nhiều quá mà chết."

"Ít nói nhảm, hoặc động thủ giết tao, hoặc chờ tao đến giết mày." La Giản đột nhiên trầm giọng nói.

Cậu đột nhiên cảm thấy cũng không sợ hãi đến vậy, phẳng phất như sợ hãi lên đến đỉnh điểm, sợ hãi ngược lại liền biến mất. La Giản nghĩ, nếu thất bại, phải thừa nhận hậu quả thất bại. Cho dù đó là điều La Giản sợ hãi nhất, cũng là điều La Giản phải chấp nhận.

Tên hề tựa hồ cũng không vội vã làm gì La Giản, chỉ là cười lạnh với cậu: "Mày, tiếp tục bò lên phía trên."

Những lời này khiến La Giản có chút kinh ngạc, không rõ nguyên do liếc nhìn tên hề một cái.

"Nếu như mày chết ở đây, thi thể sẽ chặn đường, thật phiền." Tên hề cũng không muốn phải thiêu thi thể một lần nữa, đốt mất dưỡng khí không nhiều lắm trong thông đạo này, hơn nữa ánh lửa luôn thu hút sự chú ý, ở trong hoàn cảnh eo hẹp này, tên hề cũng không muốn trở thành cá trong chậu, cuộc nói chuyện với cô nàng tóc dài chứng minh, đội viên đã không thể chi viện phía sau hắn.

Nếu tên hề cũng đồng dạng không thể lui về phía sau, như vậy cũng chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước. Hiện tại giết chết La Giản cũng không giúp tên hề có được chỗ tốt gì nhiều, không gian nhỏ hẹp như vậy, hắn căn bản không thể di chuyển thi thể, hơn nữa thực trùng hợp, trên người tên hề vốn có tùy thân mật thất, nhưng hắn đặt trong tay đội viên, như vậy cũng không có biện pháp tạm thời di dời thi thể.

Vì thế, ôm suy nghĩ này, tên hề quyết định trước hết bò ra khỏi thông đạo, hơn nữa sai sử La Giản làm pháo hôi đi phía trước, La Giản chỉ nhìn thoáng qua tên hề, không hề dị nghị, thu hồi vũ khí bản thân liền bò lên phía trên, bò lên thông đạo vuông góc lại thẳng đứng này vô cùng khó khăn, La Giản chống thân mình chậm rãi bò lên phía trên, mà tên hề ở phía dưới cách một khoảng, không nhanh không chậm đi theo La Giản.

Hai người vừa rồi còn tàn sát lẫn nhau, hiện tại lại bởi vì đủ loại vấn đề ích lợi mà bắt đầu cùng hành động, vì thế giữa bọn họ tồn tại một sự trầm mặc dị thường nặng nề đáng sợ, ngoài tên hề thỉnh thoảng lại chỉ huy hai câu, ngoài lời hắn nói, La Giản nửa chữ cũng không hé ra.

Thông đạo vuông góc rất dài, nhưng dưới sự trầm mặc này, hai người vẫn thực mau liền bò tới đỉnh, La Giản sờ một cái cửa ẩn trên đỉnh đầu, hơn nữa sờ thấy cơ quan trận pháp đồ quen thuộc, thời điểm La Giản sờ đến cơ quan có một chút xúc động, theo bản năng vẫn nghiêng đầu nhìn xuống dưới, liếc mắt nhìn tên hề một cái.

Tên hề cũng chú ý đến hành động của La Giản, thấy cậu dừng lại, lại hỏi: "Tại sao không tiếp tục bò?"

"Đến đỉnh." La Giản nói: "Có cái cửa ẩn… muốn mở ra hay không…"

"Mày đừng cử động! Dám động một chút, tao liền cho đầu mày nở hoa!" Tên hề đột nhiên nói to, âm thanh bén nhọn. Những lời này của hắn thực sự không phải để hù dọa, tên hề có thể dùng dao phẫu thuật ném như Tiểu Lý Phi Đao, hơn nữa có kỹ năng thu về vô hạn, trên lý luận, hắn có thể không ngừng phi đao, có thể trong nháy mắt dùng đao phi La Giản thành cái sàng.

La Giản nghe lời này cũng liền bất động, không nhúc nhích dính ở một chỗ, tên hề miệng cắn dao phẫu thuật, sau đó cầm đèn pin chiếu xem tình huống La Giản, trên đỉnh đầu La Giản quả thực có một cánh cửa không lớn không nhỏ vừa đủ để một người đi qua.

Tên hề lại bò lên phía trước một khoảng, thong thả tiếp cận thận thể La Giản, hai người ở vào một trạng thái giằng co một trên một dưới, La Giản bất động, chỉ nhìn nhìn cơ quan trận pháp đồ trong tay, cậu đột nhiên cười lạnh một cái.

Thông đạo vuông góc này quả thực rất cao, La Giản một đường bò lên rất rõ ràng, ước chừng gần hai mươi mét, cũng chính là khoảng sáu bảy tầng nhà cao, là độ cao phi thường nguy hiểm, thẳng tắp ngã xuống

như vậy, không chết thì cũng thành tàn phế.

"Mày tốt nhất không nên nảy ra cái ý tưởng quỷ quái gì, cho dù mày muốn một chân đá tao ngã xuống từ độ cao như vậy, tao cũng có thể trong nháy mắt dùng phi đao cắt đứt yết hầu mày." Tên hề phảng phất nhìn thấu ý tưởng của La Giản, bắt đầu uy hiếp.

"Nghe qua quả thực rất lợi hại." La Giảng không biết có phải đang trào phúng hay không, ngữ khí không mang theo chút thiện ý nào.

"Tao là bác sĩ ngoại khoa." Chân trái tên hề chống lên mặt tường, đùi phải cũng chống một mặt tường, lấy phương thức này đứng thẳng thân thể, như vậy cả hai tay hắn đều có thể cầm dao.

"Tao biết rõ mọi nhược điểm trên cơ thể con người, chỉ cần dao ở trong tay tao, tao liền có thể trong vài giây biến một người sống thành mảnh nhỏ."

"Đúng không, thật lợi hại." La Giản đột nhiên nở nụ cười, cậu đột nhiên làm một hành động lớn mật dị thường, cậu ném dạ minh châu ra ngoài, trong bóng đêm dạ minh châu này sáng dị thường, tên hề lập tức bị ánh sáng này hấp dẫn tầm mắt, mà tại một giây này, La Giản đột nhiên thả lỏng toàn thân, không hề miễn cưỡng cơ bắp mệt nhọc tiếp tục chống trên tường, mà là thả lỏng thân thể để bản thân mình rơi tự do!

La Giản trong lúc rơi đồng thời rút ra đoản đao, trực tiếp hướng về tên hề một đao chọc qua, lúc này đây, La Giản không hề sợ hãi, tử vong đã không thể dao động quyết tâm cùng giác ngộ của cậu, cậu đã từng vì mật thất đáng sợ này mà cảm thấy hoang mang, khiến cậu tiếp tục đi về phía trước lại không biết điểm đến.

Điều này cũng dao động tư tưởng cùng ý chí của cậu, cậu không thể biết được ý nghĩa tồn tại của bản thân, bởi vì mật thất đáng sợ như vậy, sợ hãi chiếm cứ toàn bộ nội tâm của cậu…

Nhưng mà giờ phút này, La Giạn lại không còn u mê.

Nếu không chủ động xuất kích, như vậy La Giản vĩnh viễn chỉ có thể dậm chân tại chỗ, chờ ở nơi này làm gì? Chờ người khác đến cứu sao? Giống như bình thường, vào lúc mấu chốt, kẻ truy sát vẫn luôn truy đuổi mình sẽ xuất hiện sao?

Quá ngây thơ rồi.

"Ngu xuẩn!" Tên hề cũng chú ý tới phương thức công kích tự sát của La Giản, cười lạnh một tiếng giơ lên dao phẫu thuật, tay mơ không biết tự lượng sức mình, tên hề thân là bác sĩ ngoại khoa am hiểu giải phẫu, điều này cũng được mật thất nhận định là một loại kĩ năng! Loại kĩ năng này khiến tên hề có thể trong nháy mắt bổ người khác thành tám khối, từ nội tạng đến xương cốt, toàn bộ cắt thành tám khối bằng nhau.

Nhưng tác dụng phụ của kĩ năng này tương đối nghiêm trọng, trong tình huống bình thường tên hề cũng

không thực sự muốn sử dụng. Tên hề vốn nghĩ sau khi đi ra sẽ cho La Giản một cái chết nhẹ nhàng, tuy nhiên nếu chính cậu vội vã muốn tìm chết, cũng không trách người khác được rồi.

Chỉ là bất luận sử dụng kỹ năng gì đều cần thời gian bố trí, việc đầu tiên tên hề cần làm là ngăn cản công kích của La Giản, sau đó mới có thể sử dụng kĩ năng. Bởi vậy, tên hề vốn định ngăn cản thanh đao của La Giản trước, nói thật tên hề cảm thấy vũ khí của tay mơ này có điểm kì quái, tuy rằng nhìn qua chỉ là một thanh đoản đao thực bình thường, nhưng có hơi thở kì quái bám ở phía trên.

Tuy hốt hoảng nhưng tên hề không có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy, hắn vừa định giơ dao ngăn cản La Giản, sau đó giây tiếp theo phát hiện một sự tình đáng sợ, hắn phát hiện… Trong tay La Giản căn bản không có đao! Cả hai tay đều không có! Chẳng lẽ cậu căn bản không sử dụng vũ khí?

Công kích của La Giản thực sự giống tự sát, thời điểm tên hề giơ đao ngăn cản, cậu trực tiếp vươn tay trái, tay không chộp lấy lưỡi dao của tên hề. Dao sắc nhọn trực tiếp xuyên thấy lòng bàn tay mu bàn tay La Giản, La Giản liền dứt khoát dùng tay trái này mà bắt tay phải của tên hề!

Mà lúc này dường như cả người La Giản đều đè lên người tên hề, tên hề phải một người gánh trọng lượng của hai người, bởi vậy chân hắn đang chống ở vách tường đều trượt xuống, dự cảm sắp rơi khiến tên hề có chút hoảng loạn! Tay phải của hắn bị La Giản bắt được, theo bản năng dùng tay trái mà cắm dao phẫu thuật lên vách tường, muốn ngăn cản xu thế rơi xuống, nhưng đồng thời khi hắn làm như vậy, La Giản cũng theo đó mà vươn tay phải.

Tay phải của hắn rõ ràng rỗng tuếch, lại vẫn duy trì trạng thái như đang cầm thứ gì đó. Hơn nữa bay thẳng tới gần cổ tên hề, tốc độ nhanh tới mức tên hề không phải ứng kịp.

“Mày dạy tao, cắt động mạch cổ.” La Giản bỗng nhiên thấp giọng nói.

“Tao fck!” Tên hề cũng dự cảm được thứ gì đó, hắn dứt khoát không ngăn cản xu thế rơi xuống, hai chân cùng tay đều buông lỏng ra, hắn vẫn là người chơi lâu năm hết sức ghê gớm, không bởi vì lâm vào khốn cảnh mà thấy hoảng loạn, tốc độ của hắn cực nhanh mà lấy dao phẫu thuật ra, không kịp sử dụng kỹ năng gì, giờ phút này chỉ có phương thức trực tiếp nhất, đơn giản nhất, mới có thể đạt được mục đích hữu hiệu nhất.

Cho nên ở thời điểm La Giản muốn cắt yết hầu tên hề, tên hề cũng hành động y chang! So, chỉ là xem ai nhanh hơn mà thôi.

Sâu thẳm trong thông đạo, hai thân ảnh chồng chéo lên nhau mà điên cuồng rơi xuống dưới, không có cừu hận, lại phải chiến đấu, đến chết mới thôi.

73. Chương 73

Phong Vũ Lam cắn môi, đứng tại chỗ không chịu bước đi.

Nguyên nhân cũng chỉ có một, là Đoạn Ly đứng phía trước chắn đường cậu. A Lam hướng bên trái bước một bước, Đoạn Ly cũng theo cậu mà bước sang bên trái một bước; A Lam hướng bên phải bước một bước, Đoạn Ly cũng theo cậu mà bước sang bên phải một bước; tóm lại vô luận thế nào, vẫn chắn trước mặt cậu.

Phong Vũ Lam tức giận không dám bùng nổ, co rúm lui lại phía sau, nhưng phía sau chính là vách tường, chỉ có thể trơ mắt nhìn Đoạn Ly tiến lên.

"Chúng ta lúc trước đã bàn luận tốt! Anh không thể động tay động chân với tôi!" A Lam đáng thương lấy lý lẽ đấu tranh; nhưng Đoạn Ly biến thái cuồng ma nhất định sẽ không để ý, duỗi tay đè tiểu A Lam lên vách tường bắt đầu gặm. A Lam tính toán một chút, sau khi bọn họ tách khỏi La Giản, vẫn xoay quanh ở một cái thông đạo như mê cung dưới lòng đất thật lâu, trong lúc này, Đoạn Ly biến thái cuồng ma cách vài phút sẽ phải gặm trên người A Lam một miếng.

"Anh tên hỗn đản!" A Lam tức muốn hộc máu, nâng chân hung hăng đá lên người Đoạn Ly, nhưng thân hình ốm yếu này của cậu, đá lên cũng không có nhiều sức lực lắm, không đau không ngứa, Đoạn Ly mặc kệ cậu đá loạn, bản thân lại muốn làm gì thì làm nấy, ôm A Lam cắn tới cắn lui, đặc biệt thích môi A Lam, không chỉ có cắn mà còn muốn liếm, gặm A Lam đến sưng đỏ cả môi.

Phong Vũ Lam bất đắc dĩ, khuôn mặt chết lặng mặc kệ Đoạn Ly cắn, cậu rốt cục thấy rõ ràng, Đoạn Ly, cái thứ tự xưng là Thiên Khải Giả này, cái gọi là thực lực đứng số một số hai mật thất này, *** mẹ hắn đều là đánh rắm chó, thứ này từ trên xuống dưới quả thực là một con thú khoác da người, tùy thời tùy chỗ đều động dục, vui vẻ liền muốn áp A Lam một trận, không vui cũng muốn áp một trận, hứa hẹn cùng A Lam lúc trước sớm đã bị ném vào Thái Bình Dương.

"Không cần lại hôn, nghĩ cách rời khỏi nơi này trước đi!" Phong Vũ Lam bụm mặt vô lực phun tào, Đoạn Ly lại tỏ vẻ hắn không nghe thấy, nhìn chằm chằm A Lam, cười đến vẻ mặt đầy ôn nhu.

"Không cần gấp, đến giờ chúng ta tự nhiên có thể ra ngoài." Đoạn Ly nói, bộ dáng hắn thản nhiên tự đắc, một chút cũng không nóng nảy.

"Anh không nóng nảy nhưng tôi sốt ruột! La Giản hiện tại chỉ có một mình, chúng ta cần phải tìm cậu ấy!" Phong Vũ Lam không yên tâm, lúc trước sau khi tách khỏi La Giản, A Lam nỗ lực nửa ngày cũng không mở được cánh cửa kia, rơi vào đường cùng đành phải tìm kiếm đường ra khác, nhưng thông đạo ngầm đen kịt này quả thực như một cái mê cung, sau khi đi một đoạn liền gặp bảy tám cửa động khác nhau, căn bản không thể phân biệt đâu mới là cửa ra.

"Mật thất này hoàn toàn không giống những mật thất trước đó, cảm giác không có quá nhiều manh mối, chúng ta vẫn luôn chẳng biết gì mà đi lung tung." Phong Vũ Lam cảm thấy kì quái, mật thất đã cùng La Giản đi qua trước đó, luôn có thể tìm được không ít manh mối, ví dụ như đạo cụ gì đó, ví dụ như nhật kí gì đó, nhưng nơi này, cái gì cũng không có, huyệt mộ khổng lồ chỉ có cơ quan lung tung rối loạn cùng thông đạo như mê cung.

Mà người duy nhất có thể tin… Phong Vũ Lam quay đầu nhìn Đoạn Ly, hai mắt Đoạn Ly nhìn chằm chằm A Lam không chớp cái nào, quả thực chỉ thiếu chảy nước miếng, Phong Vũ Lam tức khắc cảm thấy vô lực sâu sắc, lại lần nữa che mặt, phun tào với Đoạn Ly: "Anh quả thực chui ra từ cái bệnh viện tâm thần đi!"

“Sao em biết?” Đoạn Ly biểu tình kinh ngạc, rõ ràng là bị đoán trúng: “Tôi trước kia quả thật từng bị chuẩn bệnh là tâm thần thất thường, còn bị đưa vào bệnh viện ngây người một thời gian.”

“Fuck, cư nhiên là sự thật!” Phong Vũ Lam càng thêm khổ sở, ngốc cùng một chỗ với người điên quả thực là một loại bi ai!

Đoạn Ly không hiểu được nỗi khổ của Phong Vũ Lam, cho rằng cậu đang sợ hãi, vì thế xoa xoa đầu nhỏ của A Lam: “Không sợ, tôi bảo vệ em.”

Vì thế A Lam ngẩng đầu nhìn Đoạn Ly, rối rắm không biết lời nói của kẻ điên có đáng tin hay không, Đoạn Ly lại đột nhiên duỗi tay trực tiếp bế A Lam lên, không chỉ có ôm, còn khiêng cậu lên vai mình, động tác này vừa nhanh lại quyết đoán, ánh mắt hắn cũng trong nháy mắt trở nên nghiêm túc sắc bén.

“Làm sao vậy?” Phong Vũ Lam không kinh ngạc, trực giác của cậu không thua La Giản, đương nhiên cảm giác đường có chuyện gì đó xảy ra.

“Có thứ không tốt đuổi tới.” Đoạn Ly nói, ngữ khí có cảm giác hưng phấn: “Xem ra lần này tới thật mau, là kẻ truy sát.”

“Kẻ truy sát?” Phong Vũ Lam lập tức nghĩ tới kẻ truy sát mà cậu và La Giản cùng nhau gặp phải trên thuyền U linh.

“Lần này chúng ta phải gặp bốn kẻ truy sát, đúng không?” Phong Vũ Lam có dự cảm xấu, cậu cũng nhớ tới lúc trước La Giản đã nói với mình, kẻ truy sát là một sự tồn tại khủng khiếp, không nhịn được hỏi: “Kẻ truy sát có phải mỗi người đều rất khó đối phó hay không?”

Đoạn Ly lắc đầu phủ định suy nghĩ của Phong Vũ Lam: “Không, theo tôi, kẻ truy sát chuẩn bị tới đây cũng không khó đối phó.”

“Nhưng mà không phải nói… kẻ truy sát đều đã từng là những người chơi cường đại nhất, bởi vì thất bại khi chạy trốn khỏi mật thất mà chết đi, sau đó bị mật thất biến thành kẻ truy sát sao?”

“Đồ ngốc.” Đoạn Ly cười nói: “Chính em đã nói, nhóm kẻ truy sát đều chỉ là những kẻ ”đã từng mạnh nhất” mà thôi.”

Những lời này lập tức khiến Phong Vũ Lam hiểu rõ, cả kinh nói: “Chẳng lẽ nói…”

“Nhân loại là một sinh vật đáng sợ, đặc biệt là những người mỗi ngày đều phải ở trong không gian mật thất này trình diễn trò chơi sinh tử, ở nơi này, sự tiến bộ của nhân loại là không tưởng, đối với người chơi mà nói, những người bởi vì thất bại mà chết đi, đó chính là kẻ thất bại! Chẳng sợ hắn đã từng mang danh hiệu ”mạnh nhất“, cho dù bị mật thất hồi sinh biến thành kẻ truy sát! Cũng không thay đổi được sự thật này!”

Đoạn Ly nói xong rút ra đao dài, lưỡi đao sắc bén lóng lánh ánh sáng màu bạc: "Có lẽ đối với những người mới bọn em, kẻ truy sát quả thực khủng khiếp, hơn nữa trong đám người chơi cấp thấp còn có lời đồn đãi, nói rằng gặp phải kẻ truy sát chính là cục diện phải chết trăm phần trăm, tuy nhiên đối với những người chơi cao thủ, bất quá chỉ là trò cười mà thôi."

"Ngay cả bản thân tôi, cũng là một trò cười."

Đoạn Ly mỗi giây phút đều duy trì cảnh giác, khiêng Phong Vũ Lam trên vai mình, từng bước một chậm rãi lui về phía sau, hắn nhạy bén cảm giác được phía trước có thứ gì đó động tác nhanh nhẹn đang cấp tốc tiếp cận, mỗi một bước đều mang tới mùi máu tươi khác thường. Đoạn Ly hít sâu một hơi, hắn đã thật lâu không cảm nhận được loại kích thích khẩn trương này.

Đoạn Ly lùi rồi lại lùi, hắn cần tìm được một không gian tương đối trống trải, kéo dãn khoảng cách với địch nhân, hơn nữa mang theo A Lam không tiện chiến đấu, bởi vậy, khi hắn nhìn thấy trước mắt xuất hiện một thân ảnh đen nhánh, Đoạn Ly không suy nghĩ liền vẽ ra mấy đường đao, lưỡi đao mang theo khí kình không gì sánh nổi, hình thành lưỡi đao vô hình, gào thét bay thẳng tới phía địch nhân.

Mà Đoạn Ly trực tiếp khiêng Phong Vũ Lam xoay người chạy, thông đạo như mê cung dường như mỗi khi đi được một khoảng, liền sẽ xuất hiện một khoảng không gian tương đối trống trải, phảng phất như phòng nghỉ loại này, Đoạn Ly mang A Lam trực tiếp chạy tới phòng nghỉ trống trải kia, buông A Lam xuống để cậu tìm nơi trốn đi.

Phòng nghỉ là một căn phòng phi thường trống trải như mộ thất, tuy nhiên, nơi này không có quan tài, nhưng lại có vài cánh cửa khác nhau, Đoạn Ly tùy tiện tìm một cửa giấu A Lam vào, giấu trong bóng đêm, hơn nữa cảnh cáo A Lam: "Trừ khi tôi gọi em, bằng không tuyệt đối không được đi ra."

Sau khi để A Lam trốn kĩ, Đoạn Ly đi đến chính giữa phòng, gắt gao nhìn kẻ vừa tiến vào cửa.

Tốc độ địch nhân phi thường nhanh, thực mau liền xuất hiện trước mặt Đoạn Ly, A Lam trốn trong bóng đêm lặng lẽ ngẩng đầu nhìn chiến trường, địch nhân vừa xuất hiện này hẳn là kẻ truy sát, thoạt nhìn không có gì khác biệt so với người chơi thông thường, tóc ngắn màu nâu, quần dài đen cùng áo khoác, giày da màu tro đen, cổ tay áo dùng vải đen buộc lên, vũ khí cư nhiên là một cây trường côn.

Nơi duy nhất người này khác người chơi bình thường, đại khái là đồng tử đỏ tươi của hắn, cùng với khuôn mặt không có bất luận biểu tình gì, cứng đờ như tượng đá.

Kẻ truy sát không nói một lời, thấy Đoạn Ly liền xong lên cầm gậy gộc triển khai công kích, động tác nhanh như gió uyển chuyển như nước, nhưng trong toàn bộ quá trình, hắn một âm thanh cũng không gây ra, an tĩnh khiến người ta sởn tóc gáy.

Đây là kẻ truy sát sao?

Phong Vũ Lam cảm thấy hơi quái dị, cậu không khỏi dùng kẻ truy sát mình đã từng gặp qua là Hình Viêm,

so sánh với kẻ truy sát trước mắt này, cảm giác quả thực không quá thích hợp.

Có chỗ nào đó không giống.

Trong nháy mắt thấy kẻ truy sát này, ấn tượng đầu tiên của Phong Vũ Lam về hắn chỉ có một, đó chính là… như một cái máy!

Không khoa trương, Phong Vũ Lam thật sự cảm giác mình dường như đang thấy một người máy!

Toàn thân người này, trên dưới không tản ra bất luận hơi thở của sự sống nào, nhưng hắn lại rõ ràng mà tồn tại, cảm giác này đặc biệt bén nhọn, khiến Phong Vũ Lam cả người không thoải mái.

Vì thế cậu mở ra Sách Ma của mình, trên Sách Ma cũng đánh giá:

"*Kẻ truy sát, loại đồ vật này… không phải nhân loại, cũng không có linh hồn.*"

"Không có linh hồn…" Phong Vũ Lam không có tiếng động lẩm nhẩm.

Thực không hợp lý, Phong Vũ Lam cảm thấy khó hiểu, khi cậu ở cùng La Giản, gặp phải kẻ truy sát kia trên tàu U linh, thoạt nhìn không giống như không có linh hồn?! Tuy rằng La Giản lừa cậu, bảo cậu đó là ảo giác, nhưng Phong Vũ Lam chân chân thật thật nhìn thấy! Thứ đó ôm A Giản nhà cậu đến vui vẻ vô cùng nha!

"Từ từ, chẳng lẽ lần đó quả thật là mình bị ảo giác?!" Vẻ mặt Phong Vũ Lam cao thâm khó đoán mà sờ sờ cằm, nghĩ không ra, vì thế quay đầu đem lực chú ý đặt ở chiến trường trước mắt, Đoạn Ly cùng kẻ truy sát điên cuồng giằng co.

Kỳ thật Phong Vũ Lam không quá hiểu quá trình chiến đấu, tốc độ hai người quá nhanh, Phong Vũ Lam căn bản không kịp phản ứng, hắn là một ma pháp sư, am hiểu viễn trình công kích cùng buff trạng thái hơn, bởi vậy Phong Vũ Lam nhìn hai người đánh nhau nửa ngày, đột nhiên sờ sờ Sách Ma của mình, thấp giọng nói: "Khi chiến đấu có thể thêm vào ma văn sao?"

Sách Ma xoát xoát nhảy ra vài điều, câu đầu tiên là một chú văn:

"*Chuyên dụng cho hệ cận chiến – Buff Tu La: Trong thời gian cùng phạm vi nhất định, tăng thể lực, lực công kích, tốc độ, năng lực phản ứng; biên độ cùng thời gian tùy theo năng lực người làm phép mà gia tăng*"

"*Phạm vi kỹ năng của chú văn này, chỉ định địa điểm cùng phạm vi, khi đội viên tiến vào phạm vi liền có thể nhận được loại buff này.*"

Xem xong hiệu quả của chú văn, Phong Vũ Lam gật gật đầu, cảm thấy đáng giá thử một lần, vì thế khép Sách Ma lại, vẽ một vòng tròn trên sách, sau đó thấp giọng niệm chú ngữ, sau khi cậu niệm xong chú ngữ, tay hướng chiến trường của Đoạn Ly và kẻ truy sát chỉ một cái! Ngay sau đó Đoạn Ly liền phát hiện trên chiến trường xuất hiện một vòng sáng mỏng manh mơ hồ, ước chừng có đường kính năm mét, hơn nữa sau khi tiến vào vòng sáng, Đoạn Ly cảm thấy năng lực của mình tăng lên biên độ nhỏ.

Vòng sáng xuất hiện, khiến cuộc chiến đang giằng co của Đoạn Ly có một cơ hội chuyển mình, kẻ truy sát đều là những cỗ máy toàn tâm toàn ý muốn giết chết người chơi, đơn giản mà nói, mọi hành vi của bọn họ đều bởi vì tạo thành thương tổn cho người chơi mà triển khai, không có cảm tình, cũng không có sợ hãi, chỉ vì chiến đấu mà chiến đấu. Nói trắng ra, chính là không có não, chính là cái loại chẳng sợ bẫy rập cũng phải đưa đầu vào.

Muốn chạy thoát khỏi cỗ máy giết người này, kỳ thật cũng rất đơn giản, trói bọn hắn lại là được rồi. Nhưng nhóm kẻ truy sát này đều có năng lực cực mạnh, cho dù bị nhốt cũng sẽ nhanh chóng thoát được.

Đoạn Ly không muốn trong mật thất đoàn chiến này luôn bị kẻ truy sát đuổi giết, nên phương thức tốt nhất chính là "giết chết" kẻ truy sát. Trên thực tế, kẻ truy sát sẽ không chết, cho dù bọn họ chết đi trong mật thất, sau đó mật thất sẽ hồi sinh bọn họ, tuy nhiên phải chờ tới mật thất thứ hai sau đó.

Đoạn Ly tốt xấu gì cũng là một trong những người chơi mạnh nhất, tuy rằng tốn thời gian, nhưng vẫn xử lý được kẻ truy sát trước mắt, sau khi hắn mở ra giai đoạn hai, liền trực tiếp chém đôi địch nhân, cảnh tượng quá máu me khiến Phong Vũ Lam tránh ở một bên không dám nhìn thẳng.

Đoạn Ly sau khi giết người tựa hồ quá mức hưng phấn, cả người đầy máu liền bay thẳng tới phía Phong Vũ Lam!

A Lam bị hắn dọa tới mức sắc mặt trắng bệch, vừa định chạy đã bị Đoạn Ly hạ gục, đáng thương hề hề co thành một nhúm, sau đó bị Đoạn Ly như xách gà con mà xách lên. Đoạn Ly ghét bỏ A Lam đi đường quá chậm, quyết định bản thân nên khiêng cậu đi, A Lam lại tâm sinh bất an, ngẩng đầu nhìn thi thể kẻ truy sát chia năm xẻ bảy trên mặt đất.

"Hắn thật sự đã chết sao?"

"Đã chết." Đoạn Ly phi thường tín nhiệm năng lực bản thân.

"Không, tôi chỉ cảm thấy, có điểm thuận lợi quá mức." A Lam nhíu mày, lần này thực sự quá mức thuận lợi, đối phương vừa đuổi lại đây sau đó đã bị giết chết, nghĩ thế nào cũng cảm thấy không thích hợp

"Nói như vậy, quả thực có mức quả thuận lợi." Đoạn Ly dường như cũng cảm thấy kỳ quái, quay đầu nhìn thoáng qua thi thể kẻ truy sát kia. Bất quá trong nháy mắt hắn quay đầu nhìn lại, Phong Vũ Lam bị hắn khiêng trên vai đột nhiên tim đập nhanh, thần sắc tức khắc tối xuống, thình thình giơ đao lên, hướng tới cổ Đoạn Ly mà hung hăng chọc!

A Lam căn bản không phải thể chất chiến đấu, lực tay đương nhiên cũng không lớn, căn bản không thể tạo thành thương tổn cho Đoạn Ly, hơn nữa lực phòng ngự của Đoạn Ly là loại cường hãn nhất, hắn da dày thịt béo, bị A Lam chọc một đao như vậy, Đoạn Ly cảm thấy trên cổ hơi nhói đau, nghĩ cũng biết A Lam dùng sức thế nào!

Vì thế trước tiên, Đoạn Ly không nghĩ tại sao Phong Vũ Lam lại muốn đánh hắn, mà là nghĩ, A Lam cư nhiên dùng sức như vậy! Xương tay thế nào cũng bị gãy mất! Vì thế Đoạn Ly sợ tới mức kéo A Lam vào lồng ngực, bắt được tay cậu: "Em điên rồi, sức lực này của em, đánh tôi, tôi không đau, tay em ngược lại sẽ bị phế bỏ!"

Phong Vũ Lam không nói một lời, thậm chí không giãy dụa, đôi mắt đỏ tươi nhìn chằm chằm Đoạn Ly, không có bất kì biểu tình gì.

Đoạn Ly nhìn cậu chằm chằm trong chốc lát, lại ngẩng đầu nhìn thi thể kẻ truy sát cách đó không xa, thi thể vẫn duy trì nguyên trạng chia năm xẻ bảy, không có bất luận biến hóa gì.

"Di hồn…" Đoạn Ly nhìn A Lam, thấp giọng thầm thì.

- ———————

Aish 2:10 sáng, lúc nãy edit được 1 nửa chương tui phải mò về mấy chương bạn Trân edit để xem Đoạn Ly với A Lam xưng hô thế nào, tdn mà mò phải chương Giản vào thế giới trong gương, đcm 1h sáng cả 1 trang chữ rất bình thường, nổi bật dòng chữ IN ĐẬM **Cẩn thận sau lưng mày**, đcm tui đái ra quần nha!

74. Chương 74

Đây là một trận quyết đấu pháp thuật, mà không phải đơn thuần là luận võ.

Phong Vũ Lam thậm chí còn lĩnh ngộ điều này sớm hơn Đoạn Ly, bởi vì cậu đã trở thành nhân vật chính trong trận quyết đấu này. Hiện tại cậu đang đứng trên chiến trường ảo ảnh nằm ở vùng giao nhau giữa hiện thực và địa ngục, thế giới chỉ còn hai màu đen trắng, luật pháp tự nhiên toàn bộ điên đảo, mọi quy định đáng lẽ phải được tuân phủ đều bị phá vỡ.

Nhưng thời điểm ban đầu, xung quanh là một mảng đen đặc.

Phong Vũ Lam ban đầu cảm thấy bản thân dường như đang ở một mảnh rừng rậm rạp, một mảnh rừng phi thường tối tăm, A Lam ngẩng đầu, dường như không nhìn thấy không trung. Từ một nơi rất xa, khe hở giữa tán cây lộ ra một hai tia sáng trắng, thậm chí không phân biệt nổi đó là ánh nắng hay là ánh trăng, ánh sáng kia quá trắng, trắng đến dường như không có sinh mệnh.

Bốn phía đều là cây cối, thân cây khổng lồ cường tráng, lá cây khô khốc phủ trên mặt đất, dẫm lên còn có

bùn đất mềm mại, nơi xa tựa hồ có tiếng nước chảy, tiếng gió, tiếng côn trùng kêu vang, không trung tĩnh lặng mang theo một tia đáng sợ chết chóc.

Thời điểm an tĩnh lên đến tận cùng, Phong Vũ Lam nghe thấy tiếng quạ đen kêu, một tiếng kêu buồn tẻ.

"Thế giới đen trắng." Khi Phong Vũ Lam cảm thấy khó hiểu với hoàn cảnh của mình, bên cạnh đột nhiên có người lên tiếng, khiến cậu giật mình, quay đầu, phát hiện bên cạnh mình có người đang đứng, nhưng đến tận vừa rồi Phong Vũ Lam mới phát hiện ra hắn, trong lòng có chút kinh dị.

"Cậu là ai?" Rừng rậm quá tăm tối, mặc kệ A Lam cố gắng nỗ lực thích ứng thế nào, mắt thường của cậu không có khả năng nhìn rõ mọi thứ, hầu như chỉ thấy trắng đen và màu xám, người xung quanh, A Lam cũng chỉ có thể đơn giản nhìn thấy một hình bóng màu đen, phẳng phất như mọi thứ đều bị rút cạn màu sắc, quả thật, biến thành một thế giới đen trắng.

"Tôi là cậu." Người nọ trả lời câu hỏi của A Lam, trong tiếng nói mang theo tiếng cười, nghe giọng rất quen thuộc.

Câu trả lời của đối phương có chút ý vị khôi hài, nhưng sự tình thần kì là, A Lam lại không hoài nghi, cậu phát hiện bản thân không có chút hoài nghi, hoặc cảm xúc nghi ngờ nào! Cậu thậm chí không do dự, gật đầu đồng ý nói: "Cậu là tôi."

Đối phương lại chỉ cười.

A Lam nhíu mày suy nghĩ, còn nói: "Nếu cậu là tôi, tôi đây nên gọi cậu là gì?"

"Cậu có thể coi tôi là cái bóng của cậu, cho nên gọi tôi là cái bóng đi." Cái bóng nói như vậy với A Lam, sau đo hắn vươn tay túm lấy A Lam, cậu chỉ cảm thấy một sự lạnh lẽo bám lên cổ tay mình, khiến cậu không kiềm nổi mà run lập cập.

"Được rồi… cái bóng…" A Lam vừa run vừa dò hỏi: "Cậu biết nơi này là đâu sao?"

So với huyệt mộ ngầm sâu thẳm, khu rừng này có vẻ hơi sáng hơn một chút, nhưng ánh sáng nơi này quá trắng, lại lạnh băng, không có bất luận thứ gì có thể mang tới cảm giác ấm áp, tất cả đều ẩm ướt âm lãnh, thậm chí khiến A Lam cảm thấy, khu rừng này càng đáng sợ hơn huyệt mộ kia.

"Nơi này là Limbo." Đối với nghi hoặc của A Lam, cái bóng mười phần chân thành mà trả lời cậu, lại khiến Phong Vũ Lam cảm thấy thêm nghi hoặc khó hiểu, nhíu mày nói: "Limbo? Đó là cái gì?"

"Bên cạnh địa ngục." Cái bóng đè cổ tay A Lam, ngữ khí thậm chí có chút nhẹ nhàng: "Cậu không phải tốt nghiệp hệ anh ngữ sao? Hẳn nên biết rõ mới đúng, từ này có thể dùng để chỉ ngục giam, lại có hàm nghĩa địa ngục, về mặt thần học, nó chỉ trạng thái quá độ, nơi ở của tất cả những linh hồn không thể tiến vào địa ngục chân chính, cũng chính là bên cạnh của địa ngục."

"Được rồi, cái này tôi hiểu, nhưng cái tôi không hiểu là... tại sao tôi lại ở đây?" Câu nói của cái bóng khiến A Lam u mê, cào cào tóc mình, nghi hoặc nói: "Tôi hẳn nên ở huyệt mộ mới đúng, tại sao lại xuất hiện trong rừng rậm? Còn nữa, cậu nói nơi này là bên cạnh địa ngục, ý cậu là tôi đã nửa chân bước vào địa ngục, sắp phải chết sao?"

"Đương nhiên là không, cậu còn chưa chết đâu."

"Vậy tại sao tôi lại ở đây?"

"Bởi vì linh hồn của cậu bị đuổi ra ngoài." Cái bóng cười hì hì, có vẻ phi thường lạc quan, là người hoàn toàn không biết lắng nghe tâm tình, Phong Vũ Lam sắp điên rồi, chỉ vào mũi mình nói: "Linh hồn của ta? Bị đuổi ra ngoài?"

"Đúng vậy, linh hồn của cậu bị kẻ truy sát kia dùng kỹ năng nào đó đuổi ra ngoài, cũng chính là trạng thái "vô gia cư không nơi nương tựa"! Hơn nữa bởi vì... mọi ngôi mộ, đều là cửa vào địa ngục tốt nhất, nhưng cậu lại là sinh linh, không thể đến địa ngục, cho nên liền tới giao điểm giữa hiện thực và hỗn độn này – tới bên cạnh địa ngục."

Giải thích của cái bóng khiến nội tâm Phong Vũ Lam lạnh lẽo, lầu bầu nói: "Má ơi, đây là bắt tôi đã chết lại sống, sống lại chết, rốt cuộc muốn lăn lộn thế nào mới chịu."

"Không cần lo lắng, nói không chừng đây lại là chuyện tốt." Cái bóng nói, vỗ bả vai A Lam, an ủi cậu: "Nếu đã tới nơi này, cũng là lúc cho năng lực của cậu phát triển định hình."

"Có ý gì?"

"Cậu vẫn chưa nhận ra sao?" Cái bóng nói: "Các loại ma văn ma chú cậu sử dụng đều quá hỗn loạn, vừa có thể dùng làm phụ trợ, lại vừa có thể dùng làm vú em, đôi khi bùng nổ một chút lại thành pháp sư. Nếu cậu muốn trở nên cường đại, học nhiều thứ hỗn loạn như vậy sẽ cản trở sự tiến bộ của cậu, cho nên cậu cần vứt bỏ những thứ không cần thiết, chuyên tấn công một môn mới là đạo lý cứng."

Phong Vũ Lam nghe cái bóng nói, cảm thấy rất có đạo lý, gật đầu: "Vậy tôi nên làm thế nào?"

"Rất đơn giản, cậu chỉ cần xác định tốt mục tiêu của mình là được. Cậu muốn trở thành pháp sư có lực công kích cường đại, có thể trong nháy mắt hạ gujch kẻ địch hay khống chế tất cả mọi người. Hay là yên lặng đứng phía sau đội ngũ, trước sau lấy bảo vệ đồng đội làm nhiệm vụ của mình. Chỉ cần ngẫm kĩ điều này, con đường sẽ tự nhiên thông suốt."

"Cái này..." Phong Vũ Lam hiển nhiên không thể hấp tấp đưa ra lựa chọn mang tính mấu chốt này, cậu lắc đầu, nói với cái bóng: "Hiện tại tôi còn chưa chắc chắn lắm, hơn nữa... hiện tại chúng ta không nên trước hết tìm cách thoát khỏi nơi này sao?"

“Cậu có ý tưởng gì không?”

“Đương nhiên.”

“Tôi có thể nói cho cậu, nơi này chỉ có hai cửa ra, một cái dẫn tới hiện thực, một cái dẫn tới địa ngục, chúng ta không biết phương hướng cũng không biết cách để tới đó, vạn nhất đi nhầm, đó chính là kết cục không thể cứu vãn, còn không bằng thành thật ngốc ở đây, để đồng đội bên ngoài nghĩ cách giết kẻ truy sát kia, chỉ cần kẻ thi thuật vừa chết, thân thể của cậu sẽ tự động triệu hoán linh hồn về, sau đó cậu có thể nhẹ nhàng tự nhiên trở về.”

Phong Vũ Lam lắc đầu: “Nhưng chẳng lẽ chúng ta cứ vậy mà ngồi đây chờ chết sao? Vạn nhất Đoạn Ly không có cách giết chết kẻ truy sát, chẳng phải tôi sẽ thực sự đi vào địa ngục?”

Phong Vũ Lam không chịu thỏa hiệp, cánh rừng hắc ám này khiến cậu tâm sinh bất an, ở yên một chỗ khiến cậu cảm thấy toàn thân rét run, vì thế A Lam bắt đầu kéo cái bóng đi lại khắp nơi, nhưng những nơi tầm mắt có thể thấy được, mọi đồ vật cây cối linh tinh đều là màu trắng đen xám, ngẫu nhiên đi được một nửa, đao cắt qua bụi cỏ thô ráp, dưới chân thế nhưng dẫm phải một đám giòi bọ đang phân hủy, cảnh tượng quả thực như truyện tranh kinh dị.

Phong Vũ Lam lúc này rốt cuộc tin, nơi này có lẽ thực sự là “biên giới địa ngục” như cái bóng đã nói, bởi vì rất kỳ quái, tuy có tiếng côn trùng kêu, nhưng lại không có tiếng chim…Không, ngẫu nhiên có thể nghe thấy một hai tiếng quạ đen kêu, hơn nữa cảm giác rất có quy luật, điều này phi thường kỳ quặc. Không chỉ như vậy, tuy trong rừng rậm có ánh sáng, lại không phân biệt được ngày hay đêm. Mọi vật nhìn thấy được trong tầm mắt đều có cảm giác mơ hồ không rõ, phảng phất như mình đang ở trong mộng cảnh, rồi lại chân thật khiến người ta sợ hãi.

Sau khi yên lặng một lúc, Phong Vũ Lam chỉ nghe thấy tiếng bước chân của mình, quay đầu lại nhìn cái bóng, cảm giác dường như hắn đang bay, cũng không đứng trên mặt đất. Sau khi bọn họ đi một lúc lâu, kỳ thật A Lam căn bản không có khái niệm thời gian, cảm giác ở cánh rừng kì quái này, cảm giác của cậu với thời gian trôi bị suy yếu đến mức tận cùng, mặc kệ đi bao lâu, đều cảm giác chỉ là nháy mắt.

Lại nghe thấy tiếng quạ đen kêu, tuy nhiên A Lam ngẩng đầu ngó trái ngó phải, cũng không nhìn thấy bóng dáng một con quạ nào.

Nhưng sau khi đi qua vài cái cây, trên đó treo mấy thi thể, phảng phất như có những con nhện kỳ quái màu trắng quấn tơ lên cơ thể họ, tầng tầng lớp lớp quấn, biến thành một cái kén lớn, Phong Vũ Lam ngẩng đầu nhìn vào lần, lạnh cả sống lưng, lắc đầu, hốt hoảng tiếp tục đi về phía trước.

Một lát sau, A Lam lại thấy dưới tàng cây thật lớn có một bóng người màu đen, lại gần xem, lại là một người đeo còng tay xiềng chân, mặc quần áo rách tung tóe, bởi vì hoàn cảnh tối đen, mà không thấy rõ khuôn mặt người đàn ông này.

A Lam hỏi hắn: Anh là ai? Hỏi rất lâu, đều không nhận được câu trả lời, người đàn ông hoảng hốt ngồi ở đó, không nhúc nhích.

Cái bóng đột nhiên lên tiếng: “Đại khái là hồn phách những người bị chôn cùng trong huyệt mộ, không biết vì nguyên nhân gì không xuống địa ngục hoặc lên thiên đường, sau đó bị khóa ở nơi này.”

A Lam kỳ quái nhìn cái bóng: “Tại sao cậu lại biết?”

“Sau khi linh hồn cậu bị đuổi ra liền trực tiếp tới khu rừng này, bởi vậy có thể kết luận, biên cảnh địa ngục này, cũng là biên cảnh của huyệt mộ kia, tìm xung quanh xem, không chừng mật thất sẽ lưu manh mối ở đây.”

“Ý cậu là, biên cảnh địa ngục cũng có thể coi là một mật thất sao?”

“Mật thất trong mật thất.” Cái bóng vươn đầu ngón tay, cười nói: “Tựa như cậu chơi game, đang đánh phó bản thì tìm thấy phó bản ẩn, hiện tại có thể nói chúng ta đang ở một cái phó bản ẩn nha!”

Phó bản ẩn? Phong Vũ Lam hiểu một chút, cậu dứt khoát không hỏi chuyện người đàn ông trước mặt nữa, trực tiếp duỗi tay sờ túi quần áo đối phương, người đàn ông trung niên mặc một bộ đồ cổ trang rách tung tóe, trong tay áo còn có túi tay áo, Phong Vũ Lam tìm thấy trên người hắn một cái bút lông đã rụng hết lông, còn có một quyển sách bỏ túi, mở ra, bên trên tràn đầy chữ viết A Lam không hiểu.

“Cậu hiểu cổ văn không?” A Lam hỏi cái bóng bên người. Cái bóng lắc đầu, nói: “Xem chữ không hiểu, nhưng bên trên cũng có hình vẽ.”

“Để tôi nhìn xem, vẽ cái gì… Ừm, là một con sói mặt quỷ.” Sắc mặt Phong Vũ Lam hóa thành màu đen: “Lại là cái này, lúc trước cũng thấy trong sáu mộ thất tuần hoàn, sói mặt quỷ cùng người mặt quỷ, rốt cuộc đại biểu cho cái gì.”

“Thực rõ ràng, là ”quỷ“.”

“Nhưng mà tờ giấy gợi ý của mật thất đưa chúng ta lại nói rằng, dân tộc này thờ phụng thần minh của mình, tại sao lại vẽ nhiều ”quỷ” như vậy? Quả thực giống như kiến tạo tòa mộ quỷ.” Phong Vũ Lam vừa nói vừa lật vở nhỏ, trong quá trình này, một tờ giấy bỏ túi từ bên trong rơi ra ngoài.

Phong Vũ Lam kinh ngạc một chút, vừa nhặt tờ giấy lên liền thấy, đúng là giấy in hoa kinh điển của mật thất!

Hơn nữa, phi thường thần kì chính là, rõ ràng xung quanh chỉ có một mảng đen trắng, cây cối bụi cỏ vốn nên có màu xanh cũng đều trở thành đen trắng, nhưng mà, chỉ có màu sắc trên tờ giấy in hoa này, đóa hoa màu tím trên tờ giấy lộ ra nhan sắc mỹ lệ trong ánh sáng trắng lạnh băng.

Trên tờ giấy viết:

"Nhà thám hiểm thân ái,

Chào mừng đến với mật thất trong mật thất, mật thất ẩn – bên cạnh địa ngục.

Tin tưởng ngài đã biết, đây là một cánh rừng không có lối thoát, đây là ranh giới của sự sống và cái chết, linh hồn mê mang đều du đãng ở nơi này, lối ra chỉ có hai cái, một cái tới bên người đội viên của ngài, một cái tới vòng tay rộng mở của Tử thần, hơn nữa, phi thường đáng tiếc là, thời điểm ngài nhìn thấy tờ giấy này, có nghĩa là thời gian của ngài không còn nhiều, ngài khoảng chừng còn hai tiếng đồng hồ, trong lúc đó phải thoát khỏi khu rừng này.

Tuy nhiên, tôi muốn trịnh trọng nói cho ngài, khu rừng này không có công cụ giúp ngài nắm bắt thời gian, nếu ngài không có biện pháp thoát khỏi khu rừng trong thời gian giới hạn, cửa địa ngục sẽ chân chính mở ra vì ngài.

Lưu ý: Chú ý thứ có quy luật.

Ngoài ra, chúc ngài may mắn"

Phong Vũ Lam cắn môi, lật mặt sau tờ giấy, cũng có chữ:

"Những linh hồn vô tội bị mai táng không muốn vãng sinh, họ bị giam cầm trong biên giới mơ hồ giữa sống và chết. Quỷ bị căm hận, cùng thần được khát khao, để chấm dứt gút mắt trăm năm này, mọi người quyết định chôn sâu quần thể dưới lòng đất, kiềm chế lẫn nhau, từ đó đạt được cuộc sống vĩnh hằng!"

Mắt Phong Vũ Lam nháy mắt liền đọc xong đoạn văn này, dừng lại một chút, dường như có chút kinh ngạc mà thốt lên: "Chẳng lẽ, huyệt mộ ngầm này, là một cái mộ… quỷ thần… hợp táng?"

Từ nơi rất xa, truyền đến tiếng quạ đen kêu.

75. Chương 75

"Lại là tiếng quạ đen kêu." Phong Vũ Lam ngẩng đầu nhìn không trung, không trung rộng lớn vô ngần, giờ phút này đang bị nhánh cây lá cây rậm rạp che mất, nhìn không thấy bất luận một loài chim nào, chỉ có tiếng kêu buồn tẻ truyền tới, phảng phất như đang ở nơi rất gần, lại phảng phất như đang ở rất xa.

"Thứ có quy luật hẳn là tiếng quạ đen đi, cái này thực rõ ràng." Cái bóng nói như vậy.

"Nhưng nó có nghĩa là gì?" Phong Vũ Lam vẫn cảm thấy khó hiểu, giờ phút này cậu hận chỉ số thông minh của mình không thể nháy mắt biến cao, bẻ cái đầu ra, biến thành mấy trăm cái máy tính thông minh mà sử dụng. Tuy nhiên, nghĩ lại cũng thấy không thực tế, khiến Phong Vũ Lam cảm thấy uể oải.

Cái bóng dường như cũng không có đáp án, lắc lắc đầu. Hắn nắm tay Phong Vũ Lam, lôi kéo cậu đi về phía trước, hai người mở còng tay còng chân cho linh hồn mê mang đáng thương kia, mà Phong Vũ Lam thì theo bản năng nhét quyển sách đầy chữ cổ khó hiểu kia vào lồng ngực, bọn họ cần tiếp tục đi tìm manh mối.

Trên đường đi lại thấy mấy thi thể treo trên cây, đều bị tầng tầng tơ nhện cuốn quanh, tạo thành một cái kén lớn, từng cái từng cái treo trên cành cây, tình cảnh thực đồ sộ.

Phong Vũ Lam cùng cái bóng đồng loạt dừng chân, đứng dưới những cái kén đó quan sát, cái bóng nói: "Đây chỉ sợ cũng được gọi là… thứ có quy luật?"

Phong Vũ Lam cùng cái bóng bất đắc dĩ nghiên cứu những cái kén đó nửa ngày, sự tình thật thần kỳ là, đôi khi, một cái kén trong số đó sẽ đung đưa một chút, điều này khiến A Lam ý thức được, bị kén bao bọc cũng không phải đều là thi thể.

"Còn chuyển động… là còn sống sao?" A Lam bị khơi gợi lòng hiếu kỳ, cậu đi đến phía dưới một cái kén, tìm tảng đá lớn kê chân, sau đó duỗi tay chạm vào cái kén lớn kia, thời điểm cậu đụng vào, cái kén liền lắc lư hai cái, cũng thật nhanh liền khôi phục bình tĩnh, không nhúc nhích treo ở nơi đó.

A Lam thực nhanh liền thu tay lại, sau khi thu tay cảm giác lòng bàn tay nhão nhão dinh dính, cúi đầu thấy trong lòng bàn tay dính một ít tơ nhện, khác với những tơ nhện bình thường, tơ nhện này tương đối thô, không khác dây thừng loại nhỏ lắm, sờ lên thực dính, A Lam kéo nửa ngày mới lôi nó xuống được, nhưng trên ngón tay vẫn còn dính chất lỏng tàn lưu nhão dính.

Thường xuyên qua lại như vậy, lại tốn không ít thời gian, A Lam dừng một chút, lại nghe thấy một tiếng quạ đen kêu.

Phi thường buồn tẻ.

"Mười lăm phút một lần." Cái bóng đột nhiên lên tiếng.

"Có ý gì?" A Lam nghe lời hắn nói, kinh ngạc nhận ra: "Ý cậu nói là, quạ đen mười lăm phút kêu một lần sao?"

Cái bóng gật đầu nói: "Khoảng chừng thời gian đó, tôi không có đồng hồ nên tính không rõ ràng lắm, nhưng vừa nãy lưu tâm một chút, hẳn không sai lệch lắm, từ thời điểm cậu bắt đầu tỉnh lại, âm thanh này vang lên tổng cộng bốn lần, không sai lệch lắm, là một tiếng."

"Nói cách khác…" A Lam nhìn thoáng qua cái bóng: "Thời gian hạn chế của mật thất này là khoảng ba tiếng, chúng ta còn dư lại hai tiếng, đúng không?"

"Đúng là như vậy."

A Lam mở tay, trên tay nhão dính một mảng lớn: "Tiếng quạ đen kêu ám chỉ thời gian, thì tơ nhện kia đại diện cho cái gì?"

"Tơ nhện sẽ khiến cậu liên tưởng đến cái gì?"

"Con nhện? Lưới?"

"Lưới lại đại diện cho cái gì?"

"Trói buộc?"

Cái bóng cười: "Nơi này là bên cạnh địa ngục, trước khi tới địa ngục, linh hồn mê mang đều bị trói buộc tại đây, nhưng bọn họ không thể ngốc cả đời ở đây đi, bọn họ phải tới địa ngục… nhưng nơi này tối như vậy, không có đường, không có biển chỉ dẫn, phải đi thế nào?"

A Lam tức khắc hiểu ra: "Có người dẫn đường?"

"Có lẽ không phải người." Cái bóng trôi nổi bên cạnh A Lam, sờ sờ tay cậu, nhiệt độ cơ thể cái bóng thật lạnh, lại lần nữa khiến A Lam không nhịn được mà rùng mình, A Lam run rẩy trong chốc lát, còn nói thêm: "Không phải người thì…chẳng lẽ là một con nhện khổng lồ sao?"

Xung quanh không chỉ có những cái kén lớn bị tơ nhện bao bọc, còn có không ít mạng nhện quấn quanh cành cây.

Nhưng mạng nhện treo phi thường cao, trong rừng rậm mỗi cái cây đều thực khổng lồ, thân cây thô vài người ôm không xuể, muốn bò lên trên chỉ sợ là việc phi thường khó khăn, A Lam quay đầu nhìn cái bóng, hỏi: "Tôi nên làm thế nào?"

"Dụ con nhện kia lại đây"

"Dụ con nhện…nói cách khác, tôi phải trở thành con mồi sao?"

"Con nhện thực mẫn cảm với tơ nhện bản thân, con mồi chỉ cần chạm phải, nó rất nhanh sẽ nhận ra."

Vì thế Phong Vũ Lam ngẩng đầu nhìn tơ nhện treo cao cao, nhất thời có chút sầu, mạng nhện đó treo thật cao, làm thế nào mới trèo được lên?

"Kỳ thật không cần lo lắng." Cái bóng dễ dàng nhìn ra suy nghĩ của A Lam, liền nói: "Vừa rồi cậu chạm vào kén, chỉ sợ con nhện sẽ cảm giác được, nói không chừng đợi chút liền sẽ đến đón cậu… tuy nhiên ở đây, để đảm bảo an toàn, chúng ta cũng nên chuẩn bị một chút."

A Lam nghi hoặc nhìn cái bóng.

"Tôi mang cậu lên." Cái bóng nói một đằng trả lời một nẻo, như đang suy tư gì mà cười cười, cũng ngẩng đầu nhìn mạng nhện treo trên cao, vươn tay ôm lấy sườn A Lam, xách A Lam liền bay lên trên, cách mạng nhện càng gần, Phong Vũ Lam càng hiểu rõ mạng nhện này khổng lồ đến mức nào, thời điểm tiếp cận nó, quả thực như bầu trời buông xuống một cái võng thật lớn, lại đến gần có thể thấy rõ một sợi lại một sợi tơ nhện sền sệt, treo trên cành cây lá cây, liếc mắt nhìn một cái, dường như mỗi cái cây đều sẽ có tơ nhện.

Đại khái sau khi ổn định vị trí, cái bóng để A Lam vươn tay túm lấy một sợi tơ nhện, tơ nhện có sức dính cùng lực đàn hồi không tưởng, sau khi một bàn tay A Lam chạm phải liền không dứt ra được, sau đó cái bóng buông A Lam ra, để cậu vững vàng treo trên mạng nhện.

"Sau khi con nhện tới, có khả năng lớn sẽ biến cậu thành trạng thái cái kén." Cái bóng nói: "Cho nên mặc kệ tiếp theo phát sinh chuyện gì, thoát khỏi tơ nhện đó như thế nào là rất quan trọng."

"Tơ nhện, phải dùng lửa đốt sao?" Phong Vũ Lam lắc lư cơ thể, chỉ dựa vào một tay nắm tơ nhện mà treo như vậy khiến cậu cố hết sức, nhưng nếu toàn thân đều treo lên, phỏng chừng cử động sẽ càng thêm khó khăn.

"Chúng ta không có lửa, đốt thế nào?" Cái bóng trôi qua trôi lại trước mặt A Lam, ngón tay làm vài kí hiệu trong không khí, sau đó tiếc nuối lắc đầu: "Thật không xong, trong mật thất kỳ quái này, chúng ta không thể sử dụng ma chú."

"Nhưng mà cậu có thể bay?" A Lam tỏ vẻ thực tò mò.

Cái bóng trả lời: "Đây là tính chất đặc biệt trời sinh, chỉ cần cậu còn sống, là tôi có thể tồn tại, chỉ cần tinh thần lực của cậu còn tồn tại, tôi tự nhiên có thể bay."

"Cậu chính là tôi?"

"Không sai."

A Lam không hiểu ra sao, lắc đầu: "Không đúng, không phải, phải nói, cậu là Sách Ma của tôi mới đúng."

"Dừng lại! Vấn đề này không cần tiếp tục thảo luận." Cái bóng nói: "Nếu chúng ta cần tìm được biện pháp, biện pháp cho dù cậu bị cuốn thành cái kén, cũng có thể thoát ra được."

"Cậu không thể giúp tôi tháo tơ nhện sao?" A Lam chờ mong nhìn cái bóng, cái bóng lại tiếc nuối lắc đầu nói: "Không được, vật thể duy nhất tôi có thể chạm vào là cậu, những vật khác, đều không chạm vào được."

Cái bóng vừa nói vậy, liền làm mẫu cho A Lam xem, tay hắn thân thể hắn xuyên qua tơ nhện đầy trời,

xuyên qua cành cây lá cây tươi tốt, xoay một vòng trước mặt A Lam, lại quay về, trôi nổi trước mặt cậu.

A Lam nhìn cái bóng nửa ngày, đột nhiên lóe lên ý tưởng: "Kỳ thật không sao, cho dù tôi bị con nhện cuốn thành cái kén, chỉ cần cậu có thể hành động, tôi không phải có thể hành động sao? Chỉ cần cậu đụng vào người tôi, rồi cậu ôm tôi bay lên là được."

Hai người thảo luận được một nửa, đột nhiên trong rừng rậm vang lên âm thanh dày đặc, âm thanh rậm rạp như có rất nhiều sâu bọ bò đến, một cái thì nhỏ, hợp lại lại thành tiếng vang khổng lồ.

Phong Vũ Lam cùng cái bóng nhìn nhau một cái, cái bóng nói: "Tôi trốn đi trước đã." Hắn nói xong, thân ảnh đột nhiên biến mất, tuy rằng mắt thường không thể thấy được hắn, nhưng Phong Vũ Lam lại mười phần an tâm, bởi vì cậu cảm thấy cái bóng phảng phất vẫn luôn ở bên cạnh mình.

Ngay sau đó, Phong Vũ Lam liền thấy… những con nhện nhỏ, nhiều đến che trời lấp đất!

Đúng vậy, mọi cây cối xung quanh, trên mặt đất, trên tơ nhện, những con nhện các loại, to bằng nắm tay rậm rạp bò, từng bước từng bước dính vào nhau như thủy triều mà xuất hiện, chúng nó số lượng đông, không thể đếm được, âm thanh chúng chuyển động vang vọng tới màng nhĩ Phong Vũ Lam.

A Lam cũng không sợ côn trùng, cũng không có nhiều cảm giác với nhện, nhưng nhiều nhện như vậy, vẫn khiến da đầu người ta tê dại, có ảo giác da gà rớt đầy đất, khiến A Lam lại một lần nữa không nhịn được mà rùng mình.

Nhưng cũng may chính là, đám nhện rậm rạp đó vẫn chưa tiếp cận Phong Vũ Lam, mà là tạm thời dừng ở cách cậu một khoảng, sau đó thực mau, A Lam nghe thấy một tiếng bò thật lớn, cậu thấy trên một thân cây trước mặt, một con nhện siêu toa khổng lồ xuất hiện!

Phong Vũ Lam không biết hình dung thế nào, trên cơ bản, đó chính là con nhện bị phóng đại n lần, khi nó bò, nhánh cây thân cây đều rung chuyển, bàn tay nắm lấy tơ nhện của Phong Vũ Lam run rẩy kịch liệt, khiến cả người cậu theo đó mà lắc lư.

Con nhện khổng lồ đến gần Phong Vũ Lam, đến đặc biệt gần, khiến cậu có thể thấy rõ ràng mỗi sợi lông trên người nó, nó có rất nhiều đôi mắt, đếm có tận tám đôi mắt, rậm rạp dính vào nhau, nhìn xong Phong Vũ Lam cũng không nhịn được mà rùng mình một cái.

Con nhện dường như vẫn chưa có nhiều hứng thú với Phong Vũ Lam, nó bò lên trên mạng nhện, dùng hai chân nhện chọc thủng quần áo A Lam, túm cậu nhấc đi, sau đó bắt đầu phun tơ, từ bụng nó không ngừng xả ra tơ nhện màu trắng.

Con nhện to lớn đem từng sợi từng sợi tơ quấn trên người A Lam, A Lam không dám động đậy, cậu biết con nhện này vẫn chưa cắn cậu một cái mà rót độc gì gì đó, chỉ dùng tơ nhện mà cuốn, hơn nữa tốc độ rất nhanh, chỉ chốc lát sau A Lam đã cảm thấy toàn thân mình không thể nhúc nhích, tầm mắt cậu cũng bị tơ nhện che đậy.

Cảm giác bị bao bọc chặt chẽ này, tơ nhện co dãn không gì sáng kịp, A Lam muốn giãy giụa hai các nhưng cảm thấy thân thể mười phần vô lực, giống như khí lực cả người mình đều bị rút mất, cũng chậm rãi kỳ quái mà cảm thấy buồn ngủ, khiến cậu cơ hồ không mở nổi mắt.

Tuy rằng tơ nhện che đậy tầm mắt, nhưng thính giác A Lam vẫn tốt, cậu cảm thấy sau khi con nhện khổng lồ quấn kén xong, liền giống như đám kén lớn trước đó, treo A Lam trên thân cây, ngay sau đó, A Lam nghe thấy tiếng đàn nhện như thủy triều, âm thanh kia nhanh chóng rời đi xa, có nghĩa là con nhện cùng đàn nhện nhỏ của nó đều đã rời đi.

"Cảm giác thế nào?" Một lát sau, A Lam nghe thấy tiếng cái bóng, nói vậy với cậu.

"Thực chặt, hơn nữa... không biết tại sao tôi cảm thấy không có sức lực, phi thường buồn ngủ." A Lam thành thật nói ra cảm giác của bản thân.

"Nhẫn nại một chút, đừng ngủ... đám nhện còn chưa đi xa, tôi mang cậu đi theo chúng." Cái bóng nói xong liền duỗi tay bắt lấy A Lam, tay hắn có thể trực tiếp xuyên qua cái kén bắt lấy A Lam, hơn nữa xách cậu lung lay mà bay lên.

Đựu má bên trên cứ chặt hay không chặt, co dãn xyz làm tui tưởng vừa chim nhập cúc hay gì.

76. Chương 76

Nơi họ đi qua luôn có cảm giác kỳ quái.

Cho dù tơ nhện thuần một sắc trắng che đậy tầm nhìn, từng hơi thở bước đi trở nên gian nan, cả người bị giam cầm không còn chút khe hở nào, nhưng Phong Vũ Lam vẫn cảm thấy bản thân mình tựa hồ như đang thấy cái gì, dưới tình huống ý thức không rõ, cậu cảm thấy dường như mình đang mơ, một giấc mơ không dài nhưng lại khiến người phi thường khó thở.

Cậu mơ thấy bản thân mình chết.

Cậu mơ thấy mình gần chết, nằm rạp trên mặt đất, đằng sau như có thứ gì đó đáng sợ bay lại gần, cậu không muốn chết, muốn tiếp tục bò dậy đi, chạy vội, chạy trốn... Nhưng hai chân cậu lại là một mảng máu thịt mơ hồ, khiến cậu hiểu được, mình không thể tiếp tục chạy trốn.

Vì thế A Lam tuyệt vọng ngẩng đầu, trước mắt dường như có một người, A Lam không biết đó là ai, cậu vươn tay về phía người đó, người nọ cũng phi thường phối hợp mà duỗi tay ra dìu cậu.

Rõ ràng người trong mộng mờ ảo nhìn không thấy, nhưng A Lam lại biết đối phương sẽ giúp đỡ mình, đây là trực giác thần kỳ lại vững chắc đáng tin cậy.

Cho nên thời điểm đối phương vươn tay, A Lam tự nhiên mà bắt tay qua.

Nhưng mà… khi tay hai người chuẩn bị chạm vào nhau, đối phương lại thu hồi hi vọng. Hắn thu hồi tay của mình, đột ngột như vậy, cắt đứt khẩn cầu cùng hi vọng của cậu, khiến cậu giật mình… nhưng rồi lại cảm thấy, việc này là đương nhiên.

Bóng người mờ ảo đứng thẳng dậy, xoay người sang phía khác, đưa lưng về phía Phong Vũ Lam, A Lam trong lúc hoảng hốt dường như thấy được ở một nơi rất xa, lóe lên một tia sáng, bóng người vứt bỏ cậu đang đi về phía tia sáng ấy, càng đi càng xa, A Lam vẫn vươn tay, cậu hé miệng lại không nói nên lời, cậu muốn giữ lại thứ gì đó…

Giờ phút này, cậu không sợ sự phản bội, thậm chí không sợ cái chết. Nhưng lại cảm thấy tiếc nuối, nhưng tiếc nuối cái gì? A Lam không biết.

Sau đó cậu từ bỏ, cậu cúi đầu tiếp tục nằm gục trên mặt đất, bóng tối phía sau càng lúc càng đến gần, nội tâm lại dần dần bình tĩnh.

Sau đó, cậu liền tỉnh lại, cậu bị đánh thức, cái bóng ở bên tai cậu điên cuồng gọi tên cậu, thậm chí dùng sức mà véo mặt cậu, bức bách cậu không thể không tỉnh lại.

“Cậu nha, tại sao còn chưa tỉnh dậy!” Trong giọng nói cái bóng lộ ra sự tức giận, tức muốn hộc máu.

A Lam quơ quơ thân thể, trả lời: “Tôi dậy rồi.”

“Dậy quá muộn! Cậu thế nhưng ngủ một tiếng rưỡi!” Ngữ khí cái bóng lại càng thêm tức giận.

Một câu của hắn khiến cậu giật mình, hoàn toàn thanh tỉnh lại, không thể tưởng tượng nổi nói: “Tôi ngủ một tiếng rưỡi?!”

“Từ lúc tôi kéo cậu đi theo đám nhện kia, cậu vẫn luôn ngủ! Gọi thế nào cũng không dậy! Thiếu tí nữa thì tôi cho rằng cậu chết rồi!”

“Như vậy…” Phong Vũ Lam có chút hoảng: “Hiện tại chúng ta còn bao nhiêu thời gian?”

“Nửa giờ, ba mươi phút!”

“Hiện tại chúng ta ở đâu?”

Cái bóng cũng mười phần sốt ruột: "Tôi không biết! Tôi vẫn luôn xách cậu bám theo đàn nhện, nhưng không biết tại sao lại bị phát hiện, con nhện lớn kia cũng xách cậu đi một đoạn, sau đó lại treo cậu lên một thân cây khác, lại phủ thêm mấy sợi tơ nhện lên! Tôi không có biện pháp kéo cậu xuống!"

Không thể gấp, thời gian có gấp thế nào cũng không được nóng vội! Phong Vũ Lam nghe cái bóng nói, hít sâu một hơi hòa hoãn trái tim đang đập thình thịch, nói: "Hiện tại tôi không nhìn thấy gì, cậu có thể thấy xung quanh có gì sao?"

"Còn có thể có cái gì? Rừng rậm màu đen mênh mông vô bờ, cùng mới mấy cái kén treo trên cây giống cậu." Tâm tình cái bóng dường như nát bét. "Chúng ta phải nghĩ cách cắt đứt tơ nhện."

Phong Vũ Lam không lắc đầu được, chỉ có thể thở dài một tiếng: "Chúng ta không cắt đứt tơ nhện này được, ở biên cảnh địa ngục này, mật thất ngăn cản chúng ta sử dụng bất luận lực lượng gì."

"Vậy bây giờ phải làm sao? Ngồi chờ chết?"

A Lam lại ảm đạm cười: "Đúng vậy, chúng ta phải ngồi chờ chết. Chúng ta cứ ngồi chờ ở đây, cái gì cũng đừng làm."

"Nhưng…tại sao?" Cái bóng tỏ vẻ khó hiểu.

Phong Vũ Lam không lập tức trả lời hắn, cậu yên lặng thật lâu, đột nhiên nói: "Vừa rồi tôi nghĩ tới… biên cảnh địa ngục, không tồn tại sinh vật, nơi này là thế giới linh hồn, đúng không?"

Cái bóng phảng phất cũng hiểu được suy nghĩ của A Lam, ngữ khí tràn ngập sự chần chừ, trả lời: "Ý cậu là…"

"Cái bóng, cậu cũng là linh hồn sao?"

Cái bóng cau mày nghĩ: "Cái này… có thể coi như vậy? Tuy nhiên tôi không được tính là linh hồn hoàn chỉnh, cho nên tôi mới ở trong trạng thái hư vô, nói như vậy, ở nơi này, ngoài cậu, những người khác không thể nhìn thấy tôi."

Phong Vũ Lam nói: "Đúng vậy, bởi vì đều là linh hồn, chúng ta đều không có thân thể, sức mạnh của chúng ta đều bị lấy mất, không có vũ khí, cái gì cũng không có, bởi vậy ở mật thất "biên cảnh địa ngục" này, mọi người, đều là linh hồn suy yếu, bất luận sự tình gì chúng ta gặp phải ở đây, chúng ta đều không có khả năng chống cự, dù bị một con nhện ghê tởm bọc thành cái kén lớn, chúng ta cũng không thể dựa vào bản thân mà chạy trốn."

"Nhưng thế có nghĩa là gì?" Cái bóng vẫn không hiểu, tại sao A Lam lại muốn nói những điều này ở thời khắc mấu chốt.

“Đoạn Ly đã nói với ta, mật thất sẽ không để người chơi rơi vào tử lộ tuyệt đối.”

Những lời này khiến cái bóng ngộ đạo: “Ý cậu là, dưới tình huống bị tước đoạt tất cả năng lực – trong mật thất này, chúng ta chỉ dựa vào bản thân mình sẽ không thể thoát khỏi khu rừng này, cho nên chúng ta phải dựa vào cái gì đó, đúng không?”

“Chúng ta có thể dựa vào cái gì?” Phong Vũ Lam chậm rì rì nói, nói chuyện cũng khiến cậu cảm thấy lao lực, tuy rằng có thể hô hấp trong kén, nhưng cảm giác đặc biệt gian nan, khiến A Lam chỉ có thể gằn từng chữ từng chữ một, chậm không thể chậm hơn mà nói: “Con nhện kia cuốn những linh hồn thành cái kén, sau đó treo trên cây, tôi cũng không rõ mục đích của hành động này, nhưng nếu con nhện kia là người dẫn đường, nó nhất định sẽ đưa chúng ta tới ”cửa“, bởi vậy, chúng ta chỉ cần chờ đợi là được.”

Nhưng cái bóng vẫn cảm thấy không ổn, hắn phản bác quan điểm của A Lam: ”Nhưng có hạn chế về thời gian, chúng ta không biết khi nào con nhện kia tới, vạn nhất hết thời gian mà nó vẫn không tới thì phải làm sao? Mặc dù mật thất sẽ không đưa người chơi vào tử lộ tuyệt đối, nhưng đó cũng không phải là sinh lộ tuyệt đối!

“Làm hết sức mình, còn lại đành dựa vào ý trời.” Phong Vũ Lam chỉ nói một câu như vậy, cậu dường như không muốn nói thêm nữa, mặc kệ cái bóng nói gì cậu đều không trả lời, phảng phất như lại ngủ rồi.

Cái bóng trôi qua trôi lại bên người cậu, một lát sau, quạ đen lại kêu một lần, có nghĩa là thời gian chỉ còn mười lăm phút, cái bóng cảm thấy phí phạm thời gian mà không biết phải làm gì, hắn ý thức được, đây kì thật chỉ là cảm giác nội tâm của A Lam truyền qua mà thôi.

Nhưng tại một giây này, sự tình rốt cuộc có chuyển cơ.

Cùng với tiếng vang nhỏ vụn, con nhện thật lớn lại một lần xuất hiện, lần này nó chỉ huy đám nhện nhỏ, tháo xuống mấy cái kén trên cây, trong này cũng bao gồm A Lam. A Lam ở bên trong cái kén, không nhìn thấy được tình huống bên ngoài, chỉ cảm thấy cái kén lảo đảo lắc lư sau đó rơi từ trên cây xuống, khiến A Lam ngã đầu váng mắt hoa, sau đó cậu cảm thấy có rất nhiều con nhện nhỏ, rậm rạp bò, tựa như đàn kiến mà nâng cậu lên, sau đó phi đi như bay.

Đi khoảng năm phút, Phong Vũ Lam nhẩm thầm, phát hiện mình còn khoảng mười phút, bảo không nóng nảy thì là gạt người, cậu rất vội, nhịn không được mà giãy giụa một cái, nhưng thật nhanh, A Lam liền cảm thấy mình bị đặt xuống đất, đàn nhện lại rậm rạp bò lên, Phong Vũ Lam nghe thấy tiếng cắn xé thật nhỏ, cậu phát hiện nhóm nhện nhỏ đang cắn xác kén bao bọc lấy cậu.

Chúng nó gặm đặc biệt nhanh, sau khi gặm một lúc liền sôi nổi bò xuống, A Lam nghe thấy âm thanh chúng tản đi, cậu chần chờ một lát, nhịn không được lại giãy giụa một cái, lần này, A Lam phát hiện tơ nhện vốn dĩ bọc gắt gao, thực mau liền rơi xuống khi cậu giãy giụa.

Không bị tơ nhện trói buộc, cậu liền nhìn thấy, hiện ra trước mắt, là cảnh quan to lớn khó có thể miêu tả được.

Đó là hai cánh cửa thật lớn!

Một trái một phải, giống nhau như đúc, dường như không phân biệt được sự khác nhau giữa chúng, cao tầm hơn hai mươi mét, rộng năm sáu mét, hai cánh cửa thật lớn như phá tan cây cối xung quanh mà kéo dài tới tận chân trời.

Sự tình kì diệu chính là, Phong Vũ Lam căn bản không đoán được cánh cửa này làm từ chất liệu gì, chúng đen như mực nhưng không phải làm từ đá, trên cửa không có bất luận hoa văn gì, một mặt phẳng bóng loáng, cứ trống rỗng đứng trên mặt đất như vậy, dựng đứng thành một cảnh quan vĩ đại không thể hình dung.

"Có thứ gì lại gần." Cái bóng vẫn luôn ẩn thân, giấu ở nơi A Lam không nhìn thấy, nhưng có thể dùng âm thanh rất nhỏ mà nói chuyện cùng cậu, A Lam ngẩng đầu, phát hiện trước hai cánh cửa lớn là một khoảng đất trống rộng lớn, trên đó dường như có một bóng người đang đứng.

A Lam bò dậy, vỗ vỗ vụn tơ nhện trên người, từng bước từng bước đi về phía bóng người kia, đến gần, A Lam thấy người nọ cả người mặc đồ đen, là một áo choàng đen lớn, mũ trùm hoàn toàn che khuất khuôn mặt hắn, trong tay cầm một lưỡi hái cao hai mét.

Quá rõ ràng, đây chính là hình tượng "Tử Thần" trong tiểu thuyết hoặc phim ảnh.

"Con ta, ngươi phải lựa chọn."

Khi A Lam đi tới trước mặt "Tử Thần" kia, Tử thần đột ngột mở miệng, giọng nói không phân biệt được giới tính, buồn tẻ lại nhạt nhẽo, chói tai khiến cả người A Lam run lên.

"Sau ta có hai cánh cửa." Tử thần nói: "Một cánh dẫn tới nhân gian, một cánh dẫn tới địa ngục, mà ở đây ngươi chỉ có thể đưa ra một lựa chọn, nếu ngươi chọn sai, vậy thì ngươi vĩnh viễn không có cơ hội làm lại từ đầu."

A Lam lại lần nữa không nhịn được mà nhìn hai cánh cửa lớn, hai cánh cửa này căn bản giống nhau như đúc, A Lam không phân biệt được sự khác nhau giữa chúng, không nhịn được mà hỏi: "Làm sao tôi biết được, cánh cửa nào dẫn tới nhân gian, cánh cửa nào dẫn tới địa ngục?"

"Rất đơn giản." Dường như Tử thần đang cười, hắn phát ra âm thanh kẽo kẹt kẽo kẹt, phảng phất như dưới bộ áo choàng kia là một đám xương khô, hắn quơ quơ lưỡi hái của mình một cái, nói: "Ngươi chỉ cần trả lời ba câu hỏi của ta, đáp án, quyết định con đường của ngươi."

A Lam cắn môi, thời gian của cậu không nhiều, căn bản không có cơ hội suy xét, cậu không biết cánh cửa nào có thể dẫn cậu chạy thoát, chỉ có "Tử thần" đứng trước mặt cậu, mới có thể nói cho cậu đáp án.

"Được rồi, tôi lựa chọn trả lời câu hỏi của ông."

Tử thần vung lưỡi hái lên, suy nghĩ một chút, hỏi: "Câu hỏi thứ nhất, ngươi sợ hãi nhất điều gì?"

Sợ hãi nhất? Đại não A Lam trống rỗng, đối phương đột nhiên đưa ra một câu hỏi, nhất thời cậu không thể nghĩ ra được câu trả lời, bởi vì có quá nhiều thứ cậu sợ hãi, cậu sợ người thân bạn bè tử vong, cậu sợ bị phản bội, cậu sợ cái chết, cậu sợ mật thất… rất nhiều quá nhiều, dường như khó có thể dùng ngôn ngữ mà biểu đạt.

A Lam không thể trả lời, bởi vậy cậu im lặng thật lâu, cậu cảm thấy mình nên nói gì đó, nhưng ngoài dự đoán chính là, Tử thần lại mở miệng: "Câu hỏi thứ hai, ngươi sẽ giết người sao?"

Giết…người? A Lam càng không thể trả lời, cậu chưa từng giết người, nhưng cậu không thể khẳng định sau này bản thân có làm vậy hay không, có quá nhiều nhân tố không xác định trong mật thất, cậu không thể vĩnh viễn bắt bản thân bảo trì chính nghĩa, nhưng cậu cũng không muốn dễ dàng phá vỡ nguyên tắc này, có hoặc không, A Lam không thể xác định được.

Câu hỏi thứ hai cứ im lặng mà kéo dài, Tử thần lại căn bản không hỏi nhiều, trực tiếp hỏi câu thứ ba: "Ngươi muốn tiếp tục sống sao?"

Lúc này đây, A Lam không cần suy nghĩ, lập tức trả lời: "Muốn."

Ý chí cầu sinh, đó là thứ mọi sinh vật đều có.

Tử thần một lần nữa vung lưỡi hái lên, hai cánh cửa sau lưng hắn, cánh cửa bên trái mở ra, cánh cửa phát ra tiếng vang thật lớn, lại chỉ mở ra một khe hở nhỏ vừa đủ một người đi qua, Tử thần dùng lưỡi hái chỉ về phía cửa lớn, nói: "Đáp án của ngươi, là do ngươi lựa chọn."

Sắc mặt A Lam trắng bệch, rốt cuộc là lựa chọn gì, cậu căn bản không rõ, cậu chỉ trả lời một câu hỏi của Tử thần, cậu không biết vận mệnh của mình sẽ ra sao.

Lời nói của Tử thần dường như có một ma lực nào đó, A Lam bước một bước, chậm rì rì hướng về cửa lớn, cái bóng đã mai danh ẩn tích từ vừa nãy, không tiếp tục đưa ra bất kì đề nghị gì cho cậu, mặc dù cậu biết hắn vẫn luôn ở bên cạnh.

Giờ phút này, việc cậu có thể làm, là bước tiếp.

77. Chương 77

Mùi máu tươi…

La Giản choàng tỉnh, lòng tràn đầy lo âu thấp thỏm, cậu té lộn nhào, sau đó chật vật bò dậy từ mặt đất,

quỳ trên mặt đất, tay phải gắt gao nắm đoản đao của mình, cảnh giác quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Cậu cho rằng mình vẫn còn ở thông đạo nhỏ hẹp kia, cậu cho rằng mình không thành công xử lý kẻ địch, cậu thậm chí mơ rằng mình đã chết, nhưng mà không quan trọng những thứ này là thật hay ảo, đều in sâu vào não bộ cậu.

Nhưng thật mau La Giản liền phát hiện, bản thân đã không còn ở trong thông đạo nhỏ hẹp đó, hiện tại cậu đang ở trong một gian mộ thất nhỏ tương đối rộng mở, gian mộ thất này chỉ có một cái quan toàn, không gian bên ngoài quan tài chỉ đủ hai người sóng vai bước đi, mà thời điểm La Giản tỉnh lại, cậu đang nằm bên cạnh quan tài.

La Giản quỳ gối tại chỗ bất động, cậu nhìn quang cảnh bốn phía, sau khi xác định bản thân không gặp nguy hiểm, nhịn không được thở dài nhẹ nhõm một cái, sau khi khẩn trương qua đi, cậu thực mau liền cảm thấy cổ hơi nhói nhói đau, theo bản năng sờ cổ mình, lại sờ thấy băng vải trên cổ.

Băng vải?

La Giản trì độn cả buổi, đột nhiên nghĩ tới, cậu cùng kẻ địch kia – tên hề, thời điểm ở trong thông đạo hẹp cùng hắn, La Giản, lúc ấy cậu gần như ôm suy nghĩ đồng quy vu tận mà sử dụng hết thảy lực lượng bản thân, muốn dồn địch nhân vào chỗ chết! Khi La Giản chém đao muốn cắt động mạch cổ tên hề, kẻ địch cũng cùng lúc dùng phương pháp giống cậu!

Lúc đó La Giản nghĩ, rơi từ trên cao xuống, lại mất lượng máu lớn, cho dù địch nhất có bản lĩnh thông thiên mà thoát chết, cũng tuyệt đối có thể khiến hắn tàn phế! Như vậy, ít nhất cũng có thể kiềm chế hắn, giúp đội mình giảm bớt một chút uy hiếp.

Không gặp trường hợp này, La Giản cũng không muốn dễ dàng chết đi, mà lúc ấy, ngay cả biện pháp đồng quy vu tận cậu cũng đã sử dụng, có thể hiểu, cậu đã bị buộc vào tình cảnh gì, bức cậu không thể không đem mạng mình bồi vào.

Nhưng đột nhiên tỉnh lại như vậy, La Giản phát hiện mình chưa chết, cậu không hiểu sao lại xuất hiện trong một mộ thất nhỏ, trong mộ thất chỉ có một cái quan tài làm bạn với cậu, thậm chí cổ cậu còn được quấn băng vải, hiển nhiên… có người cứu cậu.

Ai đã cứu mình?

La Giản nhịn không được lật quần áo mình, cậu vẫn mặc bộ đồ cổ trang rách tung tóe kia, đồ vật trên người cũng không có nhiều, kẻ truy sát đã cầm mọi trang bị của cậu đi, ngay cả quần áo cũng cầm đi rồi (kỳ thật, vũ khí của cậu cũng bị đổi rồi). Tuy rằng, hiện tại La Giản không hiểu tại sao đối phương lại muốn làm vậy.

Mà thứ hiện tại La Giản có trên người, chỉ có hai vật, đều là nhặt được trong quan tài chủ mộ thất, một quyển trục vẫn luôn cắm bên hông, còn có khối nửa ngọc bội treo trên cổ.

Có thể nói, tình huống La Giản đặc biệt không xong, thực sự không xong, cậu lẻ loi một mình, ngoài vũ khí, cậu không có bất luận đạo cụ gì để bảo vệ bản thân, thậm chí trong lúc hoảng loạn, cậu còn lạc đường. Huyệt mộ khổng lồ này không có bất luận thứ gì có thể chỉ đường cho cậu – đợi đã?

La Giản đột nhiên nghĩ tới cái gì, lấy ra quyển trục bên hông mình.

Trên tờ giấy mật thất đưa, có một lưu ý: Chủ nhân mộ thất trông như tranh thủy mặc.

"Giống như tranh thủy mặc." La Giản lẩm bẩm tự nhủ, vừa mở quyển trục ra liền thấy, không khỏi nhíu mày. Quyển trục này nhìn qua cũng không đặc biệt, là bức họa một người đàn ông, mặc đồ cổ trang mang mũ, ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, mặt cũng không có nhiều biểu tình.

La Giản nhìn chằm chằm bức họa nửa ngày, bức họa này chỉ vẽ, cũng không có lời nhắn gửi kèm, đơn giản chỉ là một bức họa. La Giản nhìn trên dưới trái phải, không thể nhìn ra được cái gì từ bức tranh này, hơn nữa quyển trục này đặc biệt cũ, trang giấy ố vàng, mực nhiều chỗ bị nước lem vào nhìn không rõ.

La Giản cân nhắc nửa ngày, thở dài một hơi, nhưng sau đó cậu dường như nghĩ ra cái gì, bắt đầu nghiên cứu ống quyển trục, người cổ đại quả thực thích giấu vật trong này, quả nhiên La Giản tìm được cái gì đó.

"Một miếng vải rách." La Giản nói, tay cầm mảnh vải run lên, những đường cong khó hiểu trên mảnh vải rung lên, hừm… nhìn kỹ mà nói, sẽ phát hiện đó cũng không phải nét vẽ, mà là từng đường kim mũi chỉ khâu lên, không chỉ có đường cong, mà còn có một số chữ số nhỏ khó hiểu.

La Giản thực mau phát hiện, những chữ cái hoặc đồ án trên miếng vải rách này không được đầy đủ, có nghĩa là, đây rất có thể là một miếng của tấm bản đồ.

Còn phần khác của bản đồ ở đâu, đáp án chỉ sợ phải tìm trên người địch nhân.

La Giản nhét miếng vải vào trong lòng ngực, lại sờ nửa khối ngọc bội đeo trên cổ, sau đó đứng lên, bắt đầu tìm kiếm đường ra khỏi mộ thất, cậu không thể cứ mãi ở đây, nguy hiểm vẫn chưa qua đi.

Nhưng mà La Giản vừa đứng thẳng dậy, liền nghe thấy sau lưng truyền tới âm thanh, phi thường thình lình, khiến La Giản sợ tới mức run lập cập, mới ý thức được, có người đang đứng ở sau lưng cậu nói chuyện.

"Cậu tỉnh." Người nọ nói vậy.

La Giản thậm chí không biết từ khi nào có người đứng đằng sau lưng mình.

Bởi vậy cậu lập tức xoay người sang chỗ khác, vừa quay đã thấy! Lúc này mới phát hiện, bên cạnh quan tài, từ hư vô đột nhiên hiện ra một người, đưa lưng về phía La Giản mà ngồi trên nắp quan tài, mặc một cái áo hoodie màu đen, mũ đội trên đầu, đưa lưng về phía La Giản, cúi đầu ngồi khoanh chân.

Thời điểm La Giản thấy người này, không nén nổi ngạc nhiên trong lòng, bởi vì gian mộ thất này tương đối nhỏ, những thứ xung quanh nhìn một cái là không sót thứ gì, căn bản không có nơi nào để người ẩn nấp, người này rốt cuộc là từ đâu chui ra?

La Giản thấy nghi hoặc khó hiểu, nhưng thật nhanh cậu liền động não nghĩ ra, đây chỉ sợ là do tùy thân mật thất đi, người này vừa nãy ở trong tùy thân mật thất của hắn! Bởi vậy thời điểm hắn đột nhiên đi ra, mới khiến cho người ta có cảm giác xuất hiện từ hư vô.

Nghĩ thông suốt điểm này, La Giản cổ vũ bản thân trong nội tâm một cái, tận lực duy trì sự bình tĩnh của mình, mở miệng dò hỏi: "Anh là ai?"

La Giản tuy rằng mở miệng hỏi đối phương là ai, nhưng kì thật ở nháy mắt kia, cậu cũng có nhiều phỏng đoán với thân phận người khách không mời mà đến này! Đám kẻ truy sát không biết nói, cho nên có thể loại trừ, còn lại cũng chỉ có… kẻ địch, hoặc là đồng đội mới chưa gặp mặt.

Thời điểm La Giản giả chết trong quan tài trước đó, tuy rằng không thể nhìn thấy khuôn mặt kẻ địch, nhưng cậu vẫn nhớ rõ giọng nói của bọn họ.

Nhưng giọng người này, không giống bất luận địch nhân nào La Giản đã từng gặp trước đó, không phải giọng nói ảm ách trầm thấp của đội trưởng Quỷ Hút Máu, cũng không phải giọng nói tục tằng của tráng hán kia, đương nhiên không phải tên hề cầm dao phẫu thuật, bằng không La Giản đã bị chọc một dao chết; đương nhiên, vậy càng không thể là cô nàng tóc dài kia.

Vì thế phỏng đoán của La Giản chỉ còn có hai phương án, một, người này chính là người cuối cùng trong nhóm kẻ địch mà cậu chưa gặp. Hai, hắn chính là đồng đội mới trong nhóm của cậu.

Kỳ thật, từ hoàn cảnh tình cảnh hiện tại, phỏng đoán thứ hai có khả năng lớn nhất, bằng không La Giản sớm đã chết mà không phải êm đẹp đứng ở đây, thực hiển nhiên, cậu được đồng đội mới này cứu.

Quả nhiên, đồng đội mới thoáng nghiêng đầu, lộ ra non nửa khuôn mặt, nói với La Giản: "Danh hiệu của tôi là Thiên Khải giả, còn tên… hừm, tôi đã sớm quên mất, cậu có thể gọi tôi là U linh, đây là biệt danh của tôi."

Giọng đối phương có chút trầm thấp, nhưng La Giản cảm thấy giọng hắn phi thường quen thuộc, dường như cậu đã nghe qua ở đâu đó, nhưng một chốc một lát lại nghĩ không ra, cậu nghĩ cậu phải nhìn thấy diện mạo đối phương.

"Anh có thể xoay người lại không?" Vì thế La Giản nói như vậy.

Đồng đội mới phảng phất như chần chừ một lát, không nhịn được thở dài một tiếng, hắn nhảy xuống khỏi quan tài, xoay người, đối mặt La Giản.

La Giản cảm thấy khó thở, nháy mắt có cảm giác ngạt thở đáng sợ, kinh ngạc nói: "Là anh?"

U linh *(hồn ma)* của mật thất. *(Tui cảm thấy cứ gọi người ta là hồn ma mãi thì thật kinh, nên giữ nguyên U linh nha)*

La Giản đã từng nhìn thấy người đàn ông này trước cửa hàng của chú mình, là người đàn ông nói mình đã kí khế ước chung thân với mật thất, cũng là người mà trong lòng La Giản vẫn luôn suy đoán, người đàn ông này, chỉ sợ là người anh họ đã mất tích hơn hai mươi năm của cậu.

"Chúng ta lại gặp lại, thật là có duyên." Khí chất anh họ hào hoa phong nhã lại thực dịu dàng, cười rộ lên còn có hai má lúm đồng tiền đáng yêu, nhưng khi không cười, khuôn mặt đoan chính dưới mũ lại khiến hắn lộ ra vẻ soái khí bức người. Đã quá lâu rồi, ấn tượng của La Giản với anh họ khi còn nhỏ sớm đã nhạt phai, giờ phút này tìm được người thân trong mật thất, cậu cảm thấy vừa xa lạ lại quen thuộc.

"Anh chính là Thiên Khải Giả?" La Giản không biết nên xưng hô thế nào với đối phương, theo ý hắn mà gọi biệt danh U linh thì cảm giác mười phần không thoải mái, đặc biệt là, đối phương dường như đã mất hết thảy ký ức trong "hiện thực", nói cách khác, hắn căn bản không nhớ rõ La Giản chính là em trai của hắn.

"Tôi chính là Thiên Khải Giả." Anh họ trả lời.

"Nhưng mà lúc trước không phải anh đã nói với tôi, anh là U linh, U linh không có quyền lợi trở về hiện thực. Mà trở thành Thiên Khải Giả sẽ phải tiếp nhận bài kiểm tra cuối cùng, nếu thành công có thể trở về hiện thưc. Một khi đã vậy, làm sao mật thật có thể để anh trở thành Thiên Khải Giả?"

Lời nói của La Giản khiến U linh ngụ ý không rõ cười một cái, trả lời: "Người cho cậu thông tin này hiển nhiên không nói đầy đủ, Thiên Khải Giả quả thực chỉ cần vượt qua bài kiểm tra cuối cùng liền có thể trở về hiện thực, nhưng loại người chơi không có quyền lợi trở về hiện thực như ta, nếu có thể thành công vượt qua bài kiểm ra, mật thật không thể đưa tôi trở về thực tại, sẽ đổi thành – thực hiện một nguyện vọng, mọi nguyện vọng trừ đưa tôi trở về hiện thực."

"Thì ra là vậy." La Giản hiểu rõ: "Anh là vì nguyện vọng kia mà đến."

Im lặng một lát, La Giản có chút mạo muội mà hỏi ra miệng: "Có thể hỏi anh một câu sao?"

"Nói đi."

"Là nguyện vọng gì?"

Lời U linh nói thật nhẹ, dường như mang theo hi vọng, nét mặt thực dịu dàng: "Rất đơn giản, giải trừ khế ước cả đời mà thôi, từ một U linh trở thành một người chơi bình thường, như vậy, tôi cũng có thể trở về hiện thực, có thể gặp lại người thân của mình, không phải lẻ loi một mình nữa."

La Giản không biết nên trả lời hắn thế nào, trải qua nhiều năm như vậy, trải qua đủ loại tình huống sống còn, lấy hết can đảm để khiêu chiến bài kiểm tra cuối cùng này, điều ước, cũng chỉ là nguyện vọng đơn giản như vậy, không muốn cuộc sống vĩnh hằng, không muốn sức mạnh cường đại, không cần đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, không có nhiều ham muốn, chỉ là muốn có lại thứ trân quý lúc ban đầu… tình thân.

La Giản muốn khóc, nhưng cậu khóc không nổi, cậu ách giọng hỏi U linh: "Tôi có thể gọi anh là anh trai không?"

78. Chương 78

Câu hỏi của La Giản khiến U linh sửng sốt một chút, dường như không hiểu, lại dường như hiểu rõ.

Sau đó U linh trả lời: "Đương nhiên là được."

Sương mù dường như dần dần tan đi.

La Giản dường như tìm về được ký ức thời thơ ấu đang chậm rãi phai mờ, người nói chuyện cùng cậu trong trí nhớ, đến tột cùng nói cái gì, đến nay La Giản vẫn không nhớ ra nổi, cho dù hiện tại hỏi U linh trước mắt, chỉ sợ hắn cũng không nhớ rõ.

Tuy nhiên, La Giản lại nhớ ra động tác của đối phương khi nói chuyện, giống như hiện tại.

U linh vươn một bàn tay qua, bàn tay ấm áp đặt lên đầu La Giản.

La Giản ngoan ngoãn cúi đầu để hắn xoa tóc mình, trong lòng bất chợt cảm thấy ủy khuất kỳ diệu lại cảm thấy thỏa mãn, khiến cậu nhịn không được mở miệng hỏi anh họ: "Kia… Anh, vừa rồi anh cứu em đúng không?"

"Hửm?" U linh ngẫm nghĩ: "Người cứu em không phải anh, anh chỉ phát hiện ra em thôi."

"Phát hiện ra em?"

"Đúng vậy, em nằm ở đằng kia, sau đó anh mang em ra đây."

La Giản ngạc nhiên: "Lúc anh tìm thấy em, em đang nằm ở đâu?"

U linh nghiêng đầu: "Em muốn tới đó sao? Hiện tại có lẽ nguy hiểm một chút."

Người cứu cậu không phải anh họ, biết điều này khiến cậu cảm thấy khó hiểu, nếu không phải U linh cứu cậu, vậy băng vải trên cổ cậu… La Giản dùng ngón tay chỉ chỉ băng vải trên cổ mình: "Cái này, cũng không phải anh băng bó?"

La Giản còn mặc bộ đồ cổ trang rách tung tóe kia, phía trên còn dính từng mảng lớn máu, vừa nhìn còn tưởng La Giản bị trọng thương, nhưng trên thực tế, hiện tại La Giản chỉ cảm thấy có chút choáng váng vì mất máu quá nhiều mà thôi.

U linh tùy tay sờ sờ liền lấy ra một bộ quần áo, giống như đúc bộ hắn đang mặc trên người, nói: "Quần áo của anh… có lẽ hơi to, nhưng cũng tốt hơn bộ em đang mặc trên người…"

Sau đó U linh nhíu nhíu mày: "Tại sao em lại mặc cổ trang? Là định thay đổi thân phận sao?"

Lúc này La Giản cũng cảm thấy quần áo trên người phiền phức không thuận tiện vì lượng máu lớn lại đặc đặc dinh dính, vì thấy cầm quần áo U linh đưa định thay, giờ phút này lại nghe U linh nói một câu như vậy, cảm thấy khó hiểu với ý nghĩa cụm từ mới mẻ này, hỏi: "Thay đổi thân phận…đó là cái gì?"

U linh dường như cũng thấy kì: "Em không biết?"

"Em không biết." La Giản lắc đầu: "Bộ quần áo này là… người khác mặc cho em."

La Giản không nói ra nổi chuyện kẻ truy sát thay quần áo cho cậu, nhưng khiến cậu giật mình chính là, U linh nhanh chóng đoán ra được chuyện gì, nói: "Bộ quần áo này của em, chẳng lẽ không phải nhặt được từ trong quan tài nào đó sao?"

Quan tài? La Giản tức khắc đỏ bừng mặt, cậu nhớ tới cậu cùng kẻ truy sát làm sự việc gì gì đó trong quan tài, ấp úng nửa ngày cũng không dám nói, nhưng U linh rõ ràng không kiên nhẫn, bàn tay lại đưa ra, hung hăng xoa tóc La Giản, nói: "Được rồi, để anh nói cho em một thông tin thú vị, có liên quan tới vấn đề thay đổi thân phận trong mật thất."

La Giản ngoan ngoãn, ngồi xổm trước mặt anh trai nghiêm túc nghe giảng, U linh nhướn mày, bắt đầu thao thao bất tuyệt.

"Về thay đổi thân phận… Được rồi, chúng ta bắt đầu nói từ vấn đề đơn giản dễ hiểu, đầu tiên, em hẳn đã biết, trong mật thất có kẻ truy sát đáng sợ, điểm này người dẫn đường hẳn đã nói với em." U linh bắt đầu: "Đối với kẻ truy sát, em biết những gì?"

"Ừm…" La Giản nghiêng đầu ngẫm nghĩ: "Có người nói với em, bọn họ đã từng là những người chơi mạnh nhất trong mật thất, bởi vì vô số nguyên nhân mà thất bại hoặc tử vong, mật thất liền hồi sinh bọn họ, biến thành kẻ truy sát không có ý thức, chỉ biết đuổi giết người chơi."

"Điểm này cơ bản không có vấn đề gì, tuy nhiên anh cần phải bổ sung một thứ." U linh không hổ là người

chơi lâu năm kinh nghiệm phong phú, nói ra những thông tin La Giản chưa từng nghe tới, hắn nói như vậy: "Mật thật không ngừng biến người chơi thành kẻ truy sát, cũng sẽ biến người chơi thành những thứ khác."

"Những thứ khác?" Vẻ mặt La Giản mờ mịt.

U linh dựng đầu ngón tay, nghiêm túc nói: "Những quái vật em gặp trong mật thất, những xác chết vùng dậy, yêu ma quỷ quái… Hoặc đủ loại sinh vật khác muốn công kích người chơi, lúc trước bọn họ cũng giống em, có lẽ đều chỉ là những người chơi bình thường mà thôi."

"Anh nói gì cơ?!" La Giản lập tức bị dọa, cậu không tự giác mà nhớ tới quỷ đả tường đã gặp lúc trước trong huyệt mộ, là một quái vật mặt biến dạng nhưng lúc còn sống có thể là một người phụ nữ.

"Những thứ đó… quái vật…" La Giản nói năng lộn xộn, những mật thật cậu đã đi qua cũng không nhiều, nhưng cũng đã gặp không ít sinh vật hình dạng kì quái, cậu còn xử lý một hai cái.

"Những quái vật đó đều là mật thất sử dụng người chơi thất bại hoặc tử vong để chế tác, kết cục của bọn họ phi thường thê thảm, bởi vì bọn họ khác kẻ truy sát, không thể tùy ý xuyên qua giữa các mật thất, cũng không thể vô hạn hồi sinh, bọn họ chỉ có thể vĩnh viễn ở lại một không gian nào đó do mật thất định sẵn, chờ đợi người chơi tới giết."

"Em có thể coi những quái vật đáng thương đó như những quái nhỏ cố định reset trong game, chúng chỉ có thể luôn ở một vị trí, luôn lặp lại bị giết, hồi sinh, lại bị giết, hồi sinh, lặp lại vô hạn quá trình này."

Ngữ khí U linh có chút quái, dường như nhớ đến sự việc không thoải mái nào đó, hắn nhíu mày, tiếp tục nói: "Kỳ thật, thông tin này có thể nhiều người chơi lâu năm cũng không biết, chủ yếu là do anh ở trong không gian mật thất quá lâu, trong những mật thất khác nhau gặp những sinh vật khác nhau, sau đó dần dần ý thức được điều này."

Tâm trạng La Giản đặc biệt phức tạp, ngẩng đầu nhìn anh trai mình, hỏi: "Nếu em cũng chết trong mật thất nào đó, có phải cũng sẽ có loại kết cục này hay không?"

U linh ngẩng đầu nhìn La Giản một cái, lắc đầu: "Hiện tại em quá yếu, có lẽ mật thất cũng lười biến em thành sinh vật khác, nếu đã chết, đại khái là tử vong chân chính."

La Giản phẫn nộ nói: "Thà chết thật còn hơn! Sau khi chết còn không được yên giấc ngàn thu, không phải quá mức tàn khốc sao!"

"Nơi này chính là địa phương tàn khốc như vậy." Thời điểm U linh nói những lời này, mặt không lộ ra cảm xúc gì, hắn cúi đầu, dưới vành mũ màu đen dường như nhìn không rõ khuôn mặt hắn: "Mật thất không bỏ qua bất kì giá trị nào mà lợi dụng người chơi, nơi này dùng nhân loại sống sờ sờ mà tập dượt hay thí nghiệm cái gì đó, tuy tàn khốc, nhưng cũng không phải mật thất không cho mỗi người chơi một cơ hội."

“Cơ hội?”

“Chính là thay đổi thân phận anh đã nói qua lúc trước.” U linh giải thích: “Những người chơi chết đi được mật thất chế tác thành kẻ truy sát đó, nếu có khả năng một phần vạn, một người nào đó trong số họ có khả năng bảo trì thần trí nhất định, điều này có nghĩa là kẻ truy sát có được ý thức của chính mình, sẽ sử dụng phương thức này để thoát khỏi theo dõi của mật thất.”

La Giản nghe U linh lên tiếng, tim đột nhiên đập nhanh, không biết tại sao cậu cảm thấy khủng hoảng, nhưng U linh vẫn chưa nhận ra cảm xúc này của La Giản, tiếp tục nói: “Em có lẽ cũng từng nghe qua, kẻ truy sát có thể thay thế thân phận nhân vật nào đó trong cốt truyện, bọn họ có thể có được rất nhiều loại thân phận, ví dụ như hung thủ, người bị hại…Nếu như ở huyệt mộ này, bọn họ có thể là chủ nhân ngôi mộ, kẻ bồi táng…hoặc là thứ gì đó khác.”

“Đồng dạng, không chỉ kẻ truy sát có thể thay đổi thân phận, người chơi cũng có thể, ý chí mật thất đôi khi vào thời điểm em tiến vào mật thất sẽ giả thiết cho em một thân phận.”

Lời U linh nói khiến La Giản nhớ tới lúc trước, tình cảnh ở trong mật thất Hoa trong gương, trăng trong nước, lần đó, quả thực mật thất thiết lập cho La Giản một thân phận – học sinh thứ ba mươi lăm, cũng có thể nói là nhân cách thứ hai của nữ sinh kia.

“Trong tình huống thông thường, thân phận mật thất mạnh mẽ thiết lập cho em là không thể sửa đổi. Đương nhiên, nếu ngay từ đầu mật thất không thiết lập cho em bất luận thân phận gì, như vậy về mặt lý thuyết mà nói, em có cơ hội trở thành nhân vật nào đó trong cốt truyện của mật thất!”

La Giản cảm thấy cách nói thay đổi thân phận này nghe qua thực dễ dàng, nhưng tuyệt đối không đơn giản như vậy, dò hỏi: “Có phải cần điều kiện kích hoạt nào đó không?”

U linh cười: “Không sai, nếu em muốn thay đổi thân phận một nhân vật nào đó trong cốt truyện! Như vậy, nhân vật này phải là ”nhân vật có khả năng thay đổi cốt truyện“! Đương nhiên, mật thất sẽ không cho em bất luận gợi ý gì về điểm này, cơ bản cần người chơi tự mình phỏng đoán, bởi vì có một số mật thất cần dựa vào phương thức thay đổi thân phận này để thoát ra.”

“Một khi xác định nhân vật cốt truyện này có thể thay đổi thân phận, như vậy em cần lấy trên người hắn một đạo cụ, quần áo hoặc trang sức, hoặc đồ vật nào đó có tiêu chí tương đương, tiền đề là, những vật này phải do nhân vật cốt truyện chủ động đưa cho em, điều đó có ý nghĩa là, hắn đem thân phận của bản thân nhường cho em, biến em từ một người chơi thành một nhân vật nào đó trong cốt truyện! Sau khi em nhận được thân phận này, em sẽ có một số quyền lợi đặc thù! Anh ví dụ em nhận được thân phận mộ chủ nhân, như vậy, em có thể có quyền lợi ra lệnh cho một số sinh vật bồi táng hoặc mở ra cơ quan đặc thù.”

Nghe U linh nói một chuỗi dài như vậy, La Giản mơ mơ màng màng hiểu ra không ít vấn đề, cậu híp mắt sờ cằm trầm tư: “Ý là, phương thức thay đổi thân phận này có thể giúp em đạt được một số tiện ích trong mật thất, thậm chí đôi khi có thể là chìa khóa giúp em trực tiếp thoát khỏi mật thất, đúng không?”

“Không sai, em thật thông minh.” U linh khen cậu.

La Giản sờ sờ ngọc bội trên cổ mình, trong lòng cậu lại có suy đoán mới nào đó, vì thế cậu ngẩng đầu hỏi anh họ mình, đây là lần đầu tiên cậu chủ động đề cập tới vấn đề về kẻ truy sát, cậu hỏi: "Anh… Em muốn nói, có loại khả năng này hay không? Nếu kẻ truy sát tiến vào trong mật thất, hơn nữa nhận được thân phận nhân vật cốt truyện nào đó, nhưng sau đó, hắn chủ động giao thân phận cho một người chơi khác, như vậy cũng có thể tính là thay đổi thân phận thành công sao?"

Lời La Giản nói khiến U linh nheo mắt, nhìn chằm chằm La Giản một lát, cười nói: "Tính, nếu thực sự có chuyện như vậy, vậy hiện tại em đã thành công thay đổi thân phận một nhân vật cốt truyện nào đó trong huyệt mộ này."

Lời U linh nói khiến La Giản dường như có chút vui vẻ, cậu cười rộ lên, điều này làm cậu nghĩ tới kẻ truy sát nào đó ôm cậu trong quan tài không buông tay, hóa ra thay quần áo cho cậu là nguyên nhân này sao?

Chẳng la La Giản vui vẻ chẳng kéo dài được lâu, U linh liền tàn nhẫn cắt ngang hồi ức của cậu, sắc mặt hắn ngưng trọng, nhìn chằm chằm La Giản không chớp mắt, ngữ khí phi thường trầm thấp: "Kẻ truy sát kia, có lấy đi thứ gì của em không?"

Câu hỏi bất chợt của U linh khiến La Giản sửng sốt một chút, do dự trong chốc lát, gật gật đầu.

"Hắn lấy cái gì?"

"Ừm…" La Giản đỏ mặt: "Quần áo này đó… đều bị lấy đi."

"Vũ khí đâu?!" Giọng U linh cũng biến lớn, hắn mở to hai mắt nhìn chằm chằm La Giản, dường như tức giận không kiềm nổi, điều này khiến La Giản không biết làm sao, ấp úng nói: "Cũng bị… đổi."

U linh không nói gì, chỉ nhìn La Giản, dường như không còn lời nào để nói, hắn bất đắc dĩ trừng mắt nhìn La Giản, mắng: "Em bị ngơ sao! Lúc trước anh đã nói, nếu kẻ truy sát còn giữ lại thần trí, bọn họ nếu muốn thoát khỏi khống chế của mật thất, lựa chọn tốt nhất, chính là thay đổi thân phận người chơi!"

"Đối với mọi người chơi, biểu thị tốt nhất cho thân phận là vũ khí, nếu vũ khí bị đổi, chẳng khác nào em đem thân phận của bản thân nhường cho một kẻ truy sát! Sau đó hắn chỉ cần lấy đi mọi thứ trên người em, thay quần áo em, hắn liền sẽ được mật thất nhận định là em, liền có thể thành công chuyển từ một kẻ truy sát thành một người chơi!"

Lời nói của U linh như hồi chuông cảnh tỉnh, nháy mắt kia La Giản cái gì cũng không thốt nên lời, chỉ có thể ngơ ngác đứng tại chỗ, hết thảy chuyện này cậu không tưởng tượng nổi, La Giản cũng từng tự hỏi, tại sao kẻ truy sát lại tiếp cận cậu như vậy, cũng nghĩ tới có phải do mục đích nào đó không muốn người biết hay không, nhưng nội tâm La Giản cũng tiềm tàng một phần tín nhiệm với Hình Viêm, rốt cuộc với người này, cậu không thể không thừa nhận, cậu có cảm tình với hắn.

Nhưng giờ phút này, La Giản chỉ có thể sắc mặt tái nhợt đứng tại chỗ, nội tâm tràn ngập nôn nóng bất an, điều này khiến cậu tràn ngập sợ hãi.

"Bị đổi thân phận, em sẽ thế nào?"

"Thay đổi thân phận cũng có thể trao đổi thân phận, nếu hắn đưa vũ khí của hắn cho em, vậy em sẽ thay hắn, trở thành kẻ truy sát."

79. Chương 79

Kẻ truy sát muốn thay thế thân phận người chơi, cần phải thỏa mãn một số điều kiện:

Thứ nhất, vũ khí hai bên cần phải "giống nhau" – sự giống nhau ở đây cũng không phải là hoàn toàn giống nhau như đúc, chỉ cần phân loại và tạo hình tương đồng là được. Ví dụ như hai bên đều dùng súng, chỉ cần đều là súng lục, mặc kệ viên đạn hoặc những bộ phận khác giống hay không giống, hoặc màu sắc, tạo hình súng khác nhau, chỉ cần đều là súng lục, đã thỏa mãn điều kiện đầu tiên.

Nhưng điều kiện này không phải dễ như trở bàn tay là có thể hoàn thành, mỗi vũ khí mật thất cho người chơi, đều căn cứ theo tố chất thân thể cùng điều kiện tinh thần mà kiến tạo, có vũ khí của một vài người chơi là độc nhất vô nhị, ví dụ như Sách Ma của A Lam. Bởi vậy, kẻ truy sát muốn tìm một người chơi có vũ khí không khác biệt mình lắm, là một việc vô cùng gian nan.

Thứ hai, kẻ truy sát muốn thay thế thân phận một người chơi, như vậy, hắn phải tiếp xúc với người chơi này trên một trình độ nhất định, bọn họ cần biết tên họ của nhau, hơn nữa cảm xúc đối với nhau cũng là hữu hảo trở lên, như vậy liền thỏa mãn điều kiện thứ hai. Đương nhiên, đây kỳ thật cũng là điều kiện khó khăn nhất, bởi vì bất luận một người chơi có tâm cảnh giác nào, đều sẽ không có cảm tình trên mức hữu hảo với một kẻ truy sát – ngoại trừ tên ngốc La Giản ra.

Thứ ba, sau khi thỏa mãn hai điều kiện trên, chỉ cần lấy được mọi trang bị của người chơi, sau đó trang bị cho bản thân, sau một khoảng thời gian (khoảng chừng nửa tiếng đồng hồ), ý chí mật thất sẽ nhận định sự chuyển biến thân phận của kẻ truy sát, kẻ truy sát sẽ thành công thoát khỏi sự khống chế của mật thất, một lần nữa trở thành người chơi.

"*Thay đổi thân phận*" là một cơ hội mật thất cho người chơi, cũng đồng thời là một cơ hội cho kẻ truy sát, không chỉ như vậy, một số thứ trong mật thất nguyên bản là người chơi, lại bởi vì thất bại mà chuyển hóa thành một số quái vật kì quái, hoặc biến thành NPC không thể không chấp hành mệnh lệnh của mật thất, đồng dạng cũng có thể thông qua cơ hội này, đạt được một cuộc sống mới.

Đây là một "hệ thống thay đổi" mật thất đặc biệt sáng tạo ra vì người chơi, là "sinh cơ cũng là bẫy rập" mà mật thất lưu lại, mật thất sẽ không ném bất kì kẻ nào vào tử lộ tuyệt đối, điểm này cũng đúng với những người chơi bất hạnh bị thay đổi thân phận, nếu một ngày nào đó, bạn bất hạnh phát hiện mình bị người ta thay đổi thân phận, như vậy trong vòng nửa giờ khi đối phương tiến hành thay đổi thân phận, bạn sẽ được mật thất trang bị một cái buff vô hiệu hóa công kích lâm thời, khi bạn muốn đoạt lại vũ khí, trang bị của mình, cũng là khi bạn muốn ngăn cản sự thay đổi thân phận này, công kích của kẻ địch muốn ăn cắp thân phận của bạn sẽ bị mật thất vô hiệu hóa.

Nói cách khác, trong vòng nửa giờ này, kẻ bị đánh cắp thân phận chính là tồn tại không thể địch lại đối với kẻ ăn cắp thân phận.

Tri thức U linh phổ cập cho La Giản khiến cậu tâm sinh u buồn, cậu thực mau liền nghĩ tới một vấn đề: "Nhưng… nếu khi kẻ truy sát cầm đồ vật của em đi, nhưng hắn không lập tức trang bị, làm sao em biết được hắn định thay đổi thân phận? Ý em là, nếu trong nửa giờ này hắn vẫn luôn trốn tránh, mà em lại không tìm thấy hắn, vậy việc thay đổi thân phận này, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?"

"Có dấu hiệu." U linh nói: "Anh đã tận mắt chứng kiến qua loại thay đổi này, trên người một người bạn, tuy nhiên hắn thành công ngăn cản lần thay đổi đó, hơn nữa giết chết kẻ truy sát kia."

"Cho nên em phải nhớ kỹ, khi kẻ truy sát trang bị đồ của em, quyết tâm muốn thay đổi thân phận, thân thể em sẽ có những dấu hiệu rõ ràng – ví dụ, mắt em sẽ biến thành màu đỏ, ví dụ, em không thể nói chuyện. Lúc này mật thất sẽ cho em một cái buff vô hiệu hóa công kích, mà bản thân em sẽ biến thành một radar hình người, em sẽ dễ như trở bàn tay mà biết được vị trí của kẻ truy sát, mà việc em phải làm, chính là trong vòng nửa giờ này, nhanh chóng tìm được kẻ truy sát, giết hắn, đoạt lại vũ khí của mình!"

Trở thành kẻ truy sát không phải việc tốt gì, bởi vì thực lực La Giản căn bản không đạt tiêu chuẩn, dựa theo cách nói của U linh, kẻ truy sát có thực lực không đạt chuẩn sẽ bị mật thất giám định là "không có giá trị lợi dụng", bị ném vào địa phương kì quái nào đó, hoặc trực giết giết bỏ là hoàn toàn có khả năng, vì vậy, con đường trước mắt La Giản chỉ có một.

Tìm được kẻ truy sát kia, giết hắn, đoạt lại vũ khí và vật phẩm cá nhân, đoạt lại thân phận của mình.

Nghe U linh nói, La Giản chột dạ, yếu ớt đặt câu hỏi: "Bắt buộc phải giết hắn sao?"

U linh vừa nghe La Giản nói vậy, lập tức nhướn mày, kỳ quái nhìn La Giản: "Em không muốn giết hắn?"

"Không… ý em là… ừ thì, lấy đồ của mình về là được rồi, đâu nhất định phải giết người?" Giọng La Giản càng lúc càng nhỏ, cúi đầu không dám nhìn mặt anh họ.

"Em thích hắn?" Giọng anh họ kinh ngạc, La Giản sợ tới mức vừa ngẩng lại cúi đầu, đỏ mặt không nói được chữ nào, La Giản trên một trình độ nào đó, vẫn rất ngây thơ. Tuy nhiên, đối với cậu, quan hệ của cậu với kẻ truy sát đã không còn chỉ là thích hay không thích.

Sắc mặt U linh càng lúc càng kém, hắn há miệng gọi tên La Giản: "La Giản, em không thể thích hắn."

La Giản đột nhiên cảm thấy kì lạ.

Đây là lần đầu tiên cậu gặp U linh trong mật thất, La Giản chưa từng nói tên của mình cho hắn, thậm chí cũng không nói cho U linh thân phận của mình, nhưng dường như ngay từ đầu U linh cũng không hề khúc mắc mà tiếp nhận La Giản, thậm chí dễ dàng gọi tên cậu, dường như hắn chưa từng quên mất người em

trai này của mình.

"Anh, anh nhớ rõ tên em?" La Giản thật cẩn thận mà nhìn U linh, dò hỏi: "Anh còn nhận ra em không?"

U linh nghiêm túc nói: "Đừng đánh trống lảng!"

Dừng một lát, U linh cảm thấy mình vẫn cần giải thích một chút, trả lời: "Vấn đề này… khi em trở thành người chơi trong mật thất, em liền sinh ra ngăn cách với thế giới hiện thực, nằm vào tình cảnh tương đồng với anh! Nói cách khác, em đã có một phần không thuộc về thế giới hiện thực, cho nên khi anh gặp em, anh sẽ tự nhiên mọi chuyện liên quan đến em!"

La Giản có chút vui vẻ, cười rộ lên: "Vậy anh còn nhớ rõ em! Đúng không?!"

U linh quay đầu đi: "Chỉ là một phần, hơn nữa cơ bản chỉ có hình ảnh lúc ở cùng em, còn những người khác… phỏng chừng em có nói, anh cũng sẽ lập tức quên."

Cho dù vậy La Giản vẫn cảm thấy vui vẻ, cậu gấp không chờ nổi lập tức nhào lên người anh trai mình, đây là chuyện hồi nhỏ cậu thường xuyên làm, vì thế anh họ liền tự nhiên mà mở tay đỡ lấy cậu, nhịn không được cũng cười rộ lên: "Em mấy tuổi rồi mà còn làm chuyện trẻ con như vậy?"

La Giản ôm eo anh trai cậu, vùi mặt vào lồng ngực đối phương. Khi còn nhỏ, cơ thể cậu yếu ớt không thể thường xuyên đi lại, đặc biệt là sau khi bệnh tình càng thêm nghiêm trọng, nhưng cậu mỗi ngày đều khát vọng muốn ra ngoài chơi, mỗi lần anh đều bế La Giản đi quanh thôn, đi dạo nơi nơi trong rừng núi. Một thời gian rất dài La Giản đều trải qua trên lưng anh họ hoặc được hắn ôm trước ngực.

Cho đến bây giờ, từ khi hắn mất tích đến giờ, cách mười mấy năm, dài như một thế kỉ.

U linh vỗ lưng La Giản, an ủi cậu: "Được rồi, em đã không còn là trẻ con."

La Giản cùng anh họ cậu cuối cùng vẫn rời khỏi gian mộ thất nho nhỏ này, bởi vì đến tận bây giờ, La Giản vẫn chưa xuất hiện dấu hiệu bị thay đổi thân phận, tuy rằng bởi vì ấn ký rắn cắn đuôi trên cổ kia, La Giản có thể mơ hồ cảm giác được cảm xúc hoặc trạng thái thân thể của kẻ truy sát, nhưng vị trí cụ thể thì quá mơ hồ.

Hơn nữa xuất phát từ một số nguyên nhân riêng tư, La Giản cũng không muốn nói chuyện liên quan đến ấn ký cho anh họ cậu.

U linh dường như đã thăm dò rõ một phần địa hình huyệt mộ, hắn mang La Giản rẽ trái rẽ phải trong huyệt mộ, có vài lần lặp đi lặp lại đi qua cùng một gian mộ thất, khi La Giản hỏi hắn tại sao lại phải đi qua một gian mộ thất nhiều lần như vậy, U linh trả lời: "Kích phát cơ quan."

"Cơ quan trong huyệt mộ này có rất nhiều, nhiều đến không tưởng nổi, địa hình loại này… nếu đội viên không có kỹ năng dò đường phi thường lợi hại, là tuyệt đối không thể dựa vào sức mạnh bản thân mà thoát ra, cho nên nơi này nhất định có bản đồ."

Vì thế nói đến bản đồ, La Giản liền lấy miếng vải rách mình tìm thấy trong bức họa ra.

Mà đồng thời, anh cậu cũng đưa tờ giấy mật thất để lại cho hắn, lời nhắn trên tờ giấy không khác với bọn La Giản lắm, nhưng mặt sau tờ giấy lại là một thông tin hoàn toàn mới, hơn nữa khiến La Giản càng ngạc nhiên hơn chính là… gọi là thông tin, càng không bằng gọi là… thư tình?

"Ta sinh ra trong đường hoàng thính thất

Ngươi ra đời ở u ám huyệt động

Ta bắt đầu tập tễnh tập đi

Ngươi lại cẩn thận bò sát

Tà ác bị nội tâm ta cẩn thận vùi lấp

Ngươi lại phóng đại khiến cả thế giới biết tới

Ngươi điên cuồng lóa mắt khiến ta không thể chống cự

Ngươi tuyệt vọng hơi thở khiến ta vô pháp ngăn cản

Vô luận là huyết tinh, hãm hại hay giết chóc

Nếu bọn họ phá hủy ngươi

Ta sẽ băng qua địa ngục

Kéo ngươi lên từ vực thẳm

Cho dù ngàn vạn năm trôi qua

Cũng không thể ngăn cản tình yêu của ta dành cho ngươi"

Sau khi đọc xong thư tình La Giản tỏ vẻ phi thường khó hiểu: “Có ý gì? Ai viết cho ai? Cũng không ký tên.”

Anh trai La Giản xòe tay lắc đầu: “Không biết, anh cũng nghiên cứu rất lâu, nhưng mật thất sẽ không vô duyên vô cơ ném một đoạn thư tình ra, chúng ta có thể để nó ở một bên trước đã.”

Vì thế hiện tại những manh mối La Giản có được:

Đầu tiên là một mảnh bản đồ, có lẽ có bốn mảnh, những mảnh còn lại có thể ở trên người kẻ địch, hoặc là chưa được tìm thấy.

Sau đó còn có cây cầu nghe được từ miệng kẻ địch. Bởi vì đây là một tổ hợp mật thất, huyệt mộ, cùng hang động đá vôi ngầm, giữa hai mật thất tồn tại một cây cầu, tìm được cây cầu mới có thể tìm được đường ra.

Cuối cùng, người anh kinh nghiệm phong phú của cậu phán đoán:

“Đây có lẽ là một cái mộ hợp táng.”

“Mộ hợp táng?” La Giản không hiểu: “Tại sao anh lại nghĩ như vậy?”

“Trên tờ giấy nói rằng đây là thần mộ một dân tộc nào đó tu sửa vì thần minh họ thờ phụng, nhưng gian mộ thất này lại có rất nhiều nơi có những pho tượng quỷ, cho nên nói đây là cái mộ hợp táng, hơn nữa...chủ mộ thất em đã đi qua lúc trước, cũng có nhiều tượng yêu ma quỷ quái, như vậy có khả năng đó là chủ mộ thất của ”quỷ“. Cho nên, ở một nơi nào đó, nhất định tồn tại một chủ mộ thất của ”thần”, nói không chừng ở đó, chúng ta cũng có thể tìm được một mảnh bản đồ.

Tuy rằng lời suy đoán của U linh không có căn cứ, nhưng thực hiển nhiên, hắn tin tưởng suy đoán của bản thân, hắn mang La Giản đi qua một cái lại một cái mộ thất, cũng không biết qua bao lâu, thỉnh thoảng bọn họ gặp phải sinh vật kỳ quái gì đó, chợt lóe qua trong góc, nhưng vẫn chưa tập kích bọn họ, nhưng theo thời gian trôi đi, La Giản càng lúc càng cảm thấy mệt mỏi, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch, vết thương của cậu chưa lành, tiếp tục miễn cưỡng không phải là lựa chọn tốt.

Hai người đành tìm một nơi an toàn mà nghỉ ngơi.

Nhiệt độ cơ thể La Giản rất thấp, anh cậu vì vậy lấy ra một cái chăn, bao hai người với nhau, bọc lại cho cậu ngủ.

Haha nếu không phải tui biết cp là ai thì tui thấy La Giản với anh trai cũng nhiều JQ phết.

80. Chương 80

Quan niệm thời gian ở trong huyệt mộ trở nên mơ hồ dị thường, di chứng mất máu của La Giản dần dần thể hiện ra, cậu vẫn luôn hôn mê, cho dù U linh vẫn luôn gắt gao ôm cậu ngủ, nhưng La Giản vẫn bất tri bất giác sốt cao, U linh tiêm dịch dinh dưỡng cho cậu cũng không khiến cậu tỉnh dậy.

"La Giản, tỉnh tỉnh." U linh vỗ vỗ mặt La Giản, bức bách em trai mình mở mắt, La Giản vẻ mặt mơ hồ mở mắt ra, nhìn thoáng qua anh họ, một câu cũng không nói, lại nhắm mắt tiếp tục hôn mê.

Đôi mắt cậu vẫn là màu mắt bình thường.

U linh chỉ cần xác định điểm này là đủ rồi, hắn xé rách băng vải bọc trên cổ La Giản, băng vải sớm đã loang lổ vết máu, trên cơ bản đều đã nhiễm đỏ, trên cổ La Giản bị cắt một vết sâu, nhưng đã được xử lý khẩn cấp, miệng vết thương được khâu chỉ, dường như còn được bôi loại thuốc kì quái nào đó, tuy rằng mất nhiều máu, nhưng bị thương ở vị trí trí mạng như động mạch cổ, bôi thuốc gì cũng không khiến La Giản lập tức khỏi hẳn được.

Bởi vậy, vẫn có không ít máu chảy ra.

U linh lấy từ tùy thân mật thất của mình ra lượng lớn dụng cụ y tế, hắn chuẩn bị toàn diện hơn La Giản nhiều, cả bàn giải phẫu cùng dụng cụ đều được hắn mang ra. Hắn bắt đầu bôi thuốc cùng thay băng cho La Giản, trong lúc này U linh phát hiện, La Giản không chỉ có thương tích trên cổ, trên vai cũng có, tuy nhiên, hai vết thương trên vai nhẹ hơn nhiều, nhưng U linh vẫn thay băng vải cho cậu.

Vừa rồi nhìn miệng vết thương trên cổ La Giản, miệng vết thương này phi thường trí mạng, vừa nhìn đã biết là người có kinh nghiệm y học ra tay, hoàn mỹ cắt vào động mạch, huyết áp sẽ khiến máu như suối mà phun ra, vết thương trí mạng như vậy, có thể khiến La Giản trong vòng vài giây đồng hồ mất máu mà chết!

Nhưng mà, băng vải buộc gắt gao trên cổ La Giản, khiến U linh biết được sau đó có người đã cứu cậu, hơn nữa người cứu cậu – phi thường lợi hại.

Không chỉ cầm máu, mà còn khâu miệng vết thương, mười phần kịp thời mà cứu La Giản trước cánh cửa tử vong, thậm chí còn đặt La Giản ở nơi đó… U linh nhớ tới lúc trước, khi mình tìm thấy La Giản, là một căn mộ thất liệt hỏa hừng hực thiêu đốt, gian mộ thất kia bày rất nhiều bếp lò, trên mặt đất cũng bị chạm rỗng cùng rải rác rất nhiều nguyên liệu, tựa hồ chỉ cần người đi vào kích phát cơ quan, ngọn lửa sẽ rầm rầm thiêu đốt! Đốt kẻ xâm lấn sống sờ sờ biến thành tro tàn!

Nhưng trong căn phòng kia có một đài cao an toàn mười phần, lúc ấy La Giản đang nằm ở giữa đài cao kia, an ổn ngủ nơi đó, ngọn lửa hừng hực không thương tổn đến cậu một li nào, dường như có người cố ý đặt cậu ở đó, sau đó người này còn cố ý kích phát cơ quan, để La Giản nằm giữa một biển lửa.

Nếu không phải U linh kịp thời phát hiện ra cậu, không chừng La Giản không bị thiêu chết, nhưng sẽ bị

khói sặc chết.

Nhưng điểm này cũng rất kỳ quái, U linh cảm thấy mình phát hiện ra La Giản quá mức kịp thời, kịp thời đến mức như có người đã biến trước hành tung của hắn, vì thế đặt La Giản ở nơi U linh nhất định phải đi qua, sau đó U linh có thể "vừa lúc" La Giản gần chết mà cứu cậu.

U linh nhăn mày, hắn thay quần áo đầy máu trên người La Giản, mặc cho cậu áo khoác dầy một chút. La Giản vẫn mặc bộ cổ trang kia trên người, quần áo kia đã bị máu nhiễm đỏ, lại còn rách tung tóe.

U linh cởi áo ngoài cổ trang của cậu ra, nhưng không cởi áo trong màu trắng ra, hắn mặc cho La Giản một cái áo khoác quân đội thật dày, nhiệt độ cơ thể La Giảm giảm xuống quá thấp, cũng có nghĩa là sức chống cự của cậu yếu đi nhiều. Trong huyệt mộ sâu thẳm dưới nền đất này, chưa nói tới nhiệt độ thấp, có lẽ trong không có còn có vài loại virus không biết tên.

Nếu miệng vết thương La Giản nhiễm trùng thì càng không xong.

Bởi vì La Giản luôn hôn mê, U linh quyết định bế cậu tiếp tục đi.

Giá trị may mắn của U linh cao hơn La Giản nhiều, vận khí không xong kia của cậu, cậu chẳng làm gì cũng lạc đồng đội, còn không thể không giả thành người chết nằm cho nhóm địch nhân vây xem, bị đuổi giết lại còn suýt nữa bị giết, trình độ không xong không chỉ là một chút đâu!

Nhưng đây dường như cũng là một loại may mắn, bởi vì cũng như vậy mà cậu trùng hợp phát hiện chủ mộ thất của "quỷ", còn lấy được không ít thông tin từ phía kẻ địch.

Lấy được sinh cơ trong tuyệt cảnh, được La Giản phát huy đến trình độ đỉnh cao.

Còn anh trai cậu, giá trị may mắn của hắn giờ phút này cũng được thể hiện, khi hắn bế La Giản rẽ phải rẽ trái, không biết đi đến đâu, cư nhiên gặp được đồng đội lạc nhau đã lâu của họ.

Đoạn Ly bế A Lam cũng đang hôn mê, cùng U linh đang bế La Giản, gặp nhau. Hai người giằng co một lát, Đoạn Ly mở miệng trước: "Thiên Khải giả?"

U linh trên dưới đánh giá Đoạn Ly một lần, cái tên đeo mặt nạ ác quỷ này khiến hắn cảm giác không quá thoải mái, hơn nữa mặt nạ hắn quả thực rất quen thuộc, U linh lập tức nghĩ tới nhân vật nổi danh trong đám người chơi: "Cậu là kẻ nghìn mặt?"

Đoạn Ly nghe thấy đối phương gọi hắn như vậy, đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười nói: "Xem ra thanh danh của tôi ngày càng vang dội."

"Hừ, có nghe qua, bọn họ đều bảo cậu là tên tiểu nhân ti tiện chỉ biết phản bội." U linh dường như hiểu ra

cái gì, nói: "Xem ra bây giờ chúng ta không thể không ở cùng một đội."

"À…nhớ ra rồi, hình như tôi cũng nghe qua về anh." Đoạn Ly cũng đánh giá U linh trên dưới một lần, một số đặc điểm của đối phương cũng khiến Đoạn Ly suy đoán được, tuy rằng đeo mặt nạ nên nhìn không ra biểu tình, nhưng ngữ khí tràn ngập trào phúng: "Người như anh rất hiếm thấy nha, những kẻ kí kết khế ước cả đời với mật thất hầu như đều đã chết, còn sống chỉ có mình anh."

"Cậu đang cố ý chọc giận tôi sao?" Ấn tượng của U linh về Đoạn Ly không tốt lắm, tên này sở dĩ nổi danh chính là vì danh dự hắn chẳng ra sao, mỗi mội đội ngũ gặp hắn đều bị phản bội, hơn nữa bởi vì hắn luôn mang các loại mặt nạ khi chiến đấu, cho nên mới bị người ta đặt biệt danh là kẻ nghìn mặt.

Đoạn Ly dường như nhận ra U linh đang phòng bị hắn, cười nói: "Đừng lo lắng, ít nhất giai đoạn hiện tại, tôi sẽ không làm ra hành vi điên cuồng chọc dao sau lưng."

U linh nheo mắt: "Lời cậu nói… có nghĩa là về sau cậu sẽ đâm dao sau lưng chúng tôi?"

"Ai biết được?" Đoạn Ly thật thật giả giả, trong giọng nói tràn đầy ý vị kì quái, cho dù người chơi lâu năm thâm kinh bách chiến như U linh cũng không nhìn ra tên tâm địa gian xảo này giấu gì trong bụng, đành phải hừ lạnh một tiếng rồi lờ hắn đi. Hắn nhìn thoáng qua A Lam trong ngực Đoạn Ly, dừng một chút, dường như cảm thấy có điểm quen mắt.

"Người trong ngực cậu, cũng là đồng đội sao?" Ánh mắt U linh tạm dừng trên má A Lam.

Đoạn Ly theo bản năng ôm A Lam chặt một chút, trả lời: "Đương nhiên."

"Như vậy thật đúng là không xong." U linh cũng nhìn La Giản trong lòng: "Đã mất đi hai sức chiến đấu."

"Anh chắc chắn bọn họ có thể trở thành sức chiến đấu?" Đoạn Ly cười rộ lên: "Không cần sử dụng tới bọn họ."

U linh cũng cười lạnh theo: "Cũng chưa chắc."

Có lẽ La Giản không có tác dụng về mặt chiến đấu, nhưng cậu đã một mình đạt được manh mối xuất chúng, cậu nhận được thân phận chủ mộ thất, cùng một số đạo cụ nhỏ có khả năng phát huy, còn có một mảnh bản đồ huyệt mộ, có thể nói, La Giản đã chiếm ưu thế, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cậu có thể tìm được cửa ra sớm hơn đội địch.

Ngược lại, kỳ thật A Lam cũng nhận được đạo cụ phi thường không tồi từ phó bản ẩn, có thể giúp toàn bộ đội ngũ bọn họ thoát ly cửa ải khó khăn. Nhưng hiện tại trên người A Lam còn tồn tại một vấn đề khiến người ta đau đầu – linh hồn của cậu vẫn chưa trở về.

Vấn đề có liên quan tới linh hồn, U linh dường như có tâm đắc về phương diện này, chủ động tiến lên xem xét tình hình A Lam, liết mắt một cái liền hiểu khốn cảnh hiện tại của cậu, nói: "Hồn phách của cậu ấy chạy đâu rồi?"

"Không biết." Hiếm thấy, Đoạn Ly lo lắng sốt ruột nhíu mày: "Trong thân thể cậu ấy còn có một linh hồn khác, là kẻ truy sát lúc trước tôi gặp phải… A, cái linh hồn của tên ti tiện kia bám lên người cậu ấy."

"Vậy trước hết, đuổi kẻ truy sát khỏi thân thể cậu ấy, tên này chiếm cứ thân thể cậu ấy, cho nên cậu ấy không thể quay về thân thể của mình, chỉ có thể lâm vào trạng thái du đãng, nhưng trạng thái này không kéo dài được lâu, vượt qua 24 giờ, cậu ấy sẽ hồn phi phách tán."

"Nói như vậy, anh có biện pháp sao?" Đoạn Ly tựa hồ thấy được U linh rất có kinh nghiệm với phương diện này, tựa hồ không còn sợ hãi, bởi cảm thấy hắn nhất định có biện pháp trợ giúp A Lam.

Nhưng khiến Đoạn Ly thất vọng chính là, U linh lại lắc đầu, nói: "Linh hồn là thứ nhìn không thấy sờ không tới, tất cả những gì tôi học được tới nay đều không sinh ra tác dụng gì với nó, tuy rằng có một vài người chơi đặc thù sẽ có kỹ năng liên quan tới linh hồn, nhưng thực rõ ràng, tôi cũng không nằm trong hàng ngũ này."

Đoạn Ly tựa hồ có chút vô thố, ngữ khí trầm thấp: "Vậy phải làm sao bây giờ? Cứ như vậy để cậu ấy chết đi sao?"

U linh lại nở nụ cười, hắn chọc chọc mặt A Lam trong ngực Đoạn Ly, sau đó xòe tay, híp mắt nhìn Đoạn Ly: "Cậu quá coi thường sự liên kết giữa linh hồn và thể xác, hiện tại linh hồn trong thể xác này không thể dung nhập được, nói cách khác, thân thể của cậu ấy sẽ cực lực bài xích linh hồn của kẻ truy sát, nếu lực bài xích này đủ cường đại, cậu ấy thực mau có thể đuổi hồn phách của người này ra ngoài, hơn nữa triệu hồi hồn phách nguyên bản của mình, sau đó cậu ấy liền tự nhiên mà tỉnh lại."

"Được rồi, vậy quá trình này cần thời gian bao lâu?"

U linh sờ cằm mình: "Không biết, điều này tùy thuộc vào từng cá nhân, nếu cậu ấy là một kẻ vũ phu ngu ngốc như cậu, vậy thời gian cần tiêu tốn sẽ nhiều hơn một chút, nhưng nếu cậu ấy có được vũ khí thiên về ma pháp hệ, như vậy cậu ấy tuyệt đối có được tinh thần lực cường đại, sẽ đoạt lại thân thể mình nhanh hơn người khác nhiều…"

"Tôi không phải là kẻ vũ phu ngu ngốc!" Đoạn Ly phẫn nộ phản bác, sau đó nhìn A Lam trong ngực, nói: "Cậu ấy chính là thuộc hệ ma pháp… nhưng từ khi cậu ấy bị linh hồn phụ thể, đã trải qua vài giờ đồng hồ!"

Mà khi Đoạn Ly đang sôi nổi thảo luận cùng U linh, bọn họ ai cũng không nhìn thấy, giờ phút này, linh hồn A Lam đang trôi nổi bên cạnh họ.

Linh hồn A Lam là trong suốt, bởi vì lực hút không tên từ cơ thể mình, cậu chỉ có thể trôi nổi trong phạm vi bán kính năm mét quanh cơ thể mình, nhưng giờ phút này lực chú ý của A Lam không đặt trên cuộc nói

chuyện của hai người, cậu như suy tư gì đó mà nhìn chằm chằm cơ thể mình.

Ý thức của A Lam ở trạng thái linh hồn hỗn loạn hơn bình thường rất nhiều, cảm giác như đang nằm mơ, thân thể cùng hết thảy những thứ xung quanh đều có cảm giác không chân thật, tuy rằng ý thức thực hỗn loạn, nhưng A Lam vẫn đem lực chú ý tập trung trên thân thể mình, cậu biết nơi đó có một linh hồn hoảng hốt giống mình, lôi nó ra, là mình có thể trở về.

Người chơi ma pháp hệ có được tinh thần lực càng cường đại, cho dù ở trạng thái không có thân thể chỉ có linh hồn, bọn họ vẫn có thể bảo trì thần trí nhất định, vì thế mà động tác A Lam trở nên thông suốt, chỉ thấy cậu dễ như trở bàn tay mà vói tay vào ngực thể xác mình, sau đó lôi từ trong ra một hồn phách càng trong suốt hơn, hồn phách này tựa hồ có cảm giác hơi thở thoi thóp, thậm chí không có biện pháp bảo trình hình dạng hoàn chỉnh, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ phiêu tán thành trạng thái sương mù.

A Lam không hề thương hại linh hồn này, cậu duỗi tay tùy ý ném nó đi, sau đó chính mình bò lên thể xác của mình, trước mắt hỗn độn một trận, cậu liền thuận lợi đoạt lại thân thể của mình.

Cùng lúc đó, Đoạn Ly còn đang tranh luận trào phúng với U linh, Đoạn Ly đột nhiên cảm giác người trong lòng mình động, cúi đầu liền thấy, A Lam mở to hai mắt nhìn hắn.

"Tôi nói cậu ấy thực sau sẽ tỉnh!" U linh thấy A Lam tỉnh lại, trào phúng cười: "Nhưng cậu cũng thực quan tâm đến cậu ấy, cậu ấy là gì của cậu?"

Đoạn Ly căn bản lười trả lời, cúi đầu quan sát tiểu A Lam trong ngực mình, A Lam mơ mơ màng màng nhìn mọi thứ xung quanh, tuy rằng cậu còn nhớ sự tình xảy ra trong phó bản ẩn, nhưng sau khi rời khỏi phó bản ẩn biến thành trạng thái linh hồn phiêu đãng cậu lại không nhớ được gì, giờ phút này còn tưởng rằng mình vừa chạy thoát từ tay Tử thần, vẫn kinh ngạc chưa định thần đâu.

"Tôi thiếu chút nữa là bị kéo vào địa ngục!" A Lam phục hồi tinh thần, vẻ mặt nghĩ lại liền sợ hãi, thấy Đoạn Ly, lập tức túm lấy quần áo hắn, chôn mặt mình vào ngực hắn.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Đoạn Ly xoa đầu cậu an ủi, hơn nửa ngày, A Lam mới nói: "Tôi mơ hồ vào được một phó bản ẩn gì đó… Ầy sai rồi, là mật thất ẩn!"

Mật thất ẩn?!

Đoạn Ly cùng U linh tựa hồ đều bị kinh ngạc, đồng thời yên lặng không nói gì, Đoạn Ly cầm tay nhỏ của A Lam, nắm gắt gao: "Em làm thế nào mà chạy thoát?"

A Lam bị hắn dùng sức nắm tay mà đau đến nhe răng trợn mắt, dùng sức ném tay Đoạn Ly, nhảy ra khỏi ngực hắn, ủy khuất xoa cổ tay bị nắm đến đỏ bừng: "Thì như vậy mà chạy ra."

"Vậy cậu đúng thật là may mắn, phó bản ẩn trong mật thất trên cơ bản đều có đi mà không có về, xác suất

xuất hiện còn thấp hơn kẻ truy sát, nhưng đồng dạng, phần thưởng cũng phong phú đến giật mình." U linh khiêng La Giản đang hôn mê trên vai, sau đó thoáng cúi đầu kéo mũ, trên mặt rũ xuống bóng đổ.

Ban đầu tui định 1 ngày 10 chương, vậy khoảng 14 ngày là edit xong rồi. Nhưng lạy chúa gõ đến chương thứ 7 thôi mà tay tui đã muốn rơi ra rồi. Chưa kể đến tháng sau tui về với ba má ăn chơi nhảy múa rồi, khó mà edit đc:< tháng này lại tự nhiên nảy ra 2 3 kèo bễ nữa T.T huhu muốn chăm edit mà cũng khó quá

81. Chương 81

Thật khát…

Miệng quá khô, La Giản cảm thấy mình sắp chết khát, cậu nghĩ cậu cần uống chút nước, cần chất lỏng làm dịu cổ họng, dừng lại sự đau đớn bỏng rát trong cổ họng đang tra tấn thần kinh mình, nhưng việc đầu tiên La Giản cần làm là mở to mắt, tỉnh lại, sau đó mới có thể uống nước.

Nhưng La Giản phát hiện mình không mở mắt nổi.

Cậu cảm thấy sức lực toàn thân bị thứ quỷ quái gì đó rút mất, một chút cũng không lưu lại, ngay cả sức lực nâng mí mắt lên cũng không có, nhưng quỷ dị chính là, giờ phút này ngoại trừ thị giác thì các giác quan khác của La Giản đều nhạy bén dị thường, những âm thanh hoặc động tĩnh rất nhỏ xung quanh cũng khiến cậu chú ý.

Cậu cảm thấy dường như mình đang được người cõng trên lưng, bởi vì thân thể cậu theo bước chân của người này mà thoáng lay động, cậu nghe thấy mấy tiếng bước chân, những âm thanh kia dẫn tới tiếng vang vọng rất lớn, bọn họ có thể đang bước đi trong một hành lang thật dài, nhưng điểm cuối không biết sẽ ra sao.

Không có ai nói một lời, chỉ có tiếng bước chân vang vọng bên tai La Giản.

La Giản cảm thấy cơn khát của cậu tăng lên vài lần, ý thức của cậu có chút hỗn loạn, trên thực tế cậu không nhớ nổi sự việc trước khi mình hôn mê, cũng không nhớ nổi mình đang ở đâu, với ai? Cậu thậm chí trong nháy mắt còn không nhớ nổi bản thân mình là ai. Nhưng La Giản không muốn suy nghĩ những chuyện đó, cậu chỉ muốn uống nước, bức thiết, gấp không chờ nổi, thậm chí có chút điên cuồng.

Nước…

Nước…

Nước…!

La Giản dùng hết sức lực toàn thân bắt mình mở mắt ra, nhưng mở to mắt cũng không giúp khốn cảnh của cậu tốt hơn bao nhiêu, cậu cảm giác tầm nhìn của mình trở nên kì quái, giống như mọi vật đều bị phủ lêm một màu đỏ nhàn nhạt, nhưng nhìn kỹ, màu đỏ kia lại phảng phất như ảo giác của cậu.

Thân thể La Giản vẫn quỷ dị không có chút sức lực nào như trước, khi cậu miễn cưỡng mở to mắt, La Giản cảm thấy mình đã sử dụng hết sức lực toàn thân, thân thể phảng phất như chết lặng, cứng đờ không tri giác, có lẽ nhúc nhích đầu ngón tay cũng không thể.

Người cõng La Giản hoàn toàn không nhận ra dị trạng của cậu, thậm chí cũng không phát hiện được là cậu đã tỉnh, La Giản ghé vào trên lưng người này, theo bước đi của hắn mà lắc đi, cảm quan của cậu nhạy bén như vậy, âm thanh xung quanh có thể nghe rõ ràng, tiếng bước chân, tiếng hít thở, tiếng tim đập…

Mọi âm thanh đều phảng phất như hội tụ thành một, như bị một cái loa phóng đại vô số lần, hơn nữa đơn khúc này không ngừng tuần hoàn bên tai La Giản, khiến cậu đột nhiên trở nên táo bạo, cậu cảm thấy mười phần thống khổ, có thứ gì đó đáng sợ không ngừng tra tấn cậu, mà thậm chí cậu cũng không biết thứ gì đang tra tấn mình.

Thật khát, cũng rất thống khổ.

Cậu cần một thứ gì đó để phát tiết, phát tiết mọi sự tiêu cực, bất thiện ra ngoài, vứt bỏ mọi thứ dư thừa, chỉ có như vậy La Giản mới có thể cảm thấy thoải mái một chút, bởi vì cậu sắp không thể chịu đựng nổi.

Khi thân thể cậu đạt tới giới hạn của sự chịu đựng, La Giản đột nhiên phát hiện thân thể mình nhận được sức mạnh, cậu không còn không thể nhúc nhích, cậu thậm chí có thể chuyển động cổ mình, nâng tay mình lên, ánh mắt cậu đặt lên người đang cõng mình đi đường.

Đây là một người đàn ông tóc đen, cao lớn, cường tráng. *(sinh vật này gọi là công, chỉ là không phải công của iem A Giản)*

Thời điểm người đàn ông này cõng La Giản, hắn thoáng cúi đầu, lộ ra cái cổ không hề phòng bị, mạch máu nổi lên dưới làn da mềm mại, ánh mắt La Giản không biết từ khi nào lại nhiễm thêm một tầng đỏ tươi, sự cơ khát kêu gào trong họng cậu, mọi lý trí đều bị vứt bỏ, trong đầu chỉ tràn ngập một âm thanh –

Cắn xuống!

Chỉ có máu tươi mới có thể làm dịu cơn khát của mày!

Cắn xuống!

Mày hoàn toàn không cần lý trí!

Cắn xuống!

Mày không còn là mày nữa!

La Giản lộ ra hàm răng trắng bóng, một bàn tay đặt lên vai người đàn ông, người đàn ông dường như phát hiện, cũng không quay đầu lại, nói: "A Giản? Em tỉnh?"

Chỉ một câu đơn giản, trong khoảnh khắc đã kéo lý trí La Giản quay về, trong nháy mắt La Giản ngơ ngác, chần chờ thật lâu, dường như đang suy nghĩ, nhưng cậu không trả lời, cậu không thể phát ra dù chỉ một chữ.

"A Giản tỉnh sao?" Đi phía trước U linh, A Lam bị Đoạn Ly nắm tay nghe thấy U linh lên tiếng, quay đầu lại, nhìn La Giản trên lưng U linh, liếc mắt một cái liền thấy rõ khuôn mặt La Giản, nhưng không khỏi nhíu mày: "A Giản… Đôi mắt của cậu?"

U linh vừa nghe thấy liền sửng sốt, lập tức ngồi xổm thả La Giản xuống, toàn thân La Giản vô lực, bị buông xuống liền đặt mông ngồi trên đất, cậu lắc lắc đầu, nâng mắt nhìn mọi người xung quanh.

Mọi người thấy đôi mắt La Giản đều không nhịn được mà kinh ngạc một chút, U linh lập tức nhíu mày gắt gao, thở dài một hơi, nói với La Giản: "Tình huống này của em kéo dài bao lâu rồi? Vừa rồi tỉnh lại đã bắt đầu sao?"

La Giản hoảng hốt gật đầu, đôi mắt cậu đã hoàn toàn biến thành màu đỏ, như nhóm kẻ truy sát, mà giờ phút này, La Giản cũng tận mắt thấy thế giới trong mắt kẻ truy sát, mọi vật đều được bịt kín một tầng màu đỏ nhàn nhạt, hơn nữa màu đỏ trên người người chơi càng thêm rõ ràng, màu sắc diễm lệ đó dường như đang dụ dỗ La Giản làm gì đó, điều này khiến cậu cảm thấy thập phần nôn nóng bất an.

"Em trai, xem ra anh không thể không bỏ em lại." U linh nhìn La Giản thật lâu, đột nhiên nói một câu như vậy.

"Có ý gì?" A Lam là người đầu tiên tỏ vẻ bất mãn: "Lời này của anh là có ý gì?"

U linh không quay đầu lại, không chớp mắt nhìn chằm chằm La Giản, nói: "Từ giờ trở đi, đây là cuộc săn đuổi của riêng La Giản cũng kẻ truy sát kia, chúng ta không thể nhúng tay! La Giản, theo lời anh nói mà làm, em cần bảo trì lý trí của mình, dùng toàn lực cảm ứng vị trí của kẻ truy sát kia, tìm hắn, giết hắn!"

La Giản không thể nói chuyện, chỉ có thể run rẩy nhìn U linh, nửa ngày, gật gật đầu.

"Được rồi, theo lời anh mà làm!" U linh tựa hồ có chút khẩn trương, thậm chí là gấp gáp: "Em chỉ có thời

gian nửa giờ đồng hồ, mà anh không có thời gian nhắc nhở em nhiều hơn, cho nên bước đầu tiên, nhắm mắt lại, cẩn thận cảm giác, em nhất định có thể nhận thấy được thứ bất thường."

Dưới sự chỉ dẫn của U linh, La Giản nhắm mắt nỗ lực cảm ứng, người xung quanh đều không nhịn được nín thở, ánh mắt tất cả mọi người đều đặt lên người La Giản.

La Giản quả thật cảm nhận được thứ kỳ quái gì đó, cậu phát hiện mình tựa như một cái radar, không ngừng phát tán dao động ra môi trường xung quanh, mà cậu cảm ứng được một mục tiêu duy nhất, cũng không xa. Thời điểm La Giản phát hiện được mục tiêu này, sẽ có thứ gì đó thúc giục cậu, cậu biết, mình cần phải tìm được hắn.

"Em hẳn đã cảm nhận được." U linh nhìn biểu tình La Giản liền hiểu: "Hắn nhất định cách đây không xa đúng không? Trong vòng nửa giờ, mật thất sẽ đặt ra phạm vi giới hạn giữa hai người, nếu nằm ngoài phạm vi, hắn không thể thay thế được thân phận của em.

Trong lúc này, em có thể dễ dàng tìm được vị trí của hắn, nhưng hắn không cảm ứng được em, dưới tình huống này hắn nhất định sẽ chạy trốn khi có bất luận gió thổi cỏ lay gì, mà anh sẽ đưa em một số đạo cụ, để em có sức mạnh đuổi kịp cùng giết chết hắn, nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được nương tay, ở trong mật thất, kẻ thất bại vĩnh viễn không đáng đồng tình!"

Kẻ thất bại không đáng đồng tình, những lời này khiến Đoạn Ly bên cạnh có điểm xúc động, cúi đầu nhíu mày, lại ôm A Lam trong tay càng chặt.

A Lam không nhận thấy được xao động trong lòng Đoạn Ly, cậu hỏi U linh: "Chúng ta không thể giúp đỡ cậu ấy sao?"

U linh lắc đầu: "Không thể, trong vòng nửa giờ, La Giản sẽ được tăng buff vô địch đối với kẻ truy sát, công kích của kẻ truy sát sẽ hoàn toàn không có hiệu quả với cậu ấy, nhưng đồng thời, mật thất cũng cho kẻ truy sát một cái buff tốc độ cùng lực lượng, vì đảm bảo tính công bằng, mật thất chỉ cho phép hai người kia tiến hành quyết đấu công bằng một chọi một."

U linh không muốn chậm trễ thì giờ, hắn vỗ bả vai La Giản, kéo cậu tới, nhét cái gì đó vào tay cậu, nói: "Cánh yêu tinh, sử dụng nó có thể giúp em tăng tốc độ cùng khả năng phản ứng trong vòng một phút đồng hồ, có thể đạt đến tốc độ cực hạn của nhân loại, sau khi làm lạnh năm phút lại có thể sử dụng tiếp, chỉ có thể sử dụng ba lần, cho nên sử dụng cẩn thận."

Trừ đạo cụ U linh đưa La Giản, A Lam cũng ném một loạt ma chú tăng tốc độ lên người La Giản, sau khi chuẩn bị tốt, La Giản liền cầm đèn pin U linh đưa cho cậu, một thân nhẹ nhàng, một mình ra trận.

U linh nói không sai, trận quyết đấu này chỉ có La Giản cùng kẻ truy sát, bất luận kẻ nào khác cũng không được tham dự, La Giản đã chuẩn bị tốt phải giết kẻ địch hay chưa, là nhân tố quyết định tại trận quyết đấu này, nhưng giờ phút này cậu còn không biết bản thân muốn đối mặt kẻ truy sát thế nào, cậu chỉ có thể hít sâu một hơi, căng da đầu mà đi về phía kẻ truy sát.

Huyệt mộ khổng lồ, địa hình rắc rối phức tạp, nhưng mê cung phức tạp thế nào cũng không làm khó được La Giản, cậu phát hiện bản thân không chỉ có thể rõ ràng cảm ứng được vị trí kẻ truy sát, thậm chí còn có thể cảm ứng được địa hình xung quanh, thời điểm cậu một mình đi qua thông đạo nhỏ hẹp này, tối tăm không xác định, nhưng cậu một chút cũng không thấy hoảng loạn, cậu thậm chí còn thấy hơi hưng phấn.

Cậu cảm giác kẻ truy sát cũng không di chuyển, người kia luôn đứng tại chỗ, khi La Giản chậm rãi đến gần, cậu thậm chí có cảm giác… Người này, đang ở chỗ này chờ cậu tới.

La Giản đi qua mấy hành lang gấp khúc thật dài, dừng chân ở một mộ thất có không gian khá lớn.

Mộ thất có sáu cánh cửa khác nhau, kẻ truy sát kia liền đứng trước cửa, đưa lưng về phía La Giản, không chạy trốn như bọn họ đã nói, hắn mười phần bình tĩnh đứng chờ La Giản, khi La Giản đứng yên sau lưng hắn, hắn thậm chí quay người, đối mặt với La Giản.

Quần áo Hình Viêm đang mặc La Giản thấy rất quen thuộc, kia quả thực là quần áo của cậu, bộ quần áo này mặc trên người Hình Viêm lại thực vừa vặn, giống như có thể căn cứ hình thể mà tự động điều chỉnh kích cỡ.

Thay đổi thân phận dường như làm Hình Viêm có một số biến hóa không nhỏ, ví dụ đôi mắt của hắn không còn là màu đỏ tươi như máu, biến thành màu đen thực bình thường…. Không, có cảm giác gần hơn với màu xám. Đương nhiên không chỉ vậy, hắn thậm chí có thể nói chuyện, tựa như một nhân loại chân chính, mang theo nụ cười, nói với La Giản: “Xin chào.”

Đây là lần đầu tiên La Giản nghe thấy giọng Hình Viêm nói.

Trầm thấp, ngữ điệu mềm nhẹ, thậm chí có thể nói là…gợi cảm.

La Giản cảm thấy con tim mình đang run rẩy, dừng một chút, cậu không biết hiện tại mình nên làm gì, như anh trai cậu nói, không màng tất cả nhào lên giết hắn sao? Giết kẻ truy sát này sao?

Nhưng cũng không còn lựa chọn khác? La Giản không muốn chết, cậu biết bản thân không thể trở thành kẻ truy sát, cậu không thể.

82. Chương 82

“Tôi vẫn luôn chờ đợi cơ hội này.” Hình Viêm cười với La Giản, nụ cười của hắn thực ôn nhu, hắn lớn lên tuấn tú, nụ cười khiến hắn càng thêm giàu có mị lực, sau đó hắn đi một bước về phía La Giản, nhưng tương ứng, La Giản cũng phản xạ có điều kiện mà lùi về sau một bước.

Điều này không nên, La Giản nói với bản thân, cậu hẳn nên bước tới, đoạt lại thân phận của mình từ tay đối phương, như vậy La Giản mới có thể sống sót, đây mới là phương án chính xác đối với La Giản, mà

không phải dưới sự áp bách nho nhỏ của đối phương liền cầm lòng không đậu mà lui về phía sau, cậu không nên cảm thấy sợ hãi, không nên lùi bước.

Nhưng mà không còn kịp rồi, La Giản đã lùi bước, mà Hình Viêm cũng tinh tường nhận ra điều này, tươi cười trên mặt hắn càng rạng rỡ, mang theo khí thế hùng hổ dọa người, từng bước một hướng về phía La Giản đi tới, La Giản đành phải từng bước lui về phía sau, tận đến khi lưng cậu chạm phải vách tường, lui đến không thể lui được nữa.

Sau đó Hình Viêm tới gần cậu, gần như đứng sát trước mặt cậu, kẻ truy sát từ trước đến nay đều lạnh băng lần đầu tiên mang theo độ ấm của nhân loại, thời điểm đối phương vươn tay ôm La Giản vào trong ngực, La Giản thậm chí có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tim hắn đập, ấm áp, có hô hấp, có nhiệt độ cơ thể.

Nhưng mà ngược lại, La Giản lại không cảm thấy được độ ấm của bản thân. Toàn thân cậu lạnh lẽo, thân thể chết lặng, phảng phất như cậu không còn tồn tại, nhưng tay chân vẫn có thể hoạt động, máu cùng trái tim đã đông cứng, cảm giác này… giống như một cái xác không hồn.

Hình Viêm dường như thực hiểu rõ cảm giác của cậu, cho nên Hình Viêm ôm cậu thật chặt, truyền độ ấm của bản thân sang cho cậu, khiến La Giản trong lòng hắn phát run, La Giản đã không biết mình nên làm gì bây giờ, cậu thập phần sợ hãi, cậu biết mình đang chậm rãi "mất đi", mất đi thân phận người chơi của mình, đồng thời mất đi cảm giác "tồn tại", trong định nghĩa của mật thất, kẻ truy sát là những con rối, bọn họ thậm chí không được coi là những sinh vật chân chính tồn tại, cho nên một khi La Giản trở thành "kẻ truy sát", như vậy đương nhiên, một phần của La Giản cũng đã chết đi.

Khi phần đó của La Giản "chết đi", tương ứng, Hình Viêm chậm rãi nhận được những thứ không thuộc về hắn, hắn sẽ chậm rãi sống lại, một lần nữa giàu có sức sống, trở thành một người chơi chân chính, mà không phải hung thủ trong một góc âm u mà chết lặng múa dao mổ, không còn bị tra tấn, tiếp nhận hết thảy những thứ nguyên bản thuộc về La Giản.

Đúng vậy, nếu Hình Viêm thành công thay thế thân phận La Giản, như vậy hắn không chỉ có được thân phận người chơi của cậu, thậm chí có được thân phận của cậu trong đời sống hiện thực, người nhà của cậu, tài sản của cậu, tất cả mọi thứ của cậu, đều sẽ theo chuyển đổi thân phận mà nhường lại toàn bộ cho một người xa lạ.

Cha mẹ La Giản có lẽ chỉ có thể phát hiện tính cách con trai của mình có biến hóa một chút, bọn họ thậm chí sẽ không phát hiện con trai của mình từ đầu tới chân đã đổi thành một người khác.

Đây là hệ thống thay đổi thân phận của mật thất, đây là địa phương cường đại nhất cũng đáng sợ nhất của nó. Không chỉ có thân phận, ngay cả sự "tồn tại" cũng phải chắp tay nhường ra.

Mà giờ phút này, La Giản đang rõ ràng cảm nhận được sự tồn tại của bản thân đang chậm rãi biến mất, cậu cũng không thực sự biến mất, chỉ là cậu cảm giác bản thân không còn là mình nguyên bản, có sự vật mơ hồ đáng sợ nào đó đang thay đổi cậu, cậu không còn là cậu, lý trí của cậu bị rút mất, linh hồn vặn vẹo, ký ức cũng dần trôi đi, tựa như cảm giác của cậu lúc tỉnh lại trên lưng anh trai.

Cơ khát, điên cuồng, hỗn loạn, bạo lực tràn đầy đầu cậu.

"Tôi hiểu cảm giác của em hiện tại." Hình Viêm bỗng nhiên mở miệng thấp giọng lẩm bẩm bên tai cậu, hắn dùng cánh tay ấn cậu vào trong lòng, dùng ngón tay đùa nghịch tóc cậu, dùng gương mặt mình cọ xát mặt La Giản, giọng nói mang theo một sự dụ hoặc nào đó: "Em sẽ phát hiện mình không thể khống chế bản thân, mất thất sẽ khiến em vứt bỏ toàn bộ lý trí, hoàn toàn biến em thành một con quỷ, em sẽ ham muốn công kích mọi sinh vật trong tầm nhìn… Tầm nhìn của em nhất định toàn là màu đỏ, những thứ đó dụ dỗ em, nó như tấm vải đỏ trong tay đấu sĩ, mà em chính là con bò tót điên loạn."

La Giản thu mình vào trong lòng Hình Viêm, cậu cảm thấy đầu mình rất đau, dạ dày có gì đó đang run rẩy, khiến cậu muốn co người lại, túm lấy vạt áo Hình Viêm, cầu cứu nhìn hắn.

Hình Viêm vừa nói vừa cười khẽ, phảng phất như đang trào phúng gì đó: "Sau khi mất thất biến em thành ma quỷ, sẽ đào rỗng linh hồn em, nó sẽ xây dựng trong thân thể em một hệ thống, điều này trợ giúp biến em thành một con rối nghe rời, thời điểm mất thất tuyên bố mệnh lệnh, sẽ điều khiển em theo đó mà hành sự."

La Giản chịu không nổi, đầu cậu đặc biệt đau, cậu nhịn không được, trong đầu cậu xẹt qua câu nói của U linh, cậu không thể tiếp tục như vậy, cậu phải giết người này!

Đau đớn càng thêm kịch liệt, La Giản hé miệng lại không thể nói, cậu nỗ lực vươn tay, một tay bóp cổ Hình Viêm, Hình Viêm lại không phản kháng chút nào, đôi mắt cười mà nhìn cậu, giọng nói lại như truyền từ địa ngục tới: "Em sẽ không bao giờ có thể nói, mất thất sẽ lấp kín mọi con đường để em phát tiết, lúc này em sẽ phát hiện thể xác của mình như một nhà giam, khóa linh hồn em ở nơi sâu nhất, đồng dạng, lý trí của em cũng bị khóa ở đó, một ngày nào đó, em sẽ nổi điên, em sẽ không chịu được tất cả những thứ này, em sẽ xé nát hồn phách của bản thân, chân chính biến thành một cái xác không hồn."

Hình Viêm nhìn cậu: "Em sợ hãi?"

La Giản không thể trả lời, cậu nắm chặt tay, dùng sức bóp cổ Hình Viêm, Hình Viêm lại vẫn ôm cậu, ngón tay cũng nhẹ nhàng vuốt ve tóc La Giản, giọng Hình Viêm vẫn uyển chuyển nhẹ nhàng như trước: "Tôi cũng thực sợ hãi."

Một câu nói này của Hình Viêm khiến La Giản ngơ ngác, sức lực trên tay không sử dụng nổi, cậu có lẽ hiểu, Hình Viêm chỉ muốn có một cơ hội, một cơ hội được sống lại, hắn cũng đã từng là một người chơi trong một thật, tựa như lời Đoạn Ly nói cho cậu, là một đội trưởng của đội ngũ hô mưa gọi gió nà đó, là một người chơi lâu năm cường đại, lại bởi vì một lần thất bại mà không thể lưu lạc trong thế giới hắc ám.

La Giản thậm chí có thể bởi vì một số cảm tình phức tạp của mình đối với người này, nếu tình cảm tình yêu đó là thật, La Giản đương nhiên có thể đem thân phận của mình nhường cho hắn, để hắn sống lại, để hắn sống sót, mà không phải tiếp tục làm một cái xác không hồn, cho dù bản thân cậu phải trả giá và trở thành một cái xác không hồn.

Nhưng anh họ La Giản cũng đã nói: Kẻ thất bại là không đáng đồng tình.

"Tôi cũng thực sợ hãi." Hình Viêm lại lặp lại một lần, hắn tiếp tục vuốt ve tóc, gương mặt, cổ La Giản, hắn nhìn cậu, nhìn đôi mắt đỏ tươi của cậu.

Tay La Giản bóp lấy cổ hắn, nhưng thế nào cũng không thể sử dụng lực, La Giản sợ hãi như vậy, thần sắc gương mặt cậu giao tạp giữa sợ hãi và thống khổ.

"Em sẽ để tôi tiếp tục sợ hãi sao?" Hình Viêm hỏi cậu.

"Em sẽ để tôi tiếp tục làm một cái xác không hồn sao?"

"Em muốn tôi tiếp tục phải ẩn nấp trong bóng tối sao?"

"Vậy còn anh? Anh tàn nhẫn muốn tôi thay thế anh, biến thành một thành viên của bóng tối sao?"

La Giản đột nhiên khóc, nước mắt chảy ra từ hốc mắt cậu, cậu nhìn Hình Viêm, dường như không thể hiểu nổi, cậu vừa khóc vừa lắc đầu, người này, người này, người La Giản cậu vẫn luôn quyến luyến, La Giản nhớ đến lần đầu tiên mình gặp hắn, kẻ truy sát tàn nhẫn đầy máu tươi, khiến La Giản không thể quên hắn được.

Đúng vậy, kẻ truy sát này tàn nhẫn như vậy, mỗi lần gặp hắn, La Giản đều bị người này đẩy vào tuyệt cảnh, bọn họ không có cách nào chân chính nói chuyện, tên của hắn, mọi chuyện về hắn cậu đều nghe từ miệng người khác, La Giản chí có thể một lần lại một lần tiếp nhận sự cưỡng bách của đối phương, từ rất sớm cậu đã mất quyền lợi phản kháng.

Cho nên, nếu thực sự Hình Viêm muốn thân phận của cậu, muốn một cơ hội hồi sinh, La Giản cũng không phản kháng được.

Cậu không có quyền phản kháng, cậu không có.

Cậu khóc lóc thu hồi tay, bỏ đi suy nghĩ muốn bóp chết kẻ truy sát này, cậu quả nhiên không làm được, cậu không có quyết tâm giết chết người này, giác ngộ của cậu vẫn không đủ, bởi vì La Giản vẫn luôn cho rằng Hình Viêm thích cậu, tựa như La Giản vẫn luôn thích Hình Viêm.

Thật đáng sợ, phải không? Tất cả bắt đầu, chỉ vì một cái hôn ngoài ý muốn.

La Giản khóc dữ dội, cậu cũng thực sợ hãi, cậu đẩy Hình Viêm ra, cậu không muốn ở lại đây, nếu Hình Viêm muốn thân phận này, vậy cho hắn. La Giản thất vọng cực kỳ, cậu chưa từng nếm tư vị khổ sở như vậy, so bất luận thời khắc nào đều khiến cậu cảm thấy khổ sở hơn, cậu thất bại, cậu không thể xuống tay với người này, bởi vì Hình Viêm cũng từng mấy lần bảo vệ cậu.

Nhưng thời điểm La Giản xoay người muốn chạy, Hình Viêm lại kéo tay cậu lại, giọng vẫn ôn nhu như

trước: “Em muốn đi đâu, bảo bối của tôi.”

La Giản quay đầu nhìn hắn, nước mắt đầy mặt, Hình Viêm nhìn cậu mà buồn cười, hắn xoa xoa đầu La Giản, nói với cậu: “Em thật ngốc, tôi vốn dĩ ra đời trong bóng tối, sớm đã thành thói quen, làm sao để cho em đi chịu chết được.”

La Giản nghi hoặc nhìn hắn, đôi mắt mở to, ướt dầm dề, Hình Viêm nhìn mà tâm viên ý mã*, nhịn không được mà cúi xuống hôn mí mắt La Giản, lại ôm cậu vào lòng.

**tâm viên ý mã: tâm nhảy nhót như khỉ, ý lồng lộn như ngựa*

“Tôi chỉ muốn nói với em.” Hình Viêm thở dài một hơi: “Tôi không biết mở miệng thế nào, bởi vì tôi không được coi là nhân loại chân chính, Hình Viêm chân chính đã chết, tựa như lúc trước tôi đã nói, thân thể hắn biến thành nhà giam, linh hồn hắn bị giam cầm đến phát điên, hắn thành công đem bản thân xé nát, biến thành một cái võ rỗng, mà tôi, là ra đời từ bóng đêm…Một thể ý thức sinh ra trong bóng tối, tôi chiếm cứ vỏ rỗng mang tên ”Hình Viêm“, mà tôi cũng không biết, tôi có phải Hình Viêm hay không, bởi vì tôi không chỉ chiếm cái vỏ rỗng này, mà còn kế thừa ký ức của hắn.”

“Tôi chỉ muốn nói với em tôi không phải con người, cho dù tôi thực sự cướp đi thân phận người chơi của em, tôi cũng không phải nhân loại chân chính. Nhưng tôi muốn nói chuyện với em, tôi muốn nói với em một vài điều, tôi cũng muốn biết cảm tình của em dành cho tôi, tôi vẫn luôn nhớ em, khi chúng ta tách ra, tôi muốn bay tới bên cạnh em, mặc kệ cái gì, chỉ cần ở bên em, là tốt rồi.”

Hình Viêm ôm La Giản chặt hơn nữa, La Giản cũng không cầm lòng nổi mà vùi mặt vào ngực Hình Viêm, cậu nhận ra tình cảm nùng liệt đó, bọn họ tựa như người yêu lâm vào tình yêu cuồng nhiệt, hận không thể thời thời khắc khắc luôn ở bên nhau, lại không thể mỗi thời mỗi khắc đều bị chia cắt.

”Tôi không biết phương thức con người yêu đương thế nào, kỳ thật trong trí nhớ Hình Viêm cũng không có, tôi hi vọng có thể thông qua phương thức bình thường biểu đạt tình cảm của tôi dành cho em, nhưng ngay cả mở miệng nói chuyện tôi cũng không làm được, thực xin lỗi, tôi chỉ có thể cướp đoạt giọng nói của em, tuy chỉ là một chốc ngắn ngủi, có lẽ em phải đợi thật lâu thật lâu, mới lại có thể nghe thấy tôi nói chuyện với em, nhưng tôi đã không thể tiếp tục nhẫn nại.

La Giản ngẩng đầu nhìn Hình Viêm, Hình Viêm cũng mỉm cười nhìn cậu: “Điều tôi muốn nói với em chính là… Tôi thực thích em.”

Đây là…thông báo? La Giản đột nhiên đỏ mặt, nhưng cậu không dám chớp mắt, đành phải nhìn chằm chằm Hình Viêm, nhìn khuôn mặt hắn mỉm cười, trầm mê trong ngữ khí mềm nhẹ ôn nhu say lòng người của hắn.

Hình Viêm bỗng nhiên cúi đầu, đưa môi lại gần, chạm vào môi La Giản, trên môi ướt át mềm mại, đây chỉ là một cái hôn phi thường đơn thuần, bọn họ cũng chỉ đơn thuần chạm môi nhau, chần chờ thật lâu, Hình Viêm mới buông cậu ra, nhưng lại nhịn không được mà cúi đầu hôn trán La Giản.

“Tôi còn rất nhiều điều muốn nói, nhưng thời gian nửa tiếng căn bản không đủ.” Hình Viêm tựa hồ cảm thấy thật đáng tiếng, hắn tiếc nuối nhìn La Giản: “Tôi biết em vẫn luôn phòng bị tôi, em cũng luôn không thể xác định tình cảm của em đối với tôi, tôi cũng không để ý chuyện này, bởi vì chỉ cần em có yêu cầu gì, tôi sẽ luôn trợ giúp em.”

Tui phát hiện ra gu công của mình thực tầm thường, chính là loại mét chính người có cơ, giọng ôn nhu quyến rũ, lên được giường ra được phòng khách, mặc quần áo là quân tử, cởi quần áo là dã thú, aiyu.

83. Chương 83

Thời gian nửa giờ trôi qua quá nhanh.

La Giản rúc vào lồng ngực Hình Viêm thật lâu, gắt gao ôm hắn không chịu buông tay. Hình Viêm tiếp nhận mỹ vị đưa lên tận cửa, ôm La Giản trực tiếp ngồi xuống đất, vuốt ve khuôn mặt La Giản liền bắt đầu gặm, môi La Giản bị hắn cắn sưng đỏ, có thể do cậu không can tâm, vì thế nên gặm lại, nhưng làm vậy chỉ dẫn tới kết cục càng bị bắt nạt nhiều hơn.

Hình Viêm bị châm ngòi, trực tiếp áp đảo tiểu La Giản đáng thương trên mặt đất, La Giảng không thể lên tiếng kháng nghị, đành phải nước mắt lưng tròng nhìn chằm chằm Hình Viêm, sắc dục trong lòng Hình Viêm lập tức nổi lên, hắn túm lấy vạt áo La Giản kéo xuống, lộ ra mảng lớn da thịt tuyết trắng xinh đẹp.

Nhưng, băng gạc dính máu tươi đầm đìa trên cổ phá hủy mỹ cảm này, Hình Viêm đau lòng mà dùng tay sờ sờ cổ La Giản, hỏi cậu: “Rất đau sao?”

Gần đây La Giản bị thương hơi nhiều, cổ, bả vai, còn có tay trái, tất cả đều cuốn băng gạc dính máu loang lổ, tuy nhiên thể chất cậu lại tốt ngoài dự kiến, La Giản cũng không có nhiều cảm giác đau, vì thế lắc đầu.

“Tôi tiến vào mật thất này, mật thất an bài cho tôi thân phận ”quỷ“.” Hình Viêm hôn hôn xương quai xanh La Giản, trấn an cậu, đồng thời nói cho cậu một số thông tin: “Tôi đưa thân phận này cho em… nó sẽ có lợi cho em, thực mau em sẽ phát hiện ra.”

La Giản tức khắc nhớ tới, bọn họ đã… một hồi trong quan tài kia. Gương mặt lại càng đỏ.

Hình Viêm tựa hồ cũng nhớ tới chuyện này, ý cười trên mặt càng thêm tà ác, một bàn tay tiến vào quần La Giản, công khai túm lấy “điểm yếu” của cậu, La Giản bị hắn dọa sợ, thân thể ngượng ngùng, co thành một nhúm nho nhỏ

“Mở chân ra.” Hình Viêm ác ý mệnh lệnh, không màng La Giản mặt đỏ như chảy máu, “Để tôi nhìn xem.”

La Giản quả thực không thể thở nổi, cậu chân tay luống cuống, vừa sợ hãi lại hưng phấn, cảm giác này khiến cậu quả thực nan kham cùng khốn quẫn, nhưng cậu lại rất nghe lời, ngoan ngoãn mở chân ra, tuy rằng biên độ rất nhỏ, nhưng vì một động tác này mà cậu cảm thấy xấu hổ không dám mở mắt ra.

Hình Viêm thực nhẫn nại, hắn kéo quần cậu xuống, thưởng thức đồ chơi xinh đẹp giữa hai chân cậu. Bởi vì tầm mắt Hình Viên, La Giản càng cảm thấy thẹn, phát hiện nơi đó của mình đang nóng lên, La Giản khó chịu cực kì, cậu muốn bảo Hình Viêm đừng nhìn nữa, đáng tiếc cậu không nói được.

Hình Viêm chậm rãi dùng tay vuốt ve cậu, đặt trong lòng bàn tay mà ác ý thưởng thức, có cảm giác dâm uế, La Giản lại cảm thấy may mắn là mình không nói được, không thì thanh âm phát ra cũng đủ để La Giản xấu hổ chết.

Có lẽ Hình Viêm nhịn không nổi, duỗi tay không biết từ đâu lấy ra một lọ dịch bôi trơn, để sát vào La Giản, liếm bờ môi của cậu, ý cười tràn đầy nói: "Đây chính là từ trong mật thất tùy thân của em lấy ra nha."

La Giản không nhịn được mà run rẩy một cái, đáng thương hề hề nhìn Hình Viêm.

Hình Viêm cắn mở nắp bình, thập phần xa xỉ mà đổ lượng lớn lên hạ thân La Giản, chất lỏng trong suốt sền sệt lạnh băng, vừa dính lên thân hình lửa nóng của cậu, khiến cậu có cảm giác băng hỏa lưỡng trọng thiên *(hai cực băng lửa),* La Giản xấu hổ muốn trốn tránh, nhưng Hình Viêm lại không để cậu chạy.

"Bảo bối ngoan…" Hình Viêm hôn bờ môi cậu, tiếp tục trấn an cậu, đồng thời vương tay sờ hạ thân cậu, trên người La Giản đều là dịch bôi trơi nhão dính, Hình Viêm gom lại một ít, ngón tay liền hướng phía sâu thân thể La Giản mà thăm dò vào, nước mắt La Giản lập tức trào ra, duỗi tay ra môn lấy bả vai Hình Viêm.

Số lượng ngón tay gia tăng, linh hoạt vuốt ve trong cơ thể La Giản, La Giản không biết bản thân cảm thấy thoải mái nhiều hơn hay sợ hãi nhiều hơn, rõ ràng không phải lần đầu tiên, nhưng cậu vẫn sợ hãi cảm giác ngoại vật xâm nhập vào thật sâu trong cơ thể mình, đặc biệt đối tượng này lại là Hình Viêm, cậu liền vừa sợ hãi, vừa xấu hổ mà hưng phấn.

Loại cảm giác này khiến La Giản cảm thấy mình như tên biến thái.

Khi Hình Viêm đổi ngón tay bằng thứ kia của hắn, hơn nữa thô lỗ chen vào thân thể cậu, loại hưng phấn này liền đạt tới đỉnh điểm. Vì thế hai chân La Giản kẹp lấy eo Hình Viêm, phóng đãng bắt đầu hùa theo động tác đối phương, cậu vì bản thân quá dâm mà cảm thấy giật mình.

Nhưng Hình Viêm lại chỉ đánh giá một câu, hắn cắn môi La Giản, mơ hồ nói: "Vật nhỏ đáng yêu."

Sự tình kế tiếp La Giản chỉ có thể mơ hồ hồi tưởng, có lẽ cậu giữa chừng liền hôn mê bất tỉnh, dù sao cậu mất máu quá nhiều, khả năng chịu đựng vẫn chưa khôi phục, khi cậu tỉnh lại, liếc mắt đã thấy đôi mắt Hình Viêm lại trở thành một mảnh đỏ máu.

La Giản không nhớ rõ mình cũng kẻ truy sát một lần nữa đổi vũ khí khi nào, xương cốt toàn thân cậu như tan rã, khó chịu ô ô hai tiếng, sau đó liền phát hiện mình có thể nói chuyện. Hình Viêm an vị bên người cậu, ôm cậu vào trong ngực ngồi, quần áo trên người đều mặc tốt, nếu không phải trên người còn đau, một hồi tình cảm mãnh liệt vừa rồi thật giống như một giấc mộng.

Hình Viêm thực thích bộ dáng vừa tỉnh dậy của La Giản, ngơ ngác mơ hồ, hắn để sát mặt vào liếm môi cậu, La Giản ngốc ngốc vẫn không nhúc nhích để hắn liếm, hơn nửa ngày mới nhớ tới phải phản ứng, đỏ bừng mặt bắt đầu trao đổi nước miếng cùng Hình Viêm, Hình Viêm tức khắc cười rộ lên, hắn không thể phát ra tiếng, nhưng cười đến phi thường đẹp.

La Giản chưa bao giờ nghĩ tới, thế giới này cư nhiên có người có thể hấp dẫn cậu như vậy, La Giản nhìn chằm chằm Hình Viêm không rời mắt, cậu biết mình nên đáp lại cảm tình của Hình Viêm, cho nên cậu đỏ mặt, lấy hết can đảm, thận trọng nói với hắn: "Tôi cũng thích anh… mặc kệ anh là ai."

Câu trả lời của Hình Viêm là một nụ hôn.

Quyết đấu nửa giờ đã sớm kết thúc, thậm chí có thể nói, vượt quá không ít thời gian, La Giản cũng mất đi năng lực tạm thời cảm ứng địa hình xung quanh, không thể không nói lực lượng của mật thất thật thần kỳ, La Giản cảm thấy mình nên hỏi anh họ một chút – ví dụ như những vấn đề có liên quan tới lai lịch mật thất.

Bước tiếp theo La Giản cần làm là trở về với đội ngũ. Nhưng thực rõ ràng chính là, kẻ truy sát một chút cũng không muốn rời khỏi bên người La Giản, nửa bước cũng không muốn, hắn nắm tay La Giản, mang theo cậu hành tẩu trong mê cung ngầm khổng lồ phức tạp này, hắn có cảm giác quen thuộc đáng sợ với địa hình xung quanh, không cần bất luận chỉ dẫn hoặc bản đồ nào, nhẹ nhàng mang La Giản đi ngang qua một đám cửa ải khó.

Bọn họ không thể tiếp tục giao lưu, nhưng nhờ ấn ký rắn cắn đuôi trên cổ, La Giản vẫn có thể cảm nhận được cảm xúc đơn giản của đối phương, cậu có thể cảm thấy được Hình Viêm đang vui sướng, loại cảm tình này tựa hồ rất cường liệt, thậm chí có thể quấn lấy cảm tình của La Giản, khiến cậu không phân biệt được, rốt cuộc là bản thân mình vui, hay là cảm xúc của đối phương quá mãnh liệt.

Thực hạnh phúc.

La Giản nghĩ, cậu bị loại hạnh phúc kịch liệt này khiến cho đầu óc mụ mị, nhưng theo đó cũng nảy lên một sự sợ hãi, sợ hãi những thứ này chỉ là tạm thời, thực mau bọn họ sẽ bị tách ra, mặc kệ bọn họ có nguyện ý hay không. Khi mật thất kết thúc, bọn họ sẽ bị mạnh mẽ tách ra, một người bị giam ở bóng tối vĩnh hằng, một người ở hiện thực nơi mặt trời luôn tồn tại soi tỏ.

La Giản không muốn nghĩ tới sự tình khiến cậu cảm thấy bi thương, cậu ôm cánh tay kẻ truy sát, cả người muốn treo lên người hắn, Hình Viêm dường như cũng cảm thấy hành vi ấu trĩ của cậu buồn cười, dứt khoát vươn hai tay chặn ngang bế cậu lên.

"Tôi không muốn rời khỏi anh." La Giản vùi mặt vào cổ đối phương, ôm cổ Hình Viêm, trong miệng lẩm

nhẩm nhắc đi nhắc lại.

Hình Viêm không thể trả lời, đành phải cọ cọ gương mặt La Giản tỏ vẻ an ủi.

Mũi La Giản dường như lên men, điều này không công bằng, ngay cả đối thoại bình thường bọn họ cũng không làm được, cũng không có cách ở bên nhau, thậm chí còn phải đối mặt tử vong thời thời khắc khắc uy hiếp, mật thất vĩnh viễn là một bóng ma đáng sợ, ở nơi này, bạn luôn hoài nghi liệu mình còn có thể nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai hay không.

Nhưng La Giản cũng hiểu rõ, mình không thể luôn luôn ở trong mật thất này, cậu phải thoát ra ngoài, hơn nữa cậu phải sống sót, chỉ có sống sót mới có thể có được cơ hội, cơ hội vĩnh viễn thoát khỏi mật thất, thậm chí…

La Giản ngẩng đầu nhìn thoáng qua Hình Viêm, nhìn đôi mắt đỏ của hắn.

Nếu cậu có đủ khả năng, tìm được biện pháp tốt hơn, trợ giúp Hình Viêm thoát khỏi sự khống chế của mật thất, sau đó cùng nhau rời khỏi không gian mật thất vô hạn này. Mang theo bạn bè người thân của mình, giải thoát tất cả những người bọn họ có thể giải thoát, luôn có một phương pháp, có thể khiến bọn họ hạnh phúc hơn hiện tại.

U linh cảm thấy mình là một cái bóng đèn cỡ lớn, là loại đặc biệt sáng. Bởi vì bên người hắn có một đôi hảo cơ hữu thân thân mật mật, mắt đi mày lại, tình chàng ý thiếp!

"Tôi fuck! Tôi nói, các cậu có thể kiềm chế một chút không! Có thể đem lực chú ý dời ra đây được không, có thể nhìn bản đồ không?!" U linh thực sự phi thường nổi nóng, từ bỏ tu dưỡng tốt đẹp thường ngày, dùng sức vỗ quan tài, khiến thi thể đáng thương trong đó rắc rắc rung động.

Đoạn Ly bất mãn liếc U linh một cái, thôi đùa giỡn tiểu A Lam trong ngực, A Lam lúc này cũng ngoan hẳn lên, ngoan ngoãn bò xuống từ trên người Đoạn Ly, co người run bần bật bên cạnh U linh. U linh nhìn A Lam co thành một nắm run rẩy bên cạnh, nghi hoặc nhướn mày: "Cậu run cái gì? Lạnh không?"

A Lam cũng không nói gì, run không ngừng, đầu cúi xuống, tóc trên đầu rối tung, trông có chút đáng thương.

U linh dừng một chút, đột nhiên cảm thấy tiểu tử này thực quen mắt, hắn vươn tay muốn xoa tóc trên đầu A Lam, nhưng ngón tay vừa chạm vào tóc đối phương, dừng một chút, chần chờ một lát, nhưng vẫn hạ ngón tay xuống, xoa xoa tóc A Lam càng thêm bù xù.

"Tôi quen cậu sao?" U linh càng nhìn càng thấy A Lam quen mắt, mà Phong Vũ Lam vừa nghe thấy câu này của U linh, dường như cũng nghi hoặc, ngẩng đầu hỏi: "Anh không biết tôi?"

A Lam nói: “Tôi là Phong Vũ Lam! Khi còn nhỏ vẫn luôn đi theo bên người A Giản, chúng ta đã gặp mặt, không phải sao?”

Nhắc tới La Giản, cảm xúc A Lam dường như lại chùng xuống, hạ giọng nói: “Khi nào A Giản mới trở về? Cậu ấy thực sự có thể tìm thấy chúng ta sao? Chúng ta nên đứng yên một chỗ chờ cậu ấy trở về.”

U linh dường như có chút ấn tượng mơ hồ về Phong Vũ Lam, hình như là trúc mã trúc mã của em trai hắn, thật không nghĩ tới, cư nhiên cùng nhau tiến vào mật thất này.

“Không cần lo cho La Giản, tiểu tử này nhất định có thể tung tăng nhảy nhót.” U linh cảm thấy thực yên tâm về La Giản.

“Tại sao anh chắc chắn như vậy?” Lúc này Đoạn Ly cũng thò qua, tỏ vẻ nghi hoặc, “Vạn nhất cậu ấy thất bại thì sao?”

“Đạo cụ tôi cho cậu ấy có khả năng định vị, nếu cậu ấy thực sự thất bại, sẽ truyền tin cho tôi.” U linh xảo trá mỉm cười: “Đã trôi qua một tiếng, cậu ấy vẫn còn sống tốt.”

Trong lúc nói chuyện bọn họ liền rời khỏi gian mộ thất này, bắt đầu theo bản đồ mà đia qua một cái mộ thất.

Ban đầu nội dung trên bản đồ căn bản không ai hiểu, nhưng sau khi A Lam mang một quyển sách nhỏ từ biên cảnh địa ngục về, nội dung trên bản đồ trở nên đơn giản hơn nữa dễ dàng bị giải mã.

Đúng vậy, chính là quyển sách tràn ngập chữ cổ A Lam lấy được trên người linh hồn kia. Cổ văn trên đó A Lam đọc không hiểu, nhưng Đoạn Ly hiểu, không chỉ hắn đọc hiểu, hơn nữa hắn phát hiện nội dung quyển vở này kì thật chính là những đồ án phức tạp không thể hiểu được trên mảnh bản đồ cùng từ ngữ chú giải giúp bọn họ nhẹ nhàng né tránh những cơ quan. Sau đó, bọn họ tìm thấy trong bìa quyển vở một mảnh bản đồ khác.

Bốn mảnh bản đồ, họ đã có hai tấm.

“Mộ thất của thần, khẳng định cũng có bản đồ, còn mảnh cuối cùng, hi vọng những kẻ địch đáng thương của chúng ta cũng đủ thông minh mà nhặt được rồi.” U linh dùng ngón tay búng búng bản đồ trong tay.

U linh, Đoạn Ly và A Lam đều chưa nhìn thấy bất luận thành viên nào trong đội ngũ kẻ địch, tuy bọn họ không thả lỏng cảnh giác, nhưng cũng sẽ không quá coi trọng đối phương, ngoài Đoạn Ly cùng A Lam, U linh chính là kẻ lão làng chân chính trong mật thất, hắn đã gặp qua đủ loại bí ẩn trong mật thất, cũng giao chiến cùng đủ loại địch nhân, hắn đã chân chính hoàn toàn chuẩn bị tốt, xác định bản thân có thể hoàn thành bài kiểm tra cuối cùng, mới có thể lấy can đảm trở thành Thiên Khải Giả.

Trên thực thế, thực lực U linh sớm đã có thể trở thành Thiên Khải giả, nhưng hắn cũng không muốn bộc

lộ quá mức, nên vẫn luôn che giấu thực lực của mình, cho tới bây giờ mới trở thành Thiên Khải Giả.

Coi khinh đối thủ là tối kỵ, nhưng lần đoàn chiến này, đối tượng khiến U linh cảnh giác, cũng chỉ có những kẻ truy sát đó mà thôi, hơn nữa như tình báo La Giản nói cho hắn về tên hề cùng tình cảnh địch nhân, đội ngũ quân địch có một người có tỉ lệ cao đã "tử vong", kể cả không chết cũng trọng thương, những đội viên còn lại, chỉ có đội trưởng của bọn họ, cùng quân sư kia cần phải cảnh giác một chút.

84. Chương 84

Nương theo chỉ dẫn trên mảnh bản đồ rách, đám người U linh thành công tìm được mộ thất của thần.

Bởi vì có bản đồ chỉ dẫn, cho dù xung quanh mộ thất có vô số bẫy rập cùng cơ quan, nhưng đều bị đám người U linh tránh hết, khi bọn hắn rẽ trái rẽ phải đi qua thông đạo dài, đi qua hành lang treo đầy mạng nhện cùng các loại lão chuột và các loại sinh vật nhỏ cổ quái khác, trên vách tường khắp nơi đều nạm đá lân quang, sau đó bọn họ đi tới một cánh cửa thật lớn, giống như mộ thất của quỷ đã đi qua trước đó, một cánh cửa đá thật lớn, trước cửa đá cũng có hai pho tượng đá thật lớn.

Nhưng pho tượng này cũng không phải rồng hay hổ.

Pho tượng mặc trường bào hiến tế, trong tay cầm trượng sắt dài, cúi đầu, mặt bị áo choàng trùm đầu che khuất.

"Đây là tượng bảo hộ thần." Đám người U linh đứng trước cửa lớn dẫn vào mộ thất của thần, U linh dẫn đầu mở miệng, phát biểu bình luận về pho tượng.

"Cái gì là tượng bảo hộ thần?" A Lam là một người mới, như bọt biển liều mạng hấp thu tri thức cùng thông tin, tuy rằng vấn đề những phương diện này Đoạn Ly cũng đã nói cho cậu rất nhiều, nhưng "nghe nói" cùng "tận mắt chứng kiến" là hai khái niệm hoàn toàn bất đồng.

"Nói đơn giản, chính là để bảo hộ người cùng vật phẩm bên trong mộ thất." U linh chỉ vào hai cái thần tượng, nói: "Tiếp cận hai pho tượng này trong phạm vi nhất định, nếu chúng ta không trong thời gian quy định mở cửa đi vào, thần tượng sẽ phán định chúng ta là mối nguy hiểm, sau đó sẽ sống lại, công kích chúng ta."

"Sống lại… ý là, từ tượng đá biến thành sinh vật sao?" A Lam cẩn thận quan sát hai pho tượng cao lớn một chút.

"Đúng là như vậy." U linh nhìn trận pháp trên cửa đá thở dài một tiếng: "Nhưng chúng ta không có chìa khóa mở cửa."

Nếu La Giản cũng ở đây, thì sẽ phát hiện là cửa lớn của mộ thần này kỳ thật giống với mộ quỷ, ngay cả cơ

quan trận pháp trên cửa cũng không khác biệt nhiều. Ban đầu La Giản dùng một khối đá lân quang mở cửa mộ quỷ, vẫn là viên đá khi cậu vừa tỉnh lại mật thất đã đặt ngay bên cạnh.

"Tôi nghĩ chúng ta cũng không cần chìa khóa." Đoạn Ly nhìn trận pháp trên cửa một lát, đột nhiên nói: "Cánh cửa này đã bị người mở ra."

"Hả?" U linh liếc mắt nhìn Đoạn Ly một cái, lại quay đầu tiếp tục nhìn chằm chằm cửa đá, trận pháp trên cửa đá gập ghềnh, là đồ án cực kì bất quy tắc, có nơi lõm sâu vào, có nơi lại lồi ra, trên trận pháp khảm nạm rất nhiều đá lân quang đang phát sáng, không có khe rỗng, mọi chỗ có thể khảm đều đã khảm đá lân quang.

"Quả thật, nhìn kĩ sẽ phát hiện một số tro bụi trên đồ án đã bị lau đi, có dấu vết con người lưu lại." U linh vặn vẹo cổ, nói: "Cho dù có người tiến vào trước chúng ta, nhưng chúng ta cũng không thể không đi vào."

"Như vậy xem ra, chúng ta chỉ sợ sẽ phải trải qua một hồi ác chiến." Đoạn Ly đột nhiên lấy ra vũ khí của mình, hắn khí phách vách đao trên vai. A Lam bên cạnh Đoạn Ly co rúm lại một chút, mà Đoạn Ly đương nhiên chú ý đến điểm này, liền duỗi tay ra, kéo A Lam vào lòng.

U linh cực kỳ không thuận mắt hành vi cơ hữu này, nó khiến hắn cảm thấy độ sáng của mình sắp bằng vầng thái dương trên bầu trời, hơn nữa hắn cũng thực không thích Đoạn Ly, bởi vì mỗi khi U linh tới gần, hắn luôn cảm thấy trên người Đoạn Ly tràn ngập mùi máu tươi không thể tiêu tán, đối phương luôn có suy tư trầm mặc gì đó cùng ánh mắt quái dị, những thứ đó khiến U linh cảm giác quai quái cùng căm ghét.

Nhưng không thể không nhượng bộ vì hiện tại bọn họ đang ở cùng một đội.

Cho dù U linh không thể tin tưởng hắn, nhưng khi ở chung, hòa binh hòa thuận là cần thiết tất yếu, U linh chỉ có thể hung tợn trừng mắt nhìn đôi hảo cơ hữu, rời lực chú ý lên người A Lam, quát: "Trên chiến trường cũng có tâm tư khanh khanh ta ta sao? A Lam, đến đây."

A Lam đáng thương vô cùng nhìn Đoạn Ly, lại quay đầu cẩn thận liếc nhìn U linh, cuối cùng không quá tình nguyện mà nện bước về bên người U linh. U linh đã nhiều lần cắt đứt các loại hành vi thân mật cùng đối thoại của đôi hảo cơ hữu này, thậm chí như gà mái bảo vệ con mà nhét A Lam xuống dưới cánh chim của mình.

Tuy làm vậy cũng không phải là cách, nhưng U linh cho rằng A Lam là bạn thân La Giản, nếu là bạn thân của em trai mình, đương nhiên phải bảo vệ tốt, cái tên Đoạn Ly không rõ lai lịch này, còn có danh hiệu kẻ nghìn mặt thực không xong, khiến U linh không thể không hoài nghi, hơn nữa cho rằng Đoạn Ly dùng các loại hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt A Lam trẻ người non dạ, cho nên thanh niên êm đẹp năm tốt mới bị kéo vào lốc xoáy lớn giữa "hảo cơ hữu, hảo lệ hữu". *(bạn gay tốt, bạn tốt?)*

Đoạn Ly lại là bộ dáng không để ý chút nào, cho dù thấy A Lam bị U linh lôi đi, hắn cũng không có bất luận tiếc nuối hoặc bất mãn gì, phảng phất như chưa để A Lam ở trong lòng, mà A Lam quả thật chú ý điểm nào, phát hiện Đoạn Ly không có cảm xúc mâu thuẫn khi mình rời đi, tâm sinh mất mát, cậu táo bạo lật Sách Ma trong tay, tận đến khi Sách Ma nhảy dựng lên, rời khỏi bàn tay cậu mà bay bay vài vòng quay

người cậu.

Chẳng lẽ hắn một chút cùng không thích mình? A Lam trộm liếc mắt ngắm Đoạn Ly, phát hiện không biết khi nào đối phương đã đội mặt nạ lên, nhìn không rõ biểu tình, vì thế càng rối rắm, một bước một bước đi theo bên người U linh, còn thỉnh thoảng chọc chọc Sách Ma đáng thương.

U linh thật ra không chú ý tới cảm xúc mất mát của A Lam, hắn xách tiểu A Lam trong tay đi tới cửa đá lớn trước mặt, khi bọn hắn đến gần cánh cửa này, mọi người tức khắc phát hiện hai pho tượng hai bên cửa sinh ra biến hóa thật lớn, thần tượng vốn dĩ cúi đầu không biết ngẩng đầu lên từ khi nào, một trái một phải đồng thời nhìn chằm chằm đám người U linh, khuôn mặt dưới trường bào lộ ra phân nửa, hai khuôn mặt giống nhau như đúc.

Thần tượng bảo hộ sau khi bị kích hoạt chính là thứ thực khó đối phó, bọn họ không có máu không có nước mắt cũng không có đau đớn hay cảm xúc, khi chịu bất luận tổn thương gì đều sẽ trong thời gian ngắn mà phục hồi như cũ, trên người bọn họ thường có chú văn kì quái, có thể miễn dịch các loại tấn công ma pháp, bọn họ có lực phá hoại thực lớn, thậm chí còn khó chống đỡ hơn kẻ truy sát hoặc một số loại quái vật khác, U linh nguyên bản cũng suy đoán rằng thứ này có thể cũng là do người chơi biến thành, sau lại phát giác cũng không phải như vậy.

Cũng may chính là, thứ này chỉ cần không cố ý kích hoạt, thông thường sẽ không tạo thành thương tổn đối với con người.

Chỉ cần mở cửa là được. U linh di chuyển trận pháp thật lớn trên cửa đá, ngay sau đó âm thanh cơ quan khởi động, rắc rắc truyền đến từ lòng đất, cửa đá mở ra một cái khe, sau đó ánh sáng phía trong tỏa ra ngoài, hiển nhiên, trong mộ thất của thần thực sáng ngời.

Đám người U linh tiến vào trước khi thần tượng bị kích hoạt, cửa đá thật lớn tự động đóng lại sau khi bọn họ tiến vào, phát ra tiếng vang ầm ầm, sau khi thích ứng ánh sáng chói mắt trong mộ thần, đám người U linh không thể không cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Không gian mộ thần thật lớn, điểm này giống mộ quỷ. Nhưng bên trong mộ thần không có đài cao, cũng không có những pho tượng ma quỷ hình thù kì quái.

Chính giữa mộ thần, chỉ có một cây đại thụ.

Một cái cây thực lớn, thân cây thô chục người ôm không xuể, nhánh cây lá cây nó kéo dài đến mức không thấy ngọn, còn có rất nhiều rễ cây vặn vẹo bên ngoài, những rễ cây cùng dây mây dường như lan tràn khắp mộ thất, có thể nói, mộ thất khổng lồ này, đầy đất đều là rễ cây cùng dây mây lớn lớn bé bé rậm rạp!

Nguyên nhân mộ thần thập phần sáng ngời cũng bởi vì đám rễ cây rậm rạp này, trên rễ cây đều có rất nhiều rễ con*(tui chém),* những rễ con đó đều phát sáng, hơn nữa nhìn kĩ sẽ thấy thỉnh thoảng chúng lại vặn vẹo một chút. Ánh sáng của từng cái rễ con đều thập phần nhỏ bé, nhưng nhiều rễ cây như vậy, nhiều rễ con như vậy, ánh sáng hội tụ lại chiếu sáng toàn bộ mộ thất.

Khi đám người U linh bước lên trên rễ cây mà đi, A Lam nhịn không được run run hỏi: "Các anh có cảm thấy, những rễ cây còn có cây mây này… đang chuyển động không?"

Bởi vì mặt đất bên trong mộ thất đều phủ kín rễ cây, căn bản không có nơi để đặt chân, cho nên chỉ có thể bước lên rễ cây mà đi, nhưng càng đi mấy người cảm giác càng kinh hồn táng đảm*, những rễ cây đó phảng phất như sinh vật, khi dẫm lên chúng, chúng như bị dẫm đau mà vặn vẹo một chút, hơn nữa, khi đứng thẳng trên đám rễ đó, bạn có thể cảm nhận được rõ ràng cảm giác lưu động nhiệt lượng dưới chân, hơn nữa như có mạch đập, có thể cảm giác được tiếng thịch thịch nảy lên.

**kinh sợ hết hồn*

"Ghê tởm." U linh cũng nhướn mày, bước trên đám rễ cây này khiến hắn cảm thấy như đang bước trên sinh vật to lớn nào đó đang bò trườn, hơn nữa rễ cây cây mây, khi vặn vẹo còn giống như xúc tu, thực sự khiến người ta cảm giác không khỏe từ đáy lòng. *(nó gọi là đau đít đấy, vì đáy lòng là lỗ đít mà, đít không khỏe thì là đít đau)*

"Không tìm thấy quan tài đâu." Đoạn Ly hoàn toàn không cảm thấy hứng thú với đám rễ cây kinh tởm này, hắn chỉ có hứng thú với chủ nhân của thần mộ, nhưng địa phương khổng lồ này, ngoài cây cổ thụ ghê tởm ra, không còn vật nào khác, cũng không nhìn thấy kẻ địch khác, nơi này, dường như chỉ có mấy người bọn họ.

"Chúng ta đến xem cây đại thụ kia đi." A Lam chỉ tay về phía cây cổ thụ to lớn, tuy rằng mộ thật thực sáng ngời, nhưng cũng chỉ có rễ con bám trên rễ cây sáng lên mà thôi, hơn nữa không biết tại sao, càng tiến về giữa, những rễ con đó càng ít, trung tâm huyệt mộ lại mười phần tăm tối.

"Thần minh sa đọa, thần lực của hắn vẫn có thể chiếu sáng mọi người nhưng lại không cứu vớt được bản thân mình." Đoạn Ly đột nhiên nói một câu khó hiểu như vậy, âm thanh từ dưới mặt nạ truyền ra ý cười lạnh băng.

Không để ý đến ý nghĩa câu nói của hắn, U linh cùng A Lam đều không, bọn họ chỉ im lặng tiến về phía cây đại thụ kia, bọn họ tựa hồ đã hiểu quan hệ giữa thần và quỷ, nhưng lại dường như cái gì cũng không hiểu.

Mộ quỷ có đông đảo những pho tượng yêu quái, quan tài quỷ đặt ở đỉnh cao nhất, ám chỉ hắn là một người có quyền, có được đông đảo thủ hạ cùng đồng bạn, cho dù sau khi chết, mộ thất của hắn cũng bày biện đầy những thứ đó, mộ quỷ tuy rằng tối, nhưng bốn phía quan tài quỷ đều được đặt rất nhiều đèn Trường Minh, chiếu sáng trưng bốn phía.

Nhưng mộ thần lại chỉ có lẻ lôi một cái cây.

Một cái cây thật khổng lộ, dường như mang hàm nghĩa thần có sức mạnh mang tính hủy diệt, rễ cây cùng cây mây lan tràn toàn bộ mộ thất, phủ kín mỗi một góc mộ, xung quanh càng sáng ngời, chính giữa ngôi mộ càng tối tăm.

"Sinh thời là một người, sau khi chết cũng là một người, chỉ có sức mạnh là vĩnh hằng sao?" Sau khi bọn họ đi tới trước mặt thân cây, U linh bình luận, thực mau bọn họ liền phát hiện, mộ thần không phải không có quan tài, mà là… Quan tài chính là cái cây này.

Trên thân cây thật lớn, cư nhiên mọc ra một người!

Gọi là "mọc" có lẽ không thực sự thỏa đáng, nhưng ngoài từ đó ra bọn họ không tìm ra từ khác để miêu tả, bởi vì nửa thân người này đã chìm vào giữa thân cây, phảng phất như người nọ cùng cây cổ thụ sinh trưởng, tay chân đều chìm vào giữa vỏ cây, chỉ có đầu và ngực lộ ra ngoài.

"Đây chính là "thần" sao?" Đám người U linh vốn định lại gần xem xét, nhưng lúc này, chuyện đáng sợ đã xảy ra, bởi vì đám người U linh đột nhiên phát hiện, người ở trong thân cây kia đột nhiên giật giật.

Tóc người tỏa ra tứ phía, trên người không mặc quần áo, chỉ có một vài cây mây vặn vẹo bò trên ngực cùng cổ hắn. Tóc hắn cũng phi thường dài, hơn nữa hoàn toàn trắng, bởi vì người này chìm vào thân cây ở độ cao cách mặt đất khoảng ba mét, đám người A Lam chỉ có thể ngẩng đầu nhìn hắn, mà tóc hắn cơ hồ chạm đất, nghĩ cũng đoán được độ dài tóc hắn.

"Lại là người lữ hành sao?" Đám người U linh còn chưa khỏi kinh ngạc, người mọc ra từ thân cây kia đã mở lời, hắn vặn cái cổ cứng đờ của mình một cái, tóc cũng theo đó mà rung rung. Người này ngẩng đầu lên, sợi tóc của hắn phảng phất như thứ gì đó có sinh mệnh, giống như tóc của Medusa, vặn vẹo tản ra khắp nơi, sau đó lộ ra khuôn mặt hắn.

Một khuôn mặt già nua.

Tình cảnh quỷ dị này khiến A Lam mười phần khẩn trương, nhưng Đoạn Ly cùng U linh bên người hắn lại thực bình tĩnh, U linh thậm chí còn đặt câu hỏi: "Ông chính là "thần" sao?"

"Thần?" Lão nhân trên thân cây dường như không hiểu ý U linh, trong ánh mắt vẩn đục không có bất luận cảm xúc gì, lão nhân nói như vậy: "Thật lâu trước kia, bọn họ quả thật cho rằng ta chính là thần."

U linh hít sâu một hơi, tự nhủ mình phải bình tĩnh, hắn nhanh chóng nhớ lại mọi thứ đã trải qua trong huyệt mộ, chú ý những chỗ cần thiết, sau đó bình tĩnh mà mở miệng: "Vậy thì, thần minh, thỉnh ngài nói cho tôi ý nghĩa tồn tại của huyệt mộ này đi."

Aishh, tui định cố nốt chương 85 cho tròn số:< mà đã 2h sáng rồi nên đi ngủ đây~

85. Chương 85

"Ý nghĩa? Ha hả —-" Lão nhân nở nụ cười, từng khe rãnh trên mặt dính vào nhau, khiến hắn thoạt nhìn mười phần xâm lược: "Không có ý nghĩa, nơi này chỉ là một gian mộ thất dùng để cầm tù ta mà thôi."

Huyệt mộ hùng vĩ này, cất giấu một bí mật.

Nhưng thời điểm lão nhân nói đến việc này, thần sắc lại không có chút hoài niệm hoặc cảm xúc hồi ức nào, phảng phất như, hắn chỉ đơn thuần kể một chuyện xưa, dùng ngữ điệu chậm chạp đến mức khiến người giận sôi, chậm rì rì mà kể câu chuyện này cho đám người U linh.

Khoảng rất nhiều năm về trước, trong một khu vực bần cùng phong bế nào đó, có một đám người sinh hoạt ở đó… hay nói cách khác, một dân tộc.

Nhóm người này đã sinh tồn tại khu vực này rất nhiều năm, một năm rồi lại một năm, một thế hệ tiếp một thế hệ. Trang phục cùng tập tục của bọn họ đều khác người thường, dựa núi gần sông, dựa vào săn thú cùng làm ruộng mà sống. Hơn nữa, tính bài ngoại của bọn họ rất nghiêm trọng, người tha hương tới đây đều sẽ bị xa lánh, sớm hơn chút nữa, nếu có dòng người tha hương vô tội lạc tới, phương pháp xử lý của bọn họ vô cùng tàn khốc, là trực tiếp giết chết người nọ.

Chỉ là theo thời đại tiến bộ, dân tộc phong bế này cũng không thể không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, nhưng bọn họ vẫn duy trì cảnh giác cao độ như trước, phân biệt rõ ràng tộc nhân của mình và người khác, và tự xưng bản thân là —- Yến tộc.

Người Yến tộc có một tín ngưỡng điên cuồng.

Bởi vì nơi Yến tộc sinh hoạt cằn cỗi lại xa xôi, thu hoạch đồng ruộng cũng không tốt, hầu như đều phải dựa vào ông trời ban phát mà sống. Nhưng núi rừng phụ cận lại đặc biệt tươi tốt, xa về phía bắc còn có một mảnh thảo nguyên lớn, có rất nhiều động vật, người Yến tộc dần dần lấy phương thức săn thú cùng chăn thả mà sinh sống, di chuyển sâu hơn về phương bắc. Nhưng dù vậy, nhân số Yến tộc bần cùng một năm lại một năm, càng lúc càng ít đi, đói khát cũng rét lạnh bao trùm sinh hoạt của bọn họ.

Bọn họ bắt đầu cầu nguyện thần minh mình thờ phụng.

"Thần" mà người Yến tộc thờ phụng rốt cuộc là thứ gì, không ai biết, nhưng mọi người dân Yến tộc đều điên cuồng tín nhiệm thứ này, bọn họ cho rằng Thần minh có thể cứu bọn họ thoát khỏi khốn cảnh, bọn họ rằng chỉ cần tiếp tục thờ phụng thần minh, mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết dễ dàng.

Dựa theo tập tục Yến tộc, cách vài chục năm, bọn họ sẽ chọn từ đám trẻ con mới sinh, chọn một đứa làm tộc trưởng, tộc trưởng sẽ là người "phát ngôn" của Thần minh, người dân Yến tộc tin tưởng Thần minh sẽ bám vào người tộc trưởng của họ, dẫn dắt bọn họ đi về phía ánh sáng.

Bởi vì, thời điểm bắt đầu tranh cử tộc trưởng, bọn họ đáng thương sẽ phải tiếp thu đủ loại huấn luyện, bọn

họ sẽ có được đồ ăn tốt nhất cùng điều kiện nghỉ ngơi, nhưng lại không thể không chịu đựng đủ loại huấn luyện cùng tra tấn phi nhân tính, bọn họ từ mười mấy tuổi bắt đầu, đã phải một mình tiến vào rừng rậm săn thú, hơn nữa phải ở trong rừng trên nửa năm, nếu người nào trong bọn họ bất hạnh trong bọn họ chết đi, không sao, còn một đám lớn thay thế, đứa trẻ sống sót, là người chiến thắng cuối cùng.

"Ta là người cuối cùng sống sót trong đám trẻ kia." Lão nhân trên cây thở dài khi kể câu chuyện xưa này, hắn im lặng một lát, tiếp tục kể: "Đúng vậy, khi ta trở thành người thắng cuối cùng, trở thành tộc trưởng, cũng là lúc… Diệt vong của Yến tộc bắt đầu."

Căn bản không có Thần, không có những truyền thuyết thần kỳ hay đáng sợ, không có bất luận kẻ nào cứu rỗi Yến tộc đáng buồn này, sự tồn tại của tộc trưởng chỉ là bắt đầu của một bi kịch mới.

Người Yến tộc bởi vì dân cư thưa thớt, cực kỳ chú trọng chuyện đời sau, mỗi người đàn bà đều cần phải sinh hạ rất nhiều đứa trẻ, những người đàn ông thậm chí chỉ coi những người phụ nữ này là công cụ kéo dài huyết mạch, bởi vậy loại chuyện một vợ một chồng là không tồn tại, chỉ cần trong tộc có bé gái vừa tròn mười bốn tuổi, bất luận nam giới nào trong tộc cũng có quyền lợi hưởng dụng nàng, khi người phụ nữ không có được năng lực sinh sản, các nàng sẽ bị vứt bỏ.

Đúng vậy, lúc ấy, có một người phụ nữ bị vứt bỏ như vậy, nàng bị bệnh, đối với cái dân tộc lạc hậu phong bế này, đây là bệnh nan y, không cần phí phạm đồ ăn trân quý trên người đàn bà bị bệnh nặng này, cho dù nàng đã mang thai sáu tháng, nhưng với tình trạng thân thể suy yếu của nàng lúc đó, là không có năng lực sinh hạ đứa trẻ, trẻ con sinh non lại càng dễ chết, thậm chí còn có thể bị truyền bệnh từ người mẹ.

Người dân Yến tộc lập tức quyết định vứt bỏ nàng, mọi người sợ hãi chứng bệnh kỳ quái trên người nàng sẽ lây lan, đuổi nàng vào rừng rậm, muốn dã thú ăn thịt nàng.

Người phụ nữ tuyệt vọng lại vô cùng suy yếu hành tẩu trong rừng cây đen kịt, nàng thật bất hạnh, không có ai sẽ tới cứu nàng, cho nên thực mau nàng liền gặp phải bầy sói trong rừng, bầy sói bao vây nàng, bao quanh vây quanh, nàng cho rằng mình sẽ chết, ngay cả đứa con đáng thương chưa ra đời trong bụng, sẽ bị ăn thịt.

Nhưng không, bầy sói bao vây nàng, nhưng lại không ăn thịt nàng. Đúng vậy, đây là một kỳ tích, đại khái bụng bầu to của người phụ nữ khiến sói đầu đàn ý thức được điều gì, chúng xua nàng vào trong ổ sói của mình, mỗi ngày tìm quả dại cùng nước tới, thậm chí có cả thịt máu tươi đầm đìa không biết của động vật gì, cho người phụ nữ ăn.

Người phụ nữ sống sót, mỗi tối đều có rất nhiều sói cái vây quanh nàng cùng ngủ, truyền hơi ấm cho nàng, bụng nàng càng lúc càng lớn, nàng biết mình sắp sinh, nhưng cũng sắp chết, chứng bệnh nghiêm trọng khiến thể xác nàng suy sụp, nàng không biết bản thân có thể sinh hạ đứa nhỏ thuận lợi hay không, nàng ôm lấy một con sói cái trong bầy, đây là bạn lữ của sói đầu đàn, nàng cầu xin nó: "Sau khi ta chết, làm ơn để con ta sống sót chào đời."

Thần nhất định nghe được câu nói của người mẹ vĩ đại này.

Trong quá sinh sinh sản, người phụ nữ này vĩnh viễn nhắm lại hai mắt, vì thế sói cái nhào lên xé rách bụng nàng, ngậm thai nhi máu chảy đầm đìa bên trong ra, đây là một giây phút đáng để ăn mừng, bởi vì đứa nhỏ đã sống sót! *(Cả chương cứ đứa trẻ sống sót, lạy chúa đây là Harry Potter à)*

Khỏe mạnh, hoàn chỉnh, còn sống.

Đứa trẻ được bầy sói con như con mình mà nuôi lớn, bầy sói cực kỳ bảo vệ đứa bé, con người trưởng thành chậm chạp bị chúng coi là yếu ớt, nhưng cũng chưa bao giờ vứt bỏ, chúng kiên nhẫn, một chút một chút dạy đứa trẻ mọi thứ mình biết, đứa trẻ được sói nuôi lớn hoàn toàn khác biệt với trẻ con bình thường, nó hung mãn tàn khốc hơn, tràn ngập thú tính, sẽ không nói tiếng người, chỉ biết tru lên như sói, sẽ không đi đường bằng hai chân, lại có sức lực phi phàm, móng vuốt cùng hàm răng đều bén nhọn mười phần.

Nhưng người dù sao vẫn là người, cho dù được sói nuôi lớn, đứa nhỏ này vẫn thông minh tuyệt đỉnh, nó rất sớm liền ý thức được mình khác bầy sói, đôi khi nó sẽ thấy thợ săn Yến tộc trong rừng rậm, nó biết những người này, mới là đồng loại chân chính của nó.

Nhưng đứa trẻ chỉ đứng từ xa quan sát những con người này, nhìn trộm bọn họ, học tập cùng bắt chước từ chỗ tối, thời gian dài quan sát, nó ngẫu nhiên có thể hiểu lời những người này nói, cũng có thể từ đó học tập được gì đó, nhưng nhiều hơn, thì nó không muốn tìm hiểu.

Đứa trẻ tràn ngập tò mò với con người, nhưng cũng tràn ngập sợ hãi, con người có thể thuần thục sử dụng lửa, cùng các loại vũ khí, cho dù khả năng phản ứng, thể lực, các tố chất thân thể của bọn họ không tốt như sói, lại vẫn có thể thành công vây săn bầy sói. Bọn họ cường đại, nhưng đôi khi nó cũng phát hiện, bọn họ tàn khốc với tộc nhân của chính mình còn hơn bọn họ tàn khốc với con mồi.

Thời điểm tuyển chọn Yến tộc trưởng bắt đầu, mười mấy đứa trẻ con người yếu ớt bị đưa vào rừng cây lớn, nó bắt đầu tạm thời rời khỏi bầy sói, nó cảm thấy thực tò mò với bọn họ, nó chọn một đứa trẻ trong đó, thật cẩn thận đi theo sau hắn, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời nó to gan tiếp cận một con người.

Mà thiếu niên nhân loại bị nó chọn lựa, là người cuối cùng sống sót, trở thành tộc trưởng, được tôn sùng là —- "Thần minh".

Chuyện sau đó, kỳ thật có thể suy đoán thật dễ dàng, thiếu niên được người sói trợ giúp thành công sống sót, chúng trở thành bạn bè, nửa năm trong rừng rậm, chúng trải qua những ngày tháng cùng nhau sinh tồn, ban đêm rúc vào nhau ngủ, ban ngày giúp nhau vây bắt con mồi. Thiếu niên nhân loại dạy nó ngôn ngữ con người, dạy cho nó tri thức, mà đứa trẻ sói, dạy thiếu niên này cách sinh tồn trong rừng rậm.

Thời gian nửa năm rất nhanh liền trôi qua, đã đến thời gian trở về, thiếu niên chưa mang người sói về nơi ở của nhân loại, hắn biết rõ tranh đấu gay gắt cũng sóng ngầm mãnh liệt trong tộc, đây là chuyện người sói đơn thuần không thể hiểu nổi. Bởi vậy hắn cũng thực thông minh, thật nhanh đã học được cách bảo hộ bạn của mình. Thiếu niên vẫn còn non nớt, lại nhờ người sói, mười phần hiểu rõ rừng rậm, hắn giúp người Yến tộc săn bắt con mồi thuận lợi hơn.

Bởi vậy, không lâu sau thiếu niên được tôn sùng là tộc trưởng, thậm chí sau đó, khi mùa đói khát tới, người

Yến tộc tham lam vì muốn bắt được càng nhiều con mồi, quyết định đuổi tận giết tuyệt bầy sói trong rừng rậm. Mặc kệ tộc trưởng phản đối cực lực, nhưng người Yến tộc vẫn kết bè kết phát ra tay, tộc trưởng không muốn phản bội dân tộc mình, cũng không muốn làm hại bạn mình, cân nhắc lợi ích hai bên, hắn vẫn chấp nhận hành vi của những người đó.

Không thể dị nghị hành vi của hắn, dù sao hắn đã là tộc trưởng, hắn cần phải suy xét cho dân tộc của mình, từ khi sinh ra số phận hắn đã bị định đoạt như vậy, hắn là thần bảo hộ dân tộc, từ khi hắn sinh ra cho tới lúc trưởng thành, tất cả sự dạy dỗ hắn nhận được đều khắc sâu điểm này, vận mệnh đó, không phải một đứa trẻ có thể thay đổi.

Tộc trưởng mặc kệ tộc nhân của hắn, khiến bầy sói lâm vào tuyệt cảnh, bầy sói nuôi người sói lớn bị giết hại, cha mẹ sói nuôi lớn hắn cũng bị giết, mà Yến tộc bắt được người sói đáng thương này, mang hắn về lãnh địa con người.

Mọi người sợ hãi người sói, bởi vì nó khác người, nó đầy thú tính cùng hung mãnh tàn bạo, mọi người cảm thấy đây nhất định là ác quỷ! Người dân Yến tộc mê tín, họ cảm thấy, chỉ cần tiêu diệt con quỷ này, Thần minh sẽ lại lần nữa giúp đỡ người dân Yến tộc, mang bọn họ về phía tương lai huy hoàng.

Mọi thứ đều được chắp nối, nhưng lại sai vị trí.

Người sói bị căm thù che mắt, nó không thể tưởng tượng được người bạn duy nhất nó tin tưởng lại phản bội. Mà tộc trưởng cũng mềm lòng, hắn trộm thả người sói chạy trốn, lại cũng vì thế mà mang tới tai ương không tưởng cho dân tộc mình.

Chuyện xưa kể tới đây, lão nhân trên cây lại tạm dừng, hắn cúi đầu nhìn đoàn người U linh, nói với bọn họ: "Kỳ thật, chuyện kế tiếp các ngươi có thể tưởng tượng ra, hắn… Ha hả, điên cuồng trả thù ta, khi hắn trở về rừng rậm, liền triệu tập tất cả bầy sói, thậm chí từ những nơi ngoài rừng rậm, liều mạng tụ tập lực lượng, sau đó hắn mang theo đội ngũ khổng lồ, khai chiến với Yến tộc."

U linh cắn miệng, nheo mắt mở miệng định nói gì đó, A Lam lại dẫn trước một bước đặt câu hỏi: "Các ngài đánh đến lưỡng bại câu thương? Hay là phe ngài thắng? Hoặc bầy sói thắng? Nhưng tại sao lại muốn kiến tạo tòa huyệt mộ này?"

"Kỳ thật, trận chiến này, kết thúc với thắng lợi của con người." Lão nhân cúi đầu, giọng nói lộ ra bi ai: "Đúng vậy, ta thắng, nhưng ta lại hối hận… Bởi vì người ta coi trọng nhất, hắn đã diệt vong cùng bầy sói."

"Ngài yêu hắn?" U linh dò hỏi.

"Ta yêu hắn." Lão nhân nói, đôi mắt vẩn đục ánh lên nước mắt: "Lần đầu tiên ta gặp hắn trong rừng rậm, tư thế của hắn khắc sâu trong trí nhớ ta, đó là thời khắc vui sướng nhất cuộc đời ta, không có gì tốt đẹp hơn giây phút ấy."

"Cho nên, ta hối hận, phi thường hối hận, điều này khiến cõi lòng ta tràn đầy căm thù, ta bắt đầu chán ghét dân tộc mình, người dân của mình, ta căm thù bọn họ!" Nói tới đây, sắc mặt lão nhân vặn vẹo, tóc trắng đầy đầu hắn rung lên, đám cây mây dưới chân bọn U linh cũng kịch liệt vặn vẹo.

Hai mắt lão nhân nứt ra(?), ngữ khí hung ác, nhưng lại đột nhiên cười ha hả: "Bởi vậy vào đêm trăng tròn kia, ta làm bộ mình bị cái họ gọi là "Thần minh" phụ thể, ta nói với bọn họ, âm hồn ác quỷ không tan, sẽ ngẫu nhiên bám lên người và hủy diệt dân tộc chúng ta, cho nên ta bày mưu tính kế bọn họ, kiến tạo một tòa thần mộ, hợp táng ta và hắn cùng nhau, bảo bọn họ mỗi năm đều cần cống tộc nhân chôn cùng, tộc nhân cùng tộc trưởng đều là vật bồi táng, ta muốn từng chút một, khiến cái dân tộc đáng chết này hoàn toàn tan rã, ta muốn bọn họ biến mất trong dòng chảy lịch sử! Ta dùng Thần minh đáng cười của họ, để hủy diệt bọn họ!"

"Hóa ra... đây là chân tướng của mộ hợp táng sao?" Đoạn Ly mở miệng, không biết khi nào hắn đã đổi mặt nạ hồ ly trên mặt, đổi sang mặt nạ ác quỷ. Mặt nạ kia phảng phất như ngụ ý gì đó, chân tướng luôn khiến con người bi ai.

Lão nhân nhìn Đoạn Ly, đột nhiên lại cười: "Chuyện xưa ta cũng đã kể xong, ta biết tại sao các ngươi lại đến, ta biết mục đích cuối cùng của các ngươi là rời khỏi huyệt mộ này, đúng không?"

"Ngài sẽ giúp chúng tôi sao?" U linh dừng một chút, hắn còn mang một tia hy vọng, hắn không thể không túm lấy hi vọng này, thật cẩn thận hỏi.

Lão nhân hừ lạnh một tiếng, tiếp tục cười lạnh rống giận: "Giúp? Thật nực cười! Ngươi không nghe hiểu ý ta sao? Không ai có thể chạy thoát khỏi nơi này, bắt đầu từ thời khắc huyệt mộ phong kín! Nơi này vĩnh viễn thuộc về ta! Mọi thứ trong huyệt mộ này! Đều là vật bồi táng cho ta và hắn! Các ngươi, ai cũng đừng mong trốn thoát!"

"Nếu ta muốn chạy trốn thì sao?"

Khi lão nhân rống xong câu cuối cùng, một âm thanh lạnh lẽo đột nhiên vang lên, thời khắc đám người U linh mê mẩn nghe chuyện xưa, ai cũng không phát hiện, mộ thất khổng lồ nhiều thêm hai người, La Giản cùng Hình Viêm liền đứng bên người đám U linh, La Giản hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn lão nhân trên cây, lại lần nữa đề cao âm lượng nói:

"Nếu ta muốn rời khỏi nơi này, ngươi sẽ để ta đi sao?"

Lão nhiên đột nhiên im lặng, ngơ ngác nhìn cậu.

Trong lúc sắm vai nhân vật thì tui để La Giản xưng ta-ngươi nha.

Quả thực là chuyện cái mộ hơi lung tung phèo, gì mà bộ tộc sống như thời đồ đá, lại xây được cái mộ như thời phong kiến, điêu như chó. *(Sau đó sẽ được giải thích hợp lý thôi ha ha)*

86. Chương 86

Sự thật, La Giản đang khẩn trương, cậu rất nỗ lực nhập vai "quỷ", để hiểu và thông cảm tâm tình, suy nghĩ của người kia, nhưng cậu không thể từ một chuyện xưa đơn giản mà đoán ra tính cách của người sói được.

Cho nên La Giản đành phải đặt câu hỏi trắng ra.

Thật ra, thấy một lão nhân tuổi xế chiều sững sờ nhìn mình chằm chằm, tâm tình La Giản có chút phức tạp, từ truyện lão nhân kể, kỳ thật cậu đã hiểu đầy đủ, cũng hiểu được sự căm thù của hắn, có lẽ hắn không chỉ căm hận dân tộc của mình, cũng căm hận chính bản thân, nếu không sẽ không chôn bản thân ở huyệt mộ này, làm bạn cùng một cây cổ thụ, không biết là để chuộc tội, hay là để vãn hồi thứ gì đó.

La Giản bỗng nhiên nghĩ, nếu mình không thay thế thân phận "quỷ", thì "quỷ" chân chính, ở đâu?

Hắn sẽ ở đâu? Vẫn luôn nằm trong quan tài rắc chắn trầm tịch, mặc kệ một ngàn năm hay một vạn năm trôi qua, cho dù thế giới bị hủy diệt, cũng sẽ không tỉnh lại. Để lại Thần cô độc một mình, năm nay qua năm khác, lẻ loi chờ đợi dưới cây cổ thụ?

Hoặc, hắn sớm đã luân hồi chuyển thế, tới một thời không khác hoặc thế giới khác, bắt đầu một cuộc sống mới, hoàn toàn quên mất người hắn đã từng hận… hoặc từng yêu.

Hoặc là, tất cả mọi thứ, chẳng qua chỉ là một câu chuyện mật thất bịa đặt ra, một câu chuyện xưa tưởng chừng bi thương nhưng lại thực nực cười, câu chuyện, người trong chuyện đều là giả, kể cả có là thật, họ cũng chỉ là nhân vật trên giấy vẽ, sau khi xem xong lại cười.

Mà mình dùng thân phận gì đứng ở nơi này? La Giản hỏi bản thân mình như vậy, cậu bắt đầu cảm thấy bi thương, lòng cậu đột nhiên xuất hiện một sự thay đổi kì lạ, cậu cảm thấy khổ sở, cậu cảm thấy trong nội tâm mình có một sự phẫn nộ cùng căm hận kì dị đang lan tỏa, cảm xúc đó không biết từ nơi nào tràn ra, nảy lên trên đầu quả tim cậu.

La Giản không biết, thay thế nhân vật cốt truyện, không những nhận được quyền hạn đặc biệt của nhân vật, mà thậm chí đôi khi, còn nhận được một phần ký ức, hoặc một phần cảm xúc đặc biệt của nhân vật cốt truyện này. Tuy không biết ký ức đó là thật hay giả, nhưng chúng quả thật tồn tại, giờ phút này, chân thật để lại dấu vết trong tim La Giản.

Bởi vậy, La Giản cảm thấy thống khổ, khi cậu đối mặt lão nhân trước mắt này, cậu bỗng nhiên cảm thấy khó thở, cậu muốn bình tĩnh lại, nhưng vô ích, La Giản đành phải hít một hơi sâu, ngẩng đầu dùng ánh mắt bén nhọn trừng mắt nhìn lão nhân, dùng một ngữ khí thâm trầm nói: "Ta đã ngủ say gần ngàn năm."

Tất cả mọi người xung quanh đều đang nhìn La Giản, bọn họ kinh ngạc phát hiện ra, biểu tình cùng động tác của La Giản hiện giờ không giống người bọn họ quen biết, phảng phất như bị ai phụ thể, đột nhiên từ "La Giản" biến thành một người họ không quen biết, mà người này công khai căm tức nhìn "Thần minh" trước mặt, dùng ngữ khí ác liệt nói: "Sự phẫn nộ của ta chưa từng dừng lại, bắt đầu từ thời khắc ta chết trên tay ngươi!"

Lão nhân trên thân cây run rẩy, lẩm bẩm thì thầm: "Ta biết… ta biết… cuối cùng ngươi cũng tới."

Ngươi cuối cũng cũng tới.

Lão nhân không biết mình còn tồn tại hay không, hắn chỉ biết mình đã ở trong ngôi mộ không có ánh mặt trời này thật lâu, từ khi hắn bắt đầu có ý thức, hắn chỉ có thể ngơ ngác dính ở trên thân cây, ngày qua ngày, những cảm xúc hay ký ức đều đã rời bỏ hắn, phẫn nộ ngập trời lúc trước sớm đã nhạt phai.

Rõ ràng đã buông bỏ mọi thứ, nhưng thời điểm nhìn thấy người trước mắt, hắn lập tức nhớ lại mọi thứ mình đã đánh mất, ký ức trở về thân thể linh hồn hắn, khiến một giây kia hắn không ngừng kích động, khiến trong một giây hắn như thoát khỏi mọi trói buộc, hắn giãy giụa, giãy giụa muốn bò ra khỏi thân cây, những thứ cầm tù hắn, phá hủy hắn, hắn muốn phá hủy chúng.

Vì thế tại một giây này, sự việc kinh ngạc đã xảy ra, mọi người trong mộ thần kinh ngạc nhìn lão nhân trên cây, nhìn vị thần minh này! Trong một giây này, thân thể lão nhân sinh ra biến hóa đáng sợ, tóc trắng đầy đầu hắn bay múa khắp nơi, mà hắn cũng bắt đầu thong thả rời khỏi thân cây, phảng phất như bò ra khỏi đầm lầy lầy lội, lão nhân cũng như vậy mà bò ra khỏi thân cây, chật vật mười phần, toàn thân trần trụi. *(mẹ, xem một ông già khỏa thân, bẩn mắt vl)*

Nhưng, sau khi lão nhân hoàn toàn thoát khỏi thân cây, phảng phất như lực lượng nào đó trở lại bên người hắn, làn da khô khốc bắt đầu trở nên sáng bóng, khuôn mặt với những nếp nhăn dúm dó cũng trong nháy mắt trở nên trẻ tuổi tinh xảo, tóc bạc trắng đầy đầu trở nên đen nhánh – cho dù tóc hắn vẫn giữ nguyên độ dài phi nhân loại. *(rapunzel)*

Đúng vậy, chỉ tốn thời gian vài giây, vị thần minh này, liền từ một ông già tóc trắng xóa biến thành một người trẻ tuổi anh tuấn phi phàm.

"Sức mạnh này…" Đoạn Ly đeo mặt nạ ác quỷ, lẩm bẩm: "Là do mật thất an bài, hay là sức mạnh vốn có của hắn?"

Thần minh trẻ tuổi dường như nghe thấy câu nói này của Đoạn Ly, quay đầu nhìn hắn một cái, mọi người đều phát hiện, vị thần minh trẻ tuổi này có một đôi mắt màu lục đậm, màu sắc này không rõ ràng, lại gây ấn tượng khắc sâu.

"Cây này là trung tâm huyệt mộ." Thần minh nói: "Nó kéo dài tới mọi ngõ ngách trong huyệt mộ, mọi vật bồi táng ở đây đều là chất dinh dưỡng cho nó, hơn nữa cây này có thể giúp ta sống sót, bảo trì thanh xuân, ngàn năm không đổi, vĩnh viễn không chết đi… Đồng thời cũng cho ta, hắn."

Thần minh nói tới đây, đột nhiên xoay đầu nhìn La Giản, ánh mắt láy lên một tia cảm xúc hưng phấn: "Đúng vậy, ta đã đợi ngàn năm, chính là vì giây phút này, vì để ngươi sống lại, vì để ngươi trở lại bên ta, mọi nỗ lực của ta, mọi tâm huyết của ta…"

La Giản đứng tại chỗ mặt không cảm xúc, dại ra nhìn hắn.

Thần minh không ngại chuyện cậu im lặng, hắn tới gần La Giản, hắn khỏa thân, nhưng tóc dài như thác nước lại gãi đúng chỗ ngứa mà che trên người hắn, che khuất những bộ phận quan trọng, lại lộ ra dáng người hoàn mỹ, khiến nam nhân này tăng thêm một tầng mị lực kinh người.

Thần minh tựa hồ có chút điên cuồng, hắn cao hơn La Giản một cái đầu, hắn duỗi tay nắm lấy bàn tay La Giản, đặt trong lòng bàn tay mình, hắn ôn nhu mười phần nhìn cậu, thật cẩn thận như đối đãi một báu vật vô giá, hắn nhẹ giọng nói: "Xem đi, ta đã thành công! Hiện tại không có bất kì thứ gì có thể ngăn cản chúng ta, chúng ta có thể mãi mãi ở bên nhau… người ta yêu nhất… Lạc —-" *(trôi)*

Thần minh chưa nói xong, không biết khi nào La Giản đã áp sát vị thần trẻ tuổi này, một đao hung ác cắm vào ngực đối phương, máu tươi diễm lệ trào ra, nhiễm đỏ lồng ngực thần, cũng nhiễm đỏ lưỡi đao La Giản.

Thần minh không thể không ho khan hai tiếng, máu từ trong miệng hắn trào ra, hắn ngơ ngác thật lâu, phảng phất như vừa nhận ra chuyện gì đang xảy ra, kinh ngạc nhìn La Giản, dường như không thể hiểu nổi: "Tại sao…? Ngươi còn…hận ta…sao?"

La Giản… có lẽ giờ phút này không thể dùng tên này để gọi cậu, ít nhất giờ phút này, cậu hoàn toàn biến thành một người khác, một người bị gọi là "quỷ", là kẻ báo thù, đôi mắt màu đen của cậu phiếm hung quang, trên mặt không có cảm xúc, không có phẫn nộ cũng không cười lạnh, giống như máy móc không có cảm tình.

"Ta đã nói… phẫn nộ của ta không thể dừng lại." Quỷ dùng giọng La Giản lên tiếng, ngữ khí này La Giản không thể bắt chiếc được, trong lời nói bao hàm cừu hận thâm trầm, như biển cả vô cùng yên tĩnh, báo hiệu trước một đêm bão táp.

Giờ phút này, La Giản hóa thân "quỷ" cũng không thể tiếp tục ức chế sự phẫn nộ cùng cừu hận này, cậu nắm chặt đao trong tay, hung tợn mà dùng sức đâm vào ngực thần minh, ác ý ngập trời, nếu không thể báo thù, vậy liền hủy diệt mọi thứ!

"Nhưng ta… ta không hiểu… không phải mọi thứ đều đã kết thúc sao?" Thần trẻ tuổi không hiểu, hắn phun máu, lại ôm lấy La Giản không muốn buông tay, không phải mọi thứ đều đã kết thúc sao? Mặc kệ chủng tộc của hắn hay dân tộc của mình, hắn không tin người này không có bất luận cảm tình gì với mình, hắn biết rằng bọn họ yêu nhau.

"Chúng ta có thể vĩnh viễn ở bên nhau…" Chấp niệm quá sâu, khiến người ta không thể kiềm chế nổi, thần minh đáng thương gắt gao ôm lấy La Giản, giọng nói tràn đầy cầu xin: "Cho nên… chúng ta hãy ở bên nhau! Cầu xin ngươi, hãy ở bên ta!"

La Giản hóa thành quỷ không trả lời, cậu yên lặng rút đao về, sau đó lại nhanh chóng trở tay, đâm vào ngực đối phương.

Thần lại thống khổ kêu một tiếng, nửa câu cũng không nói ra được.

Quỷ không hề để ý đến sự thống khổ của đối phương, chỉ yên lặng mở miệng: "Ta không phải người ngươi từng yêu."

"Người ngươi yêu, đã chết."

"Ngàn năm trước, đã chết."

"Ta chỉ là chấp niệm người kia lưu lại trước khi hồn phi phách tán, vờn quanh mảnh đất này, chờ đợi, chờ đợi ngày diệt vong, chờ đợi hết thảy hủy diệt bắt đầu."

Quỷ rút đao về, lui về phía sau một bước, mặc kệ thần đáng thương, thất hồn lạc phách quỳ trên mặt đất, thần minh đáng thương, hắn ôm ngực, chấp mê bất ngộ* nhìn La Giản: "Ta không hiểu! Không phải ngươi đang ở đây sao? Tại sao lại nói ngươi đã chết!"

**u mê không sáng mắt ra*

Lúc này La Giản lại cười, cậu mở tay ra, thả vũ khí của mình xuống đất, đầy tay cậu là máu tươi, cười đến dữ tợn vô cùng: "Tên ngu xuẩn, ngươi nhìn kĩ lại xem ta là ai!"

Thay đổi thân phận có thể mê hoặc nhất thời, lại không thể thay đổi một số thứ bản chất, La Giản trước sau vẫn là La Giản, mặc kệ giờ phút này cậu bị một số cảm xúc không thuộc về mình khống chế, nhưng cậu vẫn là La Giản, đây là sự thật không thể nghi ngờ.

Cho nên La Giản ngồi xổm xuống, ngồi xổm quỳ trước mặt thần minh, sát mặt nhìn hắn: "Nhìn mặt ta, là người ngươi quen sao? Giọng nói của ta, dáng người của ta, đôi tay của ta…"

La Giản giơ tay mình lên, hai tay dính đầy máu, cho đối phương xem: "Không có răng nanh, không có móng vuốt, thân thể này chính là một con người bình thường, trưởng thành trong xã hội con người bình thường, thân thể này không thuộc về ta, bởi vì ta chỉ là một sợi hồn phách sắp tiêu tán! Ta không nhận được cái gì cả! Mà ngươi, căn bản cũng không cứu được ta!"

"Không!" Thần minh hoảng sợ kêu to: "Ta đã chờ đợi ngàn năm, chuyện này không thể xảy ra, hắn đã nói, cây cổ thụ này có thể cứu được sinh mệnh của ngươi!"

"Ha hả…" La Giản mỉm cười: "Ngươi giao dịch cùng ma quỷ chân chính sao? Ngươi cho rằng đối phương có thể hết lòng tuân thủ lời hứa sao? Ngươi bán bản thân mình, ngươi cũng chắp tay bán ta đi, nhân loại ngu

xuẩn, ngay từ đầu ngươi… chỉ là hai bàn tay trắng!”

Cuộc đối thoại giữa thần và quỷ, người xung quanh đều để tâm, đám ngươi U linh hai mặt nhìn nhau, bọn họ miễn cưỡng có thể đoán được một số thứ từ cuộc đối thoại này, nhưng việc này cũng không có ý nghĩa gì, mục đích quan trọng nhất hiện tại, là từ miệng thần minh biết được cửa ra, nhưng thực đáng tiếc, bọn họ cũng không biết có nên chen vào đối thoại cách ngàn năm của hai người kia hay không.

Không ai có thể chen vào đi? Bởi vì giờ phút này, thần trẻ tuổi đã cúi đầu, cắn môi, nước mắt im lặng rơi đầy mặt.

Trong mộ thất của thần trống trải, trải qua một ngàn năm, vẫn chỉ có một cây cổ thụ lẻ loi…

Cùng một người lẻ loi.

87. Chương 87

La Giản phát hiện cậu không thể điều khiển cơ thể mình.

Động tác cùng lời nói của cậu đều bị một thứ gì đó không biết khống chế, nó khiến cậu làm ra một số hành động cậu tuyệt đối không làm, cũng nói một số lời nói đến cậu còn không hiểu. Nhưng cảm giác này khiến cậu không dễ chịu, nó khiến cậu sợ hãi dị thường.

Bởi vậy cậu gần như liều mạng, muốn ngăn cản hành vi của mình – ví dụ như dùng đao hung hăng đâm vị thần đáng thương trước mắt.

Trời biết, La Giản căn bản không muốn cầm dao đâm người, mình không thù không oán đối phương, La Giản cũng không muốn trải nghiệm tương ái tương sát với cổ nhân ngàn năm trước, cậu nỗ lực muốn thoát khỏi cảm giác bị khống chế này, lại phát hiện mình bất lực.

Đuỵt! Vì cái răng gì ông không tránh một cái?!

Vì thần đáng thương bị đâm một cái rồi lại một cái kia, không né dù chỉ nửa cái, trên người lộ ra vài lỗ máu, vẫn ngây ngốc một chỗ, mặc La Giản một đâm rồi lại đâm, La Giản tức đến mức muốn chửi hắn sao ẻo lả thế.

Lúc này, rốt cuộc có người hiểu tâm tư La Giản, như nguyện mà ra tay ngăn trở cậu, là Hình Viêm đứng bên cạnh, hắn duỗi tay bắt lấy tay cầm dao của La Giản, ôm cậu vào lồng ngực, sức lực kẻ truy sát cực mạnh, La Giản bị hắn đè lại, cứng đờ không nhúc nhích trong lòng hắn.

Biến cố này khiến mấy người ở đây tỉnh mộng, U linh tức khắc liền phản ứng, không tiếp tục quản La Giản,

mà là trực tiếp tới bên người Thần minh, vị thần đáng thương cả người đầy máu trực tiếp ngã xuống đất, nhưng thần kỳ chính là, bị đâm nhiều nhát như vậy, mà hắn vẫn còn sống, chỉ có sắc mặt trắng bệch khác thường.

Không thể để hắn chết như vậy! U linh biết rõ. Những manh mối về lối ra của mật thất, thông tin đều ở trên người vị ngụy thần này, U linh nhanh chóng quyết định, lập tức lấy ra đạo cụ thần kỳ dùng lên người vị thần, cầm máu, sau đó lấy ra một đống băng gạc từ mật thất tùy thân, quấn quấn bọc bọc hắn đến kín mít. *(anh như cái xe cứu thương di động)*

Thần minh suy yếu ngẩng đầu nhìn U linh một cái, nói nhỏ: "Không cần cứu ta."

"Tại sao? Ông muốn chết sao?" U linh hoàn toàn không nghe lời đối phương ngăn cản, làm theo ý mình, tiếp tục bọc băng gạc lên người thần minh.

"Không cần cứu ta, ta muốn đi tìm hắn." Thần minh suy yếu, run run rẩy rẩy giơ tay nắm cổ tay U linh.

"Ông muốn tìm ai? Ông còn có thể tìm được ai?" U linh nhăn mày.

"Cho dù xuống địa ngục, tới hoàng tuyền, ta cũng phải tìm được hắn!" Thần minh vô cùng nghiêm túc nói ra những lời này, cho dù hắn thực suy yếu, bộ dạng hắn nhìn vô cùng thê thảm, nhưng biểu tình khuôn mặt hắn đầy quyết tâm, khiến tất cả mọi người ở đây không ai dám hoài nghi.

Nhưng U linh chỉ cười lạnh một tiếng, hắn quay đầu nhìn thoáng qua La Giản bên cạnh, La Giản giờ phút này vẫn bị kẻ truy sát ôm trong ngực, sau khi được Hình Viêm ôm một lát, cậu phát hiện mình dần dần thoát khỏi cảm giác bị khống chế kì dị đó, chấp niệm của "quỷ" bám lên người cậu chậm rãi biến mất, thời gian không dài, nhưng cảm tình sâu sắc này, La Giản cảm nhận được.

Có lẽ không chỉ là hận.

Tuy rằng phẫn nộ cùng căm hận chiếm phần lớn, nhưng La Giản cảm thấy càng nhiều bi thương hơn, phi thường phi thường bi thương, bi thương, thống khổ, cầu mà không được.

Loại tình cảm này quá mức mãnh liệt, thậm chí ảnh hưởng tới cảm xúc bản thân La Giản, khiến cậu không thể lập tức thoát khỏi sự bi thương này, Hình Viêm dường như cũng cảm nhận được, gắt gao ôm lấy La Giản, xoa xoa đầu cậu.

Tầm mắt U linh dừng một lát trên người La Giản, sau đó quay đầu lại, nói với thần minh: "Người ông yêu, không phải vừa rồi đã nói rất rõ ràng sao? Ông bán mình cho ma quỷ, kéo hắn liên lụy cùng, ông cảm thấy, linh hồn hắn hiện tại đang ở đâu?"

Thần minh phảng phất như hiểu ra điều gì, tức khắc sửa lại tâm trạng một lòng muốn chết lúc trước, khóe mắt nứt ra nhìn U linh, quát lên: "Lời này của ngươi có ý gì?!"

"Còn có thể có ý gì?" U linh dường như cũng phát cáu, thật sự nhìn không nổi, hắn túm lấy tóc dài của thần minh ngu xuẩn này, mạnh mẽ lôi đầu hắn lên: "Ông muốn cứu vãn cái gì?! Tới địa ngục cái gì cũng không có, tìm một linh hồn căn bản không tồn tại sao? Con quỷ kia nói không sai, ông quả thực quá ngu! Lúc trước ông làm giao dịch cứt chó gì với ai? Bất tri bất giác bán mất người yêu! Hiện tại ông phải lấy về từ người hắn, thứ vốn dĩ thuộc về ông, người vốn dĩ thuộc về ông!!"

U linh rống lớn, khí thế quá bức người, không chỉ thần minh bị hù, người xung quanh cũng bị hù, La Giản rụt cổ co người vào trong ngực kẻ truy sát, mà Phong Vũ Lam cũng không biết đứng cạnh Đoạn Ly từ lúc nào, không chỉ bị Đoạn Ly ôm bả vai, còn bị hắn gặm gặm trên mặt.

Thần minh co rúm một cái, nhắm mắt lại, lại mở ra, nói: "Ta căn bản không biết ta làm giao dịch cùng ai."

"Có ý gì?" U linh không tin, hỏi.

"Đó là giai đoạn ta tuyệt vọng nhất, khi vừa mất đi người ta yêu." Thần minh hạ giọng nói: "Lúc đó ta một lòng muốn chết, ta đi tới bên cạnh vách núi, muốn nhảy xuống, lúc này ta gặp một con sói…"

"Sói?"

"Đúng vậy, đó là một con sói người đầy máu, có lẽ may mắn sống sót sau cuộc đại chiến, ta nghĩ rằng nó tới báo thù, tâm trả thù của sói rất nặng, nhưng nó không, nó ngậm một tờ giấy. Một tờ… một tờ giấy trân quý, hiếm thấy trong thời đại của ta."

Thần minh nói tới điểm này, không chỉ có U linh cảm thấy kinh dị, La Giản và những người khác cũng không thể không kinh ngạc, tin tức về tờ giấy quả thực quá rõ ràng, khiến bọn họ không đoán, cũng đoán được.

Thời điểm thần minh kể tới đây cũng thấy có chút nghi ngờ, tiếp tục nói: "Sói ném tờ giấy trước mặt ta, sau đó liền nhảy xuống vách núi, sau đó ta nhìn tờ giấy kia… Ngôn ngữ bên trên có chút quái dị, ta có lẽ không thực sự hiểu những kí tự đó, nhưng vẫn hiểu đại khái, ta phát hiện đây là một bức thư mời."

"Đối phương nói, có thể thực hiện bất luận ước muốn nào của ta, cho dù xoay chuyển thời gian, làm người chết sống lại. Đối phương cũng nói, sẽ cho ta sức mạnh cường đại, cho ta cuộc sống vĩnh hằng. Mà, chỉ cần ta ký tên trên đó, đáp ứng trở thành cái gì… nhân vật cốt truyện mất thất?"

Đám người U linh toàn bộ đều bị chấn kinh rồi! Trong chốc lát bọn họ không thể thốt nên lời, đều ngây ngốc trừng mắt nhìn thần minh đáng thương suy yếu trên mặt đất, thần minh căn bản không chú ý tới biểu tình những người này, chỉ lo nhớ lại nội dung trên tờ giấy, gương mặt bi thương:

"Lúc ấy ta rất nhớ hắn… nhớ đến cực hạn, lúc ấy ta nghĩ, nếu hắn có thể sống lại, bất luận giá nào, ta đều có thể chấp nhận, cho dù thứ nực cười thế nào, ta cũng nguyện ý tin tưởng, vì thế ta ký tên lên giấy, nhưng sau khi ta kí tên, nội dung trên giấy lại sinh ra biến hóa thần kì, nội dung thay đổi, biến thành một câu hỏi, hỏi ta như vậy: Nguyện vọng của ngươi là gì?"

"Vì thế ta trả lời, ta muốn tìm lại người ta yêu."

Thần minh gắt gao nhăn mày: "Sau đó tờ giấy liền bày ra một loạt kế hoạch, bảo ta chỉ cần dựa theo yêu cầu mà chấp hành, tự nhiên ta có thể tìm về người ta muốn, nhưng điều kiện tiền đề là, ta cần hoàn chỉnh chấp hành kế hoạch, nếu không ta vĩnh viễn không thể cứu lại linh hồn người kia, cũng sẽ mất đi tất cả cơ hội vãn hồi."

U linh bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, hắn nghĩ tới đủ loại bẫy rập trong mật thất, hắn nghĩ tới đông đảo tiền bối đã gặp trong mật thất trước đó, hắn muốn biết, đến tột cùng mật thất đã tồn tại bao lâu trên địa cầu, hắn muốn biết khởi nguyên của mật thất, nhưng không có bất luận một ai có thể giải đáp vấn đề này.

Lực lượng của mật thất, không gian nó sở hữu, đến tột cùng rộng lớn cỡ nào? Có thể vượt qua khoảng cách không gian thời gian hay không? Có thể điều khiển con người ngàn năm trước hoặc ngàn năm sau, hoặc sinh vật từ dị thế, quái vật ngoài vũ trụ, có phải mật thất có thể giao thiệp cùng khống chế tất cả hay không?

Chỉ cần nghĩ tới khả năng này, U linh liền khó có thể kiềm chế mà sợ hãi.

"Như vậy, kế hoạch của ngươi, tiến hành tới giai đoạn nào rồi?"

"Bước cuối cùng." Thần minh đột ngột cười.

Tất cả mọi người đều kinh hãi khi nhìn thấy tươi cười quỷ dị này! U linh sững lại, trực tiếp móc ra vũ khí của bản thân! Vũ khí của hắn là hai cây súng, hai cây súng lục màu bạc giống nhau như đúc! Sau khi U linh lấy ra vũ khí liền trực tiếp nhắm vào thần minh đang quỳ rạp dưới mặt đất mà bắn. *(từ giây phút này trở đi, ta phát hiện rất nhiều nhân vật có skill của tướng trong lmht, ví dụ anh này là Lucian này)*

Nhưng tiếng súng vang lên, thần minh vẫn vững vàng không ngã xuống, mà còn ngẩng đầu liếc mắt nhìn U linh đang kinh ngạc, cười đến vui vẻ, càng quỷ dị chính là, trên thân thể hắn có một khe lõm do bị đạn bắn, nhưng khi viên đạn bắn vào, lại chỉ có thể ghim trên người hắn mà không thể xuyên qua.

Đây là một hiện tượng vô cùng quỷ dị, U linh nhất thời bị dọa, nhưng cũng rất nhanh đã bình tĩnh lại, hắn nhanh chóng lui về phía sau, kéo dãn khoảng cách để tránh bị thương tổn, hắn cũng không phải cao thủ cận chiến, bởi vì phòng ngự của hắn phi thường yếu, có thể nói, vị trí trong chiến đấu của hắn là dps* có thể liên tục công kích vật lý từ xa. *(damage per second, hay còn gọi là adc - attack damage carry, anh ấy chính là Lucian)*

Một súng của U linh như lời tuyên chiến, Đoạn Ly kéo A Lam ra sau lưng, bản thân thì rút vũ khí ra. Nhưng kẻ truy sát đang ôm La Giản lại không có bất kì động tác nào, trên lý thuyết, mọi người chơi đều là kẻ địch của hắn, nếu hắn chủ động ra tay trợ giúp đám người La Giản, sẽ bị mật thất trực tiếp trừ khử.

Cho nên, ngoài sáng không được, nhưng trong tối lại được.

Kẻ truy sát buông La Giản ra, hôn lên trán hắn một cái, chỉ vào thần minh, để La Giản bắt đầu chiến đấu, ấn ký rắn cắn đuôi truyền cảm xúc qua.

La Giản bị cảm xúc của hắn cảm nhiễm, gật đầu, xoay đầu đối mặt địch nhân.

Anh họ La Giản cũng không có thời gian chú ý hướng đi của em trai mình, mục tiêu hàng đầu hiện tại là giải quyết nan đề trước mắt, chỉ sợ thần minh này là Boss cuối cùng mật thất đặt ra, đánh bại hắn, bọn La Giản mới có thể tiếp tục đi.

Nhưng mà...

"Mọi người nghe rõ! Chúng ta chỉ có thể đánh bại hắn, không thể giết chết!" U linh nhíu mày: "Đây không phải trò chơi, không phải giết chết Boss là thứ chúng ta muốn có thể rơi ra từ người hắn! Bất luận thế nào, cũng phải hỏi cửa ra từ miệng hắn!"

Ầy nghỉ tí đã, đau lưng quá trời.

88. Chương 88

Boss cuối không dễ đánh bại, bọn La Giản đã sớm chuẩn bị tốt cho một trận khổ chiến, lại không nghĩ rằng đối phương khó chơi như vậy.

Phải biết rằng, toàn bộ mộ thần đều bị cây mây cùng rễ cây phủ kín, mà những thứ đó, hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của thần mà hành động, vì thế cũng không khó để tưởng tượng ra tình huống sau đó, thần minh vốn dĩ đang chật vật quỳ rạp trên mặt đất vung tay lên, một cây mây thô tráng duỗi lại, vây quanh eo thần minh đang suy yếu, cả người thần minh liền treo trên không, từ trên cao nhìn xuống mọi người bên dưới.

"Giết chết mọi "người chơi" trong mật thất, đây là nhiệm vụ cuối cùng của ta, hoàn thành nó, là ta có thể đạt được mọi điều mà ta mong muốn." Thần minh cúi đầu nhìn nhân loại phía dưới, thấp giọng nói, lộ ra tươi cười quỷ dị.

Lúc này U linh giơ súng nhắm ngay thần minh, khuôn mặt nghiêm túc, lớn tiếng nói: "Vạn nhất ông không thực hiện được thì sao? Vạn nhất ma quỷ giao dịch với ông không thực hiện lời hứa, vậy ông nên xử lý thế nào?!"

"Cũng chẳng quan trọng." Thần minh bị La Giản đâm vài đao, sắc mặt suy yếu tái nhợt, giọng nói cũng mờ mờ ảo ảo, tay chân hắn vẫn không nhúc nhích, chỉ có cây mây cuốn trên eo thỉnh thoảng vặn vẹo hai cái, khiến thần minh quỷ dị này nhìn như người chết treo cổ trên cây.

Giọng Thần minh lộ ra một hơi tuyệt vọng chết chóc: "Ta đã không còn đường lui, ngươi nói đúng, quả thật, ta không thể chết được, mặc kệ cuối cùng có thể thành công hay không, hiện tại nếu chết đi, chẳng khác nào ta từ bỏ mọi cơ hội có thể cứu hắn – cho nên, vì nguyện vọng của ta, các ngươi chết đi!"

Dị trạng xuất hiện!

Bọn La Giản phát hiện rễ cây cây mây dưới chân bắt đầu điên cuồng vặn vẹo, mộ thất của thần thật lớn cũng không có nơi nào để đặt chân, toàn bộ đều là rễ cây cùng cây mây đen thui, xấu xí, lớn lớn bé bé, hoặc dài hoặc thô, từng cái từng cái như xúc tua đáng sợ vặn vẹo hướng về phía đám người La Giản, dáng vẻ như muốn đem bọn họ sống sờ sờ bóp chết!

Đoạn Ly một tay ôm lấy eo Phong Vũ Lam, một tay giơ đao bắt đầu linh hoạt chém rễ cây cùng cây mây ghê tởm, dù sao hắn cũng là người chơi lâu năm, gặp phải công kích che trời lấp đất cũng không hoảng loạn, đao hắn sắc bén kinh người, lập tức bổ ra một không gian hình tròn quanh thân, nhưng vô luận hắn nỗ lực như thế nào, luôn có cây mây nhiều tới bất tận vây tới!

So sánh với Đoạn Ly và A La, U linh cùng La Giản càng chật vật hơn, thời điểm lượng lớn cây mây bắt đầu công kích, hai người không phản ứng kịp, trực tiếp bị tách ra, giờ phút này đều đơn lẻ chiến đấu, La Giản không có đủ sức mạnh, chỉ có thể vừa điên cuồng tránh né những dây mây đáng sợ đó vừa không ngừng lùi về phía sau, cây mây quá nhiều, quá dày đặc, La Giản dường như không thấy được đồng bạn của mình ở đâu, cho nên cậu chỉ có thể quay đầu nhìn cửa mộ thất, chiến đấu trên loại địa hình này bất lợi với cậu, cậu nên rời khỏi đây.

Kỳ thật Hình Viêm vẫn luôn đi theo bên người La Giản, tuy nhiên, Hình Viêm cũng không trợ giúp cậu chút nào, chỉ đứng bên cạnh cậu mà thôi, hơn nữa không biết vì nguyên nhân gì, những cây mây đó cũng không tấn công Hình Viêm – hay nói cách khác, những cây mây đó hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của Hình Viêm, phảng phất như chúng căn bản không cảm ứng được hắn.

So sánh với La Giản, tình cảnh anh họ cậu quả nhiên không tốt đẹp lắm, dù sao bản thân thuộc hệ tấn công từ xa, bị nhiều cây mây vây quanh như vậy, tình huống liền trở nên nguy cấp, nhưng U linh một chút cũng không hoảng loạn, hắn phát hiện súng lục của mình yếu thế trước mục tiêu diện tích lớn, vì thế dừng một chút, sau đó làm một sự việc vô cùng kinh người.

Đúng vậy, hai cây súng lục của U linh, kỳ thật có thể lắp ráp.

Vũ khí của hắn là hai cây súng lục màu bạc, nhưng gọi là súng lục, tạo hình có vẻ hơi quái dị, bởi vì hai cây súng này có tạo hình lớn hơn súng lục bình thường nhiều, phía trên cũng có nhiều bộ phận dư thừa, U linh có lực khống chế phi phàm với vũ khí của bản thân, dường như có thể trong vài giây ngắn ngủi liền tháo dỡ hoàn toàn hai cây súng lục, sau đó lại một lần nữa lắp ráp, hơn nữa cùng lúc, U linh cũng lấy từ mật thất tùy thân thêm không ít linh kiện mà lắp lên.

Vì thế, hai cây súng lục nhìn chẳng ra sao, trong khoảng thời gian ngắn liền thay đổi một bộ dạng hoàn toàn mới, biến thành một ống phóng tên lửa hạng nặng có thể khiêng trên vai! *(Anh ý đã từ Lucian biến thành Jinx),* giờ phút này, hắn hoàn toàn quên mất mục đích đã nói lúc trước: không thể giết kẻ địch. Ở tình huống bản thân bị đe dọa, sống sót mới là việc quan trọng nhất.

Cho nên khi U linh nhắm trúng mục tiêu, không cần suy nghĩ liền bắn một pháo qua!!

Đấu pháp cực kỳ bạo lực liền mang đến cho mộ của thần một hồi tai ương!

Thần minh tuy rằng chưa từng thấy ống phóng tên lửa, nhưng cũng biết không phải thứ gì tốt đẹp, mệnh lệnh cây mây cuốn lấy mình muốn tránh đi, nhưng tên lửa là tốc độ gì, con người sao có thể tránh kịp? Nhưng vấn đề là, thần minh, không phải là con người.

Vì thế hắn hoàn mỹ tránh được một kích này, nhưng tên lửa lại bắn trúng đại thụ phía sau lưng hắn, sự việc nằm ngoài dự đoán chính là, lực phòng ngự của cây cổ thụ này mạnh tới khó tin, một quả tên lửa cũng không thể lưu lại dấu vết lớn trên thân cây, nhưng ánh lửa lóe lên khi va chạm lại làm những cây mây đó sợ hãi run lên.

U linh lập tức chú ý đến điều này, hắn lập tức nạp đạn phá giáp, mà mục tiêu tấn công lần này không còn là thần minh đang trôi nổi trên không, mà hắn tùy ý không có mục tiêu mà bắn đạn pháo ra khắp nơi, hoàn toàn không để ý liệu có bắn trúng đồng bọn mình hay không. Những nơi bị tên lửa va chạm sinh ra cháy nổ mạnh, từ đó dẫn phát ngọn lửa, thực vật đều sợ lửa, những nơi bị đốt xong chúng sẽ không dám chạm vào, U linh cứ vậy mà oanh tạc được một nơi dừng chân an toàn.

U linh gây ra động tĩnh lớn như vậy, từ nơi xa cũng nghe được âm thanh rõ ràng truyền tới, vì thế Đoạn Ly mang A Lam một đường phá quan trảm tướng mà mở đường máu, đi qua đám cây mây quần ma loạn vũ, hướng về phía U linh chạy như bay, định hội hợp cùng đồng bạn mình.

Thần minh đang trôi nổi trên không trung quan sát được hết thảy sự việc, hắn vốn tưởng rằng dùng cây mây liền có thể giải quyết được đám người này, bất quá, hiện tại xem ra… Sức mạnh những người này có chút quái dị, Thần minh biết người thường không có khả năng có được loại năng lực này, như vậy, bọn họ dường như cũng nhận được sức mạnh kì quái từ đâu đó, hoặc là… cũng kí kết khế ước gì đó cùng ma quỷ để đạt được sức mạnh sao?

Nhưng giờ phút này thần minh không có nhiều thời gian suy nghĩ, hắn cần mau chóng giải quyết xong đám người này, bởi vì hắn cảm giác được, phía ngoài mộ thất còn có một đám người nữa đang tiếp cận, càng nhiều người giải quyết càng phiền toái, tuy rằng Thần minh không thiếu thời gian, nhưng không biết tại sao, hắn không muốn tiếp tục lãng phí thời gian tinh lực vào việc chờ đợi.

Hắn đã đợi một ngàn năm, đợi đến mức hắn gần như chết lặng, về mặt lý thuyết, trải qua thời gian lâu như vậy, hắn hẳn nên kiên nhẫn mới phải, nhưng không biết tại sao, Thần minh dần dần bùng nổ, hắn cần gấp một con đường phát tiết sự phẫn nộ của mình, mà con đường này, chính là diệt sạch đám người trước mắt.

Giải quyết hết một đám là được.

(thằng này là Zyra nè, cây cây cây. Hừm bạn nào k chơi game thì lờ mình đi nha, chỉ là tui không thể kiềm chế được bản thân)

Thần minh vươn tay, theo động tác của hắn, một phần cây mây bắt đầu vâng theo mệnh lệnh của hắn, mà dưới biển cây, Đoạn Ly đang kéo A Lam chạy như bay về phía U linh, trong tình huống này, bọn họ không thể phân tán, vận mệnh khi tản ra, là sớm hay muộn cũng sẽ bị cây mây bao phủ!

Nhưng thật rõ ràng, thần minh sẽ không để bọn họ hội hợp dễ dàng như vậy, cánh tay hắn vung lên, dường như ra mệnh lệnh gì đó, mọi cây mây xung quanh Đoạn Ly cùng A Lam đều sinh ra biến hóa quỷ dị, bọn họ phát hiện ra, trên những cây mây đó mọc ra gai nhọn!

"A!" Cây mây điên cuồng múa may bao vây bọn họ, những cái gai sắc bén đó mau chóng tạo thành từng vết thương thảm không nỡ nhìn trên cánh tay A Lam, A Lam đau đến mức nhịn không được mà kêu lên sợ hãi, sau đó cậu dùng đoản đao cắt đứt dây mây cuốn trên cánh tay mình, quay đầu lại nhìn Đoạn Ly vẫn đang che trước cậu.

Đoạn Ly hai nắm đấm khó địch nổi bốn tay, một cây đao căn bản không chém nổi đám dây mây bay múa khắp nơi, đặc biệt là sau khi đám dây mây đó mọc ra gai, Đoạn Ly bị quất cả người đầy máu.

Tình trạng bọn họ thực bất lợi.

A Lam nhìn máu trên người Đoạn Ly, bất đắt dĩ thở dài một tiếng, đột nhiên xoay người gắt gao ôm lấy eo hắn. Động tác này khiến Đoạn Ly hoảng sợ, còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ nghe thấy A Lam lẩm nhẩm niệm gì đó bên tai hắn, sau đó thân thể liền bay lên, đám cây mây xung quanh đồng loạt đuổi theo, nhưng động tác A Lam cực nhanh, dẫn theo Đoạn Ly trôi nổi trên không.

"Tôi không thể kéo dài quá lâu… trọng lượng hai người vẫn quá miễn cưỡng." A Lam gắt gao ôm Đoạn Ly, Đoạn Ly cũng không nói lời nào, chỉ thoáng quay đầu nhìn A Lam, mặt hắn vẫn đeo mặt nạ ác quỷ kia, A Lam chỉ có thể thấy mặt mũi hung tợn của mặt nạ.

A Lam dẫn Đoạn Ly lung lay bay về phía U linh, từ trên cao phía xa mà thấy U linh khiêng ống phóng tên lửa mà điên cuồng oanh kích! Những cây mây đó dù mọc ra gai nhọn nhưng vẫn sợ lửa, nhiệt độ cao từ vụ nổ khiến một khu vực xung quanh U linh được dọn sạch.

"Anh ta cũng thực điên." A Lam vừa bay vừa đánh giá U linh, nhưng thật mau cậu liền chú ý tới một vấn đề, nhíu mày: "Từ từ, La Giản đi đâu vậy?"

La Giản không ở bên người U linh, bọn họ bị cây mây đột nhiên bùng nổ tách nhau ra, hơn nữa La Giản không thể bay trên trời như A Lam, cũng không có kỹ năng phòng thân cường độ cao, bên người chỉ có một tên Hình Viêm đứng đơ chẳng làm gì.

Những cây mây này không biết tại sao không chỉ không công kích Hình Viêm, còn tự động đi vòng qua hắn, bảo trì khoảng cách nhất định với hắn, vì thế vị trí Hình Viêm đứng cũng sẽ xuất hiện một vùng chân không hình cầu, La Giản bị những cây mây đó muốn sống muốn chết quấn lấy, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Hình Viêm, Hình Viêm cũng mặt vô biểu tình nhìn La Giản.

Đây không phải là cái khiên sống sờ sờ sao?!

Trong đầu La Giản sáng lên suy nghĩ này, vì thế thân thể linh hoạt nhảy tới, nhảy lên đám cây mây có ý đồ bóp chết cậu, mượn lực trực tiếp nhảy lên người Hình Viêm, còn tay chân sống chết bám chặt Hình Viêm như con bạch tuộc.

Hình Viêm không nhúc nhích nửa điểm, nhưng khuôn mặt vốn dĩ không có cảm xúc lộ ra một nụ cười.

Những cây mây đó thấy La Giản bò lên người Hình Viêm, tức khắc đơ ra, vây quanh Hình Viêm cùng La Giản xoay vòng vòng, từng cây mây múa may quay cuồng, nhưng không hề tấn công La Giản.

Hình Viêm dường như cũng không nhìn La Giản, cũng không đẩy La Giản ra, cũng không ôm lấy cậu. Hắn để mặc cậu bám lên người mình, hai chân kẹp eo hắn, tay ôm cổ hắn, còn vùi đầu vào cổ Hình Viêm, dùng khuôn mặt mình cọ tới cọ lui trên cổ Hình Viêm.

Hình Viêm không nói lời nào, bước chân tiến về phía trước, mỗi một bước hắn đi, cây mây xung quanh cũng theo đó mà di chuyển, tóm lại, trong phạm vi 2 mét quanh hắn tuyệt đối sẽ không có dây mây nào, cũng không biết hắn làm vậy thế nào, nhưng hắn thành công.

Bởi vị Hình Viêm không bị công kích, La Giản ghé vào trên người hắn tự nhiên an toàn, cũng tự nhiên mà an tâm rất nhiều, rõ như ban ngày mà bắt đầu làm một số hành động chướng tai gai mắt với Hình Viêm, ví dụ gặm cổ Hình Viêm, cắn xương quai xanh hắn, như rắn nước mà xoắn đến xoắn đi trên người hắn.

Hình Viêm đáng thương không thể nói chuyện, vì thế cũng không thể kháng nghị hành vi của La Giản, nhưng xem qua, hắn có vẻ thực hưởng thụ, mang La Giản hướng về anh trai cậu mà đi tới, động tĩnh phía đó quá lớn, tiếng pháo vang vọng khắp mộ thất, âm vang không dứt.

Thần minh kỳ thật cũng không muốn thương tổn La Giản, bởi vì trên người La Giản còn có thân phận "quỷ", bởi vậy những cây mây công kích cậu cũng không có gai nhọn, mà thần minh vốn dĩ muốn cách ly cậu sau đó bắt lấy, nhưng cố tình, bên người cậu lại có cái Hình Viêm.

Hình Viêm.

Hình Viêm là kẻ truy sát.

Mật thất có ưu đãi với kẻ truy sát, bọn họ được giả thiết là "một phần của mật thất", giống như một số đạo cụ trong mật thất, hơn nữa đạo cụ này còn được giả thiết "không thể bị phá hư bằng bất luận phương thức gì – người chơi có thể phá hư tạm thời – nhưng sẽ phục hồi như cũ".

Đạo cụ, cửa, chìa khóa, tình tiết chuyện xưa, nhân vật cốt truyện,... tất cả đều là một bộ phận của mật thất, chúng sẽ không công kích lẫn nhau, bởi vậy mọi sinh vật không phải người chơi trong mật thất sẽ không công kích một kẻ truy sát.

Nhưng kẻ truy sát có thể công kích bất luận bộ phận nào đó tạo thành mật thất.

Không có lý do, bởi vì tồn tại của kẻ truy sát chính là công cụ "phá hủy" của mật thất, nếu dùng để phá hủy, vậy dù phá hủy người chơi hay là những thứ khác, mật thất đều cho phép.

Tuy rằng mật thất cho phép kẻ truy sát phá hủy, nhưng lại không cho phép bọn họ làm những việc khác ngoài phá hủy.

Ví dụ, cứu một người chơi đang lâm vào nước sôi lửa bỏng.

Cho nên, Hình Viêm tuyệt đối sẽ không chủ động cứu La Giản, dù La Giản đang ở trong hoàn cảnh nào, dù thực sự sắp chết, hắn cũng không thể "chủ động" đi cứu cậu.

Tuy nhiên, nếu không thể chủ động, vậy phải uyển chuyển một chút, bị động là được rồi, phương thức để cứu một người có rất nhiều, tìm lỗ hổng trong quy định của mật thất, là có thể dưới tình huống không vi phạm điều lệ, cứu được người chơi.

Vì dụ như hiện tại, Hình Viêm dưới tình huống không có bất luận hành động gì, La Giản tự mình nhảy lên người hắn, lợi dụng thân phận hắn để được che chở, đây cũng không được tính trong phạm vi "chủ động", cho nên mật thất sẽ không trừng phạt Hình Viêm.

Lại ví dụ như, thời điểm ở trên thuyền ma, La Giản rơi từ trên đài viễn vọng xuống, kỳ thật cũng không phải do Hình Viêm đỡ được cậu, Hình Viêm chỉ đứng ở đó, đợi La Giản ngã lên mà thôi.

Kẻ truy sát chính là một loại đạo cụ, bị ý chí mật thất sử dụng như một loại đạo cụ, nhưng thật rõ ràng, mật thất cũng mở ra một cánh cửa sổ cho người chơi, chỉ cần bạn tìm được phương pháp chính xác, người chơi cũng có thể lợi dụng kẻ truy sát.

Mật thất tuyệt đối không để cho kẻ nào tử lộ tuyệt đối.

89. Chương 89

Thần minh trẻ tuổi bị cây mây nâng treo giữa không trung, nhìn A Lam ôm Đoạn Ly bay là là ở tầng trời thấp, lại nhìn U linh cầm ống phóng tên lửa tàn phá bốn phía, còn ở nơi xa, La Giản ôm kẻ truy sát như rơm rạ cứu mạng.

Trên mặt thần minh không có nhiều cảm xúc, hắn suy nghĩ một lát, lại lần nữa phất tay, dường như một lần nữa hạ mệnh lệnh cho nhóm dây mây, vì thế mọi người kinh ngạc phát hiện, đám dây mây đó lại một lần nữa biến đổi. *(đm cái câu này phải lặp lại 3 4 lần rồi đấy)*

Lúc trước thần minh đã nói, cây cổ thụ trong gian mộ thất thật lớn này, rễ cây nó lan tràn đến mọi ngõ ngách của huyệt mộ, mỗi góc đều có bóng dáng rễ cây cây mây, chúng hoặc chôn vùi thật sâu trong bùn đất, hoặc bám trên tảng đá cứng rắn, thậm chí nằm trong vực sâu dưới mạch nước ngầm, dường như khống chế mọi cơ quan cùng đạo cụ trong huyệt mộ.

Có thể nói, cây cổ thụ chính là van tổng, là chốt mở của huyệt mộ lớn này! Mà người khống chế chốt mở, chính là ngụy thần đã ngủ say ngàn năm trong huyệt mộ.

"Nơi đây là địa bàn của ta." Thần minh thấp giọng tự nhủ, nhìn đoàn người anh dũng giãy giụa giữa biển cây mây, cảm xúc của hắn có chút kích động, lại dùng ngữ khí vô cùng bình tĩnh nói: "Đây là địa bàn của thần, mọi thứ trong huyệt mộ này đều bị ta khống chế, chỉ cần ta còn sống, các ngươi đừng hòng trốn thoát!"

Những cây mây múa may điên cuồng, chúng dường như được lực lượng ngôn ngữ của Thần cổ vũ, sinh ra biến hóa kinh người, một cây một cây tụ lại với nhau, dây dưa cùng nhau, trên cây mây bắt đầu nảy mầm, những mầm non rậm rạp mọc trên dây đằng, dùng tốc độ mắt thường thấy được mà sinh trưởng,... trong đó có những chồi non chắc nịch mọc thành một thứ giống như hoa ăn thịt, nuốt trọn những chồi nhỏ yếu ớt xung quanh.

Cứ như vậy, nhóm cây mây rậm rạp không còn dùng xúc tua hay gai nhọn tấn công đám người U linh nữa, mà lại bắt đầu điên cuồng tự cắn nuốt bản thân rồi nhanh chóng trưởng thành, lớn lên thành một vật giống như nụ hoa, những nụ hoa thật lớn này trải đầy mộ thất! Trong tầm mắt đám người U linh, những nụ hoa này dường như trải khắp những nơi có thể đặt chân lên.

"Đây là thứ kỳ quái gì?" A Lam không còn sức mang Đoạn Ly bay, cậu tìm một chỗ trống, mang Đoạn Ly chậm rãi hạ xuống, xung quanh toàn bộ là những nụ hoa thật lớn.

Sau khi những nụ hoa mọc lên, nhóm cây mây vốn dĩ hưng thịnh bay múa khắp nơi phảng phất như bị hút khô, từng cây mây lấy tốc độ mắt thường thấy được mà khô héo, cuối cùng từng cái từng cái rơi rụng trên mặt đất, không nhúc nhích.

Nhưng những nụ hoa mới mọc, cũng chỉ duy trì bộ dáng nụ, an tĩnh ở nguyên vị trí của mình, cũng không có động tĩnh gì. Nhưng thắng ở chỗ, số lượng của chúng rất nhiều, hơn nữa mỗi cái đều rất đồ sộ, một nụ hoa đã cao chừng hai mét, tròn trịa hình trứng, màu xanh lục, nhưng bên trong nụ hoa dường như có thứ gì đó, thứ kia thỉnh thoảng sẽ giãy giụa một hai cái, cho nên có thể thấy rõ ràng, theo động tác của thứ bên trong gây ra quỹ đạo phập phồng của nụ hoa bên ngoài.

Bị nhiều nụ hoa quỷ dị vây quanh như vậy, hơn nữa bên trong đều chứa đựng thứ gì đó đáng sợ, trường hợp này thấy thế nào cũng khiến nhân tâm bất an, A Lam vừa mang Đoạn Ly hạ xuống, Đoạn Ly liền rút đao trực tiếp chém nụ hoa bên cạnh thành hai nửa!

Nụ hoa bị chém làm đôi, bên trong bò ra một vật nho nhỏ kì quái.

Điều này quả thực thần kỳ, nụ hoa lớn như vậy, thứ bên trong lại nhỏ như vậy, cũng chỉ lớn bằng một đứa

trẻ con.

Thứ này phát ra tiếng khóc mười phần bén nhọn, thực sự rất giống tiếng trẻ con khóc, nhưng cẩn thận lắng nghe, lại cảm thấy âm thanh này thực quỷ dị, nghe mà cả người run rẩy da gà da vịt nổi đầy người.

Hơn nữa bề ngoài thứ này… Thân thể trông như động vật họ mèo, run run rẩy rẩy quỳ rạp trên mặt đất, móng vuốt bén nhọn cùng cái đuôi co lại, nhưng đáng sợ chính là, một thân thể như vậy, lại mọc ra một khuôn mặt con người. Gương mặt con người vặn vẹo, đôi mắt hẹp dài, cái mũi thấp tẹt, miệng như một khe hở vỡ ra trên mặt, đường rạn nứt kéo dài tới lỗ tai, lộ ra răng nanh sắc bén bên trong.

Bộ dáng tiểu quái vật đáng sợ như vậy, A Lam chỉ nhìn một lần xong không dám nhìn xem lần thứ hai, cậu lập tức trốn ra sau Đoạn Ly, nhưng mà nghĩ tới nụ hoa rậm rạp mọc xung quanh, bên trong đều là thứ này, quả thực thật ghê tởm.

Nhưng mà… quái vật nhỏ như vậy, dường như không có nhiều sức chiến đấu.

"Thứ này… tôi đã từng nghe tới." Đoạn Ly dường như biết lai lịch tiểu quái vật này, giải thích với A Lam: "Tôi đã đọc trên sách cổ nào đó, sau đó cũng nghe được thông tin đồng dạng từ miệng người chơi."

"Là thứ gì?" A Lam vừa muốn biết lại không muốn biết, dò hỏi.

"Trong lời đồn, ở biên giới giữa địa ngục và nhân gian, trong vực sâu hắc ám mọc ra một cái cây."

Đoạn Ly ngẩng đầu nhìn cây cổ thụ nơi xa, cao lớn không nhìn thấy đỉnh, cây mây từ trên cây tràn ra còn đang treo một vị ngụy thần thập phần suy yếu, vị thần minh kia dường như cũng chú ý tới tầm mắt Đoạn Ly, quay đầu lại liếc nhìn hắn, hơn nữa, lộ ra một nụ cười dữ tợn.

Đoạn Ly thoáng chau mày, cho dù biểu tình dưới mặt nạ không ai nhìn thấy.

Hắn tiếp tục nói: "Cây kia mọc trên đất chôn đầy thi thể thối rữa, hấp thu máu tươi cùng oán niệm của con người mà sinh trưởng, dần dần thành tinh."

"Nhưng, thụ yêu*(yêu tinh cây)* hấp thu oán nhiệm, chấp niệm, ác niệm, thậm chí là tín niệm của rất nhiều người, những thứ đó hợp lại, khổng lồ khiến thụ yêu không thể tiêu hóa hấp thu được, liền quyết định để chúng nở hoa kết quả."

Nghe tới đó, A Lam phảng phất như hiểu rõ điều gì, nói: "Ý anh là…?"

"Đúng vậy, những oán niệm, chấp niệm, ác niệm, tín niệm đó… Thụ yêu để chúng lấy một bộ dáng, thực thể hóa mà xuất hiện trước mắt mọi người, dùng đóa hoa để nuôi lớn, dùng máu tươi để cho ăn, cuối cùng để chúng nó, trở thành quái vật chân thật tồn tại."

Đoạn Ly vừa nói xong, tiểu quái vật đang quỳ rạp trên mặt đất liền phát ra âm thanh bén nhọn chói tai, âm thanh kia không biết bao nhiêu đề-xi-ben, chói tai xé không gian, chói tai đến mức A Lam che lỗ tai lại cũng không thể ngăn trở sự bén nhọn kia.

Mà động tác của Đoạn Ly thì càng thêm trực tiếp, hắn cất bước về phía trước, bổ xuống một đao, giết chết tiểu quái vật kia, vì thế tiếng thét chói tai đột nhiên im bặt, nhưng Đoạn Ly không dám lơ là, quay đầu lại nói với A Lam: "Nghĩ cách lấp lỗ tai lại, âm thanh những quái vật đó phát ra có tác dụng ám thị, chúng am hiểu cấy ghép những ác niệm vô tận của chúng vào đại não của em, không cẩn thận sẽ bị ảo giác khống chế."

A Lam thực nghe lời, nhưng cậu sẽ không dùng vật nguyên thủ như nút tai bịt tai, cậu niệm một câu chú ngữ ngắn gọng, đây là một chú văn có thể tiêu trừ tạp âm, nó thông thường có thể lọc những âm thanh bạn không muốn nghe khỏi màng nhĩ, không thể nghi ngờ, dưới tình huống như vậy, chú ngữ này chính là thần chú.

A Lam đồng thời áp dụng chú ngữ lên người Đoạn Ly, trước khi càng nhiều những quái vật đó bò ra khỏi nụ hoa.

Sau đó bọn họ liền phát hiện, những quái vật sinh ra từ nụ hoa, có lớn có bé, bộ dạng không giống nhau, có loại giống chim, mọc cánh cùng móng vuốt, nhưng thứ này mọc ra một gương mặt con người, thậm chí trên gương mặt này, vị trí vốn dĩ phải là miệng lại mọc một cái mỏ chim!

Không chỉ có loài chim, cũng có một số hổ mặt người, rắn mặt người, khỉ mặt người, ngựa mặt người… tóm lại, đủ loại động vật hình thù kì quái, nhưng lại thống nhất mọc ra khuôn mặt nhân loại!

"Thứ này con mẹ nó là cái quái gì?!" A Lam nhìn một đám yêu ma quỷ quái không thể hiểu nổi bò ra từ nụ hoa, không thể không nói chúng khiến người ta thực hoảng sợ, đặc biệt là những thứ này, cái sau quái dị hơn cái trước, cái cuối cùng, thậm chí còn nhìn không ra là thứ gì, dường như chỉ là một cục thịt mọc ra cái mặt người!

"Đừng rời khỏi bên người tôi!" Đoạn Ly cũng ý thức được nguy hiểm, tình cảnh hiện tại thập phần bất lợi với bọn họ, thậm chí càng nguy hiểm hơn so với đối mặt một đám cây mây gai nhọn múa may quay cuồng.

Đám quái vật này vừa bò ra khỏi nụ hoa, trên người ướt đẫm, đầy dịch nhầy nhụy hoa phân bố, một đám ướt nhẹp vừa bò ra đã như dã thú đánh hơi mùi máu tươi, toàn bộ chuyển mắt nhìn về phía Đoạn Ly và Phong Vũ Lam.

Đoạn Ly cùng A Lam, giờ phút này chỉ có thể dựa lưng vào nhau, bắt đầu một hồi vật lộn sống chết.

Nhưng đây là một cuộc chiến mà số lượng hai bên không cân bằng.

Toàn bộ mộ thất khổng lồ rộng lớn chen đầy đủ loại quái vật, ở nơi xa hơn còn có không ít nụ hoa còn chưa nở. Ngoài Đoạn Ly cùng A Lam đang lâm vào khốn cảnh, U linh càng thêm chật vật hơn. Sau khi cải tiến,

vũ khí của hắn có thể biến thành ống phóng tên lửa uy lực kinh người, hơn nữa loại vũ khí này mạnh nhất ở chỗ, đạn dược của nó là vô hạn, chỉ cần U linh có đủ thể lực, muốn nổ thế nào liền nổ thế đấy!

Nhưng vấn đề là, U linh là người chứ không phải thần, không có giá trị thể lực vô hạn, mỗi một lần phóng hỏa đều tiêu hao tinh thần lực cùng năng lượng thân thể hắn, nhưng sau khi không ngừng tấn công, số lượng đám quái vật đó dường như không giảm bớt, vẫn như trước giương nanh múa vuốt mà lao về phía U linh.

Đặc biệt là, trong đó còn có vài quái vật đặc biệt khó chơi, ví dụ loại có thể bay trên trời, những con quái vật đó có thể nhẹ nhàng né tránh tên lửa của U linh, bay vòng vòng quanh đỉnh đầu, tùy thời vận sức mà đánh lén U linh, khiến hắn không thể không phân tâm để ý tới chúng.

Nhưng so với địch nhân trên không, những quái vật tập kích từ chỗ tối lại khiến người ta càng khó đề phòng. Đúng vậy, trong đám quái vật đó có một số hình thể nhỏ, vì dụ như khỉ mặt người, một nụ hoa có thể nở ra vài chục con như vậy, một đợt một đợt không cần tiền mà ném ra ngoài, bạn có thể tưởng tượng ra cảm giác đám quái vật nhỏ đó rậm rạp luồn lách len lỏi bên chân bạn sao?

U linh quả thực khó có thể dùng ngôn ngữ mà hình dung, hắn thậm chí muốn hét lên như đàn bà, hắn biết dùng tên lửa công kích thông thường đã không thể tạo thành thương tổn diện tích lớn, lúc này nhất định phải sử dụng kỹ năng gây sát thương trên phạm vi lớn! Giờ phút này, U linh chỉ có thể cầu nguyện đồng bạn mình đủ thông minh để lui lại kịp thời, bởi vì kỹ năng này, chẳng phân biệt địch ta.

Một bên khác, Đoạn Ly dường như cảm giác được gì đó, quay đầu nhìn về phía U linh, nói: "Tên kia bị ép tới nóng nảy rồi, xem ra muốn ra tay thật."

"Cái gì muốn ra tay thật?" A Lam luống cuống tay chân không ngừng gia cố kết giới cùng la chắn, đây là chú văn duy nhất có tác dụng cậu biết hiện giờ. Bởi vì A Lam phát hiện, phần lớn đám quái vật đó tràn ngập sức mạnh hắc ám hỗn loạn, A Lam chỉ cần sử dụng kết giới và lá chắn thuộc tính ánh sáng là có khả năng ngăn cản chúng lại gần, cho dù, phạm vi kết giới này đang không ngừng thu nhỏ lại…

Còn Đoạn Ly bên cạnh cậu lại có vẻ nhàn nhã, đứng yên trong kết giới, thỉnh thoảng giải quyết một vài quái vật ngẫu nhiên xuyên qua kết giới.

"Anh suy nghĩ biện pháp cho tôi!" A Lam bận việc nửa ngày, rốt cuộc nhịn không được gào lên với Đoạn Ly. Cậu ở đây mệt chết mệt sống liều mạng ngăn cản quái vật xâm lấn, thứ này cư nhiên lại nhàn nhã? Nhìn cái bộ dạng kia kìa, nhàn hạ thoải mái, quả thực chỉ thiếu kê bàn, phẩm rượu, xem xiếc.

"Nếu để tôi chiến đấu một đối một, tôi có thể phát huy được sức chiến đấu kinh người, nhưng vây công diện tích lớn cùng chiến đấu tiêu hao, quả thực không phải thứ tôi am hiểu." Đoạn Ly quay đầu nhìn A Lam nói, trong giọng nói của hắn mang theo ý cười, hơn nữa không biết khi nào hắn đã thay đổi mặt nạ trên mặt, lúc này đổi thành mặt nạ hồ ly.

Tuy nhiên Đoạn Ly quả thực không nói dối, hắn xác thật không am hiểu chiến đấu với lượng lớn kẻ địch, kỹ năng của hắn trong tình huống bình thường chỉ có thể tạo thành thương tổn đối với một địch nhân, cho

dù sử dụng kỹ năng quần thể, cũng chỉ có thể tấn công tối đa mười người một lúc. Vì thế - khi hắn lấy một địch mười, hoặc một địch trăm, thậm chí lấy một địch ngàn, nếu chỉ có một mình hắn, hắn quả thực có thể thành công, cho dù không thể đánh bại địch nhân trong nháy mắt, nhưng địch nhân cũng rất khó gây tổn thương cho hắn.

Nhưng bên người hắn có một Phong Vũ Lam.

Một tiểu ma pháp sư yếu ớt.

Nhìn A Lam nghẹn đỏ mắt mà lật Sách Ma lải nhải niệm chú, Đoạn Ly đột nhiên cảm giác mình sắp nhịn không nổi, từ thời điểm mật thất đoàn chiến bắt đầu, hắn dường như liều mạng áp chế tính cách bản thân, hắn tận lực để bản thân ôn hòa, trầm mặc, thậm chí muốn kéo dãn khoảng cách với tiểu ma pháp sư trước mắt, nhưng bất hạnh chính là, mỗi lần hắn định làm như vậy, hắn sẽ đều từ bỏ ở giây phút cuối cùng.

"Dê con đáng yêu." Đoạn Ly xuyên qua mặt nạ nhìn A Lam, miệng đột nhiên phát ra một câu như vậy. A Lam đang tập trung mà niệm chú, không nghe rõ lời hắn nói, bản thân cậu cũng không chú ý, trước mắt không có bất luận sự tình gì đáng chú ý hơn duy trì kết giới.

Phải biết rằng, ngoài kết giới đã có đủ loại quái vật bò lổm ngổm, tầng tầng bao phủ lên, bốn phương tám hướng, nơi mắt bọn họ có thể nhìn thấy, ngoài đám quái vật ghê tởm đó, đã không còn bất kỳ thứ gì khác.

Tui nghĩ là tui hơi cố quá, không chỉ đau tay đau lưng mà có thể chất lượng bản edit cũng giảm T.T

90. Chương 90

Mà ở nơi xa hơn, La Giản đang bò trên người Hình Viêm, nhìn nhàn nhã muốn chết.

Không có bất kì quái vật nào dám tấn công bọn họ.

Điều này khiến La Giản trở nên to gan, bắt đầu treo trên người Hình Viêm chơi đánh đu, đặc biệt là giờ phút này Hình Viêm không thể nói chuyện, cũng không phản kháng chút nào, tùy ý để La Giản gặm trên cổ hắn mấy dấu vết hồng hồng. La Giản quá mức kiêu ngạo, đã bắt đầu không nhịn được bắt đầu vói tay vào trong quần áo Hình Viêm….À không, kì thật là trong quần, lúc này ngay cả Hình Viêm dễ tính cũng không thể nhịn, ôm eo La Giản, cúi đầu hôn hôn mí mắt cậu.

Đương nhiên, tay La Giản vẫn đặt trong đũng quần kẻ truy sát.

Chẳng qua tay nhỏ đáng thương của La Giản còn chưa sờ được cái gì, đã bị kẻ truy sát bắt được. Kẻ truy

sát thuận tiện xách cổ áo La Giản lên, xách cậu từ trên người mình xuống, La Giản giãy giụa nửa ngày cũng không đọ lại được sức lực của kẻ truy sát, hai chân đứng chên mặt đất, đáng thương nhìn kẻ truy sát, dường như tùy thời chuẩn bị nhào lên.

Hình Viêm cười phi thường dịu dàng, hắn sờ đầu La Giản an ủi cậu. Sau đó dường như nhận ra cái gì, quay đầu nhìn thoáng qua cửa chính mộ thất, sau đó lại quay đầu nhìn La Giản, có lẽ đang ám chỉ gì đó, im lặng ra hiệu cho La Giản.

La Giản tựa hồ hiểu ý hắn, cũng quay đầu nhìn về phía cửa lớn mộ thất, cánh cửa kia dường như đã tự động đóng lại sau khi bọn họ tiến vào, nhưng hiện tại, xuyên thấu qua vô vàn nụ hoa rậm rạp, La Giản thực rõ ràng thấy cách đó không xa, cánh cửa thực lớn kia dường như mở ra một cái khe.

Có người tiến vào?

Người tới là ai?

Năng lực phán đoán bình tĩnh nháy mắt vận chuyển nhanh chóng, người có thể vào mộ thất này ngoài đội ngũ của La Giản, cũng chỉ còn đội ngũ kẻ địch, nhưng mà… nghĩ tới đây, La Giản mất tự nhiên cau mày.

Trước khi La Giản tới, mộ thần cũng đã bị người khác mở ra, hơn nữa nhanh chân tiến vào.

Hơn nữa Thần minh đã từng nói một câu, đến bây giờ La Giản còn nhớ rõ ràng, ánh mắt đầu tiên Thần minh nhìn thấy bọn họ, liền nói ra một câu như vậy: “Lại là người lữ hành sao…?”

Theo suy nghĩ của La Giản, ngay từ đầu cậu cho rằng người lữ hành hẳn là chỉ người một đội ngũ khác, nhưng từ tình huống hiện tại xem ra, nếu đội ngũ khác tới mộ thất trước đám người La Giản, bọn họ cũng hẳn đã trải qua một cuộc đối thoại cùng giao phong chính diện cùng Thần minh mới đúng!

Nhưng điểm này lại khiến La Giản cảm thấy nghi hoặc, Thần minh điên cuồng muốn giết hết mọi vật sống này, làm sao có thể để một đội ngũ khác tiến vào, nói chuyện vài câu rồi để họ rời đi được?

Thời điểm đám người La Giản tiến vào, mộ thất thoạt nhìn phi thường hoàn hảo, không có bất luận dấu vết giao tranh nào, cũng không có thi thể bất luận kẻ nào, nếu thật sự có người vào được, vậy Thần minh có thể nhẹ nhàng để hắn rời đi sao? Hoặc là… người đó vẫn luôn ở đây, chỉ là đám người La Giản không nhận ra?

Từ từ, chẳng lẽ có một số việc mình chưa phát hiện?

Tổng cộng người chơi và kẻ truy sát trong huyệt mộ này là bao nhiêu?

Đội ngũ bên ta có bốn người, đội ngũ quân địch có năm người, kẻ truy sát có bốn gã, theo lời Đoạn Ly, hắn

đã xử lý một kẻ, số kẻ truy sát còn lại… La Giản ngẩng đầu nhìn Hình Viêm, trừ Hình Viêm ra, còn lại hai cái, từ đầu đến cuối vẫn chưa lộ diện.

Hơn nữa, La Giản chỉ biết bốn người trong đội ngũ quân địch, một người cuối cùng, cũng từ đầu đến cuối chưa lộ diện, La Giản cho đến nay vẫn không biết nhân vật này đến rốt cuộc là ai, hơn nữa, khi cậu giả làm thi thể trong mộ thất của quỷ, khi đội ngũ quân địch công khai nói chuyện trước mặt cậu, nhóm địch nhân cũng chưa từng nhắc tới kẻ chưa lộ diện kia.

Hai đội ngũ giao phong chính diện chỉ có La Giản cùng tên hề kia, hơn nữa trong thông đẹp nhỏ hẹp, La Giản căn bản không biết mình có giết chết tên hề hay không, tuy rằng cậu nhớ rõ ký ức mình cầm lưỡi đao cắt đứt yết hầu kẻ địch, nhưng đoạn ký ức kia cực kỳ hỗn loạn, ký ức sau đó hoàn toàn trống rỗng, còn được ai đó cứu, anh trai cậu nói, hắn không phát hiện ra cậu trong thông đạo hẹp.

Như vậy… Lúc ấy, là ai cứu La Giản?

La Giản lúc đầu nghĩ tới Hình Viêm.

Nghĩ tới đây, La Giảng ngẩng đầu nhìn Hình Viêm, lúc này Hình Viêm chủ động vươn tay dắt tay nhỏ của La Giản, trên tay trái La Giản còn quấn một tầng băng gạc, đây là vết thương khi cậu chiến đấu cùng tên hề, trực tiếp dùng tay không nắm lưỡi dao của hắn. Tuy nhiên không hiểu tại sao, trong mật thất, khả năng khép kín vết thương của La Giản được nâng lên một cách thần kỳ, cậu hoàn toàn không cảm thấy miệng vết thương đau, cậu chỉ cảm thấy hơi ngưa ngứa, đây là biểu hiện vết thương đang lành.

“Là anh cứu tôi phải không?” La Giản đột nhiên hỏi.

Hình Viêm dừng một chút, nâng mí mắt lên, nghiêng đầu nghi hoặc nhìn La Giản.

“Vết thương này…” La Giản chỉ băng gạc quấn trên yết hầu mình, “Lúc ấy là anh cứu tôi phải không?”

Kẻ truy sát không thể chủ động cứu người chơi, tuyệt đối không thể. Hình Viêm có thể chủ động không tấn công người chơi, đây đã là một kỳ tích đối với hắn, dù sao thế giới trong mắt kẻ truy sát, mọi sinh vật trong tầm nhìn của bọn họ chỉ có một loại – là đồ chơi có thể phá hủy.

Hơn nữa mật thất thao túng ác ý, khiến một vài kẻ truy sát không cần làm gì, chỉ cần đứng đó, cũng tạo thành thương tổn với người khác. Bọn họ quả là đạo cụ chuyên dụng để giết chóc, phá hủy, không phải là để cứu người.

Cho nên Hình Viêm lắc lắc đầu với La Giản, hắn không cứu La Giản, nhưng để giúp La Giản tránh khỏi thương tổn, hắn đã chạy tới tập kích đội ngũ kia, cho nên tên hề truy đuổi được một nửa mới không thể không tách khỏi đồng bọn.

Nhưng Hình Viêm không hiểu, khi hắn trả lời câu hỏi của La Giản, khuôn mặt cậu đột nhiên trắng bệch.

Đúng vậy, đây là điểm khả nghi nhất, là điểm La Giản nghĩ mãi không ra.

Nếu không phải Hình Viêm cứu cậu, như vậy là ai?!

A Lam cùng Đoạn Ly bị tách khỏi cậu, bọn họ căn bản không có khả năng tìm được vị trí của cậu, mà anh trai La Giản sau đó cũng mới phát hiện cậu, hơn nữa anh cậu cũng chẳng việc gì phải nói dối. Thậm chí hiện tại, khi Hình Viêm cũng phủ nhận chuyện này, như vậy trong nháy mắt, mọi sự kiện đều trở nên mơ hồ khó hiểu, hơn nữa còn có một Boss thần minh đang bạo tẩu, khiến La Giản đột nhiên cảm thấy, bản thân mình chưa từng nhìn thấy chân tướng.

Là ai cứu cậu, thậm chí còn cố tình đặt cậu ở nơi anh trai có thể phát hiện được, mục đích hắn làm như vậy là gì?

Chân tướng của huyệt mộ này là gì? Thật sự chỉ là một chuyện xưa về kẻ điên vì tìm kiếm người yêu mà hại chết dân tộc mình sao?

La Giản có chút hỗn loạn, hỗn loạn lại trì độn, cậu cau mày suy nghĩ thật lâu. Hình Viêm đã nhận ra cảm xúc hỗn loạn của cậu, hắn ôm cậu vào lòng, sờ sờ lưng La Giản. Động tác này kéo thần trí La Giản trở về, sau đó Hình Viêm lại giơ tay chỉ chỉ nơi xa, chỉ về phía anh họ đáng thương của cậu đang bị các loại quái vật bao vây.

Sau đó kẻ truy sát làm động tác lui lại, đó là ngôn ngữ chiến thuật của người câm điếc, nhờ phúc quen biết người bạn yêu thích súng ống đạn dược kia, La Giản biết không ít ngôn ngữ chiến thuật của người câm điếc.

"Anh muốn tôi lui lại?"

Hình Viêm gật đầu, sau đó chỉ về một chỗ xa trong góc của mộ thần. La Giản hiểu rõ ý kẻ truy sát, để mình lui về, rời xa trung tâm để không bị chiến hỏa lan tới, tuy rằng cậu tạm thời không rõ tại sao phải làm như vậy, nhưng La Giản cũng hiểu, với sức chiến đấu của bản thân, cũng không có tác dụng gì với chiến đấu, còn không bằng dùng toàn lực tự bảo vệ mình, đây mới là trợ giúp tốt nhất đối với đồng đội.

Vì thế La giản gật đầu, đi theo kẻ truy sát băng qua một đám quái vật cùng nụ hoa, hướng về một góc mà đi. Tuy rằng cửa mộ thất bị mở ra, dường như còn có người tiến vào, nhưng dưới tình huống quái vật chạy đầy đất này, đám La Giản và đội ngũ quân địch cũng không có thời gian mà giao chiến.

Vì thế thời điểm La Giản đi theo kẻ truy sát lui lại, U linh cũng chuẩn bị tốt đại chiêu, chuẩn bị tiến hành hủy diệt phạm vi rộng!

Mà Đoạn Ly cùng Phong Vũ Lam cách U linh một đoạn không xa. Đoạn Ly tựa hồ cũng nhận ra, hắn lại liếc mắt nhìn về phía U linh, quay đầu lại nhìn A Lam, đột nhiên nói: "Bảo bối, chuẩn bị tốt!"

A Lam còn đang lật Sách Ma, mọi chú ngữ kết giới cậu đã sử dụng qua, nhưng kết giới vẫn càng lúc càng

co nhỏ lại, nghe thấy Đoạn Ly đột ngột nói một câu như vậy, còn chưa kịp phản ứng, liền thấy Đoạn Ly đột nhiên vọt về phía cậu.

"Cái gì..chuẩn bị?" A Lam không thể hiểu được, trở mắt nhìn Đoạn Ly càng lúc càng tới gần, thời điểm hắn tiến lên còn thuận tay rút đường đao ra, A Lam nhìn động tác của hắn, trong nháy mắt còn tưởng đối phương muốn chém mình!

Đúng vậy, đôi khi A Lam cảm thấy Đoạn Ly có sát ý với cậu.

Loại cảm giác này không rõ ràng, lúc có lúc không, nhưng kỳ thật A Lam là người thực mẫn cảm, cho nên rất nhanh liền nhận ra.

A Lam cảm thấy mình hẳn sẽ sợ hãi, nhưng cậu không, bởi vì cậu phát hiện một chuyện thú vị, đó chính là… Đúng vậy, Đoạn Ly dường như cảm thấy thực hứng thú với cậu.

Đôi khi A Lam không rõ loại cảm giác hứng thú này được thành lập trên cơ sở nào, Đoạn Ly vừa muốn giết cậu, rồi lại bảo hộ cậu, đối tốt với cậu. Đôi khi hai người dựa vào nhau, A Lam thậm chí có thể thấy được dịu dàng trong mắt hắn. Điều này khiến A Lam sinh ra loại cảm giác… dường như thích đối phương.

Không được, quá nguy hiểm.

Tên này chính là bệnh tâm thần, kẻ phạm tội giết người, tội cưỡng gian!

Đoạn Ly giơ đao xông về phía Phong Vũ Lam, nháy mắt khi A Lam cho rằng mình sắp chết dưới lưỡi đao, nhưng không, bởi vì tay phải Đoạn Ly cầm đao, tay trái giơ ra, vớt toàn bộ tiểu A Lam lên, thập phần khí phách mà ném lên vai, mặc kệ kết giới cậu đã bày ra, hướng về phía bên ngoài kết giới kín mít quái vật mà vọt ra.

Thuận tiện nhắc tới, phương hướng hắn đi hoàn toàn tương phản với vị trí của U linh.

Hắn cảm giác được, U linh tên này đã nhịn không được muốn phóng đại chiêu, để không bị lan tới, đương nhiên phải đem tiểu ma pháp sư đáng yêu nhà hắn chạy trốn ra ngoài phạm vi kỹ năng, tuy nhiên vị trí hiện tại của bọn họ tương đối gần U linh, với thể chất của Phong Vũ Lam, chỉ sợ chạy không kịp.

Cho nên…

"Giai đoạn ba…giải phóng!"

Khi A Lam bị Đoạn Ly khiêng lên vai, cậu nghe thấy hắn thấp giọng nói một câu như vậy.

Sau đó, mọi vật xung quanh đều di chuyển cực nhanh.

Đó là một tốc độ cực kỳ đáng sợ, gần như đạt tới vận tốc âm thanh, không phải thứ thân thể con người có thể thừa nhận, cho nên Đoạn Ly chỉ có thể duy trì giai đoạn ba nửa giờ, giai đoạn bốn vài phút, giai đoạn năm vài giây.

Giai đoạn năm, tốc độ của Đoạn Ly thậm chí có thể vô hạn tiếp cận vận tốc ánh sáng, loại tốc độ này thực khó hình dung, nói đơn giản, chính là, hắn có thể trong nháy từ mấy cây số chạy lại trước mặt bạn, đâm bạn một đao, giây tiếp theo hắn cũng đã về vị trí cũ, có thể nói… Bạn thậm chí không biết ai chém mình, cũng chưa kịp cảm giác mình bị chém, thì đã lăn ra chết.

Chỉ trong nháy mắt, một giây cũng không tới, thậm chí có lẽ cảm giác dường như thời gian dừng lại.

Nhưng nếu con người thực sự lấy tốc độ này mà di chuyển, có thể tưởng tượng áp lực đối với thân thể lớn thế nào.

Nếu vật thể nào đó có thể dùng tốc độ này di động, vậy vật thể này cần rất nhiều năng lượng, vô cùng nhiều. Khoa học hiện đại chứng minh, có thể vượt qua vận tốc ánh sáng, cũng có thể tồn tại siêu vận tốc ánh sáng, nhưng với thân thể sinh vật mà muốn đạt tới cảnh giới kia, có thể nói… hiện tại, là việc không thể.

Nhưng mật thất biến sự không thể này, thành có thể.

Giai đoạn năm, Đoạn Ly có thể sử dụng tốc độ vô hạn tiếp cận tốc độ ánh sáng mà di chuyển, nếu có một ngày hắn vượt qua tốc độ này, thì lúc đó, thân thể hắn sẽ xảy ra biến chất, có thể nói đã không còn được coi như sinh vật, hắn sẽ hóa thành thể năng lượng, lấy một hình thái con người không thể tưởng tượng nổi tồn tại trên thế giới này, lúc đó, năng lượng của hắn lớn bao nhiêu, vô pháp dùng lời hình dung.

Nhưng hiện tại, Đoạn Ly chưa làm được điểm này, đặc biệt là, khi hắn mang theo A Lam chạy trốn, hắn cùng lắm chỉ dám kích phát giai đoạn ba, lại còn phải liều mạng áp chế tốc độ bản thân, thân thể tiểu ma pháp sư không chịu tải được tốc độ này, sẽ khiến tiểu A Lam đáng thương lục phủ ngũ tạng nứt toạc mà chết.

Cho dù áp chế tốc độ bản thân, Đoạn Ly vẫn thực thần tốc, hắn vừa chạy vừa chém ra một con đường, vài giây trôi qua, A Lam còn chưa kịp hồi thần, cậu đã phát hiện mình cùng Đoạn Ly đã đi được cả cây số, nơi bọn họ đi qua lưu lại thi thể quái vật rớt đầy đất, Đoạn Ly lại thả cậu trên mặt đất, trên cây đao kia, ngay cả máu cũng không có.

"Thiên hạ võ công, duy mau không phá.*" Đoạn Ly vừa lau đao, vừa mở miệng nói, mà A Lam bên cạnh, vẻ mặt mịt mờ nhìn hắn.

Đoạn Ly nhìn tiểu A Lam, nhấc mặt nạ lên, cười với cậu, nói: "Lời này không phải thực chí lý sao?"

A Lam sửng sốt nửa ngày, đột nhiên phẫn nộ nói: "Vừa rồi anh còn bảo anh không am hiểu đối phó một lần nhiều quái vật như vậy! Đây không phải thực nhẹ nhàng sao?!"

"Bảo bối, em xem trọng tôi quá." Đoạn Ly lộ ra biểu tình ủy khuất: "Kỹ năng này gây áp lực quá lớn lên thân thể, dùng lâu tôi sẽ hộc máu."

A Lam sững sờ, lập tức bị dụ dỗ, lo lắng hỏi: "Thật sự sẽ hộc máu sao?"

"Em xem, khóe miệng tôi có vết máu nha!"

"Chỗ nào? Sao tôi không thấy?" A Lam lo lắng kiểm tra, còn chưa kịp thấy cái gì, A Lam đột nhiên dí sát mặt tới, dán môi lên, đôi tay gắt gao ôm vật nhỏ trong lòng.

Phía sau bọn họ, ánh lửa ngập trời, nổ mạnh điên cuồng, thổi quét qua toàn bộ mộ thất.

Mơ hồ còn nghe thấy tiếng cười điên cuồng của U linh. *(đấy khôn không, tui mà không giữ nguyên là U linh, thì giờ các thím đã phải đọc là **tiếng cười của âm hồn** rồi nhé, xem có đái ra quần không:v)*

Tui nhận ra bộ trước tuy 1 chương 6~8 trang nhưng là cỡ chữ 13, mà bộ này 1 chương 4~6 trang nhưng lại là cỡ chữ 11. Chả khá khẩm hơn là bao. Hôm nay tay tui đau lưng tui đau, kêu gào cả ngày mà vẫn chậm tiến độ mất 5 chương T.T

91. Chương 91

Trạng thái vũ khí của U linh trong tình huống bình thường là hai thanh súng lục.

Nhưng hắn có kỹ năng cải tạo, nên có thể thay đổi hình thái vũ khí của bản thân, ví dụ như biến thành ống phóng tên lửa, súng bắn tỉa, pháo cối khiêng trên vai, còn có đủ loại…

Hơn nữa U linh dường như có tình yêu sâu sắc với vũ khí nóng, dường như cả người hắn chính là kho đạn dược di động, chỉ cần hắn muốn, có thể tùy thời tùy chỗ ném bom ra ngoài, tùy thân mật thất của hắn thực lớn, thậm chí hắn còn cất một cái xe tăng ở trong, nếu không phải điều kiện hạn chế, chỉ sợ cũng đã dọn ra ngoài.

Đại chiêu được hắn đặt tên là "Vụ nổ chuỗi", chiêu này đặc biệt hữu hiệu với địch nhân trên diện rộng, khi viên đạn đặc thù của hắn bắn trúng một kẻ địch, sẽ khiến kẻ địch đáng thương này kíp nổ từ bên trong, nếu vụ nổ lan tới những sinh vật xung quanh, sẽ sinh ra hiệu quả nổ liên hoàn, địch nhân xung quanh liền sẽ phanh phanh phanh mà nổ như pháo hoa, bắn máu tứ tung!

Hơn nữa, dưới tình huống quái vật đông đúc thế này, phạm vi vụ nổ này có thể lan tới, là phi thường đáng sợ.

Bởi vì những chuỗi nổ kịch liệt, toàn bộ mộ thất đều rung lên, mặt đất dưới chân dường như cũng theo đó mà rung lắc, ngay cả trên trần nhà cũng có đá vụn không ngừng rơi xuống, thực đáng sợ, cảm giác như trần mộ có thể bất chợt mà sập xuống, La Giản đứng bên cạnh kẻ truy sát nghĩ vậy, vừa rồi nếu cậu không theo Hình Viêm rời đi, phỏng chừng cũng sẽ bị vụ nổ lan tới, thoạt nhìn, đây là kiệt tác của anh họ cậu.

Đồng thời, A Lam co trong lòng Đoạn Ly cũng ngẩng đầu nhìn trung tâm vụ nổ, cũng may gian mộ thất thần bí này thực lớn, trần nhà cao không thấy đỉnh, rộng mở như vài cái sân bóng rổ gộp lại, đứng ở một góc, chỉ cần xung quanh không có những nụ hoa đáng chết đó, sẽ không bị vụ nổ lan tới.

Mà một chiêu này của U linh, có thể nói, dường như hủy diệt toàn bộ quái vật trong mộ thất.

Thần minh chỉ huy hết thảy vẫn cao cao trôi nổi giữa không trung, hắn biết vụ nổ này không thể phá nổi cây cổ thụ kia, cho nên cũng không lo lắng, điều khiến hắn lo lắng chính là, đàn kiến đáng chết này, so với tưởng tượng còn muốn khó chơi hơn.

"Tuy nhiên… vẫn có chút thu hoạch." Thần minh ngẩng đầu, nhìn về phía cửa lớn, nơi đó cũng vừa có một nhóm con kiến vừa tiến vào, nhưng thời điểm họ tiến vào thực không khéo, vừa vặn vào lúc U linh xuất đại chiêu, còn chưa phản ứng kịp, bọn họ cũng đã bị ánh lửa từ vụ nổ cắn nuốt.

Nhưng dù sao đều là những người chơi lâu năm, ngoại trừ một người bị trọng thương, những người khác chỉ hơi chật vật.

Mà người bị thương kia, thật không trùng hợp, chính là cô nàng quân sư mặc sườn xám. "Có vẻ chúng ta gặp phiền toái lớn." Khuôn mặt lạnh băng của đội trưởng Quỷ Hút Máu trở nên nghiêm trọng, hai tay hắn gắt gao ôm nữ nhân vào lòng, tuy rằng miệng vết thương cần xử lý khẩn cấp, nhưng nữ nhân này ngoài trí tuệ đáng sợ, cơ hồ là thành viên yếu nhất đội ngũ bọn họ.

Nữ nhân không có chút sức chiến đấu nào, không chỉ không có khả năng chiến đấu, tố chất thân thể của nàng cũng không khác người bình thường nhiều lắm, thậm chí càng yếu hơn một chút, quả thực còn không bằng người mới, khó có thể tưởng tượng nàng là người chơi lâu năm đã vượt qua mấy mươi mật thất. Hơn nữa vũ khí của nàng cũng thực thần kỳ, là một cây bút.

Đội ngũ này không thể mất đi nàng, chứ không chỉ là trí tuệ kinh người của nàng.

Mật thất không cho nữ nhân này khả năng chiến đấu, không cho nàng năng lực bảo vệ bản thân, nhưng lại cho nàng một kĩ năng nghịch thiên.

Cây bút kia, có thể viết lại vận mệnh.

"Tên hề… đáng chết, tên kia đã chết sao?" Đội trưởng Quỷ Hút Máu cau mày nhìn nữ nhân trong lòng, nữ nhân đã hôn mê bất tỉnh, thời điểm xảy ra vụ nổ vị trí nàng đứng không tốt lắm, vừa lúc bị lan tới, cho dù đội trưởng Quỷ Hút Máu kịp thời lấy thân thể mình che chắn cho nàng, nhưng nữ nhân yếu ớt này vẫn bị trọng thương, ngực nàng máu thịt mơ hồ, bị bỏng trên diện rộng, hai chân gần như bị đốt trụi, hai tay cũng có vết thương lớn nhỏ, nếu mặc kệ, thực mau sẽ chết.

Hơn nữa vừa lúc, trong đội ngũ bọn họ không có nhân tài có kỹ năng phục hồi, dược phẩm chữa bệnh họ mang theo không có hiệu quả với vết thương nghiêm trọng như vậy, đạo cụ có thể chữa thương đều đã dùng hết trên người nàng.

Bản thân đội trưởng Quỷ Hút Máu có kỹ năng khôi phục cường độ cao, thuộc về loại hình gián đánh mãi không chết, chỉ cần hắn có máu. Nhưng kĩ năng này chỉ hữu dụng với bản thân hắn.

Mà tráng hán, hoàn toàn là loại hình sức mạnh, cũng là người có kỹ năng tự phục hồi, đồng dạng cũng chỉ hữu hiệu với bản thân.

Mà tên hề, hắn là bác sĩ có kinh nghiệm chữa bệnh, nhưng giờ phút này hắn… không rõ sống chết.

Còn một người cuối cùng… không ai đề cập tới.

"Đội trưởng, làm sao bây giờ?" Đội ngũ đáng thương chỉ còn lại ba người, tráng hán kia cũng một bộ hoang mang lo sợ.

"Chúng ta không thể từ bỏ." Đội trưởng Quỷ Hút Máu nhìn mộ thất thực lớn, vụ nổ liên hoàn đã dừng lại, đám quái vật gần như đã bị diệt sạch, những nụ hoa còn lại cũng bị thiêu, vỡ vụn thành từng mảnh, không có dây mây hay đám quái vật dây dưa, toàn bộ mộ thất liền trở nên rộng rãi, cũng không còn chen chúc như trước. Hơn nữa trên mặt đất còn ánh lửa chưa tắt, mộ thần vốn dĩ tối tăm cũng trở nên sáng ngời.

Mà Thần minh trôi nổi giữa không trung, giờ phút này phá lệ nổi bật, bởi vì người hắn tựa như cái bóng đèn, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

"Bọn kiến hôi, các ngươi khiến ta kinh ngạc." Thần minh nói, ánh mắt nhìn về phía U linh cách hắn gần nhất.

U linh đương nhiên sẽ không bị kỹ năng của bản thân lan tới tuy rằng hắn đứng ở trung tâm vụ nổ, thế nhưng hắn vẫn có chút chật vật, tóc tai tán loạn, vì thế dứt khoát đội mũ lên, vũ khí trong tay vẫn ở hình thái ống phóng tên lửa, khẩu pháo vẫn nhắm vào Thần minh giữa không trung.

"Ngươi khiến ta kinh ngạc." Thần minh sâu kín nói, hắn chỉ huy dây mây khiến mình hạ thấp độ cao, hơn nữa càng lúc càng áp sát U linh.

"Thế nhưng, đây quả thực là một lựa chọn sai lầm." Thần minh tiếp tục nói, đột nhiên nở nụ cười: "Nhìn

xung quanh ngươi đi, bởi vì vụ nổ đáng sợ này, đội viên của ngươi đều lùi tới một góc xa, mà ngươi chỉ còn một mình… ở trước mặt ta."

U linh dừng một chút, dường như bắt đầu chuẩn bị nã pháo.

"Đừng gấp." Thần minh bay đến trước mặt U linh, tóc đen của hắn như những cây mây đó, có thể tự do lay động, không gió tự động, thoạt nhìn rất giống Medusa. Mà đám tóc đó, di chuyển về phía U linh.

"Cảm thấy sợ hãi, hẳn là ông mới phải." U linh đột nhiên mở miệng nói: "Chưa có người nào có thể sống sót dưới súng của ta." *(ôi đm nghĩ tới sau này anh ý nói câu này trên giường, haha)*

"Ngươi cũng nói, là người." Thần minh cười, nụ cười kia thật điên cuồng: "Mà ta, là thần."

U linh lắc đầu, thật đáng buồn mà nhìn hắn: "Ngu xuẩn, ông vẫn còn trầm mê trong ảo mộng sao? Thế giới này có rất nhiều sự việc ngay cả thần chân thật cũng không làm được, huống chi chỉ là một ngụy thần như ông!"

Thần minh không bị một lời nói của U linh đánh bại, hắn chỉ trào phúng cười: "Nhưng sự thật là ta vẫn không sao, hiện tại ta hiểu rõ một việc… chỉ cần ta giết chết các ngươi, chỉ cần ta có được sức mạnh, là ta có thể lấy lại hết thảy mọi thứ!"

Thần minh dừng một chút, tiếp tục nói: "Ta cũng biết mục đích của các ngươi, muốn rời khỏi huyệt mộ này, đúng không?"

U linh không nói lời nào, trừng lớn mắt nhìn chằm chằm Thần minh, toàn thân căng thẳng không dám thả lỏng.

"Ta cũng có thể nói trắng ra với các ngươi, huyệt mộ này quả thực… không có lối ra." Biểu tình thần minh thực mơ hồ, phảng phất như hắn đã tự sa ngã, nụ cười cũng thực hoảng hốt: "Khi ta ký kết khế ước cùng ma quỷ, hắn liền cho ta sức mạnh để ta xây một ngôi mộ, nhưng người dân Yến tộc quá ít, làm sao có thể kiến tạo được phần mộ lớn như vậy, vì thế ta liền tìm được một động đá vôi thiên nhiên."

Biểu tình U linh đột nhiên cứng đờ.

"Đúng vậy, đây là một huyệt mộ xây trên cơ sở một hang động đá vôi." Thần minh hồn nhiên không biết mình đang nói ra sự thật kinh người, không dừng lại tiếp tục nói: "Hang động đá vôi này chỉ có một cửa ra vào, hiện tại đã bị phong kín. Nhưng nó còn nối với một mạch nước ngầm, thế nhưng các ngươi tốt nhất đừng nghĩ tới việc theo mạch nước ngầm mà chạy ra ngoiaf, bởi vì mạch nước ngầm này nối thẳng tới đáy biển sâu, các ngươi sẽ bị nước cuốn tới biển sâu, hay là nửa đường đã ngạt thở mà chết?"

U linh đột nhiên nói không nên lời, một suy nghĩ đáng sợ hình thành trong đầu hắn.

“Hơn nữa, các ngươi tới đây là muốn lấy được bản đồ gì đó từ tay ta… đúng không?”

Thần minh cười đến càn rỡ.

“Ông… tại sao?” U linh thật sự có chút kinh ngạc.

“Ta có thể nói cho ngươi, bản đồ kia kỳ thật chỉ là bố trí cơ quan trong huyệt mộ mà thôi, nơi nó dẫn các ngươi tới chỉ có một, chính là mạch nước ngầm hung mãnh kia, kết cục duy nhất của các ngươi chính là bị nước nhấn chìm, chết không có chỗ chôn.”

U linh trầm mặc một chút, nhìn Thần minh: “Ý chí mật thất, tuyệt đối sẽ không đưa chúng ta vào một mật thất không có cửa ra.”

“Nói như vậy, ma quỷ kia, là ”ý chí mật thất” trong lời các ngươi?” Thần minh nghiêng đầu: “Thật đáng tiếng, thời điểm ma quỷ kia bảo ta kiến tạo huyệt mộ này, còn cố ý nhắc ta lấp kín cửa ra vào, cũng không cần kiến tạo một cánh cửa khác.”

Sau đó thần minh đột nhiên nở nụ cười dữ tợn: “Kỳ thật còn có một lối tắt đưa các ngươi rời khỏi mật thấy này.”

Không rõ nguyên do vì sao, U linh cảnh giác nhìn hắn.

“Đưa các ngươi lên Tây Thiên, rất nhanh, đúng không?” Thần minh nói xong câu này, đột nhiên làm khó dễ, tóc đen rậm rạp như rắn đánh úp về phía U linh, tay U linh run lên, ống phóng hỏa tiễn trên vai bị hắn kéo cò, một pháo bắn qua, nhưng đạn pháo lại rơi vào khoảng không.

Kết quả này khiến U linh kinh ngạc, khoảng cách gần như vậy, dựa theo tốc độ viên đạn, không ai có khả năng né tránh! Nhưng sự thật là… thứ gọi là thần này thật sự né được, cây mây nâng hắn nhẹ nhàng nhoáng lên, hắn liền tránh được viên đạn, sau đó nhanh chóng tới gần U linh, hắn vươn tay ra, cánh tay gầy guộc khô héo như nhánh cây, khiến người nhìn thập phần sợ hãi.

Năng lực cận chiến của U linh gần như bằng không.

Nhưng cũng không tương đương hắn sẽ dễ dàng thua khi cận chiến, nếu thật sự như vậy, hắn sớm đã chết mười mấy năm về trước.

Nhưng khi hắn chuẩn bị hành động, đột nhiên có một vị khách không mời mà đến, xuất hiện trước mặt hắn, giúp hắn chặn đòn tấn công này, sau đó U linh nhìn thấy, lại là Đoạn Ly vừa đứng cách đó cả cây số.

Tốc độ của tên này thực sự nhanh như vậy.

U linh nghe qua chuyện về kẻ nghìn mặt này, tục truyền, hắn là tiểu nhân đê tiện thường xuyên đâm người sau lưng.

Nhưng sau đó, U linh lại phát hiện, Đoạn Ly kỳ thật chưa dừng đâm người sau lưng. Bởi vì hắn luôn tới từ chính diện, tốc độ của hắn quá nhanh, nhanh tới mức người khác không thấy rõ động tác của hắn, còn chưa kịp thấy bóng dáng hắn, bản thân cũng đã bị chém, cho nên thường xuyên có người nói rằng, hắn là tiểu nhân tập kích sau lưng.

Mà tiểu nhân không có chỗ ở cố định, du đãng giữa các loại đội ngũ này, cuối cùng lại định cư trong một đội ngũ toàn là cường giả.

Đội trưởng đội ngũ đó, là tuyệt thế cường giả trăm năm khó gặp trong mật thất.

Chương sau là một phiên ngoại <3

92. Chương 92: (phiên Ngoại)

Nhưng, cường giả dù mạnh, cuối cùng vẫn thua dưới tay mật thất.

Thua trong tay kẻ truy sát mạnh nhất do mật thất bồi dưỡng.

Bọn họ thua vô cùng thảm thiết, rõ ràng có người lãnh đạo mạnh nhất, đội viên tốt nhất, phối hợp tuyệt diệu, mỗi một người đều là cao thủ trăm dặm mới tìm được. Bọn họ một đường đi tới, nâng đỡ lẫn nhau, mỗi một bước đều suy tính kĩ trước khi làm, lúc đó trong nội tâm Hình Viêm, bọn họ là đội ngũ không có khả năng thất bại.

Đúng vậy, tuyệt đối không thể thất bại.

Nhưng cuối cùng, họ vẫn thua, quả thực thua không thể hiểu nổi, rõ ràng đã tới một bước cuối cùng, nhiệm vụ khiêu chiến cuối cùng đã tới giai đoạn cuối, chỉ cần vượt qua cửa ải khó khăn cuối cùng này, bọn họ có thể luận lý thành chương, vĩnh viễn rời khỏi không gian mật thất này, trở thành… nhóm người đầu tiên thoát khỏi mật thất.

Nhưng mà, họ thất bại, đội ngũ họ diệt sạch quân địch, lấy được chìa khóa rời khỏi không gian mật thất, gần như giết sạch tất cả những kẻ truy sát… tận đến lúc kẻ truy sát cuối cùng xuất hiện.

Thật nực cười.

Trong hồi ức của Đoạn Ly, đây là điều thực nực cười.

Quỷ Ảnh đội có tổng cộng năm người, bốn nam một nữ. Đoạn Ly là người gia nhập cuối cùng, trước đó, đội ngũ này vốn dĩ cũng có năm người, nhưng một đội viên trong đó quá yếu, cho nên bị đội trưởng trực tiếp vứt bỏ. Sau đó không lâu, Đoạn Ly liền gia nhập đội ngũ này.

Đội trưởng Hình Viêm là một kẻ xấu máu lạnh điển hình, không chút lưu tình, tội ác tày trời, hắn coi cá lớn nuốt cá bé là chân lý tối cao của đội ngũ mình, mọi đội viên muốn gia nhập đội ngũ của hắn đều phải thỏa mãn yêu cầu cơ bản nhất, chính là – cường hãn.

Sự cường hãn này không nhất định là giá trị vũ lực, nhưng giá trị vũ lực lại là một điều kiện cần. Bạn có thể không cần lực lượng cường đại hủy thiên diệt địa, nhưng ít nhất, bạn phải có năng lực bảo vệ bản thân, cũng chính là… bạn cần có năng lực bảo mệnh, năng lực sống sót cầu sinh.

Năng lực cầu sinh là cơ sở trong mật thất, thứ này có thể bảo đảm, cho dù toàn bộ đội ngũ đều lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm, mọi đội viên đều ốc không mang nổi mình ốc, trong tình huống không có ai có thể tới cứu bạn, bạn cũng có thể tự cứu lấy bản thân, cho dù không thể hoàn toàn tự cứu, cũng phải kéo dài thời gian chờ đợi cứu viện.

Khi bạn có được năng lực cầu sinh này, vậy thì chúc mừng, đội trưởng Hình Viêm bất bẻ đủ đường cũng sẽ liếc mắt nhìn bạn một cái, tuy nhiên, cũng chỉ liếc một cái mà thôi. Điều kiện thứ hai có thể khiến bạn lọt vào danh sách tuyển chọn, chính là bạn phải có được sức mạnh đặc thù hạng nhất – hoặc cũng có thể gọi là, sở trường, sở trường đặc biệt.

Nguyên nhân Đoạn Ly có thể gia nhập đội ngũ này, chính là tốc độ của hắn.

Trong những người chơi của mật thất… chỉ cần là người mới thuận lợi vượt qua vòng đầu, như vậy bọn họ đều sẽ đạt được vũ khí chuyên dụng từ mật thất, vũ khí này là độc nhất vô nhị, căn cứ theo những nhân tố như điều kiện thân thể, tính cách, tố chất tâm lý, hoặc thậm chí là huyết thống hay gien lặn của bạn. Điều này khiến vũ khí mỗi cá nhân đều độc đáo, như vậy, bọn họ đều có được sức mạnh đặc thù của riêng mình.

Đường đao của Đoạn Ly, mật thất cho hắn vai trò – hiệp khách.

Hiệp khách võ lâm cổ đại, hành hiệp trượng nghĩa, tuy rằng rất kỳ quái, hành vi của Đoạn Ly hoàn toàn không xứng với vai trò này. Nhưng hắn quả thật có một thanh đường đao như vậy, lại còn có nội công cùng khinh công tâm pháp tương ứng, theo trưởng thành của Đoạn Ly, sức mạnh đặc thù của hắn cũng theo đó mà lộ ra, là tốc độ không gì sánh kịp.

Bởi vì tốc độ phi thường này, hắn thực mau liền được đội trưởng Hình Viêm của Quỷ Ảnh đội nhìn trúng, chiêu mộ vào trong đội ngũ.

Nhưng ban đầu, Đoạn Ly không tình nguyện.

Khi bắt đầu tiến vào mật thất, mọi người chơi đều là đơn phương tiến hành trò chơi, nhưng vẫn luôn một người ở trong mật thất trống trải, cảm giác này phi thường đáng sợ, nếu một ngày nào đó bất hạnh ập xuống, một người chết trong mật thất nào đó, trong một góc nào đó, không được bất luận ai phát hiện ra, cũng sẽ không có bất luận ai tới cứu bạn, đáng sợ như vậy, cứ lẻ loi như vậy, mà chết đi.

Đúng vậy, Đoạn Ly cũng thực sợ hãi.

Cho nên khi Đoạn Ly gia nhập đội ngũ của Hình Viêm, loại mâu thuẫn này liền lộ ra, hắn biểu hiện sự không hợp tác, hành động đơn lẻ, thậm chí không nghe theo mệnh lệnh đội trưởng. Sau khi mâu thuẫn thăng cấp, một hồi đánh nhau giữa hắn và đội trưởng là không thể tránh khỏi.

Lúc ấy Đoạn Ly kỳ thực cũng không hiểu rõ thực lực Hình Viêm, sau đó mới phát hiện, người này có lẽ là người chơi mạnh nhất trong toàn bộ mật thất.

Hạnh phúc ghê gớm, chương này có gần 1000 từ, ngắn bằng 1/3 1/4 những chương bình thường. Biết thế đã edit từ tối qua *(nhưng biết thế đã giàu J)*

93. Chương 93

Trong chiến đấu đoàn đội, tuyệt đối đừng để đội viên ở tuyến sau bị bại lộ ra trước.

Về mặt chiến thuật, đội viên tuyến sau chỉ những người có khả năng tấn công từ xa như U linh hay Phong Vũ Lam, tính chất chung của bọn họ là lực phòng ngự yếu nhưng khả năng công kích mạnh. Cũng không có ít người khả năng tấn công kém, lực phòng ngự cũng yếu, lại có tác dụng phụ trợ… Đúng vậy, tục xưng gọi là vú em.

Đừng xem thường vú em, đội ngũ không có vú em mà đi đánh phó bản… có lẽ có thể thắng, nhưng chật vật là không thể tránh nổi.

Mà hiện tại, đội trưởng Quỷ Hút Máu đang ở trong một đội ngũ như vậy, có thể nói, thực thê thảm, trong đội viên chỉ còn hai người có thể hành động, hai người không rõ tung tích, một người bị trọng thương, đây đều là tình huống xưa nay chưa từng có, khiến đội trưởng Quỷ Hút Máu có dự cảm không tốt.

Chúng ta phải làm sao mới có thể thắng?

Đội trưởng ôm nữ nhân tóc dài trong lòng, tráng hán cao to đứng bên cạnh, bọn họ cùng đội ngũ kẻ địch đứng trong cùng một gian mộ thất thật lớn, thế nhưng gian mộ thất này quả thực quá lớn, trên mặt đất còn có không ít hài cốt quái vật bị thiêu hủy, cách trung tâm một khoảng không nhỏ, khiến đội trưởng Quỷ Hút Máu chỉ có thể từ xa quan sát.

Cho dù chỉ quan sát từ xa, hắn cũng có thể thấy người đàn ông tự xưng là thần minh kia trôi nổi trên không trung, toàn thân trần trụi, một mái tóc đen nhánh dài tới chân, không gió tự động xoắn đi xoắn lại, lại nói tiếp, loại tóc tự chuyển động hơn nữa lại còn là màu đen này, chỉ nhìn cũng khiến người ta nổi da gà.

Thần minh được dây mây cổ thụ nâng lên, trôi nổi giữa không trung, hơn nữa dường như còn đang giao chiến cùng người nào đó, chỉ thấy người đàn ông giơ cánh tay lên, trên cánh tay thế nhưng "mọc ra" từng dây đằng đỏ như máu, những dây đằng này ngưng tụ lên, cư nhiên ngưng tụ thành hình dạng lưỡi đao!

Đúng vậy, quả thực giống như trên cánh tay mọc ra một lưỡi hãi lớn màu đỏ, thấy thế nào cũng khiến người ta không rét mà run. Mà Đoạn Ly đang cận chiến cùng Thần minh, càng mất tự nhiên mà nhíu mày.

"Năng lực tên này dường như có liên quan tới thực vật." Đoạn Ly nói: "Có thể biến đầu gỗ thành lưỡi đao, cũng có khả năng dựng dục sinh mệnh từ đóa hoa. Hơn nữa tốc độ và năng lực phản ứng của hắn đều rất nhanh, dường như không khác tôi là bao, trừ khi tôi bạo phát giai đoạn năm, bằng không sẽ không thể áp chế hắn về mặt tốc độ."

"Vậy cậu thử kích hoạt giai đoạn năm xem thế nào?" U linh đứng phía sau hắn đề nghị, hắn đã biến vũ khí bản thân trở về hình thái song súng, dùng vũ khí như súng pháo, viên đạn sẽ mất thời gian phóng ra, cho dù động tác U linh nhanh thế nào cũng không bắn trúng Thần minh còn linh hoạt hơn con khỉ, tuy rằng dùng súng lục cũng chưa chắc đã có thể bắn trúng đối phương.

"Có thể, nhưng tôi sợ đối phương có hậu chiêu." Đoạn Ly một đao bức lui Thần minh, lôi kéo U linh lùi về phía sau một khoảng, kéo ra khoảng cách nhất định với địch nhân, sau đó hắn nói với U linh: "Sau khi tôi kích hoạt giai đoạn năm, thời gian sử dụng chỉ có ba giây, sau đó sẽ toàn thân tê liệt không thể nhúc nhích trong vòng một giờ, nếu không bắt buộc, tôi tuyệt đối sẽ không sử dụng chiêu thức này, bởi vì nếu trong ba giây tôi không giải quyết được toàn bộ địch nhân, sau đó chẳng khác nào cá nằm trên thớt."

"Thì ra là vậy." U linh nghe xong gật đầu, nói: "Vậy đây hẳn là tuyệt chiêu cuối cùng của cậu đi, cứ như vậy mà nói cho tôi không sao sao?"

Đoạn Ly cười rộ lên: "Ngay cả anh có biết thì có thể thế nào? Nói thật, đến nay tôi chưa từng gặp ai có tốc độ nhanh hơn mình."

"Vậy đội trưởng trước của cậu thì sao?" U linh đột nhiên hỏi.

Trong mắt U linh, Đoạn Ly "kẻ nghìn mặt" này chịu quy thuận một đội ngũ, quả thực là sự tình khiến người ta giật mình.

Mật thất vì xúc tiến giao lưu giữa các người chơi, chuyên môn vì người chơi mà thiết lập một nơi tương tự với thị trường giao dịch, để các người chơi trao đổi tin tức cùng đạo cụ, tuy nhiên, trạm giao dịch này chỉ dành cho những người chơi lâu năm, sau khi trải qua năm mật thất, bạn liền có tư cách tiến vào, bởi vậy trước mắt, La Giản cùng A Lam còn chưa biết đến sự tồn tại của địa phương này.

Đồng thời, bọn họ cũng không biết, ở trạm giao dịch có một màn sáng thông báo thật lớn, thông thường đều là tin tức tuyên bố tổ đội của các người chơi, chiêu mộ thành viên, giao dịch tin tức, hoặc truy nã người nào đó. Ở trong đám người chơi bị truy nã đó, thường xuyên có thể nhìn thấy tin tức liên quan tới "kẻ nghìn mặt", tin tức có liên quan tới Đoạn Ly, vì thế người này bất tri bất giác mà nổi danh, mọi đội ngũ đều không muốn tiếp nhận hắn.

Theo thời gian trôi qua, số lượng người chơi trong mật thất tăng lớn, trên bảng thông tin không biết từ lúc nào xuất hiện bảng xếp hạng, trên bảng xếp hạng là tổng hợp thực lực các đội ngũ, lúc ấy, an vị trên đầu bảng vĩnh viễn là Quỷ Ảnh đội.

Đội trưởng Quỷ Ảnh đội vẫn luôn là một bí ẩn, U linh chưa từng thấy qua người này, hồi tưởng lại, dường như Đoạn Ly đã từng ở trong đội ngũ này một thời gian, không khỏi có chút tò mò.

"Anh đã từng gặp qua đội trưởng cũ của tôi nha." Đoạn Ly lại cười, nói ra lời ám chỉ, trong lúc lơ đãng hắn đánh mắt về phía La Giản, kẻ truy sát hiện tại đang chậm rì rì đi về phía đám U linh, thuận tiện càn quét nốt bọn quái vật chưa chết trên mặt đất.

Tương đối đáng thương chính là A Lam, cậu đứng chết trân tại chỗ, bởi vì khi Đoạn Ly chạy tới chi viện U linh đã nhắc cậu đứng yên không được chạy loạn, vì thế A Lam liền ngoan ngoãn đứng ở đó, phát ngốc nhìn chằm chằm quái vật tan tác rơi đầy đất, sau đó cậu chú ý tới, ở một nơi cách cậu không xa có thi thể một con quái vật tương đối lớn, đã hoàn toàn bị đốt trọi, bị biến dạng, toàn thân đen thui, nhưng lại dường như chưa chết, thỉnh thoảng còn nhúc nhích hai cái.

A Lam lập tức rối rắm, cậu có nên bước tới bổ một đao hay không, tuy rằng quái vật này đã thoi thóp không có khả năng tập kích mình, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, phải biết rằng, bao nhiêu người đã chết vì những chi tiết không quan trọng như vậy.

A Lam rối rắm chốc lát vẫn quyết định hành động, cậu đi về phía hài cốt quái vật kia. Quái vật kia phi thường to lớn… ước chừng cao hai mét, hình thể mười phần dài rộng, từ xa nhìn lại trông như một cái cầu.

Chỉ là đại quái vật này đã bị ngọn lửa từ vụ nổ thiêu đốt đến toàn thân biến dạng, đen thui một cục nằm trên đất, nó còn chưa chết hẳn, thân thể bất quy tắc mấp máy… Từ từ! Mấp máy?

Phong Vũ Lam dừng bước, đột nhiên cảm thấy kì quái.

Sau khi tới gần, cậu phát hiện con quái vật này không có tay chân, toàn thân giống như một cục thịt mỡ lớn. Nó mấp máy cũng thực quỷ dị, bởi vì Phong Vũ Lam nhận ra, cũng không phải đại quái vật này đang chuyển động, mà là có thứ gì đó trong thân thể nó đang chuyển động,…

Có thứ gì đó ở trong.

Phong Vũ Lam nhận ra điểm này liền vạn phần cảnh giác, cậu đột nhiên ý thức được mình đang ở trong hoàn cảnh phi thường bất lợi, hiện tại cậu lẻ loi một mình, những đồng đội khác đều đang giao chiến cùng

Thần minh ở xa, cho dù nhận ra A Lam gặp nguy hiểm, phỏng chừng cũng khó rút ra thời gian mà tới cứu cậu được.

"Đây không phải giống lúc trước sao?" A Lam nghĩ tới tình huống mình ở trong mật thất ẩn một mình, điều này khiến cậu bạo dạn hơn, cậu mở ra Sách Ma của mình, bước thật nhanh tới trước mặt con quái vật kia, cậu cần thừa dịp trước khi thứ bên trong bò ra, bóp chết nó trong nôi.

"Có thể làm được sao?" Phong Vũ Lam quay đầu hỏi Sách Ma của mình.

Sách Ma xôn xao lật trang, phía lên thực mau xuất hiện đáp án cho câu hỏi của Phong Vũ Lam, một ma chú hoàn toàn mới.

Ma chú này cũng không ngắn gọn, nhưng cũng không dài. Nhưng tâm tình Phong Vũ Lam thực kích động, bởi vì cậu phát hiện, đây là lần đầu tiên, Sách Ma cho cậu xem một ma chú có tính công kích, so với những ma chú chỉ mang tác dụng phụ trợ cậu đã học trước đó, ma chú mới này khiến A Lam cảm thấy thực hưng phấn.

Nhưng không đợi A Lam ghi nhớ chú ngữ, Sách Ma lại xôn xao lật trang, phía trên xuất hiện một câu:

Cậu phải nhớ kỹ, đây là tôi chọn ra giữa ngàn vạn chú ngữ, là chú ngữ công kích thích hợp với ma pháp sư khác hệ như cậu.

Ma pháp cũng có phân loại, những ma pháp trước đó A Lam từng sử dụng, thuật trôi nổi, kết giới loại nhỏ, hoặc phép chiếu sáng,... tất cả đều thuộc về ma pháp phụ trợ, hơn nữa, không phải tất cả ma pháp mang tính phụ trợ A Lam đều có thể sử dụng, ví dụ như, A Lam từng nhìn thấy trong Sách Ma một ma chú phụ trợ cao cấp, tác dụng của nó như sau – giam cầm một địch nhân, cũng khiến hắn trong vòng vài giây "không thể hành động" – đúng vậy, loại ma pháp khống chế này cũng thuộc về loại phụ trợ, nhưng A Lam giai đoạn hiện tại chưa thể sử dụng.

Một vài ma pháp muốn sử dụng, phải xem thể chất ma pháp sư, một số ma pháp sư thích hợp sử dụng ma pháp công kích hệ hỏa, mà một số ma pháp sư lại thích hợp sử dụng hệ băng, thiên phú cùng thể chất quyết định bạn có năng lực học nhiều ma pháp hay không, mà có một số ma pháp sư trời sinh chỉ có thể sử dụng ma pháp phụ trợ, thậm chí một số loại ma pháp phụ trợ hắn học cũng không được đầy đủ, hệ khác thì đừng nói tới.

Trên người Phong Vũ Lam, Sách Ma nói cho cậu: Ma pháp công kích phù hợp nhất với cậu, kỳ thật là loại ma pháp triệu hoán kia.

Triệu hoán sư sao?

Phong Vũ Lam chiếu theo nội dung trong Sách Ma mà niệm ma chú, cậu tận lực thong thả phát âm chuẩn xác... trên thực tế cậu cũng không rõ bản thân sẽ triệu hồi ra thứ gì, ý Sách Ma muốn cậu tận lực xây dựng hình tượng một vũ khí lạnh trong đầu... khiến cậu bất tri bất giác nhớ tới đường đao của Đoạn Ly.

Bởi vậy khi niệm xong chú ngữ, trong tay cậu quả thực cầm một cây đao.

"Uy! Tôi nói, triệu hoán thuật cũng chỉ như vậy sao?!" A Lam cạn lời nhìn chằm chằm đao trong tay, thứ này giống như đúc đường đao trong tưởng tượng của cậu, không biết có phải thực sự triệu hoán đường đao của Đoạn Ly lại đây hay không, nếu thật là như vậy, quả thực không xong.

Sách Ma tiếp tục xôn xao lật trang:

Cậu sử dụng triệu hoán thuật không quá chuẩn xác, tuy rằng lần đầu tiên đã thành công, nhưng… Ai bắt cậu chỉ triệu hoán một cây đao?! Cậu có thể triệu hoán đủ loại binh khí, chỉ cần cậu đã từng nhìn qua, hơn nữa có thể tưởng tượng ra bộ dáng của nó, hơn nữa cậu có thể từ bất luận phương vị cùng góc độ mà khống chế phương hướng cùng nơi xuất hiện của vũ khí, ví dụ như mưa tên xuất hiện trên đỉnh đầu địch nhân! Hiểu ý tôi sao?!

"Ầy…Là sử dụng như vậy sao? Nghe quả thật cảm giác không tồi… Ý cậu là, tôi có thể tùy ý khống chế cây đao này sao? Ví dụ như làm nó bay lên?" Phong Vũ Lam vừa nói liền thử nghiệm một chút, cậu buông chuôi dao ra, đường đao liền theo ý niệm cậu mà trôi nổi.

Sau đó A Lam nhìn về quái vật thật lớn kia, vung tay lên, điều khiển lưỡi đao bay về phía nó.

Sau đó đường đao lập tức bay lên cao, hơn nữa cực kỳ nhanh… như tia chớp mà lao tới, dường như chỉ là nháy mắt! Một phát đâm xuyên thân thể quái vật! A Lam chỉ thấy hàn quang chợt lóe, cây đao liền dao trắng nhỏ tiến vào dao trắng nhỏ đi ra, ngay cả máu cũng không dính.

"Tốc độ này… Quả nhiên khiến người ta kinh ngạc!" Phong Vũ Lam thật sự có chút giật mình, tốc độ cây đao này quả thực… đúng vậy, quả thực giống tốc độ Đoạn Ly vậy! Dường như ý niệm Phong Vũ Lam nghĩ tới đâu, cây đao lập tức có thể bay tới nơi đó!

Lúc này, Sách Ma đột nhiên lại lật trang, bắt đầu giải thích:

Nếu hình tượng cậu xây dựng dựa trên vũ khí người chơi nào đó, vũ khí này nói không chừng sẽ chứa năng lực đặc thù của người chơi kia. Nhưng tiền đề là, cậu một lần chỉ có thể triệu hoán một vũ khí như vậy… Nếu năng lực của cậu tăng lên, có lẽ có thể khống chế càng nhiều.

Nhưng dù vậy, thiên phú của cậu khiến tôi bất ngờ.

Haiz lại quay về với câu chuyện gần 3000 từ 1 chương.

94. Chương 94

Phong Vũ Lam khống chế đao muốn chém quái vật thành tám khối, nhưng mà vừa cắt xuống một miếng thịt, quái vật lớn liền phát sinh dị trạng, thứ bên trong dường như bị thương, hoặc cảm giác được nguy hiểm, mấp máy phi thường lợi hại.

A Lam cau mày nghĩ, chẳng lẽ vừa rồi, cậu chưa giết chết thứ bên trong sao.

Đáp án thực mau liền xuất hiện trước mặt A Lam, cậu kinh ngạc nhìn quái vật trước mắt bắt đầu vỡ thành nhiều mảnh, đúng vậy… Quả thực giống như một cái vỏ trứng, tiểu sinh mệnh bên trong vỏ trứng giãy giụa muốn chui ra, rõ ràng lúc trước A Lam đã dùng đao đâm xuyên quái vật này, nhưng tại sao, lại không giết chết được thứ bên trong? *(Ơ đm con quái to 2m, thứ bên trong bé tí, đâm một cái sao trúng hả người)*

Thế nhưng rất mau, Phong Vũ Lam không thể nghĩ được nhiều hơn, bởi vì cậu phát hiện, bên trong "vỏ trứng" chui ra không phải thứ gì khác, cư nhiên là một con người!

Một đứa bé trai thấp bé, toàn thân trần trụi, bề ngoài thoạt nhìn chỉ tầm mười tuổi.

Lúc này Phong Vũ Lam hiểu, khó trách một nhát đao kia không giết chết được thứ bên trong, bởi vì đứa bé này quá nhỏ gầy, lại co thành một nắm, lưỡi đao chỉ to như vậy, thế nào cũng không có khả năng đâm trúng đứa nhỏ này.

Nhưng tại sao trong bụng quái vật lại có một đứa bé? Đứa bé trai này là từ đâu tới?

Phong Vũ Lam vẻ mặt khó hiểu, có chút trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm đứa bé kia. Đứa bé bò ra từ xác quái vật đầm đìa máu chảy, bởi vì Phong Vũ Lam đâm xuyên quái vật, đục ra một cái lỗ, vừa đủ để đứa bé có thể bò từ trong ra.

Bé trai quần áo gì cũng chưa mặc, toàn thân trên dưới đều là máu, có thể thấy được nó có một mái tóc đen ngắn…Ừm, có hơi dài, dài tới bả vai, thế nhưng tóc bị nhiễm đỏ máu, ướt đẫm từng cụm dán trên trán cùng gò má. Chẳng qua, đứa nhỏ này quá gầy yếu đi, cũng thực thấp bé, nếu không phải Phong Vũ Lam thấy cái nắm phía dưới kia, còn tưởng là bé gái.

Bé trai tuy rằng cái gì cũng chưa mặc, nhưng trong tay nó lại gắt gao cầm một thứ… là một cái ô, một cái, ô màu đỏ.

Là loại ô cán thẳng, không gấp lại được, có thể dùng thay quải trượng. Chỉ là, màu sắc kia quả thực đỏ đến mực kì lạ, lại dính máu tươi lên, quả thực khiến người ta rợn gáy.

Phong Vũ Lam nhìn thấy vậy, đột nhiên có điểm quái dị, cái này khiến đầu quả tim cậu run lên, tim đập không khỏi dừng một nhịp.

Sau khi bé trai bò ra khỏi xác quái vật, vẫn chưa đứng dậy, mà là trực tiếp ngồi dưới đất, ôm ô của nó, sau đó nó ngẩng đầu, mắt nhìn Phong Vũ Lam, ánh mắt kia hoàn toàn không phải thần sắc một đứa trẻ nên có, phức tạp không thể nhìn thấu, hơn nữa Phong Vũ Lam phát hiện màu sắc đồng tử đứa nhỏ này rất nhạt, là một loại màu đen tro, khi mặt không biểu lộ cảm xúc, sẽ khiến đứa nhỏ âm trầm mười phần.

"Thật vui khi gặp cậu." Không tiếp tục giằng co, đứa bé đột nhiên mở miệng, nó thình lình cười với A Lam, nụ cười thập phần ôn hòa, giống như gặp lại người quen, lập tức đánh vỡ sự âm trầm cùng lạnh nhạt trên gương mặt nó.

"Cái gì?" Phong Vũ Lam càng không thể hiểu được, cậu cũng không quen biết đứa bé này, ít nhất cậu xác định mình chưa từng gặp nó, nhưng tại sao đối phương lại nói như vậy, phảng phất như bọn họ đã từng gặp mặt trước kia.

Điều này khiến Phong Vũ Lam cảm thấy mười phần bất an, mở miệng dò hỏi: "Cậu là ai?"

"Cậu không cần biết tôi là ai." Đứa bé trai đột nhiên chống ô đứng dậy, không chút ngại ngùng mà lộ toàn thân trước mặt Phong Vũ Lam, nó cũng không thể ý máu ướt đẫm nhão nhão dinh dính, mà trước hết mở ra ô đỏ, đem cái ô đỏ đến quỷ dị kia dựa lên vai nó, để tán ô che khuất phân nửa khuôn mặt.

Nhưng Phong Vũ Lam đứng đối diện đứa bé lại kinh dị phát hiện, từ khi đứa bé này căng dù lên, cảm giác tồn tại của đối phương dần trở nên mờ nhạt, đúng vậy, chính là cảm giác… Đứa bé trai này đột nhiên biến mất, nhưng Phong Vũ Lam lại hoàn toàn không phát hiện, thậm chí không nhận ra… cảm giác này.

Phong Vũ Lam một chút cũng không thích loại cảm giác này, không thể nắm giữ tình huống hiện tại, cậu rõ ràng ý thức được nguy hiểm, biết rằng nguy hiểm đang tới gần, nhưng cậu lại không để ý tới nguy hiểm này, thậm chí hoàn toàn xem nhẹ nó, không thể khống chế bản thân mà… xem nhẹ nó, đó là sự tình quỷ dị cỡ nào.

"A Lam, cậu chưa gặp qua tôi." Đứa bé trai nói, sau đó bắt đầu xoay ô, khiến tán dù đỏ bắt đầu xoay tròn.

Thần sắc Phong Vũ Lam mờ mịt, cậu nhìn vị trí đứa bé đang đứng, lại dường như căn bản không thấy nó, vẻ mặt dại ra.

"Cậu chưa gặp qua tôi." Đứa bé lại lặp lại lần nửa, khuôn mặt dưới tán ô lộ ra một nụ cười.

"Đúng vậy, tôi chưa gặp qua cậu." Phong Vũ Lam hoảng hốt lặp lại lời nó, xác nhận lời nói của đứa bé, "Tôi chưa gặp qua cậu."

Đứa bé nhảy nhót đi về phía Phong Vũ Lam, dạo quanh cậu một vòng, tán ô màu đỏ chuyển động không ngừng: "Cậu chưa từng gặp qua tôi, nhưng kế tiếp, cậu cần làm giúp tôi một số việc, những việc này chỉ cậu có thể làm, lén lút, không để người khác biết."

Phong Vũ Lam vẫn dại ra tại chỗ, bên cạnh cậu là Sách Ma đang lơ lửng, trang sách xôn xao lật.

Đứa bé tiếp tục nói: "Thấy cái cây cổ thụ thật lớn bên kia không? Cái cây kia gọi là cây linh phách, cây này cao không thấy đỉnh, cành khô của nó xuyên thấu bùn đất, xuyên thấu nham thạch, mọc xuyên qua nền đất. Nó chính là cửa ra của mật thất, thân cây nó rỗng ruột, có thể cho người chui vào, sau khi chui vào thân cây liền bò lên trên, khi bò lên tới đỉnh, là có thể thoát khỏi mật thất."

Nếu Phong Vũ Lam thanh tỉnh, tuyệt đối sẽ hoan hô nhảy nhót khi biết tin này, khẳng định sẽ gấp không chờ nổi mà nói cho đồng đội cậu, để cả nhóm cùng bò từ thân cây lên là tới nơi. Nhưng vấn đề là, giờ phút này Phong Vũ Lam cũng không tỉnh táo, thần sắc cậu hoàn toàn mờ mịt, biểu tình gì cũng không có, đôi mắt chỉ ngơ ngác nhìn thẳng về phía trước.

Đứa bé bên kia chỉ cười, vẻ mặt nó thật ôn hòa, không có chút ác ý nào, nó nói: "Tuy rằng tôi rất muốn để các cậu thắng, nhưng tiếc rằng, bây giờ chưa được, tôi không thể ở lại mật thất này, tôi cũng không thể trở thành kẻ thua cuộc."

"Để…địch nhân chiến thắng?" Phong Vũ Lam dường như có dị nghị với những lời này, tuy rằng vẻ mặt cậu vẫn mờ mịt trống rỗng.

Đứa bé cười càng tươi, lại có vẻ rất kiên nhẫn, nói: "Đúng vậy, để kẻ địch của cậu chiến thắng, sau đó cậu có thể dắt đội ngũ của mình rời khỏi mật thất, tuy rằng trừng phạt do thất bại có chút thảm thiết, nhưng tôi nghĩ các cậu có thể chịu được."

Phong Vũ Lam trầm mặc.

"Được chứ? A Lam, lặp lại lời tôi nói." Đứa bé cúi sát nhìn Phong Vũ Lam, đè thấp giọng, dùng ngữ khí có hiệu quả ám chỉ rõ ràng.

"Để địch nhân chiến thắng." Phong Vũ Lam yên lặng lặp lại.

"Đúng… để địch nhân chiến thắng. Cho nên hiện tại, đưa vật phẩm chữa bệnh trên người cậu cho tôi."

Phong Vũ Lam vẫn không nói lời nào, cậu giơ lên tay trái của mình, ngón áp út đeo một cái nhẫn cổ xưa, đó là tùy thân mật thất Đoạn Ly cho cậu, nói thật, Đoạn Ly dường như đem toàn bộ tài sản của mình giao cho Phong Vũ Lam.

Không lâu sau, Đoạn Ly cùng U linh vẫn đang giao chiến cùng Thần minh, La Giản cũng kẻ truy sát của cậu vội vàng hội hợp với đám U linh. Đứng ở bên cạnh chính là đội trưởng Quỷ Hút Máu của kẻ địch cùng đồng bọn của hắn, hai người hết đường xoay xở với nữ nhân trọng thương hơi thở thoi thóp trong lồng ngực, cho nên ngay tại giờ phút này, đồng đội cuối cùng của bọn họ xuất hiện.

Đội trưởng Quỷ Hút Máu là người đầu tiên phát hiện ra, hắn hít hít mũi, ngửi thấy mùi máu tươi dày đặc,

đột nhiên quay đầu, nhìn vào khoảng không, nói: "Trước đó cậu làm cái gì?!"

Đứa trẻ cầm ô đỏ lộ mình, lúc này nó không còn khỏa thân, mà mặc một bộ quần áo to rộng cực kỳ không phù hợp hình thể, thậm chí không cần mặc quần, vạt áo đã che quá đầu gối nó.

Trong tay đứa bé cầm một cái túi nilon, vật phẩm hiện đại này hoàn toàn không phù hợp với hoàn cảnh huyệt mộ, thực mau liền khiến đội trưởng Quỷ Hút Máu chú ý, đứa trẻ nghiêng nghiêng đầu, giơ túi trong tay, nói: "Cứu tinh của chúng ta mang tới hi vọng."

"Cậu lấy từ chỗ nào tới?" Đội trưởng Quỷ Hút Máu nhận ra trong tay đứa trẻ là không ít vật phẩm chữa bệnh, có lẽ còn kèm theo đạo cụ y tế.

"Đúng vậy, tôi lấy từ chỗ nào nha?" Đứa bé hỏi một đằng trả lời một nẻo, chậm rãi đi tới trước mặt đội trưởng Quỷ Hút Máu, ý bảo đối phương thả nữ nhân đang thoi thóp xuống, đội trưởng Quỷ Hút Máu tuy rằng trong lòng không quá tín nhiệm đứa trẻ quỷ dị này, nhưng vẫn không thể không thỏa hiệp, tính mạng đội viên quan trọng, hắn không thể tùy hứng.

Hắn để nữ nhân nằm yên trên mặt đất, nhìn đứa bé từ trong túi lấy ra một ống tiêm kì quái, bên trong ống tiêm là chất lỏng màu đỏ máu, sau khi tiêm xong liền lấy ra một cái dao phẫu thuật nho nhỏ bắt đầu tàn nhẫn xẻ thịt trên người nữ nhân xuống, những phần thịt đã bị đốt trọi chỉ có thể cắt đi, những nơi bị nhiễm trùng cũng không thể lưu lại.

Động tác đứa trẻ rất thuần thục, cũng không biết học được từ đâu, đội trưởng Quỷ Hút Máu luôn ôm lòng nghi ngờ đối với đứa trẻ mới ra nhập đội ngũ này, nhưng quân sư của hắn… cũng chính là cô nàng tóc dài này, lại dị thường tín nhiệm đứa trẻ này. Bởi vậy cuối cùng, cho dù không ủng hộ, đội trưởng Quỷ Hút Máu vẫn nhận một đứa trẻ làm thành viên của đội.

Sau khi đứa bé xử lý tốt miệng vết thương của nàng, liền móc trong túi ra không ít thuốc dán các thứ, bôi lượng lớn lên các vết thương, sau đó lại cuốn một tầng một tầng băng gạc, tận đến khi bao nữ nhân thành nửa xác ướp.

"Ống tiêm dược vật là đạo cụ tái sinh tế bào, thực trân quý, có thể giúp miệng vết thương của nàng khép lại trong thời gian ngắn, tái sinh lại tế bào cùng khí quan, thế nhưng nàng bị thương quá nặng, muốn tỉnh lại còn cần một thời gian, trong khoảng thời gian ngắn này, tôi sẽ đảm đương chức vị quân sư, không thành vấn đề đi?"

Đội trưởng Quỷ Hút Máu hồ nghi nhìn đứa bé này, nói: "Nói thẳng, tôi không tín nhiệm cậu, thế nhưng, tôi muốn biết lúc trước cậu đi làm cái gì, tại sao bây giờ mới quay về đội?"

"Chẳng làm gì, thời điểm tôi tiến vào mật thất chậm hơn các anh, hơn nữa thời điểm tiến vào liền ở vị trí không thỏa đáng, sau đó tôi liền phát hiện một động vật nhỏ đáng thương… Ầy, nó hơi thở thoi thóp, bị người nào đó cắt trúng yết hầu, tôi liền cứu nó một mạng."

Đội trưởng Quỷ Hút Máu lập tức cau mày: "Đừng con mẹ nó nói chuyện không đâu, cậu tốt nhất đừng để tôi bắt được nhược điểm gì!"

Đứa bé không nói nữa, đè thấp tán dù, che khuất hơn nửa khuôn mặt của nó.

Trước khi bé này lên sàn thì tôi sẽ để mọi đại từ nhân xưng là "nó" nha. Tuy rằng tui rất ghét từ này, nghe y chang mấy chuyện teenfic.

95. Chương 95

Đội ngũ của đội trưởng Quỷ Hút Máu cũng không hòa thuận, vốn dĩ từ trước khi tên hề gia nhập đã như vậy.

Mà đứa bé cầm ô đỏ cả ngày cười âm u này, chính là ngọn nguồn bất hòa trong đội ngũ, từ ánh mắt đầu tiên đội trưởng Quỷ Hút Máu nhìn thấy đứa trẻ này, hắn liền quyết định phải tìm mọi cách giết chết đứa trẻ ghê tởm này.

Nhưng vấn đề là, quân sư của hắn không cho rằng như vậy. Quân sư của đội trưởng Quỷ Hút Máu chính là cô nàng tóc đen dài xinh đẹp, mặc sườn xám, tướng mạo lại ôn nhu nhưng thập phần thông tuệ và xảo trả.

Nữ nhân này không có năng lực chiến đấu, nhưng theo lời bản thân nàng nói, trước khi tiến vào mật thất, nàng đã từng là thành viên tổ chức gián điệp nào đó, có mười mấy quốc tịch cùng thân phận bất đồng, tinh thông tám ngôn ngữ, nàng trời sinh yếu ớt không thể huấn luyện, bởi vậy không thể như những chiến sĩ mà cầm súng cầm đao, nhưng nàng là một gián điệp, hơn nữa là gián điệp nhiều mang, quốc gia nàng nguyện trung thành cuối cùng chỉ có một, đó chính là ý nghĩa bộ sườn xám nàng đang mặc.

Đội trưởng Quỷ Hút Máu thực thích nàng, cho dù biết thân phận nữ nhân này quá bất thường, tổ chức sau lưng nàng, thế lực nàng đại diện, đều mang đến cho người ta phiền toái vô tận, nhưng đội trưởng Quỷ Hút Máu vẫn thực thích nàng, những thứ hắn có thể cho nàng cũng không nhiều, nhưng toàn bộ tín nhiệm cũng đã đủ.

Nhưng một người phụ nữ như vậy, một ngày nào đó cư nhiên nhặt được trong mật thất một đứa trẻ, còn không thể hiểu được mà một hai phải nhận đối phương vào trong đội, điều này quả thực… quá kỳ quái.

Đúng vậy, quá kỳ quái.

Đội trưởng Quỷ Hút Máu ngẩng đầu nhìn đứa trẻ trước mặt một cái, điều này quá kì quái, bọn họ gặp phải đứa nhỏ này trong một lần trốn thoát mật thất nào đó, nhưng vấn đề là, lần đó bọn họ không phải tiến hành đoàn chiến! Nếu không phải đoàn chiến, dựa theo lẽ thường, trong mật thất chỉ có thành viên

của đội ngũ có thể hoạt động bên trong, như vậy đứa trẻ này chui từ đâu ra, nó đột nhiên tới, tới… không thể hiểu được!

Kỳ quái nhất chính là, thời điểm đầu tiên bọn họ nhìn thấy đứa trẻ này, đều tưởng đây là nhân vật cốt truyện trong mật thất, nhưng đứa nhỏ này lại nói mình là người chơi, hơn nữa không biết nói một hai câu gì với quân sư nhà mình xong, nữ nhân đội trưởng Quỷ Hút Máu coi như trân bảo, liền đem toàn bộ tín nhiệm giao cho một đứa bé không rõ lai lịch.

Điều này khiến đội trưởng Quỷ Hút Máu không thể không hoài nghi nơi nào đó có vấn đề, hắn thậm chí cảm thấy đứa trẻ đáng sợ này có chiêu thức khống chế nhân tâm, nhưng đứa nhỏ này trong bất luận mật thất nào đều là một bộ dáng tồn tại cực thấp, hơi chút không chú ý sẽ khiến người ta quên mất sự tồn tại của nó, cảm giác thật giống như cục đá ven đường.

Đội trưởng phát hiện chiêu giảm bớt cảm giác tồn tại kia cũng là một kỹ năng của đứa trẻ này, tóm lại, nó đi tới đâu cũng không có ai chú ý tới nó, thậm chí bởi vì chiêu thức này, rất nhiều yêu ma quỷ quái trong mật thất sẽ tự động xem nhẹ đứa trẻ này, nó ở bất luận mật thất nào đều đi lại tự nhiên như chốn không người.

Khiến người sợ hãi nhất là, phảng phất như ý chí mật thất cũng xem nhẹ đứa trẻ này. Thời điểm mỗi người chơi tiến vào mật thất, đều sẽ được mật thất đưa một tờ giấy nhắc nhở, tờ giấy thường được dán ở nơi dễ nhìn thấy khi bạn tỉnh lại trong mật thất, nhưng đứa trẻ này không có…

Nó không có tờ giấy, khi đội trưởng Quỷ Hút Máu hỏi hắn, tiểu ác ma đáng giận này cười hì hì quay ô nói: "Tờ giấy? À… quả thật, đã lâu tôi không phát hiện thấy chúng."

"Chuyện này là không thể! Trừ khi cậu không phải người chơi!" Đội trưởng Quỷ Hút Máu quả thật muốn hét lên, tiểu ác ma lai lịch không rõ này, rốt cuộc chui ra từ đâu?!

"Tôi đương nhiên là người chơi, chỉ là mật thất đã quên phát giấy cho tôi, đây là vấn đề của mật thất, cũng không thể trách tôi, không phải sao?" Đứa bé kia liên tục chuyển động dù đỏ, ngẩng đầu lên nhìn đội trưởng Quỷ Hút Máu, đội trưởng Quỷ Hút Máu phát hiện đứa nhỏ này có một đôi mắt đen xinh đẹp, thần bí sâu thẳm như hắc diệu thạch, vẻ mặt của nó vĩnh viễn là tươi cười ôn hòa, nhưng thời điểm nó không cười, bỏ qua dung mạo âm nhu vì tuổi tác cùng khí chất lạnh băng như có như không, thì đứa bé này trông thâp phần âm trầm.

Đúng vậy, chỉ có thể dùng từ âm trầm mà miêu tả, cảm giác như dã quỷ phiêu đãng chốn mồ hoàng, không có nơi ở cố định mà vô thanh vô tức lại vô tung. Hơn nữa trên người đứa nhỏ này, lộ ra một hơi thở tuyệt vọng, phảng phất như lưng đeo tay nải lớn lại dần dần sa vào vực sâu tuyệt vọng.

Đội trưởng Quỷ Hút Máu không rõ tại sao một tiểu ác ma đáng giận lại khiến hắn cảm giác như vậy, thế nhưng cho dù trên người đối phương có nhiều chuyện xưa cũng không thể gợi lên sự đồng tình từ hắn, hắn chỉ muốn làm thế nào để đuổi tiểu ác ma này ra khỏi đội, hoặc là dứt khoát giết chết nó để diệt hậu hoạn, nhưng hắn lại không thể làm loại chuyện này trước mặt quân sư của mình.

Bởi vậy đội trưởng Quỷ Hút Máu đáng thương chỉ có thể dùng ngữ khí hung ác lại ác liệt, trừng mắt nhìn đứa trẻ, phẫn nộ nói: "Thu hồi nụ cười đáng chết của cậu, nói cho tôi mọi thứ cậu biết!"

"Đội trưởng quả thực làm khó người khác." Đứa trẻ tỏ vẻ tiếc nuối, "Tôi cũng không phải thần, cái gì cũng biết hay tiên tri, nhưng nếu anh muốn ra khỏi mật thất này, tôi quả thực biết lối ra ở đâu."

"Cậu biết lối ra ở đâu?" Đứa trẻ này luôn khiến người ta kinh hỉ vào thời điểm mấu chốt, đúng vậy, nó luôn có được một số thông titn mấu chốt, nhưng vấn đề là nó chưa từng nói ra mình lấy được từ đâu.

"Tôi đương nhiên biết lối ra ở đâu, nhưng vấn đề là, chúng ta phải đi vòng qua đám người kia." Đứa trẻ nói, ngón tay nó chỉ vào cái cây thật lớn trong mộ thất, tiếp tục: "Sau đó bò lên trên cây cổ thụ kia, chúng ta liền có thể ra ngoài."

"Một cái cây là đủ để chúng ta ra ngoài?" Đội trưởng Quỷ Hút Máu quay đầu nhìn cái cây đáng chết kia, không dám tin tưởng nói: "Cậu xác định cậu không nói đùa?!"

"Tôi đương nhiên không nói đùa, tiên sinh." Đứa bé ôn hòa cười: "Anh phải tin tưởng đội viên của mình."

"Nhưng tôi không tin cậu."

"Anh phải tin tưởng tôi, tiên sinh." Đứa bé đột nhiên xoay tán dù, nhan sắc hoa mỹ kia như một đóa hoa hồng đỏ tươi đẹp đang nở rộ, nó phảng phất có được ma lực nào đó, khiến nhân tâm say mê, khiến nhân tình không tự kìm hãm nổi…

Phảng phất như bị mê hoặc, đội trưởng Quỷ Hút Máu sau khi chần chờ một lát, dùng câu trần thuật nói: "Tôi phải tin cậu."

Đứa bé nghe được đáp án trong dự đoán, lại một lần nữa nở nụ cười ôn hòa.

Mà một bên khác, sau khi đứa trẻ cầm ô đỏ cùng Phong Vũ Lam tách ra, bên người A Lam thực mau liền hiện ra một bóng người, là Đoạn Ly vừa ở xa xa chiến đấu cùng Thần minh, hắn dường như nhận ra cái gì, bỏ U linh một mình mà về tới bên người A Lam, liếc mắt một cái liền thấy A Lam đứng ngốc tại chỗ, trên mặt vẫn duy trì biểu tình mờ mịt thập phần rõ ràng.

"A Lam?" Đoạn Ly lại gần, bắt lấy cổ tay Phong Vũ Lam, nâng gương mặt cậu lên, lo lắng dò hỏi: "Em làm sao vậy?"

Phong Vũ Lam ngơ ngác một lát, phảng phất như vừa ý thức được trước mắt mình có người, là Đoạn Ly, đột nhiên kì quái dò hỏi: "Đoạn Ly… tại sao anh lại ở đây, không phải anh đang đánh nhau cùng cái Thần

gì đó kia sao?"

"Tôi cảm giác tùy thân mật thất bị kích phát, lúc trước tôi còn thấy bên cạnh em hình như có người, đừng tưởng rằng cách xa tôi liền không để ý tới em, đã xảy ra chuyện gì?! Vừa rồi là ai đứng cạnh em?"

Đoạn Ly có chút khẩn trương, hắn nhấc mặt nạ hồ ly của mình lên, bắt đầu cẩn thận quan sát tiểu ma pháp sư của mình, cẩn thận quan sát một lượt từ trên xuống dưới, hắn muốn xác định xem tiểu ma pháp sư của mình có bị thương hay không.

"Anh đang nói cái gì? Vừa rồi không có người ở cạnh tôi, ừm… Hiện tại có anh."

Nội tâm Phong Vũ Lam có chút khổ sở, trên thực tế bản thân cậu biết rõ, vừa rồi, ở cạnh cậu có một đứa bé, cậu còn đem một số đạo cụ chữa bệnh trong tùy thân mật thất đưa cho đứa bé này, nhưng Phong Vũ Lam lại không muốn nói ra chuyện này… không, không phải cậu không muốn nói, là lực lượng này nó ngăn cản cậu nói ra.

Trời biết nội tâm Phong Vũ Lam kêu gào điên cuồng thế nào, kêu gào bắt bản thân nói ra sự tình liên quan đến đứa bé kia, nói cho mọi đội viên của cậu, nói cho mọi người! Để mọi người cảnh giác đứa trẻ kì quái này, đứa trẻ này có khả năng khống chế người khác!

Nhưng đây là điểm đáng sợ nhất, Phong Vũ Lam không thể mở miệng, có lực lượng kì quái nào đó ngăn cản cậu, ngăn cản cậu nói ra chân tướng.

Phong Vũ Lam cảm thấy mình như bị trúng nguyền rủa, khi cậu muốn nói ra hết thảy những thứ này, bản thân cậu sẽ tự động nói tránh đi đề tài đó, muốn nói, nhưng mở miệng ra lại nói tới thứ khác.

Sau đó bắt đầu nghĩ một đằng nói một nẻo, nói ra một số thứ mình căn bản không muốn nói, càng đáng sợ chính là, Phong Vũ Lam kinh ngạc nhận ra, mình cư nhiên đang dần dần quên đi, cậu bắt đầu quên mất những sự việc liên quan đến đứa bé này, cậu đột nhiên không nhớ rõ bộ dáng nó, cũng không nhớ rõ những lời đối phương từng nói qua, chỉ nhớ mang máng đứa nhỏ này có một cây dù đỏ tươi như máu.

Cảm giác này phi thường vô lực, cậu rõ ràng biết nguy hiểm đang tới gần, lại phát hiện bản thân không thể đem lực chú ý của mình đặt lên người "nguy hiểm" đó, cậu tự động xem nhẹ nó, quên nó đi, khi cậu quên gần hết mọi việc, cậu nói với Đoạn Ly: "Tôi quả thật không sao, không có chuyện gì xảy ra, nhưng anh, anh để U linh một mình ở đó có ổn không?"

"U linh là người chơi còn lâu năm hơn tôi, trường hợp này hắn chống đỡ được, so với chuyện đó, tôi lo lắng cho em hơn." Đoạn Ly vẫn không thể an tâm, trực giác hắn nói cho mình, nhất định có chuyện gì đã xảy ra, dưới tình huống hắn không biết, có người đã tiếp cận tiểu ma pháp sư của hắn, làm chuyện gì đó với A Lam.

"Đừng gạt tôi, A Lam, thật sự cái gì cũng không có sao?" Đoạn Ly cọ cọ gương mặt A Lam, muốn đoán ra gì đó từ biểu tình trên mặt cậu, nhưng kết quả lại khiến hắn thất vọng, Phong Vũ Lam thần sắc thập phần

bình tĩnh, thậm chí bình tĩnh quá mức, cậu trả lời: “Thật sự, không cần lo lắng cho tôi.”

Nếu tui có thể gõ máy tính nhanh bằng mẹ mình, chắc là 1 ngày sẽ cày được 15 20 chương đi? Tui gõ chữ tầm 50 chữ/ phút, còn mẹ tui thì 120 chữ/ phút, đã thế ngày xưa tui không học gõ mười ngón tử tế, nên lúc gõ bàn tay di chuyển tứ tung, lại còn hay bị cứng cơ ngón tay cái, với cả ngón út hay bị giơ lên giống bọn quý tộc lúc uống trà ý:))))

96. Chương 96

Đoạn Ly không tin chuyện ma quỷ tinh linh “tôi thực ổn, tôi không sao” của Phong Vũ Lam, cho dù hắn căn bản không tìm thấy vết thương hoặc nơi nào không thích hợp trên người cậu.

Sắc mặt A Lam thực tốt, sau khi biểu tình mờ mịt rút lui, cậu lại lộ ra mỉm cười nhàn nhạt, thậm chí mang theo nét đỏ ửng, cậu thoạt nhìn phi thường cao hứng vì Đoạn Ly tới bên cạnh, thậm chí chủ động vươn tay ôm lấy cánh tay Đoạn Ly, sau đó đem thân thể cọ lên người Đoạn Ly.

Cái “cọ cọ” này tràn ngập ý vị, A Lam kéo mặt nạ trên đầu Đoạn Ly xuống, tùy tay ném xuống mặt đất, sau đó một bàn tay câu lấy cổ Đoạn Ly, một bàn tay đưa vào trong quần áo hắn.

Không thích hợp.

Đoạn Ly híp mắt nhìn A Lam, tiểu ma pháp sư của hắn luôn thực thẹn thùng, bình thường hắn phải trêu đùa của buổi, A Lam mới có thể ngượng ngùng đáp lại một lần, hành vi “chủ động” rất khó có thể thấy được trên người Phong Vũ Lam, cho nên thời điểm cậu biểu hiện khác thường, Đoạn Ly mới càng cảm thấy thập phần quái dị.

Thế nhưng, cho dù hành vi của Phong Vũ Lam quái dị thế nào, khi cậu chủ động đưa lên cửa, đậu hủ nên ăn thì vẫn cứ ăn, Đoạn Ly không khách khí chút nào duỗi tay ôm A Lam vào lòng, thoáng cúi đầu, há mồm nhẹ nhàng cắn vành tai A Lam, ngậm trong miệng trêu đùa, sau đó mơ hồ nói:

“A Lam, vừa rồi em động vào tùy thân mật thất của tôi sao?”

Phong Vũ Lam cảm thấy lỗ tai ngưa ngứa, rụt cổ, trả lời: “Không có.”

“Thật sự không?”

“Đương nhiên là thật.” Đáy mắt Phong Vũ Lam có cảm xúc nào đó lập lòe, cậu dựa vào lồng ngực Đoạn Ly, sau đó giơ tay trái ra, cho hắn xem ngón tay đang đeo nhẫn, cười nói với Đoạn Ly: “Anh xem, nhẫn

không phải vẫn tốt sao? Hay anh muốn đi vào mật thất… kiểm tra?"

Thời điểm A Lam nói những lời này, ám sắc nơi đáy mắt nồng đậm không hòa tan nổi, Sách Ma của cậu trôi nổi một bên điên cuồng lật trang, dường như muốn nói gì đó, nhưng cả hai người đều không có tâm tư để ý tới một quyển sách.

Đoạn Ly trầm mặc một lát, nhìn A Lam thật lâu, cuối cùng trả lời: "Quên đi, hiện tại không có thời gian làm chuyện đó."

Sau đó Đoạn Ly lại nói: "Tôi phải mang theo em bên người, cùng tôi sang bên phía U linh, được không? Tốc độ tôi sẽ thực mau, có lẽ sẽ khiến em không quá thoải mái, cố một chút là qua rồi."

Đoạn Ly ý thức được bỏ mặc A Lam một mình sẽ rất nguy hiểm, nhưng kỳ thật hắn càng không muốn dẫn A Lam tới trung tâm trận chiến, thần minh kia có được sức mạnh thực kỳ lạ, Đoạn Ly không xác định được mình có thể hoàn toàn áp chế hắn hay không, nếu một khi bị địch nhân bắt được điểm yếu, bắt cóc hoặc tổn thương tới A Lam, đây đều là những điều Đoạn Ly không muốn.

Bởi vì không muốn A Lam bị thương tổn, Đoạn Ly cố ý để cậu đứng một mình, còn đưa tùy thân mật thất cho cậu, là để thời điểm cậu gặp phải nguy hiểm có thể tự mình trốn đi, tuy rằng quyết định này thực hiển nhiên cũng không làm Đoạn Ly thực yên tâm, vừa rồi hắn quả thật nhìn thấy bên cạnh A Lam có bóng người! Đoạn Ly bảo đảm tốc độ của mình, trong thiên hạ không ai có thể so sánh, thế nhưng thời điểm hắn chạy tới, người này lại biến mất.

Mà tiểu ma pháp sư đứng trước mặt Đoạn Ly, lại vẻ mặt mịt mờ mà nhìn hắn, nói cậu không sao.

Con mẹ nó không sao! Đoạn Ly sắc mặt âm trầm, hắn một lần nữa biến ra một cái mặt nạ đeo lên mặt, bế Phong Vũ Lam lên, xoay người hội hợp cùng U linh. Hắn biết chuyện này nhất định có vấn đề, A Lam không có lý do gì để nói dối hắn, như vậy khả năng duy nhất là, bên trong đội kẻ địch, có người có kỹ năng cùng loại với "mất trí nhớ", hơn nữa có thể, có khả năng thao túng nhân tâm.

Đây là kẻ địch khó giải quyết nhất. Tuy rằng Đoạn Ly chưa từng gặp qua, nhưng đội trưởng Hình Viêm đã từng thản nhiên nói với hắn, trong mật thất quả thực có người có loại kỹ năng này, khống chế người khác, thậm chí khống chế bản thân.

Tuy rằng số lượng cực kỳ thưa thớt, nhưng loại người này đều có một đặc điểm chung – thân thể bọn họ cực kỳ yếu ớt, không thích hợp chiến đấu, nếu bạn có thể vững bản tâm, trước khi bị bọn họ mê hoặc mà làm ra phản kích, như vậy bọn họ sẽ dễ như trở bàn tay mà bị đánh bại.

Hình Viêm nói, Đoạn Ly thực thích hợp để phản kích, bởi vì tốc độ hắn rất nhanh, cũng đồng nghĩa là năng lực ứng biến của hắn cũng rất nhanh, tốc độ phản ứng của thần kinh phải tương ứng với tốc độ phản ứng của thân thể. Cho nên, khi bọn hắn gặp phải loại kẻ địch này, Đoạn Ly hẳn nên chủ động gánh vác trách nhiệm phản kích.

“Hiện tại đúng là thời khắc để phản kích.”

Đoạn Ly ôm A Lam trở lại chiến trường, lúc này, La Giản cùng kẻ truy sát đã hội hợp cùng đội ngũ, năm người tựa hồ danh xứng với thực, hợp thành một đội ngũ, cho dù một người trong đó là đội viên không hợp tiêu chuẩn lắm, nhưng đa số mọi người ở đây không thèm để ý tới chi tiết này.

“Đánh bại hắn càng nhanh càng tốt.” La Giản dẫn đầu mở miệng, cậu nhìn thần minh lơ lửng giữa không trung, nói: “Đội ngũ kẻ địch đã tiến vào, bọn họ có hai lựa chọn, một là bàng quan, đợi chúng ta đánh tới ngươi chết ta sống mà ngư ông đắc lợi; hai là tham gia, biến trận chiến này thành hỗn chiến ba phe.”

U linh nhíu mày trừng mắt nhìn Thần minh bay tới thổi đi giữa không trung, tên này dường như đang chơi đùa bọn họ, lúc thì mãnh liệt công kích, lúc thì đứng xa xa quan sát, để một số quái vật chưa chết làm pháo hôi, không biết đang đánh chủ ý gì.

“Khó đối phó.” U linh tỏ vẻ khó xử, sau đó nhìn Đoạn Ly, nói: “Cậu thật sự không thể kích hoạt giai đoạn năm, sau đó thuấn di qua chém hắn sao?”

“Tôi thật sự không muốn làm cá nằm trên thớt suốt thời gian sau đó.” Đoạn Ly bất mãn nhướn mày, kích hoạt giai đoạn năm sẽ khiến hắn mất đi năng lực hành động trong vòng một giờ, hậu quả này hắn rất khó thừa nhận, trừ thời điểm sinh tử đặt trước mắt, bằng không hắn tuyệt đối sẽ không mạo hiểm như vậy.

“Kia cũng thật không xong.” U linh tức giận nói: “Nếu không phải lo lắng chúng ta sẽ bị áp thành thịt vụn, kỳ thật tôi cũng muốn cho cả mộ thất này nổ tung.”

Hai người đột nhiên dừng bàn luận lại, đồng thời nhìn về phía kẻ truy sát bên cạnh La Giản.

Lực chú ý của kẻ truy sát chỉ đặt trên người La Giản, nhìn chằm chằm La Giản không chớp mắt, La Giản không quá thích ứng với ánh mắt lớn mật làm càn này, ửng đỏ mặt, cúi đầu, nhưng tay nhỏ của cậu còn bị Hình Viêm nắm trong tay, toàn cảnh nhìn qua có vẻ cực kỳ hài hòa.

“Cậu nói xem, để hắn đi kiềm chế Thần minh kia thì sao? Như vậy chúng ta có thể rút ra thời gian đối phó đội ngũ quân địch, trước hết diệt sạch địch nhân, sau đó hỏi cửa ra từ miệng Thần minh?” U linh sờ sờ cằm như có kế sách gì, ánh mắt hắn đảo qua đảo lại vài lần trên người kẻ truy sát.

“Tôi không biết hắn có thể nghe chúng ta chỉ huy hay không.” Đoạn Ly kỳ thật cũng cảm thấy kế sách này không tệ, nhưng kẻ truy sát sẽ nghe theo chỉ thị của người chơi sao? Đây quả thực là chuyện nghìn lẻ một đêm.

“Tôi cảm thấy đây là chuyện nghìn lẻ một đêm.” U linh đặt mắt trên tay La Giản cùng kẻ truy sát vẫn đang đan vào nhau, nhíu mày nói: “A Giản, tuy rằng anh thực không tán đồng em cùng hắn, loại này… khụ khụ, nhưng mà, thời điểm nên lợi dụng, lợi dụng tốt mọi thứ mới có thể sống sót.”

La Giản vẫn luôn nghiêm túc nghe các đội viên bàn luận, trên thực tế cậu cũng hiểu rõ điểm này, nhưng quay đầu nhìn Hình Viêm, cười khổ với đám người U linh: “Kỳ thực em cũng không biết hắn có thể nghe lời em nói hay không.”

Sau khi La Giản nói xong những lời này, kẻ truy sát đột nhiên buông tay ra, bắt đầu dùng hành động chứng minh hắn sẽ hay không nghe theo mệnh lệnh của La Giản… Đúng vậy, hắn đột nhiên đi ra, đứng trước mặt thần minh, tuy rằng hắn tựa hồ thực lo lắng quay đầu lại nhìn tiểu La Giản của mình.

“Tôi sẽ bảo vệ tốt bọn họ, anh yên tâm đi, đội trưởng.” Đoạn Ly thở dài, nói với Hình Viêm, những lời này lọt vào tai Hình Viêm, hắn quay đầu nhìn Đoạn Ly, Đoạn Ly cũng không biết Hình Viêm chân chính đã chết, kẻ truy sát trước mắt chỉ là một tên khoác cái túi da Hình Viêm, bên trong lại là linh hồn hắc ám hoàn toàn xa lạ.

Tuy nhiên, Hình Viêm này quả thực kế thừa ký ức nguyên bản, điều này ít nhiều cũng sẽ ảnh hưởng tới tính cách cùng cảm xúc của hắn, cho nên hắn rất yên tâm về Đoạn Ly, gật gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết, sau đó hắn xoay người đối mặt thần minh, Thần minh kia cũng nhìn về phía kẻ truy sát.

“Ta cảm giác trong thân thể ngươi có lực lượng tương đồng ta.” Thần minh nói với kẻ truy sát, “Trên người ngươi có dấu hiệu, ngươi không phải là địch nhân của ta, mau biến khỏi trước mắt ta!”

Đáng tiếc kẻ truy sát này không phải một kẻ truy sát đủ tiêu chuẩn, đa số thời điểm, bọn họ cơ hồ muốn phá hủy hết thảy. Hình Viêm cũng kế thừa hoàn hảo ham muốn phá hủy này, trong tay hắn đột nhiên xuất hiện một thanh đoản đao, thân thể kia nháy mắt phảng phất như bay lên trời, thật sự giống ma pháp thuấn di, một giây trước hắn còn đứng trên mặt đất, giây tiếp theo liền xuất hiện giữa không trung, trước mặt thần minh.

“Sức mạnh của kẻ truy sát kia… rốt cuộc là cái gì?” U linh thấy được một màn này, cảm thấy vô cùng khiếp sợ. Trong mắt hắn, tốc độ nhanh như kỹ năng thuấn di, chỉ có Đoạn Ly mới có.

“Đó là đội trưởng cũ của tôi, lúc trước tôi đã nói qua, là nhân vật duy nhất khiến tôi kính nể, đội trưởng Quỷ Ảnh đội, biết tại sao Quỷ Ảnh đội lại gọi là quỷ ảnh sao? Đây là năng lực của hắn, hắn là một sát thủ, là một thích khách, thanh đao kia cho hắn sức mạnh ”không gian“, hắn có thể tùy ý xuyên qua trong không gian hắn chế tạo, biến mất ở một nơi, lại xuất hiện ở nơi khác, vĩnh viễn tới vô ảnh, đi vô tung.”

“Ra là vậy.” U linh khuôn mặt nghiêm túc bắt đầu nghiêm trang phun tào: “Vậy tại sao không gọi là ”vô ảnh“?”

Câu này khiến Đoạn Ly cạn lời, cả mặt nạ cũng dường như cứng đờ theo, phảng phất không nghĩ ra lời nào để phản bác, hắn tiếc nuối tỏ vẻ: “Cái này… có lẽ phải hỏi bản thân hắn rồi.”

La Giản một bên si mê nhìn kẻ truy sát của cậu, bất quá, khiến cậu cảm thấy tiếc nuối chính là, vũ khí kẻ truy sát đã từng có một thời gian nằm trong tay La Giản, nhưng cậu không hề phát huy được loại sức mạnh này.

Mỗi người đều lâm vào cảm xúc riêng của bản thân, chỉ có A Lam đứng bên người Đoạn Ly có vẻ hơi khác bình thường, từ nãy đến giờ cậu chưa nói một câu nào, biểu tình trên mặt vẫn trước sau vô cùng bình tĩnh, cho dù Đoạn Ly vẫn gắt gao cầm tay cậu, nhưng nháy mắt kia, Đoạn Ly cũng cơ hồ xem nhẹ sự tồn tại của cậu.

Trong đầu A Lam hiện giờ là một mảnh hỗn độn… A, nói là một mảnh hỗn độn kì thật cũng không đủ chính xác, chính xác hơn mà nói, tiềm thức của cậu cực kỳ thanh tỉnh, thậm chí thanh tỉnh biết và nhớ rõ hết thảy, bao gồm cả đứa bé cầm ô đỏ kia.

Nhưng ý thức của cậu lại cực kỳ hỗn loạn, dường như có thứ gì đang khống chế cậu, khiến cậu bày ra một mặt hoàn toàn trái ngược.

Nội tâm đang không ngừng kêu gào, thoát khỏi trói buộc! Phải nói chân tướng cho bọn họ, nói cho đội viên của cậu!

Vì thế trong nháy mắt, Phong Vũ Lam phảng phất như thật sự thoát khỏi sự trói buộc này, nhưng cậu muốn mở miệng, miệng lại gắt gao ngậm chặt, đội viên của cậu vẫn đang thảo luận khí thế ngất trời trước mặt, kẻ truy sát cũng bắt đầu chiến đấu kịch liệt, cậu không thể cứ đứng thờ ơ một chỗ không làm gì cả!

Mau tỉnh táo lại! Phong Vũ Lam!

"Cậu muốn nói gì?" Ngay tại một giây này, A Lam đột nhiên nghe thấy một giọng nói vang lên bên tai, cậu vừa quay đầu liền thấy, một đứa bé cầm dù lớn màu đỏ, thân cao chỉ tới eo cậu đang đứng bên cạnh, đúng vậy, đứng ngay bên cạnh! Bên tay trái Phong Vũ Lam là Đoạn Ly, bên tay phải chính là đứa bé này, rõ ràng, quá mức rõ ràng, dù sao đứa nhỏ này cầm một cái ô màu sắc tươi sáng như vậy, nhưng mà đội viên của cậu phảng phất căn bản không nhìn thấy đứa nhỏ này, toàn bộ xem nhẹ nó.

Tại sao, tại sao lại như vậy?

"Bọn họ không nhìn thấy tôi." Đứa trẻ kia dường như đang cười: "Tôi vẫn luôn thực dễ dàng khiến người ta xem nhẹ, mặc kệ tôi mặc quần áo diễm lệ cỡ nào, cầm một cái dù dễ thấy cỡ nào, bọn họ đều có thể dễ như trở bàn tay mà bỏ qua sự tồn tại của tôi."

Đôi mắt Phong Vũ Lam gắt gao nhìn chằm chằm nó, miệng lại ngậm chặt không thể nói chuyện.

"Cậu không cần sợ hãi, loại trạng thái này của cậu sẽ không kéo dài quá lâu, một khi kết thúc mật thất, cậu sẽ khôi phục bình thường, nhưng sau đó, cậu cũng sẽ quên mất tôi, hơn nữa, một người sau khi bị tôi khống chế, tôi cũng không thể khống chế hắn lần nữa."

Đứa bé bắt đầu xoay tán dù, nó đứng giữa đám người La Giản, tình trạng này phi thường quỷ dị, bạn có thể thấy nó, nhưng bạn bè của bạn đều không nhìn thấy, mà bạn cũng không thể nói cho bất kỳ ai, nói cho bọn họ, có một đứa trẻ ma quỷ đang đứng giữa chúng ta!

97. Chương 97

Nhưng ngay lập tức, kỳ tích xuất hiện.

Kẻ truy sát cùng thần minh đã giao thủ hơn trăm chiêu! Nhưng thân phận kẻ truy sát thực đặc thù, hắn chỉ có thể bị phá hủy bởi người chơi, nhân vật cốt truyện hoặc đạo cụ của mật thất không thể tạo thành thương tổn với hắn, đây chính là một lỗ hổng, là sai lầm của mật thất, chỉ cần có người chơi có khả năng khống chế kẻ truy sát, như vậy, người này có thể dễ dàng mà hoành thành thiên hạ.

Bởi vậy, thần minh không thể chiến thắng kẻ truy sát, nhưng kẻ truy sát lại có thể thắng hắn.

Thần minh lập tức bị thương nặng, hắn ý thức được nguy hiểm, hắn cần trốn đi, cho nên lập tức lùi lại về phía cây cổ thụ.

Nhưng kẻ truy sát cũng không đuổi theo, trong quá trình chiến đấu hắn vô tình nhìn thoáng qua phía La Giản, đột nhiên phát hiện nơi không quá thích hợp.

Một mạt đỏ tươi đẹp.

Một đứa trẻ, một đứa trẻ cầm dù, đứng giữa đám người La Giản, ngay bên cạnh Phong Vũ Lam, cũng đứng bên cạnh La Giản, kẹp giữa hai người bọn họ. A Lam thoáng cúi đầu, dường như chú ý tới đứa nhỏ này, nhưng những người khác xung quanh, lại phảng phất như xem nhẹ đứa nhỏ này, bọn họ đều chú ý tới trận chiến giữa Hình Viêm cùng Thần minh.

Kỳ thật, đứa bé kia cũng đang nhìn Hình Viêm, thậm chí còn cười với hắn.

Hình Viêm dừng lại, áp lực trong nội tâm nảy lên một cảm xúc không tên, hắn bỏ qua Thần minh đang chạy trốn, một lần nữa về bên người đám La Giản, lúc này hắn không tiếp tục chú ý tới La Giản, mà là cúi đầu chăm chú nhìn đứa bé này.

Đứa trẻ dường như cũng không ngạc nhiên khi thấy Hình Viêm có thể nhìn thấy mình, hoặc nó cố ý để Hình Viêm nhìn thấy, nó trầm mặc một lát, nói với Hình Viêm: "Xin chào, Hình Viêm, tôi quả thực phi thường nhớ anh."

Trên mặt nó có tươi cười, một nụ cười thực ôn hòa, sắc mặt lại trắng bệch. Hình Viêm đột nhiên cảm thấy có chút khó chịu, nơi nào đó trong tim đang run rẩy, nhưng hắn không thể nói, chỉ có thể nhìn đứa nhỏ này.

"Viêm…" La Giản bên cạnh túm tay áo hắn: "Anh đang nhìn cái gì vậy?"

Hình Viêm bị La Giản túm một cái như vậy, đột nhiên hồi thần lại, ngẩng đầu sờ sờ đầu La Giản, lại quay

đầu nhìn về phía đứa nhỏ, nhưng lần này, đứa nhỏ đã biến mất, phảng phất như nó chưa từng xuất hiện ở đó vậy.

Hình Viêm lại nhìn về phía Phong Vũ Lam, Phong Vũ Lam lại khôi phục sắc mặt không cảm xúc, nhưng lúc này cậu cũng trừng mắt gắt gao nhìn Hình Viêm.

La Giản kỳ quái nhìn bọn họ hai người nhìn nhau, phảng phất cũng ý thức được chuyện gì, cậu nhìn về phía A Lam, cậu phát giác A Lam bình thường vẫn luôn lảm nhảm không ngừng, lúc này vẫn luôn duy trì im lặng, im lặng tới bất thường.

Trong nội tâm La Giản nảy lên một dự cảm xấu, cậu mở miệng dò hỏi Phong Vũ Lam: "A Lam, tại sao không nói lời nào?"

Nhưng Phong Vũ Lam một câu vẫn không nói, vẫn gắt gao trừng mắt nhìn Hình Viêm, như muốn đục ra một lỗ trên người kẻ truy sát, sau đó một lúc lâu, cậu mới hậu tri hậu giác mà nhìn về phía La Giản, mỉm cười: "Tớ không sao."

Trạng thái Phong Vũ Lam thực không thích hợp, trong nháy mắt La Giản liền nhìn ra, bọn họ lớn lên cùng nhau, Phong Vũ Lam khi có nỗi khổ hoặc sự tình rối rắm gì đều lao tới chỗ La Giản mà kể ra, cậu chưa bao giờ mỉm cười miễn cưỡng nói mình không sao như vậy. Tính cách cậu ấy như vậy, khiến La Giản chưa từng phải lo lắng cậu ấy sẽ chôn tâm sự trong lòng mà tự buồn đến hỏng.

Phản ứng đầu tiên của La Giản là Đoạn Ly đã làm gì cậu ấy, vì thế quay đầu nhìn về phía Đoạn Ly, nhíu mày nói: "Vừa rồi anh ở cùng A Lam, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Đoạn Ly không có ý tứ giấu diếm, không hề giữ lại mà kể toàn bộ sự việc hắn thấy cùng phán đoán của mình ra, hắn nói lúc trước hắn thấy có bóng dáng ai đó bên cạnh A Lam, hơn nữa thấy tùy thân mật thất của bản thân bị kích phát, nhưng bản thân Phong Vũ Lam lại tỏ vẻ không biết gì về chuyện này.

"Ý cậu là, cậu cảm thấy trong đội ngũ quân địch có kẻ có khả năng khống chế người khác? Hơn nữa, hắn có lẽ đã hạ ám chỉ gì đó cho A Lam?" U linh nghe bọn họ nói chuyện, dường như cũng cảm thấy phi thường khó giải quyết, mày nhăn rất sâu.

"Tôi không bị khống chế." Phong Vũ Lam đột ngột xen vào, nhưng mọi người xung quanh không liếc mắt nhìn cậu lấy một cái, không hẹn mà cùng xem nhẹ lời nói của cậu, Đoạn Ly vẻ mặt lo lắng sốt ruột xoa xoa tóc A Lam, nhét cậu vào lòng mình.

"Từ giờ trở đi, không cho phép rời khỏi người tôi một bước, tôi cũng sẽ không để em một mình." Đoạn Ly nói với hắn.

"Tôi không bị khống chế, không có!" Phong Vũ Lam nhỏ giọng cố chấp lặp lại.

Nhưng kháng nghị của cậu vẫn bị mọi người bỏ qua.

Đám người U linh thương lượng đối sách sau đó, quyết định hiện tại để kẻ truy sát lưu lại tiếp tục giám sát hành động của thần minh, mà những người còn lại đi gặp đoàn đội kẻ địch. Bất quá quyết định này nhanh chóng bị bãi bỏ, bởi vì U linh cho rằng lưu lại một người cùng kẻ truy sát giám thị sẽ tốt hơn, dù sao cũng là kẻ truy sát, hắn không thể giao lưu cùng người khác, ngoài La Giản.

Vì thế, La Giản bị để lại, cùng Hình Viêm.

"Tôi cảm thấy cũng nên để A Lam lại." U linh vẫn cảm thấy có chút không hài lòng, quay đầu nhìn Phong Vũ Lam đứng sau Đoạn Ly.

Đoạn Ly một chút cũng không tình nguyện, hắn đứng thẳng thân mình chặn ánh mắt U linh đang nhìn Phong Vũ Lam: "Tôi đã đáp ứng luôn ở bên cạnh em ấy."

"Được rồi, chỉ cần cậu có thể bảo hộ tốt cậu ấy là được." U linh suy nghĩ thật lâu, cuối cùng vẫn thỏa hiệp, vì thế đội ngũ bị chia làm hai nửa, La Giản như trước đi theo kẻ truy sát, ba người còn lại phụ trách đi xử lý nhóm người quân địch.

Phương hướng bọn họ đi tới...Dường như tại một giây này phát sinh biến đổi gì đó, ít nhất La Giản đang đứng cạnh Hình Viêm, nhìn bóng dáng những đồng bọn của cậu rời đi, nội tâm có chút hoảng loạn.

Chỉ là giờ phút này La Giản cũng không biết, bạn thân Phong Vũ Lam của cậu, cũng lâm vào cảm xúc cực độ khủng hoảng, mặc dù, ngoài mặt cậu ấy không biểu hiện như vậy.

Đứa bé cầm ô đỏ vẫn luôn đi theo cậu!

Đoạn Ly nắm tay A Lam, A Lam thành thật đi theo sau Đoạn Ly. Bên cạnh A Lam chính là đứa bé kia, cầm ô bước nhỏ chạy theo, đi theo A Lam. Lúc trước, Phong Vũ Lam phát hiện kẻ truy sát Hình Viêm có thể nhìn thấy đứa nhỏ này, nhưng kẻ truy sát không thể nói chuyện, không thể nhắc nhở đội ngũ bọn họ, hơn nữa kẻ truy sát dường như chỉ thấy đứa bé kia trong một tích tắc, sau đó, hắn không nhìn thấy nữa.

Hắn nhìn không thấy, đứa nhỏ này vẫn như trước mà đứng giữa bọn họ.

Tựa hồ là Đoạn Ly kéo A Lam đi quá nhanh, đứa bé nện bước theo sau đuổi không kịp, nó nhảy nhót chạy chậm đuổi theo, duỗi tay túm chặt ngón tay A Lam. Tay đứa bé thực mềm thực nhỏ, A Lam có thể cảm thấy được độ ấm rõ ràng, chứng minh đứa nhỏ này cũng không phải quỷ hồn gì đó, nó cũng có thật thể, cũng có độ ấm.

"Tới nha." A Lam hết sức hoảng hốt, chỉ nghe thấy đứa bé bên người nhẹ giọng nói nhỏ, sau đó gặp vài người đang đi tới, đúng là một đám người đội ngũ quân địch, đội trưởng Quỷ Hút Máu vẫn đang ôm nữ nhân vết thương chồng chất trong lòng, còn có tráng hán cao to đi phía sau bọn họ.

Hai đội ngũ giờ phút này bắt đầu giao phong chính diện.

"A Lam, hẳn là cậu biết, Đoạn Ly cùng anh trai của... anh trai dùng súng kia, gọi là U linh, hai người đều là Thiên Khải Giả, thực lực hai Thiên Khải Giả ở trên kẻ địch, nếu giao phong chính diện, tuyệt đối là chúng ta thắng."

Đứa bé này bắt đầu lải nhải nói chuyện, nó túm lấy quần áo A Lam, ôm lấy cánh tay cậu. Phong Vũ Lam nghe thấy lời nó nói, nhưng khiến cậu cảm thấy kì quái chính là, giữa câu nói của đứa nhỏ, có một chỗ ngắt quãng thực vi diệu. *(ồ cậu ấy takes the hint)*

Không biết tại sao, A Lam đột nhiên bình tĩnh lại.

Từ khi đứa nhỏ này xuất hiện, cậu bắt đầu liên tiếp lâm vào cảm xúc khủng hoảng, lâm vào giãy giụa đáng sợ, cảm thấy bản thân như đang hãm sâu vào vũng bùn, càng liều mạng muốn bò ra, càng bị lún sâu không thoát ra được. Nhưng mà, sau khi sợ hãi qua đi, A Lam chậm rãi bình tĩnh lại, bắt đầu suy ngẫm.

Cẩn thận ngẫm lại, liền sẽ cảm thấy đứa nhỏ này rất kỳ quái.

Thân phận của nó, lai lịch của nó, mỗi một câu nó nói, hồi tưởng lại đều cảm thấy kì quái, A Lam sâu trong nội tâm nghĩ như vậy. Còn nữa, mình hẳn chưa từng gặp qua nó, nhưng nó lại biết tên mình, mỗi người trong đội ngũ mình, nó đều nhận thức, không chỉ nhận thức, còn hiểu rõ trên một trình độ nhất định.

Ví dụ như, Đoạn Ly đem tùy thân mật thất của mình đưa cho Phong Vũ Lam, chuyện này ngoài hai đương sự ra, La Giản cùng U linh đều không biết. Nhưng khi A Lam lần đầu tiên thấy đứa nhỏ này, đối phương lại biết, nó biết trên người A Lam có một tùy thân mật thất, cũng biết đó là Đoạn Ly cho cậu.

Rất kỳ quái, đứa nhỏ này rõ ràng là kẻ địch, lại chỉ cầm đi một số đồ dùng chữa bệnh đi, sau đó lại còn trả lại cho A Lam, nó vẫn chưa tạo thành bất luận thương tổn thực chất nào cho A Lam, ngoại trừ sử dụng một sức mạnh không hiểu nổi khống chế tinh thần cậu.

Đương nhiên, đây còn không phải thứ khiến người ta cảm thấy quái dị nhất, quái dị chân chính là, đứa nhỏ này có một số hành động cùng ngôn ngữ không thể miêu tả được.

Bởi vì đứa nhỏ vừa rồi nói một câu như vậy, nó nói "thực lực hai Thiên Khải Giả ở trên kẻ địch, nếu giao phong chính diện, tuyệt đối là chúng ta thắng". Những lời này rất kỳ quái, không phải sao? Phong Vũ Lam nghĩ như vậy, kỳ quái chỗ nào? Đúng rồi, đứa nhỏ này không phải là kẻ địch của chúng ta sao? Tại sao nó lại nói "tuyệt đối là chúng ta thắng", sau đó không hề tự giác mà đặt mình cùng đám người A Lam trên cùng một trận doanh, phảng phất như nó vốn dĩ nên thuộc về bên bọn họ.

Nó rốt cuộc là ai?

Phong Vũ Lam suy nghĩ, bỗng nhiên cảm thấy hoảng sợ, cậu nỗ lực hồi tưởng trong đầu xem trước đó đã

từng gặp đứa nhỏ này chưa, nhưng lật qua tất cả ký ức, chỉ có thể khiến cậu thêm xác định một việc, đó chính là Phong Vũ Lam tuyệt đối chưa từng gặp qua đứa nhỏ này! Cậu không có bất luận ấn tượng gì về nó, nhưng tại sao đối phương lại nhận thức mình?

Cậu nhớ tới, lúc trước đứa nhỏ này cũng nói qua một số câu quỷ dị, ví dụ lần đầu tiên gặp A Lam nói "Thật vui vì được gặp lại cậu", cùng với "tuy rằng rất muốn để các cậu thắng, nhưng tôi không thể trở thành kẻ thua cuộc", lại còn nói với kẻ truy sát, "tôi phi thường nhớ anh" càng thêm quỷ dị.

Chuyện này khiến người ta cảm thấy thực sởn tóc gáy, không phải sao? Loại kẻ địch nào lần đầu tiên gặp mặt, lại nói với bạn những lời như vậy? Phong Vũ Lam nghĩ đến vỡ đầu cũng không nghĩ ra chuyện gì đang xảy ra? Đứa nhỏ này rốt cuộc là chui từ đâu ra?!

Bất quá, giờ phút này có thể xác định, đứa nhỏ này dường như cũng không có ác ý quá lớn.

Bởi vì, giờ phút này hai đội ngũ đã bắt đầu giao phong, Đoạn Ly để A Lam đứng nấp ở một nơi khá xa, mà đứa nhỏ này trước sau như một mà đi bên cạnh cậu, vẫn gắt gao ôm cánh tay cậu, thuận tiện còn phân tích cho A Lam một chút chiến cuộc trước mắt.

"Kẻ trang điểm tái nhợt như Quỷ Hút Máu kia, năng lực của hắn cũng không khác quỷ hút máu lắm, hắn là đội trưởng đội ngũ hiện tại của tôi, nói thật ra, tôi cảm thấy hắn thực vô dụng, tuy rằng có khả năng chiến đấu mạnh, nhưng bỏ qua điểm này, có rất nhiều thời điểm trong mật thất, không thể giải quyết vấn đề chỉ bằng nắm đấm."

Đứa nhỏ ôm chết cánh tay A Lam, A Lam mặt vô biểu tình đứng đó, cách chiến trường khá xa, thỉnh thoảng Đoạn Ly sẽ quay đầu lại nhìn xem cậu có thành thật ngốc ở đó hay không. Mà thành viên đội ngũ quân địch dường như cũng không phát hiện ra sự tồn tại của đứa nhỏ này, hơn nữa bọn họ bên kia dường như chỉ có một mình đội trưởng Quỷ Hút Máu nghênh chiến, tráng hán còn lại đang ngồi xổm thủ bên cạnh nữ nhân bị thương.

"Còn tráng hán cao to kia." Đứa nhỏ tiếp tục lải nhải nói với A Lam: "Phi thường trầm mặc ít lời, nhưng kỳ thật làm người không tồi, nhưng hắn tương đối thành thật, cũng chẳng có nhiều chủ kiến, thật không hiểu trước khi hắn tổ đội cùng người khác, làm thế nào mà trải qua mật thất một người được?"

Đối mặt đứa nhỏ luôn mồm không ngừng này, A Lam vẫn không mở miệng, trên thực tế, cậu không thể mở miệng, bởi vì dựa theo tình huống bình thường, bên cạnh cậu, giờ phút này là "không có ai", cho nên cậu không thể lầm bầm lầu bầu với không khí, cũng không thể kêu to bảo tiểu thí hài này câm miệng.

"Cậu nhất định cảm thấy tôi thực phiền, muốn tôi câm miệng đi." Khiến Phong Vũ Lam ngạc nhiên chính là, đứa nhỏ dễ dàng đoán được suy nghĩ hiện tại của A Lam, nhưng nó cũng không tức giận, thậm chí nở nụ cười nói: "Đừng như vậy, tôi chỉ muốn nói chuyện cùng cậu một chút."

Dư quang khóe mắt Phong Vũ Lam ngó nhìn đứa nhỏ, chỉ cảm thấy nụ cười của nó chói mắt cực kỳ.

Đứa nhỏ lại không hề nhìn A Lam, mà nhìn về phía nữ nhân đang nằm trên mặt đất kia, tiếp tục nói: "Còn nữ nhân kia, là quân sư của đội ngũ, năng lực của nàng tương đối hiếm thấy, vũ khí là một cây bút, còn là loại bút dùng để viết vở, câu chữ nàng dùng cây bút kia viết ra có thể trở thành "chân thật", có nghĩa là sự vật dùng bút miêu tả có thể biến thành sự thật, năng lực này tựa hồ thực nghịch thiên, nhưng cũng có hạn chế rất lớn, hạn chế này khiến nàng không thể có được bất luận năng lực chiến đấu nào, hơn nữa tố chất thân thể còn yếu ớt hơn người thường."

Lời nói của đứa nhỏ này thu hút sự chú ý của Phong Vũ Lam, cậu đặt ánh mắt lên người nữ nhân kia. "Nàng mới là mấu chốt thắng bại của trận đấu này." Đứa nhỏ nói như vậy, thở dài một tiếng, đột nhiên buông cánh tay Phong Vũ Lam ra, đứng thẳng người, sau đó không biết từ nơi nào móc ra một thứ, A Lam nhìn kỹ, lại phát hiện đó là một cái khuyên tai màu đen.

"Cậu có xỏ khuyên tai, tôi nhớ rõ." Đứa nhỏ nhìn A Lam, "Hồi còn trung học, cậu thích đám ngôi sao nam rất có khí chất đó, cảm thấy bộ dáng bọn họ đeo khuyên tai rất tuấn tú, vì thế bản thân cậu cũng thử một cái, là lỗ tai bên trái."

Phong Vũ Lam nháy mắt kia trợn to mắt nhìn, quả thực không dám tin tưởng, cậu dường như đoán ra cái gì, nhìn mặt đứa nhỏ có chút kinh ngạc, nơi nào đó trong tim bị xúc động, A Lam nháy mắt tựa đồ phá vỡ cấm chế gì đó, cậu hô nhỏ ra tiếng: "Chẳng lẽ… cậu là…!"

"Không cần đoán, cũng đừng nói cho ai biết, quên tôi đi." Ý cười trên mặt đứa nhỏ không còn, nó cũng không nhìn A Lam, nó cúi đầu cầm ô xoay không ngừng: "Trận đoàn chiến này, các cậu phải thua, trong vận mệnh đã định một kiếp này."

Chắc đến đây mn cũng đoán ra đứa bé là ai. Tui nghĩ đến nên đổi xưng hô thành tớ cậu hay vẫn để là tôi cậu. Tui nghĩ là tôi cậu nó hay hơn vì tính cách cũng thay đổi nhiều, kiểu lạnh nhạt hơn nè, thần bí hơn nè.

98. Chương 98

"Chị Hoa, chị tỉnh sao?" Tráng hán canh giữ bên cạnh nữ nhân thấp giọng nói. Một bên khác của chiến trường, đội trưởng Quỷ Hút Máu lẻ loi chắn trước hai đội viên, một mình nghênh chiến hai người Đoạn Ly cùng U linh, hai bên không nói một lời đã lao vào hỗn chiến, mà lúc này, nữ nhân được hai đội viên bảo vệ nghiêm ngặt, đã tỉnh.

Cô nàng tóc dài đáng thương, tình hình nàng thực không xong, toàn thân bị bao lại như xác ướp, bỏng diện rộng, đau đớn liên miên không dứt, còn bị tổn thương nội tạng, khiến nàng ngay cả hít thở cũng gian nan.

Nửa bên mặt của nàng cũng bị băng lại, chỉ lộ ra một con mắt, chậm rãi mở, hơn nữa nhìn về phía một đội viên duy nhất: "A Kiệt… đội trưởng đâu?"

Tráng hán tên A Kiệt ngẩng đầu nhìn đội trưởng Quỷ Hút Máu đang thủ vững trận địa cách đó không xa, hiếm thấy, khuôn mặt nghiêm túc trầm ổn của hắn lộ ra biểu tình bi ai: "Tình hình phi thường bất lợi với chúng ta."

Nữ nhân tựa hồ hít sâu một hơi, nhưng vẫn không giúp khí nghẹn ở ngực nàng lưu thông được, nàng ngắn gọn nói: "Hiện tại… là tình hình gì, tất cả đều nói cho tôi."

Tráng hán đành phải nói mọi việc từ khi nữ nhân bắt đầu trọng thương hôn mê cho nàng, trong đó nhấn mạnh sự tình về đứa bé kia, trên thực tế, tráng hán tên A Kiệt này tuy rằng vẫn luôn thực thành thật theo đội ngũ, nhưng nội tâm cũng sinh ra không ít nghi vấn với đứa nhỏ lai lịch bí ẩn này, mặc dù hắn chưa từng can thiệp vào quyết định của quân sư.

"Không cần lo lắng, chúng ta sẽ không thua." Nữ nhân hít thở vô cùng dồn dập, toàn thân nàng hầu như không thể động đậy, chật vật không chịu nổi, nhưng vẫn cười: "Đứa nhỏ kia đã cho ta thông tin, hắn đã sớm tiến vào mộ thất này trước tất cả mọi người, hơn nữa giao lưu một lần ngắn ngủi với vị "thần minh" kia."

Tráng hán tựa hồ không quá hiểu rõ lời nữ nhân nói, nghi hoặc đầy mặt.

Nữ nhân biết tráng hán tuy rằng người chắc, nhưng não cũng thô, nói mãi cũng chả hiểu, đành phải cười trắng ra: "Các cậu có phải luôn cảm thấy đứa nhỏ không rõ lai lịch trong đội không thể tin tưởng được đúng không? A, kỳ thật tôi cũng cảm thấy như vậy, nhưng dường như hắn có năng lực thôi miên hay khống chế người khác… khụ khụ, tạm thời gọi loại năng lực này của hắn là thuật thôi miên đi."

"Thuật thôi miên…? Tráng hán dừng lại, có chút lo lắng nhìn nữ nhân: "Chị Hoa, chúng ta đều bị hắn thôi miên sao?"

"Cậu thì không… khụ khụ… nhưng tôi thì hẳn là rồi, tuy rằng bản thân tôi không nhớ rõ." Nữ nhân ho khan lợi hại, lại thở hổn hển một hơi, nói: "Nhưng không cần lo, đứa nhỏ kia tạm thời không có ác ý lớn, ngược lại, chúng ta có thể lợi dụng năng lực này của hắn, phải biết rằng, hắn không những có thể thôi miên người chơi, cũng có thể thôi miên bất luận loại sinh vật nào trong mật thất, mặc kệ đó là quái vật, kẻ truy sát, hay là nhân vật cốt truyện…"

"Chị Hoa… ý chị là…" Những lời này khiến tráng hán hiểu ra, kinh ngạc nhìn nữ nhân nằm trên mặt đất.

"Đứa nhỏ kia còn có kỹ năng làm giảm cảm giác tồn tại… Trên thực tế, cũng không phải hắn biến mất, tôi đoán… có lẽ là một loại thuật thôi miên, khiến nháy mắt người ta nhìn thấy hắn liền xem nhẹ cảm giác tồn tại của hắn, năng lực này đồng dạng hữu hiệu với mọi sinh vật."

Nữ nhân hít thở càng lúc càng kịch liệt, nàng lại tiếp tục ho khan, tráng hán đành phải luống cuống tay chân rót cho nàng một lọ nước thuốc không biết tên, lúc này mới khiến nàng dịu xuống, hít một hơi dài, tiếp tục nói: "Khi tôi ý thức được bản thân mình bị thôi miên, tôi cũng bắt đầu âm thầm điều tra những việc liên quan tới đứa nhỏ này, cậu biết tôi trong thế giới hiện thực thuộc về tổ chức gián điệp… Kỳ thật là thu thập các loại tình báo, nhưng lại hoàn toàn không có phát hiện gì về đứa bé kia, tôi phát hiện hắn căn

bản không có thân phận, hắn ở trong thế giới hiện thực, tương đương với không tồn tại."

"Nhưng hiện tại, chúng ta bỏ qua mọi chuyện đó, bởi vì năng lực của hắn quả thực thích hợp, cho nên ngay từ đầu tôi đã để hắn đi tra xét chủ mộ thất tòa huyệt mộ này, hơn nữa thuận lợi để hắn tìm thấy mộ thất của thần, thôi miên nhân vật cốt truyện, tìm được cửa ra của mật thất."

"Nói cách khác, chị đã biết cửa ra của mật thất này sao?" Tráng hán có chút hưng phấn.

"Tôi không biết… hắn vẫn chưa nói cho tôi… tôi cũng đã, biến thành như vậy…" Nữ nhân nhíu mày, thử giật giật cánh tay mình: "Thân thể bị thương quá nghiêm trọng, căn bản không nhúc nhích được, như vậy cơ hồ cũng không thể sử dụng kỹ năng."

Tại một khắc này, bên người nữ nhân cùng tráng hán đột nhiên vang lên một thanh âm, chậm rì rì nói: "Không cần lo lắng, dù sao sau khi thoát khỏi mật thất cô cũng sẽ khỏe lại trong nháy mắt."

Hai người đồng thời nghiêng đầu, liền thấy tiểu ác ma cầm dù đỏ kia không biết chui ra từ chỗ nào, nổi lơ lửng, nó căn bản không cần đi đường, trước nay đều thổi tới thổi qua mà đi.

"Trí tuệ của cô vượt qua những gì tôi nghĩ." Tiểu ác ma lộ ra nụ cười tươi, nhưng lại thành thật mà nói ra tình báo: "Việc phía trước cô giao thác tôi đã hoàn thành, cửa ra ở trên cây cổ thụ kia, nhưng cần điều kiện kích phát – cũng chính là cần chìa khóa, mà chìa khóa chính là vật đính ước của quỷ cùng thần minh, một khối ngọc bội bị chia làm hai nửa."

"Ngọc bội…? Bản đồ chúng ta tìm được lúc trước đều là uổng phí sao?" Nữ nhân tựa hồ có vẻ tức giận.

"Bản đồ là mật thất chuẩn bị cho chúng ta, để chúng ta thuận lợi đi lại trong mê cung, tìm đúng phương hướng mà không bị chết do bẫy rập, nhưng mấu chốt chủ yếu vẫn nằm trên nhân vật cốt truyện gọi là "thần" kia, trên người hắn có một khối nửa ngọc bội."

"Một nửa còn lại đâu?" Tráng hán xen mồm hỏi.

"Nếu là vật đính ước, đương nhiên một nửa trên người thần, nửa còn lại trên người quỷ!" Tiểu ác ma dù đỏ lộ vẻ mặt dữ tợn, sau đó nhìn về phía xa, dường như đang nhìn ai đó, sau đó nó nói: "Lúc trước các cô không phải đã đi qua mộ quỷ sao? Hơn nữa ở đó không phải có địch nhân giả mạo thi thể của quỷ, công khai giả chết trước mặt các cô. Nếu có thể giả dạng làm quỷ, tự nhiên là nhận được thân phận quỷ, nửa khối ngọc bội còn lại phỏng chừng cũng nằm trên người hắn."

"Tên hề đuổi theo hắn, nhưng tên hề không trở về, cho nên… đã bị xử lý sao?" Nữ nhân dừng một chút, sắc mặt tối tăm: "Tên kia một chút tác dụng đều không có!"

"Tên hề quả thực vô dụng, nhưng tôi hữu dụng nha." Tiểu ác ma vẫn cười sáng lạn như cũ, nó đột nhiên móc ra từ người mình nửa khối ngọc bội, lung lay trước mặt nữ nhân.

“Cái này là…?”

“Lúc trước vốn dĩ muốn đi cứu tên hề kia, nhưng không cứu được, ngược lại cứu địch nhân, nhưng đổi lại, tôi lấy đi thứ này từ trên người hắn.” Đứa bé quơ quơ ngọc bội trong tay, ngọc bội kia oánh lục mượt mà, tuy rằng chỉ có một nửa, cũng có thể biết được giá trị của nó: “Còn có, tôi thuận tay dùng một khối nửa ngọc bội giả đeo lên cổ địch nhân, nếu bọn họ dùng ngọc giả này giáp mặt giằng co cùng thần mình, quả thực sẽ có trò hay để xem.”

Nữ nhân trầm mặc một lát, đột nhiên cười, nhìn đứa nhỏ: “Tôi phải nói tôi rất bội phục cậu sao?”

Đứa nhỏ cười lại: “Cô phải bội phục tôi.”

Toàn bộ mật thất đều hướng tới một phương hướng không thể biết trước mà phát triển, trong đó, La Giản bất tri bất giác trở thành điểm mấu chốt.

Cậu cùng kẻ truy sát lưu thủ bên cạnh Thần minh, muốn moi ra từ miệng hắn thông tin về cánh cửa, trên thực tế bọn họ có thể làm được, bởi vì rốt cuộc, thân phận quỷ vẫn ở trên người La Giản, thần minh sẽ không thương tổn cậu, bởi vậy cậu chỉ cần nghênh ngang đi đến trước mặt đối phương, thần minh sẽ tự nhiên mà mềm lòng.

“Ngươi có thể nói cho ta vị trí cửa ra không?” La Giản truy vấn, thần minh trẻ tuổi kia ban đầu trôi nổi trên không, giờ phút này lại hạ xuống, đứng trước mặt La Giản, vẻ mặt hắn phi thường ôn nhu, nhìn La Giản.

“Ngươi rất giống hắn.” Thần minh nói, nghiêng đầu nhìn La Giản, thậm chí còn vươn tay sờ mặt cậu, đến mức kẻ truy sát từ xa nhìn cũng phải nhíu mày.

Kẻ truy sát khong thể đứng xa một chút, bởi vì chỉ cần hắn ở đó, thần minh tuyệt đối sẽ không nguyện ý nói chuyện cùng họ, hắn sẽ nhanh chóng né tránh kẻ truy sát, hơn nữa chạy trốn lên cây cổ thụ kia, mà kẻ truy sát phát hiện, cây cổ thụ thật lớn này được mật thất giả thiết là “không thể bị bất luận phương thức nào phá hủy”, loại giả thiết này khiến kẻ truy sát lấy phá hủy làm danh tiếng cũng không thể nề hà.

“Hắn đã chết.” La Giản muốn khuyên nhủ thần minh: “Mà ngươi cũng không nên lãng phí thời gian ở nơi này.”

“Nhưng ma quỷ kí kết khế ước cùng ta đã nói, chỉ cần ta giết ”người chơi” trong huyệt mộ này, hắn có thể sống lại!” Thần minh hiển nhiên thực kích động.

La Giản bất đắc dĩ lắc đầu: “Nhưng ngươi cũng không biết người sống lại tột cùng có phải hắn hay không, có thể là thứ gì khác, ngươi có lẽ sẽ ôm ảo tưởng giả dối vượt qua cả đời!”

“Ngươi biết cái gì?!” Hắn đột nhiên kích động, dữ tợn nhìn La Giản, hắn dùng tay, hung tợn bóp lấy khuôn

mặt La Giản, tới gần cậu, toàn bộ khuôn mặt hắn phóng đại trong tầm mắt La Giản, thần sắc kia khiến người dị thường sợ hãi: "Người ngươi yêu chưa chết, nhưng nếu một ngày ngươi mất hắn, ngươi sẽ làm thế nào!? Chỉ cần có một chút hi vọng như vậy, cho dù là giả đối, ngươi cũng tuyệt đối sẽ giống ta mà nhào lên – vì thế mà không từ thủ đoạn!"

Trái tim La Giản run rẩy, đột nhiên nghĩ tới nếu có một ngày kẻ truy sát chết, biến mất…

Cậu nhắm mắt lại, không dám tiếp tục vọng tưởng, cậu cảm thấy chuyện này không có khả năng, kẻ truy sát cường đại như vậy, không có khả năng xảy ra một ngày kia, không thể.

Thần minh lại phảng phất như nhận ra dao động của La Giản, lộ ra nụ cười: "Chẳng sợ sống lại chỉ là một ảo tưởng giả dối, ta cũng tình nguyện ôm mộng cảnh này đi nốt quãng đời còn lại, thế giới không có hắn, thật đáng sợ, đúng không?"

"Đó chỉ là suy nghĩ của mình ngươi mà thôi." La Giản hít sâu một hơi, giãy khỏi bàn tay đang nắm mặt mình, trả lời: "Ta không yếu ớt như ngươi, nếu người ta yêu chết, mà ta dùng hết mọi biện pháp cũng không cứu được hắn, ta tình nguyện cùng hắn chết đi, mà không phải chui rúc trong huyệt mộ tối tăm này, đi canh giữ một sự giả dối nực cười."

Ánh mắt La Giản phi thường kiên định, cậu quay đầu nhìn kẻ truy sát ở phía xa, hắn cũng ôn nhu nhìn lại La Giản.

La Giản quay đầu lại nhìn về phía thần minh, nói: "Nếu ta yêu một người, ta hi vọng hắn sống sót tồn tại cùng ta trên thế giới này, dù hắn không yêu lại ta, chỉ cần biết hắn khỏe mạnh tồn tại, sống hạnh phúc, là ta có thể phi thường thỏa mãn – nói vậy nhưng ta độc chiếm dục rất mạnh, chỉ sợ đến chết cũng không để hắn chạy thoát khỏi ta."

"Thần minh, ngươi thật sự muốn vĩnh viễn ở trong huyệt mộ này, truy đuổi một hi vọng xa vời sao?" La Giản tựa hồ một lần nữa thu thập tin tức, cậu trở nên khí thế dâng trào. Nhưng thần minh trước mặt vẫn chấp mê bất ngộ *(u mê không chịu tỉnh),* buồn cười lắc đầu, bi ai nói: "Ngươi vẫn không hiểu ý ta, ma quỷ nếu có thể giúp ta thành lập một huyệt mộ lớn như vậy, có thể cho ta lực lượng cường đại như vậy, vậy tại sao hắn không thể hồi sinh người ta yêu? Ngươi dùng cơ sở gì mà nói ta đang truy đuổi một hi vọng xa vời giả dối?"

"Ngươi không hiểu, mật thất sẽ không hồi sinh bất luận kẻ nào!" La Giản nắm chặt nắm tay, nháy mắt tựa hồ có chút điên cuồng, La Giản chưa trải qua nhiều mật thất, không giống những người chơi lâu năm đó, nhưng cậu cũng hiểu rõ đạo lý này, mật thất thật sự sẽ không hồi sinh bất luận kẻ nào, những kẻ truy sát đó, những người chơi bị biến thành quái vật đó, kỳ thật, có ai chân chính được hồi sinh đâu? Biến thành quái vật thì không nói, cho dù khôi phục thân phận người chơi, bạn nghĩ họ còn có thể bảo trì lý trí sao? Mà trong thể xác kẻ truy sát lại là linh hồn ra đời từ bóng đêm, giống như Hình Viêm giờ phút này, Hình Viêm chân chính đã chết, người biến thành kẻ truy sát, kỳ thật là một người khác.

Mà La Giản yêu, chính là một linh hồn bò ra từ vực sâu hắc ám, một linh hồn không biết bản thân là ai, ra đời ở nơi nào.

Sau đó, La Giản cũng nhận được nhiều thông tin từ U linh, mật thất xác thật sẽ không cho người chơi tử lộ tuyệt đối, nhưng đôi khi, chỉ sợ tình nguyện chết, cũng không muốn đi vào cái sinh lộ kia.

Bởi vậy, cái gọi là hồi sinh, chính là thứ phải trả giá lớn, những cái giá phải trả đôi khi khiến người ta không thể thừa nhận, La Giản hiện tại dường như đã thấy được kết cục của nhân vật cốt truyện này, hắn chỉ là đạo cụ mật thất đặt ở đây để ngăn cản người chơi mà thôi, tồn tại của hắn giống như Boss trong trò chơi, để người ta giết, rồi nhặt bảo, thậm chí là đạo cụ có khả năng reset!

Cái hắn gọi là chấp niệm kéo dài ngàn năm, bất quá chỉ là vật mật thất vẫy vẫy tay liền phá hủy.

"Ngươi đợi ở đây, kết cục bất quá chính là lần lượt bị giết chết mà thôi, chúng ta đi rồi, còn có người chơi tiếp theo sẽ tới, sau đó ngươi sẽ lại chết đi, lại tỉnh lại, tiếp tục chờ, tiếp tục chết, mặc kệ chờ mấy ngàn mấy vạn năm, ngươi cũng không đợi được người ngươi yêu!"

Biểu tình thân minh đông cứng lại, hắn trầm mặc trừng mắt nhìn La Giản hơn nửa ngày, mới nghẹn ra một câu: "Ta không tin."

La Giản nổi giận, cậu không hiểu tại sao người này cứ cố tình không hiểu, cậu nắm quyền gắt gao, vừa định tiếp tục mở miệng nói gì đó, thần minh liền cắt đứt lời cậu, nói: "Kỳ thật nếu ta tin, thì có thể thế nào?"

La Giản dừng lại, không biết nên nói thế nào, liền thấy thần minh tiếp tục: "Ngay cả khi ta tin lời ngươi, biết rằng thứ ta truy đuổi nhiều năm như vậy chỉ là một lời nói dối, thì có thể thế nào? Ngươi nói cho ta thì thế nào? Ngươi có thể cứu ta sao? Có thể để ta rời khỏi nơi này sao? Ha ha ha… Ngươi không thể, đúng vậy! Ngươi đương nhiên không thể, cho nên ta cũng chỉ có thể tiếp tục ở lại đây, vì thực hiện ước định với ma quỷ mà cố gắng cả đời!"

Sau đó, Thần minh liền dữ tợn vươn móng vuốt về phía La Giản, La Giản sắc mặt tái nhợt nhìn thần minh mất khống chế, thực rõ ràng đối phương đã không muốn để La Giản sống, nhưng ngay sau đó, kẻ truy sát liền xuất hiện bên người La Giản, một đao xẹt qua, hung hăng đâm vào ngực thần minh.

Chỉ là nháy mắt.

La Giản thở dốc thật lâu, cậu liếc mắt nhìn kẻ truy sát một cái, kẻ truy sát một đao đâm vào trái tim thần minh, sạch sẽ lưu loát, khiến thần minh đáng thương không lâu liền đoạn khí, hắn chết đơn giản như vậy, phi thường bình đạm, không tốn nhiều thời gian, cứ đơn giản một đao như vậy, người liền đi.

Lời nói trước khi chết của hắn lại bay vào lỗ tai La Giản.

"Lạc…Lạc… Mặc kệ bao nhiêu năm, ta đều sẽ… chờ đợi…"

Chương này có hơn 3600 chữ, tui edit xong còn có hơn 3100 chữ:v, ăn bớt ghê dị

99. Chương 99

"Tại sao anh lại giết hắn? Còn chưa hỏi được cửa ra đâu." La Giản quỳ trên mặt đất há mồm thở từng ngụm, cậu cảm thấy lồng ngực như bị thứ gì nghẹn lại, khiến cậu hít thở gian nan dị thường.

Kẻ truy sát không nói thời nào, thu hồi đao của mình, lấy từ trên người thần minh một thứ đưa cho La Giản, La Giản vừa nhìn thấy, là nửa khối ngọc bội. Hơn nữa ngọc bội này thoạt nhìn có chút quen mắt. La Giản nhìn khối ngọc bội nửa ngày, sau đó từ trên người mình cũng móc ra nửa khối ngọc bội, đây là cậu lấy được trong quan tài quỷ. Cậu định ghép hai khối ngọc bội lại với nhau, nhưng kỳ quái chính là, hai rìa ngọc bội một chút cũng không tương xứng, hơn nữa hoa văn phía trên cũng không giống nhau.

"Chẳng lẽ không phải cùng khối?" La Giản chưa nghĩ tới ngọc bội của mình bị người đánh tráo, còn tưởng rằng không phải cùng khối, bởi vì kẻ truy sát không thể nói cho cậu, cho nên tuy cậu biết rằng khối ngọc bội này có thể là đạo cụ mấu chốt nào đó, nhưng vẫn không để ý nhiều, cứ thu cả hai khối lại.

Nếu thần minh đã chết, vậy bước tiếp theo cần hội hợp cùng đồng đội báo cáo tình huống. La Giản nghĩ như vậy, duỗi tay đỡ lấy kẻ truy sát đang ngồi xổm cạnh cậu, muốn dựa lực vào hắn mà đứng lên, nhưng vừa chống người lên, liền cảm thấy bản thân đầu váng mắt hoa, trước mắt từng mảng trắng màu tuyết, hơn nữa… cậu cảm thấy mình càng lúc càng khó thở.

"Sao lại thế này… Tôi…" La Giản gần như nói không ra lời, cảm giác ngạt thở vô cùng mãnh liệt, kẻ truy sát nhận ra dị trạng của cậu, ôm lấy eo cậu, để cậu dựa cả người lên người mình, nhưng ngay cả kẻ truy sát cũng cảm thấy hữu tâm vô lực, tình huống của La Giản kì thật Hinh Viêm biết rõ, nhưng hắn không thể mở miệng nói cho La Giản, điểm này ngay cả đội viên của cậu cũng không cứu được, La Giản cần tự thân lĩnh ngộ.

Nhưng La Giản không hổ là La Giản, cho dù hít thở không thông dẫn tới đại não thiếu Oxy mà đầu váng mắt hoa, cậu không biết cảm giác khó chịu này từ đâu mà tới, nhưng rất nhanh liền phát hiện ra nguyên nhân, thấp giọng nói: "Bởi vì "thần" đã chết sao? Mà tôi là quỷ."

Trong gian mật thất này có hai nhân vật cốt tuyện, một là thần minh, thân phận hắn không thể thay đổi. Một là quỷ, bởi vì ngay từ đầu quỷ đã chết, cho nên chỉ có thể thông qua đạo cụ trên thi thể hắn mà nhận được thân phận. Đồng dạng, nếu không muốn thân phận này, có thể bỏ đạo cụ xuống tiêu trừ thân phận.

"Nhưng mà, cổ trang trên người tôi đã ném, mà ngọc bội lại là đạo cụ mấu chốt không thể đại biểu thân phận…" La Giản bắt đầu tự phân tích, cậu không nghĩ ra nguyên nhân, ngẩng đầu nhìn kẻ truy sát: "Anh… đưa thận phận này cho tôi như thế nào…?"

Kẻ truy sát lại lắc đầu. Mà La Giản mở to hai mắt nhìn, nhìn kẻ truy sát: "Hay nói cách khác, anh vẫn chưa nhường thân phận gì cho tôi sao? Hay là nói, ngay từ đầu, thân phận của tôi đã bị mật thất giả thiết là "quỷ"?"

Mật thất đôi khi cũng sẽ mạnh mẽ đeo lên người người chơi một thân phận, một khi bị tròng lên thân phận thì không thể sửa đổi, đây là tính cưỡng chế của mật thất, cưỡng chế thân phận là không thể thoát khỏi, tận đến khi bạn chạy ra khỏi mật thất, thân phận này vẫn sẽ luôn phủ lên đầu bạn.

"Thần vừa chết, quỷ sẽ bắt đầu tan vỡ sao?" La Giản hít thở càng lúc càng không xong, cả người cậu ghé vào kẻ truy sát, mà kẻ truy sát gắt gao ôm lấy cậu.

"Quá không khoa học, rõ ràng "quỷ" đã chết, nhưng tại sao cảm xúc này vẫn hiện ra trên người tôi?" La Giản nắm chặt quần áo kẻ truy sát, cậu phát hiện bản thân bắt đầu bất tri bất giác mà rơi lệ, nước mắt này tới rất kì lạ, rõ ràng không có sự tình gì có thể khiến La Giản cảm thấy bi thương, nhưng cậu lại cố tình cảm thấy bi thương dị thường, khiến cậu rơi lệ không ngừng.

Hình Viêm phát hiện tiểu La Giản nhà mình đang khóc, đành phải ôm cả người cậu vào lòng, cọ cọ gương mặt an ủi cậu, nhưng hiệu quả không quá rõ ràng, La Giản vẫn rơi lệ không ngừng, cảm thấy trái tim mình đều run rẩy, cậu cảm thấy phi thường khó chịu. Cảm xúc của cậu truyền tới kẻ truy sát, khiến Hình Viêm đau lòng không thôi.

Rõ ràng La Giản thuộc về Hình Viêm, nhưng tại sao lại rơi lệ vì người khác?

Hình Viêm thập phần khó chịu, hắn cúi đầu, cắn môi tiểu La Giản.

Một bên khác.

Đội trưởng Quỷ Hút Máu dưới sự giáp công của hai Thiên Khải Giả cảm thấy lực bất tòng tâm *(có tâm mà không có lực).* Hắn cảm thấy hai địch nhân này mạnh mẽ đến mức đáng sợ, điều này không chỉ biểu hiện trên thực lực của bọn họ, còn có phương diện phối hợp của bọn họ, đây là một sự tình thực không xong, hai tên kinh nghiệm phong phú thực lực siêu quần hợp tác với nhau, khiến đội trưởng Quỷ Hút Máu hữu tâm vô lực, hắn cảm thấy bản thân có lẽ phải thua ở đây.

"Đội trưởng!" Lúc này, tráng hán phía sau đội trưởng Quỷ Hút Máu hô lớn một tiếng, nói một câu không ai hiểu: "Đã đến giờ!"

Nhưng lời này như tiêm thuốc kích tim cho đội trưởng Quỷ Hút Máu, hắn nở nụ cười, chặn một đòn hợp công của Đoạn Ly cùng U linh, sau đó cả người nhanh chóng lùi về sau, thoát ly chiến trường, hơn nữa nhanh chóng trở về bên người đội viên. Lúc này, nữ quân sư của bọn họ đã tỉnh, tuy hành động không tiện, có thể nói là người kéo chân sau, nhưng lại khiến đội trưởng Quỷ Hút Máu như muốn hoan hô nhảy nhót.

"Yến Hoa… em thế nào?" Đội trưởng Quỷ Hút Máu thật cẩn thận mà đặt câu hỏi.

"Kế hoạch hành động thay đổi." Nữ nhân cũng không muốn tốn nhiều lời, ngắn gọn ra lệnh: "Chúng ta lui lại, không cần giao phong, trên thực lực chúng ta không địch lại nổi."

"Nhưng mà..." Đội trưởng Quỷ Hút Máu ậm ừ, nhìn về phía hai thiên khải giả đang tiến lại gần, Đoạn Ly cùng U linh cũng sẽ không vì đội trưởng Quỷ Hút Máu tạm lời lảng tránh mà ngừng công kích, nếu kẻ địch muốn chạy, vậy thừa thắng xông lên mới là lựa chọn tốt nhất.

"Tôi biết, tự nhiên sẽ có người tới giữ chân bọn họ." Nữ nhân tựa hồ cũng không vì thế mà lo lắng, nàng lộ ra tươi cười dịu dàng, nàng thật xinh đẹp, khiến đội trưởng Quỷ Hút Máu đau khổ đơn phương nhìn đến ngây người.

Cũng như lời nữ quân sư nói, thời điểm Đoạn Ly cùng U linh vừa định tấn công, đột nhiên hai thân ảnh hiện ra khiến bọn họ không thể không dừng bước, chiến trường có hai vị khách không mời mà đến, hơn nữa thực rõ ràng, vì hai Thiên Khải Giả mà đến.

Đúng vậy, đó là hai kẻ truy sát cuối cùng. Trận đoàn chiến này vì có hai Thiên Khải Giả mà sẽ có bốn kẻ truy sát xuất hiện, trừ Hình Viêm cùng kẻ đã bị Đoạn Ly giết chết, cũng chỉ còn dư lại hai người, vẫn luôn không xuất hiện, lại xuất hiện tại thời khắc mấu chốt này.

Hai kẻ truy sát này thực hiếm thấy mà hành động cùng nhau, dù sao hầu như toàn bộ kẻ truy sát đều độc lai độc vãng, cho nên hai cái cùng nhau hành động quả thực rất ít thấy, hơn nữa diện mạo bọn họ cũng thực tương tự, có lẽ trước khi trở thành kẻ truy sát từng có quan hệ thân thích.

Vũ khí bọn họ không khác nhau lắm, đều là găng tay boxing.

"Những kẻ truy sát đó, xuất hiện cũng quá trùng hợp đi?" Đội trưởng Quỷ Hút Máu cảm thấy kì quái, nhưng sau khi nghĩ tới năng lực nữ nhân, liền hơi yên tâm, nói: "Bước tiếp theo chúng ta làm thế nào?"

Nữ nhân chỉ cười: "Chúng ta đi về phía cây cổ thụ kia đi, đi cửa ra. Đợi tí nữa tự nhiên sẽ có người giúp chúng ta mang chìa khóa lại đây."

"Em biết cửa ra ở đâu?"

"Tôi đương nhiên biết."

Vì thế, cứ như vậy, đội trưởng Quỷ Hút Máu bế nữ nhân lên, mang theo nàng tới cây cổ thụ thật lớn bên kia, mà Đoạn Ly cùng U linh bị hai kẻ truy sát vừa xuất hiện giữ chân, khiến hai người U linh cảm giác không ổn, U linh mở miệng nói: "Đoạn Ly, mau băm rớt hai kẻ truy sát này, mặc kệ đám địch nhân đó muốn đi đâu, chúng ta đều phải ngăn cản bọn họ!"

"Anh muốn băm là có thể băm sao?!" Đoạn Ly tức giận hô to, hai kẻ truy sát này không giống đám hàng họ đã từng gặp, bọn họ hợp tác tiến công, hơn nữa phối hợp tới thiên y vô phùng *(hoàn hảo không kẽ hở),* hơn nữa găng tay boxing màu đen trên tay họ đều có hiệu quả băng giá, có thể làm chậm tốc độ cùng cảm quan của kẻ địch, đây quả thực là đại thiên địch của Đoạn Ly! Khi hắn giơ đao cũng cảm thấy trên tay mình kết một tầng băng, nặng nề tới mức hắn không thể cử động.

U linh vẫn còn tốt một chút, nhưng sức chiến đấu của hắn cũng giảm mạnh, bởi vì băng phủ nên hắn không thể nhắm bắn súng chính xác!

"Fuck, lúc này mà có lửa —-" *(Tui đã nghĩ giữa fuck hay *** hay đuỵt hay *** thì mọi người thích hơn?)*

"Triệu hoán thuật —- đốm lửa đốt thảo nguyên." Vào thời điểm hai người hết đường xoay xở, Phong Vũ Lam đột nhiên ngoi đầu, bắt đầu triệu hoán từng ngọn lửa lớn, hơn nữa có thi thể quái vật dưới mặt đất làm vật dẫn, khiến thế lửa nhanh chóng lan ra. Thấy hết thảy sự việc, U linh tựa hồ cũng nghĩ ra biện pháp, bắt đầu oanh kích thi thể quái vật xung quanh, thực mau xung quanh họ liền nổi lên liệt hỏa hừng hực, nhiệt độ cực cao giảm xuống một chút uy hiếp từ hai kẻ truy sát băng sương.

"Có một pháp sư trong đội ngũ quả thực không tồi." U linh khiêng súng pháo, tựa hồ cảm thấy dị thường vừa lòng với Phong Vũ Lam.

"Tôi cần đi tìm La Giản." Nhưng thình lình, Phong Vũ Lam lại mạc danh mở miệng nói một câu như vậy, yêu cầu đột nhiên nảy ra khiến hai người Đoạn Ly đều cảm thấy kì quái.

"Cậu đi tìm em ấy làm cái gì?" U linh dò hỏi: "Hiện tại chúng ta cần giải quyết hai kẻ truy sát này, còn cần đuổi theo những kẻ địch đó, tuy rằng không biết họ muốn làm gì, nhưng nếu họ tìm được cửa ra trước, chúng ta sẽ thua trận đoàn chiến này."

Đại khái biết yêu cầu của mình không thể thực hiện, Phong Vũ Lam cũng không nhiều lời, cậu nói một câu "Tôi đã biết" trả lời U linh, sau đó lui về sau tiếp tục quan sát, trận chiến này hai kẻ truy sát không nhất định sẽ thắng, nhưng có thể kéo dài thời gian. Như vậy là đủ rồi.

"Cậu phải đi tìm La Giản." Ở nơi mọi người không nhìn thấy, tiểu ác ma dù đỏ kia vẫn như cũ đứng bên người Phong Vũ Lam, sau khi nó tách khỏi đội viên lại quay về bên cậu, hơn nữa quyết định A Lam để lấy khối nửa ngọc bội còn lại.

"Phải đi tìm La Giản…" Phong Vũ Lam sắc mặt tối tăm, Sách Ma ở bên cạnh cậu bay múa, nó dừng lại ở một trang nhất định, vì thế A Lam cúi đầu nhìn Sách Ma một cái, sững một chút, bắt đầu nhỏ giọng niệm chú văn:

"Triệu hoán thuật —— cảnh trong gương"

Vì thế ở tình huống mọi người không chú ý, A Lam dùng một ảnh trong gương thay thế vị trí của cậu, mà đứa nhỏ bên cạnh vẫy vẫy ô đỏ của mình, mở rộng phạm vi kỹ năng giảm độ tồn tại, khiến cả nó và A Lam cùng tiến vào trạng thái rõ ràng tồn tại nhưng người khác lại không nhìn thấy.

"Đi cùng tôi." Đứa nhỏ lơ lửng đi trước, Phong Vũ Lam hoảng hốt theo sau.

Vận mệnh bắt đầu nghịch chuyển.

100. Chương 100

Di chứng về "quỷ" cũng không kéo dài quá lâu, tốt xấu gì sau khi La Giản thở dốc một hồi, cậu cũng cảm giác thoải mái hơn nhiều, nhưng cậu vẫn luyến tiếc rời khỏi vòng tay ôm ấp của kẻ truy sát, liền bò a bò trong ngực Hình Viêm, đem toàn bộ mặt chôn trên ngực Hình Viêm, Hình Viêm sủng nịnh, ôn nhu vuốt ve tóc La Giản.

Nhưng Hình Viêm vừa vuốt vuốt, tay chân liền không thành thật, bế La Giản lên để cậu ngồi lên hai chân mình, mà bản thân trực tiếp ngồi bên cạnh một cây mây thật lớn, vừa hôn môi La Giản, vừa với tay vào quần áo cậu. Đôi tay kẻ truy sát có chút lạnh lẽo, khiến La Giản không tự giác rùng mình một cái, trên tay dùng đẩy đẩy hắn, nhưng không đẩy ra được.

Kẻ truy sát được một tấc lại muốn tiến một thước, đôi tay ôm chặt La Giản, cắn môi La Giản mà cẩn thận gặm, đầu lưỡi cũng muốn với vào đảo long trời lở đất, La Giản cảm thấy hô hấp còn khó khăn hơn vừa rồi.

Đang dây dưa, liền cảm giác được thứ cứng rắn lửa nóng chống lên hông La Giản, La Giản tức khắc đại não sung huyết, mặt đỏ như quả táo, cậu dùng hết sức từ lúc còn bú mẹ mà kéo dãn khoảng cách với Hình Viêm, nhỏ giọng oán trách: "Cũng không nhìn xem đây là đâu, đừng nháo!"

Hình Viêm mắt điếc tai ngờ, thò mặt qua cọ cọ La Giản, thậm chí còn chứa ý vị sắc tình, đỡ eo La Giản, để mông cậu cọ sát trên đùi hắn.

"Đừng như vậy…" La Giản mặt đỏ đến lợi hại, cậu vội vã muốn đứng lên, nhưng kẻ truy sát không để cậu thành công, đè lại bả vai La Giản, môi hôn môi.

Bất quá, ở thời điểm hai người thân thiết nóng bỏng tới khó phân, đứa nhỏ cầm dù đỏ liền mang A Lam tới, liếc mắt liền thấy hai người đang hôn môi, đứa bé nhìn không tự giác mà dừng bước, Phong Vũ Lam vốn dĩ vẻ mặt hoảng hốt đi theo nó, thấy nó dừng lại, cũng không tiếp tục đi, cũng theo đó mà ngừng tại chỗ, biểu tình trên mặt vẫn là hoảng hốt như trước.

Đứa bé không nói lời nào, cũng không có động tác khác, nó nhìn chằm chằm kẻ truy sát cùng La Giản một lát, phảng phất như nhìn thấy hình ảnh kỳ quái gì, biểu tình trên mặt nó có chút cổ quái, nhưng đó không phải cảm xúc kinh ngạc hay chán ghét, sau đó nó dường như nghĩ tới cái gì, tự giễu cười.

"A Lam, tôi biết vũ khí của cậu có thể hóa thành người, biến thành một người giống cậu như đúc, tự xưng là "cái bóng"." Đứa bé nhìn hai người hôn nhau khó mà tách ra trước mắt, đột nhiên mở miệng nói với Phong Vũ Lam một đề tài hoàn toàn không liên quan, nó nói như vậy: "Có phải có cảm giác như soi gương hay không?"

A Lam giờ phút này tựa hồ thanh tỉnh một chút, như đột nhiên hồi thần từ mộng cảnh nào đó, cậu dùng ánh mắt cực kỳ phức tạp quay đầu nhìn đứa nhỏ, đứa nhỏ này chỉ cao tới eo cậu, thấp bé lại suy nhược, sắc mặt nó tái nhợt, chân không chạm đất, trông như cô hồn dã quỷ tới từ địa ngục.

Chỉ cần nhìn đứa nhỏ này, Phong Vũ Lam liền cảm thấy chính mình phảng phất như hiểu rõ cái gì, nhưng kỳ thật chính cậu cũng không rõ lắm mình rốt cuộc hiểu rõ cái gì, cậu chỉ có một suy đoán mơ hồ về thân phận của nó, suy đoán này thần kỳ lại lớn mật như vậy, khiến mỗi khi cậu chạm vào ý tưởng này sâu trong nội tâm, đều sẽ vì suy nghĩ ly kỳ của chính mình mà ra một thân mồ hôi lạnh

Nhưng mà, cho dù kinh ngạc thế nào, giờ phút này Phong Vũ Lam vẫn bình tĩnh lại, cậu trả lời đứa trẻ này, nói: "Cái bóng cùng bản thể vẫn có sự khác biệt, tích cách của chúng tôi cũng không giống nhau. Nhưng nếu tôi cứ nhìn hắn như vậy, quả thật có cảm giác giống như soi gương."

"Thì ra là vậy..." Đứa bé trầm mặc một lát, dường như đang suy ngẫm gì đó, ngẩng đầu nhìn Phong Vũ Lam, duỗi tay chỉ một đôi trước mặt: "Vậy cậu có ý kiến gì về bọn họ không?"

Phong Vũ Lam vì thế ngẩng đầu nhìn về phía hai người La Giản, bọn họ cũng không biết bên cạnh có người vây xem, vẫn gắt gao ôm thành một khối, nhưng kẻ truy sát kia phảng phất đã nhận ra cái gì, đột nhiên buông La Giản ra, mà La Giản bị hắn hôn đến đầu váng mắt hoa, vẻ mặt mờ mịt.

Kẻ truy sát ôm La Giản khắp nơi nhìn xung quanh, hắn mơ hồ cảm ứng được xung quanh có hơi thở, cho dù hơi thở này phi thường mỏng manh, mỏng manh đến mức có thể bỏ qua.

Phong Vũ Lam không nói chuyện nữa, cậu nhìn La Giản một lúc lâu, sau đó mới quay đầu lại nói, thập phần nghiêm túc nhìn đứa trẻ kia, nó cảm ứng được tầm mắt của cậu, hai người đối diện nhau, lúc này A Lam mới mở miệng nói: "La Giản là bạn tốt nhất của tôi, tôi nguyện ý ủng hộ cậu ấy, mặc kệ cậu ấy muốn làm gì, mặc kệ cậu ấy muốn đi đâu."

Đứa nhỏ kia dường như hiểu tầng ý nghĩa sâu xa của lời A Lam nói, mỉm cười, ngữ khí nó mang theo vẻ hài hước: "Được rồi, nhưng cho dù cậu có quyết tâm lớn thế nào, cũng không ngăn được tôi."

A Lam cũng cười, cậu tươi cười phi thường ôn hòa, dịu dàng nói: "Tôi không cần ngăn cản cậu."

A Lam nói như vậy tựa hồ khiến đứa nhỏ này chần chờ, nó hơi hơi cúi đầu, lông mi rất dài, rũ xuống bóng đổ trên làn da tái nhợt. Từ góc độ Phong Vũ Lam nhìn qua, còn có thể thấy cái mũi nhỏ xinh cùng cái môi chu lên – môi kia cũng là màu sắc tái nhợt, hầu như không nhìn thấy màu hồng nhuận.

"Cậu nhận ra tôi sao?" Đứa nhỏ hỏi cậu như vậy.

(bắt đầu đổi xưng hô từ đây vì nhận ra nhau)

Phong Vũ Lam dừng một chút, trả lời: "Cậu thực dễ nhận ra, tuy rằng sự thật này khó có thể tưởng tượng nổi, tuy rằng bộ dáng của cậu so với lúc trước...thật sự khác biệt quá lớn! Hơn nữa, việc tớ không thể tưởng tượng chính là, rốt cuộc tại sao cậu lại biến thành bộ dáng này, tại sao lại xuất hiện ở đây?"

Đứa bé không trả lời những câu hỏi đó, nó lợi dùng đầy đủ ưu thế bản thân, ngẩng đầu dùng ánh mắt tiểu

hài tử mà khẩn cầu nhìn A Lam, ngữ khí thậm chí có hương vị làm nũng: "Cậu sẽ giúp tớ sao?"

Phong Vũ Lam co rút khóe miệng, biểu tình thực bất đắc dĩ: "Đừng giả bộ dễ thương… được rồi, tớ không biết nguyên nhân là gì, nhưng tớ sẽ giúp cậu."

Đứa nhỏ lại bắt đầu lo lắng: "Cậu giúp tớ, chẳng khác nào phản bội đội mình, phản bội bạn mình."

"Cậu không phải là đồng bạn tớ sao?" Phong Vũ Lam hỏi thử.

"Tớ đương nhiên là đồng bạn cậu!" Đứa bé lập tức thừa nhận, nhưng rất nhanh liền uể oải: "Nhưng hiện tại không phải."

"Tại sao lại không phải? Trong lòng cậu, ý nghĩa của đồng bạn là gì? Rời khỏi đội liền thành người xa lạ sao? Hoặc đeo lên cái mặt nạ liền tỏ vẻ không quen biết tớ sao? Hoặc lại, coi tớ như thú bông sử dụng tới sử dụng đi sao?" Phong Vũ Lam nói xong câu cuối bắt đầu phẫn nộ! Những việc này trước sau cậu khiến cậu nghĩ không rõ, bởi vậy A Lam mạnh mẽ thoát khỏi khống chế của "thuật thôi miên", hướng về phía đứa nhỏ bước tới một bước, một bước kia mang khí thế như muốn giết người.

Đối diện nhau, đứa nhỏ còn đang lơ lửng, phảng phất như sợ A Lam tức giận, thoáng cúi đầu: "Xin lỗi, cậu đừng tức giận, tớ vốn dĩ không muốn làm như vậy… Nhưng mà… Tớ không thể để hắn… để hắn phát hiện ra tớ…"

A Lam bắt được trọng điểm trong lời cậu nói, nhíu mày: "Hắn…hắn là ai?"

Đứa nhỏ không trả lời A Lam, nó vung tay lên, cả người đột nhiên biến mất, A Lam đành phải trơ mắt nhìn đứa bé cứ vậy mà đột ngột biến mất, khi nó biến mất, kĩ năng bám vào người Phong Vũ Lam cũng theo đó mà mất hiệu lực, sau khi thoát khỏi trạng thái không có cảm giác tồn tại, hai người La Giản thực mau liền phát hiện ra cậu.

"A Lam, tại sao cậu lại ở đây?"

Phong Vũ Lam đột nhiên hiện ra khiến La Giản không kịp trở tay, vội vàng từ trên người kẻ truy sát nhảy xuống, hơi xấu hổ kéo kéo quần áo hỗn độn của bản thân, thời điểm nhìn về phía A Lam, lại phát hiện Phong Vũ Lam không đặt lực chú ý lên người mình, mà là cúi đầu không biết nhìn cái gì, bộ dáng như đang suy tư.

"Làm sao vậy?"

Phong Vũ Lam bị một câu của La Giản gọi hồn về, không khỏi ngẩng đầu nhìn La Giản, thật sâu nhìn, dùng một loại ánh mắt không thể hình dung. Nháy mắt kia, La Giản dường như bị loại ánh mắt này dọa sợ, cậu không biết tại sao Phong Vũ Lam sẽ đột nhiên dùng ánh mắt như vậy nhìn cậu, liền phảng phất như xuyên thấu qua người La Giản, nhìn về một nơi xa xôi không thể với tới, kéo dài tới tương lai rất xa rất xa.

Chỉ một thoáng, La Giản cơ hồ muốn hỏi cậu: Cậu đang nhìn cái gì?

Nhưng cậu không hỏi được ra miệng, Phong Vũ Lam cắt ngang lời cậu.

"Đội ngũ quân địch có mấy kẻ chạy trốn, nhưng Đoạn Ly bọn họ bị hai kẻ truy sát còn lại giữ chân, cho nên tớ lại đây xem các cậu. Thế nào? Thần minh kia nói ra vị trí cánh cửa chưa?"

La Giản nghe xong lời này liền tiếc nuối lắc đầu, nhìn kẻ truy sát bên cạnh mình: "Không có, Hình Viêm đã giết chết hắn."

"Đã chết? Vậy thì phiền rồi." Phong Vũ Lam làm ra bộ dáng buồn rầu, cuối cùng, lại quay đầu nhìn La Giản, nói: "Cậu không lấy được manh mối nào khác trên người hắn sao?"

La Giản cơ hồ không phòng bị Phong Vũ Lam, cậu chỉ suy nghĩ một lát liền móc ra ngọc bội lấy từ người thần minh, ngọc bội xanh biếc lắc qua lắc lại trước mặt Phong Vũ Lam, La Giản sau đó nói: "Chỉ lấy được thứ này… Lúc trước ở quỷ mộ tớ cũng lấy được một khối, nhưng hai khối này lại không ghép được."

Khi La Giản móc ngọc bội ra, ánh mắt A Lam lập lòe một chút, bất quá chỉ trong nháy mắt, nhanh đến mức làm người kinh hồn táng đảm. Sau đó A Lam không có quá nhiều biểu tình, cậu giống như tò mò, tới gần La Giản một chút, gần gũi quan sát ngọc bội, La Giản lấy cả hai khối ngọc bội ra.

Hai khối ngọc đều là màu xanh biếc, nhưng một cái màu đậm hơn, một cái màu nhạt hơn, hoa văn cùng chỗ nứt đều không tương xứng.

"Khối màu đậm." Thời điểm Phong Vũ Lam quan sát ngọc bội, đột ngột có âm thanh vang lên bên tai cậu, vì thế A Lam suy nghĩ, chỉ vào khối màu đậm hơn hỏi La Giản: "Đây là khối cậu lấy được trên người thần minh?"

"Đúng vậy." La Giản nheo mắt, lực chú ý của cậu không đặt trên ngọc bội, mà đặt trên người A Lam, cậu cảm thấy A Lam không quá giống lúc trước, nhưng đến tột cùng là không giống ở đâu? La Giản trong nhất thời không nghĩ ra.

"Có thể cho tớ nhìn xem không?" A Lam thoáng ngẩng mặt, đôi mắt đen nhánh không chớp nhìn La Giản.

La Giản bỗng nhiên cảm thấy tần suất trái tim thay đổi.

Cậu chần chờ một lúc, trong lúc này, cả hai người đều không nói gì, ngay cả kẻ truy sát đứng bên cạnh vẫn luôn không nhúc nhích nhìn hai người. Trầm mặc khác thường tràn lan giữa ba người, không khí như hóa thành khối, nặng nề đến mức khiến người ta ngạt thở.

Tui sẽ tiếp tục để đại từ nhân xưng của bé ô đỏ là "nó" và La Giản là "cậu" còn đến khi đến dòng thời gian chính theo cốt truyện sẽ để bé ô đỏ là "cậu" còn La Giản là "hắn". Tui tính vậy, đồng bào ai có ý kiến ngon hơn thì hét nhanh trc khi tui edit tới chỗ đó nha.

101. Chương 101

"A Lam, tớ muốn hỏi cậu một câu." Trước khi đưa ngọc bội cho Phong Vũ Lam, La Giản tựa hồ nhận ra cái gì, trực giác của cậu luôn tốt, bởi vậy, thời điểm A Lam dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình, La Giản bắt đầu hiểu, cậu biết có một số thứ đang bắt đầu thay đổi, dưới tình huống cậu không biết.

Phong Vũ Lam không trả lời, cậu ấy vẫn duy trì tư thế kia, nhìn La Giản, tựa hồ như đang đợi câu hỏi của cậu.

Vì thế La Giản liền hỏi: "A Lam, chúng ta là đồng bạn sao?"

Phong Vũ Lam ngây người, câu hỏi này khiến cậu nghĩ tới cái gì đó, trên mặt liền nở nụ cười: "Chúng ta đương nhiên là đồng bạn."

La Giản dừng một chút, cơ hồ không có bất luận hoài nghi liền tin vào câu trả lời phiến diện của Phong Vũ Lam, cười nói: "Cậu đã nói rồi nhé."

Sau đó, La Giản duỗi tay liền đưa nửa khối ngọc bội trong lòng bàn tay cho A Lam.

Thần sắc Phong Vũ Lam lúc này có chút phức tạp, chăm chú chốc lát nhìn ngọc bội trong tay, trong lòng cậu không khỏi bắt đầu chần chừ, làm như vậy được sao? Cậu có thể quá qua loa hay không? Cứ đem tín nhiệm giao cho một đứa trẻ không đến mười tuổi, mặc dù cậu đã biết thân phận của nó, nhưng… chỉ một suy đoán đã biết thân phận chân chính của đứa bé, cậu có thật sự quá khinh suất hay không?

"Cậu hoàn toàn có thể lựa chọn không tin tớ." Đứa nhỏ kia phảng phất như đoán được suy nghĩ của A Lam, sâu kín nói, ngữ khí thực nhẹ: "Cậu chỉ cần đương nhiên mà đem trách nhiệm đẩy lên người tớ, nói với bọn họ là tớ khống chế cậu, hơn nữa, sự thật cũng là như vậy."

Đứa nhỏ vừa nói chuyện vừa cười khẽ, nó căng dù dựa lên vai mình, trôi nổi giữa không trung, một tay nhỏ đặt trên vai Phong Vũ Lam, ngay sau đó, La Giản cùng kẻ truy sát phát hiện một sự tình kinh người, bọn họ "đột nhiên" phát hiện bên cạnh Phong Vũ Lam có một đứa bé hiện ra từ hư vô!

Gọi là "đột nhiên phát hiện", cảm giác kia thật giống lúc trước vẫn luôn không nhìn thấy người này, sau đó không biết nguyên nhân gì, lại có thể thấy. Người đó vẫn luôn ở chỗ này, chỉ bởi vì một số nguyên nhân, người khác luôn xem nhẹ hắn, bởi vậy khi đứa nhỏ chủ động hiện thân, quả thực giống như ảo thuật kì diệu trên sân khấu, xuất hiện thần kỳ như vậy.

Nhưng La Giản vẫn chưa thấy rõ khuôn mặt đứa nhỏ này, đối phương tựa hồ như cố ý, chuyển động cán dù đỏ tươi, tán dù che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, La Giản chỉ nhìn thấy đối phương lộ ra cằm nhỏ xinh, còn có cái cổ trắng nõn non nớt, tay chân nhỏ bé của trẻ con, cứ vậy mà trôi nổi bên cạnh Phong Vũ Lam, còn đặt một bàn tay lên vai cậu ấy.

Sau đó, đứa nhỏ này cơ hồ là đương nhiên, thậm chí táo bạo trắng trợn, duỗi tay liền cầm đi nửa khối ngọc bội trong tay Phong Vũ Lam. Động tác của nó tuy rằng không nhanh, nhưng nó kiêu ngạo làm càn quá mức, trong lúc nhất thời Phong Vũ Lam cũng không kịp phản ứng gì, trong lòng bàn tay đã trống rỗng.

Đứa bé dường như đang cười, tiếng cười bị nó cố tình đè thấp, nhưng âm thanh vẫn mềm mại non nớt như cũ.

Kẻ truy sát là người đầu tiên phản ứng, hắn theo bản năng mà phi thân lên trước, duỗi tay muốn bắt đứa nhỏ thần kì mà xuất hiện này, nhưng đứa nhỏ kia linh hoạt ngoài ý muốn, thân thể nhẹ nhàng mà lui về sau, tránh đi bàn tay kẻ truy sát, vừa lui liền kéo dãn một khoảng cách lớn, hơn nữa thị uy mà quơ quơ ngọc bội trước mắt đám La Giản.

"Bắt lấy nó!" Lúc này La Giản cũng phản ứng lại, nhưng cậu không kịp nghĩ nhiều, suy nghĩ đầu tiên là đoạt lại khối nửa ngọc bội kia, vì thế cậu gầm nhẹ một tiếng, rút đao ra liền nhào về phía đứa trẻ kia.

Khi La Giản rút đao sẽ theo bản năng mà vận chuyển tâm pháp của mình, khiến vũ khí của cậu rơi vào trạng thái ẩn hình, đây là kỹ xảo cậu luyện ra khi đối chiến cùng tên hề, lưỡi dao vô hình luôn khiến kẻ địch giảm mạnh phòng bị, từ đó tấn công càng trở nên hữu hiệu.

Nhưng nháy mắt kia, khiến La Giản cảm thấy giật mình chính là, đứa bé kia cư nhiên chặn lưỡi được lưỡi đao của cậu, mà đối phương chỉ vươn đôi tay non nớt của nó, dùng hai ngón tay liền kẹp lấy lưỡi đao, lưỡi đao vô hình của La Giản.

Cái ô của đứa nhỏ vẫn chậm rãi xoay, tán dù vẫn gãi đúng chỗ ngứa mà che khuất khuôn mặt nó, cho dù ở khoảng cách gần như vậy nhưng La Giản vẫn nhìn không tới khuôn mặt chân thật của nó, chỉ là thời điểm tiếp cận đứa nhỏ này, La Giản cảm thấy tim mình đập nhanh khó tả.

Cảm xúc lưu chuyển trong ngực La Giản, đó là một cảm giác đáng sợ, cậu đột nhiên phát hiện mình phi thường sợ hãi đứa nhỏ này, không lý do, không tự giác, không rõ vì sao, nhưng loại cảm xúc sợ hãi này lại điên cuồng lan tràn trong ngực La Giản.

"Cậu hiện tại… yếu ớt như vậy sao?"

La Giản cách đứa nhỏ rất gần, đối phương nhẹ giọng nói một câu, rơi vào màng nhĩ La Giản, còn chưa kịp để ý tới ý tứ những lời này, thân ảnh đưa nhỏ đột nhiên trở nên mơ hồ, bỗng nhiên lại một lần nữa biến mất trong tầm mắt.

Đứa bé biến mất, La Giản lại dại ra, cậu thu hồi lưỡi đao của mình, cúi đầu nhìn vũ khí trong tay, đao này

gần như giống y như đúc vũ khí của kẻ truy sát, nhưng cho tới nay, La Giản cảm thấy vũ khí của mình, kỳ thật cũng không tiện tay, lưỡi đao quá cùn, cậu không thể dùng nó để giết người.

"Thực xin lỗi, cư nhiên bị người lấy mất rồi, đây đều là trách nhiệm của tớ." Phong Vũ Lam thấy đứa nhỏ biến mất, không biết là may mắn hay thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng cậu vẫn cảm thấy tự trách cùng áy náy, vì thế dẫn trước mở miệng nhận lỗi.

La Giản không nói gì, cậu ngẩng đầu nhìn Phong Vũ Lam một cái.

Bởi vì kẻ truy sát không thể nói chuyện… Trên thực tế, Hình Viêm rất khó can thiệp vào sự tương tác giữa người chơi với người chơi, cho nên chỉ cần kia ở cạnh La Giản và có người thứ ba ở đó, hắn đều sẽ thực im lặng cùng giảm độ tồn tại của bản thân xuống, đem không gian để lại cho La Giản cùng Phong Vũ Lam.

Bởi vậy, giữa La Giản cùng A Lam tồn tại một bầu không khí im lặng dị thường.

Ánh mắt La Giản trở nên có chút tối tăm, đây là sự tối tăm Phong Vũ Lam chưa từng nhìn thấy, thậm chí mang theo ánh mắt dò xét, hơn nữa mục tiêu dò xét lại là bạn tốt nhất từ trước tới giờ của La Giản.

Phong Vũ Lam cảm thấy trái tim mình run rẩy, cậu không biết mình làm đúng hay sai, cậu thậm chí bắt đầu hoài nghi bản thân có bị đứa nhỏ kia lừa gạt hay không, phải biết rằng vừa rồi đứa nhỏ kia ở bên người cậu, chỉ cần nó muốn, dù mình không thể ngăn cản nó lấy đi ngọc bội, cũng có thể kéo dài thời gian cho La Giản.

Nhưng mà cậu không, cái gì cũng không làm.

Tại sao cậu lại không động? Tại sao cái gì mình cũng không làm? Phong Vũ Lam hỏi bản thân, kỳ thật nội tâm cậu sớm đã có đáp án, cậu nhìn thấu thân phận đứa nhỏ kia, không… Phải nói, cậu nhìn thấu linh hồn nó.

Vũ khí của Phong Vũ Lam giúp cậu có được tinh thần lực phi phàm, điều này cũng trực tiếp tác dụng lên linh hồn cậu, cho dù không hoàn toàn, A Lam cũng có thể dễ như trở bàn tay cảm nhận được linh hồn người khác, mạnh mẽ hay yếu ớt, dối trá hay chân thật.

Linh hồn trong tầm mắt Phong Vũ Lam như bị bịt kín một cái mạng che, cách một tầng sương mù mông lung, nhưng cho dù vậy, cậu vẫn có thể chân thật cảm thấy nó, mặc dù sự thật khiến cậu cảm thấy kinh sợ không thôi.

"Thực xin lỗi." Vì thế, bởi vì cậu không ngăn cản, Phong Vũ Lam đành phải thành thật xin lỗi.

"A Lam, tới không biết cậu đang nghĩ gì." La Giản dời đi ánh mắt, thở dài: "Nhưng tớ vẫn luôn tin tưởng cậu, đừng để tớ thất vọng."

Phong Vũ Lam nắm chặt quyền, lại trầm mặc.

Mà ở một bên khác của chiến trường, U linh lau vết máu trên má, cơ hồ ngay cả vũ khí của bản thân cũng cầm không nổi, đặt mông ngồi trên mặt đất, Trước mặt hắn, hai kẻ truy sát nằm phơi thây, trên người đều có dấu vết bị thiêu trọi.

U linh hít sâu một hơi, hắn cảm thấy phổi mình như bị đả thương, khi ho khan máu vẫn tuôn chảy ra ngoài, nhưng bên người hắn không có ai, Đoạn Ly truy đuổi đám địch nhân, tốc độ của hắn rất nhanh, cho dù bị thương vẫn có thể lấy tốc độ phi nhân loại chạy khắp nơi, nhưng U linh thì không, hắn cần nghỉ ngơi.

"Hi vọng đuổi kịp." U linh hít sâu một hơi, nhìn bên cạnh, bên cạnh hắn, có một bóng người sắp biến mất, đó là cảnh trong gương Phong Vũ Lam lưu lại trước khi rời đi để che mắt bọn họ, bất quá thực mau liền bị vạch trần, nhưng ngay cả như vậy, hai người hãm sâu vào chiến đấu cũng không có biện pháp tìm kiếm Phong Vũ Lam.

Bất quá, U linh vẫn cảm thấy nghi hoặc, tại sao Phong Vũ Lam lại muốn làm như vậy? Cậu ấy có mục đích gì khác phải che giấu sao? Hay là cậu ấy vẫn chưa thoát khỏi khống chế của địch nhân? Nếu thật là như vậy, có phải bên La Giản đã xảy ra chuyện rồi hay không? Phải biết rằng lúc trước Phong Vũ Lam còn nói muốn đi tìm La Giản.

U linh nghĩ, liền miễn cưỡng đứng dậy xoay người đi về phía cây cổ thụ, hắn cũng tới tìm La Giản.

Mà so với nghi hoặc cùng suy đoán của U linh, bên Đoạn Ly mới quả thực là sứt đầu mẻ trán, tuy rằng hắn một lần lại một lần nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh, phải đuổi kịp những kẻ địch chạy trốn, nhưng hắn càng muốn quay đầu đi tìm Phong Vũ Lam, hắn cảm thấy hơi thở của cậu, tựa hồ như đang ở bên cạnh La Giản, nhưng Đoạn Ly vẫn có chút không yên lòng, nhất định đã xảy ra chuyện, hắn cần phải nhanh hơn!

Tốc độ Đoạn Ly quả nhiên rất nhanh, hắn rất nhanh liền phát hiện được bóng dáng kẻ địch đang đứng trước cây cổ thụ, bọn họ dường như đang thảo luận làm thế nào để bò lên cây, nữ nhân bị trọng thương kia được đội trưởng của nàng đặt ngồi lên rễ cây, đội trưởng Quỷ Hút Máu đưa lưng về phía Đoạn Ly, mà tráng hán kia đứng nghiêng bên người đội trưởng.

Dù sao đã đến nơi, không bằng một nhát giải quyết.

Đoạn Ly thấy địch nhân liền nháy mắt nảy ra ý tưởng đó, vì thế rút ra đường đao, lại nghe tới âm thanh quen thuộc truyền tới từ phía sau.

"Đoạn Ly!"

Đoạn Ly quay đầu lại nhìn, kinh hỉ phát hiện Phong Vũ Lam cư nhiên chạy tới! Quả nhiên ở cùng đám người La Giản! Bất quá nghĩ tới, địa điểm thần minh đánh nhau với kẻ truy sát vốn dĩ cũng tương đối gần cây cổ thụ này, cho nên đám người La Giản luôn ở cùng kẻ truy sát xác thật cách đây khá gần, vì thế thực mau liền phát hiện thân ảnh nhóm kẻ địch, liền vó ngựa không dừng mà chạy tới.

“Đã tới đông đủ sao?”

Đúng lúc này, đội địch tựa hồ cũng nhận ra đám người Đoạn Ly đã đến, liền cùng xoay người nhìn về phía bọn họ, đội trưởng Quỷ Hút Máu dùng âm thanh không lớn không nhỏ nói như vậy, ánh mắt lộ ra ánh sáng đỏ thắm.

“Nhưng chúng mày đã đến muộn.”

Đội trưởng Quỷ Hút Máu còn nói thêm, hắn đứng thẳng người, tránh ra một ít, để nữ nhân sau lưng hắn bại lộ trước mắt mọi người, nữ quân sư lúc này đang cầm một cái bút trong tay, viết trên notebook đơn giản một từ cuối cùng.

Vũ khí của nữ nhân này phi thường đáng sợ, mọi thứ nàng viết xuống đều sẽ trở thành sự thật, kể cả là làm nhóm kẻ địch lập tức chết trước mặt nàng, nhưng tiền đề là, nàng cần phải biết tên tuổi cùng nhận chuẩn xác diện mạo của họ.

Dù vậy, loại sức mạnh này vẫn đáng sợ tới mức cực đoan, mật thất bởi vậy cho nàng gông xiềng cùng hạn chế rất lớn, khiến trong mỗi mật thất nàng chỉ có thể sử dụng sức mạnh này một lần, ngoại trừ trực tiếp viết rằng kết quả đoàn chiến thắng lợi hay chạy trốn thành công khỏi mật thất, nàng có thể viết bất luận thứ gì.

Vì thế giờ phút này, viết lại vận mệnh thế nào, liền trở thành trí mạng mấu chốt.

Nàng không thể trực tiếp viết “để tôi rời khỏi mật thất” hay “để đội ngũ ta chiến thắng”, cũng không thể viết những việc có liên quan tới chúng, bởi vì đều sẽ không hiệu quả, mật thất cấm bất luận kẻ nào, dùng bất luận phương thức mưu lợi nào thoát khỏi mật thất.

Bởi vậy, nữ nhân đành phải viết như vậy “trong trận đoàn chiến này, trừ tử vong cùng thất bại, để đội ngũ của tôi vĩnh viễn nhanh hơn đội địch một bước.”

Bút trong tay nữ nhân biến mất. Nàng không khỏi hít sâu một hơi, thở dài, những lời này xem như bắt đầu có hiệu quả, hết thảy mọi việc sau đó, mặc kệ phát sinh chuyện gì, bọn họ đều sẽ nhanh hơn địch nhân một bước, vô luận là tìm được manh mối, tìm được chìa khóa, hay tìm được cửa ra, thậm chí ra bước ra khỏi cửa, bọn họ đều sẽ nhanh hơn kẻ địch.

Phảng phất như hiểu được suy nghĩ của nàng, một đứa trẻ như khách không mời mà đến đột ngột xuất hiện giữa tầm mắt mọi người, đúng là đứa nhỏ cầm ô đỏ mà đám người La Giản đã gặp được lúc trước, nó trôi nổi bên người nữ nhân, thấp giọng nói với nàng cái gì đó, vì thế nữ nhân móc ra một thứ.

La Giản mở to hai mắt nhìn, cậu thấy nửa khối ngọc bội, ngọc bội phi thường quen mắt! Nhưng khối này cũng không phải khối ngọc bội mà đứa nhỏ kia đã cướp đi trước đó, tuy rằng hoa văn trên chúng thực tương tự.

"Chúng ta phải nghĩ lại kế sách." La Giản nói.

"Vẫn trực tiếp giết sạch bọn họ là tốt nhất." Đoạn Ly theo thói quen, đơn giản thô bạo.

Phong Vũ Lam trầm mặc một lát, nói: "Bọn họ đoạt đi ngọc bội, vật kia rất quan trọng, chỉ sợ cũng là mấu chốt mở ra mật thất."

Đoạn Ly nói: "Vậy giết bọn họ, đoạt lại ngọc bội."

"Nhưng nếu bọn họ bỏ ngọc bội vào tùy thân mật thất thì sao? Sau đó đến chết cũng không nói khẩu lệnh tùy thân mật thất cho anh." Phong Vũ Lam phản bác.

Nhưng Đoạn Ly lại mỉm cười dữ tợn: "Không quan trọng, trong nháy mắt bọn họ lấy ra ngọc bội, ta bất chấp mọi giá kích hoạt giai đoạn năm, trong vòng vài giây giải quyết hết bọn họ."

"Quá qua loa." Lúc này ngay cả La Giản cũng nhíu mày: "Tên đội trưởng, còn có tráng hán cao to, cùng đứa bé, chúng ta không biết sức mạnh của họ, tùy tiện ra tay chỉ khiến chúng ta mất đi tiên cơ."

Đoạn Ly không nói lời nào, ngược lại, một lần nữa lấy ra mặt nạ đeo lên, lần này là một mặt nạ quái dị có các loại vệt sáng. Sau khi đeo tốt mặt nạ, hắn mới nói: "Các cậu còn chưa thấy sức mạnh của tôi, cho nên không tin tưởng tôi có thể xử lý được sao?"

La Giản nhăn mày càng sâu, cậu quả thực chưa nhìn thấy thực lực mạnh nhất của Đoạn Ly, không nắm chắc trăm phần trăm nên tự nhiên sẽ có băn khoăn, chỉ là cậu vừa mở miệng định nói gì đó, kẻ truy sát bên cạnh cậu lại vươn tay ấn vai La Giản, hơn nữa lắc lắc đầu với cậu.

La Giản chưa chứng kiến sức mạnh của Đoạn Ly, nhưng Hình Viêm thì có.

Trong Quỷ Ảnh đội, hắn cơ hồ là người mạnh nhất ngoài đội trưởng ra, nếu không đối phó được vài người như vậy, quả thực phí phạm nhiều năm trời sống sót.

102. Chương 102

Vì thế nhờ động tác của Hình Viêm, La Giản cũng đồng ý để Đoạn Ly ra tay, nhưng thời điểm Đoạn Ly đang chuẩn bị gì đó, nhóm địch nhân lại động.

Đội trưởng Quỷ Hút Máu kia dẫn đầu đứng dậy.

Trên thực tế, đội trưởng Quỷ Hút Máu cũng đã giao thủ cùng Đoạn Ly, sức mạnh của hắn không khác quỷ

hút máu lắm, có được năng lực tự chữa trị vô cùng mạnh mẽ, cho dù bị thương nghiêm trọng thế nào cũng không chết hẳn, hơn nữa hắn cũng có thể biến hình trong thời gian ngắn, hóa thành một đám dơi bay khắp nơi công kích, đây kỳ thật cũng là năng lực khiến Đoạn Ly cảm thấy đau đầu.

Khi Đoạn Ly kích hoạt giai đoạn năm, hắn chỉ có thời gian vài giây để tấn công, trong vòng vài giây kia, tốc độ của hắn sẽ vô hạn tiếp cận tốc độ ánh sáng, cũng chẳng khác nào khi hắn dùng hết tốc lực, có thể trước khi địch nhân cảm giác được mà giết sạch bọn họ.

Vấn đề là, muốn giết cũng phải là giết người.

Kẻ giống đội trưởng Quỷ Hút Máu, chém thế nào cũng không chết, muốn giết hắn, Đoạn Ly chỉ có một biện pháp, hoặc tìm được nhược điểm trí mạng để nháy mắt hạ gục hắn, hoặc là nháy mắt chia hắn thành vô số mảnh khiến hắn không thể tự chữa trị.

Thời điểm Đoạn Ly giao thủ cùng đội trưởng Quỷ Hút Máu đã từng có ý định tìm ra nhược điểm của tên này, nhược điểm của người bình thường đều là trái tim hoặc bộ não, nhưng Đoạn Ly phát hiện tên này có điểm quái dị, thân thể hắn có điểm quái dị, bởi vì thân thể đội trưởng Quỷ Hút Máu khi bị công kích, bộ phận thân thể bị công kích sẽ hóa lỏng!

Nói cách khác, tên này có thể biến mình thành một bãi máu loãng! *(đây chính là skill hồ máu của Vladimir)*

Cũng bởi vậy, Đoạn Ly không thể tìm được nhược điểm của hắn, dù tấn công trái tim hay não bộ hay bất kì bộ phận nào khác đều không có hiệu quả, bất quá, những thứ này đều không phải trọng điểm, bởi vì Đoạn Ly cũng nhìn ra, thứ này tuy có thể "hóa máu" thân thể mình, nhưng dù sao máu cũng là chất lỏng, nhiệt độ cao sẽ khiến chất lỏng bốc hơi, bộ phận bị bốc hơi sẽ không bù lại được, mất càng nhiều máu, vật chất cùng kết cấu sau khi tổ hợp lại sẽ càng thiếu, khuyết thiếu đến một mức độ nào đó, hắn liền không thể khôi phục thân thể.

Như vậy, ngược lại lại là ưu thế cho Đoạn Ly, bởi vì hắn cũng không thiếu loại nhiệt độ cực nóng này, tốc độ một người có thể đạt tới vận tốc ánh sáng, lưỡi đao của hắn sẽ theo đó mà càng mau, vận động sinh ra nhiệt năng cao, trong nháy mắt khiến tên quỷ hút máu này bốc hơi cũng không phải là vấn đề.

Nghĩ thông suốt điểm này, kế tiếp Đoạn Ly chỉ cần chờ đợi thời cơ, chờ đợi đối phương lấy ngọc bội ra, sau đó Đoạn Ly chỉ cần giây sát đám người đó, rồi lấy lại ngọc bội, còn cửa ra, chậm rãi tìm là được.

Chẳng qua, sự tình phát sinh kế tiếp, lại không đơn giản như tưởng tượng của bọn họ. Đội ngũ quân địch dường như lâm thời nổi lên biến cố, nữ quân sư kia tuy rằng lấy ra nửa khối ngọc bội, nhưng nửa khối còn lại bọn họ lại chậm chạp không chịu lấy ra, đứa nhỏ cầm ô lại đột nhiên trôi nổi bay trên không, sau đó bay tới bên người đội trưởng Quỷ Hút Máu, giống như muốn thay hắn cản chân kẻ địch.

"Yến Hoa bảo tôi tới thay anh."

"Cậu tên này cũng có sức chiến đấu?" Đội trưởng Quỷ Hút Máu khinh thường liếc mắt nhìn đứa bé.

Đứa bé lại giơ cái ô, mỉm cười: "Đương nhiên là có, nếu không tại sao tôi lại có thể sống sót tới giờ."

Ánh mắt đội trưởng Quỷ Hút Máu có chút lập lòe, hắn quả thật chưa từng thấy đứa nhỏ này ra tay, dù sao nhìn vẻ ngoài chỉ là một đứa nhỏ, có thể có năng lực lớn bao nhiêu? Thời điểm chiến đấu đều tự động bỏ qua nó, nhưng hiện tại, có thể được chứng kiến năng lực tiểu thí hài này cũng không tệ.

Đội trưởng Quỷ Hút Máu nghĩ tới đây, liền rất hào phóng nhường ra vị trí của mình, khiến cho đứa nhỏ thấp bé đơn bạc đáng thương đứng trước mặt một đám đàn ông trưởng thành cao to. Đoạn Ly nheo nheo mắt dưới mặt nạ, quay đầu nói với La Giản cùng Phong Vũ Lam: "Hai người các cậu, lui ra sau một chút."

Đoạn Ly chưa thấy năng lực cụ thể của đứa bé này, bất quá cũng không gây trở ngại cho suy đoán của hắn, nghĩ vậy, Đoạn Ly không tự giác quay đầu nhìn kẻ truy sát bên cạnh, Hình Viêm lúc này dường như cũng không định trầm mặc, hai người liếc nhìn nhau, cùng đặt ánh mắt lên người đứa bé trước mắt.

Đứa nhỏ này hẳn là người thứ năm trong đội ngũ quân địch, dựa theo biểu hiện lúc trước của Phong Vũ Lam, nó có lẽ có một số năng lực mê hoặc nhân tâm, hơn nữa, còn có thể sử dụng một số kỹ xảo như "ẩn thân", khiến người ta rất khó phát hiện sự tồn tại của nó.

Vũ khí của đứa nhỏ rất có thể là cây dù màu đỏ luôn không rời tay kia, bất quá trước đó, Đoạn Ly chưa từng giao thủ cùng địch nhân có vũ khí là ô dù, bởi vậy cần phải cẩn thận trước khi khai chiến. Cũng may chính là, lúc này đây, Hình Viêm dường như cũng không định khoanh tay đứng nhìn, chủ động đứng dậy đi về phía bên cạnh Đoạn Ly.

Đứa nhỏ trước mắt tựa hồ vẫn không muốn lộ mặt, tán dù ép xuống thấp, tóm lại chính là, không nhìn thấy mặt nó. Nó tựa hồ cũng không muốn trở thành người khai chiến, vẫn luôn đứng đó không nhúc nhích, nói là đứng, kỳ thật cũng không thỏa đáng, bởi vì đứa nhỏ này tựa hồ không cần đi đường, có thể bay tới thổi đi, mũi chân cách mặt đất vài centimet.

Hình Viêm đặt lực chú ý lên người đứa trẻ này, hắn nhớ tới một câu trước đó nó đã nói với mình, giống như người quen lâu ngày gặp lại, mang theo lễ phép khách sáo, lại khó nén được ý nghĩa thân cận đằng sau.

Nó là ai? Hình Viêm nghĩ.

Lục soát toàn bộ ký ức, cũng không tìm ra thân ảnh một đứa bé như vậy.

Nhưng đối phương quả thực rõ ràng quen biết mình, xem loại ngữ khí này, nói không chừng vẫn là người rất quen thuộc, như vậy, dựa theo phỏng đoán, đối phương rất có thể là người nào đó Hình Viêm nhận thức, chỉ là người này, thay đổi dung mạo… nói đúng ra, có lẽ hắn đổi cả thân thể đi.

Nếu thân thể cũng đổi, như vậy người này có thể đã từng "chết", chỉ có người chết mới có thể mượn xác hoàn hồn. Như vậy, có thể là người Hình Viêm từng quen biết, hơn nữa khá thân trong quá khứ, lại có khả năng đã chết – thế nhưng sau khi ngẫm cẩn thận lại, Hình Viêm phát hiện, vẫn không có người này.

Mỗi người Hình Viêm nhận thức đều có sức mạnh khác nhau, thế nhưng bọn họ đều không có năng lực sau khi chết còn có thể cướp lấy thân thể người khác trọng sinh, ngoại trừ cái này, tính cách, ngữ khí nói chuyện của đứa nhỏ này, cũng không giống những người trong trí nhớ Hình Viêm… từ từ, không bằng nói…

Hình Viêm ngừng lại, quay đầu nhìn La Giản bên cạnh, lực chú ý của cậu cũng đặt trên người đứa bé kia, nhưng cậu thực nhạy bén chú ý tới ánh mắt của kẻ truy sát, lại dời ánh mắt qua nhìn hắn.

Đôi mắt La Giản xinh đẹp như hai viên trân châu đen, hấp dẫn tầm nhìn của Hình Viêm trong chốc lát, trong nhất thời không dứt mắt được, nhưng kẻ truy sát rất nhanh liền cưỡng bách bản thân quay đầu không nhìn nữa, hiện tại hai bên đều nằm vào trạng thái chạm phát là nổ, hắn không thể thất thần.

Đoạn Ly là người đầu tiên nhịn không nổi, hắn vốn dĩ không phải người biết nhẫn nại, rút đao liền mạnh mẽ nhào lên, hắn vẫn luôn bảo trì tốc độ bản thân ở khoảng giữa giai đoạn hai và giai đoạn ba, tốc độ này của hắn quả thực khiến người ta nhìn mà hoa mắt, nhưng điều khiến Đoạn Ly không thể tưởng tượng chính là, khi hắn một đao đâm qua, đứa nhỏ này lui về phía sau, nhẹ nhàng, gãi đúng chỗ ngứa mà né tránh công kích.

Một kích không thành.

Nhưng sau đó lại liên tiếp không ngừng, Hình Viêm cũng không nhàn rỗi, thời điểm Đoạn Ly triển khai thế công hắn cũng phát động kỹ năng, sau khi vượt qua một khoảng không ngắn, liền vào lúc đứa nhỏ lùi về sau né tránh công kích của Đoạn Ly mà thuấn di tới sau lưng nó, cũng là một đao hung tàn đâm qua ——

Chỉ là, một kích này vẫn thất bại.

Đứa bé bay lên không, vào một thoáng né tránh công kích của kẻ truy sát, nó tựa hồ còn thoáng quay đầu nhìn kẻ truy sát một cái, nâng ô lên lộ ra một nửa khuôn mặt, màu da tái nhợt đến không tưởng, còn có đôi mắt như trân trâu đen.

Một chốc, bốn mắt nhìn nhau, Hình Viêm thế nhưng cũng cảm thấy tim mình đập nhanh, đại não phảng phất như dừng hoạt động, có một phán đoán đáng sợ thành hình trong đầu hắn, điều này khiến hắn nhất thời sững sờ không kịp phản ứng, cho dù đồng bạn Đoạn Ly thập phần ăn ý đuổi kịp tiết tấu mà một lần nữa triển khai công kích, Hình Viêm cũng không thể động thủ.

Bởi vậy, giao thủ ngắn ngủi liền như vậy mà kết thúc, đứa bé lông tóc không tổn hao gì tiếp tục trôi nổi trên không, cây dù theo đó mà lung lay, kẻ truy sát chỉ lo ngẩng đầu nhìn nó, cứ như vậy mà nhìn, phảng phất như đó là kỳ tích không thể tưởng tượng nhất cuộc đời hắn.

"Đội trưởng!" Đoạn Ly ở một bên lại nóng nảy, hắn không hiểu Hình Viêm đang nghĩ gì, trong quá trình chiến đấu lại không động thủ mà ngốc nhìm chằm chằm kẻ địch, đây rốt cuộc là ý gì?! Thế nhưng, cho dù Hình Viêm không muốn ra tay, Đoạn Ly cũng không định dừng lại, cơ hội của bọn họ không còn nhiều lắm, hắn cần đột phá vòng vây!

Đoạn Ly nghĩ như vậy, liền rút đao đề cao tốc độ, lần thứ hai lấy tốc độ phi nhân loại xuất hiện trước mặt đứa nhỏ kia, hơn nữa lúc này đây Đoạn Ly biết bản thân sẽ không lại thất thủ, bởi vì khi hắn lần nữa đề cao tốc độ, phản ứng của nó rõ ràng không theo kịp, trong một nháy mắt lộ ra sơ hở, Đoạn Ly liền không chút do dự bắt được cơ hội này, một đao đâm tới.

Đứa nhỏ kia dường như cũng bất đắc dĩ với tốc độ của Đoạn Ly, nếu không trốn được công kích, nó liền đơn giản buông phòng bị không thèm né, dù trong tay đột ngột vung lên, liền như vậy ném vũ khí khỏi tay, không còn năng lực phi hành do dù mang tới, đứa nhỏ này cũng theo đó mà rơi tự do xuống, mà đồng thời, nó cũng trùng hợp né được lưỡi đao của Đoạn Ly.

Độ cao đứa bé trôi nổi cũng không đặc biệt cao, ngã xuống cũng không có vấn đề gì nhiều, nó ngay tại chỗ xoay người thập phần linh hoạt, giảm xóc khi chạm đất, đồng thời một tay nhất chiêu, dù bị nó ném ra như bị triệu hoán trở về trong tay nó!

Nhưng Đoạn Ly cũng không phải tay mơ, biết rõ năng lực đặc thù cùng trình độ khó chơi của đối phương, nếu phế bỏ vũ khí của đứa bé này, như vậy nó liền không thể cầm dù trôi nổi tới trôi nổi đi trong không trung, chỉ cần không có cây dù kia, bản thân đứa nhỏ này hầu như không có lực công kích cùng phòng ngự!

Bởi vậy, chỉ trong ngắn ngủi vài giây Đoạn Ly liền phản ứng, hắn một lần nữa đề cao tốc độ, đao lúc này không hướng về phía đứa bé kia, mà là hướng về phía cây dù đang bay về phía nó, giơ lên lưỡi đao.

Vũ khí bị phá hủy sẽ thực phiên toái, tuy rằng có thể chữa trị.

Đứa nhỏ biểu tình lạnh nhạt, trong nháy mắt đã đưa ra quyết định nào đó, giơ tay phải lên, giang hai tay, lòng bàn tay hướng về phía cây dù màu đỏ vẫn còn bay trên không, thấp giọng niệm: “Mô phỏng!”

Gần như là đồng thời, khi Đoạn Ly sắp dùng đường đao chém cây dù kia thành hai nửa, hắn đột nhiên thấy sự tình khiến hắn cực độ khiếp sợ, đúng vậy! Hắn thấy, cây dù màu đỏ kia tựa hồ như biến hình!

Vũ khí biến hình!

Nhưng Đoạn Ly chưa kịp thấy rõ nhiều hơn, ví dụ như cây dù kia đến tột cùng biến thành thứ gì, hắn đều không thấy, bởi vì cây dù kia hư không biến mất, giống như Hình Viêm vượt không gian mà đi, trống rỗng chạy tới một địa phương khác – trong lòng bàn tay đứa nhỏ kia.

Thời điểm trở về tay, vũ khí này lại một lần nữa biến thành cây dù, đứa nhỏ dùng tay vuốt ve cán dù, một lần nữa căng nó lên, đặt lên vai, một lần nữa che khuất khuôn mặt mình.

Đoạn Ly thở dốc, hắn không tiếp tục công kích, mà là thu hồi vũ khí, quay đầu nhìn đứa nhỏ này.

Thực khó giải quyết.

Đoạn Ly ý thức được, đứa nhỏ này có năng lực phản ứng cùng ý thức chiến đấu không tầm thường, phảng phất như đã trải qua thiên chuy bách luyện *(trải qua hàng ngàn thử thách),* vĩnh viễn biết trước Đoạn Ly sẽ tấn công như thế nào, điều này vô hình mang đến một cảm giác quỷ dị cho Đoạn Ly.

Đối phương giống như hiểu rất rõ vũ khí và năng lực của mình.

Nhưng tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ nó thực sự có thủ đoạn khống chế nhân tâm, ví dụ như lúc trước khống chế A Lam, hơn nữa lấy được thông tin về đội ngũ từ miệng cậu ấy?

Nếu thật là như vậy, mình nên đối phó thế nào?

La Giản cùng A Lam quan sát một bên ôm rất nhiều tâm sự, lực chú ý đều không đặt lên trận chiến. La Giản chú ý thấy hành vi dị thường của kẻ truy sát, cậu phát hiện Hình Viêm nhìn chằm chằm đứa nhỏ kia, thế nhưng trong chiến đấu, nếu không dùng dù che khuất mặt, nó cũng cúi đầu để tóc che mặt, tóm lại, La Giản không thấy rõ bộ dáng của nó, bất quá, cậu cũng không để ý điểm này.

Cậu vẫn để ý tới phản ứng của Hình Viêm hơn, Hình Viêm không hề tham dự chiến đấu, mà bắt đầu khoanh tay đứng nhìn, hắn tựa hồ có tâm sự buồn rầu gì đó, nhìn chằm chằm đứa nhỏ kia một lát, lại im lặng cúi đầu, phảng phất như nghĩ tới điều gì, mày nhăn thật sâu.

La Giản muốn đi tới, muốn chạy tới bên người Hình Viêm, nhưng cậu vừa nện bước, Phong Vũ Lam bên cạnh đột nhiên vươn tay, bắt lấy cánh tay La Giản. La Giản không thể không dừng lại, quay đầu nhìn A Lam.

Phong Vũ Lam cố ý cản trở hành động của La Giản, lần này là cậu cố ý, mà cậu cũng không biết rốt cuộc mình suy nghĩ gì, chỉ là bản năng, không muốn La Giản rời khỏi.

Vì thế cậu mở miệng: "Đừng đi loạn, rất nguy hiểm."

La Giản bắt ngược lại tay A Lam: "Không sao, chúng ta đi về phía Hình Viêm."

Biểu tình Phong Vũ Lam có chút đông cứng: "Nhưng hắn là kẻ truy sát."

"Nhưng lúc trước hắn cũng đã trợ giúp chúng ta, không sao, cùng tớ đi."

"La Giản, mặc kệ cậu tin tưởng hắn thế nào, cũng cần bảo trì cảnh giác."

Lúc này La Giản không nói gì, cậu dùng ánh mắt đánh giá mà nhìn chằm chằm A Lam thật lâu, nói: "Phong Vũ Lam, cậu có chút kì lạ."

A Lam dừng lại, thân thể không nghe lời mà hơi run rẩy, sau đó cậu hít sâu một hơi, buông cánh tay La Giản ra.

"Tớ biết." Phong Vũ Lam nói: "Tớ chỉ đang mê mang, không biết nên tin tưởng ai."

La Giản mỉm cười: "Vậy thì tin tớ là được rồi."

Phong Vũ Lam ngẩng đầu, đầy thâm ý nhìn La Giản: "Tớ vẫn luôn tin tưởng cậu, dù là quá khứ, hay là tương lai."

103. Chương 103

Lời A Lam nói khiến La Giản lĩnh ngộ điều gì, quay đầu cười với A Lam: "Nói lời này, cứ như cậu đã biết trước tương lai như thế nào vậy."

"Tớ không biết." A Lam lại cực kì nghiêm túc trả lời cậu: "Tớ không biết tương lai sẽ ra sao, sau này chúng ta sẽ gặp phải chuyện gì, sống sót hay tử vong, may mắn hay bất hạnh, những thứ đó tớ đều không biết, tớ cũng không muốn nghĩ tới. Nhưng hiện tại! Tớ muốn nói cho cậu một việc, La Giản… Tớ phải nói cho cậu, cậu…"

Phong Vũ Lam chưa nói xong, cậu quả thật muốn nói một số việc cho La Giản, ví dụ như chuyện về đứa nhỏ cầm cây dù màu đỏ, tuy rằng đến vừa rồi Phong Vũ Lam cũng không biết nên hình dung thế nào, nhưng cậu cảm thấy mình nên tiết lộ một số tin tức cho La Giản, một ít dấu vết, một ít, để dưới tình huống La Giản gặp phải hoàn cảnh đáng sợ nhất, vẫn có thể như trước tìm được một manh mối cầu đường sinh cơ.

Nhưng A Lam vẫn chưa nói xong, nguyên nhân bởi vì có người cắt lời cậu. Tiểu ác ma cầm dù đỏ vẫn luôn đấu với Đoạn Ly tới ngươi chết ta sống, nhân khe hở khi Phong Vũ Lam nói chuyện, đột nhiên nâng tay ném một chủy thủ về phía Phong Vũ Lam!

Không tới mười tấc, lưỡi đao sáng như tuyết, lấy một tốc độ cùng lực đạo kinh người lao về phía Phong Vũ Lam, kia tuyệt đối không phải công kích A Lam có thể ngăn cản, hơn nữa mục tiêu đứa nhỏ kia nhắm tới, chính là điểm yếu của Phong Vũ Lam! Lần này phải đánh thật, Phong Vũ Lam không chết cũng bị thương.

Ngay cả La Giản đứng cạnh A Lam cũng chưa kịp phản ứng, cậu tuy rằng đã nhận ra lưỡi đao nguy hiểm, nhưng nháy mắt kia, thân thể không theo kịp suy nghĩ, cậu muốn dùng đoản đao của mình chắn, nhưng ngón tay vừa sờ tới lưỡi đao, chủy thủ của địch nhân cũng đã gần trong gang tấc!

Chủy thủ này có vấn đề!

Một thoáng nhanh như chớp điện, La Giản đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh, bởi vì cậu nhìn thấy rất

rõ ràng! Thời điểm đứa nhỏ kia ném chủy thủ ra, nó đang trôi nổi giữa không trung, cách La Giản cùng Phong Vũ Lam một khoảng không nhỏ, nhưng chủy thủ nó ném ra phảng phất như vượt qua không gian, giống như nháy mắt di động, một thoáng liền xuất hiện trước mặt Phong Vũ Lam!

Cảm giác này, đúng rồi… giống vũ khí của kẻ truy sát!

Không khác vũ khí của Hình Viêm lắm! Hình Viêm hắn cũng có thể làm được như vậy, bởi vì năng lực vũ khí hắn có liên quan tới không gian, hắn không những có thể khiến thân thể mình vượt qua không gian, vũ khí của hắn đồng dạng cũng có thể!

Tại sao lại như vậy? Rốt cuộc đứa nhỏ này là ai?!

La Giản không kịp suy nghĩ nhiều, giờ phút này ngay cả năng lực chống đỡ công kích cậu cũng không có, chỉ có thể trơ mắt nhìn chủy thủ hung mãnh đâm về phía A Lam.

A Lam cho rằng mình sắp chết.

Nhưng giây tiếp theo, sự tình khiến người khiếp sợ lại xảy ra lần nữa! Đứa nhỏ cầm dù đỏ kia đột nhiên biến mất giữa không trung, nó trống rỗng xuất hiện trước mặt A Lam, đi theo chủy thủ đang bay múa kia, tốc độ của nó nhanh như vậy, duỗi tay bắt được chuôi đao, giữ đao lại, sau đó thân thể đứa nhỏ lật một cái, nhảy tới sau lưng Phong Vũ Lam, một tay đè bả vai A Lam, một tay dùng chủy thủ dí vào yết hầu cậu.

Trong thời gian vài giây ngắn ngủi, đứa bé này đã thành công bắt cóc A Lam làm con tin, hơn nữa dùng tay đặt lên vai cậu, dù đỏ bên cạnh nó như sinh mệnh thể có ý thức mà trôi nổi ở đó. Nháy mắt kia, Phong Vũ Lam thậm chí nghe thấy đứa bé sau lưng nói nhỏ: “Mặc kệ cậu muốn nói gì cho La Giản, cũng không được nói chuyện của tớ cho hắn.”

A Lam dừng lại, lại nghe thấy đứa nhỏ tiếp tục nói: “Cậu nhất định từng nghe về ”ý chí mật thất“, kỳ thật nó cũng tương tự với ”ý chí thế giới“, nếu phải dùng từ ngữ hình dung, nó chính là thứ gọi là ”vận mệnh“, mà vận mệnh, vĩnh viễn là đồ chơi trong tay thần sáng thế mà thôi.”

“Chúng ta chính là đám đồ chơi kia.” Đứa nhỏ đè thấp âm thanh, dán bên tai Phong Vũ Lam nhẹ giọng nói, giọng nó trầm như vậy, thậm chí có chút bi thương: “Chúng ta không chống cự được, cho nên, không cần trái lại vận mệnh, nếu chúng ta muốn chạy thoát, chỉ có thể lừa gạt nó.”

Lừa gạt vận mệnh.

Đồng thời cũng lừa gạt thần.

Phong Vũ Lam ngây dại, phảng phất như bị chấn động, cậu cái gì cũng không nói nên lời, lưỡi đao lạnh băng đè trên yết hầu, lạnh băng tới tận xương tủy, hơi lạnh kia phảng phất như xuyên thấu làn da, thẩm thấu vào máu thịt, theo mạch máu chảy khắp toàn thân, hàn khí bức người.

La Giản đứng ở bên người cậu phản ứng lại, trở tay một đao đâm về phía đứa bé, đứa bé hơi hơi quay đầu, đôi mắt đen nhìn về phía La Giản, hai người tại một khắc này giao tiếp ánh mắt, La Giản ngẩn ra, cảm giác không tên kia lại nảy lên, tim đập càng nhanh, nhưng cậu không dừng thế công, lưỡi đao vẫn như cũ đâm về phía đứa nhỏ.

"Cậu muốn cậu ấy chết sao?" Đứa nhỏ một chút cũng không né tránh, nó trôi nổi sau lưng Phong Vũ Lam, dùng chủy thủ dí vào cổ A Lam, chỉ thoáng dùng sức, La Giản thấy máu đỏ từ cổ A Lam chảy xuống, điều này khiến La Giản không thể không dừng đao lại, tuy rằng giờ khắc này cậu cực kỳ không cam lòng.

Nhưng dù không cam lòng, La Giản không thể không quan tâm tới đồng bạn mình, bởi vì cậu biết, trên thế giới này không ai có thể vĩnh viễn sống sót một mình.

"Thế cục hiện tại đều nằm trong tay tôi." Đứa nhỏ đột nhiên cao giọng, khiến tất cả mọi người đều nghe rõ lời nó, cũng khiến mọi người đặt lực chú ý lên nó. Đoạn Ly dường như tiêu hao quá nhiều khí lực, trên thực tế, lúc đứa nhỏ ném chủy thủ về phía A Lam, hắn đã tính toán xông lên chặn đao, bất quá giờ phút này chiến cuộc liền lật ngược, dưới tình huống A Lam bị bắt cóc, trong nhất thời Đoạn Ly cũng không biết nên áp dụng hành động gì mới được.

Mà đứng bên cạnh Đoạn Ly, kẻ truy sát vẫn án binh bất động trầm mặc không nói, hắn yên lặng nhìn đứa nhỏ, dáng vẻ không định tham dự trận hỗn chiến này, La Giản nhìn kẻ truy sát, phát hiện hắn không để ý tới mình một phân, khiến La Giản tức khắc có chút chạnh lòng, đến tột cùng xảy ra chuyện gì, đứa nhỏ này rốt cuộc là ai, tại sao có thể khiến hắn coi trọng như vậy, cậu không biết nên cũng đành đặt lực chú ý lên người nó.

Không nghĩ tới, vừa quay đầu, liền phát hiện đứa nhỏ cư nhiên đang nhìn mình.

"La Giản, tôi cùng cậu tiến hành một cuộc cạnh tranh công bằng, thế nào?" Ánh mắt nó sáng quắc nhìn La Giản, mỉm cười. Nụ cười của đứa nhỏ này khiến La Giản cảm thấy cảm giác kinh hồn táng đảm quen thuộc, nhưng cậu không rõ cảm giác này từ đâu mà tới, cậu không thể giải thích được, đành phải run rẩy, cắn răng nói: "Cạnh tranh gì?"

Đứa nhỏ đột nhiên thu hồi lưỡi dao đặt trên cổ A Lam, trên dao còn mang theo vết máu, nó để ý thấy, nhẹ nhàng vung tay lên, chủy thủ liền biến mất, sau đó nó thập phần săn sóc, không biết từ đâu móc ra một băng keo cá nhân, bay tới trước mặt A Lam, thực nghiêm túc dán lên cho cậu.

Sắc mặt Phong Vũ Lam hiện ra chết lặng, phảng phất như cậu không biết nên phản ứng thế nào, liền dứt khoát im miệng không nói. A Lam từ một mức độ nào đó có thể nói là người hiểu rõ hết thảy, đáng tiếc cậu không tự giác được điểm này. Nhưng cho dù cậu luôn hồn nhiên không biết, cậu cũng biết bản thân mình không thể tham gia vào cái hai người kia gọi là "cạnh tranh công bằng", đây là một hồi quyết đấu vượt qua thời gian cùng không gian, là hồi quyết đấu nằm ở độ cao cậu không thể với tới.

Mà trong trận cạnh tranh này, vô luận ai thắng, đều không phải kết quả Phong Vũ Lam muốn thấy.

"La Giản, cậu xem." Đứa nhỏ như làm ảo thuật, lại từ trống rỗng biến ra hai khối ngọc bội trong tay, đúng

là tín vật đính ước của "thần quỷ", một miếng ngọc xanh biếc bị phân làm hai.

"Tôi nghĩ, các cậu hẳn đều đoán được năng lực của tôi, cho nên lúc này, tôi liền không giấu dốt." Đứa nhỏ nói, tươi cười sáng lạn: "Tôi có một loại năng lực cùng loại với thôi miên, có thể trong thời gian ngắn khống chế mỗi một người giao tiếp ánh mắt cùng tôi."

Nghe lời này, ánh mắt La Giản tức khắc lập lòe, phảng phất như xem thấu tâm tư cậu, đứa nhỏ nói: "Thế nhưng cậu không cần lo lắng, tôi đã nói đây là một cạnh tranh công bằng, loại năng lực này tôi cũng không thể sử dụng không hạn chế, trên thực tế cho tới nay, đối với đội ngũ các cậu, tôi mới chỉ dùng với một người A Lam."

Đứa nhỏ thoáng cong lưng, nó vẫn trôi nổi giữa không trung, giờ phút này thế nhưng còn cao hơn Phong Vũ Lam, cho nên nó dùng đôi tay ôm lấy cổ Phong Vũ Lam, A Lam càng không thể nề hà, tuy rằng trên mặt không có nửa điểm biểu tình, nhưng tại thời điểm đứa nhỏ dán cả người lên người cậu, Phong Vũ Lam không cầm lòng nổi, duỗi tay ôm lấy eo đứa nhỏ, thân thể nó gầy yếu vô cùng, Phong Vũ Lam luôn sợ hãi nó sẽ như vậy mà ngã xuống.

Đứa bé quay đầu liếc nhìn A Lam một cái, tươi cười sáng lạn, nhìn đến mức Phong Vũ Lam thần sắc hoảng hốt.

"Cậu xem, đến bây giờ cậu ấy vẫn bị tôi khống chế." Đứa nhỏ tiếp tục nói với La Giản, ngữ điệu thậm chí thực dịu dàng: "Mà tôi cũng có thể cho các cậu một cơ hội, La Giản, nếu cậu muốn cứu lại đồng bạn từ chỗ tôi, như vậy liền trong lần cạnh tranh này, chiến thắng tôi đi."

"Cậu không cảm thấy ngay từ đầu cạnh tranh này đã không công bằng sao?" La Giản cau mày.

"Tại sao lại nói vậy?"

"Bởi vì tất cả lợi thế đều ở chỗ cậu." La Giản nheo mắt, cậu cũng cười theo, nhưng cậu không phát hiện, vẻ mặt của mình cùng đối phương có cảm giác trùng lặp quỷ dị.

"Cậu nghĩ xem, con tin ở chỗ cậu…" La Giản tiếp tục nói: "Ngọc bội cũng ở chỗ cậu? Cậu có thể luận lý thành chương, cầm ngọc bội thoát khỏi nơi này, tại sao lại còn muốn cạnh tranh một lần cùng tôi?"

Trên thực tế La Giản cũng không biết tại sao đối phương lại muốn cướp ngọc bội, cậu còn không biết ngọc bội chính là chìa khóa mật thất này, chỉ là trực giác nói cho cậu ngọc bội là manh mối quan trọng giữa thần và quỷ, liên quan tới cửa ra mật thất, bởi vậy, những lời này của cậu, cũng là để dụ đối phương, cậu muốn biết không chỉ chân tướng của ngọc bội, còn muốn biết mục đích của đứa trẻ này.

"Không cần dụ tôi, tôi sẽ nói tất cả cho các cậu." Đứa nhỏ dễ như trở bàn tay mà nhìn thấu mục đích của La Giản, quả thực như đi guốc trong bụng cậu, La Giản giờ khắc này cảm thấy nhụt chí khó miêu tả nổi, cậu thậm chí hoài nghi đứa nhỏ này không chỉ có thể thôi miên, mà còn có thể đọc suy nghĩ.

“Tôi lợi dụng ”thôi miên” mà biết được vị trí cửa ra từ miệng thần minh, kỳ thật cửa ra của mật thất này vô cùng rõ ràng, chỉ cần các cậu ngẫm lại xem, tại sao cây cổ thụ kia lại được giả thiết thuộc tính “không thể bị bất kì phương thức nào phá hủy”.” Đứa nhỏ nhìn thoáng qua thân cây thật lớn.

Khiến La Giản không nhịn được cũng liếc mắt nhìn cây cổ thụ kia một cái, cửa ra cứ như vậy liền công khai bày ra trước mắt mọi người, ngược lại khiến người ta bỏ qua tồn tại của nó, mọi người thường thường quá mức chú ý tới những vật xa xăm, ngược lại xem nhẹ sự vật ở trước mắt.

“Cậu nói, cây kia chính là cửa ra?”

“Không sai nha.” Đứa nhỏ mỉm cười: “Thời điểm các cậu phát hiện kẻ tự xưng là ”thần minh” kia, có phải trông hắn như mọc ra từ cây cổ thụ? Đúng vậy, chính là nơi liên tiếp giữa hắn và cây cổ thụ kia, có một khe lõm nho nhỏ, đem hai khối ngọc này hợp làm một, bỏ vào, có thể mở ra cơ quan, cánh cửa liền xuất hiện.”

“Đơn giản như vậy?” La Giản vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng, cửa ra khiến bọn họ rối rắm lâu như vậy, liền thoải mái như thế mà nghe được từ miệng đứa nhỏ này.

“Chuyện này có nguyên lý giống như kiến tạo lăng mộ thời cổ đại, thợ thủ công vì không muốn làm vật bồi táng, sẽ trộm tạc ra một thông đạo, thần minh vô tri này kí kết khế ước nhân vật cốt truyện cùng mật thất, thời điểm kiến tạo huyệt mộ lại không nghe theo điều kiện của mật thất mà tạo ra một mật thất phong bế hoàn toàn không có cửa ra, mà lưu lại cho bản thân một con đường.” Đứa nhỏ nói, đột nhiên dừng cười, biểu tình âm lãnh: “Đây đại khái chính là nguyên nhân hắn vĩnh viễn không thể chạy thoát khỏi khống chế của mật thất đi.”

“Từ từ.” La Giản nghe xong lời đứa nhỏ nói, dừng một chút, nói: “Ý cậu là, ý chí mật thất nguyên bản định biến nơi này thành một mật thất không có cửa ra, đúng không?”

“Đúng vậy.” Đứa nhỏ nhún vai, “Thời điểm nó đưa chúng ta vào, liền không định để chúng ta chạy thoát.”

“Vậy còn cậu? Mục đích cậu nói cho tôi những chuyện đó là gì?”

Đứa nhỏ vươn tay, trong lòng bàn tay là hai khối ngọc bội: “Chỉ có cậu mới có thể mở ra cửa của gian mật thất này.”

“Tôi?”

“Bởi vì… Cậu là ”quỷ” nha.”

La Giản dại ra một chút, phảng phất như trong lúc nhất thời không hiểu ý đối phương nói, mà đứa nhỏ cũng nhìn thấu điểm này, giải thích: “Trên người cậu còn thân phận ”quỷ“, gian mật thất này chỉ có hai nhân vật cốt truyện, chỉ bọn họ có thể mở cửa, thần đã treo, cho nên chỉ còn cậu có thể mở cửa.”

"Từ từ! Những lời này có ý gì?!" Đúng lúc này, mấy người đội ngũ quân địch ở bên cạnh vẫn luôn lắng nghe, nữ quân sư ngắt lời: "Cậu để địch nhân đi mở cửa? Chúng ta thì làm sao bây giờ? Hơn nữa, ngọc bội lúc trước cậu đưa tôi… là giả sao?!"

"Ừ, là giả." Đứa nhỏ không chút do dự liền thừa nhận, hơn nữa lắc lắc hai ngọc bội trong tay.

Đối phương sạch sẽ lưu loát thừa nhận, ngược lại khiến nữ nhân không biết mở miệng chỉ trích thế nào.

Đứa nhỏ không tiếp tục để ý tới nữ nhân kia, nó quay đầu tiếp tục nhìn La Giản, thậm chỉ thân thể trôi nổi tới trước mặt cậu, đưa cả hai khối ngọc bội trong tay cho La Giản, sau đó mỉm cười: "Hiện tại, đi thôi, đi mở cửa đi."

Tim La Giản đập nhanh vô cùng, đặc biệt là khi đứa nhỏ này đưa ngọc bội cho cậy, ngón tay nó đụng phải lòng bàn tay La Giản, khiến cả người cậu nổi da gà, cậu kinh dị trừng mắt nhìn nó: "Cậu thực sự để tôi đi mở cửa?"

"Thân phận nhân vật cốt truyện mật thất định sẵn không thể chuyển nhượng, nếu như tôi không lấy được thân phận "quỷ" từ cậu, liền đành để cậu đi mở cửa, không phải sao?"

"Vậy cái cậu gọi là cạnh tranh là gì?"

"Đây là cạnh tranh?"

"Có ý gì?"

"Ai có thể thoát khỏi mật thất này trước, là người thắng cuộc." Đứa nhỏ cười khẽ: "Mà tôi đã nhường ưu thế lớn nhất cho cậu, cái này cũng đủ công bằng, không phải sao?"

"Vậy A Lam thì sao?" La Giản có chút lo lắng tới an nguy Phong Vũ Lam.

"Chỉ cần cậu thành công rời khỏi đây, tôi giữ cậu ấy làm con tin thì có ích lợi gì? Cậu ấy đương nhiên sẽ hoàn hảo không tổn hảo gì mà trở về bên cậu."

La Giản nắm khối ngọc bội trong tay, hít sâu một hơi, nhìn đứa nhỏ, nói: "Được rồi, như vậy liền cạnh tranh một lần đi."

Đứa nhỏ lúc này không trả lời, nó không biết tự khi nào đã không còn trôi nổi giữa không trung, mà đứng trên mặt đất, một bàn tay còn nắm lấy ngón tay A Lam, đôi mắt lại một khắc không rời nhìn chằm chằm La Giản, ánh mắt kia phảng phất như đang cổ vũ La Giản, mau đi mở cửa đi.

La Giản biết rõ trong này có lẽ còn có âm mưu gì đó, nhưng cậu không có biện pháp, cậu nhìn A Lam, Phong Vũ Lam giờ phút này cũng nhìn La Giản, ánh mắt lập lòe, như muốn truyền tin gì đó cho cậu, nhưng giờ khắc này, La Giản một chút cũng không hiểu ánh mắt của Phong Vũ Lam.

Bởi vì tim đập nhanh không dứt, khiến tư duy La Giản đều hỗn loạn.

104. Chương 104

Cây kia có tên là "linh phách".

Ngụ ý rất đơn giản, chính là "linh hồn" và "hồn phách".

Cây này phi thường khổng lồ, thân cao không thấy đỉnh, nhánh cây cùng rễ cây bén rễ vào mỗi góc huyệt mộ, nó hầu như không có lá, chỉ có cây mây khô khốc buồn tẻ, nghe nói trên cây này có vô số linh hồn bám vào, mỗi khi linh hồn muốn rời khỏi bảo hộ của cây linh phách, như khi chuyển thế đầu thai trở lại nhân gian, cây mây mà linh hồn đó bám vào, liền sẽ nở hoa.

Mà đóa hoa, dựng dục sinh mệnh.

Trước đó U linh sử dụng kỹ năng phạm vi rộng, gây ra nổ mạnh, gần như giết sạch mọi quái vật cùng nụ hoa, nhưng, luôn có một hai đóa may mắn, nằm ngoài phạm vi kỹ năng, nụ hóa cao vứt đứng trong một góc tối, vào thời điểm không ai chú ý tới, chúng nở rộ.

Trước khi nở rộ là một nụ hoa tươi đẹp màu đỏ, cánh hoa từng mảnh từng mảnh chậm rãi hé mở, từ bên trong bò ra một… ừm, một người.

Nếu giờ phút này, bất luận ai trong đám La Giản thấy được cảnh tượng trước mắt, nhất định có thể nhận ra người này là ai, đúng vậy, chính là người đàn ông tự xưng là "thần minh" kia, chính là vị "thần minh" bị kẻ truy sát một đao đâm chết, lại ở một góc tối tăm yên tĩnh trọng sinh.

"Thần…sao có thể chết?" Người đàn ông vừa bò ra từ nụ hoa, tóc hắn vẫn dài như vậy, thậm chí còn dài hơn lúc trước, kéo thành một đoạn dài trên mặt đất, người hắn ướt đẫm, nụ hoa có chất lỏng bảo hộ, giống như nước ối trong bụng mẹ.

"Hơn một ngàn năm, thể xác ta sớm đã bị hủy diệt từ lâu." Người đàn ông chậm rãi đi về phía trước, thân thể trần trụi đạp lên mặt đất gồ ghề lồi lõm, trải đầy cây mây hỗn tạp đứt đoạn, giọng hắn trầm thấp, lầm bầm lầu bầu, biểu tình lại hoảng hốt: "Ta chính là hóa thân của cây linh phách… đúng vậy, ta chính là cái cây kia… ta chính là cửa ra…"

Sau đó, người đàn ông đứng lại, không nhúc nhích, biểu tình lại trở nên dữ tợn, miệng gào rống: "Ta chính là thần!"

Mà giờ phút này, ở một bên khác của mộ thất, La Giản vừa mới bò lên thân cây thật lớn kia, tìm vị trí như đứa trẻ kia đã nói, cậu quả nhiên thấy một khe lõm nhìn tròn, khi cậu ghép hai khối ngọc vào nhau, chúng hoàn mỹ hóa thành một, như hai khối nam châm hút nhau vậy.

Không chỉ La Giản leo lên thân cây, vài người khác đều leo lên theo, bởi vì thân cây này thực lớn, nhánh cây cũng thực khổng lồ, ước chừng mấy chục người leo lên cũng được, hai đội ngũ đều không đủ nhân số, bởi vậy không trực tiếp khai chiến, mà là từng người bò lên một bên thân cây, hai bên cùng giằng co.

Nữ quân sư có vẻ đặc biệt hung, ánh mắt vẫn luôn dính lên người La Giản, mà bởi vì thân thể bị trọng thương không thể hành động, nàng vẫn luôn bị tráng hán bế lên, mà đội trưởng Quỷ Hút Máu thì phải cảnh giác cao độ, phòng ngừa địch nhân đột nhiên khai chiến.

Đứa nhỏ kia không cần leo cây, nó trực tiếp bay lên, lại không bay lên cùng đồng bạn của mình, bởi vì trên tay nó còn có con tin, thế nên nó mang theo Phong Vũ Lam cùng bay lên, đơn độc chiếm một phần thân cây.

Trong lòng Phong Vũ Lam phi thường rối rắm, cậu cảm thấy tình huống trước mắt không tốt cho đội ngũ mình, nhưng cậu lại không biết phải xử lý thế nào, ví dụ như đứa nhỏ luôn im lặng không nói đang ở cạnh cậu.

"Rốt cuộc cậu muốn gì?" A Lam nhịn không được, trộm mở miệng hỏi.

"Tôi chỉ muốn thắng." Đứa nhỏ nhẹ giọng nói.

"Nếu cậu thắng, thì phe tới liền thua, vậy sẽ ra sao? Cậu sẽ xuất hiện ở đây, cũng vì nguyên nhân này sao?" Phong Vũ Lam không nhẫn nại được, cậu muốn biết tiền căn hậu quả, cậu phải biết tín nhiệm của mình có đáng giá hay không?

Nhưng đứa nhỏ chỉ ngẩng đầu nhìn A Lam một cái, trong ánh mắt có bi thương, nó trầm mặc một lát, mới trả lời A Lam: "Trong mật thất đoàn chiến, tất cả những người còn sống trong phe thất bại sẽ tiến vào "mật thất trừng phạt", mật thất này được đông đảo người chơi gọi là "mật thất không người sống sót" hoặc "mật thất không thể trốn thoát", ý là, cho tới nay, không ai có thể chiến thắng gian mật thất này."

Lời nói của đứa nhỏ khiến Phong Vũ Lam kinh ngạc mở to mắt nhìn, nhìn đứa nhỏ chằm chằm không chớp mắt.

Đứa nhỏ lại ngẩng mặt nhìn A Lam, khuôn mặt tái nhợt lại nở nụ cười, nó tiếp tục nói: "Nhưng tớ muốn chiến thắng nó, tớ cần phải!"

Lời đứa nhỏ nói mang theo âm rung, lại tràn đầy lực lượng kiên định đáng sợ, trong nháy mắt Phong Vũ Lam phảng phất như bị chấn động, cậu há miệng thở dốc, cậu dường như muốn gọi ra cái tên kia, nhưng cuối cùng cái gì cậu cũng không nói ra.

“A Lam, trước đó tớ đeo cho cậu một cái khuyên tai, vô luận thế nào, đừng làm mất nó.”

Đứa nhỏ lại tiếp lời dặn dò một câu, khiến Phong Vũ Lam theo bản năng duỗi tay sờ khuyên tai trên vành tai mình, không biết tại sao, khuyên tai này sờ có chút bỏng tay, nhiệt độ dường như rất cao, nhưng đeo trên tai, vành tại lại không cảm thấy nóng.

Bất quá, A Lam nhớ kĩ lời đứa bé dặn, gật đầu.

“Tôi đã trải qua ngàn vạn mật thất, một đường tìm tới.” Đứa nhỏ nói, ngữ khí càng thêm bi thương, A Lam trong nháy mắt dường như cho rằng nó đang khóc.

“Vượt qua vô số điểm cùng giới tuyến thời gian, mới cuối cùng tìm đến nơi này.”

“Không thể thất bại, tuyệt đối không thể.”

Nháy mắt đứa nhỏ vừa dứt lời, bên kia, La Giản đã nhét khối ngọc bội vào “ổ khóa”.

Ở nơi xa hơn, “thần minh” vừa sống lại ngẩng đầu liếc mắt nhìn cây linh phách, tự nói: “Bắt đầu rồi.”

Huyệt mộ thật lớn bắt đầu lay động, giống như một cơ quan thần bí bị khởi động, nó khổng lồ như vậy, chuyển động một cái tiền tác động đến toàn mộ thất, khiến tất cả mọi người cảm giác được lực lượng đang chuyển động, âm thanh ầm ầm vang vọng khắp nơi, phảng phất như hưởng ứng, mọi người còn nghe thấy dưới nền đất truyền tới các loại âm thanh bất đồng gào rống.

Quái vật trong huyệt mộ thức tỉnh.

“Đã xảy ra chuyện gì?!” Nữ quân sư quay đầu, hung ác trừng mắt nhìn đứa bé, những người khác cũng không hẹn mà cùng nhìn nó, đứa bé lại bày ra vẻ mặt vô tội, mỉm cười: “Không biết, có lẽ là khởi động phải cơ quan gì đó đi.”

“Không phải cậu nói đây là chìa khóa cửa ra sao?” La Giản cũng quay đầu nhìn đứa bé, khi cậu nhét khối ngọc bội nhỏ vào khe lõm kia, cậu liền cảm thấy cái cây này sinh ra biến hóa kì diệu, phảng phất như thứ gì đó luôn luôn ngủ say bị đánh thức, bắt đầu rống giận bùng nổ, điều này khiến cậu cảm thấy phi thường bất an.

“Đây quả thực là chìa khóa.” Đứa nhỏ phi thường kiên trì, một chút cũng không hoảng loạn: “Tôi không lừa mọi người.”

“Vậy cửa ra ở đâu? Tôi căn bản không nhìn thấy cửa ra?” La Giản không khỏi tức giận, mặc dù cậu đã toàn lực ép chặt cảm xúc xuống, cậu phát hiện mình chỉ cần đứng trước mặt đứa trẻ này, cậu liền không thể kiểm soát nổi cảm xúc của mình, cậu sẽ cảm thấy khủng hoảng không hiểu nổi, cảm giác khủng hoảng

đáng sợ này không ép xuống được, quả thực muốn tra tấn cậu phát điên.

"Bình tĩnh một chút, La Giản, cửa ra ở ngay trước mặt cậu, không phải sao?" Ngữ khí đứa nhỏ dường như lộ ra một chút bất đắc dĩ.

Mà nghe xong lời này, La Giản cũng phảng phất như nghĩ tới cái gì, quay đầu nhìn thân cây thật lớn trước mắt. Thân cây này vốn dĩ khô khốc dị thường, thân cây gần như toàn bộ là màu đen, chính là màu đen kiểu cây chết, nhưng không biết từ khi nào, cây này phảng phất như sống lại, La Giản thậm chí cảm thấy nó nhẹ nhàng rung rung.

Không! Đâu chỉ nhẹ nhàng rung? Quả thực là rung càng lúc càng mạnh! Cây cổ thụ này như phát điên mà rung lắc, hai đội ngũ đều đang đứng trên thân cây, cơ hồ phải bị cây này rung lắc ném xuống! Không chỉ như vậy, thực mau mọi người đều phát hiện sự thật kinh ngạc!

Cây này! Cư nhiên sống lại!

Loại "sống lại" này không đơn giản chỉ là giàu có sinh mệnh lực, mà là chỉ, cây này cư nhiên giống như động vật vậy, nó dùng vô số rễ cây của mình như chân, dùng cành như cánh tay, giống như nhân loại mà hành động! Nó động! Lung lay đứng dậy giữa mộ thất thật lớn, bởi vì rễ cây chôn sâu vào lòng đất mà nó trở thành cột chống cho huyệt mộ này, nên thời điểm nó bắt đầu hoạt động, cũng chính là lúc huyệt mộ bắt đầu sụp đổ!

Đây là thời khắc vô cùng hỗn loạn, nhưng thực hiển nhiên, mọi người không ai muốn chết vì huyệt mộ sụp đổ! Cũng không biết ai đi đầu, cư nhiên một cái lại một cái sôi nổi bò lên thân cây, hiển nhiên mọi người đều rõ, mộ thất được chôn sâu dưới nền đất, bọn họ muốn chạy trốn khỏi đây, chỉ có thể bò lên trên, bò lên trên mặt đất!

"Mẹ nó, đây là thụ yêu ngàn năm sao?!" Đội trưởng Quỷ Hút Máu thấp giọng lầu bầu một câu, hắn đã không rảnh lo địch nhân đánh lén, lần sập mộ này rất nghiêm trọng, từng khối đá tảng lớn rơi từ trên xuống, nếu bị đập trúng, không thể tránh khỏi đầu rơi máu chảy!

Đỉnh mộ thất cao không thấy được, một mảng đen nhanh, thụ yêu thật lớn lại phảng phất như đang giãy giụa mà rung lắc, giống như muốn ném xuống tất cả những nhân loại đáng ghét đang leo ở phía trên! Hơn nữa nó cũng giãy giụa muốn lôi rễ cây đang chôn sâu dưới lòng đất ra, để nó càng lên càng cao, phảng phất như những thứ dưới lòng đất đã trưởng thành, muốn ngoi lên tắm ánh nắng mặt trời ấm áp.

Điều này khiến mọi người hành động không thuận tiện, đặc biệt là bên đội trưởng Quỷ Hút Máu, hắn thật sự không bỏ được quân sư của mình, dứt khoát để tráng hán đưa nàng cho mình, hắn ôm nữ nhân mở ra cánh dơi, bắt đầu vừa bay vừa nhảy lên những cành cây.

"Tôi đã nói, thực công bằng đi, người có thể bò ra khỏi mặt đất đầu tiên, chính là kẻ chiến thắng." Đứa nhỏ không còn đứng trên thân cây, mà là trôi nổi giữa không trung, nó một tay cầm dù, một tay ôm Phong Vũ Lam, vóc dáng bé nhỏ xác theo một người đàn ông vóc dáng cao to nhưng một chút cũng không cố sức, hơn nữa nó cũng không sợ những tảng đá thình lình rơi từ trên xuống, cái ô của nó chính là lá chắn thiên nhiên.

"La Giản, nghĩ cách bò lên đi." Đứa nhỏ tiếp tục nói: "Người đầu tiên rời khỏi mật thất, hắn lệ thuộc vào đội ngũ nào, đội ngũ đó sẽ đạt được thắng lợi, nhưng chỉ có thành viên thuận lợi rời khỏi, mới có thể nhận được phần thưởng của người thắng cuộc. Đồng thời, đội ngũ bị mật thất phán định là thua cuộc, không tính kẻ tử vong, những đội viên còn lại, sẽ tức khắc tiến vào "mật thất trừng phạt"."

La Giản không nói lời nào, cậu đầu tiên nhìn đại thụ cao không thấy đỉnh, giờ phút này đội ngũ bọn họ lâm vào hoàn cảnh xấu, một đội viên còn chưa tới, một người bị bắt cóc làm con tin, mà còn lại…

La Giản quay đầu liếc mắt nhìn Đoạn Ly bên cạnh.

Từ đầu đến cuối Đoạn Ly đều không chú ý vào đối thoại hay giằng co giữa hai đội ngũ, hắn nhìn Phong Vũ Lam không chớp mắt, phảng phất như căn bản nhịn không nổi, tay vẫn luôn nắm chặt đường đao, tựa hồ tùy thời chuẩn bị cướp người về.

"Đoạn Ly." La Giản thấp giọng gọi hắn một câu, nhưng Đoạn Ly không để ý tới cậu, vẫn nhìn Phong Vũ Lam chằm chằm không chớp mắt.

Phong Vũ Lam nói không ra lời, cậu vẫn luôn bị đứa nhỏ kia xách theo, cũng ngẩng đầu nhìn Đoạn Ly, đôi mắt có vẻ thực nhu hòa.

Nhưng cuối cùng Đoạn Ly vẫn phải nghĩ đến đại cục, tuy rằng hắn luôn tùy tâm sở dục, nhưng tại thời khắc mấu chốt này, hắn phải đưa ra quyết định, nhìn thoáng qua La Giản, nói: "Tôi giữ chân kẻ địch, cậu bò lên trên."

Suy nghĩ của Đoạn Ly quả thật không sai, hơn nữa bản thân Đoạn Ly cũng không yên lòng về A Lam, cho nên La Giản có thể hiểu quyết định của hắn. Nhưng giờ khắc này, La Giản lại sợ hãi, cậu ngẩng đầu nhìn cây cao không thấy đỉnh, nơi đó là một mảnh đen nhánh, cửa ra phảng phất như tồn tại ở một nơi xa xôi cậu không thể với tới, vĩnh viễn không thể.

Chỉ cần nghĩ tới mình sắp sửa phải đeo vận mệnh của toàn đội trên lưng, La Giản liền cảm thấy trước mắt một mảnh mê mang.

Chỉ một nháy mắt, tuy rằng giữa Đoạn Ly cùng La Giản không có nhiều giao tình, làm đồng bạn cũng là miễn cưỡng, nhưng lần này Đoạn Ly lại phảng phất nhìn thấu tâm tư La Giản, hắn thoáng vén mặt nạ lên, bại lộ khuôn mặt dưới tầm nhìn La Giản.

Nửa bên mặt hoàn hảo không tổn hao gì, một nửa còn lại đầy vết sẹo dữ tợn.

"Vết sẹo trên mặt tôi là một kẻ địch đáng sợ lưu lại." Đoạn Ly đột nhiên cười lạnh, nói: "Tôi dùng nó để đổi lấy mạng."

La Giản không hiểu ý hắn, chỉ có thể im lặng không nói gì.

Đoạn Ly lại tiếp tục nói: "Trong mật thất ăn thịt người không nhả xương này, muốn tiếp tục sống, luôn phải trả giá lớn, cho dù là một số thứ cậu vĩnh viễn không muốn mất đi, nhưng vì sống sót, cậu phải."

"Cho nên…La Giản, muốn sống, liền tự mình trốn, bởi vì không ai có thể giúp cậu."

Đoạn Ly nói xong liền nâng đao lên, xoay người, nhắm ngay đứa bé trước mắt.

La Giản khẽ cắn môi, đột nhiên nhảy lên, hướng về phía trên mà bò lên, cậu đã bị bỏ xa, bò trên cao nhất là đội trưởng Quỷ Hút Máu, cho dù hắn vẫn đang ôm theo một người, nhưng hắn có ưu thế phi hành, chẳng qua, không biết vì sao, đội trưởng Quỷ Hút Máu khi bò lên cao lại không sử dụng cánh để bay nữa, chỉ có thể cõng nữ nhân trên lưng, tay chân gian nan leo.

Theo sau đội trưởng Quỷ Hút Máu chính là tráng hán cao to ít lời kia.

La Giản xuất phát muộn một bước, nhưng thân thể cậu thực linh hoạt, cũng không có gánh nặng thừa thãi, ngược lại là người có tốc độ nhanh nhất.

"Vậy được sao?" Đứa nhỏ nhìn thoáng qua những người đang gian nan bò lên, đại thụ cao ngất vẫn không kiêng nể gì mà rung lắc, những người bò ở phía trên quả thực lung lay sắp đổ.

Đứa nhỏ thở dài một tiếng, nói với Đoạn Ly: "Tôi từng thấy qua tốc độ phi phàm của anh, kỳ thật chỉ cần anh không quan tâm bất luận ai, là có thể đủ nhẹ nhàng leo lên, là người đầu tiên bước qua cửa, hơn nữa, đội ngũ của anh cũng vì thế mà chiến thắng."

Đoạn Ly ngừng lại, nheo mắt nhìn đứa nhỏ kia: "Nhưng tôi không thể xác định chắc chắn… cho dù tôi là người đầu tiên rời khỏi mật thất, đạt được thắng lợi, cậu cũng có hoàn toàn đầy đủ thời gian xử lý hết đồng bạn của tôi, hơn nữa… tôi nhìn ra được, mục tiêu của cậu… là La Giản đi?"

Đứa nhỏ xòe tay: "Mục đích của tôi rõ ràng vậy sao?"

"Đâu chỉ như vậy, từ đầu đến cuối cậu căn bản chỉ nhằm vào một người cậu ấy." Đoạn Ly hít sâu một hơi, giơ lưỡi đao lên: "Nhưng cho dù cậu là ai, có mục đích gì, đối với tôi, căn bản không quan trọng."

"Nga… tôi hiểu." Đứa nhỏ xách theo Phong Vũ Lam dừng trên một nhành cây đang rung lắc, sờ sờ tay A lam, quay đầu lại nhìn Đoạn Ly: "Mục tiêu của anh là Phong Vũ Lam."

Đứa nhỏ dí sát vào người A Lam, mặt dính vào mặt cậu, nhưng ánh mắt vẫn nhìn Đoạn Ly: "Anh để ý cậu ấy."

Đoạn Ly mặt vô biểu tình, biện hộ: "Tôi kí khế ước cộng sinh với cậu ấy, tôi không thể không để ý."

Đứa bé cười: "Nhưng theo tôi biết, khế ước này là do anh áp đặt, hơn nữa chỉ có hiệu lực đơn phương đi? Anh chết, cậu ấy sẽ chết cùng anh, nhưng nếu cậu ấy chết, anh vẫn sống tốt."

"Xem ra cậu biết rất nhiều." Đoạn Ly nói.

Đứa nhỏ cầm tay A lam, cảm thấy đối phương cầm lại tay mình, sau đó đứa nhỏ cũng hơi mỉm cười: "Bởi vì tôi cũng thực quan tâm đến A Lam."

Đoạn Ly không bỏ qua tương tác nho nhỏ giữa hai người, tuy rằng một màn này phi thường khó thấy.

Vì thế hắn nói: "Kỳ thật tôi cũng không lo cậu làm gì A Lam, khế ước cộng sinh khiến tôi có thể ngẫu nhiên cảm nhận cảm xúc người khế ước, nhưng ngoại trừ thời điểm ban đầu tôi cảm thấy một chút cảm xúc khủng hoảng truyền từ phía em ấy,… sau khi cậu hiện thân trước mắt bọn tôi, tôi không cảm thấy nôn nóng sợ hãi khi bị bắt làm con tin từ phía A Lam."

"Mà với việc này, tôi chỉ phán đoán ra hai loại khả năng." Đoạn Ly nói: "Hoặc là cậu hoàn toàn thôi miên em ấy, làm em ấy trực tiếp tiếp thu cùng tín nhiệm cậu. Hoặc… chính là hai người các cậu vốn dĩ có tình cảm tính nhiệm lẫn nhau này."

Đứa nhỏ kia cứng đờ một giây, quay đầu nhìn Đoạn Ly, trong ánh mắt chợt lóe qua ngạc nhiên.

Đoạn Ly lại cười: "Kỳ thật tôi cũng không biết hai loại khả năng này, là cái trước hay là cái sau, nhưng trực giác nói cho tôi, là cái sau… Nói cách khác, hai người các cậu vốn dĩ đã quen biết, có lẽ ban đầu A Lam chưa nhận ra cậu là ai, nhưng sau đó em ấy nhận ra, hơn nữa lựa chọn giúp đỡ cậu."

"Tôi tôn trọng lựa chọn của em ấy, cho nên, chỉ cần cậu không tổn thương em ấy, tôi cũng sẽ lựa chọn giúp cậu."

Đứa nhỏ đột nhiên cười ra tiếng, cười đến bất đắt dĩ, vừa như cười, lại vừa như khóc, nó nói: "Tôi không cần anh giúp, tôi chỉ hi vọng… nếu anh thật sự để ý A Lam, liền đối với cậu ấy càng tốt đi."

Đứa nhỏ đột nhiên kéo Phong Vũ Lam, đẩy cậu về phía Đoạn Ly, Đoạn Ly theo bản năng thu hồi lưỡi đao, duỗi tay bắt lấy, thời điểm hắn ôm người vào lòng, ngẩng đầu nhìn, lại không thấy đứa nhỏ kia đâu.

Phong Vũ Lam túm lấy quần áo Đoạn Ly, ngẩng đầu mở to hai mắt nhìn Đoạn Ly. Đoạn Ly sờ sờ đầu người trong ngực, dò hỏi: "Không bị thương chứ?"

A Lam lắc đầu, nắm quần áo Đoạn Ly càng chặt. Một lát sau, cậu thấp giọng gọi tên hắn: "Đoạn Ly…"

Đoạn Ly lên tiếng, sau đó A Lam lại hỏi, nâng mí mắt dùng con ngươi sáng lấp lánh nhìn Đoạn Ly: "Anh thích tôi sao?"

Đoạn Ly chỉ trả lời: “Tôi không biết, tôi không muốn buông em ra, nhưng lại sợ sẽ tổn thương em.”

Tôi không phải người tốt, tôi rất xấu, thực tra, thực khiến người ta chán ghét, tôi cũng đã làm rất nhiều chuyện tổn thương em, nếu cách nhau quá gần, đao của tôi nhất định sẽ cắt phải em.

Nhưng mà, nếu cách quá xa, trái tim liền sẽ đau.

Chương này dài hơn 4500 chữ, edit xong còn có hơn 3700… tui cũng không biết mình ăn bớt kiểu gì nữa haha:v Với cả có 1 đoạn tui để Đoạn Ly gọi A Lam là “cậu” hoặc “cậu ấy” là để tỏ vẻ ngạo kiều trc mặt bé trai ô đỏ thôi nha, bị phát hiện tình cảm cái là lại quay sang em. Nhưng đổi xưng hô nh quá tui sợ cũng bị loạn…. nếu có chỗ nào tui lỡ để Đoạn Ly gọi A Lam là cậu mà k phải trong chương này thì các đồng chí cmt giúp thôi nha <3 Nhiều chữ quá, tui không muốn check luôn T.T

105. Chương 105

La Giản đã leo lên rất cao, cây cổ thụ này vẫn điên cuồng rung lắc, mà huyệt mộ khổng lồ cũng đang không ngừng sụp đổ, cũng may mộ thất còn có mấy cây trụ La Mã, giảm chậm tốc độ sụp đổ của huyệt mộ, nhưng mà cây cổ thụ vẫn cứ cao không thấy đỉnh, trước mắt một mảng đen nhánh, đội trưởng Quỷ Hút Máu leo ở cao hơn không biết dùng đạo cụ gì chiếu sáng, dùng để quan sát cùng tránh né những hòn đá thỉnh thoảng sẽ rơi từ trên xuống.

Tráng hán vốn dĩ ở trước La Giản lúc này cũng đã tụt lại phía sau, thể trạng hắn tương đối to lớn, tuy rằng sức lực lớn, nhưng cũng không thích hợp hành động leo cây này, cũng không đủ linh hoạt. Hơn nữa thụ yêu này không chỉ run tới run đi, còn điều khiển những nhánh cây mây trên người mình tới đột kích đám người La Giản.

Thời điểm La Giản leo cây không tự giác mà vận chuyển tâm pháp, thực thần kỳ, cây cổ thụ kia dường như hoàn toàn bỏ qua cậu, cây mây cư nhiên cũng không công kích, mặc La Giản sung sướng mà bò tới bò đi trên cây.

Lúc leo lên La Giản cúi xuống nhìn thoáng qua mặt đất, kẻ truy sát sớm đã biến mất vô tung vô ảnh, La Giản biết hắn sẽ không giúp mình, mỗi khi đến thời khắc mấu chốt này, kẻ truy sát sẽ rời khỏi La Giản, hắn để mọi nguy hiểm cùng tà ác lại cho mình La Giản đối mặt, không chút lưu tình nào, cũng không chút nào bận tâm tới cảm xúc của La Giản.

Nhưng đây là điều bắt buộc.

La Giản rất rõ ràng, kẻ truy sát đã giúp đỡ bọn họ quá nhiều, nếu tiếp tục, mật thất không có khả năng sẽ cho phép, điều này không chỉ khiến đám người La Giản lâm vào hoàn cảnh càng thêm nguy hiểm, cũng sẽ khiến kẻ truy sát phải chịu trừng phạt của mật thất.

Bởi vậy, con đường kế tiếp phải đi, chỉ có thể dựa vào chính La Giản.

Đoạn Ly cùng Phong Vũ Lam ở xa xa, cũng đuổi kịp tiết tấu, bắt đầu leo lên, từ khi đứa trẻ kia biến mất, A Lam liền bảo Đoạn Ly rằng đứa nhỏ kia đã rời khỏi, còn nó đi đâu, A Lam cũng không biết.

Ở sau cùng chính là U linh cơ hồ đã bị quên mất, trên thực tế tốc độ của hắn cũng không chậm, nếu trường hợp bình thường, hắn thực mau có thể đuổi kịp mọi người, hội hợp cùng đội ngũ của mình, nhưng vấn đề là, trên đường hắn liền gặp phải một chút sự cố ngoài ý muốn.

Khi U linh vừa bước tới phần rễ thụ yêu, cây này đang lên cơn điên, rễ cây giãy giụa muốn thoát khỏi bùn đất cùng nham thạch, cũng bởi vậy, cây mây đem một số thứ nguyên bản ở dưới nền đất cũng lôi ra theo.

Như U linh thấy, hắn cư nhiên phát hiện những cây mây đó lôi một bộ thi thể từ dưới nền đất ra, U linh chần chờ một chút, muốn đi vào quan sát thi thể kia một chút, bởi vì hắn ý thức được quần áo cùng trang điểm trên thi thể kia đều không phù hợp với vật bồi táng của tòa huyệt mộ cổ xưa này, quần áo kia cho dù xám xịt, cũng là trang phục hiện đại điển hình.

Mà khi U linh tới gần liền thấy sự tình không thể tưởng tượng nổi, khi hắn bò lên cây mây tiếp cận bộ thi thể kia, "thi thể" đột nhiên nhúc nhích một cái, chính xác giống như đã chết rồi mà sống lại, người này mở mắt, hơn nữa quay đầu nhìn U linh.

Nếu La Giản còn ở nơi này, nhất định sẽ nhận ra, bộ "thi thể" đào mồ sống dậy này chính là tên hề lúc trước cậu luôn cho rằng đã bị mình giết chết.

Có thể do luôn bị chôn dưới nền đất, trang điểm trên mặt tên hề đều lem nhem cả, khiến mặt hắn thực mơ hồ, tóc cũng lung tung rối loạn dính thành một cục, quần áo trên người dơ hề hề không nhìn ra màu sắc ban đầu, trên cổ hắn cũng quấn một tầng băng gạc thật dày giống La Giản, đây không thể nghi ngờ, là lý do giúp hắn đào thoát khỏi tay Tử thần.

Chỉ là ánh mắt tên hề có chút dại ra, biểu tình trông như rối gỗ. Khi hắn vừa đào mồ sống dậy, hắn nhìn thấy U linh ở trước mặt cảnh giác nhìn hắn trừng trừng, hắn lại phảng phất như nhìn thấy sự vật gì không hiểu nổi, hơi nghiêng nghiêng đầu.

U linh cũng chần chờ một lát, nhưng cũng chỉ một lát, trong chiến trường mật thất hỗn loạn, bất luận người nào bạn gặp phải, không phải đồng bạn thì chính là địch nhân! Bởi vậy khi bạn gặp phải địch nhân, không cần do dự, ra tay giết chết hắn!

Bởi vậy U linh nâng súng lên, nhắm ngay địch nhân trước mắt liền bóp cò, nhưng khiến hắn giật mình chính là, tên hề đối diện hơi hơi cúi đầu, trong vòng 0.1 giây mà né tránh viên đạn của U linh, khoảng cách giữa bọn họ chỉ có mười mấy mét, tốc độ cùng ý thức phản ứng này, quả thực không phải nhân loại có thể làm được.

U linh không tiếp tục kinh ngạc, hắn nhanh chóng bắn vài phát, kĩ thuật bắn súng của hắn thập phần tinh

chuẩn, cho dù phản ứng của kẻ địch nhanh đến thế nào, nhưng vẫn luôn có một viên đạn có thể trúng mục tiêu, vì thế bả vai gần phía ngực tên hề liền bị trúng đạn.

Lực của viên đạn khiên tên hề lùi về phía sau nửa bước, hắn cúi đầu nhìn thoáng qua nơi mình bị thương, trên mặt không biểu lộ bất luận cảm xúc đau đớn do bị thương nào, hắn thập phần bình tĩnh, lại ngẩng đầu nhìn U linh.

"Nhiệm vụ bị cản trở." Tên hề như biến thành người máy, dùng âm thanh cứng nhắc hơn nữa không chút phập phồng mà lầm bầm, mục tiêu lại một khắc không rời, nhìn chăm chú vào U linh, nói: "Bắt đầu diệt trừ chướng ngại vật."

Tên hề nói xong, thân thể liền thoáng uốn lượn hơn nữa nghiêng về phía trước, đôi tay hắn cũng không biết từ đâu lấy ra mấy cái dao phẫu thuật, kẹp giữa ngón tay mình, làm ra động tác chuẩn bị tiến về phía U linh. U linh lập tức cảnh giác vạn phần, ý thức chiến đấu dẫn dắt hắn làm ra động tác tiếp theo, U linh cầm vũ khí của mình che trước ngực, làm ra động tác phòng thủ.

Nhưng động tác phòng ngự của U linh còn chưa hoàn thành, liền thấy tên hề đối diện trong vòng một khắc liền xuất hiện trước mặt mình, tốc độ kia nhanh tới mức… Trong một thoáng khiến U linh nghĩ tới Đoạn Ly, nhưng tên hề cũng không phải Đoạn Ly, tuy rằng hắn cũng có được tốc độ nhanh đến thái quá như vậy, so với người lúc trước đối chiến cùng La Giản, quả thực là hai người khác nhau!

U linh trong nháy mắt liền bị áp sát, nhưng hắn thân kinh bách chiến, thực mau liền kéo dãn khoảng cách với kẻ địch, tên hề lại đột nhiên dùng dao phẫu thuật trong tay, như ám khí mà ném về phía U linh, lưỡi đao xẹt qua, U linh tránh không kịp, rất nhanh liền cảm giác được trên mặt mình bị cắt ra một miệng vết thương.

Vốn dĩ trước đó chiến đấu cùng hai kẻ truy sát đã khiến U linh bị thương, lúc này càng khiến hắn ý thức được trạng thái bản thân không thích hợp chiến đấu, hơn nữa kẻ địch… U linh nheo mắt lại, sức chiến đấu này hoàn toàn khác so với đám đội trưởng Quỷ Hút Máu linh tinh kia.

Đội ngũ quân địch có bao nhiêu người, cơ bản U linh đều đã gặp qua, tuy hắn chưa gặp qua đứa nhỏ cầm dù, nhưng hắn ý thức được trong đội quân địch xác thật có người có kĩ năng mê hoặc nhân tâm, cùng loại với thôi miền gì đó, cũng có thể là kỹ năng ma pháp nào đó, nhưng người đó tuyệt đối không phải tên hề trước mắt, mật thất sẽ không cho người nào năng lực cận chiến cường đại, lại còn cho hắn "kỹ năng ma pháp" đặc thù.

Vì thế, U linh thực mau liền đoán ra thân phận tên hề, hơn nữa đám hóa trang trên mặt hắn tuy lem nhem nhưng vẫn có thể nhìn ra một khuôn mặt hề, U linh liền đoán được người trước mắt chính là tên hề La Giản đã từng nhắc tới, tên hề cậu cho rằng đã bị giết chết. Nhưng, tên hề này nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn phải chết rồi? Hoặc có ai cứu hắn sao?

Lúc La Giản ở cùng U linh, cậu đã miêu tả cho U linh quá trình giao thủ cùng tên hề trong đường hầm nhỏ hẹp, hơn nữa cũng ôm suy nghĩ đồng quy vu tận mà liều mạng với đối phương, cuối cùng lại không thể hiểu được mà được ai đó cứu.

Nhưng trong miêu tả của La Giản, tên hề không nên lợi hại như hiện tại.

Không nên.

U linh cảm thấy thực khó giải quyết, sau vài lần giao phong, hắn phát hiện bản thân căn bản không thể chiếm thượng phong, ngược lại số lượng vết thương trên người lại gia tăng, tên hề đã chết mà sống lại này quả thực giống như máy móc bị phá hủy rồi lại lắp lại nâng cấp, hoàn toàn được hồi sinh, mọi chiêu thức công kích đều hoàn mỹ không có khuyết điểm.

Ban đầu, công kích tên hề còn có một chút chần chờ, phảng phất như thân thể chưa thích ứng loại tốc độ này, nhưng sau vài lần giao phong, U linh cảm thấy đối phương bắt đầu thích ứng, tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, hơn nữa vũ khí dao phẫu thuật của hắn cư nhiên cũng có thể hiện ra từ không trung trống rỗng, hơn nữa số lượng rất lớn!

U linh lui một bước lại một bước, gần như là vừa đánh vừa chạy trốn! Nhưng tên hề thực rõ ràng không muốn để hắn tiếp tục chạy trốn, hắn cầm một dao phẫu thuật ngắm ngay U linh, phảng phất như đang suy nghĩ nên cắt U linh thành mấy phần thì ổn, đối mắt thoáng nheo lại, thấp giọng nói một câu: "Cắt thần kinh."

Vừa dứt lời, U linh lập tức cảm thấy đại não mình truyền tới một trận đau xuyên tim xuyên xương cốt, nhưng đau đớn này kéo dài chưa tới một giây đồng hồ, lập tức liền đình chỉ, U linh che đầu lại, không thể hiểu nổi nhìn về phía địch nhân, lại thấy tên hề cứng đờ tại chỗ, mà bên cạnh hắn đột ngột hiện ra một người.

Đúng là đứa nhỏ biến mất trước mặt đám người Đoạn Ly trước đó.

"Không cần tổn thương hắn!" Đứa nhỏ đặt một bàn tay lên vai tên hề, sắc mặt có chút âm trầm.

Tên hề vẫn một khuôn mặt máy móc không biểu tình, lẩm bẩm: "Kết thúc diệt trừ chướng ngại vật."

Đứa nhỏ hít sâu một hơi, nói với tên hề: "Nghe mệnh lệnh —— hiện tại đi tới cửa ra, thoát khỏi mật thất."

"Tiếp nhận mệnh lệnh, bắt đầu chấp hành." Tên hề nghe theo chỉ huy, xoay người rời khỏi. Tốc độ hắn rất nhanh, nhưng hắn cũng không leo lên cây cổ thụ, ngược lại, theo những rễ cây đó, nhảy vào hầm ngầm phía dưới đám rễ cây.

Sau khi tên hề rời khỏi, đứa nhỏ quay đầu liếc nhìn U linh một cái, nhưng cũng không có ý định nói chuyện với hắn, xoay người tựa hồ cũng muốn chạy, U linh chần chờ một chút, lên tiếng giữ nó lại: "Từ từ —- cậu là ai? Tại sao lại cứu tôi?"

Đứa nhỏ kia dừng một chút, vẫn không để ý tới U linh, trong nháy mắt liền biến mất.

U linh chỉ một thoáng liền biến thành một mình lẻ loi, trên người hắn đầy các loại miệng vết thương, nhưng hắn cảm thấy mình dường như cũng không có thời gian để xử lý vết thương, bởi vì hắn nghe thấy chỉ thị đứa nhỏ kia nói với tên hề —- hiện tại đi tới cửa ra, thoát khỏi mật thất.

Dưới tình huống bình thường, mình không nên tin tưởng những lời này, có lẽ chỉ là một cái bẫy…

Nhưng mà ——

Ánh mắt U linh lập lòe, hắn bò dậy, theo dấu vết tên hề lưu lại mà đuổi theo, hắn cũng nhảy vào động đất lớn dưới nền đất, thực mau hắn liền phát hiện mình rơi vào một đường hầm tối đen, lấy từ trong túi đèn pin loại nhỏ ra, đi theo dấu chân tên hề lưu lại, bắt đầu đi tìm cửa ra.

106. Chương 106

Một bên khác, La Giản phát hiện đội trưởng Quỷ Hút Máu vẫn luôn bò phía trước cậu đột nhiên dừng lại.

Thụ yêu khổng lồ tại giây phút này tựa hồ an phận một chút, không tiếp tục điên cuồng lung tung bay múa, mà vững vàng giãn ra cành lá, những cây mây giống như đám rắn, một cây lại một cây quấn lên thân cây nhánh cây, có một vài cái đã bắt đầu quấn lên người La Giản, đem cậu gắt gao bó chặt lên thân cây.

Khi La Giản phát hiện mình bị cây mây trói lại, cậu đã không thể nhúc nhích, bởi vì chỉ cần giãy giụa là đám dây mây sẽ càng thít chặt, vì thế La Giản suy nghĩ một chút, cũng thả lỏng thân thể mình, không hề dùng sức, cứ như vậy mà treo trên thân cây.

Đội trưởng Quỷ Hút Máu phía trước sở dĩ dừng leo, nguyên nhân phỏng chừng cũng giống La Giản, cũng không muốn bị đám dây mây đó sống sờ sờ bóp chết. Nhưng mà, nếu không muốn bị quấn chết, vậy không thể nhúc nhích, không nhúc nhích, liền không thể tiếp tục leo.

Bọn họ đã cách mặt đất một khoảng rất xa, nếu không tiếp tục bò lên trên, ngã xuống cũng sẽ chết… à, đội trưởng Quỷ Hút Máu ít nhất có thể bay, La Giản thì một trăm phần trăm là tiết tấu bị ngã chết.

Đúng lúc này, sự tình càng không xong hơn liền xảy ra!

"Đáng chết!" Đội trưởng Quỷ Hút Máu nằm bò phía trước đột nhiên cao giọng mắng một câu, vung tay lên, trực tiếp dùng móng vuốt cắt đứng dây mây trên người mình, nhưng số lượng dây mây quá nhiều, cắt đứt xong nó sẽ mọc ra càng nhiều hơn, hơn nữa nhận ra đội trưởng Quỷ Hút Máu phản kháng, dây mây càng hung mãnh mà hướng về phía hắn tập kích.

Có lẽ là do giãy giụa quá mức kịch liệt, nữ quân sư vẫn luôn được đội trưởng Quỷ Hút Máu cõng trên lưng đột nhiên tuột ra, nữ nhân đáng thương này vẫn luôn ở trạng thái trọng thương chưa lành, hơn nữa thương thế càng kéo dài, nàng liền càng gần tử thần hơn. Có lẽ đội trưởng Quỷ Hút Máu cũng lo sợ điều này, gấp

không chờ nổi muốn tìm cửa ra.

Nhưng, có một số việc chính là như vậy, càng vội vàng, càng hoảng loạn, càng hoảng càng loạn.

Bởi vậy, khi nữ quân sư rơi khỏi lưng đội trưởng, đội trưởng Quỷ Hút Máu vẻ mặt hoảng sợ, duỗi tay muốn bắt lấy nàng, nhưng hắn phản ứng chậm một bước, tay hắn sượt qua tay nữ quân sư, chỉ có thể trơ mắt nhìn người quan trọng nhất với mình như chim bị bẻ gãy cánh, thẳng tắp từ trên cao rơi xuống.

"Yến Hoa ——!" Hắn gọi tên nàng, âm thanh dị thường thê lương.

La Giản ở dưới nghe thấy âm thanh này, phản xạ có điều kiện ngẩng đầu nhìn lên trên, cũng chỉ thấy một bóng đen rơi xuống. La Giản cơ hồ thời gian cân nhắc lợi hại đều không có, cũng rút đao cắt đứt dây mây đang quấn tay mình, sau đó vươn tay bắt được nữ quân sư đã sớm hôn mê kia.

La Giản sau khi cứu người liền có chút hối hận, cậu phải là đầu đất mới có thể đi cứu địch nhân. Nhưng mà, La Giản cũng không biết hành động bản năng của mình có ý nghĩa gì, ý nghĩa là, cho dù là mật thất tàn khốc nhất, vẫn như trước không thể hủy diệt sự trung nghĩa cùng thiện lương sâu trong bản tâm cậu.

Đội trưởng Quỷ Hút Máu nhìn thấy Yến Hoa bình yên vô sự, cũng không rảnh lo bò lên tìm cửa ra, liền dang cánh bay tới trước mặt La Giản, gấp không chờ nổi duỗi tay ôm nữ nhân vào lòng, La Giản nhìn thấy sắc mặt tái nhợt sợ hãi của hắn, đột nhiên cảm thấy mình có chút hâm mộ nữ nhân này.

"Cảm ơn cậu."

Hiếm thấy, địch nhân cư nhiên nói lời cảm tạ La Giản, đội trưởng Quỷ Hút Máu nâng đôi mắt thâm trầm nhìn La Giản, đôi mắt hắn kì thật cũng là màu đỏ, nhưng không giống kẻ truy sát, đó là một màu đỏ sậm, hơn nữa chỉ có thời điểm hắn sử dụng vũ khí cùng kĩ năng, đôi mắt mới chuyển thành màu sắc này.

Đội trưởng Quỷ Hút Máu là một người da trắng, nhưng nói tiếng Trung phi thường lưu loát, tóc của hắn là màu nâu, ngũ quan thâm thúy đặc thù của người da trắng, dáng người cũng cao lớn hơn đại đa số.

"Tôi nợ cậu một ân tình, nhưng tôi sẽ không từ bỏ cơ hội thoát khỏi mật thất." Đội trưởng nói, ngữ khí thành khẩn, sau đó hắn lấy ra một thứ đưa cho La Giản, còn nói: "Cho nên thứ này liền tặng cho cậu, coi như tạ lễ, từ nay về sau chúng ta không ai thiếu nợ nhau."

Đội trưởng Quỷ Hút Máu vừa nói xong, liền giang cánh, ôm nữ nhân tiếp tục bay lên trên. La Giản nhìn vật bị đội trưởng Quỷ Hút Máu nhét vào trong tay, đó là một cây thánh giá, thánh giá màu đen.

Thánh giá…?

"Thánh giá ——" La Giản lẩm bẩm nhắc lại, cây thánh giá này khiến cậu đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Đúng vậy, thời điểm La Giản thoát khỏi mật thất thứ ba đã nhận được phần thưởng, chính là mật thất hoa trong gương, trăng trong nước, mật thất có ba phần thưởng cho La Giản, tâm pháp ngụy trang, đao pháp ngụy trang, còn có —— thánh giá của kẻ ngụy trang.

Kỳ thật La Giản vẫn luôn sờ không tới, ba chữ "kẻ ngụy trang" này, đến tột cùng có ý nghĩa gì?

Thánh giá kẻ ngụy trang La Giản luôn đeo trên cổ, đặt ở tận cùng bên dưới quần áo, lúc trước khi đổi thân phận Hình Viêm đã từng cầm đi, nhưng hiện tại đã trở về trên cổ cậu, La Giản theo bản năng duỗi tay sờ sờ, lấy nó từ trong quần áo ra, so sánh với thánh giá của đội trưởng Quỷ Hút Máu một chút.

Thánh giá đội trưởng Quỷ Hút Máu cho cậu là một màu thuần đen, mà thánh giá của chính cậu là màu ngân bạch, nhưng hình thức cùng tỉ lệ kích cỡ của chúng đều thực tương tự.

La Giản biết đội trưởng Quỷ Hút Mãu sẽ không tùy tiện ném một thứ làm vật tạ lễ La Giản, cho nên thứ này nhất định có giá trị, chỉ là, rốt cuộc sử dụng như thế nào? La Giản suy ngẫm một chút, bản thân cũng ngại đuổi theo hỏi, đành phải nhét cả hai cây thánh giá vào túi.

Sau đó La Giản tiếp tục bò lên trên, những cây mây đó thỉnh thoảng lại quấn lên người La Giản, nhưng thực mau La Giản liền phát hiện bí quyết đối phó chúng, nếu dùng dao cắt đoạn sẽ chỉ khiến chúng quấn càng chặt hơn, nên phải thả lỏng thân thể không nhúc nhích, chúng sẽ tự động tản ra, sau đó La Giản liền có thể tiếp tục bò lên trên.

Bọn họ đã leo được một khoảng rất xa, cúi đầu nhìn mặt đất, những thứ dưới đất đều nhỏ như hạt gạo, từ độ cao này nhìn xuống khiến tim người ta đóng băng.

Nội tâm La Giản tràn đầy sợ hãi, tuy rằng cậu tin mình không có bệnh sợ độ cao, nhưng leo lên độ cao loại này, bất luận kẻ nào cũng sẽ có tâm lý sợ hãi, đặc biệt là khi bốn phía tối thui, leo trên đại thụ cao không thấy đỉnh, cây thỉnh thoảng lại rung lắc, tăng lớn tỷ lệ ngã chết, khiến đáy lòng người ta không khỏi run sợ.

Tốc độ mật thất sụp đổ dường như nhanh hơn, đá tảng trên đỉnh đầu không ngừng rơi xuống, cũng may ghé vào thân cây, trên đỉnh đầu lại có nhánh cây che chắn, La Giản cũng không bị tai ương ập xuống đầu, nhưng vẫn phải tăng tốc, nắm lấy nhánh cây mà gian nan leo lên, nhưng ông trời không chiều lòng người, chuyện ngoài ý muốn vẫn luôn xảy ra.

Trên đường leo lên, La Giản đột nhiên nghe thấy một tiếng vang lớn!

Mộ thất của thần phi thường lớn, nếu phải hình dung, thì mộ thất này to bằng năm sáu sân bóng hợp lại, địa phương lớn như vậy đương nhiên có mấy cột đá cao ngất làm trụ chống, nhưng những cột đá đó dường như không thể gánh nổi trọng lượng toàn bộ huyệt mộ!

Đồng dạng, đại thụ nằm ở trung tâm huyệt mộ, kỳ thật nó cũng giống như đám cột đá đó, ban đầu cũng được thiết kế làm điểm chống, nó đồng dạng cũng chống đỡ toàn bộ huyệt mộ, cho nên, khi trung điểm này bắt đầu di chuyển, những cột chống bốn phía tự nhiên theo đó mà từ từ sụp đổ! Âm thanh vang vọng La

Giản nghe thấy, kỳ thật chính là âm thanh một cột đá ầm ầm sụp đổ!

Theo cột đá này đổ sụp, nửa mộ thần cũng bắt đầu sụp đổ, La Giản trên thân cây cao cao nhìn thấy cửa đá lối vào mộ thất, cánh cửa đá kia đã hoàn toàn sập xuống! Tình cảnh này thực không xong! La Giản hoảng hốt ý thức được, tình cảnh của bọn họ phi thường không ổn! Đã tới thời điểm quyết định sinh tử tồn vong!

Nhưng mà ——

La Giản ngẩng đầu nhìn đại thụ, cây này quá lớn, quá cao, chỉ có thể dùng từ yêu tinh cây ngàn năm để hình dung, La Giản căn bản không nhìn thấy đỉnh của nó ở đâu! Trên đỉnh đầu đen nhánh một mảng, ngoại trừ những hòn đá vụn vặt không ngừng rơi xuống, La Giản thậm chí cảm thấy mình không nhìn thấy hi vọng.

"Các ngươi thật sự cho rằng có thể chạy ra ngoài được sao?"

La Giản hết sức mờ mịt, bên tai đột nhiên vang lên tiếng nói, quay đầu lại nhìn, phát hiện trên một nhánh cây đơn bạc cạnh cậu, không biết từ khi nào có một người đang đứng!

"Ngươi không chết?!" La Giản vừa nhìn thấy người này liền không khỏi kinh hãi, người này chính là "thần minh" lúc trước đã bị Hình Viêm một đao đâm chết.

"Thần sẽ không chết." Thần minh nói: "Mặc kệ ta chết bao nhiêu lần, ta sẽ đều được hồi sinh từ đóa hoa, ngươi cho rằng ta lấy thân thể phàm nhân, làm sao có thể tồn tại ngàn năm ở nơi này?"

"Cây này có thể khiến ta bất tử."

Thần minh tiếp tục nói, hắn vẫn lõa thể, tóc dài loạn bay, sắc mặt cũng thực tái nhợt, hắn nhìn La Giản, nhìn một hồi lâu, đột nhiên ý vị không rõ nói: "Bộ dáng của ngươi hoàn toàn không giống Lạc, nhưng không hiểu vì sao, ta cảm thấy ngươi rất giống hắn, thậm chí vào thời điểm thần chí ta điên cuồng, ta cho rằng ngươi chính là hắn."

La Giản trầm mặc một chút: "Ngươi đại khái có thể coi đây là sức mạnh của ma quỷ đã ký kết khế ước cùng ngươi, loại sức mạnh này sẽ khiến người cảm thấy lẫn lộn, khiến ngươi nhận sai một số sự vật ngươi không thể nhận sai."

"Cho nên ngươi cũng không phải Lạc, đúng không?" Thần minh hỏi cậu.

La Giản gật đầu, "Đúng vậy, ta không phải."

Không biết thần minh suy nghĩ gì, La Giản phát hiện hắn trở nên khác biệt, hoàn toàn khác biệt với bộ dáng điên cuồng lúc trước, giờ phút này hắn trông thập phần bình tĩnh, cũng thực trầm ổn, chỉ là ánh mắt

trống rỗng, khí chất cũng trở nên u buồn.

Thần minh thở dài một hơi, nói: "Các ngươi đi nhầm đường."

La Giản nhíu mày: "Có ý gì?"

"Cây này quả thực là cửa ra, nó bị chôn sâu dưới lòng đất, thời điểm thức tỉnh sẽ gấp không chờ nổi muốn bò ra ngoài, đem cành lá mình duỗi ra, tắm gội dưới ánh nắng mặt trời, cho nên, theo cây này bò lên sẽ tìm được cửa ra là không sai, sai chính là huyệt mộ này chôn sâu dưới lòng đất, cho dù các ngươi định bò lên trên, trên đỉnh đầu cũng chỉ là nham thạch cùng bùn đất dày nặng mà thôi."

La Giản ngẩn ra một chút, phảng phất vừa suy ngẫm, thầm hận mình thế nhưng đầu óc hoảng loạn, sự thật rõ ràng như vậy lại không nghĩ tới.

Thần minh tiếp tục nói: "Cây này rỗng ruột bên trong, nó không có tâm. Các ngươi muốn đi ra ngoài, cũng chỉ có thể chui vào trong thân cây, ở trong thân cây tiếp tục bò lên trên, sau đó không bao lâu, cây này sẽ bò ra khỏi huyệt mộ, trên đỉnh thân cây sẽ có một cái hốc, từ hốc cây đi ra ngoài, liền có thể nhìn thấy ánh mặt trời."

La Giản kinh ngạc, Thần minh cư nhiên có thể thản nhiên nói cho cậu sự thật, không nhịn được hỏi: "Lúc trước ngươi còn muốn mọi người chúng ta táng thân tại đây, vậy tại sao hiện tại lại thản nhiên nói ra đường ra?"

Thần minh cúi thấp đầu, tóc hắn không gió tự động, che khuất nửa khuôn mặt hắn, ánh mắt hắn ảm đạm: "Huyệt mộ này thực mau liền bị sụp đổ, vĩnh viễn chôn sâu dưới nền đất, mà ta không thể rời khỏi nơi này, ta sẽ theo huyệt mộ hủy diệt mà hủy diệt, còn khế ước cùng ma quỷ, chỉ sợ là không thể hoàn thành."

"Cho nên ngươi từ bỏ sao?"

Thần minh đột nhiên ngẩng đầu nhìn La Giản: "Ta không muốn từ bỏ, nhưng ta đã không còn đường lui."

La Giản giờ phút này cũng không biết nên mở miệng nói gì, cậu không khỏi đồng tình người trước mắt, vẫn luôn tự xưng là "thần", lại không cứu được người mình yêu.

"Đừng cao hứng quá sớm." Thần minh còn nói thêm: "Ngươi đã đi nhầm đường, xem lực lượng của ngươi chỉ sợ không thể mảy may tổn thương cái cây này, cho nên cũng không thể trực tiếp đục lỗ trên cây mà chui vào, cho nên nếu ngươi không xuống một lần nữa tìm cửa ra, thì chỉ có thể ở chỗ này chờ chết."

La Giản đã trèo lên rất cao, cúi đầu nhìn thấy độ cao khiến người ta phi thường sợ hãi, tức khắc đầu váng mắt hoa một trận, trèo lâu như vậy, hiện tại lại phải đi xuống sao?

"Ngươi cũng có thể lựa chọn đường tắt." Thần minh kia giảo hoạt cười: "Trực tiếp ngã xuống sẽ càng nhanh."

"Ngã xuống...nhưng mà độ cao này..." La Giản vừa định nói gì đó, nhưng Thần minh đối diện đột nhiên làm khó dễ, một đống dây mây điền cuồng lao tới, quấn lấy cổ tay La Giản kéo cậu khỏi thân cây, sau đó hung hăng ném La Giản, La Giản liền rơi xuống, cả người điên cuồng rơi tự do!

Trong tích tắc, cảm giác không trọng lực đáng sợ này, khiến La Giản nghĩ tới tử vong.

Quay lại với U linh. Hắn một đường theo đuôi tên hề nửa chết nửa sống giống người máy kia, theo đối phương tiến vào hầm ngầm dưới nền đất, sau đó theo những rễ cây đó, hành tẩu dưới mê cung ngầm, thực mau, U linh liền theo tên hề chui vào một đường hầm vuông góc.

Nơi này phỏng chừng là phía trong thân cây thật lớn kia, không nghĩ tới thân cây này cư nhiên rỗng ruột, không chỉ rỗng ruột, hơn nữa bên trong còn có một thứ có kết cấu như cầu thang xoắn ốc, không chỉ không cần leo, chỉ cần theo cầu thang một đường đi lên là được.

Kết cấu bên trong thân cây có cảm giác trơn nhẵn, kinh tuyến cành khô thực rõ ràng, hơn nữa bởi vì ngàn năm thụ yêu này vẫn luôn trái phải rung lắc, thời điểm leo cầu thang nếu không bám chắc sẽ dễ dàng trượt xuống, hơn nữa là cầu thang xoắn ốc, luôn không ngừng xoay quanh, U linh một đường lảo đảo lắc lư đi theo tên hề mà leo lên trên, cảm thấy càng lúc càng đầu váng mắt hoa.

Không thể tiếp tục như vậy, đỉnh cầu thang phỏng chừng chính là cửa ra, không thể để địch nhân giành trước.

U linh vừa nghĩ vừa cẩn thận quan sát tên hề đang thong thả leo trên cầu thang. Thứ này vẻ mặt vô biểu tình, leo cầu thang lại thập phần vững chắc, thân thể hắn dường như theo thân cây mà trái phải đong đưa, nhưng lại đi phi thường ổn, căn bản không có dấu hiệu ngã xuống.

U linh muốn giết hắn, nhưng lại biết thực lực bản thân không đủ, cho dù hắn đã được gọi là Thiên Khải Giả, nhưng U linh là thiên tài viễn chiến, còn đối thủ lại là địch nhân năng lực cận chiến MAX đáng sợ, hơn nữa tại địa phương hẹp như thế này, vị trí U linh lại thấp hợp địch nhân, thật sự là ưu thế gì cũng không có. *(khi Lucian gặp Shaco thì Shaco ấy cái là anh chết anh ạ, haha tiếp tục viết cmt game hi vọng 1 ngày gặp đồng chí)*

Còn nữa, lúc trước U linh đã giao thủ chính diện cùng kẻ địch, hoàn toàn không phải đối thủ của hắn.

Thật đáng chết, tên này tại sao lại lợi hại như vậy, càng đáng sợ chính là, rõ ràng lợi hại như vậy, mật thất lại chưa cho hắn danh hiệu Thiên Khải Giả, thậm chí theo La Giản miêu tả trước đó, thứ này chỉ có năng lực dưới trung bình.

Nhưng U linh cảm thấy khó giải quyết, nhưng chưa sợ hãi mà lui bước, mà bắt đầu nghĩ mọi cách chiếm được tiên cơ.

Lúc này, vẫn là đánh lén tương đối phù hợp.

U linh một bên ngẫm đối sách, một bên chậm rì rì leo lên, hắn đã tồn tại qua vô số khảo nghiệm của mật thất, sự tình đê tiện cũng làm không ít, vì có thể sống sót, U linh có thể làm bất cứ chuyện gì, trả bất kì giá nào, đánh lén địch nhân, chỉ xem như trò trẻ con.

"Tốc độ phản ứng của tên này rất nhanh, nếu ám sát, cần phải là thời điểm hắn lộ ra sơ hở, hơn nữa phải bảo đảm một kích giết chết, nếu không thành công, tốc độ phản ứng của hắn cũng đủ để hắn phản kích sau đó giết chết mình." U linh làm ra một loạt phán đoán trong nội tâm.

"Vũ khí của hắn là dao phẫu thuật, có thể phỏng đoán kỹ năng của hắn có tương quan với giải phẫu ngoại khoa, hơn nữa chiêu "cắt thần kinh" hắn đã sử dụng với mình… thực đáng sợ, đó là kỹ năng có thể trực tiếp tác dụng lên thần kinh, cắt đứt dây thần kinh của mình, khiến mình mất đi cảm quan, hoặc thậm chí trực tiếp tử vong."

U linh đưa ra càng nhiều phỏng đoán đáng sợ, những phỏng đoán đó khiến hắn thật sâu cảm nhận sự đáng sợ của địch nhân.

"Nhưng mình vẫn có cơ hội chiến thắng, nếu dùng kỹ năng kia…"

U linh một lần nữa lắp ráp vũ khí, tạo ra một cây súng ngắm, sau đó hắn xách súng bắt đầu tìm vị trí tốt nhất.

Trước khi ngắm bắn phải chuẩn bị chu toàn, nắm giữ khoảng cách, góc độ, hướng gió cùng độ sai lệch có thể, nhưng tại nơi hẹp, địa thế lại thấp như vậy, nói cách khác, U linh chỉ có thể hướng về phía trước mà bắn, hơn nữa muốn giết chết một mục tiêu di động, ngắm bắn chuẩn xác vẫn có chút khó khăn.

Thời điểm U linh theo dõi tên hề đã nắm chắc rất tốt khoảng cách, không xa không gần, vừa đủ để địch nhân không phát hiện, cũng vừa đủ để không mất dấu hắn.

Dù sao, cơ hội chỉ có một lần.

Sau khi làm một loạt chuẩn bị, U linh bắt đầu nâng súng ngắm, hắn gần như nằm rạp trên đất, cố định thân thể mình, nòng súng ngắm về phía trên, U linh vẫn tương đối may mắn, thời điểm hắn theo dõi luôn đi theo dấu chân cùng dấu vết di chuyển của đối phương, hơn nữa bốn phía cực kỳ tối tăm, U linh căn bản không bật đèn, mà là trực tiếp lấy từ tùy thân mật thất ra một cái kính nhìn đêm đeo lên.

Nhưng tên hề lại bật một cái đèn pin, ánh sáng tỏa ra xung quanh, khiến hắn trở thành mục tiêu rõ ràng dưới ống ngắm súng bắn tỉa.

Hắn vẫn cứ chậm rãi từ từ đi, có tiết tấu mà đong đưa theo thân cây, nhưng điều này cũng vừa lúc cho U linh ưu thế lớn hơn nữa, hắn chỉ cần cảm thụ tần suất rung của thân cây, là có thể phỏng đoán được động tác của tên hề!

Không cần khẩn trương, mình chưa từng ngắm bắn trượt!

U linh tính toán tốt tốc độ cùng độ lệch hướng của viên đoạn, dự đoán hết thảy khả năng xuất hiện trạng huống dị thường, hắn giơ họng súng lên cao, nheo mắt, ngón trỏ đặt trên cò súng.

Nốt chương sau là chuyển bản đồ.

107. Chương 107

Bắn trượt!

U linh không hiểu tại sao lại trượt, rõ ràng hết thảy đều nằm trong tính toán của hắn, rõ ràng trên ống ngắm hắn đã xác thật bắn trúng mục tiêu, nhưng lại trượt, bởi vì tên hề ngã trên mặt đất chưa tới một phút đồng hồ, lại hoảng hốt bò dậy, U linh thậm chí thấy trên trán hắn có lỗ đạn, chứng minh vừa rồi kỳ thật U linh không bắn trượt!

Nhưng địch nhân lại không chết!

U linh rút ra súng bắn tỉa, xuyên qua ống ngắm mà giật mình nhìn hết thảy chuyện này.

Tên hề sắc mặt trắng bệch, khuôn mặt vốn dĩ lem nhem mặt hề giờ phút này lại bị máu đỏ sậm của bản thân hắn nhuộm kín, thoạt nhìn như ác quỷ bò ra từ địa ngục.

Từ từ, máu màu đỏ sậm?

Cái loại máu đỏ sậm, sền sệt này, căn bản không giống máu người sống.

Tên này vốn dĩ chính là người chết!

U linh đột nhiên ý thức được điểm này, tên hề này căn bản là người đã chết! Bởi vì hắn đã chết, nên hắn mới hoàn toàn không giống lúc còn sống, cũng bởi vì hắn đã chết, cho nên hành động của hắn mới bị người ta nhẹ nhàng khống chế, tựa như cái người máy, chỉ có thể bị động tiếp nhận mệnh lệnh, hơn nữa, càng bởi vì hắn đã chết, thân thể hắn mới có thể khai phá tới tận cùng, hoàn toàn không cần cố kị năng lực thừa

nhận của cơ thể, sử dụng kỹ năng cùng tốc độ phản ứng hơn hẳn người thường.

Loại kẻ địch như thế này, làm sao để đánh bại hắn?!

U linh không ngừng dò hỏi bản thân, hắn ngắm bắn thất bại, hắn đã bị bại lộ, thời điểm này, vì mạng sống mà xoay người chạy trốn là lựa chọn tốt nhất, cũng là lựa chọn tệ nhất, bởi vì U linh biết tốc độ tên này nhanh thế nào, hắn sẽ nhẹ nhàng đuổi kịp U linh, hơn nữa xử lý mình.

Nhưng dưới ống ngắm, U linh phát hiện tên hề vẫn chưa động thủ truy kích mình, hắn chỉ cúi đầu nhìn về phía U linh, sau đó quay đầu, tiếp tục theo cầu thang xoắn ốc mà đi lên.

U linh chần chờ một giây, một lần nữa nạp đạn, nhắm trúng tên hề, bắn. Nếu đối phương không truy kích, U linh tuyệt đối sẽ không khách khí.

Một súng này bắn trúng trái tim, thân thể tên hề sững một chút, vẫn tiếp tục đi lên, bộ dáng kia, cho dù bị bắn thành cái sàng, cũng sẽ không dừng bước! U linh nheo mắt, lại bắn hai phát, lúc này, hắn bắn trúng khớp xương chân đối phương, nếu gãy xương đùi, xem thứ này còn đi thế nào. Xác thật, trong ống ngắm, thân thể tên hề lại một lần nữa ngã xuống đất, nhưng không bao lâu liền bò dậy, giống như chưa có chuyện gì xảy ra mà tiếp tục đi.

"*** con mẹ nó!" U linh vứt súng ngắm sang một bên, hắn đột nhiên cảm thấy mình không thể lãng phí thời gian ở đây, thứ này rõ ràng không để hắn vào mắt, hơn nữa cho dù bị bắn bao nhiêu phát cũng không chịu dừng chân, thậm chí một ánh mắt cũng chưa từng cho U linh.

U linh một lần nữa lắp ráp súng, biến thành súng lục dễ dàng mang theo, lần này hắn không muốn tiếp tục che dấu bản thân, nện bước lên cầu thang xoắn ốc bắt đầu chạy, mà tên hề nguyên bản đang đi phía trước liền cúi đầu nhìn, phát hiện U linh chạy đuổi theo, cư nhiên cũng không suy nghĩ liền sải chân bắt đầu chạy!

(tsao tui thấy cảnh này nó cứ yêu yêu ngu ngu ý nhỉ:v)

Cứ như vậy, tên hề cùng U linh, hai người một trước một sau như thi chạy mà lao về vạch đích.

Nhưng chạy tới gần cuối, dần dần, U linh phát hiện tên hề phía trước chạy chậm lại, tay chân hắn phảng phất như đông cứng lại, khiến tốc độ hắn trở nên thập phần chậm chạp, bởi vậy rất nhanh, U linh liền đuổi kịp tên hề, hơn nữa bắt đầu chuẩn bị vượt qua hắn.

Nói đến cùng, bất quá chỉ là cái người chết.

U linh dễ dàng đoán được nguyên nhân tốc độ tên hề chậm lại, như vậy, động vật sau khi chết, thi thể sẽ trải qua một số giai đoạn. Ban đầu, thi thể sẽ dần dần lạnh lẽo, mất đi nhiệt độ bình thường, sau đó sẽ xuất hiện hiện tượng cơ bắp bị nhão. Trong vòng 1 đến 3 tiếng sau khi tử vong, thi thể sẽ bắt đầu cứng lại, khoảng 4 tới 6 tiếng, co cứng sẽ lan ra toàn thân.

Giai đoạn co cứng tử thi đạt lên đỉnh điểm vào khoảng 12 đến 24 giờ sau khi tử vong, nhưng sau 24 giờ sẽ dần dần giảm bớt.

U linh không thể nắm chắc thời gian tên hề tử vong, nhưng khẳng định là quá ba giờ, nói cách khác, tên này đã bắt đầu xuất hiện hiện tượng co cứng tử thi, làn da bắt đầu phát xanh, trên cổ lộ từng điểm lấm tấm màu nâu, đều một lần lại một lần chứng thực suy đoán của U linh, thứ này quả thật chỉ là một khối thi thể thôi.

Mà mình cư nhiên thua một khối thi thể sao?

U linh âm thầm nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng không dám bất cẩn, hắn càng thêm cẩn thận mà tiếp cận tên hề trước mắt. Khoảng cách giữa bọn họ chỉ còn mấy thước, hơn nữa tên hề cũng nhận thấy mình đã bị đuổi theo, đột nhiên dừng bước quay đầu nhìn U linh.

Đối phương vừa quay đầu, U linh đã bị hắn dọa sợ.

Trang điểm trên mặt tên hề đã hoàn toàn bị vết máu đỏ sậm trùm lên, đôi mắt nguyên bản là đồng tử màu đen đã biến thành màu xám trắng, nhìn thôi cũng khiến người ta sợ hãi. U linh tim đập nhanh một chút, rút súng ra, họng súng nhắm ngay tên hề trước mặt, hơn nữa từng bước tới gần.

Sau khi cơ bắp bị co cứng, nếu hắn một hai cố gắng cử động thân thể, thân thể khẳng định cũng không linh hoạt như trước, nói cách khác, địch nhân nhìn như đáng sợ này đã mất đi ưu thế cận chiến của hắn, thậm chí đối với U linh công kích, cũng không thể phản kích tốt.

Đây là một cơ hội cho U linh, cho dù tên hề bởi vì một số lực lượng đặc thù mà không thể hoàn toàn tử vong, nhưng trong khoảng thời gian hắn bị co cứng, U linh cũng có thể đẩy hắn từ cầu thang xoắn ốc xuống dưới, cơ bắp bị co cứng như vậy phỏng chừng muốn động cũng không được, đừng nói tới bò lên.

"Mày cho rằng mày thắng sao?"

Sự tình khiến U linh kinh ngạc là, tên hề cư nhiên nói chuyện, cơ bắp trên mặt hắn dường như cũng co cứng lợi hại, khi nói chuyện môi phảng phất như không động đậy.

Không chỉ như vậy, U linh phát hiện, thứ này cư nhiên giống người bình thường mà mở miệng nói chuyện, hoàn toàn khác biệt với phản ứng như người máy lúc trước.

Nhưng vậy thì sao? U linh cười dữ tợn: "Thắng thua không quan trọng, chỉ cần có thể làm mày không thể xoay người sống sót là đủ rồi, nói cho cùng, mày cũng bất quá chỉ là cái người chết thôi."

"Cái chết… chỉ là sự bắt đầu." Tên hề vặn vẹo khuôn mặt cứng đờ, miễng cưỡng lộ ra một nụ cười, cộng với vết máu trên mặt, nhìn càng rợn người.

"Vậy mày lăn xuống địa ngục rồi bắt đầu đi!" U linh theo bản năng mà định xả súng, hắn biết xung lực viên đạn cũng đủ để đẩy thứ này từ trên cầu thang xuống, hơn nữa trong khoảng thời gian nhất định phỏng chừng bò dậy không được.

Nhưng U linh không nghĩ tới chính là, tên hề giờ phút này thế nhưng vẫn có năng lực phản ứng đáng sợ như vậy!

Rõ ràng thân thể đã co cứng, nhưng hắn vẫn đột nhiên vào về phía U linh! Lực lượng cường đại, tốc độ phi phàm, lập tức liền đè lên người U linh, hơn nữa duỗi tay bóp lấy yết hầu U linh.

Sức lực tên hề phi thường lớn, bởi vì là thi thể, cho nên có thể bỏ qua hạn chế cơ bắp cùng xương cốt của bản thân, hoàn toàn không cố kỵ hao tổn cơ thể mình, những sự tình khi sinh thời không thể làm được, ngược lại sau khi chết lại có thể hoàn thành.

U linh thình lình bị hắn bóp chặt yết hầu, tức khắc trước mặt biến thành từng đợt màu đen, cầm súng bắn vài nhát giữa ngực tên hề cũng không thể đẩy hắn ra, mà tên hề dị thường trầm ổn, gắt gao đè nặng U linh, ngón tay dần dần dùng sức.

U linh hít thở không thông, đại não thiếu Oxy, không hít thở được, cổ bị gắt gao bóp chặt, khiến hắn cảm giác cổ sắp bị đứt đoạn, nhưng Thiên Khải Giả không hổ là Thiên Khải Giả, cho dù tại thời điểm sống còn như thế này, U linh cũng không quên phản kích, hắn túm được quần áo tên hề, đặt họng súng lên trán đối phương.

Tên hề hoàn toàn không bận tâm đến công kích của hắn, lúc trước bị U linh bắn trúng đầu một phát hắn cũng không chết, cho nên, đối với tên hề, cho dù không có đầu, hắn vẫn có thể kiêu ngạo hành động như cũ.

Nhưng U linh lại phảng phất như nắm chắc thắng lợi, cho dù hắn bị người bóp đến mức con ngươi cũng sắp lòi ra, nhưng hắn vẫn cười dữ tợn, từ kẽ răng rít lên: "Chết ————đi!"

Cùng lúc đó, hắn bóp cò.

Vũ khí của U linh là súng, có thể thay đổi thành bất luận loại súng gì, đương nhiên, viên đạn cũng có thể thay đổi thành hình thái bất đồng, hắn am hiểu thu thập các loại đạn khác nhau, ví dụ như đạn xuyên thép, đạn dum-dum, thậm chí là đạn sinh hóa mang theo virus đặc thù.

Đây là một loại đạn hắn tìm được trong mật thất đặc thù, trong mật thất kia, hắn phát hiện ra một loại hình thái xã hội phát triển hoàn toàn bất đồng với xã hội khoa học kỹ thuật thông thường.

Nói trắng ra, U linh nhìn thấy trong mật thất kia một loại văn minh khác.

Mà viên đạn này, là hắn lấy được từ văn minh đó, sau khi viên đạn tiến vào cơ thể sinh vật, sẽ bắt đầu khuếch tán một loại virus đặc thù, virus này khiến bất luận loại sinh vật nào trong vòng vài giây ngắn ngủi

bắt đầu tan rã, nói đơn giản, giống như cả người đột nhiên bị phân giải, thân thể bắt đầu hòa tan, biến thành một bãi máu loãng.

Viên đạn này thực đáng sợ, cho dù chỉ bị trầy da, virus cũng sẽ nhanh chóng xâm nhập thân thể, khiến bạn chết không có chỗ chôn.

U linh từ khi nhận được viên đạn này chưa từng sử dụng, bởi vì viên đạn thực hiếm cùng trân quý, chỉ có một viên.

Nhưng viên đạn có trân quý thế nào, cũng không thể quan trọng bằng mạng sống của bản thân mình.

Tên hề đúng như hắn dự đoán, kêu thảm hóa thành một bãi máu loãng, thời điểm hắn tan chảy, U linh liền cuống quít tránh khỏi cánh tay tên hề hơn nữa cách hắn rất xa, đạn sinh hóa virus có tính lây lan, cách gần quá chỉ sợ U linh cũng bị lan tới, bất quá may mắn là, loại virus này không thể tồn tại trong không khí quá một phút đồng hồ.

Mắt thấy địch nhân trước mắt sắp hóa thành hư vô, U linh không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, bước qua bãi máu loãng kia bắt đầu hướng lên trên cầu thang mà đi, đại khái vừa rồi bị tên hề bóp quá tàn nhẫn, cổ hắn một mảnh xanh tím, yết hầu cũng ãm ách không nói nên lời, nhưng tâm tình U linh lại tốt hơn nhiều, hắn cảm thấy cửa ra đã không còn xa.

Mà khi U linh từng bước tới gần cửa ra, La Giản cũng bị Thần minh ném từ trên cây cao xuống, trong quá trình rơi xuống cậu liều mạng giãy giụa, hơn nữa bắt được một cây mây, giảm bớt xu thế rơi xuống, khi cậu mất hồn mất vía cho rằng mình đã tránh thoát được một kiếp, thần minh cư nhiên nhảy xuống theo cậu, hơn nữa trôi nổi trước mặt La Giản.

Thần minh hiển nhiên không có hảo ý, khăng khăng muốn La Giản sống sờ sờ ngã chết, nhưng vừa lúc Đoạn Ly cùng Phong Vũ Lam đang trèo lên, nhìn thấy một màn này liền nhào tới cứu La Giản, nhưng bọn họ cách quá xa, căn bản không kịp, cho nên thần minh vừa kéo dây mây, La Giản lập tức tiếp tục rơi xuống, trên mặt đất rễ cây cây mây tứ tung ngang dọc, như tấm lưới đã bện tốt, nghênh đón La Giản.

Cùng lúc đó, U linh cũng thực mau trèo lên đỉnh cầu thang, hắn thấy trước mắt cư nhiên có một cái động đen như mực, ngoài động là một thế giới đen nhánh hỗn độn.

Là lối ra!

U linh tức khắc phấn chấn, nhưng lại có chút chần chờ, hắn cũng không thể xác định đây có phải cửa ra chân chính hay không, vạn nhất chỉ là một cái bẫy thì sao? Nghĩ đến đứa nhỏ không thể hiểu được đã cứu mình một mạng kia, đối phương biến mất vào hư không, còn làm trò trước mặt tên hề, dặn dò hắn đi tìm cửa ra, chi tiết này rất quái dị, phảng phất như cố ý.

U linh đứng trước cửa động đen như mực suy ngẫm một lát, không khỏi đến gần một bước quan sát tiếp, hắn gần như sắp vươn tay chạm vào bóng tối tràn ra, nhưng khi hắn vừa nâng cổ tay lên, U linh lại nghe

thấy sau mình truyền tới một âm thanh:

"Tao nói rồi —— cái chết, chỉ là sự bắt đầu thôi."

Nháy mắt hắn nghe thấy thanh âm này, U linh đột nhiên cảm thấy lưng mình đau xót, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, có một cây đao thon dài đâm xuyên lưng mình, tựa hồ xuyên thấu trái tim.

Một bàn tay đặt lên bả vai U linh, U linh mờ mịt nghiêng đầu, phát hiện tên hề rõ ràng vừa rồi đã hóa thành một bãi máu thế nhưng xuất hiện, hơn nữa thực đáng sợ, nửa người tên hề vẫn ở trong trạng thái bị hòa tan, nói đơn giản, phảng phất như… một bên liên tục sinh trưởng, một bên không ngừng chết đi.

"Mày…" U linh chỉ kịp phun ra một chữ, máu liền phun ra từ cổ họng hắn, ý thức nháy mắt liền mơ hồ, nhưng U linh vẫn không chịu thỏa hiệp, hắn dùng hết sức lực bước về phía trước, muốn trước một bước tiến vào cửa động đen như mực kia, chỉ cần hắn là người đầu tiên ra ngoài, đội ngũ của hắn có thể thắng, hắn liền có thể trọng sinh.

Nhưng tên hề rất dễ dàng bắt được vai hắn, kéo hắn ra sau, U linh liền dễ dàng như vậy mà ngã xuống mặt đất, hắn không biết tên hề làm gì với hắn, chỉ đâm một đao sau lưng hắn, nhưng đao này chọc xuyên tim, khiến U linh cảm thấy ngực phi thường đau, lại không biết nên hình dung cảm giác đáng sợ này thế nào.

Cần phải nhanh chóng chạy đi, phải càng nhanh…

U linh quỳ rạp trên mặt đất ngẩng đầu lên, nhưng tên hề bên cạnh đã nện bước chậm rãi bước vào cửa động đen như mực kia, U linh trơ mắt nhìn màu đen hỗn độn kia cắn nuốt thân ảnh tên hề, giống như một dã thú mở lớn miệng ăn thịt người.

Nói thật là tui thích sức mạnh của tên hề nhất truyện này. Vừa kinh mà lại vừa cun ngầu.

108. Chương 108

Tiếng gió bão.

Mơ hồ từ một nơi rất xa truyền tới, mang theo tiếng sấm rền trầm thấp, vẫn luôn cuồn cuộn rung động bên tai hắn.

Trong lúc hoảng hốt, hắn cảm thấy mình đang nằm, nằm trên một số pha tương đối nhỏ, bởi vì tay hắn đang tiếp xúc với vải dệt mềm mại bên dưới, vải dệt kia tràn đầy hương vị ẩm ướt.

Không chỉ như vậy, hắn còn cảm thấy mặt đất phảng phất như đang chuyển động, cùng với tiếng bánh xe quay và tiếng ầm vang của xe lửa.

Tôi đang ở đâu?

Hắn hỏi mình như vậy, sau đó hắn cảm thấy mình nên mở to mắt quan sát hoàn cảnh hiện tại của bản thân, nhưng thân thể nặng nề như vậy, ngay cả nhấc mí mắt lên cũng là sự tình thực gian nan, hô hấp cũng trở nên khó khăn, như đang chìm dưới biển sâu.

Đầu óc hắn trống rỗng, cũng không biết mình nên làm gì, mờ mịt lại hỗn loạn, ngay sau đó, hắn nghe thấy tiếng bước chân.

Tiếng bước chân…

Âm thanh kia rất chậm, phảng phất như thong thả đi dạo, dùng từ tốc độ rùa bò cũng không nói quá chút nào, hắn nghe thấy tiếng bước chân từ xa lại gần, dường như chậm rãi đi tới bên người mình, sau đó hắn liền cảm thấy hoảng loạn, chủ nhân tiếng bước chân này mang đến cho hắn cảm giác sợ hãi không tên, hắn muốn mở mắt ra nhìn xem đó là ai, nhưng hắn không có sức.

Tiếng bước chân dừng bên cạnh hắn.

Sau đó hắn nghe thấy tiếng hít thở, đó là tiếng hít thở của một người xa lạ, cách hắn phi thường gần, hắn cảm thấy tiếng hít thở đang vang lên phía trên đỉnh đầu mình, hắn thực mau ý thức được, người này đang cong lưng quan sát mình, hắn thậm chí có thể cảm giác được nhiệt lượng tỏa ra từ hơi thở của đối phương.

Sợ hãi không tự giác mà gia tăng, hắn muốn cử động thân thể mình, hắn hi vọng bản thân có thể cử động, mở to mắt, hành động!

Bởi vì hắn cảm thấy có nguy hiểm!

Quả nhiên, giây tiếp theo, người lạ đáng sợ này vươn tay ra, bóp cổ hắn!

Hắn cảm thấy rõ ràng lực lượng của đôi tay này, đó là một đôi tay phi thường thô ráp, móng tay dài cơ hồ cắm vào da thịt hắn! Thống khổ cùng hít thở không thông bắt đầu tập kích thân thể hắn, hắn muốn giãy giụa, giãy giụa kịch liệt, nhưng hai tay hai chân lại vẫn không thể nhúc nhích như cũ, mà thống khổ lại đơn phương mà tăng tiến!

Sẽ chết, tôi sẽ chết!

Sợ hãi gần như tràn ngập toàn bộ đại não.

Ngay tại lúc này, hắn nghe thấy một âm thanh, hung thủ giết người đáng sợ đang bóp chặt cổ hắn cúi đầu, ngồi xổm bên tai hắn, dùng âm thanh trầm thấp cùng ngữ khí cười nhạo nói với hắn: "Cậu sẽ vì sống sót mà không từ thủ đoạn sao?"

Sau đó hắn bị dọa đến mở to mắt, thân thể như lò xo mà nhảy dựng lên, mồ hôi ướt đẫm sô pha.

Hóa ra là một cơn ác mộng.

"Hóa ra là ác mộng…" Hắn lẩm bẩm tự nhủ, ngây ngốc nửa ngày, mới hậu tri hậu giác bắt đầu quan sát hoàn cảnh xung quanh, hắn phát hiện mình dường như đang ở trên một chiếc xe lửa, một cái xe lửa trống trải, mà hắn liền đang ở trong một khoang xe, ngồi trên một cái sô pha nhìn thực cổ xưa.

Đây là loại sô pha màu đen bằng da kiểu cũ, lại tròng lên bọc sô pha màu trắng, bọc sô pha màu trắng có vẻ thật lâu chưa được giặt, phía trên còn có những vết nâu đen, tảng lớn tảng lớn, khiến người ta liên tưởng tới vết máu khô.

Trong khoang thực chen chúc, hai bên trái phải rậm rạp chỗ ngồi sắp hàng, lối đi ở giữa nhỏ hẹp vừa đủ cho một người đi qua, loại bố trí dày đặc này khiến người ta cảm thấy hít thở không thông.

Hơn nữa, trong khoang tàu này rất kì quái.

Trên mặt đất có rất nhiều vỏ hạt dưa, cau bị nhai quá, tàn thuốc đã hút, còn có đủ loại vỏ trái cây ném loạn. Giữa hai cái sô pha sẽ có một bàn nhỏ cố định trên vách tường, trên bàn kia cũng bày đủ loại bình nước, đồ ăn dở, bài poker tán loạn, thậm chí còn có hộp mì vẫn còn đang bốc khói.

Trên sô pha bày lung tung một số ba lô, khoang hành lý trên đầu cũng nhét đủ loại rương hành lý.

Trong khoang tàu là một tình huống như vậy, cảm giác có phải quá kỳ quái hay không?

Đúng, rất kỳ quái! Giống như một giây trước khoang xe này vẫn ngồi đầy người, mọi người chen chúc trên chỗ ngồi chật hẹp ăn uống gì đó, đánh bài, hoặc co thành một đoàn mà ngủ, tận tình tận hưởng chuyến đi. Sau đó giây tiếp theo, tất cả mọi người ở đây đều biến mất, mà những thứ bọn họ ăn qua, dùng qua, còn có hành lý, đều lưu lại trong xe.

Cảm giác quỷ dị này khiến người ta không nhịn được run rẩy cả người.

Hắn lắc lắc đầu, bò dậy từ sô pha, hắn cảm thấy tay chân tê mỏi, hơn nữa quên mất rất nhiều chuyện.

Đúng rồi, mình quên mất cái gì?

Hắn không khỏi tự hỏi, hiện tại là lúc nào? Năm mấy tháng mấy ngày mấy? Mấy giờ? Mà tại sao hắn lại xuất hiện trên đoàn tàu này, thậm chí ngủ trong khoang tàu quỷ dị này? Hắn cũng không tự giác mà cúi đầu xem xét thân thể của mình, hắn phát hiện bản thân mặc một bộ… ừm, quần áo giống trang phục bệnh nhân, nhưng quần áo này là màu xanh xám, cảm giác càng giống tù phục hơn.

Trên quần áo này có không ít túi, trước ngực còn thêu nhãn, trên đó có một từ đơn tiếng Anh, hắn miễn cưỡng có thể xem hiểu —— Crow —— có nghĩa là quạ đen.

Quạ đen?

Nghĩ không ra, hắn liền đơn giản duỗi tay sờ soạng tất cả cái túi trên người một lần, nửa ngày chỉ lấy ra được một tờ giấy.

Một tờ giấy nhỏ xinh, có in hoa ăn màu tím, mặt trên rậm rạp từng hàng chữ, hắn nheo mắt nhìn tờ giấy, chỉ thấy phía trên mở đầu liền viết:

"Nhà thám hiểm dũng cảm,

Hiện tại ngài đang ở trên một chiếc xe lửa, ngài bị mất trí nhớ, cũng mất đi lực lượng cùng kỹ năng, hơn nữa gặp phải nguy hiểm đến tính mạng.

Chiếc xe lửa này sẽ chạy không ngừng suốt sáu tiếng đồng hồ, sau sáu tiếng xe lửa sẽ rơi xuống vách đá vỡ nát, nếu ngài không thể trong vòng sáu tiếng thoát khỏi đoàn tàu này, ngài có thể cùng xe lửa đi xuống địa ngục.

Xe lửa có mười ba khoang, hiện tại ngài đang ở khoang cuối cùng, cũng chính là khoang đuôi tàu.

Mỗi khoang xe lửa đều bị phong bế, cửa cùng cửa sổ đều không thể bị phá hủy, chỉ có tìm được chìa khóa mới mở được cửa, thuận tiện nhắc nhở, chỉ có đi tới phòng điều khiển ở khoang đầu tàu, mới có thể dừng xe lửa lại.

Mỗi một khoang xe đều là một mật thất độc lập, đều có một chìa khóa duy nhất, trên cánh cửa giữa hai khoang sẽ có thông tin liên quan tới chìa khóa.

Ngài có bốn vị đồng bạn nằm ở hoàn cảnh tương đồng, bị cướp đoạt ký ức cùng sức mạnh. Nhưng trong đó chỉ có ba người là đồng bọn chân chính của ngài, trước khi mất trí nhớ, các ngài là bạn thân sống chết có nhau, mà người cuối cùng —— là hung thủ giết người cực độ hung tàn.

Các ngài có thể khôi phục ký ức, nhưng phần lớn chỉ có trước lúc chết mới có thể nhớ lại, nhân tiện nhắc nhở, chỉ có hung thủ giết người là đặc biệt, hắn tùy thời có thể khôi phục ký ức.

Đừng tin tưởng bất luận kẻ nào, bao gồm bản thân mình."

Lật tờ giấy lại, mặt trái chỉ viết một câu, những lời này có chút quen thuộc:

"Cậu sẽ vì sống sót mà không từ thủ đoạn sao?"

Những lời này khiến hắn nhịn không được lại rùng mình một cái, trong lòng dấy lên kinh hoàng không thể miêu tả, thứ viết trên tờ giấy là thật chăng? Hiện tại hắn bị nhốt trong một đoàn tàu, mất đi ký ức, hơn nữa sau sáu tiếng đồng hồ sẽ tử vong? Hơn nữa trên tàu có bốn người khác lâm vào tình cảnh giống hắn, một người trong đó là kẻ giết người? Những điều này khiến hắn không tự chủ nghĩ tới giấc mộng đáng sợ kia. Trong mộng, hắn tựa hồ vẫn là người đáng thương không thể nhúc nhích kia, bị người hung hăng bóp lấy yết hầu, trơ mắt nhìn Tử thần tới gần, lại không có sức lực để phản kháng.

"Xem ra tôi với cậu giống nhau." Trong lúc hắn đang mê mang hơn nữa hết sức hoang mang lo sợ, bên cạnh đột nhiên vang lên âm thanh, hắn lập tức quay đầu lại nhìn, kinh ngạc phát hiện ở sô pha bên cạnh cư nhiên có một người đàn ông!

"Cậu là ai?!" Hắn bị kinh hách, bởi vì tới tận khi người đàn ông này lên tiếng, hắn đều không phát hiện ra có người thứ hai trong khoang này ngoài bản thân mình! Người đàn ông này quả thực như từ trống rỗng mà xuất hiện!

"Cậu không cần lo lắng, kỳ thật tôi vẫn luôn nằm ở sô pha phía sau cậu, thời điểm cậu tỉnh, tôi cũng tỉnh, cậu quá chăm chú xem tờ giấy, nên không phát hiện ra tôi thôi."

Người đàn ông này liếc mắt đã nhìn thấu tâm tư của hắn, mỉm cười một cái mà giải thích.

Hắn phát hiện người đàn ông này khi cười rộ lên sẽ có má lúm đồng tiền… Có vẻ có chút đáng yêu, hơn nữa tướng mạo trông rất trẻ, nhìn qua cứ như thiếu niên mười mấy tuổi, chẳng qua… Trên người hắn có một cảm giác quỷ dị.

"Tên của tôi là "cú mèo"." Người đàn ông nói như vậy, hơn nữa chỉ biển tên trên ngực áo mình, trên đó có một từ đơn tiếng Anh —— Owl —— có nghĩa là cú mèo.

"Chúng ta đều bị mất trí nhớ, loại mất trí nhớ này hẳn là do có người động tay động chân, cho nên để chúng ta không bị hỗn loạn xưng hô, liền lâm thời cho chúng ta một cái tên."

Tên? Hắn không nhịn được cúi đầu nhìn từ đơn tiếng Anh trên ngực áo mình, sau đó có chút cảnh giác dò hỏi: "Tại sao cậu lại biết từ tiếng Anh này có ý như vậy? Ý tôi là, dùng để xưng hô?"

"Bởi vì tôi thông minh hơn cậu." Cú mèo phất tay, trên tay hắn có một tờ giấy in hoa văn tím giống y như đúc: "Chúng ta mặc quần áo giống nhau, trên người có tờ giấy giống nhau, trên tờ giấy viết những lời không khác nhau lắm, sáu tiếng không thoát khỏi đoàn tàu, chúng ta liền chết."

“Nhưng trên tờ giấy này cũng viết, trong chúng ta có một kẻ sát nhân, có lẽ chưa tới sáu tiếng đồng hồ, chúng ta đã bị giết sạch.” Quạ đen nói như vậy —- hiện tại gọi hắn là quạ đen, dưới tình huống chưa nhớ ra tên mình, hắn xác thật chỉ có thể sử dụng một cái tên buồn cười như vậy.

“Nhưng tại sao cậu lại biết kẻ sát nhân kia nhất định sẽ đại khai sát giới?” Cú mèo cười nhạt đáp lại, đôi mắt hắn rất sâu, ánh mắt nhìn quạ đen cũng lộ ra chút quỷ dị, quạ đen phát hiện trên tai người đàn ông này cư nhiên mang một cái khuyên tai màu đen.

“Cậu xem, hiện tại cái gì tôi cũng không nhớ nổi, tôi không nhớ nổi hiện tại là mấy giờ, hôm nay là ngày bao nhiêu, hôm qua tôi làm gì, sau đó lại muốn làm gì, tôi cũng không nhớ nổi tên mình, bạn bè thân thích của mình, từ nhỏ đến lớn những chuyện tôi đã trải qua, cái gì cũng không nhớ nổi.”

Cú mèo trầm giọng tự thuật, nhưng quỷ dị chính là, quạ đen không thể nghe thấy khủng hoảng trong giọng nói của người đàn ông này, không phải sau khi mất trí nhớ sẽ cảm thấy sợ hãi hoặc khẩn trương sao? Giống như quạ đen hắn, từ một khắc hắn tỉnh lại bắt đầu, hắn chỉ cảm thấy mờ mịt cùng sợ hãi.

“Tại sao cậu lại không sợ hãi?” Bởi vì hoài nghi, nên quạ đen không thể không thử cú mèo một lần nữa, hắn không thể tin một người xa lạ! Cho dù rất có khả năng, trước khi mất trí nhớ, bọn họ quả thực là bạn thân sống chết có nhau.

Nhưng dưới điều kiện không có ký ức cùng cảm tình, người đàn ông trước mắt này đối với quạ đen, chỉ là một người xa lạ tràn ngập hơi thở quỷ dị mà thôi.

“Sợ hãi?” Cú mèo nghiêng nghiêng đầu, hắn lại cười, hắn cười rộ lên thực đáng yêu, tướng mạo hắn quả thực là điểm cộng, nhưng quạ đen lại cảm thấy hơi thở quỷ dị trên người người này càng thêm nặng nề.

“Chúng ta không cần sợ hãi, đây chẳng qua chỉ là một trò chơi mà thôi, cho dù là trò chơi phải dùng mạng sống làm tiền đặt cược.” Cú mèo nói: “Cậu biết không? Dưới điều kiện con người mất đi hết thảy ký ức, họ sẽ bại lộ ra bản tính chân thật nhất.”

“Con người sở dĩ có thể hình thành ý thức, chính là bởi vì có ký ức, tích lũy ký ức cùng trí tuệ, làm chúng ta có được ý thức. Mà hình thành tính cách con người, là căn cứ vào ảnh hưởng của hoàn cảnh, ảnh hưởng của con người quanh ta, ảnh hưởng của hết thảy những sự việc chúng ta gặp phải, ảnh hưởng này hình thành ký ức trong đầu chúng ta, bởi vậy đắp nặn cùng thay đổi tính cách chúng ta.”

Cú mèo đột nhiên đứng lên từ sô pha, khiến quạ đen không thể không ngẩng đầu nhìn hắn, ánh sáng tối tăm trong khoang xe chiếu rọi lên người người đàn ông này, khiến tươi cười trên gương mặt hắn có chút âm trầm.

“Mà khi con người mất đi ký ức, chúng ta liền trở nên không có tính người, giống như dã thú trong thiên nhiên tàn khốc vậy, chỉ vì sống sót, mà không từ thủ đoạn.”

Từ chương này trở đi đại từ nhân xưng sẽ thay đổi hết thành hắn (do mn k quen biết + chưa nhận ra nhau) và xưng hô thì là tôi-cậu tôi-anh tùy thuộc tuổi tác(?). Khi nào khôi phục kí ức sẽ khôi phục xưng hô.

Tui cũng định sau đó sẽ đổi đại từ nhân xưng cho La Giản từ cậu thành hắn, vì cậu thì nghe yêu yếu, mà hắn thì nghe trâu hơn, cái này thì cần chưng cầu ý kiến độc giả 1 chút.

109. Chương 109

Quạ đen nghe không hiểu lời cú mèo nói. Hắn phát hiện trên người người đàn ông này có một khí thế hắn không hiểu, thực đáng sợ, giống như đoàn tàu này luôn đi về phía hắc ám, phảng phất như vĩnh viễn không dừng lại.

"Thời gian không sai biệt lắm."

Cú mèo nói, hắn ưu tư nhìn ra ngoài cửa sổ khoang tàu.

Đoàn tàu gào thét mà lao tới, toàn bộ khoang xe đều rung lắc rất nhỏ, ngoài cửa sổ là một mảnh đen nhánh, là loại đen đặc tới mức một tia sáng cũng không có, phảng phất như đoàn tàu vẫn luôn đi trong đường hầm tối đen duỗi tay không thấy rõ năm ngón, lại phảng phất như đang chạy trong không gian hỗn độn nào đó, trong bóng tối chỉ có một đoàn tàu cô độc lập lòe ánh đèn mà đi tới.

Bọn họ chỉ có thời gian sáu tiếng đồng hồ trên tàu, nhưng tổng cộng đoàn tàu có mười ba khoang xe, có nghĩa là bọn họ phải tìm được tổng cộng mười ba chiếc chìa khóa, mở ra từng khoang xe một, cuối cùng mới có thể tới khoang đầu tàu, vào phòng điều khiển để dừng đoàn tàu lại, cứu sống mạng người trên tàu.

Tìm mười ba chiếc chìa khóa, đây là một quá trình dài, không thể lãng phí thêm chút thời gian nào, bởi vậy quạ đen cùng cú mèo thực mau liền đạt thành nhận thức chung, bắt đầu tìm tòi trong khoang xe, sau khi tìm tòi một hồi, bọn họ liền phát hiện ra một số chỗ đáng chú ý trong khoang xe.

Ví dụ như, trong mỗi một khoang xe đều có một phòng toilet cùng một phòng nghỉ nhân viên.

Trên vách tường gần "phòng nghỉ nhân viên" có treo tấm biển, trên đó viết "13", đây là số thứ tự khoang xe này.

Rất nhiều nơi trong khoang tàu đều bị người dùng bút vẽ màu đỏ, viết rất nhiều con số không thể hiểu được.

Trong khoang còn có một cái bàn có tảng lớn vết máu trên đó, trên bàn còn có vài sợi tóc không biết của ai, nhưng tóc rất ngắn, chắc là của đàn ông.

Trong khoang rác rưởi đầy đất, vỏ hạt dưa, vỏ trái cây, còn có một số nước canh bị đổ, bất quá, giữa một đám rác rưởi này lại có một địa phương vuông vức phá lệ sạch sẽ, giống như vốn dĩ có một vật gì đó hình vuông đặt ở nơi đó, cho nên đồ ăn vặt, rác rưởi người khác vứt nơi nơi cũng không lan tới gần, bất quá, sau đó thứ này lại bị người ta di chuyển, liền để lại một hình tứ giác sạch sẽ như vậy.

Trên trần khoang là giá hành lý, phía trên chen đầy ắp các loại rương hành lý lớn nhỏ, chen đến chật ních, một chỗ trống cũng không lưu lại, thậm chí theo rung lắc rất nhỏ của đoàn tàu, có một số vali nằm bên ngoài còn lung lay như sắp rớt ra.

Còn nữa, WC cùng phòng nghỉ nhân viên trong khoang này đều không có dị trạng gì, cũng không phát hiện bất luận manh mối có giá trị nào.

"Cậu cảm thấy thế nào?" Cú mèo sau khi lật tung cả khoang xe lên một lần, quay đầu hội hợp cùng quạ đen, bắt đầu dò hỏi ý kiến đối phương, cú mèo dẫn trước nói: "Nơi này là khoang xe số "mười ba", nói cách khác, đây là khoang đuôi tàu, hai đầu tàu đều có cửa, tôi vừa nhìn một chút cánh cửa phía sau kia, cửa kia không có tay cầm, hơn nữa trên cửa có cửa sổ kính, ngoài đó cũng là một mảnh tối thui."

"Không có tay cầm cũng không có ổ khóa, đúng không?" Quạ đen hỏi hắn.

"Đúng vậy, có lẽ người sáng lập trò chơi trốn thoát mật thất này ngay từ đầu đã thiết kế tốt." Cú mèo xòe tay.

Quạ đen cau mày: "Ai sẽ lấy một đoàn tàu tới đùa giỡn chúng ta? Thứ này cũng không rẻ đâu."

Sau khủng hoảng, Quạ đen liền bình tĩnh suy nghĩ, hắn cảm thấy thực không thích hợp, đoàn tàu này thực không thích hợp.

"Cậu nghĩ lại xem, xe lửa này rốt cuộc chạy tới đâu? Bên ngoài vẫn luôn tối thui một mảnh, không có nửa điểm ánh sáng, cho dù vẫn luôn chạy trong đường hầm cũng không lâu như vậy mới đúng, nơi nào sẽ có đường hầm dài như vậy?"

Cú mèo nheo mắt, đột nhiên cười nói: "Tôi không cảm thấy đây là đường hầm, có lẽ chúng ta thực sự đang ở trong một không gian khác, mà đoàn tàu này đang chạy trong không gian tối này."

Quạ đen cảm thấy bất đắc dĩ với suy nghĩ kì lạ của cú mèo: "Được rồi, ý của cậu là chúng ta bị người ngoài hành tinh bắt cóc, sau đó chơi chúng ta, đem chúng ta ném lên một đoàn tàu trong một không gian không thể giải thích được sao?"

"Điều này quả thực vô lý...bạn tôi." Cú mèo nói: "Chúng ta vẫn nên nghĩ biện pháp dừng đoàn tàu này lại trước thì tốt hơn."

Hai người thảo luận, bọn họ đi tới cửa sắt nối tiếp giữa hai khoang tàu, dựa theo lời nói trên tờ giấy, trên

cánh cửa này sẽ có thông tin về vị trí của chìa khóa.

Cửa sắt thông giữa hai toa nhìn rất rắn chắc, trên cửa cũng có một cái cửa kính, nhưng là loại cửa sổ kính mờ, xuyên thấu qua cửa kính này có thể mơ hồ nhìn thấy tình huống trong toa số 12, nhưng chỉ nhìn thấy một đám bóng mờ.

"Trên tờ giấy viết, cùng tiến hành trò chơi trốn thoát mật thất có tổng cộng năm người, nhưng trong khoang xe này chỉ có hai người chúng ta, cậu cảm thấy trong khoang phía trước còn có người sao?" Cú mèo ghé vào trên cửa, dường như cả mặt đều dính lên cửa sổ nho nhỏ kia, hắn có ý đồ quan sát tình huống trong toa số 12, nhưng không thu hoạch được gì.

Tâm tình quạ đen có chút âm u, trả lời: "Nhất định là có người, chỉ là không biết sống hay chết —— được rồi, đừng nhìn nữa, trên cửa có chữ viết, cậu che mất rồi."

Cú mèo dời thân thể qua, quả nhiên phát hiện trên cánh cửa sắt này có khắc một hàng chữ nhỏ, viết —-

"Trong khoang số 13 kì thật có ba người

Nhưng một người trong đó đã bị định sẵn là nạn nhân.

Hung thủ giết chết hắn sau đó giấu thi thể đi.

Chìa khóa cánh cửa này nằm trong túi quần thi thể.

Bạn muốn biết chìa khóa ở đâu sao?

Hỏi hung thủ một chút đi."

Một đoạn văn khiến cả hai người dựng đứng lông tơ, cả người nổi da gà.

Bọn họ dường như đồng thời đứng thẳng lại, hơn nữa lùi về phía sau, cả hai đều dựa vào vách tường sau lưng, liếc mắt nhìn nhau một cái.

Ánh mắt kia tràn ngập kinh ngạc khó tin.

Sau đó chính là im lặng quỷ dị, nhưng loại yên lặng này chỉ giằng co vài phút, cú mèo không nhịn được trước, hắn mở miệng: "Tôi không biện hộ gì cho bản thân, nhưng thời điểm tôi tỉnh lại, cậu đang ngồi trên sô pha xem tờ giấy…"

“Cậu cảm thấy tôi là hung thủ sao?” Quạ đen cắt ngang lời hắn.

“Nhưng trên cửa kia nhắc nhở chúng ta, nơi này vốn dĩ có ba người!”

Quạ đen dường như nhịn không được thét chói tai: “Tôi hiểu ý cậu! Trong khoang xe này vốn dĩ có ba người, một người trong đó đã chết, hơn nữa thi thể bị giấu đi! Hắn đương nhiên không thể tự sát, hơn nữa sau khi tự sát lại tự giấu thi thể của mình! Cho nên chỉ có thể là một trong hai người chúng ta làm! Cậu thấy đúng không?”

Cú mèo hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Tôi biết tôi biết… tôi nghi ngờ cậu, cậu cũng… nghi ngờ tôi? Là như vậy sao?”

Quạ đen cảnh giác nhìn hắn: “Từ lúc tôi tỉnh lại chưa từng phát hiện thấy cậu, tận đến lúc cậu lên tiếng, thực quỷ dị không phải sao? Hơn nữa, cậu luôn nói một số lời không thể hiểu nổi, cậu thậm chí nói mình không sợ hãi, kẻ tâm thần nào bị cướp đi kí ức, lại bị ném lên một đoàn tàu không hiểu rõ lại không sợ hãi?!”

“Đó là vì tôi cảm thấy đây chỉ là một trò chơi!” Cú mèo thấp giọng rống, lần thứ hai hít sâu, ánh mắt sắc bén nhìn Quạ đen: “Bình tĩnh lại, hiện tại thi thể chúng ta cũng chưa nhìn thấy, chúng ta cũng không biết tin tức trên cửa là thật hay giả!”

“Hơn nữa, cậu phải hiểu, không phải cứ tùy tiện ném ba người vào mật thất, bọn họ sẽ bắt đầu tàn sát lẫn nhau, dù sao cũng cần một cái lý do, một động cơ giết người!”

Sắc mặt quạ đen hơi trắng bệch, hắn cũng hít sâu, muốn làm tim đập nhanh vững vàng trở lại, sau đó hắn nói: “Tôi hiểu ý cậu. Quả thật, tin tức trên cửa cũng có thể là giả, vì để chúng ta ngờ vực thậm chí là tàn sát lẫn nhau… Những điện ảnh tiểu thuyết đó không phải luôn có loại tình tiết này sao?”

“Hơn nữa!” Cú mèo cao giọng bổ sung: “Có lẽ thật sự có một thi thể, nhưng đó cũng có thể là do có người cố ý sắp đặt sẵn ở nơi này… Ý tôi là, có thể sau khi những người đó nhét chúng ta vào khoang xe này, còn giấu một khối thi thể chỗ nào đó trong khoang, sau đó viết những lời này lên cửa sắt, giống như… đã cố ý thiết kế tốt kịch bản.”

“Cho nên, đừng suy nghĩ xem hung thủ là ai, chỉ cần tìm được thi thể, tìm được chìa khóa, là được, đúng không?” Quạ đen nói như vậy, nhưng kỳ thật, hắn vẫn không dám tới gần cú mèo, hắn yên lặng lui về sau, vừa lùi vừa nói: “Chúng ta có thể bắt đầu suy đoán vị trí thi thể một chút.”

“Cậu cách tôi quá xa.” Cú mèo đứng yên tại chỗ, yên lặng nhìn chằm chằm quạ đen.

“Thì sao? Tôi cũng không muốn đứng gần cậu quá.” Tính cảnh giác của Quạ đen quá cao, hầu như cú mèo có bất luận dị trạng gì cũng khiến hắn lui về sau, hắn cảm thấy mình như chim sợ cành cong, nhưng hắn không thể ngăn cản hành vi của bản thân, chỉ cần nghĩ tới người đàn ông đang ở cùng mình là một tội phạm giết người, nói không sợ thì là lừa quỷ!

"Quạ đen…" Cú mèo gọi tên hắn, tựa hồ đè thấp giọng mà nói: "Cậu quá kích động, tôi sẽ không tổn thương cậu, tôi thậm chí còn nhỏ gầy hơn cậu, cho nên… đừng cách tôi quá xa."

"Tôi không kích động." Quạ đen thoạt nhìn phi thường bình tĩnh, chỉ là sắc mặt của hắn hơi trắng bệch, hô hấp cũng không ổn định: "Tôi chỉ cảm thấy chúng ta nên bảo trì khoảng cách."

Cú mèo dừng một chút, không thể không thỏa hiệp: "Được rồi, bảo trì khoảng cách."

Cú mèo tựa hồ không quá thích ứng chuyện bảo trì khoảng cách, hắn tựa hồ rất muốn tới gần quạ đen, có lẽ hắn cũng đang sợ hãi cái gì. Bất quá, quạ đen vẫn không cho hắn cơ hội này, khi bọn hắn bắt đầu tìm thi thể bị giấu đi, quạ đen luôn cẩn thận chú ý khoảng cách giữa hắn và cú mèo.

Dưới tình huống khẩn trương lại khó thở này, bọn họ bắt đầu công cuộc tìm kiếm trong khoang xe số 13, mọi nơi có thể giấu người bọn họ đều đi tìm, nhưng thực mau bọn họ liền phát hiện, nơi có thể giấu thi thể, quả thực quá ít.

WC cùng phòng nghỉ nhân viên đều trống không, hơn nữa không giản nhỏ hẹp như vậy, vừa đi vào liền xem rõ, căn bản không có nơi giấu người, còn những cái sô pha trong khoang lại kê sát như vậy, nhiều nhất chỉ có thể vói vào một bàn tay xuống dưới sô pha, trừ khi chặt thân thể thành nhiều phần, bằng không nơi này căn bản không có không gian để giấu thi thể.

"Rốt cuộc có thể giấu ở đâu?" Cú mèo có vẻ nôn nóng bất an, hắn bắt đầu phá hủy một cái ghế sô pha, hơn nữa kéo toàn bộ bọc sô pha màu trắng xuống.

"Nơi này không có chỗ giấu thi thể." Quạ đen ngồi trên một sô pha phía xa trả lời hắn.

"Chẳng lẽ thực sự bị chặt ra sao?" Cú mèo phỏng đoán.

Quạ đen lại phủ định: "Tôi cảm thấy không có khả năng, nếu thi thể bị chặt ra, nơi này nhất định có lượng lớn vết máu, nhưng trong WC thực sạch sẽ, trên mặt đất cũng không có máu… Được rồi, nếu giữa hai chúng ta thực sự có một người là tên hung thủ kia, ý tôi là… Nếu cậu là hung thủ thì…"

"Hey! Tôi đã nói, tôi không giết ai cả!" Cú mèo không quá thích hành vi coi mình là hung thủ của đối phương.

"Vậy được rồi, nếu tôi là hung thủ, người tôi giết…" Quạ đen đành phải sửa lời: "Không biết người này là nam hay nữ, hình thể cao hay thấp, nhưng nếu tôi giết hắn, tôi muốn giấu hắn đi, giấu trong khoang xe này, có thể giấu ở nơi nào….?"

Quạ đen vừa gần như tự hỏi, vừa ngẩng đầu quan sát bốn phía, có thể do bị hắn kéo vào trạng thái, cú mèo cũng bắt đầu nơi nơi nhìn xung quanh. Ngay sau đó không hẹn mà cùng, hai người đồng thời ngẩng đầu, nhìn giá hành lý trên trần khoang xe.

“Cậu không cảm thấy những rương hành lý đó, nhét đến quá đầy sao?” Cú mèo nghiêng đầu nói.

“Ồ, thực tế tôi cũng cảm thấy như vậy.” Quạ đen phụ họa nói.

110. Chương 110

“Trong vali có thể nhét vừa một người sao?” Cú mèo trèo lên sô pha, từ trên giá hành lý cao lấy xuống một vali không lớn không nhỏ, cái vali này cũng không nặng, nhưng hắn cảm thấy những vali này đều quá nhỏ, có lẽ không nhét vừa một người.

“Nếu người chết là một người phụ nữ, lại đặc biệt nhỏ gầy…” Quạ đen không biết từ lúc nào đã tới bên người cú mèo, chuyện bảo trì khoảng cách đã bị hai người bọn họ sớm vứt sau đầu, quạ đen vỗ vỗ cái vali cú mèo vừa lôi xuống: “Tôi nghĩ cái vali này có thể nhét vừa.”

“Vậy trước hết chọn những cái đặc biệt to nặng?” Cú mèo đề nghị.

Quạ đen liền gật đầu, nói: “Đáng thử một lần.”

Có quá nhiều vali, nếu muốn tìm những cái lớn hơn bình thường, cũng không phải việc khó, khó chính là, những cái vali đó đều bị rậm rạp nhét chen chúc cùng nhau, vừa cồng kềnh lại khổng lồ, trên một cái vali còn có một cái vali nữa, muốn rút một cái vali từ trong đó ra, cũng phải lấy những vali xung quanh ra theo.

Cú mèo cảm thấy bất mãn trước: “Đây không phải việc dễ dàng, nếu hung thủ giấu thi thể trong vali nào đó, lại giấu vali đi, như vậy chắc chắn phải dùng các vali khác yểm hộ cho nó, nhưng mà nhiều vali như vậy, chỉ bằng sức lực một người là rất khó di chuyển.”

“Hung thủ vô thanh vô tức giết một người, sau đó hắn di chuyển rất nhiều vali, hơn nữa không thể đánh thức chúng ta lúc đó đang ngủ say.”

“Tôi nghĩ tôi biết nguyên nhân.” Quạ đen mở một cái vali trong đó ra, vì thế hai người đều thấy trong vali – nơi đó trống rỗng.

“Nếu vali trống không, trọng lượng sẽ nhẹ hơn rất nhiều, di chuyển cũng thực dễ dàng.”

“Có lý.” Cú mèo cười nói: “Nhưng nếu vali rỗng, vậy những hành lý phía trong ở đâu?”

“Có lẽ là ở khắp nơi.” Quạ đen nhìn xung quanh: “Cậu xem, khoang xe này vừa bẩn vừa loạn, cũng có rất nhiều rác rưởi, trên bàn cũng có đồ ăn, trên sô pha cũng có quần áo các thứ linh tinh, nếu đồ vật trong vali không nhiều lắm, chia ra vứt đi liền trở nên thực dễ dàng.”

Hơn nữa… Quạ đen đi quanh mấy cái sô pha một vòng, xốc lên toàn bộ đám bọc sô pha, quả nhiên thấy trong đó có mấy bộ quần áo.

Hung thủ để dễ dàng di chuyển cùng che giấu vali chứa thi thể, nhất định đã dọn sạch những cái vali xung quanh, như vậy, vị trí vali cất giấu thi thể có thể dễ dàng định vị, chỉ cần là nơi có những cái vali trống, bên cạnh khẳng định là thứ họ muốn tìm.

Quạ đen cùng cú mèo đem đặt ánh mắt lên một cái vali hành lý lớn màu đen.

Bọn họ nhìn nhau, đều không hẹn mà cùng bắt đầu di chuyển cái vali lớn kia, vali này phi thường lớn, lại còn rất nặng, tay vừa sờ qua, không biết trên vali dính chất lỏng gì, quạ đen vừa cúi đầu nhìn tay mình, dính đầy vết màu nâu sẫm sền sệt.

"Có vết máu." Cú mèo có thể khẳng định.

Bọn họ lấy cái vali xuống, đặt trên mặt đất, sau đó liền phát hiện, cái vali này cư nhiên khớp như in chỗ sạch sẽ không bị lây dính rác rưởi trên mặt đất kia.

"Cái vali này vốn dĩ được đặt trên mặt đất, có lẽ ngay từ đầu là trống rỗng." Quạ đen suy đoán: "Bởi vì rất lớn, cho nên hung thủ liền lấy nó để giấu thi thể."

"Chúng ta phải mở ra sao?" Cú mèo lúc này lại bắt đầu run tay run chân.

Quạ đen cũng có vẻ hơi khẩn trương, hắn hít sâu một hơi: "Mở ra đi, chúng ta còn phải tìm chìa khóa."

Vali không có khóa, mở khóa kéo là có thể mở ra, thời điểm mở vali ra có một mùi máu tươi nhàn nhạt cùng mùi thối của thi thể ập tới, cú mèo một bên cau mày lui về sau, nhưng hắn rất to gan, kéo vali ra, cúi đầu quan sát thi thể bên trong.

Thi thể co thành một đoàn, trên người không có bất luận vết máu gì, chỉ có dấu vết màu xanh lá trên cổ, chứng minh hắn bị người bóp chết.

Tóc hắn hỗn độn, đầu cũng gập vào trong, nhưng vẫn có thể thấy rõ sườn mặt. Thi thể là một người đàn ông, một người đàn ông thoạt nhìn thực gầy yếu.

Nháy mắt quạ đen nhìn thấy người đàn ông này, không khỏi hít hà một hơi, chỉ một thoáng da gà toàn thân đều nổi lên, hắn hoàn toàn bị dọa sợ rồi, không tự chủ lùi về sau vài bước, thậm chí ngã ngồi trên mặt đất.

Người đàn ông bị sát hại này, hắn biết, không – phải nói là hắn vừa biết!

"Trời ạ! Chuyện gì đang xảy ra!" Quạ đen sợ hãi kêu ra tiếng, hắn duỗi tay chỉ vào thi thể trong hành lý, quay đầu hoảng sợ trừng mắt nhìn cú mèo bên cạnh: "Tên này giống y hệt cậu!"

Đúng vậy, người đàn ông gầy yếu trong vali lớn lên giống y như đúc cú mèo, gương mặt kia thực nhỏ, thoạt nhìn như thiếu niên, thập phần an tĩnh nằm co trong vali, phảng phất như đang ngủ, đang ngủ một giấc ngủ vĩnh hằng.

Nhưng cú mèo tựa hồ cũng không có bộ dáng kinh ngạc, hắn ngồi xổm bên cạnh rương hành lý, dùng tay vuốt ve tóc thi thể, hắn tựa hồ như đang cân nhắc cái gì, ánh mắt có chút ám trầm.

"Tôi có thể chắc chắn, tôi không phải song bào thai, cũng không có bất luận anh chị em nào." Cú mèo nói, hắn tựa hồ chú ý tới cái gì, ánh mắt đặt lên vành tai thi thể, trên đó có một cái khuyên tai màu đen. Phát hiện này khiến thần sắc cú mèo càng thêm âm u.

"Thật sự… không phải cậu giết hắn sao?" Quạ đen ngồi dưới đất lại lui về sau, hắn dựa vào một chỗ ngồi trên sô pha, tay lần mò trên đó, ý định tìm kiếm vũ khí để bảo vệ bản thân.

Trực giác quạ đen cảm thấy nguy hiểm, nhưng hắn không biết loại nguy hiểm này tới từ đâu, hắn tràn ngập cảnh giác cùng sợ hãi với người đàn ông dường như quen thuộc rồi lại xa lạ trước mắt này, loại cảm giác hoảng sợ này khiến quạ đen bắt đầu nảy sinh một số tư tưởng âm u đáng sợ.

Nhưng hiện tại chưa tới lúc, hắn phải nghĩ cách nhanh chóng rời xa cú mèo, rời xa những người này, sau đó tìm được phương pháp chạy trốn.

Cú mèo tựa hồ cũng có chút nôn nóng bất an, hắn liếc mắt nhìn quạ đen một cái, nói: "Tuy rằng hắn lớn lên giống tôi như đúc, nhưng tôi cảm thấy mình không có lý do để giết bất luận kẻ nào."

"Tôi thật ra không cảm thấy như vậy." Quạ đen đỡ chỗ tựa lưng sô pha mà đứng dậy, gắt gao nhìn cú mèo không chớp mắt: "Diện mạo giống nhau như đúc hoàn toàn có thể là một lý do."

"Không phải chỉ là lớn lên giống tôi y như đúc thôi, tại sao tôi lại vì vậy mà giết hắn?" Cú mèo tựa hồ cũng kích động, hắn vốn dĩ đang ngồi xổm cạnh vali, theo bản năng nắm lấy nó, giờ phút này lơ đãng mà ấn phải cổ tay thi thể.

Cổ tay thi thể căng chặt, một bàn tay nắm quyền, phảng phất như đang gắt gao nắm thứ gì đó, đồ vật kia có thể là một cái vòng, nhưng qua kẽ tay chỉ có thể nhìn thấy dây vòng màu đen đứt gãy.

Chỉ là, Quạ đen cùng cú mèo đều đang kích động không nhận ra phát hiện thú vị này.

Quạ đen gần như đã độc đoán cho rằng cú mèo chính là hung thủ, bạn nghĩ mà xem, khi bạn vừa mở mắt ra, đã mất đi tất cả kí ức, một người lớn lên giống y như đúc bạn lại xuất hiện trước mặt, đây là sự tình thực đáng sợ, không phải sao? Sợ hãi đối với những nhân tố không xác định, đều có thể trở thành động cơ

giết người, dù chân tướng có thái quá thế nào, cũng sẽ không thái quá hơn hiện tại!

Nhưng rất mau cú mèo liền cắt ngang suy nghĩ độc đoán của quạ đen, hắn đè thấp giọng rít với quạ đen: "Tôi biết suy nghĩ của cậu, cậu nghĩ tới, đương nhiên tôi có thể nghĩ tới! Nhưng cậu hiểu! Chúng ta mất đi mọi kí ức, hiện tại tôi không nhớ ra gương mặt bất luận người quen nào! Bao gồm cả khuôn mặt chính mình!"

Quạ đen sững lại, nháy mắt liền hiểu ý Cú mèo muốn nói. Vì thế hắn hơi bình tĩnh lại, suy ngẫm, không khỏi sờ sờ gương mặt mình.

Cú mèo nói đúng. Quạ đen suy ngẫm, bởi vì thời điểm hắn vừa tỉnh lại, hắn không nhớ nổi gương mặt bất kỳ ai, bao gồm chính hắn, vẫn là sau đó khi tìm thi thể trong WC hắn mới nhìn thấy gương mặt mình trông như thế nào. Cho nên lúc này, cho dù nhìn thấy một người giống mình y như đúc, quạ đen cũng sẽ không lập tức phát hiện người này giống mình y như đúc.

Cũng như vậy, cú mèo ngay từ đầu cũng không thể phát hiện người đàn ông này có gương mặt giống hệt mình, hơn nữa chỉ vì lý do này mà giết hắn.

Nhưng nếu không phải như vậy, thì là ai giết hắn?

Quạ đen cắn môi.

Tôi sẽ không giết người, bởi vì ký ức của tôi bắt đầu từ một khắc tôi tỉnh lại kia, hơn nữa tôi càng không có lý do để giết một người xa lạ, cho dù lúc trước chúng tôi có lẽ quen biết nhau, cho dù lúc trước có mâu thuẫn đối địch gì, nhưng những cảm tình đó, dưới tình huống không có ký ức làm cơ sở, tự nhiên liền hóa thành hư ảo.

Nếu bản thân không có khả năng giết người, quạ đen tự nhiên sẽ hoài nghi người đàn ông trước mặt, loại nghi ngờ này phẳng phất như bản năng của hắn. Quạ đen không thể ngăn cản mình nghi ngờ, bởi vì con người, khi tính mạng bị đe dọa uy hiếp, đều sẽ tìm kiếm bất luận phương thức gì có thể giúp mình sống sót.

Chỉ có muốn sống, mới có thể sống sót.

"Đừng tiếp tục suy đoán người này là ai, dù sao hắn đã chết… không phải sao?" Thần sắc cú mèo chậm rãi bình tĩnh lại, hắn cúi đầu duỗi tay sờ quần áo thi thể, quần áo thi thể này mặc gần như giống y như đúc bộ quạ đen và cú mèo đang mặc, cũng là một bộ quần áo màu xanh xám, một bộ quần áo trông như tù phục.

Cú mèo rất nhanh đã tìm thấy chìa khóa trên người thi thể, một chiếc chìa khóa màu đen.

Quạ đen nhìn hắn một cái, đột nhiên nói: "Đưa chìa khóa cho tôi."

Cú mèo dùng ánh mắt khác thường liếc mắt nhìn quạ đen một cái, nhưng vẫn không phản kháng gì, thực thành thật liền ném chìa khóa cho quạ đen, nhưng hắn biết người này không tin tưởng mình, trên thực tế, nháy mắt thấy thi thể này, thậm chí cú mèo cũng có một khắc, không tin tưởng bản thân.

"Tôi không muốn tiếp tục lãng phí thời gian trên đoàn tàu chết tiệt này." Quạ đen vừa bắt được chìa khóa liền đứng lên, nói: "Kế tiếp còn mười hai khoang xe đang chờ chúng ta, mới tới đầu tàu. Trong lúc này, chỉ cần cậu không làm bất kỳ hành động nguy hại nào, tôi cũng sẽ không làm gì cậu."

"Đây là muốn tạm thời kết đồng minh sao?"

"Cậu có thể nghĩ như vậy." Quạ đen đi về phía sau, cuối cùng tới cửa liên tiếp giữa khoang số 13 và khoang số 12, hắn nhìn cú mèo một cái, xoay người đem chìa khóa nhét vào lỗ khóa trên cửa, vừa vặn, xem ra đây quả thực là chìa khóa không sai.

Cú mèo vẫn ngồi xổm bên cạnh vali đựng thi thể kia, hắn cúi đầu nhìn thoáng qua người giống hắn y như đúc, chần chờ một lát, duỗi tay kéo cánh tay thi thể.

Thi thể này nằm nghiêng mà co lại, như bào thai trong bụng mẹ vậy, khi cú mèo kéo cánh tay thi thể, cũng theo đó mà thấy nhãn tên trên ngực áo thi thể kia, trên đó có một từ đơn tiếng Anh —— Owl.

"Đây quả thực là phát hiện tệ nhất từ trước tới giờ." Cú mèo theo bản năng che ngực mình, dùng âm thanh thấp không nghe rõ mà yên lặng lầm bầm.

111. Chương 111

Giờ phút này, quạ đen đã mở cửa thông sang khoang số 12, hắn nghe thấy tiếng khóa cửa, khi hắn chuyển động chìa khóa một chút, cánh cửa này liền vang lên tiếng lách cách, rồi chậm rãi mở ra.

Quạ đen liền nhìn trộm vào trong khoang số 12, hắn thật cẩn thận lại cẩn thận, cho dù hắn không thấy bất luận bóng dáng kẻ nào trong khoang, hơn nữa ——

"Cậu thấy cái gì?" Cú mèo không quan sát thi thể trong vali nữa, mà yên lặng đi tới phía sau quạ đen dò hỏi tình huống, chưa nói, cú mèo khi đi đường không phát ra tiếng chân, hắn vừa mở miệng, liền hung hăng dọa quạ đen đang nhòm về phía trước, quay đầu liền thấy, cú mèo đứng gần trong gang tấc.

Trên mặt cú mèo một chút cảm xúc cũng không có, ánh mắt lạnh băng, lưng cùng đầu thẳng tắp đứng đó, quạ đen vừa quay đầu liền nhớ tới thi thể co quắp trong vali, gương mặt giống nhau như đúc, môi lại tím phát xanh.

Quạ đen sắc mặt cũng theo đó mà trắng bệch, hắn đẩy cửa sang khoang số 12, cảnh cáo cú mèo: "Tôi đã nói, cách xa tôi một chút!"

Cú mèo không phản bác, nhưng cũng không di chuyển, hắn vẫn đứng tại chỗ.

Ánh sáng trong khoang quả thực có chút tối tăm, quạ đen lại bởi vì hoảng loạn cùng sợ hãi, không tiếp tục để ý tới biểu tình cú mèo, hắn vội vàng đẩy ra cánh cửa kia, gấp không chờ nổi mà bước vào khoang số 12. Cũng bởi vậy, quạ đen không chú ý tới, giờ phút này cú mèo đang gắt gao nắm quyền, trong tay hắn tựa hồ đang cầm thứ gì đó.

Thứ trong tay cú mèo, chính là một vòng cổ thánh giá, đây là thứ hắn lấy được từ trong tay thi thể kia, thời điểm quạ đen đang đứng kia mở khóa, hắn rốt cuộc chú ý tới thi thể gắt gao nắm chặt quyền, khi hắn bẻ từng ngón tay thi thể ra, liền thấy vòng cổ chữ thập màu đen trong tay hắn.

Vòng cổ này thực rõ ràng, là do người chết trực tiếp kéo xuống từ cổ ai đó, dây xích đều bị xả đứt đoạn. Có thể thấy người bị hại đáng thương dùng sức cỡ nào, thể hiện sự căm ghét cừu hận hung thủ giết mình.

Còn dây chuyền chữ thập này, thực rõ ràng là kéo xuống từ cổ hung thủ, đại khái là thời điểm bị bóp chết, người kia liều mạng giãy giụa, trong lúc vô ý bắt được vòng cổ của hung thủ, liền kéo xuống mà gắt gao cầm trong tay.

Thời điểm cú mèo lấy được vòng cổ liền theo bản năng sờ sờ cổ mình, cổ hắn bóng loáng một mảnh, không có bất luận vết thương hoặc dấu vết bị xiết nào.

Mất đi hết thảy kí ức, bị khóa chặt trong xe lửa, cú mèo kì thật cũng không tin tưởng bất luận ai, bao gồm chính bản thân.

Vì thế, sau khi xác minh trên cổ mình chưa từng đeo trang sức gì, hắn liền đứng lên, hướng về phía quạ đen đi tới, hắn theo bản năng bước nhẹ chân, nhưng trên thực tế, bước chân của hắn cũng không phát ra âm thanh gì.

Hơn nữa, thậm chí có một khắc như vậy, cú mèo cảm thấy tiếng tim đập cùng tiếng hít thở của bản thân đều không tồn tại, nhẹ tới mức phảng phất như chính hắn cũng đã chết rồi.

Cho nên hắn có thể lặng yên không một tiếng động mà đi tới sau lưng quạ đen, hắn liếc mắt một cái liền thấy vệt đỏ tinh tế sau cổ quạ đen.

Phát hiện này khiến lòng hắn run sợ, có một khắc như vậy, hắn cảm thấy mình nên làm gì đó, hơn nữa người trước mắt rất có thể là hung thủ, không phải sao?

Hoặc là nói, đã có chứng cứ vô cùng xác thực chứng minh người này chính là hung thủ.

Nhưng biết hắn là hung thủ thì sao?

Ánh mắt cú mèo càng thêm tối tăm. Xe lửa vó ngựa không ngừng lao về phía trước, trên xe lửa này có lẽ chỉ có năm người, trong đó một người còn bị giết. Có thể nhốt bọn họ vào đoàn tàu này, hơn nữa tiêu trừ kí ức của mọi người, đây thực rõ ràng, là một trò chơi do một tổ chức đáng sợ lại hùng mạnh nào đó khởi xướng.

Cho nên, sẽ không có ai tới cứu họ, không có luật pháp, không có cảnh sát, không có bất luận điều lệ chế độ gì để kiểm soát nhóm người này, trên đoàn tàu này, mỗi người, đều có thể trở thành kẻ sát nhân, có thể tiêu dao tự tại, có thể trở nên điên cuồng, như dã thú… hoặc là, như quái vật.

Bạn sẽ vì sống sót mà không từ thủ đoạn?

Trong không trung dường như có âm thanh như vậy hỏi hắn, cú mèo không trả lời, hắn nhìn xung quanh, thấy trên sô pha bên cạnh vừa lúc có một cây kéo, bên dưới kéo còn lót một trang giấy bị cắt một nửa, có thể là đứa nhỏ nào đó lúc trước ngồi ở đây cắt giấy, nhưng, đây quả thực quá trùng hợp.

Quá trúng hợp, ngay tại thời điểm mình động sát khí, liền có hung khí bày trước mặt.

Cú mèo cũng không tới lấy cái kéo kia, hắn chăm chú nhìn cây kéo một giây đồng hồ, liền quay đầu nhìn quạ đen vẫn đưa lưng về phía mình, nói ra câu kia, hấp dẫn lực chú ý của hắn, hơn nữa thành công dọa sợ Quạ đen.

Quạ đen bị hắn dọa, cuống quít chạy vào khoang xe số 12, khoang xe này hoàn toàn bất động với khoang số 13.

Nơi này không có bất luận rác rưởi gì, không có vali hành lý, cũng không có quần áo loạn ném khắp nơi, trên bàn cũng không có đồ ăn dở hay vỏ trái cây, trên khoang xe số 12 phi thường sạch sẽ, phảng phất từ ban đầu, chưa từng có ai đặt chân qua nơi này vậy.

Ngoại trừ…

Trên mặt đất có tảng lớn tảng lớn vết máu.

“Chỗ này nơi nơi đều là máu.” Quạ đen dẫm chân vào đám máu loãng kia, vết máu còn chưa hoàn toàn khô cạn, vừa dẫm lên liền có không ít máu loãng bắn lên ống quần hắn, trong không khí cũng tràn ngập mùi máu tươi, quạ đen nhìn theo hướng vết máu, phát hiện máu là từ toilet chạy xuôi tới đây.

Lại còn có thể nghe thấy tiếng nước rõ ràng truyền tới từ phía toilet bên kia.

Quạ đen chần chờ một chút, lại nhịn không được quay đầu nhìn cú mèo đi phía sau hắn, cú mèo sau khi tiến vào khoang số 12, theo bản năng liền lưu lại cửa sau, để cánh cửa giữa khoang 13 và khoang 12 nửa kín nửa hở, nhưng không đóng lại.

Cú mèo sau khi tiến vào tự nhiên cũng nhìn thấy tảng lớn vết máu trên mặt đất cùng tiếng nước trong WC, cùng quạ đen liếc mắt nhìn nhau, nhẹ nhàng nói: "Đi xem."

Tiếng nước không ngừng, xôn xao vang vọng, cũng có không ít nước pha lẫn máu không ngừng chảy ra từ toilet.

Tình hình quỷ dị này khiến quạ đen cùng cú mèo đều tim đập nhanh, nhưng cũng không thể bất động tại đây, hai người đành phải một trước một sau đi về phía WC, quạ đen vốn dĩ đi ở trước, nhưng khi hắn đi tới cửa WC, phát hiện cửa kia cư nhiên nửa đóng nửa mở, để chừa một khe hở, có thể mơ hồ nhìn thấy vách tường trong WC.

Quạ đen lấy hết can đảm vừa định đẩy cửa ra, cú mèo vẫn luôn đi sau hắn đột nhiên nhanh tay hơn một bước, một tay ấn lên vai quạ đen, một tay đẩy cửa.

Động tác này khiến quạ đen có chút kinh hãi, trong nháy mắt dường như hắn không thể nhúc nhích, hắn cảm thấy bàn tay cú mèo đặt trên vai hắn phi thường lạnh băng, lạnh tới mức khiến người ta giật mình, phảng phất như vừa lấy ra từ tủ đá.

Hơn nữa lúc này, cú mèo cũng cách quạ đen tương đối gần, khiến quạ đen cảm giác được rõ ràng hơi thở trên người hắn, một hơi thở thực lạnh lẽo, quạ đen không biết hình dung thế nào, lại ý thức được mình không muốn cảm nhận lại nó lần thứ hai.

Cửa WC bị cú mèo đẩy liền kẽo kẹt mở ra, bên trong có một bồn rửa tay giản tiện cùng một bồn cầu ngồi xổm, không gian WC trên xe lửa phi thường hẹp, bên trong nhiều nhất chỉ có thể chứa một người.

Hai người đều phát hiện vòi nước bồn rửa mặt chưa tắt, trong bồn đầy nước, theo dòng nước không ngừng chảy ra bên ngoài, nước kia lại là màu đỏ tươi, trong bồn rửa mặt có vật gì đó màu đen, đúng là thứ màu đen này đang không ngừng chảy ra máu loãng.

Cú mèo cúi sát nhìn, nói: "Đó là một con mèo chết."

"Mèo?" Quạ đen cũng thăm dò nhìn thoáng qua WC.

"Mèo đen." Thái độ cú mèo tựa hồ chuyển biến, từ khi tiến vào khoang số 12, hắn không còn mặt vô cảm, thậm chí hắn còn cười với quạ đen một cái, hơn nữa, hắn thực to gan, duỗi tay thò vào chậu máu loãng kia, xách con mèo chết từ bên trong ra.

Đó là một con mèo con, trên người có vài miệng vết thương như bị dao cắt, thân thể đã bị co cứng, duy trì tư thế co quắp, thời điểm xách lên liền máu chảy đầm đìa, lông tóc cũng dính thành một nùi, máu thịt nơi miệng vết thương cũng bị ngâm đến trắng bệch, nhìn thôi cũng cảm thấy rợn người.

Cú mèo dường như cũng không sợ hãi, bắt lấy cổ mèo con.

Quạ đen lại bởi vậy mà sởn tóc gáy, kinh hãi lui về sau, cau mày nhìn cú mèo: "Quá ghê tởm, ném xuống đi."

Cú mèo hoàn toàn không nghe lời khuyên nhủ của quạ đen, sắc mặt hắn thực bình tĩnh, giơ con mèo ra trước mặt quạ đen, phảng phất như cố ý làm hắn buồn nôn, nói: "Tôi nhớ rõ cậu thích loại động vật như mèo con này."

"Cậu nói cái gì?" Quạ đen thật sự có chút không chịu được hành động của cú mèo, hắn lui về sau một bước, trực tiếp lùi tới góc tường, con mèo máu chảy đầm đìa kia còn tỏa ra một mùi vị cổ quái, thật sự khiến người ta chịu không nổi.

Càng thêm khó chịu chính là, hành vi cú mèo tựa hồ càng lúc càng quỷ dị, nhất cử nhất động đều khiến người ta cảm thấy thái quá.

Quạ đen ở nơi cú mèo nhìn không tới gắt gao nắm quyền, móng tay thật sâu đâm vào da lòng bàn tay hắn, suy nghĩ âm u cực đoan lại nổi lên trong lòng, hơn nữa không ngừng đảo quanh trong đầu quạ đen, gần như không ép nổi suy nghĩ đáng sợ này, hắn biết mình không thể tiếp tục như vậy, phải nghĩ ra biện pháp!

"Xem ra cậu không thích." Cú mèo quơ quơ thi thể mèo con trong tay, "Cho nên nói… bất luận sinh vật gì, thời điểm còn sống vẫn đáng yêu hơn, đúng không?"

"Tồn tại mới có sức sống." Cú mèo híp mắt nhìn mèo nhỏ trong tay, sau đó một lần nữa thả nó vào trong chậu rửa mặt.

"Cú mèo —-" Quạ đen cảnh cáo hắn: "Đừng lặp lại hành vi này, cậu thoạt nhìn thực bất thường."

Cú mèo hạ quyết tâm chống đối, cười lạnh nói: "Tại sao? Tôi muốn làm vậy, cậu có thể làm gì? Giết tôi sao?"

"Cậu đang nói cái quỷ gì vậy?!" Cảm xúc quạ đen có chút mất khống chế.

"Tôi đang nói…. Cậu muốn giết tôi, đúng không?" Cú mèo đột nhiên dí sát vào quạ đen, dùng bàn tay ướt sũng vừa cầm mèo chết mà cầm tay quạ đen, quạ đen tức khắc cứng đờ cả người, tay người đàn ông này quả thực lạnh như khối băng.

Bởi vì quá lạnh, quạ đen cảm thấy khớp hàm mình cũng đang run lên, miễn cưỡng từ kẽ răng nghiến ra một câu, đường hoàng nói: "Tại sao lại như vậy? Cậu nghĩ nhiều."

Một bàn tay quạ đen còn đặt ở phía sau, gắt gao nắm quyền, nhưng ngay sau đó lại giơ ra hai ngón tay, sờ tới một con dao ngắn trên lưng quần, đây là thứ hắn nhặt được trong khoang số 13, tùy tay nhặt được trên sô pha nào đó, chiều dài chỉ bằng ngón tay cộng bàn tay quạ đen, nhưng nhỏ cùng phi thường bén nhọn, nếu dùng đủ lực, trực tiếp đâm vào cổ hoặc bộ phận yếu hại khác, giết người hoàn toàn không thành vấn

đề.

Quạ đen không biết trong lòng cú mèo suy nghĩ gì, trên thực tế, đôi khi quạ đen cũng không biết bản thân suy nghĩ gì.

Trước mắt, chuyện quan trọng nhất đối với hắn chỉ có một —— nhanh, nhanh thoát khỏi đoàn tàu đáng chết này.

Vì mục đích này, diệt trừ mọi chướng ngại vật là lựa chọn tốt nhất.

Kể cả động thủ giết người.

112. Chương 112

Cuối cùng quạ đen vẫn không động thủ, khi hắn yên lặng cầm dao nhỏ trong lòng bàn tay, cũng thực mau liền yên lặng nhét nó về trong túi.

Tôi không nên có loại suy nghĩ này. Quạ đen tự nhủ, hắn cảm thấy hắn không nên sinh ra loại này… loại ý tưởng muốn giết chết người khác để giải quyết vấn đề này. Cho dù trong mắt hắn, hành vi của cú mèo thập phần dị thường, có khuynh hướng công kích người khác, mà quạ đen tuyệt đối sẽ là người đầu tiên bị hại.

Nhưng quạ đen vẫn không muốn động thủ, cũng không phải bởi hắn thiện lương hay giàu tình thương ái, hắn cũng không cảm thấy trước khi mất đi kí ức mình là một người rất tốt, nhưng hắn cũng không hoàn toàn cảm thấy mình sẽ là một người xấu.

Thế giới này vĩnh viễn không có phân biệt thiện ác tuyệt đối, khi đại đa số người cho rằng một chuyện là chính xác, là chính nghĩa, như vậy chuyện này sẽ được định nghĩa là đúng, mà những người làm việc này, sẽ được coi là thiện lương. Ngược lại cũng vậy.

Định nghĩa thiện lương cùng tội ác đơn giản như vậy, nhưng nó cũng phân biệt được con người và dã thú. Dù sao, không có dã thú nào sẽ dùng thiện ác đánh giá đồng loại của mình.

Như vậy, sao lại lựa chọn, bạn cảm thấy hành động như thế nào là chính xác, vậy liền hành động như vậy.

Quạ đen hít sâu một hơi, hắn thả lỏng thân thể, dựa lên vách tường, cú mèo vẫn nắm lấy một bàn tay hắn, ngón tay cú mèo vẫn như cũ, lạnh băng đến tận xương, không giống nhiệt độ con người.

Nhưng một khắc như vậy, quạ đen lại quên mất chi tiết này, hắn tư thái đoan chính mà ngẩng đầu nhìn cú mèo, nói: “Tôi cảm thấy chúng ta cần nói chuyện đàng hoàng.”

Cú mèo nghiêng nghiêng đầu, mỉm cười: “Nói chuyện gì?”

“Tôi biết cậu hoài nghi tôi là kẻ giết người…” Quạ đen nói.

“Không phải hoài nghi.” Cú mèo cắt lời hắn, cười lạnh: “Tôi chắc chắn.”

“Nói vậy, cậu cảm thấy cậu nắm giữ chứng cứ gì đó, đúng không?”

“Chứng cứ vô cùng xác thực.” Cú mèo dừng lại, hắn vẫn gắt gao cầm tay quạ đen. Sau đó hắn duỗi tay sờ cổ quạ đen, quạ đen chỉ cảm thấy sự lạnh băng kia chạm tới cổ mình, khiến hắn không nhịn được mà rùng mình một cái.

“Sau cổ cậu có vết xiết.” Cú mèo sờ sau cổ quạ đen, nơi đó còn có chút lõm vào.

Bản thân quạ đen lại không cảm giác được gì, hắn thậm chí không cảm thấy đau, nhưng khi hắn duỗi tay sờ cổ mình, mới phát hiện sau cổ quả thực có vết vật thon dài nào đó xiết ra.

“Trên cổ cậu từng đeo cái gì đó, mà tôi từ tay thi thể lấy được thứ này ——” Cú mèo lấy ra mặt dây chuyền chữ thập kia, nhìn chằm chằm quạ đen không chớp mắt: “Nó là do cậu vứt đi sao?”

Quạ đen liếc mắt nhìn vòng cổ chữ thập một cái: “Tôi không có bất luận ấn tượng gì về nó – tôi nói vậy sẽ khiến cậu có khoái cảm tra hỏi phạm nhân sao?”

Biểu tình cú mèo có vẻ âm lãnh: “Trong khoang xe số 13 chỉ có cậu, tôi, và thi thể kia, trong tay thi thể gắt gao nắm vòng cổ này, mà dây xích vòng cổ cũng bị đứt đoạn, thực rõ ràng là bị mạnh mẽ giật xuống từ cổ người nào đó, mà giữa hai chúng ta, chỉ có trên người cậu có dấu vết này, điều này còn chưa đủ chứng minh sao?”

“Tôi không giết người.” Quạ đen tuyệt đối không sửa lời, hắn lại lần nữa hít sâu, nói: “Tôi không có bất luận ký ức gì, thời điểm tôi tỉnh lại đọc tờ giấy kia, ký ức của tôi cũng chỉ bắt đầu từ một khắc đó! Tôi không biết lúc trước tôi làm gì, nhưng nội tâm tôi nói cho tôi biết, tôi tuyệt đối không thương tổn bất luận kẻ nào!”

Cú mèo cũng không tin tưởng quạ đen, tiếp tục hùng hổ dọa người: “Thôi đi, dưới tình huống không có bất luận kí ức gì, ngay cả đại não cậu cùng sẽ lừa gạt cậu!”

“Tôi không biết tại sao cậu lại chắc chắn như vậy! Nhưng hết thảy chuyện này rõ ràng là do người khác thiết kế tốt! Đem hai người cùng một thi thể nhét vào trong khoang xe khóa kín, cố ý thiết kế dấu vết cùng chứng cứ phạm tội, để cậu xác định tôi là hung thủ, sau đó chúng ta bắt đầu tàn sát lẫn nhau?”

“Tàn sát lẫn nhau? Không! Đương nhiên là không.” Cú mèo đột nhiên híp mắt, nói ra một câu kì quái:

“Cho dù cậu thực sự là hung thủ, tôi cũng sẽ không động thủ với cậu.”

“Lời này của cậu có ý gì?” Quạ đen cảm thấy khó hiểu, nhưng cú mèo cũng không trả lời câu hỏi của hắn. Hắn đứng thẳng thân thể lại, buông tay quạ đen ra, lúc này quạ đen mới cảm giác tay mình cứng đờ, cảm giác lạnh băng vẫn còn tàn lưu lại.

“Nói xem, cậu có bị lạnh không?” Quạ đen không khỏi mở miệng hỏi cú mèo một câu như vậy, hắn không kìm lòng nổi run cổ tay – cái tay vừa bị cú mèo nắm.

“Tôi cảm thấy nhiệt độ cơ thể cậu rất thấp.”

Không khí giằng co giữa hai người dường trở nên hòa hoãn một chút, cú mèo thậm chí cười cười nói: “Tôi cũng không lạnh, không cần lo lắng – đây chỉ là tạm thời.”

Câu nói của cú mèo khắp nơi lộ ra cảm giác quỷ dị, nhưng giờ phút này quạ đen không có tâm tư mà nghiên cứu kỹ, hắn cảm thấy mệt mỏi, nhưng hắn không muốn lãng phí thời gian, lập tức ngồi xổm trước cánh cửa liên tiếp giữa khoang 12 và khoang 11, bắt đầu nhìn lời nhắn trên cửa ——

”Khoang số 12 một người cũng không có.

Nhưng chú mèo đáng thương lại bị sát hại.

Không không không! Đương nhiên không bắt bạn đi tìm hung thủ!

Bởi vì chìa khóa cánh cửa này nằm ngay trong bọn con mèo.”

“Lời nhắn này quả thực đơn giản dễ hiểu, sẽ dễ dàng như vậy sao?” Quạ đen sau khi nhìn mấy hàng chữ này, không thể không nghi ngờ.

Cú mèo nói: “Nếu thật sự dễ dàng như vậy, thì là may mắn, dù sao chúng ta chỉ có sáu tiếng để mở tận 13 cánh cửa, sau đó dừng đoàn tàu chết tiệt này lại.”

Quạ đen lúc này không thể không đưa ra nghi vấn: “Nhưng chúng ta vẫn luôn không tìm được những vật biểu thị thời gian, ví dụ như đồng hồ, di động,… Ý tôi là, vậy làm sao chúng ta biết được thời gian đã trôi qua bao lâu?”

“Không cần nghĩ quá nhiều, khi chúng ta thực sự cần biết giờ, sẽ có thứ gì đó tới nhắc nhở chúng ta.” Cú mèo mơ hồ trả lời, hắn nói: “Tôi nghĩ, chúng ta cần mổ bụng con mèo chết kia ra, xem chìa khóa có thực sự ở trong đó không.”

Vì thế cú mèo cùng quạ đen lại một lần nữa vớt con mèo chết trong bồn rửa mặt lên, bọn họ đóng vòi nước lại, đặt mèo con đáng thương lên mặt đất, nhìn vết thương ngang dọc trên người đó, rất nhanh bọn họ liền phát hiện được nơi khác thường.

"Tôi vốn dĩ cho rằng vết thương trên người con mèo này là bị dao cắt… nhưng hiện tại thoạt nhìn…" Cú mèo không tự giác vuốt ve lông mèo chết, tuy rằng con mèo đáng thương này đã nghẻo, cả người nó còn ướt dầm dề máu chảy đầm đìa.

"Hiện tại thoạt nhìn thế nào?" Quạ đen cau mày hỏi.

"Cậu không cảm thấy miệng vết thương này cũng không giống như bị dao cắt sao?"

Quạ đen nghe xong lời cú mèo, cũng nheo mắt cẩn thận quan sát miệng vết thương trên người con mèo, xác thật, nếu dùng dao cắt, miệng vết thương sẽ trơn nhẵn gọn gàng hơn một chút, lưỡi dao sắc bén sẽ khiến vết thương thập phần chỉnh tề, lực đạo sâu cạn ra sao có thể dễ như trở bàn tay mà nhìn ra.

Nhưng miệng vết thương trên người con mèo này, lại càng giống như bị dã thú nào đó tập kích lưu lại.

Loại vết thương dữ tợn, nghiêng lệch như dùng móng vuốt sắc bén cắn xé, chính là dấu vết trên người con mèo đáng thương kia.

"Thứ này khiến tôi có cảm giác không quá thoải mái." Quạ đen không thể không hít sâu một hơi, bình luận.

"Tôi tò mò, cuối cùng là thứ gì biến nó thành như vậy." Cú mèo cười khẽ, sau đó ngẩng đầu nhìn quạ đen: "Cậu có dao không?"

Quạ đen cũng ngẩng đầu, cảnh giác nhìn chằm chằm cú mèo.

"Đừng như vậy, tôi chỉ muốn mổ bụng con mèo này ra, tôi biết cậu có —— đúng không?"

Quạ đen trầm mặc nửa ngày, hắn không biết hành vi của bản thân đến tột cùng là đúng hay sai, nhưng hắn vẫn hít sâu một hơi, từ trong túi lấy ra con dao nhỏ kia. Lưỡi dao tuy mỏng, nhưng vẫn thực sắc bén, muốn cắt bụng con mèo chết này ra cũng không phải việc gì khó.

Quạ đen trầm mặc đưa dao cho cú mèo, cú mèo cũng trầm mặc nhận lấy, vì thế quạ đen nhịn không được, hỏi hắn: "Tôi cảm thấy cậu cũng sẽ tìm thấy một ít vũ khí, trong khoang 13, có rất nhiều đồ vật lung tung rối loạn."

"Không, đúng là đáng tiếc." Cú mèo một dao chọc vào bụng mèo chết, một bên trả lời quạ đen: "Trong khoang số 13, tôi chỉ lấy được trên người thi thể kia một vòng cổ chữ thập."

"Kia quả thực là ngoài dự đoán, chẳng lẽ cậu thực sự không sợ sao? Vạn nhất tôi thật sự là kẻ giết người không chớp mắt thì sao?" Quạ đen nửa nói giỡn.

Cú mèo cắt ra nửa bụng con mèo chết, lộ ra nội tạng đầm đìa máu chảy, thời điểm nghe thấy lời này của quạ đen, hắn ngẩng đầu liếc nhìn quạ đen một cái, bởi vì giờ phút này bọn họ đều đang ngồi xổm trên đất, thời điểm cú mèo ngẩng đầu, quạ đen thấy rõ ràng hai mắt hắn.

Nhưng… có điểm kì quái.

Không biết có phải do ảo giác hay không, quạ đen cảm thấy đôi mắt cú mèo có điểm kì quái, tuy rằng cũng là mắt đen điển hình của người phương Đông, nhưng đôi đồng tử kia, khiến quạ đen liên tưởng đến vực sâu không đáy.

Cú mèo vẫn chưa đáp lại lời quạ đen, hắn nhanh nhẹn mổ bụng mèo chết ra, lại nhanh nhẹn với tay vào, tìm kiếm giữa nội tạng máu chảy đầm đìa, cuối cùng lấy ra một chiếc chìa khóa đầy máu, những động tác liên tiếp này khiến quạ đen quả thực muốn nôn ra, hắn cũng không thích ứng mùi máu tươi, cũng không thích ứng trường hợp kinh dị này, cho dù trong một khắc, quạ đen lại cảm thấy mình hưng phấn.

"Gian mật thất này có phải quá mức đơn giản hay không?" Cú mèo cầm chìa khóa máu chảy đầm đìa mà rửa trong bồn rửa mặt, tận đến khi rửa sạch sẽ từng ngón tay mình, quạ đen chú ý thấy ngón tay hắn ngâm trong nước đến trắng bệch.

"Cậu thật sự không lạnh sao?" Quạ đen không tự giác lo lắng nói: "Vừa rồi cậu cầm tay tôi… trời ạ, cậu quả thực lạnh như khối băng vậy."

"Có lẽ trời sinh nhiệt độ cơ thể tôi vốn tương đối thấp." Cú mèo lạc quan nói, cầm chìa khóa đi mở cửa.

Mật thất khoang số 12 phi thường đơn giản, mổ bụng một con mèo chết là có thể lấy được chìa khóa, nhưng khi bọn hắn mở cửa khoang số 11, đột nhiên ý thức con đường phía trước không dễ đi lắm.

Bởi vì khi bọn hắn mở cửa, liền thấy trong khoang số 11 có hai người đàn ông.

Càng không xong chính là, khi bọn hắn mở cửa, hai người đàn ông này dường như đang tàn sát lẫn nhau.

113. Chương 113

Toàn bộ khoang số 11 đều lung tung rối loạn, các loại đồ vật bị đập đến nát nhừ, bình thủy tinh vỡ nát, vali hành lý mở toang, quần áo vải vóc rách tung tóe, chỉ từ cảnh tượng này là có thể đoán được nơi này đã xảy ra một hồi đại chiến như thế nào.

Hai người đàn ông tàn sát lẫn nhau, một người khoa trương đạp lên một cái bàn mà nửa ngồi xổm, một người khác cũng ghé vào sô pha đối diện mà ngồi xổm. Hai người đều cầm vũ khí trong tay, một người cầm một cái chổi bị bẻ gẫy, một người khác giơ hai thanh côn – trông như ống nước cạy xuống từ nhà vệ sinh.

Hai người này đều bị thương ở những mức độ khác nhau, trên mặt trên tay trên đùi, đều có vết thương sâu cạn không đồng nhất, bọn họ dường như đều muốn đẩy đối phương vào chỗ chết, trên mặt là biểu tình cực kỳ hung ác, thậm chí khi cú mèo cùng quạ đen mở cửa ra, bọn họ tựa hồ đều hồn nhiên không phát hiện ra, ánh mắt chỉ chăm chú lườm đối phương.

Tình thế bức người, chạm vào là nổ ngay.

Quạ đen cùng cú mèo vừa thấy tình cảnh này, không thể không liếc nhìn nhau. Kỳ thật tình cảnh tàn sát lẫn nhau này cũng thực tự nhiên, dù sao không lâu trước đây, quạ đen cùng cú mèo cũng là một tình huống căm thù muốn vung tay đánh nhau, nhưng bọn hắn đều giữ lý trí, cho dù nghi ngờ trong lòng đều đầy ắp đến tràn ra ngoài, nhưng cuối cùng cũng không có ai chân chính động thủ.

Dù sao, thời gian bọn họ có không nhiều.

"Chúng ta phải ngăn cản sao?" Quạ đen bắt đầu trưng cầu ý kiến cú mèo.

"Tôi không quá muốn đi, cậu cảm thấy sao?" Cú mèo nhăn mi, hắn cảm thấy hai người đàn ông này rất nặng sát khí.

Khi bọn họ đang nói chuyện, người đàn ông cầm nửa cán chổi đột nhiên đảo gậy gộc trong tay, hướng về người kia thật mạnh chém qua, động tác của hắn nhìn như không có kết cấu, nhưng cố tình, khí thế lại kinh người, phảng phất như trong tay hắn không phải một cái chổi rách, mà là một cây trường đao.

Cú mèo nghiêng nghiêng đầu, nhìn người đàn ông cầm chổi gẫy kia. Động tác đối phương rất nhanh, hơn nữa có một mái tóc dài ngang vai, cú mèo không thấy rõ mặt hắn, nhưng không hiểu tại sao, cú mèo cảm thấy hơi thở người này thực quen thuộc.

Người này là ai? Cú mèo tự hỏi, nhưng thực mau hắn liền nghĩ không nổi nữa, bởi vì hắn đột nhiên cảm thấy một cơn đau đầu bén nhọn, cảm giác như đột nhiên bị ai cầm côn sắt hung hăng gõ vào đầu vậy, đau đến mức phải hít khí lạnh.

Đau đớn qua đi, cú mèo cảm thấy trong đầu mình tựa hồ nhiều ra một số hình ảnh, giống như người mất trí nhớ đột nhiên hồi tưởng lại một số ký ức dĩ vãng – không, có lẽ thực sự là khôi phục một chút – chẳng qua, ký ức đó như bị bao phủ một tấm màn, chỉ cần hồi tưởng lại, sẽ khiến cú mèo đau đến sắc mặt trắng bệch.

Quạ đen đương nhiên chú ý tới dị trạng của hắn, theo bản năng duỗi tay nắm cổ tay cú mèo, nhưng rất nhanh đã cả người run run mà rút tay về.

Tay cú mèo lạnh như khối băng, nhiệt độ cơ thể này thật sự không giống người bình thường. Quạ đen không thể không để ý sắc mặt cú mèo, vẫn là vẻ mặt trắng bệch kia, dưới khóe mắt thậm chí còn hơi phát xanh.

"Có phải cậu bị bệnh không?" Quạ đen cảm thấy lo lắng trong nội tâm lại tăng thêm, nhịn không được dò hỏi: "Sắc mặt cậu thật sự không ổn, có chỗ nào không thoải mái sao?"

"Quạ đen, trên tờ giấy kia nói gì?" Cú mèo giờ phút này lại hỏi một đằng trả lời một nẻo, đột nhiên hỏi quạ đen một câu không thể hiểu nổi, hắn hỏi như vậy: "Tờ giấy kia, chúng ta đều có, trên đó nói, dưới tình huống nào chúng ta sẽ khôi phục ký ức?"

"Chúng ta sẽ khôi phục ký ức, nhưng phần lớn là trước khi chết, chỉ có kẻ giết người là ngoại lệ." Quạ đen liền tùy tay lấy tờ giấy từ trong túi ra, đọc một câu trên đó, sau đó quạ đen sững lại, nhìn cú mèo: "Không phải…. cậu khôi phục kí ức?

"Không, không có, tôi chỉ cảm thấy dường như mình nhớ ra cái gì, nhưng khi cẩn thận hồi tưởng, lại nghĩ không ra." Cú mèo nói, đột nhiên hít sâu một hơi, hướng về phía khoang số 11 mà rảo bước tới, hắn nghênh ngang xông thẳng vào, hơn nữa tùy tay cầm lon nước ngọt trên bàn, ném thẳng về phía hai người đang đánh nhau.

Hai người đều thực nhạy bén, linh hoạt né tránh, cũng bởi vậy, bọn họ liền dừng đánh nhau lại, đều không hẹn mà cùng quay đầu, hung ác nhìn chằm chằm cú mèo cùng quạ đen.

Cú mèo cắt ngang trận đấu, vẫn đứng ở đó không nói một lời, quạ đen đành phải thở dài một hơi, nói với hai người kia: "Đừng đánh nữa, dưới loại tình huống này, điều chúng ta muốn không phải là rời khỏi địa phương quỷ quái này hay sao?"

Quạ đen lựa lời hay khuyên bảo, hai người đàn ông kia cũng không tiếp tục đánh nhau, nhưng vẫn nhìn nhau căm thù, hướng về đối phương mà thị uy, không hẹn mà cùng tìm một góc cách xa nhau nhất rồi ngồi xổm xuống.

Quạ đen cùng cú mèo đều cảm thấy khó giải quyết, hai người thương thảo một phen, quyết định mỗi người đối phó một cái, vì thế cú mèo liền hướng về phía người đàn ông tóc dài cầm chổi đi qua, quạ đen thì đi về phía người còn lại. *(trong tình hg mất trí nhớ, các e vẫn theo bản năng đi tìm chồng)*

"Đã xảy ra chuyện gì?" Quạ đen trong lòng kỳ thật có hơi run rẩy, bởi vì hắn cảm thấy cả hai người đàn ông này đều không dễ chọc, mà người đàn ông ngồi trước mặt hắn này, là một soái ca có mái tóc đen ngắn hỗn loạn, dáng người phi thường cao lớn, chỉ ngồi ở đó cũng có thể mang tới cảm giác áp bách. *(các thím có tin không, chỉ cần bộ đam nào có a công thế này, là tui cầy tuốt, nội dung k quan trọng)*

Quạ đen tới gần hắn, chú ý thấy người này cũng mặc quần áo tù phục màu xanh xám giống hắn, trên ngực áo cũng có nhãn, hơn nữa trên đó có chữ —— Black Cat —— có nghĩa là mèo đen.

Mèo đen.

Quạ đen nhịn không được nhớ tới mèo con đáng thương chết trong bồn rửa mặt WC khoang số 12, cũng là một con mèo đen.

Đại khái là nghe thấy giọng quạ đen, người đàn ông tạm thời tên là "mèo đen" này ngẩng đầu nhìn hắn một cái, quạ đen phát hiện người này quả thực là một soái ca, ngũ quan thực xinh đẹp, vừa thấy chính là loại hình đi đâu cũng thu hút con mắt mọi người, đôi mắt cực kỳ xinh đẹp, có lẽ thứ duy nhất không hoàn mỹ chính là, màu sắc đồng tử hắn là màu xám đậm, có cảm giác như người mù vậy.

Trên mặt soái ca cũng có vết thương, trên trán rách da, chảy máu, có một chút chật vật.

"Cậu là ai?" Soái ca mở miệng, giọng nói trầm thấp ảm ách, cứ như thật lâu đã không mở miệng nói chuyện.

Khi nói ra âm thanh như vậy, có lẽ ngay cả soái ca cũng bị hoảng sợ, nhíu mày lại bắt đầu cúi đầu im lặng.

Quạ đen đột nhiên cảm thấy người này có lẽ thực dễ ở chung, vì thế hào phóng nói: "Anh cũng mất trí nhớ sao?"

"Mất trí nhớ?" Mèo đen ngưng lại, dường như đang suy nghĩ, thật lâu sau mới trả lời: "Có lẽ đi, tôi quả thật cái gì cũng không nhớ ra."

Giọng người đàn ông này rất trầm thấp, quạ đen nhịn không được cúi sát xuống nghe, nhưng mà chưa kịp tiếp cận, mèo đen đột nhiên vung côn sắt trong tay, chỉ vào quạ đen, biểu tình cực kỳ lạnh lùng: "Cách tôi xa một chút."

Chân quạ đen run lên, đành phải lui về sau nửa bước, sắc mặt không khỏi cứng ngắc một chút, hắn cố nâng khóe miệng, miễn cưỡng cười: "Đừng khẩn trương, tôi sẽ không tổn thương anh, cũng sẽ không tổn thương bất luận ai."

Mèo đen đột nhiên nhìn hắn cười lạnh: "Chỉ bằng thân hình yếu đuối mỏng manh của cậu, muốn đi thương tổn người khác?"

Quạ đen cạn lời, từ ngữ như nghẹn ở yết hầu không thoát ra được, hắn chỉ muốn làm người này bình tĩnh lại, hiện tại xem ra đối phương cố ý không cho hắn sắc mặt tốt, trong lòng đương nhiên không thoải mái, nhưng muốn rời khỏi đoàn tàu này, phía trước còn có những câu đố không biết đang chờ bọn họ, nếu hiện tại không ở chung hòa thuận, phiền toái sau đó sẽ càng lớn hơn.

Nên làm gì bây giờ?

Quạ đen chần chờ một chút, vũ khí đối phương vẫn bảo trì trạng thái nhắm vào mình, nhưng quạ đen

không biết tại sao hành vi của mình đột nhiên trở nên to gan, hắn duỗi tay ngăn côn sắt của mèo đen, chủ động tới gần đối phương, hơn nữa không ra vẻ ta đây, đặt mông ngồi cạnh mèo đen. *(ngồi lên côn sắt của anh ấy đi, xl đồng bào tôi đen tối quá)*

Trái lại, lúc này mèo đen lại không đối chọi gay gắt cùng quạ đen, quay đầu suy tư gì đó mà nhìn chằm chằm hắn.

Quạ đen quay đầu miễn cưỡng nở nụ cười với soái ca, nhẹ giọng nói: "Trên thế giới này, muốn tổn thương người khác, có quá nhiều phương pháp, không phải có sức mạnh là có thể chiếm được vị trí chủ đạo." *(ngay từ đầu anh đã chết trong tay iem rồi, ai bảo yêu haha)*

Quạ đen không biết đối phương có nghe lọt lời mình nói không, kỳ thật có nghe hay không quạ đen cũng chẳng quan tâm, hắn chỉ muốn tìm phương thức khiến đối phương hạ thấp cảnh giác, lại không biết vì sao mèo đen có vẻ thực hứng thú với hắn, cả khuôn mặt đều thò tới, lập tức tiến tới phi thường gần, quạ đen cảm giác cái mũi đối phương cũng sắp chạm vào mũi mình.

Hành động bất thình lình này dọa quạ đen nhảy dựng, cả người lui về phía sau, nhưng mèo đen híp mắt, ấn một bàn tay trên vai hắn, sức lực rất lớn, vai quạ đen cảm thấy phi thường nặng nề, toàn thân dường như không nhúc nhích được.

"Chúng ta lúc trước có quen nhau?" Mèo đen bỗng nhiên hỏi như vậy, hắn dí sát vào quạ đen, hít hít cái mũi, như đang đánh hơi mùi vị của hắn.

"Đúng… đúng không? Có lẽ đi…" quạ đen cả người cứng đờ, hình thể mèo đen tương đối cao lớn, hơi thở nồng hậu nam tính hỗn tạp với mùi máu tươi trên người, bởi vì cách quá gần, quạ đen còn cảm thấy hơi thở của đối phương phun lên cổ mình.

Quạ đen đột nhiên cảm thấy, có lẽ mèo đen nói đúng, bọn họ lúc trước quả thực quen biết nhau.

Bất quá rất nhanh, mèo đen liền buông quạ đen ra, lại lui về sô pha ngồi xổm. Kéo dãn khoảng cách đột nhiên khiến quạ đen cảm thấy mất mát, cảm giác mất mát khó hiểu.

Nhưng cũng may là, có lẽ nhờ như vậy, mà phòng tuyến tâm lý của mèo đen thấp đi nhiều, ít nhất quạ đen không còn cảm thấy địch ý rõ ràng từ hắn.

Vì thế ngay sau đó, giao lưu kế tiếp liền trở nên thông thuận, hắn thực mau liền biết từ chỗ mèo đen, hắn cũng vừa tỉnh lại trong khoang xe này, ký ức một đầu mờ mịt, hơn nữa trong khoang xe này còn có một người đàn ông tình huống giống hắn, chính là người đánh nhau cùng mèo đen…

"Tại sao các anh lại đánh nhau?" Quạ đen đưa ra nghi vấn.

Mèo đen liếm liếm môi khô khốc, trả lời: "Không biết, nhìn nhau không thuận mắt, thế là đánh."

“Chỉ vì nguyên nhân này?” Quạ đen cảm thấy bất đắc dĩ.

“Chỉ vì nguyên nhân này.” Trái lại, mèo đen bày ra vẻ mặt đương nhiên.

114. Chương 114

Hoàn toàn trái ngược với tình hình hòa hợp với của bên quạ đen, cú mèo cùng người đàn ông còn lại gần như chuẩn bị động thủ đánh nhau. Đây thực sự là tình huống phi thường không xong, bởi vì người đàn ông tóc dài này một chút cũng không thèm nghe lời người khác nói, hơn nữa, tới gần cú mèo mới phát hiện, tên này bị hủy dung nửa bên mặt.

Nửa mặt hoàn hảo không khuyết điểm, thậm chí để ý kỹ còn có thể nhìn ra, trước khi bị hủy dung hắn tuyệt đối là mỹ nhân. Nhưng nửa mặt còn lại lại phủ kín vết thương, có vài vết sẹo tứ tung ngang dọc bò trên mặt hắn, xấu xí dữ tợn, thực khó coi. Vốn dĩ đây cũng không phải vấn đề, cú mèo không phải kẻ nhan khống, càng sẽ không kỳ thị người khuyết tật.

Nhưng vấn đề là, tính cách người này thật sự rất…

Wolf —— chính là chữ trên nhãn tên của người đàn ông này, có nghĩa là sói.

Người đàn ông gọi là sói này, từ đầu đến cuối không mở miệng nói chuyện tử tế một câu, mặc kệ cú mèo nói gì, hắn không cười lạnh thì chính là châm chọc mỉa mai, chửi rủa, không thèm che giấu sự khinh bỉ, là người đều không thể nhẫn nhịn được, huống chi cú mèo vốn dĩ không phải người rất nhẫn nại.

“Tôi nói anh! Tôi đã rất kiên nhẫn, cố gắng giao lưu với anh, tôi mặc kệ anh đang nghĩ cái gì trong lòng, nhưng tình huống hiện tại của chúng là là như nhau, chúng ta bị nhốt trong một đoàn tàu, hơn nữa tùy thời có thể chết.” Cú mèo bất đắc dĩ nói chậm lại: “Chỉ cần anh chịu phối hợp một chút, tình huống sẽ không thể tệ hại hơn hiện tại!”

“Phối hợp?” Sói nghiêng nghiêng đầu, để tóc mình lung tung rối loạn rơi trên trán, hắn tỏ vẻ không sao cả, trả lời: “Tại sao tôi phải phối hợp với cậu?”

“Tôi cho rằng anh cũng không muốn chết, có người nhốt chúng ta ở chỗ này, còn phát cho mỗi người một tờ giấy, tôi biết anh cũng có một tờ… anh có thể…”

Sói không kiên nhẫn cắt ngang lời cú mèo, nói: “Tôi vứt rồi.” Sau đó châm biếm mà nhìn cú mèo: “Cậu sẽ không ngu si tới mức tin tưởng lời nhắn trên một tờ giấy không rõ lai lịch sao?”

Cú mèo cố gắng hít sâu để bản thân bình tĩnh lại, lại không nhịn được nắm chặt quyền, cậu nói càng chậm hơn: “Tiên sinh, tôi không muốn khiến cả hai bên đều không thoải mái, tôi cũng không tin anh muốn ở lại trong đoàn tàu nhàm chán này, anh sẽ muốn thoát ra! Cho nên, chỉ cần kế tiếp anh không tự tìm phiền

toái, ngoan ngoãn cùng đi theo bọn tôi, đừng làm bất luận chuyện khác người, đừng thương tổn người khác hay thương tổn chính bản thân, chúng ta liền có thể thành công rời khỏi nơi này…"

"Xem xem, yêu cầu vô sỉ của cậu, dựa vào cái gì muốn tôi ngoan ngoãn làm cái đuôi đi sau mông các cậu?" Sói lại lần nữa châm chọc cú mèo, ánh mắt nhìn hắn tràn ngập khinh bỉ.

Cú mèo rốt cuộc không thể nhịn nổi nữa, hắn nghiến răng nghiến lợi: "Được rồi, nếu anh không muốn đi cùng đường với tôi, vậy ở lại đây đi! Tùy anh! Anh muốn làm gì thì làm, tôi quả thật không quản được anh!"

Cú mèo nói xong liền đứng lên muốn rời đi, nhưng một bước hắn cũng chưa bước được, Sói tiên sinh bên cạnh đột nhiên giơ tay kéo cú mèo về, hơn nữa càng không xong chính là, hắn bị tên Sói ác độc kia bóp lấy yết hầu.

"Thực ra, tôi cảm thấy…" Sói ưu nhã mỉm cười: "Người nên ở lại nơi này… hẳn là cậu mới đúng."

Cú mèo vẫn chưa phản kháng, hắn bị người dùng sức bóp chặt yết hầu, hơn nữa bị ấn vào trên sô pha. Thế nhưng cú mèo cũng không cảm thấy khó thở, chỉ mở to hai mắt nhìn chằm chằm sói tiên sinh. Ánh mắt hắn âm u lại tràn ngập tính nguy hiểm, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến hành động của sói, hắn tiếp tục bóp chặt cổ cú mèo, sức lực trong tay chậm rãi gia tăng, sắc mặt cú mèo càng lúc càng trắng bệch.

"Thực ra, vừa rồi tôi phát hiện." Sói dí mặt vào sát cú mèo, nói nhẹ bên tai hắn. "Cậu thoạt nhìn, không giống người còn sống ——"

Đồng tử cú mèo giãn ra, đáy mắt như có đường hầm tối đen sâu thẳm vặn vẹo. Hắn không án binh bất động, mà đột nhiên vươn tay sờ lên mặt sói, động tác này tựa hồ cũng khiến sói tiên sinh ngạc nhiên trong nháy mắt, còn không chờ hai bên kịp làm ra bất luận hành động nào thêm, liền có người cắt ngang đối thoại của cú mèo cùng sói.

"Buông hắn ra!" Quạ đen không biết từ khi nào đã kết thúc đàm phán với mèo đen, vừa quay lại liền thấy cú mèo bị người bóp cổ. Tuy rằng quạ đen từng có một khoảng thời gian đối chọi gay gắt với hắn, nhưng không biết tâm lý rối rắm thành dạng gì, hắn lại không muốn cú mèo bị người ta bắt nạt.

Vì thế hắn tiện tay lấy ống thép trước đó của mèo đen, chỉ vào sói, khiến sói chuyển lực chú ý lên người hắn.

Chỉ là thời điểm sói ngẩng đầu, lộ ra nửa gương mặt dữ tợn bị hủy dung, dưới nơi ánh đèn không chiếu tới mà tà ác vặn vẹo, khiến quạ đen bị dọa sợ, hơi lui bước về sau.

Hành động lơ đãng này của quạ đen khiến sói ý vị không rõ mà nở nụ cười, nhưng hắn cũng thực thành thật mà buông cú mèo ra, cú mèo xoa xoa cổ mình ngồi dậy, kéo quạ đen lại, nói: "Đừng để ý tới hắn, chúng ta đi."

Quạ đen tuy rằng có chút nghi hoặc, nhưng ấn tượng đầu tiên của hắn về sói cũng thực ác liệt, hắn cũng không đặc biệt thích người đàn ông bị hủy dung này, cho nên đối với chuyện giữa cú mèo và sói, hắn cũng không miệt mài truy hỏi, ngoan ngoãn theo cú mèo rời đi, chỉ là chưa kịp bước ra nửa bước, sói sau lưng lại mở miệng nói chuyện, dùng giọng vừa âm trầm lại âm hiểm: "Cẩn thận một chút, đừng để bị người ta bẻ gãy cổ."

Quạ đen nghe vậy quay đầu liếc mắt nhìn sói một cái, nhưng cú mèo đi ở đằng trước lại thờ ơ, cũng không thèm quay đầu lại.

"Tên kia là thế nào vậy?" Cú mèo cùng quạ đen đi tới một góc cách sói đủ xa, quạ đen rốt cuộc nhịn không được, liền mở miệng dò hỏi cú mèo: "Âm dương quái khí, tôi cũng phải nổi da gà."

Cú mèo có vẻ hơi trầm mặc, sắc mặt tái nhợt khiến hắn trông thực suy yếu, hắn theo bản năng sờ sờ cổ mình, trên đó lưu lại một vết xanh tím. Một lát sau, hắn quay đầu lại nhìn quạ đen.

"Cậu không sao chứ?" Quạ đen cảm thấy sắc mặt cú mèo quá tái nhợt, màu sắc trắng bệch như một khối thi thể, luôn khiến quạ đen không tự giác mà nhớ tới thi thể co quắp trong vali hành lý… người bị hại đáng thương.

"…Tôi không sao." Cú mèo trầm mặc một hồi lâu mới trả lời quạ đen.

"Nhưng cậu thoạt nhìn rất không ổn, cậu sinh bệnh?" Quạ đen muốn thử xem nhiệt độ cơ thể cú mèo, hắn vươn tay muốn sờ trán đối phương, nhưng đầu ngón tay còn chưa đụng tới, cú mèo liền rụt đầu né tránh.

"Đừng lo lắng…" Giọng cú mèo rất thấp, nói chuyện như đang lầm bầm lầu bầu: "Tôi vẫn còn đang sống tốt."

Tình thế trên khoang số 11 nghiêm túc mười phần, tuy rằng lúc này bốn người đã tập hơn, hơn nữa lâm thời tổ đội, nhưng một người trong đó không chịu thỏa hiệp, cự tuyệt giao lưu cùng mọi người, hơn nữa người này còn một mình ngồi ở một góc sô pha, nhìn chằm chằm vào bóng đêm ngoài cửa sổ, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Còn lại ba người, quạ đen, cú mèo, cùng với mèo đen cũng tương đương im lặng.

Mèo đen cũng là phiền toái lớn, tuy rằng trông rất thành thật. Hắn tựa hồ có hảo cảm với quạ đen, vẫn luôn đi theo sau quạ đen, quạ đen đi tới đâu hắn liền đi tới đó. Khi quạ đen cùng cú mèo đang ngồi xổm trước cánh cửa giữa khoang 11 cùng khoang 10 xem tin tức, mèo đen liền ngồi xổm ở một nơi cách bọn họ không xa mà nhìn, ánh mắt kia cực nóng… khiến cú mèo không khỏi ghé mắt, nhìn nhìn phía sau, nói với quạ đen: "Tên kia có ý tứ với cậu sao?"

Tai quạ đen có chút đỏ lên, trả lời: “Tôi cũng không biết.”

“Được rồi.” Cú mèo nhún vai nói: “Nếu các cậu muốn làm gay, vẫn đợi sau khi chúng ta thoát khỏi đoàn tàu đáng chết này đã.”

“Đừng nói đùa! Tôi mới không…” Quạ đen nhỏ giọng phản bác, nhưng tai hắn lại càng đỏ hơn.

Cú mèo cũng không đùa hắn, cúi đầu nhìn lời nhắn trên cửa sắt, cửa sắt trước mặt cùng với cửa sắt trong khoang 13, khoang 12, gần như giống nhau như đúc, nơi khắc chữ cũng là cùng một vị trí.

Phía trên viết:

”Trong khoang số 11 lúc này có bốn người.

Một người trong đó lòng mang ý xấu.

Cẩn thận dao hắn chém về phía bạn.

Đừng để máu bắn lên pha lê.”

“Trông quả thực không xong.” Cú mèo xem xong lời nhắn trên cửa, quay đầu bắt đầu trưng cầu ý kiến quạ đen: “Cậu cảm thấy thế nào?”

“Ý tứ thực rõ ràng, chính là ám chỉ, kẻ sát nhân giết người không chớp mắt kia là một trong bốn người chúng ta?” Quạ đen cau mày bắt đầu phỏng đoán.

“Nói cách khác, nếu ở khoang xe sau đó gặp được người thứ năm, liền có thể hoàn toàn loại trừ hiềm nghi hắn là hung thủ?”

“Không, không thể chắc chắn.” Quạ đen phủ nhận: “Cậu hẳn đã phát hiện, thời điểm chúng ta tỉnh lại, đều là hai người ở trong cùng một khoang, hơn nữa số khoang cũng đều là số lẻ.”

Cú mèo nghĩ nghĩ, trả lời: “Quả thật, chúng ta tỉnh lại trong khoang số 13, còn phải tốn không ít thời gian mới tìm được thi thể tìm được chìa khóa, nhưng ở khoang số 12 lại không phí nhiều sức, lời nhắn trên cửa thậm chí trực tiếp nhắc nhở vị trí chìa khóa cho chúng ta.”

Cú mèo tiếp tục nói: “Mà khoang số 11, mèo đen cùng sói cũng ở trong cùng một khoang.”

“11 là số lẻ.” Quạ đen tiếp lời, suy nghĩ hai người bắt đầu quỷ dị mà đồng bộ: “Lời nhắn trên khoang xe

này thoạt nhìn rất khó, hơn nữa rất rõ ràng có loại cảm giác… khiến chúng ta có hiềm nghi mà giết hại lẫn nhau."

"Cậu có cảm thấy đây là một quy luật hay không… nếu chúng ta thành công mở ra cánh cửa này, tiến vào khoang số 10, hơn nữa khoang số 10 cũng sẽ trực tiếp chỉ ra vị trí của chìa khóa, trực tiếp để chúng ta qua cửa, như vậy liền có thể xác định —- mật thất đoàn tàu này có một hình thức tuần hoàn nhất định."

"Số lẻ và… số chẵn sao?"

Quạ đen cùng cú mèo thảo luận lâm vào ngõ cụt, bọn họ từ bỏ tiếp tục nghiên cứu về số thứ tự khoang xe, bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu lời nhắn trên cửa khoang số 11.

"Đoạn văn này quả thực rõ ràng, câu cuối cùng mới là trọng điểm." Quạ đen trực tiếp kết luận.

"Đừng để máu bắn lên pha lê." Cú mèo nhẩm lại một lần, "Rốt cuộc là có ý gì?"

Tui thấy tg viết thay đổi tính cách nhân vật khá hay nhé. A Lam ngày xưa có lẽ vì bị bắt nạt nên trong đời sống bình thường em ý hơi yếu đuối, dựa dẫm rất nh vào La Giản, nh ở đây k có kí ức nên cũng gan to hơn nh, điển hình ng cứng cỏi.

Mà ở ngoài La Giản cũng đc A Lam dựa dẫm nh, nch là phải làm cột lâu r nên cũng cứng. Lại còn học tâm lý học tội phạm nữa nên suy đoán rất là thần thánh. Nhg vào đây học vấn bay hết:v nên rõ ràng là A Lam thông minh hơn La Giản.

115. Chương 115

Bố cục khoang số 11 không khác khoang số 12, 13 nhiều lắm, hơn nữa đồ vật bên trong cũng thực hỗn độn, vỏ trái cây giấy vụn không biết do ai ném loạn, trên sô pha tùy ý ném quần áo, trên kệ hành lý trên đỉnh đầu chen đầy vali. Chẳng qua, trong khoang xe này có một sự tình hơi khác thường, trong khoang số 11 có rất nhiều "pha lê".

Không chỉ là pha lê trên cửa sổ khoang tàu.

Nếu cửa kính trên WC cùng phòng nghỉ nhân viên cũng coi như một loại pha lê, như vậy pha lê trong khoang xe này quả thật đếm không hết. Dường như trên mỗi một cái sô pha, trên mỗi một cái bàn đều có thể thấy gương lớn lớn bé bé, trên mặt đất cũng có một ít pha lê cùng mảnh gương nhỏ, càng miễn bàn tới những cái gương trong đám hành lý hoặc túi du lịch chưa bị lôi ra.

“Tại sao trong khoang xe này lại có nhiều gương như vậy?”

Quạ đen thập phần phiền não lầu bầu, hắn tùy tay sờ đến một cái gương hình tròn, lớn nhỏ bằng bàn tay trên bàn, gương này có lẽ bị va đạp tương đối nghiêm trọng, trên mặt gương có rất nhiều vết rạn.

Nhìn thực quen mắt. Quạ đen nhìn chằm chằm cái gương nhỏ này nửa ngày, gương này bị vỡ, chiếu ra gương mặt hắn cũng là vỡ vụn, điều này khiến quạ đen lơ đãng mà sờ sờ khuôn mặt mình.

“Đừng để máu bắn lên pha lê.” Cú mèo cũng tùy tay lấy một tấm gương tới nghiên cứu, trong miệng đồng dạng lẩm nhẩm những lời này, hắn lặp lại một lần lại một lần: “Nếu thật sự để máu bắn lên pha lê thì chuyện gì sẽ xảy ra?”

“Đừng nghĩ tới ý tưởng không xong như vậy, cậu ngẫm lại trong khoang này ai có máu? Đương nhiên chỉ có bốn người chúng ta.” Quạ đen theo bản năng mà phản bác hắn, nhưng một lát sau, hắn còn nói thêm: “Không… Có lẽ chúng ta có thể trở lại khoang xe trước đó đi, ví dụ như khoang số 12? Nơi đó có rất nhiều máu loãng.”

Quạ đen cùng cú mèo liếc mắt nhìn nhau, hai người rất ăn ý mà một trước một sau quay lại, nhưng thực mau bọn họ liền phát hiện ra chuyện không ổn, cánh cửa trở lại khoang số 12 đã bị khóa lại.

“Tôi nhớ rõ khi chúng ta tiến vào cũng không khóa cửa.” Cú mèo nói.

Quạ đen nhíu mày: “Như vậy nếu không phải do nó tự động khóa, thì chính là bị ai đó dụng tâm kín đáo khóa lại.”

Dừng một chút, quạ đen lại nói: “Tôi nhớ rõ khoang số 12 là cậu mở cửa, chìa khóa đâu?”

Cú mèo trả lời: “Tôi để lại trong ổ khóa.”

Hai người đều không nhịn được nhìn cửa khoang số 12, xem ra đường này không thông, cần phải tìm đường ra khác.

Nhưng muốn tìm đường ra khác, trong lúc nhất thời hai người chưa nghĩ ra manh mối gì, trong khoang số 11 nhiều gương cùng pha lê như vậy, dưới ánh đèn chiếu rọi sáng lấp lánh một mảnh, sáng đến mức mắt người hoa lên.

Mèo đen vẫn luôn ngồi xổm cách quạ đen không xa mà nhìn chằm chằm hắn, quạ đen mặc kệ hắn, hắn liền cứ như vậy mà nhìn chằm chằm. Nhưng ngẫu nhiên, mèo đen cũng sẽ tò mò cầm lấy một cái gương nhỏ chơi trong tay một trận.

Còn tên sói vẫn luôn ngồi trên một góc sô pha mà nhắm mắt dưỡng thần, ngẫu nhiên sẽ mở to mắt nhìn

ngoài cửa sổ một cái.

Hai người đàn ông này nhìn đều không dễ chọc, đều là loại người căn bản không có hứng thú thoát khỏi mật thất, hơn nữa mèo đen cùng sói vẫn một bộ dạng thực chán ghét nhau, vẫn tận lực bảo trì khoảng cách xa nhất.

Tình hình hiện tại thực nghiêm trọng, trong bốn người có một người hoàn toàn không chịu phối hợp, còn có một người tuy phối hợp nhưng cũng không có nhiều tác dụng lắm. Hơn nữa lời nhắn trên cửa khoang số 11 cũng khiến người ta không khỏi suy nghĩ sâu xa, người lòng mang ý xấu rốt cuộc là ai? Một nghi vấn như vậy, khiến mỗi người đều không thể không đề cao tâm thái đề phòng.

Thời gian cứ như vậy trôi qua từng giây một, qua đen cùng cú mèo lật tung cả khoang số 11 lên cũng không tìm được manh mối tương quan nào, trong xe dường như chỉ có gương cùng pha lê trải đầy đất, theo ánh đèn ảm đạm, yên lặng phát ra phản quang lóng lánh, liếc mắt nhìn qua, một mảnh sáng sủa.

Quạ đen trong lúc vô tình cụp nửa mi mắt, những cái gương đó phản quang quá mãnh liệt, hắn cảm thấy có chút sáng quá mức.

Vì thế quạ đen hỏi cú mèo: "Những cái gương đó phản quang thực mãnh liệt, cậu có cảm thấy thế không?"

Cú mèo lại không cho là đúng, hắn lắc đầu nói: "Tôi không cảm thấy vậy… ừm, tôi thậm chí khoang xe này còn có chút tối tăm."

"Tối tăm?" Quạ đen cảm thấy không thể tin được, trong mắt hắn, khoang xe này sáng sủa hơn hai khoang trước đó rất nhiều, đặc biệt là có nhiều gương phản quang như vậy, cảm giác như bản thân những cái gương liền biến thành một vật phát sáng.

"Khả năng điều chỉnh thấu kính của hắn sẽ yếu dần, bởi vì đồng tử giãn nở dẫn tới mất đi cảm ứng với ánh sáng, chỉ có người chết mới như vậy." Ngay tại lúc này, một âm thanh đột nhiên vang lên sau lưng bọn họ, quạ đen và cú mèo đồng thời quay đầu, phát hiện sói luôn thờ ơ cư nhiên động, đứng ngay phía sau bọn họ.

"Anh có ý gì?" Cú mèo sắc mặt âm trầm mở miệng.

"Ồ ——— cậu cảm thấy tôi có ý gì?" Sói hi hi ha ha mà cười, ngữ khí lại tràn ngập trào phúng: "Quả thực đáng sợ, tuy rằng tôi cũng thấy rất thú vị."

"Tôi biết anh có ý gì, anh nghi ngờ tôi?" Cú mèo không né tránh mũi nhọn, chính diện lớn mật phản bác, hắn dường như một chút cũng không muốn yếu thế trước mặt sói.

Chẳng qua việc cú mèo không nghĩ tới chính là, Sói cư nhiên không theo lẽ thường mà ra bài, đột nhiên liền động thủ, hắn còn cầm cây chổi gãy lúc trước, nhưng một đầu cán chổi đã được vót nhọn, trực tiếp hướng cú mèo đâm qua. Khoảng cách gần như vậy, đột nhiên động thủ, ngay cả quạ đen ở gần nhất cũng

không kịp ngăn cản.

Nhưng cú mèo tránh thoát.

Hắn chỉ nghiêng sườn một cái, né tránh, dễ như trở bàn tay.

"Tốc độ phản ứng này thật không giống con người nha." Sói cười nhạo.

"Anh thật con mẹ nó tìm chết!" Có thể là do trong mật thất vốn dĩ không tồn tại pháp luật hay đạo đức kìm kẹp, cú mèo cũng nhịn không được mà động thủ, đầy đầu hắn sớm đã chất chồng oán hận với tên sói này, đối phương vừa ra tay, cú mèo liền nhịn không được phản kích, bởi vậy lần thứ hai, gian mật thất này lại xảy ra một trận ẩu đả.

Cũng may chính là, giá trị vũ lực của cú mèo thế nhưng không phân cao thấp với sói, đánh nhau tuy không tránh được phá hủy thiết bị công cộng, nhưng tốt xấu gì cũng cầm cự được.

Quạ đen tự nhận giá trị vũ lực của mình không đặc biệt cao, cho nên rất tự giác mà rời khỏi vòng chiến đấu, mèo đen ở một bên cũng tiến lại xem náo nhiệt. Hai nhân vật chính vung tay ẩu đả, lại một lần nữa phá hư đồ đạc trong khoang số 11, trên mặt đất lại nhiều thêm không ít mảnh nhỏ sáng lấp lánh, ánh sáng kia thực mãnh liệt, quả thực lóe hoa mắt người ta.

Quạ đen nhìn những mảnh nhỏ sáng lấp lánh đó như đang suy tư gì, sau đó hắn ngẩng đầu nhìn nhìn đèn trần trên đỉnh khoang.

Hắn lầm bầm: "Công tắc nguồn điện ở đâu?"

"Tôi biết." Mèo đen đứng ngay cạnh hắn đột nhiên mở miệng: "Ở trong phòng nghỉ nhân viên."

Quạ đen nghe thấy tiếng mèo đen, theo bản năng quay đầu nhìn hắn một cái, đôi mắt mèo đen màu xám đậm, thời điểm hắn ngơ ngác nhìn chằm chằm bạn, có một cảm giác bi thương khó tả.

Quạ đen đột nhiên cảm thấy mình như nhớ ra cái gì, nhưng cảm giác này chỉ lóe qua trong nháy mắt, giống như linh quang chợt lóe vậy, nhưng quá mức ngắn ngủi, quạ đen không kịp bắt lấy đuôi tia sáng ấy, cứ trơ mắt nhìn nó trốn mất, cho dù hắn tự đáy lòng cảm thấy mèo đen trước mặt rất quen thuộc, nhưng hắn vẫn như cũ không nhớ ra cái gì.

Quạ đen chần chờ một chút, quay đầu nhìn về phía vòng chiến đấu, cú mèo lúc này đã lấy ra vũ khí của mình, đúng là con dao nhỏ quạ đen đã cho hắn lúc trước, tuy rằng dao rất ngắn, nhưng thắng ở chỗ sắc bén vô cùng.

Hơn nữa rất hiển nhiên, vũ khí cũng là một ưu thế, chiêu thức của Sói nhìn rất có khí thế, cho dù hắn đang

cầm một cái chổi gẫy, nhưng động tác cú mèo phi thường linh hoạt, hắn thế nào cũng không đánh trúng người.Trái lại, cú mèo có thể cầm dao nhỏ trong tay tạo thành không ít thương tổn cho sói.

"Cứ tiếp tục như vậy sẽ nháo ra mạng người." Quạ đen cảm thấy lo lắng sốt ruột, hắn không muốn nhìn thấy chém giết cùng thương tổn, lại không biết làm thế nào để ngăn cản hai người ẩu đả, dù sao quyền cước không có mắt, nếu thực sự bị thương, cũng không thể cứ vậy mà mặc kệ.

Bởi vậy tròng mắt quạ đen linh hoạt chuyển, nhìn nhìn mèo đen bên cạnh, dò hỏi: "Anh có thể ngăn cản bọn họ không?"

Mèo đen không nói gì, hắn nhìn quạ đen, lại quay đầu nhìn Sói trong vòng chiến, sắc mặt không tốt.

Mèo đen còn chưa kịp trả lời, quạ đen lại lắc đầu, nói: "Quên đi, vẫn nên suy nghĩ biện pháp khác, anh như vậy tiến lên cũng rất nguy hiểm…"

Vì thế quạ đen đưa ra phương án mới, hắn nói với mèo đen: "Nếu anh biết công tắc nguồn điện ở nơi nào, liền phiền anh đi qua đó tắt đèn được chứ? Tôi ở đây nhìn bọn họ, không chừng còn có thể thuận tiện tìm được phương pháp rời khỏi khoang tàu này."

Mèo đen thực nghe lời quạ đen, nhìn quạ đen một cái liền đi tìm công tắc nguồn điện, quạ đen trơ mắt nhìn hắn đi tới phòng nghỉ nhân viên phía bên kia, lại quay đầu nhìn hai người đang đánh nhau, hắn đột nhiên gọi tên cú mèo một cái.

Lực chú ý của cú mèo bị hút đi trong nháy mắt, đèn trong khoang tối sầm lại.

Bên ngoài đoàn tàu một mảng đen nhánh, mọi ánh sáng đều xuất phát từ đèn trần trong khoang, một khi ánh sáng duy nhất này mất đi, vậy bóng tối trong khoang xe này, chính là duỗi tay không thấy năm ngón.

Nhưng cứ như vậy, sự tình thần kỳ liền xảy ra.

Trong khoang có nhiều gương như vậy, trên mặt đất lại trải đầy pha lê, theo bóng tối ập xuống, bắt đầu dần dần, phát ra u quang nhàn nhạt, rất mờ ảo nhưng cũng thực rõ ràng, hơn nữa ánh sáng nhỏ nhưng số lượng lớn, bắt đầu chậm rãi chiếu sáng toàn bộ khoang xe!

"Là bột huỳnh quang." Quạ đen nói.

Bởi vì tắt đèn đi, bóng tối tạm thời khiến ẩu đả giữa cú mèo và sói ngừng lại, sắc mặt cú mèo hơi vặn vẹo, mất tự nhiên ôm bụng mình, vừa rồi nháy mắt quạ đen gọi tên hắn, hắn bị thu hút lực chú ý không kịp tránh công kích của Sói, không cẩn thận bị mũi gậy hắn chọc một cái, tuy rằng hắn trốn rất nhanh, nhưng không tránh được chút trầy da.

Lượng lớn ánh sáng huỳnh quang chiếu rọi, cho dù tắt đèn nhưng trong khoang xe vẫn sáng như ban ngày, quạ đen chú ý thấy cú mèo không khỏe, hơi xấu hổ xin lỗi: "Thực xin lỗi, tôi chỉ muốn ngăn cản các cậu đánh nhau."

Cú mèo không nói gì, chỉ yên lặng nhìn quạ đen thật lâu. *(ừ nhìn vl ý, đang đánh gọi cdj k biết)*

116. Chương 116

"Cậu không sao chứ?" Thấy tay cú mèo vẫn luôn che chỗ bị thương, quạ đen không khỏi lo lắng, chỉ là mỗi khi hắn nảy ý định tới gần cú mèo, cú mèo sẽ theo bản năng né tránh đụng chạm của quạ đen, hỏi hắn cũng không trả lời. Quạ đen do dự, trong lúc nhất thời không biết nên làm gì cho phải.

"Ngay cả máu hắn cũng không chảy, không cần phải lo lắng." Sói ở đối diện liền cười lạnh, hắn liếm liếm mu bàn tay của mình, trên đó còn có miệng vết thương do bị cú mèo chém ra, miệng vết thương không sâu, nhưng cũng khiến máu chảy đầy mu bàn tay lòng bàn tay, đặc biệt là động tác liếm láp miệng vết thương của hắn, chẳng khác nào một con thú.

Lúc này, mèo đen tới phòng nghỉ nhân viên tắt đèn cũng đã trở lại, bột phấn huỳnh quang soi rọi, toàn bộ khoang xe tràn ngập một sắc u lam nhàn nhạt, những mảnh pha lê nhỏ trên mặt đất cũng phát sáng, đầy đất đều sáng lấp lánh.

Quạ đen thở dài một hơi, nâng cao âm lượng, nói: "Được rồi các bạn, hãy chúng ta dứt bỏ thành kiến hoặc mâu thuẫn giữa chúng ta, nếu mọi người thực sự muốn đánh nhau, vậy làm ơn thoát khỏi đoàn tàu này trước rồi lại tiếp tục đánh. Đến lúc đó, tùy các cậu đánh thế nào, tuyệt đối sẽ không có ai ngăn cản."

Thấy vài người rốt cuộc đặt lực chú ý lên người mình, quạ đen mới vừa lòng nở một nụ cười khổ sở: "Trên cánh cửa kia lưu lại lời nhắn cho chúng ta —— nói trong bốn người chúng ta có một người lòng mang ý xấu muốn giết người…"

"Kia tuyệt đối là ám chỉ tôi!" Sói đột nhiên chen ngang, như nói đùa mà cười gian trá.

"Tôi mặc kệ có phải anh hay không!" Quạ đen ép xuống cảm xúc, tiếp tục nói: "Nhưng một câu cuối cùng mới là lời nhắc nhở quan trọng nhất, đó là "đừng để máu bắn lên pha lê", trên thực tế tôi cũng không quá hiểu những lời này, nhưng thực rõ ràng, trọng điểm là pha lê, khi tôi phát hiện pha lê trong khoang đều rất sáng, tôi liền để mèo đen đi tắt đèn, vì thế liền xuất hiện cảnh tượng hiện tại mọi người thấy…"

"Nhưng điều này cũng không nói lên cái gì." Cú mèo đã trầm mặc rất lâu rốt cuộc mở miệng, ánh mắt hắn có chút lạnh, "Chúng chỉ là một đám pha lê bị phủ bột huỳnh quang lên mà thôi."

Quạ đen trong nhất thời cũng lâm vào trầm tư, quả thật, nếu phát hiện đám pha lê đó đều bị phủ bột huỳnh quang thì sao, điều này cũng chỉ có thể khiến đám pha lê đó phát sáng trong bóng tối. Từ từ… phát sáng?

"Tôi nói, tại sao lại phải phủ bột huỳnh quang lên pha lê?" Quạ đen bắt đầu bình tĩnh phỏng đoán: "Lại tại sao đừng để máu bắn lên đám pha lê đã bị phủ bột huỳnh quang?"

"Có phải do máu che mất ánh huỳnh quang, khiến pha lê không thể phát sáng?" Cú mèo vẫn che miệng vết thương của mình, có vẻ hơi thất thần.

Sói đột nhiên mở miệng, tuy rằng không hợp bầy, nhưng lại phong phú tri thức ngoài ý muốn: "Có một số loại bột huỳnh quang có độc, bị trộn lẫn vật chất mang tính phóng xạ, có thể phát sáng trong khoảng thời gian dài, thế nhưng độc tính cũng không lớn."

"Vậy dùng nước có thể rửa hết đám bột huỳnh quang này không?"

Sói ngẩng đầu nhìn quạ đen một cái: "Đương nhiên có thể."

Quạ đen dừng lại, nói: "Các vị có thể giúp tôi một chút không, chúng ta cùng nhau rửa trôi đám bột phấn đó đi."

Đây là một công trình lớn, nhưng kỳ thật thực hiện cũng rất dễ dàng, bởi vì mọi người thực mau liền phát hiện trong WC khoang số 11 có một ống dẫn nước thật dài, vì thế quạ đen liền dứt khoát dùng ống nối vào vòi nước, kéo ống nước vào trong khoang, nhắm ngay đám pha lê sáng lấp lánh đó mà bắt đầu rửa.

Đa số bột huỳnh quang được bôi lên những tấm gương, sau khi bị nước rửa liền trôi bớt, ánh sáng trở nên ảm đạm rất nhiều. Quạ đen cầm ống nước vừa đi vừa rửa, cũng mặc kệ đám sô pha bị nước xối ướt sũng, chỉ cần hắn thấy nơi nào sáng lên, liền cầm vòi nước lập tức xối vào đó.

Tuy chỉ có quạ đen cầm vòi xả nước, nhưng cú mèo, mèo đen còn có con sói kia đều bị lan tới, bởi vì vài người bọn họ đánh nhau, đánh đến mức trên người dính không ít bột huỳnh quang, mà quạ đen thì mù quáng cầm vòi nước xả vào tất cả các nguồn sáng.

Vì thế rất nhanh, toàn bộ khoang xe vốn dĩ sáng sủa lại một lần nữa trở nên tối thui, duỗi tay không thấy năm ngón. Nhưng dưới điều kiện tối tăm như vậy, mọi người cũng phát hiện, còn có một nơi phát ra ánh sáng.

Đó là một bình nước pha lê đặt trên bàn, đang tản ra ánh sáng u lam. Nhưng thứ đang phát sáng không phải bản thân bình thủy tinh, mà là chất lỏng bên trong đó —— à không, cũng không phải chất lỏng, mà là bên trong bình thủy tinh có một thứ, một chiếc chìa khóa làm bằng pha lê.

"Cư nhiên đặt ở nơi như thế này…" Quạ đen chần chờ nhìn bình thủy tinh, lại nhìn mọi người mặt vô biểu tình xung quanh, lại lần nữa thở dài, hắn nở nụ cười nhìn về phía mèo đen: "Mèo đen tiên sinh có thể giúp tắt vòi nước đi không? Thuận tiện bật đèn luôn."

Mèo đen thật nghe lời, gật gật đầu rời đi. Rất nhanh vòi nước trong tay quạ đen liền không ào ào xả nước

nữa, quạ đen liền tùy tay ném nó một bên, hơn nữa, duỗi tay cầm lấy cái bình thủy tinh nhỏ kia.

"Hiện tại chúng ta có thể ra ngoài." Quạ đen nói, hắn mở bình thủy tinh ra, miệng bình thủy tinh này rất lớn, có thể trực tiếp vói tay vào lấy chìa khóa ra, nhưng quạ đen còn chưa động thủ, cú mèo liền ngăn cản hắn.

"Chờ đã." Cú mèo nói, nhíu mày: "Cậu nên cẩn thận hơn một chút, chất lỏng trong chai này có mùi lạ."

Quạ đen ngừng tay, hít hít mũi, nói: "Quả thật, vậy làm gì bây giờ?"

"Mùi này ngửi thật gay mũi, xem ra là thứ kịch độc." Sói ở một bên cười dữ tợn.

Lúc này, mèo đen sau khi bật đen xong, đã trở lại, hắn dường như từ bên đó nghe được đối thoại của quạ đen bọn họ, thời điểm trở về liền cầm theo một đôi bao tay cao su.

"Tôi tìm được trong phòng nghỉ nhân viên." Mèo đen trực tiếp đeo bao lên tay, hắn tìm được một cái cốc nhựa khác, cẩn thận tiếp nhận bình thủy tinh quạ đen đưa qua, sau đó cẩn thận đổ chất lỏng trong bình thủy sinh xuống cái cốc nhựa, chú ý không để chìa khóa cũng rơi ra theo.

Đợi khi chất lỏng kịch độc trong bình pha lê vơi hơn phân nửa, mèo đen liền trực tiếp dùng tay đeo găng lấy ra chìa khóa.

Bọn họ phát hiện chìa khóa còn lóng láng ánh sáng mỏng manh, đây là một chiếc chìa khóa bằng pha lê, bên trong chìa khóa dường như cũng được rót vào một ít chất lỏng, đúng là chất lỏng này khiến chìa khóa pha lê phát sáng, phỏng chừng là chất lỏng đặc thù có pha lẫn bột huỳnh quang, giống như nguyên lý gậy huỳnh quang vậy.

"Chìa khóa bằng pha lê… Thật là yếu ớt, dùng nó mở cửa sẽ không trực tiếp gẫy mất đi?" Sói ác liệt đùa.

Mèo đen liếc mắt nhìn sói một cái, thấp giọng nói: "Tôi sẽ cẩn thận."

Vì thế mèo đen cầm chìa khóa đi về phía cánh cửa khoang số 11. Mọi người sôi nổi bắt kịp, quạ đen đi cuối cùng, hắn quay đầu nhìn cái cốc nhựa đựng chất lỏng kịch độc trên bàn, chất lỏng kia không màu, hơn nữa vì đoàn tàu đang chuyển động, mà hơi hơi sóng sánh.

Lúc này, mèo đen đi tít đằng trước đã cẩn thận nhét chìa khóa vào ổ khóa trên cửa, chìa khóa pha lê phi thường yếu ớt, hơn nữa trên chìa khóa cũng có chất kịch động, khi thao tác cần phải cẩn thận, bởi vậy những người đi theo sau hắn đều hiếm thấy mà không cãi nhau quấy rối gì, đều yên lặng chờ mèo đen mở cửa.

Cũng may, chìa khóa pha lê cuối cùng vẫn hoàn thành nhiệm vụ, khi mèo đen nhét nó hoàn toàn vào ổ

khóa, trái phải thử xoay, phát hiện là bên trái, liền dùng lực xoay một chút, cửa lách cách một tiếng, mở ra một cái khe, nhưng khi mèo đen định lấy chìa khóa ra, chìa khóa pha lê vẫn yếu ớt mà vỡ vụn.

"Ít nhất đã mở được cửa." Quạ đen đi ở phía sau lạc quan nói.

Mọi người nối bước nhau tiến vào khoang số 10.

Đại khái lý luận số chẵn và số lẻ của quạ đen và cú mèo lúc trước quả thực chính xác, bởi vì khi bọn hắn tiến vào khoang số 10, phát hiện khoang số 10 cũng giống như khoang số 12, phi thường sạch sẽ, chỗ ngồi chỉnh tề, không có bất luận rác rưởi gì, không có đồ ăn vặt vứt lung tung, cũng không có những vali hành lý nhét chen chúc.

Nhưng trên mặt đất có không ít dấu chân máu.

Kia đại khái là dấu chân một người đàn ông, là loại không đi giày, chính là dấu chân trần thuần túy, vết máu trên mặt đất đều đã khô cạn, biến thành dấu chân màu đen.

Thời điểm đám người quạ đen đi qua đều theo bản năng né tránh những dấu chân này, sau đó bọn họ đi tới bên cửa khoang số 10, trên đó viết:

"Hung thủ giết chết mèo đen nhỏ đáng thương đã tới nơi này.

Hắn đã dùng chìa khóa.

Hơn nữa vứt chìa khóa dưới chân các bạn."

Mọi người đọc những lời nhắn sáng tỏ này đều theo bản năng mà cúi đầu nhìn, quả nhiên phát hiện chìa khóa khoang số 10 nằm ngay dưới chân cửa. Bởi vì dẫn đầu đi trước vẫn là mèo đen, cho nên hắn khom lưng nhặt chìa khóa lên, nhưng hắn vẫn chưa mở cửa, chỉ quay đầu lại nhìn đám người quạ đen, dò hỏi: "Hung thủ giết chết mèo đen nhỏ đáng thương —— đây là có ý gì?"

"Mèo đen kia không phải là chỉ anh." Quạ đen giải thích nói: "Tôi cùng cú mèo tỉnh lại trong khoang số 13, khi đi qua khoang số 12, bên trong có một con mèo đen bị thứ gì đó giết chết, hơn nữa chìa khóa khoang số 12 là tìm được trong bụng con mèo kia."

"Trong bụng mèo..." Mèo đen dừng một chút, không hề truy cứu, mà là cầm chìa khóa đi mở cửa.

Thoát khỏi khoang số 10 ngoài dự kiến của mọi người mà đơn giản dị thường, mèo đen cầm chìa khóa liền dễ như trở bàn tay mà mở cửa ra, mọi người nối đuôi nhau bước vào khoang số 9.

Lý luận số lẻ số chẵn quả thực hữu hiệu, bởi vì so với khoang số 10 sạch sẽ ngăn nắp, khoang số 9 thật bẩn thật loạn thật không xong.

Mọi người vừa vào cửa, còn chưa kịp cẩn thận quan sát hoàn cảnh trong khoang số 9, đã bị một màn trước mắt chấn kinh, bởi vì họ nhìn thấy trong khoang số 9 cũng có một người đàn ông, càng không xong chính là, người đàn ông này, dường như vừa giết chết một người khác.

Người đàn ông vừa giết người có một mái tóc ngắn màu đen, cúi đầu xem, hung khí trong tay hắn là... một cây gậy bóng chày, dưới chân hắn nằm một nạn nhân đáng thương, mặt quỳ rạp trên đất, cũng không chảy quá nhiều máu, đại khái bởi vì gậy bóng chày đánh trúng đầu mà chết.

Kẻ giết người cùng kẻ bị giết đều giống bọn họ, mặc một bộ tù phục màu xanh xám, bọn họ đều chú ý tới nhãn tên của kẻ giết người này, phía trên có một chuỗi tiếng Anh:

"Two-headed Snake" —— Rắn hai đầu.

117. Chương 117

Rắn hai đầu dường như không thấy bọn họ tiến vào, hắn cúi đầu kiểm tra người đáng thương kia rốt cuộc đã chết hẳn hay chưa, sau đó phát hiện nạn nhân đáng thương còn đang hơi thở dốc, kia có thể là một hơi cuối cùng.

Nhưng Rắn hai đầu một chút lòng thương hại cũng không có, một lần nữa giơ lên gậy bóng chày trong tay, định đập xuống! Một màn này khiến bọn quạ đen hít hà một hơi, quạ đen chần chờ định tiến lên ngăn cản, ngược lại, sói là người đầu tiên hành động, hắn duỗi tay cầm cái chổi rách trong tay ném về phía Rắn hai đầu.

Rắn hai đầu rốt cuộc phản ứng lại, hắn nghiêng người né trách công kích của sói, rốt cuộc ý thức được trong khoang xe nhiều thêm vài người, ngẩng đầu nhìn về phía bọn quạ đen.

Rắn hai đầu là một người đàn ông tướng mạo đường đường, ngũ quan đoan chính, đường nét rõ ràng, dáng người cao gầy, khuỷu tay hữu lực. Trên mặt hắn có một ít vết máu, không biết là của hắn hay của nạn nhân, trong tay cầm gậy bóng chày màu trắng lam giao nhau, trên cây gậy kia cũng có không ít vết máu.

Tuy rằng cũng là người đàn ông có bộ dạng không tồi, nhưng ánh mắt rắn hai đầu quá âm lãnh, nếu phải hình dùng, chỉ có thể nói tên "rắn hai đầu" rất hợp với hắn, ánh mắt hắn lãnh khốc vô tình như loài rắn vậy.

Bất quá, rắn dường như một chút hứng thú với đám người quạ đen cũng không có, chỉ nhìn thoáng qua liền tiếp tục đem lực chú ý đặt lên người nạn nhân đang quỳ rạp trên mặt đất.

Nạn nhân quỳ rạp dưới chân hắn dường như vẫn chưa chết hẳn, thân thể vẫn còn phập phồng rất nhỏ. Nhưng rắn hai đầu tựa hồ không can tâm, hắn phảng phất quyết tâm muốn đưa nạn nhân đáng thương này vào chỗ chết, sau khi né tránh công kích của sói, giây tiếp theo liền dẫm chân lên lưng nạn nhân.

Nạn nhân run rẩy một chút, quạ đen thậm chí tinh tường thấy kẻ đáng thương này hơi thở thoi thóp mà vươn cánh tay về phía trước muốn bò, quạ đen giờ khắc này biết đối phương đang suy nghĩ gì, hắn biết người này muốn sống sót, muốn chạy trốn.

Quạ đen vẫn luôn cảm thấy bản thân không phải loại người quá mức dễ đồng cảm, hơn nữa trong hoàn cảnh mật thất này, mỗi người xung quanh đều như hổ rình mồi, tàn khốc vô tình. Cho nên quạ đen từ một khắc vừa tỉnh lại liền không ngừng nhắc nhở bản thân, đừng rối rắm chuyện chính nghĩa hay không chính nghĩa, mày chỉ cần sống sót là đủ.

Nhưng giờ khắc này, quạ đen vẫn nhịn không nổi.

Có người trước mặt mày hành hung giết người, không vì nghĩa mà hành động, mày có phải đàn ông hay không?!

Quạ đen đương nhiên là đàn ông, cho nên hắn hành động, tuy rằng giá trị vũ lực của hắn không đặc biệt cao, nhưng thân thể lại hành động nhanh hơn suy nghĩ của hắn. Chỉ lại quạ đen không nghĩ tới, vài người bên cạnh cư nhiên cũng động thủ, tốc độ nhanh nhất cư nhiên là đầu sói kia, mèo đen biểu tình tuy ngại phiền toái nhưng cũng vẫn ra tay, cú mèo đi theo phía sau hắn.

Mọi người kết phường lập tức khống chế rắn hai đầu, bọn họ ba chân bốn cẳng đem người bắt lấy, vứt vũ khí của hắn đi, hơn nữa tùy tiện tìm vài món quần áo xé làm dây thừng trói rắn hai đầu lại.

Rắn hai đầu sau khi bị khống chế cũng không giãy giụa nhiều, chỉ là ánh mắt âm lãnh nhìn mọi người. Hắn hoàn toàn không có tự giác của người bị bắt giữ, thản nhiên tự đắc mà mở miệng: “Các cậu tốt nhất nên nhanh tay giết chết tên kia đi, bằng không xui xẻo sẽ là chúng ta.”

“Những lời này của anh có ý gì?” Quạ đen nhíu mày hỏi hắn.

Nhưng rắn hai đầu vẫn chưa trả lời, chỉ híp mắt cười lạnh. Quạ đen thấy không hỏi được cái gì, liền quay đầu nhìn nạn nhân đang quỳ rạp dưới đất, nạn nhân đáng thương kia suy yếu mà ghé vào chỗ đó, nhưng vẫn có thể hơi hơi run rẩy, chẳng qua vừa rồi do tình huống quá khẩn cấp, quạ đen vẫn chưa quan sát kĩ.

Hiện tại Rắn hai đầu đã bị trói chặt, quạ đen quay đầu quan sát kỹ nạn nhân đáng thương này, cảm giác tại sao lại thấy một số chỗ hơi quái quái.

Nạn nhân vẫn luôn nằm bò, mặt cũng bị tóc che, cho nên không thấy rõ mặt. Tuy hắn mặc quần áo không khác bọn quạ đen lắm, nhưng nhìn kĩ sẽ phát hiện màu sắc quần áo này có sự khác biệt nho nhỏ. Quần áo bọn quạ đen là màu xanh xám đậm, mà quần áo người này là màu xám đậm thuần túy.

Hình thể nạn nhân rất nhỏ, nhưng bởi vì quần áo rộng thùng thình, hơn nữa tóc có chút dài, thế nhưng trong chốc lát không phân biệt được giới tính, còn sự tình khác thường khiến quạ đen chú ý là, cánh tay người này lộ ra ——

Cánh tay khô khốc, ngón tay khô như nhánh cây, màu sắc làn da xanh tái không có chút sức sống nào.

"Tên này thoạt nhìn có điểm kỳ quái." Cú mèo cũng chú ý tới điểm khác người này, vì thế hắn cẩn thận ngồi xổm xuống, ngồi xổm xuống cạnh người nạn nhân, thuận tay lấy gậy bóng chày vốn dĩ thuộc về rắn hai đầu, chọc chọc nạn nhân đáng thương kia.

"Cậu không sao chứ?" Cú mèo hỏi hắn như vậy.

Nạn nhân vẫn không nhúc nhích nằm rạp, thân thể hoàn toàn bất động, giống như đã tử vong.

Quạ đen cũng không tự giác mà lo lắng, hơi đến gần một chút, nói với cú mèo: "Chúng ta lật hắn lại nhìn xem?"

Cú mèo gật đầu tỏ vẻ đồng ý, vì thế hai chuẩn bị ra tay, nhưng lúc đó sự tình đáng sợ lại xảy ra.

Nạn nhân kia phảng phất như bị điện giật mà kịch liệt run rẩy, biến cố này khiến cú mèo và quạ đen bên cạnh cũng theo đó mà giật nảy mình, hai người bọn họ lơ đãng lùi về một bước, đồng thời bắt đầu cảnh giác, bởi vì trong mật thất khóa kín này không có đạo lý, hơn nữa lại có một câu kia của rắn hai đầu, bọn họ đều theo bản năng cảm thấy giây tiếp theo sẽ có khả năng xảy ra sự tình gì đó không tốt lắm.

Nhưng sự việc ngoài dự kiến bọn họ chính là, chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Nạn nhân sau khi run rẩy một lát liền thật sự hoàn toàn bất động, quạ đen và cú mèo, hai người chờ đợi một lát, rốt cuộc vẫn lật người này lên xem, phát hiện người này chỉ gầy tới mức đáng sợ, gầy như que củi, giống như một bộ xương bọc da, sắc mặt cũng là màu xanh lá bệnh hoạt, bởi vì quá gầy mà khuôn mặt cũng biến dạng, xấu xí là danh từ duy nhất có thể miêu tả khuôn mặt này.

Ngoại trừ gầy tới mức ghê người, nạn nhân này không có biến số lớn, hơn nữa hắn đã chết, ngay sau khi bọn quạ đen vừa khống chế rắn hai đầu xong. Có lẽ trước đó hắn đã gặp ẩu đả nghiêm trọng, cho nên không thể cố nhịn qua được, lập tức liền đoạn khí, hiện tại đã nhắm mắt vĩnh viễn.

Nhưng đám người quạ đen quan sát thi thể cũng phát hiện một vấn đề, thân phận thi thể này tựa hồ không giống mấy người quạ đen, tuy rằng mặc quần áo không khác lắm, nhưng vẫn có nét khác biệt, hơn nữa trên ngực áo hắn cũng không thêu tên.

"Nói cách khác, thi thể này cũng không phải một trong năm người chúng ta." Sói tuy lúc trước đã nói hắn ném tờ giấy mật thất cho mình rồi, nhưng thực rõ ràng, hắn vẫn nghiêm túc đọc qua tờ giấy kia.

"Vậy hắn là ai?" Cú mèo theo bản năng dò hỏi. Cú mèo vẫn tay che bụng, che miệng vết thương Sói để lại trước đó, nhưng quạ đen phát hiện cú mèo thực sự không chảy máu, tay hắn thực sạch sẽ, quần áo cũng thực sạch sẽ.

Nội tâm có chút nghi hoặc, nhưng quạ đen vẫn không hỏi nhiều, hắn chuyển ánh mắt lên người đồng bạn mới, là rắn hai đầu ngay từ đầu đã hành hung giết người ngay trước mặt bọn họ kia.

"Tại sao anh lại muốn giết hắn?" Quạ đen hỏi như vậy.

Nhưng rắn hai đầu cũng không chú ý tới hắn.

Quạ đen thở dài một hơi, cảm thấy những người trêu tàu đều một bộ dạng không dễ ở chung, cú mèo thì không nói, diện mạo tên này một bộ phúc hậu vô hại, nhưng tính cách thì thay đổi thất thường; còn mèo đen, tuy rằng rất phối hợp, nhưng quá mức trầm mặc, giọng nói kia, thật giống như vài thập niên chưa mở miệng ra nói chuyện; càng miễn bàn tới con sói luôn cười dữ tợn kia, nụ cười kia quả thực xứng đôi với khuôn mặt hắn, thật sự có thể hù chết kẻ nhát gan.

Hiện tại thêm một rắn hai đầu, ánh mắt lạnh lùng như rắn rết, hơn nữa vừa rồi còn hung tàn đánh chết một người.

Quạ đen đột nhiên cảm thấy mình có lẽ là người bình thường nhất giữa đám người này. *(bình thg giữa đám bất thg mới là bất bình thg đó anh)*

Nhưng có ý nghĩ như vậy kì thật cũng rất hài hước.

"Chúng ta đi xem lời nhắn trong khoang tàu này đi." Vì thế quạ đen hướng cú mèo đề nghị, hai người lại chạy tới cánh cửa khoang số 9 xem tin tức trên đó, mà đoạn lời nhắn lần này lại một lần nữa chứng minh cho quy luật khoang số chẵn số lẻ cùng trình độ khó dễ của mật thất. Phía trên viết như vậy ——

"Khoang số 9 có một quái vật.

Nó là một kẻ dạ dày lớn, vẫn luôn không ăn đủ no.

Cho nên đút nó thứ nó muốn ăn.

Thì nó mới có thể đưa chìa khóa cho bạn."

Xem xong một đoạn lời nhắn như vậy, quạ đen cùng cú mèo đều ý thức được, khoang xe này muốn vượt qua bình an, xem ra lại là một chuyện thực phiền toái.

“Trong khoang này có quái vật sao?” Cú mèo hỏi như vậy.

“Kỳ thật câu đố này thoạt nhìn cũng rất đơn giản.” Quạ đen nói: “Cậu nghĩ xem, một quái vật ăn không đủ no sẽ có bộ dáng như thế nào?”

“Giống như thi thể kia, gầy như gậy trúc như vậy sao?” Cú mèo suy đoán.

Cú mèo nói xong câu đó, hai người đồng thời không nói một lời, hơn nữa quay đầu, nhìn về phía thi thể nằm trên mặt đất.

Thi thể kia quá gầy, gầy cùng một dạng như cây gậy trúc, thoạt nhìn thật sự quá quái, nhưng nói hắn là quái vật, lại khiến cú mèo cùng quạ đen cảm thấy một tia nghi hoặc, cú mèo liền nói: “Nhưng người này… rốt cuộc đã chết, có lẽ có thể lục soát được chìa khóa trên người hắn?”

“Chúng ta cũng có thể hỏi rắn hai đầu kia một chút… đến tột cùng chuyện gì đã xảy ra khi chúng ta chưa tới đây, đương nhiên, tiền đề là hắn chịu phối hợp.”

Sau khi nói liền hành động, quạ đen vẫn quyết định tự mình đi dò hỏi rắn hai đầu, bởi vì chuyện giữa cú mèo cùng sói trước đó khiến quạ đen ý thức được, cú mèo có lẽ không thích hợp làm loại chuyện đàm phán này, vì thế cú mèo liền đi tìm mèo đen tiên sinh, cùng nhau điều tra khoang xe số 9 này, mèo đen tiên sinh tuy rằng không nói nhiều nhưng vẫn luôn phối hợp.

Sói tiên sinh không hợp đàn, cũng không thích bị người khác sai sử, liền một mình ở trong góc, lúc ẩn lúc hiện.

118. Chương 118

Khoang số 9 cũng hỗn loạn giống như khoang số 11, bất quá nơi này cũng đồng dạng có đặc điểm đặc thù, tuy rằng rác rưởi nhiều gấp đôi, nhưng cư nhiên không thấy bất luận rác rưởi gì có quan hệ với đồ ăn. Sau khi cú mèo cùng mèo đen tìm tòi một phen, liền phát hiện trong khoang xe này căn bản không có bất luận đồ ăn gì.

Tuy rằng vali hành lý cũng chất đầy trên giá, trên bàn cũng có không ít cốc chén chai lọ, vỏ đồ ăn vặt linh tinh, nhưng bên trong đều trống không.

Thậm chí ngay cả nước cũng không có, vòi nước trong WC cũng không chảy ra nước.

Không có đồ ăn, không có nước uống khiến cú mèo cảm thấy sứt đầu mẻ trán, hắn định một lần nữa trở lại khoang số 10, nhưng lại phát hiện cánh cửa tới khoang số 10 không biết từ khi nào đã tự động khóa lại, rõ ràng thời điểm cú mèo tiến vào còn cố tình chú ý một chút, thậm chí lấy cả vật kê cửa, nhưng cánh cửa này vẫn vô thanh vô tức đóng lại, mà không có bất kì ai phát hiện.

“Xem ra ngoại trừ tiến về phía trước, chúng ta cũng không có biện pháp lùi về phía sau.” Cú mèo đứng trước cánh cửa tới khoang số 10, lầm bầm lầu bầu.

Bên kia, quạ đen bắt đầu tiến hành giao lưu cùng rắn hai đầu.

Giao lưu bởi vì rắn hai đầu không chịu phối hợp mà trở nên vô cùng gian nan, bởi vì mặc kệ quạ đen nói gì, rắn hai đầu đều mặt lạnh như băng mà ngồi đó, hắn còn bị trói, hơn nữa luôn nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, nhìn vào một mảnh hỗn độn đen như mực ngoài đó.

Quạ đen thoáng cảm thấy vô lực, hắn định lôi kéo sự chú ý của đối phương, nói: “Tôi có thể mở trói cho anh, chỉ cần anh nói trước khi chúng tôi đến đã xảy ra chuyện gì.”

Nhưng rắn hai đầu cũng không thèm nhìn hắn, một chút cũng không thèm để ý, vẫn cứ nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ.

Quạ đen cảm thấy càng thất bại, hắn muốn bắt đầu một số đề tài, nhưng cuối cùng, ngược lại là chính hắn bắt đầu không có gì để nói, quạ đen đang rối rắm, ngược lại, bên này rắn hai đầu bắt đầu mở miệng trước, rắn hai đầu vẫn cứ trừng mắt nhìn một mảng đen bất biến ngoài cửa sổ xe lửa, hơn nữa cảm nhận được rung lắc rất nhỏ khi đoàn tàu chuyển động cùng âm thanh bánh xe ầm ầm lăn.

Sau đó rắn hai đầu nói: “Bên ngoài vẫn luôn tối.”

Giọng rắn hai đầu cũng phiếm lạnh, nhưng không biết có phải ảo giác hay không, quạ đen đột nhiên cảm thấy hắn trở nên dễ dàng câu thông.

Quạ đen chần chờ một lát, hỏi: “Đúng vậy, từ khi tôi bắt đầu tỉnh lại cũng chú ý tới điểm này, bên ngoài vẫn luôn thực tối.”

“Thoạt nhìn không giống thế giới hiện thực, đúng không?” Rắn hai đầu nói như vậy.

“Đúng vậy…” Quạ đen nhớ tới lời cú mèo: “Cảm giác thật giống như… đoàn tàu này vẫn luôn chuyển động trong không gian hỗn độn tối tăm vậy.”

“Nếu nó thật sự chạy trong một không gian hỗn độn hắc ám, vậy cậu cảm thấy nó sẽ có trạm dừng chân sao?” Rắn hai đầu đột nhiên quay đầu nhìn quạ đen, hắn có một đôi mắt đen nhánh như mực, khi hắn nhìn chằm chằm quạ đen, sẽ đột nhiên khiến quạ đen toàn thân đều nổi da gà.

Quạ đen muốn rũ bỏ cảm giác nôn nóng bất an khó hiểu này, hắn tiếp tục trả lời, nghiêm túc mà thật thật nói: “Tôi cũng không biết trạm dừng ở đâu… nhưng tôi không muốn tiếp tục ở lại khoang xe này, càng không muốn tiếp tục ở trên đoàn tàu này, chỉ cần có thể chạy thoát, đi tới đâu cũng được.”

“Cho dù là tới địa ngục sao?” Rắn hai đầu lạnh lùng hỏi.

Quạ đen cười: “Đến bất luận nơi nào, tôi đều phải sống sót.”

Rắn hai đầu ngẫm nghĩ, rung đôi tay đang bị trói chặt, nói: “Hiện tại, cậu có thể giúp tôi mở trói.” *(anh ban ân cho ngta đấy à J)*

“Anh sẽ nói cho tôi trước đó đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Đương nhiên, tôi sẽ nói toàn bộ cho cậu.”

Quạ đen liền giúp rắn hai đầu nới lỏng dây thừng, rắn hai đầu xoa xoa giải phóng đôi tay, liếc mắt nhìn quạ đen, nói: “Cậu thoạt nhìn một chút cũng không sợ tôi.”

“Tại sao tôi phải sợ anh?” Quạ đen nhẹ nhàng trả lời.

“Bởi vì tôi vừa giết một người trước mặt các cậu.” Rắn hai đầu nói.

Quạ đen lại lắc đầu: “Nếu kia quả thật là người… tôi tuyệt đối sẽ không mở trói cho anh.”

“Xem ra các cậu cũng phát hiện.”

Rắn hai đầu ngẫm nghĩ một lát, quyết định vẫn nên kể lại từ đầu, liền bắt đầu thao thao bất tuyệt một hồi: “Thời điểm tôi tỉnh lại trong khoang xe này chỉ có hai người, chính là tôi, cùng với thứ lúc trước các cậu thấy… kẻ gầy không giống người kia.”

Rắn hai đầu nói, phảng phất như nghĩ tới cái gì, mày thoáng nhăn lại, tiếp tục: “Quái vật kia vẫn luôn lục lọi tìm đồ ăn, mọi thứ có thể ăn được trong khoang xe này đều bị nó ăn sạch, nhưng nó vẫn luôn đói bụng, liền ngồi xổm trong wc uống nước từ vòi, nhưng kết quả vòi cũng không chảy ra nước.”

“Quái vật ăn vĩnh viễn không no…sao?” Nghe những lời này của rắn hai đầu, quạ đen tức khắc nhớ tới lời nhắn trên cánh cửa khoang số 9.

“Tôi cũng nhìn thấy lời nhắn trên cửa kia.” Rắn hai đầu nhíu mày nói: “Nhưng mà khi tôi hỏi quái vật kia xem nó muốn ăn gì, nó căn bản không trả lời… không, có lẽ nó căn bản không thể giao lưu.”

“Nó sẽ không nói tiếng người sao?”

Rắn hai đầu lắc đầu: “Nhìn dáng vẻ có lẽ là không, ngoại trừ khi ăn sẽ phát ra âm thanh, thời điểm khác

luôn thực an tĩnh, trông dáng vẻ nó có vẻ luôn đói, cho nên vẫn luôn lật những gói đồ ăn vặt đó."

"Anh cũng tìm đồ cho nó ăn sao?" Quạ đen dò hỏi.

"Có tìm, nhưng trong khoang xe này đã không còn thứ để cho nó ăn."

"Vậy tại sao vừa rồi anh lại muốn giết hắn?"

Rắn hai đầu ngưng lại, ầm trầm nói: "Bởi vì trong khoang xe này không có đồ cho nó ăn, cho nên nó muốn ăn tôi."

Quạ đen run rẩy một cái, lại quay đầu nhìn thi thể gầy trơ xương ngã trên đất, thi thể kia luôn nằm đó không nhúc nhích, không như quạ đen tưởng tượng, chết đi rồi sống lại gì gì đó.

Rắn hai đầu cũng không chú ý tới sắc mặt tái nhợt của quạ đen, tiếp tục nói: "Tên này nhào lên cắn tôi, tôi liền tiện tay lấy gậy bóng chày đặt trong góc ra đánh gục nó, nhưng quái vật này rất dai, mặc kệ đánh nó thế nào, nó vẫn tiếp tục bò dậy cắn tôi, cho nên tôi rốt cuộc hiểu rõ… quái vật quả nhiên chính là quái vật, hoàn toàn khác nhân loại. Sau đó tôi liền giết nó."

"Nhưng anh giết nó rồi, còn tìm chìa khóa thế nào?" Quạ đen nghĩ tới mà buồn rầu.

"Tôi cũng không muốn chết." Rắn hai đầu nói, hắn đột nhiên vén tay áo mình lên, quạ đen tức khắc nhìn thấy vết thương máu chảy đầm đìa trên cánh tay hắn, rõ ràng là bị thứ gì cắn.

"Lực cắn của tên này thực đáng sợ, nếu lúc đó tôi phản ứng chậm một chút, cả cánh tay tôi sẽ bị nó cắn đứt." Rắn hai đầu thật cẩn thận mà dùng một tay khác sờ sờ cánh tay mình, nhưng thần kỳ chính là, quạ đen không nhìn thấy biểu tình sợ hãi trên mặt rắn hai đầu.

"Miệng vết thương của anh còn đang chảy máu, tôi giúp anh băng bó một chút." Quạ đen nhìn thấy cánh tay áo đối phương thấm không ít vết máu, vì thế liền lấy mảnh vải vừa nãy còn dùng làm dây thừng trói, ngẫm nghĩ nói: "Khoang xe này dường như không có nước, cũng không biết có cồn hay không, ít nhất có thể tiêu độc."

"Những thứ có thể uống được cũng đều bị quái vật kia chén sạch rồi." Rắn hai đầu cười dữ tợn.

Vì thế quạ đen đành phải thở dài, nói: "Được rồi, vậy chỉ có thể tạm chấp nhận." Quạ đen nói, liền bắt đầu thuần thục dùng mảnh vải như băng gạc mà băng bó cánh tay cho rắn hai đầu, rắn hai đầu nhìn động tác hắn một lát, dò hỏi: "Cậu làm bác sĩ?"

"Tôi không nhớ rõ." Quạ đen lắc đầu: "Ký ức của tôi đều bị tiêu trừ không còn một mảnh, thế nhưng một số kỹ năng như đã in vào tâm, cho dù bị người tiêu trừ kí ức vẫn có thể dễ như trở bàn tay mà dùng được."

“Điều này khá tốt, có lẽ chúng ta có thể căn cứ kĩ năng của bản thân để phỏng đoán trước khi chúng ta mất đi ký ức rốt cuộc làm cái gì.”

“Tôi đây tuyệt đối không phải bác sĩ.” Quạ đen nói như vậy.

Rắn hai đầu cảm thấy khó hiểu: “Tại sao, tri thức sơ cứu của cậu không tồi, cho dù không phải bác sĩ… cũng là y tá?”

“Không biết, là trực giác đi.” Quạ đen gãi gãi đầu mình, khiến tóc hắn hỏng bét: “Tôi cảm thấy, tôi không có khả năng là một người bác sĩ, cũng không có khả năng làm ngành y.”

“Vậy cậu sẽ là gì?” Rắn hai đầu tò mò hỏi.

Quạ đen dừng lại.

Hắn sẽ là ai? Nhưng một chút hắn đều không nhớ nổi, mọi ký ức của hắn đều phảng phất như lắng đọng lại, ở sâu trong nội tâm của mình, ở địa phương sâu nhất, mai táng giữa máu thịt trái tim, theo động mạch lưu động, tuần hoàn trong thân thể, đồng thời cũng theo đó mà tiêu tán.

Thấy quạ đen im lặng, rắn hai đầu cũng không hỏi, hắn nhìn cánh tay được băng bó sạch sẽ của mình, nói: “Tôi cảm thấy trước kia tôi là kẻ giết người.”

“Hả ——?” Quạ đen nghe thấy lời nói như vậy, lập tức ngây dại.

“Bởi vì khi giết chết con quái vật vừa rồi, tôi cảm giác bản thân trước kia hình như đã làm sự tình như vậy.” Ánh mắt rắn hai đầu lạnh lẽo: “Đúng vậy, thật lâu trước kia, ở nơi nào đó, tôi đã làm việc tương tự.”

Nội tâm quạ đen có chút kinh sợ, hắn an ủi mà nói với rắn hai đầu: “Cũng có khả năng giống anh hiện tại, để bảo hộ chính mình…”

“Không không không! Cậu thật đúng là hồn nhiên ——” Rắn hai đầu đột nhiên dí sát vào quạ đen, dùng tay sờ cằm cậu, đó là một động tác ngả ngớn, hắn nói như vậy: “Tôi dám cá, mọi người trong khoang xe này, ngoại trừ cậu, những người khác đều từng giết người.”

Quạ đen sợ ngây người, trừng mắt nhìn rắn hai đầu, nửa ngày cũng không nói nên lời, hắn cảm giác nơi nào đó trong nội tâm mình đang run rẩy, hắn miễn cưỡng nâng dũng khí, nói: “Anh đang nói đùa đi.”

“Cậu không tin…?” Rắn hai đầu mỉm cười, ngữ khí thậm chí có vẻ có chút dịu dàng, hắn chăm chú nhìn quạ đen một lát, bỗng phát hiện cái gì, ngữ khí mang theo chút kinh hỉ, nói: “Ồ, tôi nghĩ tôi đoán sai rồi.”

Trong nháy mắt quạ đen vừa thả tâm xuống, một câu của rắn hai đầu lại khiến tâm hắn như sóng cuộn biển gầm ——

"Tôi nghĩ, cậu cũng đã từng giết người."

Quạ đen đột nhiên đẩy rắn hai đầu ra, sắc mặt cũng có chút tối tăm, hắn hít sâu một hơi, điều chỉnh tâm trạng của mình, hướng về phía rắn hai đầu cảnh cáo: "Tiên sinh, tôi chưa từng giết bất luận ai, đừng phỏng đoán nhàm chán như vậy, anh trước hết tự quản tốt bản thân mình đi!"

Cuộc nói chuyện của quạ đen cùng rắn hai đầu liền lấy nhưng lời này mà kết thúc một cách không thoải mái, nhưng sau đó cú mèo tìm được quạ đen, báo cho hắn trong khoang xe này không có bất luận đồ ăn gì, ngay cả nước cũng không có, chứng minh lời rắn hai đầu nói không phải giả dối —— ít nhất trong đó có một nửa là sự thật.

Vì thế quạ đen suy ngẫm một lát, nói: "Xem ra kế tiếp chúng ta phải lục soát thi thể kia."

119. Chương 119

Nhưng điều tra thi thể cũng không giúp ích được nhiều, bởi vì đám người quạ đen vẫn không lục soát được bất kỳ vật phẩm gì từ trên người nó, nó quả được xứng với cụm từ "hai bàn tay trắng". Chẳng qua thú vị chính là, khi quạ đen đang ai thán tiến triển không thuận lợi, rắn hai đầu đột nhiên đi tới, kéo quần áo tử thi gầy như gậy trúc kia, lộ ra phần lưng nó.

Phần lưng thi thể này có những dòng chữ bị khắc lên, là dùng dao, trực tiếp khắc lên thịt, máu chảy đầm đìa mà khắc lên từng chữ, tuy rằng đại bộ phận vết thương đã khép miệng, nhưng vẫn có thể nhìn ra lúc khắc chữ thảm không nỡ nhìn thế nào.

Dòng chữ phía trên viết ——

"Nếu bạn may mắn sống sót qua đói khát.

Vậy bạn nhất định biết thứ nó muốn nhất là gì."

"Đói khát…" Cú mèo lúc nói những lời này vẫn đang che bụng mình, chậm rãi từ từ mở miệng nói: "Nếu tôi đói đến không ra hình người, nhất định sẽ muốn ăn no."

"Cho nên ý là, quái vật này chỉ muốn ăn no." Quạ đen khó xử nhíu mày: "Nhưng nó đã chết."

Rắn hai đầu nói: "Kể cả nó chưa chết cũng sẽ không ăn đủ no, phải hiểu rằng trước khi các cậu đến, trong khoang xe này có rất nhiều đồ ăn, mà hiện tại, cho dù là hạt táo người ta ăn xong vứt đi, cũng bị thứ này

một ngụm nuốt mất."

"Vậy chìa khóa khoang xe này sẽ ở đâu?" Quạ đen nôn nóng, phảng phất như đang hỏi người khác, lại phảng phất như đang hỏi bản thân mình: "Quái vật ăn no mới có thể cho chúng ta chìa khóa, nhưng nó luôn ăn không đủ no, hơn nữa nó đã chết —— thật phiền toái, đây quả thực là một vòng tuần hoàn chết."

Bởi vì luôn không tìm thấy manh mối, mọi người bắt đầu đi quanh khoang số 9, khoang xe này không có vật gì đáng chú ý, bố trí không khác biệt lắm so với các khoang số lẻ khác, những thứ có thể lật đều bị bọn quạ đen lật lên một lần, nhưng cho dù vậy, vẫn không có tiến triển gì.

Ở ngay giờ phút này, Sói vẫn luôn làm người đứng xem đột nhiên nói một câu, hắn híp mắt, như không có ý tốt, nhìn chằm chằm mọi người ở đây, nói: "Trong khoang xe này nhất định có thứ nó còn chưa ăn, chỉ cần ăn thứ kia, nó sẽ cho chúng ta chìa khóa."

"Toàn bộ khoang xe đều bị lật lên một lần, chỗ nào còn có đồ ăn?" Cú mèo chính là ngứa mắt tên sói thất nghiệp này, lập tức lên tiếng phản bác.

"Cho nên tôi mới nói các cậu thật ngây thơ ——" Sói đột nhiên chuyển ánh mắt nhìn rắn hai đầu, cười lạnh: "Đồ ăn lớn như vậy đang ở đây, các cậu liền làm như không thấy?"

"Ý anh rắn hai đầu chính là đồ ăn?" Quạ đen hiểu ý hắn, không thể tưởng tượng nổi mà trợn mắt nhìn hắn.

"Chẳng lẽ hắn không giống đồ ăn sao?" Sói vẻ mặt dữ tợn cười liên tục.

Quạ đen vẫn cảm thấy khiếp sợ, hắn theo bản năng chắn trước mặt rắn hai đầu, cả giận nhìn Sói: "Hắn là con người! Đâu giống đồ ăn?!"

"Ha ha ————" Sói cười ra tiếng, trào phúng nhìn quạ đen: "Ai nói con người không phải thức ăn? Cậu nhìn thấy những người dân sinh hoạt dưới tầng chót xã hội chưa? Những người đó không phải giống thi thể trước mặt các cậu, người gầy như trúc bụng đói ăn quàng sao! Khi đói đến tận cùng, cái gì bọn họ cũng sẽ ăn."

Sói nói, vươn ngón tay liếm liếm, dường như hắn nhớ tới chuyện gì, trên mặt không còn tươi cười, giọng nói có chút trầm: "Từ xưa đến nay, chuyện vì đói khát mà đổi con cho nhau ăn cũng không phải là số ít… Tuy rằng tôi cũng không có kí ức, nhưng tôi nghĩ —— trước kia tôi nhất định đã trải qua cơn đói đáng sợ đến như vậy."

Sói cảm thấy mình thực sự đã trải qua cảm giác đói khát đến tận cùng như vậy, đói đến mức da bụng dán vào da lưng là từ duy nhất để hình dung. Những con người có thân thể gầy như gậy trúc đó, giãy giụa giãy giụa, muốn sống sót, muốn được cứu rỗi, điên cuồng rồi lại không thể thừa nhận.

Bởi vì đói khát, sinh vật mới có bản năng săn giết các loại động vật khác.

"Ai nói con người không phải thức ăn?" Bởi vậy, sói cười nhạo quạ đen: "Con người chẳng qua chỉ là một sinh vật trong chuỗi thức ăn mà thôi."

Một câu của Sói khiến quạ đen á khẩu không trả lời được, quạ đen trầm mặc thật lâu, hắn đột nhiên cảm thấy mình không thể phản bác, bởi vì lời Sói nói không sai chút nào, con người có thể ăn động vật khác, đương nhiên cũng sẽ có động vật khác tới săn giết con người, cá lớn nuốt cá bé, người thích ứng được thì sống sót, thiên nhiên mới bởi vậy mà không ngừng sinh sôi. *(làm tui nhớ đến mỗi lần bọn bạn tui nhắc tới cái vid "làm cách nào để làm mù mắt bằng bàn đèn học" sau đó liền kèm theo câu tl "ha, chọn lọc tự nhiên")*

Nhưng quạ đen vẫn không tránh ra, hắn vẫn che trước mặt rắn hai đầu, im lặng mà cứng cỏi, thật lâu sau mới mở miệng: "Anh có thể vì sinh tồn mà biến mình thành dã thú, điều này không có gì không ổn, dù sao anh cũng có thể sống sót."

"Nhưng tôi không làm được." Quạ đen dừng một chút, cúi đầu tiếp tục nói: "Bởi vì khi tôi biến thành dã thú, tôi không có biện pháp trở về làm nhân loại."

"A… những lời này, nói thật hay, quả là đạo lý lớn." Sói đột nhiên không cười, hắn thình lình vươn tay, duỗi về phía quạ đen, hành động như vậy tại giai đoạn này nhìn rất bất thường, thậm chí lộ ra hơi thở hung hiểm, khiến tim quạ đen đập nhanh, cũng theo bản năng lui về sau né tránh tay hắn.

Sói cũng không hùng hổ dọa người, hắn chậm rì rì thu tay về, trên mặt lại nở nụ cười đáng ghét kia: "Tôi muốn xem, các người có thể tiếp tục kiên trì đến lúc nào."

"Đủ rồi! Câm miệng! Anh là đồ tâm thần!" Cú mèo nhìn Sói càng lúc càng không thuận mắt, dùng ánh mắt khinh rẻ mà nhìn hắn, xen vào nói: "Cho dù thật sự coi rắn hai đầu thành đồ ăn thì sao? Quái vật kia đã chết, nó luôn nằm ở đó, không nhúc nhích! Tôi không tin nó sẽ có sức nuốt toàn bộ rắn hai đầu!"

Sói chuyển mắt nhìn về phía cú mèo, lại cười dữ tợn: "Chưa chắc, như cậu, không phải còn có sức lực để ăn sao? Nói không chừng cậu có thể nuốt cả rắn hai đầu vào bụng!"

"Miệng của anh khi nào có thể nói chuyện sạch sẽ một chút? Lại muốn tìm chết sao!" Ngữ khí cú mèo có vẻ sắp tức tới hộc máu, tuy rằng khuôn mặt hắn nhìn thực bình tĩnh, nhưng vũ khí trong tay cũng đã giơ lên —— trùng hợp chính là cái chổi gãy bị Sói ném một bên.

Lúc này lại là quạ đen giữ cú mèo lại, nói: "Bình tĩnh một chút, đánh nhau với hắn, cậu cũng không được chỗ tốt gì."

Quạ đen nói, lại nhịn không được đánh giá cú mèo một chút, lúc này cú mèo không che lại vết thương trên bụng, nhưng nhìn kĩ sẽ phát hiện không biết từ khi nào, hắn đã dùng mảnh vải tự băng bó cho bản thân. Hơn nữa trên quần áo cú mèo, tuy rằng có lỗ thủng, nhưng lại không có vết máu, rất sạch sẽ.

Trong quá trình cãi nhau, rắn hai đầu được che chở, từ đầu đến cuối đều không lên tiếng. Mèo đen đứng phía sau cũng không nói lời nào, hắn vốn im lặng rất lâu, thế nên người xung quanh đều hơi không để ý tới

sự tồn tại của hắn.

Nhưng một hồi đối thoại như vậy liền kết thúc không vui vẻ, Sói tiếp tục thoải mái ngồi xổm trong góc, mà đám người quạ đen cùng cú mèo liền không cam lòng mà tiếp tục lục soát khoang xe. Nhưng kết quả vẫn như trước, hoàn toàn không có tiến triển gì, vì thế cứ trơ mắt mà nhìn thời gian từng giây từng giây trôi qua, cú mèo là người đầu tiên nhịn không nổi.

"Chúng ta chỉ có sáu tiếng đồng hồ trên chuyến tàu này, mà lúc trước cũng không biết đã tiêu tốn bao nhiêu!"

"Tôi biết…" Quạ đen cũng cảm thấy nhụt chí, lại ngồi xổm bên cạnh thi thể gầy rộc kia.

Trong lúc trầm mặc, rắn hai đầu vẫn theo chân bọn họ đột nhiên nói: "Kẻ gọi là Sói kia… kỳ thật tôi cảm thấy hắn nói không sai."

"Cái gì không sai, cho rằng anh là đồ ăn sao?" Cú mèo nhắc tới Sói liền nổi giận, vẻ mặt đầy chán ghét.

"Đúng vậy, tôi nên là thức ăn." Rắn hai đầu nói: "Trước khi các cậu tới khoang xe này, trong khoang số 9 chỉ có tôi cùng quái vật kia, nếu thực sự bị ăn thịt, thì người đầu tiên nhất định là tôi."

Cú mèo nghe thấy lời này liền phản bác: "Thôi đi, quái vật kia đã bị anh đánh rớt cả óc ra ngoài, chẳng lẽ còn có thể cắt anh thành từng khối đút cho nó ăn?"

"Đáng để thử." Khi cú mèo vừa dứt lời, quạ đen liền đột nhiên mở miệng.

"Cái gì? Cái gì đáng để thử?" Cú mèo tức khắc cảm thấy không ổn, do dự hỏi.

"Như cậu vừa nói!" Quạ đen tựa hồ đang hưng phấn, nói: "Đút rắn hai đầu cho quái vật kia ăn."

"…" Cú mèo trầm mặc một lát, trên dưới đánh giá quạ đen một lần, cẩn thận mở miệng: "Cậu… bị con sói kia, tẩy não sao?"

Quạ đen tựa hồ cũng cảm thấy buồn cười, bất đắc dĩ nói: "Ý tôi không phải vậy."

"Tôi vẫn luôn suy nghĩ, nếu quái vật kia ăn toàn bộ thức ăn trong khoang mà vẫn không đủ no, cho nên nó liền nhào lên cắn rắn hai đầu. Vì thế tôi tự hỏi, hạn mức nào là đủ no đối với quái vật này? Là ăn toàn bộ rắn hai đầu mới no, hay là ăn một cái đầu đã no rồi?"

Rắn hai đầu có vẻ không quá thoải mái, nhún nhún vai: "Tuy rằng tôi biết tên thật của mình không phải rắn hai đầu, nhưng hiện tại đó là tên tôi, đừng để tôi tưởng tượng cảnh mình bị ăn thịt, ok?"

"Tôi hiểu ý tưởng của cậu." Cú mèo đại khái hiểu ý quạ đen: "Ý cậu là, quái vật kia ăn tới mức độ nào mới có thể no, đúng không?"

"Có lẽ chỉ cần ăn một miếng thịt, quái vật kia đã no rồi." Quạ đen tiếp tục đưa ra giả thuyết.

"STOP! Tôi không muốn bị cắt một miếng thịt trên người xuống!" Rắn hai đầu khẩn trương, sờ sờ cánh tay đã từng bị cắn.

"Không cần xẻ thịt, anh lấy chút máu thử xem thế nào?" Cú mèo cũng bị ý tưởng kì diệu này khơi gợi hứng thú, nhìn rắn hai đầu từ trên xuống dưới, nhìn cánh tay áo hơi dính máu của hắn, nói: "Dù sao máu anh cũng đang chảy."

"Nói như máu tôi chảy không cần tiền vậy!" Rắn hai đầu da gà da vịt thi nhau nổi lên.

"Thử xem!" Quạ đen lấy lòng nhìn rắn hai đầu: "Chỉ cần lấy một chút máu nhỏ vào miệng quái vật kia, xem nó có phản ứng gì."

"Vạn nhất không có phản ứng gì thì sao?" Rắn hai đầu mặt vô cảm nói.

Quạ đen cười xấu xa: "Thử xong thì lại tính! Dù sao hiện tại chúng ta căn bản không có biện pháp khác, anh đành hi sinh thôi, đồng chí!"

Rắn hai đầu không thể không thỏa hiệp, giống như bản thân hắn cũng không có biện pháp gì, chỉ có thể tỏ vẻ đang hi sinh lớn mà đưa cánh tay mình cho quạ đen. Quạ đen mở vải cuốn trên tay hắn ra, tùy tiện tìm mấy cái chai, đè đè mạch máu trên cánh tay, miệng vết thương còn chưa khép lại lập tức từng giọt từng giọt máu chảy ra.

"Yên tâm, tôi sẽ không để anh mất máu nhiều quá mà chết." Quạ đen có vẻ rất có kinh nghiệm, bình thủy tinh đầy một nửa liền bóp lấy mạch máu Rắn hai đầu, một lần nữa cầm mảnh vải băng bó lại.

Sau đó quạ đen cầm chai máu ngồi cạnh thi thể, mở chai ra, để máu chậm rãi chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi lên môi khô khốc của khối tử thi kia.

Cú mèo và rắn hai đầu, thậm chí cả mèo đen cũng vây xung quanh ngồi xem.

Không thể tưởng tượng được chính là, chỉ vài giọt máu, nhưng thật sự có hiệu quả. Quái vật kia như người chết khát gặp nguồn nước, cả người đột nhiên run rẩy, hé miệng, ngay cả lưỡi cũng vươn ra, tham lam mà liếm máu bên miệng mình, chỉ là nó thoạt nhìn thật sự rất suy yếu, vài giọt máu, cũng chỉ đủ khiến nó hơi nhúc nhích một chút.

"Có phải do không đủ máu không." Cả chai máu cũng đổ xong rồi, quái vật vẫn khô quắt nằm đó, mắt cũng

chưa mở ra.

Quạ đen do dự, tiếp tục ngẩng đầu nhìn rắn hai đầu.

"Nghĩ cũng đừng nghĩ!" Rắn hai đầu mặt trắng như tờ giấy, bưng kín cánh tay: "Tiếp tục lấy máu ông đây sẽ chết."

"Quả thật, tình huống này, cả một con rắn hai đầu cũng không thỏa mãn được quái vật này." Cú mèo gật gật đầu nói.

"Vậy tất cả cùng lấy máu thì sao?" Quạ đen bỗng nhiên nói, bất quá thời điểm hắn nói những lời này, đôi mắt nhìn chằm chằm cú mèo không rời.

Cú mèo chú ý tới điểm này, ngẩng đầu nhìn quạ đen: "Cậu chắc chắn biện pháp này có tác dụng?"

"Không còn lựa chọn nào khác." Quạ đen nói: "Cậu cũng thấy rồi, quái vật này chỉ có phản ứng với máu thịt."

120. Chương 120

Việc lấy máu này, nói thì dễ, thực hiện thì khó, dù sao cũng là một phương thức tự hại bản thân, không phải chuyện mọi người đều sẽ tình nguyện làm.

Tuy rằng quạ đen là người thứ nhất thành thật trích máu. Thông thường, đàn ông trưởng thành có lượng máu tầm 85~80ml/kg, xuất huyết cấp tính xảy ra khi mất máu trên 20% con số này, lúc có con người sẽ gặp nguy hiểm tính mạng.

Nhưng lượng máu này kỳ thật cũng rất nhiều, nếu cả năm người ở đây đều tình nguyện quyên một lượng máu nhất định, vậy thì chứa đầy thùng nước trong WC kia là tuyệt đối không thành vấn đề.

Kết quả là, quạ đen liền lấy thùng nước trong WC ra ngoài.

Nhưng, lấy máu không chỉ kiểm tra năng lực chịu đựng của thân thể bạn, mà cũng kiểm tra năng lực chịu đựng trên tinh thần, không phải ai cũng có thể trơ mắt mặt không đổi sắc mà nhìn máu mình tuôn chảy không ngừng, nhìn sinh mệnh trôi đi… Ầy, có lẽ trước mắt có một người như vậy.

Quạ đen có chút khiếp sợ nhìn về phía mèo đen, mèo đen quả thật có thể được miêu tả là "mặt không đổi sắc", ngồi trên sô pha giơ bàn tay lên trên thùng nước, một dao hạ xuống, máu kia liền xôn xao chảy xuống, quạ đen có chút khẩn trương, đợi một lúc, thấy sắc mặt mèo đen dần dần trắng bệch, vội bóp chặt mạch máu hắn, sau đó cột băng vải lên.

Sau đó rắn hai đầu lại bị lấy máu lần nữa, lúc này rắn hai đầu đáng thương, mềm như bông bất động trên sô pha. Vì thế phân lượng máu của ba người, lại chỉ đầy một phần ba thùng nước, nguyên nhân vẫn do quạ đen quá cẩn thận, bởi vì nếu một lần lấy quá nhiều máu, vấn đề phải ứng phó sau đó sẽ càng phức tạp hơn.

"Được rồi, tới lượt cậu." Quạ đen nhìn về phía cú mèo, ý bảo hắn nên ra tay.

Cú mèo không nói một lời, cũng không động, nhìn chằm chằm thùng nước kia, im lặng hồi lâu, trong thùng nước sóng sánh máu đỏ, trong không khí cũng tràn ngập mùi máu tươi, khiến người ta cảm thấy hơi buồn nôn.

Ngược lại, quái vật trên mặt đất dường như cũng đánh hơi thấy mùi máu, bắt đầu phát ra âm thanh mỏng manh nhưng sắc nhọn.

"Quái vật kia sắp vội không đợi nổi nữa." Quạ đen nói.

Cú mèo cũng nghe thấy tiếng kêu của nó, hắn chần chờ nhìn thoáng qua thùng nước đựng máu kia, sau đó nói với quạ đen: "Có thể, có thể để tôi tự mình sao? Ý tôi là... đơn độc một người."

Quạ đen khuyên can hắn.

"Không!" Cú mèo lại nghiêm khắc cự tuyệt, sau đó tựa hồ phát hiện ra mình phản ứng thái quá, hoãn một hơi lại, nói: "Sẽ không có bất luận nguy hiểm gì."

Quạ đen do dự một lát, hắn dường như nghĩ tới cái gì, vì thế quyết định không làm khó cú mèo, thỏa hiệp nói: "Được rồi, vậy tùy cậu."

Vì thế cú mèo liền một mình cầm theo thùng nước, bước nhanh đi vào WC, hơn nữa mọi người còn nghe thấy tiếng khóa cửa.

"Tại sao hắn lại muốn một mình?" Rắn hai đầu nghi hoặc.

Quạ đen ngẫm nghĩ, chần chờ nói: "Có lẽ là vì ngại?"

Cú mèo ngây người trong WC một lúc lâu, cuối cùng cũng đi ra, toàn thân trên dưới không có gì dị thường, ngoại trừ sắc mặt càng thêm tái nhợt của hắn. Nhưng máu trong thùng rõ ràng tăng thêm không ít, chỉ là máu kia nhìn qua có hơi sệt.

"Cậu không sao chứ?" Quạ đen nhìn hắn đi ra liền quan tâm hỏi thăm, kiềm chế không được mà nhìn trên dưới cú mèo: "Cậu cắt chỗ nào?"

Cú mèo phản ứng có chút chậm chạp, hỏi: “Cái gì?”

“Tôi nói, lúc cậu lấy máu, cắt chỗ nào?”

“À… cánh tay.” Cú mèo dừng một chút, nửa ngày sau mới mở miệng trả lời, hơn nữa vẫn luôn cúi đầu.

Quạ đen nhấp môi, không chớp mắt nhìn chằm chằm mặt cú mèo: “Có thể để tôi nhìn không?”

“Không, không cần, tự tôi đã xử lý qua.” Cú mèo nói như vậy, mang thùng nước tới. Quạ đen tiếp nhận từ tay hắn, cảm nhận được trọng lượng thùng nước, hắn có chút lo lắng mà nhíu mày.

Quạ đen nói: “Cậu chảy từng nào máu? Thùng này nặng hơn rất nhiều.”

“Không nhiều.” Sắc mặt cú mèo vẫn trắng như từ giấy, ánh đèn ảm đạm chiếu xuống đầu hắn, thoạt nhìn như thi thể vừa đội mồ sống dậy.

Quạ đen run rẩy môi, định nói gì đó. Nhưng cuối cùng, hắn cái gì cũng không nói, trầm mặc chốc lát liền tự mình trào phúng: “Máu này còn thiếu một chút, xem ra tôi phải đi tìm con Sói phiền toái kia, chúc tôi may mắn đi.”

Cú mèo lộ ra nụ cười đã lâu không thấy: “Chúc cậu may mắn.”

Vì thế quạ đen xoay người, lấy hết can đảm đi về phía Sói, Sói kia phỏng chừng cũng biết kế hoạch của quạ đen, lúc này hắn dễ thương lượng ngoài dự đoán, không phí nhiều sức, Sói đã chủ động đi qua, hào phóng mà đặt mông ngồi bên cạnh cú mèo, dùng đôi mắt tràn đầy hứng thú nhìn hắn.

“Tôi cho rằng máu cậu đều đã đông hết.” Sói bắt đầu châm chọc mỉa mai cú mèo. Cú mèo tựa hồ không thoải mái, vẫn chưa động thủ với Sói, chỉ lạnh lùng trả lời: “Câm miệng.”

“Thái độ không tốt nha.” Sói mỉm cười, bởi vì hắn ngồi cạnh cú mèo, nên vừa nói xong lời này liền đột nhiên duỗi tay bắt lấy cánh tay cú mèo. Động tác này quá nhanh, khiến cú mèo không kịp phản ứng, vừa quay đầu, Sói đã trực tiếp kéo tay áo hắn lên, lộ ra cánh tay tái nhợt của cú mèo.

“Thật đáng tiếc, cậu không cắt tay bên này sao?” Sói thở dài, cú mèo vẫn nộ đẩy hắn ra, còn kéo tay áo mình xuống.

“Làm tốt chuyện anh nên làm, tiên sinh, đừng ép tôi phải đánh anh.” Thời điểm cú mèo nói những lời này, cõi lòng tràn đầy ác ý.

Cũng may Sói cũng không tiếp tục khiêu khích hắn, tiếp nhận con dao liền cắt ra vết thương thật dài trong

lòng bàn tay mình, máu liền từng giọt nhỏ xuống, tạo thành một gợn sóng trên bề mặt thùng nước.

Quái vật nằm trên đất tru lên, phảng phất như nó đột nhiên lấy lại được sức lực, cư nhiên mở mắt, đôi mắt nó đen nhánh, không có lòng trắng, đôi mắt một mảnh đen như mực, tay chân khô khốc vung vẩy, trông thật sởn tóc gáy.

Sói suy nghĩ gì đó, máu chảy được một nửa, hắn liền đột nhiên đứng lên, vạch ra cách tay còn đang đổ máu, đi về phía quái vật kia, từng giọt máu của hắn rơi trên mặt đất, mùi máu tươi tràn ngập trong không khí, quái vật kia bị kích thích manh, không còn lung tung múa may cánh tay, mà là gian nan bò dậy, như con chó mà quỳ rạp trên mặt đất, đôi mắt đen như mực không chớp mắt nhìn chằm chằm sói.

Ánh mắt khát khao dữ tợn.

Mọi người xung quanh đều bị tình cảnh này dọa sợ, rất ăn ý mà lui về phía sau quan sát. Quái vật kia cũng không để ý đến người khác, chỉ nhìn chằm chằm sói, sói tiên sinh cũng không sợ hãi chút nào, hắn thậm chí còn cười, hẳn là rất hưng phấn, hắn để máu mình nhỏ trước mặt quái vật, quái vật kia liền trực tiếp quỳ rạp lên mặt đất bắt đầu liền những vết máu đó, tình cảnh huyết tinh khiến người ta buồn nôn.

Quái vật liền liếm một đường như vậy, theo vết máu liếm tới thùng nước kia, nó cao hứng kêu một tiếng, âm thanh bén nhọn chói tai, sau đó nó liền ngồi xổm bên cạnh thùng nước, vùi cả mặt vào trong, mọi người xung quanh có thể tinh tường nghe rõ tiếng nó tham lam liếm láp.

"Mẹ nó, tôi muốn nôn." Rắn hai đầu không quá thích ứng mà ôm dạ dày mình, sắc mặt vốn trắng do mất máu quá nhiều lại càng thêm trắng.

Quạ đen bên cạnh cũng có chút trắng bệch, hắn nhịn không được chú ý tới cú mèo, phát hiện sắc mặt cú mèo không còn dùng từ "trắng như tờ giấy" để hình dung, làn da hắn thậm chí lộ ra một màu xanh lá chết chóc. Nhưng cú mèo lại thực bình tĩnh, biểu cảm khuôn mặt hắn càng ngày càng ít, khi trước đánh nhau cùng sói, rõ ràng hắn rất tức giận, nhưng trên mặt một chút biểu cảm cũng không có.

Mèo đen sắc mặt vẫn như thường, tuy rằng hắn cũng lấy máu, nhưng tựa hồ một chút cũng không bị ảnh hưởng, trước nhau như một im lặng đờ ra, hoặc khi mọi người xung quanh đều không để ý tới hắn, mèo đen sẽ cẩn thận nhìn chằm chằm quạ đen nửa ngày. Mà sói bên kia liếm liếm lòng bàn tay mình, thuận tiện xé một mảnh vải tự buộc miệng vết thương lại.

Mọi người đều đang chờ đợi, chờ quái vật ăn không đủ no kia ăn no, thực ra quái vật kia ăn rất nhanh, ôm thùng nước liền một hơi uống cạn, máu bắn ướt toàn thân nó, biến nó thành một khung xương đầy máu biết di động.

Cuối cùng, quái vật kia dường như đã ăn no, nó ném thùng nước đi, thỏa mãn quỳ rạp trên mặt đất, nửa ngày đều không nhúc nhích. Quạ đen thấy nó một chút phản ứng cũng không có, trong lòng có chút nôn nóng, vừa đi về phía trước được một bước, quái vật kia đột nhiên oằn mình, ghé vào đất bắt đầu nôn mửa.

Một mùi tanh tưởi ập tới, toàn bộ khoang xe đều tràn đầy hương vị khiến người ta buồn nôn này.

"Tôi con mẹ nó thật sự muốn nôn." Rắn hai đầu rời mắt đi, không nhìn con quái vật kia nữa, hắn cau mày ôm dạ dày minh. Cũng có động tác giống hắn là quạ đen, quạ đen cũng không chịu nổi cảnh tượng cùng khí vị kia. *(anh trai U linh này có kí ức hay k vẫn ăn nói thô tục như vậy)*

Nhưng trong năm người lại có ba người mặt không đổi sắc, Sói là tên tính cách vặn vẹo, nhìn chằm chằm quái vật nôn mà còn cảm thấy hứng thú bừng bừng. Mèo đen là loại hình phản ứng chậm chạp, mặt luôn chất phách, không bị ảnh hưởng chút nào.

Cú mèo thì không bị bất luận cái gì ảnh hưởng, hắn tựa hồ không ngửi thấy mùi tanh tưởi kia, ngay cả ngực cũng không phập phồng, mắt nhìn thẳng quái vật đang quỳ rạp trên đất, nửa biểu cảm cũng không có.

"Ba tên kia không phải con người đi?" Rắn hai đầu vẻ mặt không chịu nổi, kéo quạ đen ngồi xổm một góc, bắt đầu oán giận: "Cái tên gọi là "sói" kia, ngay từ giây phút đầu tôi thấy hắn, trên mặt hắn chỉ có một biểu cảm, lúc nào cũng nhìn cầu cười dữ tợn, cứ như mỗi thời mỗi khắc đều muốn xử lý cậu. Hai tên khác thì khỏi nói, mẹ nó, ngoài mặt không biểu cảm thì vẫn là mặt không biểu cảm!"

"Cú mèo lúc trước không phải như vậy." Quạ đen nhăn mày, hắn nhớ rõ thời điểm hắn vừa tỉnh lại trong khoang xe cùng cú mèo, cảm xúc đối phương vẫn tương đối phong phú… nhưng theo thời gian trôi qua, vẻ mặt hắn càng lúc càng vô cảm.

"Còn mèo đen, tên này rất thần bí, hơn nữa quá im lặng. Nhưng hắn có điểm tương đồng với sói."

"Tương tự chỗ nào?"

Quạ đen dừng lại, dường như đang suy nghĩ xem nên trả lời thế nào, rất lâu sau mới mở miệng: "Nói thế nào nhỉ… có một cảm giác hung tàn."

"Còn tôi thì sao?" Rắn hai đầu đột nhiên chỉ vào bản thân.

"Anh?" Quạ đen ngẩng đầu nhìn rắn hai đầu, rắn hai đầu nhìn hắn cười. Quạ đen nghĩ một lát, thập phần nghiêm túc trả lời: "Ngốc… ngốc nghếch."

Vì thế rắn hai đầu không nói câu nào, âm trầm trừng mắt nhìn quạ đen. Quạ đen bị ánh mắt của hắn dọa sợ, lấy lòng nói: "Ừm, thực ra lúc anh không nói chuyện cũng rất đáng sợ."

Rắn hai đầu lập tức cười.

Rắn hai đầu rất kì quái, lúc hắn im lặng mặt không biểu cảm trông thực âm trầm, đặc biệt là cặp mắt kia, đầy quyết liệt. Nhưng một khi mở miệng nói chuyện, khí tràng âm trầm này liền tự sụp đổ, lập tức trở

thành anh trai nhà bên.

Thật thú vị nha, quạ đen thầm nghĩ trong lòng.

121. Chương 121

Quái vật rốt cuộc cũng nôn chìa khóa khoang số 9 ra, giữa một bãi nôn hỗn tạp đỏ máu có một thứ sáng lấp lánh. Sói là người đầu tiên phát hiện, hắn tùy tiện từ một cái bàn bên cạnh cầm chiếc đũa dùng một lần, ngồi xổm bên cạnh bãi nôn ghê tởm mà gẩy gẩy, cuối cùng cũng lấy được chìa khóa.

Ầy, chìa khóa liền treo trên chiếc đũa dùng một lần đó.

Thế nhưng Sói cũng không có ý định đi mở cửa, cầm chìa khóa quay quay, tận đến khi cú mèo bên cạnh nhìn không nổi, bắt lấy cánh tay hắn cướp chìa khóa đi.

Trên chìa khóa dính đầy thứ quái vật nôn ra, nhưng cú mèo vẫn mặt không đổi sắc, có lẽ hắn căn bản không có cảm giác gì, thực bình tĩnh cầm chìa khóa vào WC rửa, sau khi rửa sạch sẽ liền đi mở cửa, mọi người tự giác tập hợp lại đứng sau cú mèo đợi hắn mở cửa. Phía sau bọn họ chỉ có con quái vật không ngừng thảm hề hề rên rỉ, cho dù nó đã nôn ra sạch.

Cửa khoang số 9 liền dễ như trở bàn tay mà mở ra, cú mèo để tâm mà rút chìa khóa xuống, mọi người xuất phát tới khoang số 8. Nhưng lúc này lại xảy ra một chuyện vô cùng không xong.

Bởi vì cú mèo là người mở cửa, nên hắn cũng là người đầu tiên bước vào khoang số 8, Sói vừa lúc đi đằng sau hắn, mèo đen trầm mặc là người thứ ba, phía sau mèo đen chính là quạ đen, cuối cùng là rắn hai đầu.

Đường đi nối giữa hai khoang phi thường hẹp, nhiều nhất chỉ đủ hai người sát vai chen qua, cho nên bọn quạ đen thập phần ăn ý, một người tiếp bước một người mà tiến vào khoang xe. Lúc này đây, tựa hồ cũng ăn ý như vậy, người thứ hai đếm ngược từ cuối lên là quạ đen vừa bước qua cửa sang khoang số 8, đột nhiên liền nghe thấy âm thanh tru lên ở phía sau!

Là tiếng quái vật kia gào, âm thanh vừa chói tai lại khó nghe, quả thực khó chịu tột đỉnh. Nhưng bởi vì tiếng kêu đặc biệt chói tai này của nó, quạ đen nhịn không được quay đầu nhìn một cái, nhưng một cái liếc mắt này, quạ đen chỉ kịp nhìn thấy một bóng đỏ nhoáng lên giữa không trung, chưa tới một giây, rắn hai đầu đứng sau lưng hắn liền hừ một tiếng, cầm gậy bóng chày lập tức quật về phía sau.

Quái vật kia bị rắn hai đầu đánh bay ra hơn hai mét, nhưng rất nhanh liền bò dậy, lấy tốc độ kinh người mà lao tới! Nhìn kĩ sẽ phát hiện bộ dáng quái vật này hoàn toàn thay đổi, tuy rằng vẫn gầy như que củi, nhưng da thịt đều như tách ra, chính là bộ dáng làn da toàn thân vỡ ra hơn nữa lật ra ngoài! Khiến bộ dáng quái vật toàn thân huyết nhục mơ hồ!

Quái vật cũng không nhằm vào người khác, chỉ theo dõi rắn hai đầu đi cuối cùng, đại khái là mùi máu tươi khiến nó phát điên, khiến nó như chó điên mà nhào lên, lộ ra hàm răng sắc nhọn đầy máu!

Tốc độ của quái vật quá nhanh, rắn hai đầu căn bản không kịp phản ứng, vừa nhấc gậy bóng chày trong tay lên định phản kháng, quái vật cũng đã lao tới trước mặt rồi, thế nhưng nó thực thông minh, không cắn vị trí khác, lại nhằm cổ rắn hai đầu mà cắn!

Rắn hai đầu theo bản năng dùng gậy bóng chày trong tay đỡ, bởi vậy quái vật một ngụm cắn lên thân gậy bóng chày. Nhưng quái vật kia không nhụt chí chút nào, móng vuốt vươn ra bắt được bả vai rắn hai đầu, toàn bộ thân thể đều đè lên người hắn!

Nó cắn chặt gậy gộc trong tay rắn hai đầu, móng tay gắt gao bám lấy bả vai hắn, hơn nữa bộ dạng có vẻ như muốn cắt đứt gậy, gắt gao bám trên người rắn hai đầu không buông!

Rắn hai đầu bị biến cố này dọa sợ, dưới chân lập tức bước hụt ngã trên mặt đất, quái vật kia dí vào mặt hắn diễu võ dương oai, quạ đen bên cạnh thấy thế lập tức cầm một cây gậy trước mặt, nện một nhát lên đầu quái vật.

Cũng không biết có phải sức lực không đủ hay không, quái vật kia không bị tổn thương chút nào, nó chỉ nâng đầu tru về phía quạ đen, sau đó lại trừng mắt nhìn rắn hai đầu, hàm răng cực kì bén nhọn của nó đã gặm hết một nửa gậy bóng chày trong tay rắn hai đầu, thuận tiện ném cây gậy kia ra ngoài, rắn hai đầu lập tức trở thành tay không, cổ hắn bại lộ dưới răng nanh sắc bén của quái vật kia!

Rắn hai đầu chỉ có thể dùng sức bóp chặt cổ nó, dùng mọi thủ đoạn tránh răng nanh quái vật áp sát tới, hắn tin quái vật xấu xí này chỉ cần một ngụm cắn xuống, tuyệt đối có thể cắn đứt cổ mình.

Quạ đen sững sờ một lát, trong nhất thời không nghĩ ra bất luận phương án gì có thể cứu rắn hai đầu dưới răng nanh của quái vật, hắn cầm gậy gộc trong tay đánh quái vật đến gãy cả gậy nó cũng không phản ứng, hơn nữa tại thời điểm này, sói bên kia đột nhiên hô một câu: "Đóng cửa lại, đừng chạm vào hắn."

"Tình huống này sao có thể thấy chết mà không cứu?!" Cú mèo lập tức nói một câu, không thể tin được ý định của sói.

"Đợi quái vật kia cắt nát cổ hắn sau đó lại lao vào khoang số 8! Chúng ta liền có thể theo chân con rắn kia mà chết!" Sói cao giọng ác độc cười lạnh.

Quạ đen lui về sau một bước, cách rắn hai đầu cùng quái vật kia xa một chút, trong lòng nảy lên sợ hãi không tên.

Phải bỏ lại hắn sao? Ở nơi này.

Sói nói đúng, trong vài người bọn họ có những người bộ dáng trông rất lợi hại, nhưng đối mặt loại quái vật

dầu muối không ăn, hơn nữa có thể còn có thể hồi sinh, quả thật không có lực đánh trả! Đặc biệt là quái vật này không hiểu sao lại phát điên, nếu để nó vào khoang số 8, vậy có khả năng cao sẽ toàn quân bị diệt tại đây.

Một khi đã vậy, sao không bỏ nhỏ lấy lớn, bỏ lại rắn hai đầu, những người khác có thể sống sót.

Rắn hai đầu ngã dưới đất, gian nan chống cự quái vật tựa hồ cũng cảm giác được điều gì, thoảng nghiêng đầu nhìn quạ đen một cái.

Chỉ là một cái liếc mắt.

Quạ đen sững sờ, cuối cùng vẫn ngồi xổm xuống kéo tóc quái vật kia, ý định kéo nó xuống khỏi người rắn hai đầu, quái vật giãy giụa không ngừng, âm thanh sắc nhọn tru lên, tiếng chói tai vang vọng cả khoang xe, lúc này, quái vật kia cũng nổi giận, đột nhiên buông rắn hai đầu ra, quay đầu xông về phía quạ đen!

Ánh mắt cú mèo sau lưng quạ đen tức khắc trở nên lạnh thấu xương, hắn một tay ôm eo quạ đen kéo về sau, sau đó nâng chân đá bay quái vật kia, quái vật kia bị đánh lùi về sau mấy mét, nhưng rất nhanh lại không ngừng cố gắng, tiếp tục nhảy dựng lên dùng tốc độ đáng sợ lao về phía quạ đen, mà cùng lúc đó, không biết ai chạm vào cửa khoang số 9, ngay một giây trước khi quái vật kia lao đến, hung hăng đóng cửa lại.

Chỉ nghe thấy tiếng quái vật kia đập vào cửa, ầm vang một cái. Không biết có phải do cách âm quá tốt hay không, sau đó, toàn bộ khoang xe đều trở nên an tĩnh.

"Cậu con mẹ nó suýt hại chết chúng ta!" Là sói đóng cửa lại, hắn quay đầu rống giận với quạ đen.

"Rắn hai đầu vẫn còn ở trong!" Sắc mặt quạ đen trắng bệch, ánh mắt hoảng loạn.

Sói không phí sức lực trào phúng hắn: "Thời điểm này cậu còn có sức đi cứu một người xa lạ? Não bị úng nước sao?!"

Nhưng quạ đen lại dường như không nghe thấy lời sói nói, đầu ngón tay hắn đều run lên: "Rắn hai đầu còn ở bên trong… hắn sẽ chết."

"Chết thì chết, cậu thật sự cho rằng cái nơi quỷ quái này chỉ là một trò chơi sao?"

Sói thập phần bất mãn với quạ đen, ngữ khí căm ghét, vừa định tiếp tục nói gì đó, cú mèo cũng tới cạnh quạ đen, hung hăng trừng mắt nhìn sói một cái, cười lạnh: "Nếu vừa rồi người bị quái vật bắt được là anh, anh còn có thể nói ra chuyện ma quỷ này sao?"

Sói dừng lại, sắc mặt âm u, trả lời nói: "Nếu vậy, chỉ có thể nói vận khí tôi không tốt, sống chết có số!"

"Vậy tôi muốn chúc anh may mắn, lần sau nếu là anh gặp chuyện phiền toái, ở đây sẽ không có ai đi cứu anh."

Sói cũng không yếu thế chút nào, âm trầm cười: "Yên tâm, thời điểm tôi chết, tuyệt đối sẽ kéo cậu theo cùng."

Năm người mất đi một, đã hoàn toàn hỗn loạn, tuy rằng khi cú mèo mở cửa đã giữ lại chìa khóa, nhưng khi quay đầu muốn thử mở cửa khoang số 9 lại phát hiện —— có lẽ giả thiết của đoàn tàu này chính là như vậy, sau khi mở ra một cánh cửa lại muốn quay trở lại, là chuyện không thể.

Rắn hai đầu vẫn ở lại trong khoang số 9, hắn tỉnh lại ở nơi đó, cuối cùng cũng không thể rời đi.

Quạ đen không vực dậy nổi tinh thần, sau khi tới khoang số 8 liền ngồi yên trên sô pha. Cú mèo an ủi hắn, thấy hắn không có phản ứng liền không tiếp tục lãng phí thời gian, bắt đầu chủ động điều tra khoang số 8.

Lúc này cũng chỉ còn mèo đen tiếp tục chịu phối hợp cùng cú mèo điều tra khoang số 8. Quạ đen vẫn ngồi đó không nhúc nhích, Sói thì càng đừng trông mong gì, không quấy rối đã là cảm ơn trời đất.

Khoang số 8 cũng đơn giản như những khoang số chẵn khác, cú mèo cũng mèo đen liền tìm được trong một góc sô pha thi thể động vật nào đó.

Là thi thể một con sói.

"Bây giờ chết là tôi sao?" Sói tiên sinh cũng phát hiện tình trạng phía cú mèo, đi tới nhìn, nhìn thi thể sói nằm trên mặt đất, không nhịn được cười rộ lên.

Đó là một con sói màu xám trông thực bình thường, hơn nữa chết rất kì lạ. Móng vuốt nó cư nhiên tự cào ra một cái miệng vết thương lớn ở vị trí trái tim, hơn nữa còn duỗi móng vuốt vào trong, sau đó nó liền như vậy mà chết.

Cú mèo ngẩng đầu nhìn Sói cười lạnh: "Thi thể động vật đầu tiên chúng ta phát hiện là mèo đen, cái thứ hai là sói, sau đó sẽ là gì? Một con cú mèo sao?

"Có lẽ, cậu xem, tôi cũng chết, sao cậu có thể tiếp tục tung tăng nhảy nhót?" bộ dang sói trông thực thiếu đánh.

Cú mèo tức khắc không được, móc dao nhỏ ra liền nhào về phía Sói, Sói vui vẻ thoải mái né tránh hắn tấn công. Hai người này khoa tay múa chân một trận, nhưng cuối cùng cũng không đánh nhau, bởi vì quạ đen bên kia dường như đã nghĩ thông, đột nhiên đứng dậy, vòng qua hai người đi tới cánh cửa khoang số 8, trên cửa viết ——

"Có vẻ các bạn thiếu mất một người.

Kẻ tiếp theo phải chết là ai, phỏng chừng chỉ có hung thủ mới biết.

Hung thủ giết mèo đen cũng đã đi qua đây.

Hắn nói cho con sói kia một bí mật.

Vì thế sói chết, chìa khóa nằm trong trái tim nó."

"Đoàn tàu chết tiệt này…" Quạ đen nhìn chằm chằm những hàng chữ kia, sắc mặt ám trầm.

Cú mèo cũng đi tới bên cạnh quạ đen, nhìn lời nhắn kia, không quá thoải mái nói: "Đúng vậy, cảm giác dường như những lời nhắn trên cửa, vĩnh viễn biết rõ những hành động tiếp theo của chúng ta là gì."

122. Chương 122

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khoang xe số 8 rất đơn giản mà đi qua, bởi vì lúc trước cú mèo đã giải phẫu thi thể mèo chết, cho nên lúc này hắn không một lời liền tới giải phẫu thi thể sói, không bằng nói trông hắn thực hưng phấn, vừa cầm dao cắt bụng sói, vừa thỉnh thoảng quay đầu nhìn chằm chằm sói tiên sinh, ánh mắt kia quả thực khiến người ta sởn tóc gáy.

Sói cũng không sợ, hi hi ha ha cười với cú mèo.

Tận đến khi cú mèo xử lý con sói kia từ đầu đến đuôi, móc trái tim nó ra, sau đó nhìn chằm chằm trái tim kia thật lâu, nói một câu: "Nếu sói này là tự sát chết…Không, nói cách khác, nó biết trong trái tim mình có thứ gì, cho nên muốn lấy thứ kia ra, vì thế nó liền chết."

Cú mèo từ trong tim sói lấy ra một chiếc chìa khóa loang lổ vết máu.

Sói bên kia vẫn không thèm nhìn cú mèo, mà là cúi đầu nhìn ngón tay mình.

Cửa khoang số 8 bị cú mèo mở ra, hiện tại, trước mặt bọn họ chính là khoang số 7.

Dơ loạn giống mọi khoang số lẻ khác, nhưng điều đáng được ăn mừng chính là, trong khoang số 7 dường như không có ai cả.

Tuy trong khoang số 7 không có người, nhưng bên trong lại có tiếng âm nhạc truyền ra, đó là một khúc đàn violin, âm thanh ưu nhã mà trữ tình, kéo lên làn điệu âm nhạc chậm rãi.

Mọi người sôi nổi tiến vào khoang số 7, đương nhiên đều chú ý tới khúc nhạc violin không ngừng tuần hoàn này.

Đương nhiên, sau khi tiến vào khoang số 7, mọi người cũng chú ý tới một vấn đề nữa. Đó chính là, bọn họ đều không hẹn mà cùng ngửi thấy một mùi hương ngọt nị trong không khí, giống như mùi hoa nồng đậm, nhưng mùi này chỉ trong nháy mắt bước chân vào khoang số 7 mới có thể cảm nhận được, sau khi ở trong khoang xe một lúc, dường như quen với mùi hương này, nên không ngửi thấy được rõ ràng như trước nữa.

Chỉ là khoang số 7 tạo cho người ta cảm giác mơ màng buồn ngủ.

“Chúng ta tìm xem? Âm thanh này vọng tới từ nơi nào?” Cú mèo nâng tinh thần nói, lực chú ý của hắn vẫn đặt trên âm nhạc thần bí kia, vì thế hướng về nơi phát ra âm thanh đi tới, bọn họ rất nhanh liền phát hiện ra nơi phát ra âm nhạc, là một hộp nhạc nhỏ đặt trên bàn.

Hộp nhạc làm từ gỗ, tạo hình tương đối cổ, chỉ cần mở hộp là âm nhạc sẽ tự động mà tuần hoàn, bên trong hộp nhạc có đĩa nhạc mini màu đen, là loại có một cái dây thép nhỏ đặt trên đĩa nhạc hình tròn, khi xoay tròn có thể phát ra âm nhạc.

Cú mèo cầm hộp nhạc nho nhỏ này lên, đóng nó lại, âm nhạc theo động tác của hắn mà im bặt.

Mùi ngọt nị trong không khí phảng phất như dày đặc hơn một chút.

Cú mèo đóng hộp lại, nhìn dưới đáy nó, trên hộp có khắc một câu:

“Đừng đóng nó lại, trừ khi bạn muốn chết đi trong giấc mơ lạnh lẽo.”

Cú mèo đọc thầm dòng chữ này, ngẩng đầu nhìn về phía quạ đen bên cạnh, ý đồ trưng cầu ý kiến hắn. Sau sự kiện rắn hai đầu, quạ đen liền trở nên im lặng hơn nhiều, nhưng cũng may hắn vẫn tích cực với dục vọng sinh tồn, nói: "Theo phía trên nói mà làm đi."

Vì thế cú mèo lại một lần nữa mở hộp ra, để âm nhạc mỹ diệu vang lên, rồi một lần nữa đặt hộp nhạc về vị trí cũ. Sau đó cú mèo nói: "Chúng ta đi xem cửa khoang xe này đi."

Vì thế cú mèo và quạ đen lại cùng đi tới cửa khoang số 7, trên cửa viết như vậy:

"Trong khoang số 7 rải rác chất khí thần bí đáng sợ.

Có thể khiến bạn lâm vào giấc ngủ vĩnh hằng.

Chỉ có hộp nhạc có thể giữ bạn tỉnh táo.

Nhưng cũng chỉ đóng hộp nhạc, bạn mới có thể tìm được chìa khóa."

"Dừng nhạc lại là có thể tìm được chìa khóa." Quạ đen lẩm bẩm.

Cú mèo tiếp lời, nói: "Nhưng dừng nhạc lại chúng ta sẽ chết… là ý này sao?"

"Âm nhạc kia có điểm gì đặc biệt sao? Ví dụ như nếu tôi tìm được một cái di động, dùng tai nghe âm thanh khác, có phải như vậy cũng sẽ thoát chết không?" Quạ đen đưa ra ý kiến.

"Đáng thử một lần." Cú mèo gật đầu, nói: "Tìm xem trong khoang xe này có những vật như di động, MP3 gì đó không, ít nhất cũng phải có cái tai nghe mới được."

Vì thế quạ đen cùng cú mèo thương lượng tốt, gọi mèo đen cùng nhau lục soát khoang số 7, bọn họ lật lên mỗi góc, cuối cùng phát hiện khoang xe này có một đặc điểm đặc thù —— không có bất luận thiết bị điện tử nào.

"Không có di động, không có tai nghe, không có MP3, không có Ipad, chỉ cần là thiết bị điện tử, địa phương quỷ quái này đều không có!" Cú mèo mở một vali hành lý, bên trong đó tràn đầy quần áo, còn có mấy túi tài liệu, giấy bút linh tinh, thậm chí thú vị chính là, cú mèo còn tìm thấy trong vali này một cái… ầy, đồ chơi tình thú.

"Thật không xong!" Cú mèo đóng nắp vali lại, quay đầu nói với quạ đen: "Xem ra ngoại trừ hộp nhạc kia, không có bất luận thiết bị truyền phát âm thanh nào khác."

"Tôi cũng nghĩ vậy… dù sao, nếu thật sự có những đồ vật như MP3, vậy khoang xe này liền quá dễ, ngay cả không thể sử dụng bản nhạc khác, chúng ta cũng có thể ghi âm bản nhạc trong hộp nhạc, để trong di động hay MP3, lấy tai nghe để nghe, sau đó tắt hộp nhạc đi, cũng có thể khiến khoang xe này an tĩnh lại…" Quạ đen theo bản năng cắn tay suy nghĩ.

"Tôi không cảm thấy đây là một ý kiến hay, thực rõ ràng cậu chẳng biết gì về âm nhạc cả." Đúng lúc này, sói đột nhiên mở miệng lên tiếng, hơn nữa phản bác ý tưởng của quạ đen.

"Có ý gì?" Quạ đen nhíu mày nhìn hắn.

"Các cậu đã nghe về khúc nhạc tử thần —— "Chủ nhật buồn"* chưa?" Sói dường như trở nên hơi bình thản một chút, trong khúc nhạc du dương này, ngữ khí hắn thập phần ôn hòa, thái độ hoàn toàn khác với lúc trước, hắn nói: "Khi tác giả bản nhạc này diễn tấu trước quần chúng, lúc làn điệu đạt tới cao trào, thính giả phía dưới có người móc súng ra tự sát."

"Sau đó, cho dù ai đàn tấu khúc nhạc này, đều sẽ xảy ra sự kiện tương tự, tự sát có thể là người xem, cũng có thể là người diễn tấu khúc nhạc này. Sau đó, bản nhạc này bị cấm, mọi người thiêu hủy bản thảo của nó, tất cả ghi âm cùng đĩa nhạc cũng bị thanh trừ, một cái cũng không lưu lại."

"Nhưng sau đó, nhân loại cũng nghiên cứu khúc nhạc này, bọn họ nói những âm tiết trong bản nhạc "chủ nhật buồn" này phi thường đặc thù, không biết tác giả là cố ý hay vô tình, nhưng những âm tiết này tổ hợp lại sẽ sinh ra tác dụng ám chỉ với đại não của cậu, chúng nó tổ hợp lại, có nghĩa là "tự sát", vì thế, có một vài người tâm lý không đủ kiên định sau khi nghe sẽ bị thôi miên mà làm ra hành vi tự sát."

*bản qt ghi là "thứ sáu màu đen" nhg black Friday là ngày giảm giá nhé các đồng chí. Còn Gloomy Sunday (chủ nhật buồn) mới là bài hát tự sát. (chèn link ở cuối chương nếu ai muốn nghe thử)

Sói nhẹ nhàng giới thiệu xong một bản nhạc, ngẩng đầu nhìn đám người quạ đen, khẽ cười: "Tôi nghĩ bản nhạc hiện tại chúng ta đang nghe cũng vậy, là một bản nhạc mang tính ám chỉ, thậm chí, tính ám chỉ trong giai điệu của nó càng mãnh liệt hơn một chút, nó khiến chúng ta xem nhẹ mùi hương trí mạng trong không khí, hơn nữa giúp chúng ta bảo trì thanh tỉnh."

"Một khoang xe ngủ gật liền chết sao?" Quạ đen nhăn mi hỏi.

"Đại loại thế, cho dù trong khoang xe này thực sự có thiết bị ghi âm nào đó, nếu không thể chuẩn xác ghi âm bản nhạc này… Tôi nói, nếu chẳng may rơi mất vài âm tiết, bản nhạc này không còn hiệu quả ám chỉ nữa, mà chúng ta cũng sẽ ngủ say trong không khí ngọt nị này —— sau đó chết đi."

"Xem ra anh có nghiên cứu về âm nhạc." Cú mèo nhìn chằm chằm sói.

"Đại khái vậy, tôi cảm thấy tôi hẳn sẽ đánh đàn dương cầm." Sói mỉm cười.

"Một khi đã vậy, anh có ý tưởng gì không?" Cú mèo dường như ôm chút hi vọng, trên khuôn mặt lại không biểu lộ cảm xúc gì.

"Ý kiến? Không có ý kiến tốt nào, vừa rồi cậu vừa đóng hộp nhạc, mấy người chúng ta đều không lập tức ngủ, hơn nữa… Ý chí của chúng ta sẽ khiến mình không lập tức ngủ ngay, cho nên, chỉ có thể lợi dụng khoảng thời gian này mà tìm chìa khóa."

Cú mèo nghiêng đầu, dùng ánh mắt tràn ngập ác ý nhìn sói: "Hiện tại, anh lại ngoài dự đoán mà phối hợp."

Sói ngoài cười nhưng tâm không cười, nói: "Đương nhiên, ai bảo cậu luôn nhìn tôi bằng ánh mắt giết người kia, thật đáng sợ, tôi vẫn chưa muốn chết sớm như vậy! Đành phải thỏa hiệp một chút!"

"Ồ! Thật ghê tởm!" Cú mèo càng không có hảo ý mà nhìn chằm chằm sói: "Chỉ sợ anh quỳ xuống đất xin, tôi cũng không thèm giết anh."

"Đương nhiên!" Sói giang hai tay, làm ra động tác… như muốn đối phương nhào vào ngực mình, ngữ khí hắn dị thường ôn hòa, nói: "Đến đây, cậu có thể lập tức giết tôi…"

"Im lặng một chút!" Quạ đen mở miệng, cắt ngang đối chọi gay gắt giữa cú mèo và sói, giọng hắn khàn khàn, sắc mặt âm trầm.

Trong khoang xe số 7 âm nhạc vẫn du dương.

Quạ đen thở dài: "Đừng nháo nữa, tôi chỉ muốn nhanh chóng tìm chìa khóa rồi thoát ra, mùi trong khoang xe này khiến tôi buồn nôn."

Vì thế cú mèo cùng sói rốt cuộc thôi, mọi người bắt đầu thương lượng kế hoạch. Bởi vì trong khoang xe này không có bất luận thiết bị điện tử nào, hơn nữa mọi người đã lật tung mọi ngóc ngách cũng không tìm thấy vật gì liên quan tới chìa khóa, cho nên chỉ có thể dựa theo lời nhắn trên cửa mà hành động.

Biện pháp duy nhất chính là, đóng hộp nhạc, trước khi chìm vào giấc ngủ, nhanh chóng tìm được chìa khóa, lại mở hộp nhạc ra, sau đó dùng chìa khóa mở cửa.

Nói thì dễ, nhưng hành động là một chuyện vô cùng phiền toái.

"Tôi đoán, cho dù sau khi chúng ta ngủ vẫn cần một khoảng thời gian mới chết, hơn nữa trong khoảng thời gian này nhanh chóng mở hộp nhạc ra, chúng ta vẫn có cơ hội tỉnh lại."

Quạ đen suy đoán như vậy: "Giấc ngủ là cơ chế tự bảo vệ bản thân của con người, nếu con người ngừng thở trong giấc ngủ, đại não sẽ kiểm tra xem rốt cuộc cậu đã chết chưa, lợi dụng dao động thần kinh để điều khiển chân tay, cho nên có một số người trong giấc ngủ sẽ chuyển động một chút, đó là đại não kiểm tra xem họ đã chết chưa."

"Nghe thật đáng sợ nha!" Sói cười đùa.

Quạ đen mặt vô biểu tình nhìn hắn một cái, tiếp tục nói: "Chúng ta cần một người có tinh thần mạnh mẽ, ngồi cạnh trông coi hộp nhạc kia, những người khác thì đi tìm chìa khóa, một khi phát hiện có người ngủ mất, người kia có thể mở hộp nhạc ra, đánh thức người đang ngủ."

"Phương pháp này nghe không tồi." Cú mèo nói.

Tôi nghe bài này k muốn tử tự, nhưng nghe tiếng máy khoan nhà bên cạnh mà tôi muốn giết người.

Bản tui thích:

https://youtu.be/YdAPOn5-heA

Bản gốc tiếng Hungary:

https://youtu.be/9dZj7YW5oFQ

123. Chương 123

"Nhưng vấn đề là, ai chúng ta có thể làm được điều này?" Quạ đen tiếp tục nói: "Cho dù tất cả mọi người xung quanh đều ngủ rồi, người này cũng vẫn có thể tiếp tục kiên trì, hơn nữa còn phải mở hộp nhạc ra."

Bốn người nhìn nhau, trên thực tế, chuyện thế này nếu không thử một chút, ai cũng không biết cực hạn của bản thân ở đâu. Nghĩ thông suốt, quạ đen liền đề nghị: "Nếu không thì như vậy đi, trước hết chúng ta thử nghiệm một chút, sau khi tôi đóng hộp nhạc lại… ai trong chúng ta là người đầu tiên ngủ mất."

Mọi người sôi nổi đồng ý, vì thế tất cả cùng ngồi lên sô pha quanh hộp nhạc, quạ đen duỗi tay đóng hộp nhạc lại, bản nhạc violin du dương ngừng lại, mọi người tức khắc có thể cảm nhận rõ ràng được vị ngọt nị trong không khí, phi thường ngọt, giống mùi hoa, lại giống mật ong, thơm ngọt khiến người ta mơ màng muốn ngủ.

"Vị ngọt này khiến người ta ghê tởm." Sói mở miệng nói chuyện, định thu hút lực chú ý của mọi người. Hắn nói: "Chúng ta tốt nhất nên nói chuyện nhiều một chút, có thể tập trung tinh thần."

"Thật không xong, tôi một chút cũng không muốn nói chuyện cùng anh thì sao?" Cú mèo mặt vô biểu tình khinh bỉ sói.

"Kỳ thật tôi cảm thấy cậu là người duy nhất trong chúng ta không thể ngã xuống ——" Sói trả lời cú mèo, từ trên xuống dưới nhìn hắn: "Bởi vì cậu căn bản không ngửi được!"

"Anh không phải tôi, làm sao biết tôi ngửi thấy hay không? Đương nhiên, tôi biết khứu giác anh nhất định phi thường nhạy, như con chó vậy!"

"Cậu đang trào phúng tôi là một con chó sao?"

"Đâu?! Tôi chỉ khen khứu giác của anh, gọi anh là chó —— rõ ràng chính là anh đơn phương thừa nhận."

Sói cùng cú mèo mỗi người một câu, ngươi tới ta đi bắt đầu đấu võ mồm, quạ đen và mèo đen vẫn trước sau như một mà im lặng, trong không khí nhìn qua có vẻ hòa hợp này, thời gian một giây lại một giây trôi qua, khoảng chừng mười mấy phút, cảm thấy người bên cạnh đột nhiên cử động, dựa lên vai hắn, mèo đen liền cúi đầu nhìn quạ đen một cái.

Quạ đen là một người thanh niên khí chất ôn hòa, nhìn nét mặt cũng có thể thấy hắn là một người ôn nhu lại cứng cỏi, hắn vừa nhắm mắt liền dựa vào mèo đen, tóc hắn thực mềm, rơi trên vai mèo đen, khiến hô hấp mèo đen có chút dồn dập, hắn nhịn không được duỗi tay sờ sờ gương mặt quạ đen, nhưng thực mau liền ý thức được động tác mình không tự nhiên, vì thế quay đầu nói với đám người cú mèo: "Hắn ngủ rồi."

Cú mèo duỗi tay mở hộp nhạc ra, bản nhạc vang lên, chưa tới nửa phút, quạ đen lại mở mắt, hắn ngơ ngác mờ mịt mấy giây, nhưng rất mau liền tỉnh táo lại, nói: "Tôi ngủ?"

"Đúng vậy." Cú mèo lo lắng nói: "Trạng thái tinh thần của cậu không tốt lắm."

"Đại khái đi…" Quạ đen thở dài, tiếp tục nói: "Điều này quả thật không tốt lắm, ngay cả bản thân tôi cũng không ý thức được mình đã ngủ mất, tôi luôn cảm thấy mình vẫn tỉnh, giống như nằm mơ vậy."

"Vậy hiện tại nên làm thế nào?" Cú mèo không quá an tâm nói.

"Tôi là người đầu tiên ngã xuống, cho nên có thể loại trừ tôi, không thể trở thành người canh hộp nhạc, như vậy, hiện tại chúng ta có thể tiếp tục thử nghiệm xem người ngã xuống thứ hai là ai… Thuận tiện, nếu tôi ngủ, các cậu nghĩ cách đánh thức tôi – ví dụ như dùng sức lay tỉnh, nghe nói con người khi ngủ sẽ phản xạ có điều kiện tỉnh lại khi bị ngã… Đương nhiên, nếu những phương pháp đó không đánh thức tôi được, lại mở hộp nhạc ra." *(từ lại mơ, ngủ, với ngã, bà con xem Inception đi)*

Cú mèo càng thêm lo lắng, nói: "Nhưng như vậy rất nguy hiểm! Vạn nhất mở hộp nhạc cậu vẫn chưa tỉnh lại thì phải làm sao?"

Quạ đen cười: "Vậy thì để tôi chết ở đây đi."

"Trò đùa này không hài hước tí nào."

"Đáng thử một lần." Quạ đen nói, hắn có vẻ rất mệt mỏi: "Tôi cũng không có biện pháp khác, cũng không thể tiếp tục lãng phí thời gian ở đây. Nói thật, tôi đã chịu đoàn tàu này đủ rồi!"

Không có lựa chọn nào khác, cho dù cú mèo thực không cam lòng, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý, bọn họ lại một lần nữa tắt hộp nhạc đi, không lâu sau, quạ đen lại ngủ mất, cú mèo nhắc mèo đen ngồi cạnh quạ đen: "Đánh thức hắn."

Mèo đen kéo quạ đen tới rìa sô pha, đẩy hắn ra sau, phương pháp này quả thực có tác dụng, trong nháy mắt ngã xuống, quạ đen liền bừng tỉnh, sau đó được mèo đen tiếp vào lòng, nhưng sắc mặt quạ đen trắng

bệch.

"Tôi ngủ bao lâu?" Quạ đen dò hỏi.

"Chưa đến một phút." Mèo đen trả lời hắn.

"Cảm giác như một thế kỉ vậy." Quạ đen cười khổ, hắn ngồi thẳng dậy, nói với mọi người: "Xem ra có hiệu quả, cho dù có người trong chúng ta ngủ mất, người bên cạnh cũng có thể đánh thức hắn."

Nhưng khi quạ đen đang nói chuyện, hắn đột nhiên nhắm mắt lại, lại một lần nữa mơ hồ ngã trên sô pha. Cú mèo thấy thế đành phải thở dài tiếc nuối: "Có vẻ đánh thức cũng không kiên trì được lâu."

Cú mèo vừa dứt lời, sự tình hắn không nghĩ tới là, Sói ngồi bên cạnh thế nhưng cũng nhào vào trên bàn ngủ mất rồi.

"Ồ! Đáng ăn mừng!" Cú mèo nhìn sói, nói: "Hắn là người thứ hai."

Vì thế người còn tỉnh chỉ có mèo đen và cú mèo.

Mèo đen bế quạ đen lên, theo bản năng mà ôm hắn vào ngực, sờ sờ tóc hắn, nói với cú mèo: "Tôi nghĩ tôi không kiên trì được lâu, hiện tại đầu tôi rất choáng."

Cú mèo liếm môi: "Xem ra người kiên trì đến cuối chỉ có thể là tôi."

Cú mèo nói xong câu đó, duỗi tay mở hộp nhạc, âm nhạc mĩ diệu lại một lần nữa vang vọng khoang xe, sói cùng quạ đen liền tỉnh lại, sắc mặt đều hơi trắng.

"Tôi cảm thấy không tiếp tục thí nghiệm này vẫn tốt hơn." Cú mèo nói, hắn chú ý tới sắc mặt tái nhợt của quạ đen, không khỏi thở dài: "Tuy rằng ngủ rồi quả thật có thể tỉnh lại, nhưng tựa hồ đều có ảnh hưởng nhất định đến mọi người, loại khí trôi nổi trong không gian này, khẳng định có chứa độc tính, tiếp tục ở lại đây, cho dù luôn mở ra hộp nhạc không ngủ quên, chúng ta cũng nhất định sẽ chết."

"Vậy bắt đầu đi!" Quạ đen hít sâu một hơi, toàn lực thả lỏng thân thể mình, hắn nhìn về phía cú mèo: "Vậy cậu canh giữ cạnh hộp nhạc, chúng tôi đi tìm chìa khóa."

"Tôi không hiểu, mở hộp nhạc tìm chìa khóa và không mở hộp nhạc tìm chìa khóa khác nhau ở đâu?" Sói dường như canh cánh trong lòng chuyện mình cư nhiên là người thứ hai ngã xuống, thực rối rắm mà nhìn chằm chằm cú mèo.

"Lời nhắn trên cửa nói như vậy, chỉ có đóng hộp nhạc mới có thể tìm được chìa khóa, ai biết được?" Cú

mèo miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, có vẻ dào dạt đắc ý.

"Ý cậu là bọn tôi phải giao thác tính mạng mình cho cậu đúng không?" Sói cảm thấy bất mãn.

"Đừng cãi nhau nữa!" Quạ đen nhíu mày, nói: "Người khẩn trương nhất phải là tôi đi! Tôi là người đầu tiên ngất xỉu, mà chỉ cần các anh chưa ngủ hết cú mèo sẽ không mở hộp nhạc, nói cách khác thời gian tôi ngủ sẽ càng dài hơn, muốn chết thì tôi cũng là người chết đầu tiên!"

Tình thế bất lợi, cảm xúc mọi người đều nặng nề, nhưng không ai muốn tiếp tục ở lại đây, đành phải bắt đầu hành động. Vì thế cú mèo canh giữ cạnh hộp nhạc, mọi người còn lại phân tán ra, chờ cú mèo tắt hộp nhạc đi, bắt đầu tìm chìa khóa.

Sau khi cú mèo khép nắp hộp nhạc, hắn liền bắt đầu tập trung lực chú ý quan sát đồng bạn mình, thời thời khắc khắc đều chú ý tới tìm huống đám người quạ đen, để có thể trong thời gian ngắn nhất phản ứng kịp.

Sau khi đóng hộp nhạc, khoang số 7 cũng không có gì khác lạ, ngoại trừ mùi hương ngọt nị càng lúc càng rõ ràng trong không khí. Hương vị này gần như tràn ngập toàn bộ khoang xe, mặc kệ đi đến góc nào, cũng đều có thể ngửi thấy. Bọn họ lật tung mọi vật trong khoang, ngay cả phòng nghỉ nhân viên cùng WC cũng lật tung một lượt. Lúc này mọi người đều kiên trì tương đối lâu, nhưng quạ đen vẫn là người đầu tiên ngã xuống, hắn thình lình trực tiếp ngã xuống cái sô pha nào đó, nhưng lần này không có ai đánh thức hắn. Mèo đen và sói tiếp tục tìm chìa khóa, mùi hương vẫn thực nồng đậm, mọi người lại bắt đầu nôn nóng bất an, lời nhắn rõ ràng nói, đóng hộp nhạc mới có thể tìm được chìa khóa, nhưng hộp nhạc đã đóng, bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất tìm kiếm, nhưng vẫn không thu hoạch được gì như trước. Vì thế, người thứ hai là sói cũng đã ngất rồi, hắn dựa vào vách tường mà ngã ngồi trên mặt đất, sau hắn chính là mèo đen.

Thấy tất cả mọi người đều ngủ, cú mèo cũng không thể không thở dài một hơi, vừa định duỗi tay mở hộp nhạc, cú mèo đột nhiên nghe thấy một âm thanh rất nhỏ.

Đúng vậy, bởi vì mọi người xung quanh đều ngủ rồi, toàn bộ khoang số 7 đều an tĩnh, ngay cả âm thanh rung lắc của đoàn tàu cũng không có, bởi vậy, âm thanh mỏng manh này trở nên đặc biệt rõ ràng, hơn nữa khởi nguồn của âm thanh này, là thứ cú mèo đang cầm trong tay, chính là hộp nhạc kia.

Đó là một âm thanh tựa như tiếng tích tắc khi đồng hồ chuyển động.

Có thứ gì ở trong hộp!

Cú mèo lập tức cầm lấy hộp nhạc, hắn nghe thấy âm thanh vang lên từ phía trong, nói cách khác, ở trong hộp nhạc! Nhưng hiện tại không được, không kịp!

Cú mèo cần mở hộp nhạc lên, một lần nữa để bản nhạc vang lên, hắn phải đánh thức mọi người, như vậy mới có thể nói cho đồng bạn phát hiện của hắn. Nhưng cú mèo chưa kịp hành động, thời điểm hắn chuẩn bị mở hộp nhạc ra, đột nhiên có bóng đen bao phủ lên người hắn, có người đi tới, tới bên người cú mèo, người này dường như không có tiếng bước chân, một âm thanh cũng không có, hoặc có thể do lực chú ý của

cú mèo đều tập trung lên hộp nhạc, căn bản không chú ý đến.

Đợi đến khi cú mèo ý thức được có người đứng cạnh mình, hắn theo bản năng ngẩng đầu nhìn, nhưng tầm mắt hắn vừa hướng lên trên một chút, chỉ kịp thấy một con dao màu bạc lóe lên trước mắt!

Mắt hắn liền lâm vào bóng tối vĩnh hằng!

Dây thần kinh đau đớn của cú mèo trì độn, nhưng hắn cũng ý thức được mình bị người cắt hai mắt, hơn nữa động tác người kia rất nhanh, một đao đâm xuống chọc vào cổ họng hắn, cắt đứt dây thanh quản của hắn, khiến hắn không thể nói chuyện được. Cắt đứt dây thần kinh cột sống hắn, khiến hắn tê liệt toàn thân.

Cú mèo bất động.

Người nọ duỗi tay lấy hộp nhạc trong tay cú mèo, mở hộp nhạc lên, sau đó nhét hộp nhạc về lòng bàn tay cú mèo.

Cái chết của anh này là đau nhất:v vì anh ý chết 1l ở khoang 13 rồi, làm 1 cái thi thể lết đến tận đây. Xong bh lại bị mù + câm + liệt nhưng não bộ vẫn hoạt động:) về cơ bản anh ý là một cái xác sống thực vật.

124. Chương 124

Thời điểm quạ đen tỉnh lại, đầu hắn phi thường đau, dường như đã trải qua một hồi tra tấn, trải qua một cuộc chiến tranh, phảng phất như xuyên qua vô số chiến trường đầy khói lửa thuốc súng. Hắn cảm thấy dường như mình đã nhớ ra cái gì đó, cứ như trong giấc mộng mơ thấy những sự tình đã phát sinh trước kia, nhưng thời điểm cẩn thận nhớ lại, lại cái gì cũng không nhớ nổi, hơn nữa khi hắn tỉnh lại, nghe thấy âm thanh gầm lên giận dữ: “Ai giết hắn?!”

Quạ đen giật mình một cái, lập tức đứng dậy, theo bản năng nhìn về phía cú mèo, không hỏi kinh hãi trợn to mắt nhìn!

Cú mèo đã chết.

Nói “chết” dường như không thỏa đáng, nhưng quạ đen không biết dùng từ ngữ nào để hình dung. Cú mèo cứ ngồi đó như vậy, hắn an vị ở đó, yên ổn ngồi. Trong tay hắn còn cầm hộp nhạc, hộp nhạc vẫn truyền ra âm thanh du dương mỹ diệu, nhưng mà trên đó lại dính không ít vết máu, là máu nhỏ giọt từ đầu cú mèo xuống, từng giọt từng giọt vừa lúc rơi lên hộp nhạc trong lòng bàn tay hắn.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Quạ đen không dám tin tưởng đi qua, sau đó hắn ngồi xổm bên chân cú mèo, ngẩng đầu nhìn hắn.

Đôi mắt cú mèo bị người cắt, chính là một dao cắt ngang mắt hắt, từ hai khóe mắt đến cái mũi ở trung gian đều bị cắt ra một lỗ, máu đặc sệt theo đôi mắt hắn chảy đầy cả khuôn mặt.

Nhưng đây không phải vết thương trí mạng, vết thương trí mạng nhất chính là vết thương trên cổ cú mèo, sâu đến mức thấy được cả xương, thảm không nỡ nhìn. Máu cũng từ cổ hắn bắt đầu chảy xuống toàn thân, máu cú mèo đỏ sậm sền sệt, không giống máu tươi, hơn nữa lượng xuất huyết cũng không nhiều, theo lẽ thường mà nói, người bị cắt yết hầu chết, máu nhất định sẽ bắt tung tóe khắp nơi, huyết áp trên động mạch chủ cổ sẽ khiến máu bắn như suối, mãnh liệt phun ra.

Nhưng những chuyện đó kỳ thật đều không quan trọng, quan trọng là, ai làm chuyện này với cú mèo? Ai "giết" hắn?!

Người đầu tiên quạ đen nghĩ tới là Sói, hắn run rẩy đầu ngón tay, quay đầu nhìn chằm chằm sói: "Tại sao hắn lại biến thành như vậy?!"

"Tôi làm sao biết được?!" Sói hiếm thấy, không trào phúng hay cười dữ tợn, sắc mặt hắn có chút tái nhợt, thực hiếm thấy, Sói thoạt nhìn không xong tột đỉnh, hắn cúi đầu, tóc dài tán loạn, hô hấp dồn dập, nói: "Tôi vừa tỉnh lại, hắn đã như vậy."

"Đừng kiếm cớ! Trong chúng ta, có khả năng làm việc này nhất chỉ có thể là anh!" Quạ đen cũng hiếm thấy mà trở nên kích động, hắn nhịn không được bắt lấy một cánh tay cú mèo, làn da cú mèo một mảng lạnh lẽo, khiến tâm quạ đen cũng lạnh theo, hắn tiếp tục phẫn nộ quay đầu nhìn chằm chằm Sói.

Hắn nói: "Anh cùng cú mèo luôn cãi nhau, mâu thuẫn giữa hai người luôn thăng cấp, anh vốn sớm muốn giết hắn, đúng không?!"

"Tôi không giết hắn!" Sói phủ nhận, tựa hồ cũng thực phẫn nộ, hắn bắt đầu rống giận: "Tôi giết ai, tôi tuyệt đối sẽ bộc trực thú nhận! Nhưng tôi sẽ tuyệt đối không nhận tội danh không phải của mình!"

"Ở đây có ai muốn giết cú mèo, có ai có lý do để giết hắn?!" Quạ đen hoảng loạn cực kỳ, phảng phất như cú mèo vừa chết, hắn liền mất đi lý do để mình tiếp tục kiên trì. Cho dù quạ đen cũng từng một lần nghi ngờ cú mèo, nhưng hắn cũng tin tưởng, trên đoàn tàu bí ẩn này, chỉ có cú mèo đáng giá tín nhiệm.

"Cậu biết! Nơi này chỉ có ba người chúng ta!" Sói hít sâu một hơi điều chỉnh tần suất hô hấp, nhìn thoáng qua quạ đen, lại nhìn thoáng qua mèo đen.

Sói lại nói như vậy: "Cú mèo bị giết trước khi chúng ta tỉnh lại. Nói cách khác, sau khi cú mèo dừng nhạc, ba người chúng ta bắt đầu tìm kiếm trong khoang xe này, lúc ấy tôi đi qua phòng nghỉ nhân viên cùng WC, tôi thấy quạ đen… cậu ngất xỉu, ngã xuống sô pha, sau đó tôi cũng ngủ mất, người duy nhất thanh tỉnh phỏng chừng là mèo đen! Cậu phải hỏi hắn xem chuyện gì đã xảy ra, hỏi hắn xem tôi có phải hung thủ hay

không!"

"Tôi không biết." Mèo đen nghe thấy lời sói, liền mở miệng, thanh âm ảm ách: "Sau khi các cậu ngủ không lâu, ý thức tôi cũng bắt đầu mơ hồ, lúc ấy tôi thấy cú mèo vẫn bình thường."

"Tôi không hiểu!" Quạ đen muốn hét lên chói tai, hắn gắt gao cầm tay cú mèo, máu cú mèo cũng theo ngón tay chảy tới kẽ tay hắn: "Nơi này chỉ có ba người chúng ta, các anh đều phủ nhận mình không làm! Chẳng lẽ trong khoang xe này có thể có một người chui ra từ hư vô sao?"

"Thôi đi! Tại sao cậu có thể không hề áp lực mà chỉ trích tôi?" Sói lại triển khai đại kế trào phúng, cười lạnh với quạ đen: "Tôi cũng có thể nghi ngờ hung thủ là cậu, ngẫm lại xem, cậu có thể nhẹ nhàng vui sướng giả bộ làm người ngất đầu tiên, sau đó nhàn nhã nằm đó đợi tôi cùng những người khác ngủ, lại bò dậy làm thịt cú mèo…"

Sói còn chưa nói xong câu, quạ đen đột nhiên đứng lên! Hắn tức giận! Tùy tay liền cầm hộp nhạc còn đang chạy trong lòng bàn tay cú mèo, hướng về phía sói mà hung hăng ném qua.

Sói không kịp phản ứng, duỗi tay đấm về phía hộp nhạc bị ném tới, hộp nhạc tức khắc bị Sói đập một cái rơi xuống đất, hộp này cũng không vững chắc, linh kiện vỡ tan, rơi ra đầy đất.

Bản nhạc violin mỹ diệu cứ thế mà đột nhiên dừng lại.

"Fuck!" Sói tức giận trừng mắt nhìn quạ đen: "Tôi biết, cậu đây là muốn giết hết mọi người chúng ta!"

"Vậy đi tìm chết đi! Anh tên chó chết đê tiện vô sỉ!" Quạ đen sớm đã rơi mất lý trí, duỗi tay cầm một chai nước thủy tinh trên bàn ném về phía đầu Sói, Sói nghiêng người né tránh, vừa định phản kháng, mèo đen bên kia đột nhiên ngồi xổm xuống, từ linh kiện hộp nhạc rơi đầy đất nhặt lên thứ gì đó.

"Đừng đánh nhau nữa, tôi tìm được chìa khóa." Mèo đen nói.

Nhưng trong lúc hỗn loạn, kinh hỉ khi tìm được chìa khóa cũng không ngăn cản được quạ đen cùng sói ẩu đả. Cú mèo chết khiến quạ đen buồn giận lẫn lộn, mất đi lý trí, có lẽ từ lúc rắn hai đầu chết đã bắt đầu, hắn liền bắt đầu tích lũy cảm xúc tiêu cực, mà mũi nhọn đều chỉ về phía sói.

Quạ đen nhận định Sói là kẻ giết người.

Nhưng Sói vẻ mặt không hiểu được lại có chút ủy khuất, bởi vì hắn tự nhận bản thân chưa làm gì cả.

Mèo đen đứng một bên nhìn bọn họ đánh nhau, trong tay còn cầm chìa khóa, ánh mắt sâu thẳm u ám, như có thể xuyên qua đó thấy hắc ám bên trong. Mèo đen luôn ít biểu cảm, cảm xúc cùng ánh mắt đều không mãnh liệt, nhưng cũng không có nghĩa hắn không biết gì, cũng không có nghĩa hắn sẽ đơn thuần mà nghe

theo mệnh lệnh.

Nhưng, sói bị nhằm vào một chút cũng không cam lòng, bắt đầu đánh trả quạ đen. Hai người vừa đánh vừa chửi nhau, Sói lúc đầu còn có chút nương tay, bởi vì quạ đen không tham dự đánh nhau nên luôn tạo cảm giác yếu ớt, bởi vậy hắn không dám nặng tay sợ giết chết người này, nhưng sau khi đánh một lúc liền không thể thu liễm được, thật sự bắt đầu quyền cước không có mắt.

Thời điểm tỉnh lại phát hiện cú mèo đã chết, sói liền cảm thấy ngực mình từng đợt quặn đau, cảm giác không đặc biệt khó chịu nhưng cũng không tốt đẹp chút nào, khiến sói cực kỳ manh động, đặc biệt lúc này còn có quạ đen đưa lên cửa làm bao cát, khi hắn một quyền hung hăng đấm vào bụng quạ đen, hắn cảm thấy đôi mắt bản thân sung huyết.

Nếu không ai ngăn cản trận đánh nhau này, nói không chừng một trong hai người bọn họ sẽ sống sờ sờ đánh chết người còn lại. Không phải ngươi chết chính là ta chết.

Cuối cùng vẫn là mèo đen tới ngăn cản. Hắn chen vào chiến cuộc, bắt lấy cánh tay Sói hiện tại đang chiếm ưu thế hơn, sau đó đá hắn một cái, Sói liền bị đá bay lên, sau đó ngã úp mặt xuống đất.

Sau đó mèo đen bóp lấy cổ quạ đen, ấn hắn lên đệm sô pha. *(ủ ôi, đánh là bạn với vợ khác hẳn nhau luôn, bạn thì chỉ sml thôi, còn vợ thì nằm lên sofa nhé)*

"Bình tĩnh một chút… Hiện tại nhạc đã dừng, chúng ta đi mở cửa." Ngữ khí mèo đen phi thường ôn hòa, cho dù trên mặt hắn không có chút cảm xúc nào.

Quạ đen không nói lời nào, chật vật thở dốc, nhưng thân thể chậm rãi thả lỏng, hắn nhắm mắt lại, dùng tay che mặt mình.

"Tại sao các anh có thể không quan tâm?" Giọng quạ đen mang theo tiếng nức nở, hắn nhỏ giọng khổ sở: "Tuy rằng tôi không có kí ức, nhưng tôi cảm thấy trước khi mất đi kí ức, mọi người đều là người quan trọng với tôi."

"Nhưng tại sao các anh không khổ sở —— chẳng lẽ chỉ bởi vì không có kí ức, cho nên chỉ là người xa lạ sao?"

"Bọn họ đều đã chết…" Quạ đen thực sự khóc, hắn vẫn che mặt mình, nước mắt chảy qua kẽ tay, trộn lẫn vớt vết máu trên tay hắn, biến thành máu loãng chảy xuống. Hắn nghiến răng nghiến lợi ngăn cản bản thân khóc, hắn co thành một đoàn trên sô pha, vùi mặt vào trong đệm ngồi.

"Tôi không cam lòng ——" Quạ đen nghẹn ngào nói, than khóc như động vật nhỏ sắp chết.

Mèo đen ngồi bên người quạ đen, cúi đầu chăm chú nhìn hắn, dùng tay sờ sờ tóc đen mềm mại của hắn.

“Đừng sợ, sẽ không sao.” Hắn an ủi, giọng ôn nhu khác thường.

Cửa khoang số 7 cuối cùng bị mèo đen mở ra, hiện tại đội ngũ năm người chỉ còn ba, biến thành một tập thể yếu ớt cận kề hủy diệt. Trước khi bước qua, quạ đen vẫn quay trở lại bên người cú mèo nhìn hắn, hiện tại cú mèo không thể cử động, duy trì tư thế kia, ngồi trên sô pha. Quạ đen sờ bàn tay lạnh băng của hắn.

“Hẳn cậu biết chuyện gì đã xảy ra, đúng không?” Quạ đen ngồi xổm bên người cú mèo, thấp giọng hỏi hắn.

Cú mèo vẫn không nhúc nhích, máu trên người hắn đã ngừng chảy, bắt đầu dần dần khô cạn.

“Cậu còn chưa chết, tôi biết…” Quạ đen nói: “Hay nói cách khác, từ đầu cậu đã chết, tuy rằng điều này thực thần kỳ.”

“Tôi hi vọng cậu nghe thấy lời tôi nói ——” Quạ đen khổ sở: “Thực xin lỗi, đây đều là lỗi của tôi.”

Mèo đen bên kia đã mở cửa ra, cũng gọi tên quạ đen.

Quạ đen quay đầu nhìn mèo đen, lại quay đầu nhìn cú mèo.

“Thực xin lỗi ——” Hắn lặp lại.

“Tôi phải để cậu lại ở đây.”

Sau đó quạ đen đứng dậy, hướng về cửa khoang số 7 mà đi, hiện tại, bọn họ xuất phát tới khoang số 6.

Vừa edit vừa nghe nhạc:v chả biết edit đúng không, nhưng nghe nhạc rất phê

https://youtu.be/8k2CqS3smes

125. Chương 125

Đứng trong khoang số 6, cửa nháy mắt liền đóng lại, quạ đen vẫn không nhịn được quay đầu ngoái nhìn.

Cú mèo ngoan ngoãn ngồi lại đó, hắn cúi đầu, tóc mái che khuất hơn nửa khuôn mặt hắn. Nhưng mơ hồ, quạ đen thấy khuyên tai màu đen trên vành tai hắn lóng lánh ánh sáng kì dị.

Ánh sáng kia cũng không thu hút, chỉ lóe lên trong nháy mắt.

Sau đó cửa liền đóng lại, vĩnh viễn ngăn cách cú mèo bởi một cánh cửa, trong lúc hoảng hốt, quạ đen sinh ra một loại cảm giác đáng sợ —— đây là vĩnh biệt.

Có lẽ do cảm xúc quạ đen quá nặng nề, mèo đen thế nhưng đặc biệt quan tâm đến hắn, duỗi tay nắm tay quạ đen, *(cao thủ không bằng tranh thủ:v)* gắt gao nắm trong lòng bàn tay, quạ đen vô tri vô giác bị hắn kéo đi.

Sói đi đằng trước hoàn toàn không nhận ra động tác nhỏ giữa mèo đen cùng quạ, cho dù có nhận ra, hắn cũng không có tâm tình mà để ý. Hắn vẫn luôn khó chịu ôm ngực, hắn cảm thấy phi thường khó thở, trong ngực như nghẹn một cục không tiêu, quanh quẩn ở nơi đó.

Tình huống này bắt đầu xảy ra sau khi cú mèo chết ở khoang số 7.

Thật kì lạ, tại sao lại như vậy? Không phải chỉ là cái chết của một tên râu ria thôi sao, hơn nữa tên kia có được tính là sống hay không cũng khó nói.

Nhưng thật khó chịu.

Sói run rẩy, đại khái bởi vì cảm giác khó thở quỷ dị trong lồng ngừng, hắn cũng bắt đầu cảm thấy phát sốt, trên trán luôn đổ mồ hôi lạnh. Cảm giác hít thở không thông này không ngạt đi được, dường như đại não hắn bắt đầu thiếu Oxy, hắn vừa đi vừa vịn tay trên đệm dựa lưng sô pha, sau đó quay đầu nói với hai người mèo đen: “Tôi muốn đi WC một chút.”

Sói vừa nói xong, cũng không quan tâm đám người quạ đen phản ứng ra sao, khuôn mặt trắng bệch liền nghiêng ngả lảo đảo tiến vào WC khoang số 6. Hắn đi vào liền đóng cửa lại, mở vòi nước bồn rửa tay, bắt đầu lung tung vốc nước rửa mặt, tóc hắn có chút dài, lung tung rối loạn tản ra, nhưng Sói cũng không quan tâm.

Trên bồn rửa mặt có treo gương, Sói liền ngẩng đầu, nhìn bản thân trong gương.

Xấu xí. Nửa khuôn mặt bị hủy dung như bị ma quỷ đáng sợ nào đó bám lên, vì thế gương mặt ma quỷ dữ tợn liền hiện lên trên nửa bên mặt Sói, chiếm cứ một thứ gì đó quan trọng trong nội tâm hắn, từng chút một cắn nuốt ăn thịt hắn, tận đến khi chính hắn bắt đầu hoàn toàn thay đổi.

Sói không nhịn được, xoa xoa tóc mình, dùng tóc che đi nửa bên mặt xấu xí.

Hắn ghét khuôn mặt của bản thân… không không không! Phải nói, hắn ghét toàn bộ con người mình. Rõ ràng không có kí ức, nhưng sự căm ghét, chán ghét này như ăn sâu vào nội tâm Sói, giống như bụi cây gai xoắn chặt lấy trái tim hắn, chạm không tới, lại đau đến hít thở không thông.

Trong khoang số 6, Sói vẫn luôn ngồi trong WC thật lâu không đi ra, mèo đen cùng quạ đen cũng không nhãn rỗi, ngồi xổm trước cửa khoang số 6, bắt đầu xem lời nhắn trên đó, chỉ thấy trên đó viết:

"Chim bị bẻ gãy cánh sẽ không bay được nữa.

Tựa như cái xác không hồn.

Hung thủ giết chết con sói kia cũng đã tới đây.

Còn đặt chim gãy cánh trong vali hành lý."

Khoang số 6 là khoang số chẵn, cho nên phi thường sạch sẽ, không có bất luận rác rưởi, đồ ăn vặt, hoặc hành lý hay bất kỳ vật phẩm nào khác. Cho nên vali hành lý duy nhất trong khoang xe này có vẻ phi thường nổi bật, nằm ở đó, trên giá đựng hành lý, là một cái vali màu đen phi thường lớn.

Vali hành lý này trông rất quen mắt, ít nhất quạ đen cảm thấy rất quen thuộc. Khi mèo đen dễ dàng lấy vali từ trên giá hành lý xuống, hắn đột nhiên nghĩ ra, mình quả thật đã từng thấy vali hành lý này —— khi hắn vừa tỉnh lại trong khoang xe số 13 kia! Là cái vali đựng thi thể!

Giống như đúc cái vali trước mặt.

Mèo đen thong dong mở vali hành lý ra, một cái vali lớn như vậy, bên trong chỉ có thi thể một con cú mèo nho nhỏ! Đó là một con cú mèo chân chính, màu đen, cánh nó gục xuống, nhìn qua có vẻ là bị bẻ gãy, nhưng nguyên nhân tử vong lại không phải vậy.

Con cú mèo này, đôi mắt cùng cổ đều bị cắt.

Trong mỏ cú mèo còn ngậm một chiếc chìa khóa nho nhỏ, xem ra đúng là chìa khóa khoang số 6. Quạ đen đột nhiên không nhịn được ôm miệng mình, hắn cảm thấy buồn nôn, dạ dày quặn lên, nhưng dường như lại không nôn được, hắn khó chịu cực kỳ, đành phải ngồi xổm xuống.

"Cậu không sao chứ?" Mèo đen dường như nói nhiều hơn, lo lắng hỏi hắn.

"Những thi thể động vật đó… những thi thể đó…" Quạ đen run rẩy nói: "Định trước nguyên nhân tử vong của chúng ta."

Mèo đen nhìn con cú mèo đáng thương trong vali hành lý, không khỏi gật đầu, nói: "Có vẻ, quả thật là như vậy."

Hai người trong lúc nhất thời đều trầm mặc, mèo đen vốn dĩ không nói nhiều, quạ đen giờ phút này cũng

không có tâm tình nói chuyện, nửa ngày quạ đen mới miễn cưỡng ngẩng đầu nói với mèo đen: "Tôi đi mở cửa, anh đi gọi Sói, được không?"

Mèo đen nhìn quạ đen thật lâu, mới trả lời: "Được."

Lại đơn giản đi qua khoang số 6, khoang số 5 sẽ không dễ dàng như vậy, hiện tại quạ đen đều có chút sợ hãi, hắn cảm thấy những khoang xe này giống như dã thú đói khát mở lớn miệng, chỉ cần đi vào, sẽ có người chết trong đó.

Hắn tràn ngập sợ hãi, nhưng lại không thể dừng bước.

Hiện tại chỉ còn lại quạ đen, mèo đen và sói. Quạ đen biết giữa ba người tuyệt đối có một người là hung thủ giết cú mèo. Lúc đầu cậu nghĩ là sói, nhưng hiện tại lại cảm thấy mèo đen luôn im lặng cũng rất khả nghi.

Không, không đúng, còn có gì đó mình chưa phát hiện.

Trong nội tâm quạ đen cảm thấy hoảng loạn, hắn thậm chí không thể tin được những gì bản thân nhìn thấy, những gì mình phán đoán, giống như những lời viết trên tờ giấy kia —— đừng tin tưởng bất kì ai, kể cả bản thân mình.

Quạ đen lòng mang sợ hãi khó nhịn, bước chân vào khoang số 5. Nơi này cũng như các khoang số lẻ khác, vừa bẩn vừa bừa, nơi duy nhất khác thường là, trên vách tường khoang số 5, có treo một mặt đồng hồ.

Mặt đồng hồ này không có kim giây, chỉ có kim phút và kim giờ, kim giờ vừa vặn chỉ vào giữa số 4 và số 5, mà kim phút chỉ vào số 6, biểu hiện thời gian hiện tại là bốn giờ rưỡi.

"Chúng ta còn một tiếng rưỡi, thời gian còn lại trên chuyến tàu này." Quạ đen nhìn chằm chằm mặt đồng hồ kia một hồi lâu, nói như vậy.

"Tại sao cậu biết?" Câu hỏi của Sói có vẻ hữu khí vô lực.

Giọng quạ đen một chút phập phồng cũng không có, máy móc nói: "Nếu thời gian bắt đầu từ 12 giờ… Chúng ta chỉ có thời gian sáu tiếng trên chuyến tàu này, 12 giờ đến 1 giờ là 1 tiếng, 1 giờ đến 2 giờ là 2 tiếng, 2 giờ đến 3 giờ là 3 tiếng, 3 giờ đến 4 giờ là 4 tiếng, 4 giờ đến 5 giờ là 5 tiếng, 5 giờ đến 6 giờ chính là… sáu tiếng đồng hồ." *(đm ăn gian số chữ à sao tập đến tiểu học thế anh)*

"Như vậy, quả thực chỉ còn một tiếng rưỡi." Sói ngẫm nghĩ: "Nhưng chúng ta vẫn còn ở khoang số 5, trước mặt còn có ít nhất 2 khoang số lẻ, như vậy, thời gian có vẻ không đủ."

"Vậy đừng lãng phí thời gian, tốc chiến tốc thắng đi."

Ba người rất nhanh đã đi tới cửa khoang số 5, bắt đầu xem lời nhắn trên cửa, chỉ thấy được trên đó viết:

"Trong khoang số 5 chỉ có ba người.

Thật đáng sợ, hung thủ vẫn nằm giữa các bạn.

Nhưng thời gian không còn nhiều.

Để Tử thần đến phán quyết đi!"

"Có ý gì? Những câu nói này càng lúc càng khó hiểu." Sau khi xem lời nhắn kia, bọn Sói vẻ mặt đầy khó hiểu, quạ đen vô lực lắc đầu, nói: "Vậy, chúng ta tốt nhất vẫn nên lục soát khoang xe này một lần đi."

Cũng may lục soát khoang xe đã trở thành việc ngựa quen đường cũ, mọi người rất nhanh liền tìm thấy trong khoang những đồ vật có giá trị, nhưng... những đồ vật có giá trị đó... giờ phút này có vẻ đáng sợ.

Mèo đen tìm được một tấm vải rất lớn, chính giữa tấm vải có một hình tròn âm dương bát quái nửa đen nửa trắng, mà xung quanh bát quái này là những con số chữ cái cùng một số chữ Hán thông dụng chỉnh tề xếp hàng.

"Bên cạnh tấm vải còn có cái này ——" Sói vừa nói liền lấy ra một cái đĩa nho nhỏ màu trắng. Quạ đen vừa thấy hai vật này liền hiểu rõ, dò hỏi: "Đây là...đĩa tiên."

"Hình như đúng vậy, đây là đạo cụ dùng để chơi đĩa tiên." Sói nói.

"Chúng tôi tìm được trên một cái bàn, trên bàn còn bày ly nước,..., còn có ngọn nến, thoạt nhìn như lúc trước có người ngồi đó chơi trò chơi."

"Ngoài ra không còn gì khác sao?" Quạ đen nhìn chằm chằm tấm vải kia, lòng đầy sợ hãi hỏi.

"Có vẻ là không, trong khoang xe đáng chết này chỉ có rác rưởi." Trạng thái tinh thần Sói không tốt lắm, nhưng điều này cũng khiến hắn không còn lực công kích, thực thành thật trả lời.

Quạ đen lại nôn nóng, hắn khẽ cắn môi, nghĩ tới lời nhắn trên cửa, chỉ có thể thở dài: "Xem ra, chúng ta phải chơi trò chơi thú vị này."

"Thôi đi! Tôi chẳng cảm thấy thú vị chút nào, quả thực muốn chết." Sói cảm thấy thực khó chịu, hắn bực bội xoa ngực mình, cảm giác khó thở càng lúc càng mãnh liệt.

Ba người ôm tâm sự, nhưng công cuộc chạy trốn khỏi mật thất vẫn phải tiếp tục, thời gian dành cho bọn họ cũng không còn nhiều, chỉ cần bọn họ còn muốn rời khỏi đoàn tàu không hiểu nổi này, vậy liền không thể dừng bước.

Vì thế bọn họ liền tới vị trí những người lúc trước chơi đĩa tiên ở đó, một lần nữa ngồi lên, hơn nữa bày tấm vải đầy chữ kia lên, đặt cái đĩa nhỏ lên bát quái đen trắng ở trung gian.

"Các anh có ai từng chơi trò này chưa?" Quạ đen nhíu mày dò hỏi, "Ý tôi là, nó cần chuẩn bị trước cái gì không?"

Sói một tay chống cằm, càng thêm hữu khí vô lực nói: "Tôi chỉ nghe qua là phải tắt đèn, đốt nến, tóm lại xây dựng không khí hù chết người không đền mạng."

"Tôi đi tắt đèn." Mèo đen chủ động nói, đứng lên đi tìm công tắc điện.

Vì thế chỉ còn quạ đen cùng sói mặt đối mặt ngồi đó.

Quạ đen cầm bật lửa thắp những ngọn nến chưa cháy hết lên, lúc này, hắn nhịn không được quan sát sói ngồi đối diện, mặt sói dưới ánh nến mờ nhạt có vẻ hơi dữ tợn, tuy hắn nhìn thực ảo não, một chút sức sống cũng không có.

"Sắc mặt anh trông chẳng ra gì, có chỗ nào không thoải mái sao?" Quạ đen đột nhiên hỏi hắn.

Sói nâng mí mắt nhìn hắn một cái, cười lạnh: "Cậu đang quan tâm đến tôi? Quả là có ý tứ."

Quạ đen híp mắt, cúi đầu nhìn ngọn nến trong tay, ngọn lửa hơi hơi động đậy, chiếu rọi lòng bàn tay tái nhợt của quạ đen, hắn nói: "Tôi chỉ muốn nói cho anh một chuyện."

"Chuyện gì?" Sói thất thần.

"Tôi phát hiện trên cánh tay anh có một hoa văn kì lạ… ừm, trông như hình xăm."

Sói tựa hồ bị thu hút sự chú ý, nhìn thoáng qua quạ đen. Trên cánh tay sói quả thực có một hình xăm đóa hoa, đó là một đóa hoa gọi là "tình hoa", xăm trên sườn trong cánh tay trái hắn, sói không có ấn tượng lớn gì với hình xăm này, dù sao cũng không có kí ức, đâu biết mình sẽ xăm mình. Thế nhưng quạ đen lại biết, có thể là trong lúc vô tình vén tay áo lên khiến hắn thấy được.

Nhưng sói vẫn như đang suy ngẫm gì đó, nói: "Vậy thì sao? Tôi không được xăm sao?"

"Không phải ý này…" Quạ đen hơi cúi đầu, hắn vòng tay lại, ôm lấy ngọn nến nho nhỏ kia, ánh nến nhảy

nhót giữa hai tay hắn, biểu tình trên mặt quạ đen có chút kỳ quái, như đang mỉm cười, hắn nói: "Tôi từng nhìn thấy hình xăm này trên người người khác… giống nhau như đúc."

Sói đột nhiên trợn to mắt, ngẩng đầu gắt gao trừng trừng nhìn quạ đen, dùng ngữ khí trầm thấp hỏi: "Ai, là trên người ai?"

Ngay lúc này, đèn toàn bộ khoang xe liền tắt ngúm, bóng tối tức khắc buông xuống, chỉ trên cái bàn này, có ánh nến đang nhảy nhót.

126. Chương 126

"Trong một khoang số lẻ trước đó, người kia đã chết." Quạ đen trả lời mập mờ, nhưng hắn tin Sói tuyệt đối có thể nhận ra mình đang nói tới ai. Quạ đen yên lặng mỉm cười, ngữ thí thực vi diệu: "Khi tôi ngồi xổm bên người hắn, tôi thấy cổ áo hắn hơi mở rộng, dưới xương quai xanh có một hình xăm màu xanh lá, bị máu cùng quần áo chặn mất một nửa, nhưng vẫn có thể nhìn ra hình dạng đại khái."

Lời quạ đen nói khiến Sói nhìn chằm chằm hắn thật lâu, hắn thoạt nhìn như gặp quỷ, lâu sau mới dùng ngữ khí xác định nói: "Cậu cố tình sao?"

Ánh mắt quạ đen thực lạnh lẽo, thấp giọng nói: "Không, tôi là vô tình."

Đối thoại khó hiểu giữa quạ đen và sói kết thúc, nguyên nhân là mèo đen vừa đi tắt đèn đã trở lại, một lần nữa ngồi bên cạnh quạ đen. Ngay sau đó mèo đen cũng thắp lửa ngọn nến trước mặt hắn, ánh lửa khiến khoang xe sáng lên không ít, cho dù ngọn lửa vẫn theo đoàn tàu rung chuyển mà hơi hơi lay động.

"Chúng ta có thể bắt đầu rồi." Quạ đen vươn một ngón tay đặt lên cái đĩa trong âm dương bát quái đồ, hắn giải thích: "Trò chơi này, hình như cần mọi người đặt một ngón tay lên cái đĩa này, sau đó một người mở miệng thỉnh thần, sau đó chúng ta có thể đưa ra câu hỏi, để "thần" được mời tới này trả lời chúng ta."

"Trò chơi ngu xuẩn." Sói tỏ vẻ bất mãn, nhưng vẫn vươn một ngón tay đặt trên đĩa nhỏ màu trắng.

Mèo đen cũng rất phối hợp vươn ngón tay ra, ba người đều đặt ngón tay mình lên cái đĩa nho nhỏ kia, cái đĩa liền bị che khuất. Quạ đen nhìn hai người xung quanh, thấy bọn họ đều im lặng, vì thế quạ đen châm chước một chút, dò hỏi: "Tôi nên nói thế nào, thỉnh các vị thần tiên hãy hiển linh sao?"

Sói vẻ mặt không kiên nhẫn: "Vậy thỉnh Tử thần đại nhân hiển linh! Trên cánh cửa đáng chết kia không phải viết, để tử thần tới phán quyết sao?"

Không biết có phải nói trúng rồi hay không, sói vừa nói xong những lời này, ba người đồng thời cảm thấy đĩa nhỏ màu trắng dưới tay hơi hơi rung động một chút. Chỉ rung lên rất nhẹ, nhưng cảm xúc dưới ngón tay rõ ràng như vậy, nháy mắt khiến cả ba người cùng trầm mặc, rất lâu sau, sói ngẩng đầu nhìn quạ đen,

hỏi: “Các cậu có ai di động cái đĩa này sao?”

“Tôi không dùng lực.” Quạ đen thoáng nhếch khóe miệng, cười như không cười.

“Tôi cũng không.” Mèo đen vẻ mặt cứng nhắc.

“Được rồi, xem ra Tử thần đại nhân hiển linh.” Sói ngoài miệng vừa nói, vừa không chớp mắt nhìn chằm chằm quạ đen: “Vậy để tôi đưa ra câu hỏi đầu tiên đi… để tôi nghĩ nào… hung thủ giết cú mèo là ai?!”

Cái đĩa dưới ngón tay ba người bắt đầu kịch liệt run rẩy, sau đó sự tình thật thần kỳ liền xảy ra, không biết có phải do người nào cố ý gian lận dùng lực đẩy đĩa hay không, nhưng cái đĩa quả thật di chuyển, đầu tiên nó dạo một vòng quanh bát quái đồ, sau đó dừng ở kí tự đầu tiên ——

“Không thể nói…” Sói nhìn theo cái đĩa di chuyển, tổ hợp lại những kí tự mà nó dừng chân ở đó, cuối cùng kết hợp thành một câu đơn giản, Sói trào phúng cười rộ lên: “Xem ra Tử thần đại nhân cũng không thể nói cho chúng ta biết hung thủ là ai.”

“Ba người chúng ta có thể lần lượt đưa ra câu hỏi, nhưng tôi còn chưa nghĩ ra, mèo đen… Anh có thể hỏi trước không?” Quạ đen cảm thấy cái đĩa trắng kia đã tự động trở về bát quái đồ ở chính giữa mảnh vải, vì thế nói với mèo đen.

Mèo đen gật đầu tỏ vẻ đồng ý, cũng suy nghĩ một lát, đè thấp giọng hỏi: “Chìa khóa khoang xe này ở đâu?”

Mèo đen dứt lời, cái đĩa dưới tay bọn họ lại tự mình chuyển động, hơn nữa ngoài dự đoán mà trực tiếp trả lời câu hỏi của mèo đen —— “ở trên người một trong số các ngươi”.

“Được rồi, chúng ta đổi phương thức đặt câu hỏi.” Quạ đen cũng hứng thú, dường như có ác ý, hắn hỏi một câu hỏi rất tệ: “Trong ba người chúng tôi, ai sẽ là người chết tiếp theo?”

Cái đĩa trả lời —— “không thể nói”.

Quạ đen trầm mặc một lát, lại dò hỏi: “Chúng tôi phải làm gì mới có thể rời khỏi khoang xe này?”

Cái đĩa di chuyển trên bái quái đồ, trả lời —— “giết chết người cầm chìa khóa”.

“Chìa khóa đặt ở bộ vị nào trên người người kia?”

Cái đĩa trả lời —— “ở trong tim”.

Sắc mặt quạ đen có chút âm u, hắn lại hỏi một câu hỏi phức tạp: "Ngươi thật sự là Tử thần sao?"

Lúc này cái đĩa di chuyển rất lâu, mới đưa ra đáp án —— "đúng vậy".

Sau khi trả lời xong những câu này, cái đĩa không còn chuyển động nữa, dù ba người ra bất luận câu hỏi gì, cái đĩa luôn không nhúc nhích mà nằm yên trên bát quái đồ. Ngọn nến trên bàn cũng dần dần tối đi, giống như Tử thần kia đã rời đi.

"Đây căn bản là trả lời cũng không khác nào không trả lời." Sói đẩy cái đĩa, ngồi liệt ở một góc sô pha, cảm thấy không khí có chút nóng, hắn bực bội gãi gãi tóc mình.

Trong khoang xe vẫn tối đen một mảnh, chỉ có ánh sáng ngọn nến đang lập lòe, không biết có phải do đốt nến khiến nhiệt độ không khí tăng lên hay không, quạ đen cũng cảm thấy có chút nóng, hắn đứng lên, nói: "Tôi đi WC một chút, thuận tiện bật đèn."

Vì thế quạ đen liền rời đi, lần này, để lại Sói cùng mèo đen giương mắt nhìn nhau ở chỗ ngồi.

Mèo đen quá mức im lặng, trong tình huống có thể không mở miệng hắn sẽ không mở miệng nói tiếng nào. Sói cũng không quá quan tâm đến anh ta, hắn vẫn đang nôn nóng bất an dùng tay xoa xoa ngực mình, cảm giác khó thở này càng lúc càng mãnh liệt.

Chỉ chốc lát sau đèn liền bật, mà quạ đen cũng đã trở lại, trong tay hắn nhiều thêm mấy bình nước khoáng.

"Tôi tìm thấy trong phòng nghỉ nhân viên, còn chưa mở nắp, muốn thử hay không?" Bộ dáng quạ đen đầy thiện chí, nước khoáng trong tay hắn quả thật chưa mở nắp, mèo đen thản nhiên nhận lấy trực tiếp uống, nhưng sói lại không tin quạ đen chút nào.

Sói dùng một ánh mắt quái đản nhìn chằm chằm quạ đen rất lau, ngữ khí có chút bén nhọn: "Bản lĩnh ngụy trang của cậu khiến người ta giận sôi."

Tay cầm bình nước của quạ đen hơi run rẩy một chút, liếc mắt nhìn Sói: "Tôi biết anh đang đề phòng tôi."

"Thôi đi! Cậu giả vờ cho ai xem?!" Sói đột nhiên trở nên ác liệt, giống như mọi phẫn nộ tích lũy đột nhiên bộc phát, hắn túm miếng vải trên bàn ném xuống đất, cái đĩa nằm trên đó cũng rơi xuống đất, phát ra âm vang yếu ớt.

"…Tôi không giả vờ." Âm thanh quạ đen có chút mơ hồ, cả người âm u.

Quạ đen tiếp tục nói: "Chỉ là đôi khi… tôi không biết bản thân đang làm gì… mà thôi."

"Cậu đang thừa nhận sao?!" Sói đột nhiên nói, hắn dùng ánh mắt dữ tợn nhìn chằm chằm quạ đen, tàn nhẫn nói: "Đúng vậy, mày mới là hung thủ! Mày con mẹ nó là hung thủ đáng chết kia! Là mày muốn giết chết mọi người!"

Quạ đen hít sâu một hơi, lời nói của hắn khiến quạ đen run tay, quạ đen miễn cưỡng ép bản thân bình tĩnh lại, gằn từng chữ một nói: "Sói tiên sinh, anh quá kích động, tôi không phải hung thủ, tôi cũng không muốn giết mọi người!"

Sói đã hoàn toàn mất lý trí, thậm chí hắn còn bắt đầu nói linh tinh, hoặc có thể, hoàn cảnh áp lực của mật thất đã ép hắn điên rồi, cho nên hắn rống giận, hướng về phía quạ đen: "Đừng có ở đó giả vờ ngây thơ! Mày không nhìn xem bộ dạng mày như thế nào? Mày thật sự cho rằng mày giả trang không có sơ hở ——"

Nhưng Sói còn chưa kịp nói hết câu, âm thanh liền đột nhiên im bặt.

Sói bất giác, khóe miệng tràn máu, hắn dần dần cảm nhận được cơn đau, kinh dị nhìn quạ đen trước mặt, lại cúi đầu, thấy lưỡi dao cắm trên ngực mình. Lưỡi dao kia kỳ thật rất quen thuộc, là dao nhỏ dùng để lấy máu trước đó.

Quạ đen lại một lần nữa hung ác cắm dao vào ngực Sói, để dao cắm vào càng sâu, cắm vào tận trái tim. Thần sắc quạ đen có chút tái nhợt cùng chán ghét, hắn đến gần sói, gần như đem cả bàn tay vói vào miệng vết thương của hắn.

Sói đột nhiên cảm thấy cảm giác khó thở trước đó đột nhiên biến mất.

Giống như ngực mở ra một cái lỗ, sau đó không khí sôi nổi nối đuôi nhau tràn vào, khiến cảm giác khó thở cùng đau đớn vờn quanh trái tim liền biến mất trong nháy mắt, có một cảm giác được giải thoát khó tả nổi.

Nhưng mà, còn có thứ gì đó hắn chưa nhớ ra.

Quạ đen rốt cuộc lấy dao về, lúc này trên tay hắn dính đầy máu, hắn hơi hơi thở dốc. Sau đó quạ đen bước sang ngang, nhường ra một con đường, để sói vì đau đớn thống khổ mà xụi lơ ngã xuống đất.

Quạ đen, loài chim này, ở quốc gia nào đó, còn là tượng trưng cho Tử thần.

"Tôi nói…" Quạ đen lẩm bẩm, trong tay vẫn cầm dao, hắn khẽ lắc đầu: "Chính tôi cũng không biết mình đang làm gì…"

Không biết, không biết đang làm cái gì, rõ ràng đôi khi ý chí thanh tỉnh, nhưng lại không khống chế được thân thể.

Ác ý cùng cảm xúc tiêu cực gần như chiếm giữ toàn bộ đại não hắn.

Hơn nữa trong nháy mắt tỉnh lại trên chuyến tàu này, hắn liền cảm thấy thân thể và ý thức của mình bị phân liệt thành hai người, một cái bị giam giữ sâu trong nội tâm, thiện lương hay cứng cỏi, hữu hảo và chính nghĩa, mọi phẩm chất tốt đẹp đều bị giam giữ ở đó, vì thế còn lại, chính là dã thú không bị giam cầm, hoàn toàn được phóng thích.

Nhưng dã thú này đến tột cùng đã làm cái gì?

Quạ đen không biết, hắn hoàn toàn không biết gì cả.

Quạ đen cúi đầu nhìn sói đang nằm bò trên mặt đất, sói vẫn còn giữ được một hơi, đại khái những lời viết trên tờ giấy kia là sự thật, mọi người chỉ có thể khôi phục ký ức trước khi chết, nhưng cảm giác khôi phục ký ức quá mực thần kỳ, giống như ánh sáng chợt lóe, mọi thứ ban đầu nghĩ không ra chỉ cần một thoáng đã trở về đại não của hắn.

Nhưng hắn cũng sắp chết.

Sói ho khan vài tiếng, phun ra một ngụm máu, hắn miễng cưỡng ngẩng đầu nhìn thoáng qua quạ đen, lại nhìn mèo đen đứng chết trân ở đó, mèo đen đại khái là bị dọa, hoặc là hắn hoàn toàn không biết ứng phó loại chuyện này như thế nào, mà hắn lại không định ra tay với quạ đen, nên giờ khắc này cũng chỉ có thể ngơ ngác đứng đó.

"Đội trưởng… đừng đi dắt mũi đi… Tiếp tục như vậy, chúng ta sẽ thật sự bị toàn diệt." Sói trước khi chết cư nhiên nói ra một câu không thể hiểu nổi như vậy, hơn nữa, rõ ràng hắn đang nói với mèo đen.

Trên mặt quạ đen cũng không có nhiều biểu tình, thấy sói cư nhiên còn đang nói chuyện, ngồi xổm xuống, giơ dao trong tay lên, có vẻ như muốn bồi thêm một nhát.

Sói miễn cưỡng lộ ra một nụ cười chua xót, duỗi tay cầm cánh tay chính mình, phảng phất như đang nói với ai đó, lại phảng phất như đang tự nói chuyện với bản thân: "Thực xin lỗi… thực xin lỗi, A Lam —— tôi thật là tệ hại."

127. Chương 127

Cứ như vậy liền đi qua khoang số 5. Sau khi quạ đen dùng dao chọc xuyên tim sói, thật sự đào từ trái tim hắn ra một chiếc chìa khóa, quạ đen liền vặn vẹo quay đầu nhìn mèo đen, giơ chìa khóa trong tay lên cho quạ đen xem.

Tay quạ đen một mảnh máu chảy đầm đìa, trên ngực cùng khuôn mặt đều có máu bắn lên, đôi mắt đen nhánh của hắn phảng phất huyết quang, thậm chí nhếch khóe miệng lên lộ ra hàm răng trắng lóa, khiến hắn trông cực kỳ khủng khiếp, giống như ác quỷ bò ra từ địa ngục.

Mèo đen luôn trầm mặc, lúc này cũng bị kinh hãi, hấp híp mắt suy nghĩ đối sách, bởi vì giờ khắc này, ngay ở trước mặt hắn, quạ đen vừa mới giết chết một kẻ đồng lõa, mặc kệ quạ đen rốt cuộc có phải "hung thủ" kia không, uy hiếp hắn để lộ ra giờ phút này cũng đủ để mèo đen xử lý hắn.

Vậy, cuối cùng có nên động thủ hay không?

Mèo đen nhìn quạ đen lung lay đứng dậy, hắn ý thức được trạng thái quạ đen giờ phút này thập phần không thích hợp, thoạt nhìn có vẻ điên cuồng, giống như dã thú hoàn toàn mất đi lý trí vậy, hoàn toàn khác hắn lúc trước, không biết đến tột cùng là ngụy trang, hay hắn vốn dĩ đã như vậy. *(bậc thầy của ngụy trang, Primal Fear – phim về lừa đảo hay nhất quả đất)*

Quạ đen một tay cầm dao, một tay nắm chặt chìa khóa, từng bước từng bước đi về phía mèo đen, tiếng bước chân của hắn vang vọng trong khoang xe yên tĩnh, âm thanh như giẫm đạp lên quả tim mèo đen, mèo đen thoáng nắm quyền, thân thể nghiêng về phía trước, hạ trọng tâm xuống, cảm giác tùy thời chuẩn bị nghênh chiến.

Nhưng ngoài dự đoán chính là, quạ đen chưa ra tay với mèo đen, hắn mềm như bông lắc lư tới trước mặt mèo đen, hơn nữa động tác kế tiếp hoàn toàn vượt ra ngoài dự đoán của mèo đen, quạ đen cư nhiên vứt cả dao lẫn chìa khóa trong tay đi, cả người ngã vào lòng mèo đen, máu màu đỏ tươi cọ lên quần áo hắn.

Mèo đen theo bản năng mà duỗi tay ôm lấy hắn, lập tức mùi máu tươi tanh ngọt xông vào mũi, cúi đầu nhìn, thấy quạ đen nhìn hắn ôn hòa mỉm cười, nụ cười này, trong giây lát khiến mèo đen thần hồn điên đảo.

"Anh xem, ở đây chỉ có hai người chúng ta." Quạ đen duỗi tay ôm eo mèo đen, ngón tay hắn vuốt ve sống lưng mèo đen, hành động này kỳ thật rất nguy hiểm, xương sống con người chính là nhược điểm trí mạng."

Nhưng mèo đen không rảnh lo chuyện đó, bởi vì quạ đen đột nhiên áp sắt, mặt hắn dán lại rất gần, hơi thở đều phả lên mặt mèo đen, mèo đen trợn to mắt nhìn đôi mắt quạ đen, màu đen nhánh kia như chứa đựng cả một dải ngân hà, dụ dỗ mèo đen cầm lòng không nổi mà muốn lại gần.

Từ ánh mắt đầu tiên thấy quạ đen, mèo đen liền run rẩy cả người.

Đó là một cảm giác không nói nên lời, cho dù chỉ trong nháy mắt, cho dù đã bị mèo đen áp chết, hắn thậm chí đầy lý trí bảo trì khoảng cách với người này, nhưng lại phát hiện đây chỉ là phí công vô ích, chỉ cần hắn hơi đến gần quạ đen một chút như vậy, mèo đen liền phảng phất cảm thấy có thứ gì đó trong thân thể đang kêu gào, như ma quỷ gào rống trong nội tâm, luôn gào lên —- mau tới nuốt sạch hắn. *(cái gì trong thân thể? Cái chym chứ cái gì)*

Thật là đáng sợ.

Mèo đen gắt gao ôm người trong lòng, hắn nhịn không được xiết chặt cánh tay mình, cố nén suy nghĩ muốn ăn người này vào bụng, nhưng ngón tay lại khống chế không được, di động trên lưng đối phương, sờ đến eo hắn.

Mèo đen cảm thấy trên cổ mình có chút ngứa, quạ đen cọ cọ mặt vào cổ hắn, bờ môi quạ đen cọ xát ở đó, khiến mèo đen có cảm giác hắn sẽ tùy thời mà cắn một ngụm ở cổ mình.

Nhưng chính ảo giác này cũng khiến mèo đen có chút kích động.

Hắn đã gần như vói tay vào trong quần áo quạ đen… Ầy, thực tế là vói vào rồi, đầu ngón tay lạnh băng cảm nhận được xúc cảm mềm mại trơn trượt, khiến người ta muốn run rẩy, mèo đen cúi đầu, gấp không chờ nổi, muốn nhấm nháp hương vị tiểu ác ma trong lòng một chút.

Nhưng tiểu ác ma lại vươn một ngón tay, chặn môi mèo đen.

"Đây không phải là địa phương tốt, tiên sinh." Quạ đen híp mắt, hắn gắt gao cùng mèo đen dính thành một khối, không có khoảng cách, mỗi nơi trên thân thể đều chặt chẽ kết hợp, dâm mĩ vô độ.

Cho dù dưới chân họ còn nằm một khối thi thể.

"Tôi biết anh luôn dùng ánh mắt gì để nhìn tôi." Quạ đen sắc mặt tái nhợt, nhưng lại có sắc đỏ ửng, rõ ràng là khuôn mặt thanh tú, nhưng vết máu trên mặt khiến hắn vừa tà ác lại câu nhân.

Quạ đen vươn tay câu lấy cổ mèo đen, nhẹ giọng nói: "Từ lần đầu chúng ta gặp mặt ở khoang xe kia, anh vẫn luôn đi sau tôi, dùng ánh mắt đo nhìn tôi, anh đang nhìn chỗ nào của tôi?"

Quạ đen vuốt ve mặt mèo đen: "Anh đang nhìn đôi mắt tôi? Hay là… mặt tôi? Cổ tôi hay là bả vai? Hay là eo?… đương nhiên xuống một chút là…"

Nửa người dưới của bọn họ đều dính sát vào nhau, tự nhiên có thể dễ như trở bàn tay cảm nhận được biến hóa của đối phương, biến hóa này rõ ràng như vậy, khiến quạ đen không nhịn được cách quần mà cọ cọ hắn, động tác này khiến cả hai bên cùng run rẩy. Quạ đen sắc tình liếm liếm đôi môi khô ráo của mình, sau đó hôn lên môi mèo đen, bọn họ thoạt nhìn phi thường chặt chẽ, giống như một đôi tình lữ đang hôn môi.

Nhưng nụ hôn này vẫn chưa thành công.

Ánh mắt mèo đen đột nhiên sắc lạnh, đột nhiên không kịp phòng bị mà hành động, hắn một tay nắm lấy tóc quạ đen kéo hắn ra sau, một tay bắt được cánh tay kia của quạ đen, hắn kéo cánh tay này ra xa, bởi vì trên tay quạ đen không biết từ khi nào đã có thêm một cây đoản đao, quạ đen vẫn luôn cầm đoản đao trong tay, hơn nữa đặt cánh tay này sau cổ mèo đen.

Mèo đen không nghi ngờ, vừa rồi chỉ cần hắn thật sự hôn, quạ đen sẽ cắt đầu hắn xuống.

"Trên người cậu cũng giấu thật nhiều vũ khí, tiểu bảo bối của tôi." Mèo đen nhịn không được cười dữ tợn.

"Ồ! Đáng chết! Tôi cho rằng sẽ thành công!" Quạ đen thoạt nhìn có chút hối hận, cho dù hắn không bày ra bộ dạng hối hận một chút nào, mặc kệ cánh tay hắn bị giữ chặt, hơn nữa còn bị người khống chế.

Nhưng quạ đen vẫn kiên trì không ngừng câu dẫn mèo đen, hắn phi thường tiếc nuối nhìn nửa người dưới mèo đen, nói: "Anh rõ ràng đều cứng, tại sao lại không tiếp tục, như vậy tôi cũng có thể thống khoái đạt được mục đích."

"Sau đó tôi phải luận lý thành chương để cậu chặt đầu?" Mèo đen dùng sức vặn tay quạ đen, cánh tay quạ đen liền mềm nhũn, không giữ được dao nhỏ trong tay, thuận thế mà rơi xuống đất.

Loại bỏ uy hiếp xong, mèo đen lập tức nhét quạ đen vào lòng mình. Hơn nữa đè hắn lên sô pha bên cạnh.

Con mồi mất đi móng vuốt, cũng chỉ có thể mặc người xâu xé.

Cái từ mặc người xâu xé này thực không tồi, mèo đen phi thường thích, hắn bắt lấy quần áo quạ đen, dùng sức xé xuống, những cái khuy yếu ớt liền vỡ vụn phanh ra, lộ ra lồng ngực đẹp đẽ của đối phương, làn da trơn bóng cùng bụng nhỏ phẳng, còn có cơ bụng, có thể rõ ràng nhìn ra tiểu ác ma đáng giận này bình thường còn chăm chỉ rèn luyện.

"Anh muốn làm tôi sao? Tiên sinh…" Quạ đen không biết có phải cố ý hay không, mở chân ra vòng lấy eo hắn, tư thế này thoạt nhìn có điểm dâm đãng.

Mèo đen hô hấp càng lúc càng dồn dập, hắn cắn mấy ngụm trên xương quai xanh của đối phương, lưu lại mấy vết hồng hồng, nhưng mèo đen vẫn không tiếp tục, bởi vì lý trí nói cho hắn, đây cũng không phải là một lựa chọn tốt.

Người trong lòng hắn rõ ràng chính là hung thủ hung tàn, giết người không cần lý do trong tờ giấy kia, cho dù mèo đen cảm thấy bản thân thích hắn, là loại thích khác thường. Nhưng cũng chỉ là thích, nếu thích một người mà dung túng hắn, để hắn uy hiếp đến tính mạng mình, hành vi ngu xuẩn này mèo đen sẽ không làm.

Mèo đen không phải người ngu xuẩn như vậy, hắn biết mình cần làm gì —— ví dụ như, giết chết hung thủ, tìm được chìa khóa, sau đó chạy trốn?

Ánh mắt mèo đen nhìn quạ đen có chút tối, trời biết đến tột cùng là cái gì đang quấy phá suy nghĩ hắn? Mèo đen không muốn tổn thương người này, một chút cũng không.

Nếu không muốn thương tổn hắn, cũng chỉ có thể lựa chọn phương thức khác.

Cửa khoang số 5 cuối cùng được mèo đen mở ra, hắn lục soát người quạ đen, lấy đi mọi vật nguy hiểm, vũ khí, lấy mảnh vải làm dây thừng trói chặt hai tay quạ đen, sau đó cầm chìa khóa bị đào ra từ thân thể sói tiên sinh đáng thương, mở cửa khoang số 5 ra.

Ở trước mặt bọn họ chính là khoang số 4, một khoang xe số chẵn, an toàn.

Khoang số 4 cũng rất đơn giản, vừa vào cửa đã thấy mặt đất giữa lối đi có vệt máu kéo dài, còn có thịt nát rơi rụng, ở đó có thi thể một con rắn, đó là một con rắn hai đầu chân chính, nhưng nó dường như đã bị thứ gì nhấm nháp ăn thịt, thân thể bị ăn mất một nửa, một nửa khác chỉ còn lại nửa cái đuôi nhọn.

Chìa khóa khoang số 4 thực rõ ràng, ở ngay bên cạnh con rắn kia.

"Cuối cùng hắn chết như vậy sao?" Quạ đen hứng thú bừng bừng nhìn về phía thi thể con rắn ở đằng xa, trên mặt nở một nụ cười kỳ quái, một nụ cười như khóc.

"Cậu suýt nữa đã lừa được tôi." Mèo đen kéo dây thừng trói tay quạ đen, sau đó cúi đầu nhìn lời nhắn trên cửa khoang số 4, nói với quạ đen: "Tôi còn thật sự cho rằng cậu là đứa nhỏ ngoan, giàu tình thương đầy chính nghĩa."

"Biết đâu sự thực đúng là như vậy." Quạ đen vẫn nhìn chằm chằm thi thể con rắn kia, nụ cười trên mặt đã không còn.

Trên cửa khoang số 4 viết:

"Bạn cảm thấy bạn đã bắt được hung thủ sao?

Đúng vậy, bạn tin là vậy.

Nhưng tôi vẫn cảm thấy không ổn.

Đâu ai tránh được ma chú của Tử thần?"

Mèo đen mặt vô biểu tình nhìn chằm chằm những dòng chữ đó rất lâu, hắn quay đầu hỏi quạ đen: "Lúc trước cậu nói đã từng thấy thi thể một con mèo đen, trong khoang số 12, nó chết thế nào?"

"Ngâm mình trong nước, hình như đã bị một quái vật đáng sợ nào đó dùng móng vuốt cào chết." Quạ đen xảo trá chớp chớp mắt, mỉm cười: "Tôi cảm thấy, cuối cùng anh cũng sẽ như nó."

"Cũng chưa biết được…" Mèo đen cũng cười: "Nếu tôi giết chết cậu tại đây thì sao?"

"Anh sẽ không giết tôi." Quạ đen chắc chắn, hắn dường như tin tưởng không chút nghi ngờ.

"Tại sao cậu cảm thấy tôi sẽ không?" Mèo đen cũng cảm thấy nghi hoặc với sự chắc chắn của hắn.

"Chuyện này làm sao tôi biết được?" Quạ đen vẻ mặt bất đắc dĩ, "Giống như tôi không nghĩ tới, tôi sẽ cư nhiên ra tay giết người… quả thực hoang đường nực cười."

128. Chương 128

Mèo đen lập tức kéo quạ đen vào khoang số 3, con số này khiến cả hai người bọn họ đều kích động, điều này có nghĩa bọn họ còn cách điểm cuối không xa, nhưng đồng thời, cũng cách tử thần không xa.

Khoang số 3 cũng vừa loạn vừa bẩn, không có một bóng người. Nhưng vừa vào liền phát hiện một đặc điểm, bên trong có từng vũng từng vũng nước lớn. Trên mặt đất và trên sô pha, trên cửa sổ đều là nước, giống như cả khoang xe này vừa trải qua lũ lụt, mọi vật đều bị ướt sũng mà nhăn dúm dó.

"Ồ, là nước, quả là đồ vật mỹ diệu." Quạ đen bị mèo đen dùng dây thừng kéo, nhưng hắn vẫn thản nhiên tự tại, bởi vì trên đất có quá nhiều nước, quạ đen còn dùng sức dẫm, khiến bọt nước văng khắp nơi, bắn lên quần mèo đen đi ở phía trước.

Mèo đen cũng không vì thế mà khó chịu, hắn chỉ coi đây là phương thức tiểu ác ma nghịch ngợm, nhưng vẫn cần dạy dỗ cẩn thận lại, vì thế hắn kéo quạ đen lại đây, ôm lấy eo đối phương, khẽ hôn lên môi hắn.

Quạ đen thực hưởng thụ mà nheo nheo đôi mắt, dựa vào lòng mèo đen, cọ cọ trong ngực người đàn ông này, nghe tiếng bản hợp xướng trong tim đối phương mà say mê. Quạ đen nói: "Anh khiến tôi mâu thuẫn cực kỳ, anh chàng đẹp trai."

"Dạng mâu thuẫn gì?" Mèo đen tham lam cúi đầu, cắn tai quạ đen.

"Tôi không thể hình dung được… nếu anh chết ở đây, quả thực là tiếc nuối." Quạ đen rất muốn ôm mèo đen một cái, ví dụ như treo trên người hắn không rời chẳng hạn, đáng tiếc, hai tay hắn đang bị trói gắt gao.

"Tôi sẽ không chết." Mèo đen lại nói như vậy.

Sau đó bọn họ liền xem lời nhắn trên cửa khoang số 3, khoang số 3 là khoang lẻ, bởi vậy độ khó của câu đố trên cửa lại tăng lên một độ cao hoàn toàn mới, hơn nữa thực rõ ràng, khoang xe này, có liên quan đến "nước".

"Khoang số 3 bị nguyền rủa.

Nó sẽ khiến bạn xuất hiện ảo giác về "biển sâu".

Đừng để bị cảm quan của mình đánh bại.

Giết chết kẻ địch mới có thể lấy được chìa khóa."

"Tôi luôn cảm thấy, những lời nhắn trên cửa thật sự rất thú vị, không phải sao?" Quạ đen ỷ lại dựa vào lòng mèo đen, hắn có vẻ lười biếng, toàn thân đều mềm nhũn không xương, nếu mèo đen không đỡ hắn, quạ đen sẽ tuyệt đối mềm như bông mà tê liệt ngã xuống sàn.

"Thú vị thế nào?" Mèo đen gần như dán vào mặt hắn, ái muội nói.

"Luôn tìm mọi cách để chúng giết hại lẫn nhau."

Quạ đen tuy rằng bị trói hai bàn tay, nhưng cánh tay vẫn cử động được, liền giơ cánh tay ra, vòng qua đầu mèo đen, lấy phương thức như vậy mà treo trên người mèo đen, còn cơ khát khó nhịn mà cọ tới cọ lui trên người hắn.

Quạ đen nói: "Anh xem, chúng ta căn bản không còn nhiều thời gian lắm, tôi cá lúc trước chúng ta ít nhất lãng phí hơn nửa tiếng trong khoang số 5, chúng ta nhiều nhất chỉ còn khoảng một tiếng, nhưng phía trước còn có cửa ải cuối cùng, ồ… sao lại phải vậy? Dù sao cũng đều phải chết ——"

"Cho nên cậu muốn…?" Mèo đen cười như không cười, ôm eo quạ đen.

Quạ đen híp mắt, ngữ khí như làm nũng, dụ hoặc mười phần, nói: "Chúng ta làm đi."

Đề nghị này quả thực tràn ngập sức dụ hoặc với mèo đen.

Đặc biệt là bộ dạng dâm mỹ của quạ đen, chân còn đang cọ lên người mèo đen, loại câu dẫn thấu xương không thèm che giấu chút nào này, đối với một người đàn ông có nhu cầu bình thường như mèo đen, quả thực có sức dụ hoặc rất lớn… không, phi thường lớn, giống như thuốc độc bọc đường vậy.

"Làm không… chỗ đó của anh cũng đã cứng." Quạ đen hạ lưu lấy thứ đó của mình cọ xát với mèo đen, lộ ra hết thảy lực hấp dẫn cùng mị lực của bản thân.

Ngay cả giọng nói cũng như bọc mật đường, quạ đen nói: "Anh không muốn sao? Rõ ràng anh thích tôi… Anh xem, hai tay tôi đều bị trói lại, trên người không có vũ khí gì, cũng không đánh thắng nổi anh, giống như cừu con mặc người xâu xé, anh không muốn làm gì sao? Ví dụ như kéo chân tôi ra, hung hăng đặt tôi trên mặt đất mà làm…"

Quạ đen còn chưa kịp nói xong, mèo đen liền gắt gao ôm lấy hắn, bịt kín đôi môi ngon miệng kia.

Mèo đen đè hắn trên ghế sô pha, tuy rằng sô pha ướt đẫm không thoải mái, nhưng hai người đều không rảnh lo nhiều như vậy. Mèo đen hoàn toàn bị quạ đen mê hoặc, đè tiểu ác ma đáng giận này lên sô pha, liền bắt đầu lột quần áo hắn. Quạ đen lộ ra mỉm cười xảo trá, tựa hồ như hắn vẫn luôn mưu tính gì đó.

Khi họ bắt đầu nứng, liền không hề phát hiện, những giọt nước trên mặt đất bắt đầu nhiều hơn.

Khoang xe số 3 là một khoang xe bịt kín hoàn toàn, bởi vì mỗi cửa trước sau khoang đều là loại cửa sắt nặng nề, chỉ cần đóng lại liền bịt kín mít mỗi khoang xe, cho nên, nếu khoang số 3 bị ngập nước, nước sẽ không thể xuyên qua cửa khoang mà chảy tới khoang khác được.

Bởi vậy, khi vòi nước khoang số 3 không biết từ lúc nào tự động mở, sàn nhà trong WC cũng không có cống thoát nước, trong WC là một cái bồn cầu đóng chặt nắp. Vì thế cứ như vậy, nước từ vòi rót đầy bồn rửa tay, sau đó nước xôn xao chảy ra ngoài. Cửa WC đóng, nhưng nước vẫn theo khe hẹp chừng vài centimet dưới chân cửa mà chảy ra ngoài, chảy ra ngoài cửa WC liền hội hợp với những vũng nước vốn ở sẵn trên mặt đất.

Nước bắt đầu càng lúc càng nhiều, tốc độ nước lên cũng rất nhanh, vòi nước WC giống như sắp nổ tung mà điên cuồng chảy, hơn nữa bản thân diện tích khoang xe cũng không lớn, rất nhanh, sàn khoang đã ngập một tầng nước cao hơn đế giày.

Mèo đen vừa định cởi quần quạ đen xuống, nhưng rồi lại không thể không dừng lại. Nửa người trên quạ đen đã trần trụi, đôi tay vẫn bị trói đặt quá đỉnh đầu, nằm xụi lơ trên sô pha, mèo đen khó nhịn, cúi lại gần hôn hôn bờ môi hắn.

"Cậu thật là đáng yêu cực kỳ, bảo bối." Mèo đen nói với hắn: "Tôi rất muốn làm cậu, nhưng không phải hiện tại."

Bọn họ đã nghe thấy tiếng nước xôn xao chảy trong WC, hơn nữa nước trên mặt đất cứ nước lên thì thuyền lên, tình thế đột nhiên trở nên rất nghiêm trọng. Bởi vì nếu bọn họ không thể ngăn dòng nước này lại, bọn họ liền không thể không làm ở trong nước, cho dù việc này nghe qua cũng thấy rất kích thích.*(đm tôi còn tưởng k ngăn đc nc thì chết đuối cơ:))*

Mèo đen kéo quạ đen tới, một lần nữa mặc lại quần áo cho hắn, nhưng vẫn trói tay quạ đen, để quạ đen thành thật ngồi trên sô pha, lại hôn hôn bờ môi hắn: "Ở đây chờ tôi."

Nói xong mèo đen liền dẫm lên nước bước về phía WC, tốc độ nước dâng phi thường nhanh, tốc độ kia quả thật kinh người, nước đã ngập quá giày mèo đen, tẩm ướt ống quần hắn, hơn nữa có xu hướng dâng tới cẳng chân. Nước thậm chí khiến một số rác rưởi trên mặt đất lềnh phềnh trôi nổi, có một bình plastic không trôi qua bên chân hắn.

Mèo đen cúi đầu nhìn thoáng qua bình nước khoáng kia, không biết tại sao, trong lòng hắn vi diệu nghĩ tới cái gì, giống như cái gì chợt lóe lên trong đầu. *(Sao nhắc đến bình nc nh thế nhỉ:v e quạ cầm bình thc độc từ khoang 11 ra cho 2 thằng này uống à, sao 1 thằng nhìn thấy bình nc thì nổi sùng 1 thằng nhìn thấy thì mặt trời chân lý chói qua trym)*

Nhưng ý niệm này lóe qua quá nhanh, mèo đen không bắt được nó, cho nên hắn đành phải tiếp tục đi về phía WC, hắn phát hiện cửa WC đóng chặt, nhưng dòng nước vẫn theo khe cửa mà chảy ra, cuồn cuộn không ngừng xả ra ngoài.

Mèo đen duỗi tay vặn tay nắm cửa WC, nhưng tay nắm kia bất động.

Cửa này thế nhưng khóa.

Mèo đen cảm thấy không ổn, hắn suy nghĩ một lát, quyết định dùng thủ đoạn bạo lực để mở cửa, nên hắn lui về sau, bắt đầu dùng chân đá cửa.

Sức lực mèo đen rất lớn, đá sập cửa không thành vấn đề, nhưng không biết vì sao, cửa WC liền phẳng phất như núi thái sơn, bất động im lìm ở đó, mặc kệ mèo đen tìm chết đá, nó vẫn không chịu mở ra.

Hơn nữa mèo đen càng đá cửa, dòng nước đó lại chảy càng nhanh.

Mèo đen thấy đá cửa không được, thoáng cau mày, hắn ý thức được gian mật thất này sẽ không đơn giản như vậy. Mực nước càng lúc càng cao, đã ngập tới cẳng chân hắn, mắt thấy chuẩn bị lên tới đầu gối.

Quạ đen bên kia đã co chân lên, ngồi trên sô pha, nước càng lúc càng nhiều, chỉ sợ lát nữa ngồi trên sô pha cũng không được. Quạ đen có chút tiếc nuối, rõ ràng hắn gần như đã có thể lăn giường cùng mèo đen, chỉ cần đám nước đáng chết này không tệ đến mức này.

Thế nhưng, tựa hồ cũng có chút ý tứ. Quạ đen nghĩ tới cái gì đó, liền nở nụ cười.

Mèo đen không mở được cửa WC, sau đó hắn phát hiện cửa phòng nghỉ nhân viên cũng không mở được. Hắn đành phải quay lại, quay lại liền thấy quạ đen đang ngồi xổm trên sô pha nghịch nước. Quạ đen cũng thấy mèo đen đã trở lại, chớp chớp mắt nhìn hắn, mỉm cười: "Chúng ta sẽ chết đuối ở đây sao? Tuy rằng tôi biết bơi."

"Chúng ta cần nghĩ cách để thoát nước ra ngoài, hoặc mau chóng tìm được chìa khóa rời khỏi khoang xe này." Mèo đen nói như vậy.

"Mỗi khoang xe đều là một mật thất hoàn mỹ… Tôi nghĩ nơi này sẽ không có phương pháp để chúng ta thoát nước ra ngoài." Quạ đen nói, có vẻ không có hảo ý.

"Đập vỡ cửa sổ thì sao?" Mèo đen nhìn cửa sổ khoang xe, bên ngoài vẫn là một mảng tối đen, ngẫu nhiên có thể lóe lên một hai tia sáng, nhưng lại phẳng phất như là ảo giác.

"Anh có thể thử xem…" Quạ đen liếm môi: "Cửa sổ xe lửa phi thường dày, có thể thừa nhận áp lực lớn, đương nhiên quan trọng nhất là, chúng ta không có công cụ để phá cửa kính, những vật như chày gỗ gậy gỗ đều không thể, trừ khi chúng ta có gậy sắt, cũng trừ khi sức anh lớn đến mức có thể tay không đập nát cửa sổ."

"Đương nhiên, ngay cả khi thỏa mãn tất cả những điều kiện này." Quạ đen nói: "Cuối cùng chúng ta vẫn

không thể phá được cửa kính đáng chết đó."

"Vậy xem ra chúng ta chỉ có thể lựa chọn mau chóng tìm được chìa khóa, sau đó rời khỏi khoang xe này?" Mèo đen híp mắt nhìn quạ đen.

Quạ đen nói: "Không còn lựa chọn nào khác, thế nhưng, anh biết chìa khóa ở đâu sao?"

Những lời này khiến ánh mắt mèo đen lạnh băng.

"Kỳ thật, bản thân anh cũng có dự cảm, không phải sao?" Quạ đen nhảy xuống nước, đi tới trước mặt mèo đen, hiện tại, mực nước đã dâng quá đầu gội, ngập tới đùi, mà sô pha cũng bị ngập nước, ướt dầm dề.

"Nghĩ tới lời lúc trước tôi đã nói." Quạ đen tiếp tục: "Trong khoang số 12 có một con mèo chết, nó chết chìm trong nước, trên người có miệng vết thương không thể hiểu được."

"Đó là chỉ tôi sao?" Mèo đen nhìn quạ đen, quạ đen thấp hơn hắn một chút, cũng yếu ớt hơn.

"Chìa khóa khoang số 12 nằm trong bụng con mèo kia." Quạ đen dán lên người mèo đen, tiếc nuối nói: "Tại sao vừa rồi anh không tiếp tục làm? Cứ như vậy mà chết, quả thật là đáng tiếc."

"Cùng cậu làm, tôi đại khái sẽ thật sự biến thành bộ dáng giống con mèo kia đi." Mèo đen bỗng nhiên cười: "Bị con dã thú là cậu cào chết, sau đó chết chìm ở đây, rồi cậu có thể luận lý thành chương moi bụng tôi ra, lấy đi chìa khóa."

"Thật là, anh chẳng biết hưởng thụ gì cả." Quạ đen cọ cọ trước ngực mèo đen, "Chết trong ôn nhu hương*, không thích sao?"

**là chết trong hương thơm dịu dàng(?) ý chỉ mỹ nhân. (đoán thế)*

129. Chương 129

"Tiểu ác ma!" Mèo đen tức giận kéo tóc quạ đen, kéo đầu hắn ra sau, để hắn ngửa mặt, lộ ra đôi môi hồng nhuận, thuận tiện mèo đeo cúi đầu hung tợn cắn môi hắn, cảm xúc mềm mại này khiến người ta muốn phát điên.

"Tôi hẳn nên giết cậu, hiện tại liền ra tay." Mèo đen sờ tay lên cổ quạ đen.

"Anh có thể thử." Quạ đen cảm thấy mỹ mãn, treo người trên người mèo đen: "Bóp cổ tôi, sau đó dìm tôi chết chìm trong nước."

Mèo đen có vẻ thực sự định làm như lời quạ đen nói, bởi vì hắn xác thật bóp lấy cổ quạ đen, hơn nữa ấn đầu hắn xuống nước. Mực nước đã vượt quá eo hai người, mực nước này đã trở nên nguy hiểm. Nhưng mèo đen còn tàn nhẫn ấn quạ đen quỳ gối trong nước, áp đầu hắn xuống, để cả người hắn ngâm dưới đáy nước lạnh băng.

Giống như… Trước kia cũng từng phát sinh sự tình tương tự vậy.

Quạ đen bị mạnh mẽ đè trong nước thực sự cảm nhận được cảm giác cận kề tử vong, bởi vì động tác của mèo đen khiến hắn trở tay không kịp, hắn sặc nước, theo bản năng bắt đầu giãy giụa, hắn mơ hồ mở mắt nhìn dưới nước, trước mắt hắn là một thế giới hoàn toàn khác, đồ vật trong nước trở nên kỳ quái, giống như hắn đã rời khỏi thế giới hiện thực nguyên bản, đi tới một ảo cảnh mỹ lệ.

Trong ảo cảnh kia, quạ đen không phải quạ đen hiện tại, mèo đen cũng không phải mèo đen hiện tại. Suýt chết tựa hồ thật sự khiến quạ đen nhớ ra thứ gì đó, là thứ gọi là ký ức. Bão táp cuồng phong tán loạn trong nội tâm hắn, bao trùm đại não hắn, bức bách hắn nhớ ra thứ gì, nhưng khi quạ đen cẩn thận hồi tưởng, bão táp cuồng phong kia lại đi qua, cuốn theo mọi vật, để lại đại não quạ đen trống rỗng.

Quạ đen đình trệ tư duy giờ phút này đã không còn lý trí, không ngừng sặc nước cùng cảm giác ngạt thở khiến hắn cảm thấy nguy hiểm, giống như bản năng động vật, khi hắn gặp phải nguy hiểm, hắn sẽ áp dụng mọi thủ đoạn để bảo hộ chính mình, sau đó giết chết kẻ địch.

Mèo đen chính là kẻ địch kia.

Nhưng trên người quạ đen cũng không có vũ khí, mọi thứ hắn giấu trên người đều bị quạ đen vứt sạch, hiện tại hắn còn bị mèo đen dùng sức mạnh tuyệt đối mà đè trong nước, không khí trong phổi hắn từng chút từng chút giảm dần, nếu thật sự không hành động, mèo đen thật sự sẽ giết chết hắn.

Quạ đen mở to hai mắt trong nước, hắn bất chấp việc trợn mắt trong nước sẽ mang đến cảm giác mắt khó chịu vô cùng, trong màng nhĩ cũng tràn đầy âm thanh nước lưu động, hắn tựa hồ nghe thấy mèo đen đang nói gì đó, nhưng trong nước, quạ đen hoàn toàn không nghe thấy lời hắn nói.

Sau đó quạ đen nhìn đáy nước lặng, trên mặt đất, có một cái dao gọt hoa quả.

Giống như chuẩn bị sẵn dành cho hắn, bởi vì nơi này là khoang số lẻ, lại dơ lại loạn, thứ gì cũng có.

Nhưng dao gọt hoa quả kia có chút xa, hắn bơi tới bơi đi, tạm thời thoát khỏi khống chế của mèo đen, bắt lấy cây dao kia.

Thoát khỏi khống chế của hắn.

Mèo đen cảm thấy người trong tay đột nhiên trở nên an tĩnh, luôn chìm trong nước, cuối cùng hết khí trong phổi, uống một bụng nước, sau đó hôn mê… Nếu thật sự để hắn chìm trong nước, hắn sẽ thật sự cứ như vậy

mà chết chìm.

Mèo đen do dự một chút, trái tim đột nhiên sợ hãi, hắn không khỏi khẩn trương. Mèo đen cũng không muốn chết trong khoang xe này, phải nói, mèo đen cũng không phải người tốt, cho dù phải chết, hắn cũng sẽ tuyệt đối không chết một mình ở chỗ này, bởi vậy nháy mắt kia, mèo đen quả thật nghĩ tới để quạ đen ở lại cùng hắn, chính là có chết cũng muốn kéo người xuống nước theo.

Nhưng tới thời điểm chân chính ra tay, mèo đen lại bắt đầu do dự.

Hắn buông tay đang bóp chặt lấy quạ đen, để quạ đen lẳng lặng trôi nổi trên mặt nước, ngừng một lát, mèo đen có chút sốt ruột, hắn vớt quạ đen lên ôm vào ngực, sắc mặt quạ đen tái nhợt, mắt gắt gao nhắm chặt, vẫn không hề nhúc nhích, phảng phất như hắn đã chết.

Mèo đen đè đè ngực quạ đen, bởi vì tình huống hiện tại đặc thù, hắn không thể để quạ đen nằm thẳng. Nhưng cũng may thời gian quạ đen sặc nước cũng không quá dài, ấn ngực cùng bụng một chút, liền ho ra một ngụm nước.

Mèo đen tức khắc cảm thấy trái tim đang điên cuồng nảy lên của mình bình ổn hơn nhiều, hắn muốn ôm chặt người trong ngực, nhưng cánh tay còn chưa dùng sức, quạ đen đột nhiên mở to mắt nhìn mèo đen, hơn nữa cũng một chân đạp lên bụng hắn. Dùng lực trong nước tương đối khó khăn, lực tấn công cũng bị giảm không ít, nhưng dù vậy, mèo đen vẫn bị quạ đen một chân đá văng.

Quạ đen đá văng mèo đen liền mượn xung lực này, lại lần nữa nhào vào trong nước, cả người hắn chìm trong nước, hiện tại hắn liền sờ tới cây dao kia, dao gọt hoa quả kia không hiểu sao đột nhiên xuất hiện dưới đáy nước, phảng phất như là đạo cụ hoàn mỹ được chuẩn bị sẵn vì trận chiến cuối cùng này.

Mèo đen bên kia tựa hồ cũng ý thức được cái gì, vừa bò dậy chưa kịp đứng vững liền thấy quạ đen lại lần nữa lao về phía hắn, mơ hồ còn thấy ánh sáng lóe lên giữa không trong.

Thần kinh phản xạ của mèo đen không tệ, trong nháy mắt cư nhiên kịp nghiêng người né tránh công kích, nhưng tránh được một lần không tránh được lần thứ hai, quạ đen tay cầm dao hơi chuyển hướng một chút, lập tức liền cắt ra một vết thương trên má mèo đen.

Quạ đen cầm dao không ngừng tấn công, hơn nữa thân thể trong nước thập phần nặng nề, cho dù mèo đen cũng bắt đầu trở nên kém linh hoạt, trên người rất mau liền tứ tung ngang dọc vài vết thương, cuối cùng mèo đen rốt cuộc tìm được cơ hội, bắt được tay cầm dao của quạ đen, tạm thời định chế trụ hành động của hắn, nhưng hắn lại đột nhiên mỉm cười với mèo đen.

Trong nháy mắt kia, nụ cười câu mất hồn phách hắn.

Mèo đen sửng sốt, trong nháy mắt kia, mèo đen đột nhiên phát hiện quạ đen buông lỏng tay cầm dao, để cây dao tự nhiên rơi xuống, sau đó quạ đen dùng bàn tay còn lại tiếp được chuôi dao, tiếp đến xinh đẹp hoàn mỹ, tuy rằng đổi sang tay trái cầm dao, động tác chém sẽ không linh hoạt như trước, nhưng một dao

như vậy chọc xuống vẫn có thể gây ra thương tích không nhỏ.

Mèo đen đành phải buông tay đang chế trụ quạ đen ra, hai người lại một lần nữa bắt đầu giằng co.

Thời gian không còn nhiều.

Quạ đen nhìn thấy mực nước đã tới eo, ý thức được nếu không giải quyệt dứt điểm, hai người ai cũng không chạy thoát được. Nhưng mèo đen lại quá khó đối phó, đối phương tuy rằng không có ký ức, nhưng vẫn còn kỹ xảo chiến đấu, tuy rằng hắn không có vũ khí, còn luôn lơ đãng mà bị nụ cười của quạ đen mê hoặc.

Quạ đen nheo mắt, hắn biết mèo đen thích mình, đây kỳ thật là ưu thế của quạ đen, hơn nữa còn là ưu thế lớn, nhưng tích cách đối phương lại là tàn khốc máu lạnh vô tình, hơn nữa lại là loại người thà chết cũng phải kéo người chôn cùng, thích thì sao, đối phương vẫn như trước muốn đồng quy vu tận.

Mỹ nhân kế linh tinh tựa hồ không có tác dụng nhiều, nhưng nếu đơn đả độc đấu(?) thì bản thân lại yếu hơn, tuy rằng mèo đen luôn bó tay bó chân vì không muốn thật sự tổn thương quạ đen, nhưng hắn vẫn đánh không lại mèo đen. Vậy… hiện tại phải làm sao? Quạ đen liếm liếm môi suy nghĩ đường lui.

"Tại sao anh lại muốn phản kháng?" Quạ đen tiếc nuối nói: "Không phải chết càng tốt hơn sao?"

"Cậu hi vọng tôi chết sao?" Mèo đen bỗng nhiên hỏi như vậy.

"Đương nhiên!" Quạ đen không do dự thừa nhận: "Anh chết, tôi mới có thể ra ngoài."

"Cậu muốn ra ngoài?"

"Đúng vậy, tôi muốn ra ngoài."

Mèo đen không nói, cứ như vậy nhìn quạ đen, hắn đột nhiên thả lỏng thân thể, nói với quạ đen: "Cậu lại đây."

Quạ đen nắm chặt dao trong tay, nhưng vẫn đi qua, tới trước mặt mèo đen, ngẩng đầu lên nhìn hắn. Con ngươi mèo đen có chút lạnh, nhưng vẫn rất đẹp, giống như hai viên đá quý, khi nhìn chăm chú căn bản không thể dứt mắt ra được.

Mèo đen cũng không để ý chuyện quạ đen còn cầm dao trong tay, hắn sờ sờ tóc quạ đen, ôm hắn vào lòng. Mèo đen suy nghĩ, dán bên tai hắn nhẹ giọng nói: "Tôi quả thật rất thích cậu."

Quạ đen cũng ôm eo mèo đen, mặt dán lên ngực hắn.

“Tôi rất thích cậu.” Mèo đen lại lặp lại, giọng nói có chút mỏng manh: “Cho dù tôi không còn ký ức, nhưng rất kỳ quái, cảm giác này là chân thật.”

Quạ đen trầm mặc không lên tiếng, im lặng nghe hắn nói. Quạ đen cảm thấy trong nội tâm cũng kỳ diệu mà cảm thấy xúc động, khiến hắn trầm mê trong hơi thở của người đàn ông này, cảm giác như được hắn ôm, mọi nguy hiểm đều biến mất.

Quả là khí chất khiến người ta mê muội.

“Tôi có thể bị cậu giết chết.” Mèo đen tiếp tục nói, hắn ôm quạ đen thật chặt: “Chỉ cầm cậu cũng thích lại tôi là được.”

“Tôi đây nên làm thế nào, nói ”tôi thích anh” như vậy sao?” Quạ đen nhẹ giọng cười, lại nhịn không được cọ cọ lên người mèo đen, đó là một động tác làm nũng trong vô thức, nhưng điểm này, ngay cả quạ đen cũng không nhận thức được.

Mèo đen lại nở nụ cười. Hắn nói: “Đúng vậy, chỉ cần như vậy là được.”

Chỉ cần có thể ôm em một cái, nói thích em, sau đó em cũng sẽ trả lời thích tôi. Như vậy là được rồi, như vậy đã cảm thấy thỏa mãn.

Bởi vì thật sự không còn mong muốn nào khác.

Bởi vì mèo đen đột nhiên cảm thấy, có thể mở miệng nói chuyện với hắn, quả thực là sự tình hạnh phúc nhất trên thế giới. Tuy rằng không biết cảm giác này từ đâu mà tới, nhưng giờ phút này mèo đen vẫn cảm thấy thực vui vẻ, thực thỏa mãn.

Cho nên mèo đen ôm quạ đen, ghé vào tai hắn nhẹ giọng gọi: “A Giản —”

Quạ đen sững một chút, hắn bỗng nhiên nghe thấy mèo đen đang gọi một cái tên xa lạ, hắn cũng không gọi hai chữ “quạ đen”, mà gọi tên ai đó, nhưng… đó là tên ai?

Mèo đen cũng không cho quạ đen thời gian suy nghĩ, mèo đen tiếp tục nói, gắt gao ôm lấy hắn: “A Giản, tôi thích em.”

Có lẽ trong nháy mắt kia, ngay cả mèo đen cũng không ý thức mình đang gọi ai.

Quạ đen cũng không biết, hắn chỉ theo bản năng mở miệng trả lời: “Tôi cũng thích anh.”

Mèo đen cười, hắn ôm quạ đen thật chặt. Quạ đen cũng không có gì bất mãn, hắn chỉ giơ dao gọt hoa quả

trong tay lên, nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành, hiện tại, mực nước đã dâng lên tới ngực, hắn cần phải nhanh chóng xử lý mèo đen, sau đó lấy được chìa khóa.

Cho nên hắn giơ dao trong tay lên.

Còn 1 chương là hết phần này + 1 nửa chương nối sang phần tiếp.

Hnay tui sẽ đc đi chơi hihi, nên là nếu may thì gặm nốt đc 1 (hoặc 2) chương. Nếu k thì các đồng chí đợi tầm hai ngày vậy.

130. Chương 130

Giết mèo đen dễ dàng hơn quạ đen đã tưởng, người đàn ông này ngay cả phản kháng cơ bản nhất cũng không có.

Khi quạ đen một dao chọc xuyên bụng hắn, mèo đen chỉ khó chịu hừ hừ, sau đó ôm quạ đen chặt hơn, người đàn ông đáng thương này lại không gọi quạ đen, mà gọi cái tên xa lạ kia: "A Giản…"

Hắn đang gọi ai? Quạ đen không rõ, khi người đàn ông gọi tên này khiến hắn nôn nóng, bất an, không biết cảm giác này đến tột cùng từ đâu mà có, có lẽ là tới từ đáy nước sâu thẳm của khoang xe này, mực nước nguy hiểm nhấn chìm thân thể, luôn mang tới ảo giác nguy hiểm cho người ta.

Vì để người đàn ông này im lặng, quạ đen lại một dao hung hăng đâm vào bụng hắn. Mèo đen mềm như bông ngã lên người quạ đen, máu loãng bắt đầu nhiễm đỏ khoang xe số 3, khiến một vùng nước xung quanh họ ngập màu đỏ tươi.

"A Giản…" Nhưng mèo đen vẫn không thuận theo, không buông tha mà tiếp tục gọi tên này, hắn gần như đã dựa trên người quạ đen, đầu tựa trên vai quạ đen, hắn còn dùng tay sờ gương mặt quạ đen, ngón tay hắn hơi thô ráp, hơn nữa đầy nước ướt dầm dề, nhưng lòng bàn tay hắn lại thực ấm áp.

Độ ấm này, có lẽ sẽ hoàn toàn biến mất sau vài phút, mèo đen sẽ biến thành một khối thi thể trôi nổi trong khoang xe này, cứ như vậy nằm ở đó, bộ dáng sống không ra sống chết không ra chết, hắn vĩnh viễn không thể chạy thoát, cũng vĩnh viễn không thể bảo trì độ ấm như vậy, còn có âm thanh như vậy.

Đó là sự tình khiến người ta tiếc nuối cỡ nào.

Cũng khiến Quạ đen đột nhiên cảm thấy sợ hãi, hắn không biết mình bị làm sao, tại sao lại phải làm ra sự tình tàn nhẫn với người đàn ông này như vậy, làm hắn thương tâm, tuyệt vọng, tràn ngập thống khổ mà

chết đi.

Nhưng quạ đen không dừng lại được, hắn không thể dừng bản thân lại, hắn như một đồ chơi làm bằng dây cót, là loại sau khi lên dây có thể vĩnh viễn cử động, hắn một vết lại một vết dao chọc lên người mèo đen, giống như những vết thương trên người con mèo đáng thương trong khoang số 12 vậy.

Hắn vuốt ve đầu mèo đen, để hắn dựa lên người mình.

Sau đó quạ đen dịu dàng hôn hắn, cảm nhận hơi thở mèo đen dần trở nên yếu ớt trong ngực mình, người đàn ông này hiện tại giống như một đứa trẻ vậy, cố chấp mà nắm lấy quần áo quạ đen, miễn cưỡng bắt mình trợn tròn mắt nhìn hắn.

Máu khiến nước trong cả khoang đỏ lên, giống như nhiễm lên một tầng nhan sắc hoa lệ, loại mỹ lệ này khiến người ta lóa mắt.

"A Giản…" Mèo đen lại gọi, lúc này hơi thở của hắn trở nên càng suy yếu, đó là cảm giác cận kề cái chết, khiến người đàn ông vốn dĩ cường đại này trở nên suy yếu, nhưng mèo đen vẫn có sức mạnh hấp dẫn lòng người, hắn vẫn giữ mị lực như vậy, khi hắn nhìn quạ đen, quạ đen cũng chỉ có thể nhìn lại hắn, căn bản không thể dời hai mắt mình đi.

"A giản… Tôi lại… Tôi lại không thể bảo vệ em…" Ngón tay mèo đen run rẩy, sờ gương mặt quạ đen.

Hắn thấp giọng, yếu ớt nói với quạ đen: "Tôi rất sợ, tôi sợ tôi… sẽ không thể nhìn thấy em… càng không thể ôm em…"

Quạ đen không nói lời nào, mở to hai mắt nhìn mèo đen, hắn đột nhiên phát hiện một biến chuyển kì quái, đôi mắt mèo đen đang dần dần biến đỏ, từ màu xám đậm biến thành màu đỏ. Tròng mắt màu đỏ, rất đẹp, rất mỹ lệ, nhưng lại khiến người khiếp sợ.

"Làm sao bây giờ… làm thế nào mới tốt…" Mèo đen bỗng nhiên dùng ánh mắt bi thương nhìn quạ đen, nhan sắc trong mắt hắn như đang kể một bí mật, hấp dẫn quạ đen cũng kinh hoảng mà nhìn hắn.

Nhưng rất nhanh mèo đen lại nở nụ cười, hắn tựa hồ nhớ tới cái gì, hắn duỗi tay sờ cổ quạ đen, vị trí phía sau tai. Hắn gần như mặt dán mặt với quạ đen, quạ đen có thể nghe thấy giọng hắn vang lên, từ một vị trí gần trong gang tấc:

"Không cần lo lắng… A Giản, dù là nơi nào, tôi đều có thể bảo vệ em…"

Mực nước trong khoang đã dâng tới bả vai, ngay cả hành động xoay người cũng bắt đầu trở nên khó khăn. Quạ đen phát hiện đôi mắt mèo đen vẫn chưa hoàn toàn chuyển thành màu đỏ, trước đó, hắn đã vĩnh viễn nhắm mắt lại.

Không kịp nói ra cảm xúc nội tâm, quạ đen cảm thấy cảm quan của bản thân đều trở nên ì trệ, hắn một dao hung hăng cắt mở bụng mèo đen, duỗi tay vào mò tìm, rất nhanh liền tìm thấy một thứ bằng kim loại, sau đó quạ đen bỏ thi thể mèo đen lại, bơi về phía cửa khoang số 3.

Đừng hoảng loạn, rất nhanh… rất nhanh mình có thể ra ngoài.

Quạ đen vừa bơi vừa không ngừng ám thị trong lòng, nhưng hắn không thể ngăn cản cảm giác này, lồng ngực hắn cảm thấy khó chịu cực kỳ, giống như trái tim bị dao cắt xẻ, có kẻ tàn nhẫn bóp lấy trái tim hắn, sau đó dùng dao nhỏ từng dao từng dao tra tấn, thống khổ này khiến quạ đen phát điên, sau đó là nước làm mờ tầm mắt hắn, nhưng hắn không biết kia là nước… hay là nước mắt.

Quạ đen nhận ra mình đang khóc, nhưng hắn không muốn khóc, đó là hành động vô ý thức của thân thể này, quạ đen chỉ muốn mau chóng thoát khỏi đây, thoát khỏi khoang xe ngập nước này, rời đi, rời khỏi nơi này!

Sau đó quạ đen rốt cuộc bơi tới trước cửa khoang số 3, tay cầm chìa khóa đều run rẩy, hắn không biết là chìa khóa run hay tay hắn đang run, hắn thử nửa ngày mới nhét được chìa khóa vào ổ, sau đó dùng lực, mở ra cánh cửa khoang xe này.

Lực cản của nước khiến mở cửa có chút khó khăn, cũng may là cửa vẫn được thuận lợi mở ra. Bởi vì khoang số 3 ngập nước, nên quạ đen vừa mở cửa, dòng nước liền mang theo quạ đen tràn sang khoang số 2, cũng may quạ đen kịp thời bắt được tay nắm, sau đó nghịch lại dòng nước, gian nan đóng cửa lại.

Thần kỳ chính là, dòng nước tràn sang khoang số 2, lại không đem thi thể của mèo đen dạt sang đó, mèo đen vẫn lẳng lặng mà trôi nổi trong khoang số 3, quạ đen có thể thông qua cửa kính nhìn thấy hắn, hắn thoạt nhìn thật an tĩnh, giống như đang ngủ nếu như quanh thân hắn không có nhiều máu như vậy…

Cho dù tới khoang số 2 rồi, quạ đen vẫn do dự đứng trước cửa sang khoang số 3.

Nước mang máu loãng từ khoang số 3 tràn sang khoang số 2, cũng may là không nhiều nước lắm, chỉ khiến mặt đất hơi ướt. Quạ đen khổ sở vuốt ngực mình, hiện tại, nơi này chỉ có một mình hắn.

Hắn đi tới cửa khoang số 2, hắn phải nhìn lời nhắn nơi này một cái. Trên cửa viết như vậy:

"Bạn cho rằng mình còn sống sao?"

Quạ đen cảm thấy trong nội tâm mình có nơi nào đó bị xúc động, hắn hít sâu một hơi, hung hăng bắt tâm tình mình ổn định lại, hắn phải bình tĩnh lại, bình tĩnh sau đó suy tính, chỉ có sống sót chạy trốn, mới là thắng lợi cuối cùng.

Nhưng vấn đề là, tại sao trong khoang số 2 chỉ có một câu đơn giản như vậy.

Những lời này có ý nghĩa gì?

"Bạn cho rằng mình còn sống sao?" Quạ đen đọc những lời này ra miệng, lặp lại một lần, sau đó cười nhạo: "Chẳng lẽ tôi đã chết sao?"

Quạ đen một mình một người, lầm bầm lầu bầu, âm thanh của hắn vang vọng quanh quẩn trong khoang số 2, liên miên không dứt, liên miên không ngừng. Khoang xe này cũng thật phi thường an tĩnh, an tĩnh cực kỳ.

Quạ đen nhìn quanh toàn bộ khoang số 2, hắn phát hiện nơi này cái gì cũng không có, bởi vì là khoang số chẵn, ngoại trừ nước pha máu loãng vừa từ khoang số 3 chảy theo tới, khoang xe này cái gì cũng không có.

Thực sạch sẽ, cũng thực yên tĩnh.

Quạ đen cảm thấy mình cần tìm kiếm xung quanh, hắn bắt đầu di chuyển trong khoang số 2, sau đó vào WC, bởi vì toàn thân hắn đều ướt, quạ đen cần xử lý mặt cùng tóc mình một chút, bảo trì sạch sẽ vệ sinh.

Sau đó quạ đen lại tới phòng nghỉ nhân viên khoang số 2, hắn phát hiện trên vách tường phòng nghỉ này có treo một bộ quần áo khô ráo, ngay cả giày cũng có. Bộ quần áo này có hình thức không khác biệt bộ quạ đen đang mặc trên người lắm, nhưng khô ráo, khá hơn quần áo nhão nhão dinh dính trên người quạ đen nhiều, quạ đen suy nghĩ một chút, quyết định thay trọn bộ quần áo kia, bao gồm giày.

Nhưng sau khi thay quần áo, quạ đen phát hiện một vấn đề.

Quần áo này không phải kiểu dáng tương tự quần áo của quạ đen…mà là, căn bản là giống nhau như đúc, ngay cả trên ngực cũng thêu từ giống nhau, là một từ đơn tiếng Anh —— Crow, nghĩa là quạ đen.

Có gì đó không thích hợp.

Quạ đen vừa nhận ra được vấn đề này, nhưng hắn không có sức chống cự, hắn theo bản năng tìm kiếm trên người bộ quần áo mới, hắn phát hiện trong túi quần mình có chìa khóa khoang số 2, thời điểm lấy được chìa khóa, quạ đen lại càng thêm sợ hãi.

Có gì đó không thích hợp!

Quạ đen vẫn cầm chìa khóa đi mở cửa khoang số 2, khi hắn mở cửa, ánh đèn khoang số 1 chiếu lên mặt hắn. Nhưng ánh đèn này thoạt nhìn rất quen thuộc, hắn bước vào khoang số 1, cửa khoang số 2 tự đóng lại sau lưng, hắn nhìn thoáng qua phía sau, chỉ có thể thấy cửa sắt lạnh băng.

Khoang số 1 là một khoang số lẻ dơ bẩn, nơi này cái gì cũng có, có vỏ đồ ăn vặt người đã ăn hết, vỏ trái cây, giấy vụn, vỏ hạt dưa ném loạn, trên bàn bày các loại cơm hộp cùng mì gói, còn có vại đồ uống. Trên ghế sô

pha cũng có túi cùng quần áo ném loạn, giá hành lý trên đỉnh đầu chen chúc những vali hành lý lớn nhỏ.

Tình cảnh này quen thuộc cỡ nào, lại xa lạ cỡ nào.

Quạ đen chậm rãi đi về phía trước, dẫm lên mặt đất không quá sạch sẽ. Hắn để ý, trong mỗi khoang xe, trên vách tường gần cửa đều có một biển số của khoang, đánh dấu đây là khoang số mấy.

Cho nên quạ đen ngẩng đầu, nhìn số thứ tự khoang xe này.

Trên đó viết một số, 13.

Quạ đen hít sâu một hơi, hắn run rẩy, hắn bước nhanh về phía trước, nhưng hình như đụng phải thứ gì, khiến hắn lảo đảo một cái, hắn vừa quay đầu lại nhìn, phát hiện ở sô pha bên cạnh có một người đang nằm.

Quạ đen sững lại, đi về phía người kia, hắn thấy người nọ đang an tĩnh nằm trên sô pha, hắn đang ngủ, còn chưa tỉnh lại, hơn nữa vẫn còn sống.

"Cú mèo ——" Quạ đen nhẹ giọng gọi, hắn thấy người này an tường nằm trên sô pha, trên người mặc quần áo tương tự minh, nhãn tên bên trên cũng rất quen thuộc, ba chữ cái tạo thành một từ đơn —— Owl.

Sự việc này, thật thần kỳ… cũng thật đáng sợ.

Chương sau đổi sang bản đồ mới, có thể nói phần này kết thúc ở đây yê yê <3 (2 ngày nữa sẽ tiếp tục đăng chương, giờ tui bay nhảy đây)

Tui thích đoạn đoàn tàu này nhất, rồi đến đoạn ảnh trong gương tầm chương 40 gì đó.

131. Chương 131

Trên thế giới này, luôn có một số chuyện, một số con đường như vậy. Mặc kệ bạn đã đi bao nhiêu lần, đều sẽ trở về vạch xuất phát, phải bắt đầu lại từ đầu. Mặc kệ bạn phẫn nộ, không cam lòng thế nào, mặc kệ bạn đã từng nỗ lực phản kháng, nhưng mọi thứ đều trở về điểm ban đầu, vĩnh viễn không ngừng cười nhạo bạn.

Quạ đen cúi đầu, ngồi bên cạnh cú mèo nhìn hắn, bộ dạng cú mèo ngủ trông thập phần an tường, đôi tay giao nhau, quy củ đặt trước ngực. Bộ dáng này của hắn, luôn khiến quạ đen nghĩ tới… bộ dáng hắn ngồi chết ở đó lúc sau.

Quạ đen thở dài như có như không một tiếng, hắn cúi đầu, tới gần cú mèo, sau đó ngoài dự đoán, quạ đen đột nhiên phát hiện từ cổ áo mình rớt ra ngoài một mặt vòng hình chữ thập.

Mặt vòng này… Quạ đen nhíu mày, hắn không nhớ vòng cổ này đeo trên cổ mình từ lúc nào, tại sao nó lại xuất hiện ở đây?

Vòng cổ chữ thập khiến quạ đen liên tưởng đến một số việc không vui, hắn nhắm mắt lại, bình phục hơi thở, sau đó duỗi tay sờ lên cổ cú mèo. Hiện tại cú mèo vẫn còn sống, còn nhiệt độ, còn mạch đập, sống tốt không thể tốt hơn.

Sau đó, thình lình, cú mèo bỗng nhiên mở to mắt, đôi mắt mở rất to, nhìn quạ đen. Dường như không kinh ngạc chút nào về chuyện hắn xuất hiện ở đây, ánh mắt kia chứa rất nhiều cảm xúc phức tạp, hắn vươn tay sờ mặt quạ đen, nói: "Cậu lại xuất hiện ở đây, đây là lần thứ mấy rồi?"

Quạ đen nở nụ cười như đang khóc, trả lời: "Tớ không nhớ rõ."

"Cậu còn muốn tiếp tục sao?" Cú mèo nói, ngữ khí phi thường ôn hòa: "Cho dù lặp lại bao nhiêu lần."

"Tớ phải rời khỏi đây, rời khỏi đoàn tàu này." Quạ đen nói, hắn lấy từ trong túi tờ giấy mình vẫn luôn mang theo kia. Trên mặt trái tờ giấy in hoa kia, kỳ thật còn có một dòng chữ, dùng bút máy xinh đẹp sạch sẽ viết:

"Bạn là chúa tể của gian mật thất này, khi bạn rời khỏi, bạn bè của bạn mới có thể hồi sinh."

"Tại sao lại là tôi, tại sao là tôi…" Quạ đen cầm tờ giấy, tay không ngừng run rẩy. Ban đầu, hắn kỳ thật không hiểu những lời này có ý gì, tận đến lúc hắn một lần rồi lại một lần tuần hoàn đi tới gian mật thất này, vĩnh viễn tuần hoàn trở về khoang số 13. Hắn vĩnh viễn không thể chân chính đặt chân lên khoang số 1, đây quả thực như một lời nguyền rủa.

Một lần lại một lần, không ngừng quên rồi lại nhớ lại, chìm vào ngục giam ký ức. Chỉ cần hắn ngủ rồi tỉnh lại trong khoang số 13 này, hắn sẽ quên sạch kí ức trước đó, sau đó một lần nữa bắt đầu cuộc hành trình. Bởi vì một số nguyên nhân đáng sợ, bởi vì sự chấp nhất đó, hắn bắt đầu giết người, hắn thậm chí không thể dừng bản thân lại.

"Nhưng tại sao lại là tôi!" Quạ đen ôm mặt, hắn cảm thấy khủng hoảng nặng nề, hoang mang lo sợ không biết phải làm gì. Hắn cần phải chạy trốn khỏi hết thảy những thứ này, nhưng khoang xe hẹp hòi này khiến hắn dùng toàn lực cũng không thể chạy thoát được.

Chỉ có thể một lần lại một lần… lặp lại.

"Cậu luôn sợ hãi, luôn hối hận, có lẽ đây chính là nguyên nhân cậu không ngừng tuần hoàn." Cú mèo ngồi dậy, hắn sờ cổ mình: "Mà tớ cũng luôn bồi hồi giữa ranh giới sống và chết… trên đoàn tàu này, mỗi người

đều rơi vào loại tuần hoàn này, mà rất rõ ràng, có thể đi tới cuối hành trình, chỉ có thể là cậu."

"Có phải chỉ cần tớ chết, sự tuần hoàn này sẽ kết thúc không?" Quạ đen nói.

"Cậu quên mất…" Cú mèo lại lắc đầu: "Lúc trước cậu cũng đã nói những lời này, nhưng cuối cùng, cậu vẫn quay trở về."

"Sau đó tớ liền từng lần từng lần giết chết cậu, giết chết mọi người sao?!" Quạ đen lớn giọng, rõ ràng mất khống chế cảm xúc.

Cú mèo thoáng cúi đầu, ánh mắt lộ ra ánh sáng dịu dàng: "Đừng gấp, La Giản ——"

"Đừng gấp…" Cú mèo nói, hắn duỗi tay cầm tay quạ đen, định làm quạ đen bình tĩnh lại, lòng bàn tay cú mèo thực ấm áp, phi thường ấm áp, đó mới là nhiệt độ con người, hoàn hảo vô khuyết.

Quạ đen cảm thấy nội tâm mình cũng đang run rẩy, hắn không cầm lòng được mà rơi lệ, nước mắt rơi xuống, làm ướt vạt áo hắn. Hắn cảm thấy sợ hãi, cho dù đi đến đâu, những việc này vẫn sẽ một lần một lần mà lặp lại, cho dù hắn muốn thay đổi bao nhiêu lần đi chăng nữa.

"Tớ mệt mỏi quá, tớ không muốn tiếp tục nữa." Quạ đen nói, hắn nắm chặt tay cú mèo, tay bọn họ nắm chặt nhau, như ký kết lời thề ước nào đó, thực trang nghiêm. Nhưng quạ đen vẫn muốn từ bỏ, hắn muốn cứ lẳng lặng ngồi đây mà chờ đợi, cho dù có một sức mạnh bắt ép hắn phải tiếp tục, quạ đen cũng không muốn hành động.

"Vậy hãy thay đổi mọi chuyện." Cú mèo nói.

"Nói thật dễ nghe." Quạ đen chua xót cười: "Tớ cũng không biết mình đã thử bao nhiêu lần rồi."

"Không… lúc này không giống, La Giản." Cú mèo nói, hắn duỗi tay sờ lên cổ quạ đen, một ấn ký rắn cắn đuôi rõ ràng khắc trên cổ quạ đen, sau tai hắn, bị tóc thoáng che một chút, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

"Có người trong chúng ta thoát ly vòng tuần hoàn này." Cú mèo nói một câu không rõ nguyên do như vậy, hắn nói với quạ đen: "Có lẽ chỉ là một nháy mắt, nhưng hắn đã nhận lại được sức mạnh của mình, hắn chế tạo một cơ hội cho cậu, tận dụng cơ hội này… La Giản."

Quạ đen dừng một chút, theo bản năng sờ sờ cổ mình, hắn sờ thấy một khối nhỏ nổi lên, đúng là vị trí ấn ký rắn cắn đuôi kia.

Vị trí mèo đen cắn trước khi chết, chính là chỗ này.

“Nhưng thứ này thì có tác dụng gì?” Quạ đen không nghĩ ra ý nghĩa tồn tại của ấn ký này, nó chỉ là một ấn ký hơi nong nóng mà thôi, nó có thể mang tới cơ hội gì, quạ đen nghĩ không ra.

“A Giản, cậu có đao không?” Cú mèo lại hỏi một đằng trả lời một nẻo, bỗng nhiên hỏi quạ đen như vậy.

Quạ đen duỗi tay sờ đến dao gọt hoa quả trên người, dao này hắn chưa ném, vẫn luôn mang theo bên người. Cú mèo nhận dao từ tay hắn, sau đó nói với quạ đen: “Dựa lại gần một chút… Chúng ta không có nhiều thời gian lắm, tuy rằng không biết có thể thành công hay không.”

Quạ đen dựa lại gần, sau đó cú mèo thình lình rạch cổ quạ đen một cái, hung hăng rạch một dao ngay trên ấn ký kia! Nhưng trong một giây đó, quạ đen không biết vì sao theo bản năng né tránh một chút, động tác né tránh kia giống như hắn đang bị lực lượng không rõ nào đó điều khiển, quạ đen căn bản không có ý định né tránh.

Thế nhưng, tuy rằng quạ đen né tránh một chút, nhưng dao gọt hoa quả vẫn vẽ ra một dấu vết nhợt nhạt trên cổ hắn, dấu vết kia trực tiếp cắt ngang trên ấn ký, phân ấn kí làm hai.

Có giọt máu chảy ra, thẩm thấu ấn ký rắn cắn đuôi.

Quạ đen bỗng nhiên cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, khoang mật thất khóa kín này bỗng nhiên nổi gió, gió không biết từ nơi nào thổi tới, nhẹ nhàng thổi qua gương mặt quạ đen, thổi bay sợi tóc hắn. Hắn có chút kinh sợ, bởi vì hắn phát hiện bản thân đang biến mất, dần dần tiêu tán giữa không trung.

“Sức mạnh của kẻ truy sát là không gian, có lẽ hắn đã mở cho cậu một cánh cửa không gian.” Cú mèo nhìn hắn, nở nụ cười nhạt: “Nhưng cửa này chỉ có thể giúp cậu ra ngoài, mà tớ cũng không biết cửa này sẽ dẫn cậu đi đâu.”

Quạ đen… không, La Giản đột nhiên trở nên hoảng loạn, hắn sợ hãi túm lấy cú mèo, thất thanh: “Tớ đi rồi… vậy các cậu phải làm sao?”

Phong Vũ Lam vẫn im lặng, cứ như vậy nhìn La Giản, chua xót cười.

Phong Vũ Lam nói: “Tớ cũng không biết bọn tớ sẽ thế nào, có lẽ vẫn luôn ở lại trên chuyến tàu này, trải qua tuần hoàn vô tận… A Giản, tớ không biết tớ có thể rời khỏi đây hay không, hay sẽ luôn cùng mật thất này mà trải qua luân hồi, cho tới lúc tận thế!”

“Không ——!”

La Giản đột nhiên nức nở, thân thể hắn đang tiêu tán, nước mắt hắn cũng vậy, hóa thành một chùm hạt sáng mỹ lệ, những ánh sáng đáng chết đó làm mờ tầm mắt hắn, hắn muốn nhìn rõ bộ dạng Phong Vũ Lam, nhưng đối phương dần dần trở nên mơ hồ trước mắt hắn ——

Hắn không cam lòng lắc đầu, đầy quyết tâm muốn cầm tay Phong Vũ Lam, cho dù tay hắn đã tiêu tán hơn một nửa, nhưng hắn vẫn không thể ngăn cản bản thân, hắn lớn tiếng rống giận, như muốn nói ra quyết tâm của mình: "Tớ sẽ không từ bỏ! A Lam! Tớ sẽ không từ bỏ —— cứ kết thúc như vậy! Tớ vĩnh viễn sẽ không can tâm! Tớ sẽ không chấp nhận! Tớ sẽ cả đời cả kiếp phẫn nộ hối tiếc hành động của mình! Thế nên… A Lam, cậu phải đợi tớ! Tớ tuyệt đối sẽ trở về tìm các cậu!"

Phong Vũ Lam cũng khóc, nhưng hắn cũng đang cười, nói với La Giản: "Tớ biết… tớ biết rõ, có những lời này của cậu, tớ liền thỏa mãn! La Giản, tớ ở đây chờ cậu —— La Giản, cậu quả là bạn tốt nhất đời này của tớ… cảm ơn cậu."

Ta cũng… phi thường cảm tạ, mọi người.

La Giản không biết mình có nói ra những lời này hay không, những lời này có truyền tới tai đối phương hay không, hoặc tới trong lòng. Người hắn yêu, người hắn coi trọng, đều trở thành động lực vĩnh cửu của hắn, vô luận hắn đi đâu, tới nơi nào, chỉ cần nhớ tới những điều này, La Giản sẽ không dừng chân.

Đừng từ bỏ, chỉ cần nghĩ, có một số người đã vì mình mà trả giá mạng sống. Vĩnh viễn không từ bỏ.

La Giản nhắm mắt lại, thế giới của hắn tối đen một mảnh, hắn cảm thấy bản thân như biến thành một cơn gió nhẹ, bắt đầu không có mục tiêu lang thang bay lượn, mà hắn cũng không biến cơn gió này sẽ mang mình tới đâu, có lẽ tới một khởi điểm mới, hoặc một kết thúc bi thảm. Nhưng dù kết cục thế nào, La Giản cũng tin tưởng vững chắc… mọi thứ sẽ trở nên tốt đẹp hơn.

Phong Vũ Lam trơ mắt nhìn La Giản biến mất trước mặt hắn, hắn nhìn chằm chằm dao trong tay mình, thở dài một hơi, tùy ý đặt nó lên bàn.

"Sau đó sẽ thế nào?"

Phong Vũ Lam lầm bầm, hắn cũng không biết mật thất tuần hoàn vô hạn này sẽ trở thành thế nào nếu thiếu La Giản. Nhưng kỳ thật, tuần hoàn vẫn sẽ tuần hoàn, có lẽ mật thất sẽ sửa đổi kịch bản, sau đó để Phong Vũ Lam thay La Giản tới trải nghiệm kịch bản hoàn toàn mới này.

Không biết có phải ảo giác hay không, Phong Vũ Lam cảm thấy tai mình có chút nóng.

Hắn theo bản năng duỗi tay sờ lỗ tai, trên tai hắn mang một khuyên tai màu đen, đây là đồ vật thực thần kỳ, Phong Vũ Lam không nhớ rõ lắm tại sao mình lại có cái khuyên tai này, tại sao lại đeo nó trên tai.

Chính là cái khuyên tai này đang nóng lên.

Phong Vũ Lam gỡ khuyên tai xuống, đặt trong lòng bàn tay mình, hắn thấy khuyên tai tạo hình tương đối bình thường này lóng lánh ánh sáng kỳ dị, hơn nữa, càng lúc nó càng nóng hơn, nóng tới mức tay Phong Vũ Lam run lên, làm rơi khuyên tai xuống đất.

Chuyện thần kỳ đã xảy ra, khuyên tai đột nhiên… giống như La Giản lúc trước, hóa thành những hạt ánh sáng, phân tán khắp nơi.

Những hạt ánh sáng đó phân tán khắp nơi, nhưng chưa tới một giây đồng hồ đã tụ lại, một kỳ tích vĩ đại.

Những hạt ánh sáng tổ hợp lại thành một người.

Một đứa nhỏ cầm một cây dù đỏ rất lớn, vóc dáng lùn lùn thoạt nhìn chỉ tầm mười tuổi.

Đứa nhỏ này có một đôi mắt đen như mực, đôi mắt rất có thần, hắn ngó trái ngó phải, tựa hồ đang quan sát hoàn cảnh xung quanh, sau khi thấy Phong Vũ Lam, hắn nhe rằng cười, sau đó cả người nhảy nhót tới, ôm lấy đầu A Lam.

Phong Vũ Lam chớp chớp mắt, không thể hiểu được, nhưng bản thân hắn cũng không tự chủ được mà nở nụ cười.

Haha I"m back you bitches:)))

Đại khái là sau khi tuần hoàn 2 bạn này có nhớ lại đc 1 số ký ức quan trọng, nhưng không nhớ rõ hết mọi thứ. Chắc là chỉ nhớ cả 5 ng là ng quan trọng ntnao với nhau, chứ mấy cái kí ức lẻ tẻ kiểu mọi chuyện xảy ra trc đó và chuyện về nhg ng "lạ" thì chưa nhớ ra.

132. Chương 132

Vũ trụ có vô số không gian cùng thời gian, vài vạn, khó mà đoán được, khổng lồ, bí ẩn. Có nhà khoa học từng giả thuyết vũ trụ chính là tập hợp của rất nhiều hộp, một cái hộp chứa một hộp khác, bên trong hộp có càng nhiều hộp, rậm rạp ngàn ngàn vạn vạn, hơn nữa vĩnh viễn không có điểm dừng.

Bạn có thể sáng tạo một cái hộp trong tay mình, giống như vẽ một bức họa, viết một bài văn, chế tác một bộ manga anime, quay chụp một bộ phim điện ảnh. Nhưng bạn không biết tác phẩm của mình có tạo thành một tiểu thế giới ở một không gian thời gian nào đó không, nhân vật và bối cảnh bạn đắp nặn sẽ trở thành chân thật trong thế giới đó.

Vì thế cứ như thế, người ở trong hộp lại sáng tạo càng nhiều hộp, bạn không biết ở ngoài thế giới của mình

có càng nhiều thế giới khác hay không, vượt qua vô số điểm không gian và thời gian, nằm ở độ cao vượt xa tầm với của bạn, là nơi bạn vĩnh viễn không thể chạm tới, cho dù rời khỏi tinh cầu, vượt qua tinh hệ, thậm chí là trở về quá khứ hoặc đi đến tương lai.

Nhưng bạn vẫn ở thế giới này, mà không thể tới được một thế giới khác.

Nhưng, chúng ta giả định một chút.

Nếu có một người, bạn phá vỡ cực hạn này, rời khỏi vòng luẩn quẩn, thoát khỏi sự trói buộc của cái hộp, bỏ qua định luật tự nhiên của vũ trụ! Bạn bắt đầu tùy tâm sở dục* vô câu vô thúc**, bạn có thể tự do vượt qua không gian và thời gian, bạn có thể tới bất kì nơi nào mình nghĩ tới, tư duy của bạn không còn bị trói buộc, linh hồn của bạn điên cuồng bay lượn, bạn kinh hỉ lại điên rồi.

**thích gì làm đấy **không bị trói buộc.*

Nhưng bạn lại đột nhiên cảm thấy chán.

Bởi vì khi bạn điên cuồng lao về phía trước, khi bạn tự do tự tại mà thoát khỏi sự ràng buộc của vũ trụ, bạn phát hiện mình không có nơi nương náu, bạn chỉ có thể bồi hồi khắp nơi, giống như cô hồn dã quỷ nơi hoang vu.

Bạn cô đơn và hoảng loạn, bạn chìm trong bóng tối, hoảng sợ không chịu được dù chỉ một ngày. Cho dù bạn đi tới đâu, nơi đó đều không lưu lại dấu chân hoặc bóng dáng của bạn, bạn có thể đồng thời tồn tại trong nhiều thế giới khác nhau, nhưng bạn cũng hoàn toàn biến mất trong mọi thế giới.

Không có nơi nào có sự tồn tại của bạn.

A! Một khi đã vậy.

Sao không sáng tạo một thế giới chỉ có bạn tồn tại, một thế giới bạn nắm giữ, bạn được tự do định đoạt quy luật và quy tắc thế giới, bạn tạo ra nước, tạo ra thực vật, tạo ra không khí, tạo ra vô số sinh mệnh, để thời gian đảo ngược, sau đó trở thành ——

Thượng đế.

Màu đỏ… Cỏ?

La Giản mở to mắt, phát hiện bản thân đang nằm trên một thảm cỏ, trước mắt là một gốc cỏ bị ánh mắt

trời đỏ rực chiếu lên khiến gốc cây cũng dường như phát ra ánh đỏ. Hắn nhìn chằm chằm gốc cỏ này nửa ngày, nhìn đến mức ánh mắt cũng đờ ra, sau đó hắn thử nhúc nhích cơ thể mình, nhưng rất nhanh đã nhận ra, cả người hắn đều cứng đờ.

Sao lại thế này?

La Giản miễn cưỡng chớp chớp mắt, hắn ý thức được bản thân đang quỳ rạp trên mặt đất, toàn thân hắn gần như không thể nhúc nhích được, thứ duy nhất hắn có thể khống chế là đôi mắt cùng khả năng hít thở. Bởi vì đầu cũng không thể cử động, cho nên tầm mắt hắn bị cố định trên một khoảng đất nhỏ, trên bùn đất cứng rắn chỉ có vài cọng cỏ dại thoi thóp.

La Giản trong nhất thời không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ký ức hắn xuất hiện từng khoảng trống lớn, ký ức đứt gãy giữa chừng, mọi sự việc đều không liên tiếp, đôi khi hắn cảm thấy dường như lúc trước mình còn ngủ ở nhà chú ở quê, lúc ấy hắn đi tìm cha mẹ đã nhiều năm chưa gặp, bởi vì một số lý do… là lý do gì?

Đúng rồi, A Lam đâu? Phong Vũ Lam đâu?

La Giản cảm thấy hình như mình còn gặp được bạn tốt từ nhỏ của mình, nhưng tại sao lại nhìn thấy hắn? La Giản giây phút này nghĩ không ra, thân thể hắn vẫn cứng đờ, hắn muốn dùng lực một chút, nhưng thân thể hắn giống như đã chết, tay chân đều chết lặng.

Bởi vì mồm đầy cỏ, cho nên thậm chí há mồm ra kêu một tiếng cũng không làm được.

La Giản đành phải nằm đó, vẫn luôn nằm bò, hắn trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm cỏ dại bị nắng chiếu vàng rực, hắn cảm thấy hiện tại hẳn là hoàng hôn mới có thể có ánh nắng đỏ như máu như vậy.

La Giản không biết có người có thể phát hiện ra hắn hay không, hắn có lẽ đang nằm trên bãi cỏ ở vùng hoang vu nào đó, bởi vì hắn không nghe thấy tiếng nói chuyện ở phụ cận, xung quanh phi thường tĩnh lặng, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng thưa thớt đến đáng thương.

La Giản đành phải nằm đó, yên lặng chờ đợi, hắn hi vọng tay chân mình có thể sớm khôi phục tri giác.

Một lát sâu, La Giản nhắm mắt lại, trong lúc nhất thời dường như hắn đã mất ý thức mà ngủ mất, đợi đến lúc hắn một lần nữa mở mắt ra, hắn phát hiện bản thân vẫn đang nằm trên bãi đất đó, hơn nữa thân thể vẫn không tự giác cứng đờ không thể nhúc nhích.

Sau lại như vậy? Đã trải qua bao lâu?

La Giản không biết bản thân đã ngủ bao lâu, nhưng khi hắn mở mắt ra, hắn vẫn thấy gốc cỏ dại bị ánh sáng nhuộm lên màu đỏ máu kia. Điều này có nghĩa, thời gian vẫn là lúc hoàng hôn đang buông xuống.

Kỳ quái, tại sao? La Giản rõ ràng cảm thấy mình ngủ rất lâu, hắn còn tưởng lúc hắn tỉnh lại trời đã tối rồi. Hay đó chỉ là một ảo giác của tiềm thức mà thôi?

Nhưng thời gian một giây lại một giây trôi qua, cây cỏ trước mắt La Giản vẫn là màu đỏ, ánh sáng đỏ máu vẫn như trước chiếu lên thân nó, ngay cả sự biến đổi của ánh sáng cũng gần như bằng không, La Giản đợi hồi lâu, hắn đột nhiên ý thức được… không, phải nói là, hắn đột nhiên phát hiện một việc vô cùng đáng sợ.

Địa phương kì quái này, dường như luôn luôn là lúc hoàng hôn, không có biến hóa thời tiết, ít nhất từ trực quan, La Giản cảm thấy nơi này xác thật vẫn luôn là hoàng hôn.

Trên thế giới này có địa phương luôn luôn là hoàng hôn sao?

La Giản theo bản năng suy nghĩ một lát, đại não hỗn loạn khiến hắn không thể hồi tưởng bất luận chuyện gì, mà thân thể mềm nhũn khiến hắn căn bản không thể chuyển động. La Giản chỉ có thể bất lực nằm đó, chờ mong có người có thể thấy hắn, thuận tiện hảo tâm giúp hắn một phen.

Nhưng La Giản nằm đó thật lâu thật lâu, ngay cả hắn cũng không biết, đến tột cùng đã trải qua bao nhiêu thời gian, hắn chỉ cảm thấy bản thân rất đói, miệng cũng rất khô, đói khát tra tấn thần kinh cùng dạ dày hắn, hắn biết mình cần nước, phải uống nước!

Loại sinh vật con người này, không ăn gì có thể sống được một tuần, nhưng không uống nước, sẽ không sống sót quá ba ngày.

Nhưng La Giản đáng thương đã cố gắng rất lâu, cũng vẫn không thể cử động thân thể… dù chỉ một đầu ngón tay.

Trời ơi! Tôi sẽ không sống sờ sờ chết khát chứ?

Nội tâm La Giản phun tào, sợ hãi cùng dần dần ập tới, xung quanh vẫn yên tĩnh như trước, tiếng côn trùng cũng ít ỏi đến đáng thương, hắn cũng không nghe thấy tiếng gió hay tiếng cây cối lay động, hắn gần như không nghe được bất kỳ âm thanh nào, nơi này thật sự quá an tĩnh, an tĩnh quá mức.

Liệu tôi có chết ở đây?

La Giản quỳ rạp trên mặt đất nghĩ tới điều này, hắn suy nghĩ rất lâu, gốc cỏ màu đỏ vẫn ở trước mắt hắn, cũng có một bộ dáng thoi thóp, gốc cỏ này có vẻ rất nhanh sẽ chết, nhưng vẫn kiên cường mà đứng ở đó.

Ngay tại lúc này, La Giản đột nhiên nghe được một âm thanh mới! Trong thế giới an tĩnh đột nhiên truyền tới một âm thanh! La Giản cũng rất nhanh liền nghe ra, đó là tiếng bước chân, là âm thanh phát ra do thứ gì đó đạp lên mặt đất!

Sinh vật đó đi rất chậm, rất cẩn thận, điều này khiến bước chân nó cũng phi thường phi thường nhỏ, thong thả mà chậm rãi, nếu không phải La Giản đã nằm ở chỗ này lâu lắm, bởi vì không thể chuyển động cũng không thể nhìn được cái gì, nên cảm quan của hắn đều tập trung trên tai mình, hơn nữa nửa mặt hắn dán sát mặt đất, lỗ tai cùng dán lên đất. Bằng không, La Giản có lẽ cũng không nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ này.

Có thứ gì đó đang lại gần. La Giản nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng gần, hắn tập trung nghe, bỗng nhiên nhận ra đó không phải tiếng bước chân của con người, càng giống tiếng bước chân của dã thú hơn, như sói hay động vật nào đó… là loại động vật đi lại bằng bốn chân, hơn nữa nó đi rất chậm, giống như đang chậm rãi áp sát La Giản.

Trong lòng La Giản tràn đầy dự cảm xấu, dự cảm này rất nhanh liền trở thành sự thật, thật sự có một sinh vật tới bên người La Giản, La Giản trợn mắt cũng không nhìn thấy nó, bởi vì hắn nằm úp sấp, mặt nghiêng sang một bên, dán nửa mặt trên đất, khiến tầm nhìn hắn bị thu nhỏ tới cực hạn.

Sinh vật kia rất lớn, bởi vì hắn có thể thấy bóng người của nó bao trùm lên người mình, hắn còn có thể cảm thấy nhiệt độ từ trên người sinh vật đó truyền tới, còn có hơi thở nặng nề của nó, nó dường như đang quan sát trạng thái của La Giản, xem La Giản cuối cùng là sống hay chết.

Lòng La Giản hết sức khẩn trương, cảm thấy trái tim đập hỗn độn không quy luật.

Ngay sau đó, sinh vật kia tựa hồ vươn móng vuốt, ấn lên lưng La Giản. La Giản tuy rằng không thể cử động, nhưng cảm quan vẫn rất nhạy bén, hắn cảm giác được đó là móng vuốt có lông xù xù, lông rất mềm, nhưng móng vuốt cũng rất bén nhọn, ấn lên lưng khiến hắn lạnh hết cả sống lưng.

Sinh vật kia tựa hồ như đang dùng móng vuốt thử La Giản, nó vỗ vỗ lưng La Giản, hành động này có vẻ hơi buồn cười, cũng không biết tại sao, La Giản lại cảm thấy có chút nguy hiểm, hắn cảm thấy có một số việc sẽ phát sinh, hơn nữa đó là sự tình cực kỳ đáng sợ.

Quả nhiên! Sinh vật kì quái kia dường như cảm thấy La Giản không có uy hiếp, La Giản cảm giác nó cúi đầu xuống, bởi vì La Giản có thể cảm nhận rõ ràng hơn hơi thở thô lỗ cùng gào rống trong cổ họng của dã thú, khiến cả người La Giản đều đổ mồ hôi lạnh! Sau đó hắn đột nhiên cảm thấy bả vai đau kịch liệt!

*** má! Súc sinh này cắn mình!

Nội tâm La Giản kinh hãi, hắn liều mạng bắt bản thân cử động, nhưng thân thể lại không có bộ dáng tự giác một chút nào, một chút cũng không thèm nghe mệnh lệnh của hắn, cho dù nội tâm hắn kêu gào thế nào, thân thể hắn vẫn không có bất luận phản ứng gì, kể cả đau đớn kịch liệt, cũng không thể khiến La Giản lấy lại được năng lực hành động.

Điều khiến La Giản hoảng sợ còn ở phía sau!

Sinh vật đáng sợ kia tựa hồ không chỉ muốn cắn La Giản, nó là muốn ăn hắn!

La Giản có thể cảm nhận rõ ràng cảm giác đau này, dã thú này cắn một miếng trên vai hắn, cắn xuống một miếng thịt to, thậm chí còn ngồi xổm bên cạnh La Giản mà nhấm nuốt. La Giản còn nghe thấy tiếng nó nghiến răng, khiến La Giản hoảng sợ đến đầu váng mắt hoa.

Mình sẽ bị ăn tươi sao?!

La Giản không dám tưởng tượng, hắn quả thực muốn thất thanh hét lên, nhưng thân thể vô lực khiến hắn ngay cả động tác há mồm cũng không thực hiện được!

Đúng lúc này, dã thú kia tựa hồ không cảm thấy quá hứng thú với thịt trên cánh tay La Giản, nó vươn tay đè lại La Giản, lật cả người hắn lên, La Giản không thể nhúc nhích, liền như vậy bị nó trở mình, lần này, hắn rốt cuộc có thể hướng mặt lên trời nhìn thế giới kỳ quái này.

133. Chương 133

Trên không trung treo một vầng thái dương màu đỏ.

Là vầng thái dương đỏ như máu chỉ tồn tại lúc hoàng hôn buông xuống. Mặt trời gần như nhuộm bầu trời cùng tầng mây xung quanh thành màu đỏ máu, ánh sáng chiếu từ trên cao xuống mặt đất phía dưới, tới ngọn núi, tới rừng rậm, khiến mọi thứ trong tầm mắt La Giản nhiễm lên một tầng màu đỏ, bao gồm cả con dã thú trước mặt La Giản – không, đây là một con quái vật.

Đây là một con quái vật khổng lồ, bề ngoài nó thoạt nhìn tương tự sói, có hàm răng cùng móng vuốt sắc bén, nhưng hình thể quá lớn, bạn đã từng gặp qua sói lớn hơn gấu sao?

La Giản hiện tại đã thấy.

Lông quanh miệng nó dính đầy máu, đó là máu La Giản, quái vật đáng chết này có lẽ đói quá không chịu được, nó đã thật lâu thật lâu chưa được ăn, nhìn thấy La Giản nằm trên mặt đất, cũng mặc kệ hắn sống hay chết, chỉ cần có thể ăn, nó đều sẽ ăn.

La Giản cũng không muốn bị ăn tươi nuốt sống, nhưng thân thể hắn vẫn không có sức, vẫn không thể nhúc nhích, cho dù La Giản áp bách thần kinh bản thân thế nào, hắn gào – cử động! Mau cử động!

La Giản vẫn không cử động, thân thể hắn phảng phất như đã tách rời khỏi thân thể mình. Hắn hoàn toàn không thể chỉ huy thể xác này, hắn cũng chỉ có thể bất lực thống khổ nằm đó, bờ vai hắn đã bị quái vật này cắn rớt một miếng thịt, nhưng quái vật sẽ không thỏa mãn đơn giản như vậy, nó sẽ tiếp tục há mồm, một ngụm một khối ăn La Giản vào bụng!

Quá tồi tệ!

La Giản không chớp mắt nhìn chằm chằm sói lớn, hàm răng sắc bén của nó đầm đìa máu tươi, khi nó dí sát tới còn tản ra mùi thối ghê tởm. Quái vật này đang dùng mũi ngửi ngửi La Giản, tựa hồ như đang cân nhắc nên tiếp tục hạ miệng ở đâu, hơn nữa rất rõ ràng, sói lớn cảm thấy tương đối hứng thú với đầu La Giản, xác thực, nó mở to mắt nhìn La Giản, ngẫu nhiên sẽ chuyển động tròng mắt một chút, tỏ vẻ hứng thú.

Sói lớn ngửi tới ngửi đi trên đầu La Giản, thậm chí còn dùng lưỡi thô ráp liếm mặt La GIản, nước bọt nhão dính, ướt đẫm còn mang theo mùi hôi dính đầy mặt La Giản, nháy mắt kia La Giản bị ghê tởm không chịu được, hắn cảm thấy cả người mình đều run lên, cho dù đau đớn kịch liệt trên vai cũng không thể khiến hắn bỏ qua cảm giác ghê tởm mãnh liệt này!

Nhưng, dường như do bị ghê tởm, La Giản bỗng nhiên cảm thấy thân thể mình đang khôi phục tri giác!

Tế bào toàn thân hắn tại một khắc này trở nên sinh động, cơ bắp toàn thân trên dưới phảng phất như đang run rẩy, mà đau đớn trên vai cũng càng trở nên mãnh liệt hơn! Nhưng La Giản phát hiện bản thân có thể cử động, xương khớp hắn vang lên răng rắc! Khi sói lớn ghê tởm đang há mồm chuẩn bị cắn rớt đầu La Giản, La Giản rốt cuộc có thể vươn tay, một quyền đấm lên cằm sói!

Xương cốt con sói này rất cứng, một quyền đấm xuống ngược lại khiến tay La Giản bị đau, mà con sói kia chỉ nghiêng nghiêng đầu, trừng mắt nhìn La Giản như đang nghi hoặc, tại sao thức ăn đang ngoan ngoãn tự nhiên nhảy dựng lên đấm nó một cái?

Nhưng sói lớn không có chỉ số thông minh để nghĩ được nhiều như vậy, nếu đồ ăn tới miệng còn muốn chạy trốn, vậy giết chết nó rồi tiếp tục ăn là được.

Bởi vậy, sói lớn chăm chú nhìn La Giản một giây, đột nhiên nhảy dựng lên, lao về phía La Giản, khi sói công kích con mồi đều sẽ cắn cổ nó đầu tiên, cho nên mục tiêu nó hướng tới là cổ La Giản.

La Giản tập trung tinh thần, chăm chú nhìn miệng lớn dữ tợn cùng móng vuốt của sói, trong một khắc kia, việc hắn nghĩ tới không phải là chạy trốn, mà là phản kích, nhưng trong tay hắn không có vũ khí.

Vũ khí đâu? Vũ khí của tôi —— nội tâm La Giản lướt qua một ý niệm như vậy, sau đó giây tiếp theo, trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một thanh đoản đao. Khi sói lớn muốn một ngụm cắn rớt đầu La Giản, La Giản múa đao, một đao cắm vào cổ sói.

Vài phen giao chiến ngắn ngủi trôi qua, liền kết thúc cuộc chiến, La Giản đạt được thắng lợi, hắn nhắm chuẩn cổ con sói, chọc vào đao mới hoàn toàn giết chết nó, hắn kinh ngạc phát hiện sinh lực con sói này mạnh mẽ như vậy, nhưng La Giản không hiểu… tại sao mình cư nhiên dám đối mặt sinh vật khổng lồ quái dị như vậy, thậm chí còn mặt không đổi sắc mà chiến thắng?

"Lúc trước tôi là ai? Đã xảy ra chuyện gì?" La Giản ngồi xổm bên thi thể sói. Lòng hắn có chút hoảng hốt, thực tế, ký ức hắn vẫn lâm vào hỗn loạn phi thường, gần như cái gì cũng không nhớ nổi, hắn nhiều nhất chỉ nhớ ra mình là một người làm công bình thường, hắn đi tìm cha mẹ đã nhiều năm không gặp, cha mẹ ở nhà chú, cho nên hắn liền tạm thời ở chỗ đó…

Sau đó thì sao? Sau đó đã xảy ra chuyện gì?

La Giản mờ mịt ngẩng đầu, nhìn xung quanh, hắn bắt đầu quan sát hoàn cảnh hiện tại của mình.

Đây là một sơn cốc. Chính là một sơn cốc bốn phía đều là vách núi, vách đá dựng đứng tạo thành một sơn cốc tương đối tròn trịa, hơn nữa sơn cốc này phi thường lớn, liếc mắt nhìn qua một cái, phía dưới sơn cốc chính là một mảnh rừng cây rậm rạp, hiện tại La Giản đang ở giáp ranh của sơn cốc, hắn đứng trên một tảng đá lớn giữa vách núi, phía dưới nham thạch chính là một rừng cây nhỏ.

La Giản không biết nên hình dung địa hình kỳ ba này như thế nào, bởi vì vách đá vây quanh sơn cốc này, là loại vách đá siêu cấp cao, cao ngút tầng mây. Khi La Giản ngẩng đầu, hắn cảm thấy mình như con ếch nhìn miệng giếng, khiến hắn có một loại cảm giác, nhảy không thoát.

La Giản yên lặng nhìn trời một lát, nhưng đau đớn kịch liệt trên vai đã kéo hắn về thực tại, hắn cúi đầu liếc nhìn bả vai bị sói cắn một ngụm, miệng vết thương quá sâu, xương cốt đều lộ ra, máu vẫn đang cuồn cuộn không ngừng chảy ra, toàn bộ cánh tay La Giản đều là máu.

La Giản cắn răng xé một mảnh vải trên quần áo xuống. HIện tại hắn đang mặc một bộ quần áo rất kỳ quái, màu xanh xám đậm, nhìn giống tù phục, trên ngực còn có nhãn tên, trên đó có một hàng chữ... Nhưng miếng kim loại dường như đã bị rỉ sét, khiến chữ khắc phía trên khó mà nhìn rõ được, vì thế La Giản cũng không quá để ý.

La Giản dùng mảnh vải buộc lại miệng vết thương của mình, rất đau, đau đến mức khiến hắn nhe răng trợn mắt, nhưng hắn không thể dừng tay, vết thương trên vai hắn quá nghiêm trọng, phi thường nguy hiểm, nếu nhiễm trùng, hắn có thể trực tiếp đi tìm chết.

Hiện tại, cho dù kế tiếp xảy ra chuyện gì, La Giản đều hiểu mình không thể tiếp tục ở đây, hắn cần tiến về phía trước, xuyên qua khu rừng này, xuyên qua sơn cốc này. Tìm được con người, tìm được bác sĩ, hoặc ăn thứ gì đó, hoặc uống nước. Tóm lại, La Giản biết, hắn phải sống sót.

Nhưng khi La Giản xuống khỏi tảng đá kia, tiến vào rừng cây nhỏ phía dưới, sau mấy tiếng, La Giản cảm thấy tình huống bản thân càng thêm tồi tệ.

Hắn thế nhưng lạc đường, khi hắn tiến vào rừng rậm, hắn dùng đao tạo thành dấu vết chữ thập trên thân cây trước mặt, dùng để đánh dấu lộ tuyến của mình, nhưng khi hắn đi hơn nửa vòng, lại đột nhiên nhìn thấy cái cây mình đã đánh dấu, La Giản cảm thấy lạnh cả người.

Đây con mẹ nó là địa phương quỷ quái gì?!

La Giản vừa đói vừa khát, hắn đi hơn nửa vòng trong rừng, không tìm thấy nguồn nước, thậm chí ngay cả một sinh vật cũng không nhìn thấy, trước mắt La Giản, ngoại trừ cây cũng vẫn là cây, hơn nữa đám cây đó trông thật khô khốc, lá cây cũng không tươi tốt, cành khô rất nhiều, ngẩng đầu nhìn, trên đỉnh đầu đều là nhánh cây thân cây rậm rạp kéo dài khắp nơi.

Bùn đất cũng thực khô ráo, mặt đất cứng rắn, La Giản ngồi xổm sờ sờ bụi đất dưới chân, một chút cảm giác ẩm ướt cũng không có, hơn nữa cỏ dại cũng rất ít, càng miễn bàn tới sâu, La Giản ngồi xổm nửa ngày, trên mặt đất cũng chỉ ngẫu nhiên có vài lá cây khô khốc biến dạng, nói tóm lại, đây là một rừng cây phi thường phi thường hoang vắng.

Không khác rừng cây chết lắm.

La Giản ngồi xổm trên mặt đất có chút khó chịu, bởi vì thiếu nước, môi hắn rất khô, hắn nhổ xuống một cọng cỏ cho vào miệng nhai, cỏ này nơi nơi đều có, nhìn thực an toàn, hẳn là không có độc. Nhưng cỏ cũng khô, La Giản căn bản không cảm nhận được chút nước cỏ nào, hắn đành phải phun cỏ khô trong miệng ra.

Sau khi La Giản dạo quanh rất lâu trong rừng, hắn không ngừng thay đổi cách đi, nhưng đều một lần lại một lần trở về chỗ cây đại thụ có khắc chữ thập kia, La Giản thậm chí còn định trở về mỏm đá kia, tìm con sói đã bị hắn giết chết, nhưng La Giản hoảng sợ phát hiện, rõ ràng hắn vừa nhìn liền thấy khối đá đó ở đâu, nhưng khi hắn hướng về phía đó đi tới, đi một hồi, hắn vẫn ở bên cạnh cây đại thụ có khắc chữ thập.

"Mày có thù oán với tao sao? Bởi vì tao khắc dấu hiện lên người mày?" La Giản đành phải ngây ngốc đứng bên cạnh cây đại thụ kia, hơn nữa lầm bầm lầu bầu với nó.

Cái cây này cũng không trả lời hắn, nó cứ an tĩnh đứng đó, cành khô của nó thực dày đặc, cũng giống như những cái cây khác, lá cây rất ít, nó không cao cũng không thấp, thân cây có điểm thô, sờ lên cũng rất thô ráp.

La Giản dùng tay vuốt ve thân cây, hắn cảm thấy bản thân không có phương pháp khả thi nào, hắn không tìm được đường ra, hắn đã di chuyển mấy tiếng đồng hồ trong mảnh rừng rậm này rồi. Mà trên bầu trời vẫn treo mặt trời đỏ, ánh dương đỏ máu phủ khắp đại địa.

La Giản đứng cạnh cây đại thụ suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ được biện pháp rời khỏi nơi này, hắn đành phải ngồi cạnh cái cây này, dựa lưng vào thân cây, La Giản cảm thấy bản thân hơi mệt mỏi, miệng vết thương trên vai đau tới mức khiến hắn chết lặng, nhưng cũng may vết thương không còn đổ máu, La Giản nhắm mắt lại, quyết định nghỉ ngơi một chút, cho nên hắn cưỡng bách bản thân tiến vào giấc ngủ nông.

Nhưng không biết ngủ được bao lâu, La Giản lại một lần nữa nghe thấy tiếng bước chân.

Tiếng bước chân này vẫn trước sau như một, uyển chuyển, nhẹ nhàng, thực cẩn thận, cũng không giống tiếng bước chân của con người, cảm quan của La Giản vẫn nhạy bén như trước, thực mau liền bị tiếng bước chân đánh thức, hắn quay đầu nhìn về phía âm thanh truyền tới, sau đó, La Giản giật mình trợn mắt!

Hắn cư nhiên lại thấy con sói lớn kia!

Con sói kia đứng ở lùm cây cách La Giản không xa, nghiêng đầu sói lớn của nó, hơn nữa còn dùng đôi mắt đỏ tươi nhìn chằm chằm La Giản, ánh mắt phiếm sát ý lạnh lẽo hung tàn.

Là con sói kia! Hơn nữa, tuyệt đối là con lúc trước La Giản đã chọc chết! Bởi vì La Giản nhớ rõ, trên cổ con sói đó có một nhúm lông màu trắng, chính là vị trí kia, không sai chút nào.

Sao lại thế này? Không phải đã chết sao?! La Giản nhảy dựng lên, ngồi xổm trên mặt đất, lấy đao ra. Lại nói tiếp, vũ khí của hắn cũng rất kỳ quái, La Giản thậm chí không biết bản thân để vũ khí ở đâu, nhưng chỉ cần La Giản muốn, cây đao này sẽ hiện ra từ hư không.

Bất quá hiện tại, La Giản không có thời gian nghĩ tới cây đao quái dị này, bởi vì con sói kia lại một lần lao về phía La Giản. Bởi vì đói khát cùng mệt mỏi, phản ứng thân thể La Giản trở nên chậm chạp rất nhiều, con sói này đối với La Giản, bắt đầu trở nên hơi khó giải quyết.

Thế nhưng, La Giản vẫn cảm thấy đây là một cơ hội.

Ít nhất, giết con sói này, La Giản liền có thịt sói để ăn, máu sói để uống.

134. Chương 134

La Giản vẫn thành công một lần nữa xử lý con sói lớn, tuy rằng thu hoạch được thịt cùng máu sói, nhưng trên người La Giản lại nhiều thêm một vết thương, trước ngực hắn có một vết thương do bị móng sói cào ra, nhìn qua thực thê thảm nhưng kỳ thật miệng vết thương tương đối nông. La Giản khát muốn chết, vừa giết chết con sói, hắn liền gấp không chờ nổi mà bò lên uống máu tươi, hắn không rảnh lo chuyện máu tanh hôi ghê tởm, hắn biết bản thân cần mau chóng bổ sung nước, nếu không chưa kịp đói chết, đã sống sờ sờ khát chết.

La Giản gần như rót đầy một bụng máu tươi, nhưng sau đó vẫn nôn ra không ít, bởi vì máu sói sống không dễ uống chút nào, mùi tanh quá nặng, ghê tởm muốn chết, nhưng để sống sót, La Giản vẫn cố uống không ít.

Sau đó hắn dùng đao xẻ mấy khối thịt trên người sói, hắn không thể kéo theo con sói lớn như vậy, đành phải cắt xuống mấy khối thịt tươi thoạt nhìn không tồi. La Giản không muốn tiếp tục mốc meo trong rừng rậm quỷ dị này, hắn phải tìm được đường ra, cho dù phải một lần lại một lần loanh quanh trong rừng cây, La Giản cũng không muốn dừng bước.

Bởi vậy sau khi giải quyết con sói, La Giản mang theo một khối da sói bọc thịt sói, tiếp tục đi về phía trước. Lúc trước hắn đã thử đi về nhiều phương hướng khác nhau, hắn thử đi về phía mặt trời, hoặc đi ngược lại phía mặt trời, hoặc phải hoặc trái, mặc kệ thế nào, cuối cùng hắn vẫn sẽ trở về bên cạnh cây cổ thụ có khắc chữ thập kia.

Nhưng lần này La Giản quyết định áp dụng một số phương thức khác, hắn lại một lần nữa đi về phía mặt trời, gần như mỗi một bước hắn đi, mỗi một thân cây hắn nhìn thấy, hắn đều sẽ khắc lên thân cây đó một chữ thập, hắn muốn xem, đến tột cùng hắn làm thế nào mà đi một vòng lớn như vậy lại vẫn trở về cái cây kia.

Nhưng khoảng một giờ sau, La Giản vừa khắc chữ thập vừa đi về phía trước, cuối cùng hắn phát hiện, phía trước lại liên tiếp xuất hiện những cây đại thụ đã bị khắc dấu. La Giản bỗng nhiên ý thức được, hắn lại quay về, hắn lại thấy thân cây quen thuộc kia, bởi vì La Giản đã thấy cái cây này vô số lần, hình tượng của nó gần như đã in sâu trong não La Giản.

La Giản có chút nhụt chí cùng tuyệt vọng, hắn không biết đến tột cùng mình đã hao phí bao nhiêu thời gian trong cánh rừng này, nhưng vầng thái dương trên bầu trời chưa từng thay đổi, vẫn như trước treo ở đó, ngay cả vị trí cũng không hề xê dịch.

La Giản nhìn không trung nửa ngày, hắn lại một lần nữa dựa vào thân cây quen thuộc mà ngồi xuống, nhưng lần này, La Giản bỗng nhiên nhận ra một chuyện không thích hợp.

Đúng rồi, thi thể con sói kia đâu?

La Giản nhớ rõ ràng, mình đã giết chết con sói gần cái cây này, nhưng hiện tại khi hắn quay lại, lại không thấy con sói kia! Hắn phát hiện, ở vị trí thi thể sói nằm trước đó, căn bản ngay cả vết máu cũng không có, ngay cả một số nhánh cây nhỏ bị phá hủy trong lúc đánh nhau cũng đã khôi phục như lúc ban đầu.

Rốt cuộc chuyện này là sao?!

La Giản căn bản không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hắn nhìn chằm chằm địa phương hắn đã cùng sói lớn chiến đấu như đang suy tư gì đó, sau đó hắn lại nhìn da sói cùng thịt mình vẫn luôn mang theo, thịt sói vẫn còn ở trong đó, hoàn hảo như ban đầu, thậm chí vẫn còn đang chảy máu đầm đìa.

La Giản nhìn chằm chằm thịt trong đó nửa ngày, hắn cảm thấy có chút đói bụng, hắn không rảnh lo chuyện thi thể con sói đã biến đi đâu, hắn quyết định nhóm lửa nướng thịt ăn, tuy rằng hắn không có công cụ để nhóm lửa, trên người hắn ngoại trừ một thân tù phục xám xịt này, thì không có bất cứ thứ gì khác, nhưng con người thuở ban đầu không phải dựa vào hai bàn tay trắng mà sáng tạo ra lửa sao?

Cho nên La Giản đi xung quanh nhặt gỗ, nhánh cây, lá khô, để chúng nó vào cùng một chỗ. Hắn tước đầu một cây gậy gỗ thành nhòn nhọn, hắn thử dùng gậy gỗ để đánh lửa, bởi vì gỗ thoạt nhìn khô khốc, hẳn sẽ cháy rất dễ dàng.

La Giản đánh lửa hơn nửa ngày, mới rốt cuộc đánh ra vài đốm lửa, đốm lửa này chợt lóe, lan ra giữa đám lá khô, rất nhanh liền bốc cháy, La Giản đặt nó giữa một đống bó củi cùng nhánh cây, không lâu, đống lửa liền bốc cháy, tỏa ra từng làn khói mỏng.

Nhưng La Giản vẫn chưa bắt đầu nướng thịt, hắn nhìn chằm chằm ngọn lửa nhỏ bé này rất lâu, không biết vì sao, đột nhiên nảy ra một ý tưởng điên rồ.

Bạn nghĩ xem, La Giản bị mắc kẹt trong rừng cây nguyền rủa này lâu như vậy, làm thế nào cũng không thoát ra được, còn không phải vì đám cây cối chết tiệt kia sao, chúng quá nhiều, rậm rạp đan vào nhau, chúng giống như… cái gì nhỉ, một loại trận bát quái kỳ môn nào đó. La Giản cảm thấy, nếu mình thiêu hủy

đám cây đó, thì mình lập tức có thể thoát ra ngoài?

Ý tưởng này hơi nguy hiểm, nhưng La Giản không nhịn được muốn thử, thế nhưng hắn cảm thấy hiện tại còn chưa tới lúc, đầu tiên hắn phải lấp cái bụng đói đã. Vì thế hắn lấy ra thịt sói, dùng nhánh cây xuyên qua, đặt trên lửa bắt đầu nướng BBQ.

Thịt sói vẫn còn máu chảy đầm đìa, nhưng La Giản đã đói không chịu nổi, nướng thật lâu, cảm giác thịt trở nên phấn nộn xốp giòn có thể cắn được, La Giản liền gấp không chờ nổi đưa lên miệng cắn một miếng, nhưng hắn lập tức bị bỏng mồm, không thể không nhổ thịt vừa cho vào mồm ra. Phun ra lòng bàn tay mình, thổi thổi một chút, lại bỏ vào mồm.

Thịt sói không quá dễ ăn, nói thế nào nhỉ, có lẽ tương đối giống thịt chó, nhưng cũng có lẽ do chưa nướng chín hẳn, La Giản khi ăn vẫn cảm thấy có vị máu tươi không dứt ra được, khiến hắn vừa ăn một lúc lại bắt đầu muốn nôn ra. Nhưng La Giản vẫn kiên trì đến cuối, hiện tại không ăn, lúc sau không có ăn thì phải làm sao?

Đây là dã ngoại hoang vu, sống sót cũng không phải chuyện dễ dàng.

La Giản cảm thấy có một số việc cần phải tiếp tục duy trì, kể cả thịt có khó ăn thế nào, hắn vẫn miễn cưỡng bản thân nuốt hết cả khối thịt sói, thịt sói này nửa sống nửa chín, một ngụm cắn xuống còn có máu ứa ra, ăn đến mức trên mặt trên tay La Giản đều là máu sói đầm đìa chảy.

Ăn xong hắn còn phải dùng sức lau miệng, khiến quần áo cũng dính đầy máu.

Nhưng tốt xấu gì cũng no bụng rồi.

La Giản ngồi dưới đất, cảm thấy mỹ mãn mà sờ sờ bụng mình. Hắn nhìn sắc trời, ồ, quả thật là tệ hại! Nơi này vẫn luôn là hoàng hôn, không có cảnh sắc khác, thế nhưng bởi vì mối quan hệ giữa thời gian làm việc và nghỉ ngơi, La Giản vẫn cảm thấy rất mệt, hắn nghĩ hắn cần một giấc ngủ ngon.

Hắn tìm một chỗ tương đối sạch sẽ trên mặt đất, phủ cỏ khô và lá cây lên đó, sau đó nằm lên, co người lại ngủ. Giường đệm của hắn không được coi là mềm mại, phải nói, nằm ngủ trên đó rất không thoải mái, nhưng bởi vì quá mức mệt mỏi, La Giản rất nhanh đã ngủ thiếp đi, đại khái là do lửa vẫn còn cháy bên cạnh, La Giản cũng không lo lắng, trước khi ngủ hắn đã bổ xung thêm không ít củi, dã thú đều sợ lửa, hẳn sẽ không tập kích hắn.

Tuy rằng chuyện sói chết rồi còn sống lại tập kích hắn khiến lòng La Giản còn sợ hãi, nhưng La Giản thật sự quá mệt mỏi, hắn tận lực bảo trì cảnh giác ngay cả trong giấc ngủ, cho dù làm chuyện này thực không dễ dàng.

Ngủ một giấc như vậy, không biết trôi qua bao lâu.

La Giản nhóm lửa đại khái là chính xác, bởi vì khi ngọn lửa còn cháy, quả thật không có bất cứ thứ gì đột kích hắn, nhưng sau khi ngọn lửa tắt, xung quanh bắt đầu rơi vào yên lặng quỷ dị, La Giản ngủ trên mặt đất cũng có chút không an ổn, hắn bắt đầu cảm thấy hơi lạnh, vì thế mở mắt, sau đó liền phát hiện lửa đã tắt.

Xung quanh lại bắt đầu vang lên tiếng bước chân sàn sạt, La Giản nhìn mọi nơi một lát, vẫn chưa nhìn thấy sinh vật kỳ quái nào, hắn cúi đầu thêm bó củi vào đống lửa, bởi vì sau khi thiêu củi còn lại than củi, than củi kia vẫn hồng, La Giản dùng tay quạt gió, hắn cảm thấy như vậy là ngọn lửa có thể cháy lên.

La Giản cũng không muốn tiếp tục đánh nhau, cho dù là con sói chết đi sống lại kia hay là thứ gì khác, nếu ngọn lửa có thể dọa mấy thứ kia đi, La Giản cũng không ngại tiếp tục nhóm lửa.

Nhưng lửa còn chưa cháy lên, quái vật đã tìm tới cửa. Quái vật này nhìn thực quen mắt, La Giản vừa phóng mắt liền thấy, suýt nữa cả kinh kêu lên, cư nhiên lại là con sói lớn kia! Giống nhau như đúc, không hề có biến hóa, trên cổ vẫn là nhúm lông trắng quen thuộc kia, hơn nữa, lần này con sói tựa hồ còn trở nên thông minh hơn một chút, nó không tùy tiện bắt đầu tấn công, mà là chờ lúc La Giản cúi đầu nhóm lửa không chú ý mà lao tới.

La Giản thiếu chút nữa đã bị nó cắn cổ, cho dù hắn lại mấy đao liền xử lý được con sói kia, nhưng trên người La Giản lại tăng thêm vết thương, hơn nữa vết thương lần này rất nghiêm trọng! Tuy rằng con sói kia không cắn đứt cổ La Giản, nhưng trên cổ vẫn bị hàm răng nó cắn rơi một miếng thịt, máu lập tức chảy đầy một thân La Giản, hắn hoảng hốt bưng kín cổ mình. Hắn ngồi xổm xuống, dựa lên người con sói lại chết thêm lần nữa kia.

Đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

La Giản không rõ, hắn không biết con sói này làm như thế nào, một lần lại một lần hồi sinh, còn một lần mà một lần đột kích hắn. Hơn nữa, hắn cảm thấy con sói này càng lúc càng thông minh hơn. Nó còn tựa hồ không sợ chết, cho dù La Giản giết chết nó bao nhiêu lần, nó vẫn sẽ tìm đến La Giản tính sổ.

Ngoại trừ sói, còn có cánh rừng không thể thoát khỏi này. Cùng với mặt trời đỏ vĩnh viễn treo ở đó không nhúc nhích. La Giản lại một lần nữa đờ đẫn nhìn bầu trời, hắn cảm thấy mệt mỏi hơn, có thể là do mất máu quá nhiều, hắn cũng cảm thấy hơi choáng.

Miệng vết thương trên cổ vẫn đang đổ máu, nhưng La Giản đã không còn sức lực để tự băng bó cho mình.

Dứt khoát chết là được rồi ——

La Giản suy sụp nghĩ, hắn cảm thấy có chút tuyệt vọng, địa phương này khiến hắn cảm thấy tuyệt vọng, nhưng cây cối khô khốc đó, một vầng thái dương màu đỏ kia, còn có con sói không ngừng chết đi sống lại kia. Đều khiến tuyệt vọng khắc sâu vào lòng hắn.

Vì thế La Giản nhắm hai mắt lại, hắn quyết định bất động, an vị ở đây chờ chết.

Nhưng qua không lâu, hắn lại một lần nữa mở mắt ra, cắn răng xé ra một miếng vải trên tay áo, băng bó vết thương trên cổ, La Giản lại một lần nữa đứng dậy, cho dù hắn đầu váng mắt hoa, mỏi mệt không chịu được, nhưng La Giản bỗng nhiên cảm thấy, mình không thể chết.

Tuyệt đối không thể chết ở đây.

Vô luận thế nào, tôi đều phải sống sót, bởi vì có người đang chờ tôi.

135. Chương 135

Sau đó, La Giản không biết mình đã ở trong rừng cây này bao nhiêu ngày, hắn thậm chí không nhớ rõ mình đã giết chết con sói kia bao nhiêu lần, hắn chỉ biết vết thương trên người mình càng lúc càng nhiều, hắn vốn định phóng hỏa đốt rừng, nhưng tốc độ sống lại của con sói kia càng lúc càng nhanh, hơn nữa, ban đầu con sói này còn sợ lửa, về sau lại hoàn toàn không hề sợ hãi.

La Giản căn bản không kịp đốt lửa thiêu đốt cánh rừng này, hơn nữa khiến hắn càng thêm sợ hãi chính là, vạn nhất mình vừa đốt lửa, con sói kia đột nhiên lao tới, kéo mình cùng nhau táng thân biển lửa thì làm thế nào?

Bởi vì không kịp, La Giản đành phải luôn vòng quanh trong khu rừng, con sói kia một lần lại một lần tìm lên cửa, thịt sói La Giản ăn nhiều đến mức chỉ muốn nôn ra… không, là đã nôn ra. Theo thời gian trôi qua một giây lại một giây, La Giản phát hiện thân thể mình đang yếu đi, miệng vết thương trên người hắn chậm chạp không lành, càng lúc càng trở nên nghiêm trọng, ban đầu hắn còn có thể thoải mái xử lý sói lớn, mà hiện tại chỉ có thể chật vật chạy trốn.

Lần cuối cùng con sói đáng chết kia tìm tới cửa, La Giản không còn biện pháp, thân thể hắn đã suy yếu tới cực hạn. Khi La Giản ý thức được, bản thân có lẽ tránh không khỏi chuyện bị sói giết, hắn trầm mặc một lát, làm một cây đuốc giản dị, bắt đầu nơi nơi đốt lửa trong rừng cây.

Rừng cây này phi thường khô khốc, mồi lửa rất nhanh liền bốc lên, lan theo từng nhánh cây thân cây đan nhau trên đỉnh đầu, còn có lá cây khô khốc chồng chất lên nhau. Ánh lửa lan tới mỗi một cây đại thụ trong rừng, những cây đại thụ bị La Giản đánh dấu cũng dần dần bị ngọn lửa cắn nuốt.

Sói đã giao thủ quá nhiều lần cùng La Giản, La Giản cũng không phải chưa từng nghĩ tới chuyện dùng lửa trực tiếp đốt da lông sói, đốt đến khi sống sờ sờ thiêu chết nó. Ban đầu sói vẫn rất sợ lửa, nhưng khi La Giản thiêu chết nó một lần, sau khi sống lại nó liền không sợ lửa nữa, cho dù La Giản lại lần nữa dùng lửa đốt nó, cho dù toàn thân nó đều cháy lên, nó cũng sẽ nhân lúc chưa chết cắn La Giản thêm vài ngụm.

La Giản quả thật không có cách nào với con sói này, hắn nghe nói sói là sinh vật vô cùng giảo hoạt cùng ghi thù, nhưng nằm mơ cũng không nghĩ tới nó sẽ mang thù đến mức độ này, hơn nữa tốc độ hồi sinh của nó —— La Giản đã từng tận mắt chứng kiến quá trình nó hồi sinh, quả thực giống như thời gian chảy ngược trên thân thể nó, vết thương trên người nó sẽ lấy tốc độ mắt thường nhìn thấy được mà khôi phục nguyên trạng, cho dù La Giản băm nát nó hay đốt nó thành một nhúm tro bụi.

Chủ yếu là, mỗi lần con sói này sống lại đều khôi phục nguyên trạng, khôi phục thành trạng thái tốt nhất tinh thần nhất, mà La Giản chỉ có thể mang thân thể tràn đầy thương tích nơi nơi tránh né đuổi giết. Hơn nữa lúc này đây, La Giản có dự cảm, hắn có lẽ không cố được nữa.

Cho dù La Giản lợi hại thế nào, hắn cũng không thể chọi lại được loại sói một lần lại một lần hồi sinh như vậy, huống chi La Giản cũng không thật sự lợi hại như vậy, hắn không thể không ngủ không nghỉ cùng địch nhân chiến đấu liên tục vài ngày đêm.

Nhưng con sói này lại có thể như vậy, dựa vào tốc độ hồi sinh điên cuồng của nó, nó có thể vĩnh viễn không ngừng gây phiền toái cho La Giản.

La Giản không phải chưa từng thử qua, hắn định đào một cái hố sâu thật to, ném thi thể sói vào đó, như vậy sau khi hồi sinh nó sẽ không bò ra được, nhưng đào hồ cần thời gian, La Giản còn chưa đào hố xong, còn sói kia đã lao lên rồi.

Đương nhiên, La Giản cũng đã thử trói con sói này lại, nhưng hắn không có dây thừng. Có lẽ hắn có thể tước mấy cọc gỗ, đóng đinh con sói trên mặt đất, nhưng không ổn ở chỗ, con sói này sức lực quá mạnh, cọc gỗ không giữ được nó, nếu có cọc đá thì có thể thử một lần.

Tóm lại, La Giản gần như đã thử mọi loại biện pháp, nhưng người mệt muốn sống muốn chết lại là bản thân hắn, khi La Giản dự cảm được sói lớn chuẩn bị đột kích, La Giản biết bản thân tránh không được, miệng vết thương sói cắn trên vai hắn đã trải qua nhiều ngày vẫn không lành lại, thậm chí thịt xung quanh đã bắt đầu hư thối mà biến thành màu đen, khiến cả cánh tay hắn đều xụi lơ vô lực.

La Giản đã bị ép vào tuyệt cảnh, áp lực sinh tồn khiến hắn không dám ngẩng đầu, hắn đưa ra một quyết định điên cuồng, cho dù hắn có lẽ sẽ táng thân biển lửa, nhưng hắn vẫn phóng hỏa thiêu đốt rừng cây này, sau đó tìm một khoảng đất trống, cách đám cây cối dày đặc đó xa một chút, ngồi dưới đất đợi sói đến.

Kẻ thù đúng hạn tới. Nhưng con sói này có lẽ đã bị lửa trên đám cây cối lan tới, trên người cũng bắt đầu bốc lửa, nhưng nó vẫn chạy như bay tới tìm La Giản, La Giản đều nhịn không được mà cảm thán, con sói này, rốt cuộc chấp niệm sâu tới mức nào!

Sói lớn sắp lại bị thiêu chết, trên người nó tuy đang bốc lửa, nhưng nó vẫn tung tăng nhảy nhót, từ đám lửa kia, nháy mắt liền lao về phía La Giản! Nó quả thực giống như một con sói lửa! *(ồ mozilla firefox)*

La Giản lấy ra vũ khí bản thân, rửa mắt mong chờ, thực tế, giờ phút này, ngay cả sức lực lui về sau tránh né La Giản cũng không có, thấy con sói đáng chết kia lao tới, La Giản nghĩ trong lòng…

A! Có lẽ mình phải thua ở đây.

Sói lửa lao tới, một ngụm cắn trên cổ La Giản, lực va chạm lớn khiến một người một sói cùng nhau lăn, hơn nữa, trực tiếp lăn vào rừng cây hừng hực liệt hỏa, đau đớn trên cổ cùng cảm giác lửa đốt bỏng rát đặc biệt rõ ràng. Không một khắc nào La Giản muốn chết, cho dù là một khắc cuối cùng trước khi chết, hắn

cũng muốn con sói kia đồng quy vu tận cùng hắn.

Sau đó, La Giản liền sống lại.

La Giản sống lại trong một mảnh rừng cây đã bị đốt thành đất bằng khô cằn, chính là vị trí hắn đã chết, hắn chết ở đâu, liền tỉnh lại ở đó. Thời điểm hắn tỉnh lại thậm chí còn cảm thấy kinh dị, bởi vì hắn thật sự cảm thấy mình sẽ chết, sẽ chết thật lâu, linh hồn của hắn có lẽ còn có thể đến địa ngục hoặc thiên đường.

Nhưng không, La Giản không thấy sứ giả Câu hồn hay đầu trâu mặt ngựa, cái chết này cho hắn cảm giác như một giấc ngủ an ổn bình lặng, ngoại trừ thống khổ trước khi chết quá mức khắc cốt minh tâm*, nhưng dù sao, cũng chỉ kéo dài trong nháy mắt.

**chạm vào xương, ghi vào lòng*

Khi hắn tỉnh lại, ngọn lửa thiêu đốt rừng cây thậm chí đã trở nên bình ổn. Mà cũng không thấy con sói kia đâu, nơi này chỉ có một mình La Giản, quần áo trên người hắn đã bị thiêu rụi, cho nên hắn mông trần đứng đó, chật vật che hạ bộ mình.

"Hóa ra mình cũng có thể hồi sinh sao?" La Giản ngồi xổm trên đất lầm bầm, hắn tự thân sống lại khiến hắn nhận ra một số việc. Thế giới kỳ quái này, mặt trời đỏ máu vĩnh viễn treo trên bầu trời, rừng cây khô khốc, còn có ngọn núi cao ngất tầng mây bao vây lấy sơn cốc này, những ngọn núi đó phong tỏa mảnh sơn cốc này, giống như một gian mật thất.

La Giản phát ngốc một lát, hắn đứng lên tìm thứ có thể che lại thân thể mình, nhưng trong nháy mắt hắn đứng lên, hắn phát hiện, quần áo trên người mình thế nhưng cũng "sống lại"! Từ hư vô mà xuất hiện, hơn nữa trong nháy mắt đã khôi phục nguyên trạng, ngay cả những lỗ hổng do La Giản xé vải để băng bó trước đó cũng đã khôi phục như cũ!

"Ngay cả quần áo cũng có thể khôi phục sao?" La giản nhìn nhìn tù phục xanh xám đậm trên người mình, nghĩ như vậy, hắn nhìn thoáng qua cây cối xung quanh: "Nếu quần áo cũng có thể phục hồi, vậy rừng cây này hẳn cũng không nói chơi."

Rừng cây do bị thiêu hủy trên diện rộng, muốn phục hồi như cũ có lẽ sẽ chậm một chút. Thế nhưng chuyện này không quan trọng, bởi vì hiện tại, cây cối cản trở đường La Giản đã bị thiêu không còn một mảnh, tầm nhìn hắn lập tức thoáng đãng! Bởi vì rừng cây nho nhỏ này kì thật cũng không lớn, ít nhất so với rừng cây tươi tốt nồng đậm trước đó cũng nhỏ hơn không ít.

Rừng lớn cùng rừng cây nhỏ cách nhau một dòng suối, đứng ở vị trí của La Giản, có thể mơ hồ nhìn thấy ánh mặt trời phản chiếu xuống dòng nước, khiến nước trong dòng suối nhỏ như máu loãng đỏ hồng vậy.

La Giản chạy về phía dòng suối, nhìn tựa hồ không xa, nhưng chạy qua vẫn có khoảng cách nhất định, thế nhưng rất nhanh hắn đã chạy khỏi phạm vi rừng cây nhỏ, cánh rừng quỷ đả tường kia không bao giờ có thể ngăn cản bước chân hắn được nữa, còn cả con sói luôn tìm hắn gây sự kia, ồ! Đều đi gặp quỷ đi!

Tâm tình La Giản lập tức trở nên vui vẻ.

La Giản chạy như điên tới bên dòng suối, dòng suối này cũng không rộng, nước cũng không nhiều lắm, nơi sâu nhất cũng chỉ qua cẳng chân La Giản. Đầu tiên La Giản rửa mặt cho bản thân, cảm giác thoải mái sạch sẽ hắn còn nhớ rõ; nguồn nước này cũng giải quyết được cơn khát không dứt của La Giản, làm dịu đôi môi khô ráo của hắn.

Điều duy nhất khiến La Giản cảm thấy tiếc nuối là, dòng suối trong nhìn thấy đáy này, không thấy được dù chỉ một con cá.

Sau đó La Giản rời khỏi dòng suốt, bắt đầu hướng về phía rừng cây lớn đi tới, bởi vì không rõ phương hướng, La Giản tính toán đi về phía tương đối gần nguồn nước trước, hắn đi đến một thảm cỏ tương đối trống trải, đột nhiên phát hiện phía trước thế nhưng có hai cái… hai quái vật đang đánh nhau!

Có hai con quái vật đang đánh nhau!

La Giản cảm thấy đại não của mình không thể tiếp thu được nhiều thông tin khó tiêu hóa trong một giây như vậy, bất quá cũng có thể là do bị con sói chết đi sống lại kia dọa sợ nhiều quá rồi, La Giản giờ phút này mặt vô cảm, hắn lặng lẽ ngồi xổm trong bụi cỏ, hơn nữa bắt đầu quan sát hai con quái vật đang đánh nhau.

Hai con quái vật có vẻ tương đối cao cấp, một con là một bộ xương có thể chuyển động, là hình người, còn mặc trang phục chiến sĩ thời Chiến Quốc, trong tay cầm một cây trường thương, khi múa lên trông đặc biệt có khí thế, nếu đầu nó không phải một cái đầu lâu hai hốc mắt tối om, La Giản tuyệt đối sẽ cảm thấy nó là một đại tướng quân cổ đại gì gì đó.

Một cái khác thì giống như yêu quái trong thần thoại truyền thuyết, mọc một khuôn mặt người lại có thân thể của rắn, hay nói cách khác, một con rắn mặt người, mặt người nọ còn đặc biệt khủng bố, đôi mắt hẹp dài, hàm răng giống như rắn độc, làn da trên mặt cũng là màu xanh lá.

Hai con quái vật im lặng đánh nhau, đừng hi vọng bộ xương có thể nói, mà yêu quái thân rắn đầu người cũng chỉ thỉnh thoảng tê tê phun lưỡi, đầu lưỡi nó phi thường dài, là loại đầu lưỡi phân nhánh đặc trưng của loài rắn.

Sau đó, La Giản ngồi xổm ở đó bao lâu, hai con quái vật này liền đánh nhau bấy lâu, đánh tới mức La Giản không kiên nhẫn ngồi xem được, hắn phát hiện, chúng đánh nhau như đang luận võ luận chiêu thức gì đó, hoàn toàn là một bộ dáng luận bàn, căn bản không có không khí ngươi chết ta sống.

Xem đến khi La Giản nhíu mày, trong lòng không khỏi bắt đầu tự hỏi, đây rốt cuộc là nơi quỷ quái nào?

La Giản lại xem một lát, xem đến lúc không nhẫn nổi nữa, quyết định vòng qua hai kẻ quỷ dị này mà tiếp tục đi về phía trước, nhưng ở thời điểm hắn chuẩn bị từ bỏ mà rời đi, hai quái vật đang luận bàn đột nhiên dừng lại, tên rắn mặt người thế nhưng mở miệng nói chuyện, nói tiếng phổ thông tiêu chuẩn:

"Tên luôn ngồi xổm bên kia, cậu là người mới sao?"

La Giản bị kinh ngạc bởi ý nghĩa ẩn chứa sau câu nói này, hắn nhịn không được đứng ra, tuy rằng hai sinh vật trước mặt hắn không giống con người, nhìn cũng rất nguy hiểm, nhưng đây chính là sinh vật đầu tiên có thể giao lưu La Giản gặp được trong địa phương quỷ quái này.

Cho nên La Giản đặt câu hỏi: "Các anh biết đây là nơi nào sao?"

Quái vật thân rắn đầu người lắc lắc cái đuôi nhọn, nó tựa hồ quay đầu nói chuyện cùng bộ xương một lúc, bộ xương không thể nói chuyện, lấy tay làm dấu, vì thế quái vật thân rắn đầu người nói: "Quả nhiên là người mới, tê tê… Tôi đã thật lâu chưa thấy người mới."

"Người mới là có ý gì?" La Giản không hiểu nguyên do, hắn có chút khẩn trương, hắn muốn biết bản thân đến tột cùng đang ở nơi nào.

"Tê tê… người mới, hoan nghênh cậu đến với đấu trường Tu La* - nơi này là đấu trường Tu La đỏ máu, một mật thất do người chơi sáng tạo." Quái vật thân rắn đầu người giải thích cho La Giản, khi nói chuyện hắn sẽ không nhịn được mà phun đầu lưỡi giống rắn, cho nên luôn phát ra âm thanh tê tê kỳ quái.

**Tu La: hay còn gọi là Atula, theo đạo phật thì Atula là ác thần, phúc hơn người nhưng đức kém.*

Nhưng lời nói đối phương lại khiến La Giản không hiểu nổi, hắn càng thêm nghi hoặc, dò hỏi: "Mật thất…? Mật thất là cái gì?"

"Tê tê… không phải chứ? Người mới siêu cấp trong đám người mới? Tại sao ngay cả mật thất cũng không biết là cái gì?!" Con rắn kia cũng bị sốc vì La Giản, nghi hoặc mà nghiêng đầu lắc lắc cái đuôi nhọn.

136. Chương 136

Hai chữ mật thất này khiến đầu La Giản đau đớn khác thường.

La Giản tin tưởng có người nào đó đang chờ hắn, nhưng ký ức hắn lại hỗn loạn như vậy, hắn gần như không nhớ nổi chuyện gì, nhưng trong lòng hắn đồng thời cũng hiểu rõ – tôi phải rời khỏi nơi này, mau rời khỏi!

Rời khỏi gian mật thất kì quái này, nơi gọi là đấu trường Tu La đỏ máu này.

“Tê tê… Ngoại trừ kẻ truy sát, tôi chưa từng thấy người nào có thể rời khỏi địa phương quỷ quái này.” Quái vật đầu người thân rắn cắt ngang vọng tưởng của La Giản, hắn vặn vẹo thân thể thon dài của mình, chậm rãi trườn tới trước mặt La GIản, hơn nữa từ trên nhìn xuống La Giản, hắn nhìn thấy rõ ràng đôi mắt của La Giản, con ngươi đen nhánh sáng bóng.

Vì thế quái vật đầu người thân rắn tiếc nuối nói: “Thực rõ ràng, cậu không phải trẻ truy sát, cậu không thể rời khỏi đây.”

“Tại sao chỉ có kẻ truy sát có thể ra ngoài… kẻ truy sát là thứ gì?” La Giản không quá hiểu những lời quái vật này nói, hắn hiện tại cảm thấy đầu mình phi thường đau, từ kẻ truy sát cũng khiến La Giản tựa hồ nghĩ tới thứ gì, nhưng khi hắn nỗ lực hồi tưởng lại, đại não La Giản lại thập phần không chịu hợp tác.

“Trời ạ tê tê…!” Quái vật đầu người thân rắn kinh ngạc cảm thán, hắn quay đầu lại nhìn bộ xương mặc khôi giáp phía sau, bộ xương bắt đầu ngụ ý không rõ khoa tay múa chân, quái thân rắn xem hiểu, quay đầu tiếp tục nói với La Giản: “Cậu khiến tôi cảm thấy thật không thể tin nổi, phải biết rằng, nếu thực sự là người chơi tay mơ hoàn toàn không biết gì vừa tiến vào mật thất, sẽ không thể có cơ hội tiến vào mật thất đấu trường Tu La này.”

“Tôi nghĩ tôi không phải tay mơ gì đó.” La Giản lắc đầu: “Đầu tôi rất đau, ký ức của tôi cũng thực hỗn loạn, tôi có lẽ là mất trí nhớ.”

“Lý do thoái thác này quả thật phù hợp tình trạng hiện tại của cậu.” Quái thân rắn gật gật đầu nói: “Đến đây đi, người mới, theo chúng tôi, chúng tôi sẽ nói cho cậu biết đây là nơi nào, nói thật ra, gian mật thất này phi thường phi thường nhàm chán.”

La Giản không biết mình muốn đi đâu, cũng không biết hiện tại nên làm gì, cho nên… Tuy rằng hai sinh vật đối diện quả thật không giống con người, La Giản vẫn ngoan ngoãn đi theo bọn họ, bởi vì La Giản cảm thấy đối phương không cần làm hại mình, đương nhiên, cho dù bọn họ có hành vi bất thường nào, La Giản cũng sẽ không cảm thấy sợ hãi.

Sợ hãi của hắn đều bị con sói đáng chết kia mài sạch.

La Giản đi theo hai quái vật về phía hang ổ của bọn họ, dọc đường đi quái thân rắn cũng không nhàn rỗi, hắn luôn phổ cập cho La Giản một số tình huống cơ bản. Hơn nữa tuy mặt ngoài của hắn là bộ dạng quái vật, nhưng chỉ số thông minh lại rất cao, hắn có ý đồ mà sử dụng một số câu nói để đánh thức ký ức của La Giản, ví dụ như, hắn sẽ nói như vậy:

“Cậu còn nhớ rõ tên mình gọi là gì sao tê tê?” Quái thân rắn vừa đi vừa lắc lắc đuôi rắn của hắn, đuôi nhọn của hắn thực đáng yêu, luôn vô thức thu hút lực chú ý của La Giản.

La Giản đành phải nhìn chằm chằm cái đuôi lúc ẩn lúc hiện của hắn, trả lời: “Tôi gọi là La Giản.”

“Tê tê… La Giản. Vậy tôi cũng tự giới thiệu một chút, tên của tôi gọi là Á An, trước khi tôi biến thành bộ

dáng quỷ quái này, tôi cũng là một người chơi của mật thất… Một người sống sờ sờ." Quái thân rắn…không, hẳn nên gọi hắn là Á An, hắn quay đầu lại nhìn nhìn La Giản, tiếp tục nói:

"Tôi vừa thấy cậu liền biết cậu là người nước Z." Á An nói.

"Anh không phải người nước Z sao?"

"Không, tôi đến từ nước Y, thế nhưng tôi đã từng sinh sống ở nước Z một thời gian dài, sau đó, tôi liền thần kỳ đi tới nơi này." Á An trả lời La Giản.

La Giản nhìn con rắn này từ trên xuống dưới, đây là một con rắn lớn màu đen, thân thể hắn rất dài, khi đi đường tạo thành độ cong hoàn mỹ hình chữ S, trên đầu rắn mọc gương mặt người, mặt người nọ cũng thực đáng sợ, đôi mắt hẹp dài như rắn, đồng tử cũng thẳng đứng như động vật máu lạnh.

Ngoại trừ đôi mắt, miệng cũng rất rộng, khóe miệng gần như kéo dài đến tận lỗ tai, khi nói chuyện còn không tự giác phun ra đầu lưỡi dài phân nhánh, khiến khi Á An nói chuyện, ngữ khí luôn mang theo âm thanh tê tê của loài rắn.

La Giản nhìn quái vật hù chết người này, không tự giác mà nhíu mày: "Lúc trước anh thật sự là con người?"

"Tôi đương nhiên là con người tê tê! Cậu cho rằng tôi muốn biến thành dáng vẻ này sao?!" Á An dường như rất không cao hứng, lắc lắc cái đuôi, nhưng động tác lắc đuôi của hắn phi thường đáng yêu, La Giản luôn không tự giác mà bị cái đuôi của hắn hấp dẫn lực chú ý.

Á An dường như cũng chú ý tới điều này, đắc ý tiếp tục lắc đuôi, nói: "Người tiến vào gian mật thất này, hầu như đều là kẻ thất bại."

"Từ từ, lúc trước anh nói nơi này gọi là đấu trường Tu La… là một gian mật thất, đúng không?" La Giản dừng một chút, đột nhiên hỏi như vậy.

"Đúng vậy, nơi này đương nhiên là mật thất… Ồ? Tê tê ~ cậu nhớ ra cái gì sao?" Á An chờ mong nhìn La Giản.

"Không, cái gì cũng không… à, cũng không hẳn là cái gì cũng không." La Giản không thoải mái, xoa xoa huyệt thái dương.

La Giản nói: "Trước khi tôi tỉnh lại ở địa phương quỷ quái này, tôi cảm thấy tôi hẳn cũng ở trong một gian… ừm, là loại mật thất các anh nói, tôi không biết phải hình dung thế nào, đó chính là một không gian bị phong bế đi… Tôi nghĩ tôi hẳn cũng có đồng bạn, bọn họ cũng bị kẹt ở đó, trong lòng tôi luôn có âm thanh thúc giục mình mau nhanh chóng đi tìm bọn họ."

“Cho nên cậu rất muốn rời khỏi nơi này?” Á An tê tê nói.

La Giản gật đầu: “Đúng vậy, tôi rất muốn rời khỏi nơi này.”

La Giản muốn tới mức phát điên, mặt trời đỏ bất biến trên bầu trời như một sự cảnh cáo nào đó, khi La Giản nhìn chăm chú vào vầng thái dương lóa mắt kia, hắn sẽ sinh ra… cảm giác bức thiết từ sâu trong linh hồn, bức bách La Giản mau chóng rời đi, rời khỏi nơi này! Chạy đi!

Cho nên, La Giản muốn chạy trốn, muốn rời khỏi, phi thường phi thường muốn!

Á An tê tê tiếc nuối lắc đầu: “Chúng tôi cũng muốn rời khỏi nơi này, tôi cũng giống cậu, từ một khắc tỉnh lại ở đây, không có một giây phút nào tôi không muốn rời khỏi nơi này, tôi muốn gặp lại bạn bè cùng người thân, đồng bạn của tôi và người tôi yêu. Tê tê, nhưng chúng tôi đã ngây người ở đây hơn mười mấy năm trời, đến tận bây giờ vẫn chưa tìm được biện pháp thoát ra ngoài.”

Những lời này của Á An khiến La Giản dại ra, hắn không dám tin tưởng nhìn Á An: “Các anh vẫn luôn không có biện pháp rời khỏi sao?”

“Không có, không ai có thể rời khỏi nơi này tê tê ~” Á An nhìn bộ xương an tĩnh đi bên cạnh, sau đó dùng đuôi mình chỉ vào hắn, tiếp tục nói với La Giản: “Thấy tên này không? Hắn còn tới sớm hơn tôi, sớm hơn 20 năm, tên này không thể nói chuyện bởi vì hắn chỉ là một đám xương cốt, tận đến khi có người dạy hắn thủ ngữ, mà vừa lúc tôi cũng hiểu ngôn ngữ này.”

“Từ từ! Đấu trường Tu La này rốt cuộc có bao nhiêu người?” Lời nói của Á An khiến La Giản đột nhiên ý thức được, trong gian mật thất này có lẽ có rất nhiều người như Á An, đương nhiên, rốt cuộc có phải người hay không cũng không rõ.

“Theo tôi được biết, tê tê ~ đấu trường Tu La có khoảng hai ngàn người, phần lớn là thất bại phẩm giống tôi, hoặc là người chơi muốn thoát ly khống chế hay trừng phạt của mật thất, ngẫu nhiên cũng có người sử dụng nhầm đạo cụ hoặc người chơi lạc đường xông nhầm tới, tóm lại, những người này chỉ cần tới đây, cũng không cần nghĩ tới chuyện lại ra ngoài.”

Khoảng hai ngàn người, La Giản không khỏi ngẩng đầu nhìn sơn cốc khổng lồ, ngọn núi xung quay vây sơn cốc thành một vòng tròn thật lớn, mà bên trong vòng tròn này, có hai ngàn con ếch xanh đang ngẩng đầu nhìn trời.

“Thật sự chưa từng có người đi ra ngoài sao?” La Giản chưa từ bỏ ý định hỏi: “Lúc trước không phải anh đã nói, chỉ có kẻ truy sát mới có thể đi ra ngoài sao… kẻ truy sát là thứ gì?”

“Kẻ truy sát? Đó là một đám kẻ đáng thương, thậm chí so với người chơi vì thất bại mà bị biến thành quái vật như bọn tôi còn đáng thương hơn.” Á An lắc đuôi chán ngán.

“Tại sao lại nói như vậy? Kẻ truy sát cũng là một đám quái vật sao?” La Giản tò mò hỏi.

“Không phải, kẻ truy sát vẫn duy trì hình người, bọn họ phi thường hoàn mỹ, cường đại, không thể thất bại.” Á An tê tê thở dài.

“Nhưng bọn họ đều không có tâm trí, giống như máy móc.” Á An nói: “Quái vật trong mật thất… tê tê, như tôi, khi tôi biến thành bộ dáng này đã hoàn toàn không còn bản tính của nhân loạn, cũng không còn ký ức, phảng phất như thực sự biến thành một con quái vật, nhưng theo thời gian trôi qua, ký ức cùng lý trí của tôi sẽ chậm rãi phục hồi. Khi tôi vì trốn thoát khống chế của mật thất mà chạy tới đấu trường Tu La này, tôi đã hoàn toàn khôi phục thần trí.”

“Nhưng kẻ truy sát không như vậy, bọn họ là ngược lại, linh hồn bọn họ đều bị xé nát, ban đầu khi vừa trở thành kẻ truy sát, thần trí dường như vẫn còn ở đó, nhưng theo thời gian trôi qua, sẽ chậm rãi biến mất, hơn nữa, là biến mất vĩnh viễn. Lúc này… kẻ truy sát sẽ trở thành công cụ hoàn mỹ nhất của mật thất, mật thất thậm chí có thể khống chế bọn họ làm bất cứ chuyện gì.”

“Cho nên, kẻ truy sát có thể tùy ý ra vào mật thất sao?” La Giản đại khái hiểu ý tứ Á An, hắn hiểu kẻ truy sát là một vật phi thường cường đại, là công cụ mật thất sử dụng để trực tiếp can thiệp đến người chơi.

“Kẻ truy sát đều sẽ được mật thất trao cho một số buff, giống như trạng thái tốt trong trò chơi, hơn nữa là vĩnh cửu, chỉ cần kẻ truy sát vẫn là kẻ truy sát, vậy bọn họ sẽ có trạng thái ”không thể bị phá hủy“, nếu chết trong mật thất này, sẽ sống lại ở mật thất sau. Đương nhiên, nếu hắn ở trong một mật thất quá lâu, vậy ước chừng khoảng cách hai tiếng sẽ hồi sinh một lần.”

Á An dùng đuôi vuốt cằm mình, bổ sung: “Ngoại trừ buff hồi sinh, bọn họ còn có năng lực tự do xuyên qua các loại mật thất, bọn họ có thể tùy ý hành tẩu trong bất luận không gian nào, nhưng loại năng lực này chỉ giới hạn cho cá nhân bọn họ.”

“Còn có một yếu điểm đáng nhắc tới, kẻ truy sát đều là người câm mắt đỏ, bọn họ sẽ không nói, cũng không thể nói chuyện. Không thể tiến hành bất luận giao lưu gì, ngôn ngữ tay chân cũng không thể, điểm này vô luận ở đâu, cho dù tại gian mật thất đặc thù đấu trường Tu La này cũng là như vậy.”

“Cho nên, lúc trước anh nói chỉ có kẻ truy sát có thể rời khỏi, cũng là vì nguyên nhân này sao?” La Giản nghe vậy cũng hiểu, hắn không phải kẻ truy sát, cho nên hắn không có loại sức mạnh tùy ý xuyên qua không gian này. Cho nên hắn cũng không thể rời khỏi gian mật thất này.

“Tôi không hiểu, tại sao anh lại hiểu rõ kẻ truy sát như vậy.” La Giản nhăn mi, bổ sung: “Không phải anh nói, kẻ truy sát không thể tiến hành giao lưu với bất luận ai sao? Một khi đã vậy, sao các anh có thể hiểu được bọn họ?”

Á An sững một chút, tê tê thè lưỡi, quay đầu nhìn La Giản: “Cậu thật ra rất nhạy cảm… được rồi, thông tin về kẻ truy sát kỳ thật là tôi biết được từ chỗ một lão già, hắn dường như biết hết thảy chuyện về mật thất, tôi cũng cảm thấy hắn là người duy nhất biết cách rời khỏi đấu trường Tu La này, mà lần này chúng tôi mang cậu đi, chính là mang cậu đi gặp hắn.”

Người duy nhất biết làm thế nào để rời khỏi.

Nghe Á An nói như vậy, trong lòng La Giản bỗng nhiên có chút kích động.

Thế nhưng, hai quái một người đều lo chuyện của mình mà đi về phía trước, bọn họ tựa hồ không để ý. Phía sau có một kẻ lặng lẽ bám theo, tên này rõ ràng hướng về phía La Giản mà đến, nó ẩn thân giữa bụi cỏ rậm rạp, nhẹ nhàng dẫm lên mặt cỏ cùng lá xanh, trừng đôi đồng tử dã thú, lặng lẽ nhìn La Giản.

Nếu La Giản phát hiện nó, nhất định sẽ nhận ra, nó chính là con sói luôn liều chết vật lộn cùng La Giản.

137. Chương 137

La Giản vẫn chưa phát hiện ra con sói kia, mà sói cũng chưa công kích La Giản, nó chỉ lén lút đi theo sau La Giản, nương rừng cây cùng bụi râm, dùng mũi đánh hơi La Giản, cứ như vậy một một bước một bước theo chân La Giản.

La Giản đi theo hai quái vật phía trước… có lẽ lúc trước là hai con người hoàn hảo, nhưng hiện tại lại thay đổi một bộ mặt yêu quái, đặc biệt là quái thân rắn Á An còn thỉnh thoảng sẽ quay đầu kiểm tra trạng huống của La Giản, bộ xương bên cạnh thì không có hảo tâm như vậy, hắn phi thường an tĩnh đi về phía trước, dù xương cốt hắn vẫn vì di chuyển mà kẽo kẹt kêu vang.

"Chúng ta đã đi rất lâu, vẫn chưa tới nơi sao?"

Sơn cốc này thực khổng lồ, La Giản theo chân bọn Á An đi gần một tiếng đồng hồ, nhưng xung quanh vẫn là khu rừng rậm rạp, khu rừng này cũng khống giống rừng cây nhỏ quỷ đả tường lúc trước, cây cối nơi này phi thường tươi tốt, nhánh cây rất nhiều, lá cây cũng đầy đặn xanh non, che trời lấp đất phủ kín trên đỉnh đầu bọn họ, như có thể che khuất cả bầu trời vậy.

Ngẫu nhiên giữa nhánh cây sẽ lộ ra khe hở, ánh mặt trời đỏ sẽ chiếu qua đó, tỏa xuống từng cụm cỏ dại mọc trên đất.

La Giản chú ý thấy, trong rừng rậm gần như không có bóng dáng bất kỳ động vật nào, hắn thậm chí không nhìn thấy dù chỉ một con chim hay một con bọ, rừng cây nhỏ lúc trước La Giản bị mắc kẹt cũng như vậy, hoa không có chim chóc, cỏ cây không có sâu, không có động vật, bùn đất cũng khô cằn, nhưng lúc ấy con sói kia vó ngựa không ngừng mà quấn lấy La Giản, nên La Giản không có tâm tư đi suy nghĩ những việc này.

"Khu rừng này quá yên tĩnh…" La Giản nhịn không được mà nói ra suy nghĩ trong lòng, hắn nói: "Âm thanh gì cũng không có, tôi cũng không nhìn thấy bóng dáng bất luận sinh vật gì…"

"Đương nhiên tê tê —— trong đấu trường Tu La không có bất luận sinh vật gì! Ngoại trừ những người từ

ngoài tới như chúng ta, nơi này, yên tĩnh đến chết chóc." Á An nghe thấy lời La Giản nói, quay đầu lại giải thích cho hắn.

Á An nói: "Cậu biết… lúc trước không phải tôi đã nói sao? Đấu trường Tu La thực đặc thù, nơi này không phải do ý chí mật thất sáng tạo, mà là do một người chơi sáng tạo! Một "người chơi", cậu hiểu không? Giống như cậu, hoặc tôi —— giống chúng ta lúc trước!"

"Kể cả anh nói như vậy, tôi cũng không quá hiểu." La Giản vừa đi theo sau lưng hai quái vật, vừa cúi đầu suy nghĩ.

"Được tê tee~ tôi đây liền hỏi thẳng cậu, cậu có thể sáng tạo một thế giới không?"

"Không thể." La Giản đương nhiên biết năng lực của mình được tới đâu.

"Nhưng người chơi kia lại có thể, hắn có năng lực kiến tạo thế giới thuộc về mình! Hắn sáng tạo ra thế giới này, mà thế giới này chính là —— đấu trường Tu La hôm nay chúng ta đang chứng kiến!" Á An tựa hồ giải thích tới hưng phấn, cái đuôi lắc không ngừng, ở sau lưng hắn rung tới rung lui. Mà La Giản cũng bị cái đuôi của hắn hấp dẫn toàn bộ tầm mắt.

"Được rồi, nghe quả thực rất ngầu!" La Giản dừng một chút, tiếp tục nói: "Vậy anh có biết người đó đã thoát khỏi mật thất hay chưa không?"

"Cậu hỏi như vậy là… khôi phục ký ức sao?" Á An suy tư nhìn La Giản.

La Giản trả lời: "Có một chút, nhưng không phải toàn bộ, nhưng ít ra tôi nhớ ra rồi, tôi ở trong một trò chơi tử thần đáng chết, quy tắc trò chơi này là, không ngừng thoát khỏi những mật thất không thể hiểu nổi."

"Không sai, nếu cậu có thể nhớ nhiều như vậy, tôi đây liền kể cho cậu bí mật của đấu trường Tu La đi." Á An vừa manh manh lắc đuôi, vừa kể chuyện xưa cho La Giản.

"Thực ra, tôi không biết người sáng tạo nên đấu trường Tu La là ai, tôi cũng không biết sau đó hắn đi đâu, hắn đến tột cùng có vĩnh viễn thoát khỏi không gian mật thất chết tiệt này không? Hay đã chết trong một mật thất nào đó rồi? Những chuyện đó tôi không biết, bởi vì ý chí mật thất chưa bao giờ công bố hoặc công khai nói cho chúng ta biết chuyện đã có ai từng thoát khỏi mật thất hay chưa."

"Nhưng tôi lại biết sau khi đấu trường Tu La được sáng tạo, phát sinh một số chuyện."

"Nói đúng ra, sáng tạo đấu trường Tu La này, là thất bại."

"Thất bại?" La Giản nghe đến đây liền dừng bước chân, không biết tại sao, hắn cảm thấy sau lưng có thứ

gì đó đang bám theo, vì thế nhịn không được quay đầu lại nhìn, sau lưng bọn họ vẫn là một mảnh rừng rậm phủ kín bóng cây, hắn cảm thấy mình tựa hồ ngửi thấy một mùi máu tươi quen thuộc, nhưng khi hắn nỗ lực hít vào đánh hơi, trong không khí lại không có mùi vị gì cả.

La Giản nghĩ mình bị ảo giác, vì thế lại đem lực chú ý quay về trên người Á An. Quái thân rắn hình như không chú ý đến chuyện La Giản thất thần, vẫn vui sướng kể chuyện xưa:

"Khi người chơi kia sáng tạo gian mật thất này, hắn thất bại." Á An nói như vậy.

"Nhưng tôi không cảm thấy như vậy, nếu hắn thất bại, chúng ta sẽ không đứng ở đây." La Giản phản bác.

"Nhưng hắn quả thật thất bại tê tê~" Á An nói: "Nếu tôi có thể sáng tạo một thế giới, vậy đầu tiên, tôi sẽ kiến tạo một không gian, chúng ta sẽ tưởng tượng không gian thành một cái hộp nhỏ hình lập phương, bên trong hộp là bóng tối hỗn độn, sau đó tôi sẽ ở trong bóng tối này tạo ra một hành tinh."

La Giản bất đắc dĩ lắc đầu: "Thật là sáng kiến hay, tiếp tục Á An."

"Cậu biết tê tê, trên một hành tinh có thể đặt rất nhiều thứ, nước, không khí, núi, cây cối… Bên ngoài hành tinh tôi sẽ bọc lên mặt đất rộng lớn với thổ nhưỡng phì nhiêu, trải đại dương cùng thềm lục địa, tạo ra ngọn núi hoặc sơn cốc —— tựa như địa phương chúng ta đang đứng."

Á An nói, nhíu mày: "Nhưng người chơi kia không sáng tạo nơi này như vậy, hắn cũng không tạo ra hành tinh, có thể là năng lực bản thân hắn không cho phép, nên hắn chỉ sáng tạo một mảnh sơn cốc này, dùng ngọn núi bao bọc xung quanh, trong sơn cốc có rừng cây, dòng suối, cùng đồng bằng."

"Hắn sáng tạo xong hoàn cảnh, nhưng hắn lại không đưa bất luận sinh vật nào tới đây! Hắn không tạo ra sâu, chim chóc hay bất luận động vật nào vào đây, bởi vậy… khu rừng hiện tại chúng ta đang đi qua, cậu tuyệt đối không thể tìm thấy bất luận sinh vật nào!"

La Giản nghe xong những lời này đột nhiên dừng lại, Á An đi ở trước dường như cũng không để ý, bởi vì hắn cũng dừng bước chân, tiếp tục nói với La Giản: "Tê tê, hơn nữa người sáng tạo đấu trường Tu La, sai lầm lớn nhất của hắn là… hắn đình chỉ thời gian trong gian mật thất này."

"Đình chỉ thời gian?" La Giản nghi hoặc hỏi: "Nhưng chúng ta có thể nói chuyện, tôi cho rằng đình chỉ thời gian là… cảm giác mọi thứ đều không chuyển động."

"Từ khi cậu tỉnh lại trong mật thất này, thái dương trên bầu trời có chuyển động sao tê tê?" Á An dùng đuôi chỉ chỉ trời.

"Không có."

“Cậu cảm thấy trong không khí có gió lưu động sao tê tê?”

“Không có.”

“Cậu cảm thấy nước trong dòng suối chảy sao tê tê?”

La Giản chần chờ, cậu nhớ rõ khi mình vừa rời khỏi rừng cây nhỏ, có đi qua một con suối, hắn vẫn chưa chú ý xem nước trong suối có gì khác thường không, bởi vì hắn khát sắp chết chỉ lo uống nước, thời điểm uống nước chỉ phát hiện trong dòng nước trong vắt không có bất luận con cá nào.

Còn nước trong suối có lưu động hay không… Ồ! Nước kia quả thực trong vắt thấy đáy, hình dáng mỗi cục đá trong nước đều thấy được rõ ràng, dòng nước kia tĩnh lặng quả thực trông như một mặt gương!

Mà lúc đó La Giản thế nhưng hoàn toàn không chú ý tới chỗ khác thường đặc biệt này.

Nhưng giờ phút này hắn chỉ có thể trả lời Á An, La Giản nói: “Không có… nước trong suối, phi thường tĩnh lặng, giống như một tấm gương.”

“Từ khi chúng ta tiến vào không gian này, thời gian ở đây vẫn luôn dừng lại tê tê.” Á Án tựa hồ đang cười, nụ cười của hắn thực khủng bố, bởi vì hắn có một cái miệng rộng ngoác tới tận mang tai, khi hắn cười rộ lên, cả khuôn mặt đều vặn vẹo.

Nhưng cũng may Á An dường như biết mình cười không đẹp, cho nên nụ cười này cũng không kéo dài, hắn tiếp tục tê tê nói: “Mà vật ngoại lai như chúng ta, luôn sống giữa khe hở thời gian, bản thân thời gian của chúng ta không dừng lại, mà vẫn luôn tiến về phía trước, nhưng thời gian trong không gian này dừng lại, ngăn cản chúng ta tiến về phía trước, cho nên trong địa phương quỷ quái này… bất luận kẻ nào trong chúng ta, mỗi người, đều có thể vòng đi vòng lại, không ngừng… chết rồi lại hồi sinh!”

La Giản khiếp sợ trong chốc lát, gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, hắn nói: “Tôi biết, tôi đã… từng trải qua.”

La Giản lúc này rốt cuộc hiểu tại sao bản thân mình có thể hồi sinh, mà con sói kia cũng có thể tuần hoàn, không ngừng bò khỏi bàn tay Tử thần mà tiếp tục làm phiền hắn. Nhưng đây cũng không phải chuyện tốt gì, nếu tất cả mọi người có thể không ngừng lặp đi lặp lại chết đi rồi hồi sinh thì ——

“Cho nên tôi mới nói thế giới này thực tồi tệ tê tê ——” Á An lăn vài vòng trên đất, sau đó kéo La Giản tiếp tục đi về phía trước: “Nơi này không có bất luận sinh vật gì, mà đám thực vật đó, mặc kệ phá hủy thế nào, chúng đều có thể tự động hồi phục như cũ, cho dù ta muốn ném hạt táo gì đó xuống đất, hạt giống cũng sẽ không nảy mầm.”

“Cho dù không ăn không uống tận đến lúc chết, cậu cũng sẽ tỉnh lại rất nhanh, tràn đầy tinh lực mà tỉnh lại tê tê!” ngữ khí Á An tựa hồ có chút tức giận: “Hơn nữa tôi muốn nói cho cậu, tài nguyên trong thế giới này rất kỳ quái, cậu có thể chặt đổ một cái cây, lấy gỗ thân cây này mà nhóm lửa, cho dù cây bị chặt hồi

phục như cũ, gỗ cậu dùng để nhóm lửa sẽ không biến mất, nhưng nếu cậu không sử dụng gỗ đó, mà tùy ý ném nó ở đó, sau khi trôi qua mấy giờ đồng hồ, gỗ cũng sẽ biến mất."

"Vì thế, các anh cũng không thể chặt cây tự kiến tạo nhà gỗ cho mình, bởi vì cho dù anh xây xong nhà, chỉ cần anh không động tới nó, nhà sẽ tự mình biến mất? Đúng không?" La Giản dừng lại, tự mình suy đoán.

"Đúng vậy! Chính là như vậy tê tê!" Á An phẫn nộ nói: "Tôi đã làm việc ngu xuẩn như vậy! Tuy rằng tôi cũng không biết tại sao mình lại muốn xây một căn nhà gỗ!"

"Nếu như vậy… đây quả là một địa phương tồi tệ, các anh bình thường sử dụng thời gian như thế nào?" La Giản nghe đối phương oán giận kể, thật sâu cảm giác được độ nhàm chán của gian mật thất này, nơi này dường như làm cái gì cũng không được, tuy rằng có một cái tên nghe rất to tát.

"Cậu biết tại sao mật thất này gọi là – đấu trường Tu La đỏ máu không tê tê?"

La Giản ngoan ngoãn lắc đầu: "Tôi không biết."

"Thực ra, khi không gian này được sáng tạo ra, người sáng tạo nó, chính là người chơi không để lại tên kia, hắn cứ như vậy, kiến tạo một không gian, sau đó biến mất. Cái tên này là do những người tới sau, chính là chúng ta, đặt tên này cho nó."

Á An ngẩng đầu, phun lưỡi rắn với mặt trời đỏ trên không: "Máu đỏ chính là chỉ hoàng hôn màu đỏ, hoàng hôn nơi này mỹ lệ lóa mắt, đỏ như máu, nhưng nhìn nhiều cậu sẽ buồn nôn. Mà đấu trường Tu La sao…"

"Đấu trường Tu La?" La Giản thấy Á An dừng lại, hắn đột nhiên phát hiện, trong lúc bọn họ vừa đi vừa nói chuyện, bọn họ đã chậm rãi rời khỏi rừng rậm, trước mắt là một đồng bằng trống trải rộng lớn.

138. Chương 138

"Rừng rậm cũng không phải nhân vật chính của sơn cốc này, phải là đồng bằng mới đúng tê tê ~, sơn cốc này rất lớn, đồng cỏ chiếm phần lớn, mà rừng rậm đều phân bố ở mép ngoài, ngoài rừng rậm chính là những ngọn núi cao không thấy đỉnh, những ngọn núi đó chênh vênh lại trụi lủi, vây quanh đồng bằng cùng rừng rậm, bởi vậy mà hình thành sơn cốc."

Á An giải thích cho La Giản, sau đó, Á An duỗi đuôi, dùng đuôi chỉ vào trung tâm đồng bằng.

La Giản mơ hồ nhìn về phía đồng bằng xa xa, có tảng lớn tảng lớn bóng dáng đen nghìn nghịt, giống như có rất nhiều người tập trung ở đó, giữa biển người còn có một cây đại thụ lớn che trời, cây kia cho dù ở xa như vậy, La Giản vẫn có thể nhìn rõ ràng hình dạng của nó.

"Tê tê ~ đồng bằng này mới là vai chính của gian mật thất này, nó mới là đấu trường Tu La chân chính!" Á An nói tới đây, đột nhiên lại nở nụ cười dữ tợn, cái đuôi lắc loạn.

La Giản nhìn về phía bóng dáng đen nghìn nghìn ở đồng bằng phía xa, hắn mơ hồ hiểu ra, nơi đó có rất nhiều người, toàn bộ tập trung lại với nhau, hơn nữa La Giản có thể nhìn thấy bộ dáng bọn họ, tựa hồ như đang đánh nhau, có máu đỏ có đao quanh kiếm ảnh, hơn nữa có rất nhiều rất nhiều tiếng rống giận cùng âm thanh thảm thiết kêu lên, âm thanh truyền từ địa phương xa như vậy, khi truyền tới lỗ tai La Giản lại vẫn có thể nghe được rõ ràng.

Trên bầu trời cũng có không ít bóng đen lắc lư, tiến hành công kích cùng bóng đen phía dưới, mọi thứ đều phảng phất như dâng lên một làn thủy triều máu, không khí ập tới đây dường như cũng thấm đẫm vị máu! Mùi tanh kia có thể truyền đi thật xa, cho dù La Giản đứng ở rìa chiến trường, mùi máu tươi vẫn có thể truyền tới lỗ mũi hắn.

"Chiến trường…?" La Giản lẩm bẩm tự nhỉ, hắn nhìn tình huống này liền hiểu, đấu trường Tu La chính là chỉ chiến trường, chiến trường dưới hoàng hôn đỏ máu! Hơn nữa xem dạng này, đây là một đám người hỗn chiến, mỗi người đều là kẻ địch, mọi người đều đang chém giết!

"Cậu hiểu chưa tê tê ~" Á An hưng phấn lắc đuôi: "Đây là lý do tại sao mật thất này lại được gọi là đấu trường Tu La đỏ máu, đây là phương thức giải trí tốt nhất chúng ta có thể tìm được, dù sao ở địa phương quỷ quái này muốn làm gì cũng không được tê tê! Nhưng sẽ không chết, chúng ta đều sẽ không chết, cho nên chúng ta có thể không ngừng chết, không ngừng chiến đấu, chết rồi lại bò dậy tiếp tục! Giết sạch mọi người trong tầm mắt cậu!"

Khi Á An nói những lời này, trông hắn như đang phát điên, hắn quơ tay múa chân… À không, hắn không có tay chân, nhưng thân thể hắn vặn vẹo run rẩy, hắn quấn lấy đồng bạn mình, là bộ xương kia, bộ xương an tĩnh không nói lời nào, chỉ đứng tại chỗ, tùy ý để Á An xoắn thân rắn một vòng lại một vòng quanh hắn.

Thế nhưng bộ xương cũng áp dụng hành động trấn an Á An một chút, hắn ra dấu tay, Á An mới an tĩnh lại, nhưng vẫn bám trên cổ hắn, nói với La Giản: "Tê tê… thực xin lỗi người mới! Tôi quá kích động, dọa cậu sao?"

Sắc mặt La Giản hơi cứng đờ, ngoài cười nhưng trong không cười trả lời: "Vẫn ổn, tôi cảm thấy vẫn ổn _____"

"Cậu không cần lo lắng, tôi sẽ không làm chuyện gì đáng sợ với cậu, cho dù tôi có làm gì thật cậu cũng không cần lo lắng, dù sao cũng không chết được."

Á An định trấn an La Giản một chút, hắn lại vươn đuôi chỉ đồng bằng kia, tiếp tục nói: "Tôi muốn nói cho cậu là, tôi muốn mang cậu đi tìm người kia, hắn ở ngay mảnh đất ở trung tâm đồng bằng, thấy cái cây siêu cấp to kia không? Người kia ở dưới gốc cây này, hắn là người mạnh nhất đấu trường Tu La, cũng là người đầu tiên tiến vào gian mật thất này."

"Từ từ! Anh nói, người tôi muốn tìm ở dưới gốc cây kia?" La Giản không thể tin được mà chỉ vào mảnh

đất rậm rạp đen nghìn nghịt kia.

"Đúng vậy." Á An khẳng định.

"Mảnh đồng bằng kia chính là đấu trường Tu La, là chiến trường!"

"Đúng vậy, quả thật là như vậy tê tê ~" Á An tiếp tục khẳng định.

La Giản kinh hãi, hỏi: "Ý anh là, tôi phải xuyên qua chiến trường này, tránh được đao quang kiếm ảnh đó, mới có thể nhìn thấy người tôi muốn gặp?"

"Đúng vậy! Chính là như thế tê tê!" Á An cơ hồ muốn vỗ tay, tuy rằng hắn không có tay, nhưng hắn vẫn vẫy vẫy đuôi cổ vũ: "Chỉ cần cậu đánh bại mọi người, cậu liền có thể tới trước mặt người mạnh nhất, bắt hắn nói cho cậu làm thế nào để rời khỏi gian mật thất chết tiệt này! Thuận tiện, tôi cũng có thể nói cho cậu, cậu biết tại sao những người đó chém giết nhau không? Không chỉ bởi vì đây là một phương thức giải trí, mà là bọn họ đều muốn biết phương pháp rời khỏi, nhưng người mạnh nhất đã mở miệng nói qua, cậu phải đánh ngã mọi người xung quanh, đi tới trước mặt hắn, hắn mới nói cho cậu phương pháp rời khỏi đây!"

Tin tức này đối với La Giản hiện tại quả thực giống như sét đánh giữa trời quang, hắn lập tức đờ ra, mở to hai mắt nhìn chằm chằm Á An, không dám tin tưởng mà lắc đầu: "Lúc trước anh còn nói sẽ mang tôi đi tìm người kia – anh còn nói mọi thứ anh biết đều là hắn nói cho anh."

"Cậu xem tê tê, không phải tôi đã mang cậu tới rồi sao? Còn mọi thứ tôi biết, kỳ thật gian mật thất này nhiều người như vậy, miệng truyền miệng, ai rồi cũng sẽ biết hết." Á An lắc lắc cái đuôi, lại quấn vòng lên người đồng bạn bộ xương của mình, hắn thậm chí xuyên qua xương sườn, chui ra từ lồng ngực bộ xương, đáng mừng là đầu hắn cũng không phải quá to.

"Ôi! Ông trời của tôi!" La Giản quả thực muốn cào đầu mình cho đến khi lột cả da đầu xuống, bóng người đen nghìn nghịt trên chiến trường kia khiến hắn cảm thấy áp lực nặng nề, hắn cho rằng mình rất nhanh sẽ có thể rời khỏi địa phương quỷ quái này, nhưng hắn căn bản chưa từng nghĩ tới sẽ là cảnh tượng như hiện tại.

"Nhắc nhở hữu nghị tê tê, người mới, tôi đã tới địa phương quỷ quái này mười mấy năm, nhưng tôi chưa từng ở trên đấu trường Tu La quá một giờ, cậu không biết muốn nện bước tiến về phía trước ở nơi đó là sự tình gian nan cỡ nào, hơn nữa quỷ dị chính là, chỉ cần ở đấu trường Tu La, thời gian hồi sinh của cậu sẽ nhanh hơn,… bình thường sau khi tử vong cần một đến hai tiếng mới có thể hồi sinh, nhưng chỉ cần tiến vào đấu trường Tu La, khoảng năm phút đồng hồ là cậu đã có thể bò dậy tiếp tục."

Á An đắc ý trườn tới trườn lui trên người bộ xương: "Những quái vật trên đấu trường Tu La mạnh hơn tôi quá nhiều, bay trên trời, bò dưới đất, bơi trong nước, còn có từ lòng đất trồi lên đột ngột cắn cậu một phát!"

"Hai ngàn người trong đấu trường Tu La đỏ máu, gần như toàn bộ đều ở đây."

“Nhiều người như vậy, phấn đấu gần trăm năm ở đó, lại không có một ai có thể ra ngoài.”

Á An chỉ đuôi về phía đồng bằng ngập tràn ánh đao đỏ máu, sau đó hắn hỏi La Giản: “Thế nào người mới? Cậu có can đảm sao? Xuyên qua chiến trường đỏ máu kia, cậu mới có thể nhận được đáp án cậu muốn tìm, nếu không, cậu chỉ có thể ở đây cả đời… tận đến mãi mãi!”

Tận đến mãi mãi ——

La Giản chần chờ, hắn nhìn hoàng hôn đỏ máu nơi xa, trong lúc nhất thời hoảng hốt cảm thấy, cảm giác đầu tiên của hắn là “đây là chuyện không thể”.

Hắn không thể làm được, giết chết những kẻ địch quái vật đó, sau đó tìm được người mạnh nhất kia, nhận được đáp án từ miệng hắn, La Giản cảm thấy mình không thể làm được, hắn không có sức mạnh cường đại như vậy! Huống chi trong đấu trường Tu La quỷ dị này, tất cả mọi người sẽ không ngừng hồi sinh, bọn họ sẽ tiếp tục bò dậy tới tìm bạn, tựa như con sói lúc trước! Có lẽ bạn có thể đánh bại những người đó một lần, hai lần, nhưng bạn không thể đánh bại họ trăm lần ngàn lần, thậm chí vạn lần!

“Chuyện này không thể, không ai có thể làm được!” La Giản thế nhưng cảm thấy sợ hãi, hắn bị tiếng rống cùng mùi máu tươi từ đấu trường Tu La truyền tới dọa sợ, hắn thậm chí không tự giác mà lui về phía sau một bước.

Á An nhìn thấy tâm thái của La Giản, hắn trấn an nói với La Giản: “Đừng sợ, người mới tê tê ~ xác thật… tôi cũng cho rằng không ai có thể làm được. Nhưng cậu xem, cho dù tất cả mọi người đều cảm thấy không thể, chúng ta vẫn tre già măng mọc mà tiến về phía trước, kỳ vọng bản thân sẽ trở thành người may mắn trong vạn người.”

“Tôi không muốn trở thành người may mắn, tôi chỉ muốn rời khỏi đây ——”

La Giản thống khổ ôm đầu, đầu hắn bắt đầu dau, nhưng chấp niệm nội tâm vẫn chuyển động trong não bộ, bức bách hắn không ngừng nhớ lại.

Muốn chạy khỏi nơi này, rất muốn.

La Giản không có nhiều thời gian để lãng phí, hắn biết mình còn đồng bạn đang hãm sâu vào vũng bùn chờ hắn tới cứu viện, mà hắn lại bất đắc dĩ lãng phí thời gian ở địa phương quỷ quái này?! Mỗi một giây một phút hắn mắc kẹt ở đây, đồng bạn hắn đều đang phải trải qua tuần hoàn vô tận kia, bất tận lặp đi lặp lại!

“Ha ha! Hiện tại không phải tôi cũng đang rơi vào tuần hoàn vô tận sao!? Giống như căn bản chưa từng rời khỏi mật thất trừng phạt vậy! Tôi chỉ từ một tuần hoàn đi tới một tuần hoàn khác! Tôi con mẹ nó vẫn luôn lãng phí thời gian! Mà đồng bạn tôi còn đang mắc kẹt ở đó đợi tôi! Thật là phế vật… Tôi thật là cái phế vật!”

Á An không thể hiểu được, nhìn người mới ôm đầu túm tóc, như phát điên mà lầm bầm, hắn không thể hiểu được thống khổ cùng rối rắm trong lòng La Giản, nhưng cũng có thể phán đoán ra chuyện gì từ lời nói của La Giản, Á An đột nhiên nói, hiếm thấy, hắn tận lực kiềm chế bản thân không phát ra âm thanh tê tê, bình thản nói: "Cậu chạy trốn khỏi mật thất trừng phạt sao? Chạy trốn tới nơi này?"

La Giản ngồi xổm trên mặt đất, sắc mặt hắn tái nhợt, tóc hắn bị chính hắn kéo đến lung tung rối loạn, chật vật nhìn Á An.

"Người mới, ở đây có rất nhiều người, rất nhiều người chơi chạy thoát như cậu, trong đó cũng có không ít người chạy thoát từ mật thất trừng phạt, từ lời kể của bọn họ, cơ hồ mỗi người bọn họ đều giống cậu, đồng đoạn toàn diệt, hoặc bị nhốt, bọn họ lẻ loi một mình lợi dụng đạo cụ hoặc năng lực thoát khỏi mật thất, lại không thể không tới nơi này."

"Bởi vì nếu cậu rời khỏi đấu trường Tu La, ý chí mật thất sẽ giết chết cậu, bởi vì cậu sử dụng thủ đoạn khác thường thoát khỏi mật thất trừng phạt, ý chí mật thất sẽ không cho phép. Cho nên… chỉ cần cậu rời khỏi địa phương quỷ quái này, cậu cũng sẽ chết, lại còn là chết sạch sẽ, chết hoàn toàn, ngay cả linh hồn hay ý thức cũng không dư lại."

Lời nói này khiến La Giản gần như tuyệt vọng nhìn Á An, "Tôi đây phải làm sao?"

"Tôi cũng không biết, người mới." Á An đột nhiên lại dùng đuôi chỉ chỉ đấu trường Tu La: "Nhưng rất nhiều người đều nói với tôi, bên dưới tàng cây giữa đấu trường Tu La kia, có người mạnh nhất, hắn là người đầu tiên tiến vào đấu trường Tu La đỏ máu, cũng là một trong nhóm người chơi tiến vào mật thất đầu tiên, hắn biết mọi chuyện về mật thất, có thể trả lời mọi câu hỏi ——"

"Hơn nữa, người mạnh nhất này, hắn cũng là người duy nhất có thể trong nháy mắt hạ gục mọi người trong đấu trường Tu La, chỉ cần trong nháy mắt, mọi người đều sẽ chết sạch, chỉ có thể nằm bò trên đất đợi năm phút trôi qua mới có thể bò dậy."

"Mà chính bởi vì sức mạnh này, khiến mỗi người đều có tâm lý may mắn, cho rằng bản thân có thể trở thành người mạnh nhất như vậy, cho nên trên đấu trường Tu La luôn không thiếu đánh nhau đổ máu, lặp đi lặp lại tuần hoàn không dừng, không ai sẽ dừng lại, bọn họ đều cảm thấy mình sẽ thắng, tôi cũng cho là như vậy."

Ngữ khí Á An nghiêm túc, tràn ngập khát khao, ánh mắt hắn sâu xa nhìn về phía đồng bằng đỏ máu, dường như có thứ gì đại biểu cho hi vọng đang ngưng thực trước tầm mắt hắn. Bởi vậy, La Giản cũng theo ánh mắt hắn, nhìn về phía đấu trường Tu La.

"Lời anh nói là sự thật đi." La Giản không biết tại một khắc kia mình đã quyết định cái gì, nhưng hắn lấy ra vũ khí của mình.

"Người kia biết mọi thứ."

"Tôi không lừa cậu, hắn quả thực biết mọi thứ." Á An trả lời hắn.

139. Chương 139

Căn cứ cách Á An nói, lên chiến trường không cần mang gì theo, bạn chỉ cần mang theo bản thân mình và vũ khí là được, dù sao người mới đều lên chưa tới ba phút đã chết.

"Thành tích tốt nhất của tôi chính là sống sót trong khoảng một giờ hai mươi phút, lúc ấy tôi đã đi qua được một nửa đấu trường Tu La, cây kia đã gần ngay trước mắt tôi, nhưng giây tiếp đó tôi đã bị người bẻ gẫy cổ, tôi thậm chí còn không biết là ai đã giết mình."

Á An bắt đầu dặn dò La Giản một số việc cần chú ý, hắn nói: "Đấu trường Tu La chia làm ba vòng chiến, vòng ngoài cùng là những kẻ thực lực yếu, chúng tôi gọi là vòng sơ cấp. Vào trong là vòng trung cấp, gần cây nhất chính là vòng cao cấp, nhân số phi thường ít, nhưng những quái vật đó đều rất mạnh."

"Ngoại trừ vòng chiến, cậu còn phải chú ý, chỉ cần cậu bước lên đấu trường Tu La, muốn đi ra cũng sẽ tương đối khó khăn, bởi vì trong đấu trường Tu La có một vài kẻ tương đối ác liệt, thấy cậu đã chết, hắn sẽ kéo cậu vào vòng bên trong. Ví dụ cậu chết ở vòng sơ cấp, sẽ có vài kẻ ác liệt ném cậu vào vòng trung cấp, một khi cậu sống lại sẽ bị một đám người bao vây."

Á An lắc lắc cái đuôi: "Vòng trung cấp cũng như vậy, ném người chết vào trong địa bàn cường giả, cũng may chính là, cường giả cao cấp cũng sẽ không khi dễ kẻ yếu, cậu muốn chạy trốn, hắn sẽ để mặc cho cậu chạy đi."

"Nói cách khác, tình hình chiến đấu kịch liệt nhất trên đấu trường Tu La này vẫn là đoạn đường từ vòng sơ cấp đến vòng trung cấp đúng không?" La Giản cẩn thận nghe lời Á An, trước khi lên chiến trường, hắn phải hiểu tình huống chiến trường.

"Đúng vậy, chính là như vậy." Á An nói, hắn dừng một chút, lại mở miệng giải thích: "Đương nhiên còn có một số cường giả cao cấp, họ đều phi thường lợi hại, tuy rằng trong vòng cao cấp nhân số ít, nhưng một khi họ đánh nhau, phạm vi ảnh hưởng rất lớn, đặc biệt là khi những tên đó ném kĩ năng tấn công phạm vi lớn, khi đó gặp nạn đều là đám thực lực yếu chúng ta."

Á An nói vậy khiến La Giản suy tư gì đó, hắn cau mày suy ngẫm. La Giản ý thực được, mình cần trở nên mạnh mẽ, phi thường phi thường mạnh mẽ, có thể trải qua muôn vàn thử thách, trổ hết tài năng giữa một đám người cuồng chiến đấu giết đỏ cả mắt, nhưng đây cũng không phải chuyện một sớm một chiều.

"Cậu hiểu rõ, người mới, thời gian hồi sinh trên đấu trường Tu La chỉ có năm phút đồng hồ, nhưng hình thái này, so với hồi sinh, không bằng gọi là —— trong vòng năm phút khôi phục trạng thái tốt nhất. Không chỉ thân thể cậu khôi phục đến trạng thái tốt nhất, trạng thái tinh thần cũng như vậy, cho nên chiến đấu trên đấu trường Tu La vẫn luôn không dừng lại, bọn họ vẫn luôn tràn đầy tinh thần mà tàn sát lẫn nhau."

"Đáng nhắc tới chính là, trên chiến trường sẽ có người tổ đội với nhau." Á An quấn thân thể mình trên người bộ xương, nói với La Giản: "Cậu xem, giống như tôi với hắn, hai người chúng tôi vẫn luôn cùng nhau." *(rắn dù có 2 cái jj thì bộ xương cũng k có cái ass nào đâu, nên từ bỏ đi anh, cùng nhau cái gì)*

"Nhưng bọn họ đôi khi cũng sẽ lâm thời tổ đội, phương pháp lâm thời tổ đội cũng rất đơn giản, nếu có người chặn công kích giúp cậu vào lúc cậu sắp chết, vậy có nghĩa là, hắn nguyện ý trợ giúp cậu, lúc này cậu có thể yên tâm giao sau lưng cho hắn trong một khoảng thời gian ngắn. Nhưng trên chiến trường cũng có quy định bất thành văn, nếu cậu chết dưới tình huống đang tổ đội cùng người khác, vậy sau khi sống lại cũng không cần đi tìm đội viên lâm thời tổ đội cùng kia, bởi vì quan hệ tổ đội giữa các cậu đã bị giải trừ."

"Từ từ, tôi nghĩ ra một câu hỏi." La Giản xen mồm hỏi: "Nếu tôi trợ giúp người khác, hướng hắn bày tỏ ý muốn tổ đội, nhưng đối phương không muốn, thậm chí trái lại chọc tôi một đao thì làm sao?"

"Vậy trở tay chọc chết hắn tê tê!" Á An bắt đầu phun lưỡi, "Phương thức cự tuyệt người khác chính là công kích đối phương, vậy người khác cũng có thể hiểu cậu không có ý định tổ đội với họ. Trên chiến trường, không ai rảnh mà nói chuyện, bọn họ luôn gọn gàng dứt khoát mà dùng ngôn ngữ tay chân biểu đạt ý muốn của mình, hơn nữa ngôn ngữ tay chân đa số thời điểm, đều là cầm lấy vũ khí toàn lực công kích."

"Tôi hiểu rồi." La Giản gật đầu, hắn hít sâu một hơi, muốn chuẩn bị tốt tâm lý, bởi vì La Giản biết, một đoạn thời gian rất dài tiếp theo, hắn sẽ phải luôn luôn chiến đấu, không ngừng chết rồi lại hồi sinh.

Á An quyết định kiểm tra trang bị của La Giản một chút, nói với La Giản: "Để tôi xem vũ khí của cậu tê tê ~"

La Giản lật tay đưa đoản đao của mình qua, lưỡi đao đen nhánh không phản quang, nhìn thôi cũng khiến lòng người lạnh lẽo.

Á An lại nhíu mày, hắn quấn lấy đoản đao ngó trái ngó phải, cuối cùng thất vọng lắc đầu.

"Làm sao vậy? Đao của tôi có vấn đề sao?" La Giản cũng nhịn không được quan sát vũ khí mình một chút, vũ khí thuận theo suy nghĩ của hắn, có thể tự do xuất hiện hoặc biến mất, tuy rằng La Giản cũng không biết khi biến mất thì nó đi đâu.

"Vũ khí của cậu tên là gì tê tê?" Á An đột nhiên hỏi.

"Hả?" La Giản đột nhiên ngây ngẩn, hắn ngẫm nghĩ, nói: "Vũ khí còn có tên sao?"

Á An mở to hai mắt nhìn chằm chằm La Giản, giật mình không thôi, nói: "Vũ khí của cậu còn chưa có tên tê tê?!"

Đối phương phản ứng quá mạnh, khiến La Giản có chút hoảng hốt, hắn nói: "Vũ khí của tôi vẫn luôn là cái dạng này, tôi cũng không nghĩ tới phải đặt tên cho nó gì đó…"

“Tê… quả nhiên là người mới siêu cấp trong người mới sao?” Á An vẻ mặt cạn lời, dùng đuôi đỡ trán mình, hắn nói với La Giản: “Tôi nói, tên vũ khí, cũng không phải như cậu đặt tên thú nuôi mà tùy tiện đặt cho cái tên tê tê. Thực ra, mỗi vũ khí mật thất sáng tạo cho người chơi đều có tên riêng của nó, mà tên vũ khí của cậu, chỉ có cậu, người làm chủ nhân mới có thể biết, trong nháy mắt đầu tiên cậu nhặt được cây đao này, cậu nên biết tên gọi của nó là gì!”

“Không…” La Giản hoang mang lắc đầu: “Tôi cũng không biết tên cây đao này, thời điểm tôi nhặt được nó cũng không có cảm giác đặc biệt nào…”

“Người mới! Tin tưởng tôi tê tê!” Á An dựng thẳng cái đuôi, chọt chọt trán La Giản: “Cậu nhất định biết tên cây đao này, chỉ là cậu chưa từng suy ngẫm cùng tìm kiếm mà thôi, hơn nữa, cây đao này không phải hình thái nguyên bản của vũ khí của cậu, hiện tại nó đang bày biện ra hình thái cây đao, đây chỉ là một loại ngụy trang thôi tê tê ~”

“Vũ khí…” La Giản kinh ngạc nói: “Vũ khí cũng sẽ ngụy trang?”

“Tê tê, rất ít vũ khí sẽ như vậy, chúng thể hiện năng lực đặc biệt của chủ nhân, là những người am hiểu ngụy trang. Cho nên có thể ngụy trang bản thân thành đao kiếm bình thường gì đó. Tin tưởng đôi mắt của tôi, cây đao của cậu còn đang ở trong trạng thái ”phong ấn” tê tê.”

La Giản bất đắc dĩ lắc đầu: “Tôi cảm thấy tôi không am hiểu ngụy trang.”

“Có một số người có được thiên phú, nhưng bản thân bọn họ lại không phát hiện tê tê ~”

“Được rồi, tôi đây tin tưởng lời anh nói là sự thật, vậy tôi phải làm sao mới khiến cây đao này khôi phục hình thái nguyên bản?” La Giản quơ quơ lưỡi đao màu đen trong tay, hắn vẫn rất thích cây đao này, nhìn thực bình thường, lại có thể lộ ra hung hiểm cùng sắc bén.

“Tê tê ~ gọi tên vũ khí là được, chúng sẽ theo ý nguyện chủ nhân mà phá bỏ phong ấn, phải biết, vũ khí bị phong ấn không phát huy được một phần mười thực lực nguyên bản.” Á An thúc giục La Giản: “Cho nên cậu chỉ cần gọi tên nó là được.”

“Nhưng…” La Giản khó xử nhíu mày: “Nhưng tôi thật sự không biết tên nó!”

“Vậy đừng lo lắng ~ ” Á An đột nhiên chỉ đuôi về phía chiến trường nơi xa: “Nếu cậu vẫn không thể biết được tên của vũ khí, vậy lên chiến trường, tắm máu tươi cùng chém giết, tới lĩnh ngộ tên nó đi tê tê…!”

La Giản không nhịn được ngẩng đầu nhìn chiến trường đỏ máu đông nghìn nghịt. Trên đấu trường Tu La không có gió, nhưng La Giản vẫn cảm thấy giữa trung tâm chiến trường đang có một trận mưa máu gió tanh. Thính giác nhạy bén của La Giản còn có thể nghe được tiếng cười điên cuồng cùng rống giận, bọn họ lớn tiếng, dùng sức lực toàn thân rống lên:

"Tới! Giết tao ——!"

Âm thanh này dường như có thể xuyên thấu màng nhĩ La Giản, xuyên thấu đại não hắn, truyền tới sâu trong nội tâm, tới sâu trong linh hồn hắn.

"Thật kịch liệt!" Á An bỗng nhiên hưng phấn, hắn tựa hồ cũng nghe thấy âm thanh đó, hắn lắc đầu xoay vài vòng trên người bộ xương, sau đó thúc giục bộ xương mau đi tới, vì thế bộ xương bước giày xương của hắn, từng bước lảo đảo lắc lư đi về phía chiến trường.

Á An treo trên người bộ xương quay đầu lại nhìn La Giản, hô lên: "Tê tê ~ người mới, tôi đi trước, cậu chuẩn bị theo kịp, nhưng lần sau gặp lại, chúng ta chính là kẻ địch."

Vì thế, La Giản liền bị bỏ lại một mình, hắn nhìn bóng dáng bộ xương cùng Á An. Điều này khiến La Giản trong nhất thời có chút mờ mịt, trên thực tế, La Giản vẫn sợ hãi chiến trường đẫm máu kia như trước, hắn biết, bước đầu tiên vĩnh viễn là bước gian nan nhất.

Nhưng sau khi La Giản đứng tại chỗ suy ngẫm một lúc, hắn hít sâu một hơi, cổ vũ bản thân đi về phía trước, nhưng sau khi nện bước đi tới liền nhịn không được muốn lui về, trong lúc La Giản do dự do dự, rừng rậm sau lưng hắn truyền tới một trận xôn xao, có thứ gì dẫm lên lá rụng một đường bám theo tới đây, La Giản lại nghe được tiếng bước chân quen thuộc kia, âm thanh kia thực chất rất nhỏ.

La Giản quay đầu lại nhìn, hắn thấy bóng đen lắc lư trong lùm cây, điều này khiến La Giản tức khắc trở nên khẩn trương, cầm vũ khí che trước ngực mình, sau đó chậm rãi lui về sau.

Vào lúc La Giản khẩn trương hết sức, trong lùm cây đột nhiên truyền ra tiếng sói tru, bóng đen thật lớn thình lình lao ra từ rừng cây, hướng về phía La Giản lao tới, La Giản ánh mắt bén nhọn, gắt gao nhìn chằm chằm bóng đen đang lao tới, bóng dáng kia hắn phi thường quen thuộc, đúng là con sói luôn theo La Giản không bỏ kia!

La Giản vốn nghĩ, rừng cây kia đều đã bị hắn đốt trụi một lần, sói này có lẽ sẽ dừng lại một chút, không nghĩ tới đối phương thế nhưng bám riết không tha, một đường bám theo La Giản tới đây!

Thấy sói lao tới, La Giản theo bản năng chém một đao qua, nhưng sói dường như trở nên thông minh hơn, quay mình một cái liền tránh được lưỡi dao của La Giản. Sau đó tiếp tục như chó điên mà nhào lên, nó không còn chăm chăm muốn cắn cổ La Giản, mà bắt đầu cắn chân tay hắn, có lẽ muốn tước bỏ năng lực hành động của La Giản trước.

La Giản né tránh răng nanh lợi trảo của đối phương, vừa đánh vừa lui, hắn bắt đầu một đường bỏ chạy, mà con sói kia cũng một đường điên cuồng đuổi theo.

Vì thế, cứ như vậy, một người một sói liền lao về phía chiến trường Tu La. Đại khái La Giản cũng cố ý hành động như vậy, bởi vì hắn không có dũng khí tự mình tiến vào chiến trường, sói lớn xuất hiện lúc này, dường như cho hắn thêm quyết tâm, vì thế La Giản để bản thân một đường bị bức bách chạy về phía chiến

trường, chỉ có như vậy, hắn mới có thể có được can đảm bước tới.

140. Chương 140

Mà sau đó, La Giản như lời Á An đã nói, bắt đầu lặp đi lặp lại quá trình tử vong trên chiến trường.

Hắn nhớ rõ lần đầu tiên mình bị giết, là một người đeo mặt nạ bảo hộ cầm đao võ sĩ nhật bản, mặc một thân đồ đen, có thể gọi tắt là "hắc võ sĩ", hỗn đản này một đao chặt bỏ tay trái La Giản, sau đó chém ngang ngực La Giản một cái, trước mắt La Giản liền tối sầm, tức khắc liền mất ý thức.

Nhưng sau khi La Giản sống liền liền ghi tạc trong đầu động tác vung đao kinh diễm của đối phương.

Sau đó hắn đụng độ càng nhiều kẻ địch, cho dù tất cả bọn họ đều là người trong vòng sơ cấp, nhưng thủ đoạn công kích của bọ họ vẫn hoa hòe lòe loẹt, đa dạng khiến người ta không tưởng tượng nổi, La Giản liên tục thua mấy lần trong tay một kẻ có thể ẩn thân, sau khi chết bảy tám lần cũng không biết mặt kẻ giết mình trông như thế nào. Cuối cùng quái vật ẩn thân này chết trong tay một quái vật khác, quái vật kia mặt người thân ưng, luôn bay trên bầu trời, phỏng chừng đã theo dõi quái ẩn thân rất lâu.

Sau đó quái chim mặt người kia liền xông thẳng về phía La Giản, móng vuốt vừa nhọn vừa sắc liền bắt được La Giản, quái chim mang hắn bay lên, sau đó lại ném xuống, vì thế La Giản cứ như vậy mà… ngã chết.

La Giản sau đó lặp đi lặp lại chết rồi hồi sinh mà quan sát quái chim mặt người này rất lâu, rốt cuộc có một lần, trong khi đối phương xà cánh xuống công kích người khác liền một đao chọc trúng cánh hắn, cắt xuống tảng lớn thịt dính đầy máu và lông chim, loại quái vật biết bay này, không có ưu thế không trung chẳng khác nào không có vũ khí, chỉ có thể nằm trên đất chờ chết.

Đương nhiên, sau đó đối phương cũng sẽ quay lại báo thù La Giản, vì thế La Giản lại rất nhiều lần hồi sinh.

Quá nhiều kẻ địch, tấn công lung tung rối loạn, La Giản đã được cảm nhận công kích tập thể đến từ bốn phương tám hướng, trước mặt bạn xung quanh bạn, thậm chí từ trên bầu trời cùng dưới nền đất, đều có thể bị người công kích, hơn nữa nhiều lần, La Giản còn chết vì bị người khác ẩu đả nhau vô tình ngộ thương tới.

Loại chiến đấu quần thể này, lúc đầu muốn thích ứng vô cùng gian nan, luôn khiến La Giản nảy lên tâm tư muốn từ bỏ, bởi vì kẻ địch xung quanh đều quá mức mạnh mẽ, cho dù nơi đây chỉ là vòng sơ cấp, La Giản vẫn không trì được quá ba phút! Quái vật hoặc người chơi xung quanh, cho dù cái nào, đều là vũ khí sống hình người, bọn họ phảng phất như không ngừng công kích, mỗi giây mỗi phút, liên tục khiến mỗi người xung quanh phải đổ máu và sinh mệnh.

Xung quanh sẽ có người chết, nhưng không có ai chết thường xuyên như La Giản, thế nhưng rất nhanh La Giản đã tìm lại được cảm giác cân bằng, bởi vì con sói luôn theo mông hắn kia, bị La Giản kéo theo vào chiến trường, mục tiêu của nó vẫn luôn là La Giản, nhưng bọn quái vật xung quanh chỉ cần ngộ thương

cũng đã nháy mắt giết chết con sói này, vì thế con sói đáng thương cũng giống như La Giản, bắt đầu lặp đi lặp lại quá trình chết đi rồi hồi sinh.

Cho dù chết thảm như vậy, con sói này vẫn đặt tâm lên người La Giản, nó nỗ lực vươn lên, nỗ lực tránh né tập kích của quái vật và con người xung quanh, nhưng hình thể nó khá lớn, luôn rất dễ dàng trở thành mục tiêu công kích, chẳng được bao lâu liền nằm trên mặt đất, biến thành sói chết, sau năm phút lại thần thái sáng láng mà lao tới, sau đó nó phát hiện, nếu không giải quyết được bọn quái vật đáng ghét xung quanh, nó sẽ không thể hạ gục La Giản, vì thế nó bắt đầu đánh nhau cùng đám kẻ địch đó.

Nó há miệng cắn chết một cái, móng vuốt quét đổ một mảnh, đánh tới đảo đi trong đám người, chết rồi lại hồi sinh.

La Giản cách nó không xa cũng đang lặp đi lặp lại quá trình tương tự, tử vong khiến tâm La Giản mệt mỏi, quá trình tử vong lặp đi lặp lại khiến La Giản chết lặng, nhưng trong nháy mắt tử vong, thống khổ vẫn rõ ràng như vậy, quét sạch sức mạnh toàn thân, vì thế La Giản bắt đầu chán ghét cảm giác này, hắn ra sức, nỗ lực, để duy trì bản thân không phải chết.

Sau đó, La Giản không nhớ rõ đến tột cùng đã trải qua bao lâu.

Hắn ở trong vòng sơ cấp, gần như là vừa chạy vừa đánh, bị vây trong vòng luẩn quẩn, gặp đủ loại kẻ địch, hắn bắt đầu quen với tiết tấu chiến đấu này, hỗn loạn, không kết cấu, bốn phương tám hướng đều có thể có kẻ tới tập kích.

Con sói vẫn luôn theo sau lưng La Giản, cũng theo hắn vừa chết vừa chạy. Điều này khiến La Giản kinh ngạc với tâm lý chấp nhất của nó, La Giản cũng không cảm thấy mình và nó có thâm cừu đại hận gì, trên thực tế, con sói này vẫn đắc thủ, bởi vì nó cắn chết La Giản, sau đó cả hai cùng táng thân trong biển lửa.

Nhưng tại sao nó lại phải chấp nhất như vậy?

La Giản lười suy nghĩ, hắn chỉ đem toàn lực duy trì mạng sống cũng đã phi thường gian nan, con người cùng quái vật xung quanh, một đám đều giảo hoạt đáng sợ, bọn họ hoặc trào phúng cười to, hoặc không nói lời nào, hoặc nói một số ngôn từ khiêu khích. La Giản phát hiện những người này có lẽ đều đến từ quốc gia bất đồng, thời gian bất đồng, có vài người gào tiếng Anh, có người kêu cổ văn, có kẻ ăn mặc lố lăng, nhưng càng nhiều thứ căn bản không giống con người.

Vũ khí trong tay bọn họ có đủ loại kiểu dáng, súng ống đạn dược, vũ khí lạnh, những thứ đó đều không đáng quan tâm, La Giản thậm chí còn gặp một kẻ khiêng hỏa tiễn, còn có kẻ mặc thứ đồ như một loại cơ giáp đơn giản, một phát đạn có thể nổ chết một đám người.

Mặc cơ giáp, phòng ngự cao, nhưng động tác có chút chậm chạp, hơn nữa cơ giáp đơn giản có không ít bộ phận thân thể không được bảo hộ, hắn cuối cùng bị một nhân mã dùng cung một tên bắn trúng đầu mà chết.

Ngoại trừ thứ đồ chơi công nghệ cao này, La Giản tự nhiên cũng nhìn thấy một số thứ siêu nhiên, ví dụ như công kích ma pháp. Ví dụ như ông già cầm trượng gỗ kia, ăn mặc như hắc vu sư trong truyện thần thoại vậy, miệng luôn lẩm bẩm, chưa từng ngừng lại, sau đó ma trượng của hắn sẽ phát sáng, san bằng một đám người.

Nhưng thứ này có sức sống rất yếu ớt, một thích khách ăn mặc như cosplay ẩn thân tới gần liền xử lý hắn.

Rất thú vị, không phải sao?

La Giản bắt đầu chú ý tới đủ loại phương thúc cùng thủ đoạn công kích của những người này, thủ pháp của bọn họ đều hoa cả mắt, khiến người ta kinh ngạc cảm thán, La Giản trong lúc nhất thời si mê, hắn không còn hoang mang về việc mình không ngừng chết đi sống lại, hắn bắt đầu chờ mong, muốn được nhìn thấy càng nhiều cuộc chiến vô cùng xuất sắc, đúng vậy, La Giản bắt đầu si mê chiến đấu.

Hắn bắt đầu khiêu chiến những người đó, mà không phải chỉ chăm chăm toàn lực giữ bản thân sống sót.

Hay nói cách khác, để có thể cảm nhận được càng nhiều cuộc chiến hơn, ý đồ đầu tiên của La Giản là giữ mình sống sót, sau đó hướng về phía những cao thủ lĩnh giáo.

Mà trong quá trình này, La Giản cũng không biết mình đã trải qua bao lâu.

Mặt trời đỏ máu trên không chưa từng thay đổi.

La Giản cũng không cảm thấy đói khát, trên chiến trường này, không ai cảm nhận được sự đói khát, cho dù họ đói, hay khát, cũng chỉ cắn cổ địch nhân, uống máu địch nhân, cho dù là uống rượu độc giải khát, cũng hoàn toàn không có ai sợ hãi cái chết.

La Giản một đường chết, một đường tiến về phía trước, hắn đã không còn nhớ rõ mình đã chết bao nhiêu lần, hắn cũng không nhớ rõ bản thân đã giết bao nhiêu người. Thời điểm ban đầu, khi vừa tiến vào chiến trường, La Giản cho rằng bản thân không thể động thủ giết người, nhưng sau khi bước vào chiến trường, La Giản phát hiện bản thân hoàn toàn không có băn khoăn này.

Chiến tranh cùng máu đỏ mê hoặc hai mắt La Giản, hắn không ngừng vung vũ khí lên, hắn cảm thấy mình sử dụng một thanh đoản đao, hắn tương đối thích hợp thủ đoạn công kích kiểu thích khách, hơn nữa La Giản có "tâm pháp kẻ ngụy trang", chỉ cần vận chuyển tâm pháp này, hắn có thể ẩn hình vũ khí của mình.

Nhưng mà chậm rãi, La Giản cảm thấy bản thân mình cũng bắt đầu ẩn hình.

Cũng không phải thật sự ẩn hình, nhưng khi La Giản vận chuyển tâm pháp, người xung quanh đều sẽ không hẹn mà cùng… xem nhẹ hắn.

Có một số quái vật có thể thật sự ẩn thân, bọn họ có thể hòa làm một với cảnh vật xung quanh như tắc kè hòa. Có kỹ năng một số người chơi cũng có thể ẩn thân, trở thành trong suốt, nhưng loại ẩn thân này đều có một khuyết điểm giống nhau, cho dù bọn họ biến mất trước tầm mắt mọi người, nhưng hơi thở, bước chân, âm thanh đều có thể bị kẻ có được kỹ năng liên quan tới cảm giác cảm nhận được rõ ràng.

Nhưng La Giản lại không như vậy.

Hắn cảm thấy bản thân đột nhiên mất đi cảm giác tồn tại, cho dù đứa giữa một đám người, cũng không có bất luận kẻ nào chú ý tới hắn. La Giản đôi khi sẽ vận chuyển tâm pháp, lẳng lặng đi qua một đám người đang huyết chiến, cảm giác này phi thường tốt, tuy rằng hắn sẽ luôn bị ngộ thương đến.

Thế nhưng khuyết điểm là, kỹ năng thú vị này của La Giản không thể liên tục sử dụng quá lâu, dài nhất chỉ được một phút đồng hồ, nhiều hơn liền không được, sau một phút, La Giản liền bị người phát hiện hành tung mà một đao chọc chết.

Mà hắn cũng quên mất, đến tột cùng mình đã chết bao nhiêu lần.

Đại khái theo lời Á An, chiến đấu có thể giúp La Giản lĩnh ngộ tên vũ khí của mình, lời hắn nói quả thật là chính xác, trong quá trình không ngừng chết, trong quá trình không ngừng hồi sinh, La Giản ngẫu nhiên sẽ nhận ra sự khác thường của lưỡi đao, cây đao này như tắm quá nhiều máu tươi mà bắt đầu trở nên nôn nóng bất an, La Giản thậm chí có thể cảm thấy lưỡi dao rung động trong lòng bàn tay hắn.

Đao La Giản tựa hồ bắt đầu cự tuyệt hắn.

La Giản không biết nên hình dung cảm giác quỷ dị này như thế nào, nhưng hắn đột nhiên cảm thấy lưỡi đao phi thường tiện tay lúc trước, hiện tại bỗng nhiên không còn thích hợp với hắn, cứ như nó vì chém giết quá nhiều địch nhân mà trở nên cùn, lưỡi dao không còn sắc bén, thân đao cũng sẽ mạc danh run rẩy, khiến La Giản luôn thất thủ trong chiến đấu.

Hắn thất thủ một lần, nhất định phải tử vong một lần.

Vì thế La Giản bắt đầu cảm thấy ảo não, một vũ khí không tiện tay thậm chí còn tệ hơn tay không chiến đấu, thậm chí đôi khi đang giao chiến cùng người khác, đang đánh La Giản nhịn không được ném vũ khí mình xuống.

Địch nhân trước mắt phát hiện La Giản ném vú khí xuống, hướng về phía hắn phẫn nộ rống lên: “Mày ngay cả vũ khí cũng từ bỏ? Là xem thường tao?!” Thứ này vừa nói xong, cầm trường côn Thiếu Lâm của hắn đánh tới, La Giản choáng váng ngã trên mặt đất, lúc này hắn không biết bản thân mình đã chết chưa, nhưng đầu hắn đau lợi hại.

Trong mơ hồ, La Giản cảm thấy mình rơi vào một giấc ngủ say, một giấc mơ, hắn lại mơ thấy giấc mơ kia.

Đó là một giấc mơ từ rất lâu rồi, hắn không nhớ rõ đã bao lâu mình không mơ thấy nó nữa.

Cảnh trong mơ, có bóng người mờ ảo không thấy rõ mặt đứng trước mặt hắn, vẫn luôn nói chuyện với hắn.

Tôi thấy cái vl là:

1 là chi tiết cảnh mơ ở chương 1 có ý nghĩa lớn với nội dung câu truyện.

2 là vũ khí của La Giản đã đc tgia tính trước từ tầm chg 2 3, nch là tuốt từ đầu.

141. Chương 141

La Giản từ lúc còn rất nhỏ đã mơ thấy giấc mộng kì quái đứt quãng này, mộng cảnh này luôn luôn có một cốt truyện tương đồng nhau. Hắn luôn cảm thấy bản thân mình tựa như đang đứng ở một nơi hỗn độn đen nhánh, phía trước dường như có ánh sáng đang hấp dẫn tầm mắt hắn, La Giản liền đi về phía ánh sáng kia, ở đó có một người đang đứng, không thấy rõ mặt, rõ thân hình người kia, mọi thứ đều rất mờ ảo, La Giản chỉ cảm thấy người kia đưa tay về phía mình.

Hắn đang nói gì đó, nhưng đến tột cùng là nói cái gì?

La Giản nghe không rõ, vì thế hắn đi về phía người kia, hắn đi qua đó, hắn tựa hồ cảm thấy người kia duỗi tay bắt được cánh tay mình, dùng sức kéo hắn, sau đó, hắn liền tỉnh mộng.

Thời điểm tỉnh lại, La Giản đang nằm trên mặt đất, bên cạnh là sói lớn quen thuộc, da lông màu xám đậm cùng nhúm lông màu trắng phi thường quen mắt trên cổ, là con sói đuổi theo La Giản từ rừng cây nhỏ tới.

Nhưng sói vẫn chưa công kích La Giản, nó đứng trước người La Giản, một ngụm cắn trên vai "hòa thượng" dùng gậy đã đánh nhau với La Giản trước đó, một người một sói triền đấu, tên dùng gậy gộc này không thể nghi ngờ, quả thực là một hòa thượng đầu trọc, trên người cũng mặc áo cà sa xám xịt, cầm gậy gộc hướng về phía sói lớn dùng sức chọc tới chọc đi.

Nhưng sói vẫn cắn vai hắn, chết cũng không chịu nhả ra.

La Giản từ trên mặt đất bò dậy, vừa rồi khi chiến đấu cùng hòa thượng hắn đã ném mất vũ khí, kết quả là bị một gậy của hòa thượng gõ choáng đầu, thế nhưng, thoạt nhìn La Giản vẫn chưa bị một gậy của hòa thượng trực tiếp giết chết, chỉ hôn mê một lát liền bò dậy, khi bò dậy lại thấy con sói khó hiểu này xuất hiện trước mặt, hơn nữa xem tư thế này…

Con sói này thế nhưng đang bảo hộ hắn?

Nhưng tại sao sẽ bảo hộ hắn?

La Giản luôn cảm thấy sự chấp nhất của con sói này quá nghiêm trọng, từ giây đầu tiên La Giản tỉnh lại bắt gặp con sói trên mỏm đá kia, sói này liền bám riết không tha, kiên trì không ngừng theo đuôi La Giản, giống như không cắn chết La Giản, nó vĩnh viễn sẽ không cam lòng vậy, cho dù La Giản ăn tươi nuốt sống hỏa thiêu nó như thế nào, nó cũng không một phân một hào sợ hãi La Giản, vĩnh viễn dùng đôi mắt nhỏ cơ khát hung hăng trừng mắt nhìn La Giản.

Trong đấu trường Tu La không có bất luận sinh vật nào, La Giản cũng không nghi ngờ con sói này có lẽ là do người chơi nào đó biến thành, giống như Á An đã nói, mật thất sẽ biến một số người chơi thất bại thành quái vật, dung hợp vũ khí vào thân thể bọn họ, biến thành bộ dáng nửa quái vật nửa vũ khí.

Sau đó lại hủy diệt ý thức của người chơi đáng thương này, để lại một số bản năng động vật bạo ngược, biến bọn họ thành quái vật chân chính, chỉ biết vật lộn chém giết.

Thế nhưng theo thời gian trôi qua, những người chơi bị biến thành quái vật đó, ý thức bọn họ sẽ chậm rãi hồi phục, bắt đầu khôi phục ký ức và bản năng con người, thế nhưng điều này thông thường cần rất nhiều thời gian.

Nghĩ vậy, La Giản bỗng nhiên ý thức được, con sói này có lẽ quả thật là người chơi nào đó biến thành, mà hiện tại, sói tựa hồ bắt đầu khôi phục ký ức, trên đấu trường Tu La đỏ tươi như máu mà dần dần khôi phục ký ức bản thân, vì thế nó bắt đầu không rõ nguyên do mà bảo hộ La Giản.

Nhưng vẫn là câu hỏi kia, La Giản nghĩ không ra câu trả lời, tại sao đối phương lại phải bảo hộ mình?

La Giản không thể đoán được gì, hắn lại nghĩ đến lời nói của Á An, nếu muốn tổ đội trên đấu trường Tu La, chỉ cần biểu đạt thành ý với đối phương, ví dụ như trợ giúp hắn chiến đấu, bảo hộ hắn khỏi công kích, mà nếu đối phương cũng nguyện ý gia nhập tổ đội, chỉ cần biểu đạt hành động tương tự là được.

Cho nên, hành vi của con sói này được La Giản trực tiếp hiểu thành đối phương muốn tổ đội cùng mình, La Giản cũng không đặc biệt thích chiến đấu đơn lẻ, có đồng bọn quả thực như hổ thêm cánh, cho nên hắn cũng hành động quyết đoán, hắn xông lên hợp lực với sói giải quyết tên hòa thượng kia. Đến khi hòa thượng bị một người một sói đánh ngã trên đất, La Giản cho rằng hiềm khích giữa mình và sói đã tiêu tan, hơn nữa còn tổ hợp thành một đội ngũ.

Nhưng đây chỉ là suy nghĩ của cá nhân La Giản mà thôi.

Bởi vì khi hòa thượng kia vừa chết, sói đột nhiên vung đuôi xù xù, há miệng cắn về phía đầu La Giản! Hàm răng sắc bén dính máu đỏ sậm, La Giản sợ tới mức theo bản năng lùi về phía sau, hắn chuẩn bị lấy đoản đao của mình ngăn cản, nhưng khi lật tay, La Giản mới nhớ ra vũ khí đã bị chính hắn ném đi.

Nhưng điều này là không thể! La Giản biết đoản đao này linh hoạt thế nào, cho dù La Giản ném nó xa tới đâu, đoản đao đều có thể trở về trong tay La Giản khi hắn cần tới nó. Nhưng lần này, khi La Giản cần nó, nó lại không trở về, như đang giận dỗi, lại càng giống như kháng cự hắn.

Vũ khí của hắn cự tuyệt mệnh lệnh!

Mà hàm răng của sói đã gần trong gang tấc, bởi vì nó đột nhiên tấn công, vào đúng một giây La Giản thả lỏng cảnh giác sau khi xử lý xong tên hòa thượng, con sói giảo hoạt này lại vô sỉ nhào về phía La Giản, hàm răng cùng vuốt sói sắc nhọn, còn cả sức mạnh trải qua trăm trận đấu trên đấu trường Tu La mài dũa!

Giờ phút này, La Giản thế nhưng không hề né tránh, hắn sử dụng chân mình lui bước về sau, thân thể lại không thể giữ cân bằng mà ngã ngồi xuống đất, hắn thấy hàm răng sói đã gần ngay trước mắt mình, nháy mắt đó, La Giản cảm thấy, có lẽ mình lại phải chết một lần.

Cái chết là chuyện đáng sợ cỡ nào, nhưng trên đấu trường Tu La này, cái chết lại trở nên hiển nhiên như vậy, mỗi quái vật, mỗi người chơi đều sẽ vận dụng quy luật chết đi sống lại của mình để nghĩ mọi cách tiêu diệt đối thủ, nhưng trong một khắc này La Giản đột nhiên hiểu ra điều gì.

Trên đấu trường Tu La, bạn có thể có được vô số mạng, bạn có thể không ngừng chết rồi lại hồi sinh, bởi vậy, trên đấu trường Tu La, mạng sống đều trở nên rẻ tiền, mọi người không cảm thấy muốn quý trọng, bọn họ cảm thấy… dù sao chỉ là cái chết, dù sao thống khổ kia chỉ kéo dài trong giây lát, vài phút sau lại có thể tiếp tục bò dậy tái chiến.

Nhưng sau khi rời khỏi đấu trường Tu La này, chỉ còn duy nhất một mạng.

Chỉ có một!

Hắn cần một vũ khí, một vũ khí thuận tay hợp ý hắn, một vũ khí có thể phát huy toàn bộ sức mạnh, giúp hắn ngăn cản mọi công kích! Vũ khí có thể khiến La Giản sống sót tốt hơn trong mật thất đáng sợ này —— không không không! Không phải như vậy! Điều La Giản muốn không phải sống sót tốt hơn! Điều hắn muốn không chỉ là tiếp tục sống sót!

Có lẽ là hắn quá thiện lương, hoặc trong xương cốt hắn đã có loại chính nghĩa, kiên định này, thậm chí có thể nói là nội hàm nhiệt huyết, nhưng La Giản cũng không chỉ muốn sống sót! Hắn muốn đồng bạn của mình có thể sống tốt, hắn muốn bảo hộ bọn họ! Đúng vậy, toàn bộ ý nghĩa đều nằm ở đây! La Giản chỉ muốn bảo hộ những người đó!

Là ai đã từng nói, La Giản bỗng nhiên nghĩ tới. Có người quả thật đã nói với hắn như vậy: —— lần đầu tiên con người cầm vũ khí lên, cũng không phải vì giết chóc, mà là vì bảo hộ. Có lẽ suy nghĩ của mỗi người đều bất đồng, nhưng La Giản cảm thấy giờ phút này mình đã tìm được ý nghĩa tồn tại của vũ khí, nếu hắn chỉ vì sống sót mà cầm vũ khí, vậy hắn cũng chỉ có thể vì sống sót mà sử dụng vũ khí, hắn sẽ vì bản thân sống sót mà phấn đấu cả đời, mà không phải vì người khác.

Có lẽ như vậy, La Giản sẽ sống tốt hơn, nhưng cũng định sẵn tương lai của hắn, không có bạn đồng hành nữa.

Nhưng La Giản cần đồng bạn, hắn có quá nhiều người hắn quan tâm, cha mẹ hắn, người thân hắn, người hắn yêu, và cả người yêu hắn. La Giản không vứt bỏ được những thứ này! Nếu chỉ để bản thân sống sót mới có thể cầm vũ khí, vậy La Giản liền dứt khoát vứt bỏ vũ khí này!

Một đoản đao nhanh như chớp?

Đó không phải thứ La Giản cần, hắn cần nhiều hơn càng nhiều hơn, dã tâm của hắn rất lớn! Những việc hắn muốn làm cũng có rất nhiều! Chỉ một thanh đoản đao căn bản không đủ! Hoàn toàn không đủ!

"Không đủ ——!" Hàm răng sói đã một ngụm cắn lên đầu La Giản, trong nháy mắt La Giản thấp giọng hô lên hai chữ như vậy, sau đó hắn vươn tay, hành động như đang múa thứ gì đó. La Giản thề, trong nháy mắt đó đại não hắn trống rỗng, tên gì hắn cũng chưa gọi, càng không thể gọi tên vũ khí.

Nhưng trong tay La Giản lại hiện ra vũ khí.

Vũ khí này phi thường quen mắt, bởi vì nó chính là trường côn hòa thượng kia vừa sử dụng, trường côn này cũng không quá giống gậy gộc bình thường, nó phi thường nặng, khi cầm trong tay cảm giác như ngàn vàng, khiến người ta liên tưởng đến Định Hải Thần Châm của Tôn Ngộ Không, nhưng khi La Giản cầm trong tay, nó lại phảng phất nhẹ như lông chim, nên La Giản có thể nhẹ nhàng múa gậy, hơn nữa đánh bay con sói.

Sói bị đánh bay, ngã xuống gần hai quái vật cách đó không xa, nó lập tức bị một đám quái vật hội đồng, cách rất xa cũng có thể nghe thấy âm thanh thảm thiết của nó.

La Giản thu hồi gậy, lui về sau một bước, hắn dường như đã cạn kiệt sức lực, nặng nề mà thở dốc. Sau đó hắn nhìn thoáng qua cây gậy trong tay, cây gậy này chậm rãi biến hóa, mà hiện tại, nó biến thành một —— cây dù màu đỏ.

"Cây dù này nhìn con mẹ nó quen mắt." La Giản lầu bầu, trong nháy mắt đánh bay sói lớn, hắn liền hiểu được năng lực vũ khí mình.

"Quả thực tao đã sớm biết tên mày." La Giản vuốt ve cây dù đỏ, kỳ thật vũ khí này cũng đã thông qua một số phương thức mà báo tên cho La Giản, cây dù này tên là "kẻ ngụy trang". Giống tên tâm pháp của La Giản, tâm pháp kẻ ngụy trang, đương nhiên, tên vũ khí chỉ có thể là kẻ ngụy trang.

Thú vị chính là, cây dù này không có lực công kích, nó thậm chí không thể được sử dụng làm vũ khí. Nhưng cây dù này lại có năng lực thú vị, nó có thể mô phỏng các vũ khí khác, ví dụ như vừa rồi, nó mô phỏng theo trường côn của hòa thượng kia.

Nhưng mô phỏng đòi hỏi điều kiện, nếu La Giản muốn mô phỏng vũ khí của người khác, vậy hắn nhất định phải tiếp xúc với chủ nhân vũ khí, tốt nhất là đã từng đánh nhau, La Giản phải hiểu biết hình thái và sức mạnh của vũ khí đối phương, chỉ cần hiểu biết này đạt tới trình độ nhất định, La Giản liền có thể luận lý thành chương mà mô phỏng vũ khí của đối phương, hay nói cách khác… phục chế.

Đương nhiên, năng lực của cây dù không dừng ở đây, chỉ là giai đoạn hiện tại La Giản còn chưa thể phát hiện ra.

Thế nhưng, khi La Giản nhận được vũ khí hoàn toàn mới này, hắn liền ý thức được, mình càng phải chiến đấu nhiều hơn. Hắn cần chiến đấu để làm giàu bản thân, hay nói đúng hơn, làm giàu vũ khí của hắn.

Cũng giải thích lý do tsao hình thái ban đầu của vũ khí La Giản lại giống Hình Viêm nhưng lại k sử dụng đc sức mạnh không gian. Vì La Giản mới bị đâm một cái thôi chứ chưa đánh nhau với Hình Viêm.

142. Chương 142

Ưng dùng một viên đá tương đối sắc nhọn khắc một chữ "chính"*( )* lên thân cây đại thụ trước mắt, tuy rằng hắn biết, không lâu chữ này sẽ biến mất, thân cây sẽ phục hồi như cũ, nhưng không sao, hắn sẽ nhớ rõ trước mắt mình cuối cùng có bao nhiêu chữ "chính".

Nhưng Ưng cũng không muốn hồi tưởng xem bản thân đã mắt kẹt ở đây bao lâu, hai chữ thời gian này luôn nhắc nhở hắn một số chuyện, những chuyện đó sẽ khiến hắn cảm thấy buồn bã và khổ sở, Ưng không muốn buồn bã hay khổ sở, cho nên hắn cự tuyệt hồi ức và suy nghĩ.

Ưng cứ ngồi như vậy, ngồi dưới cây đại thụ này, hắn tạo cho bản thân một phòng tuyến vô hình, cho nên xung quanh hắn không ai có thể tới gần. Cũng bởi vậy, hắn luôn cô độc một mình ở chỗ này, hắn làm rỗng não bộ mình, hơn nữa đờ đẫn nhìn mặt trời đỏ vĩnh viễn không chuyển động trên bầu trời, hoàng hôn đỏ máu sẽ xuyên thấu qua nhánh cây cổ thụ chiếu xuống dưới, chiếu lên má hắn.

Ưng nhắm mắt lại, hắn chờ đợi một lát, hắn cảm thấy trái tim trong lồng ngực đang mãnh liệt nảy lên, tốc độ tim đập càng lúc càng nhanh, tựa hồ biểu đạt nội tâm hắn; sau đó Ưng lại mở to mắt, ngẩng đầu nhìn người đàn ông xuất hiện trước mắt.

Ưng nói với người đàn ông kia: "Hơn một trăm năm, tôi rốt cuộc đợi được cậu đến."

Người đàn ông trước mắt Ưng tựa hồ vừa bò ra từ chiến trường, cả người hắn tắm máu, thêm ánh mặt trời khiến cả người hắn phảng phất như biến thành màu đỏ, trong tay hắn thậm chí còn cầm một cây dù màu đỏ, nhan sắc diễm lệ kia quả thực muốn chọc mù mắt người khác, ấm áp nhiệt tình rồi lại nguy hiểm vô cùng.

"Cậu tên là gì?" Ưng khàn khàn giọng nó, hắn thoáng vén tóc tai lòa xòa trên trán, để bản thân có thể thấy rõ người trước mắt hơn, hắn phát hiện người đàn ông này thực trẻ tuổi, đại khái chỉ hơn hai mươi tuổi, cao khoảng chừng một mét bảy, người Châu Á tóc đen mắt đen, nửa bên mặt hắn đều là vết máu, một con mắt tựa hồ còn bị thương, vẫn còn đang nhắm.

Ngoại trừ vết máu đặc sệt đó, người đàn ông này có một khuôn mặt phi thường đẹp, chính là loại đàn ông mặt mày thanh tú, khí chất ôn hòa, có nụ cười ôn nhu tỏa nắng như anh trai nhà bên.

Đáng tiếc loại khí chất ôn hòa này bị sát khí quanh thân người đàn ông xóa sạch.

Hắn thoạt nhìn giống như ác quỷ vừa bò ra từ đấu trường Tu La dưới địa ngục… phải nói, hắn quả thực vừa bò ra từ đấu trương Tu La, hắn đánh bại mọi người, đánh bại mỗi quái vật mỗi người chơi hoặc bất luận thứ gì khác, tóm lại, mọi sinh vật trên đấu trường Tu La, ngoại trừ hắn, đều quỳ rạp trên đất, bất tỉnh nhân sự.

Hắn là người thắng, đáng tiếc, hắn dường như cũng không cảm thấy vui vẻ, trên mặt hắn không có chút cảm xúc nào, không khóc không cười, khi hắn đi tới dưới cây đại thụ này, sát ý của hắn tựa hồ vẫn chưa ngừng lại, hắn lộ ra ánh mắt bén nhọn như dã thú, nhìn chằm chằm Ưng.

"Tôi tên là La Giản." Người đàn ông cuối cùng nở nụ cười, hắn nói như vậy với Ưng, giọng nói của hắn có chút nghẹn ngào, như thật lâu chưa từng nói chuyện vậy, ngữ khí cũng không thuần thục, nhưng điều đó cũng không thể làm nhạt đi khí thế của hắn.

Ưng cũng không sợ hãi ánh mắt tràn đầy sát khí của La Giản, sát khí đối phương quá nặng do vừa rời khỏi chiến trường, hoàn toàn không khống chế được sát tâm của mình, Ưng biết người này đã ngâm mình thật lâu trong đấu trường Tu La này, từ nháy mắt tiến vào liền chưa từng rời khỏi chiến trường, mỗi người trên đấu trường Tu La đều như vậy, bọn họ đều lặp đi lặp lại một quá trình, giết người… hoặc bị người giết.

Cho nên Ưng vẫy vẫy tay với La Giản, nói: "Cậu lại đây, ngồi bên cạnh tôi."

Ưng ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn, đối diện hắn có một tảng đá chiều cao không khác biệt lắm, thoạt nhìn như hai chiếc ghế dựa, Ưng vẫn luôn ngồi trên một cái ghế, hơn nữa chờ đợi một người có thể ngồi trên cái ghế đối diện kia, có thể như vậy, cùng Ưng nói chuyện.

La Giản làm theo lời Ưng, hắn từng bước một chậm rãi đi tới, hắn nện bước rất chậm, nhưng rất có lực, Ưng có thể nhận ra, người đàn ông này đã quen với chiến đấu, thói quen khiến hắn mỗi bước đi đều đề phòng, đề phòng công kích đến từ bốn phương tám hướng thậm chí từ trên trời dưới đất, hơn nữa chuẩn bị tốt tùy thời phản kích.

Ưng hiểu, đầu tiên hắn để đối phương thả lỏng lại, rời khỏi trạng thái tập trung tinh thần cao độ, rời khỏi trạng thái mỗi tế bào đều chuẩn bị chém giết, khiến người đàn ông này thả lỏng lại, quên đi chiến đấu cùng chém giết.

Cho nên Ưng hạ thấp ngữ khí, ngữ điệu nhẹ nhàng, âm thanh mỹ diệu như một bản nhạc, nói: "La Giản, thả lỏng, cậu không cần tiếp tục chiến đấu, cậu đã đánh bại mọi người, cậu là người chiến thắng cuối cùng."

La Giản cũng không nói gì, hắn ngẩng đầu nhìn Ưng một cái, bỗng nhiên tùy tay quăng dù đỏ trong tay, sau đó căng dù lên, đặt lên vai mình, hơn nữa chậm rãi đi về phía Ưng, lần này, hắn không còn từng bước gian nan, hắn có vẻ nhẹ nhàng hơn nhiều, thực mau liền ngồi xuống tảng đá trước mặt Ưng.

"Hơn một trăm năm, cậu là người đầu tiên ngồi ở đây." Ưng tán thưởng nhìn người đàn ông này, hắn thế nhưng cảm thấy xúc động trong giây lát, hắn cảm thấy mình như đang mơ mộng giấc mộng dài lại điên rồ, cuối cùng cũng tỉnh mộng.

La Giản dường như đang khẩn trương, hắn chuyển động cán dù trong tay, khiến dù đỏ xoay tròn chuyển động trên đầu hắn, nhưng tần suất chuyển động này dường như quá đều đặn, phảng phất như cây dù đang chuyển động chậm với tốc độ không đổi, hắn nắm bắt tốc độ rất chính xác, thực dễ dàng khiến người ta lâm vào cảm giác chuyển động kì quái này, khiến người ta cảm thấy trời đất đều đang xoay tròn.

Ưng nhìn người đàn ông này một lát, sau đó hắn lắc đầu, nói: "Đừng có ý đồ thôi miên tôi."

La Giản cũng ngẩng đầu, hắn nâng dù lên cao một chút, nhìn chằm chằm khuôn mặt Ưng, thực ra, hắn cũng không thấy rõ mặt Ưng lắm, bởi vì hắn đầu bù tóc rối, tóc dài đến mức có thể che cả người, tóc rối trên trán cũng quá nhiều, tạo nên một cảm giác thần bí cho khuôn mặt hắn.

La Giản nói: "Tôi cũng không thôi miên anh, chỉ là thói quen của tôi thôi."

"Tôi biết, thói quen mỗi thời mỗi khắc đều thôi miên người khác, đúng không?" Ưng nở nụ cười ôn hòa, hắn nói: "Tôi ngồi ở đây, đôi lúc sẽ quan sát cậu, cậu luôn cố tình làm giảm cảm giác tồn tại của bản thân, khiến tất cả mọi người xem nhẹ sự tồn tại của cậu, hơn nữa, vẫn luôn duy trì loại trạng thái này. Nhưng đôi khi, cậu sẽ cố ý tăng cảm giác tồn tại của mình, cậu trong nháy mắt từ một tiểu nhân vật không ai để ý thành một người đi đến đâu cũng thu hút tầm mắt, thật sự khiến người ta kinh ngạc không thôi."

"Anh quan sát tôi?" La Giản nhìn chằm chằm Ưng, nhìn không chớp mắt.

"Tôi có thể quan sát mỗi người trên chiến trường này, có vài người bọn họ phi thường cường đại, có vài người lại không chịu nổi một kích, nhưng đôi khi, những người nhỏ yếu đó, ngược lại có thể sống đến cuối cùng."

La Giản chần chờ một lát, hắn lại hỏi: "Tôi muốn biết một số việc."

Ưng cười: "Đương nhiên, cậu có thể bất kỳ thứ gì, tôi sẽ trả lời tất cả những câu hỏi của cậu, trừ khi tôi cũng không biết đáp án của câu hỏi kia."

La Giản suy nghĩ, dò hỏi: "Anh là ai?"

"Ồ!" Ưng ảo não lắc đầu: "Tôi quên tự giới thiệu, tên của tôi là "Ưng", đại bàng (là (ưng) trong (đại bàng)). Nhưng đó cũng không phải tên thật của tôi, mà là một biệt danh, còn tên thật… tôi đã quên rồi."

Ưng nói tiếp: "Tôi cũng không nhớ rõ tuổi của mình, tôi nghĩ tôi đã sống rất nhiều năm. Tôi cũng đã quên mình từ đâu tới, nhưng có thể nói cho cậu là, cũng không phải niên đại này."

"Có người nói cho tôi, anh là một trong nhóm người đầu tiên tiến vào không gian mật thất, việc này là sự thật?" Tốc độ nói chuyện của La Giản hơi chậm, hắn cũng không gấp, hắn đã hao phí quá nhiều thời gian, thời gian đã mài dũa hắn học được cách nhẫn nại.

Hắn chậm rãi đặt câu hỏi, cố gắng nhận được hết thảy thông tin hắn muốn biết.

Ưng cũng không khiến hắn thất vọng, thành thật trả lời: "Đúng vậy, đây là sự thật, thông tin này là do tôi tự truyền ra ngoài."

"Vậy, nhóm người chơi đầu tiên tiến vào mật thất, còn bao nhiêu người còn sống?"

Câu hỏi này khiến Ưng có chút bi thương, hắn đau khổ nói: "Chỉ còn có mình tôi, chỉ có tôi còn sống."

La Giản tựa hồ nhận ra cái gì, hắn tiếp tục hỏi: "Những người khác đều đã chết?"

"Đúng vậy, không sai biệt lắm."

"Anh quen biết những người chơi đó đúng không?" La Giản nói: "Anh thậm chí còn biết nhóm người chơi đầu tiên tiến vào mật thất có bao nhiêu người, đúng không? Các anh vào bằng cách nào?"

"Được rồi, chúng ta từ từ tới." Ưng mỉm cười, hắn nói: "Thứ nhất, tôi quả thực quen biết nhóm người chơi đầu tiên tiến vào mật thất. Mà thứ hai, nhóm người chơi đầu tiên bao gồm tôi chỉ có tám người. Thứ ba, tám người chúng ta, là tự mình chủ động tiến vào không gian mật thất."

La Giản im lặng, cảm xúc trên khuôn mặt hắn trở nên phi thường ít ỏi, rất khó có bộ dáng dao động cảm xúc. La Giản đã ngâm mình rất lâu trên chiến trường, hắn biết bản thân cũng đã trở nên chết lặng giống những người đó, chết lặng chiến đấu, chiến lặng vung đao, mỗi ngày đều suy nghĩ làm thế nào để mình sống được lâu hơn, mỗi ngày đều suy nghĩ làm thế nào để giết chết mọi người.

Hắn không biết từ khi nào, đã trở nên im lặng, trầm mặc mà nội liễm.

"Cậu thật thông minh, La Giản." Ưng hơi cúi đầu, tóc của hắn lại xòa xuống, nhưng hắn cũng không để ý, tiếp tục nói: "Chúng ta không cần quá sốt ruột, trên đấu trường Tu La này, chúng ta có rất nhiều thời gian để tiêu phí, nói chuyện mấy ngày đêm cũng không thành vấn đề."

"Tôi biết cậu muốn biết cái gì." Ưng lại nói: "Cậu muốn biết lai lịch mật thất, cậu muốn biết làm thế nào để rời khỏi nơi này, hoặc phương pháp vĩnh viễn rời khỏi không gian mật thất, cậu có lẽ cũng muốn đi cứu bạn bè của cậu, mỗi người tiến vào nơi này đều muốn như vậy, mỗi người bọn họ đều là một dạng này."

"Cho nên, trước khi nói cho cậu biết hết thảy chân tướng, tôi phải kể cho cậu một câu chuyện xưa, một chuyện xưa tồi tệ, nó đè nặng trong nội tâm tôi đã lâu, lâu đến mức tôi không muốn nhắc tới nó."

Sau khi Ưng nói xong những lời này, lại trầm mặc thật lâu, hắn tựa hồ đang ấp ủ, đang chuẩn bị một câu chuyện xưa dài mà buồn tẻ, để kể cho khách nhân trước mặt nghe. Ưng kì thật cũng không biết mình có đúng hay không, quyết định lúc trước là đúng hay sai, là tốt hay xấu? Chỉ tiếc, hiện tại, hắn rõ ràng đã không còn cơ hội để đổi ý.

Rõ ràng còn rất nhiều thời gian, nhưng Ưng đã không chịu nổi sự mài mòn của thời gian.

Vì thế hắn hít sâu một hơi, ngẩng đầu mở mắt ra, nhìn La Giản trước mắt, hơn nữa bắt đầu kể cho hắn chuyện xưa xảy ra ở một tương lai xa xôi, xảy ra ở tương lai xa hơn bất luận thời gian nào bạn có thể nghĩ tới.

"Chuyện xưa xảy ra vào khoảng trăm triệu năm sau, lúc ấy tài nguyên trên địa cầu đã khô kiệt, không còn thích hợp để con người sinh sống, mà con người cũng vì nhân tố tương quan giữa chiến tranh và sinh tồn, bắt đầu tiến hành một lần tiến hóa toàn cầu xưa nay chưa từng có, kỳ diệu lại đáng sợ như chuyện khỉ tiến hóa thành người vậy… Thuyết tiến hóa."

"Con người đều trở nên phi thường cường đại, nhưng bọn họ không còn thích hợp ở trên địa cầu, cho nên bọn họ di cư đến tinh hệ khác, bỏ lại địa cầu mỹ lệ ngày xưa ở phía sau, để lại nó một mình lẻ loi… xoay tròn."

143. Chương 143

"Anh đang kể chuyện khoa học viễn tưởng sao?" La Giản hỏi Ưng như vậy, cũng không phải trào phúng đối phương, đây chỉ đơn thuần là một câu hỏi mà thôi.

Ưng lắc đầu: "Không không! Đây đương nhiên không phải chuyện khoa học viễn tưởng, đây là chuyện xảy ra trong thế giới thực, chỉ là các cậu còn chưa trải qua, cho nên không biết đoạn lịch sử này vĩ đại cỡ nào, kinh tâm động phách* thế nào. *(*mất hồn mất vía?)*

"Nói vậy, anh là từ tương lai xuyên tới đây sao?"

Ưng tiếp tục lắc đầu: "Cũng không phải, tôi không thuộc về bất luận thời gian hay không gian nào, bởi vì tôi lưu lạc quá lâu, cho nên đã quên mất bản thân tới từ đâu."

Nghe câu nói kia, La Giản dừng một chút, hắn thoáng nghiêng đầu, chần chờ mà nhìn Ưng, thử thăm dò

đặt câu hỏi: "Thế… cái không gian mật thất này, đấu trường Tu La, cũng là do anh kiến tạo sao?"

Ưng nở nụ cười: "Cậu cuối cùng cũng hỏi trúng vấn đề, cho nên tôi có thể nói cho cậu, đấu trường Tu La… có một phần là do tôi kiến tạo."

"Chỉ một phần?"

"Chỉ có một phần." Ưng nói: "Những phần khác là do các đồng bạn của tôi cùng xây dựng, đáng tiếc, như lời tôi đã nói trước đó, tám người ngoại trừ tôi đều đã chết, cho nên việc xây dựng gian mật thất này chưa được hoàn thành, mà dựa vào sức mạnh của một mình tôi, tôi cũng không thể tiếp tục tu sửa nó. Tôi chỉ có thể duy trì sự tồn tại của nó, chỉ cần tôi ngồi ở đây, đấu trường Tu La sẽ vĩnh viễn tồn tại."

Lời nói này khiến La Giản có chút giật mình, hắn đã rất lâu không còn dao động cảm xúc như vậy, hắn híp mắt nhìn Ưng, nói: "Các anh có thể sáng tạo một thế giới."

"Đương nhiên có thể, nhưng cần rất nhiều thời gian, cũng không giống thần trong truyền thuyết thần thoại nào đó, có thể sáng tạo một thế giới hoàn chỉnh trong vòng bảy ngày.Nhưng điều đó chúng tôi làm không được, chúng tôi cần rất nhiều thời gian, có thể là mấy ngàn năm."

"Vậy tại sao các anh lại phải kiến tạo nơi này, kiến tạo không gian này?"

"Chuyện này có liên quan tới lịch sử tương lai tôi nói vừa nãy, cậu cắt lời tôi, thế nhưng hiện tại tôi có thể tiếp tục kể, lúc trước chúng ta đang nói tới đâu?"

La Giản chớp chớp mắt, trả lời: "Anh nói đến chỗ, con người tiến hóa, sau đó rời khỏi địa cầu."

Ưng lại cười rộ lên, tiếp tục nói: "Đúng vậy, đúng vậy, con người đào rỗng toàn bộ tài nguyên trên địa cầu, sau đó bọn họ kết luận địa cầu không thích hợp cho sinh vật sinh sống, vì thế liền rời khỏi địa cầu, đó là chuyện xảy ra khoảng một trăm triệu năm sau."

"Nếu lời anh nói là thật, vậy khoa học kỹ thuật nhân loại lúc đó cũng cường đại tương đương đi?" La Giản đột nhiên nghĩ tới cái gì, suy đoán: "Chẳng lẽ không gian mật thất cũng là do con người trong tương lai sáng tạo ra sao?"

"Ồ! Trí tưởng tượng rất cao, cậu đoán đúng hơn nửa." Ưng thoáng đẩy tóc mình, lộ ra nửa khuôn mặt, ngoài dự đoán chính là, giọng nói của Ưng rất tang thương, lại có một khuôn mặt trẻ tuổi, khuôn mặt kia thậm chí có thể gọi là mặt thiếu niên.

Ưng hít sâu một hơi, lại một lần nữa kể: "Trên thực tế, cuộc di dân khỏi địa cầu của nhân loại cũng không thành công, bọn họ dùng phi thuyền lớn ngao du trong vũ trụ, bọn họ tìm kiếm hành tinh thích hợp sinh sống, quá trình này ước chừng kéo dài trăm năm, cuối cùng, bọn họ rốt cuộc tìm được một hành tinh thỏa mãn điều kiện, hoàn cảnh không khí thực vật đất đai, thích hợp cho con người sinh sống, hành tinh kia

được gọi là ”Bắc Thần”.

“Sao trời phương bắc…” La Giản nghe Ưng kể, nói thầm.

Ưng không chú ý tới lời lầm bầm của La Giản, hắn dừng một chút rồi lại tiếp tục nói: “Nhưng bất hạnh chính là, trên Bắc Thần có dân bản địa, tục xưng ”người ngoài hành tinh“, bọn họ cũng không chào đón người địa cầu, bọn họ coi người địa cầu là kẻ xâm lược.”

“Dân bản địa trên Bắc Thần là một đám dã thú hung tàn, phương hướng tiến hóa của bọn họ hoàn toàn bất đồng với nhân loại, bọn họ không có kỹ thuật cơ giáp cường đại, cũng không sử dụng đạn pháo bom hay súng ống thuốc nổ. Nhưng bọn họ lại có công nghệ sinh vật không gì sánh kịp, đó là một thứ vô cùng đáng sợ.”

“Công nghệ sinh học?” La Giản không quá hiểu ý tứ từ này, hắn đưa ra nghi vấn.

Ưng thành thật trả lời nghi vấn của La Giản: “Nói đến công nghệ sinh học… Cậu nghĩ xem, nếu người địa cầu hiện đại chế tạo một bộ giáp võ trang cho mình sẽ dùng loại vật liệu nào?”

“À…” La Giản chần chờ một chút, trả lời: “Sắt thép? Vải cứng? Có lẽ sẽ đeo thêm GPS lên người? Đại loại vậy? Chuyện này tôi không rõ lắm.”

“Vậy cậu biết người địa cầu tương lai sẽ chế tạo một bộ giáp như thế nào cho mình không?”

La Giản cau mày suy nghĩ nửa ngày: “Anh làm khó tôi, cái này tôi không tưởng tượng được, thế nhưng cảm giác sẽ như vậy đi, cảm giác của khoa học kỹ thuật tương lai, như bộ phim khoa học viễn tưởng nào đó vậy, áo giáp dày nặng, ấn ấn vài nút trên cánh tay sẽ bắn ra màn hình giả thuyết…”

Ưng lại cười rộ lên: ”Trí tưởng tượng cậu thật tốt, sự thật quả thật là như vậy, con người trong tương lai khoa học kỹ thuật, ăn mặc sinh hoạt hàng ngày của bọn họ không thể tách biệt khỏi khoa học kỹ thuật, chiến đấu cũng có máy tính với năng lực tính toán tinh diệu, tính toán tốt lực chiến đấu cùng trình độ tổn hại.

“Nhưng dân bản địa trên Bắc Thần không như vậy, công nghệ của bọn họ gắn liền với sinh vật, cậu có thể tưởng tượng sao? Bọn họ mặc sinh vật lên người, áo giáp của bọn họ chính là một loại sinh vật, chiếm hạm, phi thuyền cùng vũ khí của bọn họ đều được chế tạo từ sinh mệnh, bọn họ nam nữ già trẻ đều là những chiến binh, toàn dân thượng võ, mỗi một người đều là chiến sĩ, cho dù là đứa nhỏ vừa chào đời, cũng có thể cầm vũ khí cho cậu một đòn chí mạng.”

“Chủng tộc chiến binh.” La Giản hình dung.

“Đúng vậy, đó chính là một chủng tộc chiến binh. Trên thực tế, trình độ khoa học kỹ thuật của bọn họ không hề thua kém nhân loại, chỉ là phương hướng tiến hóa khác nhau. Hơn nữa, chủng tộc này có tâm lý

đoàn kết mãnh liệt, không giống nhân loại chia năm bè bảy mảng, bọn họ nhất trí đối ngoại, rất nhanh đã đánh người địa cầu đến xâm lấn phải liên tiếp bại lui."

Ưng nói tới đây liền dừng một lúc lâu, hắn im lặng trầm mặc, tựa hồ như đang suy nghĩ gì đó. La Giản đợi hắn tiếp tục nói, nhưng Ưng thật lâu cũng không chịu mở miệng, La Giản nhịn không được, dò hỏi: "Vậy sau đó thì sao?"

Ưng lắc đầu, thở dài: "Tuy nhân loại thất bại, bị trục xuất khỏi Bắc Thần. Thất bại lần này phi thường thảm thiết, phần lớn cư dân bị thiệt mạng, nhưng nhân loại tham lam vẫn ăn cắp công nghệ sinh vật của Bắc Thần, con người muốn lợi dụng công nghệ sinh vật này, kết hợp với khoa học kỹ thuật của bọn họ, chế tạo ra siêu cấp binh khí… Kỳ thật đoạn này có thể bỏ qua không kể, mấu chốt là sau đó, con người quả thực sáng tạo ra một vũ khí phi thường cường đại."

"Sau khi chế tạo ra vũ khí, nhân loại lại phát hiện, bọn họ căn bản không có chiến sĩ nào xứng đôi với vũ khí này."

La Giản nghe lời này, không khỏi cau mày, nghi hoặc nói: "Chiến sĩ xứng đôi với vũ khí? Có ý gì?"

"Công nghệ sinh vật của Bắc Thần rất thú vị, vũ khí bọn họ sẽ tự lựa chọn chủ nhân, nếu năng lực chủ nhân không đủ mạnh, sẽ không thể khống chế vũ khí này, vũ khí sẽ không nghe theo mệnh lệnh của bọn họ."

"Vũ khí cũng có ý thức của mình, đúng không?" La Giản vừa nghe liền hiểu, hắn suy nghĩ một lát, nhịn không được nhìn thoáng qua cây dù màu đỏ trong tay, là cây dù cậu nhận được sau ngàn vạn trận chiến.

"Đúng vậy, vũ khí sinh vật siêu cấp, có được ý thức của riêng mình, có thể tự mình tiến hóa, loại binh khí này không chỉ tự mình tiến hóa, cũng sẽ lựa chọn chủ nhân thích hợp để cùng tiến hóa, nếu chủ nhân không đủ mạnh, năng lực không xứng với vũ khí, vũ khí sẽ phản phệ, nó sẽ ăn hoặc giết chết chủ nhân của mình."

"Tôi nói tới đây hẳn cậu đã hiểu, nhìn vũ khí trong tay cậu liền hiểu." Ưng nhìn La Giản, hắn đặt ánh mắt trên cây dù trong tay La Giản, trầm mặc một lát, hắn lại tiếp tục nói: "Ban đầu không gian mật thất được gọi là hệ thống "Transmigration"(luân hồi), gọi tắt là "hệ thống TR", là một loại hệ thống giống như game thực tế ảo trong phim điện ảnh vậy. Bọn họ đưa lượng lớn binh lính vào thế giới giả thuyết này, hệ thống sẽ xây dựng đủ loại cảnh tượng nguy hiểm để huấn luyện tố chất cùng năng lực thân thể của binh lính, hơn nữa trọng điểm là, huấn luyện bọn họ tiến hành thích ứng với siêu cấp binh khí."

"Cho nên, đây chính là khởi nguồn của không gian mật thất sao? Nhưng tại sao mật thất lại kéo chúng ta tiến vào… chúng ta…" La Giản cuối cùng đã bị chấn động, hắn cảm thấy tư duy bản thân hỗn loạn, ngay cả nói chuyện cũng không được rõ ràng.

"Cho nên xảy ra chuyện kế tiếp." Ưng vô ý thức giao hai tay, hắn nuốt nuốt nước miếng, làm dịu yết hầu khô ráo một chút, tiếp tục nói: "Trên thực tế, hệ thống TR là một thất bại, nhưng lại phi thường thành công, khi sáng tạo ra nó mọi người phát hiện điểm dị thường, bọn họ phát hiện hệ thống quỷ dị này không phải giả thuyết, tựa hồ là do kết hợp với công nghệ sinh vật, một số sai lầm không biết trước đã xảy ra, những không gian giả thuyết do hệ thống sáng tạo ra cũng không phải số liệu giả thuyết… Chúng là những

thế giới chân thật, nếu tử vong trong hệ thống TR, vậy là tử vong thật sự."

"Chính phủ nhân loại rất mau phát hiện sai lầm của bản thân, bọn họ cho rằng hệ thống kỳ dị có thể sáng tạo ra thế giới chân thật này sẽ mang đến những phiền toái không thể dự đoán trước, cho nên tạm dừng "kế hoạch luân hồi". Nhưng cậu biết, luôn có một số người, bọn họ thích phiền toái."

"Có người tự mình khởi động hệ thống này sao?"

"Có thể nói như vậy, có kẻ dụng tâm kín đáo, hack trung tâm hệ thống, hơn nữa khởi động nó. Nhưng cậu phải biết rằng, "hệ thống TR" này cũng kết hợp công nghệ sinh vật của Bắc Thần mà chế tạo, nói cách khác, hệ thống này, nó giống như vũ khí… cũng sẽ tự mình tiến hóa, nó thậm chí muốn chạy trốn, tôi không biết cụ thể chuyện đã xảy ra, nhưng tóm lại, hệ thống TR vượt qua khoảng cách một trăm triệu năm, đi tới địa cầu hiện đại."

"Đây quả thực là tai ương!" La Giản nghe thấy tin tức này liền ngây ngẩn cả người.

Ưng ngẩng đầu, dùng khuôn mặt thiếu niên của hắn nhìn La Giản: "Mà cậu đang nằm giữa tai ương."

"Vậy còn anh? Chẳng lẽ anh cũng theo hệ thống này, vượt qua một trăm triệu năm sao?" La Giản từ đầu cảm thấy thân phận của Ưng, có lẽ hắn vẫn luôn ở trong không gian do hệ thống chế tạo, sau đó bị mang theo, cùng vượt qua thời không.

Nhưng Ưng lại phủ định suy nghĩ của La Giản, hắn lắc đầu: "Không, khi hệ thống vượt thời không đi tới nơi này, không mang theo bất luận kẻ nào, không có chiến sĩ tương lai hay sinh vật ngoài hành tinh nào."

"Vậy tại sao anh lại biết mọi chuyện?" La Giản cảm thấy càng thêm khó tin, chuyện này quả thực là bom nặng tấn với hắn, khiến hắn sợ tới mức rối tinh rối mù.

"Tôi biết hết thảy chuyện này bởi vì… bởi vì…" Ưng lại một lần nữa mắc kẹt, hắn thống khổ, rối rắm dùng tay gãi gãi tóc mình, hắn mấy lần muốn nói lại thôi, cuối cùng mới mở miệng: "Đó là bởi vì, tôi cùng đội ngũ của mình, nhặt được công nghệ cao đến từ tương lai này, lúc đó chúng tôi nhặt được cái hệ thống này! Nó vượt qua thời gian trăm triệu năm, không chỉ tiêu hao toàn bộ năng lượng, thậm chí bị hủy đến biến dạng! Vô lực nhúc nhích, nhưng lõi của nó vẫn toàn vẹn!"

"Chẳng lẽ… anh…" La Giản trợn to mắt nhìn Ưng, trong lòng hắn dần dần có dự cảm không tốt.

"Đúng vậy, đúng vậy!" Ưng lại một lần nữa gãi gãi đầu, gần như cạo rớt một tầng da đầu xuống, hắn nói: "Chúng tôi phát hiện khoa học kỹ thuật tương lai đáng sợ này, nhưng chúng tôi thực hưng phấn, chúng tôi học được tri thức tiên tiến của tương lai, chúng tôi thậm chí muốn cải tạo lõi hệ thống, tận đến khi nó thoát khỏi khống chế của chúng tôi, biến thành bộ dáng này —— mà cậu phải hiểu, ban đầu, chúng tôi chỉ cảm thấy đây chẳng qua chỉ là một trò chơi mà thôi, chúng tôi chỉ muốn chế tạo một game thực tế ảo!"

"Game thực tế ảo anh muốn đã hại chết mấy ngàn mấy vạn người thậm chí nhiều hơn!"

"Nếu lúc trước anh không dây dưa với hệ thống chết tiệt kia, để mặc nó hư thối ở góc nào đó! Lúc này tôi phỏng chừng còn có thể ngồi trong nhà nhàn nhã ăn cơm! Bạn tôi sẽ không bị nhốt trong mật thất trừng phạt nào đó, không ngừng luân hồi, đợi tôi đến cứu!"

La Giản không kiềm nổi phẫn nộ, hắn giãy giụa trong không gian mật thất này lâu như vậy, trải qua nhiều lần sinh sinh tử tử như vậy, chứng kiến vô số người tử vong rồi lại luân hồi, hóa ra chỉ vì mấy kẻ muốn tạo ra một trò chơi mà biến thành bộ dạng ngày hôm nay!

Ưng không khỏi vươn tay giữ La Giản, hơi thở hắn cũng không ổn định, nhưng vẫn muốn trấn an La Giản: "Bình tĩnh! La Giản, tôi cũng không muốn biến thành bộ dáng này, nhưng sự thật đã như vậy… Mà chuyện chúng ta phải làm, là làm thế nào để cứu vớt cục diện này."

144. Chương 144

La Giản ngồi xổm xuống, cúi đầu nhìn sói nằm thoi thóp trên cỏ.

Con sói này đuổi giết hắn gần mười năm, thế nhưng ban đầu nó đánh không lại La Giản, đến bây giờ vẫn không đánh lại được La Giản, tuy rằng ngoại trừ La Giản, nó gần như có thể đánh bại bất luận kẻ nào.

La Giản vẫn luôn cho rằng con sói này là người chơi ý chí kiên định lại nặng tâm báo thù nào đó, bằng không tại sao lại kiên trì bền bỉ không ngừng đuổi theo La Giản như vậy, nhưng thời gian qua lâu, La Giản cũng chậm rãi bắt đầu phát hiện, thứ này cũng không giống người chơi bị biến thành quái vật.

Con sói này tựa hồ thật sự chỉ là một con sói mà thôi, nó có thân hình thật lớn cùng móng vuốt sắc bén, ban đầu nhỏ yếu hơn bất luận kẻ nào trên đấu trường Tu La, nó một đường theo đuôi La Giản đi quanh đấu trường, gắt gao đeo bám La Giản, để không cách La Giản quá xa, mỗi ngày nó đều phải liều mạng giãy giụa chiến đấu với địch nhân.

Thủ đoạn công kích của nó chỉ có một, chính là vung trảo cắn cào như sói thông thường vậy, so với những kẻ nắm giữ kỹ năng đáng sợ kia, có thể phun lửa có thể phun nước phóng ma pháp, có thể ẩn thân, đào đất, nháy mắt di động,… quả thực không đáng nhắc tới. Nhưng kỳ tích chính là, theo thời gian lắng đọng, con sói này có thể đánh thắng mọi loại người chơi cùng quái vật.

Bởi vì tốc độ của nó càng lúc càng nhanh, móng vuốt của nó càng ngày càng sắc bén, nó vĩnh viễn chỉ cắn nơi yếu hại, thân thể nó linh hoạt, sức bật cường đại, nó biết, cho dù địch nhân có năng lực biến thái gì, các dạng kỹ năng kỳ ba gì, nhưng những thứ đó đều chỉ là một loại thủ đoạn công kích, mà công kích, chỉ cần nó né tránh được, sau đó chính là thời khắc để phản kích.

Nhưng nó lại không đánh thắng được La Giản, con sói này thậm chí đã miễn dịch được thuật thôi miên của La Giản, nó biết kỹ năng của La Giản cần điều kiện tiền đề là "bị nhìn thấy". Bất luận kẻ nào, nháy

mắt nhìn thấy La Giản đều sẽ rơi vào trạng thái "bị thôi miên", bởi vậy, nó chưa bao giờ dùng mắt nhìn La Giản, mà là dựa vào khứu giác để đánh hơi.

Nó cũng biết rất nhiều nhược điểm của La Giản, La Giản có thể mô phỏng hình thái rất nhiều vũ khí cường đại, điều này cũng khiến hắn có vô số kỹ năng, La Giản biết sử dụng phối hợp những kĩ năng đó để công kích người khác, nhưng vấn đề là, La Giản biết rất nhiều, lại không thể tập trung tấn công một bộ môn, học nhiều nhưng không tinh.

Thế nhưng, ý thức cường đại rèn luyện ra trên chiến trường bù lại yếu điểm của La Giản, hắn biết mình không sử dụng thuần thục vũ khí nào, vậy dứt khoát sử dụng tất cả các vũ khí, thủ đoạn công kích thiên kỳ bách quái *(nhiều lại quái gở)* là đặc điểm của hắn, mà La Giản cũng bắt đầu mò mẫm phối hợp các loại vũ khí để nâng cao thực lực bản thân.

Mười năm trên đấu trường Tu La như một cái chớp mắt, La Giản thậm chí không có cảm giác thời gian trôi qua, hắn cũng lười tính toán tột cùng đã bao lâu trôi qua, hắn chìm sâu vào chiến đấu, thế nên hắn cũng không dừng lại được, giống như động cơ vĩnh cửu, vĩnh viễn bảo trì trạng thái đáng sợ mà điên cuồng... trạng thái giết đỏ cả mắt. Hắn tôi luyện kỹ xảo qua chiến đấu, hắn sử dụng càng lúc càng thuần thục các loại vũ khí, các phương pháp sử dụng năng lực của mình, lợi dụng những ưu thế của bản thân, chuyển bại thành thắng, xoay chuyển càn khôn.

Mà dưới tình huống La Giản không ý thức được, hắn đã trở thành một truyền thuyết.

Khi La Giản một đường giết vào vòng cao cấp, sau đó một giây giết sạch mọi người, hắn vẻ mặt chết lặng mà đi về phía sân khấu của người thắng, mà người dưới sân khấu, chỉ có thể yên lặng kính ngưỡng, nhìn bóng lưng hắn.

Thế nhưng sự tình mọi người không nghĩ tới là, sau khi La Giản đi tới cây đại thụ kia, gặp mặt cùng cường giả thần bí dưới gốc cây, rất nhanh La Giản lại trở lại, hắn quay lại cũng không nói tiếng nào, thời điểm hắn quay lại, mọi người trên chiến trường đều đã bò dậy, tiếp tục chém giết lẫn nhau, cho dù có vài người phát hiện ra La Giản quay lại cũng không thoát thân khỏi chiến cuộc được, vì thế La Giản liền một đường duy trì tư thái người trong suốt, đi ngang qua đấu trường Tu La, tới rìa chiến trường, nơi đó là mảnh đất hòa bình không có tranh đấu.

Con sói cũng theo tới, lại một lần nữa không biết lượng sức mà khiêu chiến La Giản, sau đó liền bị La Giản đánh ngã.

La Giản ngồi xổm xuống sờ sờ đầu sói lớn, hỏi nó: "Tại sao mày vẫn luôn đi theo tao?"

Sói lớn vẫn chưa chết hẳn, cũng không nói lời nào, chỉ hô hấp nặng nề, nó dùng tròng mắt đỏ tươi nhìn La Giản.

Tròng mắt đỏ như máu.

Tay La Giản đều đang phát run.

Kỳ thật trên đấu trường Tu La, hết thảy mọi thứ trong tầm nhìn đều là đỏ tươi đỏ sậm màu máu, còn có ánh hoàng hôn màu đỏ chiếu xuống, bất cứ vật thể nào bị chiếu lên đều sẽ ánh lên một tầng màu đỏ, càng miễn bàn đến máu đổ trên chiến trường, La Giản đã sớm không còn mẫn cảm với màu đỏ, hắn cảm thấy trong trí nhớ xa xôi có một người đàn ông với đôi mắt đỏ.

"Hình Viêm…" La Giản hô một câu, nhưng bản thân hắn cũng không rõ mình đang gọi tên ai, chấp nhất của hắn đều bị thời gian mài sạch, mọi tình cảm đều chết lặng sau nhiều năm giết chóc, hắn tự cho rằng bản thân mình vẫn tồn tịa, những có lẽ ở một thời khắc nào đó, La Giản cũng là người đã chết.

La Giản nhớ tới Ưng đã nói với hắn trước khi rời đi: "La Giản… cậu muốn thoát khỏi khống chế của mật thất, phải biến bản thân trở thành người chết."

Phải khiến bản thân không còn tồn tại, đã chết, phải dùng thân phận một người khác đi đối mặt khiêu chiến hoàn toàn mới, muốn tiếp tục sống phải từ bỏ rất nhiều thứ trân quý, khó có thể vứt bỏ.

"Đừng đi theo tôi nữa." La Giản nói với con sói kia, ngữ khí hắn có chút bi thương, "Sau ngày hôm nay, anh sẽ không bao giờ nhìn thấy tôi nữa."

La Giản đứng lên định rời đi, nhưng hắn vừa bước ra nửa bước, liền cảm thấy ống quần bị thứ gì níu lấy, hắn cúi đầu liền thấy sói lớn đáng thương vô cùng đang thò đầu qua, cắn ống quần La Giản.

Sói không biết nói, chỉ ô ô kêu hai tiếng, nó rất ít phát ra âm thanh như vậy, La Giản đối luyện cùng nó vô số lần, từng bị cắt chết, cùng từng đâm chết đối phương, lại chưa từng thấy con sói này phát ra âm thanh như vậy, âm thanh bi thương, phảng phất như nó có thể cảm ứng được sự rời khỏi của La Giản, đang dùng phương thức của riêng mình để giữ La Giản ở lại.

Lòng La Giản có tâm sự, nhịn không được lại ngồi xổm xuống sờ sờ đầu sói, lông tóc nó sờ lên thực thoải mái, khiến La Giản yêu thích không muốn buông tay, thế nhưng cuối cùng La Giản vẫn bỏ lại nó, một mình đi về phía rừng rậm, La Giản cần tìm một nơi an tĩnh, không có bất luận kẻ nào.

Mà địa phương như vậy, trong đấu trường Tu La, chỗ nào cũng có, La Giản đi thật lâu trong rừng cây, hắn lại về rừng cây nhỏ quỷ đả tường, hiện tại, bởi vì giả thiết tự chữa trị của đấu trường Tu La, rừng cây này đã sớm phục hồi như cũ, lại biến thành bộ dáng lúc đầu La Giản thấy, khô khốc, rậm ráp nhánh cây.

Thân cây bị La Giản đánh dấu chữ thập cũng đã phục hồi như trước, sạch sẽ, cái gì cũng không lưu lại. La Giản theo đường nhỏ đi về phía trước, hắn trở lại nơi hắn tỉnh lại ban đầu, trên tảng đá thật lớn kia, La Giản nhảy lên đó, ngồi xếp bằng trên tảng đá.

Giữa kẽ nứt của tảng đá có vài cọng cỏ sinh lực ngoan cường nhú lên, đó cũng là cọng cỏ La Giản thấy lúc hắn vừa tỉnh lại.

Ánh nắng hoàng hôn vẫn chiếu lên đó, nhiễm đỏ thân cỏ.

La Giản nhìn chằm chằm cây cỏ nhỏ rất lâu, hắn đang suy nghĩ một số việc, nhưng hắn lại cảm thấy đại não trống rỗng cái gì cũng không có, hắn muốn hồi tưởng lại những việc hắn đã trải qua thật lâu thật lâu trước kia, hắn muốn hồi tưởng lại mỗi một người mình đã từng gặp kể từ khi sinh ra, mỗi một chuyện vui hay chuyện buồn, cho dù hỉ nộ ai nhạc, đều là những chuyện La Giản từng trải qua.

Đó là cả cuộc đời La Giản.

Nhưng hôm nay, hắn phải vứt bỏ hết thảy, hắn phải xóa sạch sự tồn tại của "La Giản" trên thế giới này, biến mất hoàn toàn, khiến mỗi một người biết được sự tồn tại của La Giản đều cho rằng hắn đã chết.

"Tôi đã chết." La Giản lặp lại những lời này.

Hắn lắc lắc vũ khí của mình, biến dù đỏ thành một thanh đoản đao, đoản đao lúc ban đầu kia. Kỳ thật cây đao này là do La Giản theo bản năng mô phỏng vũ khí của Hình Viêm mà thành, trong một đoạn thời gian đầu, cây đao này đã làm bạn cùng La Giản, đi được một quãng đường không ngắn.

Mà giờ khắc này, La Giản phải dùng nó để kết liễu bản thân.

Cho nên La Giản giơ đao, hít sâu một hơi, lưỡi đao dán lên yết hầu.

Trong đấu trường Tu La, sau khi chết có thể hồi sinh.

Nhưng hiện tại, La Giản là một ngoại lệ. Ưng có quyền hạn sửa chữa một phần đấu trường Tu La, hắn sửa lại giả thiết trên người La Giản, hiện tại La Giản đã không thể hồi sinh, nếu hắn chết, vậy là tử vong chân chính, linh hồn rời thể xác, thân thể cũng vào nháy mắt tử vong mà bị tiêu trừ khỏi không gian này, hắn sẽ chết đi, vĩnh viễn.

Trong nội tâm từng có mờ mịt nghi ngờ, La Giản cũng không biết lựa chọn của mình có chính xác hay không, nhưng hôm nay, hắn cũng không còn con đường khác để lựa chọn, trước mặt hắn chỉ có một con đường, nếu không bước về phía trước, kì thật chẳng khác nào đã chết.

Do dự là một biểu hiện của yếu đuối.

La Giản nhắm mắt lại, ngón tay dùng sức cầm chuôi đao, hắn dùng đao dí lên cổ, thong thả ấn xuống, hắn có thể cảm nhận rõ ràng sự đau đớn trên yết hầu mình, máu trên người hắn chảy xuống, nhiệt độ ấm áp liền rời khỏi thể xác vô dụng này.

Một giây trước khi bóng tối cắn nuốt La Giản, La Giản trong lúc mê man lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc, có người nói:

"——mặc kệ là ở đâu, tôi đều sẽ bảo vệ em…" –

Vì thế một giây kia, thời gian dường như đã dừng lại.

Không biết trôi qua bao lâu, khi La Giản một lần nữa mở to mắt, hắn phát hiện bản thân mình đang đứng giữa một cánh đồng.

Là đồng ruộng chỉ có địa phương như nông thôn mới có, đồng ruộng tự nhiên mà giản dị, chưa trải qua bất luận tu chỉnh gì, hoàn toàn dựa vào bước chân con người mà tạo thành đường mòn, ở nơi xa còn có nhà ngói màu vàng cao cao thấp thấp, bù nhìn rách tung tóe ở giữa cánh đồng, ánh nắng ban trưa chiếu thẳng xuống lúa mạch vàng ruộm, khác hẳn với sự tĩnh lặng của đấu trường Tu La, nơi này có gió thổi, khi lướt qua làn da, sẽ mang tới một cảm giác mát lạnh.

La Giản có chút hoảng hốt, hắn nhịn không được cúi đầu quan sát thân thể của mình.

Đây không phải thân thể của hắn… Nhưng lại quả thật là thân thể hắn, hắn bị nhét vào một thể xác khác, một thể xác đã được chuẩn bị sẵn cho hắn, thân thể này vẫn luôn nằm trong trạng thái chờ đợi, nhưng hôm nay, nó thuộc về La Giản.

Phảng phất như trọng sinh vậy.

145. Chương 145

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

La Giản cuối cùng cũng nhớ ra đây là nơi nào, khi hắn nhìn thấy người kia, ký ức liền quay cuồng trong não bộ. Hắn thấy đồng ruộng, căn nhà quen thuộc, còn cả cây liễu vừa thô vừa lùn trước cổng. Ở niên đại đó, con đường trước cửa nhà còn chưa được tu sửa, đường đều là do người trong thôn đời đời đi thành, xác minh câu danh ngôn kia – Kỳ thực trên mặt đất vốn làm gì có đường. Người ta đi mãi thì thành đường thôi.

Đúng vậy, địa phương này, chính là thôn trang La Giản sinh hoạt khi còn nhỏ, ở cùng bà nội hắn, cũng là thôn trang hắn cùng anh họ La Phong từng sinh hoạt. Từ lúc bốn năm tuổi cha mẹ đã đưa hắn tới thôn này, hắn cũng học tiểu học ở gần đó, đến cấp hai mới lên thành phố lớn học.

Cũng chính là ở nơi này, anh họ La Phong của hắn đã mất tích, hoàn toàn biến mất trong tầm mắt mọi người, cho đến tận bây giờ.

Nơi này, phảng phất chính là nơi mọi thứ bắt đầu.

"Tại sao tôi lại tới đây?" La Giản hoảng hốt nhìn căn nhà quen thuộc trước mắt, ở niên đại kia, nhà đều làm từ gạch ngói, vật liệu kiến trúc phi thường cổ, La Giản nhớ rõ khi mình còn nhỏ, vào ngày mưa sẽ phải đặt mấy cái nồi chén gáo trong phòng, bởi vì nóc nhà bằng ngói tệ hại kia sẽ thấm nước. Nước dột khiến trong nhà biến thành một mảnh đại dương mênh mông, mà thời tiết ẩm thấp sẽ khiến bà nội bị đau chân. Lúc ấy, anh họ mười ba mười bốn tuổi của hắn sẽ bận rộn khắp nơi, một tay chịu trách nhiệm mọi việc trong nhà, còn bà nội sẽ ngồi trong phòng nhặt rau. Lúc ấy, bà nội có vài mẫu ruộng, đều do người ngoài nhận thầu, có thể nhàn rỗi thu tiền, hơn nữa, con cái bà nội cũng sẽ hàng tháng gửi tiền đều đặn, sinh hoạt không phải đặc biệt nghèo khổ, nhưng cũng không được ăn sơn hào hải vị.

Thời gian đó là đoạn hồi ức hạnh phúc với La Giản, tuy rằng thân thể hắn khi còn nhỏ không khỏe mạnh, nhưng anh họ cũng chưa từng ghét bỏ hắn, sẽ mang theo hắn chạy khắp nơi, la lối khóc lóc lăn lộn với đám trẻ con trong thôn, leo cây đào tổ chim, nửa đêm trèo vào ruộng nhà người ta trộm ngô, tự mình trèo cây hái táo nhà hàng xóm; sau đó còn bắt bìm bịp, mò ốc đồng ở hồ nước.

Lúc ấy, tất cả những chuyện trẻ con nghịch ngợm từng trải qua, anh họ La Giản đều sẽ mang hắn đi trải nghiệm.

Nhưng hồi ức hạnh phúc thế nào, bây giờ hồi tưởng lại, lại là bi ai với La Giản hiện tại. Hắn không còn là La Giản, hắn thay đổi một túi da khác, đứng ở nơi này, nhìn người cùng nhà cửa trong quá khứ, ai cũng sẽ không nhận ra hắn, hắn sẽ biến thành một người không có quá khứ, cũng không có tương lai.

La Giản đứng chết trân hồi lâu trước căn nhà cổ, tận đến khi có âm thanh búng sữa vang lên bên cạnh, đứa nhỏ này dò hỏi hắn: "Ca ca, anh đứng ở chỗ này làm gì vậy?"

La Giản ngơ ngác một lát, sờ sờ cây dù màu đỏ trong tay, sau đó căng dù, để cán dù dựa lên vai mình. Sau đó mới cúi đầu, nhìn đứa bé đứng bên cạnh.

Đó là một đứa nhỏ tầm bảy tám tuổi, gầy yếu thấp bé, trên mặt cũng tái nhợt ít huyết sắc, nhìn qua đã biết là một đứa nhỏ yếu ớt. Nhưng đứa nhỏ này lại có vẻ rất năng động, hắn cầm một cái rổ nhỏ trong tay, bên trong có một ít trái cây, quả hồng và táo. La Giản biết, đám trái cây đó là do mấy người hàng xóm trồng cây ăn quả trong thôn cho nó, không biết xuất phát từ đồng tình hay lý do gì khác, có lẽ bởi vì đứa nhỏ này tuy ốm yếu bệnh tật quấn thân, nhưng lại thập phần vui vẻ thích cười, hoàn toàn khác biệt với La Giản hiện tại.

"Ca ca, anh lạc đường sao?" Đứa nhỏ thấy La Giản luôn không trả lời, liền mở to hai mắt, ngây thơ nhìn hắn, sau đó đứa nhỏ còn nhìn nhìn trái cây trong rổ, hắn tiếp tục nói: "Vừa rồi Phong ca ca hỏi em có muốn ăn quả hồng không, anh cũng muốn ăn quả hồng sao?"

La Giản nhịn không được, nở nụ cười với nó, duỗi tay qua sờ đầu đứa bé, trả lời: "Không, anh không muốn ăn quả hồng."

Sau đó, La Giản phát hiện cánh tay mình cũng thực nhỏ gầy, hắn phát hiện bản thân chỉ cao hơn đứa nhỏ trước mắt chừng nửa cái đầu, vì thế hắn phỏng đoán một chút tuổi tác thân thể này, có lẽ là khoảng mười đến mười một tuổi. Không lớn hơn đứa bé trước mắt là bao.

"Vậy thì ăn quả táo đi! Quả táo ăn rất ngon!" Đứa nhỏ vẫn kiên trì không ngừng, muốn La Giản ăn gì đó, nó giơ cái rổ trong tay lên, khoe trái cây tươi.

La Giản lại nhịn không được mà nở nụ cười, vừa định nói gì đó, lúc này, có một thiếu niên tầm mười bốn tuổi chạy ra từ căn nhà cũ, vừa ra liền hô to: "A Giản, em đang nói chuyện với ai vậy?"

Đứa nhỏ kia chỉ vào La Giản, nói với thiếu niên kia: "Nói chuyện cùng ca ca này…"

Thiếu niên ngó trái ngó phải, không hiểu nói: "Không có ai nha."

Đứa nhỏ cũng ngây dại, quay đầu nhìn vị trí La Giản đứng, lại phát hiện anh trai nhỏ vừa nói chuyện với mình lúc nãy đã biến mất… không, không phải biến mất, chỉ là hiện tại, đứa nhỏ không nhìn thấy hắn.

A Giản nhỏ kỳ quái gãi đầu, lẩm bẩm: "Ôi chao! Ca ca vừa rồi đi đâu rồi?"

Thiếu niên đi tới, tuy rằng hắn mới mười bốn tuổi, nhưng lớn lên rất cao, nửa ngồi xổm trước mặt em trai mình, sờ sờ đầu A Giản: "Nào có ca ca nào?"

"Có!" Tiểu A Giản đúng lý hợp tình nói, "Vừa rồi có… ừm, một ca ca lớn hơn em một chút, cầm dù màu đỏ đứng ở đây!"

Thiếu niên tức khắc cười, trêu bé: "Phải không? Quả thực là đáng sợ nha! Hiện tại trời đang nắng nha! Làm gì có ai cầm ô đi khắp nơi, hơn nữa ô kia lại là màu đỏ, nói không chừng là quỷ hồn nha!"

"Không phải thế!" Tiểu A Giản lắc đầu, "Ca ca gạt người! Quỷ hồn sẽ không xuất hiện vào ban ngày!"

"Tại sao lại không?" Thiếu niên… tức là La Phong, tiếp tục cười nói, "Em nghĩ xem, con quỷ kia ban ngày ban mặt cầm ô, không phải vì che ánh nắng mặt trời sao?"

Lời này thực sự dọa sợ đứa nhỏ, tiểu A Giản co rúm lại, nhìn trái phải nhìn quanh, duỗi tay với anh họ: "Ca ca, ôm một cái!"

La Phong lập tức duỗi tay bế đứa nhỏ lên, sức hắn rắn lớn, bởi vì thường xuyên làm việc nhà nông, sức ăn cũng lớn, lớn lên cao lớn rắn chắc, bộ dáng chiều em trai hết mực, hận không thể nâng đứa nhỏ trong lòng lên tận trời.

"A Giản đừng sợ, anh trai em nhiều dương khí, quỷ không dám lại gần… ừm, bà nội đã nói vậy đấy." Anh em hai người vừa nói chuyện vừa đi vào nhà, bọn họ đều không nhìn thấy người đứng sau lưng. Đương nhiên, kỳ thật có thể thấy, chẳng qua trong nháy mắt vừa nhìn thấy cũng đã quên đi sự tồn tại của hắn.

Cho nên La Giản chỉ có thể cầm ô đứng đó, ngây ngốc nhìn bóng lưng hai người.

La Giản đứng lặng thật lâu, hắn không biết phải đi đâu, cũng không có nơi nào để đi, thấy căn nhà cũ nát trước mắt mở rộng cửa, ngẫm nghĩ, liền nhấc chân bước vào trong. Vách tường cũ gạch vàng trát lẫn với bùn, mặt đất không bằng phẳng mà gồ ghề lồi lõm, vừa vào cửa liền thấy bàn gỗ và ghế dài, rổ trái cây của tiểu A Giản liền đặt trên bàn.

Trong phòng bếp có tiếng đun nước. Thời điểm La Giản vừa vào cửa liền liếc mắt nhìn một cái, thấy hai anh em đang ngồi xổm trong phòng bếp, chỉ chỏ một cái thùng nước trong bếp mà bình luận, phỏng chừng là cá bắt từ hồ nước về, đang thương lượng nên nấu thế nào.

La Giản híp mắt, cong cong khóe miệng, hắn bỏ qua phòng bếp, đi về phía phòng ngủ, hắn nhớ rõ khi còn nhỏ, hắn nằm cùng một phòng với anh họ, bởi vì thân thể lúc đó ốm yếu, lúc nhỏ lại có thói quen đạp chăn, để phòng ngừa La Giản cảm lạnh phát sốt phải vào bệnh viện, anh họ sẽ tỉnh lại lúc nửa đêm để kéo chăn cho hắn.

Bố cục căn nhà cũ này không có gì bất đồng so với căn nhà trong trí nhớ của La Giản, phải nói là, hắn được căn nhà quen thuộc này gợi lên rất nhiều hồi ức, những thứ hắn đã quên mất bởi vì giết chóc, chậm rãi hội tụ trong đầu, nhưng cảm giác lại xa xôi như vậy, rõ ràng hiện tại La Giản đang đứng ở đây, đứng ở đoạn thời gian đẹp đẽ nhất trong kí ức.

La Giản buông dù đỏ xuống, hắn đi tới cạnh bàn nhỏ trong phòng, trên bàn bày sách giáo khoa tiểu học, La Giản nhớ rõ, khi còn nhỏ mình vì nguyên nhân thân thể ốm yếu liền luôn luôn kiếm cớ nghỉ học, sau đó đều là anh họ hắn dạy bổ túc cho hắn… Thành tích học tập của La Phong phi thường tốt, nếu hắn không bị kéo vào mật thất thì ——

Hiện tại, phỏng chừng đã công thành danh toại, có công việc tốt trong xã hội, có được gia đình hoàn mỹ của riêng mình.

La Giản duỗi tay muốn sờ sách giáo khoa trên bàn, nhưng tay còn chưa chạm tới bàn, hắn liền nghe thấy tiếng bước chân hấp tấp chạy tới, La Giản quay đầu liền thấy, thiếu niên La Phong chạy vào phòng ngủ, nhưng vừa vào liền sửng sốt, nhìn La Giản kinh hãi nói: "Cậu là ai? Sao lại vào phòng bọn tôi?"

La Giản bây giờ mới nhận ra mình buông dù xuống, buông dù xuống, năng lực hắn sẽ tạm thời mất hiệu lực, tự nhiên cũng có thể xuất hiện trước mắt người khác.

Làm hắn quên đi.

La Giản thầm nghĩ. Hắn không phải người của thời đại này, cũng không phải người của thế giới này, hắn không nên xuất hiện ở đây, vậy tốt nhất không nên lưu lại dấu vết của bản thân mình, càng không được có ý định thay đổi vận mệnh. Ưng đã vô số lần nói với La Giản hậu quả của việc thay đổi quá khứ, bởi vì một khi quá khứ bị thay đổi, tương lai nhất định sẽ theo đó mà phát sinh biến hóa.

La Giản vốn định khiến La Phong quên mất mình, thế nhưng sự tình lại có một chút thay đổi vi diệu, bởi vì La Phong đột nhiên kêu lên: "A, chẳng lẽ cậu chính là…tiểu ca ca cầm dù đỏ vừa rồi em trai tôi nói tới?"

La Giản cười rộ lên: "Cậu là đứa nhỏ nhà hàng xóm? Tôi chưa gặp cậu bao giờ."

La Giản nhìn hắn một cái, một lần nữa mở dù ra, đặt lên vai, xoay cán dù, nhìn chằm chằm đôi mắt sáng ngời của La Phong, nhẹ giọng nói: "Anh chưa từng thấy tôi."

La Phong kì quái cười: "Tại sao tôi có thể chưa từng thấy cậu?"

Không có tác dụng? Lúc này ngược lại lại là La Giản kinh ngạc, hắn cúi đầu ngẫm nghĩ có phải mình xảy ra chuyện gì không, nhưng chưa đợi hắn cẩn thận suy nghĩ, La Phong đã đi về phía hắn.

Có thể là với người quen, La Giản đánh mất tâm đề phòng, hắn vẫn chưa nhận ra La Phong đang tới gần, đợi đến khi hắn nhớ tới câu Ưng từng cảnh báo "nếu cậu trở lại quá khứ, vậy đừng để bất kỳ ai chạm vào thân thể cậu.", tựa hồ không còn kịp nữa, bởi vì La Phong đã duỗi tay lại, bế La Giản lên.

Cái ôm rất lâu không được cảm nhận.

La Giản một khắc kia không dám nhúc nhích, tùy ý để La Phong bế hắn lên, lại nói tiếp, thể xác này của La Giản tuy rằng khoảng mười tuổi, nhưng vẫn thực nhỏ gầy, khi La Phong bế hắn lên cũng không tốn nhiều sức.

La Phong sờ sờ đầu hắn, cười đến vui vẻ, nói: "Cậu tới tìm em trai tôi chơi sao?"

La Giản vẫn không nói gì, chần chờ một lát, hơi hơi thở dài, lại thử nói:

"La Phong, anh chưa từng thấy tôi… hiện tại, thả tôi xuống, sau đó quên tôi đi."

Lúc này, năng lực rốt cuộc có hiệu quả, La Phong dại ra một lát, sau đó quả thật đặt La Giản xuống đất, xoay người không nói một lời liền đi, La Giản thấy hắn trở về phòng bếp, lại bắt đầu nói chuyện gì đó với em trai mình, tiếng nói cười không dứt bên tai.

Tui đã thử dịch ca ca là anh trai, nhưng tui thấy để ca ca nghe yêu hơn, hợp bọn trẻ con.

Tui kiếm đc tấm ảnh dù đỏ yêu yêu nè. Tuy rằng người hơi quá tuổi, mà ô cũng sai loại:))) Nãy h k tìm thấy ảnh thèm muốn vẽ 1 tấm ghê:))) nhg tui vẽ thì tốn tgian mà k đủ đẹp đẽ nên thôi tgian vẫn nên dành để edit truyện đi.

146. Chương 146

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

La Giản vẫn luôn ở trong căn nhà cũ tới tận lúc trời tối, bà nội cầm giỏ rau từ chợ về, sau đó nấu một bàn đầy đồ ăn ngon cho hai anh em, có canh có thịt, rất hiếm có với gia cảnh không giàu có lúc đó, ngay cả ăn thịt cũng là một sự xa xỉ.

Bởi vì những ghế dựa ở nông thôn làm từ một tấm ván dài, một cái ghế dài có thể ngồi được vài người trên đó, vì thế La Giản dứt khoát ngồi an vị bên cạnh tiểu A Giản, hắn cầm dù đỏ, nhìn đứa nhỏ này ăn cơm, La Giản mới ý thức được, mình khi còn nhỏ cư nhiên không kén ăn, cái gì cũng ăn, bà nội và anh trai gắp cái gì cho hắn, hắn cũng ăn hết sạch.

La Giản không ngờ khi còn bé mình cư nhiên nghe lời như vậy, không sảo không nháo, phi thường an tĩnh, không khỏi có chút buồn bã. Hiện tại hắn đã không còn nhớ rõ những ngày ấy, nếu không phải hôm nay tới

đây, thấy được hết thảy những chuyện này, có lẽ cả đời này La Giản đều không nhớ ra nổi, hắn đã từng có một thời thơ ấu vui vẻ như vậy.

Sau khi ăn cơm xong, tiểu A Giản còn để phần một bát cơm, đặt một chút đồ ăn lên trên, động tác này rất không bình thường, anh họ La Phong liền hỏi hắn: "Em đang làm gì vậy?"

"Phần cơm!" Tiểu A Giản vẻ mặt nghiêm túc.

"Phần cơm cho ai?" La Phong tức khắc ngạc nhiên.

Tiểu A Giản tựa hồ cũng bị câu hỏi này làm khó, sờ sờ đầu mình, nghi hoặc nói: "Em cũng không biết."

La Phong không nhịn được cười: "Không biết thì phần cái gì?"

Tiểu A Giản cũng cố chấp, một hai nhất định phải phần, sau đó nghĩ tới, nó cầm bát cơm uy tiểu cẩu bên ngoài đi. Sau đó La Giản lại nghĩ, hắn nhớ ở phụ cần có một nhà hai lão nhân cùng nhau qua đời, con cái sau khi lo xong tang sự liền rời thôn, nhà cũng khóa lại, lão cẩu hai ông bà cụ nuôi không có ai chiếu cố, ngẫu nhiên sẽ vào giờ ăn cơm đến cọ cọ cơm từng nhà, lúc này đang cọ tới cửa nhà La Giản.

La Giản nhớ rõ, khi còn nhỏ mình rất thích con chó già đó, chó ở nông thôn có rất nhiều, đặc biệt hộ chủ, còn biết bắt trộm, La Giản nhớ rõ, lúc ấy hắn theo anh họ trèo rào trộm đào, còn bị chó đuổi theo hai dặm. La Giản vừa chạy vừa thở hổn hển, cuối cùng hắn được anh họ cõng về nhà, còn bị bà nội hung hăng mắng một trận.

La Giản đi theo tiểu A Giản ra cửa, nhìn hắn ngồi xổm ven đường đất đen như mực, uy lão cẩu kia, con chó này tuy đã già, nhưng thực hung, nó cũng lớn lên từ nhỏ trong thôn này, các hộ đều biết nó, thông minh kỳ cục, mỗi lần có người từ ngoài thôn tới, nó gặp phải đều sẽ sủa hai tiếng.

Lúc này nó tựa hồ ngửi thấy mùi gì đó, cư nhiên hướng về phía La Giản sủa, điều này khiến La Giản có chút kinh ngạc, hiện tại hắn vẫn đang cầm dù đỏ… thế nhưng cũng có thể, mũi chó rất nhạy, thậm chí có lời đồn, có không ít con còn có thể cảm nhận được linh hồn, oan hồn,… Có thể nhận thấy được sự tồn tại của La Giản cũng không phải không thể.

Tiểu A Giản bên cạnh không thể hiểu được, cẩu cẩu đang ăn ngon, đột nhiên hướng về một phía điên cuồng sủa, hắn không khỏi vươn tay nhỏ sờ sờ đầu cẩu cẩu, trấn an nó: "Ngoan ngoan, đừng sủa!"

Lão cẩu không nghe nó, đi vài bước về phía La Giản, tiếp tục sủa như điên, còn bày ra bộ dáng bảo hộ tiểu A Giản phía sau, khiến La Giản đứng đó có chút dở khóc dở cười không biết phải làm sao, hắn có chút luyến tiếc, nhìn nhìn căn nhà cũ này, nhìn anh họ cùng bà nội từ trong nhà ra vì nghe thấy tiếng chó sủa.

Sau đó La Giản chuyển chuyển dù trong tay, xoay người rời đi.

"Tôi phải đi nơi khác, một lần nữa vượt qua không gian cùng thời gian, an tĩnh chờ." La Giản thì thầm.

Chỉ là chưa đi được hai bước, La Giản bất đắc dĩ quay đầu lại nhìn, con chó kia thế nhưng chạy tới đây, trợn mắt nhỏ hung tợn nhìn La Giản, một đường bám theo La Giản, vừa đi vừa sủa, A Giản cũng đi theo sau nó, khiến mấy hộ gia đình sáng đèn đều nhìn ra ngoài, La Giản thậm chí nghe được âm thanh bọn họ nghị luận.

"Sao lại thế này? Lão cẩu nhà Hồ vẫn luôn sủa."

"Nó sủa với chỗ không người…"

"Sẽ không có vấn đề gì đi, trước kia nó chỉ sủa khi thấy người ngoài."

Người già ở quê đều có chút mê tín, thấy chó sủa với chỗ không người đương nhiên sẽ nghĩ tới chuyện khác, mấy người trẻ tuổi khí thịnh cầm đèn dầu đuổi theo con chó, khiến La Giản bất đắc dĩ cực kỳ, hắn tăng tốc chạy, định cắt đuôi lão cẩu.

Không biết có phải do tập tính thích đuổi theo vật di động hay không, La Giản chạy càng nhanh, cẩu kia liền đuổi càng nhanh, La Giản lại không thể ra tay xử lý nó, ngược lại, tốc độ một đám người đi sau lưng cẩu liền chậm bớt, trẻ con linh hoạt hơn một chút, cho nên tiểu A Giản vẫn luôn chạy theo sau mông chó, còn vừa đuổi vừa ha ha cười vui vẻ.

Trong trí nhớ của mình có chuyện như vậy sao? Hay bởi vì mình tới khiến hết thảy chuyện này xảy ra?

La Giản một đường theo đường nhỏ lầy lội chạy tới mảnh rừng nhỏ bên cạnh, hơn nữa trèo lên cây, cẩu kia rốt cuộc cũng chịu nghỉ một chút, do dự không dám đi về phía trước, nó tựa hồ có điều kiêng kị với cánh rừng này, xoay vòng quanh bụi cỏ mấy vòng, sau đó nhảy qua rào che của một hộ cạnh đó, nhanh như chớp liền không thấy tăm hơi.

Trái lại, A Giản chạy theo sau lại không tìm thấy lão cẩu đâu, còn nhìn trái nhìn phải tìm.

Trong những người sau đó đuổi tới, cũng có anh họ La Phong, bởi vì lo lắng cho em trai mình, nên vẫn luôn gọi tên A Giản, tiểu A Giản đứng dưới gốc cây không biết vì sao, cũng không thấy tiếng anh trai mình gọi mà ngoan ngoãn về nhà. Đứa nhỏ này không biết nghĩ cái gì, cư nhiên nhấc chân, bước vào trong rừng cây nhỏ.

Hiện tại là ban đêm, đêm ở nông thôn là một màu đen nhánh, hơn nữa niên đại đó, nhà cầm theo đèn pin có rất ít, đa số mọi người đều cầm đèn dầu, ánh sáng không mạnh, trên đường nhỏ lầy lội còn có chút sáng, đa số là ánh sáng từ những căn nhà gần đó chiếu tới, nhưng tiến vào rừng cây nhỏ kia, bóng tối quả thực là duỗi tay không thấy năm ngón.

La Giản không biết đứa nhỏ này nghĩ gì, có lẽ là do tò mò đi, nó còn nhỏ, cho dù thân thể ốm yếu nhưng bộ dáng lại không sợ trời sợ đất, La Giản nhìn nó đi vào trong rừng, khiến La Giản cảm thấy lo lắng, cho nên hắn nhảy từ trên cây xuống, đứng bên người đứa nhỏ này.

Trong rừng quá tối.

Kỳ thật La Giản cũng không sợ bóng tối, dù sao hắn cũng có thể nhìn rõ ràng trong bóng tối, hắn định mang đứa nhỏ ra khỏi rừng cây, miễn cho nó bị thương té ngã gì đó trong rừng, nhưng nên làm thế nào? Có lẽ nên thôi miên nó.

La Giản nghĩ, hắn duỗi tay ấn lên vai đứa nhỏ, để nó không chạy loạn, sau đó lắc lắc cây dù của mình, đè thấp giọng nói, dùng âm thanh mang theo lực dụ hoặc lại khiến người ta run sợ, nói: "A Giản, về nhà đi."

Nhưng lúc này đây, La Giản lại thất vọng, đứa nhỏ này thế nhưng lại không bị thôi miên ảnh hưởng, hắn thậm chí lắc lắc đầu trong bóng tối, nhỏ giọng kinh hãi nói: "Ai? Ai đang nói chuyện?"

Lại không có tác dụng?

La Giản cảm thấy không thể, lúc trước hắn đã thất bại một lần với La Phong, tuy rằng cuối cùng La Phong vẫn bị hắn thôi miên, nhưng La Giản cảm thấy thất bại tương tự không thể phát sinh lần thứ hai.

La Giản lại thử một lần nữa, hắn lặp lại câu nói vừa rồi, tiếp tục nói bên tai đứa nhỏ: "A Giản, về nhà."

Vẫn không có tác dụng, đứa nhỏ nhìn khắp nơi, hắn đã bắt đầu hối hận vì bước chân vào rừng cây nhỏ, hơn nữa đứa nhỏ hiện tại đã phát hiện bản thân mình không thể cử động, thân thể như bị ai đó tóm chặt bả vai, toàn thân đều cứng đờ.

Bởi vì sợ hãi, đứa nhỏ liền giãy giụa. La Giản thế nhưng cảm nhận được sự giãy giụa của nó, sau đó La Giản thực mau liền kinh ngạc phát hiện, mình cư nhiên không thể khống chế được đứa nhỏ này.

Tiểu A Giản tránh khỏi áp chế của hắn! Đứa nhỏ như con ngựa thoát cương mà điên cuồng chạy về phía trước, nó cảm thấy sợ hãi, bởi vì rừng cây tối mịt cùng âm thanh kỳ quái kia, còn có cảm giác không thể cử động vừa rồi, đều khiến đứa nhỏ tuổi không lớn này bị dọa thảm.

Sợ tới mức nó không kịp khóc, chỉ chạy thẳng về phía trước, cho dù va phải nhánh cây thân cây trong rừng cũng không dừng bước, cả người đầy bùn, cuối cùng còn bị hẫng chân, rơi vào một cái hố to trên mặt đất. Cái hố này dường như là hố lưu lại sau khi người ta đào cây chết đi, hố rất sâu, đối với một đứa trẻ chỉ vài tuổi như vậy.

La Giản bên này đang cảm thấy khó hiểu, hắn phát hiện sức mạnh của mình không có quá nhiều tác dụng với đứa nhỏ, thôi miên hoàn toàn không có tác dụng, áp chế cũng chỉ có thể tạm thời giữ chân nó, nhưng La Giản tự mình thử nghiệm một chút, hắn biết năng lực của mình không bị suy giảm, cho dù ở quá khứ trong thế giới hiện thực, mật thất hiện tại không thể áp chế La Giản.

Vậy có thể nói, La Giản hiện tại đang ở trạng thái đỉnh cao, cho dù thay một thân thể khác, thể năng của thân thể này yếu hơn một chút, bởi vì bề ngoài vẫn là một đứa bé. Nhưng thân thể này dù sao cũng là Ưng chuẩn bị tỉ mỉ cho hắn, cho dù có yếu cũng có thể thừa nhận sức mạnh của La Giản.

Vậy đây là tại sao? Tại sao năng lực của hắn lại không có tác dụng?

"Bởi vì là một mình khác sao?"

La Giản thì thầm, hắn chỉ có thể nghĩ tới lý do này, năng lực của hắn không có tác dụng với "chính mình"... không, phải nói, hiệu quả sẽ suy giảm, bởi vì năng lực ẩn thân của hắn cũng là một loại thôi miên, mà thôi miên này, vẫn có tác dụng với đứa nhỏ; đây là một phát hiện thú vị và tồi tệ.

Bên kia, đứa nhỏ rơi vào hố tựa hồ đang khóc, La Giản đi qua, phát hiện hố này có chút sâu đối với một đứa nhóc, nhưng nếu một người trưởng thành rơi nào, là toàn hoàn có thể bỏ ra ngoài.

Đứa nhỏ ngồi dưới hố khóc rất nhỏ, chỉ nức nở, hắn vừa rơi nước mắt vừa cố bò lên, nắm lấy cỏ dại trên thành hố muốn bò lên trên, có lẽ thời điểm ngã xuống bị trầy da, La Giản mẫn cảm ngửi thấy mùi máu tươi nhàn nhạt.

Nhưng đứa nhỏ này kiên cường không tưởng tượng được, sau khi bị rơi vào hiểm cảnh liền lập tức tìm đường ra, cho dù đổ máu rơi lệ.

La Giản bỗng nhiên ý thức được, đứa nhỏ này chính là bản thân hắn.

Là thơ ấu của hắn, là quá khứ của hắn, là nguyên hình của hắn... thậm chí có thể nói, đây là bản chất của hắn. Nhìn đứa nhỏ bò lên được một nửa, nhưng chân dẫm lệch nên trượt xuống một chút, La Giản nhịn không được thở dài, thôi, dù sao cũng là họa tự mình chọc ra.

Vì thế, La Giản dùng sức vung dù trong tay, biến thành một chiếc đèn lồng (không phải đèn lồng kiểu đèn trung thu đâu, mà là lantern cơ), quả thật có người trên đấu trường Tu La dùng đèn làm vũ khí, đốt trong đèn không phải ngọn lửa chân chính, mà là một loại Minh Hỏa, Minh Hỏa tản ra ánh sáng lạnh. Nhưng ánh sáng của Minh Hỏa cũng đủ sáng.

Ít nhất có thể chiếu sáng được khu vực xung quanh, chiếu sáng toàn bộ bên trong cái hố, đứa nhỏ trong hố cũng bất thình lình cảm nhận được ánh sáng chói mắt, nhưng đứa nhỏ này lại hưng phấn lên, híp mắt ngẩng đầu nhìn.

La Giản quơ quơ đèn lồng trong tay, nói: "Muốn tôi giúp cậu một phen không?"

Đứa nhỏ này cư nhiên nhận ra La Giản, hắn kêu a một tiếng, nói: "Anh là ca ca cầm dù kia!"

La Giản ôn hòa cười một cái, vươn tay về phía hắn, đứa nhỏ trong hố cũng duỗi tay lại, La Giản liền kéo cả người hắn lên, đứa nhỏ này rất nhẹ, đối với La Giản quả thực dễ như trở bàn tay. (đây là giấc mơ chương 1 nè)

Sau khi bò ra khỏi hố, đứa nhỏ liền dùng sức lau mặt mình, tựa hồ không muốn La Giản nhìn thấy bộ dáng nó mặt đầy nước mắt, hành động này khiến La Giản nhớ tới một số chuyện, hắn nghĩ tới, khi mình còn nhỏ, quả thực luôn bởi vì ốm đau mà khóc lóc, nhưng lúc ấy cũng thực quật cường, không biết là đứa nhỏ nào chơi cùng cười nhạo hắn một câu "quỷ khóc nhè", từ đó về sau, hắn liền không muốn khóc nhè trước mặt người khác.

Loại chuyện này, hiện tại La Giản đã quên mất.

Bên kia rừng cây, La Phong cầm đèn đi tìm, vẫn luôn gọi tên A Giản.

La Giản lấy lại tinh thần, cầm Minh Hỏa đen cúi đầu nhìn tiểu A Giản, nói với nó: "Đừng chạy loạn một mình, sẽ khiến anh trai cậu lo lắng."

"Vâng ạ!" Tiểu A Giản vội vàng gật đầu, cười với La Giản: "Cảm ơn tiểu ca ca!"

"Tại sao lại muốn cảm ơn tôi?"

Tiểu A Giản nghiêng đầu, "Bởi vì vừa rồi tiểu ca ca đã giúp em nha."

Nhịn không được duỗi tay qua, đặt trên tóc mềm của đứa nhỏ, nhẹ giọng nói: "La Giản, có rất nhiều người về sau cậu phải cảm tạ… nhưng đều không phải là tôi."

Sau đó La Giản dựa qua, đặt trán mình lên trán đối phương, buộc hai mắt đứa nhỏ đối diện mắt mình, động tác này sẽ tăng thêm hiệu quả cho thôi miên, cho dù thôi miên đã bị suy yếu, nhưng lúc này nhất định sẽ có hiệu quả, bởi vậy La Giản nhẹ giọng tiếp tục nói: "Hiện tại, quên tôi đi."

Thời gian La Giản ở lại thôn trang cũng không lâu, khi trời tờ mờ sáng, hắn cảm thấy một lực lượng đang lôi kéo thân thể hắn, hắn biết bản thân không thuộc về thời không này, cho nên thời không này bắt đầu bài xích hắn, nếu tiếp tục cố chấp ở lại đây, thân thể La Giản sẽ rơi rớt tan tác.

Cho nên La Giản rời khỏi nơi này, thân thể hiện tại của hắn có năng lực xuyên qua không gian giống kẻ truy sát, bởi vì một số thao tác vi phạm quy định của Ưng, cho nên hắn có thể đồng thời vượt qua thời gian, thế nhưng chuyện tồi tệ là, định vị cùng lúc thời gian và không gian quá khó khăn, điều này khiến La Giản dễ dàng tiến vào nhầm địa điểm cùng thời gian.

Cho nên, La Giản cần không ngừng xuyên qua không gian cùng thời gian sửa chữa sai lầm của hắn, hơn nữa, định vị tọa độ không gian thời gian, sau đó thuần thục nắm giữ sức mạnh này.

Không có siêu máy tính giúp hắn tính toán, bởi vậy hết thảy chỉ có thể dựa vào bản thân.

Tui để nguyên từ cẩu ở nh chỗ, vì thấy từ chó nghe giống chửi bậy:)) (các đồng chí thông cảm, đây là từ chửi bậy yêu thích t2 của tôi sau đm). Và cẩu là tên con chó tui nuôi hồi bé.

Tôi để đại từ nhân xưng của tiểu A Giản là "nó", nếu bị nhầm chỗ nào mn cmt giúp nha.

147. Chương 147

Khi La Giản một lần nữa tỉnh lại, hắn phát hiện mình đang đứng ở một nơi rất náo nhiệt, một nơi khá giống chợ, hắn cầm ô đứng đó, xung quanh người đến người đi, vô số người đeo mặt nạ đi qua bên người hắn, bọn họ có lẽ thấy La Giản, lại coi như hắn không tồn tại, nhưng thân thể vẫn vô thức vòng qua La Giản.

La Giản nâng tán dù đỏ, nâng mí mắt nhìn xung quanh, hắn phát hiện đây là một địa phương phi thường thú vị, nơi xa là màu sắc tuyệt đẹp, bầu trời màu tím phấn đan xen với màu xanh biển, mây trắng mênh mông vô bờ, hư vô mờ ảo lại thay đổi thất thường.

Đúng vậy, nơi đây là một biển mây, mà La Giản đang đứng ở một đài cao giữa biển mây này.

Dưới chân là một nền kim loại màu bạc, đây là một đài cao thật lớn hình tròn, đài cao này phiêu đãng trong biển mây như tấm bè gỗ nổi trên mặt nước, theo mây khói phập phồng mà thong thả di động về phía trước.

Bởi vì đài cao này phi thường lớn, trên đài cũng có rất nhiều người, bọn họ mặc quần áo lố lăng, hoặc đeo mặt nạ, hoặc đeo vải che mặt, hoặc trang điểm xinh đẹp, hoặc xấu không nhìn nổi. Nhưng những người này đều cầm trong tay vũ khí đủ loại kiểu dáng, điều này khiến La Giản có thể dễ như trở bàn tay mà đoán được thân phận bọn họ —— bọn họ đều là người chơi.

Chỉ điều này, cũng đủ cho La Giản suy đoán đây là nơi nào, đây là thị trường giao dịch cho người chơi lâu năm trong truyền thuyết, do mật thất kiến tạo, địa phương duy nhất có thể khiến người chơi gặp mặt tiến hành giao dịch với nhau.

Bởi vì đây là thị trường giao dịch, cho nên trên đài cao có rất nhiều quầy hàng, công nhiên bán một số đạo cụ hình thù kỳ quái, có một người bước chậm qua quầy hàng trước mặt, ngẫu nhiên cảm thấy hứng thú, liền cùng chủ quán cò kè mặc cả một phen.

Giữa đài tròn có một phiến đá thật lớn, có không ít người chơi vây quanh khối đá này quan sát, phía trên hẳn là một số thông tin về mật thất, ví dụ như xếp hạng đội ngũ, xếp hạng người chơi, cùng với các loại thông tin tương quan đến mật thất.

"Đều là người chơi…" La Giản thì thầm, hắn cảm thấy thật may mắn, chính mình cư nhiên trong lúc vượt qua thời không cũng có thể vô ý chạy tới nơi này, cần phải nhớ kỹ tọa độ.

Thế nhưng, nếu là nơi này, có lẽ có thể thu thập được nhiều thông tin hơn.

La Giản cầm ô đi về phía phiến đá ở trung tâm, hắn vừa đi vừa chú ý người xung quanh, nhưng chỉ thấy những khuôn mặt xa lạ, khiến La Giản không khỏi thất vọng.

Khi hắn đi tới trước phiến đá lớn kia, hơn nữa đọc xong một số hạng mục cơ bản trên đó xong, hắn bỗng

nhiên phát hiện chỗ không thích hợp.

Trên phiến đá viết một số tin tức cơ bản về "thị trường giao dịch người chơi", phía trên viết: đài cao này được gọi là "Nhất Diệp Cô Chu*", là thị trường để người chơi giao lưu và giao dịch, người chơi có thể trao đổi đạo cụ, thông tin ở đây; tổ đội và giải tán đội ngũ.

**Nhất Diệp Cô Chu (　)*: Một chiếc thuyền cô đơn.

Để đảm bảo sự an toàn và tính công bằng cho thị trường giao dịch, không thể sử dụng bất luận vũ khí hay kỹ năng gì ở đây, ngoại trừ mở và đóng tùy thân mật thất. Ngoài ra, mọi người chơi ở đây sẽ được tự động mang buff "không thể bị phá hủy – vô hiệu hóa công kích", mọi hành vi công kích cùng ẩu đã đều không có hiệu quả. *(giống khu an toàn trong game)*

Ngoài ra, tin tức đăng ký với sàn giao dịch sẽ được công khai trên phiến đá ở trung tâm, mật thất bảo đảm độ chân thực tuyệt đối của thông tin được công bố. Những thông tin người chơi đăng lên, cho dù là chiêu mộ, triệu tập, treo giải thưởng, thậm chí là thư quyết đấu tới người khác, đều có thể biểu hiện trên bảng đá thông báo, mật thất sẽ xác minh tính chuẩn xác của thông tin này, sau đó công bố.

"Thật thú vị, không thể sử dụng bất luận vũ khí gì…" La Giản nhìn thông tin trên bảng, hắn theo bản năng xoay chuyển dù đỏ, sau đó quay đầu, nhìn thoáng qua một người chơi bên cạnh mình.

Người chơi này cũng đang ngẩng đầu xem thông tin giống La Giản, hắn mặc trang phục thích khách kỳ quái, giống như thích khách trong trò chơi vậy, trên mặt còn mang khăn che mặt màu đen, vũ khí của hắn là hai thanh đoản đao đeo bên hông. Người chơi này tựa hồ không chú ý tới La Giản, La Giản suy nghĩ một chút, hắn duỗi tay túm góc áo người chơi này.

Người nọ dừng một chút, rõ ràng cảm thấy có người đang kéo quần áo hắn, hắn cúi đầu nhìn về phía La Giản, lại không phát hiện gì, nghi hoặc nhìn khắp nơi, phát hiện xung quanh không có ai làm gì mình, không có ai kéo hắn.

Người chơi này tưởng mình bị ảo giác, ngơ ngác một lúc lại tiếp tục nhìn bảng thông báo.

La Giản cảm thấy rất thú vị, hắn lại giơ tay túm túm quần áo người này, thoáng dùng sức một chút. Người nọ lần này cảm thấy đặc biệt rõ ràng, cúi đầu thầm thì "Ai đó?", lại tiếp tục nhìn xung quanh.

La Giản nhìn chằm chằm vào người chơi này, hắn quan sát đôi mắt người nọ, người này có một đôi đồng tử màu đen điển hình của người châu Á, dáng người cũng thực cường tráng, mặc trang phục giống thích khách, nhưng lại soái ngoài ý muốn. Người chơi này thực ra có thấy La Giản, nhưng trong nháy mắt thấy La Giản, hắn sẽ bị thôi miên mà quên mất sự tồn tại của La Giản. La Giản có thể nhìn thấy điều này từ mắt hắn, La Giản đột nhiên phát hiện, năng lực của mình cũng không biến mất, hắn vẫn có thể sử dụng vũ khí, ở nơi rõ ràng hạn chế năng lực mọi người này.

"Do mình sử dụng thủ đoạn khác thường tiến vào sao?" La Giản thì thầm, "Hay bởi vì thân phận đặc thù

của thân thể này?"

Bởi vì dùng thủ đoạn khác thường tiến vào "Nhất Diệp Cô Chu", nên mật thất không kịp ném buff đặc thù lên người hắn, hơn nữa với quyền hạn của mật thất, nó không thể can thiệp vào hành vi của La Giản.

Thể xác mới của La Giản… Từ khi được sáng tạo ra, đã được Ưng cùng đội ngũ giả thiết thành một người có "quyền hạn tối cao", tương đương với thân phận GM trong trò chơi, cũng gọi là người quản lý trò chơi.

GM là bug lớn nhất trong mật thất, là tồn tại mật thất cũng không có quyền can thiệp, là một trình tự đặc thù, cũng là lá bài cuối cùng Ưng lưu lại. Lúc trước, Ưng lợi dụng lỗi hệ thống luân hồi để thiết kế trò chơi, bởi vì ôm ý tưởng thiết kế một game thực tế ảo, tự nhiên cũng sẽ thiết kế GM, tận đến lúc sau, khi Ưng nhận ra mật thất đã thoát khỏi khống chế của mình, đoàn đội của hắn mới ở một khắc cuối cùng, gần như đánh đổi tính mạng để lâm thời giả thiết trình tự của GM, mà điều này, khiến ngoại trừ Ưng, mọi đồng bạn của hắn đều bỏ mạng.

Nhưng Ưng không thể tự mình tiếp quản vương bài này, cho nên hắn đành chờ đợi trăm năm ở đấu trường Tu La, đợi người có thể giúp hắn chuyển bại thành thắng kia.

Có lẽ hiện tại, La Giản chính là người đó.

"Tuy rằng rất thú vị, nhưng ta hẳn không thể làm ra hành động quá khích, nếu bị mật thất phát hiện, sẽ mạnh mẽ loại bỏ ta." Tuy rằng thân phận GM trong trò chơi này có động trời đến đâu, nhưng nếu quá mức can thiệp vào hành động người chơi hay phá hủy đạo cụ trong mật thất, mật thất vẫn có quyền xử phạt La Giản.

Mà La Giản hiện tại tuyệt đối không thể rút dây động rừng.

Hắn cần giả làm một người không tồn tại, như không khí mà xuyên qua đám người chơi, đã tính tốt.

La Giản không tiếp tục đùa giỡn người chơi xui xẻo kia, người chơi kia ngơ ngác hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, nhưng rất mau đã không để ý nữa, đi tới địa phương khác, chỉ còn lại La Giản đứng tại chỗ, nâng đầu nhỏ nhìn xếp hạng trên bảng thông tin.

Trên phiến đá kia có xếp hạng đội ngũ, hạng nhất khiến La Giản cảm thấy có điểm quen thuộc, Quỷ Ảnh đội.

Hình như Đoạn Ly đã từng nói qua, trước kia hắn đã từng ở trong đội ngũ của Hinh Viêm, tựa hồ là một người trong đội ngũ chết đi sau đó người mới mới có thể gia nhập, hơn nữa Đoạn Ly dường như cũng không thích đội ngũ này, cho dù hắn vẫn luôn gọi Hình Viêm là đội trưởng.

Nếu như muốn tìm điểm đột phá, nhất định phải xuất phát từ đội ngũ này.

La Giản nghĩ, lại nhìn những thông tin khác trên phiến đá, hắn phát hiện trên phiến đá còn có một cái xếp hạng nữa, xếp hạng người chơi mạnh nhất, trên đó cũng có tên Hình Viêm, thế nhưng thú vị chính là, hắn cũng không phải hạng nhất, hạng nhất chính là một người có cái tên một chữ, gọi là "Hồng".

Có lẽ đoạn thời gian này, Hình Viêm chưa phải vương giả mạnh nhất lúc trước, cho dù xếp hạng đội ngũ là hạng nhất, điều đó chỉ có nghĩa thực lực chỉnh thể của đội ngũ hắn mạnh hơn đội ngũ khác mà thôi.

"Nói cách khác, thời gian hiện tại vẫn là thời kỳ tương đối sớm sao?"

La Giản cũng không nhìn thấy tin tức liên quan tới anh họ La Phong của hắn, bất quá ngẫm lại cũng đúng, La Phong là người ký khế ước chung thân với mật thất, thực lực của hắn có thế nào cũng không có khả năng thoát khỏi mật thất, cho nên người chơi trở thành "U linh" sẽ bị cướp đoạt một số quyền lợi.

Nhưng trong ấn tượng của La Giản, thời gian anh trai hắn ở trong mật thất dài hơn Hình Viêm một chút, chỉ tiếc lúc trước anh họ chưa kịp kể cho hắn nhiều hơn, bằng không giờ phút này có thể thu thập được rất nhiều manh mối.

La Giản cũng không vội, hắn yên lặng dạo quanh đài cao một lần, sau khi xác nhận tọa độ "Nhất Diệp Cô Chu", bắt đầu tìm hiểu tin tức từ những người chơi đang bàn luận xung quanh, hắn chú ý tới luận đàm liên quan đến Quỷ Ảnh đội, vừa lúc bên cạnh phiến đá có một đám người vây quanh đàm luận chuyện này.

"Đội ngũ này không biết là ngựa đen chui ra từ đâu, chưa kêu tiếng nào đã nhảy lên đầu."

"Không phải chứ, ngay cả đội ngũ của tôi cũng đã rớt khỏi bảng xếp hạng."

"..."

Thời điểm những người này nói tới đây, La Giản ý thức được, tuyến thời gian hiện tại có lẽ là lúc Quỷ Ảnh đội vừa xuất hiện, thành viên trong đội ngũ hiện tại nói không chừng còn chưa đầy đủ, nhưng Hình Viêm chắc chắn có ở đó, hắn chính là người sáng lập đội ngũ này.

Nhưng làm thế nào mới có thể tiếp xúc được với Quỷ Ảnh đội?

La Giản tự hỏi câu này, khiến hắn cảm thấy khó giải quyết, mỗi một đội ngũ trong mật thất đều trải qua tuần hoàn, muốn gặp được cũng không phải chuyện dễ dàng, biện pháp duy nhất là ngồi ở "Nhất Diệp Cô Chu" chờ, chờ Quỷ Ảnh đội xuất hiện, nếu bọn họ đã là đội ngũ mạnh nhất, vậy hắn sẽ có lúc tới giao dịch thông tin.

Nhưng hiện tại, có một vấn đề.

La Giản không thể ở đây quá ba ngày, tuyệt đối không thể, dấu vết của hắn sẽ lưu lại trong không gian kỳ

quái này thật lâu, mà những dấu vết đó thực dễ dàng bị ý chí mật thất tìm được, mật thất sẽ phát hiện sự tồn tại của hắn, hơn nữa, trước khi La Giản kịp củng cố năng lực bản thân, sẽ hạn chế cùng áp bách hắn.

"Trước khi bị mật thất phát hiện, ta phải khống chế được mạch máu của nó, hơn nữa củng cố quyền hạn GM của mình, như vậy, cho dù lúc sau mật thất nhận ra ta, ta mới có sức mạnh chống cự."

Ở phương diện này, tiếp xúc Quỷ Ảnh đội chưa phải chuyện khẩn cấp, tuy rằng nội tâm La Giản xuất hiện ham muốn, hắn phi thường phi thường muốn nhìn thấy Hình Viêm, cho dù Hình Viêm này, không phải người hắn nhận thức.

Hình Viêm La Giản yêu, là kẻ truy sát kia, linh hồn của hắn ra đời trong bóng tối, có lẽ là sản phẩm ngoài ý muốn của mật thất, La Giản tin tưởng Hình Viêm này phỏng chừng cũng có năng lực nhất định, có thể chống cự ý chí mật thất, đây cũng là năng lực khiến kẻ truy sát có thể phá giải "mật thất trừng phạt không có cửa ra" lúc trước, cũng đưa La Giản ra ngoài.

"Thôi, nếu tiếp xúc Quỷ Ảnh đội không phải ưu tiên, ta vẫn nên đi tìm cửa đột phá khác đi." La Giản phán đoán, nhưng lúc này, hắn đột nhiên phát hiện một nhân vật thú vị.

Một người phi thường thú vị, hơn nữa còn là người quen.

Người nọ vẫn là bộ dáng thiếu niên, nhưng trang điểm trên mặt khiến La Giản vừa liếc mắt đã nhận ra hắn. Thiếu niên này tựa hồ là lần đầu tiên bước vào sàn giao dịch "Nhất Diệp Cô Chu", tò mò nhìn xung quanh, trên mặt hắn là trang điểm mặt hề vặn vẹo, giống như nhân vật phản diện trong phim siêu anh hùng nào đó vậy, trông có chút rách nát, liếc mắt nhìn qua, hắn quả thực giống tên hề trên sân khấu vậy.

Nhưng La Giản nhận thức hắn, đây là lần đầu tiên ở thời không thác loạn La Giản đụng phải kẻ mà hắn "biết rõ". Hắn chỉ không nghĩ tới, tên này tựa hồ cũng ngây người rất lâu trong mật thất, thế nhưng lại xuất hiện ở tuyến thời gian này, trước mặt hắn.

Nếu xuất hiện, liền không có đạo lý không tiếp xúc, La Giản vẫy vẫy dù đỏ, thu hồi vũ khí của mình, hắn bước chân nhẹ nhàng đi, tận lực để bản thân dung nhập vào dòng người, sau đó bất tri bất giác đi tới trước mặt tên hề.

Tên hề hiện tại chỉ là một thiếu niên, cho dù mặt hắn vẽ trang điểm buồn cười như vậy, nhưng trong mắt đại đa số người chơi, hắn chỉ là một người mới.

"Xin chào." Bởi vì đã cất dù, La Giản sẽ tự nhiên mà xuất hiện trong mắt mọi người, phảng phất như hắn vẫn luôn đứng ở đó. Nhưng khi hắn xoay dù, hắn sẽ lại tự nhiên mà biến mất khỏi đó.

Tên hề cúi đầu nhìn đứa nhỏ đang nói chuyện với mình, đây là một đứa nhỏ nhiều nhất cũng chỉ khoảng mười một mười hai tuổi, lớn lên… rất đáng yêu, nhưng khí chất có vẻ hơi âm trầm, gương mặt tái nhợt, quần áo ngắn tay đơn giản xám xịt, còn có cẳng chân trần trụi, khiến đứa nhỏ trong như một con quỷ.

Đứa nhỏ cầm một cây dù đỏ lớn quá khổ người hắn, phỏng chừng cũng là người chơi.

Tên hề chần chờ một chút, nhưng vẫn nửa ngồi xổm, như vậy tầm mắt hắn mới có thể ngang bằng đứa nhỏ này. Hắn ôn hòa, duỗi tay sờ sờ đầu đứa nhỏ, mỉm cười nói: "Xin chào."

Trang điểm trên mặt hắn theo nụ cười mà trở nên vặn vẹo, tuy rằng nhìn thật rợn người, nhưng kỳ dị, La Giản lại cảm nhận được thiện ý của thiếu niên này.

La Giản có chút kinh ngạc, thiếu niên này hoàn toàn khác với người đàn ông hắn gặp sau đó, nhưng giọng nói rất quen thuộc, cho dù chỉ thông qua giọng nói, La Giản cũng có thể nhận ra, thiếu niên này quả thật là tên hề lúc sau.

148. Chương 148

"Anh là người mới?" Giọng La Giản mềm mềm nói, giống như một đứa nhỏ chân chính, manh mềm vậy, lại còn cố ý tỏ vẻ người lớn. Đương nhiên, bề ngoài của hắn có tính lừa gạt quá lớn, cho dù nơi này là không gian mật thất tàn khốc, vẫn phi thường dễ dàng khiến người khác buông tâm đề phòng.

Tên hề bị bộ dáng hắn chọc cười, tay vốn dĩ đặt trên đầu đứa nhỏ lại không nhịn được mà xoa xoa, hắn cười nói: "Đúng vậy, đây là lần đầu tiên tôi tới đây. Cậu cũng là lần đầu tiên tới sao?"

La Giản chớp chớp mắt, cười như có như không: "Đúng vậy, tôi quả thật là lần đầu tiên đến."

"Cậu muốn tìm đồng đội sao?"

Tên hề cảm thấy, đứa nhỏ ở trong mật thất này, phỏng chừng thực sợ hãi, những người chơi khác trên cơ bản đều là người trưởng thành, mỗi người đều cao lớn, ăn mặc lố lăng, hắn mở lời với mình có lẽ là muốn tìm người mới tuổi tác tương tự cùng nhau tổ đội, bởi vì hiện tại tên hề mới có mười sáu tuổi, tuy rằng trên mặt trang điểm kỳ quái, nhưng vẫn có thể đại khái nhìn ra tuổi tác.

La Giản tựa hồ nhìn ra suy nghĩ của tên hề, cũng không vạch trần hắn, nói với tên hề: "Đúng vậy, tôi nghe nói ở đay có thể tự do tổ đội."

Tên hề giảo hoạt cười rộ lên: "Nhưng tùy tiện tổ đội với người khác là chuyện thực mạo hiểm, tôi tạm thời còn chưa muốn tổ đội đâu."

La Giản ngó trái ngó phải, rất nhiều người chơi xung quanh đều đang lo chuyện của mình, không ai chú ý tới bọn họ. La Giản suy nghĩ một lát, đặt dù lên vai mình, hắn nhìn chằm chằm đôi mắt tên hề, tên hề mới chỉ là thiếu niên, ngũ quan vẫn còn nét ngây ngô non nớt, vẫn chưa hoàn toàn nảy nở, nhưng dáng mắt hắn nhìn rất đẹp, nếu trên mặt hắn không có trang điểm kỳ quái này, nhất định lớn lên là một đại soái ca.

La Giản lại một lần đè thấp giọng, đôi khi cho dù hắn không sử dụng vũ khí cũng vẫn có thể thôi miên người khác, hắn phát hiện đây là một thủ pháp ám thịt rất thú vị, thông qua biến đổi thanh tuyến, động tác vi diệu, cùng với tin tức truyền qua ánh mắt tới người đối diện, đều có thể là một loại ám thị với đối phương.

Loại ám thị này sẽ bị La Giản nâng cấp, khi nâng tới cực hạn, cho dù là ai, đều sẽ bị La Giản khống chế. Sau đó La Giản liền có thể dễ dàng sử dụng đối phương, dùng lời nói khống chế hành vi của hắn, đối với La Giản, đây là việc vô cùng nhẹ nhàng đơn giản.

Cho nên La Giản nhìn chằm chằm vào mắt tên hề, đè thấp giọng, dùng ngữ khí ôn nhu nhẹ giọng nói: "Chúng ta không thể trở thành đồng đội sao?"

Tên hề nhìn đứa nhỏ, chần chờ một giây, đồng tử hắn giãn nở, đây là dấu hiệu trúng chiêu, sau đó hắn theo như ý muốn của La Giản mà trả lời: "Đương nhiên có thể, chúng ta có thể là đồng đội."

"Anh tên là gì?" La Giản hỏi hắn.

Tên hề mỉm cười: "Tên tôi gọi là Hồng, một chữ, hồng( ) trong cầu vồng( )."

La Giản ngây dại, bởi vì hắn bỗng nhiên nhận ra chỗ không quá thích hợp, hắn cảm thấy tên này quen tai như vậy, hắn đã nhìn thấy ở đâu đó. La Giản rất nhanh liền nhớ tới phiến đá hắn vừa quan sát, người xếp hạng nhất trên bảng xếp hạng người chơi, hình như cũng gọi là "Hồng".

Là trùng hợp sao? Hoặc chỉ là trùng tên trùng họ mà thôi.

La Giản nghiêng nghiêng đầu, dòi hỏi: "Anh thật sự là người mới sao?"

"Đúng vậy, tôi vừa trải qua mật thất thứ năm, sau đó có người nói với tôi, bảo tôi có thể tới sàn giao dịch này nhìn xem, cho nên tôi tới." Tên hề vừa nói, bỗng nhiên vươn tay ra, động tác này khiến La Giản có chút khiếp sợ, đây không phải chuyện hắn mong muốn, kẻ bị thôi miên không thể làm ra động tác ngoài dự đoán của hắn!

Nhưng tên hề làm được, hắn duỗi tay tới, sờ sờ gương mặt La Giản, dùng sức véo, nói:

"Đừng thôi miên tôi."

"Anh biết?" La Giản thật sự bị dọa tới.

"Tôi biết, ý thức nội tâm tôi rất thanh tỉnh, thế nhưng nếu cậu hỏi tôi một số câu hỏi, hoặc yêu cầu tôi đi làm một số chuyện, tôi sẽ nghe theo mệnh lệnh của cậu." Tên hề nói, hắn dường như cũng thực kinh ngạc, "Thật là thần kỳ, tôi nghe nói ở nơi này không có bất luận người chơi nào có thể sử dụng vũ khí, mọi thủ

đoạn công kích hay phòng ngự đều bị vô hiệu hóa. Vậy tại sao cậu lại làm được?"

La Giản nhấp môi, "Anh không cần biết tôi làm thế nào, hiện tại, chúng ta ký kết khế ước tổ đội đi, anh có thư mời tổ đội không?"

Tên hề không biết từ đâu lấy ra một tờ giấy, ngoài ra còn có thêm một cây bút. Tờ giấy in hoa tím, đây là dấu hiệu của mật thất, La Giản cảm thấy đã thật lâu chưa thấy qua thứ này, tờ giấy này gợi lại cho hắn một số ký ức tồi tệ.

La Giản tuy rằng có thân phận GM, nhưng trong rất nhiều trò chơi, GM vốn dĩ có thể làm người chơi, dung nhập vào giữa trò chơi, cho nên La Giản hoàn toàn có thể làm một người chơi tổ đội cùng những người khác, hắn viết viết vài chữ trên tờ giấy, sau đó để tên hề ký tên.

Tên hề nhìn qua tờ giấy, cười nói: "Chữ viết của cậu cũng không giống chữ viết một đứa bé, thế nhưng... Cậu tên là Uyên?"

La Giản không nói lời nào, Uyên* đương nhiên không phải tên hắn, nhưng là tên thân thể này, hoặc nói cách khác, là tên trò chơi này, khi Ưng thiết kế trò chơi, đã đặt tên là uyên .

Uyên( ) trong Vực sâu( ), ngụ ý là đi vào liền không ra được, Ưng cùng đội ngũ của mình vốn định thiết kế một trò chơi khiến quần chúng yêu thích đến mức không kiềm chế được, thiết kế mật thất gì đó cũng không phải ước nguyện ban đầu của hắn, nhưng sau khi trò chơi kỳ quái này thoát khỏi lòng bàn tay hắn, liền phát triển tới tình trạng bây giờ.

La Giản cũng không định giải thích hiểu lầm này, dù sao từ giờ trở đi, hắn chính là "Uyên", thân thể hắn đã chết, linh hồn hắn chỉ có thể ở trong thân xác này, hắn không có chỗ nào để đi, cũng không còn đường để lui. Như vậy, hắn cũng chỉ có thể sử dụng thân phận này mà sống sót, cho dù bị người chán ghét cũng tốt, cho dù chết lặng cũng tốt.

Tên hề hào phóng kí tên lên tờ giấy, hắn viết chữ Hồng ở phía dưới, sau khi viết xong, rõ ràng không có chuyện gì xảy ra, nhưng hai người lại đồng loạt phát hiện bản thân nhiều thêm một liên hệ kỳ diệu, tên hề vẫy vẫy tờ giấy trong tay mình, tờ giấy kia chậm rãi biến mất.

"Được rồi, hiện tại cậu là đội trưởng của tôi, thật tệ, tôi rõ ràng chỉ muốn một người an ổn chơi mật thất." Tên hề có chút ủy khuất, thế nhưng khóe miệng hắn cười rất rộng, khiến trang điểm hề trên mặt biến dạng, một chút cũng không thấy được bộ dạng cao hứng.

"Vậy thật đúng là ngại ngùng." La Giản mặt vô biểu tình nói.

"Cậu hẳn nên bồi thường tôi, tôi đã hi sinh rất nhiều nha."

"Tôi đây nên bồi thường anh thế nào?"

Tên hề nghiêng đầu ngẫm nghĩ, hưng phấn nói: “Để tôi ôm cậu một cái đi, cậu thoạt nhìn thực đáng yêu.”

Ham mê kỳ quái của tên hề được thỏa mãn, La Giản do dự một lát, chậm rì rì đi qua để tên hề bế hắn lên, thân hình trẻ con của hắn thật sự quá nhỏ, thời điểm nhìn người khác đều phải ngẩng đầu, sau khi được bế lên, tầm nhìn liền nâng cao không ít, hơn nữa khiến La Giản nhớ tới tình cảnh mình được anh họ bế lên.

La Giản vươn tay ngắn ngắn ôm lấy cổ tên hề, dán mặt lên cảm nhận độ ấm của đối phương, hắn đang ghi chép nhiệt độ cơ thể cùng thông tin thân thể tên hề, thuận tiện đặt ký hiệu lên người tên hề, như vậy, lần xuyên thời không tiếp theo có thể trực tiếp xuất hiện cạnh người hắn. Thế nhưng, phương pháp ký hiệu này có thời gian kéo dài tương đối ngắn, ghi chép tọa độ lớn như “Nhất Diệp Cô Chu” thì không thành vấn đề.

Nhưng sinh vật như tên hề, là đơn vị thân thể, phỏng chừng không lâu La Giản sẽ mất dấu tín hiệu tọa độ tên hề, cho nên phải lưu một thứ trên người tên hề, thứ gì đó không bị mật thất phát hiện, nhưng cũng sẽ không bị mật thất coi thành đồ vật vô nghĩa sau đó loại bỏ, thứ này có thể chỉ dẫn La Giản, tùy thời gửi đi tọa độ không gian tên hề.

Sau khi tên hề ôm La Giản đi một vòng quanh sàn giao dịch Nhất Diệp Cô Chu, cuối cùng hắn tới bên cạnh bảng thông báo kia, chỉ vào hạng nhất bảng xếp hạng thực lực người chơi, nói với La Giản: “Xem kìa! Viết tên tôi!”

La Giản mặt vô biểu tình: “Chỉ là người trùng tên thôi.”

Tên hề cào cào đầu: “Vạn nhất tôi cũng lên bảng, không phải sẽ có hai người tên ”Hồng” trên đó sao?”

“Đợi đến ngày anh có thể lên đó rồi tính.”

Sàn giao dịch không có cái gì để quan sát, hai người thực mau liền rời khỏi, bất đồng chính là, tên hề “rời khỏi” sàn giao dịch, mà La Giản lại một lần nữa vượt qua không gian, đi tới thời không tiếp theo, bởi vì lúc trước đã ghi chép thông tin tên hề, cho nên hắn dựa theo tín hiệu tên hề lưu lại mà vượt qua thời không. Điều này sẽ khiến lần vượt không gian thời gian này có sự khác biệt, nhưng cũng may chính là, bởi vì hắn đã ký giấy tổ đội với tên hề, cho dù khác biệt thế nào, hắn đều sẽ nhất định sẽ tới mật thất nơi tên hề đang ở.”

Chỉ khác nhau ở thời gian sớm muộn mà thôi.

Nếu bạn muốn biết cảm giác xuyên qua thời gian không gian như thế nào, La Giản sẽ trả lời, cảm giác kia giống như bạn bị phân giải thành đơn vị nhỏ nhất, bị phân giải thành những hạt nhỏ như hạt ánh sáng, toàn thân trên dưới, từ thể xác tới linh hồn, ý thức, đều hóa thành thể năng lượng, lấy tốc độ đáng sợ di chuyển trong vũ trụ hỗn độn, có lẽ chỉ trong nháy mắt, có lẽ ngay cả nháy mắt cũng không tới.

La Giản liền xuất hiện ở một địa phương khác.

Nơi này là một mật thất, hắn xuất hiện ở một nơi giống như cầu thang, trên dưới đều là cầu thang. La Giản kiểm tra đồ vật trên người mình, hắn vẫn mặc quần áo lúc trước đã mặc ở sàn giao dịch Nhất Diệp Chi Chu, chỉ là trên người nhiều thêm một tờ giấy, đó là mật thất cho hắn, hiện tại mật thất sẽ coi La Giản thành người chơi bình thường, thực lực trung đẳng. Nếu không thể xác định được bản chất của La Giản, mật thất có lẽ sẽ quy chụp thân phận hắn thành kẻ truy sát.

Chỉ cần La Giản không làm ra hành vi khác người, mật thất sẽ không chú ý tới hắn.

Trên tờ giấy viết như vậy, ngay cả xưng hô cũng đã thay đổi:

"Uyên tiên sinh tôn kính,

Hiện tại ngài và đồng bạn đang ở trong một gian mật thất đặc thù, bởi vì một số thao tác phạm quy, ngài và đồng bạn đều phải chịu xử phạt trên một mức nhất định.Bởi vậy độ khó gian mật thất này bị tăng cao.

Nơi này là cầu thang vô tận.

Thời gian là ba giờ.

Gợi ý: Đừng chạm vào những cánh cửa màu đỏ, đừng mở những cánh cửa màu đen. "

Mặt trái tờ giấy cũng có một dòng chữ:

"Tôi luôn bị những thứ đáng sợ truy đuổi, tôi chạy ra khỏi cửa, tôi chạy theo cầu thang, tôi muốn rời khỏi nơi này."

"Thực thú vị." La Giản nhìn tờ giấy, cười rộ lên.

149. Chương 149

Đây là một cầu thang kiểu cổ, là loại cầu thang trong nhà cổ những thập niên 80, mỗi một tầng lầu đều có hai cánh cửa, một cánh cửa bên trái, một cánh cửa bên phải, ở giữa có viết số tầng. Bởi vì không có ánh sáng, nên La Giản biến dù thành đèn, đèn Minh Hỏa lóng lánh ánh sáng xanh lạnh lẽo, hắn nâng đèn, chiếu sáng biển hiệu tầng lầu này, phía trên có một thẻ bài, viết —— tầng âm một.

"Tầng âm một?" La Giản nhếch khóe miệng, sau đó hắn dời đèn đi, nhìn qua hai cánh cửa bên cạnh.

Cửa bên trái là màu đỏ, cửa bên phải là màu đen.

"Điều này có nghĩa là, căn bản không thể mở cửa sao." La Giản thì thầm, hắn nhớ tới gợi ý trên tờ giấy kia, không thể chạm vào cửa đỏ, không thể mở cửa đen, một khi đã vậy, vậy thì những cánh cửa đó bày ở đây có ý nghĩa gì?

Hai cánh cửa đều là cửa gỗ phi thường cũ nát, trên cửa có rất nhiều khe hở mục ruỗng, bên trong mọc đầy rêu xanh. La Giản tựa hồ có thể xuyên qua những kẽ hở đó nhìn vào bên trong cửa, nhưng bên trong là một mảng đen nhánh, giống như cái gì cũng không có.

La Giản không khỏi tò mò, hắn nâng đèn Minh Hỏa, ngồi xổm trước bề mặt cánh cửa kia, xuyên thấu qua khe cửa nhìn vào trong, ánh đèn có thể chiếu vào rất ít, bóng tối sau cánh cửa như đang đong đưa. La Giản tựa hồ có thể từ khe cửa nghe được một số âm thanh kỳ quái, giống như xuyên qua khe cửa có thứ gì đó thoát ra, tiếng gió gào thét.

Nhưng thực tế, La Giản cũng không cảm thấy gió.

Ngay trước khi La Giản thất vọng dời đi tầm mắt, hắn đột nhiên có một phát hiện mới, bên trong khe cửa có thứ gì đó chợt lóe qua, hắn thấy được, điều này khiến La Giản chăm chú nhìn chằm chằm bóng tối bên trong khe cửa, sau đó, La Giản tựa hồ nhìn thấy trong bóng tối có thứ gì đó đang đi tới, cũng ngồi xổm trước cửa giống hắn, bọn họ chỉ cách nhau khoảng cách một cánh cửa.

Thứ kia cũng ngồi xổm sau cánh cửa, xuyên thấu qua khe cửa, đối diện La Giản.

La Giản chỉ nhìn thấy một đôi mắt trắng dã, không có đồng tử màu đen, là một đôi mắt chỉ có lòng trắng, tràn đầy tơ máu, ở một bên khác của cánh cửa, đối diện với La Giản.

La Giản cũng không cảm thấy sợ hãi *(nhg em thì đái ra quần r a ơi),* có lẽ người bình thường đột ngột nhìn thấy đôi mắt này sẽ sợ tới mức lập tức lui về phía sau, nhưng đối với La Giản, thứ đồ chơi gọi là sợ hãi này đã sớm bị hắn ném bỏ.

Mười năm ở đấu trường Tu La, hắn đã từng gặp rất nhiều người chơi hay quái vật sử dụng đủ loại thủ đoạn ly kỳ, có một vài kẻ còn chuyên môn dùng "sợ hãi" làm vũ khí.

La Giản liền ngồi xổm tại đó, đối diện với đôi mắt này, hắn chờ đội chủ nhân đôi mắt đó làm ra động tác tiếp theo, quả nhiên, tựa hồ bởi vì phản ứng ngoài dự đoán của La Giản, đối phương bắt đầu dùng sức phá cửa, đập cửa đen bang bang bang kêu lên.

Nhưng cửa gỗ màu đen đó, dù phá dù nát vẫn kiên định đứng vững ở đó, thứ bên trong không thoát ra được, người bên ngoài cũng không vào được.

La Giản nhàm chán đứng dậy, sau khi hắn rời khỏi, quái vật sau cửa đen liền đình chỉ hành động, thứ kia dường như không muốn phá cửa nữa.

La Giản cũng không đi quan sát cửa đỏ, cửa màu đỏ là không thể đụng vào, bởi vì hắn phát hiện trên cửa mọc đầy rêu phong kỳ quái màu xanh lục, ngay cả khe cửa cũng có thứ này, có rêu còn men theo cửa, bám lên vách tường bên cạnh, bộ dáng cửa này giống như thật lâu thật lâu chưa có người chạm tới nó hoặc mở nó ra, đã trở nên thối rữa.

La Giản cũng không có hứng thú muốn chạm vào đám rêu xanh nhão dính đó, bởi vì sinh vật ghê tởm này hẳn là có độc, hơn nữa còn là kịch độc, đừng hỏi tại sao La Giản lại biết, đó là giáo huấn hắn nhận được sau khi bị độc chết vô số lần.

"Hi vọng tên hề không tìm chết mà chạm vào thứ này." La Giản lầm bầm, hắn không muốn tiếp tục ở tầng âm một, hắn quyết định đi lên phía trên, men theo cầu thang cũ nát phảng phất có thể tùy thời đổ sụp, tay vịn cầu thang làm từ sắt, đã rỉ sét, rỉ sét nứt nẻ, cảm giác chạm lên sẽ vỡ vụn ra cho nên La Giản cũng không muốn chạm vào những tay vịn đó.

Hắn liền dẫm chân bước lên trên, hắn cho rằng bản thân hẳn có thể tới tầng một, nhưng sau khi hắn đi lên tầng trên, khi hắn dùng đèn chiếu rọi biển hiệu, trên thẻ bài vẫn viết —— tầng âm một.

"Ta hiểu, ý nói ta chỉ có thể đi xuống dưới sao?" La Giản vẫn ở tầng âm một như trước, hắn lại một lần nữa quan sát hai cánh cửa bên trái phải, hắn phát hiện hai cánh cửa này quả thật hắn đã xem qua, cửa trên tầng âm một.

"Chỉ có thể đi xuống dưới, ừm, tầng âm một, tầng âm hai, tầng âm ba… Tiếp tục đi xuống có thể tới tầng mười tám Địa ngục sao?" La Giản cũng không chậm trễ, nâng bước chân bắt đầu đi xuống, hắn đi tới tầng âm hai, bố cục nơi này giống y hệt tầng âm một, cũng là hai cánh cửa, một đỏ một đen, nếu không phải biển hiệu viết tầng âm hai, La Giản thậm chí sẽ cảm thấy bản thân chưa từng đi xuống dưới.

Cầu thang vô tận.

Rất thú vị, nếu quả thật như vậy, vậy luôn đi xuống cũng sẽ không có biện pháp, có lẽ sau khi bạn đi tới tầng thứ âm một ngàn, bên dưới vẫn là cầu thang vô tận như trước.

Vậy thì có ích gì? Cho dù dùng sức đi xuống, căn bản cũng không nhìn thấy cửa ra. Trên tờ giấy chỉ gợi ý, không thể chạm vào cửa đỏ, không thể mở ra cửa đen, mà mặt trái tờ giấy lại viết một câu khó hiểu, từ từ…Chúng ta có thể nghĩ thoáng một chút, nếu ta chính là nhân vật chính này, có thứ đáng sợ gì đó đang đuổi phía sau, ta chạy ra khỏi cửa, ta đi xuống, thời điểm đi tới tầng một ta phát hiện phía dưới vẫn là cầu thang, không có cửa ra.

Thứ đuổi sau lưng đã gần trong gang tấc, vì thế ta tiếp tục chạy xuống dưới, vẫn luôn chạy…

La Giản tưởng tượng đến cảnh tượng kia, hắn vừa đi xuống vừa suy đoán: "Kỳ thật rất đơn giản, nhân vật luôn chạy xuống dưới, cầu thang vẫn không có điểm cuối, hắn nhất định sẽ sợ hãi, hắn sẽ không dám tiếp tục đi xuống dưới, nhưng hắn cũng không dám đi lên trên, thứ truy đuổi hắn sẽ cắn nuốt hắn, mà lựa chọn duy nhất còn lại chính là…"

La Giản dừng chân, hiện tại hắn đang đứng ở tầng âm mười, bất tri bất giác đã đi được mười tầng.

"Lựa chọn duy nhất, hắn sẽ mở ra một cánh cửa, sau đó tiến vào."

La Giản nói: "Nếu là nhân vật cốt truyện mở cửa, như vậy chẳng khác nào ta không chạm vào cửa màu đỏ, cũng không mở cửa màu đen, ta chẳng qua chỉ đi vào một cánh cửa đã mở mà thôi."

"Còn lại, phải tìm được cánh cửa đã được mở kia."

La Giản tuy rằng đã đi được mười tầng, nhưng kỳ thật mỗi một tầng lầu hắn đều cẩn thận quan sát, cửa đỏ cửa đen đều khóa chặt gắt gao, không có bất kỳ dị trang nào, chỉ có cầu thang đơn điệu nhàm chán.

La Giản vẫn luôn đi xuống, lặp lại quá trình, tới mỗi tầng lầu liền kiểm tra một lần cầu thang cùng cửa, tận đến khi đi xuống khoảng hai mươi tầng, La Giản rốt cuộc có một phát hiện mới, hắn phát hiện trên mặt đất có vết máu đọng, trên vách tường cũng có dấu tay dính máu, chính là cảm giác có một người bị thương nghiêm trọng, đỡ vách tường chậm rãi đi xuống.

Hơn nữa, vết máu này rất mới.

La Giản ngồi xổm cạnh một bãi máu, dùng tay chạm vào, máu kia thậm chí còn ấm, đỏ tươi, người bị thương vừa rời khỏi nơi này không lâu, hơn nữa hắn vẫn đang đi xuống, phảng phất như bị thứ gì đó truy đuổi.

"Máu người sống." La Giản đặt đầu ngón tay vào miệng liếm liếm, không biết có phải do máu này hay không, hắn cảm thấy bản thân hưng phấn, thảm trạng trên đấu trường Tu La vẫn rõ ràng trước mắt, La Giản luôn bởi vì máu tươi văng khắp nơi trên chiến trường Tu La mà cảm thấy máu nóng sôi trào, hắn không thể bình ổn lại ý muốn tàn sát của mình, không dừng được ham muốn giết chóc.

Mà hắn cơ hồ bị lạc mất bản tâm trong giết chóc, khi hắn rời khỏi chiến trường, La Giản thậm chí có một đoạn thời gian, hắn căn bản không muốn tới cứu đồng bạn mình, hắn cũng lười hủy diệt mật thấy tồi tệ này, ở giai đoạn kia, hắn điên cuồng muốn trở lại đấu trường Tu La, muốn trở lại chiến trường kia.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn khắc phục được điểm này, tận đến một giây hắn cầm dao cắt yết hầu mình.

Giết người hay tự sát, đều là sự tình khiến người ta hưng phấn.

La Giản tự giễu cười rộ lên, hắn theo vết máu chậm rãi đi xuống, hắn biết người kia chưa đi được xa, còn ở nơi này, hắn đã nghe thấy tiếng thở nặng nề của đối phương, kẻ đáng thương kia đến tột cùng bị thứ gì tổn thương? Dù sao một đường tới đây, ngoại trừ những vật kỳ quái sau cánh cửa đen, La Giản không nhìn thấy bất luận sinh vật nào có thể gây uy hiếp.

Sau khi xuống tiếp mấy tầng, La Giản thấy một người ngồi xổm trên cầu thang, bóng đêm cắn nuốt thân ảnh hắn, hoàn mỹ giấu kín hắn trong bóng tối, thời điểm La Giản cầm đèn lại gần, đối phương tựa hồ nhận ra La Giản mang tới ánh sáng, quay đầu nhìn về phía La Giản.

Đối phương quay đầu khiến La Giản thấy rõ bộ dáng người này, đúng rồi, hắn đương nhiên chính là tên hề, đồng đội duy nhất của La Giản hiện tại. La Giản nhớ tới một đoạn giao phong sinh tử ngắn ngủi giữa mình vè tên hề, đó là tên hề của tương lai, là hắn lúc trưởng thành, nhưng hắn lúc đó và hắn bây giờ, cho La Giản cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Vậy, đến tột cùng là thứ gì đã thay đổi hắn?

"Ai? Ai ở đó?" Tên hề cảm giác được ánh sáng, thế nhưng hắn không nhìn thấy. La Giản phát hiện mặt hắn đầy máu, sau đó La Giản ý thức được, bộ phận bị thương của hắn cư nhiên là hai mắt, đôi mắt của hắn bị mù.

"Hồng?" La Giản gọi tên hắn, đối phương cũng nghe được, dường như trở nên hưng phấn, đột nhiên nhảy dựng lên, xông về phía La Giản, cho dù mắt hắn mù, tên hề vẫn chuẩn xác vô cùng vọt tới trước mặt La Giản, còn duỗi tay ôm lấy hắn.

Bị người ôm vào lòng, La Giản có chút kinh ngạc vì tên hề kích động như vậy, thế nhưng nhìn thảm trạng mặt đầy máu của hắn, phỏng chừng đã gặp phải sự tình tồi tệ nào đó, sau khi gặp được đồng bạn, tự nhiên sẽ kinh hỉ.

"Ô ô… làm tôi sợ muốn chết." Tên hề cư nhiên đáng thương hề hề bán manh, ôm La Giản dùng sức cọ.

La Giản có chút buồn cười, bất quá nghĩ, đối phương hiện tại còn là thiếu niên, có lẽ sẽ còn chút ngây thơ ngốc nghếch, hắn vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

Cho nên La Giản vỗ vỗ lưng hắn, an ủi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Cậu không thấy sao?"

Thú vị chính là, tên hề tựa hồ cảm thấy nghi hoặc vì sự đạm nhiên của hắn, bởi vì tạm thời không nhìn thấy, tên hề duỗi tay sờ tới sờ lui trên người La Giản, sờ đến khuôn mặt La Giản, dùng sức véo véo, lúc này mới xác định đây quả thật là La Giản, gật đầu nói: "Ừm, quả thật là bé Uyên."

"Vô nghĩa, tôi còn có thể là ai?" La Giản nhăn mi.

"Cậu không thấy ảo giác?" Tên hề nói, khiến La Giản kinh ngạc chốc lát, xác thật hắn chưa thấy qua ảo giác nào, hắn chỉ đi thẳng xuống mà thôi.

"Ảo giác gì?" La Giản không khỏi lên tiếng hỏi, hiện tại hắn đã biết, trong mật thất kỳ quái này còn có một số thứ khác, đó là những thứ La Giản nhìn không thấy.

Tên hề nói: "Ban đầu tôi không nhận ra đó là ảo giác, từ lúc tôi xuất hiện trong mật thất này, sau khi xuống hơn hai mươi tầng, tôi liền gặp cậu, tôi thật sự cho rằng kia là cậu, tên kia cùng ta đi xuống một đoạn đường, sau đó hắn bảo tôi đi mở cửa, nhưng tôi không muốn, nên hắn liền tấn công tôi."

"Vậy tại sao anh cảm thấy tôi hiện tại không phải là một ảo giác?" La Giản nghe lời hắn nói như vậy, cũng nhịn không được sờ sờ tên hề, không sai, chính là nhiệt độ cơ thể này, thông tin này, giống y đúc những gì La Giản đã ghi chép xuống, điều này khiến La Giản xác định, hắn quả thật chính là tên hề, La Giản chưa bao giờ hoài nghi phán đoán của bản thân, bởi vì hắn luôn chính xác.

"Không biết, tôi chọc mù hai mắt mình, lúc này mới không nhìn thấy ảo giác nữa, nhưng lại nghe thấy âm thanh." Tên hề tiếp tục nói: "Nhưng cậu vừa đến, âm thanh đã biến mất không tăm hơi... Ồ! Thượng đế, cậu quả thực là vũ khí trừ tà sắc bén!"

Tên hề hưng phấn nói xong, liền tiếp tục ôm La Giản cọ cọ, quả thực biến La Giản thành gấu bông cỡ lớn.

150. Chương 150

Bởi vì tên hề tự chọc mù hai mắt mình, cho nên lộ trình kế tiếp sẽ tương đối khó đi. Nhưng La Giản vẫn không hiểu tại sao tên hề phải chọc mù hai mắt mình, cho dù nhìn thấy ảo giác, cũng có rất nhiều phương thức để ngăn cản. Trừ khi, những vật tên hề nhìn thấy bất thường đến mức hắn phải bất đắc dĩ chọc mù hai mắt để giải cứu bản thân khỏi khốn cảnh.

"Ảo giác quá mức chân thật." Tên hề nói: "Trong ảo cảnh, cậu thậm chí có thân nhiệt, giống như đúc với ấn tượng trong trí nhớ của tôi, nhưng có một chút chuyện hắn không làm được, hắn không thể thôi miện tôi như cậu, hắn chỉ có thể mê hoặc tôi."

"Nếu cậu muốn tôi đi mở cửa, căn bản không cần nói nhảm, vung tay ám chỉ một cái, tôi liền theo lời cậu mà làm." Tên hề nói tới đây, tựa hồ cũng có chút tức giận, hắn lại véo véo mặt nhỏ của La Giản, tận đến khi La Giản buồn cười, duỗi tay bắt lấy móng vuốt hắn.

"Thực tồi tệ, cho dù tôi nhắm mắt lại, tôi vẫn có thể cảm nhận được loại ảo giác này, người trong ảo cảnh sẽ tấn công tôi, nhưng tôi lại không thể tấn công đối phương, mà vết thương bọn họ để lại trên người tôi... cảm giác đau đớn chân thật dị thường."

Tên hề nói: "Càng tệ hại chính là, chúng còn không ngừng bắt tôi xem lại những chuyện trong quá khứ, đó là những chuyện cả đời này tôi đều không muốn nhớ lại, vì thế tôi liền chọc mù mắt mình."

La Giản nâng đèn Minh Hỏa của mình lên, nhìn tên hề mặt đầy máu, nói: "Anh vẫn đang đổ máu, đợi một chút, tôi có một kỹ năng khôi phục."

Kỹ năng khôi phục của La Giản cần hắn thay đổi hình thái vũ khí, điều này có nghĩa là, vũ khí của hắn không thể bảo trì hình dáng đèn Minh Hỏa, không có đèn, đương nhiên sẽ tối đen một mảnh, trong cầu thang tối đen này căn bản không có chút ánh sáng nào, vì thế La Giản nói với tên hề: "Anh có đèn không? Đèn pin gì đó."

Tên hề lại cự tuyệt: "Không! Không thể bật đèn…"

La Giản cảm thấy kỳ quái, nghiêng đầu nói: "Tại sao lại không thể bật đèn?"

"Khi tôi vừa xuống cầu thang liền sử dụng gậy huỳnh quang, đó là do tôi chuẩn bị cho mật thất trước còn dư lại, nhưng đại khái do ánh sáng gậy huỳnh quang không phải đặc biệt sáng, cho nên trên đường, tôi liền đổi thành đèn lồng sáng hơn, sau khi có ánh sáng sẽ xuất hiện những cái bóng, giống như quái vật từ bóng đêm lan tràn tới, quả thực rất tồi tệ, những thứ kia cũng sẽ tấn công cậu…"

Tên hề vừa nói vừa cho La Giản xem vết thương trên người mình, hắn vén lên tay áo, La Giản mới phát hiện trên cánh tay hắn có những vết thương rất sâu, giống như do dã thú nào đó cào ra. Những vết thương đó đã được sơ cứu, được băng lên vài tầng băng gạc, nhìn ra được kỹ thuật băng bó của tên hề phi thường thuần thục, nhưng máu vẫn nhiễm đỏ ống tay áo hắn. Thế nhưng xem ra, tên hề có một tùy thân mật thất chuẩn bị rất đầy đủ.

"Tôi không cảm thấy đèn hiện tại tôi đang cầm… ánh sáng không yếu ớt một chút nào." La Giản nhìn tên hề, quơ quơ đèn Minh Hỏa phát ra ánh sáng màu lam nhạt trong tay.

Đèn Minh Hỏa là hắn phục chế từ một người chơi thú vị trên đấu trường Tu La, người chơi kia có thể thông qua đèn lồng mà sử dụng quỷ hồn, nhưng tiếc nuối chính là, trên đấu trường Tu La, người chết đi đều có thể sống lại, cho nên không có quỷ hồn cho hắn sử dụng, nhưng người chơi này cũng không cam lòng, hắn một lần nữa khai phá năng lực mới của vũ khí mình.

Người chơi này sử dụng Minh Hỏa tấn công người khác, ngọn lửa này mang theo hiệu quả đặc thù, nếu bị ngọn lửa này đốt cháy, linh hồn sẽ ly thể xuất khiếu, mà người nọ sau khi bức linh hồn đối phương rời khỏi thân thể, sẽ thu linh hồn hắn vào trong đèn lồng của mình. *(đây chính là Thresh cầm Dark Harvest)*

Mỗi khi thêm một linh hồn trong đèn lồng, ngọn lửa sẽ càng mạnh mẽ.

Thế nhưng bởi vì hiệu quả đặc thù "hồi sinh" của đấu trường Tu La, người bị linh hồn ly thế sẽ bị coi như đã tử vong, cho nên những kẻ bởi vì linh hồn ly thể mà chết sẽ hồi sinh sau năm phút đồng hồ, mà linh hồn bị người chơi kia dùng lồng đen thu vào cũng sẽ biết mất.

Cho nên người chơi dùng Minh Hỏa làm vũ khí này, mỗi lần đều công kích trên phạm vi lớn, hắn sẽ dùng ngọn lửa thiêu chết một mảng người, thu thập linh hồn bọn họ, lại tiếp tục thiêu người khác, lại tiếp tục thu hồn, hơn nữa không ngừng lặp lại quá trình này. Chẳng qua, một khi hắn không cẩn thận mà chết, hắn phải bắt đầu thu hồn lại từ đầu.

“Tôi nghĩ mật thất này có liên quan tới quỷ hồn.” La Giản như suy tư gì đó, đoán vậy, “Vừa rồi không phải anh đã nói, tôi tới gần, những âm thanh ảo giác đó đều biến mất sao? Tôi nghĩ… chúng sợ hãi không phải tôi, mà là đen lồng trong tay tôi.”

“Đèn của cậu có gì kỳ lạ sao?” Tên hề vẫn chưa rõ nguyên do.

La Giản cười: “Thực kỳ lạ, nó có thể bắt giữ linh hồn du tẩu, cho dù là cô hồn dã quỷ hay quỷ hồn gì đó.”

“Không chỉ như vậy, đèn này còn có thể hấp thụ một số năng lực của hồn phách… Đại khái là âm khí, dùng thứ này tới duy trì ngọn lửa. Hơn nữa trước khi tới đây, tôi đã từng cầm đèn lồng này đi qua rừng cây hoang vu, đó là rừng cây nhỏ nơi nông thôn, trên núi có rất nhiều ngôi mộ, tôi nghĩ đèn lồng này thật sự thu thập được không ít hồn phách, cho nên hiện tại ánh lửa của nó rất sáng.”

Sau khi nói xong, La Giản tạm dừng một chút, hắn phát hiện ngọn lửa trong đèn Minh Hỏa lại càng sáng hơn, ánh sáng u lam chiếu sáng đại bộ phận thang lầu, La Giản nói: “Xem ra địa phương quỷ quái này rất nặng âm khí, đèn này vừa sáng hơn.”

“Vật có thể bắt quỷ, thật tốt quá, cậu quả thực chính là ngôi sao may mắn!” Tên hề sờ loạn trên người La Giản, hưng phấn nói: “Kế tiếp, chúng ta có thể cầm đèn một đường thuận lợi tìm được cửa ra đúng không?”

La Giản một lần nữa bắt lấy móng vuốt tên hề, tên này quả thực không chịu ngồi yên, đại khái do mắt bị mù, tên hề dị thường ỷ lại La Giản, hận không thể thời thời khắc khắc bám lấy hắn không buông tay.

“Tôi nghĩ không được, chúng ta vẫn phải tắt đèn đi một chút.” La Giản suy nghĩ một lát, đột nhiên nói như vậy.

Quyết định này khiến tên hề kinh ngạc, “Tại sao?”

“Chúng ta muốn hấp dẫn nhiều quỷ hồn tới đây, chỉ có chúng nó mới có thể nói cho chúng ta biết ”cánh cửa kia” ở nơi nào.”

“Cánh cửa kia? Để tôi đoán xem, là cánh cửa nhân vật cốt truyện mở ra sao?” Tên hề tự nhiên cũng đã suy đoán ra không ít chuyện, hắn cũng từng gian nan một mình sống sót thoát khỏi mật thất, không có chỉ số thông minh đã không thể sống đến bây giờ.

“Tôi một đường đi tới, căn bản không thấy cánh cửa nào có dấu vết bị mở ra, nếu không chúng ta liền đi xuống một tầng lại tìm một tầng, nhưng làm vậy rất lãng phí thời gian. Tìm một oan hồn tới hỏi đường một chút, nếu chúng ta đủ may mắn, nói không chừng còn có thể tìm được hồn phách nhân vật cốt truyện.”

Tên hề nói: “Ồ, ý cậu là… cậu cảm thấy nhân vật cốt truyện này đã chết sao?”

La Giản nhìn xung quanh một chút, tiếp tục nói: "Cầu thang này rất cổ, tro bụi trên đất rất dày, tôi dẫm lên sẽ để lại dấu chân hơi mờ, ngoại trừ vết máu của anh rơi xuống trước đó, mọi dấu vết khác đều đã khô cạn, như vậy, nếu không phải nhân vật cốt truyện đã chạy thoát, thì hắn đã vĩnh viễn chết ở đây. Nếu hắn còn sóng, ít nhất, dấu chân hắn lưu lại sẽ còn mới.

"Vậy, anh cảm thấy, hai loại khả năng này, loại nào có khả năng lớn hơn?" La Giảng ngẩng đầu nhìn tên hề.

Tên hề thống khổ che mặt đầy máu, nói: "Xác thật, có lẽ hắn đã chết ở nơi này."

"Đôi mắt của anh rất đau sao?" La Giản thấy hắn che hai mắt lại, nhưng vẫn có máu theo kẽ ngón tay chảy ra.

La Giản suy nghĩ một chút, nói: "Tôi cần trị liệu cho anh một chút, kỳ thật không cần bật đèn, tôi có thể nhìn rất rõ ràng trong bóng tối."

Năng lực nhìn đêm thực thần kỳ, La Giản không biết tại sao bản thân lại có được năng lực này, hắn đã từng gặp qua địch nhân như vậy, kẻ kia dùng một kỹ năng đặc thù vây La Giản trong bóng tối vô tận, bởi vì hắn chưa chết mà chỉ bị nhốt, cho nên hiệu quả "hồi sinh" của đấu trường Tu La không hoạt động, mà giữa bóng tối vô hạn kia, đôi mắt La Giản bị tước đi ánh sáng, chỉ còn có bóng tối.

Từ đó về sau, bóng tối không còn là sự tình khiến La Giản hoảng loạn sợ hãi nữa, hắn có thể tìm được phương hướng trong một thế giới đen đặc một mảnh, mà La Giản cũng không biết thứ chỉ dẫn hắn đi về phía trước đến tột cùng là cái gì, có lẽ là chấp niệm khó dứt bỏ, có lẽ… cái gì cũng không phải.

La Giản tắt đèn Minh Hỏa, thay đổi hình thái vũ khí, biến thành một quả cầu thủy tim to bằng nắm tay, cũng phát ra u quang. Đây là hình thái vũ khí trị liệu, nắm quả cầu thủy tinh trong lòng bàn tay sẽ nhận được trạng thái "khôi phục". La Giản liền nhét quả cầu thủy tinh vào lòng bàn tay tên hề, để tay tên hề nắm lấy quả cầu thủy tinh này.

Tên hề lại trở nên biệt nữu, hiện tại cái gì hắn cũng không nhìn thấy, thân thể lắc lư trái phải nói: "Một phải hai phải bắt tôi cả hai tay đều nắm quả cầu thủy tinh này sao, tôi không thể nắm cậu sao? Hiện tại cái gì tôi cũng không nhìn thấy nha! Cho tôi một chút cảm giác an toàn đi thiếu niên!"

La Giản nhẫn tâm chọc thủng một bụng ý xấu của tên hề, hắn nói: "Đừng giả bộ, tôi biết cho dù anh không thấy vẫn có năng lực phán phương hướng vị trí của bản thân, hay nói cách khác, anh nhất định phải có niềm tin rằng, cho dù mình không nhìn thấy cũng có thể hành động trong bóng đêm, cho nên mới chọc mù hai mắt mình."

"Không phải!" Tên hề kêu thảm thiết, "Tôi thật sự một chút tin tưởng đều không có nha!"

Tên thú vị. La Giản nhịn không được cười rộ lên, quay đầu nhìn tên hề, cũng không khỏi mềm lòng, hắn nói: "Được rồi, tôi liền nắm áo anh đưa anh đi xuống."

“Thật sự không thể nắm tay nhỏ mềm như bông sao?” Tên hề đáng thương hề hề đặt câu hỏi.

“Đó là ham mê kỳ quái gì? Sở thích luyến đồng sao?” La Giản cạn lời.

“Mới không phải! Tôi chỉ là có yêu thích đặc thù với những vật nho nhỏ! Cậu xem, tay trẻ em mềm như vậy, còn nóng hầm hập, mỗi lần nhìn thấy tôi đều nhịn không được muốn xoa bóp!”

Tên hề nói những lời này thực nghiêm trang, hắn còn dùng sức xoa xoa quả cầu thủy tinh trong tay, hắn kêu lên: “Cậu không thể dẫm đạp lên sở thích của tôi, trên thế giới chỉ có thứ này có thể thỏa mãn tôi!”

La Giản cười đến càng sung sướng, hắn cảm thấy mình đã lâu chưa từng vui vẻ như vậy, mà người cho hắn vui vẻ thế nhưng lại là tên hề… người có lẽ phải chết ở mộ địa kia.

La Giản thở dài một hơi, không tự giác thì thầm: “Tại sao lúc sau anh lại biến thành như vậy?”

“Như thế nào?” Tên hề ngây thơ không biết gì, ngơ ngác tò mò đặt câu hỏi.

Quả thực là ngồi gõ đến chết, tui cảm thấy sống lưng tui bị trẹo rồi.

151. Chương 151

La Giản không trả lời câu hỏi của tên hề, hắn né tránh rồi cười nhạt. Sau đó, La Giản liền nắm tay áo tên hề kéo hắn đi về phía trước, La Giản vừa đi vừa nói với hắn: “Chúng ta cần thu hút những quỷ hồn đó.”

“Dùng hết sao?” Tên hề nhớ tới vừa rồi khi hắn dùng đèn dầu liền dẫn tới ảo giác và những cái bóng.

“Dùng hết cũng không thu hút được nhiều, lãng phí nhiên liệu lại không có hiệu quả.” La Giản lắc đầu, hắn nhìn tên hề, mỉm cười: “Nghe, Hồng tiên sinh, đừng quá xem thường tôi, tôi mạnh hơn anh tưởng nhiều, cho nên mặc kệ lát nữa tôi làm gì, anh không được sợ hãi, được không?”

“Sợ hãi?” Tên hề trong lúc nhất thời không thể hiểu được ý nghĩa chân chính trong lời này của La Giản, bởi vì tên hề không cảm thấy mình sẽ sợ hãi, tuy rằng hắn chưa trải qua nhiều mật thất, nhưng cũng sẽ không bởi vì một vài việc nhỏ nhoi mà sợ hãi hoảng loạn không thể kiềm chế.

Thế nhưng, rất nhanh tên hề đã hiểu tại sao La Giản lại bảo hắn đừng sợ hãi.

La Giản thấy quả cầu thủy tinh đã khiến thương thế của tên hề khép miệng, tuy rằng hắn vẫn chưa nhìn thấy gì, nhưng ít nhất sẽ không đổ máu, đau nhức. Vì thế La Giản liền lấy đi quả cầu thủy tinh, lại một lần nữa biến hóa vũ khí của mình, chỉ một thoáng đã xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, biến thành một cây cờ chiêu hồn.

"Cậu làm gì vậy?" Tên hề nghe được động tĩnh của La Giản, hắn tựa hồ nghe thấy âm thanh lá cờ phập phồng, rồi sau đó La Giản giải thích cho hắn: "Tôi làm một cái cờ chiêu hồn."

"Cờ chiêu hồn? Thứ đồ chơi đó thật sự hữu dụng?"

La Giản không sao cả, nói: "Có lẽ đi, thứ này sau khi tôi phục chế còn chưa thử qua, cho nên đây là lần đầu tiên sử dụng."

"Phục chế? Lần đầu tiên sử dụng?" Tên hề càng không hiểu, nhưng vẫn bắt được trọng điểm: "Nói cách khác, trước đây cậu chưa từng sử dụng thứ này để chiêu hồn đúng không?"

La Giản nói: "Tôi không có nhiều thời gian nhàn rỗi cầm thứ này chạy tới nghĩa địa chiêu hồn, hơn nữa địa phương trước kia tôi ở cũng không có hồn phách…"

Tên hề càng không hiểu, nhưng vẫn khẳng định, nói: "Được rồi, tôi cũng không hiểu mấy thứ này, tôi không có biện pháp nào đối phó với quỷ hồn, vậy đều giao cho cậu!"

La Giản liền cắm cờ chiêu hồn trên mặt đất, cờ chiêu hồn này, nói đúng ra chính là một dải phù màu đỏ tràn ngập các ký tự kỳ quái, lá cờ được đính trên gậy tạo thành từ rất nhiều xương cốt, xương cốt được mài đến bóng loáng, sờ lên cảm giác vô cùng quái dị, đây cũng là lý do tại sao sau khi phục chế vũ khí này La Giản cũng không muốn sử dụng nó.

"Ừm, để tôi ngẫm lại, dùng thế nào nhỉ?" La Giản nhìn chằm chằm cờ chiêu hồn bắt đầu nhớ lại, hắn nhớ rõ mình phục chế vũ khí này từ đồng bạn của kẻ sử dụng đèn Minh Hỏa kia, hai người đều trang điểm giả thần giả quỷ như đám đạo sĩ, lại không có chút phong thái Đạo gia nào, ngược lại giống thần côn nhiều hơn, tuy rằng bọn họ quả thật có vài phần bản lĩnh.

Cờ chiêu hồn tuy rằng có thể chiêu hồn, hơn nữa kỹ năng chính của nó là chiêu hồn, thế nhưng bởi vì trên đấu trường Tu La không có hồn phách, nên người sử dụng cờ chiêu hồn cũng nghĩ ra chiêu thức mới, cờ chiêu hồn không thể chiêu hồn, nhưng lại có thể dẫn phát ảo cảnh phạm vi lớn, đơn giản mà nói, chính là gây ra ảo giác.

Chiêu này không khác phương thức quỷ hồn sử dụng để tấn công con người lắm, cờ chiêu hồn cũng có thể làm ra hiệu quả đồng dạng.

Bình thường, u hồn không thể thực thể hóa, nếu bọn họ muốn công kích người nào đó, trước tiên phải khiến người đó suy sụp tinh thần, nói gắn gọn chính là hù chết người ta, dùng ảo cảnh dẫn phát cảm giác sợ hãi, mà khi sợ hãi đạt tới một điểm nhất định, có một vài người sẽ trực tiếp bị dọa ngất xỉu, có vài người

sẽ dứt khoát tim ngừng đập mà tử vong.

Quỷ hồn rất nhạy với mùi vị của sự sợ hãi, bọn họ không có thân thể đương nhiên cũng không có năng lực cảm quan gì, có thể nói, bọn họ là một thể năng lượng, bọn họ muốn cảm giác người khác, chính là cảm giác cảm xúc do người đó phát ra, cảm giác pheromone.

Mà trong những loại pheromone, mùi của sự sợ hãi là mãnh liệt và rõ ràng nhất.

Nguyên lý sử dụng của cờ chiêu hồn cũng tương tự, nó phát ra một pheromone kỳ quái, thu hút những linh hồn vô tri đó, đa số linh hồn đều sẽ bị hấp dẫn tới. Bởi vì là triệu hoán không xác định, nên ma quỷ ở khu vực phụ cận cờ chiêu hồn đều sẽ lần lượt xuất hiện, nhưng có triệu hoán được hồn phách cường đại hay không, thì phải dựa vào năng lực của chủ nhân cờ chiêu hồn. Nếu lực lượng của chủ nhân cờ chiêu hồn không đủ mạnh, không phát huy được toàn bộ năng lực của cờ chiêu hồn, vậy những quỷ hồn cường đại đương nhiên sẽ không bị triệu hoán đến, cường giả khinh thường nghe theo mệnh lệnh của kẻ yếu.

Nhưng không biết có phải do La Giản quá mạnh hay không.

Sau khi hắn buông cờ chiêu hồn xuống, cầu thang trống trải liền thổi qua một trận gió lạnh, La Giản cầm đèn dầu tên hề dùng để chiếu sáng lúc trước, đặt đèn trên mặt đất, ngọn lửa đèn dầu nhảy nhót trong không gian tối tăm nhỏ hẹp, La Giản chú ý đến đèn dầu tên hề đưa hắn, là một cái đèn dầu phi thường cổ xưa, là loại đèn được sử dụng khi chưa phổ cập đèn điện.

Tên hề cũng cảm thấy được cảm giác âm trầm nặng nề trong không khí, hắn bỗng nhiên cảm thấy tâm thần không yên, trái tim như bị vó ngựa dẫm đạp không ngừng, thịch thịch thịch, khiến hắn có cảm giác khó thở. Sau đó, rất nhanh, tên hề liền đột nhiên khủng hoảng, sự sợ hãi này tới bất chợt, không thể hiểu được, rõ ràng không có vật gì có thể dọa sợ hắn, nhưng hắn lại cảm thấy sợ hãi thật sâu trong tâm can.

La Giản bỗng mở miệng nói, hắn nói:

"Quỷ hồn sẽ thời thời khắc khắc tản ra năng lượng xấu, chúng sẽ khiến anh nhớ tới một số sự việc tồi tệ, sợ hãi, bất hạnh, mọi ký ức có thể khiến anh cảm thấy cảm xúc tiêu cực, quỷ hồn đều giúp anh hồi tưởng lại."

"Tại sao cậu lại biết rõ ràng như vậy? Tôi thấy cậu còn có cái gì mà đèn Minh Hỏa, lại có cờ chiêu hồn, ồ… Tôi hiểu rồi! Cậu lúc trước nhất định là cái thần côn!" Tên hề suy nghĩ cẩn thận, chém đinh chặt sắt xác nhận.

La Giản cạn lời, kéo tay áo tên hề: "Không phải vậy… trước đây tôi từng có vô số kẻ địch, đây là kinh nghiệm tôi học được từ trên người kẻ địch."

"Kẻ địch? Kẻ địch của cậu là thần côn?" Tên hề kinh ngạc cảm thán không thôi: "Vậy cậu nhất định là quỷ hồn rồi! Thì ra là vậy, khó trách cậu một chút cũng không sợ quỷ!"

Tên chết tiệt này quá cao! La Giản hận không thể nhảy dựng lên tát cho hắn một phát.

Nhưng bỏ qua chuyện vô nghĩa, La Giản chậm rãi phát hiện những quỷ hồn đó đã tụ tập lại đây, số lượng nhiều ngoài dự đoán, chúng đều ở trạng thái nửa trong suốt, đương nhiên, phần lớn đều là độ trong suốt mờ nhạt khác nhau, quỷ hồn càng mạnh, thân thể càng tiếp cận thực thể, La Giản thậm chí thấy được mấy con hoàn toàn thực thể hóa, chúng chậm rãi từ cầu thang từ vách tường, trên trần nhà, dưới sàn nhà chui ra, có vài con yếu đến mức chỉ còn một đám sương mù, có vài con bộ mặt rõ ràng, giữ nguyên bộ dáng khi vừa chết.

"Nhiều quỷ hồn cường đại như vậy đều đi ra, chứng minh năng lực mình không tầm thường sao?" La Giản nhỏ giọng thầm thì: "Thật kỳ quái, năng lực của mình không nên thể hiện ở phương diện quỷ hồn này đi."

Tên hề còn đứng bên cạnh, đáng thương vô cùng mà đặt câu hỏi: "Cậu thật sự không phải quỷ sao?"

"Câm miệng!" La Giản tức giận nói.

Tên hề đành phải đáng thương vô cùng ngậm chặt miệng, bộ dạng hắn trông không có chút lực công kích nào, mà La Giản cũng không cảm thấy hắn có thể trở thành sức chiến đấu, để mặc hắn ngồi tại chỗ vẽ xoắn ốc. Mà La Giản đứng bên cạnh cờ chiêu hồn, nhìn chằm chằm đám quỷ hồn đó thong thả tới gần, phần lớn quỷ hồn đều chân không chạm đất mà bay bay, chúng cũng không công kích, đám quỷ hồn hoàn toàn hoặc nửa trong suốt căn bản là vô hại, mà đám quỷ cường đại, lại không dám tới gần La Giản.

La Giản hoàn toàn không cảm thấy bản thân có chỗ nào đáng sợ, nhưng đám quỷ hồn đó tựa hồ sợ hắn muốn chết, đều giữ khoảng cách nhất định, trong đó có một tên lớn gan, rốt cuộc chủ động tiến lên, muốn giao lưu với La Giản.

Quỷ hồn không có khí quan, thân thể chúng còn không có, đương nhiên sẽ không có khí quan, nhưng nếu là quỷ hồn đã hoàn toàn thực thể hóa, thậm chí có thể gây ra công kích vật lý, tự nhiên có thể mở miệng, phát ra âm thanh cực kỳ bi thảm, run run rẩy rẩy dò hỏi La Giản: "Xin hỏi… Vị đại nhân này…"

Lông mày La Giản vừa nhướn, con quỷ kia lập tức lắp bắp, La Giản phát hiện, quỷ hồn này đại khái có chút già, ý là đã chết thật lâu, trên người còn mặc cổ trang cổ xưa, quần áo vải thô, hơn nữa còn để tóc dài, hắn gần như ngưng tụ được thật thể, chỉ là ngũ quan còn hơi mơ hồ, ngữ khí cũng mơ hồ: "Có… có chuyện gì sao?"

La Giản ngẫm nghĩ, đầu tiên chỉ vào đôi mắt cùng cánh tay bị thương của tên hề, nói: "Vừa rồi ai tập kích hắn?"

Nhóm quỷ hồn ngó trái ngó phải, tự động phân tán ra, nhường ra một tiểu quỷ đứng ở phía sau, quả thật là một cái tiểu quỷ, hơn nữa còn là một đứa bé gái, nữ hài này còn lợi hại hơn lão quỷ cổ trang một chút, hoàn toàn hóa thành thật thể, chân đạp trên sàn nhà, chỉ là nó không có bóng, bộ dáng cũng quá mức kinh khủng, tựa hồ như lúc còn sống bị người móc hai mắt, vị trí đôi mắt chỉ còn cái lỗ đen như mực.

Tiểu nữ quỷ thấy La Giản tìm tới cửa, tuy rằng sợ hãi, nhưng nghĩ tới không tránh được, liền cũng không tránh, đi lên trước, nói: "Nơi này là cầu thang vô tận, có người nói với tôi, chỉ cần giết chết người sống để hắn thay thế vị trí của chúng tôi, liền có thể rời khỏi nơi này."

"Chiêu trò của mật thất, để quỷ tìm kẻ chết thay." La Giản cười lạnh một cái, hắn cũng không đồng tình với đám quỷ hồn đó.

Đám quỷ hồn đó, đa số có thể là do người chơi biến thành, người chơi lúc vừa bị biến thành quái vật, sẽ bị mật thất xóa bỏ hoàn toàn ký ức, thậm chí mật thất sẽ hư cấu cho hắn một ký ức mới, giống như phó bản nơi chôn cốt La Giản đã trải qua, sau đó Ưng lại nói cho hắn, hai cái "thần và quỷ" kia, quỷ rất có thể là nhân vật căn bản không tồn tại, mà "thần" chính là do người chơi nào đó biến thành, bị xóa sạch ký ức sau đó hư cấu nên một ký ức mới, ngay cả ngàn năm kia, cũng có thể là hư cấu.

Thảm không nỡ nhìn, không phải sao? Mọi người chơi đều là món đồ chơi trong tay mật thất, muốn hắn làm gì, hắn phải làm nấy, muốn hắn làm thế nào, hắn phải làm thế nấy, hỉ nộ ai nhạc đều bị một hệ thống khóng chế, hơn nữa, mặc kệ thực lực người chơi này mạnh mẽ tới mức nào, mật thất đều sẽ không để bất luận người chơi nào rời khỏi nơi này.

Ưng nói cho La Giản như vậy.

Cho đến nay, trong toàn bộ mật thất, chưa có bất luận một người chơi nào chạy thoát được, cho dù cả hồn phách sau khi tử vong cũng vậy.

La Giản không muốn ở lại địa phương này, cho dù có phải mất đi thân thể, năng lực, ký ức, thậm chí cả linh hồn, La Giản cũng không muốn tiếp tục ở trong mật thất, hắn vì ước muốn của mình mà hành động. Mà hiện tại, hắn đã sớm mất đi thể xác của mình.

Hắn tới gần tiểu nữ quỷ kia, nói với nó: "Nơi này, trước kia có người tới, người kia có mở ra một cánh cửa hay không, cửa màu đen hoặc cửa màu đỏ."

"Chỉ có một cánh cửa bị mở ra." Nữ quỷ kia suy nghĩ một chút, trả lời La Giản, "Nhưng tôi không biết đó là cánh cửa nào, nơi này có rất nhiều cửa."

"Vậy, người mở cánh cửa kia còn ở đây sao? Ý tôi là, nếu hắn đã chết, hồn phách còn ở đây không?"

"Còn." Một quỷ hồn khác trả lời câu hỏi của La Giản, là lão quỷ mặc cổ trang kia, "Thế nhưng, các cậu phải đi xuống hơn ba mươi tầng nữa, hắn chỉ quanh quẩn ở địa phương đó, sau khi các cậu đi xuống có thể chiêu hồn một lần nữa, sau đó hắn có thể dẫn đường cho các cậu."

"Phi thường cảm tạ." La Giản lễ phép biểu đạt lòng biết ơn, sau đó lắc lắc cờ chiêu hồn, những quỷ hồn đó lập tức biến mất vô tung vô ảnh.

Tên hề ở một bên, nghe ngóng toàn bộ quá trình, tức khắc kêu lên: "Bé Uyên thật lợi hại! Thật sự không phải thần côn sao?!"

"Tiếp tục gọi thần côn, tôi sẽ chém anh!" La Giản không nhịn được tức giận, nói.

152. Chương 152

La Giản mang theo tên hề tiếp tục đi xuống, dọc theo đường đi, cho dù La Giản không sử dụng đèn Minh Hỏa cũng sẽ không có quỷ hồn tới quấy nhiễu bọn họ, lần này La Giản ý thức được một vấn đề, hắn phát hiện thứ đám quỷ hồn đó sợ kỳ thật không phải đèn Minh Hỏa, mà là bản thân La Giản.

Bởi vì ta là GM? La Giản cau mày tự hỏi câu này, nhưng hắn rất nhanh liền lắc đầu phủ định suy đoán của bản thân, GM không phải một đồ vật đáng sợ, thậm chí không thể đáng sợ bằng kẻ truy sát, hơn nữa thân phận GM của La Giản rất đặc thù, ngay cả mật thất cũng không thể ảnh hưởng hay can thiệp vào hành vi của hắn, tự nhiên nhân vật cốt truyện hay quái vật trong mật thất đều không thể nhìn thấu thân phận GM của hắn, đương nhiên, như vậy liền không tồn tại khả năng sợ hãi hắn.

Đúng lúc này, tên hề bên cạnh lơ đãng nói một câu: "Bé Uyên thật sự rất lợi hại nha."

La Giản ngẩng đầu nhìn hắn, dò hỏi: "Anh thấy lợi hại chỗ nào?"

"Khi cậu không che giấu bản thân, toàn thân đều phát ra mùi máu." Tên hề hít hít mũi, cố ý vô tình ngửi ngửi trên người La Giản, "Hương vị như vừa bước ra từ chiến trường vậy, thời thời khắc khắc đều tràn ngập máu tươi hỗn tạp và sát ý nồng đậm."

"Điều này khiến tôi đôi khi sẽ cảm thấy, cậu căn bản không phải một đứa nhỏ, cuối cùng cậu bao nhiêu tuổi rồi?" Tên hề tò mò hỏi hắn.

La Giản trầm mặc một lát, trả lời: "Anh có thể đoán xem, nhưng tôi sẽ không nói cho anh."

"Ầy, sao lại vậy!" Tên hề tò mò muốn chết, duỗi tay ra sờ sờ đầu La Giản, La Giản không hài lòng hất bay móng vuốt tên hề, lại kéo ống tay áo hắn đi xuống dưới.

Đi xuống một tầng lại một tầng, mỗi tầng lầu đều là cấu tạo tương tự nhau, ngẫu nhiên sẽ có vài tầng lầu, phía sau cửa đen sẽ có thứ gì đó đập thịch thịch thịch vào cửa, dường như thứ bên trong đánh hơi được hương vị người sống, gấp không chờ nổi, muốn phá tan cửa lao tới.

Bọn họ từ tầng âm hai mươi, đi xuống hơn ba mươi tầng nữa, hiện tại đang ở tầng -56, La Giản nghĩ tới những điều đám quỷ hồn đã nói, vì thế hắn lại một lần nữa dựng lên cờ chiêu hồn, để lá cờ màu đỏ bay bay trong gió lạnh, lần này, La Giản đưa tới càng nhiều hồn phách hơn.

Hồn phách đã thực thể hóa nhiều hơn lúc trước nhiều, một số trong đó còn đứng thành hàng, thế những không quá giống lúc trước, có mấy quỷ hồn cường đại cũng không sợ hãi La Giản, bọn họ đều đã thực thể hóa gần giống như lúc còn sống, có khuôn mặt tái nhợt cùng biểu tình âm trầm, mấy tên lớn gan trong đó lại gần La Giản, hỏi hắn: "Có chuyện gì sao? Đại nhân."

La Giản vốn muốn hỏi chuyện về nhân vật cốt truyện, nhưng lời vừa tới miệng lại thay đổi, hắn hỏi quỷ hồn kia: "Tại sao anh lại gọi tôi là đại nhân?"

Quỷ hồn kia do dự một lát, nói: "Ở địa phương quỷ quái gọi là cầu thang vô tận này, chúng tôi đều gọi những hồn chủ cường đại như vậy."

"Hồn chủ?" La Giản nghe thấy một danh từ mới, nhịn không được nhíu mày dò hỏi.

"Linh hồn có phân cấp mạnh yếu, tôi tin ngài cũng nhìn ra." Quỷ hồn kia trả lời câu hỏi của La Giản, cung kính nói, "Ở không gian cầu thang vô tận này, tổng cộng có 1012 quỷ hồn, hồn phách cường đại chỉ có vài cái ít ỏi, không biết từ khi nào liền có quy củ này, gọi hồn phách cường đại là "hồn chủ"."

"Mà chúng tôi không hiểu tại sao lại xuất hiện ở nơi kì quái này, vô luận loanh quanh thế nào cũng không rời khỏi được, ngẫu nhiên sẽ có một đám người tiến vào, một vài trong số họ sẽ biến thành đồng bạn của chúng tôi, một vài người lại đi tới địa phương chúng tôi không hiểu rõ."

La Giản nghe đến đó, trong lòng tức khắc cảm thấy kỳ quái, hắn hỏi quỷ hồn kia: "Anh cảm thấy tôi là quỷ sao?"

Quỷ hồn kia dừng một chút, ngẩng đầu cẩn thận nhìn La Giản, sau khi nhìn chằm chằm La Giản nửa ngày, tựa hồ đang xác định lại cảm giác mơ hồ, hắn nói: "Nhìn ngài… hắn không thể nghi ngờ chính là quỷ hồn, thứ tôi mạo phạm, ngài không khác cô hồn dã quỷ chúng tôi, nhưng lại có được thân thể, có lẽ là… đoạt xá sao?"

La Giản không tiếp tục nghe quỷ hồn kia nói, hắn lâm vào trầm tư, hắn nhớ tới một số vấn đề hắn đã bỏ qua, giống như lúc ở trên đấu trường Tu La, Ưng đã từng nói với hắn, hắn không bao giờ có thể trở lại thân thể của mình, bởi vì hắn đã không còn thể xác.

"Thiếu chút nữa quên mất, La Giản quả thực là người chết."

La Giản hít sâu một hơi, bình phục tâm tình mình, hắn nói với quỷ hồn kia: "Tôi tới nơi này là muốn hỏi anh một việc, người lần trước đi vào đây có mở ra một cánh cửa hay không? Người kia còn ở đây sao?"

"Người lần trước đi vào đây…" Quỷ hồn kia nghe lời La Giản nói, suy ngẫm một chút, sau đó hắn xoay người, nhìn đông đảo quỷ hồn phía sau, những quỷ hồn đó rất ăn ý mà tránh người ra, nhường đương cho một hồn phách thoạt nhìn thập phần bình thường, yếu ớt, nửa trong suốt, đó hẳn không thể nghi ngờ, chính là nhân vật cốt truyện, hắn thoạt nhìn thực suy yếu, tùy thời có thể tan biến.

La Giản đi qua, hắn biến đổi cờ chiêu hồn trong tay, biến thành đèn Minh Hỏa, tuy nói đèn Minh Hỏa sẽ hấp thu âm khí quỷ hồn xung quanh, nhưng kỳ thật, cũng có thể tăng cường âm khí cho hồn phách của quỷ hồn, cho nên La Giản cũng có thể tăng sức mạnh cho một số quỷ hồn suy yếu, ít nhất để nó không tùy thời tan biến mất.

"Anh tên là gì?" La Giản hỏi nhân vật cốt truyện.

Thân thể nhân vật cốt truyện nửa trong suốt mờ ảo, hắn tựa hồ là một thanh niên sinh ở thập niên 7,80, trên người mặc một chiếc áo sơ mi quá khổ, biểu tình có chút mờ mịt.

La Giản biết quỷ hồn suy yếu có thể quên mất rất nhiều chuyện, chúng càng suy yếu, sẽ càng dần dần quên hết quá khứ của mình, quên đi xuất thân, tên, tuổi, thậm chí là giới tính.

Hồn phách trước mắt La Giản tựa hồ chính là tình trạng này, trên mặt mờ mịt ngơ ngác, hắn không giống như các quỷ hồn khác mà sợ hãi La Giản, hắn có lẽ ngay cả sợ hãi là gì cũng đã quên mất.

"Quỷ hồn kia quá suy yếu." Lúc này, quỷ hồn cường đại vừa nói chuyện với La Giản liền xen mồm vào, nói: "Theo đạo lý mà nói, hắn hẳn không nên như vậy, nơi này đông đảo hồn phách, âm khí rất nặng, là cực bổ đối với hồn phách, sẽ không tồn tại tình trạng ngày càng suy yếu mới đúng."

"Nói như vậy, hẳn hắn đã quên mất rất nhiều chuyện." La Giản nhìn hồn phách đáng thương của nhân vật cốt truyện, không khỏi thở dài một hơi, bộ dáng này của hắn, không có khả năng dẫn đường La Giản đi tìm cánh cửa kia.

Cho dù vậy, La Giản vẫn còn một tia hi vọng, hắn lại hỏi nhân vật cốt truyện, "Anh còn nhớ rõ mình chết thế nào sao?"

Nhân vật cốt truyện kia rốt cuộc có phản ứng, từ từ ngẩng đầu, trả lời La Giản, "Tôi vẫn luôn đi trong bóng tối, dã thú vô tâm giết chết tôi, tôi muốn tìm về trái tim của mình."

Dã thú vô tâm.

La Giản lặp lại những lời này, xem ra đây là mấu chốt. Thế nhưng, mật thất này tựa hồ đơn giản ngoài dự đoán.

La Giản nghĩ, quay đầu lại nhìn tên hề đang đờ ra, bởi vì mắt không thể nhìn, tên hề cũng có vẻ mờ mịt cực kỳ, gắt gao nắm tay La Giản không buông… Không biết từ khi nào đã bị hắn bắt được tay, tên này còn cực kỳ đáng khinh đặt tay nhỏ của La Giản trong lòng bàn tay mà chọc tới chọc đi, thỉnh thoảng phát ra điệu cười đáng khinh.

Không thể nhịn! La Giản phẫn nộ rút tay về, vũ khí nháy mắt biến ảo thành gậy gộc, sau đó hung hăng gõ lên đầu tên hề. Trán tên hề tức khắc sưng lên, nức nở một tiếng ôm đầu mình.

Sau đó, La Giản nói với nhân vật cốt truyện: "Anh có thể mang chúng tôi đi tìm dã thú vô tâm kia không?"

Nhân vật cốt truyện nâng lên khuôn mặt tái nhợt, khuôn mặt mơ hồ mờ ảo giữa bóng tối, hắn nói: "Tôi không thể đi tìm nó, nhưng tôi biết nó ở đằng kia... xuống hai tầng nữa, cánh cửa tôi mở ra là cánh cửa màu đen. Nó vẫn luôn ở sau cánh cửa kia, chưa từng rời khỏi."

Nói xong những lời này, nhân vật cốt truyện liền im lặng, cho dù La Giản hỏi hắn thế nào hắn cũng ngơ ngác hoảng hốt, vì thế La Giản cũng không phí công nữa, hắn giải trừ chiêu hồn, kéo tên hề tiếp tục đi xuống dưới, sau khi xuống hai tầng, quả nhiên thấy cánh cửa màu đen đã bị mở ra.

Cánh cửa màu đen kia là trạng thái nửa mở, bên trong tối đen như mực, ngay cả năng lực nhìn đêm của La Giản cũng không có hiệu quả, hắn không nhìn rõ trong bóng tối dày đặc như vậy, phẳng phất như phía sau cánh cửa đen đó không có gì cả.

La Giản vẫn chưa sợ hãi, hắn lớn mật đẩy cửa màu đen ra, hơn nữa còn kéo tên hề theo vào, đi vào địa phương đen nhánh một mảnh kia, bóng tối nuốt sống bóng dáng hai người, bày ra trước mặt La Giản bóng tối cùng yên tĩnh tuyệt đối.

"Loại bóng tối này, thật lâu chưa được trải nghiệm." La Giản thì thầm, tình cảnh này thập phần quen mắt, hắn đã từng gặp phải kẻ địch như vậy ở đấu trường Tu La, dùng bóng tối làm vũ khí, La Giản đã thua trong tay kẻ này mấy lần, cũng bởi vậy mà luyện ra năng lực nhìn đêm, không phải La Giản thực sự có thể nhìn xuyên qua bóng tối, mà là dựa vào thính giác, khứu giác, cùng với những pheromone do các sinh vật phát ra mà phân biệt các vật thể.

Nhưng sau khi La Giản có thể đánh bại hắn, kẻ địch này lại liên tiếp ném ra chiêu mới, khiêu chiến La Giản, La Giản nhớ rõ kẻ địch này đã triển lãm cho hắn bóng tối như vậy, bóng tối chân chính, cả thân thể và linh hồn đều phẳng phất như rơi vào bóng đêm vô cùng vô tận, lúc ấy ngay cả thời gian trôi qua La Giản cũng không cảm giác được, hắn cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không cảm nhận được, luôn bồi hồi trong bóng tối.

Đôi khi hắn sẽ suy nghĩ, sẽ nghĩ tới Hình Viêm, hắn nhớ rõ Hình Viêm đã từng nói, "hắn là linh hồn ra đời trong bóng tối hỗn độn vô tận". Vì thế La Giản liền nghĩ, có phải Hình Viêm cũng ra đời trong bóng tối bức người ta phát điên như thế này không? Tại sao hắn lại ra đời? Tại sao hắn lại xuất hiện? Do mật thất cố ý, hay là trùng hợp trời xui đất khiến.

Mà ở nơi này, giữa cầu thang sâu thẳm vô tận, La Giản lại một lần nữa cảm nhận được loại cảm giác này, sau khi bước qua cánh cửa, hắn thậm chí không cảm nhận được sự tồn tại của tên hề, quay đầu nhìn lại, cửa sâu lưng cũng đã biết mất, xung quanh là một mảnh đen nhánh. Sau đó La Giản biến hóa vũ khí trong tay, biến thành đèn Minh Hỏa, sau đó hắn phát hiện, ngay cả ánh sáng của đèn Minh Hỏa cũng không thể xuyên qua bóng tối dày đặc này.

"Có điểm ý tứ." La Giản lắc đèn Minh Hỏa trong tay, một chút ánh sáng hắn cũng không nhìn thấy.

Kỳ thật bóng tối người chơi kia tạo ra cho La Giản là một loại ảo thuật, hắn đương nhiên không thể chuyển

La Giản sang một nơi hoàn toàn là bóng tối, hắn sử dụng loại ảo thuật này hủy hoại tâm lý người khác, cuối cùng người đối chiến với hắn sẽ điên cuồng tự sát mà chết, cho dù "hồi sinh" của đấu trường Tu La cũng không thể hoàn toàn tiêu trừ di chứng bóng tối này mang tới.

"Vậy, đây là một loại ảo thuật, hay là cảnh tượng chân thật?" La Giản thì thầm, "Bóng tối chân chính chỉ có thể là cái chết, ngoại trừ nó, mọi "bóng tối" đều là do tâm lý phán đoán sai hoàn cảnh mà thôi, địa phương này kì thật có ánh sáng, thế nhưng, trong nháy mắt bước qua cửa ta đã bị hạ ảo thuật, nó khiến đại não ta cho rằng mình không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì, cái gì cũng không cảm nhận được, dùng phương thức này phong bế cảm quan của ta, để ta không thể lý giải chính xác hoàn cảnh xung quanh… Mà con người, đều thông qua các loại cảm quan mà nhận thức thế giới."

La Giản lắc đầu, "Nhưng thứ này không thể ảnh hưởng đến ta."

Hắn nói xong câu đó, thế giới liền sáng. *(như chúa ý nhỉ:))) chúa nói: Let there be light – and light appeared)*

Bóng tối lập tức bị đẩy lùi, cảnh tượng xung quanh hiện ra tinh tường, sau cánh cửa đen kia kì thật là một căn phòng nhỏ hẹp, dơ bẩn, trống trải, không có cửa sổ, một căn phòng không có gì cả, trong phòng chỉ có một thi thể dựa vào vách tường, đã hư thối đến chỉ còn có xương trắng.

Sau lưng La Giản là tên hề, hắn vẫn đứng đó không nhúc nhích, La Giản giơ đèn Minh Hỏa trong tay quơ quơ trước mặt hắn, tên hề không phản ứng gì, phỏng chừng vẫn chưa thoát khỏi ảo thuật bóng tối, nhưng La GIản không vội, cứ để hắn ở đó.

La Giản đi kiểm tra bộ hài cốt kia, kia phỏng chừng chính là thi thể nhân vật cốt truyện, La Giản lục soát quần áo hắn, lấy ra một phong thư trong túi hắn, đã bị nắm thành một cục.

La Giản mở ra tờ giấy này, trên đó viết dòng chữ ngắn gọn:

"*Tôi vốn tưởng anh không yếu ớt như vậy, nhưng tôi đã thất vọng rồi, cho nên đây là bức thư cuối cùng, xin anh không cần liên hệ lại với tôi, tôi cũng không muốn nhìn thấy anh.*"

Không ký tên, chỉ một dòng chữ như vậy, giống như một số câu nói khi tình nhân chia tay nhau, tờ giấy thoạt nhìn còn bị chủ nhân lặp đi lặp lại vuốt ve, giống như lúc nào cũng muốn xé nát tờ giấy này vậy, nhưng vô luận thế nào cũng luyến tiếc.

"Dã thú vô tâm." La Giản nhìn chằm chằm dòng chữ này, thì thầm.

153. Chương 153

"Dã thú vô tâm quả là một từ hay để miêu tả." La Giản nói với tên hề, "Nhân vật chính bị người yêu tổn thương, vứt bỏ, cho nên liền gọi đối phương là dã thú vô tâm, cho rằng trái tim của mình đã bị hắn (nàng) cướp đi."

Tên hề vừa mới thoát thân khỏi bóng tối, chưa kịp định thần lại, thính giác nghe lời La Giản nói não còn chưa kịp động, hắn cầm tờ giấy trong tay La Giản nhìn nhìn, hỏi: "Tại sao cậu lại xác định như vậy? Có lẽ là ý khác."

"Bởi vì manh mối hiện tại mật thất cho chúng ta chỉ có từng đó, nên tôi chỉ có thể suy đoán như vậy."

La Giản thở dài một tiếng nói, "Thế nhưng nhân vật chính này cũng là một tên ngu."

"Tại sao hắn lại ngu?" Tên hề cầm tờ giấy nhìn nửa ngày.

"Bởi vì mặt trái tờ giấy này cũng viết một số thứ."

Tên hề sững lại, vội vàng lật tay, nhìn mặt trái tờ giấy, có một chuỗi địa chỉ kỳ quái: số 10 phố xxx tầng 4 hộ gia đình cửa đỏ. Thời gian: 12 giờ đúng ngày 14 tháng 7.

"Đây là có ý gì?" tên hề không hiểu được địa chỉ này, nhưng hắn cảm thấy có một số chỗ không thích hợp.

"Nói cho chúng ta biết cửa ra mật thất ở nơi nào."

La Giản nói, lại tìm được một thứ khác từ thi thể kia, trong túi quần áo có một chìa khóa rỉ sét loang lổ, La Giản cầm chìa khóa trong tay quan sát một chút, sau đó nhét vào túi mình.

"Cửa mật thất ở đó?" Tên hề vẫn ngơ ngác.

"Trên thư không phải viết như vậy sao?" La Giản nói, hắn tiếp tục tìm kiếm gì đó trên người thi thể, tìm được một đồng hồ kiểu cổ, đồng hồ này vẫn còn chạy, La Giản nhìn thời gian trên đó, nói "số 10 tầng 4 hộ gia đình cửa đỏ, cửa ra ở ngay đó."

"Nhưng chúng ta ở tầng âm, cửa đỏ tầng âm bốn chính là cửa ra sao?" Tên hề cảm thấy không đơn giản như vậy.

La Giản lắc đầu: "Đương nhiên không phải tầng âm, chúng ta phải đi lên trên, đi đến tầng số dương, lên tầng bốn, mở cánh cửa kia, bởi vì chìa khóa tìm được trên người thi thể này, chỉ có thể là chìa khóa nhà hắn."

"Điều này là không thể, chúng ta căn bản không lên được tầng số dương, mặc kệ đi lên thế nào, vẫn luôn là tầng âm một." Tên hề lúc trước cũng đã thử đi lên trên, nhưng thế nào cũng không được.

"Đương nhiên có thể đi lên trên, chỉ cần vào thời gian chính xác là được. Chúng ta có thể hiểu, cầu thang kỳ quái này chính là một không gian khác, nơi này tất nhiên có một cửa ra vào, mà cửa này, chính là đoạn cầu thang giữa tầng âm một và tầng một kia; như vậy, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, mới khiến đoạn cầu thang này biến thành lối vào địa ngục?"

La Giản xòe tay cho tên hề xem đồng hồ cũ nát trong tay mình, thời gian biểu hiện trên đó là 11 giờ 45 phút.

Kim đồng hồ tích tắc chậm rãi chạy, La Giản tiếp tục nói: "Trên thư viết, thời gian chính là quỷ tiết *(tết ma quỷ),* ngày quỷ môn mở cửa, 12 giờ đúng ngày 14 tháng 7, đúng 0 giờ, quỷ môn sẽ mở cửa."

"Ý cậu là, quỷ môn mở, chúng ta có thể đi lên trên sao?"

"Giả thiết của mật thất này hẳn là vậy." La Giản ngẫm nghĩ, "Trong thời gian hạn định phải kích hoạt điều kiện để mở quỷ môn, nếu người chơi lúc này lý giải chính xác tin tức mật thất cung cấp, người chơi có thể thoải mái mà tìm được manh mối, rời khỏi cầu thang vô tận, hơn nữa, thoát khỏi gian mật thất này."

"Ngược lại, nếu người chơi không tìm được manh mối chính xác, hơn nữa luôn lang thang không mục đích đi xuống dưới, liền sẽ vĩnh viễn không rời khỏi được, đúng không?"

Tên hề vuốt cằm: "Tôi nói, nếu vạn nhất cậu không có kỹ năng chiêu hồn này, chúng ta phải một tầng một tầng đi tìm cánh cửa bị mở kia, trong lúc đó còn bị các loại quỷ hồn quấy rầy tập kích, chúng ta sẽ lãng phí rất nhiều thời gian, cũng có thể quá nửa thời gian hạn định mới tìm được cánh cửa bị nhân vật cốt truyện mở ra này, sau khi đi vào còn bị bóng tối vây khốn mất không biết bao nhiêu thời gian, mới có thể tìm được manh mối, mà đến lúc này, thời gian ba tiếng phỏng chừng đã thấy đáy."

"Không sai, dựa theo kịch bản người chơi bình thường mà nói, gian mật thất này kì thật rất khó." La Giản nói, hắn nhịn không được gãi gãi đầu mình: "Thế nhưng, tôi gia nhập tựa hồ khiến mọi thứ trở nên quá dễ dàng, hi vọng điều này sẽ không mang tới hậu quả tồi tệ gì."

"Quả thực quá mức đơn giản, sau khi tôi gặp cậu, tôi liền thuận buồn xuôi gió, tốc độ này! Quả thực không dám tin!" Tên hề kinh ngạc cảm thán: "Phải biết rằng, lúc trước tôi chạy thoát mật thất, cũng phải muốn sống muốn chết, lột sạch một tầng da mới ra ngoài được."

"Nếu chúng ta ra ngoài quá sớm sẽ bị mật thất nắm đuôi." La Giản nhíu mày, trên thực tế, hắn đã ảnh hưởng ở một mức độ nhất định vào kết quả lần chạy thoát mật thất này, theo tính toán của mật thất, trước nay chưa từng để người chơi quá mức nhẹ nhàng thoải mái mà thoát khỏi mật thất, ý chí mật thất quả thực hận không thể khiến mỗi người thể nghiệm cảm giác tử vong ở đây.

"Không thể ra ngoài quá sớm sao?" Tên hề không có ý kiến gì, "Chỉ cần đừng nháo đến kết quả cuối cùng,

sau đó lại không ra ngoài được, là được."

La Giản liền cười, nói: "Chúng ta làm chuyện thú vị đi."

Không biết do câu nói của La Giản có nghĩa khác hay là bị hiểu lầm, tên hề đột nhiên đỏ mặt, cho dù phấn trắng bệch cùng vết máu loang lổ trên mặt hắn đã che bớt, nhưng hắn thật sự ngượng ngùng vặn vẹo người, hướng về phía La Giản ưỡn ẹo nói: "Ai da, tôi thật ra không có ý kiến gì, thế nhưng cậu… thật sự được không?"

La Giản không duy trì nổi sự bình tĩnh ngoài mặt nữa, hắn run rẩy khóe miệng, lần thứ hai biến vũ khí thành gậy gộc, hung hăng gõ vài cái lên đầu tên hề, gõ đến trên đầu hắn đầy cục u, ôm đầu ngao ngao kêu to mới thôi.

"Không được làm trò! Tôi chỉ muốn thử thân thủ của anh thôi!" La Giản rất có khí thế, cầm gậy gộc trong tay, một đầu trường côn chỉ vào tên hề, nói: "Thực lực của anh thế nào, cho tôi xem một chút đi."

"Ai? Nhưng tôi cũng nhìn không thấy, chẳng phải rất bất công sao?" Tên hề vô tội nói.

"Đừng nhiều lời, nơi này đen thui, cho dù anh nhìn được cũng chưa chắc có tác dụng gì." La Giản không biết nghĩ tới cái gì, hắn sâu xa nói với tên hề: "Anh có thể leo lên hạng nhất bảng xếp hạng, xem ra thực lực cũng không phải hạng xoàng."

Tên hề đột nhiên im lặng, hắn trầm mặc một lát, tựa hồ còn muốn biện minh: "Cậu nhầm đi, kia chỉ là người trùng tên mà thôi."

"Trên thế giới nào có nhiều người tên một chữ, lại còn cùng gọi là "Hồng", xác suất quá thấp."

La Giản đột nhiên lắc lư gậy gộc trong tay, hướng về phía tên hề một gậy đập qua, tên hề phản ứng rất nhanh, nhảy dựng lên né tránh, lập tức nhảy về phía sau. Hắn giơ hai tay đầu hàng, nói: "Đừng như vậy! Trạng thái hiện tại của tôi thật sự đánh không lại cậu."

"Chưa chắc." La Giản nói, vặn cổ một cái, cảm thụ thân thể hiện tại của mình một chút, quá nhỏ, so với thân thể người trưởng thành, thứ nhất là quá lùn, khiến độ cao tầm mắt giảm nghiêm trọng, hơn nữa thân thể tương đối yếu, sức lực nhỏ, khiến thân thể có cảm giác không phù hợp quỷ dị, tuy rằng năng lực của La Giản sẽ không suy giảm, nhưng không quen thân thể này sẽ dẫn tới không tiện chiến đấu.

Nhưng La Giản không bởi vậy mà lùi bước, hắn cảm thấy mình cần đánh nhau một trận để làm nóng máu, quên đi những hồi ức tồi tệ, dùng máu và chiến đấu để bức bóng tối rời khỏi nội tâm mình, đó là điều La Giản hiện tại cần gấp, cho dù lấy từ ai, đều là thứ La Giản muốn.

Tên hề bên kia đành phải bất đắc dĩ thở dài một hơi, ủy khuất nói: "Bé Uyên chỉ biết khi dễ tôi."

Hắn nói xong, sờ soạng trên người mình nửa ngày, mới lấy ra một con dao phẫu thuật, rất keo kiệt bày ra một tư thế, nhưng nửa ngày cũng bày không đúng, tư thế của hắn như khỉ làm xiếc, hơn nữa còn lung lay, cảm giác lúc nào cũng có thể ngã xuống, nhìn đến mức khóe mắt La Giản cũng phải run rẩy, La Giản liền nói: "Anh đang hù tôi sao?"

Tên hề vẻ mặt đưa đám: "Tôi thật sự không biết đánh nhau!"

"Vậy anh mẹ nó tại sao vẫn sống được tới bây giờ?!" La Giản lắc lắc gậy thiếu lâm trong tay, dùng gậy chọc chọc hắn.

Tên hề nhu nhược run lên, tiếp tục đáng thương vô cùng nói: "Nói thật cho cậu biết, người trên bảng xếp hạng quả thực là tôi, nhưng lại không phải tôi."

La Giản thu hồi gậy thiếu lâm, nhíu mày hỏi: "Có ý gì?"

"Kỹ năng của tôi… ừm, hay nói cách khác, vũ khí này của tôi, có chút kỳ quái." Tên hề buồn rầu sờ sờ dao phẫu thuật của mình, hắn thống khổ nói: "Ở thế giới hiện thực, tôi là học sinh trường y bình thường, học ngoại khoa, tương lai có lẽ sẽ là bác sĩ ngoại khoa trên bàn giải phẫu nào đó đi, cho nên cho tôi một cây dao phẫu thuật làm vũ khí cũng không có gì kỳ quái… nhưng mà…"

La Giản nhìn hắn muốn nói lại thôi, liền dò hỏi: "Cây dao kia có chỗ nào kỳ quái sao?"

"Cậu xem! Giống như vậy…" Tên hề bỗng nhiên thay đổi ngữ khí, hắn giơ dao phẫu thuật lên, hung hăng nhắm ngay huyệt Thái Dương của mình mà chọc xuống, mọi việc chuyển biến quá nhanh, La Giản không kịp trở tay, hắn không kịp ngăn cản tên hề, giật mình nhìn dao hắn chọc vào đầu bản thân.

Máu giống như La Giản dự đoán mà phun trào, cảnh tượng tên hề bị dao cắm trên đầu quả thực khiến người ta không dám nhìn thẳng, La Giản tuy rằng có chút giật mình, thế nhưng, nghĩ tới, tên hề không phải người lỗ mãng như vậy, cho nên cũng không quá mức lo lắng, hắn bình tĩnh lại cảm xúc của mình, yên lặng chờ đợi.

Tên hề bị dao cắm trên đầu, ngã xuống mặt đất, qua chừng mười mấy phút, tên hề lại nhanh chóng bò dậy, khi hắn bò dậy, làn da trên người còn bắt đầu phát xanh. La Giản thắp sáng đèn Minh Hỏa, nhìn bộ dáng tên hề, thần sắc trên mặt tên hề bắt đầu trở nên cứng đờ, hắn chậm chạp duỗi tay bắt lấy dao nhỏ, sau đó dao nhỏ bị hắn rút ra.

"Thật thần kỳ, anh đã chết, nhưng lại giống như chưa chết." La Giản duỗi tay sờ làn da lộ ra bên ngoài của tên hề, đã lạnh.

"Chính là vậy, chỉ cần tôi dùng cây dao này giết chết mình, tôi sẽ không "chết" thật, cho nên, mỗi lần tôi gặp phải nguy hiểm, lúc gần chết, chỉ cần tôi tự giải quyết bản thân, tôi liền có thể sống sót." Tên hề nói, hắn nghiêng nghiêng đầu, phát ra tiếng xương răng rắc.

"Hơn nữa rất kỳ quái, trong trạng thái này tôi phi thường mạnh, đôi khi tôi cảm thấy đại não mình bị một ý thức khác chiếm cứ, hơn nữa tôi cảm thấy ý thức vũ khí này đang cắn nuốt mình, tôi không biết đây là thật hay ảo, tuy rằng nó thực sự khiến tôi trở nên mạnh mẽ hơn."

La Giản liếm liếm môi khô, nhẹ giọng nói: "Hóa ra nguyên nhân chính là do vũ khí này sao? Chẳng lẽ anh không biết năng lực cụ thể của vũ khí mình."

"Nó là một con dao phẫu thuật." Tên hề nói, thời điểm hắn nói những lời này, ngữ khí có chút hoảng hốt, trên mặt một chút biểu tình cũng không có, như đơn thuần đọc lời kịch: "Dao phẫu thuật có rất nhiều tác dụng, nó có thể khiến người bệnh khởi tử hồi sinh, tương tự, nó cũng có thể thay đổi người nào đó, tôi có thể tiến thành cải tạo thân thể con người, cải tạo tố chất, cải tạo nhân cách, ký ức, cải tạo độ mạnh yếu của năng lực, đây là lực lượng mạnh nhất của nó."

"Cải tạo… sao?" Giọng La Giản càng nhẹ: "Anh sẽ cải tạo bản thân mình sao?"

"Có lẽ sẽ, để có thể sống sót tốt hơn" Tên hề máy móc nói.

154. Chương 154

La Giản giao thủ một lần ngắn ngủi với tên hề, để thử thực lực của hắn. Do không gian tương đối nhỏ hẹp, không thể thi triển chiêu thức lớn, cho nên hai người cũng chỉ là tiểu thí ngưu đao*, nhưng vẫn phá hủy phòng nhỏ này đến rối tinh rối mù, bọn họ không phân thắng bại, đương nhiên, ai thắng ai thua cũng không quan trọng.

**thử dao mổ trâu*

Quan trọng là, La Giản muốn thử cảm nhận thực lực của tên hề mà thôi.

Sau đó La Giản phát hiện, thực lực chủ yếu của tên hề thể hiện ở năng lực hồi phục nghịch thiên của hắn, cho dù bạn có băm hắn thành vài đoạn, hay cắt thành tám khối, tên hề sẽ vẫn khôi phục được nguyên trạng trong khoảng thời gian ngắn, đặc biệt là, khi hắn phát hiện thực lực mình không bằng La Giản, tên hề sẽ một lần nữa cắm dao trên người mình, theo lời hắn, đó là cải tạo kết cấu thân thể mình, tên hề có thể tùy ý biến thành hình thái hắn muốn, hắn thậm chí có thể mọc ra cánh giống chim.

Kỹ năng cải tạo của tên hề gần như không có hạn chế, đặc biệt là thời điểm hắn dùng dao phẫu thuật công kích người khác, đồng thời cũng là lúc hắn cải tạo thân thể người nọ, hắn sẽ khiến địch nhân yếu đi, khiến bản thân mạnh lên, hắn dùng dao đọc thông tin thân thể, kỹ năng và thậm chí cả ký ức của địch nhân. Hắn bắt chước, học tập, một lần nữa cải tạo.

"Kỹ năng này có chút nghịch thiên." La Giản sau khi hiểu biết bước đầu về năng lực của tên hề, cảm thấy năng lực gian lận này quả thật không đáng tin, khó trách hạng nhất bảng xếp hạng lại là tên hề, một tên người mới vừa tiến vào không gian mật thất không lâu, tổng cộng mới trải qua năm lần trốn thoát mật

thất.

"Tôi chỉ có thể sử dụng kỹ năng của mình ở trạng thái "tử vong", ở trạng thái người sống bình thường tôi hoàn toàn là cặn bã, ở hình thái người sống, tôi nhiều nhất chỉ có thể phi dao, lưỡi dao tuy rằng sắc bén, nhưng tạo ra vết thương quá nhỏ." Giọng nói tên hề lộ ra buồn rầu, tuy rằng khuôn mặt hắn vẫn vô biểu tình.

La Giản lại cẩn thận suy nghĩ một phen, hắn nói: "Hồng, anh đừng sử dụng kỹ năng này quá thường xuyên, được không? Chỉ khi gặp phải tuyệt cảnh nguy hiểm đến tính mạng, không thể không dùng phương pháp này để bảo mệnh, ngoại trừ tình huống đó, đừng sử dụng kỹ năng này."

Lời nói của La Giản khiến tên hề nghi hoặc, hỏi: "Tại sao?"

La Giản nói: "Tôi khái quát đơn giản kỹ năng của anh một chút, chính là sau khi tự sát, anh sẽ biến thành "trạng thái tử vong", khi chiến đấu trong trạng thái này, anh có thể thông qua cải tạo thân thể kẻ địch, học tập được sở trường của hắn, thậm chí học tập kỹ năng của đối phương, sau đó thông qua học tập mà cải tạo bản thân, dùng kỹ năng này để trở nên càng mạnh mẽ hơn. Đúng không?"

"Đúng vậy, cơ bản chính là như vậy." Tên hề gật đầu.

"Hơn nữa trong trạng thái này anh rất khó chết, chỉ cần anh còn cầm dao, anh liền có thể vô hạn cải tạo sau đó trọng tổ thân thể mình, đúng không?" La Giản tiếp tục nói.

Tên hề ngoan ngoãn gật đầu: "Đúng rồi, đúng rồi."

La Giản nhíu mày nói: "Hồng tiên sinh thân ái, anh phải hiểu, khi anh vượt qua năm lần chạy thoát mật thất, ý chí mật thất sẽ đưa anh vào hàng ngũ người chơi lâu năm, lúc này, anh rất có thể sẽ bị ý chí mật thất cưỡng chế gia nhập đội ngũ nào đó tiến hành đoàn chiến, anh càng biểu hiện xuất sắc trong chiến đấu, ý chí mật thất sẽ đánh giá anh càng cao, nó sẽ tròng lên cho anh một danh hiệu "Thiên Khải Giả", sau đó anh có thể thuận lợi triển khai khiêu chiến cuối cùng của mật thất."

"Khiêu chiến cuối cùng?" Tên hề hoàn toàn không biết gì về phương diện này, tự nhiên không khỏi tò mò.

"Chính là khiêu chiến cuối cùng có thể khiến anh vĩnh viễn rời khỏi không gian mật thất, anh sẽ bị một đống kẻ truy sát đuổi giết, mỗi mật thất anh trải qua đều sẽ bị nâng cao độ khó, hơn nữa còn là đoàn chiến, đội viên của anh nếu không phải là cường giả bất hạnh bị anh kéo theo, thì chính là Thiên Khải Giả giống anh."

Tên hề nghe đến đây tức khắc kinh hãi nói: "Cái khiêu chiến cuối cùng này… bắt buộc phải tham gia sao?"

"Đương nhiên không phải." La Giản xòe tay cười.

Tên hề thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói: "Vậy thì tốt, tôi không cần cố tình đi tìm chết."

La Giản cười dữ tợn, nói: "Đúng vậy, anh đương nhiên có thể lựa chọn không tham gia khiêu chiến cuối cùng, nhưng mật thất sẽ nói cho anh, nếu anh không tham gia vào khiêu chiến này, anh sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội rời khỏi không gian mật thất. Sau đó mật thất sẽ coi như anh đã ký khế ước chung thân với nó, anh phải vĩnh viễn vĩnh viễn ở trong không gian mật thất, trải qua luân hồi vô hạn."

Tên hề nghe những lời này, trợn tròn mắt, hắn rối rắm một lát, ngẫm nghĩ, nói: "Tuy rằng tôi rất thích chơi trò trốn thoát mật thất này, nhưng nếu phải chơi vĩnh viễn, vậy thật sự quá mệt, không muốn yêu nữa."

La Giản hiểu ý tên hề, nói: "Vậy anh chỉ có một biện pháp có thể ngăn cản hết thảy những chuyện này."

"Biện pháp gì?"

"Hạ thấp cảm giác tồn tại của anh là được, đừng làm những chuyện quá gây chú ý, đừng biểu hiện quá xuất sắc trong chiến đấu, mỗi một mật thất có thể bảo đảm thoát ra cũng đừng thoát ra quá sớm, anh phải trở thành một người bình thường, bình thường thậm chí có chút nhỏ yếu, khiến tất cả mọi người không chú ý tới anh."

Tên hề nhấm nuốt ý vị trong lời nói của La Giản, nói: "Ý là để tôi giả heo ăn thịt hổ sao?"

La Giản liền cười nói: "Đúng là ý này."

"Tuy rằng làm vậy cũng không phải quá khó, nhưng cho dù tôi hạ thấp cảm giác tồn tại, áp chế năng lực bản thân thế nào, dù sao tôi cũng sẽ chậm rãi trưởng thành, một ngày nào đó tôi vẫn sẽ phải đối mặt hết thảy chuyện này." Tên hề buồn rầu ôm đầu, biến tóc hắn thành một cái ổ gà.

La Giản cũng suy nghĩ một chút, hắn đang suy xét xem có nên kéo tên hề vào trận doanh của mình hay không. La Giản biết bản thân phải làm gì, hắn phải một mình chống lại toàn bộ mật thất, hắn muốn phá hủy mật thất, hắn muốn cứu những đồng bạn còn đang bị nhốt ở mật thất trừng phạt, hắn có lẽ muốn làm anh hùng, hoặc chỉ là một kẻ thất bại trên con đường này mà thôi.

Nhưng không có giúp đỡ thì không được, La Giản không cho rằng một mình mình có thể cứu vớt cả thế giới, hắn không có đủ quyết tâm để một người cô độc bước tiếp. Bởi vì cho dù là La Giản của hiện tại, kỳ thật ở nơi nào đó trong nội tâm, hắn vẫn thực sợ hãi, hắn sợ hãi phải đối mặt hết thảy những chuyện này, cho dù là trên đấu trường Tu La ngập tràn máu tươi, La Giản cũng chưa từng sợ hãi như vậy.

Nhưng sợ hãi và mê mang vĩnh viễn không thể giải quyết bất luận vấn đề gì.

Vì thế La Giản ngẩng đầu nhìn tên hề, hắn không cố ý, nhưng hắn mở dù đỏ lên, đặt dù dựa lên vai mình mà bắt đầu xoay tròn, ngữ khí của hắn thoạt nhìn như đang thôi miên tên hề, nhưng kỳ thật hắn vẫn chưa làm như vậy, La Giản chỉ đơn giản nói với tên hề: "Hồng, anh có nguyện ý trợ giúp tôi không?"

Tên hề nghiêng đầu nhìn La Giản, ngôn ngữ động tác của thiếu niên lộ ra một cảm giác ấu trĩ lại đáng yêu, tuy rằng khuôn mặt vô biểu tình phá hủy cảm giác đáng yêu đó, nhưng cũng không ảnh hưởng tới ấn tượng của La Giản, tên hề nói: "Bé Uyên muốn tôi giúp cậu làm gì?"

"Một chuyện rất đáng sợ, rất gian nan, thậm chí có thể chết bất cứ lúc nào." La Giản giản lược, hài hước nói, "Tử vong chân chính, chỉ cần trong quá trình này anh phạm bất luận sai lầm gì đều sẽ bị ý chí mật thất xóa sổ, khiến anh biến mất hoàn toàn trên thế giới này – nhưng, một khi hoàn thành chuyện này, chúng ta có thể ngược lại, xóa bỏ mật thất khỏi thế giới này, trở thành anh hùng, tuy sẽ không ai nhớ rõ hành động vĩ đại của chúng ta."

Ngoài dự đoán chính là, tên hề nghe những lời đó cũng không lo lắng, bộ dáng hắn còn thực hưng phấn, cho dù gương mặt hắn một chút cũng không biểu lộ cảm xúc hưng phấn, nhưng ngữ khí hắn thì có, hắn hưng phấn nói: "Ồ! Diệt mật thất! Đây mới là chuyện có ý nghĩa! So với cái khiêu chiến cuối cùng gì kia thì chơi vui hơn nhiều!"

La Giản không khỏi thở dài: "Đừng quá cao hứng, đây không phải chuyện dễ dàng, những thứ anh phải vứt bỏ sẽ có rất nhiều rất nhiều, có lẽ vừa bước lên con đường này anh sẽ bắt đầu hối hận."

Tên hề hỏi lại La Giản: "Vậy cậu hối hận sao?"

La Giản trầm mặc một lát, hắn trả lời tên hề: "Có một nháy mắt, tôi quả thật hối hận, nhưng hiện tại, tôi tương đối may mắn, vì trước đó tôi đã quyết tâm cắt bỏ toàn bộ đường lui, cho nên dù hối hận cũng không thể lùi về sau. Đây là may mắn của tôi, như vậy tôi có đi đến cuối con đường tăm tối này, dù có hối hận cũng vẫn có thể tiếp tục."

"Đây là quyết tâm đập nồi dìm thuyền sao?"

La Giản mỉm cười: "Đúng vậy."

Tên hề nói với La Giản: "Kỳ thật hiện tại cậu nói cho tôi những thứ đo, tôi đều không thể chuẩn bị trước được. Thế nhưng, tôi nghĩ tôi cũng không cần chuẩn bị gì, tôi là người tùy tính, chuyện gì vui vẻ, tôi liền đi làm."

Tên hề lại nói: "Nhưng tôi không thích mật thất, tuy rằng tôi thừa nhận, trong thế giới hiện thực, tôi quả thực cảm thấy hứng thú với bệnh nhân trên bàn mổ, có rất nhiều ý niệm muốn cải tạo thân thể người khác, trước kia cũng từng có ý niệm muốn cải tạo bản thân… Đây đại khái chính là ngọn nguồn cho năng lực kỳ quái kia."

Nhưng tên hề vẫn lắc đầu, hắn tiếc nuối nói: "Nhưng tôi cũng không phải nhà khoa học quái nhân gì đó, hiện tại tôi chỉ là một học sinh trường y, tương lai tôi muốn làm một bác sĩ cứu giúp người bệnh, mà không phải một kẻ cầm dao phẫu thuật để giết người."

Tên hề chưa từng nhìn La Giản nghiêm túc như vậy: "Nếu cậu thật sự… không lừa tôi, nếu cậu thật sự có

biện pháp xóa bỏ mật thất khỏi thế giới này, đáp án của tôi là, tôi nguyện ý trợ giúp cậu."

"Cho dù phải trả giá sinh mệnh?" La Giản cường điệu những lời này.

Tên hề gật đầu trả lời: "Đúng vậy, cho dù phải trả giá sinh mệnh."

Nhưng tên hề chưa kịp soái quá ba giây, nháy mắt liền ngữ khí mềm mại run run rẩy rẩy nói: "Tiền đề là cậu không lừa tôi, tôi còn chưa muốn chưa kịp hiểu gì đã chết nha! Tuy làm anh hùng vô danh gì đó quả thực sướng vô cùng, cảm giác mình sẽ biến thành siêu nhân, đại hiệp gì đó trong phim, nhưng tôi vẫn rất sợ chết…"

La Giản bị hắn làm cho nghẹn lời, nhịn xuống xúc động muốn cầm gậy gõ đầu hắn, không khỏi thở dài nói: "Đừng sợ, tôi không vội cho anh đi chịu chết, hơn nữa ở hiện tại, kế hoạch tôi còn đang nằm trong giai đoạn ban đầu, anh có thể tạm thời sinh hoạt nhàn nhã, tăng cường thực lực bản thân, mà tôi phỏng chừng quá một khoảng thời gian nữa mới có thể gặp lại anh."

Hai người đàm luận tới đây, đạt thành một số nhận thức chung, sau khi cọ xát một lúc, La Giản cảm giác thời gian không sai lắm, liền kéo tên hề lên cầu thang, thể năng bọn họ đều rất tốt, bởi vì không muốn lãng phí thời gian, tốc độ rất nhanh liền trở về tầng âm một, La Giản sờ sờ chìa khóa trong túi mình, nhìn nhìn tên hề mặt mày xám tro bên cạnh.

Hai người tiếp tục đi lên trên, suy đoán của La Giản không sai, mật thất quả thực có giả thiết thú vị "quỷ môn" này, dù sao lần này bọn họ xác thực đã rời khỏi tầng âm, đi tới tầng dương một, hơn nữa tiếp tục hướng lên phía trên đi.

Tầng số dương và tầng số âm hoàn toàn khác nhau, đầu tiên chính là, cầu thang ở tầng số dương có ánh sáng, mỗi tầng đều có đèn điện sáng người, vách tường đều là sơn mới quét, hai cánh cửa tuy rằng cũng là cửa đỏ và cửa đen, nhưng đều mới, chỗ duy nhất quỷ dị chính là, cầu thang này không có cửa sổ, nhìn không thấy tình hình bên ngoài.

Đương nhiên, La Giản biết, cho dù cầu thang này có cửa sổ, phỏng chừng chỉ thấy cảnh tượng bên ngoài đen nhánh một mảng, giống như lúc trước hắn đã nhìn thấy – bóng đêm ngoài cửa sổ tàu.

Bọn họ đi tới tầng bốn, hơn nữa dùng chìa khóa mở ra cánh cửa màu đỏ kia, phía sau cánh cửa chính là một mảnh bóng tối hỗn độn, La Giản biết bọn họ đã tìm được cửa ra, lại không nghĩ tới cửa ra này đơn giản như vậy.

La Giản trước khi đi qua cửa cố tình khiến mặt mày xám tro, đánh nhau cùng tên hề chính là vì mục đích này, vì để mật thất đánh giá thấp thực lực của bọn họ. Ý chí mật thất sẽ không quan sát quá trình trốn thoát mật thất của mọi người chơi, dựa theo lời Ưng nói, mật thất dựa vào kích phát điều kiện, cơ quan, tiến độ và kết quả cuối cùng để phán đoán thực lực của người chơi.

Thế nhưng, mật thất cũng sẽ ngẫu nhiên quan sát toàn bộ hành trình của một số người chơi, ví dụ như

người chơi trong mật thất trừng phạt hoặc người chơi tiến hành khiêu chiến cuối cùng, lúc ấy mật thất sẽ theo dõi toàn bộ quá trình, quan sát mỗi hành động của người chơi. Mà mục đích của mật thất, chính là để bảo đảm mỗi một người chơi cuối cùng đều trốn không thoát được mật thất.

La Giản ngẫu nhiên sẽ nhớ tới lời Ưng nói:

"La Giản, tôi nghe cậu nói một đoạn mật thất trừng phạt kia, Hình Viêm mạnh mẽ đưa cậu đến nơi này, chính là để cậu chạy thoát mật thất, chạy khỏi theo dõi của hệ thống luân hồi. Thế nhưng, cậu trốn thoát sẽ khiến ý chí mật thất đặc biệt chú ý tới cậu, cho nên nếu cậu lấy thân phận "La Giản" rời khỏi đấu trường Tu La, nháy mắt rời khỏi đây cậu sẽ chết, mật thất sẽ không lưu tình mà xóa sổ cậu, cho dù phải phá vỡ chuẩn tắc nhất quán của nó."

"Mà phương pháp duy nhất có thể tránh khỏi đuổi giết của mật thất, chính là cậu thật sự đi tìm chết."

155. Chương 155

Sau đó La Giản liền cùng tên hề rời khỏi mật thất.

Trước đó, La Giản cần phải giải quyết một số vấn đề, không thể để lại lo lắng về sau.

Nhưng La Giản biết rõ bản thân không có thời gian để cùng tên hề vượt qua mọi lần trốn thoát mật thất, cho nên trước khi hắn rời khỏi, hắn nhất định phải giải trừ quan hệ tổ đội với tên hề. Nhưng chuyện này cũng không khó, đối với thân phận GM của La Giản mà nói, hắn chỉ cần điều chỉnh mấy mệnh lệnh đơn giản mà thôi.

Bởi vậy La Giản lại lấy ra một tờ giấy in hoa tím trong túi tên hề, viết một phong thư giải trừ quan hệ tổ đội, sau đó để tên hề ký tên, lập tức liên hệ tổ đội kỳ diệu này liền bị giải trừ, khi La Giản giải trừ quan hệ tổ đội với tên hề, hắn liền khôi phục trạng thái thân phận GM, không còn là một người chơi, cũng không thể là một người chơi.

Mà La Giản cũng không thể cùng tên hề tiếp tục chạy thoát mật thất, hết thảy chuyện kế tiếp đều cần tên hề tự mình nỗ lực, mà La Giản cũng không đặc biệt lo lắng, sau khi hắn biết được năng lực tên hề, La Giản liền biết tên hề là một trường hợp đặc biệt thú vị trong mật thất, hắn có năng lực giống như gian lận vậy.

Nhưng La Giản cần lưu lại một thứ trên người tên hề, như vậy La Giản mới có thể định vị vị trí của hắn, để lần xuyên qua thời không tiếp theo có thể thuận lợi tìm được hắn, hơn nữa có thể chuẩn xác tới bên người tên hề.

Bởi vì khi người chơi bình thường tiến vào mật thất, ý chí mật thất sẽ tự động thanh trừ một số "đồ vật không thể mang vào mật thất", ví dụ như cầm trên người một thanh đoản đao, khi tiến vào mật thất, ý chí mật thất sẽ thanh trừ cây đao này, người chơi liền không mang vào được.

Thứ người chơi có thể mang vào, chỉ có vũ khí, trang bị mật thất cho, cùng với tùy thân mật thất.

Đương nhiên, nếu không gian của tùy thân mật thất đủ lớn, tùy tiện nhét cái gì vào cũng được, đao thương, vũ khí, đồ ăn, đồ dùng chữa bệnh, cái gì cũng có thể. Nếu không gian đủ, có thể nhét một xe bọc giáp, xe tăng, phi cơ trực thăng, thậm chí cả Transformer cũng nhét vào được, người chơi trong mật thất đủ loại kiểu dáng quái dị, cũng không phải không có người làm như vậy.

Tên hề có tùy thân mật thất, là thời điểm hắn trải qua mật thất thứ ba được nhận thưởng, nhưng tùy thân mật thất sẽ che chắn mất cảm ứng của La Giản với tên hề, cho nên thứ La Giản lưu lại trên người tên hề, phải là một thứ có thể đặt trên người hắn mà không thể bị thu vào tùy thân mật thất, hơn nữa thứ này có thể theo tên hề tự do ra vào mật thất mà không bị ý chí mật thất tiêu trừ.

Nhưng vật kia đến tột cùng là thứ gì?

La Giản tự hỏi một lát, nhịn không được ngẩng đầu đánh giá tên hề, hắn hỏi tên hề: "Hồng, anh có thói quen mang theo vật phẩm trang sức gì đó không? Ví dụ như khuyên tai gì đó?"

Tên hề khịt mũi coi thường: "Ẻo lả mới đeo thứ đó!" *(anh k ẻo ai ẻo)*

La Giản nghe vậy, nhịn không được sờ sờ lỗ tai mình, lúc còn có thân thể của "mình", kỳ thật đã từng đeo, khi còn học trung học, đúng là lúc bệnh trung nhị phát tác, lúc đó còn đang lưu hành thời kỳ yakuza gì đó, xăm mình, mũi đeo khuyên lủng lẳng, các loại đánh nhau đầu đường xó chợ, tuy rằng lúc đó La Giản không nhị* đến tình trạng này, thế nhưng hắn vẫn có xỏ khuyên tai, là xỏ cùng A Lam.

**nhị là ngốc mà bệnh trung nhị là bệnh tuổi dậy thì.*

Bởi vì lúc đó đi học, bạn học nữ trong lớp luôn thảo luận nam sinh vóc dáng cao lớn kia đeo khuyên tai, một đầu tóc ngắn lởm chởm, mặc đồng phục màu đen đứng ở góc tường bên cạnh trông đặc biệt đẹp trai các thứ các thứ. Vì thế giữa các nam sinh liên bắt đầu cuộc "so tài xem ai đẹp trai hơn", làn sóng phong trào nổi lên, vì thế La Giản và A Lam cũng bị rơi xuống nước.

Ký ức trong quá khứ, xa xôi lại thập phần đẹp đẽ, La Giản phải cưỡng bách bản thân dừng hồi tưởng. Hắn lại đánh giá tên hề, cau mày nghĩ nên để lại cái gì trên người hắn mới ổn, hắn thấy phấn trắng trên mặt tên hề, không khỏi hỏi hắn: "Vì cái lông gì anh lại trang điểm buồn cười như vậy? Nhưng nói đi nói lại, phấn vẽ trên mặt thế nhưng không bị mật thất thanh trừ, hẳn cũng là một loại đạo cụ đi?"

"Đây là thứ tôi ngoài ý muốn nhận được vào lần chạy thoát mật thất thứ hai, nghe nói bôi lên mặt sẽ có hiệu quả che dấu thân phận, tôi liền nhịn không được muốn thử xem, kết quả đạo cụ này lại mang tính vĩnh cửu, dù sao mỗi lần tiến vào mật thất trên mặt tôi cũng sẽ mang thứ kỳ quái này, nói thật, tôi không có nhị như vậy! Tôi cũng không muốn bôi thứ đồ chơi này lên mặt nha!"

Tên hề vừa được La Giản hỏi tới, tức khắc miệng lưỡi trơn tru mà khóc lóc kể lể, tiếp tục nói: "Quá thảm, nước rửa cũng không sạch, cũng may trong thế giới hiện thực không phải bộ dáng này, bằng không thật sự

muốn khóc!"

La Giản nghe hắn nói tới bật cười, cười đến cả bụng đều đau, ôm bụng nói: "Ha ha... Phải! Kỳ thật đạo cụ này đặc biệt hiệu quả, không phải sao? Đến bây giờ tôi vẫn chưa rõ bộ dáng chân thật của anh trông như thế nào."

Tên hề khổ sở nhếch miệng, dùng tay áo lau vết máu trên má, lầu bầu: "Sớm biết đã không dùng ngu xuẩn vội dùng đạo cụ như vậy."

"Được rồi, vậy tôi cũng đưa cho anh một cái đạo cụ." La Giản đột nhiên có linh cảm, hắn nói như vậy.

Tên hề cũng không khách khí với hắn, vươn móng vuốt về phía La Giản đòi đồ, La Giản vẫy vẫy vũ khí trong tay mình, vũ khí thế nhưng biến thành một cái bút thoạt nhìn thực bình thường.

"Anh đã nghe qua chuyện Thần bút Mã Lương chưa?" La Giản vừa biến hình vũ khí vừa nói với tên hề.

Tên hề tức khắc gật gật đầu, cười rộ lên: "Đương nhiên, khi còn nhỏ đã đọc truyện này trong sách giáo khoa."

"Anh thò mặt qua đây." La Giản lại nói.

Tên hề lúc này mắt vẫn còn mù, không rõ nguyên do, nhưng vẫn rất nghe lời ngồi xổm xuống, đưa mặt về phía La Giản lên tiếng. La Giản nhìn chăm chú vào mặt tên hề, tuy rằng mặt hắn đầy máu, nhưng trang điểm dưới vết máu vẫn ở đó, tuy rằng có chút nhòe.

La Giản liền tìm một miếng vải ướt lau sạch vết máu trên mặt tên hề, để hắn nhắm mắt lại...

Đương nhiên, bởi vì đôi mắt bị thương, cho nên vẫn luôn nhắm. Tuy rằng có thể lau đi máu trên mặt tên hề, nhưng phấn trắng trên mặt hắn lại lau không đi, mặt tên hề bị hắn tự vẽ đến lung tung rối loạn, La Giản vì thế mượn dao phẫu thuật của hắn, cắt một đường trên tay mình, dùng máu mình làm thuốc màu, bắt đầu vẽ mặt cho tên hề.

Hắn vẽ khóe mắt tên hề thành màu đỏ, môi cũng thành màu đỏ, thoạt nhìn thực diễm lệ.

"Được rồi." Sau khi vẽ xong, La Giản thu bút, nói: "Như vậy, anh ở đâu tôi cũng có thể tìm được anh."

Tên hề vẫn chưa hiểu: "Không phải nói tặng tôi đạo cụ sao?"

"Đúng vậy, tôi tặng." La Giản nói: "Trang điểm trên mặt anh vốn dĩ khó coi chết đi được, hiện tại tôi vẽ giúp anh đẹp một chút, đây chính là đạo cụ tôi tặng anh." Bởi vì bỏ thêm máu của La Giản, trang điểm

trên mặt tên hề sẽ có hiệu quả che giấu tung tích phi phàm, ngoại trừ những người về sau tổ đội với tên hề, bằng không sau này những người gặp qua hắn sẽ rất nhanh quên đi sự tồn tại của tên hề.

Chủ yếu chính là, trang điểm của tên hề vốn là đạo cụ mang tính vĩnh cửu, sẽ không bị mật thất tiêu trừ, cho dù ở thế giới hiện thực nhìn không thấy, cũng sẽ có một chút tác dụng, mà La Giản tăng thêm vài nét bút trên đó, liền có thể dễ dàng định vị tọa độ tên hề.

Tên hề có chút thất vọng: "Cứ như vậy? Tôi còn tương đối hi vọng cậu sẽ đưa tôi đồ vật trừ tà gì đó nha, thời điểm vừa rồi cậu chiêu hồn trông rất soái!.... Tôi sợ nhất là quỷ, các tiền bối trong trường y luôn dọa tôi quỷ hồn trong bệnh viện có rất nhiều, cái gì mà âm thanh trên giường trống, rồi còn tiếng cười nữ quỷ trong nhà xác, nghĩ đến lại thấy sợ!"

"Yên tâm, tôi vẽ mặt cho anh tuyệt đối có tác dụng trừ tà, còn có thể dọa quỷ chạy." La Giản nghe lời tên hề nói, không khỏi toét miệng cười dữ tợn, tên hề vừa thấy tươi cười kỳ quái trên mặt hắn, tức khắc không nhịn được hãi hùng khiếp vía, nói: "Cậu vẽ mặt tôi thành cái dạng gì?"

Trang điểm trên mặt tên hề thời thiếu niên kỳ thật không quá giống tên hề La Giản từng gặp, người sau lại càng dữ tợn khủng bố hơn một chút, là khuôn mặt khi đánh nhau có thể dọa người nhảy dựng, phấn trên mặt trắng bệch cộng thêm môi đỏ tươi như máu, khóe miệng đỏ máu kéo rất dài, giống như miệng nứt tới tận mang tai. *(đại khái là vừa Joker vừa It)*

Phía dưới khóe mắt cũng có dấu vết như huyết lệ, cảm giác như mí mắt bên dưới đều bị rơi ra ngoài, mũi cũng vẽ đỏ, khuôn mặt không giống chú hề khôi hài, mà giống ác quỷ vừa bò trong hầm ra.

Tuy rằng bộ dáng này đáng sợ, nhưng La Giản cảm thấy vẫn đẹp hơn trang điểm lung tung rối loạn lúc trước, tên hề tự vẽ mặt mình rối tinh rối mù, cảm giác giống như màu đỏ màu trắng trộn thành một cục hất lên mặt hắn, nếu không phải giọng nói của hắn rất quen thuộc, La Giản thậm chí trong lúc nhất thời cũng không nhận ra đây là tên hề lúc sau.

Cho nên La Giản liền vẽ mặt cho hắn dựa theo ấn tượng lúc trước. Đợi đến khi La Giản vẽ xong, La Giản mới cảm thấy có chút không thích hợp, cảm giác này, hắn tựa hồ vừa lúc ảnh hưởng tới tên hề của tương lai.

Giống như La Giản vẽ tên hề trong ấn tượng của mình xuống, vẽ lên tên hề của hiện tại.

Đây có phải nghĩa là, Hồng lúc sau sẽ biến thành bộ dáng kia, cũng là do ta sai lầm?

La Giản cầm bút vẽ về, một lần nữa biến nó thành dù đỏ. Nhưng hắn không muốn tiếp tục suy nghĩ vấn đề thâm ảo này, hắn không muốn đi nghiền ngẫm hậu quả, phỏng đoán kết cục, bởi vì kết cục đã có thể thấy được rõ ràng. Vô luận tương lai biến thành bộ dáng gì, hiện tại La Giản đều không quan tâm, hắn đã không còn đường lui, hiện tại hắn chỉ có một niềm tin.

Mình không thể thất bại, tuyệt đối không thể!

Ưng chỉ lưu lại một thân thể GM này, một khi La Giản thất bại, Ưng sẽ thua cả ván cờ đang đấu với mật thất, hắn đợi trăm năm mới chờ được người thắng duy nhất là La Giản, La Giản cũng không đành lòng để hắn thất vọng.

Quan trọng hơn chính là, La Giản cũng không muốn để đồng bạn mình thất vọng.

A Lam, Đoạn Ly, anh họ hắn La Phong… Còn có Hình Viêm.

Nếu ta thất bại, ta liền vĩnh viễn không được gặp bọn họ, chỉ có chuyện này, tuyệt đối không thể, không thể!

Sau khi công đạo tốt mọi chuyện với tên hề, La Giản liền tạm thời tạm biệt hắn. La Giản bước vào lĩnh vực thời không để đi tới địa phương tiếp theo, mà bản thân La Giản cũng không biết mình sẽ đi tới đâu, hắn tận lực hồi tưởng những chuyện Ưng đã nói cho hắn, Ưng đã nói, thời điểm đội ngũ bọn họ kiến tạo mật thất, đặc biệt tạo ra một cái phòng làm việc, phòng làm việc này của bọn họ có lưu lại tư liệu nghiên cứu về mật thất, mà mục tiêu hiện tại của La Giản chính là cái này, tìm được tư liệu kia.

Nhưng phòng làm việc kia ở đâu?

La Giản biết phòng làm việc nhất định sẽ bị mật thất giấu đi, phòng làm việc không chỉ lưu trữ tư liệu mật thất, còn cất giấu lõi hệ thống của nó. Bởi vì lúc trước khi "hệ thống luân hồi" vượt qua một trăm triệu năm tới địa cầu, gần như đã bị phá hủy hoàn toàn, lõi bị chia thành tám khối, mà để tổ kiến lại mật thất, Ưng cùng đội ngũ của hắn liều mạng cứu lại lõi hệ thống, nhưng chỉ có một khối bị hủy quá nghiêm trọng, cho nên làm thế nào cũng không phục hồi được.

Lõi hệ thống luân hồi giống một khối Rubik, vuông vức lại có nhiều màu sắc. Bởi vì thiếu mất một góc, mà thứ bị thiếu mất chính là "trung tâm tự kiểm soát", đó là "khóa" mà nhân loại tương lai khi chế tạo nó đặc biệt thêm vào.

Mà hiện tại, khóa này đã không còn.

Có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến mật thất mất khống chế mà phát triển tới tình trạng hôm nay, mà lúc đó, Ưng cùng đội ngũ của hắn căn bản không biết tầm quan trọng của "khóa". Bọn họ thấy, dù có thêm "khóa" này hay không, vận hành của hệ thống cũng không bị ảnh hưởng nhiều lắm, liền lập tức bỏ qua, bọn họ nắm được cơ hội trong tay, khoa học kỹ thuật và tri thức của tương lai.

"Tuy rằng chúng tôi không khôi phục được "khóa", nhưng "khóa" và "hệ thống luân hồi" có liên hệ trí mạng, nên một khi khóa bị hủy, mật thất sẽ hoàn toàn tan rã, đây là cơ chế khóa an toàn. Nhân loại tương lai đã dự đoán trước, một khi khóa bị phá hủy mà mất đi tác dụng, liền sẽ áp dụng phương thức này mà hủy diệt hệ thống."

“Cho nên mật thất giấu khóa đi, nó sẽ giấu kín ”khóa” của mình, giấu đi trái tim. Mà mục đích của chúng ta, là tìm được nó, đó là hi vọng duy nhất để phá hủy mật thất.”

Trong trí nhớ, Ưng tóc bay bay lẻ loi ngồi trên ghế đá, hắn hướng về phía La Giản miêu tả tình cảnh kia, hắn nói:

“Nếu chúng tôi có được một nửa trình độ khoa học kỹ thuật của tương lai, hôm nay chúng ta sẽ không chật vật như vậy, nhưng chúng tôi không có, chênh lệch một trăm triệu năm không thể bù đắp nổi, chúng tôi tự cho là đúng mà dùng trình độ hiện tại đi khống chế vật của tương lai, đúng vậy, đây là kết cục tệ nhất. Đồng bạn tôi, bạn bè tôi, thậm chí là… người yêu tôi, đều mất mạng, bởi vì tôi ngu xuẩn nhặt phải thứ này…”

“Nhưng tôi không kịp hối hận tự trách, tôi phải cứu vãn mọi thứ.”

“Thế nhưng tôi không thể rời khỏi nơi này, tôi không thể rời khỏi đấu trường Tu La, một khi tôi rời khỏi, mật thất sẽ không chút do dự mà xóa sổ tôi, nó sẽ trả mọi giá truy lùng tôi, giết tôi, bởi vì tôi biết bí mật của nó. Mà đấu trường Tu La bị hủy diệt sẽ khiến tôi mất đi nơi ẩn thân cuối cùng, những người chơi và quái vật trong đấu trường Tu La cũng sẽ mất đi chốn dung thân cuối cùng.”

“Tôi đặt cược vào cậu, La Giản.”

Ưng vẫn luôn không đợi được người thắng cuộc của đấu trường Tu La, hắn nguyên bản đã chờ tới mức không kiên nhẫn được, định giao cơ hội này cho một kẻ truy sát, không biết có phải trùng hợp hay không, hắn nguyên bản định giao trách nhiệm này cho Hình Viêm.

Nhưng hiện tại lại là La Giản gánh vách trách nhiệm này.

La Giản sẽ không trốn tránh trách nhiệm, tuy rằng việc này chưa chắc cần hắn gánh vác, sai lầm của người khác hắn không cần tới chịu, nhưng nếu Ưng đã chờ đợi trăm năm ở đấu trường Tu La, người tới lại là La Giản, La Giản liền biết, chỉ hắn có năng lực gánh vác trọng trách này.

Khi La Giản một lần nữa vượt qua thời không, hắn mở to mắt ra, trước mắt hắn là đường phố sầm uất.

Đứa nhỏ cầm dù đỏ đột nhiên xuất hiện từ hư không, xung quanh cũng không có ai kinh ngạc, La Giản nhìn xung quanh một chút, hắn biết mình lại may mắn xuất hiện trong thế giới hiện thực, xung quanh có rất nhiều người đến người đi, cảnh thành phố vội vàng, hơn nữa bây giờ là giữa trưa, mặt trời treo trên đỉnh đầu.

“Phòng làm việc Ưng thành lập lúc trước, tựa hồ thành lập ở vùng ngoại ô thành phố and, để trù bị tài chính, bọn họ bán một phần nhỏ khoa học kỹ thuật tương lai lấy được từ lõi hệ thống, dựa vào độc quyền khoa học kỹ thuật mà hợp tác với một số công ty và nhà máy, từ đó lấy được lượng lớn nguồn tài chính.”

La Giản thì thầm, cầm ô chậm rãi đi, "Ta phải ghi chép thời gian và vị trí nơi này, để xác nhận tọa độ. Đầu tiên, ta phải đi tới niên đại của Ưng lúc trước, thế nhưng niên đại đó có thể đã bị mật thất động tay động chân để che giấu bản thân, mật thất nhất định sẽ thiết trí một số thứ... như bẫy rập."

"Đây là một hành trình nguy hiểm, cho nên phải chuẩn bị chu toàn."

Khi La Giản vừa đi đường vừa suy nghĩ, khóe mắt hắn đột nhiên nhìn thấy ở ngõ nhỏ đầu phố có một bóng dáng quen thuộc chạy qua, khiến lòng La Giản thôi thúc, hắn nhịn không được nhấc chân đi theo.

Hôm nay đến kỳ:(vừa đau bụng vừa ngồi edit

156. Chương 156

Là Phong Vũ Lam.

La Giản cầm ô đứng ở đầu ngõ, nhìn người kia chậm rãi từ từ đi vào ngõ nhỏ, vóc dáng hắn rất lùn, ước chừng chỉ có bảy tám tuổi, mặc đồng phục tiểu học áo ngắn tay cùng quần đùi, đeo một cái balo mickey ngộ nghĩnh, nện bước đi xiêu xiêu vẹo vẹo, chân tựa hồ té ngã bị thương, đi đường có chút khập khiễng.

Cha La Giản và cha mẹ A Lam là thế giao*, bọn họ đã gặp nhau từ khi còn rất nhỏ, một vài năm tiểu học vẫn học cùng nhau, lúc ấy bọn họ là hàng xóm, chẳng qua sau đó La Giản sinh bệnh nên được cha mẹ hắn đưa về nông thôn sống với bà để dưỡng bệnh, sau đó khi lên cấp 2, La Giản mới quay lại thành phố.

**thế giao có nghĩa là 2 gia đình đã thân thiết với nhau mấy đời liền.*

Cho nên, nói đúng ra, La Giản là vào cấp 2 mới chân chính nhận thức Phong Vũ Lam, mà ở tiểu học, quan hệ giữa bọn họ có một khoảng trống, La Giản chưa từng thấy Phong Vũ Lam lúc đó.

Chẳng lẽ khi còn nhỏ hắn thường xuyên bị người bắt nạt sao?

La Giản cầm ô tới gần Phong Vũ Lam, tiểu A Lam cúi đầu, khóe miệng cánh tay trên đùi đều có vết xanh tím, vừa thấy liền biết là do đánh nhau cùng người khác. Cũng khó trách, tính A Lam luôn mềm, thân thể cũng không cường tráng như các nam sinh khác, tuy rằng hắn rất vui vẻ, nhưng ngẫu nhiên vẫn có kẻ nhìn hắn không thuận mắt mà tìm tra.

Thời điểm A Lam ở cùng La Giản, hai người thường xuyên có thể liên thủ đánh mấy kẻ tìm tra sml, La Giản tương đối có thiên phú đánh nhau, cho nên luôn đứng trước bảo vệ A Lam. Hai người có năng lực khác nhau, ví dụ về mặt học tập, A Lam vẫn tương đối thông minh hơn, hắn nhớ rất nhanh, cho dù trước

khi thi không ôn tập gì, một đêm trước khi thi học bù cũng có thể được điểm không tồi.

Hiện tại nghĩ đến, La Giản cảm thấy năng lực ghi nhớ phi phàm và năng lực học tập của A Lam phỏng chừng cũng là một biểu hiện của tinh thần lực, rốt cuộc, sau khi tiến vào mật thất, sức mạnh của A Lam cũng là về mặt ma pháp.

Đúng rồi, A Lam dường như bị phân liệt nhân cách trên một mức độ nhất định, nhưng không biết là bắt đầu từ khi nào.

La Giản tự hỏi vấn đề này, hắn cầm ô đuổi kịp bước chân tiểu A Lam, chạy tới bên người hắn, sự tình khiến La Giản kinh ngạc chính là, tiểu A Lam dường như chú ý tới cái gì, đột nhiên quay đầu nhìn về phía La Giản.

Khi còn nhỏ, mặt Phong Vũ Lam phấn nộn còn phì đô đô, đôi mắt đen nhánh sáng bóng, trông thực đáng yêu, thế nhưng biểu tình trên mặt hắn quá nghiêm túc, cứng đờ, trông không giống đứa nhỏ hồn nhiên chút nào… Ngược lại, biểu tình này của Phong Vũ Lam, sẽ khiến La Giản nhớ tới biểu tình trên mặt cú mèo trong mật thất trừng phạt.

Tiểu A Lam tuy rằng hơi cảm nhận được hơi thở của La Giản, nhưng trên thực tế, hắn cũng không thấy cái gì. Hắn ngó trái ngó phải, sau khi thấy xung quanh không có ai, liền tiếp tục đi sâu vào trong ngõ nhỏ, hồn nhiên không biết có người sống to lù lù đang đi bên cạnh hắn.

Tiểu A Lam đi sâu vào trong ngõ nhỏ, tận cùng trong đó có một cánh cửa nhỏ, bên trong là một căn nhà bỏ hoang, trong phòng cũng rất nhỏ rất hẹp, cái gì cũng không có, còn chất đồng tạp vật của chủ nhân trước, trên mặt đất có một tấm nệm cùng khăn trải giường cũ, mà trên cái "giường" đơn sơ này có nằm một người.

Sau khi tiểu A Lam vào phòng, việc đầu tiên làm là đóng kỹ cữa, trong nháy mắt hắn xoay người đóng cửa La Giản đã lách qua sau lưng hắn vào trong. Mà A Lam cũng không phát hiện, hắn khẩn trương nhìn hoàn cảnh xung quanh, khi thấy không có bất luận kẻ nào tới hẻm nhỏ dơ bẩn này, hắn mới đóng chặt cửa.

Sau đó trong phòng lập tức tối lại.

Tiểu A lam sờ soạng trong phòng nửa ngày, trong căn nhà bỏ hoang này không có đèn điện, cho nên hắn trực tiếp thắp ngọn nến đặt trên mặt đất, ánh lửa chiếu sáng cả căn phòng.

Trong phòng thực hoang phế, nơi này phỏng chừng là phòng tạp vật của nhà nào đó, chuyên môn để chất đống tạp vật, những cái hòm cùng túi to, nhét mấy đồ dùng dụng cụ linh kiện, nhưng đều phủ một tầng tro bụi dày, thật lâu không có người sử dụng qua. Trong nhà còn có một xe đạp cũ, dựa vào trên tường.

Đám tạp vật đó bị rửa sạch sau đó chất đống sang một bên, địa phương trống ra dùng để trải tấm nệm cùng ga trải giường cũ này, tạo thành một cái giường tạm thời, người nằm trên giường bị chăn che lại, người kia co thành một đoàn, đầu cũng nhét vào trong chăn. Xem thân hình, tựa hồ không phải người trưởng thành,

hẳn là một thiếu niên mười mấy tuổi.

Đây là lần đầu tiên La Giản đi vào nơi bí mật như vậy, trước khi hắn chưa từng nghe A Lam nhắc tới, có lẽ A Lam cũng che giấu một số bí mật của riêng hắn. Bất quá, La Giản tuy cảm thấy mình nhìn trộm bạn tốt như vậy tựa hồ không tốt lắm, nhưng cũng không muốn rời đi, hắn đem ánh mắt đặt lên người tiểu A Lam.

La Giản cảm thấy hắn đã thật lâu thật lâu chưa gặp bạn mình.

Tuy rằng hôm nay La Giản có thể lấy một phương thức thần kỳ như vậy mà nhìn thấy hắn, nhưng đối phương lại không nhận thấy được sự tồn tại của La Giản, La Giản không thể trực diện giao lưu với hắn, không thể gọi tên hắn, càng không thể ôm hắn.

Mà lần tới bọn họ gặp mặt, cũng không biết phải chờ tới tháng năm nào.

La Giản không nhịn được hơi thở dài, hắn nhìn động tác của tiểu A Lam, A Lam thắp nến, sau đó lật tới lật lui trong cặp sách mình, cư nhiên lấy ra không ít đồ vật, có nước có một ít đồ ăn vặt, còn có băng gạc và nước thuốc.

Động tác của tiểu A Lam thế nhưng có vẻ rất tuần tự, hắn lại lấy ra một cái khăn lông, dùng nước làm ướt khăn lông, sau đó đi tới bên cạnh người đang nằm trên giường kia, hắn quỳ gối bên cạnh nệm, hơi xốc chăn lên, người nằm trên giường tựa hồ bây giờ mới phát hiện, hơn nữa động tác rất nhạy bén, hắn đột ngột vươn tay, trên tay là một lưỡi dao sáng như tuyết.

Đao đối phương lóe lên trong nháy mắt, tiểu A Lam đột ngột bị giật mình, La Giản rảo bước tiến lên một bước, hắn cho rằng đối phương muốn tổn thương A Lam, bản năng làm ra hành động bảo vệ hắn, nhưng hắn còn chưa ra tay, người nằm trên giường liền thu hồi lưỡi dao, hơn nữa gian nan ngồi dậy.

Đó là một thiếu niên, tầm mười lăm mười sáu tuổi, có một mái tóc dài màu đen… kiểu tóc giống như đã lâu chưa cắt tỉa qua, một đám tóc bù xù rơi rụng tên trán hắn, quần áo trên người cũng có chút bẩn thỉu, còn mang theo vết máu loang lổ, cảm giác giống như một kẻ lưu lạc.

Bất quá cho dù như vậy, La Giản vẫn nhận ra thiếu niên này… Thế nhưng là Đoạn Ly.

La Giản nhịn không được chớp chớp đôi mắt, hắn ý thức được, hóa ra Đoạn Ly và A Lam, đã sớm nhận thức nhau thật lâu về trước.

Nhưng sau này, lần tương ngộ sau đó, bọn họ lại rút đao hướng về phía nhau, hơn nữa đều một bộ dáng không quen biết nhau, La Giản nhớ rõ, Đoạn Ly còn từng đuổi giết A Lam, đây cũng là nguyên nhân La Giản luôn không quá thích Đoạn Ly, nhưng… Tại sao lại thế này?

Tiểu A Lam một chút cũng không sợ thiếu niên trước mắt chém đao về phía hắn, hắn giơ khăn lông ướt lên, bò tới trên người Đoạn Ly, còn dùng khăn lông lau mặt đối phương, Đoạn Ly cũng không phản kháng, một

bàn tay ôm eo đứa nhỏ này, tùy ý để hắn cầm khăn lông lau mặt mình. *(ối dồi ôi trẻ em thông dâm)*

Lúc này Đoạn Ly còn chưa bị hủy dung, mặt lau sạch sẽ xong là một dung mạo tuấn tú, nhưng tóc lại quá dài, hơn nữa khóe miệng hắn còn có một miệng vết thương đỏ máu, tựa hồ là bị vũ khí sắc bén nào cắt ra. Thời điểm lau mặt cho hắn, tiểu A Lam còn thực săn sóc tránh đi miệng vết thương kia.

"Em mang cho anh nước và đồ ăn vặt." Khuôn mặt cứng đờ của tiểu A Lam rốt cuộc hiện lên nụ cười, hơi có chút ngây thơ đáng yêu của trẻ con, hắn còn ỷ lại cọ cọ lên ngực Đoạn Ly. Lực chú ý của Đoạn Ly lại không đặt trên lời hắn nói, hắn sờ sờ mặt đứa nhỏ, nhíu mày: "Em lại đánh nhau với bạn học?" *(ối dồi ôi thế là k phải đoạn ly raep con nhà ngta, mà là con nhà ngta dụ dỗ đoạn ly trc)*

Tiểu A Lam không tự giác nhíu mày, nhớ tới gì đó, khuôn mặt nhỏ của hắn nhăn thành một nhúm, A Lam nói: "Bọn họ vẽ loạn trên sách bài tập của em, còn dính kẹo cao su lên ghế. Em nói cho thầy giáo, bọn họ liền đánh em."

"Thật vô dụng." Đoạn Ly tính tình không tốt, kéo kéo mặt A Lam, "Tại sao em lại không đánh lại?"

"Bọn họ nhiều người, một mình em sao đánh thắng được, nhưng cũng chả sao." Tiểu A Lam lộ ra tươi cười giảo hoạt, "Dù sao em cũng đã cáo trạng lên thầy giáo, hơn nữa còn có lớp trưởng làm chứng, thầy giáo tuyệt đối sẽ gọi điện thoại cho phụ huynh chúng nó, về nhà tất cả bọn nó sẽ bị đánh đòn."

Đoạn Ly nghe vậy cũng cười rộ lên, lại xoa xoa gương mặt A Lam, thì thầm: "Tên nhóc giảo hoạt."

"Ca ca cũng đừng đánh nhau với người khác." A Lam nhìn bộ dáng tâm tình tốt của Đoạn Ly, thừa thắng xông lên nói: "Mỗi lần anh đánh nhau đều đổ máu, cũng không đến bệnh viện chính quy xem, đám phòng khám lòng dạ hiểm độc kia nhất định mỗi lần đều thu thật nhiều tiền."

Đoạn Ly lại cười, sờ sờ đầu A Lam: "Không sao, ca ca có tiền."

A Lam thấy khuyên bảo không thành, giận dỗi phồng má, "Tiền có nhiều cũng sẽ bị tiêu hết."

La Giản an tĩnh ở một góc nghe bọn họ nói chuyện, hắn quan sát kỹ Đoạn Ly trước mắt, Đoạn Ly này còn rất nhỏ, trên người hắn tản ra một số khí vị không tốt, La Giản biết giờ phút này phỏng chừng Đoạn Ly đã tiến vào mật thất, bởi vì một đứa trẻ nhỏ tuổi như vậy, cũng đã bắt đầu toát ra khí vị máu tươi.

La Giản nhịn không được lại thở dài, cũng không biết quan hệ hai đứa nhỏ này như vậy là tốt hay xấu, nhưng La Giản giờ phút này cũng không ngăn cản được, bởi vì hắn phát hiện hai người này đã nhận thức được một thời gian, tiểu A Lam sẽ thực ỷ lại mà gọi Đoạn Ly là ca ca, còn bò lên người hắn.

Đoạn Ly cũng mặc kệ hắn, Đoạn Ly lúc này một chút cũng không nhìn ra được bộ dáng tính cách vặn vẹo sau này, dịu dàng chứ không như tên Đoạn Ly kia. Hai người nói chuyện một lát, tựa hồ cảm thấy nhàm chán, đứa nhỏ liền lấy bộ cờ vây từ trong cặp sách ra, bắt đầu liều mạng với Đoạn Ly.

“Em lấy cờ vây từ chỗ nào?”

“Tiết thể dục trời mưa, đổi thành chơi cờ, ủy viên thể dục cầm rất nhiều bộ, em trộm mò một cái.”

“Thật hư!” Đoạn Ly bắt đầu véo mặt A Lam: “Đây chính là trộm đồ nha.”

“Không phải, em đã chào hỏi với ủy viên thể dục, sau đó sẽ trả lại.” A Lam giũ quân cờ ra, quân cờ đen trắng rơi đầy đất, hai người bắt đầu nương ánh nến mỏng manh nhặt quân cờ.

Sau đó hai người bắt đầu ấu trĩ chơi cờ vây, thuận tiện nói chuyện không ít đề tài.

La Giản bên cạnh im lặng không lên tiếng, đứng yên trong góc tối, dù không rời tay, nhìn hai người chơi cờ dưới ánh nến, một màn này đối với La Giản có chút xa xôi, hắn cảm thấy mình và bọn họ là người hai thế giới, vô luận La Giản muốn chạy qua đó cỡ nào, cũng vẫn không thể.

Thế nhưng, đề tài Đoạn Ly lơ đãng nói tới bỗng nhiên thu hút lực chú ý của La Giản. Hơn nữa khi hắn nói tới đề tài này, La Giản thậm chí còn hơi sốc, bởi vì La Giản nghe thấy Đoạn Ly nói: “Anh chơi một trò chơi thú vị, lại đáng sợ, em biết, lúc trước anh đã nói cho em.”

Tiểu A Lam gật đầu: “Đúng đúng, em biết, trước kia anh đã nói cho em.”

Đoạn Ly tựa hồ cũng rối rắm, không biết có nên nói cho A Lam những chuyện này không, bất quá nghĩ tới A Lam còn nhỏ như vậy, kỳ thật nói xong phỏng chừng hắn cũng không nhớ được bao nhiêu, hơn nữa một từ nhiều nghĩa, A Lam cho dù có tiết lộ cho người khác, người khác phân nửa cũng là nghe không hiểu. Mà Đoạn Ly giờ phút này, lại gấp không chờ nổi cần một người để chia sẻ.

Cho nên Đoạn Ly liền nói: “Trò chơi đáng sợ kia, giống như có một tập đoàn lớn phụ trách nó, A Lam biết tập đoàn là gì sao?”

“Là rất nhiều rất nhiều người tạo thành đại gia đình.” A Lam nghiêng đầu nghĩ nghĩ, trả lời Đoạn Ly: “Thầy giáo đã nói, trường học bọn em chính là do một tập đoàn gì gì đó bỏ vốn thành lập ra!”

Đoạn Ly cười xoa đầu A Lam: “Không khác lắm, thế nhưng tập đoàn này thực đáng sợ, bên trong có rất nhiều người xấu, cũng có một ít người tốt, bị tập đoàn kéo vào, cưỡng bách hắn làm việc. Anh tiếp xúc qua một người như vậy… hắn điên cuồng xin người giúp đỡ, hi vọng có người có thể trợ giúp hắn.”

“Bị người xấu bắt sao? Tại sao lại không thể tìm chú cảnh sát?” Tiểu A Lam ngây thơ hỏi.

Đoạn Ly sắc mặt ám trầm: “Bởi vì ngay cả chú cảnh sát, cũng là người của tập đoàn đáng sợ đó.”

Những lời này của Đoạn Ly, khiến La Giản cảm thấy không ổn.

Dường như có một số vấn đề, La Giản vẫn luôn không nhận ra.

157. Chương 157

Đoạn Ly vẫn chưa lộ ra quá nhiều thứ cho A Lam, hắn chỉ nói cho đứa nhỏ, nói cho tiểu A Lam. Hắn nói hắn đã nhận giúp đỡ một người đáng thương trong tập đoàn kia, nhưng Đoạn Ly cũng không nói người đáng thương kia là ai, người kia yêu cầu trợ giúp gì, tất cả những chuyện đó Đoạn Ly đều không kể ra, khi tiểu A Lam hỏi, Đoạn Ly chỉ ôn hòa cười.

"Em nên về nhà, trời đã sắp tối rồi." Đoạn Ly thông qua khe cửa phòng tạp vật mà nhìn ánh sáng bên ngoài lọt vào, quan sát biến hóa thời gian, khi sắc trời bên ngoài dần dần ảm đạm, Đoạn Ly liền thúc giục A lam về nhà.

A Lam nhíu mày, nhỏ giọng nói: "Em không muốn về nhà."

"Ba mẹ em sẽ lo lắng." Đoạn Ly ôn nhu dỗ hắn, dùng tay xoa đầu tiểu A Lam, hắn thậm chí còn hôn nhẹ lên trán A Lam một cái, nhưng A Lam vẫn không vui, hắn vươn tay nhỏ nắm quần áo Đoạn Ly, dùng ánh mắt đáng thương mang theo chờ mong nhìn Đoạn Ly.

"Ca ca, đêm nay em muốn ngủ cùng anh."

Đoạn Ly có chút dở khóc dở cười, xoa đầu tiểu A Lam, lại nghiêm túc lắc đầu: "Không được, em không thể ở lại đây, em phải đi, phải về nhà mới được."

"Em không muốn về nhà… ba ba mụ mụ em luôn cãi nhau, bọn họ cũng không quan tâm đến em…"

A Lam lại dùng kỹ năng bán manh, mở to mắt nhỏ sáng lấp lánh, ghé vào lòng Đoạn Ly lăn lộn, "Ca ca, ca ca, cùng anh ngủ, em muốn cùng anh ngủ." *(cíu với, dụ thụ bẩm sinh)*

Đoạn Ly dường như muốn dọa hắn, hắn âm trầm xách tiểu A Lam lên, đè hắn vào lòng ngực mình, thấp đầu mặt đối mặt với A Lam, hắn ấn tay mình trên bụng A Lam, hiện tại A Lam còn rất nhỏ, thân thể cũng rất nhỏ, mềm như bông, làn da sờ lên rất thoải mái.

Đoạn Ly liền nói: "A Lam thật sự biết cùng anh ngủ có nghĩa gì sao?"

Ngoài dự đoán chính là, tiểu A Lam không sợ hãi chút nào, hắn vươn cánh tay củ sen ngắn nhỏ, ôm lấy cổ Đoạn Ly, sau đó liền tiến lên, chuồn chuồn lướt nước hôn trên môi Đoạn Ly một cái, cười rộ lên: "Biết nha, em ngủ cùng ca ca, về sau chính là người của ca ca."

Đoạn Ly lúc ấy thế nhưng sửng sốt một chút, hắn nhìn chằm chằm đứa nhỏ trong lòng thật lâu, một lát sau, nhịn không được ôm chặt lấy đứa nhỏ, ôm rất chặt, hắn thậm chí nhịn không được cọ cọ mặt đứa nhỏ trong lòng.

"Đây là em nói…" Đoạn Ly dùng âm thanh chỉ mình nghe được mà thì thầm, hắn thậm chí không biết giọng mình có chút nghẹn ngào, "Đây là em nói, không thể đổi ý."

Nhưng thính lực La Giản rất tốt, cho dù hắn chui ở trong góc vẫn có thể nghe rõ lời Đoạn Ly nói, hắn nhịn không được ngẩng đầu cẩn thận đánh giá Đoạn Ly, hiện tại hắn chưa bị hủy dung, tính cách không vặn vẹo, tuy rằng thực dịu dàng ôn hòa, nhưng lưng dường như đang gánh vác thứ gì nặng nề, đối với một đứa nhỏ mười mấy tuổi, đây quả thực là gánh nặng ngàn cân.

(klq nhg tôi cảm thấy hài vl, 1 ông chú La Giản –tuổi linh hồn hơn 30t ngồi xem 2 cháu tiểu học hôn nhau ha ha)

Sau đó, Đoạn Ly vẫn đưa đứa nhỏ trong ngực ra ngoài, tuy rằng A Lam không quá nguyện ý, nhưng Đoạn Ly luôn xụ mặt, nên A Lam đành khóc sướt mướt cõng cặp sách ra cửa đi về nhà. Vì để A Lam không tiếp tục khác, Đoạn Ly đành phải đồng ý rất nhiều hứa hẹn, tỷ như ngày mai ở đây chờ em các thứ các thứ.

Mà La Giản vẫn luôn đứng một góc quan sát toàn bộ quá trình, nhưng hắn vẫn chưa đi theo A Lam về nhà, hắn quyết định tiếp tục ở trong phòng tạp vật này, giám thị hành động của Đoạn Ly. Bởi vì La Giản luôn thực để ý tới những lời Đoạn Ly vừa nói, về "tập đoàn đáng sợ" kia, chỉ cần mình luôn canh giữ bên người Đoạn Ly, nhất định có thể nhận được đáp án.

Thế nhưng, La Giản không thể ở quá lâu trong thế giới hiện thực, cách mỗi một khoảng thời gian nhất định, hắn sẽ phải tiến hành xuyên qua thời không, bằng không hắn sẽ bị ý chí thời không hiện tại bài xích, kết quả của bài xích chính là… La Giản sẽ bị mạnh mẽ xóa sổ khỏi thế giới này.

Hắn nhiều nhất chỉ có thể ở thời không này ba ngày, đây là cực hạn.

Nếu trong vòng 3 ngày vẫn chưa tìm được đáp án, La Giản liền không thể không tiếp xúc Đoạn Ly một chút, sau đó ký hiệu lên người hắn, đề lần xuyên không tiếp theo có thể tới bên người hắn.

Đúng rồi, có nên đánh dấu A Lam hiện tại một cái ký hiệu không?

Ý niệm này vừa nảy sinh đã bị La Giản phủ định, A Lam còn rất nhỏ, không thích hợp cái này. La Giản nhớ rõ Ưng đã dặn dò hắn không được tùy tiện chạm vào những nhân vật này, bởi vì những gì thứ La Giản đã đụng chạm qua sẽ khiến mật thất chú ý, giờ phút này thân phận La Giản là GM, nơi nơi đi qua đều lưu lại dấu vết.

Mật thất sẽ lần theo dấu vết đó mà biết được hành động của La Giản.

Bất quá, tuy làm vậy sẽ rất dễ bị mò ra, nhưng La Giản cũng có thể lợi dụng điểm này khiến mật thất phán đoán sai lầm, khi hắn ở bất đồng thời không bất đồng địa điểm, thậm chí là ở nơi không liên quan lưu lại vô số dấu vết tương đồng, chỉ sợ ngay cả mật thất cũng không thể phán đoán chính xác hành động của La Giản.

Nghĩ thông suốt điểm này, La Giản liền không nóng nảy, hắn an tĩnh ngồi một chỗ, yên lặng nhìn chăm chú vào Đoạn Ly.

Đoạn Ly tựa hồ bị thương, sau khi hắn nhìn theo bóng A Lam rời khỏi, hắn cầm lấy băng gạc A Lam chuẩn bị cho mình, xốc lên cái chăn trên người, cởi áo trên, lộ ra bụng rắn chắc quấn từng vòng từng vòng băng gạc, băng gạc trắng kia đã dính vết máu, thực hiển nhiên, miệng vết thương bị nứt.

Lại là vết thương ở bụng.

La Giản nhíu mày, hắn nhớ tới vừa rồi Đoạn Ly còn tùy ý để A Lam bò tới bò đi trên người hắn, còn ôm A Lam cười đùa, một chút cũng chưa từng cau mày, cũng không để A Lam phát hiện hắn bị trọng thương, điều này cần nghị lực kiên cường cỡ nào?

La Giản nhìn Đoạn Ly tự đổi băng gạc, bôi thuốc cho vết thương, bụng hắn có một vết đao chém, không sâu nhưng cũng tuyệt đối cho hắn ăn khổ, miệng vết thương đã được khâu lại, để lại từng vệt xấu xí trên bụng Đoạn Ly, chắc chắn không lâu sau, sẽ biến thành một vết sẹo dữ tợn.

Nhưng tại sao hắn lại bị thương?

Có lẽ ta có thể trực tiếp nhận được đáp án từ trong miệng hắn, La Giản nghĩ như vậy, chớp chớp mắt, hắn cầm ô bắt đầu tới gần Đoạn Ly, nhưng ngoài dự đoán, Đoạn Ly tựa hồ nhận ra sự tồn tại của La Giản, hắn đột nhiên quay đầu nhìn về phía La Giản.

Hắn thập phần nhạy bén, so với đa số người đều nhạy bén hơn, hắn vẫn chưa dời đi tầm mắt, vẫn cứ nhìn chằm chằm chỗ La Giản đang đứng. Hắn cũng không thấy La Giản, hắn không thấy gì, nhưng vẫn cảm giác được có người tồn tại, có người đang đứng ở đó, ở trong phòng tạp vật nhỏ hẹp tối tăm này.

La Giản thấy Đoạn Ly tựa hồ hơi khẩn trương, hắn cong lưng, thân mình cuốn lại, hắn sờ vào đoản đao phòng thân đặt bên dưới gối đầu, đó là một con dao gọt hoa quả bình thường. Mà vũ khí của Đoạn Ly, La Giản cũng đã chú ý tới, thanh đường đao kia liền dựa bên cạnh đống tạp vật đầy bụi.

"Ai? Ai đang ở đó?" Đoạn Ly đứng dậy, cố ý vô tình mà lùi về phía vũ khí của mình, hắn cởi trần, chỉ mặc một cái quần đùi màu xám, ánh mắt lại sắc bén như sói. La Giản cũng có tâm thử hắn, hắn vẫn chưa hoàn toàn áp chế hơi thở của mình, hắn đang cố ý để Đoạn Ly phát hiện ra mình.

"Tôi chỉ muốn hỏi cậu một số chuyện." La Giản vẫn chưa hoàn toàn hiển lộ thân hình, nhưng hắn phát ra tiếng, hắn biết Đoạn Ly tuyệt đối nghe thấy tiếng hắn nói chuyện.

"Anh là ai?" Đoạn Ly dù sao còn nhỏ tuổi, còn chưa có sự thành thục ổn trọng, không kinh ngạc không hoảng loạn mà La Giản thấy sau này, hắn có vẻ hơi kinh hoàng, hỏi: "Anh ở đâu?"

Đoạn Ly không thấy cái gì, phòng tạp vật u ám ngoại trừ hắn dường như không có ai, nhưng Đoạn Ly đích xác nghe thấy một âm thanh xa lạ, âm thanh kia như truyền ra từ bóng tối, mang theo ảm đạm sâu thẳm.

La Giản xoay chuyển cán dù, hắn đè thấp giọng, uy hiếp nói: "Đứa nhỏ vừa đi ra ngoài, gọi là Phong Vũ Lam, đúng không?"

Đoạn Ly nghe thấy vậy lại càng hoảng sợ: "Anh muốn làm cái gì?"

"Cậu chỉ cần trả lời câu hỏi của tôi là được, như vậy, cái gì tôi cũng không làm." La Giản thở dài một hơi, đôi khi nếu muốn nhanh chóng nhận được thông tin mình muốn, không có phương phức gì đơn giản bạo lực lại nhanh chóng hơn uy hiếp.

Đoạn Ly không cam lòng, hắn ý thức được người này mạnh hơn tưởng tượng của mình nhiều, Đoạn Ly thậm chí còn không nhìn thấy thân ảnh của kẻ địch, lại chỉ có thể nghe thấy âm thành cùng cảm nhận được một tia hơi thở, thậm chí những thứ đó, cũng có thể là kẻ địch chủ động tiết lộ cho hắn.

Kẻ địch quá cường đại như vậy, giờ phút này dù hành động thế nào cũng không thay đổi được gì, Đoạn Ly liền chủ động buông đao, trả lời: "Anh muốn hỏi cái gì?"

"Tôi muốn biết về tập đoàn cậu vừa nhắc tới." La Giản thấp giọng nói: "Tôi vẫn luôn ở đây nghe các cậu nói chuyện."

"Vẫn luôn?" Đoạn Ly cả kinh, hắn căn bản không nhận ra.

"Từ khi A Lam vào cửa, tôi liền vào theo."

"Được rồi, tôi sẽ nói, mọi chuyện mà mình biết, tôi đều sẽ nói… Chỉ cần anh không tổn thương hắn, đừng tổn thương đứa nhỏ kia." Ngữ khí Đoạn Ly hơi run run, La Giản bỗng nhiên ý thức được, người đàn ông luôn cường đại trong trí nhớ thế nhưng đang sợ hãi, hắn thế nhưng sợ hãi, La Giản bất ngờ, hắn đột ngột cảm thấy bản thân đã dùng sai phương thức rồi.

La Giản luôn coi Đoạn Ly là người đàn ông cường đại trong trí nhớ, đồng đội phóng túng không chịu kiềm chế, đội viên không quen biết nhưng lại có thể tin tưởng được. Tuy rằng La Giản luôn không thích người này, hắn có cảm giác bài xích và chán ghét chủ quan với Đoạn Ly, điều này khiến hắn tràn ngập cảnh giác với người đàn ông này, nhưng La Giản đã quên, Đoạn Ly hiện tại, chỉ là một đứa nhỏ mười mấy tuổi chưa vào đời mà thôi.

Mà La Giản thế nhưng lại đi uy hiếp một đứa trẻ.

La Giản đau đầu xoa xoa huyệt Thái Dương của mình, tự giễu cười, hắn dịu giọng, ý đồ trấn an Đoạn Ly, nhẹ giọng nói: "Đừng khẩn trương, tôi sẽ không tổn thương ai, tôi chỉ muốn biết một số thông tin từ chỗ cậu."

"Ý anh nói là tập đoàn kia sao?" Đoạn Ly lại khó có thể buông tâm phòng, hắn luôn lui về phía sau, tận đến khi sờ đến đường đao của mình, vũ khí trong tay sẽ khiến hắn thoáng an tầm, La Giản cũng không ngăn cản, tiếp tục dò hỏi:

"Tôi biết trò chơi đáng sợ kỳ diệu cậu đã trải qua, là trốn thoát mật thất đúng không?"

Đoạn Ly nhìn khắp nơi xung quanh: "Đúng vậy, tôi là một người chơi, anh cũng vậy, đúng không?"

"Trên một ý nghĩa nào đó, tôi đã từng." La Giản còn nói thêm, "Chuyện về tập đoàn cậu nói, cuối cùng là thế nào?"

"Anh không biết?" Đoạn Ly tựa hồ cũng có chút kinh ngạc, hắn nói: "Tôi cho rằng người chơi trong mật thất đều biết."

"Lời này có ý gì?"

La Giản kỳ thật không được tính là người chơi lâu năm, hắn cũng chưa trải qua nhiều lần trốn thoát mật thất, hơn nữa dường như bởi vì một số thao tác sau màn, những mật thất hắn phải trải qua có độ khó quá cao, cho nên La Giản mệt mỏi bôn tẩu, chỉ chạy thoát mật thất đã hao phí phân nửa tâm huyết của hắn, hắn căn bản không có tâm tư để ý những thứ khác, những nghĩ lại, hắn tựa hồ cũng không thể như những người chơi bình thường khác, bình thường tiến tới, học tập, tiến bộ.

Cũng chính vì vậy, La Giản ý thức được bản thân mình dường như đã xem nhẹ rất nhiều thứ.

158. Chương 158

Theo lời người chơi lâu năm trong mật thất, từ khi bọn họ tiến vào mật thất, vượt qua khiêu chiến người mới, sẽ có một người dẫn đường, dẫn đường bọn họ tới tiến triển tiếp theo của trò chơi, người dẫn đường này đa số sẽ là người chơi lâu năm của thế hệ trước, vì thế sẽ có người sinh ra suy nghĩ… Nhóm người chơi đầu tiên tiến vào mật thất, đến tột cùng là do ai dẫn đường?

Trên thực tế, không có ai chú ý tới vấn đề này, bởi vì vô luận là người mới hay người chơi lâu năm, điểm bọn họ chú ý, vĩnh viễn là làm thế nào để sống sót trong mật thất. Bọn họ chú ý tới đạo cụ trong mật thất, bọn họ chú ý tới manh mối trong mật thất, chú ý tới cốt truyện trong mật thất, nhưng chưa bao giờ bận tâm tới những chuyện khác.

Sau đó, theo thời gian trôi qua, trong đám người chơi dần dần hình thành một chế độ.

Bởi vì ý chí mật thất sẽ chỉ mời một số lượng người cố định trong một thành phố gia nhập mật thất, cho nên số lượng người chơi ở một thành phố là cố định, nhân số cơ bản dao động từ mười đến ba mươi người, hơn nữa con số này có thể du di trên dưới, mỗi khi có một người chơi xúi quẩy vĩnh viễn chết đi trong mật thất, ý chí mật thất sẽ chủ động lựa chọn người nào đó trong thành phố này trở thành người chơi mới, bổ khuyết vị trí của người chơi đã chết.

Bởi vì người chơi trong mỗi thành phố là cố định, bởi vậy người chơi trong các thành thị liền dần dần hình thành một chế độ, bọn họ tập hợp lại với nhau, tham khảo, tổ đội, chia sẻ kinh nghiệm. Hơn nữa dùng thành phố của mình làm một cứ điểm, liên hệ với người chơi trong các thành thị khác, cứ như vậy hình thành một mạng lưới lớn, xâu chuỗi mỗi người chơi trong mật thất, sau đó khuếch tán ra ngoài.

Bất tri bất giác, số lượng người chơi đông đảo trên thế giới thành lập nên một thế lực khổng lồ. Tuy bởi vì bị mật thất hạn chế, nên những người chơi này sẽ bị nghiêm trọng hạn chế sức mạnh trong thế giới hiện thực, có một số người thậm chí không thể phát huy nổi 1% năng lực trong mật thất, hơn nữa bọn họ không thể truyền ra bất luận tin tức gì liên quan tới mật thất, nhưng hành động, ngôn ngữ dị thường của bọn họ sẽ khiến các thế lực chặt chẽ chú ý.

Trên đời này không có lưới nào không có kẽ hở, huống chi mật thất tuy hạn chế người chơi lộ tin tức ra ngoài, lại cũng không nghiêm khắc trừng trị người chơi, vì thế, tin tức liên quan tới mật thất vô hạn cứ như vậy mà bị lan truyền nhanh chóng, cao tầng các quốc gia cũng nhận được tình báo tương quan, nhưng để tránh cho dân chúng khủng hoảng, những thông tin này đều bị phong tỏa.

Một bộ máy tên là "thế giới" cứ như vậy lặp lại trôi qua một ngày lại một ngày, mọi người như đang sống trong mộng cảnh, không muốn chân chính đối mặt với hiện thực, nhưng ai cũng không thể xem nhẹ uy hiếp cùng nguy hiểm trong đó.

Sau đó, không biết là khi nào, trong đám người chơi liền lan truyền một tin tức, không biết là tin tức do ai thả ra, cũng không biết ngọn nguồn tin tức này là nhắm vào ai, bọn họ chỉ nói Vô Luật Thành, có một tập đoàn đáng sợ.

"Vô Luật thành là nơi nào?" La Giản nghe đến đó liền nhịn không được, hỏi Đoạn Ly. Đoạn Ly cầm đường đao ngồi xổm trong góc, hắn dùng ngón tay khẽ vuốt thân đao, nghe thấy tiếng La Giản hỏi, thiếu niên hơi ngẩng đầu, hắn nhìn về phía La Giản, hắn cảm thấy La Giản ở ngay đằng kia, chỉ là hắn không nhìn thấy được mà thôi.

"Một cái thành thị mà thôi, Vô Luật dường như là nickname của thành phố này, ý là ở thành phố này, không có pháp luật tồn tại… hay nói cách khác, không tồn tại quy tắc."

La Giản cái hiểu cái không, "Thành thị… không có quy tắc?"

"Đúng vậy, thành phố kia chính là địa bàn của tập đoàn kia, thông tin tôi biết được là, toàn bộ thành thị kia đều bị tập đoàn này khống chế, không có đạo đức pháp luật, không có quy tắc ước thúc, cho nên mới được gọi là "Vô Luật Thành".

Tuy rằng Đoạn Ly nói như vậy, nhưng La Giản đã nghĩ tới càng nhiều chuyện, hắn vô ý thức dùng tay xoay chuyển cán dù, hắn nhớ tới phòng làm việc Ưng từng nói qua.

Ưng vì thành lập hệ thống mật thất, đồng thời cũng vì thu hoạch lượng lớn tài chính, tuy rằng hắn đã từng cố ý đặt phòng thí nghiệm bên trong thành phố lớn, nhưng kết quả lại không làm như vậy, bởi vì lúc ấy bọn họ tựa hồ bị thế lực nào đó theo dõi, do Ưng lợi dụng những công nghệ cao do hệ thống mang tới để thu lợi nhuận, nên đã khiến một số kẻ có tâm chú ý.

Ưng vì tránh né bọn họ, đồng thời cũng để mau chóng xây dựng hệ thống mật thất, liền đặt địa điểm phòng làm việc ở ngoại ô một thành thị xa xôi, nơi đó gần biển rộng, bốn mùa như xuân, có giao thông tiện lợi, lưu thông tin tức phát đạt, coi như là một thành thị tương đối phồn vinh.

Nhưng hiện tại ngẫm lại, sau khi Ưng tiến vào mật thất đã bị vây trong đấu trường Tu La, mà "khóa" của mật thất vẫn ở phòng làm việc kia như trước. Theo lời Ưng nói, mật thất có thể đem lõi của mình, tức lõi hệ thống luân hồi giấu vào mật thất do mình sáng tạo, nhưng khóa thì không được.

Lõi hệ thống luân hồi là một hình lập phương, hình lập phương này thiếu mất một góc, cái góc bị thiếu kia chính là "khóa".

"Khóa" kia là một vật thể nhỏ hình khối tam giác, mặt ngoài có điêu văn kim sắc thần bí. Bởi vì mật thất không thể giấu thứ này vào trong mật thất do mình sáng tạo ra, nhưng nó tuyệt đối sẽ không để khóa ở yên trong phòng làm việc, cho nên nó nhất định sẽ áp dụng một số thủ đoạn.

Khóa này là gông xiềng nhân loại tương lai chế tạo cho mật thất, không, là cho hệ thống luân hồi, nó có một cơ chế tự hủy, khi nó bị tiêu hủy, lõi hệ thống luân hồi cũng sẽ theo đó mà bị phá hủy.

Nó không thể bị bất luận lực lượng nào ảnh hưởng, đặc biệt là lực lượng của hệ thống luân hồi, đây cũng là lý do khiến hệ thống tuy muốn giấu khóa vào trong mật thất, nhưng vô luận thế nào cũng không làm được.

Bởi vậy, ý chí mật thất nhất định sẽ tìm mọi cách bảo vệ "trái tim" của mình trong thế giới hiện thực. Hơn nữa, ý chí mật thất có thể tùy ý khống chế người chơi trong mật thất, lại không thể can thiệp quá nhiều vào thế giới hiện thực, nó rõ ràng chưa chuẩn bị sẵn sàng bại lộ hoàn toàn sự tồn tại của bản thân trước ánh mắt toàn bộ nhân loại.

Mà "Vô Luật Thành" Đoạn Ly kể, khiến La Giản có một số ý tưởng.

Một tòa thành thị không có pháp tắc, một tòa thành thị bị một tập đoàn nào đó hoàn toàn khống chế trong tay, hơn nữa tin tức thành thị này vẫn là lộ ra từ chỗ người chơi, đây là bẫy rập mật thất tạo ra cho La Giản, hay là cửa đột phá để tìm ra chìa khóa?

Nhưng vô luận thế nào, La Giản đều không thể bỏ qua tin tức có giá trị như vậy.

Hắn tiếp tục dò hỏi Đoạn Ly, cố gắng đào ra càng nhiều thông tin từ miệng hắn, "Cậu thật sự không biết "Vô Luật Thành" ở đâu sao?"

Đoạn Ly lắc đầu đáp: "Không biết, tôi từ miệng rất nhiều người biết được sự tồn tại của thành phố này, lại chưa có một ai từng đi qua, nhưng tin tức đến tột cùng truyền ra từ đâu, cũng không ai biết."

"Như vậy, lúc trước cậu nói, trong tập đoàn Vô Luật Thành, có người xin cậu giúp đỡ, là thật hay giả?"

Đoạn Ly suy ngẫm một chút, phảng phất như đang rối rắm chuyện gì đó, hắn nhíu mày, âm thanh trầm thấp, "Nói đúng ra, cũng không phải có người xin tôi giúp đỡ, mà là tôi xin người khác giúp đỡ…"

La Giản hơi kinh hãi, bình phục ngữ khí của mình, hòa hoãn hỏi: "Đây là có ý gì?"

"Người chơi trong mật thất chỉ biết chú ý tới mật thất, người chơi bình thường dù có nghe được thông tin về Vô Luật Thành, cũng chỉ nghe một chút thôi, đối với bọn họ, an nguy một tòa thành thị có thể tồn tại trong thế giới hiện thực, độ quan trọng kém xa mạo hiểm trong mật thất."

La Giản nheo mắt: "Nhưng cậu lại chú ý tòa "Vô Luật Thành" này như vậy, tại sao vậy?"

Biểu tình của Đoạn Ly dưới ánh nến lộ ra chút sầu thảm, mặt hắn cắt không còn giọt máu, trả lời La Giản: "Bởi vì, tôi phát hiện, bất tri bất giác, tôi đã trở thành một người trong tập đoàn đó, là một người trong Vô Luật Thành."

La Giản tức khắc không hiểu, hắn nói: "Không phải cậu nói, cậu chưa từng đi qua Vô Luật Thành sao?"

"Không phải không đi qua, mà là thời điểm tôi đi qua, cũng không ý thức được nơi đó là Vô Luật Thành." Đoạn Ly tạm dừng một lát, trả lời La Giản: "Sau đó khi tôi hồi tưởng lại, tôi mới phát hiện ra chuyện bất thường trong đó. Sau đó tôi đã từng nghĩ đi nghĩ lại, lại thế nào cũng không tìm được cửa vào tòa thành thị đó."

"Ừm, những lời nói này của cậu, tôi không hiểu lắm." La Giản di chuyển trong phòng tạp vật nhỏ hẹp, hắn nói, "Một tòa thành thị có lẽ tồn tại hoặc không tồn tại. Cậu đã từng đi qua thành phố này, lại không nhận thức được mình đã từng đi qua thành phố này… Ý là, mặt ngoài thành phố này không có gì khác biệt với thành phố bình thường khác sao?"

Đoạn Ly nói: "Không khác, nó thực bình thường, bên trong cũng có người đến người đi, mọi người dậy sớm đi làm ăn cơm ngủ nghỉ, không có bất luận điểm khác biệt nào."

"Vậy tại sao sau đó cậu lại cảm thấy không thích hợp?"

Đoạn Ly hồi tưởng một chút, "Có một vài nguyên nhân, thứ nhất, tôi nhớ rõ lúc ấy tôi đang tiến hành chạy

thoát mật thất nào đó, đó là một mật thất có rất nhiều cánh cửa*(monsters, inc.)*, cánh cửa dẫn tới những địa phương bất đồng, giống như một cái mê cung vậy, chỉ có mở được cánh cửa chính xác mới có thể thoát khỏi mật thất, nhưng có lẽ tôi mở nhầm cửa… phía sau cánh cửa là đường cái rộng mở, rất nhiều người cùng xe cộ."

"Tôi cũng không nhận ra mình mở sai cửa, lúc ấy tôi thậm chí cho rằng mình đã thành công thoát khỏi mật thất mà trở về hiện thực, nhưng mỗi lần trở về hiện thực, tôi đều tỉnh lại trên giường, chỉ có lần này là bất đồng. Lần này tôi đi qua cánh cửa, đi tới một tòa thành thị xa lạ."

"Nơi đó tựa hồ không có gì khác biệt so với thành thị bình thường, người dân, đường phố, phố lớn ngõ nhỏ. Nhưng lúc ấy, điều khiến tôi cảm thấy kỳ quái chính là, thành phố này phi thường an tĩnh, tuy rằng có tiếng xe chạy, có tiếng bước chân khi mọi người đi đường, có âm nhạc quảng cáo phát ra từ radio, lại không nghe thấy bất kỳ tiếng bàn luận châu đầu ghé tai nào, trong trí nhớ của tôi, tất cả những người đó đều mặt vô biểu tình làm việc của mình… thậm chí làm lặp đi lặp lại một việc.

"Bọn họ có lẽ sẽ nói chuyện với nhau, nhưng lời kịch không đổi, chỉ lặp đi lặp lại một vài câu nói, lặp đi lặp lại làm một công việc."

La Giản nghe tới đó, không khỏi xen vào một câu: "Chẳng lẽ, là mỗi ngày đều lặp lại chuyện ngày hôm qua sao."

"Đúng vậy, chính là như vậy, là mỗi ngày đều lặp lại mọi chuyện của ngày hôm qua."

Đoạn Ly lại lắc đầu, "Nhưng lúc đó tôi vẫn chưa cảm nhận được chỗ không thích hợp, tôi chỉ lang thang không có mục tiêu dạo quanh thành phố, lúc ấy tôi cần một chỗ dung thân, tôi đi tìm địa phương như khách sạn các thứ, tôi nói chuyện cùng những người đó, nhưng bọn họ đều không để ý tới tôi."

"Là thật sự không để ý tới tôi, cho dù tôi đứng trước mặt bọn họ, bọn họ cũng không phản ứng với âm thanh tôi nói, cho dù tôi duỗi tay ngăn lại, bọn họ cũng chỉ đi vòng qua tôi, sau đó đi tới địa phương họ muốn đi."

"Mọi người trong tòa thành thị đó đều lờ đi sự tồn tại của tôi, thật giống như tôi là một người trong suốt vậy."

La Giản nghe Đoạn Ly nói, hắn quơ quơ dù trong tay mình, hắn đương nhiên biết loại cảm giác này, cảm giác bị mọi người lờ đi. Bởi vì La Giản giờ này khắc này, luôn luôn thể nghiệm cảm giác như vậy.

Đoạn Ly cười khổ: "Kỳ thật đây là một cảm giác mới lạ, tôi lúc đó chỉ cảm thấy thú vị, vẫn chưa nghĩ gì nhiều, cho nên dứt khoát lắc lư khắp nơi quanh thành phố, tôi bò lên tầng cao, lướt qua cây cầu, tôi đi tới trung tâm thành phố, nơi đó có một nhà thờ."

159. Chương 159

"Trong nhà thờ có cái gì?" La Giản tò mò hỏi Đoạn Ly.

Đoạn Ly lại lắc đầu: "Tôi không nhớ rõ, tôi mơ hồ cảm thấy nơi đó là một phòng lớn trống trải, bên trong tựa hồ có một pho tượng rất lớn, còn lại liền nhớ không ra, đợi đến khi tôi lấy lại tinh thần, đã đứng ở bên ngoài nhà thờ rồi, tôi cũng không quay lại nhà thờ, mà là đi ra ngoài. Lúc này, chuyện tồi tệ đã xảy ra."

"Xảy ra chuyện gì?"

"Bọn họ đều hướng về phía tôi vây tới."

"Bọn họ? Là ai?"

Đoạn Ly gian nan hồi tưởng: "Những người đó, những người trên đường phố, những người trong nhà, những người đã bỏ qua sự tồn tại của tôi, tất cả như đột nhiên phát hiện ra tôi, mỗi một nơi tôi đi tới, bọn họ đều sẽ tụ tập về phía tôi, bọn họ tùy tay cầm các loại vũ khí, chai plastic trên mặt đất, ống thép, hay dao nhỏ, thậm chí là rác rưởi… Bọn họ ném những thứ đó về phía tôi, bọn họ truy đuổi tôi."

Đoạn Ly nói khiến La Giản cảm thấy một tia quỷ dị. Theo Đoạn Ly miêu tả, người trong thành thị kỳ quái kia, giống như bị thứ gì đó khống chế, bọn họ mỗi ngày đều lặp đi lặp lại một hành động, giống như là… giống như là luân hồi.

Đúng vậy, luân hồi, chính là loại luân hồi không ngừng tuần hoàn. Khiến La Giản không kìm lòng được hồi tưởng lại những chuyện mình đã trải qua trong mật thất trừng phạt, mật thất đem mọi âm mưu quỷ kế xâu vào trên một cái vòng, nó cũng bỏ người chơi vào trong cái vòng này, nó khiến người chơi bị vòng tròn đáng sợ này vây quanh, lặp lại không ngừng xoay vòng.

Vì thế người chơi bị vây trong "vòng", giống như bị ngăn cách với thế giới bên ngoài, bọn họ đi không ra, cũng không lách khỏi vòng tròn này được, bọn họ bị mật thất dùng gông xiềng trói trụ, cả đời bọn họ đều không thể được giải thoát, linh hồn tiến vào luân hồi vô tận, cho dù là thống khổ hay là vui sướng.

Đoạn Ly vẫn tiếp tục kể, hắn nói: "Những người đó là người thường."

"Người thường?"

"Đúng vậy, khi những người đó vây lại, không có chút sức chiến đấu nào, dễ dàng liền bị đánh bại, khi tôi định dùng vũ khí công kích bọn họ liền nhận ra điểm này, cho nên tôi không lựa chọn tiếp tục đánh nhau cùng bọn họ, bởi vì chuyện này không có ý nghĩa, bọn họ bất quá chỉ là thi thể sống mà thôi."

Đoạn Ly nói, "Nhưng những người này đâu đâu cũng có, đi đến đâu bọn họ cũng đuổi kịp, khi tôi bị những người này bao vây, họ sẽ nói chuyện với tôi."

“Bọn họ nói cái gì?”

“Mày không thể ở đây.” Đoạn Ly nói tới đây, liền nở nụ cười quỷ dị, hắn nói: “Những người đó một chữ một chữ nói ra những lời này, bọn họ đều mặt vô biểu tình, một vài người nói ”Mày“, một số người nữa tiếp lời ”không thể“, lại có một vài người nói ”ở đây“, sau đó liền tạo thành một câu hoàn chỉnh —— mày không thể ở đây.”

“Những lời này bị bọn họ lặp lại vô số lần, mà tôi hoảng loạn không chọn đường, chạy trốn lung tung, tôi không biết mình nên đi đâu, nhưng lúc đó tôi liền có một cảm giác rất kỳ quái, nó như một dự cảm vậy, tôi cảm thấy nếu tôi tiếp tục ở lại tòa thành thị quỷ dị này, tôi cũng sẽ biến thành một người trong số họ, tôi sẽ giống bọn họ, lặp đi lặp lại một số sự tình vô nghĩa, lặp lại tới trăm lần ngàn lần vạn lần vô số lần, giống như con rối gỗ có động cơ vĩnh cửu vậy.”

Ánh mắt Đoạn Ly khiến người ta sợ hãi, hắn nhìn chằm chằm về phía La Giản, cho dù hắn hoàn toàn không nhìn thấy bộ dáng La Giản, nhưng tựa hồ hắn đã ý thức được La Giản đang đứng ở nơi đó, bọn họ mặt đối mặt, cách một khoảng không dài không ngắn.

“Tôi chạy trốn khắp nơi, tận đến khi tôi chạy tới chỗ, chính là chỗ cánh cửa ban đầu tôi đi qua để tới tòa thành thị này. Khi tôi về tới cửa, những người đó đang điên cuồng vây quanh tôi, tôi mở cửa ra, trở về. Sau đó, tôi lại quay về gian mật thất có vô số cánh cửa kia.”

Biểu tình Đoạn Ly thực hoang mang, hắn nói: “Rất kỳ quái. Bởi vì đến tận khi quay trở lại mật thất, tôi mới phát hiện ra, kỳ thật tôi căn bản chưa chân chính chạy thoát gian mật thất này, lúc trước là tôi mở nhầm cửa mới có thể tiến vào ”Vô Luật Thành“, nhưng tại sao tôi lại cố tình trùng hợp mở ra cánh cửa đó, đến nay tôi cũng không biết.”

La Giản nghe Đoạn Ly kể xong, hắn cảm thấy câu chuyện này có một số điểm đáng chú ý, hắn nhịn không được hỏi Đoạn Ly: “Lúc sau cậu mới phát hiện mình đã đi qua Vô Luật Thành sao?”

“Đúng vậy, sau đó tôi nghe được lời đồn liên quan tới Vô Luật Thành, mới bỗng nhiên cảm giác được thành phố mình đã từng đi qua, rất có khả năng có quan hệ với Vô Luật Thành.” Đoạn Ly nói.

“Vậy tại sao, lúc trước cậu còn nói với tôi, nói hiện tại cậu hướng người khác xin giúp đỡ? Nếu cậu đã thành công chạy thoát khỏi thành phố này, tại sao còn phải hướng người khác xin giúp đỡ?” La Giản nói.

Đoạn Ly lại lắc đầu: “Không, tôi căn bản chưa chạy thoát khỏi tòa thành thị kia, tôi cảm giác có một phần của mình bị lưu lại đó.”

La Giản cảm thấy khó hiểu: “Đây là có ý gì?”

Đoạn Ly lại kiên trì lắc đầu, hắn đột nhiên điên cuồng kích động, hắn đứng dậy, cầm lấy vũ khí của mình, chính là đường đao kia! Hắn rút đường đao ra khỏi vỏ, lưỡi đao sáng như tuyết bại lộ trong không khí, lưỡi dao hắn rất nhanh, nhanh hơn hết thảy mọi thứ. La Giản đã từng được chứng kiến sự cường đại của người

này, hắn biết Đoạn Ly sẽ rất mạnh, cho dù đó là sự tình về sau.

Mà giờ phút này, Đoạn Ly còn thật phần non nớt, hắn không thể che dấu nôn nóng bất an và phẫn nộ của bản thân, hắn nói với La Giản: "Anh không thể hiểu cảm giác của tôi đúng không?! Chỉ cần anh đi qua thành phố kia là có thể hiểu! Địa phương đáng sợ kia, tôi cảm thấy thành phố đó như hút mất linh hồn của mình, một bộ phận thân thể tôi bị giữ lại ở đó, bọn họ đã nhận ra sự tồn tại của tôi! Cái tập đoàn kia! Bọn họ muốn bắt tôi trở về!"

"Bình tĩnh một chút, Đoạn Ly." La Giản cảm nhận được sự điên cuồng của Đoạn Ly, hắn tới gần Đoạn Ly, hạ thấp ngữ khí của mình, tận lực để bản thân ôn nhu, La Giản biết phương pháp này rất có hiệu quả, dù đỏ của hắn phối hợp với thôi miên khiến La Giản có năng lực thần kỳ có thể trấn an người khác, lần nào hắn sử dụng chiêu này trên đấu trường Tu La cũng có hiệu quả.

Đoạn Ly hơi bình tĩnh một lát, nhưng hắn vẫn giơ đao lên, hắn nói với La Giản: "Đừng tiếp cận tôi!"

La Giản trước sau như một ôn hòa nói: "Đương nhiên, tôi sẽ không tiếp cận cậu, tôi cũng sẽ không tổn thương cậu."

La Giản tăng thêm ngữ khí: "Tôi chỉ muốn giúp cậu."

"Anh không giúp được tôi!" Tay cầm đao của Đoạn Ly run lên, La Giản không quá hiểu phẫn nộ cùng bất an đột ngột của hắn, nhưng La Giản có thể hiểu được cảm giác tứ cố vô thân này, hắn biết cảm giác của Đoạn Ly giờ phút này chính là như vậy, hắn lẻ loi một mình, không ai có thể giúp hắn, hết thảy mọi thứ chỉ có thể dựa vào bản thân mình, mà những thứ này sẽ đè sụp thiếu niên, hắn không thành thục như La Giản nghĩ —— ít nhất Đoạn Ly hiện tại không đủ thành thục.

"Tôi có thể giúp cậu, tuyệt đối có thể." La Giản dùng ngữ khí khẳng định, tự tin của hắn sẽ mang đến cảm giác tự tin đồng dạng cho Đoạn Ly, sẽ khiến Đoạn Ly cảm nhận được lực lượng của hắn, sẽ khiến Đoạn Ly tin tưởng hắn.

Đoạn Ly vẫn lắc đầu: "Tôi không thể tin tưởng anh, ngay cả anh trông như thế nào tôi cũng không nhìn thấy, ngay cả khuôn mặt cũng không dám lộ ra, tôi làm thế nào để tin tưởng anh?!"

"Tôi cũng không muốn để cậu thấy diện mạo của tôi, Đoạn Ly." La Giản nói, "Tuy rằng làm cậu quên đi là một chuyện thực dễ dàng."

La Giản nói xong không khỏi thở dài một tiếng, nhưng hắn cuối cùng vẫn quơ quơ dù đỏ, hắn triệt bỏ ngụy trang, bại lộ thân hình tại gian phòng tạp vật nhỏ hẹp này, để thiếu niên đối diện nhìn thấy mình.

Khi Đoạn Ly thấy La Giản có chút kinh ngạc, hắn kinh ngạc nói: "Đây là khuôn mặt thật của anh? Không phải anh dùng đạo cụ ngụy trang gì đó đi?"

"Không cần, nếu tôi muốn ngụy trang, cứ như vừa rồi, để cậu không nhìn thấy là được rồi." La Giản vẫn lắc lư dù đỏ.

"Nhưng hiện tại cậu vẫn là một đứa nhỏ." Đoạn Ly không dám tin tưởng nhìn đứa nhỏ trước mặt, một đứa nhỏ khoảng mười tuổi, quần áo xám xịt, cầm một cây dù đỏ to quá khổ người, gầy yếu đến mức gió thổi liền ngã, thế nhưng tuổi này… thật ra khiến Đoạn Ly nhớ tới A Lam.

(Đổi xưng hô 1 câu vì tuổi tác, câu sau lại đổi lại vì đoạn ly cảm thấy la giản là 1 ông chú)

"Ngữ khí tôi giống một đứa trẻ sao?" La Giản hỏi Đoạn Ly.

Đoạn Ly lắc đầu: "Một chút cũng không giống."

"Vậy đừng coi tôi là trẻ con, cậu có thể coi tôi là một người trưởng thành, một người lớn hơn cậu, cho dù dung mạo tôi trông như vậy." La Giản nói, "Thực ra, tôi cũng không quá thích dung mạo của chính mình."

"Anh thật sự có thể trợ giúp tôi sao?" Lòng Đoạn Ly vẫn hoài nghi, "Trợ giúp tôi anh đâu nhận được chỗ tốt gì? Có lẽ anh rất mạnh, nhưng tôi cho rằng hành động của bất luận kẻ nào… đều là vì lợi ích mới làm."

"Đương nhiên, tôi cũng là vì mục đích nào đó mà tới." La Giản chớp chớp mắt, nói, "Tôi muốn tới tòa "Vô Luật Thành" kia một lần."

"Đến chỗ đó không có gì tốt, chỉ bị đám người đó theo dõi."

La Giản đưa ra nghi vấn: "Những người theo dõi cậu chính là thứ gọi là tập đoàn kia sao?"

Đoạn Ly cũng tỏ vẻ rối rắm, "Tôi không biết quá nhiều thông tin, nhưng theo tôi nghĩ, mọi người trong Vô Luật Thành đều là một thành viên, hoặc là… đều là một người bị tập đoàn kia khống chế."

"Sau đó, tôi điều tra rất nhiều thông tin về Vô Luật Thành, và phát hiện một tin tức thú vị." Đoạn Ly tiếp tục nói, "Tôi phát hiện, Vô Luật Thành kì thực là một thành phố tồn tại trong thế giới hiện thực, nhưng thành phố này lại hoàn toàn biến mất trong mắt toàn dân trên thế giới, nhưng một thành phố lớn như vậy biến mất, lại không khiến mọi người chú ý, quốc gia cùng người dân đều không ý thức được có một thành phố đột nhiên mất đi liên hệ, không một ai chú ý tới."

"Vậy tại sao cậu lại biết?"

Đoạn Ly nói: "Tuy rằng người thường không chú ý tới thành thị biến mất, nhưng trong đám người chơi có người nhận ra, có một vài người có tâm cũng muốn đi tìm thành phố biến mất kia, nhưng bọn họ đều không có biện pháp tiến vào thành phố này, tòa thành thị kia phảng phất như bị sức mạnh vô hình nào đó cách ly hoàn toàn, nó rõ ràng tồn tại trong thế giới này, lại phảng phất như bị bỏ vào một không gian khác

để cách ly."

La Giản bỗng nhiên hiểu ra, năng lực có thể khiến một thành phố biến mất phỏng chừng chỉ có mật thất mới có thể làm được, nói cách khác, là mật thất làm thành phố này biến mất, hơn nữa biến tòa thành biến mất này thành "Vô Luật Thành" trong lời đồn của đám người chơi, nhưng mà, tại sao mật thất lại phải làm như vậy?

Kỳ thật, đáp án cũng rất đơn giản.

Mật thất sở dĩ làm cả thành phố kia biến mất, là bởi vì một đồ vật trong thành thị đó. Mật thất muốn giấu thứ gì đó trong thành thị, đồ vật khiến mật thất phải trả giá lớn như vậy cũng phải giấu đi, không nói ra cũng biết rõ.

Là trái tim của mật thất, cũng là "khóa", nó không thể bị ý chí mật thất giấu vào trong không gian do nó tự sáng tạo, mật thất chỉ có thể đặt khóa ở thế giới hiện thực, nhưng làm vậy, mật thất tuyệt đối sẽ không an tâm, cho nên mật thất sẽ nghĩ ra biện pháp để trái tim của nó được an toàn.

Vô Luật Thành chính là nơi an toàn kia. Mật thất xóa sổ thành phố này khỏi bản đồ, xóa bỏ trí nhớ của con người về thành phố này, tất cả mọi người đều quên mất có một thành phố như vậy tồn tại. Sau đó mật thất có lẽ sẽ động tay động chân một chút, nó thiết lập kết giới hay cấm chế gì đó, vây quanh toàn bộ Vô Luật Thành này, khiến thành phố tuy còn ở trong thế giới hiện thực, nhưng từ thế giới hiện thực lại không có đường tới thành phố này.

Còn người ở trong Vô Luật Thành, tất cả đều bị mật thất biến thành con rối. Sự tồn tại của những người này là để bảo vệ trái tim của mật thất. Hiển nhiên những chuyện này đều là tác phẩm của mật thất, dù sao mật thất cũng đã biến người chơi thành các loại quái vật, kẻ truy sát, nhân vật cốt truyện, thậm chí là những đồ vật hình thù kỳ quái khác.

Mà giờ phút này, trước mặt La Giản, Đoạn Ly cũng có thể là một người bất hạnh bị cuốn vào sự kiện này, tuy rằng không biết làm thế nào, thế nhưng Đoạn Ly quả thực "trùng hợp" gặp phải xác suất một phần ngàn, thậm chí là một phần vạn, hắn thần kỳ thông qua một cánh cửa, tiến vào "Vô Luật Thành".

Mà sự không may của Đoạn Ly đã khiến mật thất chú ý tới sự tồn tại của hắn, La Giản đã có thể dự đoán được mật thất sẽ sử dụng thủ đoạn nào để tra tấn thiếu niên đáng thương này.

"Sau khi rời khỏi Vô Luật Thành, cậu đã gặp phải chuyện gì?"

Đoạn Ly nghe La Giản hỏi, hắn đột nhiên hướng La Giản lộ ra vết thương trên bụng mình, nói: "Đây là tôi đang đi êm đẹp trên đường cái, không hiểu nổi mà bị một người qua đường chém."

"Người qua đường?"

"Đúng vậy, chính là một người qua đường, là một người phụ nữ mặc váy dạo phố cùng bạn, nàng cầm một cây dao từ quầy bán thịt bên cạnh, liền chém về phía tôi, hơn nữa, thần kì chính là, cho dù người phụ nữ này chém tôi bị thương, người bên cạnh cư nhiên không có ai chú ý, không có ai báo nguy, không có ai nhìn về phía chúng tôi, ngay cả lão bản hàng thịt bị cầm mất dao cũng không cho một ánh mắt, liền phẳng phất như chuyện như vậy phát sinh trên đường cái là đương nhiên."

La Giản nghe vậy, cau mày sờ sờ cằm, mật thất cư nhiên cũng sẽ sử dụng thủ đoạn ti tiện như vậy sao? Hắn vốn tưởng rằng Đoạn Ly sẽ bị ý chí mật thất đề cao độ khó khi tiến vào không gian mật thất mà chết thảm.

"Đừng hoài nghi." Đoạn Ly tựa hồ nhìn ra nghi vấn của La Giản, hắn tiếp tục nói: "Loại chuyện này gần như là trình diễn hàng ngày, cho dù đi tới đâu, chỉ cần tôi xuất hiện ở nơi có con người, sẽ có người cầm dao chém tôi, quả thực khó lòng phòng bị... Thế nhưng, tôi nghĩ những người đó cũng không phải thật sự muốn giết tôi, bởi vì bọn họ còn nói với tôi một ít lời nói."

"Bọn họ nói gì?"

"Vẫn là câu nói kia..." Đoạn Ly cười lạnh: "Mày không thể ở đây."

Hôm nay không cố được nốt chương cuối:< mấy chương hnay dài quá tr T.T toàn 5 trang chứ kp 4 trang như mọi khi.

160. Chương 160

Đoạn Ly cho rằng những người đó muốn truyền tin cho hắn, ý bọn họ muốn nói cho Đoạn Ly: Mày không thể tiếp tục ở trong thế giới hiện thực, tức – mày không thể ở đây.

Đoạn Ly cảm thấy những người đó muốn bắt hắn quay lại Vô Luật Thành, bởi vì Vô Luật Thành là một tòa thành chỉ vào không ra, nếu Đoạn Ly đã từng tiến vào, vậy hắn liền không thể rời khỏi, hắn nhất định phải ở lại Vô Luật Thành, hơn nữa, phải trở thành một trong những cái xác không hồn ở đó.

La Giản lại có một phát hiện mới.

Hắn cảm thấy, nếu mật thất muốn kiến tạo một thành lũy bảo vệ trái tim nó, vậy bên trong thành nhất định cần một số lực lượng vũ trang, lực lượng vũ trang đó sẽ trở thành vũ khí sắc bén bảo hộ trái tim. Nhưng người thường rõ ràng không thể trở thành một vũ khí tốt, vậy mật thất sẽ xuống tay với người chơi.

Mà hiện tại, Đoạn Ly chính là người chơi bị "xuống tay".

Tuy rằng Đoạn Ly La Giản nhận thức sau đó hoàn toàn bất đồng với Đoạn Ly hiện tại, Đoạn Ly hiện tại không đủ mạnh, không đủ thành thục. Nhưng, Đoạn Ly vẫn có tư chất tốt như trước, tăng thêm bồi dưỡng và huấn luyện, mất thất đương nhiên có thể cải tạo Đoạn Ly thành chó trông cửa.

Dù sao, mật thất đã biến vô số người chơi thành cái loại đồ vật hình thù kì quái, như quái vật, kẻ truy sát, thậm chí là nhân vật cốt truyện, hoặc là một số vật càng thêm hiếm lạ cổ quái.

Mật thất rõ ràng có được sức mạnh để làm vậy.

Nhưng hiện tại, việc khiến La Giản lo lắng chính là, đây có thể là bẫy rập do mật thất cố ý tạo ra vì La Giản hay không?

Thế nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận, La Giản biết chuyện này là không thể.

Đầu tiên, mật thất cũng không biết La Giản hiện tại chính là "La Giản", bởi vì La Giản đã thay đổi một thân xác khác, ngay cả vũ khí cũng thay đổi một hình dạng mới, hơn nữa, Ưng đã làm một số xử lý đặc thù cho La Giản, vì thế, La Giản hiện tại hoàn toàn không liên quan tới hình tượng "La Giản" lúc trước, mật thất hiện tại nhiều nhất cũng chỉ cho rằng La Giản là một GM đặc thù.

Thời điểm Ưng thiết kế trò chơi cũng không tạo ra quá nhiều GM cho mật thất, chỉ có một cái "Uyên", mà thân thể GM "Uyên" luôn rơi vào trạng thái ngủ say, hiện tại thân thể này đột nhiên tỉnh, tự nhiên sẽ khiến mật thất chú ý.

Tuy rằng GM có được quyền hạn tối cao, nên mật thất không thể làm ra hành động quá phận với La Giản, nhưng giám thị theo dõ và ghi chép hành động GM, mật thất hoàn toàn có thể thực hiện được.

Nếu La Giản luôn trốn trốn tránh tránh như vậy, trốn tránh sự theo dõi của mật thất, nỗ lực hạ thấp cảm giác tồn tại của mình, ngược lại sẽ khiến mật thất càng chú ý tới hắn hơn. Bởi vì kẻ lén lút mới càng gây chú ý.

Nhưng chỉ cần La Giản bất cứ giá nào, đối thoại chính diện một lần với mật thất, để mình bại lộ trước mặt mật thất, ngược lại, hắn hoàn toàn có thể làm được nhiều thứ hơn, ví dụ như làm mật thất giảm nhẹ cảnh giác với La Giản, làm mật thất xem thường hắn, xem nhẹ hắn. Như vậy, La Giản mới có thể càng dễ dàng hành động.

Như vậy, kế hoạch này nên tiến hành thế nào?

La Giản nghĩ, ánh mắt của hắn đặt trên người Đoạn Ly trước mặt, Đoạn Ly theo bản năng mà cảnh giác nhìn chằm chằm đứa nhỏ trước mắt, biểu tình đứa nhỏ này quả thực không giống bộ dáng một đứa nhỏ, quá mức âm trầm thậm chí mang theo cảm giác tang thương, toàn thân phảng phất tỏa ra mùi máu, khi hắn im lặng không nói, trên người đứa nhỏ này tản mát ra hơi thở khiến người ta hoảng sợ rợn tóc gáy.

Ngoại trừ đứa nhỏ trước mắt này, Đoạn Ly chỉ từng cảm nhận được hơi thở tương đồng trên một người, hơi thở mãnh liệt, đáng sợ, hắn đứng trước mặt bạn, giống như bạn đang đứng trước mặt mấy chục vạn binh lính đầy đủ võ trang chuẩn bị xung phong.

Thực đáng tiếc, người kia đã chết.

"Cậu có thể giúp tôi một việc không?" Lúc này, La Giản đang trầm tư liền ngẩng đầu nhìn Đoạn Ly, mỉm cười. Nụ cười xua tan hơi thở âm trầm của hắn, hắn nói: "Tôi thật sự muốn đi vào quan sát Vô Luật Thành, cậu có thể mang tôi đi không?"

Đoạn Ly bất đắc dĩ lắc đầu: "Không được, tôi không biết cửa vào tòa thành kia đến tột cùng là ở nơi nào, nó hoàn toàn bị xóa sạch khỏi bản đồ, không biết cửa vào, chúng ta không thể như ruồi nhặng không đầu bay tán loạn khắp nơi đi?"

"Đương nhiên không, chúng ta có thể để người khác mang chúng ta đi." La Giản nói.

"Nếu những người đó mãnh liệt muốn đem cậu trở về tòa thành thị kia như vậy, vậy không bằng dứt khoát một chút, để bọn họ mang đi."

Đoạn Ly không quá tình nguyện, trong ấn tượng của hắn, bên trong mỗi một góc của Vô Luật Thành đều phẳng phất như đang trình diễn rối gỗ trong phim nhựa đen trắng, Đoạn Ly không muốn sống cả đời ở nơi như vậy, vì thế hắn nói: "Đây không phải là một ý kiến hay, anh cảm thấy tôi có thể quay lại sao?"

La Giản mở miệng trấn an hắn: "Cậu yên tâm, tôi sẽ đi cùng cậu, cho dù không về được, cũng là cả hai người chúng ta không về được."

"Nếu tôi không đáp ứng, anh sẽ tiếp tục uy hiếp tôi sao?" Đoạn Ly nói.

"Đừng bắt tôi phải làm vậy, Đoạn Ly." La Giản ngữ khí càng thêm ôn hòa, "Cậu phải học được cách đưa ra lựa chọn chính xác."

"Ồ, tôi hiểu, đó chỉ là lựa chọn chính xác đối với anh mà thôi."

Tuy rằng Đoạn Ly không tình nguyện, nhưng dưới sự đe dọa dụ dỗ của La Giản, hắn vẫn ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ. Thế nhưng trước khi thực hiện kế hoạch, Đoạn Ly nói muốn đi gặp tiểu A Lam một lần, xem như là cáo biệt.

"Cậu rất thích đứa nhỏ kia sao?" La Giản nghĩ đến quan hệ kì quái của bọn họ sau này, giống như có chút dây dưa không rõ, nhưng tình cảm với nhau lại không phải vô tình vô nghĩa. Đặc biệt, La Giản vào trước là chủ, hắn luôn cảm thấy Đoạn Ly bắt nạt Phong Vũ Lam.

Mà Đoạn Ly cũng chần chờ một chút, hắn thực cảnh giác nhìn thoáng qua La Giản, trả lời: "Tôi không thích cậu ấy, chỉ vì cậu ấy trợ giúp tôi, nên tôi phải báo đáp."

"Nhưng cậu vừa rồi thực khẩn trương, khi tôi uy hiếp đứa nhỏ kia." La Giản kì quái cười.

Đoạn Ly không nói gì, cũng không nhìn La GIản, mà là yên lặng quay đầu.

Sau đó, Đoạn Ly tự xử lý miệng vết thương, hắn động tác vụng về bắt đầu đổi băng gạc cho vết thương trên bụng, có lẽ hắn thường xuyên bị thương, cho nên băng vẫn là băng, nhưng băng đến lung tung rối loạn, hơn nữa hắn dường như không sợ đau, dùng sức rất lớn, vì thế, rất mau miệng vết thương của hắn lại chảy máu.

"Cậu có thể sống được đến bây giờ quả là một kỳ tích."

La Giản có kinh nghiệm chữa bệnh phong phú, là học từ mẹ hắn. Cho nên hắn rất chủ động tiến lên, cầm lấy băng gạc, nói với Đoạn Ly: "Đừng cử động."

Đoạn Ly ngoan ngoãn bất đồng, tùy ý để La Giản quấn từng vòng từng vòng băng gạc lên.

Thay tốt băng gạc, La Giản nói: "Khi nào chúng ta xuất phát?"

Đoạn Ly suy nghĩ: "Hiện tại quá muộn, nếu anh không vội, chúng ta có thể tiếp tục vào ngày mai."

Thương nghị tốt kế hoạch, Đoạn Ly vì dưỡng thương lại bò lên cái giường đệm bông giản dị trong phòng tạp vật, La Giản đương nhiên sẽ không ngủ cùng hắn.

Bởi vì khi thay băng gạc cho Đoạn Ly, La Giản đã thuận tiện để lại ký hiệu trên người hắn, La Giản cũng không sợ mất dấu hắn, vì thế, thừa dịp thời gian còn sớm, La Giản quyết định ra ngoài đi dạo.

La Giản cảm thấy mình đã thật lâu không nhàn nhã dạo phố đêm.

Hắn đã trải qua rất nhiều cuộc chiến, thân thể hắn, linh hồn hắn, thậm chí sâu trong ý thức, phảng phất như đều bị chiến đấu lấp đầy, đối với La Giản hiện tại, ấn tượng sâu nhất chính là những ngày tháng bên trong đấu trường Tu La, hắn ở đó thật lâu thật lâu, vung đao chém chết rất nhiều kẻ địch, cho tới bây giờ, ngón tay La Giản vẫn có thể nhớ lại cảm giác khi lưỡi dao chém vào da thịt của địch nhân.

La Giản đứng trên đường cái có chút hoảng hốt, hắn mở dù lên, để cảm giác tồn tại của bản thân biến mất trên thế giới này, hắn nỗ lực bắt bản thân nhớ lại một số ký ức tốt đẹp, như ký ức quá khứ cùng đồng bạn, đây là mục tiêu để hắn nỗ lực, hắn không thể quên mục tiêu này, không thể vì tham luyến giết chóc và máu tươi mà quên đi mục đích ban đầu của mình.

"Đáng chết, tệ thật."

La Giản dừng chân, hắn cau mày, cảm nhận trong thân thể mình có xao động kỳ quái, máu dường như đang sôi trào, hắn thì thầm, "Là do rời khỏi chiến trường sao? Ta hiện tại bức thiết cần chiến đấu, đáng chết, thực muốn tìm người đánh một trận."

Cảm giác này giống như nghiện ma túy.

La Giản táo bạo đi tới đi lui, hắn xuyên qua dòng người, đèn đường và xe cộ bóp còi inh ỏi, hắn tìm một ghế dài công cộng ven đường ngồi xuống, những ngày tháng bình thường này, La Giản không dám nghĩ tới.

La Giản bỗng nhiên ý thức được, mình đã không còn là mình ban đầu.

Hắn thèm khát chiến đấu, thèm khát máu tươi, hắn bắt đầu trầm mê với sự thăng trầm trong mật thất, cho dù thân lâm vào tuyệt cảnh hay ngõ cụt, cho dù đối mặt với kẻ địch mạnh mẽ cỡ nào, hắn đều không sợ hãi, ngược lại… còn trở nên hưng phấn.

Cảm xúc như vậy, ngẫu nhiên sẽ khiến La Giản nghi ngờ, nếu có một ngày hắn thực sự hủy diệt được mật thất, vậy hắn có thể trở lại làm mình nguyên bản sao?

Cũng may, La Giản hiện tại cường đại như vậy, tâm cũng trở nên cứng cỏi hơn, hắn không hề cố chấp suy nghĩ vấn đề này, vẫn chuyên chú một mục tiêu trước mắt thì tốt hơn, sau khi diệt mật thất thì thế nào? La Giản lười suy xét.

Hắn cảm thấy, hiện tại bản thân cần tìm một chỗ, đấu với người khác một trận.

Nhưng trong thế giới hiện thực, khẳng định không có nơi nào có thể thoải mái ẩu đả.

Vậy, dứt khoát "xuyên qua" đi tới nơi khác? Ví dụ như trong mật thất, đi vào một trận đoàn chiến, cho mình một cái thân phận kẻ truy sát? Dù sao La Giản hiện tại có rất nhiều quyền hạn, chỉ cần không trực tiếp xen vào kết quả thắng bại của hai bên, ý chí mật thất không thể quản La Giản.

La Giản liếm môi, đây cmn quả là cái ý kiến hay. Hơn nữa, lúc trước hắn đã để lại ký hiệu trên người Đoạn Ly, giống như dấu hiệu hắn làm trước đó trên người tên hề, La Giản có thể nhớ kĩ thông tin thân thể Đoạn Ly cùng tọa độ thời không của hắn, sau khi đánh xong lại trở lại tuyến thời gian này là được rồi.

Nghĩ đến liền làm, La Giản lắc dù trong tay mình, cả người biến mất giữa dòng người trên đường phố.

Tuy nói La Giản xuyên qua là ngẫu nhiên, nhưng kỳ thật cũng có quy luật nhất định. Thông thường hắn đều sẽ xuất hiện ở địa phương hắn mãnh liệt quan tâm hoặc là một địa điểm quen thuộc nào đó, nhưng bởi vì tính ngẫu nhiên, có lẽ sẽ có sai biệt về mặt thời gian hoặc không gian. Nếu La Giản không ghi chép tọa

độ thời không, điểm thời gian hắn xuất hiện sẽ là ngẫu nhiên, hắn có lẽ sẽ tới quá khứ, cũng rất có thể sẽ đến tương lai, nhưng bởi vì tính không ổn định của tương lai, đa số thời gian hắn sẽ trở lại quá khứ.

Đồng dạng, nếu La Giản không cố ý hồi tưởng hoặc ghi nhớ địa điểm mình muốn xuyên qua, địa điểm hắn xuất hiện cũng sẽ là ngẫu nhiên, có thể là trong mật thất nào đó, có thể là châu Mỹ cách nửa địa cầu, thậm chí là trên tinh hệ cách địa cầu trăm tỉ năm ánh sáng.

Thế nhưng thú vị chính là, khi La Giản có quyền hạn của GM, hắn sẽ có những loại đặc quyền giống như kẻ truy sát, ví dụ như tùy ý xuyên qua các mật thất, thay thế thân phận nhân vật cốt truyện, nếu tùy ý thay đổi thân phận bản thân, theo thân phận mà định, trên người có thể được thêm buff "không thể phá hủy".

Đương nhiên, hắn còn có một số quyền lợi đặc thù, ví dụ như lấy được thông tin chi tiết của người chơi, trang bị vũ khí và đạo cụ của hắn.

Cho người chơi nào đó đạo cụ đặc thù —— La Giản biết, bất luận đạo cụ gì trong mật thất hắn cũng có thể thuận tay đưa cho người ta.

Cưỡng chế người chơi nào đó tiến vào trạng thái cô lập —— tức là ném người chơi này vào phó bản đơn.

Cũng có thể cấm người chơi nào đó tiến vào phó bản đặc thù —— ví dụ như cấm người chơi tiến vào thị trường giao dịch Nhất Diệp Cô Chu.

Quan trọng nhất, hắn có thể cưỡng chế người chơi nào đó rời khỏi phó bản mật thất, chính là cưỡng chế người chơi offline, hơn nữa trong một khoảng thời gian nhất định không thể tiến vào mật thất.

(game ngoài đời mà bị ban thế này chắc cáu chết:)) nhg game phòng kín của anh Giản thì ban bọn em giùm cái anh ơi)

Những thứ đó gọi là quyền lợi đặc thù, tuy rằng nghe thật ngầu, nhưng trong tình huống bình thường La Giản không thể dễ dàng sử dụng, bởi vì rất dễ dẫn tới mất cân bằng trong mật thất, điều này sẽ khiến mật thất áp dụng một số hành động với La Giản, tuy nó sẽ không trực tiếp xử lý La Giản, nhưng tốt nhất không mạo hiểm thử nghiệm thì tốt hơn.

Nhưng đặc quyền gì đó, ngẫm lại khiến tâm tình ngứa ngáy.

La Giản nhớ rõ bảng xếp hạng mình đã từng nhìn thấy ở thị trường giao dịch Nhất Diệp Cô Chu, hắn nhớ lại tên mấy cái đoạn đội, tuy rằng hắn rất muốn tiếp xúc với Quỷ Ảnh đội một chút, những cuối cùng vẫn từ bỏ, bởi vậy lần xuyên qua tiếp theo, hắn được như ý nguyện mà xuất hiện trong mật thất đoàn chiến, hơn nữa dùng thân phận một kẻ truy sát tiến vào chiến trường.

161. Chương 161

Sau khi đánh một trận thống khoái với mấy kẻ không quen, La Giản thuận lợi giả bộ bại lui, sau đó thoát ly mật thất đoàn chiến.

Đương nhiên, La Giản cũng không ý thức được sự xuất hiện của mình đã dọa sợ mấy người chơi xui xẻo bị hắn coi làm bao cát luyện tập.

Nhưng La Giản không quản nhiều như vậy, hắn nhớ lại tọa độ thời không của Đoạn Ly, xuyên qua, lại về tới bên người Đoạn Ly, hắn xuất hiện trong phòng tạp vật nho nhỏ kia.

Thời gian tuyến khi hắn trở lại có chút khác biệt, thời gian đã trôi qua một chút, hiện tại bên ngoài có vẻ là 3, 4 giờ rạng sáng, vì thế La Giản dứt khoát ngồi chợp mắt trong góc đợi trời sáng.

Sau hừng đông, La Giản lại đợi được một khách nhân ngoài dự đoán.

Tiểu A Lam cư nhiên cõng cặp sách đi vào phòng tạp vật, có lẽ hắn muốn xem Đoạn Ly một cái trước khi đi học, thuận tiện mang bữa sáng cho hắn, cho nên trời vừa hửng sáng, A Lam liền rời nhà sớm để qua đây.

"Ca ca?" A Lam cẩn thận đẩy cửa ra, nhưng ánh mắt đầu tiên của hắn không phải thấy Đoạn Ly, mà là thấy La Giản đang cuộn mình trong góc, điều này rõ ràng dọa A Lam nhảy dựng, hắn chần chờ nhìn La Giản.

La Giản luôn chợp mắt, tức là ở trong trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh, khi hắn cảm thấy an toàn, mới có thể ngủ được một giấc nho nhỏ, mà trên thực tế, đã rất lâu La Giản không chân chính được ngủ một giấc ngon.

Hắn vẫn chưa quen, bởi vì ở trên chiến trường Tu La hắn không cần ngủ, mỗi người chiến đấu trên sân chỉ cần chết, sau năm phút liền hồi sinh, sau khi hồi sinh, bọn họ sẽ khôi phục toàn bộ thể năng, trạng thái tinh thần và tinh thần lực, thứ gọi là giấc ngủ này không tồn tại trong sinh hoạt của bọn họ.

Cho nên khi La Giản rời khỏi đấu trường Tu La, hắn mới cảm thấy không quen, hắn cư nhiên cần ngủ, cho dù hắn cảm thấy việc này rất lãng phí thời gian, nhưng thân thể hắn cần cơ chế nghỉ ngơi này, bởi vậy La Giản sau khi xác định hoàn cảnh xung quanh an toàn mới có thể ngủ một giấc ngắn.

La Giản có thể trong trạng thái ngủ mà vẫn duy trì kỹ năng hạ thấp cảm giác tồn tại. Nhưng thời thời khắc khắc sử dụng kỹ năng sẽ tiêu hao thể năng rất lớn, hiện tại La Giản không thể tùy ý tiêu hao sinh mệnh cùng sức mạnh của mình như khi ở trên đấu trường Tu La, đây là điều không thể đối với một chiến sĩ ưu tú.

Nhưng trạng thái ngủ nông La Giản vẫn duy trì được tính cảnh giác, hắn rất nhanh đã nhận ra có người mở cửa phòng tạp vật, thế nhưng trước khi động thủ, hắn đã nhận ra người mở cửa là A Lam, lúc này hắn mới thoáng hạ tay đang nâng dù, tiếp tục co trong góc không nói lời nào.

A Lam đứng ở cửa rõ ràng bị hắn dọa, tay nhỏ đỡ thành cửa, bộ dạng muốn vào lại không dám vào. Lúc này, bệnh nhân trên giường đã tỉnh, hắn miễn cưỡng bò người dậy, gọi A Lam: "A Lam, lại đây với anh."

A Lam chần chờ nhìn thoáng qua La Giản trong góc, La Giản chú ý tới ánh mắt của hắn, cũng ngẩng đầu nhìn Phong Vũ Lam nhỏ, đứa nhỏ này thực đáng yêu, phấn nộn phấn nộn. Mặc một thân quần áo cứng cáp, nhưng lại quá gầy yếu, không biết có phải gió sớm quá lạnh hay không, khuôn mặt hắn bị lạnh đến đỏ bừng lên.

Lúc này A Lam rõ ràng rất sợ sệt, hắn co rúm nhìn La Giản, rất lâu sau mới bước vào, hắn đóng cửa ngăn cản gió lạnh bên ngoài, sau đó bước nhỏ bước nhỏ dịch về phía Đoạn Ly.

"Ca ca…" A Lam nhìn thấy Đoạn Ly liền nhẹ nhõm thở một hơi, không tự giác mà ghé vào người hắn.

"Sao em lại đến đây?" Đoạn Ly xoa xoa đầu đứa nhỏ này.

A Lam nói: "Mụ mụ làm bữa sáng, em để lại một ít, mang đến cho ca ca."

A Lam cầm túi nilon trong tay, bên trong là hộp cơm nhỏ đựng bữa sáng. Hành động này khiến La Giản hơi nheo mắt, hắn nhớ rõ A Lam luôn là người như vậy, hắn sẽ đối xử tốt bất thường với người hắn quan tâm, khi A Lam và La Giản cùng nhau lớn lên, cảm tình rất tốt, ăn cơm đều cùng một cái nồi.

Chỉ là hiện tại ngẫm lại, đó phảng phất như chuyện rất lâu về trước.

Ta có phải đã bị cả thế giới lãng quên rồi hay không?

A Lam cũng không ở trong phòng tạp vật rất lâu, bởi vì hắn còn tiết tự học lúc sáng sớm, cho nên sau khi đưa bữa sáng cho Đoạn Ly liền ra cửa, Đoạn Ly cũng không định từ biệt hắn, chỉ nói với A Lam: "Anh rời đi một thời gian, giống như trước kia vậy, cho nên hôm nay sau khi tan học đừng tới tìm anh."

Thực hiển nhiên, Đoạn Ly lúc trước cũng sẽ liên tiếp biến mất giống hiện tại, nhưng cuối cùng hắn vẫn sẽ trở lại, cho nên A Lam cũng không nghi ngờ, hắn ngoan ngoãn gật đầu: "Khi nào ca ca trở về?"

Đoạn Ly xoa xoa mặt đứa nhỏ, hôn lên trán hắn một cái: "Rất nhanh, khi trở về anh sẽ liên lạc với em, chờ anh."

"Vâng, em sẽ chờ ca ca." A Lam chờ mong nhìn Đoạn Ly.

Đây có lẽ là một lời hứa không thể thực hiện được.

Sau đó, A Lam vội vã rời khỏi phòng tạp vật, nơi hắn đi học tuy cách nơi này không xa, nhưng vẫn phải đi

bộ mười phút, nếu đến muộn sẽ bị phạt đứng ngoài cổng, đây không phải điều A Lam muốn, A Lam vẫn tương đối thích ngồi trong phòng ấm áp đọc sách hơn.

Cho nên hắn rời đi, cũng không thấy Đoạn Ly dùng ánh mắt phức tạp nhìn theo bóng lưng hắn, nhìn chằm chằm, cho đến khi hắn rời khỏi tầm mắt Đoạn Ly.

La Giản cũng nhìn A Lam rời đi, sau đó nói với Đoạn Ly, "Vậy là được sao?"

"Cậu ấy sẽ quên, cậu ấy còn rất nhỏ, chờ đợi, có một ngày tự nhiên sẽ quên mất tôi, dù sao ngay từ đầu tôi cũng không muốn thân mật quá mức với cậu ấy, vẫn luôn nghĩ cách rời khỏi cậu ấy."

"Cậu cảm thấy mình sẽ liên lụy tới đứa nhỏ sao?" La Giản nói.

Đoạn Ly gật đầu: "Cho nên không tiếp tục loại quan hệ này vẫn tốt hơn."

"Vậy thì sai rồi." La Giản tiếc nuối nói, "Cậu ấy sớm muộn gì cũng sẽ trở thành một người trong mật thất."

Đoạn Ly nhíu mày, có chút nôn nóng, "Tại sao? Cậu ấy hắn không có tư chất khiến mật thất lựa chọn…"

La Giản thoáng trầm mặc một lát, trả lời: "Đó chỉ là cậu đơn phương tình nguyện không muốn cậu ấy bị mật thất lựa chọn, nhưng bản thân hắn lại có loại tư chất này… Đại khái, đây gọi là vận mệnh."

Không lâu sau khi A Lam rời khỏi căn nhà nhỏ, Đoạn Ly và La Giản thu thập một chút rồi cũng lên đường, bọn họ đi trên đường cái thanh lãnh, La Giản nhẹ nhàng khiến mình "ẩn thân", mà bệnh nhân Đoạn Ly thì thảm hề hề bọc áo khoác đi bộ trên đường lạnh sương sớm.

Hiện tại là khoảng 6 giờ sáng, trên đường có rất ít người.

"Hiện tại tôi nên làm gì?" Đoạn Ly cũng không nhìn thấy La Giản, nhưng hắn có thể cảm nhận được La Giản đang ở ngay bên cạnh, vì thế bắt đầu hỏi ý kiến hắn.

"Nếu cậu nói, cậu đi đâu cũng có người tấn công cậu, vậy rất đơn giản, đi dạo khắp nơi đợi bị người tấn công là được."

Đoạn Ly thống khổ che bụng vốn bị thương, "Nói cách khác, tôi phải để người ta thọc một đao mới được đúng không?"

"Yên tâm, tôi ở đây, sẽ không để cậu bị dao nhỏ đâm."

Nói thì đơn giản. Đoạn Ly vừa nghĩ vừa khó chịu che bụng mình, hắn trong khoảng thời gian này, lúc nào cũng ở trong trạng thái đào vong, cho dù là ở thế giới hiện thực hay là ở trong mật thất, hắn đã từng thử xin giúp đỡ, nhưng mỗi khi hắn có ý niệm như vậy, những người đuổi giết hắn, sẽ công kích càng mãnh liệt hơn, phảng phất như đã suy đoán được ý đồ của hắn mà toàn lực ngăn cản hành vi đó.

Hai người lang thang không mục đích, xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ, Đoạn Ly chậm rì rì đi ở đằng trước, La Giản ẩn thân chậm rãi theo sau. Không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, Đoạn Ly bắt đầu đi về phía trường tiểu học của A Lam, hắn muốn đến đó nghe tiếng bọn nhỏ đọc sách, sẽ khiến tâm trạng hắn bình tĩnh lại.

Nhưng chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra.

Tới ngõ nhỏ gần trường học, Đoạn Ly cư nhiên thấy A Lam!

Đúng vậy, là Phong Vũ Lam, đứa nhỏ này đeo cặp sách đứng ở ngõ nhỏ, hắn cũng không đúng giờ mà tới phòng tự học, lại ngồi xổm trong hẻm nhỏ trống trải này, hắn co ở góc tường phụ cận, ngồi xổm, hơn nữa dùng tay kéo gì đó trên mặt đất.

"Tại sao cậu ấy lại ở đây?" Đoạn Ly nhịn không được mà tới gần đứa nhỏ kia, tuy rằng Đoạn Ly luôn nói mình phải rời khỏi A Lam, luôn nói hắn không thích A Lam, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra sự quan tâm của hắn dành cho đứa nhỏ này, không giống quan tâm bình thường.

La Giản đi phía sau Đoạn Ly nhận ra có chỗ không thích hợp, nhưng hắn chưa hành động. La Giản biết mình cần chờ đợi, đợi đến một giây đó.

"A Lam…? Tại sao em lại ở đây?" Đoạn Ly rốt cuộc tới bên người A Lam, thân thể đứa nhỏ thực gầy yếu, ngồi xổm thành một nắm nho nhỏ trong góc tường, Đoạn Ly nhận ra quần áo cùng bóng dáng A Lam; vì thế hắn không nhịn được vươn tay về phía A Lam, hắn muốn kéo đứa nhỏ này dậy.

Nhưng trong nháy mắt Đoạn Ly duỗi tay ra, hắn cảm nhận được một tia sát khí.

Hơi thở này mang theo ác ý mãnh liệt. Trực giác Đoạn Ly rất ưu tú, hắn quả thực có được trực giác nhạy bén như dã thú, hắn dựa vào loại trực giác này mà né tránh nguy hiểm, bởi vậy Đoạn Ly mới chạy thoát khỏi bàn tay Tử thần vô số lần.

A Lam ngồi xổm trên mặt đất đột nhiên đứng dậy, nhanh chóng xoay người cầm một con dao nhỏ đâm về phía Đoạn Ly.

Mà trong nháy mắt kia, Đoạn Ly cũng kịp rút đao. Vũ khí của Đoạn Ly thắng ở cái "nhanh", mà A Lam nhỏ tuổi rõ ràng không phải một người biết dùng đao tốt, vì thế dao nhỏ kia trong nháy mắt đã bị Đoạn Ly chém làm hai nửa.

Vẫn ổn, Đoạn Ly thực khắc chế bản thân, hắn không tổn thương đến A Lam, A Lam ngay cả một sợi lông tơ cũng chưa rớt.

Nhưng đứa nhỏ này rõ ràng không chịu buông tha, tùy tay ném dao nhỏ trong tay, lại không biết từ đâu lấy ra cái eke làm vũ khí, hắn nhe răng trợn mắt xông lên, cho dù thân hình hắn thực gầy yếu, nhưng trong hành động lại mang theo một tia điên cuồng.

Đoạn Ly rất dễ dàng liền chế trụ được hắn, đối phó một đứa nhỏ đương nhiên là có thể, cho nên sau khi Đoạn Ly trói hai tay đứa nhỏ sau lưng, liền bế hắn ôm vào ngực. Nhưng đây là một hành động không sáng suốt, bởi vì A Lam duỗi cổ cắn một ngụm lên vai Đoạn Ly.

Đoạn Ly ăn đau, không thể không buông tay, A Lam linh hoạt như con khỉ núi, một chân đạp lên bụng Đoạn Ly, mượn lực nhảy xuống đất, sau đó hắn nhặt dao nhỏ đã bị Đoạn Ly chém làm hai lúc trước, hơn nữa cầm đúng vào lưỡi dao. *(ồ lúc trc tôi tg a ý chém dọc, nhg hóa ra là chém ngang làm 2)*

Đứa nhỏ này dường như không sợ đau, lưỡi dao cứa sâu vào lòng bàn tay hắn, máu lập tức chảy xuống.

Đoạn Ly đau lòng, hắn thấp giọng quát: "Dừng tay! Thả nó ra!"

"Mày ——" A Lam nắm lưỡi dao, ngẩng đầu nhìn Đoạn Ly.

La Giản vẫn quan sát ở một bên lập tức chú ý tới biểu tình của A Lam, khuôn mặt cứng đờ, đôi mắt dại ra, thực rõ ràng, không tự ý thức được. Có nghĩ là, nếu mật thất vì kiến tạo Vô Luật Thành có thể tùy ý khống chế đám người thường, vậy A Lam giờ phút này vẫn thuộc phạm vi người thường tự nhiên cũng có thể bị khống chế.

"Mày không thể…" Bên kia, tiểu A Lam vẫn đang máy móc lên tiếng, "Ở đây…"

"Tôi biết!" Đoạn Ly chỉ muốn A Lam mau chóng thoát khỏi loại khống chế này, hắn có chút hoảng loạn, hắn nỗ lực bình phục hô hấp cùng nhịp tim, nói: "Tôi quả thật không thể ở đây, vậy các người muốn tôi đi đâu?"

162. Chương 162

"Ha hả ——" Tiểu A Lam phát ra tiếng cười quái dị, đó là âm thanh kỳ quái hắn tuyệt đối sẽ không phát ra, âm thanh như nặn ra từ yết hầu: "Đến địa ngục đi ——"

Đứa nhỏ này nói xong, đột nhiên giơ dao trong tay, hung hăng đâm vào huyệt thái dương của mình.

Huyệt Thái Dương chính là tử huyệt trí mạng của con người.

Đoạn Ly có nhanh cũng không kịp, bởi vì hắn hiện tại còn chưa có thực lực của sau này, chưa có tốc độ nhanh đến kinh người đó, cho nên hắn không phản ứng kịp, khi hắn nhào lên muốn ngăn cản, trong nháy mắt đó, hắn có chút tuyệt vọng.

Nhưng La Giản sẽ không để chuyện này xảy ra, hắn biến hình vũ khí, giờ khắc này không có gì nhanh hơn tốc độ viên đạn, trên đấu trường Tu La có không ít người chơi, bọn họ sở hữu đủ loại súng ống kì quái, đám súng đó có thể bắn ra những viên đạn càng kì quái hơn, loại bình thường nhất chính là —— đạn gây mê.

Vì thế Đoạn Ly chỉ nghe thấy tiếng súng nổ sau lưng mình, hắn cảm thấy có nhiệt lượng xẹt qua tai hắn, trong nháy mắt đó, tim hắn đập càng kịch liệt hơn, hắn thậm chí cho rằng La Giản muốn nổ súng giết chết đứa nhỏ này.

Nhưng không.

La Giản dùng súng không đặc biệt tốt, đó là so với những tay súng thiện xạ. Nhưng hắn tinh thông nhiều loại vũ khí, dùng súng vẫn có thể bắn mười trúng chín, đặc biệt là xạ kích ở khoảng cách gần, căn bản không cần tính toán đường đạn cùng hướng gió.

Nhưng xạ kích ở cự ly gần sẽ có phản lực, bởi vì La Giản bắn trúng cánh tay A Lam, hắn cảm thấy xương tay đứa nhỏ này sẽ bị nứt xương gì gì đó, mà đạn gây mê sẽ có hiệu lực trong vòng vài giây, đến lúc đó đứa nhỏ này sẽ không thể nhúc nhích.

A Lam không thể nhúc nhích lập tức ngã xuống đất, lại được Đoạn Ly kịp thời đỡ vào lòng.

"Quả nhiên là tới thử ta sao?" La Giản đi tới, thấp giọng nói.

Đoạn Ly vẫn chưa hiểu những lời này của hắn, việc ngoài dự đoán đã xảy ra, A Lam còn nằm trong ngực Đoạn Ly đột nhiên mở miệng, hắn dùng ngữ khí cứng đờ máy móc nói: "Trình tự số 39450, trả lời: Đây chỉ là kế hoạch lâm thời, bởi vì chúng tôi giám sát được ngài đang ở vị trí gần người chơi Đoạn Ly, suy ra từng có tiếp xúc, chúng tôi thông qua người chơi muốn liên hệ với ngài."

La Giản cười rộ lên, "Hóa ra không chỉ tôi muốn liên hệ với các người, các người cũng đang tìm mọi cách liên hệ với tôi."

La Giản đến gần A Lam, khẩu súng của hắn một lần nữa hóa thành cây dù, cũng đặt cán dù lên vai mình, "Vậy, mục đích là?"

A Lam tiếp tục cứng ngắc trả lời: "Suy luận là, ngài là một người chơi bị nhốt trong đấu trường Tu La, thông qua tiếp xúc với Ưng và đội ngũ, biết được một phần chân tướng liên quan tới chúng tôi, hiện tại ngài đang sử dụng thân thể này là minh chứng tốt nhất. Nhưng chúng tôi vô tình phát sinh xung đột với ngài, theo thiết kế trình tự, chúng tôi không thể can thiệp vào hành động của người có quyền hạn tối cao. Mà biện pháp giải quyết là, chúng tôi quyết định đàm phán chính diện cùng ngài."

La Giản trầm mặc chốc lát, hắn nhẹ giọng nói: "Vậy, cuộc đàm phán này, các người muốn lấy được kết quả như thế nào?"

A Lam chưa lập tức trả lời, hắn đầu tiên nhìn thoáng qua Đoạn Ly, ánh mắt kia lạnh băng không cảm xúc. Đoạn Ly vẻ mặt mờ mịt, hắn còn chưa hiểu chuyện bọn họ đang nói là sao, chỉ nghe thấy A Lam tiếp tục máy móc nói: "Vì tính bảo mật của cuộc đàm phán này, chúng tôi hi vọng ngài có thể hỗ trợ tiêu diệt những người đã chứng kiến, nếu không, cuộc đàm phán này coi như chấm dứt."

La Giản nhịn không được lộ ra một nụ cười dữ tợn, hắn cười rộ lên: "Đây là uy hiếp tôi?"

"Con người định nghĩa hành vi này là uy hiếp." Ngữ khí A Lam đầy nghiêm trang, "Vậy, đúng vậy, chúng tôi quả thật đang uy hiếp ngài."

Giờ phút này, dù Đoạn Ly có ngu thế nào cũng hiểu ý nghĩa cuộc đối thoại giữa bọn họ, dường như đang tiến hành một hồi đàm phán, mà Đoạn Ly trở thành vật hi sinh trong cuộc đàm phán này, kẻ khống chế A Lam rõ ràng muốn giết người diệt khẩu.

Đoạn Ly nhịn không được nhìn thoáng qua La Giản, nhưng trong ngõ nhỏ tối tăm, hắn không nhìn rõ biểu tình của đứa nhỏ cầm dù đỏ kia. Hắn chỉ cảm thấy mình đang đổ mồ hôi lạnh, hắn biết thực lực của mình không bì lại được người khác, hơn nữa đứa nhỏ trong lòng đã trở thành quân cờ bị khống chế, tình cảnh như vậy, quả thực là cực kỳ tồi tệ.

Bên kia, La Giản sau một lúc trầm mặc lại cười rộ lên, hắn chậm rãi ung dung, tựa hồ không để bụng một chút nào, kỹ năng ngụy trang của hắn tốt như vậy, chỉ nhẹ giọng nói: "Các người muốn tôi giết chết kẻ đáng thương… gọi là Đoạn Ly này sao?"

"Đúng vậy, sau khi đàm phán kết thúc." A Lam nghiêm trang nói: "Cũng giải quyết nốt thân thể tôi đang khống chế."

Sắc mặt La Giản âm trầm, dưới tán dù, hoàn toàn không nhìn rõ biểu tình khuôn mặt hắn, hắn cười lạnh: "Ồ! Không biết các người có biết một đạo lý rất quan trọng khi đàm phán hay không?"

"Đạo lý gì?"

"Thành ý." La Giản khiến bản thân trông có vẻ lười nhác, hắn tiếp tục nói: "Khi đàm phán chưa có kết quả, các người đã tùy ý ra lệnh cho tôi làm việc này việc kia, tôi một chút cũng không nhìn ra được thành ý của các người, tôi dựa vào đâu mà phải nghe theo mệnh lệnh của các người? Chỉ bởi vì một cuộc đàm phán thất bại? Thôi đi, kể cả đàm phán thất bại thì sao? Giết tôi sao?"

Thân phận GM là vương bài, là nhân vật Ưng và tiểu đội của hắn lợi dụng khoa học kỹ thuật tương lai và giải mãi mật mã hệ thống mới có thể giả lập được, nhân vật này có móc nối trực tiếp với trình tự trung tâm hệ thống. Cho nên Ưng đã đảm bảo với La Giản, mật thất có thể tiến hành hạn chế và giam cầm La Giản, nhưng tuyệt đối sẽ không giết chết hắn, mật thất thậm chí sẽ bảo hộ hắn. Bởi vì chỉ cần thể xác này

vừa chết, hệ thống mật thất sẽ sụp đổ.

Lúc đó La Giản không khỏi đặt câu hỏi: "Vậy tại sao không dứt khoát giết thân thể GM này để hệ thống sụp đổ?"

"Không đơn giản như vậy." Ưng trả lời: "Hệ thống sụp đổ chỉ cần một lần nữa khởi động lại là được, không có thương tổn chân chính với hệ thống. Thế nhưng, mật thất hiện tại không thể mạo hiểm như vậy, bởi vì hệ thống sụp đổ, mọi thứ trong mật thất sẽ theo đó mà sụp đổ, những người chơi đang ở trong mật thất, những đạo cụ, quái vật bị cải tạo đều sẽ sụp đổ, trong khoảng thời gian này, hệ thống mật thất không thể phòng ngự, nó rất có thể sẽ bị người chơi công kích, hoặc thế lực ngoài địa cầu công công kích, sinh ra tổn thất không thể tưởng được, nên mật thất tuyệt đối sẽ không mạo hiểm."

La Giản bỗng nhiên hiểu ngụ ý của Ưng, "Quả thực thú vị, tôi cảm thấy suy nghĩ của anh là, vạn nhất tôi không thành công hủy diệt mật thất, tôi còn có thể dùng tự sát sáng tạo một cơ hội cho các anh, đúng không?"

"Tuy rằng thực hổ thẹn, nhưng tôi quả thật nghĩ như vậy." Ưng nhìn chằm chằm La Giản.

La Giản hiểu, Ưng chỉ lợi dụng mình để hoàn thành mục đích của hắn, nhưng hắn lại không có cách nào cự tuyệt loại lợi dụng trắng trợn này.

A, không có cách nào! Ai bảo La Giản giống Ưng, bức thiết muốn xóa sạch mật thất khỏi thế giới này! Ý niệm này như bám rễ sâu trong trái tim La Giản, ngoại trừ tiến về phía trước, La Giản không biết mình phải sống vì cái gì.

Một khi đã vậy, còn có gì đáng sợ đâu?!

Vì thế, La Giản kiêu ngạo ngẩng mặt, tại một khắc này, khiêu chiến cùng trào phúng toàn bộ không gian mật thất, hắn căng dù, cười dữ tợn: "Nếu mày làm được, thì giết tao đi!"

Ý chí mật thất đang khống chế A Lam im lặng một lát, nó đương nhiên không xử lý được La Giản, vì thế mở miệng: "Vậy, ngài muốn chúng tôi bày ra thành ý thế nào?"

"Tôi kỳ thật rất sợ hãi." La Giản hỏi một đằng trả lời một nẻo, trắng trợn táo bạo nói dối: "Tôi không có hứng thú quá lớn với hủy diệt các người, chỉ là bị người đàn ông kia lựa chọn mà thôi. Hắn cho rằng tôi có được tư chất như vậy, cho nên mới để tôi kế thừa thể xác này, nhưng như vậy thì tôi có thể nhận được chỗ tốt nào đâu? Tôi chỉ muốn càng nhiều sức mạnh và tự do thôi."

A Lam bên kia trầm mặc một chút, mới trả lời La Giản: "Chúng tôi có thể cho ngài, càng nhiều tự do và sức mạnh."

La Giản liền nở nụ cười như đạt thành âm mưu: "Vậy, chúng ta đàm phán tốt, còn hai người trong cuộc

này… đâu cần phải giết? Tư chất tốt như vậy, bọn họ nhất định sẽ trở thành người chơi ưu tú, hơn nữa quan trọng là… người trong cuộc đều chết, vạn nhất một ngày tôi bị các người giết, chẳng phải sẽ không ai biết tôi đã chết sao, như vậy thực tồi tệ, không phải sao?

Ý tứ La Giản biểu đạt cực kỳ rõ ràng, hắn kỳ thật cũng đang uy hiếp đối phương, hắn muốn để đám người Đoạn Ly sống sót, không chỉ muốn để Đoạn Ly trở thành người trong cuộc, thậm chí muốn hắn trở thành nhân chứng cho cuộc đàm phán này. Lập trường của người trong cuộc và nhân chứng là hoàn toàn khác nhau, mà đây cũng có thể là cái phao cứu sinh cho Đoạn Ly và A Lam.

Mật thất có kiêng kị La Giản cũng không thật sự dám xuống tay, giờ phút này, cả hai bên đều cần thoái nhượng một bước, bởi vì bọn họ đều hi vọng đàm phán có thể thành công.

"Tôi đương nhiên sẽ không để các người khó xử." La Giản nói, "Tôi có biện pháp xóa đi ký ức của bọn họ, sau khi chúng ta hoàn thành đàm phán, tôi sẽ khiến bọn họ quên sạch những thứ này, nhưng các người cần phải biết là, vạn nhất một ngày tôi chết, ký ức bọn họ sẽ lập tức khôi phục, hơn nữa sẽ thông cáo thiên hạ nội dung cuộc đàm phán này.

"Chúng tôi hiểu ý của ngài, ngài hi vọng có hai nhân chứng cho cuộc đàm phán này, lấy đó để bảo đảm an toàn mạng sống của bản thân." Ngữ khí cứng đờ của A Lam hiếm thấy có một tia cảm xúc, hắn cười lạnh: "Hành vi ngu xuẩn của con người… Nhưng chúng tôi chấp nhận điều kiện này, chúng tôi nguyện ý bày ra thành ý của mình. Thế nhưng, chúng tôi cũng phải nhắc nhở ngài, tuy rằng thân phận của ngài khiến chúng tôi có phần kiêng kị, nhưng điều này cũng không có nghĩa chúng tôi thật sự để ý tới tính mạng của ngài, nếu ngài làm ra những hành động quá bất thường, chúng tôi cũng sẽ bất kể giá nào mà ra tay xử lý."

"Điểm này tôi hiểu rõ, có thể bắt đầu chưa?"

Đàm phán liền tiến hành trong ngõ nhỏ an tĩnh này, trong một góc hẻm cũ không người qua lại, không ai chú ý.

Mà La Giản trong lúc bất tri bất giác đã ảnh hưởng tới vận mệnh của toàn bộ người chơi trong mật thất.

Hắn có lẽ nhận ra, nhưng La Giản không muốn suy nghĩ, hắn tình nguyện cho rằng đây chỉ là một ngày bình thường, qua hôm nay, ngày mai còn tiếp tục.

Nội dung đàm phán của hắn và mật thất cũng rất đơn giản.

Mật thất coi La Giản là bom hẹn giờ, bọn họ cảm thấy La Giản tùy thời tùy chỗ có thể phát nổ, muốn tiến hành nghiêm mật theo dõi, thậm chí dứt khoát nhốt hắn lại.

Nhưng La Giản không muốn, hắn yêu cầu không gian riêng lớn cùng năng lực hành động tự chủ.

Hắn không muốn, mật thất cũng không thể làm gì hắn. Tuy có thể theo dõi và hạn chế hành vi của La

Giản, nhưng làm vậy sẽ khiến tâm lý La Giản sinh ra phản kháng, đây rõ ràng sẽ trở thành khởi điểm mâu thuẫn, kết quả lưỡng bại câu thương cả hai bên đều không mong muốn.

Vì thế, cả hai bên cùng nhường một bước.

Mật thất tỏ vẽ sẽ không hạn chế hành động của La Giản, sẽ không theo dõi hắn, trừ khi La Giản làm trái một số điều lệ trong mật thất. Đồng thời, mật thất sẽ mở ra đặc quyền GM cho La Giản, hết thảy quyền lợi hắn có đều có thể sử dụng được, đồng dạng, trên cơ sở không trái với điều lệ.

Đồng thời, mật thất quyết định để La Giản phối hợp mật thất hành động, tức là để La Giản trợ giúp mật thất tiến hành công việc tương quan. Nó sẽ trao phần thưởng cho La Giản, huấn luyện tăng cường thực lực cho La Giản.

La Giản cảm thấy hệ thống mật thất muốn biến quan hệ giữa hai bên thành một loại làm thuê trong xã hội, bạn giúp tôi làm việc, tôi cho bạn chỗ tốt. Hơn nữa, mật thất rất có thể có ý đồ muốn khiến La Giản chậm rãi ỷ lại mật thất. Bởi vì bất luận kẻ nào được nếm sức mạnh cường đại của chúa tể, đều sẽ vui vẻ chịu đựng thậm chí không thể tự kiềm chế.

Cho tới lúc đó, khống chế La Giản sẽ trở thành việc dễ dàng.

Nhưng La Giản không để bụng nhiều như vậy, mục tiêu của hắn ngay từ đầu đã rõ ràng, mặc kệ kẻ địch dùng chiêu gì, La Giản đều không cảm thấy mình sẽ lùi bước.

163. Chương 163

Đàm phán kết thúc.

La Giản thu hồi dù đỏ, quay đầu nhìn Đoạn Ly bên kia cùng A Lam trong lòng hắn.

Ý chí mật thất đã rời khỏi thân thể A Lam, cho nên A Lam trông như đang ngủ say, bất động trong lòng ngực Đoạn Ly, chỉ là cánh tay đứa nhỏ đáng thương này bị thương, lực của viên đạn khiến tay hắn rơi vào trạng thái vặn vẹo, vết máu loang lổ. Đoạn Ly đau lòng cực kỳ, dùng mặt mình dán lên khuôn mặt đứa nhỏ, hắn cảm thấy mình có lẽ sẽ không gặp đứa nhỏ này trong một khoảng thời gian rất dài, chỉ cần nghĩ vậy, lòng Đoạn Ly liền đau đớn.

Kết quả lần này vẫn thật đáng tiếc, La Giản không nghe được bất luận tin tức có giá trị gì về Vô Luật Thành —— ví dụ, quan trọng nhất: Làm thế nào để tiến vào Vô Luật Thành?

La Giản vô thức liếm miệng, mật thất đương nhiên không thể lộ ra con át chủ bài ra sớm thế được, tương tự, cũng không thể để La Giản phát hiện ra dễ dàng như vậy được. La Giản phải tìm một con đường khác, đi tìm nhược điểm của ý chí mật thất, chỉ có nắm giữa nhược điểm của kẻ địch, La Giản mới có năng lực

đánh bại nó.

Át chủ bài, Vô Luật Thành, đây là mấu chốt.

Mà hiện tại, La Giản phải hợp tác cùng ý chí mật thất, hành động theo chỉ thị của đối phương, có lợi cũng có hại, nhưng tổng thể nói chung không có gì không tốt, ít nhất hiện tại, La Giản chỉ cần giả vờ ngoan ngoãn nghe lời mật thất là đủ rồi.

Cho nên hắn đi về phía hai người Đoạn Ly cùng A La, Đoạn Ly đã nhận ra tiếng bước chân của La Giản, quay đầu nhìn hắn.

"Anh muốn thực hiện chức trách sao?"

Đoạn Ly đã chuẩn bị tâm lý tốt cho sự tình kế tiếp. Đối thoại giữa La Giản và ý chí mật thất ngay từ đầu đã tiến hành trước mặt Đoạn Ly, đàm phán không hề giấu giếm, tuy rằng ban đầu Đoạn Ly không hiểu ý bọn họ nói, nhưng nghe tới cuối cùng, trong lòng cũng đại khái hiểu ra một chút sự tình, mà chân tướng khiến Đoạn Ly cảm thấy ghê người.

Bọn họ bị một thể trí tuệ thần bí nắm trong tay, bị "nó" tùy ý tra tấn cùng đùa bỡn, nhưng "nó" rất tinh tế, giống như vừa chơi vừa chế tác một đám đồ chơi tỉ mỉ mỹ diệu, "nó" điêu khắc người chơi trong mật thất, biến họ thành hoàn mỹ, sau đó phá hủy bọn họ.

Mà La Giản lại nói chuyện cùng "nó", vào một đoạn thời gian không gian nào đó, dùng một số thủ đoạn phi thường đối mặt và quyết đấu, bọn họ đều nắm giữ một số bí mật, đều muốn kẻ địch phải cúi đầu, nhưng lại không hẹn mà cùng nhường bước.

Chỉ có Đoạn Ly bị kẹp giữa khe hở này, hắn có lẽ tại một khắc này trở thành người tiếp cận chân tướng gần nhất, nhưng cũng chỉ trong giờ khắc này mà thôi. Hiện tại, La Giản đi tới trước mặt hắn, hắn muốn thực hiện ước định cùng mật thất, tiêu trừ ký ức của đám Đoạn Ly, Đoạn Ly sẽ quên hết mọi thứ hiện tại hắn nghe thấy, nhìn thấy, nhưng có lẽ…

Vào tương lai rất xa, Đoạn Ly có thể nhớ lại hết thảy mọi chuyện hôm nay – trả giá bằng tử vong của La Giản.

"Cậu cần tuân theo ước định mà giữ bí mật." La Giản nói với Đoạn Ly.

Đoạn Ly thống khổ lắc đầu: "Nhưng hết thảy chuyện này đều không xuất phát từ mong muốn của tôi, tôi không muốn trở thành nhân chứng."

La Giản vuốt ve dù đỏ, không biết từ khi nào đây đã là thói quen của hắn. Hắn nói: "Cậu không thể không làm như vậy, nếu không, hôm nay cậu có thể đi tìm chết… mang theo đứa nhỏ trong lòng cậu."

Đoạn Ly cắn răng nhẫn nại, hắn nhìn thoáng qua A Lam trong lòng, đứa nhỏ bị đau mà cau mày.

"Giờ này khắc này tôi có lẽ bị các anh bài bố, nhưng không có nghĩa tương lai tôi cũng như vậy."

Đoạn Ly tựa hồ đưa ra quyết tâm, sau đó La Giản hậu tri hậu giác ý thức được, Đoạn Ly tựa hồ coi ý chí mật thất và La Giản là cùng một loại người, tuy rằng mâu thuẫn giữa La Giản và mật thất rất rõ ràng, nhưng sau khi đàm phán thành công, bọn họ liền đứng cùng một mặt trận, cho nên Đoạn Ly cũng coi La Giản là địch nhân, cho rằng La Giản thông đồng làm bậy cùng ý chí mật thất.

La Giản thở dài trong lòng, hắn biết, một khắc khi hắn bắt đầu đặt chân lên con đường này, sẽ không có ai hiểu hắn, đây đại khái là một hành trình cô độc đi. Nhưng La Giản không có dư thừa tâm tư để bi thương, hắn nói với Đoạn Ly: "Hiện tại tôi sẽ khiến cậu quên đi mọi chuyện, muốn nói cái gì, cậu tốt nhất nói sớm."

Đoạn Ly liền nói: "Tôi đây có thể đưa ra một yêu cầu sao?"

"Yêu cầu gì?"

"Kỹ năng xóa trí nhớ của anh có thể khiến tôi quên đi mọi chuyện xảy ra hôm nay đúng không? Còn có sự tình tôi vô ý tiến vào Vô Luật Thành lúc trước. Sau đó, mật thất sẽ không tiếp tục phái người tới đuổi giết tôi nữa? Tôi cũng sẽ khôi phục sinh hoạt bình thường, đúng không?"

"Đúng vậy, chính là như vậy, cậu không cần có quá nhiều gánh nặng tâm lý nữa." La Giản nói.

"Vậy cầu xin anh…" Đoạn Ly nói, cúi đầu nhìn thoáng qua đứa nhỏ trong lòng, hắn tiếp tục nói, "Xin anh khiến hai người chúng tôi, đều có thể quên đi đối phương. Cắt đứt mối liên hệ giữa chúng tôi, tiêu trừ nhân quả, từ đây tôi đi cầu độc mộc của tôi, hắn đi Dương quan đạo* của hắn."

**đường rộng*

La Giản tại một khắc này, đột nhiên hiểu ra tại sao Đoạn Ly và Phong Vũ Lam sau này gặp lại nhau lại giống như người xa lạ.

Ngọn nguồn đến từ ta sao?

Tuy rằng thừa nhận nguyên nhân mọi chuyện phát sinh đều nằm trên người mình, La Giản vẫn cảm thấy chột dạ có lỗi, hắn biết hướng đi của lịch sử luôn có độ tương đồng đáng sợ, thời gian giống như một dòng sông hung bạo *(mấy yêm thi đh có p học sông đà k:v)*, mặc kệ bạn tạo nên gợn sóng thế nào, con sông vẫn chảy tới cuối, mọi chuyện luôn trở về nguyên điểm, và cuối cùng, chỉ còn lại biển rộng mênh mông.

Vận mệnh đã được ông trời định đoạt… Chẳng lẽ chúng ta thật sự không thoát khỏi được vận mệnh luân hồi?

Không! Không thể!

La Giản biết, một đời người sẽ không thể tránh khỏi việc phạm sai lầm, nhưng người sẽ không luôn phạm sai lầm, tất cả mọi người sau khi trải qua thất bại mới có thể hiểu được vu hồi*, hiểu được cứu vãn, mới biết được sai lầm của mình để mà đi sửa sai lại mọi thứ.

**vu hồi: đi đường vòng (tôi k hiểu ý đoạn này lắm)*

Mà La Giản hiện tại, đúng là đang ở trong quá trình sửa sai. Trong quá trình này, mọi việc hắn làm, đều chưa muộn.

Còn chưa muộn, còn kịp.

"Cậu chắc chắn cậu muốn làm như vậy sao?" La Giản thoáng cúi đầu, hướng về phía Đoạn Ly trưng cầu ý kiến cuối cùng, "Tôi sẽ tiêu trừ ký ức của hai cậu, các cậu sẽ hoàn toàn quên mọi thứ có liên quan tới đối phương, vô luận bi thương thống khổ hay sung sướng vui vẻ đều là những ký ức đáng quý trọng, vậy nên tôi hỏi cậu lại một lần, cậu chắc chắn muốn làm như vậy sao?"

Đoạn Ly do dự một lát, thật lâu sau, hắn tựa hồ đã quyết tâm, hướng về phía La Giản, kiên định gật đầu: "Xin anh."

"Vậy…" La Giản đi về phía trước một bước, hắn tiếp tục thấp giọng lên tiếng: "Tôi có thể hỏi tại sao cậu lại đưa ra quyết định như vậy không?"

Đoạn Ly mỉm cười bất đắc dĩ, hắn nói: "Tôi sợ sẽ mang tới càng nhiều tai ương cho đứa nhỏ này, bởi vì trước nay tôi chưa từng là một người có vận khí tốt."

"Cậu sẽ trải qua rất nhiều sự tình bi thảm." La Giản nói, "Một mình một người đi trên hành trình cô độc, khi cậu lâm vào hiểm cảnh, sẽ không có ai tới cứu cậu; khi cậu chìm vào bóng tối, sẽ không có ai tới chỉ dẫn; khi cậu đọa vào địa ngục, sẽ không có ai kéo cậu về thiên đường… dù vậy, cậu cũng không để bụng sao?"

Đoạn Ly lại kiên định trả lời: "Tôi không để bụng."

La Giản nghe vậy lại lui về sau một bước, ngữ khí hắn vẫn trầm thấp mềm nhẹ, không mang chút gợn sóng: "Như vậy, tôi chúc cậu may mắn, Đoạn Ly."

La Giản giơ dù đỏ trong tay, giờ khắc này, nội tâm hắn thế nhưng lại an bình, tuy rằng bi thương cùng thống khổ vẫn chưa rời xa thế giới của hắn, nhưng La Giản phát hiện mình bắt đầu bình tĩnh lại. Bởi vì đồng bạn của hắn đang đứng ngay trước mặt, vô luận là quá khứ hay tương lai, nhớ rõ hay đã quên, La Giản đều sẽ bảo vệ họ!

Bảo hộ bất cứ ai trước mắt!

La Giản với tay qua, đặt tay lên vai Đoạn Ly đang ngồi quỳ trên mặt đất, hắn mở ra cánh dù màu đỏ, Đoạn Ly nhạy bén cảm thấy cánh dù đỏ tươi như máu dường như thẩm thấu một hơi thở thần bí, hơi thở đó từ cánh dù lan tràn tới trên người La Giản, khiến cả người La Giản bao trùm một tầng… máu đỏ của con mồi, nó tựa hồ đang dụ dỗ Đoạn Ly làm gì đó, thế nhưng trong lúc nhất thời bắt đầu thất thần.

Mà lúc này, La Giản ôn nhu mở miệng: "Kết thúc mọi chuyện, cậu biết phải làm gì, Đoạn Ly."

Ngữ khí La Giản quá mức ôn hòa, nhưng thời khắc này, ngữ khí càng ôn hòa, sức mạnh của La Giản càng thêm dụ hoặc nhân tâm, hắn phảng phất như lúc nào cũng tản ra hơi thở thơm ngọt lại trí mạng, khiến người ta mù quáng nghe theo mọi mệnh lệnh của La Giản, khiến người ta theo bản năng hành động theo lời hắn nói, như rơi vào võng nhện, cả đời này đều vô lực đào thoát.

Cho nên Đoạn Ly cũng nghe theo mệnh lệnh của La Giản, hắn dại ra, gật đầu: "Tôi biết phải làm gì."

"Đúng vậy…" La Giản thoáng khom lưng, đến gần khuôn mặt Đoạn Ly, một tay hắn vô thức chuyển động cán dù, một tay ấn trên vai Đoạn Ly, hắn nhìn chăm chú vào mắt đối phương. Thân thể này của hắn có một đôi mắt màu xám đậm, điều này khiến hai mắt La Giản thoạt nhìn có chút thất thần, nhưng như vậy lại càng thêm tràn ngập dụ hoặc.

"Quên mọi chuyện, mọi chuyện hôm nay cậu thấy, còn có người cậu yêu, quên toàn bộ những chuyện đó, rút phần ký ức này ra, cất nó vào hộp khóa kín, đặt sau cánh cửa nội tâm vĩnh viễn không thể mở ra. Nhưng, sau khi thân thể này của tôi chết đi, lực lượng của tôi sẽ không thể khóa lại cánh cửa nội tâm của cậu nữa, đến lúc đó, cậu sẽ tìm lại được ký ức bị phong ấn, và cả tình cảm cậu đã đánh rơi…"

La Giản lặp lại những lời này bên tai Đoạn Ly, sau khi Đoạn Ly quả thực đã bị xóa trí nhớ, La Giản nhẹ nhàng nói một câu: "Ngủ đi." Đoạn Ly liền nhắm chặt hai mắt ngã trên đất, tức khắc bất tỉnh nhân sự.

Nhưng không biết có phải do còn chấp niệm gì hay không, hay sức mạnh của La Giản xuất hiện vấn đề gì, Đoạn Ly vẫn theo bản năng mà gắt gao ôm đứa nhỏ trong lòng, tiểu A Lam co người lại đứa trẻ trở về cơ thể mẹ, lưu luyến tham lam hấp thu độ ấm trên người Đoạn Ly, tận đến khi Đoạn Ly ngã mạnh trên mặt đất, hắn mới phảng phất phát hiện ra, mơ mơ màng màng mở mắt.

Ý chí mật thất đã rời khỏi thân thể A Lam, giờ phút này hắn đã khôi phục thần trí, vẫn là một đứa nhỏ, hoàn toàn không có ý thức trước nguy hiểm, hắn chỉ kỳ quái mở to hai mắt nhìn La Giản, hắn còn chưa rõ chuyện gì đang xảy ra, lại vẫn có thể cảm nhận được lực độ Đoạn Ly ôm hắn.

"Ca ca…" A Lam phát hiện mình bị Đoạn Ly đang hôn mê gắt gao ôm, không khỏi duỗi tay sờ sờ ngực Đoạn Ly, vòng tay Đoạn Ly có độ ấm, còn có tiếng tim đập mạnh mẽ, đều khiến đứa nhỏ này cảm thấy an toàn.

Chỉ là khi A Lam bắt đầu nhúc nhích, hắn mới cảm thấy đau đớn, một bàn tay của hắn bị súng gây mê của La Giản bắn trúng, viên đạn kia thực đặc thù, là một cái châm thon dài có thể hòa tan, sau khi tiến vào cơ

thể sinh vật sẽ tự động hòa tan, sau đó nhanh chóng phát huy tác dụng gây mê, nhưng cho dù chỉ là một cây châm, lực chấn của nó vẫn có thể khiến xương tay rạn nứt.

Cho nên đứa nhỏ lập tức đau đến mức vành mắt đỏ lên, hắn không nâng nổi tay phải mình lên, lại bị Đoạn Ly gắt gao ôm lấy, không biết phải làm sao mà nhìn khắp nơi, khi hắn nhìn thấy La Giản, liền sợ hãi rụt rụt đầu, chui vào lòng Đoạn Ly.

La Giản quan sát kỹ lưỡng đứa nhỏ tám, chín tuổi trước mặt, A Lam khi còn nhỏ hồng hồng đáng yêu, khuôn mặt có chút bụ bẫm của trẻ em, chỉ là vết máu dính trên mặt hắn phá hủy cảm giác ngây thơ đáng yêu này, như một giọt mực vẩy lên giấy trắng vậy.

"Đừng sợ." La Giản nói với hắn, ngữ khí thực ôn nhu.

"Anh là bạn ca ca sao?… Trên người anh có thứ thực đáng sợ…" Phong Vũ Lam mở to mắt đen như mực nhìn La Giản, trong mắt hắn ngây thơ không sợ hãi. Mà khiến cho La Giản kinh ngạc chính là, Phong Vũ Lam tuy nhỏ nhưng đã có lực cảm giác rất mạnh.

La Giản không khỏi cười rộ lên, "Trên người tôi có thứ gì đáng sợ?"

Đứa nhỏ kia chỉ lắc đầu, nói: "Không biết, nhưng là thứ thực đáng sợ." Rất lâu sau, hắn lại nói: "Giống như quái vật ăn thịt người trong truyền thuyết vậy…"

La Giản nghe vậy, bỗng nhiên trầm mặc.

Eo ơi em A Lam, em chả khôn ngoan gì cả:/ ai lại nhìn thấy ng xấu lại bảo ng ta xấu bao giờ k, ngta lại tát cho em k trượt phát nào giờ.

164. Chương 164

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi thu phục nốt tiểu A Lam, La Giản trị liệu cánh tay cho hắn. Ném Đoạn Ly ở đó mặc kệ, sau đó bế A Lam lên, nhẹ nhàng đi qua cổng trường tiểu học, tùy tiện nhét A Lam ở một góc cầu thang nào đó, đương nhiên, thầy giáo sẽ phát hiện có một học sinh ngủ hô hô ở đó sau đó sẽ bắt hắn đứng phạt, nhưng chuyện này không liên quan tới La Giản. (nghiệp quật đấy Lam ơi, gọi bạn mình là quái vật ăn thịt ng baoh k)

Hắn đã dừng lại đủ lâu ở thời không này rồi, La Giản cần phải đi tới địa phương tiếp theo, từ giờ trở đi, những ngày tháng của hắn sẽ không êm đẹp nữa, tuy rằng mật thất sẽ không hạn chế hắn quá mức, nhưng sẽ không ngừng giao nhiệm vụ cho La Giản, kỳ thật La Giản cũng có quyền lợi từ chối nhiệm vụ, nhưng vào giai đoạn vừa bắt đầu hợp tác, nháo đến căng cũng không phải chuyện có lợi.

Vậy, ta nên làm thế nào mới tốt?

Mục tiêu của La Giản là tìm được "trái tim" của mật thất, chính là tìm được chìa khóa bị thiếu kia.

Nhưng mật thất nhất định sẽ phòng bị La Giản, mặc kệ mật thất có nhìn thấu được chân thân của La Giản hay không, kể cả hiện tại bọn họ đã đàm phán thành công, hơn nữa bước đầu thành lập "quan hệ hữu hảo hài hòa ngoài mặt", nhưng chỉ sợ, ai cũng ngầm không giao thác tín nhiệm của mình.

Vì thế, La Giản hiểu, tình cảnh của mình hiện tại chỉ sợ còn gian nan hơn lúc trước, nhưng hắn cũng biết, đây là con đường hắn phải đi, nếu ngay cả một bước cơ bản nhất này hắn cũng không đi được, không bằng ngay từ đầu không rời khỏi đấu trường Tu La.

La Giản suy nghĩ, hắn móc từ túi mình ra một tờ giấy in hoa tím, bên trên có mấy chữ ngắn gọn, đó là lời nhắn của mật thất:

"Uyên thân ái, chúng tôi cần ngài hỗ trợ làm một số chuyện, cũng không khó, thập phần đơn giản, có thể trợ giúp chúng tôi hiểu biết sức mạnh của ngài, từ đó chế định một loạt kế hoạch vì ngài trong thời gian kế tiếp.

Đầu tiên, thỉnh ngài tùy ý tham gia bất luận tổ đội nào, tiến vào mật thất."

Một lời nhắn phi thường ngắn như vậy, hơn nữa, sau khi La Giản xem xong, những chữ cái trên tờ giấy liền chậm rãi biến mất, biến thành một tờ giấy trắng xóa, nhưng La Giản biết những chữ cái đó sẽ còn xuất hiện, khi ý chí mật thất mệnh lệnh La Giản đi làm một số chuyện, chúng sẽ lại một lần nữa xuất hiện trước mắt La Giản.

"Tạm thời đi một bước tính một bước là được." La Giản vò tờ giấy thành cục, nhét vào túi, hắn quyết định, gặp chiêu nào phá giải chiêu đó, linh hoạt ứng biến, hắn có rất nhiều con đường để lựa chọn, có lẽ thử lấy được tín nhiệm của mật thất cũng là một lựa chọn không tồi.

Sau đó, thân ảnh La Giản liền biến mất trên đường cái, không có ai chú ý tới hắn, cho dù có để ý, cuối cùng cũng sẽ chậm rãi quên mất.

Sau khi hắn rời khỏi đường phố, nắng sớm lười biếng đổ xuống, khắc trên phiến đá trắng trên mặt đất, mạ lên một tầng ánh sáng kim sắc, vô số ngày đêm, mỗi sớm đều xuất hiện cảnh tượng như vậy, một ngày bình thường, ai cũng không chú ý tới chuyện xưa bị lãng quên ở góc tối, sau đó, chúng sẽ như bụi mù bị gió thổi tan, cứ như vậy mà biến mất.

La Giản lại một lần nữa xuyên tới thị trường giao dịch Nhất Diệp Cô Chu, đứng trên đài cao trôi nổi giữa biển mây kia, nơi này là vị trí tuyệt hảo để tổ đội, mỗi ngày đều có hơn vạn người chơi lưu động, bảng xếp hạng liên tục đổi mới, còn có nơi chuyên dành để tổ đội, ngay bên cạnh phiến đá bảng xếp hạng, thời thời khắc khắc đều có người chơi canh giữ ở đó chờ đợi đồng đội thích hợp.

Mục đích của La Giản chính là nơi đó, nếu mật thất để hắn tùy ý tổ đội… Vậy sao không dứt khoát chọn đội ngũ mạnh nhất? Đội ngũ mạnh nhất trên bảng xếp hạng, Quỷ Ảnh đội vẫn treo ở đầu bảng.

Đáng nhắc tới chính là, tên hề vốn dĩ đứng thứ nhất bảng xếp hạng cá nhân đã tụt xuống dưới cùng, hẳn kế hoạch giả heo ăn thịt hổ của tên hề đã bắt đầu thực thi, hơn nữa còn phát triển nhanh chóng.

Chỉ là Quỷ Ảnh đội quá khó đợi, La Giản đầu tiên dạo một vòng quanh Nhất Diệp Cô Chu, hay cả một cọng lông của Quỷ Ảnh đội cũng chưa thấy.

Vì thế hắn chen vào trong đám người chơi đang tụ tập thành nhóm, nghe bọn họ nói chuyện, đám người đó khi nói chuyện ngẫu nhiên sẽ để lộ ít tin tức, thuận tiện cho La Giản thu thập thông tin có ích cho hắn, mà ý chí mật thất cũng không hạn chế thời gian La Giản tổ đội tiến vào mật thất, cho nên La Giản có rất nhiều thời gian để chuẩn bị.

Sau khi vòng quanh Nhất Diệp Cô Chu mười mấy phút, La Giản rốt cuộc nghe được thông tin hắn cần, từ một người đàn ông trung niên đang đàm luận với đồng bạn về các đội ngũ khác, bọn họ đứng ngay đối diện phiến đá bảng xếp hạng mà bình luận tất cả các đội ngũ trên đó.

Sau đó người đàn ông trung niên thoáng đề cập tới tin tức về Quỷ Ảnh đội, nhưng hắn cũng không nói quá nhiều, chỉ là ngữ khí nói chuyện của hắn để lộ ra rằng, có thể hắn hiểu rất rõ về Quỷ Ảnh đội, vì thế sau khi người đàn ông này và đồng bạn hắn tách ra, La Giản liền dùng thủ đoạn "trộm" đại thúc đi, thôi miên hắn, lấy được từ miệng hắn không ít tin tức.

Đại thúc nói, Quỷ Ảnh đội tựa hồ còn thiếu một đội viên, một trong năm người bất hạnh chết trong một mật thất nào đó, cho nên hiện tại đang bí mật chiêu mộ người có năng lực.

Đại thúc còn nói, phương thức lựa chọn đội viên của đội ngũ này tựa hồ rất nghiêm khắc, hơn nữa, bọn họ chỉ chọn đội viên từ đường dây bọn họ tín nhiệm, cũng không chọn những "cường giả cá nhân" trên bảng xếp hạng, bởi vì cá nhân mạnh không có nghĩa là năng lực hợp tác đoàn đội cũng mạnh, những người đó thường quen một mình tác chiến, lựa chọn người độc hành gia nhập đội ngũ thường không phải lựa chọn tốt.

Quỷ Ảnh đội tựa hồ cũng không thích một số kẻ "không rõ lai lịch" ôm mục đích kín đáo nào đó gia nhập đội bọn họ, có thể bởi vì hiện tại bọn họ quá nổi bật, cây to đón gió, nên chiêu mộ đội viên là bí mật.

Cho nên, nhân vật "không liên quan tí nào" như La Giản muốn tiếp xúc là có chút khó khăn.

Thế nhưng, đại thúc trước mắt này bị La Giản thôi miên liền tuôn ra một tình báo hoàn toàn mới.

"Tôi biết khi nào Quỷ Ảnh đội tới chiêu mộ, chạng vạng ba ngày sau, đại đa số người chơi sẽ chuẩn bị để tiến vào mật thất, cho nên lượng người chơi online ở Nhất Diệp Cô Chu lúc đó là thấp nhất, chỉ có người chơi nhận được tin tức sẽ canh giữ ở đó đợi Quỷ Ảnh đội."

"Có điều kiện gì sao?" La Giản dò hỏi.

"Nghe nói chỉ cần tỉ thí một lần cùng đội trưởng Quỷ Ảnh đội là được."

"Có thể tỉ thí ở Nhất Diệp Cô Chu sao?"

"Có thể, nơi này có thể xin phòng dùng để đơn độc võ đấu."

"Thì ra là thế." La Giản nghe được thứ mình muốn biết, hắn quơ quơ dù trước mặt đại thúc, nói: "Quên tôi, quên đi đối thoại giữa chúng ta, hiện tại, trở lại bên người đồng bạn của chú đi."

"Rõ." Đại thúc kia vẻ mặt dại ra, gật đầu, liền xoay người rời đi.

La Giản nhìn hắn đi về phía đồng bọn bên kia, thân ảnh hắn rất nhanh liền bị dòng người tới lui ở Nhất Diệp Cô Chu nuốt sống, La Giản nhìn trái phải xung quanh một chút, không thấy ai chú ý tới mình, liền xoay người biến mất.

Thời gian còn nhiều, hắn có thể đi nơi khác vận động một chút, ví dụ như dùng thân phận đặc thù tiến vào mật thất đoàn chiến hoặc mật thất khác đi dạo một vòng, hắn khát vọng muốn chiến đấu, ý chí mật thất tựa hồ sẽ không hạn chế yêu thích của hắn ở phương diện chiến đấu, mà La Giản lại không thể dứt bỏ ham muốn thị huyết điên cuồng của mình, điều duy nhất khiến hắn cảm thấy không đủ thỏa mãn chính là, sức chiến đấu của những người chơi trong mật thất quả thực kém xa đám người trong đấu trường Tu La.

La Giản lại bắt đầu nhớ chiến trường kia.

Nhưng hắn không thể trở về, hắn có thể đi bất kỳ đâu, chỉ có đấu trường Tu La thì không thể, nơi đó đối với La Giản hiện tại đã là vùng cấm, mật thất sẽ không lại cho hắn cơ hội như vậy, cho nên…

Hắn không thể nhờ Ưng trợ giúp, cũng không có đường lui.

Ba ngày sau, Nhất Diệp Cô Chu, chạng vạng.

La Giản sợ xuyên thời không xảy ra sai lầm nên đã tới sớm một giờ, khi hắn xuất hiện, vẫn có rất nhiều người ở thị trường giao dịch, La Giản tính thời gian một chút, sau khi dạo một vòng quanh thị trường giao dịch, hắn liền nhàm chán đi xem các quầy hàng.

Sàn giao dịch có rất nhiều quầy hàng kì quái, các người chơi sẽ lựa chọn vị trí bên ngoài đài cao để bày quầy, trong Nhất Diệp Cô Chu không thể sử dụng vũ khí và những đạo cụ có tính công kích, ngoại trừ tùy thân mật thất, cho nên bạn có thể thấy những tên trang điểm kỳ quái từ không khí "đào" ra càng nhiều thứ hình thù kỳ quái hơn.

Người bán hàng tranh thủ trang trí quầy hàng mình "xa hoa" một chút, làm nổi bật hàng hóa muôn màu rực rỡ của mình, La Giản thậm chí thấy cả người chơi móc ra xe thiết giáp làm bản triển lãm, trên xe treo đầy các loại súng ống cùng vũ khí, dùng mác nhỏ đánh dấu hàng hóa, ngồi trên nóc xe đợi khách nhân lui tới.

Vũ khí nóng rất được hoan nghênh, đối với những người chơi tư chất thấp, chưa có kinh nghiệm.

Những quầy hàng buôn bán các loại súng ống máy móc,... vũ khí công kích hệ vật lý có rất nhiều, nhưng ở một địa phương khá xa, cũng có một số tên toàn thân mặc đồ đen âm u, bán ra một số đạo cụ khó hiểu, đa số là vật "hệ ma pháp".

Vũ khí trong mật thất có một ranh giới kỳ quái, một bên những người chơi sử dụng vũ khí nóng hiện đại, vũ khí công nghệ tương lai hoặc vũ khí lạnh, bọn họ được gọi là "hệ vật lý". Một bên là những người chơi sử dụng ma trượng chỉ có trong chuyện xưa kỳ ảo ma huyễn, ma chú, vũ khí thần quái liên quan tới quỷ hồn, bọn họ được gọi là "hệ ma thuật" —— còn tại sao lại là hệ ma thuật mà không phải hệ ma pháp, cái này La Giản cũng không rõ. (trên mạng nói ma thuật thường đề cập tới những màn trình diễn, nch là một kỹ thuật có thật. Còn ma pháp thì giống Harry Potter là hư cấu)

Trong đó, có một số ít người có được vũ khí đặc thù, bị phân vào "hệ thần bí", vũ khí vừa không giống công kích vật lý vừa không đơn thuần là công kích ma pháp —— Vũ khí của La Giản nằm trong hệ này.

Hiểu biết của La Giản với mật thất chưa sâu, ít nhất hắn vẫn lạ lẫm với nhiều đạo cụ trong mật thất, không rõ cách sử dụng của chúng, quyền hạn GM cho hắn quyền lợi đọc thông tin các loại đạo cụ, nhưng rất nhiều thời điểm La Giản không quá nguyện ý sử dụng quyền hạn này.

Bởi vì thân thể này ngẫu nhiên sẽ khiến La Giản sinh ra một loại ảo giác.

Hắn cảm thấy mình thật khổng lồ, thật vĩ đại, là chúa tể duy nhất trong không gian do vô số mật thất tạo thành.

Điều này thực sự đáng sợ, không phải sao? Đặc biệt là sau khi hắn sinh ra ảo giác như vậy, ý chí mật thất tựa hồ còn cố ý vô tình mở ra càng nhiều quyền hạn cho hắn, khiến quyền lợi, sức mạnh của La Giản càng khổng lồ hơn, hắn hoàn toàn có thể xuyên qua các mật thất.

Mà con người, phần lớn thời gian, đều không thể chống cự lại sự dụ hoặc của quyền lợi.

Cũng may, chỉ cần La Giản hồi tưởng lại những ngày tháng giết chóc trên đấu trường Tu La, hắn liền bình tĩnh lại.

Máu tươi khiến hắn điên cuồng, máu tươi cũng khiến hắn bình tĩnh.

Trên mọi phương diện, hắn trở nên càng ngày càng cường đại, mà chính hắn lại không nhận ra.

Đợi đến khi biển mây xanh thẳm của Nhất Diệp Cô Chu biến thành biển máu hoàng hôn, số lượng người chơi trên đài giao dịch đã giảm bớt rất nhiều, các người chơi tục lục rời khỏi không gian mỹ lệ này, mà lúc này, "điểm hồi sinh"* của sàn giao dịch lại hiện ra vài thân ảnh xa lạ, người chơi đăng nhập vào Nhất Diệp Cô Chu trong khoảng thời gian này khá là hiếm.

*nó là spawn point đấy là tui kb tiếng việt nó là gì.

La Giản đợi đã lâu, nhìn chằm chằm vào điểm hồi sinh, xung quanh hắn, một số người chơi ẩn nấp trong góc cũng chặt chẽ quan sát điểm hồi sinh, bọn họ đều đang chờ đợi Quỷ Ảnh đội xuất hiện, đội ngũ mạnh nhất trong truyền thuyết, tên bọn họ luôn treo ở hạng nhất trên bảng xếp hạng, hơn nữa từ khi leo lên liền chưa từng rớt xuống, thời gian đứng vững trên bảng xếp hạng lâu hơn đội ngũ trước đó nhiều.

Sức mạnh của bọn họ có thể bảo đảm, cho nên có thể gia nhập bọn họ, cũng là một loại bảo đảm mạng sống. Người Quỷ Ảnh đội ăn mặc thống nhất, đều cúi đầu châu đầu ghé tai, đồ tác chiến màu đen, giày bó,

đeo mũ dệt màu đen và găng tay chiến thuật, kỳ thật trang phục này thập phần thông dụng giữa đám người chơi, ngoại trừ mấy kẻ lập dị, đại đa số người chơi đều ăn mặc giống quân nhân hoặc lính đánh thuê; cho nên Quỷ Ảnh đội cũng không nổi bật, từ điểm này, có thể thấy bọn họ là một đám người tương đối low-key.

Bọn họ chỉ có bốn người, xem ra lời đồn bọn họ thiếu một người là sự thật.

La Giản mở to hai mắt, ngó trái ngó phải, những người khác đều chú ý đội ngũ này, thế nhưng, đều là quan sát từ xa, chỉ có La Giản lớn mật phóng túng, từ khi Quỷ Ảnh đội xuất hiện, hắn liền bắt đầu đi về phía đó, hắn muốn nhìn thấy Hình Viêm một chút, không thể phủ nhận, La Giản quả thực muốn kẻ truy sát đến chết đi được.

Đây quần + găng tay của a công đây:)))

chỉ nhìn cái quần là em đã muốn lột nó ra rồi:))) quần đ gì đẹp thế tr ơi

165. Chương 165

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

La Giản tựa hồ đã tính nhầm thời gian.

Bởi vì Hình Viêm xuất hiện trước mặt hắn, thế nhưng giống như Đoạn Ly, cũng chỉ là một thiếu niên thoạt nhìn tầm mười mấy tuổi. Cho dù dáng người rất cao lớn, nhưng trên khuôn mặt vẫn có thể nhìn ra sự non nớt. Thiếu niên mặc đồ tác chiến màu đen, thoáng cúi đầu, hắn thế nhưng đeo một cái khẩu trang màu đen che giấu khuôn mặt, nhưng cho dù chỉ đơn thuần nhìn đôi mắt, La Giản vẫn có thể dễ dàng nhận ra Hình Viêm. (ủ ôi, đến đây tui ms nhớ tui có tạo hình nhân vật game mặc giống anh công phết, đăng hình ở cuối chap nha)

Hình Viêm có một đôi mắt phi thường đẹp, hiện tại hắn còn chưa trở thành kẻ truy sát, cho nên đồng tử vẫn là màu đen nhánh thâm thúy của người châu Á, không có màu đỏ thị huyết của kẻ truy sát, cũng không có màu xám sau khi sắc đỏ rút đi. Thiếu niên Hình Viêm có một hương vị độc đáo, như trái cây ngây ngô chưa thành thục, nhưng đã có hình có dạng. Hắn không đủ thành thục để che giấu sự sắc bén, cho nên khi La Giản tới gần, hắn có thể cảm nhận được sát khí lăng liệt trên người thiếu niên này.

Nhưng, có chút kỳ quái.

La Giản chưa che giấu thân ảnh mình, cho dù hắn vẫn cầm dù. Hắn công khai tới gần Quỷ Ảnh đội, bước chân cực kỳ uyển chuyển nhẹ nhàng, đi đường giống như đang trôi nổi, nửa âm thanh cũng không phát ra, nhưng hơi thở hắn phát ra, nên Quỷ Ảnh đội đều chú ý tới hắn.

Bốn người không khỏi đặt tầm mắt trên người đứa nhỏ trước mắt.

Đứa nhỏ tầm mười tuổi, thân thể gầy yếu khiến tuổi tác La Giản trông còn nhỏ hơn một chút, mà đây là trường hợp tương đối khó gặp trong mật thất, cho dù mật thất đôi khi sẽ kéo vào một số người chơi nhỏ tuổi hoặc vị thành niên, nhưng cơ bản đều là bộ dáng từ mười ba đến mười tám tuổi, đứa bé quá nhỏ tuổi, thậm chí còn không có năng lực phân biệt nguy hiểm.

Cho nên La Giản một khi không dùng năng lực che giấu thân ảnh của mình, hắn sẽ tự nhiên mà nổi bật giữa đám người chơi, cho dù bởi vì ô đỏ… di chứng vũ khí, cảm giác tồn tại của hắn vẫn yếu hơn người bình thường một chút.

La Giản cũng không chú ý tới những người khác trong Quỷ Ảnh đội, ánh mắt hắn chỉ tập trung nhìn Hình Viêm, bởi vì ánh mắt La Giản quá chăm chú, quá nóng, Hình Viêm cũng không thể không cúi đầu nhìn đứa nhỏ lùn bằng một nửa mình, hắn đương nhiên không nhận thức La Giản của hiện tại, đối với hắn, La Giản hiện tại chỉ là một đứa nhỏ quái dị trong mật thất mà thôi.

Hình Viêm thoáng nheo mắt, đứa nhỏ này quá nhỏ tuổi, xuất hiện trong mật thất có vẻ không quá tự nhiên, hơn nữa đứa nhỏ này có thể xuất hiện ở sàn giao dịch Nhất Diệp Cô Chu, vậy hắn khẳng định đã trải qua năm lần chạy thoát mật thất, một chân rảo bước vào hàng ngũ người chơi lâu năm, tuổi như vậy đã có thể làm được đến tình trạng này, trong mắt Hình Viêm, là tiền đồ vô lượng.

"Anh là Hình Viêm sao?" La Giản nhìn chằm chằm thiếu niên Hình Viêm cả ngày, lông mày nho nhỏ cau lại, không tự giác thở dài một hơi.

Thiếu niên Hình Viêm hơi nghiêng đầu nhìn đứa nhỏ này, ánh mắt hắn có hương vị đánh giá, thời điểm nhìn La Giản cũng không mang theo cảm xúc gì, hắn tựa hồ chỉ đang đánh giá giá trị của La Giản, phảng phất như đánh giá một vật phẩm có thể lợi dụng vậy.

"Cậu biết tên tôi? Thật thú vị." Hình Viêm gợi lên nụ cười, thế nhưng dưới khẩu trang nên nụ cười này cũng xem như không có.

Lúc này, một thành viên trong Quỷ Ảnh đội xen vào, nói: "Đội trưởng chưa từng tiết lộ tên ra ngoài, cậu biết được thông tin này từ đâu?"

La Giản dừng một chút, hắn cũng không thèm nhìn đội viên vừa xen vào kia, hắn chỉ chấp nhất nhìn chằm chằm Hình Viêm: "Anh là Hình Viêm sao?"

Hình Viêm híp mắt thành một đường chỉ, khiến biểu tình hắn trông có vẻ xảo trá, hắn nói:

"Tôi đương nhiên là Hình Viêm."

La Giản lại lui về phía sau một bước, hắn cảm thấy thất vọng, lắc đầu: "Không, anh không phải."

Lời này khiến những người khác không thể hiểu nổi, ít nhất Hình Viêm cảm thấy như vậy, hắn bắt đầu cảm thấy đứa nhỏ này có điểm phiền toái, không kiên nhẫn nói: "Tôi đương nhiên là Hình Viêm, đội trưởng Quỷ Ảnh đội, nếu cậu không có việc tìm tôi, thì đừng chắn đường."

La Giản nhấp nhấp môi, hắn thất vọng cực kỳ, vì thế lại lui về sau vài bước, tự giác nhường đường, không che trước mặt Quỷ Ảnh đội, hắn một mình một người đi đến một góc, ngồi xổm xuống, chống cây dù còn to hơn người hắn.

Đó không phải Hình Viêm —— không, nói đúng hơn, không phải là "Hình Viêm" La Giản nhận thức. La Giản nhận thức Hình Viêm sau khi hắn trở thành kẻ truy sát, mà điều kiện tất yếu để trở thành kẻ truy sát… Ưng lúc trước cũng đã nói cho La Giản. Tuy rằng kẻ truy sát đều được tạo thành từ người chơi, nhưng linh hồn và ý thức đã bị mật thất hoàn toàn cướp đoạt, sau đó mật thất đưa vào cái vỏ rỗng đó một số trình tự, khống chế tốt đám thú bông không có linh hồn này.

Kẻ truy sát là một ngoại lệ, hắn là linh hồn ra đời trong bóng đêm, ra đời trong bóng tối và hỗn độn, hắn trong lúc vô ý đã xâm chiếm thân thể Hình Viêm, kế thừa toàn bộ ký ức của Hình Viêm, có được sức mạnh và vũ khí của Hình Viêm, bởi vì linh hồn này nguyên bản ra đời trong bóng đêm mật thất, cho nên kẻ truy sát có thể ở một trình độ nhất định, chống cự cùng vi phạm mệnh lệnh của ý chí mật thất.

La Giản ngẫm nghĩ, đột nhiên cảm thấy nội tâm đau đớn, hắn dùng dù đỏ bao toàn bộ bản thân lại, dùng ngón tay xoa xoa ngực, hắn cảm thấy trái tim mình có chút đau, cho dù đây có thể chỉ là ảo giác của hắn.

Hắn ở đấu trường Tu La chém giết 3650 ngày, cộng lại là mười năm, hắn cơ hồ đã để quên mọi thứ hắn chấp nhất, nhớ mãi không quên ở lại chiến trường, nhưng trong nháy mắt rời khỏi chiến trường, hắn lại tìm được tất cả trở về, hắn rất muốn người kia, hắn nhớ kẻ truy sát của hắn, rất muốn rất muốn, nghĩ đến tim hắn liền như bị đao cắt, thống khổ bất kham.

Chẳng lẽ đây là tình yêu sao? (ừ!)

La Giản đã không nhớ, đến tột cùng tình yêu là cái gì.

Hắn đã chết lặng rất lâu, bắt đầu trì độn với rất nhiều cảm tình, cho dù đôi khi hắn sẽ có cảm giác bị mọi người vứt bỏ, nhưng cũng không có quá nhiều sợ hãi bi thương hay khổ sở, đại khái là do cô độc quá lâu đi.

La Giản cũng không ngồi xổm trong góc quá lâu, hắn cứng cỏi, tự nhiên rất nhanh sẽ rời khỏi trạng thái suy sụp, kế hoạch của hắn cũng không có gì thay đổi, ban đầu tuy rằng rất muốn thấy mặt Hình Viêm, nhưng La Giản đã sớm chuẩn bị tốt chịu đả kích, cho nên hắn đứng dậy, lại một lần nữa đi về phía Quỷ Ảnh đội.

Quỷ Ảnh đội đang tuyển nhận đội viên, có một số người chơi đã sớm mộ danh mà chờ tới ngày hôm nay, thế nhưng, phần lớn là tốt xấu lẫn lộn, đội trưởng nhìn ai cũng không vừa mắt, tuy rằng hắn đeo khẩu trang, lại vẫn có thể từ ánh mắt nhìn ra sự khinh miệt. Đội trưởng Quỷ Ảnh đội hiện tại còn trẻ, ngay cả ánh mắt bản thân cũng không biết che giấu.

Tuy rằng hắn quả thực có vốn liếng để cuồng vọng.

Đại khái cũng khiến một số người bất mãn, một số người chơi đang quan sát từ xa cũng yên lặng không nói liền rời khỏi.

Số người hiện tại đang online ở Nhất Diệp Cô Chu vốn không nhiều lắm, một lượng lớn người chơi cứ như vậy mà rời đi rồi, trong sàn giao dịch chỉ còn lại ít ỏi mấy mống, La Giản liền ở giữa hàng ngũ này.

Quỷ Ảnh đội bắt đầu tìm kiếm người chơi bọn họ cảm thấy thích hợp, mở phòng đấu võ để thí nghiệm thực lực đội viên mới, giám khảo lại không phải đội trưởng mà là một người đàn ông lùn gầy trong đội, thân hình người này gầy đến đáng sợ, có thể nói là gầy trơ cả xương, tuy rằng đeo găng tay nhưng vẫn có thể thấy cổ

tay như xương khô của hắn, nhưng thực lực người chơi này tựa hồ không tồi, sau khi mang theo mấy người muốn gia nhập Quỷ Ảnh đội vào trong, không đến vài phút liền đi ra.

Người chơi đi ra đều khuôn mặt ảm đạm mà rời đi.

Vài người Quỷ Ảnh đội tụ lại với nhau thương lượng một lát, âm thanh nói chuyện nhỏ vụn truyền lại đây, La Giản chỉ nghe được vài từ, đại khái, bọn họ cảm thấy thực lực những người chơi này chả ra gì, có lẽ đội viên mới phải chờ tới lần tuyển tiếp theo.

La Giản liếm liếm môi, không biết từ đâu móc ra một thanh chocolate, bóc ra nhét vào miệng, đừng nói, chocolate này cũng là một loại đạo cụ, có thể tăng cường giá trị tinh thần, nhưng La Giản lại dùng nó làm đồ ăn vặt mà ăn. (ghét nhất là miếng chocolate có nhiều ô vuông như thế, mà ăn k bẻ theo ô mà cứ cắn lung tung)

La Giản hiện tại có rất nhiều quyền hạn, mật thất cho hắn tùy ý sử dụng bất luận loại đạo cụ nào, kết quả là, hiện tại La Giản không cần tùy thân mật thất gì đó, hắn cần cái gì, chỉ cần vẫy vẫy tay là có.

Đương nhiên, loại quyền hạn này chỉ giới hạn trong không gian mật thất, hơn nữa thân phận không thể là người chơi/ kẻ truy sát/ nhân vật cốt truyện mới có thể sử dụng được. Nói cách khác, chỉ khi hắn là GM mới có thể dùng quyền hạn này.

Khi hắn gia nhập đội ngũ nào đó tiến vào mật thất, liền không thể điên cuồng ăn chocolate như vậy nữa.

Thế nhưng, cũng có biện pháp khác.

La Giản vừa gặm chocolate vừa nghĩ, cho dù trong mật thất, hắn không phải thân phận GM, hắn vẫn có thể điều chỉnh giá trị, tỉ lệ thu hoạch đạo cụ trong mật thất, hơn nữa có thể giả thiết là đạo cụ dạng gì, không bằng dứt khoát giả thiết một đống chocolate là được.

Hơn nữa loại đạo cụ chocolate này không có nhiều giá trị, La Giản chỉ ăn thôi, cũng không ảnh hưởng tới cốt truyện hay kết cục của người chơi, cũng không được tính là vi phạm điều lệ.

La Giản ngẫm nghĩ, nhịn không được lắc lắc đầu, lực chú ý của hắn đều chạy lên người đám chocolate rồi. Nhưng cũng không thể trách hắn, La Giản ngây người trong đấu trường Tu La mười năm, mười năm không ăn không ngủ, khứu giác cùng vị giác đáng thương của hắn chỉ có thể cảm nhận được một vị duy nhất —— chính là vị máu tươi.

Thế nhưng nói tiếp, đạo cụ đồ ăn trong mật thất đều ăn siêu ngon.

La Giản lại mở một thanh chocolate, mấy miếng liền đi vào bụng. Khi hắn đang cuồng gặm chocolate, hắn cảm giác có thân ảnh đi tới trước mặt hắn, ngẩng đầu nhìn, lại là đội trưởng đại nhân.

"Đứa nhỏ, tôi thấy cậu ngây người ở đây thật lâu, hơn nữa nhìn chằm chằm về phía chúng tôi, là có hứng thú gia nhập chúng tôi sao?" Ngữ khí thiếu niên Hình Viêm có chút kiêu ngạo, thế nhưng kể cả như vậy, La Giản vẫn nghe ra một tia chờ mong trong giọng nói của hắn, xem ra thiếu niên này tựa hồ vẫn luôn chú ý tới La Giản, có lẽ cũng thực xem trọng hắn.

La Giản không thích hắn, hắn không thích một người xa lạ khoác thân xác Hình Viêm, tuy rằng nói như vậy có chút mặt dày vô sỉ… Dù sao, thân xác này vốn dĩ nên thuộc về thiếu niên trước mắt mới đúng.

Chính là, dựa theo tương lai phát triển, tên này hẳn là sau khi thất bại trong mật thất mới có thể bị biến thành kẻ truy sát.

La Giản cắn chocolate, ngẩng đầu nhìn Hình Viêm, ánh mắt có chút âm trầm.

Ánh mắt đứa nhỏ này quá nặng sát khí, mơ hồ khiến thiếu niên Hình Viêm cảm nhận được áp bách, hắn kinh ngạc, một đứa nhỏ cư nhiên có thể cho hắn cảm giác như vậy, trong kinh ngạc lại có hưng phấn, giống như cảm giác đột nhiên chạm vào bảo vật mà trở tay không kịp.

Hắn vừa định mở miệng nói gì đó, nhưng đứa nhỏ lại đột ngột lên tiếng trước: "Tôi quả thật cần gia nhập một đội ngũ."

La Giản chớp chớp mắt: "Đội ngũ của các anh tựa hồ cũng không tồi."

Hình Viêm cười rộ lên, hắn nói: "Tôi muốn xem thân thủ của cậu."

"Vào đấu trường sao?"

"Đúng vậy." Hình Viêm nói, từ trong túi lấy ra một tờ giấy, bên trên viết mấy chữ to: Xin gia nhập đấu trường đối chiến cá nhân.

"Cậu chỉ cần vuốt tờ giấy nói đồng ý, là có thể tiến vào đấu trường cùng tôi."

La Giản liếc mắt nhìn người đàn ông gầy lùn bên kia: "Tôi cho rằng kia mới là giám khảo của các anh hôm nay."

"Đối đãi người khác nhau phải có đối sách khác nhau, hơn nữa, không phải cậu sợ hãi thực lực của tôi đi?" Thiếu niên vẫn ngữ khí cuồng vọng trước sau như một.

La Giản lại hướng về phía hắn, âm trầm cười rộ lên: "Anh đừng bị tôi đánh răng rơi đầy đất là được."

Hình Viêm đương nhiên không cho rằng mình sẽ bị một đứa nhỏ đánh đến răng rơi đầy đất, tuy rằng La Giản cũng không đặc biệt muốn bại lộ thực lực của mình trước mặt thiếu niên. Sau khi La Giản rời khỏi đấu trường Tu La liền cực lực khắc chế chính mình, tuy rằng hắn thường xuyên dùng thân phận kẻ truy sát nơi nơi tìm người đánh nhau, những vẫn gắt gao khắc chế bản thân, chỉ lấy ra một phần mười thực lực, lại làm bộ mình đang dùng toàn lực chiến đấu.

Thậm chí tình nguyện để bản thân bị người đánh đến thương tích đầy mình.

Thật sự là không có biện pháp, bởi vì trong mắt La Giản, một đám người chơi trong mật thất, quả thực yếu như pha lê, cảm giác hơi dùng lực một chút bọn họ liền vỡ vụn, khiến La Giản đánh người cũng như gãi ngứa cho người ta, tuy rằng sức lực gãi ngứa của hắn cũng có thể đánh người ta đến mặt mũi bầm dập.

Trên đấu trường Tu La, tất cả mọi người đều sẽ dùng toàn lực, chiến đấu đến chết mới thôi. Bọn họ cũng không biết khống chế lực lượng bản thân, cũng không cần phải khống chế, bọn họ cũng không cần lo cho tính mạng của người khác, dù sao tất cả mọi người sẽ lại hồi sinh, sau khi quen với loại chiến đấu này…

La Giản quả thực hận không thể quay lại đấu trường Tu La!

Ngay cả đánh nhau cũng nghẹn khuất như vậy! Rốt cuộc có thể chơi đùa vui sướng một chút hay không!

Từ khi rời khỏi đấu trường Tu La đến bây giờ, lần duy nhất La Giản được thống khoái đánh nhau là một lần đối chiến cùng tên hề, tuy rằng chỉ là đơn giản khoa tay múa chân một chút, thế nhưng, thực lực tên hề rõ ràng mạnh hơn người chơi khác rất nhiều, đặc biệt là kỹ năng cải tạo gian lận của hắn.

Thế nhưng hôm nay, La Giản lại một lần nữa cảm nhận được thực lực không tồi, đến từ vị thiếu niên Hình Viêm này, vũ khí hệ không gian quả thực nghịch thiên, lúc ẩn lúc hiện, hơn nữa hoàn toàn không cảm nhận được hơi thở của đối phương, đặc biệt, thiếu niên Hình Viêm có một loại trực giác kỳ quái, để hắn trong lúc tranh đấu có thể thuận lợi né tránh công kích của La Giản, hoàn toàn xứng đáng với cái tên Quỷ Ảnh, thế nhưng… vẫn còn hơi non.

Người chơi cùng quái vật có kỹ năng nghịch thiên ở đấu trường Tu La, quả thực nhiều như lông trâu. La Giản vẫn luôn nghĩ, nếu mình thật sự thất bại, không thể tiêu diệt mật thất, sau đó liền bất đắc dĩ phải tự sát, Ưng phỏng chừng sẽ mở cửa đấu trường Tu La, thả hết đám quái vật trong đó ra, đám quái vật đó quả thực có khả năng hủy diệt được mật thất.

"Giống như là cổ trùng nha." La Giản nghĩ, thì thầm.

Thiếu niên đối diện hắn không hiểu, nhìn La Giản: "Cậu nói cái gì?"

"Tôi nói là cổ trùng nha, cổ trùng, anh biết cổ trùng sao?"

Hình Viêm nhíu mày, không quá hiểu tư duy thiên mã hành không* của đứa nhỏ này, đứa nhỏ này chỗ nào cũng lộ ra một sự quái dị, hiện tại bọn họ đang chiến đấu kịch liệt, nhưng đối phương tựa hồ hoàn toàn không tập trung, đánh nhau đều có cảm giác lơ là, đứa nhỏ này cơ hồ không ra tay, chỉ đơn phương né tránh công kích, ngẫu nhiên cầm dù gõ đầu Hình Viêm vài cái, tuy rằng như vậy, nhưng thực thực lại ——

*ý là bay nhanh như ngựa trời đó, suy nghĩ bay nhanh quá hold k kịp

Đây là lần đầu tiên Hình Viêm cảm giác được bốn chữ "sâu không lường được" viết như thế nào.

"Cổ trùng cậu nói là một loại vu thuật đi, tôi nhớ rõ, nghe đồn là đem độc trùng đặt vào bình chứa, để chúng nó ẩu đả cắn nuốt lẫn nhau, con cuối cùng sống sót sẽ là thứ thực đáng sợ." Hình Viêm nói, "Tôi biết không nhiều lắm, đại khái là như vậy."

"Vậy... nếu đổi độc trùng thành con người thì sao? Hoặc là một quái vật khác có trí tuệ không khác biệt với con người? Số lượng hơn trăm hơn ngàn, đặt bọn họ vào một chỗ, để bọn họ tàn sát lẫn nhau, anh cảm thấy sẽ sinh ra kết quả gì?"

Hình Viêm càng không thể hiểu nổi tư duy của đứa nhỏ này, bất quá, suy nghĩ như vậy, cũng không giống một đứa nhỏ.

"Đại khái, người thắng cuối cùng, là một quái vật mạnh không tưởng tượng nổi, có thể nổi bật lên giữa trăm ngàn người."

La Giản nghe xong những lời này, hắn đột nhiên ngẩng đầu, giơ lên cây dù của mình, chỉ mũi ô vào Hình Viêm, sau đó lộ ra nụ cười dữ tợn, hắn nói: "Anh muốn xem một chút không? Con quái vật nổi bật giữa trăm ngàn người kia!"

---

tại có nhắc đến khẩu trang:))) thế là tui nhớ ra cái game này. chơi đc có 1 tuần xog bỏ:)))

nhưng quần anh này hiện đại quá, là sweatpants chứ đâu phải quần quân đội

166. Chương 166

Tại sao lại như vậy?!

Hình Viêm đổ mồ hôi đầm đìa nhìn đứa nhỏ vẫn đứng thẳng không nhúc nhích trước mặt, đứa nhỏ kia vẫn

luôn đứng ở đó, từ khi hắn tiến vào đấu trường này, hắn căn bản chưa từng động bước chân, một phân một hào cũng không!

Đấu trường này tương tự đấu trường La Mã cổ đại, ở giữa là một đài cao thật lớn, xung quanh đều là thính phòng cao cao, cho dù trên đó một người xem cũng không có. Đấu trường an tĩnh đến không thể tưởng tượng được, trên bầu trời treo vầng thái dương chói mắt không thể nhìn thẳng, ánh mặt trời kia quá nóng, quá chói mắt, khi Hình Viêm kéo dãn khoảng cách đủ an toàn, hắn nhịn không được xoa xoa mồ hôi trên trán mình.

La Giản đứng chính giữa đấu trường, hắn không căng dù, mà cầm một thanh đoản đao bình thường, thanh đao kia giống y như đúc lưỡi đao trên tay Hình Viêm, nhìn qua không thấy điểm nào khác nhau.

"Đao tôi cầm là giống anh." La Giản giơ đao trong tay lên, đây là một con dao chiến thuật màu đen bình thường, lưỡi dao chỉ dài tầm hai ba mươi centimet, thân dao đen nhánh, thậm chí không phản quang.

"Nhưng khác nhau là.." La Giản tiếp tục nói: "Con dao tôi cầm trên tay, nó chỉ là một con dao bình thường, nó không có bất luận lực lượng gì, bình phàm không chút thu hút, thậm chí trong mắt nhiều người chơi cường đại, nó rất yếu ớt, gập liền gãy…"

La Giản cầm đoản đao bình thường trong tay, khiến hung khí linh hoạt xoay giữa các ngón tay, hắn nghiêng đầu, nâng mí mắt nhìn Hình Viêm, giống như đang trào phúng, hắn nói: "Nhưng cho dù vậy, anh vẫn không thể phá được phòng tuyến của tôi."

"Đúng vậy, nói tiếp, đây quả thực là hổ thẹn thua kém…" Hình Viêm vẫn chưa định từ bỏ, hắn đổ mồ hôi lạnh lui nửa bước về phía sau, lưỡi dao trong tay run nhè nhẹ, thời điểm hắn nói xong âm tiết cuối cùng, thân ảnh hắn biến mất trong tầm mắt La Giản. La Giản biết đối phương lại một lần nữa tiến vào trạng thái "ẩn thân", không, phải nói là đang vận dụng sức mạnh không gian, trong thời gian ngắn ngủi sáng tạo ra một cánh cửa không gian, sau đó Hình Viêm có thể vượt qua cánh cửa này, trong nháy mắt đi tới một nơi khác.

Chiêu này có chút giống cánh cửa thần kỳ của Doraemon.

Bởi vì đi qua cánh cửa không gian không cần tiêu hao thời gian, cho nên dùng từ "thuấn di" để hình dung có lẽ càng chính xác hơn. Hơn nữa, trong quá trình "thuấn di", hơi thở và thân thể Hình Viêm sẽ tạm thời biến mất khỏi thế giới này, ai cũng không biết giây tiếp theo hắn sẽ xuất hiện ở đâu, có thể là trên đầu bạn, có thể là sau lưng bạn, thậm chỉ là ở dưới chân bạn.

Đối phó với kẻ địch như vậy hắn phải thực phiền toái, bởi vì không thể dự đoán được công kích của hắn, hành vi cùng quỹ đạo hành động của hắn hoàn toàn không thể đoán trước, hắn có lẽ sẽ chính diện trực tiếp xuất hiện trước mặt cho bạn một đao, cũng có thể ở sau lưng… Nhưng ai biết được? Đại đa số người đều trong nháy mắt phát hiện Hình Viêm, cũng đã bị một đao của hắn cắt yết hầu.

Nhưng Hình Viêm phát hiện, đối với La Giản, công kích của hắn cư nhiên không có hiệu quả.

Cho dù hắn xuất hiện từ nơi nào, từ sau lưng La Giản, từ trên đỉnh đầu hắn, đương nhiên cũng đã thử qua chính diện… La Giản cơ hồ đều trong nháy mắt Hình Viêm xuất hiện… không, hoặc là từ trước khi hắn xuất hiện, cũng đã biết phương thức công kích của Hình Viêm, bởi vậy mỗi một đao Hình Viêm hướng về phía La Giản đều bị La Giản kịp thời ngăn trụ.

Trận chiến giằng co mười mấy phút, Hình Viêm tiêu hao lượng lớn tinh thần cùng thể lực, nhưng La Giản vẫn khỏe mạnh đứng tại chỗ.

Không, không thể tiếp tục như vậy, mình phải đổi phương thức công kích.

Hình Viêm lần đầu tiên gặp phải địch nhân khó chơi như vậy.

Hình Viêm luôn có ưu thế bẩm sinh trên mặt thực lực, khi hắn phát huy năng lực không gian của mình, hắn có thể đánh bại phần lớn địch nhân, kể cả một số người có thực lực mạnh mẽ hơn hắn nhiều, Hình Viêm cũng có thể bảo đảm đánh bại được đối phương.

Cho nên đây vẫn là lần đầu tiên Hình Viêm gặp người như La Giản, chỉ dùng một cây đoản đao bình thường, liền có thể biến bản thân thành tường đồng vách sắt, phòng ngự được tập kích đến từ bốn phương tám hướng.

"Thực lực của anh thực không tồi." La Giản nói, hắn cảm thấy có chút hoài niệm, "Làm tôi nhớ lại ngày tháng trên chiến trường."

"Chiến trường?" Hình Viêm kéo dãn khoảng cách với La Giản, hắn nghe thấy câu nói của La Giản, liền thất thần hỏi.

La Giản cười rộ lên, "Đúng vậy, chiến trường, đó là một địa phương rất hỗn loạn, mọi người xung quanh đều là kẻ địch của tôi, tôi vĩnh viễn không biết giây tiếp theo sẽ có dạng công kích nào xuất hiện ở bốn phương tám hướng xung quanh, tới giết chết tôi, đối phó tôi, bởi vậy tôi luyện thành thói quen như vậy —— tôi biến phòng ngự trở thành bản năng."

La Giản giơ con dao trong tay, hắn nhìn Hình Viêm, "Tôi cũng không suy đoán anh sẽ phát động công kích từ đâu, bởi vì mặc kệ anh sử dụng thủ đoạn công kích nào, tôi tin tưởng mình đều có thể ngăn cản được, đây đối với tôi là một loại bản năng, trước khi công kích của anh tới, thể xác của tôi cũng đã làm tốt chuẩn bị phòng ngự."

"Điều này… có thể sao?" Những câu nói của La Giản khiến nội tâm Hình Viêm như sông cuộn biển gầm, hắn đè thấp giọng, đưa ra nghi vấn, "Lúc trước cậu còn nói, những ngày tháng ở trên chiến trường… trong mật thất có địa phương như vậy sao?"

"Ai biết được?" La Giản lắc đầu, hắn đột nhiên dùng sức vung đoản đao trong tay, hơn nữa, một lần nữa hóa đoản đao thành cây dù màu đỏ, nhưng sau đó, hắn lại tùy ý đặt cây dù kia trên mặt đất, sau đó hắn nói với Hình Viêm: "Hiện tại, đến lượt tôi tấn công."

"Tấn công? Cậu không cần vũ khí?" Hình Viêm không dám tin, nhìn La Giản, tựa hồ không khỏi có chút phẫn nộ: "Cậu đây là xem thường tôi sao?"

"Không, sao có thể…" La Giản giảo hoạt biện giải: "Trong một khoảng thời gian, bởi vì tôi không có vũ khí, đều là cướp lấy vũ khí địch nhân tới đối phó bọn họ, hơn nữa, trên thực thế, cây dù của tôi cũng không thích hợp chiến đấu…"

Hình Viêm không lập tức đáp lời, đầu tiên, hắn thoáng nheo mắt, sau nó nửa ngồi xổm xuống nhìn chằm chằm La Giản, La Giản thấp hơn hắn quá nhiều, chỉ có vậy hắn mới có thể đối diện tầm mắt đối phương, mà hắn cùng định dùng phương thức như vậy để suy đoán suy nghĩ của La Giản.

"Cậu thực thông minh, cậu sẽ trong quá trình chiến đấu mà học tập đối thủ của mình, quan sát, mô phỏng, học tập, sau đó thông hiểu đạo lý."

La Giản nhìn chằm chằm động tác Hình Viêm, không biết thế nào, hắn tựa hồ dậy lên hứng thú, hứng thú này khiến La Giản cười rộ lên, hắn tựa hồ bày ra một tư thế chuẩn bị tiến công, hơn nữa đồng thời nói với Hình Viêm: "Hiện tại, cho tôi thấy thân thủ của anh đi."

"Đội trưởng đã tiến vào hơn một giờ."

Trên đài giao dịch Nhất Diệp Cô Chu, ba người còn lại của Quỷ Anh đội xúm vào một chỗ thảo luận, bởi vì bọn họ không thể nhìn thấy tình huống cụ thể trong đấu trường, đương nhiên cũng không thể biết được tình hình chiến cuộc, nhưng thời gian càng lúc càng kéo dài, trong sân giao dịch Nhất Diệp Cô Chu đã người đi nhà trống, chỉ còn lại ba người này.

"Đi vào cùng đội trưởng chính là cái tiểu quỷ lúc trước sao?" Giám khảo của Quỷ Ảnh đội hôm nay mở miệng, chính là người đàn ông gầy lùn kia, hắn chỉ cao tầm một mét bốn mét năm, so với con gái còn lùn hơn một chút, gần như có thể gọi là Chu nho*(thần lùn)*; dáng người hắn cũng thực gầy yếu, giống La Giản, chính là dáng người trẻ con, trên người còn mặc đồ tác chiến màu đen không hòa hợp, trên lưng lại cõng một cây nỏ chữ thập quá khổ người.

"Đúng vậy, chính là đứa nhỏ nói chuyện cùng đội trưởng lúc trước, nhìn bộ dáng có vẻ không quá lợi hại." Một người khác cũng mở miệng, là một người cả người toàn thân trên dưới đều che kín mít, đeo khẩu trang găng tay, còn có mũ, chỉ lộ mỗi đôi mắt, thậm chí đôi mắt còn đeo kính bảo hộ.

Nhìn không ra nam nữ, giọng nói cũng rất trung tính.

Người cuối cùng cũng mở miệng, đây là một người đàn ông vóc dáng rất cao, có thể là con lai Trung Âu, tóc hắn màu sợi đay, đôi mắt cũng là màu nâu, khuôn mặt hình dáng thâm thúy hơn người Châu Á, thân cao ước chừng một mét chín, thân hình thon dài đẹp trai, hắn nói:

"Một đứa nhỏ lại có thể giữ chân đội trưởng ước chừng một tiếng, sắp phải bắt đầu tiến hành chạy thoát mật thất tiếp theo rồi, nếu bọn họ không đi ra, chúng ta sẽ bị mật thất cưỡng chế kéo vào mật thất."

"Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao?" Chu nho vóc dáng thấp bé lay nỏ chữ thập trên lưng, nói.

"Khả năng không cao, với năng lực của đội trưởng, cho dù xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, hắn cũng có thể dễ như trở bàn tay mà chạy thoát."

Sau đó, khi mấy người đang nôn nóng chờ đợi, không gian trong sân giao dịch đột nhiên vặn vẹo, sau đó cửa đấu trường liền bị mở ra, Hình Viêm và La Giản một lần nữa trở về Nhất Diệp Cô Chu.

Đấu trường là mật thất đặc thù, chuyên dùng để huấn luyện chiến đấu, trong đấu trường không có "tử vong", cho dù người chơi bị thương trí mạng trong đấu trường, người bị thương cũng chỉ gần chết, vĩnh viễn không thật sự chết đi. Đồng dạng, cho dù nhận phải thương tổn gì trong đấu trường, ở một khắc rời khỏi, đều hóa thành hư ảo.

Nhưng trọng thương trên thân thể sẽ bị tiêu trừ, không có nghĩa trọng thương trên tinh thần sẽ đơn giản như vậy, nói không có là không có.

Giờ phút này, thiếu niên Hình Viêm chính là ví dụ điển hình.

Từ một khắc đi ra, hắn bắt đầu hoài nghi thực lực của mình, lòng tự tin của hắn bị đả kích, hắn tự hỏi bản thân mình có lực lượng để tiếp tục dẫn dắt đội ngũ hay không.

"Có được." Lúc này, La Giảng phảng phất như đoán được tâm tư của Hình Viêm, đứa nhỏ này đứng bên người Hình Viêm, còn ỷ lại, duỗi tay nắm lấy một bàn tay Hình Viêm, hẳn ngẩng đầu nhìn Hình Viêm, "Anh có tiềm lực khó có thể tin được."

"Cậu đang khích lệ tôi sao?"

Hình Viêm cảm thấy thật thất bại, hắn chưa bao giờ thua thảm hại như vậy, ngay cả thời gian phản kích cũng không có, đã bị một đứa nhỏ một chiêu giết chết.

Hắn thậm chí không thấy rõ đối phương xuống tay như thế nào, chỉ cảm thấy trên cổ mình tê rần, bị kẻ địch bổ một đao, trong nháy mắt kia, hắn cư nhiên ngất đi, thời điểm tỉnh lại thấy đứa nhỏ kia quỷ dị ghé lên người hắn... Đúng vậy, chính là ghé lên người hắn, khuôn mặt nhỏ gác trên ngực hắn, khi hắn tỉnh lại, đối phương còn dùng đôi mắt xám xịt nhìn chằm chằm Hình Viêm.

Thân thể đứa nhỏ mềm như bông, thoạt nhìn một chút sức mạnh cũng không có, đặc biệt là khi La Giản cuộn tròn lại, sẽ biến thành một nắm nho nhỏ, giống tiểu động vật đáng thương, yếu ớt không chịu nổi một kích, ban đầu khi Hình Viêm giao thủ cùng đứa nhỏ này, thậm chí còn có ảo giác đang chơi đùa với trẻ con.

Nhưng rất nhanh hắn liền biết đây không phải ảo giác.

Tay nhỏ chân nhỏ này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mới có thể có được… sức mạnh giống như quái vật như vậy?!

Hình Viêm nắm tay nhỏ của La Giản, đặt trong lòng bàn tay mình nhéo nhéo. La Giản sau khi đánh với hắn một trận liền trở nên đặc biệt ngoan ngoãn, Hình Viêm bảo hắn đi qua hắn liền đi qua, Hình Viêm sờ sờ tay nhỏ của hắn, hắn cũng không phản kháng, hắn còn dùng mắt to ướt át nhìn chằm chằm Hình Viêm không chớp mắt, cảm giác ngoan ngoãn nghe lời thực khiến người ta yêu chết… Cảm giác này không biết từ đâu mà tới, nhưng Hình Viêm chính là cảm thấy như vậy.

Nhưng thời điểm chiến đấu, đứa nhỏ này thật sự rất giống ác quỷ địa ngục, sát khí còn có mùi máu tươi tràn ngập quanh thân, chỉ cần đứa nhỏ này đứng trước mặt hắn, Hình Viêm liền có cảm giác mình đang đối mặt một đội quân thiên chuy bách luyện* từ biển máu giết ra. *(trải qua muôn vàn thử thách)*

Thế nhưng khi không chiến đấu…

Hình Viêm bế La Giản lên, đứa nhỏ thực nhẹ, cũng chẳng nặng hơn mèo là bao, ôm dù đỏ của hắn mà cuộn thành một nắm, khi hắn bị ôm còn dùng ánh mắt rụt rè sợ hãi nhìn Hình Viêm, ánh mắt kia muốn bao nhiêu yếu ớt liền có bấy nhiêu yếu ớt, muốn bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu đáng thương, so với kẻ gặp Phật giết Phật thấy ma giết ma thấy thần giết thần lúc trước quả thực là… khác nhau như trời với đất!

Chẳng lẽ, tên này là phái kỹ thuật diễn?

Hình Viêm xách theo đứa nhỏ trong tay, nhịn không được mà nhíu mày, hắn mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó có vấn đề, nhưng cẩn thận nghĩ tới nghĩ đi, cũng không nghĩ ra chỗ nào có vấn đề.

Mà lúc này, đứa nhỏ cũng mềm như bông, đánh gãy suy nghĩ của hắn, nói: “Hiện tại, tôi có tư cách… gia nhập đội ngũ của anh đi?”

“Với thực lực của cậu, hoàn toàn không cần đội ngũ đi.”

Đây chính là lời nói thật, Hình Viêm tuy rằng không biết đứa nhỏ này đã trải qua chuyện gì, nhưng thực lực và chỉ số thông minh của đối phương đều không phải thứ một đứa nhỏ có thể có được, giải thích thỏa đáng duy nhất chính là, đứa nhỏ này cũng không phải một đứa nhỏ thật sự, mà là một người chơi cao cấp sử dụng đạo cụ hoặc phương pháp khác mới có thể biến thành bộ dáng trẻ con hiện tại.

Nếu thật sự là vậy, người chơi cường đại như vậy căn bản không cần tất yếu gia nhập Quỷ Ảnh đội, cho dù Quỷ Ảnh đội là đội ngũ mạnh nhất hiện tại, nhưng cũng chỉ là giai đoạn hiện tại mà thôi, Hình Viêm biết rõ thực lực đội ngũ của mình, phía sau còn có vô số đội ngũ chỉ đợi đuổi kịp rồi vượt qua bọn họ.

Hơn nữa, vẫn luôn đứng ở vị trí số một, có lẽ không phải dấu hiệu đặc biệt tốt cho Quỷ Ảnh đội, đạo lý cây to đón gió lớn Hình Viêm hiểu rõ, cho nên thời gian gần đây, hắn cũng tính toán sẽ low-key một chút, ban đầu hắn thậm chí còn định để một người không đặc biệt mạnh gia nhập vào đội để kéo thấp tổng thực lực đội ngũ xuống.

Tựa hồ phát hiện Hình Viêm không nguyện ý thu mình vào túi, La Giản nóng nảy, bò tới bò lui trên người Hình Viêm, ý lại cọ cọ đối phương, nói: "Tôi sẽ làm một người bình thường trong suốt."

Hình Viêm nghe hắn nói có chút dở khóc dở cười: "Cái gì là người bình thường trong suốt?"

"Ừm… không hỗ trợ, không can thiệp, không tham dự." Đứa nhỏ kia nghiêm trang trả lời, "Các anh tự mình hoàn thành chạy thoát mật thất, anh có thể coi tôi là người đi ngang qua mua nước tương."

"Vậy tôi đây thêm cậu vào đội có ý nghĩa gì?"

"Có ý nghĩa chứ!" La Giản đột nhiên kéo gần khoảng cách giữa mình và Hình Viêm, hắn quả thực sắp mũi chạm mũi Hình Viêm rồi, hắn còn cầm ô, đem chính mình cùng Hình Viêm đều bao lại, hắn phảng phất như nhìn thấu Hình Viêm, hắn nói ——

"Bởi vì tôi biết, anh muốn lấy được sức mạnh từ chỗ tôi, cho dù là trắng trợn lấy, hay là ngầm đánh cắp lấy."

Câu này của La Giản nói trúng rồi.

Hình Viêm quả thực muốn có được sức mạnh, đây là lần đầu tiên hắn gặp đối thủ cường đại như vậy, tuy rằng thua cuộc, nhưng thực tế, hắn là loại người càng thất vọng càng cố gắng hơn, hắn cũng không cho rằng mình sẽ lặp đi lặp lại, thất bại nhiều lần, sự xuất hiện của La Giản khiến hắn sinh ra ý niệm muốn đánh thắng La Giản…

Mà, phương pháp tốt nhất nhanh nhất để đánh bại đối thủ, chính là học tập từ đối thủ của mình.

Không suy nghĩ nhiều, Hình Viêm liền lấy ra tờ giấy trong túi, viết một phong thư mời tổ đội ngắn gọn, sau đó La Giản liền vung bút ký tên lên tờ giấy, bọn họ liền chính thức hợp thành đội ngũ.

Các đội viên khác của Quỷ Ảnh đội còn chưa kịp sờ tới manh mối, nhưng bọn họ cũng không kịp dò hỏi, bởi vì lần chạy thoát mật thất tiếp theo phải bắt đầu rồi, Nhất Diệp Cô Chu nhẹ nhàng trôi nổi trên biển mây, ánh nắng chiều dần dần biến mất, màn đêm cũng từng chút một buông xuống.

Mấy hôm nay nghe nhạc của anh indo này, hay muốn ngất T.T nhưng anh ý để râu dê nhìn khó chịu quá tr

https://youtu.be/isHU4xtaytM

167. Chương 167

Đấu trường Tu La.

Ưng đã lâu không rời khỏi cây đại thụ kia, hắn xuyên qua chiến trường đao quang kiếm ảnh, đi tới nơi La Giản đã rời đi, ở đó có một con sói lớn màu xám nằm, bộ lông mềm mại xõa đầy đất.

"Tôi sớm nên nghĩ ra đó là cậu."

Ưng bò lên phiến đá chênh vênh, ngồi xổm bên người sói, thuận tay sờ sờ đầu nó. Sói vẫn không nhúc nhích, nhắm chặt hai mắt, tĩnh lặng như đã chết, Ưng biết nó đang chờ đợi cái gì, Ưng cũng biết nguyên nhân nó không muốn rời đi, bởi vì con sói này là một phần linh hồn của "Hình Viêm" hóa thân thành.

Kẻ truy sát từ đầu đã giao thác một phần nhỏ linh hồn của hắn cho Ưng. Cách nói này khá là trừu tượng, bởi vì theo lẽ thường, linh hồn một người sống là không thể phân tách, mạnh mẽ phân tách sẽ khiến người kia thần chí không rõ, suy yếu đến chết, hồn phách bị xé rách cũng không thể hợp hai thành một, cuối cùng sẽ tan thành mây khói, không có kiếp sau.

Nhưng mật thất tồn tại khả năng đi ngược lại định luật này.

Kẻ truy sát luôn nói cho Ưng, hắn là linh hồn ra đời trong hỗn độn của mật thất, nhưng kỳ thật lòng Ưng hiểu rõ, chân chính bóng tối hỗn độn, tuyệt đối không thể sinh ra sinh mệnh hoặc ý chí nào, bởi vì trong bóng tối vô tận không có điểm cuối kia, cái gì cũng không có, không có vật chất, không có sinh mệnh, không có linh hồn.

Mật thất cũng tuyệt đối không thể phạm phải sai lầm thấp cấp như vậy, cho một hồn phách xa lại tiến vào thân thể kẻ truy sát, khống chế hành động của kẻ truy sát. Bởi vì đối với ý chí mật thất, muốn khống chế đạo cụ thì không được để nó tự có ý thức, không ai muốn thời điểm cầm vũ khí đi công kích kẻ địch, vũ khí lại không chịu phối hợp động tác của mình, không nghe theo mệnh lệnh của mình, ném sạch cơ hội bạn đã vất vả xây dựng nên chỉ trong một tích tắc.

Cho nên thời điểm ý chí mật thất sử dụng người chơi chế tác thành kẻ truy sát, sẽ khóa trụ linh hồn người chơi, đập nát tự chủ của bọn họ, biến bọn họ thành con rối nghe lời, vì thế từ đây, bọn họ sẽ không nói, không thể giao lưu, chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh mà hành động, bị nhốt trong nhà giam do chính thân thể mình tạo thành, vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Theo đạo lý như vậy, Hình Viêm là một trường hợp đặc biệt, mật thất hẳn đã sớm phát hiện ra, hơn nữa phá hủy hắn, nhưng cho tới nay, kẻ truy sát Hình Viêm vẫn sống tốt như trước, thậm chí có thể gọi là tung tăng nhảy nhót, ngẫu nhiên Hình Viêm còn cãi lời ý chí mật thất mà tự mình hành động, ví dụ như công khai cứu La Giản vài mạng.

Điểm này kỳ thật khiến Ưng cảm thấy khó hiểu, hắn đoán trên người Hình Viêm đã xảy ra chuyện kỳ quái gì đó, có quan hệ tới ý chí mật thất, có thể để hắn cãi mệnh lệnh lại không bị trừng phạt, có thể để hắn giữ lại ý chí không bị phá hủy… Chuyện như vậy, mới có thể biến hắn thành dáng vẻ hôm nay.

Nhưng, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Ở thời điểm La Giản còn chưa tới đấu trường Tu La, Ưng từng có tính toán, giao thân thể "Uyên" cho Hình Viêm, để Hình Viêm gánh vác trọng trách hủy diệt mật thất, Hình Viêm có ý chí và kỹ xảo chiến đấu phi phàm, nếu có thời gian, còn có thể để hắn tôi luyện nhiều hơn ở đấu trường Tu La.

Nhưng mà sau khi cân nhắc rất lâu, Ưng lại chậm chạp không thể đưa ra quyết định, nguyên nhân chính là, trên người Hình Viêm có điểm đặc biệt đáng ngờ, khi hắn trở thành kẻ truy sát, tại sao hắn lại có thể khác biệt với "đồng loại" xung quanh?

Chỉ là một việc ngoài ý muốn, hay đây là bẫy rập mật thất cố tình thiết kế cho Ưng?

Ngờ vực khiến từng bước Ưng đi đều gian nan, mọi hành động đều vì một điểm nghi kị này mà không thể triển khai, hắn đành phải tiếp tục im lặng trầm mặc, kiên nhẫn rồi lại sốt ruột, tiếp tục chờ đợi, sau đó, La Giản liền xuất hiện.

Nhưng ai có thể đảm bảo, sự xuất hiện của La Giản ở đấu trường Tu La không phải là bẫy rập mật thất cố ý thiết kế vì Ưng?

Nhưng mà, khi La Giản nói cho Ưng, Hình Viêm… là kẻ truy sát kia, cố ý sử dụng năng lực không gian đưa La Giản tới thế giới này, không biết tại sao, Ưng thế nhưng lại thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hắn hiểu, kẻ truy sát rốt cuộc vẫn đứng bên phe hắn.

"Thực đáng tiếc, nhưng cậu phải hiểu, hắn có lẽ cuối cùng cũng không quay về nơi này." Ưng ngồi xổm, tiếp tục dùng tay vuốt lông sói, xúc cảm mềm mại khiến hắn yêu thích không buông tay.

Sói cuối cùng có phản ứng, hắn lười nhác nâng mí mắt nhìn Ưng, đôi mắt lập lòe ánh sáng đỏ dưới ánh mặt trời cũng màu đỏ, hắn quay đầu sang một bên, đổi tư thế, tiếp tục nằm bò, La Giản đã rời đi thật lâu, hương vị tàn lưu cũng đã biến mất, nhưng sói vẫn luyến tiếc, hắn dùng móng vuốt lớn cào cào mặt đất, lỗ tai cũng gục xuống, bộ dáng kia, thực đáng thương.

Ưng cảm thấy có chút buồn cười, cũng không thể không an ủi hắn, nói: "Yên tâm đi, kỳ thật cũng không phải chờ quá lâu."

"Bởi vì thời khắc quyết chiến sắp tới."

Phó bản mật thất nhiều người.

Thời gian: Ba giờ

Nhân số: Năm người

Mục tiêu: Di tích vũ trụ là trạm không gian bỏ hoang trôi nổi trong vũ trụ, sinh vật vũ trụ con người không biết trong ba tiếng sau sẽ thao tác sai mà va chạm vào tiểu hành tinh dẫn tới diệt vong, mục tiêu nhiệm vụ là tìm được thuyền cứu hộ rời khỏi trạm không gian.

Lưu ý đặc biệt: Mật thất này bị hạn chế, chỉ có thể sử dụng vũ khí nóng hiện đại hoặc vũ khí lạnh bình thường, vũ khí tương lai được giải khóa có thể sử dụng, không thể dùng các loại đạo cụ ma pháp, vũ khí và kỹ năng ma pháp sẽ bị suy yếu ở hạn mức lớn nhất.

Mặt trái tờ giấy nhiệm vụ viết:

"Mấy thứ kia, chúng vào bằng cách nào?"

"Ôi! Thượng đế! Không thể dùng ma pháp… tôi chẳng phải đã bị phế sao?" Soái ca máu lai cao lớn trong đội ngũ kêu lên, tên hắn gọi là Johan, tên tiếng Trung không biết. Hắn thống khổ che mặt mình, vẻ mặt khó có thể tin được, xem ra vị trí của hắn là ma pháp sư trong đội.

Thế nhưng, La Giản vẫn muốn phun tào.

Tên này ít nhất thân cao trên 1m9, dáng người cao lớn thể trạng cường tráng như vậy, nói hắn không phải tay cận chiến múa đại đao, La Giản còn không tin, nhưng tên này lại cố tình là cái dùng ma pháp, bởi vì La Giản đã thấy hắn lấy ra một ma trượng siêu cấp dài, đỉnh trượng còn nạm khối đá quý màu băng lam lớn.

"Nhiệm vụ còn tặng kèm một tấm bản đồ trạm không gian, bên trên có đánh dấu vị trí thuyền cứu hộ." Chu nho thân cao không khác đứa nhỏ La Giản là bao mở miệng nói chuyện, đồng thời còn lắc lắc bản đồ trong tay mình, tên hắn gọi là Vương Việt, vị trí của hắn trong đội ngũ hình như là trinh sát, do hình thể nhỏ, hơn nữa phi thường linh hoạt, vũ khí là một cây nỏ chữ thập.

Đội trưởng Hình Viêm tiếp nhận bản đồ quan sát, hơi nhíu mày: "Trạm không gian này rất lớn, có bốn tầng, thuyền cứu hộ nằm ở tầng dưới cùng, mà vị trí hiện tại của chúng ta, không biết… tóm lại cứ đi xuống dưới là được."

"Mật thất lần này đúng là cao cấp, bối cảnh trực tiếp biến thành không gian tương lai vũ trụ." Vương Việt tiếp tục nói, hắn thực ra là người biết ăn nói. Hắn rõ ràng cảm thấy hứng thú với kỹ thuật khoa học tương

lai, lập tức quan sát địa hình xung quanh.

Hiện tại bọn họ đang ở trong một gian phòng tương tự phòng nghỉ, một không gian lập phương gọn gàng, bên trong có mấy cái khoang ngủ đông, bên cạnh khoang ngủ còn có bàn nhỏ cao cao, trên bàn cố định những vật đồng dạng cứng ngắc, xem ra sử dụng những vật đó có thể tiến hành thao tác mở khoang ngủ đông.

Nhưng nguồn điện đã bị cắt, trong phòng nghỉ một mảnh đen nhánh, nguồn sáng duy nhất là đèn pin trong tay bốn người bọn họ.

Nhân tiện nhắc tới, kỳ thật La Giản cũng cầm đèn trong tay, là đèn Minh Hỏa do vũ khí biến thành, bởi vì vũ khí ma pháp bị suy yếu, tác dụng của đèn Minh Hỏa chỉ còn công dụng chiếu sáng, đương nhiên, bởi vì thực lực của La Giản quá mạnh, cho nên hiện tại mới có thể sử dụng đèn Minh Hỏa, nếu đổi thành người khác sử dụng đèn lồng này, phỏng chừng ngay cả chiếu sáng cũng không làm được.

Hình Viêm lấy ra vũ khí của mình, tùy ý vẫy vẫy, cũng nói: "Hệ không gian của tôi đại khái cũng bị ảnh hưởng… Không, cảm giác ảnh hưởng rất lớn, cho nên ở đây, chúng ta chỉ có thể sử dụng vũ khí nóng hoặc vũ khí lạnh thông thường."

Vương Việt nói: "Kỳ thật ý nói là, chúng ta chỉ có thể sử dụng vũ khí bình thường, vũ khí ma pháp sẽ bị suy yếu đến mức độ này là lần đầu tiên tôi thấy…" Vương Việt đang nói bỗng nhiên nhìn thấy La Giản bên người Hình Viêm, lại nói: "Bị suy yếu đến trình độ này còn có thể tiếp tục sử dụng vũ khí tương quan cũng là lần đầu tiên tôi thấy."

La Giản quơ quơ đèn trong tay, ánh sáng u lam chiếu rọi xung quanh thành một mảnh màu lam mỹ lệ.

Người trong đội ngũ trước sau không nói gì, toàn thân trên dưới đều che kín, ngay cả giới tính cũng nhìn không ra kia, La Giản cũng biết được tên của hắn từ chỗ Hình Viêm, hắn gọi là Giang Lập, vũ khí của hắn khá hiếm và đặc biệt, chính là một loại bột phấn dùng không hết, hắn sử dụng độc.

Vương Việt nói với La Giản: "Có phải cậu nên giới thiệu bản thân một chút không?"

La Giản chỉ vào mình: "Tôi sao? Tôi gọi là Uyên."

"Ngoại trừ tên còn có gì khác không?"

"Sở thích là ăn chocolate và đánh nhau." La Giản nói xong còn thuận tay móc chocolate từ trong túi ra, bẹp bẹp gặm gặm, trước khi tiến vào mật thất hắn đã nhét một đống chocolate trong túi, bởi vì trong mật thất không thể tùy ý sử dụng quyền hạn GM.

Vương Việt cảm thấy hỏi cũng như không hỏi, vì thế nhìn Hình Viêm, Hình Viêm nhìn La Giản gắt gao ghé vào ôm lấy đùi hắn, có chút dở khóc dở cười, vì thế thuận tay đem đứa nhỏ bế lên, để hắn tiếp tục co

trong lòng mình gặm chocolate

……

Hành vi của Hình Viêm khiến đội viên xung quanh trầm mặc. Phát triển này không quá thích hợp, đội trưởng là kiểu người thích trẻ con sao? Tác phong cao quý lãnh diễm thường ngày đâu rồi?

Thế nhưng, cho dù các đội viên đều không hiểu, Hình Viêm cũng không muốn giải thích nhiều, hắn ôm chặt đứa nhỏ, cảm nhận hơi ấm của thân thể mềm như bông này, tiếng tim đập yếu ớt kia có thể dễ như trở bàn tay mà cảm nhận được, phảng phất như chỉ cần hơi dùng lực, đứa nhỏ này sẽ vỡ tan thành mảnh nhỏ.

Cảm giác này rất kỳ quái, Hình Viêm không quá hiểu chuyện gì đang xảy ra, hắn bỗng nhiên cảm thấy trên người đứa nhỏ này có gì đó rất quen thuộc, giống như gặp lại người cũ, nhưng Hình Viêm cũng xác định, mình chưa từng gặp đứa nhỏ này, như vậy, ảo giác quen thuộc này là từ đâu mà đến?

La Giản cũng không nghĩ nhiều như vậy, hắn gặm hết chocolate, vô liêm sỉ ghé miệng cọ cọ vào ngực áo Hình Viêm, trong lòng hắn mừng thầm, chờ mong ôm lấy cổ Hình Viêm, thậm chí không nguyện ý xuống đất.

Bởi vì không lâu trước, trên đấu trường Nhất Diệp Cô Chu, La Giản phát hiện một việc trên người Hình Viêm.

Kẻ truy sát từng nói với La Giản, hắn không phải Hình Viêm chân chính.

Những lời này được La Giản nhận định thành, người chơi Hình Viêm và kẻ truy sát Hình Viêm là hai người hoàn toàn tách biệt.

Nhưng mà, có một số chuyện không quá thích hợp.

Tuy rằng tính cách có điểm khác biệt, nhưng biên độ sóng linh hồn là hoàn toàn giống nhau.

Không bằng nói, Hình Viêm hiện tại khi vẫn còn là người chơi, tựa hồ có vẻ… càng hoàn chỉnh hơn một chút. Mà kẻ truy sát Hình Viêm, lại phảng phất thiếu một chút gì đó.

Hắn vẫn là hắn, rồi lại không phải là hắn.

La Giản cảm nhận được sự khác nhau này, cảm giác của hắn hiện tại rất nhạy bén, khiến hắn có thể nhìn thấu một số chuyện, nhưng cũng lẫn lộn với một số thứ. Nhưng hiện tại La Giản có thể xác định một việc, Hình Viêm quả thực là Hình Viêm, cũng không phải thân thể sau khi chết đi bị linh hồn nào khác chiếm cứ…

Xác nhận được sự thật này khiến La Giản cảm thấy có chút an tâm, bởi vì như vậy, Hình Viêm người này, cho dù linh hồn hay thân thể, đều sẽ thuộc về La Giản.

Đây là lần đầu tiên sau khi rời khỏi đấu trường Tu La nhiều ngày như vậy, lần đầu tiên La Giản cảm thấy vui vẻ, hắn gắt gao ôm cổ Hình Viêm, cũng mặc kệ Hình Viêm hiện tại có quen thân với hắn hay không, to gan kiêu ngạo, trực tiếp cắn một ngụm trên khuôn mặt đẹp trai của đối phương.

Sau đó Hình Viêm bất đắc dĩ sờ sờ mặt, thật là kỳ quái, hắn cũng không phẫn nộ với hành động vô lễ của đứa nhỏ này, hắn không thể tin được, trong lòng hắn tràn ngập cảm giác muốn dung túng, muốn che chở đối phương, loại cảm giác này cũng không thuộc về hắn, lại phảng phất như thuộc về hắn, giống như vượt qua không gian, từ một thời không khác truyền tới.

Muốn bảo hộ ai đó, vĩnh viễn.

Sức mạnh của anh công có tầm quan trọng lớn với một số chi tiết.

Tôi nghĩ do anh công có sức mạnh hệ không gian, mà Einstein đã phát hiện vào năm 1905 là không gian và thời gian có quan hệ mật thiết với nhau. Ngta có thể coi không-thời gian là một không gian bốn chiều.

Có nghĩa là sức mạnh của a công sẽ được ăn hôi sang bên thời gian, do thời gian được coi là một trục trong không gian bốn chiều.

Mà bạn nào đã xem phim Arrival ý, thì trong phim đấy có một ý tưởng mới về cách nhìn nhận thời gian, người ta không nhìn nó theo kiểu một đường thẳng có bắt đầu có kết thúc, mà nhìn nhận nó như một vòng tròn, mọi thứ đều đồng thời xảy ra. (Thực ra đây cũng là một điều có thể suy ra được nếu coi thời gian là một trục trên không gian bốn chiều, bởi vì trong không gian, thì mọi thứ đều tồn tại cùng một lúc?)

Từ đó suy ra, đối với anh công thì mọi điểm không-thời gian của anh đều đồng thời diễn ra, nên anh cảm thấy em Giản quen không phải vì anh đã gặp em ý trước đó, mà là vì một "anh ý" khác đã từng gặp em ý rồi, mà mọi phiên bản của anh công đều xảy ra một cách đồng thời, và có thể liên hệ với nhau nếu cần (cái này mấy chương sau sẽ có).

Thế nên là cái câu mà anh công nói: "Dù ở đâu, tôi cũng sẽ bảo vệ em", không chỉ soái vl mà còn đúng vl.

168. Chương 168

"Nhiệm vụ mật thất lần này dường như có chút đơn giản, không có quá nhiều thành phần khó hiểu, là một nhiệm vụ chạy trốn đơn thuần, nói vậy, thứ chúng ta phải chú ý là, trên trạm không gian này sẽ xuất hiện dạng quái vật gì, và vấn đề trên phương diện chiến đấu." Vương Việt trải bản đồ trên mặt đất, bắt cùng

thương lượng với mọi người tiến trình đào vong.

Quả nhiên đội ngũ chuyên nghiệp thật khác, toàn bộ đội ngũ đều đang tiến hành nghiêm cẩn lập kế hoạch và phân công nhiệm vụ, cho dù La Giản chỉ có thể xem như người mua nước tương, bọn họ vẫn phân phối một nhiệm vụ cho La Giản – chính là ngoan ngoãn treo trên vai đại đội trưởng Hình Viêm.

La Giản vừa lúc cầu mà không được, lập tức bò lên vai Hình Viêm, hắn lắc đầu tỏ vẻ sẽ không tham dự vào bất luận hành động chạy trốn mật thất nào kế tiếp, cho dù La Giản biết, bởi vì hắn gia nhập, ý chí mật thất có lẽ sẽ tăng độ khó nhiệm vụ lần này lên không ít.

Nếu La Giản đã dựa theo mệnh lệnh mật thất, gia nhập "đội ngũ nào đó", như vậy, chắc mật thất cũng đã đưa ra nhiệm vụ tiếp theo cho hắn. Nghĩ vậy, La Giản liền lặng lẽ móc tờ giấy trong túi ra xem, những con chữ trên tờ giấy quả nhiên đã đổi mới, biến thành một câu như vậy:

"Uyên thân ái, chúc mừng ngài đã thành công gia nhập Quỷ Ảnh đội, thỉnh ngài trong thời gian kế tiếp thu hoạch tín nhiệm của đội ngũ.

Tại đây, chúng tôi phải nhắc nhở ngài, chúng tôi đã bắt đầu bước đầu thực hiện kế hoạch tăng cường thực lực cho ngài, cho nên trong mật thất di tích vũ trụ này, chúng tôi sẽ tăng độ khó lên mức cao nhất: Độ khó cấp địa ngục, ngài có lẽ sẽ gặp phải uy hiếp trí mạng chưa từng gặp phải trước đây, xin đừng giữ lại thực lực, toàn lực ứng phó, bảo hộ an toàn mạng sống cho bản thân, và cho đội viên của ngài."

"Tao fuck!" La Giản giật mình mà nhìn chằm chằm tờ giấy rất lâu, nhịn không được mà chửi bậy.

Tiếng chửi của La Giản không nhỏ, lập tức truyền tới lỗ tai mọi đội viên xung quanh, mọi người đều không hẹn mà cùng quay đầu nhìn La Giản, lại nhìn thấy khuôn mặt nhỏ hơi tái nhợt của La Giản.

"Sao vậy?" Hình Viêm thấy đứa nhỏ này đang xem tờ giấy nhiệm vụ, duỗi tay xoa xoa đầu La Giản, tóc xù xù.

"Tôi bị chơi." La Giản vò tờ giấy trong tay thành một cục, tuy rằng hắn rất muốn xé nát tờ giấy này, nhưng đáng tiếc, hắn không thể làm vậy, đành phải cau mày suy nghĩ, vẫn nhét tờ giấy vào trong túi.

Hình Viêm nhận ra cái gì, hỏi La Giản: "Chẳng lẽ nội dung trên tờ giấy nhiệm vụ của cậu không quá giống chúng tôi sao?"

La Giản nói: "Đâu chỉ là không giống, quả thực là khác nhau như trời với đất! Đây quả nhiên là ra oai phủ đầu sao?"

La Giản đột nhiên nhảy dựng lên, nhảy xuống khỏi người Hình Viêm, hắn đi tới trước mặt mọi người, hít sâu một hơi, xoay người nói với các đội viên: "Các bạn, xem ra kế hoạch hành động của chúng ta cần sửa đổi một chút."

“Sửa đổi cái gì?”

“Chỉ có một thứ, mọi hành động kế tiếp, đều nghe theo mệnh lệnh của tôi.”

Một lời của La Giản lập tức bị mọi người kháng nghị, mấy đội viên tỏ vẻ không hiểu, Vương Việt phản bác trước tiên: “Tại sao? Cậu chẳng qua chỉ là người mới vào đội thôi, muốn ra lệnh cho nhóm bọn tôi, cậu hoàn toàn không có tư cách này.”

“Nếu đội trưởng cho tôi tư cách này thì sao?” La Giản nhìn Hình Viêm.

Những đội viên khác đều quay đầu nhìn Hình Viêm, bởi vì vội vàng tiến vào phó bản mật thất, Hình Viêm không thể cũng không có thời gian giải thích quá nhiều chuyện về La Giản, tuy rằng hắn biết hành động của hắn có thể khiến đội viên thót tim, nhưng không hiểu tại sao, Hình Viêm lại rất tin tưởng La Giản, tin tưởng một đứa nhỏ không rõ lai lịch.

Cảm giác này quá quái dị, giống như bị thứ gì đó khống chế vậy.

Hình Viêm lại phát hiện bản thân mình hoàn toàn không muốn thoát khỏi loại khống chế này, hắn muốn tiếp tục, từ trong nội tâm, hắn muốn tiếp tục, cho dù trước mặt hắn là vực sâu địa ngục hay thứ gì khác, hắn đều không muốn dừng lại, bởi vì nếu dừng lại… sẽ có ảo giác như hắn sắp mất đi mọi thứ.

“Tôi chỉ hỏi một câu.” Hình Viêm nhìn chằm chằm La Giản, chần chờ một lát, liền nói, “Tại sao hiện tại lại thay đổi chủ ý, muốn tham dự.”

Sau đó La Giản cười sáng lạn như ánh mặt trời, “Bởi vì muốn bảo vệ anh.”

Hình Viêm nháy mắt liền thỏa hiệp, hắn nói: “Tôi cho hắn quyền lợi này.”

“Điều này không khoa học!” Johan tóc nâu lập tức kêu lên, vị ma pháp sư cao lớn này đi tới trước mặt La Giản, một tay liền xách đứa nhỏ gầy yêu lên, khiến hai chân La Giản bay khỏi mặt đất, treo giữa không trung.

“Nhìn thân thể nhỏ này của hắn, tay nhỏ chân nhỏ… Tôi hoài nghi ngay cả ruồi bọ hắn cũng không giết được, đừng nói tới lãnh đạo toàn bộ đội ngũ!” Johan khẩn cầu nhìn đội trưởng nhà mình, dường như mãnh liệt hi vọng Hình Viêm sẽ đổi ý, “Hắn tuyệt đối sẽ hại chết chúng ta!”

“Bang!” Trong khi Johan đang nói chuyện, La Giản đột nhiên duỗi tay dùng sức đập một phát, đôi tay khép lại như đập muỗi vậy, phát ra tiếng vang bang bang, sau đó La Giản nhìn về phía Johan, nói: “Nơi này không có ruồi bọ, nhưng tôi đã đập chết một côn trùng biết bay khác, anh muốn nhìn không?”

Nói xong, La Giản liền mở tay ra, lòng bàn tay vốn dĩ sạch sẽ liền nhiều thêm xác một con côn trùng lạ,

toàn thân đen như mực.

Thú vị chính là, chất lỏng xác côn trùng này phân bố ra thế nhưng lại là màu xanh lá, trông thập phần ghê tởm.

Johan lập tức sợ hãi hét chói tai: “Đậu má có sâu!”, sau đó lập tức ném La Giản ra ngoài, cũng phí công hắn to như vậy, lại sợ sâu nhỏ, chẳng lẽ đây là vật cực tất phản trong truyền thuyết sao?

La Giản làm một động tác đáp xuống đất hoa lệ, dùng khăn giấy không biết lấy từ đâu ra mà lau tay, hắn nhìn quanh bốn phía, nói: “Nơi này là trạm không gian bỏ hoang, nằm giữa vụ trũ mênh mông không có sinh mệnh không có không khí không có âm thành, nhưng chúng ta có thể hoàn hảo đứng ở đây không cần lo lắng tới vấn đề về dưỡng khí, có nghĩa trong trạm không gian này còn có thiết bị nào đó đang vận hành, cung cấp dưỡng khí và…”

La Giản dẫm dẫm sàn thép, tiếp tục nói: “Dưỡng khí và trọng lực, cũng vì vậy, nơi này vẫn có một số sinh vật có thể sinh tồn, cũng tức là tồn tại ”sự sống.”

“Chúng ta có thể phỏng đoán trước một chút, nguy hiểm hoặc kẻ địch chúng ta có thể gặp phải trong trạm không gian này. Đầu tiên, nơi này là một mật thất bối cảnh tương lai, đặc biệt là chúng ta bị hạn chế vũ khí và kỹ năng ma pháp, cho nên sẽ không xuất hiện hiện tượng quỷ hồn hay sinh vật ma pháp nào, lựa chọn còn lại liền trở nên đơn giản hơn nhiều… Trong một trạm không gian vũ trụ, sẽ xuất hiện dạng uy hiếp gì?”

“Người ngoài hành tinh xâm chiếm?”

“Bị thiên thạch va chạm?”

“Bị hố đen hút vào?”

“Phi thuyền hoặc trạm không gian giải thể?”

Mấy câu của La GIản khiến đám đội viên mồm năm miệng mười suy đoán, La Giản liền tiếp lời: “Mặt trái tờ giấy mật thất cho chúng ta, có viết một dòng chữ ”những thứ kia, chúng vào bằng cách nào¿‘.”

Hình Viêm liền nói: “Rõ ràng có ngụ ý là trạm không gian này bị sinh vật nào đó xâm lấn, sinh vật không phải con người.”

“Cũng có khả năng.” La Giản đi tới khoang ngủ đông bọn họ đã thấy trong phòng nghỉ, tận đến khi La Giản đi qua, hơn nữa so sánh với thân hình hắn, mọi người trong đội ngũ mới phát hiện, những khoang ngủ đông đó không bình thường, chúng… phi thường lớn, chiều dài ước chừng trên ba mét, khác chiều cao bình quân của người địa cầu quá lớn.

“Trạm không gian này, có thể là trạm không gian vũ trụ của sinh vật ngoài hành tinh.”

“Quả thật như vậy.” Vương Việt chú ý tới chuyện này, liền móc ra bản đồ mật thất tặng kèm, “Nhưng bản đồ này… lại hoàn toàn áp dụng phương pháp kí hiệu con người xem hiểu, bên trên còn có chú thích bằng tiếng Trung và tiếng Anh.”

“Bởi vì mật thất sợ chúng ta không hiểu ngôn ngữ sinh vật ngoài hành tinh nên đã chuẩn bị riêng cho chúng ta.” La Giản nói, hắn cầm theo đèn Minh Hỏa đi tới cửa lớn phòng nghỉ, cánh cửa này được chế tạo từ vàng ròng, bên trên có khắc hoa văn đặc thù, trông… khá phục cổ.

“Được rồi, nghe cậu thì nghe cậu.” Ngắn ngủi vài câu nói cũng khiến Johan nhận ra đứa nhỏ này không giống người thường, hắn cũng thỏa hiệp, nói, “Vậy kế tiếp chúng ta nên làm thế nào?”

“Chạy tới đích là được.” La Giản nói, “Mật thất bắt chúng ta tìm thuyền cứu hộ, trước đó chúng ta đã xác định tốt đường đi…”

“Vương Việt, chuyện này liền giao cho anh.” La Giản nói, quay đầu về phía người đàn ông dáng người thấp bé, hắn mỉm cười, nói: “Tôi có thể tin tưởng anh sao?”

Vương Việt đành phải nhận mệnh, cầm bản đồ, thuận tiện kiêu ngạo nói một câu: “Đương nhiên có thể tin, tôi có kỹ năng ”bị động tìm đường” trong truyền thuyết đó.”

Những lời này tựa hồ khiến La Giản hơi hơi nghi hoặc, hắn nhìn nhìn Hình Viêm bên người, Hình Viêm tựa hồ hiểu ý La Giản, nở nụ cười, nói: “Tên này mỗi lần gặp phải nguy hiểm… ví dụ như bị quái vật đuổi giết gì đó, cho dù không nhìn bản đồ, hắn cũng có thể trong thời gian ngắn tìm được đường ra, cho nên chúng ta đều cho rằng hắn có trực giác chạy trốn, hơn nữa gọi loại trực giác này là ”bị động tìm đường“.”

“Wow, thật là thần kỳ!” La Giản liền tán thưởng.

Sau khi thương nghị tốt lộ tuyến, đoàn người liền xuất phát, bọn họ trước hết rời khỏi phòng nghỉ, đi tới một hành lang dài, phong cách thiết kế của hành lang này tràn ngập chủ nghĩa siêu hiện thực, là phong cách mọi người nghĩ chỉ có thể tồn tại trong thế giới tương lai, trần nhà cách mặt đất quá cao, rõ ràng không phải vì người địa cầu mà thiết kế.

Vách tường và lối đi đều được xây dựng từ kim loại, điêu khắc một loại hoa văn đặc thù, không biết phải hình dung thế nào, những hoa văn đó có chút giống đồ đằng (- totem)

Nhưng, khi bọn họ tới gần vách tường kim loại, hơn nữa, dùng tay chạm lên đó…

“Vách tường này có vẻ không phải chế tác từ kim loại.” Người chạm vào tường chính là Giang Lập, quái nhân che kín toàn thân, hắn nói rất ít, toàn bộ hành trình hầu như đều im lặng, lại nói chuyện vào lúc này.

Giang Lập nói, dẫn phát hứng thú của La Giản, La Giản cũng tiến lên, dùng tay sờ vách tường "giống như kim loại" kia, rất nhanh… hắn cũng phát hiện điểm khác thường.

"Giống như đang sống." Vương Việt cũng lại gần sờ tường, hắn ấn ngón tay lên vách tường, phía trên đó có chút tro bụi, hành lang dài này tựa hồ đã lâu không được sử dụng, mặt đất vách tường đều là tro bụi.

Tuy rằng dính đầy tro bụi, nhưng ngẫu nhiên sẽ cảm giác được vách tường phập phồng, nhưng biên độ dao động rất nhỏ, nhỏ đến mắt thường không thể thấy được, thế nên mọi người thậm chí còn không cảm giác được.

"Quả thực là đang sống, tôi thậm chí còn cảm thấy thứ gì đó như mạch đập." Johan cũng mở miệng nói, "Vách tường này giống như đang thở… giống như, chúng ta đang ở trong cơ thể một sinh vật khổng lồ."

Sinh vật…?

La Giản cảm giác mình nghĩ tới điều gì đó, có thứ gì đó chợt lóe lên trong não hắn, nhưng khi hắn định bắt lấy, những linh cảm đó liền biến mất không thấy tăm hơi.

"Đừng chạm vào nó, tiếp tục đi."

La Giản nói, dẫn đoàn người tiếp tục đi về phía trước, thông qua kỹ xảo tìm đường cao siêu của Vương Việt, bọn họ rất nhanh liền… lạc đường.

"Đây là kỹ năng bị động tìm đường anh nói?" Đoàn người La Giản đang đứng trước một vách tường kín mít, sau khi bọn họ đi qua vài cái hành lang dài, giống nhau như đúc, đi qua mấy căn phòng bày các loại dụng cụ kỳ quái, không biết bao nhiêu lần có cảm giác "có phải mình đã từng đi qua đây không?", cuối cùng gặp phải một cái ngõ cụt.

Vương Việt theo bản năng phản bác: "Đó là "bị động tìm đường", không thể chủ động phát động… Ừm, đại khái."

"Có phải tôi phải cho cậu một chút cảm giác nguy hiểm, mới có thể khiến cậu phát huy hoàn mỹ kỹ năng tìm đường không?" La Giản bắt đầu uy hiếp đối phương.

Vương Việt cảm thấy uy hiếp, lập tức hoảng loạn xua tay: "Cái này khác nhau! Tôi chính là dựa vào bản đồ… Thật kỳ quái, trên bản đồ, rõ ràng con đường này có thể đi qua, tại sao nhỉ?"

Bởi vì tiến độ bị trở ngại, mọi người rất có ý thức hợp tác, đều không hẹn mà bắt đầu kiểm tra xem xung quanh có thứ gì có thể kích phát… cơ quan hoặc thứ gì đó tương tự, Johan nhìn chằm chằm vách tường cản đường bọn họ rất lâu, hắn phát hiện hoa văn trên vách tường này và các vách tường khác không quá giống nhau.

“Đây có thể là một cánh cửa hay không?”

Vương Việt cũng tỏ vẻ tán đồng: “Đúng vậy, đây nhất định là một cánh cửa! Bản đồ mật thất đưa chúng ta tuyệt đối không sai!”

“Nói cách khác, chúng ta phải tìm chìa khóa?”

La Giản lắc đầu: “Trên cánh cửa này căn bản không có ổ khóa, ngoại trừ đám đồ đằng đó, thì gần như đều trơn láng… Tôi nghĩ, cửa đóng lại bởi vì không có nguồn năng lượng.”

Nơi này là một trạm không gian, cũng chính là một phi thuyền vũ trụ khổng lồ, nếu là sản phẩm của khoa học kỹ thuật tương lại, vậy muốn duy trì phi thuyền hoạt động phải có “điện” – đương nhiên, chúng ta cũng không biết phi thuyền của sinh vật ngoài hành tinh này có cần dùng điện hay không.

“Trên bản đồ có ghi vị trí phòng điều khiển nguồn năng lượng, tôi cảm thấy đó chính là thứ chúng ta gọi là phòng điện nguồn.” Vương Việt cuối cùng vẫn là rất đáng tin, lập tức viết viết vẽ vẽ đánh dấu trên bản đồ, nhưng sau đó hắn nói: “Nhưng, phòng điều khiển nguồn năng lượng dường như cách nơi này quá xa… thế nhưng rất thú vị, trạm không gian này có rất nhiều ống thông gió, lợi dụng thứ này, chúng ta có thể nhanh chóng tới phòng điện nguồn.”

Ống thông gió rất nhỏ hẹp, đối với người ngoài hành tinh có khả năng thân cao tới ba mét, hình thể cường tráng mà nói, đó quả thực là lỗ nhỏ không thể chui vừa, nhưng đối với con người, chúng gãi đúng chỗ ngứa… không, vẫn là hơi hẹp.

“Tôi cảm thấy, giữa chúng ta chỉ có cậu mới có thể đi vào.” Mọi người sau khi vây xem cửa ống thông gió, liền thống nhất đặt ánh mắt lên người La Giản và Vương Việt, hai người hình thể nhỏ xinh nhất giữa năm người.

La Giản không hài lòng nhìn Vương Việt, “Huynh đài nói xem, anh bao nhiêu tuổi rồi? Tại sao lại chỉ to bằng người tôi?”

“Tôi là người trưởng thành rồi!” Vương Việt dường như thực mẫn cảm với chủ đề này, tức khắc rống lên, “Chỉ bởi vì một đạo cụ vĩnh cửu trong mật thất mà tôi biến thành như vậy, trong thế giới hiện thực tôi cao 1 mét 8! 1m8! Chuyện quan trọng phải cường điệu hai lần! Không cho xem thường tôi!”

La Giản bất đắc dĩ cười: “Rồi rồi, tôi hiểu rồi.”

“Nhưng tại sao cậu cũng nhỏ con như vậy?” Vương Việt rống xong, cũng sinh ra lòng hiếu kỳ với La Giản, hắn nhìn chằm chằm La Giản, ngó trái ngó phải, “Với chỉ số thông minh này, cậu hẳn không phải trẻ con đi.”

“Tôi sao, đương nhiên không giống.” La Giản vẻ mặt âm trầm nói, “Đầu tiên giới thiệu thân phận tôi một

chút! Tôi chính là GM duy nhất trong mật thất này! Để thỏa mãn yêu thích đặc thù của một số người chơi! Cho nên tôi vĩnh viễn là bộ dáng đứa nhỏ đáng yêu nha!"

Đương nhiên, tuy một phần lời nói của La Giản là sự thật, nhưng đội viên Quỷ Ảnh đội cũng không tin, bọn họ chỉ cười hoặc thầm nói "lừa quỷ đi", sau đó đương nhiên cho rằng, La Giản chỉ đơn thuần không muốn nói ra lai lịch cụ thể của bản thân, cho nên bọn họ liền săn sóc mà không tiếp tục truy vấn.

Ống thông gió chỉ có La Giản và Vương Việt có thể tiến vào, những người còn lại đều ở lại, đợi bọn họ tới phòng điện nguồn, khởi động lại nguồn điện, sau đó liền có thể mở cửa, thoát khỏi trạng thái tạm thời lạc đường này.

Mấy chương gần đây toàn dài gấp rưỡi bình thường T.T đau tay quá tr hiuhiu

169. Chương 169

"Đây thật sự là ống thông gió sao? Thoạt nhìn trông thật ghê tởm."

La Giản ngồi xổm xuống xem xét xung quanh lối vào ống thông gió, vật liệu bên trong cũng là thứ thoạt nhìn giống kim loại màu xám bạc này, nhưng khi sờ lên lại có cảm giác phảng phất như làn da của sinh vật nào đó, đặc biệt là ống thông gió thập phần chật hẹp, khiến La Giản có ảo giác như đang bò trong ruột của một sinh vật khổng lồ nào đó. *(ồ thế thì k phải ống thông gió nữa, mà là ống thông rắm)*

"Trên bản đồ đánh dấu đây là ống thông gió, phi thuyền vũ trụ to lớn của sinh vật ngoài hành tinh này có vẻ cũng cần không khí và oxy, bọn họ thông qua điều hòa trung ương và ống dẫn khí để chế tạo ra bầu không khí phù hợp… đại khái là vậy."

Vương Việt vừa nói vừa nhìn bản đồ, đồng thời nhìn về phía đồng đội ở lại phía sau vì kích thước thân thể nên không thể chui vừa ống thông gió.

"Anh em, chúng ta sẽ hoàn thành nhiệm vụ này trong vòng hai mươi phút. Các anh đợi ở đây, nơi này quá lớn, nếu đi loạn sẽ rất dễ lạc đường."

Vương Việt dặn dò các đội viên của mình một phen, liền dẫn đầu, cõng nỏ chữ thập, khom lưng bò vào ống thông gió. La Giản nhìn hắn nhích người, không vội lập tức đi theo, hắn trước tiên quay đầu nhìn thoáng qua Hình Viêm, hắn nhận ra đại đội trưởng Hình Viêm cũng đang nhìn chằm chằm mình.

La Giản cảm thấy hình như mình nhìn thấu suy nghĩ của Hình Viêm, cho nên hắn nện bước nhỏ, nhảy nhót tới trước mặt Hình Viêm, duỗi tay túm chặt vạt áo hắn, hơn nữa còn ngẩng đầu nhỏ, dùng ánh mắt đáng yêu nhìn chằm chằm Hình Viêm.

Hình Viêm có chút muốn cười, chiều cao của bọn họ khác biệt quá nhiều, đứa nhỏ dường như chỉ cao tới eo Hình Viêm *(ồ, cao đến chym)*, không chỉ có vóc dáng nhỏ, mặt nhỏ tay cũng nhỏ. Khi đứa nhỏ này dùng ánh mắt chờ mong nhìn mình, Hình Viêm cảm thấy mình không kiềm được xúc động gấp gáp kỳ quái trong nội tâm, giống như bị mèo con dùng móng vuốt cào, ngứa cực kỳ.

Vì thế, Hình Viêm kiềm chế không được, hắn ngồi xổm xuống, sờ sờ đầu đứa nhỏ, hỏi: "Sao vậy?"

La Giản hơi hơi nâng cằm, thản nhiên nói: "Hôn tôi."

Những lời này không chỉ khiến Hình Viêm kinh ngạc, mà cũng khiến mấy đội viên xung quanh chấn kinh.

Nhưng ngay sau đó, sự việc khiến các đội viên càng kinh ngạc hơn đã xảy ra… Đội trưởng Hình Viêm tựa hồ chỉ chần chờ một khắc, sau đó hắn liền duỗi tay đỡ đầu nhỏ của La Giản, đưa đầu lại gần cắn lên môi La Giản.

Đứa nhỏ như vậy, đương nhiên môi cũng mềm mại, Hình Viêm hôn xong liền cảm thấy có chút hối hận, hắn đương nhiên không cho rằng mình là một kẻ có sở thích luyến đồng, huống hồ La Giản cũng từng nói tuổi tác chân thật của hắn không tương xứng với vẻ bề ngoài.

Nhưng Hình Viêm xác thật có tâm tư không rõ với đứa nhỏ này, khi đối phương đưa ra yêu cầu vô lễ như vậy, Hình Viêm thậm chí cảm thấy mình căn bản không suy nghĩ mà đã lập tức hành động.

Điều này quá kì quái, không phải sao?

Hình Viêm cũng không cho rằng mình là loại người làm việc không dùng não, cảm giác hiện tại của hắn giống lúc trước, hắn cảm thấy dường như mình đang bị thứ gì đó khống chế, mà loại khống chế này lại không khiến hắn sinh ra kháng cự. Lúc này, dường như hắn đã phảng phất cảm giác được một chuyện, nhưng sau khi cẩn thận suy nghĩ, lại căn bản không biết đó là chuyện gì.

Chỉ có đứa nhỏ đáng yêu trước mặt hắn là chân thật.

Bộ dáng La Giản trông thật cao hứng, ôm cổ Hình Viêm mà cọ cọ trong lòng hắn, còn hôn một cái lên khóe miệng Hình Viêm, sau đó mới chậm rì rì lưu luyến mà rời đi, đi theo Vương Việt bò vào trong ống thông gió. Ống thông gió kia quả thực giống như ruột của sinh vật nào đó, khi La Giản đi vào, hắn thậm chí cảm thấy bên trong ống thông gió đang mấp máy.

Mà phía sau La Giản, đám đội viên đều bị hết thảy chuyện vừa phát sinh chấn kinh tới, đột nhiên hét lên: "Đội trưởng! Anh, anh chẳng lẽ… hóa ra anh thích loại hình này sao?!"

Hình Viêm mặt vô biểu tình nhìn lối vào ống thông gió, trả lời: "Sao có thể."

"Nhưng…" Johan ba chân bốn cẳng chỉ chỉ lối vào ống thông gió, thân ảnh La Giản đã hoàn toàn biến mất.

"Hắn cho tôi một cảm giác kì quái." Hình Viêm như đang suy tư gì đó mà nói như vậy.

Giang Lập luôn im lặng, bọc kín từ đầu đến chân cũng mở miệng: "Đứa nhỏ kia cũng cho tôi một cảm giác kì quái… giống như sẽ biến mất bất cứ lúc nào vậy."

"Tại sao tôi lại không cảm giác được?!" Johan vẫy vẫy trượng ma pháp, "Tôi chính là ma pháp sư vĩ đại!"

"Đó là do anh quá trì độn." Giang Lập đáp lại.

Một bên khác, La Giản đi theo Vương Việt bò vào ống thông gió, chuyện này khiến La Giản nhớ lại sự tình phát sinh ở phó bản nơi chôn cốt, chỉ là lúc ấy hắn bị người đuổi giết muốn sống muốn chết… Đúng rồi, lúc ấy vẫn là tên hề đuổi giết mình, tên hề lúc ấy cũng đã giả heo ăn thịt hổ sao?

"Nói vậy… lúc ấy mình không bị hắn giết chết thật đúng là may mắn." La Giản vừa bò vừa thì thầm. Nhưng rất nhanh, hắn lại cảm thấy không thích hợp, hắn nhớ rõ ở nơi chôn cốt hắn cũng gặp một "mình" khác, đúng rồi, chính là một "mình" khác, đứa nhỏ cầm dù đỏ, giống La Giản hiện tại y như đúc.

La Giản không khỏi lộ ra một nụ cười như có như không, "Hóa ra ta thành công sao?"

"Cậu đang nói cái gì?" Vương Việt nghe thấy La Giản lẩm bẩm ở phía sau, còn tưởng rằng hắn nói chuyện với mình, nhịn không được nghiêng mặt qua hỏi.

La Giản nói, "Không có gì, tôi chỉ nhớ tới một số chuyện." *(anh này tuky tự nch hơi nh)*

"Ở ngay phía trước, phòng năng lượng nguồn." Vương Việt tăng tốc, bọn họ rất nhanh liền bò tới cuối, nhưng bị cửa tròn cuối ống thông gió chặn, Vương Việt không biết từ đâu lấy ra một cái cờ lê, gõ một trận, trực tiếp bạo lực phá hủy cửa nhỏ, sau đó tiến vào phòng năng lượng nguồn.

Không gian trong phòng năng lượng nguồn rất lớn, nhìn qua tựa hồ có rất nhiều dụng cụ lớn không rõ công dụng, có một lượng nhỏ dụng cụ vẫn còn sáng đèn, có vẻ vẫn còn đang vận hành. Vương Việt trải bàn đồ trên mặt đất, dùng đèn pin chiếu sáng lên bản đồ, hơn nữa chỉ vào một chấm tròn trên đó, nói:

"Chúng ta hiện tại đang ở trong phòng năng lượng nguồn, chấm tròn này đại biểu cho chốt mở nguồn năng lượng, con đường đào vong mật thất đã chuẩn bị cho chúng ta phải sử dụng mọi loại cơ quan và thiết bị."

"Cảm giác như đang chơi game chạy trốn bối cảnh vũ trụ vậy." La Giản nhìn chằm chằm bản đồ một giây,

sau đó đứng lên, lắc lư quanh phòng điện nguồn một vòng, phòng năng lượng nguồn ước chừng to bằng một cái sân bóng rổ, bày rất nhiều loại thiết bị xem không hiểu, đám thiết bị đó được xếp hàng bày biện chỉnh tề, mỗi một cái đều cao ước chừng 3, 4m.

"A, bản thân mật thất chính là một sân chơi lớn." Vương Việt sau khi kiểm tra bản đồ liền đứng lên, nói: "Hơn nữa là trò chơi tử vong chân chính, mỗi một sai lầm đều có thể khiến chúng ta vĩnh viễn rơi vào địa ngục."

La Giản bỗng nhiên có hứng thú, hắn quay đầu lại nhìn Vương Việt, Chu nho này chỉ cao hơn đứa nhỏ là La Giản một chút, trên mặt Vương Việt còn mang mặt nạ phòng độc kỳ quái, chỉ lộ ra đôi mắt khôn khéo.

"Anh có nhận xét gì không?" La Giản hỏi hắn.

"Nhận xét?"

"Về cái sân chơi đáng sợ này, về mật thất, anh có nhận xét gì không?"

La Giản bỗng nhiên muốn biết suy nghĩ của đám người chơi, bọn họ sống trong không gian đáng sợ vặn vẹo này, có cảm thấy không công bằng hoặc hoảng loạn hay không, hay cảm thật sợ hãi và trốn tránh. Hoặc là, trong bọn họ liệu có người vui lòng vĩnh viễn ở trong thế giới nguy hiểm lại tràn ngập kích thích này hay không.

"Không có nhận xét gì." Vương Việt trả lời thập phần tùy ý, hắn nói, "Tôi chỉ muốn sống sót là được rồi."

"Chỉ như vậy?" La Giản nghi hoặc nói: "Khi anh có thể nhận được sức mạnh thật lớn từ mật thất, khi anh có thể muốn làm gì thì làm, chẳng lẽ anh không có cảm giác – tôi muốn vĩnh viễn ở lại đây sao?"

"Có được thì sao, mất đi thì sao?" Vương Việt nói, hắn đã tìm được chốt mở nguồn năng lượng, bò lên trên dụng cụ thật lớn kia, vừa quan sát dụng cụ vừa phảng phất như không để ý mà trả lời câu hỏi của La Giản, hắn nói, "Con người cũng giống như mọi sinh vật khác, cho dù phải gặp hoàn cảnh đáng sợ nguy hiểm, gian nan thế nào, chúng ta cũng muốn sống sót."

"Trước kia tôi cũng liều mạng muốn chạy thoát mật thất, nhưng hiện tại đã không còn nghĩ nhiều như vậy." Vương Việt tiếp tục nói, "Bởi vì đã hiểu biết mật thất đủ, cho nên tôi biết hi vọng vĩnh viễn thoát khỏi đây là thực xa vời, nên hiện tại, tôi chỉ muốn làm thế nào để có thể sống được càng lâu, đi được càng xa hơn một chút."

"Như vậy, nếu có một cơ hội, để anh hoàn toàn hủy diệt mật thất, một cơ hội để hoàn toàn thoát khỏi không gian tử vong này đặt trước mặt anh, anh sẽ xử lý thế nào?" La Giản liền hỏi như vậy.

Vương Việt liền cười: "Ha ha! Ý tưởng hay, là tôi, tôi sẽ tuyệt đối không bỏ qua!"

Nhưng một lát sau, Vương Việt bỗng nhiên thương cảm nói: "Kỳ thật cho dù có thể thật sự hủy diệt mật thất, những thứ đã mất đi cũng không thể lấy lại được."

Vương Việt nói xong, cũng không đợi La Giản lý giải ý nghĩa trong lời nói của hắn. Hắn tựa hồ hiểu được phương pháp thao tác những dụng cụ trong phòng năng lượng nguồn này, hắn tìm được một cần gạt thật lớn, cái cần gạt kia quá lớn so với dáng người Chu nho của hắn, cho nên hắn liền dùng các đạo cụ nhỏ như dây thừng và trục bánh xe,… mượn lực mở cần gạt.

Cần gạt thật lớn bị kích hoạt, không biết từ nơi nào truyền tới tiếng vang kì quái, giống như tiếng máy móc gì đó bị khởi động, lại giống như tiếng thở dài khi sinh vật viễn cổ nào đó thức tỉnh từ giấc ngủ say, theo tiếng vang vọng mà kéo dài, rất nhanh, phòng năng lượng nguồn liền sáng đèn.

"Thành công." Khi Vương Việt nói, phòng năng lượng nguồn đã hoàn toàn sáng lên, trạm không gian này cũng không sử dụng vật như bóng đèn, đèn ống huỳnh quang,… mà vách tường bốn phương tám hướng đều tỏa sáng, ánh sáng cũng không quá mãnh liệt mà tương đối nhu hòa, nhưng lại là ánh sáng lạnh màu lam nhạt, khiến cả không gian tản ra hương vị lạnh băng.

"Chúng ta dường như đã khởi động công tắc nguồn điện, sau đó điện lực khu vực này sẽ được khôi phục." Vương Việt nói.

Mà La Giản lại không tự giác mà nhíu mày, nói: "Tôi ngược lại cảm thấy… nguồn năng lượng đó, tựa hồ đã đánh thức thứ gì đó không thoải mái."

Giống như chứng minh lời La Giản nói, hai người rất nhanh liền nghe thấy âm thanh sàn sạt kì quái, âm thanh này giống như có rất nhiều sinh vật rậm rạp bò sát, khiến da đầu người ta tê dại. Những âm thành đó xuất hiện đầu tiên trên trần nhà, sau đó rất nhanh, cũng vang lên từ phía ngoài cánh cửa lớn của phòng năng lượng.

Có sinh vật đáng sợ nào đó đang ở ngoài cửa, hơn nữa nghe tiếng vang này, tựa hồ là sinh vật hình thể không lớn nhưng số lượng rất nhiều, nhỏ mà rậm rạp.

"Có thứ gì đang tới đây."

La Giản dừng một chút, nói với Vương Việt: "Ở ngay ngoài cửa, chúng ta bò quay lại theo đường ống thông gió."

Vương Việt không hoảng loạn, nói: "Cậu trước, tôi cản phía sau."

La Giản cũng lười quản hắn, lập tức bò vào ống thông gió, có thể là do nguồn năng lượng bị kích hoạt, điều hòa trung ương của trạm không gian cũng đã mở lên. Cho nên La Giản cảm thấy không khí trong ống thông gió bắt đầu lưu động, bởi vì La Giản có thể tinh tường nghe thấy tiếng gió, theo đường ống thông gió mà điên cuồng len lỏi.

“Vương Việt, nhanh một chút!” La Giản quay đầu lại, thấy Vương Việt không đuổi theo kịp, hắn la lớn: “Ống thông gió cũng không quá an toàn! Chúng ta phải nhanh chóng quay về!”

Vương Việt bên kia không nói gì, hắn nhìn thoáng qua cửa lớn phòng năng lượng, thứ phát ra âm thanh sàn sạt bên ngoài đang tông vào cửa, Vương Việt lại đâu vào đấy đào đồ vật từ mật thất tùy thân ra, hơn nữa đặt những thứ này quanh vách tường và các thiết bị, hắn đang thiết trí bẫy rập, điều này rất cần thiết, có thể hữu hiệu trợ giúp đồng đội và bản thân mình kéo dài thời gian.

Động tác Vương Việt rất nhanh, sau khi hắn bày tốt một đám đạo cụ rối loạn lung tung, lập tức đuổi kịp bước chân La Giản, bò lên ống thông gió, hơn nữa dùng cửa nhỏ bị phá hư lúc trước lấp lại phía sau, hắn thậm chí còn như chú thợ hàn mà trực tiếp hàn lại cửa nhỏ, hắn móc ra từ tùy thân mật thất đủ loại đạo cụ lớn nhỏ bất đồng, nhìn đến hoa cả mắt, trang bị đầy đủ khiến người ta phải kinh ngạc cảm thán.

La Giản thấy một màn này không khỏi thở dài, quả nhiên là đội ngũ tinh anh, khác hẳn những đội ngũ đã gặp trước đó, có ý thức chiến đấu tốt đẹp và năng lực hợp tác đoàn đội cao, không hổ là Quỷ Ảnh đội.

La Giản cũng không có năng lực như vậy, hắn càng quen một mình chiến đấu hơn, đây có lẽ là nhược điểm của hắn, đồng thời cũng là điểm mạnh nhất của hắn.

Hai người theo ống thông gió quay về đường cũ, nhưng thực hiển nhiên, mật thất sẽ không an bài mọi chuyện đơn giản như vậy, La Giản cũng đã dự đoán trước. Bởi vì rất nhanh, khi La Giản và Vương Việt bò được một nửa ống dẫn, họ lại nghe thấy âm thanh sàn sạt quỷ dị khiến người ta rợn tóc gáy. Hơn nữa, âm thanh này vang lên từ bên trong ống thông gió, tựa hồ cách hai người La Giản cũng không xa.

La Giản dừng động tác, an tĩnh đứng một chỗ, Vương Việt theo sau hắn nhỏ giọng nói: “Sao vậy?”

“Chúng ta bị bao vây.” La Giản cũng nhỏ giọng trả lời.

Ngay sau đó, Vương Việt nghe thấy từ phía phòng năng lượng nguồn phát ra âm thanh càng thêm chói tai, giống như sinh vật loại nhỏ nào đó đang kêu thảm thiết, nhưng nhiều tiếng kêu gộp lại, khiến lông tơ cả người Vương Việt dựng thẳng lên, Vương Việt không khỏi lại nhỏ giọng, nói: “Cơ quan lửa tôi thiết trí bị kích phát.”

“Cơ quan lửa?” La Giản nói: “Anh thiết trí cơ quan lửa trong phòng năng lượng?”

“Yên tâm, năng lượng trạm không gian này sử dụng dường như không giống chúng ta, tôi cảm thấy sẽ không dễ nổ như vậy.”

Có lẽ là đám sinh vật dẫm phải cơ quan ở phía sau kêu quá thảm thiết, khiến một đám còn lại được cảnh báo, La Giản lại nghe thấy những âm thanh sàn sạt đó, nhưng lần này, những sinh vật đó dường như đang lùi lại.

“Chúng nó chạy.” Vương Việt nói.

La Giản ngược lại cau mày càng sâu, “Không dễ dàng như vậy.”

170. Chương 170

La Giản mang theo Vương Việt bò thẳng qua ống thông gió, nhưng chờ tới khi bọn họ tới nơi, mới phát hiện đám người Hình Viêm thế nhưng không cánh mà bay, chỉ có cánh cửa vốn dĩ bị đóng đã mở ra do nguồn năng lượng được khởi động, lúc này đang đường lớn rộng mở, hướng La Giản và Vương Việt bày ra một khu vực lạ lẫm.

Vương Việt móc ra bộ đàm trong túi, định liên lạc với các đội viên khác, lúc ở trong ống thông gió hắn đã thử qua, nhưng không biết do nguyên nhân gì, chỉ cần bật bộ đàm lên sẽ sinh ra tạp âm kỳ quái, hơn nữa tạp âm này có thể thu hút đám quái vật phát ra âm thanh sàn sạt kia, bọn quái vật này bị tạp âm hấp dẫn, sẽ từ bốn phương tám hướng bò về phía đám người La Giản.

Bọn họ đành phải tắt bộ đàm đi.

Vương Việt nghịch bộ đàm một lát, thứ này vẫn chỉ có thể phát ra tạp âm chói tai, đã hoàn toàn không thể sử dụng. Vương Việt đành phải thu nó vào tùy thân mật thất của mình, sau đó móc bản đồ ra quan sát một chút.

Vương Việt đi tới nắm tay nhỏ của La Giản, Chu nho chỉ cao hơn La Giản một chút, nắm tay La Giản là hoàn toàn không thành vấn đề, hắn nói: “Đội trưởng bọn họ phỏng chừng cũng gặp đám quái vật sàn sạt đó, chúng ta phải nghĩ biện pháp liên hệ với bọn họ… Không cần lo lắng, các đội viên của tôi luôn luôn thực thông minh, thời điểm chạy trốn sẽ để lại dấu hiệu, ví dụ như cái này ——”

Vương Việt nói xong liền kéo La Giản tới một góc hành lang dài, trên vách tường có một dấu vết nhợt nhạt, là vết trầy do đao nhỏ lưu lại, lưỡi đao chém từ trái sang phải, biểu thị phương hướng đào tẩu của bọn họ.

“Là đi về phía bên phải.” Vương Việt nhìn vết trầy kia, nói, kéo La Giản chuẩn bị bám theo, nhưng La Giản vẫn không nhúc nhích, nói:

“Từ từ…”

“Sao vậy.”

“Những vết trầy này đang biến mất.” La Giản nhìn vết trầy kia, sắc mặt có chút tối tăm.

La Giản nói không sai, những vết trầy trên vách tường đang chậm rãi mờ đi, phỏng chừng chưa tới một

phút đồng hồ sẽ hoàn toàn biến mất.

Vương Việt cũng rất nhanh liền chú ý tới điểm nay, hắn kinh ngạc tái mặt, sắc mặt không quá tốt, hắn nói: "Vách tường này thế nhưng có thể tự chữa trị!"

"Nên đi nhanh thôi, đi theo dấu hiệu này, trước khi chúng nó biến mất!"

Hai người hạ quyết tâm xong liền xoay người chạy, Vương Việt dẫn đầu, vừa chạy vừa quan sát dấu vết đội viên mình lưu lại, bọn họ rẽ trái rẽ phải trong trạm không gian thực lớn. Trạm không gian thực sự quá lớn, trên dưới ước chừng có bốn tầng, mỗi một tầng đều có năm sáu khu vực lớn. Bốn tầng ước chừng chia làm khu sinh hoạt của nhân viên, trạm tiếp nối và khu vực chuyển tiếp không gian, khu vực hàng hóa, đương nhiên còn có khu vực các loại phi thuyền dừng đỗ và khu thí nghiệm mấu chốt.

Trên bản đồ biểu hiện, La Giản và Vương Việt hiện tại đang ở khu sinh hoạt.

Đây không phải khu vực lớn nhất, nhưng lại là khu vực phức tạp nhất, có đủ loại phòng đan xen với ống thông gió phức tạp, La Giản chạy theo sau Vương Việt mà đầu đã xoay mòng mòng, hắn hoàn toàn không phân biệt rõ được đông tây nam bắc, mà Vương Việt dẫn đường phía trước không nói một lời, chỉ ra sức chạy.

"Ký hiệu đã hoàn toàn biến mất." Chạy đến một không gian rộng có ánh đèn tương đối ảm đạm, Vương Việt rốt cuộc dừng truy đuổi những dấu hiệu đó, hắn nhìn vết trầy đã biến mất trên vách tường, biểu tình có chút ảm đạm.

"Tôi hoàn toàn không nghe được bất luận âm thanh gì." La Giản sờ sờ vách tường, những vách tường đó luôn cho hắn một cảm giác, chúng đang hô hấp, sau đó, La Giản đột nhiên nghĩ tới một điểm đáng ngờ kỳ quái.

Bởi vì đã ở đấu trường Tu La quá lâu, La Giản có năng lực cảm giác kinh người, thị giác, khứu giác, thính giác, năm giác quan đều mạnh hơn người thường, còn cả giác quan thứ sáu kỳ diệu, từ đó hợp thành năng lực cảm ứng kinh người của La Giản, theo lý thuyết, La Giản kỳ thật am hiểu lần theo dấu vết hơn Vương Việt… Dù sao, chạy theo một số kí hiệu kỳ thật cũng không phải việc khó gì, không phải sao?

"Vương Việt, chúng ta đi nhầm đường." La GIản vuốt ve dấu vết đã hoàn toàn biến mất trên vách tường, hắn đột nhiên nở nụ cười nhạt.

Vương Việt trong chốc lát không hiểu được ý hắn, nghi hoặc nói: "Cái gì?"

"Chúng ta theo nhầm dấu hiệu. Dấu hiệu ban đầu Hình Viêm lưu lại, tôi còn có thể cảm ứng được hơi thở thuộc về hắn, nhưng sau nửa đường, hơi thở đó liền biến mất."

"Ý của cậu là…"

“Có thứ gì đó từ nửa đường sau liền giả mạo dấu hiệu, hơn nữa dẫn chúng ta tới nơi này.”

Lời La Giản nói khiến Vương Việt có chút giật mình, hắn không có lực cảm ứng cường đại như La Giản, bởi vậy có chút bán tín bán nghi với lời nói của La Giản, không khỏi nghi ngờ: “Cậu chắc chắn sao? Nếu có thể giả mạo dấu hiệu thì… Vậy trạm không gian này…”

“Quả thật có sinh vật khác tồn tại, có lẽ có rất nhiều, trong đó quả thực có sinh vật trí tuệ cao.”

Tình huống không được như mong đợi, Vương Việt tỏ vẻ hoang mang lo sợ, “Tình huống quá tệ, chúng ta hoàn toàn bị tách khỏi đội trưởng.”

“Nói trước một chút, sức chiến đấu của tôi không phải đặc biệt cao, tôi luôn luôn là nhân viên điều tra, hơn nữa là loại sẽ chạy trốn rất nhanh, cho dù chiến đấu, tôi cũng chỉ đứng từ xa đánh lén.” Vương Việt không chút do dự cung cấp tin tức cơ bản về mình, để đội viên mới hiểu biết mình, đồng thời chuẩn bị tốt tâm lý.

“Phải không, vậy anh cũng thật may mắn.” La Giản nghe xong lời Vương Việt nói, liền cười trả lời hắn.

“May mắn? Tôi lại không cho rằng như vậy, trong đội ngũ chúng ta, đội trưởng, Giang Lập và ma pháp sư mới là sức tấn công chủ yếu, đương nhiên hiện tại ma pháp sư dùng không được… Đội viên đã mất trước kia là hệ phụ trợ. Cho nên hiện tại chúng ta mất đi liên hệ với thành phần chủ chiến, có thể nói, là tứ cố vô thân.”

“Anh không hiểu ý tôi.” La Giản lắc đầu, “Hiện tại, tôi mới là thành phần chủ chiến trong đội ngũ. Cho nên, tôi không lo lắng tình huống hai người chúng ta, tôi ngược lại tương đối lo lắng cho tình huống bên bọn họ.”

“Ý là cậu rất mạnh sao?”

“Anh có thể cho là như vậy.” La Giản đương nhiên trả lời, hắn cũng không khoe khoang, cũng không giả vờ, mà thực nghiêm túc trả lời.

Trong ấn tượng đầu tiên của Vương Việt, La Giản không giống một người có sức chiến đấu. Thế nhưng, Vương Việt cũng không phải loại người “vào trước là chủ”, hơn nữa đội trưởng tin tưởng La Giản một cách bất thường, La Giản vừa gia nhập đội ngũ đã giao toàn quyền vào tay hắn, cũng khiến Vương Việt xem trọng La Giản vài phần.

“Có thứ gì đó lại gần.”

Không đợi Vương Việt tiếp tục suy nghĩ, La Giản liền cảm thấy được có sinh vật kỳ dị đang tiếp cận bọn họ, chỉ sợ cũng là sinh vật lợi dụng giả mạo dấu hiệu mà đưa bọn họ tới đây.

Ngay sau đó, La Giản liền nhìn thấy chân thân của sinh vật trí tuệ kia.

Một người ngoài hành tinh.

Thực bình thường, trạm không gian này vốn dĩ là trạm không gian của người ngoài hành tinh, dạng sinh vật gì xuất hiện cũng không kỳ lạ, điều khiến La Giản cảm thấy ngạc nhiên chính là, hắn cảm thấy người ngoài hành tinh này… thực quen mắt.

Không không không, không phải là "quen mắt", mà là La Giản cảm thấy đã được nghe ai đó miêu tả đặc điểm của người ngoài hành tinh này, cho nên khi người ngoài hành tinh này xuất hiện trước mặt hắn, hắn liền tự nhiên mà nảy lên hồi ức đó, bởi vậy sinh ra cảm giác quen thuộc "hình như mình đã từng thấy ở đâu" *(déjà vu)*.

Người ngoài hành tinh cao chừng ba bốn mét, ngoại hình cực kỳ tương tự con người, cũng là hai chân hai tay, điểm khác biệt chính là hình thể phi thường thô tráng, hơn nữa, còn có một cái đuôi thật dài. Trần trạm không gian đặc biệt cao, cùng không gian hành lang dài rất lớn, phỏng chừng cũng là vì sinh vật này mà thiết kế.

Trên đầu người ngoài hành tinh đeo một vật giống như mũ giáp, che chắn toàn bộ khuôn mặt nó, hơn nữa, mũ giáp này trông như được chế tác từ đầu lâu gì đó mà thành, phong cách như người địa cầu viễn cổ chưa khai hóa văn minh vậy.

Trên người người ngoài hành tinh cũng mặc khôi giáp, dường như là chế tác từ sinh vật gì đó mà thành, như quần áo bó mà gắt gao bao bọc lấy thân thể hắn, hơn nữa ở chỗ khớp nối sẽ nổi lên một cục, nhìn kỹ sẽ phát hiện ra, khôi giáp này phảng phất như đang sống, bởi vì thỉnh thoảng sẽ vặn vẹo một chút.

"Công nghệ… sinh vật?" La Giản bỗng nhiên nhớ tới lời Ưng nói, vào trăm triệu năm sau, người địa cầu rời khỏi Thái Dương hệ, xuất quân xâm lược một hành tinh tên là Bắc Thần, dân bản địa nơi đó sử dụng "công nghệ sinh vật" hoàn toàn bất đồng với người địa cầu.

Trong miêu tả của Ưng, những người dân bản địa đó đều là dáng vẻ này…

"Thật là… bối cảnh thật tệ." La Giản nhịn không được sờ sờ dù đỏ, hắn biết mật thất cố ý, cố ý an bài hắn trong mật thất có bối cảnh như vậy, ồ… có lẽ, gian mật thất này là căn cứ vào cảnh tượng chân thật trong tương lai mà mô phỏng lại.

"Người… loài người…" Dân bản địa Bắc Thần, tạm thời gọi là người Bắc tinh đi, tựa hồ có máy phiên dịch gì đó, La Giản cảm thấy hắn sờ soạng thứ gì đó trên khôi giáp của mình, hơn nữa rót thứ đó vào trên mũ giáp, sau đó hắn có thể nói được ngôn ngữ địa cầu không quá tiêu chuẩn, hơn nữa, nói được là tiếng Trung.

La Giản nhớ tới lời Ưng kể, giữa người địa cầu và người Bắc tinh là mối quan hệ không chết không ngừng, một bên là kẻ xâm lược, một bên là người bị tấn công, hơn nữa phe địa cầu còn thất bại, bị đuổi khỏi Bắc Thần tinh, hai bên đều tổn thất nghiêm trọng. Nhưng nhân loại không bỏ cuộc, sau khi đánh cắp khoa học

kỹ thuật của Bắc Thần, bọn họ có thể ngóc đầu trở lại.

Tuy rằng không biết niên đại cụ thể của gian mật thất này, nhưng thế nào cũng không nên buông lỏng cảnh giác, cho nên La Giản vung tay, biến dù đỏ thành một thanh trường đao, hắn có rất nhiều phương thức công kích đa dạng, trường thương, đao, kiếm,… đều thực am hiểu.

Hơn nữa, hắn am hiểu nhất chính là tay không tác chiến, cướp lấy vũ khí của kẻ địch sau đó phản công là chuyện hắn thường xuyên làm, bởi vậy hắn mới có thể phục chế và mô phỏng vũ khí của địch nhân càng tốt hơn, lấy đó mà thỏa mãn nhu cầu vô tận của cây dù đỏ.

Người Bắc tinh đối diện hơi sửng sốt một chút, dường như chưa từng thấy vũ khí sẽ tự chủ biến hình, trong ấn tượng của hắn, những thứ đó chỉ có khoa học kỹ thuật bên hắn có thể chế tác, hắn chậm chạp nửa ngày mới há mồm, nói không quá rõ ràng: "Tôi không muốn xảy ra xung đột, loài người."

Người Bắc tinh tiếp tục nói: "Trạm không gian đã ngủ đông rất lâu, vừa rồi các cậu vừa khởi động nguồn năng lượng, đồng thời đánh thức tôi từ khoang ngủ đông… Nhưng tôi cần phải nhắc nhở các cậu, nơi này còn có một loại sinh vật đáng sợ khác."

"Đây có thể là nhân vật cốt truyện." Vương Việt bên cạnh không suy nghĩ nhiều như vậy, hắn đương nhiên không biết chuyện xưa về Bắc Thần tinh, cũng không biết chân tướng lai lịch của mật thất, đối với hắn, nơi này chỉ là một mật thất có bối cảnh tương lai, nhân vật cốt truyện là một người ngoài hành tinh, nhưng vậy thì sao?

"Một loại sinh vật đáng sợ khác, đó là cái gì? Anh là loại… sinh vật gì?" Vương Việt nhịn không được dò hỏi, đối với hắn, đây chỉ là một câu hỏi thuận miệng, muốn biết tình hình cụ thể tỉ mỉ về sinh vật kỳ dị đó, nhưng người Bắc tinh đối diện lại rõ ràng sửng sốt, ngược lại nghi hoặc nhìn Vương Việt.

"Cậu cư nhiên không biết chúng tôi là cái gì?" Người Bắc tinh kia bỗng nhiên lộ ra cảm xúc phẫn nộ, cảm xúc này không quá rõ ràng, nhưng La Giản có thể nhạy bén cảm nhận được, trong nháy mắt kia, hắn cho rằng người ngoài hành tinh này sẽ công kích bọn họ, nhưng người Bắc tinh chỉ kích động một chút, rất nhanh đã bình tĩnh trở lại.

"Hiện tại đã cách trận đại chiến kia 300 năm, trạm không gian này cũng đã trôi nổi 300 năm trong vũ trụ, tôi không thể biết được kết quả của cuộc chiến kia, có lẽ loài người các cậu chiến thắng, mà chúng tôi… chỉ là một tộc người bị vũ trụ đào thải mà thôi."

Lời nói của đối phương khiến La Giản cùng Vương Việt đều có chút mờ mịt, Vương Việt căn bản là nghe không hiểu, La Giản lại nhíu mày, lời nói trong miệng đối phương dường như trái ngược với lời Ưng nói trong trí nhớ của hắn, theo lý thuyết, nhân loại mới là phe thất bại, không phải sao?

Hoặc là, bởi vì tuyến thời gian khác nhau, nhân loại hiện tại đã ngóc đầu trở lại, hơn nữa thật sự chiếm lĩnh được Bắc Thần tinh?

"Tôi không biết cái gì mà chiến tranh hay không chiến tranh." Vương Việt không hiểu gì, mở miệng cắt lời đối phương, hắn nói: "Anh biết đồng bạn của tôi ở nơi nào không? Trên đường là anh thay đổi dấu hiệu dẫn chúng tôi tới đây?"

"Đồng bạn các cậu? Chỉ sợ đã chết." Người Bắc tinh kia lắc lắc đầu, giống như tiếc nuối mà nói, "Những sinh vật đó ở đâu cũng có, phi thường đông, cả trạm không gian đều biến thành sào huyệt của chúng."

"Tôi không cho rằng đội trưởng sẽ chết nhanh như vậy." Vương Việt cũng không tán đồng lời nói của người ngoài hành tinh, hắn nói, "Nói cho tôi biết, nên đi đâu tìm bọn họ? Chúng tôi không có nhiều thời gian!"

Người ngoài hành tinh kia không lập tức trả lời, hắn nghiêng nghiêng đầu, trên mũ giáp quỷ dị có hai cái lỗ đen như mực, giống như đôi mắt chăm chú nhìn La Giản và Vương Việt, La Giản tựa hồ có thể cảm nhận được ánh mắt của đối phương, ánh mắt mang theo ý tứ đánh giá.

Sau đó, người ngoài hành tinh mở miệng: "Đồng bạn của cậu bị những sinh vật đó truy đuổi, tôi cũng không biết bọn họ đi đâu, thế nhưng, nếu các cậu có thể mở hệ thống theo dõi của tầng này, có lẽ có thể tìm được vị trí của bạn cậu."

"Hệ thống theo dõi."

"Hệ thống giám sát sinh vật trên trạm không gian, có thể theo dõi mọi sinh vật còn sống trên phi thuyền, bản thân phi thuyền của chúng tôi giống như một thể sinh mệnh sống, nàng khống chế hoàn mỹ mỗi một góc trên phi thuyền."

Lời nói của người ngoài hành tinh khiến La Giản và Vương Việt liếc nhau, không hẹn mà cùng nói: "Nên làm thế nào?"

Người ngoài hành tinh kia phảng phất như đang cười: "Tôi có thể dẫn đường cho các cậu, thế nhưng phải cẩn thận, dọc đường có rất nhiều quái vật."

Người ngoài hành tinh dễ như trở bàn tay liền đáp ứng, ngược lại khiến nội tâm La Giản dâng lên một tia bất an, hắn luôn cảm thấy gian mật thất này sẽ không đơn giản như vậy, nếu mật thất đã cảnh báo trước về độ khó cấp địa ngục, như vậy, khó khăn bọn họ gặp phải sẽ không đơn giản nhẹ nhàng như hiện tại.

Độ khó cấp địa ngục đến tột cùng là thế nào?

La Giản cũng không suy nghĩ quá lâu, bởi vì rất nhanh hắn liền được thấy.

La Giản cùng Vương Việt theo bước người ngoài hành tinh lên đường, bắt đầu một tổ hợp kì diệu, người Bắc tinh lấy vũ khí của mình ra, là một thứ cùng loại với súng ống, tạo hình cũng thực… cảm giác không nói nên lời, phong cách kết hợp giữa dã man nguyên thủy và khoa học kỹ thuật siêu hiện thực của tương lai.

Ban đầu, La Giản cùng Vương Việt đều chưa chân chính nhìn thấy "sinh vật đáng sợ" trong lời người ngoài hành tinh, bọn họ chỉ nghe thấy âm thanh rậm rạp bò sát, cho nên La Giản dự đoán có lẽ mình sẽ phải đối mặt với côn trùng, hắn liền biến hình vũ khí, thành một cây súng phun lửa.

La Giản cảm thấy năng lực của mình bị hạn chế rất nhiều, đặc biệt là vũ khí ma thuật, ma pháp đã hoàn toàn bị phế, nhưng cố tình, những vũ khí hắn mô phỏng được đa phần lại là hệ ma thuật, đấu trường Tu La quần ma loạn vũ, người chơi dạng gì cũng có, nhưng đa số người chơi đều cho rằng vũ khí ma thuật có lực công kích mạnh hơn.

Tuy rằng súng ống hiện đại gì đó cũng có không ít, nhưng những vũ khí tương lai, quả thực có thể đếm trong lòng bàn tay.

La Giản suy nghĩ mình nên dùng vũ khí dạng gì, hơn nữa nỗ lực nhớ lại cảm giác khi sử dụng những vũ khí đó. Người ngoài hành tinh không nói lời nào, đi phía trước mở đường, Vương Việt đi thứ hai, La Giản bọc hậu.

Bọn họ vòng tới vòng lui trên địa hình phức tạp, cảm thấy đi tới đâu cũng có một loại cảm giác "hình như mình đã đi qua đây", mọi hành lang đều có bố cục tương tự nhau, bởi vì nguồn năng lượng được kích hoạt, vách tường đều sáng lên ánh sáng màu u lam.

"Phía trước có kho vũ khí, tôi cảm thấy các cậu sẽ cần." Người ngoài hành tinh đi một lát liền quay đầu nói với La Giản cùng Vương Việt, hơn nữa tăng nhanh tốc độ.

171. Chương 171

Nhắc tới kho vũ khí, Vương Việt vốn tưởng rằng mình có thể cầm súng pháo công nghệ cao của người ngoài hành tinh mà đại sát tứ phương, kết quả tới nơi mới phát hiện, ngoại trừ lấy được một số lựu đạn, bom khói, bom điện, bom đóng băng,… còn có một bộ quần áo phòng ngực đơn giản, mà vũ khí chân chính…

Người ngoài hành tinh kia liếc mắt nhìn hai người địa cầu vóc dáng thấp bé một cái: "Các cậu không dùng được loại vũ khí này."

"Vũ khí của chúng tôi sẽ nhìn thực lực của chủ nhân, nếu các cậu không đạt tiêu chuẩn của chúng, chúng sẽ giết chết chết các cậu." Người ngoài hành tinh nói xong liền cầm lấy một ống phóng hỏa tiễn khổng lồ từ kho vũ khí, quấn quanh ống phóng hỏa tiễn là thứ gì đó khô khốc như dây đằng.

Mà vũ khí này thực sự là sinh mệnh đang tồn tại, bởi vì dây đằng trên vũ khí theo động tác của người ngoài hành tinh mà chuyển động —— khi người ngoài hành tinh khiêng nó lên vai, dây đằng cư nhiên chủ động quấn quanh thân thể hắn, những dây đằng đó theo thân thể người ngoài hành tinh mà lan tràn khắp nửa người hắn, hơn nữa gắt gao bám chặt, hợp thành một thể với khôi giáp trên người hắn.

Kho vũ khí phi thường lớn, trong ngăn tủ nhét đủ loại vũ khí đủ loại kiểu dáng rực rỡ muôn màu, kia đa

số là những vật đám người La Giản chưa từng nghe tới chưa từng nhìn thấy, nhưng những vật đó dường như thật lâu không được người sử dụng, bám một tầng tro bụi thật dày.

La Giản cũng thấy ở mặt sau kho vũ khí có một cơ giáp thật lớn.

Là loại vật phẩm khoa học kỹ thuật tương lai chỉ có thể xuất hiện trên phim ảnh. Cơ giáp là thuần màu đen, hình người. Chất liệu không phản quang, cao ước chừng bảy tám mét, trên lưng có cánh mỏng trong suốt như cánh chuồn chuồn, hoàn toàn nhìn không ra do thứ gì tạo thành, quả thực là thứ cao cấp. La Giản vừa nhìn thấy nó liền không muốn dời mắt, đây quả thực là mơ ước của mỗi đứa bé trai.

"Cậu rất có mắt nhìn, đó là vũ khí duy nhất ở đây con người có thể sử dụng, trong thời kỳ chiến tranh, bọn họ thường xuyên dùng thứ này để tấn công bọn tôi." Người ngoài hành tinh thấy La Giản nhìn đài cơ giáp kia, dường như cười lạnh, "Thế nhưng nó đã hỏng, từ rất lâu về trước."

La Giản thu hồi ánh mắt đang nhìn cơ giáp, nhìn thoáng qua người ngoài hành tinh kia, dò hỏi: "Tôi gọi là Uyên, tôi có thể biết tên anh không?"

Người ngoài hành tinh không hé răng, cũng liếc mắt nhìn La Giản một cái, mũ giáp kia không biết làm từ chất liệu gì, La Giản có thể hơi cảm nhận được ánh mắt đánh giá của đối phương, nhưng cuối cùng, đối phương vẫn trả lời La Giản, người ngoài hành tinh nói: "Tên của tôi gọi là "Norn", trong ngôn ngữ của chúng tôi, có nghĩa là sự sống."

Hình Viêm thời thiếu niên.

Phát hiện bản thân đang trôi nổi trong một biển sao trời mênh mông.

Là một biển sao trời chân chính, tạo thành từ các ngôi sao và tinh hệ, từ bóng tối xa xôi lập lòe vô số ánh sáng lớn nhỏ. Hình Viêm cảm thấy trên đỉnh đầu mình lơ lửng một hành tinh rất lớn, bởi vì cách rất gần, cho nên Hình Viêm có thể tinh tường thấy được phân bố tầng khí quyển, phía dưới tầng khí quyển là lục địa và hải dương.

Đó là địa cầu.

Địa cầu tự xoay quanh mình nó, đồng thời bền bỉ chuyển động vòng quanh hằng tinh lóa mắt giữa Thái Dương hệ kia.

Đây là một trải nghiệm thị giác thần kỳ, đứng trong vũ trụ nhìn địa cầu, nhìn hành tinh mình sinh sống, khiến tâm linh Hình Viêm bị chấn động, loại chấn động này âm vang thật lâu trong tim Hình Viêm, khiến hắn nhìn chăm chú thật lâu vào hành tinh kia.

“Nàng rất đẹp, đúng không?”

Hình Viêm ngơ ngác nhìn hành tinh kia, ở trong vũ trụ không cảm giác được thời gian xói mòn, hắn dường như cũng quên mất tại sao mình lại ở đây, mình đã ở đây bao lâu. Trong lúc mê mang hỗn loạn, Hình Viêm nghe được sau lưng mình truyền tới một giọng nói quen thuộc, hắn kinh ngạc trong nháy mắt, vội vàng quay đầu lại.

Sau lưng Hình Viêm cũng có một người đàn ông đang trôi nổi, một người đàn ông phi thường quen mắt, lại xa lạ đến không tưởng.

“Anh là ai?” Hình Viêm nhìn chăm chú vào người đàn ông kia, bọn họ đều trôi nổi giữa vụ trũ mênh mang hỗn độn, xung quanh là bóng tối sâu thẳm không thấy đáy, chỉ có sao trời lóa mắt cung cấp ánh sáng cho bọn họ.

Hình Viêm biết bản thân không phải đang thật sự trôi nổi trong vũ trụ, hắn có lẽ đang nằm mơ, bởi vì trong vũ trụ không âm thanh.

Kẻ truy sát ngẩng đầu đánh giá Hình Viêm một cái, biểu tình trên mặt không có huyết sắc.

Kẻ truy sát vẫn mặc bộ quần áo trong mật thất trừng phạt, tức là mật thất đoàn tàu, là bộ quần áo tù phục màu xanh xám của mèo đen. Trên bộ quần áo kia còn tàn lưu vết máu.

“Tôi là cậu.” Kẻ truy sát trả lời Hình Viêm.

Hình Viêm cũng nhìn kẻ truy sát, người đàn ông này thoạt nhìn thật sự rất quen thuộc, nhưng đồng thời cũng xa lạ, thân hình cùng bộ dạng hắn rất giống mình, nhưng lại càng thành thục và lạnh nhạt hơn. Nhưng không biết vì sao, Hình Viêm lại cảm thấy trên người người đàn ông thành thục lạnh nhạt này tỏa ra một tia yếu ớt, đó là cảm xúc tuyệt vọng khiến người ta phi thường thống khổ.

“Anh là tôi?” Hình Viêm mơ hồ có thể đoán được thân phận người đàn ông này, giả thuyết này rất lớn mật, nhưng lại có khả năng rất lớn.

“Nơi này là giao điểm giữa thời gian và không gian. Là nơi duy nhất giữa thời không thác loạn, một nơi chỉ có cậu… và tôi có thể tới.” Kẻ truy sát giải thích cho Hình Viêm, nói: “Cậu là cậu của hiện tại, tôi là tôi của tương lai… hoặc là, tôi là tôi của hiện tại, cậu là cậu của quá khứ.”

Tuy rằng lời nói của kẻ truy sát rất thâm ảo, Hình Viêm lại có thể lý giải được ý tứ trong đó, hắn nhìn ngân hà bốn phía xung quanh, nói, “Tôi biết, bởi vì năng lực của chúng ta đều là không gian… dường như biến động một số tuyến thời gian, là chúng ta có thể đồng thời tiến vào kẽ hở thời không này, đúng không?”

“Không phải đồng thời.” Kẻ truy sát lại lắc đầu phủ nhận, hắn nói, “Tôi đã ở đây đợi cậu thật lâu, bởi vì trong trí nhớ của tôi, tôi nhớ rõ có một lần mình đã may mắn tiến vào kẽ hở thời gian này, cho nên để liên

hệ với tôi của quá khứ, tôi vẫn luôn đợi ở đây."

Hình Viêm dường như có chút giật mình, hắn kinh ngạc nói, "Anh ở đây chờ tôi?… Nhưng, chính là, nơi này là kẻ hở thời không, thời gian căn bản không ổn định, tỷ lệ anh có thể gặp được tôi…"

"Rất thấp, tôi biết." Kẻ truy sát mặt vô biểu tình nhìn hắn, "Bởi vậy tôi đã chờ ở đây rất lâu."

"Đợi bao lâu?"

"Tôi không biết, thời gian nơi này trôi qua không rõ ràng, tôi có lẽ đã ở đây mười năm, trăm năm, hoặc mấy ngàn năm, hoặc là… chỉ là một nháy mắt."

"Vậy tại sao anh lại muốn ở đây chờ tôi?" Hình Viêm không hiểu. Hắn từng nghe tiền bối có cùng năng lực không gian nói qua, kẽ hở thời không là một không gian thập phần hỗn độn, sau khi tiến vào cũng không khó rời khỏi, nhưng vấn đề là… cực kỳ dễ bị lạc.

Ý nghĩa trên mặt chữ, bị lạc.

Không gian kia có lực dụ hoặc không thể tin nổi, người đi vào nếu không có tâm trí kiên định, liền sẽ bị nước lũ thời không cuốn trôi, vì thế không bao giờ có thể trở lại thời không thuộc về mình.

Mà người trước mắt này, cư nhiên nói hắn đã ở đây thật lâu, chính là vì đợi Hình Viêm.

"Tôi muốn nói cho cậu một số việc." Kẻ truy sát trả lời Hình Viêm, "Một số việc sau này cậu sẽ gặp phải lại không thể né tránh."

"Tôi không hiểu."

"Cậu không cần hiểu, tôi chỉ muốn nói cho cậu thôi."

"Là chuyện gì?"

Kẻ truy sát không lập tức đáp lời, hắn và Hình Viêm cùng lẳng lặng đứng trong bóng tối mênh mông, Hình Viêm cảm thấy những ánh sáng xa xôi và xạ lạ đó tựa hồ đang cắn nuốt thân ảnh hắn. Biểu tình kẻ truy sát dường như có chút bi thương, hắn phảng phất có thể cảm nhận được loại bất lực, loại thống khổ ăn sâu vào xương tủy này.

Sau đó, kẻ truy sát liền nhẹ giọng nói, "Hình Viêm, đừng hối hận —— đừng để hắn một mình."

Sau đó, Hình Viêm liền tỉnh mộng, đồng đội Giang Lập đang dùng sức lay vai hắn, còn nhẹ giọng kêu: "Đội trưởng! Tỉnh tỉnh!"

Hình Viêm cả người đầy mồ hôi lạnh, mở to mắt nhìn Giang Lập, cả khuôn mặt Giang Lập đều đeo mặt nạ bảo hộ và kính chắn gió, một khuôn mặt đen như mực, dọa Hình Viêm giật mình nhảy dựng, Hình Viêm liền nhíu mày, một tay đè lại đầu Giang Lập, nói: "Tình huống hiện tại thế nào?"

"Chúng ta hoàn toàn bị nhốt." Giang Lập nói, "Bộ đàm không thể sử dụng được, Johan đã thử sử dụng phương thức ma pháp liên hệ với bọn Vương Việt, nhưng… mật thất này hạn chế ma pháp quá nghiêm trọng, ngay cả ma pháp chiếu sáng đơn giản nhất hắn cũng không dùng được."

"Vậy hắn cơ bản là vô dụng." Hình Viêm không khách khí nói, hắn cúi đầu, dùng tay bưng kín vết thương trên cánh tay mình, miệng vết thương kia đã được xử lý đơn giản, dùng băng gạc bọc lại, nhưng vẫn có máu thấm ra ngoài, nhuộm băng gạc màu trắng thành màu đỏ.

"Đừng nói như vậy, Johan ít nhất có thể dùng súng, dù sao trước kia cũng đã từng là bộ đội đặc chủng."

"Tôi nghĩ năng lực của tôi cũng không dùng được, hệ không gian tuy rằng không hẳn là ma pháp, nhưng phần lớn vẫn bị suy yếu, tôi chỉ có thể mang các cậu di động không gian thêm một lần nữa." Sắc mặt Hình Viêm có chút âm trầm, "Mật thất lần này… độ khó tăng lên cũng thái quá."

Đúng vậy, thật sự quá thái quá.

Hình Viêm không phải chưa từng thấy đủ loại quái vật hình thù quái dị trong mật thất, hắn biến có một số quái vật là do người chơi biến thành, đồng thời cũng trên một mức độ nhất định hiểu biết về ngọn nguồn của kẻ truy sát. Bởi vì Hình Viêm là một người chơi lâu năm, hắn mới có thể thấy nhiều những chuyện này nhưng không còn kinh động nữa, trong bất luận hoàn cảnh khốn khổ gian nan nào đều có thể tiếp tục ngoan cường sống sót.

Hình Viêm đã đi qua rất nhiều rất nhiều mật thất, đầu tiên là loại "mật thất" trống trải lại không có cách nào liên lạc với thế giới bên ngoài, ví dụ như hoang đảo không người, huyệt động ngầm cách biệt với thế nhân, sơn cốc ếch ngồi đáy giếng. Như ly kỳ một chút, còn có thuyền U linh cô độc trôi nổi trên biển rộng, cùng với thuyền đắm ngủ say dưới đáy biển không biết bao nhiêu năm, hoặc phi cơ sắp vỡ tan trên bầu trời… Ồ, Hình Viêm còn nhớ mình đã từng đi qua một thành lũy trôi nổi trên không trung.

Ngoài ra, là những mật thất có không gian nhỏ hẹp —— ví dụ như một căn nhà nhỏ hẹp bị khóa kín. Như phòng bệnh trong bệnh viện tâm thần, người chết ban đêm bò dậy, còn có căn phòng quỷ dị tuần hoàn vô hạn, có đơn giản cũng có phức tạp.

Nhưng những mật thất đó kì thật đều có một điểm chung, đó chính là vô luận cảnh tượng biến hóa thế nào, vô luận mật thất ném bạn vào hoàn cảnh gian khổ gì, mật thất đều sẽ lưu lại manh mối và tài nguyên để bạn cầu sinh. Những thứ đó đều là phương tiện và điều kiện để bạn sống sót và hoàn toàn nhiệm vụ chạy thoát mật thất.

Đáng nhắc tới chính là, mọi mật thất Hình Viêm từng đi qua đều là bối cảnh hiện đại hoặc cổ đại, cũng có bối cảnh kỳ ảo. Trạm không gian vũ trụ khong tương lai khoa học viễn tưởng, đây vẫn là lần đầu tiên Hình Viêm được trải nghiệm.

Vì đã trải qua nhiều mật thất như vậy, đã từng nhìn thấy nhiều sự vật kì quái như vậy, mới khiến Hình Viêm có kinh nghiệm đối mặt với những khốn cảnh bất đồng, hắn có thành thục và ổn trọng khác với đám người mới, hắn biết rõ trong tình huống nào, mình nên hành động thế nào.

Nhưng lúc này thì lại không như vậy.

Thời gian chỉ có ba tiếng, lại phải thăm dò toàn bộ trạm không gian lớn như vậy, chỉ để cho bọn họ một tấm bản đồ, nói tường tận cũng không phải tường tận, mà nói sơ sài thì cũng không phải sơ sài. Tờ giấy in hoa mật thất phát, tuy rằng có nói thuyền cứu hộ nằm ở tầng dưới cùng, nhưng cũng vì vậy, mật thất căn bản không để lại bất luận nhắc nhở gì có hiệu quả hơn cho bọn họ.

Càng tệ hơn chính là, trong bối cảnh mật thất này, bọn họ còn bị hạn chế sử dụng kỹ năng và vũ khí ma pháp. Vì thế trong đội ngũ này, Johan làm ma pháp sư liền hoàn toàn vô dụng, ma pháp sư là chủ chiến, việc này tương đương với rút mất nửa lực chiến của toàn bộ đội ngũ bọn họ!

Đồng thời cũng khiến thực lực chỉnh thể của bọn họ suy yếu một nửa! Nhưng buồn cười chính là, nếu ma pháp bị suy yếu, vũ khí khoa học kỹ thuật và kỹ năng tương ứng lại không có bất luận tăng cường gì, đây là bắt bọn họ sử dụng thương pháo hiện đại bình thường đi đánh nhau với sinh vật siêu cấp khủng bố của bối cảnh tương lai!

Đám sinh vật siêu cấp đó, lại là loại Trùng tộc rậm rạp này, là loại Trùng tộc xuất hiện trong trò chơi, tiểu thuyết hay trên phim ảnh, là loại Trùng tộc bị mọi người tưởng tượng ra! Có thể sinh tồn trong bất kỳ hoàn cảnh khắc nghiệt nào, hình thể hoặc to hoặc nhỏ, nhưng số lượng lại nhiều tới mấy vạn!

"Trạm không gian này chỉ sợ đã hoàn toàn trở thành sào huyệt của đám sâu đó!"

Hình Viêm, Giang Lập cùng Johan, ba người hiện tại đang ở trong một căn phòng nhỏ, là Hình Viêm sử dụng kĩ năng "thuấn di" mang hai người còn lại theo, bởi vì trước đó, không lâu sau khi La Giản và Vương Việt rời khỏi, bọn họ liền hoàn toàn bị đám quái vật bao vây.

172. Chương 172

"Chúng ta ngoại trừ chạy trốn ra, không còn lựa chọn nào khác, gian mật thất này ngay từ đầu đã không để lại cho chúng ta bất luận không gian chiến đấu nào, chỉ cần đối diện với đám quái vật đó, chúng ta không có khả năng sống sót." Hình Viêm đơn giản phán đoán tình huống hiện tại một chút, đưa ra giám định bước đầu về tình cảnh đoàn đội bọn họ.

"Nhưng bản đồ ở trên tay Vương Việt, nơi này quá lớn, tôi thậm chí không phân biệt được đông tây nam

bắc." Johan chán nản nói, không thể sử dụng ma pháp đã là một đả kích lớn đối với hắn, Johan luôn thích dựa vào ma pháp để phân biệt phương hướng, hắn tin tưởng tinh linh thiên nhiên kỳ diệu sẽ nói cho hắn con đường.

"Chỉ cần đi xuống dưới là được, tôi đã nhìn qua bản đồ, tuy rằng không gian rất lớn, thế nhưng bố cục không khác biệt nhiều, chúng ta trước hết cần tìm thang máy xuống tầng tiếp theo."

Hình Viêm bình tĩnh nói, hắn cũng không thể lộ ra sự hoảng loạn thất thố. Hắn là đội trưởng, là thủ lĩnh một đoàn đội, nếu ngay cả thủ lĩnh cũng hoảng sợ, vậy ngày diệt vong của đội ngũ này không còn xa.

"Vậy chúng ta liền mặt kệ Vương Việt sao?" Johan khẩn trương nói.

Hình Viêm liếc mắt nhìn Johan một cái, "Không cần phải lo lắng, nếu tiểu tử kia muốn chạy trốn, tuyệt đối là kẻ chạy trốn nhanh nhất trong số chúng ta, với năng lực điều tra của hắn, so với chúng ta đi tìm hắn, còn không bằng để hắn tới tìm chúng ta."

"Cũng đúng." Johan tán đồng gật đầu, đột nhiên nghĩ tới cái gì, dò hỏi đội trưởng, "Vậy đứa nhỏ kia thì sao… ý tôi là đội viên mới?"

Hình Viêm chưa trả lời ngay, hắn trầm mặc một chút. Nhíu mày, châm chước nói: "Càng không cần lo lắng, thực lực đứa nhỏ kia rất mạnh, hắn là người có khả năng sống sót cao nhất trong số chúng ta."

Giang Lập bỗng nhiên mở miệng chen vào: "Đội trưởng, tôi muốn biết một việc, thừa dịp bây giờ còn thời gian…"

"Chuyện gì?"

"Đứa nhỏ kia, đội trưởng thực sự tin tưởng hắn sao?" Giọng nói của Giang Lập dưới mặt nạ bảo hộ rất trầm, "Dựa theo quy định trước kia, mỗi đội viên mới đều phải trải qua giám thị cùng khảo sát trong một thời gian nhất định, mới có thể hoàn toàn giao thác tín nhiệm, lúc trước tôi tiến vào Quỷ Ảnh đội cũng là như vậy, nhưng đội trưởng lần này lại phá vỡ điều lệ, điều này khiến tôi không hiểu."

Hình Viêm nghe xong lời Giang Lập nói, tựa hồ cũng nghĩ tới chuyện gì, khuôn mặt hắn có vẻ lạnh lùng dưới ánh sáng lam lạnh lẽo, sau đó hắn trả lời Giang Lập: "Kỳ thật tôi cũng cảm thấy khó hiểu."

Giang Lập nghi hoặc: "Cái gì?"

Hình Viêm lắc lắc đầu, hắn nói với Giang Lập và Johan: "Các cậu từng có loại cảm giác này sao? Một ngày, cậu đột nhiên gặp một người xa lạ, trong trí nhớ của các cậu chưa từng xuất hiện một người như vậy, nhưng cậu lại sinh ra hảo cảm bất thường với hắn, muốn bảo hộ, thậm chí ỷ lại hắn…"

Hình Viêm còn chưa nói xong, Giang Lập liền tiếp lời, "Chẳng lẽ… đội trưởng anh…?"

"Tôi biết việc này thực khó hiểu, bản thân tôi cũng cảm thấy vậy." Sắc mặt Hình Viêm tối lại, hắn tiếp tục nói: "Thậm chí tôi từng hoài nghi, có phải đứa nhỏ kia dùng thủ đoạn gì đó khống chế tôi hay không, nhưng loại hoài nghi này… chỉ cần hắn đứng trước mặt tôi, liền hóa thành mây khói, cảm xúc của tôi liền không chịu khống chế."

"Vậy chẳng phải rất nguy hiểm sao?!" Johan lập tức kêu lên, "Tôi biết đứa nhỏ kia không phải thứ tốt mà! Bọn họ đều nói tiểu ác ma khoác da thiên sứ! Hắn còn dùng sâu dọa sợ tôi!"

Giang Lập câm lặng nhìn Johan, "Thôi đi, chỉ là anh sợ sâu mà thôi."

"Nghe, các ngài." Hình Viêm vững vàng nói, "Các cậu không cần phải trả giá tín nhiệm gì đối với đứa nhỏ kia, trực giác nói cho tôi hắn sẽ không ở lâu trong đội ngũ, hơn nữa tôi cũng không cảm thấy hắn có bất luận địch ý gì, cho nên trên một mức độ nhất định, chúng ta có thể lợi dụng hắn."

Một bên khác, La Giản và Vương Việt vẫn đang đi theo người ngoài hành tinh. Bọn họ đều bị người ngoài hành tinh bắt đeo một thứ giống như mặt nạ phòng độc, bởi vì người ngoài hành tình Norn nói cho bọn họ

"Những quái vật đó sẽ tản virus dịch bệnh ra ngoài không khí. Trong chúng nó có một loại trùng màu xanh lục, ước chừng chỉ nhỏ bằng bàn tay, nó giống như ký sinh trùng vậy, nó sẽ bò lên người các cậu, sau đó phóng thích độc tố làm cậu tê liệt, thời điểm tất yếu, chúng sẽ cắt qua làn da các cậu, đem ấu trùng thả vào thân thể cậu, sau đó các cậu sẽ biến thành ổ sâu, bị ăn sống từ bên trong."

Norn giải thích, thuận tiện bổ sung một câu: "Có rất nhiều đồng bạn của tôi đã chết như vậy."

"Thật là đáng sợ, còn có loại sâu khác nữa sao?" Vương Việt chỉ nghe Norn tự thuật đã sởn hết tóc gáy.

"Có rất nhiều chủng loại khác nhau, nhưng cụ thể thì tôi không rõ lắm." Norn nói, "Với trình độ khoa học kỹ thuật của chúng tôi lúc đó, mà phi thuyền này vẫn bị chiếm lĩnh chỉ trong vòng 24 giờ đồng hồ, tuy rằng có nhiều người không kịp trở tay, nhưng chúng tôi quả thực không có thủ đoạn hữu hiệu để đối phó với đám sâu này."

"Ngoại trừ anh không còn ai khác sống sót sao?" La Giản dò hỏi.

"Tôi không biết, vào thời điểm mấu chốt tôi đã chạy trốn tới khoang đông lạnh, hơn nữa tự đóng băng bản thân, có thể bởi vì đông lạnh, nên tôi mất đi dấu hiệu của sự sống, khiến cho đám sâu đó xem nhẹ tôi."

"Từ từ, ý của anh là, đám quái vật đó thông qua dấu hiệu sự sống của chúng ta mà tìm tới sao?"

Norn khẽ cười, nói: "Đương nhiên, trong đám sâu kia tựa hồ còn có lính trinh sát, chúng nó tổ chức quy củ như một đội quân, tôi tin tưởng trong số chúng có một con có thể khống chế toàn bộ Trùng quần, giống như Ong chúa vậy."

"Mà nữ hoàng sẽ sinh hạ lượng lớn trứng trùng." La Giản vuốt cằm, "Sau đó đám sâu này sẽ tìm một không gian lớn để nuôi những ấu trùng này, còn sẽ tìm một số ong thợ tới chăm sóc chúng nó."

"Nói vậy có điểm đạo lý." Norn tựa hồ bị một câu của La Giản nói trúng trọng tâm, hắn cũng nghiêng đầu nhớ ra, "Không gian lớn… không gian lớn nhất phi thuyền vũ trụ này chính là tầng dưới cùng."

"Bởi vì là bãi đậu các phi thuyền loại nhỏ, còn có phi thuyền cứu hộ, cho nên thời điểm không mở ra, khoang thuyền là hoàn toàn phong kín, có cửa lớn và vách tường chế tạo từ vật liệu rắn chắc bảo hộ, nơi đó cũng là địa phương an toàn nhất khi trạm vũ trụ lọt vào công kích."

Vương Việt nghe tới đó cũng hiểu ra cái gì, thống khổ nói: "Trời ạ! Đây quả thực là tin tức bất hạnh nhất tôi từng nghe, ý chính là, nếu chúng ta muốn tìm được thuyền cứu hộ chạy khỏi trạm không gian này, liền bắt buộc phải chui vào ổ sâu, đúng không?"

Norn gật đầu, nói: "Đúng vậy, chính là ý này."

La Giản nói: "Tôi đã tưởng tượng ra bộ dáng trứng trùng rậm rạp đầy ắp khoang thuyền dưới cùng… vạn nhất bên trong thuyền cứu hộ cũng đầy trứng trùng thì phải làm sao bây giờ?"

"Không cần lo lắng, một số thuyền cứu hộ loại nhỏ đặc thù cần phải có quyền hạn mới có thể mở ra, lớp ngoài là lồng phòng ngự năng lượng tự động không cần dây nối, nếu không có mệnh lệnh, bất luận phương thức nào cũng không thể mở cửa thuyền cứu hộ, cho nên không cần lo lắng đám sâu sẽ nhét đầy trứng vào trong thuyền cứu hộ."

"Anh có quyền hạn mở ra thuyền cứu hộ không?" La Giản hỏi một vấn đề mấu chốt.

Norn quay đầu nhìn La Giản một cái, đáp: "Quyền hạn của chúng tôi là một tầng bóc một tầng, chỉ cần người tầng trên vừa chết, hệ thống phi thuyền sẽ tự động trao quyền hạn cho người cấp dưới, cho nên… tôi vốn dĩ chỉ là một hộ vệ binh trên con thuyền này, mà hiện tại, tôi đã có được quyền hạn tối cao."

"Có nghĩa là người ở trên anh đều đã chết sạch." Vương Việt khổ bức nghe người ngoài hành tinh nói, không thể không đưa ra một kết luận như vậy.

Norn không trả lời, hắn vốn dĩ đi tuốt đằng trước, nhưng hiện tại lại yên lặng dừng bước, cùng lúc đó, La Giản cùng Vương Việt có thể rõ ràng nghe thấy âm thanh rậm rạp sàn sạt, âm thanh kia vang lên từ hành lang phía trước bọn họ, hơn nữa khoảng cách rất gần.

"Quyết đấu chính diện chỉ sợ rất khó chiến thắng đám sâu đó, số lượng của chúng rất đông, hơn nữa không sợ chết chút nào, chỉ cần nhắm trúng mục tiêu, liền sẽ cắn cậu không bỏ, tận đến khi cậu bị chúng nó gặm thành một bộ xương!" Norn nói nhanh, hơn nữa lấy vũ khí của mình ra, chính là ống phóng hỏa tiễn hắn đã lấy lúc trước.

"Chúng ta thật sự có thể đánh được đám sâu đó sao?" Vương Việt nhát gan bắt đầu run rẩy, hắn lấy ra nỏ chữ thập của mình, thật sự không có chút tự tin nào, hắn cũng không am hiểu tấn công trên diện rộng, đặc biệt là Trùng Quần từng bầy từng bầy ập tới, chưa nói tới hội chứng sợ mật độ cao của hắn, nhìn thấy vật rậm rạp sẽ mềm chân, mà mục tiêu như vậy, một mũi tên phóng qua chỉ giết được hai con là nhiều nhất.

Norn ngay lúc này bày xong tư thế, hắn cầm nòng pháo nhắm ngay cửa hành lang đang phát ra âm thanh sàn sạt, hơn nữa đề cao âm lượng, nói với La Giản và Vương Việt: "Chúng ta không cần quyết đấu chính diện với chúng nó, chúng ta chỉ cần lướt qua chúng là được! Nghe lệnh của tôi——!"

La Giản phối hợp cong người lên, làm ra động tác tùy thời bắt đầu chạy, Vương Việt bên cạnh cũng lấy hết can đảm theo sau La Giản. Sau đó, ở lối vào hành lang, đám Trùng rậm rạp che trời lấp đất ùa vào! Cùng với âm thanh bò sàn sạt trên mặt đất, vách tường, thậm chí là cả trần nhà, thân ảnh của chúng liền xuất hiện trước mắt Norn, La Giản cùng Vương Việt!

Đàn sâu kia, mỗi con ước chừng to bằng một nắm tay, có chân dài như lưỡi hái cùng răng nanh bén nhọn, vỏ ngoài đều là một mảnh đen nhánh! Chúng giống như thủy triều mà xuất hiện ở lối vào hành lang, hơn nữa lập tức che trời lấp đất đánh úp về phía đám Norn.

Norn khiêng "ống phóng hỏa tiễn" trên vai trực tiếp nã pháo, âm thanh đạn pháo đinh tai nhức óc nổ vang! Màng nhĩ La Giản cùng Vương Việt đều bắt đầu run rẩy!

Đạn pháo của Norn tựa hồ không phải đạn pháo bình thường, đó là một loại đạn mang theo nhiệt độ cực cao, nơi nó đi qua —— mỗi con sâu đều bị hóa thanh tro bụi dưới nhiệt độ này, đạn pháo cực nóng bắn về phía lối vào hành lang, sinh sôi tạc ra một cái cửa động thật lớn, vách tường xung quanh đều biến thành một mỏ than!

"Chạy! Chạy về phía trước!" Norn khiêng vũ khí chạy trên đầu, La Giản cùng Vương Việt lập tức theo sau. Vương Việt vốn đang lo lắng, nhưng thấy vũ khí công nghệ cao của người ngoài hành tinh mạnh như vậy, tức khắc đá nặng trong lòng cũng buông xuống không ít, nhưng rất nhanh, hắn lại bắt đầu lo lắng đề phòng.

Tuy rằng một pháo của Norn đốt chết không ít sâu, nhưng chỗ đáng sợ của đám sâu đó rất nhanh liền lộ ra, không biết từ đâu lại chui ra một làn sóng sâu nữa, vẫn dày đặc như vậy nhiều như vậy, từ bốn phương tám hướng, che trời lấp đất mà ập tới, kín mít không còn kẽ hở, đập vào mắt, ngoại trừ sâu, vẫn là sâu!

Mà Norn bắt đầu dụng đạn pháo nổ ra một con đường giữa đàn sâu này, hắn vừa nổ pháo vừa hô lớn: "Phòng điều khiển ở ngay phía trước! Chỉ cần kiên trì thêm một chút——!"

Nhưng căn bản là không kiên trì được, cho dù phòng điều khiển gần trong gang tấc, chỉ cần xuyên qua

hành lang dài này, rẽ một cái là có thể tới nơi, nhưng vài giây ngắn ngủi này, lại phảng phất như bị kéo dài vô hạn, Vương Việt chạy sau cùng, hắn không dám quay đầu lại nhìn phía sau, bởi vì hắn cảm giác những con sâu đó ở ngay bên chân hắn, chúng bò quá nhanh, tiếng bò của chúng cách hắn gần tới không thể tưởng tượng nổi, hắn biết mình rất nhanh sẽ bị đám sâu này bao phủ!

Chỉ vài giây thôi, Vương Việt biết bản thân mình sẽ bị đàn sâu này gặm sạch, nói không chừng ngay cả xương cốt cũng không còn!

Tử thần ở ngay phía sau hắn!

Làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ!? Trong nháy mắt kia, toàn bộ não Vương Việt chỉ còn có câu hỏi này, hắn trong mấy giây ngắn ngủi đổi mấy cái phương án trong đầu mình, phương án thoát khỏi khốn cảnh này. Hắn rất am hiểu ấp núp và điều tra, lợi dụng hình thể nhỏ để chui vào bất luận thông đạo nào, còn có năng lực thiết trí các loại bẫy rập, hắn còn có một cái nỏ chữ thập, kỳ thật cũng được coi là nửa cái tay súng bắn tỉa…

Nhưng mọi năng lực hắn có đều cần thời gian bố trí, mà trong nháy mắt sinh tử này, Vương Việt không nghĩ ra được bất luận phương pháp gì có thể cứu sống bản thân, nếu đồng bạn hắn còn ở bên cạnh, sẽ không chật vật đến vậy——

Đúng lúc này, La Giản gắt gao chạy phía sau Norn đột nhiên dừng lại, hơn nữa quay đầu nhìn về phía Vương Việt.

“Nằm xuống!” La Giản cao giọng rống lên một câu.

Vương Việt nghe thấy, bản năng liền nghe mệnh lệnh của La Giản trực tiếp nằm sấp xuống mặt đất, đồng thời, La Giản giơ súng phun lửa trong tay lên, lập tức phun lửa vào Trùng quần đang ập tới trước mặt.

Vũ khí súng phun lửa này cũng là do La Giản mô phỏng từ vũ khí một người chơi nào đó trong đấu trường Tu La.

Đấu trường Tu La cũng có người chơi khống chế sâu làm vũ khí, thế nhưng sâu của người chơi kia không to như đám sâu này, sâu của hắn chỉ nhỏ như móng tay, cũng không truyền virus dịch bệnh gì đó, nhưng số lượng phi thường nhiều, tốc độ sinh sản nhanh tới thái quá, gần như là vô cùng vô tận, hơn nữa người bị ký sinh, có thể trong vòng vài giây biến thành một bộ xương——

Đúng vậy, La Giản đã phải trải qua cách chết như vậy, bị một đám sâu sống sờ sờ gặm chết.

Kẻ khống chế sâu là một trong những kẻ địch La Giản ghét nhất trên đấu trường Tu La, trên thực tế, mọi người trên đấu trường Tu La đều ghét tên này, cái chết là chuyện thường tình, cơ bản sẽ không có ai oán giận, nhưng giết người lại còn muốn tra tấn người ta một phen, liền con mẹ nó quá ghê tởm.

Đàn sâu của hắn quá khủng bố, chỉ cần bạn lơ là một chút, để một hai con sâu bò lên người, vậy trên cơ bản, bạn đã chết được một nửa.

Để đối phó với tên khống chế trùng, La Giản đặc biệt đi tìm một vũ khí, vũ khí có thể áp chế sâu, tìm tới tìm lui, cuối cùng phát hiện một cây súng phun lửa trong tay một tiểu nhân vật lại là vũ khí phù hợp nhất.

Chủ nhân của súng phun lửa này là một tên phóng hỏa điển hình, ngọn lửa của hắn có một hiệu quả đặc thù ——lây nhiễm.

Chỉ cần bị ngọn lửa của hắn dính phải, ngọn lửa sẽ lan đi khắp nơi, biến toàn bộ địa hình xung quanh thành một biển lửa, chính là tái hiện cảnh tượng một tia lửa có thể thành đám cháy to trong lời của mọi người.

Chẳng qua, người chơi dùng lửa ở đấu trường Tu la cũng không ít, khắc tinh của lửa… hệ thủy tự nhiên cũng không nói chơi, hơn nữa thực lực tên phóng hỏa này cũng không đặc biệt cao, cho nên ngược lại trở nên yên lặng vô danh.

Nhưng cây súng này vào tay La Giản lại có hiệu quả hoàn toàn khác.

Ngọn lửa lập tức thổi quét diện tích lớn sau lưng Vương Việt, ngọn lửa cực nóng này tựa hồ là thứ đám sâu đó sợ nhất, vỏ ngoài của chúng nó dường như cứng cỏi hơn đám sâu nhỏ một chút, nhưng vẫn khó có thể ngăn cản uy lực của súng phun lửa, từng con từng con đều cuộn tròn trên mặt đất, thảm thiết tru lên.

La Giản lập tức kéo Vương Việt đuổi kịp người ngoài hành tinh ở phía trước.

Nhưng sau khi La Giản quay đầu thoáng nhìn phía sau, hắn kinh ngạc phát hiện, tuy ngọn lửa thiêu chết phần lớn sâu, nhưng vẫn có càng nhiều sâu hơn, cuồn cuộn không ngừng rậm rạp bò ra, chúng nó bò qua đám sâu bị La Giản dùng súng phun lửa thiêu đốt, đồng thời cũng bị lây dính ngọn lửa.

"Uy lực không đủ." Thấy một màn như vậy, La Giản lẩm bẩm, Vương Việt phát hiện đứa nhỏ trước mắt này tựa hồ như đang hưng phấn, đúng vậy, chính là biểu tình hưng phấn này, đứa nhỏ kia lẩm bẩm, "Nhưng hiệu quả là có, chỉ cần ta thoáng dùng sức hơn một chút."

173. Chương 173

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bằng ngọn lửa giết ra một con đường, người ngoài hành tinh mang theo hai người La Giản rốt cuộc chạy tới phòng điều khiển trung ương, đây là một căn phòng khổng lồ bày máy tính to lớn và bàn thao tác khổng lồ, bị vách tường rắn chắc bao lại.

Khi đám người La Giản hợp lực đóng cánh cửa nặng nề của phòng điều khiển lại, rốt cuộc cũng ngăn cản

được sóng trùng che trời lấp đất ở bên ngoài, sau đó La Giản bọn họ cũng giải quyết nốt mấy con trùng lọt lưới bò được vào phòng điều khiển, cuối cùng cũng có chút thời gian để thở dốc.

"Quá tệ, chúng ta đều là bộ dáng chật vật không chịu nổi này, bên kia đội trưởng có thể càng tệ hay không." Vương Việt khẩn trương cực kỳ, thế nhưng tuy hắn nhắc mãi không ngừng, nhưng động tác trên tay vẫn không dừng lại. Hắn đặt mông ngồi xuống đất, bắt đầu lấy linh kiện từ tùy thân mật thất ra, cũng đoán trước được khả năng đám sâu có lẽ sẽ chui ra từ những khe hở, nên trang bị bẫy rập và võng phòng ngự ở những cái khe hở đó.

"Chiêu đó của cậu thực ra rất lợi hại." Người ngoài hành tình chú ý tới động tác của Vương Việt, khuôn mặt dưới mặt nạ bảo hộ màu đen dường như đang mỉm cười.

"Tôi không biết chúng ta sẽ ở đây bao lâu, cho nên chuyện quan trọng trước tiên là phải chuẩn bị tốt… Đám quái vật này, có thể giết được bao nhiêu liền giết bấy nhiêu, tôi hận không thể bày bẫy rập khắp trạm không gian, dù sao linh kiện tôi có rất nhiều, chứa đầy "ba lô" của tôi."

Khác với Vương Việt bận rộn chính là, La Giản như đang suy tư gì đó mà nhìn chằm chằm vào vũ khí của bản thân, thỉnh thoảng lại đùa nghịch vài cái. Hắn đang điều tiết nhiệt độ và tầm bắn của súng phun lửa, tranh thủ trong phạm vi hắn có thể khống chế, biến trạm không gian thành một mảnh biển lửa.

Người ngoài hành tinh Norn cũng bắt đầu làm việc, hắn nói với La Giản cùng Vương Việt: "Tôi cần khởi động lại hệ thống điều khiển trung tâm, mà việc này cần một khoảng thời gian để hệ thống tự khống chế và điều tiết, ước chừng khoảng mười mấy phút đồng hồ, trong khoảng thời gian này, bất luận con sâu nào lọt vào phòng điều khiển đều có khả năng gây trở ngại cho tôi, cho nên tôi phải nhờ vào các cậu."

"Tôi biết tôi biết…" Vương Việt ngồi xổm trong một góc, lại thiết trí tốt một cái bẫy lửa phạm vi nhỏ, đồng thời nói: "Phân đoạn bảo hộ NPC."

Thời gian cấp bách khiến tinh thần mọi người đều căng như dây đàn, không có chút thời gian nào để thở dốc. Cửa phòng điều khiển đã gắt gao đóng lại, cửa trong trạm không gian đều là loại cửa phòng hộ cao cấp, một khi đóng lại sẽ không để lại chút khe hở nào, sâu bên ngoài muốn tiến vào phòng điều khiển, nhất định phải tìm đường khác.

Vì thế lúc này, ống thông gió rắc rối phức tạp trải rộng khắp trạm không gian liền trở thành lối tắt cho đám sâu đó.

Rất nhanh, La Giản cùng Vương Việt liền nghe thấy âm thanh rậm rạp bò của nhóm sâu phía trong vách tường, Vương Việt sớm đã chuẩn bị tốt, hắn đã thiết hạ vô số bẫy lửa cùng đạn nổ dưới cửa ống thông gió.

Hắn cũng không lo chuyện mình có thể nổ tung toàn bộ phòng điều khiển, bởi vì Norn nói, vách trường trạm không gian đều được chế tác từ vật liệu đặc thù, là thể sinh vật có thể tự mình chữa trị, đạn pháo uy lực cường đại hơn nữa cũng không thể hoàn toàn phá hủy trạm không gian, mà trạm không gian chỉ bị hủy diệt dưới một điều kiện, đó chính là cạn kiệt nguồn năng lượng.

Căn cứ kế hoạch người ngoài hành tinh Norn đưa ra, bọn họ có thể tiến vào thuyền cứu hộ ở tầng dưới cùng, sau đó khi chạy khỏi trạm không gian, dùng điều khiển từ xa khởi động hệ thống tự hủy của nó, hệ thống sẽ dừng vận chuyển nguồn năng lượng trong trạm không gian, hơn nữa dùng mọi năng lượng còn lại nổ trạm không gian thành vô số mảnh nhỏ trong vũ trụ!

Toàn bộ đám Trùng tộc sẽ bị tiêu hủy cùng với trạm không gian, đây là phương pháp chạy trốn tốt nhất trước mắt, cũng là phương pháp đám người La Giản thập phần tán đồng.

Thế nhưng trước đó, bọn họ phải tìm được đồng bạn của mình.

La Giản cùng Vương Việt canh giữ trước ống thông gió mười phút, nhưng mười phút này đối với bọn họ như kéo dài vô hạn, mỗi một giây đều có sâu bò ra từ ống thông gió, toàn bộ bẫy rập của Vương Việt đều bị kích phát, nhưng vẫn không thể ngăn cản tiến công của Trùng quần.

Nhưng bọn hắn cũng không thể phá hủy toàn bộ ống thông gió, đó là nơi duy nhấp cung cấp nguồn Oxy, Norn nói, mỗi một căn phòng trong trạm không gian đều là một phòng kín hoàn mỹ, bởi vì nguyên nhân

đặc thù, vách tường cũng sẽ hô hấp như sinh vật vậy, nếu bịt kín ống thông gió, dưỡng khí sẽ rất nhanh bị cạn sạch.

Ngạt thở chết cũng không phải là một cách chết tử tế.

"Norn! Được chưa?" Vương Việt cảm thấy mình sắp trụ không nổi, gấp như kiến bò trên lửa. Đám sâu đó lao tới như thủy triều, có vài con tứ tán bò, sắp bò đến trên người Vương Việt, Vương Việt cảm thấy hình như đùi mình bị cắn một ngụm, đau đến mức hắn phản xạ có điều kiện, sạch sẽ lưu loát móc ra dao nhỏ cột trên đùi mà chém con sâu kia thành hai đoạn.

Bên kia, La Giản bình tĩnh cầm súng phun lửa đốt đám sâu, ngọn lửa như lửa bén vào đồng cỏ, nhanh chóng tiêu diệt một đám lại một đám sâu, xác mấy con sâu chất thành một tầng trên mặt đất, quả thực sắp xếp được thành một ngọn núi nhỏ.

Tương đối tệ hại chính là, đám sâu này dù đã chết, xác của chúng vẫn tỏa ra mùi lạ gay mũi, mùi vị này ngửi lâu khiến người ra sinh ra cảm giác choáng váng, Vương Việt bị sâu cắn hai ngụm, hắn là người đầu tiên trúng chiêu, rất nhanh liền sinh ra cảm giác váng đầu hoa mắt.

"Đám sâu đó dường như có độc…" Nghĩ tới bản thân bị cắn một ngụm, trong lòng Vương Việt có chút không thoải mái.

"Trong túi có thuốc tiêm trị liệu, tự tiêm cho mình một mũi, hẳn có thể cố được một khoảng thời gian, đợi an toàn tôi lại xem cho anh." La Giản trong trăm vội cũng rút ra nháy mắt nhìn thoáng qua chân Vương Việt bị sâu cắn thương.

"Hệ thống theo dõi đã khởi động, tôi đang tra tìm nơi đồng bạn của các cậu rơi xuống." Norn ngồi xổm trước máy tính lớn, gõ gõ đánh đánh, rất nhanh, hắn tựa hồ tìm được cái gì, cao giọng nói: "Tôi tìm được bọn họ!"

La Giản giữ chặt Vương Việt đẩy về phía sau mình, "Anh đi xem, tôi trụ vững!"

Vương Việt biết đứa nhỏ La Giản này lợi hại quá đáng, liền yên tâm xoay người đi về phía Norn, máy tính to lớn biểu hiện màn hình ảo lơ lửng giữa không trung, phía trên quả thực là động thái đám người đội trưởng, hơn nữa thú vị chính là, Hình Viêm bọn họ lựa chọn một con đường rất khác thường, bọn họ đi thủy lộ.

"Rất thông minh, đám sâu đó quả thực không thích nước." Norn nhìn màn hình giả thuyết nói, "Không biết bọn họ xuống thế nào, nhưng bọn họ quả thật là ở tầng phía dưới, ngay bên cạnh máy bơm nước, máy bơm kia vốn dùng để thải nước, có lẽ đã ngừng hoạt động sau khi nguồn năng lượng bị cắt, cho nên ở đó đều là nước ngập."

"Chúng ta phải làm sao mới có thể đi tới đó?"

Norn nói: "Một là ngồi thang máy đi xuống, nhưng thang máy cách nơi này có chút xa, hơn nữa sau khi đi xuống phải đi đường vòng mới tới được vị trí của bọn họ! Hai là trực tiếp đục ra một lỗ đi thẳng xuống tầng dưới, thế nhưng… suy xét tới năng lực tự chữa trị của kiến trúc trạm không gian, hơn nữa tấm ngăn giữa hai tầng dày chừng bốn năm mét, điều này rất khó thực hiện…"

Khi Norn vừa nói vừa suy xét phương pháp đi xuống, bọn họ đồng thời nghe được một tiếng nổ mạnh truyền từ phía La Giản, âm thanh này quả thực có thể sánh ngang với sấm sét! Nổ lớn tới mức cả trạm không gian đều đang run rẩy! Vương Việt theo bản năng che kín tai, màng nhĩ hắn bắt đầu ong ong nổ vang, thậm chí trong khoảng thời gian ngắn sau đó hắn không nghe được bất luận âm thanh gì.

Vương Việt quay đầu nhìn về bên La Giản.

Súng phun lửa trên tay La Giản đã hoàn toàn biến hình, hắn đã phát hiện một cách dùng hoàn toàn mới cho cây súng này, khi hắn không ngừng tăng nhiệt độ ngọn lửa, màu sắc ngọn lửa liền sinh ra chuyển biến, từ màu đỏ dần dần biến thành ngọn lửa kỳ diệu màu lam trắng, La Giản biết, nhiệt độ cao nhất ngọn lửa màu lam trắng này có thể đạt tới là 49990C, là nhiệt độ cao nhất con người hiện tại có thể tạo ra được.

Nhiệt độ mặt trời ước chừng hơn 60000C, đây là một con số đáng sợ, bởi vì dưới nhiệt độ cực nóng như vậy, mọi vật chất chỉ có thể tồn tại dưới dạng khí. Bởi vậy, cái gọi là mặt trời chính là một khí thể cầu cực nóng, liên tục không ngừng hướng về địa cầu tản ra ánh sáng và nhiệt độ.

Mà hiện tại, dưới cây súng này của La Giản, cho dù là tấm ngăn dày năm sáu mét cũng chỉ có thể bị đốt ra một cái động thật lớn, đám côn trùng rậm rạp bò xung quanh ngay cả hài cốt cũng không còn, dưới ngọn lửa nhiệt độ cao mà hóa hết thành chất khí! Ngọn lửa tản ra ánh sáng cùng nhiệt độ kinh người, giờ khắc này, đám sâu như thủy triều kia phảng phất cũng bị ánh sáng ngọn lửa dọa sợ, chúng nó thậm chí bắt đầu lui về phía sau.

Đáng tiếc, ngọn lửa nhiệt độ cao này tiêu hao quá nhiều năng lượng, La Giản có thể cảm nhận rõ ràng lực lượng trong thân thể bị rút ra, cho nên La Giản cũng không duy trì lâu, rất nhanh những ngọn lửa đó liền hết nhiên liệu mà tự tắt, La Giản liền đứng ở nơi vách tường cũng bắt đầu hòa tan kia, dưới chân hắn là động lớn do bị lửa đốt.

"Rất tốt, chúng ta có thể đi xuống!" La Giản cao hứng, vui vẻ thu hồi súng phun lửa trong tay, cúi đầu nhìn tầng bên dưới.

Không nghe thấy ai đáp lại, La Giản nghi hoặc quay đầu nhìn Norn cùng Vương Việt, chỉ thấy hai tên kia đang ngốc lăng đứng đó, đều ngây ngốc nhìn mình.

"Sao vậy?" La Giản cũng khó hiểu nghiêng nghiêng đầu nhỏ, "Đến đây đi, thừa dịp đám sâu đó còn chưa bò tới."

"..."

Một người một người ngoài hành tinh đều trầm mặc trong chốc lát, nghe lời đi tới, vây quanh động lớn.

"Tôi đánh giá thấp cậu, loài người, lúc trước cậu nói tên cậu là gì?" Norn nhìn La Giản, có chút xấu hổ ưỡn ngực, La Giản hoài nghi mặt hắn dưới lớp mặt nạ kia cũng đã đỏ lên rồi, "Bắc Thần tộc chúng tôi luôn sùng kính kẻ mạnh, cậu nhân được sự tán thành của tôi."

"Tôi gọi là Uyên."

Norn gật gật đầu, tán thưởng nói: "Cậu thoạt nhìn vóc dáng nhỏ như vậy, không nghĩ tới lại có vũ khí mạnh mẽ như thế, vũ khí này phỏng chừng là nhân loại các cậu học tập công nghệ sinh vật của chúng tôi mà khai phá ra đi?"

La Giản nghĩ tới lịch sử Bắc Thần tinh hệ, gật gật đầu, đâm lao đành phải theo lao, nói: "Đúng vậy, vũ khí này quả thực là dựa vào kỹ thuật của các anh mà tiến hành dung hợp nghiên cứu phát minh."

Vương Việt nghe không hiểu đối thoại của bọn họ, vẻ mặt dại ra, "...." Các người rốt cuộc đang nói cái gì.

Nói vậy kỳ thật cũng không sai, bản thân mật thất chính là hệ thống kết hợp công nghệ sinh học của Bắc Thần tinh để nghiên cứu phát minh.

Mục đích nghiên cứu ra nó là để huấn luyện những binh sĩ tương lai học tập và dung hợp loại vũ khí đặc thù này, những đáng tiếc... mật thất vượt qua khoảng cách một vạn năm chạy tới địa cầu thế kỉ 21, nhưng người địa cầu thời đại này căn bản không có đủ tố chất thân thể và tinh thần để dung hợp loại vũ khí đặc thù này.

Cho dù mật thất cho người chơi những vũ khí này, nhưng bọn họ chỉ có thể phát huy một số tác dụng trong không gian mật thất, sau khi rời khỏi mật thất trở lại hiện thực, năng lực đã bị áp chế...

Không, không phải là áp chế, phải nói, đó chính là thực lực nguyên bản của những người chơi đó ở trong thế giới hiện thực.

Đúng vậy, La Giản cảm thấy, đây chính là mục đích của hệ thống mật thất, nó chẳng qua chỉ muốn tạo ra một chiến sĩ phù hợp với tiêu chuẩn tương lai, nhưng đối với người chơi thời đại này, khoảng cách một vạn năm quả thực khác nhau như trời với đất, khác biệt đến mức không thể bù đắp được.

Bởi vì không có người phù hợp tiêu chuẩn, cho nên mật thất không để cho bất luận người chơi nào vĩnh viễn rời khỏi không gian mật thất.

Bọn họ phải luôn luôn chiến đấu, trừ khi bọn họ trở nên đủ mạnh, có thể khiến mật thất vừa lòng, nếu không kết cục chỉ có cái chết.

“Khó trách chiến tranh sẽ thua, hóa ra nhân loại các cậu đã mạnh mẽ đến tình trạng này.”

Norn nói một câu, kéo La Giản từ suy tưởng trở về hiện thực, Norn tiếc nuối thở dài: “Tuy rằng tôi hiểu chọn lọc tự nhiên là lẽ thường, cũng hiểu giống loài nào cũng sẽ có ngày bị hủy diệt, nhưng nghĩ tới tộc nhân của mình sẽ bị dòng chảy thời gian cuốn trôi, vẫn cảm thấy khó có thể chấp nhận được.”

La Giản nghe Norn nói, quay đầu nhìn người ngoài hành tinh cao lớn này, phương thức tư duy của người Bắc Thần rất khác nhân loại, bọn họ không lấy lợi ích cá nhân làm ích lợi cao nhất, tương phản, bọn họ cực kỳ coi trọng ích lợi đoàn đội và ích lợi của tập thể, trong lời miêu tả của Ưng, một câu được nghe nhiều nhất chính là ——

“Ích lợi của đoàn đội là trên hết!”

Người Bắc Thần sinh ra đã là chiến sĩ, cho dù già trẻ phụ nữ và trẻ em, đều sẽ cầm đao, bọn họ sinh ra vì chủng tộc này, cũng vì chủng tộc này mà chết đi, cảm xúc cá nhân đạm mạc, chỉ vì ích lợi của đoàn đội mà hành động… so với người địa cầu, hoàn toàn trái ngược.

Cũng bởi vậy, ánh mắt Norn đối đãi sự vật liền căn bản không phải từ góc độ cá nhân mà xem xét. Bọn họ cũng không coi trọng cừu hận, thậm chí cũng không bởi vì đồng bạn chết mà cảm thấy ưu thương, bởi vì bọn họ chính là một chỉnh thể, vào thời điểm cần thiết, bọn họ thậm chí không chút do dự mà để đồng bạn mình hi sinh vì đoàn thể, hoặc nói cách khác… những đồng bạn đó đã có giác ngộ phải hi sinh, thậm chỉ là đứng ra chủ động chịu chết.

Chủng tộc máu lạnh tàn khốc lại cực kỳ lý trí!

Đáng tiếc, bởi vì quá mức đoàn kết, nên xuất hiện tình huống lẻ loi như Norn, ngược lại hắn sẽ không biết phải làm gì.

“Đừng lo lắng, Norn, hiện tại anh chính là đồng bạn của chúng tôi.” La Giản bỗng nhiên nở nụ cười, hướng về phía người ngoài hành tinh biểu lộ thiện ý, “Người địa cầu chúng tôi có lẽ không quá giống các anh, trong suy nghĩ của chúng tôi, chỉ cần đối mặt cùng một kẻ địch, vậy kẻ địch của kẻ địch chính là đồng bọn… Chúng tôi có thể không đoàn kết như các anh, nhưng ưu điểm của nhân loại… đại khái chính là giàu có tình cảm phong phú đi.”

“Anh có thể tin tưởng bọn tôi.” La Giản tiếp tục ủng hộ, nói: “Chúng ta nhất định có thể chạy khỏi nơi kì quái này.”

“…”

“Thật là thần kỳ.” Norn nói, “Tôi cũng gặp qua rất nhiều con người, trong thời kỳ chiến tranh. Các cậu là một sinh vật phong phú cảm xúc, thực mê hoặc lòng người, cũng thập phần am hiểu lừa gạt người khác.”

La Giản không nói lời nào, chỉ tiếp tục mỉm cười nhìn Norn.

Norn bại trận dưới ánh mắt của hắn, tựa hồ thỏa hiệp, “…Tôi sẽ tin tưởng cậu, chúng ta tiếp tục đi thôi.”

“Đội trưởng, bên kia!” Giang Lập kéo Hình Viêm lại, duỗi tay chỉ về một khu vực tương đối khô ráo cách đó không xa, nơi đó có thể tạm thời làm khu nghỉ ngơi, để bọn họ rời khỏi dòng nước nặng nề lạnh băng này.

Hình Viêm nhìn lướt qua hai đồng đội đi ở phía sau, bọn họ đều bị đông lạnh cứng còng cả tay lẫn chân, khuôn mặt cũng xanh mét, tuy rằng cảm thấy vẫn còn tai họa ngầm, nhưng nếu tiếp tục ở dưới nước, sau đó nếu gặp phải địch nhân, sẽ không còn sức để chiến đấu.

“Đi thôi.” Hình Viêm gật đầu đồng ý, hai đội viên phía sau cơ hồ nhảy dựng lên hoan hô, lập tức bò ra khỏi dòng nước dày nặng, ướt sũng đứng bên cạnh nguồn nước, bắt đầu vắt quần áo trên người.

“Lúc trước khi đám sâu đó truy đuổi chúng ta, sau khi nhảy vào nước chúng liền không đi theo, có lẽ là không dám xuống nước.” Giang Lập nói.

"Ngay cả lửa đạn đều không sợ, sao có thể sợ nước, tôi cảm thấy nếu cần thiết, đám sâu đó sẽ dùng thi thể mình lấp đầy mực nước." Hình Viêm nói, "Có lẽ là hành động trong nước bất lợi nên chúng không đuổi theo, tôi đoán rằng đám sâu đó không chỉ có một loại, cho nên có khả năng sẽ có loại sâu sống trong nước."

"Ý là thủy lộ cũng không quá an toàn sao?" Johan khổ bức dò hỏi.

"Đại khái vậy." Hình Viêm cũng cảm thấy có chút mỏi mệt... Bọn họ hiện tại đang dựa vào trí nhớ mà phán đoán vị trí thang máy, cần tìm thang máy đi tới tầng tiếp theo, thời gian cấp bách, dọc đường đi lại thời thời khắc khắc đều bị một đám sâu ghê tởm truy đuổi, tuy là Quỷ Ảnh đội, giờ khắc này cũng cảm thấy lực bất tòng tâm.

Hơn nữa sau đó, tình huống tệ nhất cũng đã xảy ra.

"Trong nước có thứ gì." Không biết ai nói một câu như vậy, ba người đều không hẹn mà cùng chuyển lực chú ý lên mặt nước trước mặt họ, mực nước khá sâu, nếu đi xuống mặt nước có thể dâng tới bả vai, chỉ có thể lộ ra một cái đầu.

Lúc này, trên mặt nước xuất hiện từng vòng từng vòng sóng gợn, có sinh vật gì đó đang thổi bong bóng dưới mặt nước.

174. Chương 174

Xuất hiện trước mặt đám người Hình Viêm chính là một con sâu thật to mà bọn họ chưa từng thấy trước đây. Nó hơi giống một con rết khổng lồ, quay cuồng uốn lượn trong nước, nó có một cái đầu lớn đen như mực, trên đầu có hai cái sừng nhòn nhọn, cơ bản không nhìn thấy mắt nó, chỉ thấy miệng rộng mọc đầy răng nhọn.

Nó rướn thân mình lên khỏi mặt nước, tuy rằng không có mắt, nhưng nó vẫn chuẩn xác hướng về phía bọn Hình Viêm mà gào rống, âm thanh nó phát ra rất dài rất bén nhọn, nhưng khi truyền tới tai nhân loại, âm thanh này lại thực nhỏ.

Hơn nữa, sau khi con rết này phát ra tiếng kêu bén nhọn, đám người Hình Viêm đột nhiên ý thức được, những gợn nước nổi lên ngày càng nhiều, đám sâu kỳ quái kia không biết là chui từ góc nào ra, liền cứ như vậy, từng con từng con ngoi đầu lên khỏi mặt nước!

Ba người Hình Viêm lập tức cảm thấy nguy cơ tứ phía, bọn họ quan sát hoàn cảnh xung quanh, nhưng thực bất hạnh, địa phương quỷ quái này đâu đâu cũng là nước, không có bất luận đường nào để chạy trốn, bọn Hình Viêm nếu muốn sống sót, hoặc là thi bơi cùng đám rết này, hoặc là giết ra một con đường.

"Đội trưởng… Làm sao bây giờ?" Johan vô thức biến ra ma trượng của mình, nhưng rất nhanh liền nhớ ra, trong gian mật thất này, ma pháp không có bất luận tác dụng gì. Nhưng chiến đấu trong mật thất khiến Johan quen ỷ lại vào vũ khí của mình, thói quen ỷ lại khiến hắn cảm thấy không gì ma pháp không làm được, đến khi hắn mất đi hết thảy, hắn cảm thấy bản thân mình luống cuống không biết phải xử lý thế nào.

Hình Viêm cũng có chút ảo não, thực ra, nếu chỉ có một mình hắn, hắn có thể thực dễ dàng sống sót, dù sao hắn cũng có kỹ năng hệ không gian, cho dù bị mật thất này hạn chế không ít, nhưng muốn giữ mạng thì cũng không phải việc khó. Khó ở chỗ, hắn không thể bỏ mặc không quan tâm đến đồng bạn mình.

"Cậu cảm thấy chúng ta bơi nhanh hơn đám rết đó sao?" Hình Viêm nói.

Giang Lập tiến lên một bước, theo bản năng vẩy ra một đám bột phấn, đồng thời nói: "Xem hình thể của chúng nó, xem ra thực thích ứng với sinh hoạt trong nước."

Johan chỉ cau mày nói: "Ồ? Tại sao con rết lại biết bơi?"

"Địa phương quỷ quái này không thể dùng lẽ thường mà đánh giá được."

Ba người thảo luận rất nhanh thì xong, đều không hẹn mà bày ra tư thế nghênh chiến, Johan dứt khoát thu hồi vũ khí của mình, trong khoảng thời gian ngắn mà biến mình thành một pháo đài treo đủ loại súng ống, khi đám rết ghê tởm đó định bò khỏi mặt nước công kích bọn họ, bọn họ liền biến nơi nghỉ ngơi tạm thời này thành chiến trường.

Đám sâu đều sợ hãi lửa và đạn, hỏa lực dày đặc có thể tạm thời áp chế chúng, chúng sẽ cuộn tròn lại sau đó chìm xuống nước, nhưng không tới vài phút lại tiếp tục lao tới, từ bốn phương tám hướng bò ra, chúng nó cách đám người Hình Viêm càng ngày càng gần, chúng vây quanh ba người Hình Viêm thành một vòng tròn, hoàn toàn bao vây lại.

"Quá con mẹ nó tệ hại! Tôi đã tưởng tượng ra cảnh đám sâu này bò lên một ngụm cắn rớt đầu tôi! Johan một bên điên cuồng khai hỏa một bên lớn tiếng kêu to, hắn căn bản không cần nhắm chuẩn, sâu quá nhiều, diện tích lớn số lượng đông, súng tùy tiện bắn, bất luận viên đạn nào cũng có thể bắn trúng mục tiêu.

Nhưng cũng không thể ngăn cản tiến công của Trùng quần.

"Giang Lập!" Hình Viêm lúc này hô tên đồng đội, hắn lợi dụng tùy thân mật thất đổi vũ khí thành một cây súng phun lửa, cây súng này là một loại đạo cụ, có thể phun ngọn lửa cực nóng trên diện rộng, nó có thể giúp bọn họ ngăn cản Trùng quần một thời gian.

Hình Viêm giơ súng phun lửa lên liền khai hỏa, đốt cháy những con rết đang từ bốn phương tám hướng bò tới, Giang Lập hiểu ý đội trưởng, hắn cũng tiến lên, bột phấn trong tay như suối không cạn, những bột phấn đó bị hắn rắc vào ngọn lửa, ngọn lửa liền phẳng phất như được trợ lực, cuồn cuộn thiêu đốt.

"Hỏa phấn, là một nhiên liệu đặc thù, có thể trong một thời gian dài duy trì ngọn lửa cực nóng." Giang Lập vẩy hỏa phấn lên những ngọn lửa xung quanh, như vậy, ngọn lửa liền tạo thành một cái vòng lớn, không chỉ vây đám người Hình Viêm trong vòng lửa, cũng tạm thời cản trở Trùng quần ở bên ngoài.

"Đám sâu đó rất sợ ngọn lửa nhiệt độ cao, bò qua vòng lửa chúng sẽ biến thành tro bụi, lại cung cấp nhiều nhiên liệu hơn cho ngọn lửa, hẳn có thể duy trì được một lúc..." Giang Lập nói, "Chỉ sợ đám sâu này thông minh, bò trong nước một lúc rồi mới bò lại đây, hoặc phun nước lên vòng lửa, thì vòng lửa này sẽ dễ dàng bị phá giải."

Hình Viêm cau mày, sắc mặt hắn trắng như tờ giấy, trạng thái hắn thoạt nhìn cũng không tốt: "Ít nhất có thể tranh thủ được một lúc."

"Hiện tại chúng ta nên làm gì bây giờ?" Johan nói, dừng một chút, lại nói với Hình Viêm: "Đội trưởng, anh có ổn không? Sắc mặt anh rất kém."

"Không sao, trước hết phải nghĩ biện pháp thoát đi." Hình Viêm nói, hắn nhìn chằm chằm vào đám sâu ngoài vòng lửa, "Tôi cũng không tin đám sâu đó không có nhược điểm nào."

"Chúng sợ lửa."

"Không chỉ là lửa, chỉ cần là sinh vật... nên có nhiều phương pháp có thể tiêu diệt chúng!"

Mọi người cố hết sức xoay sở, bộ đàm trên người Johan đột nhiên vang lên.

"Là Vương Việt." Johan kinh hô, tức khắc bật bộ đàm lên, âm thanh Vương Việt vang lên, "Đội trưởng!"

"Tôi đây, cậu thế nào?" Tình huống khẩn cấp, Hình Viêm tận lực nói ngắn gọn.

"Tôi ở ngay phụ cận các anh, đứng ở đó đừng cử động! Tôi tới tìm các anh." Vương Việt cũng biết thời gian không đợi người, nói một câu xong liền cắt đứt liên lạc.

"Rất tốt, xem ra chúng ta có cứu viện."

Hình Viêm hiếm thấy nở nụ cười, cho dù sắc mặt hắn vẫn trắng bệnh khiến người không nỡ nhìn thẳng.

Điều này khiến Johan cùng Giang Lập đều lo lắng không ngừng, Giang Lập nói, "Đội trưởng, sắc mặt anh thoạt nhìn rất tệ, tôi nghĩ anh cần trị liệu một chút."

Hình Viêm cũng phát hiện tình huống thân thể mình, hắn không phải loại người ở thời khắc mấu chốt còn cậy mạnh, bởi vì cậy mạnh lúc này chỉ mang tới càng nhiều nguy hiểm cho đội ngũ lúc sau, vì thế ba người đều ngồi trên chiếu, Giang Lập ngồi xổm bên người Hình Viêm, kéo ống tay áo đội trưởng, bôi bột phấn lên cánh tay đối phương.

"Kỳ quái, đội trưởng… trên người anh không có vết thương ngoài da, nhưng sự sống của anh lại không ngừng bị tiêu hao." Bột phấn của Giang Lập dường như có công năng đặc thù, nó có thể thông qua phương thức thần kỳ nào đó khiến Giang Lập biết được tình huống thân thể một người.

"Hay là trong nước kia có kí sinh trùng?" Johan xen mồm, nhưng có lẽ hắn đã vô tình nói trúng trọng điểm, Hình Viêm cùng Giang Lập tức khắc tái mặt.

Cuối cùng, người ngoài hành tinh dẫn theo Vương Việt cùng La Giản tìm được đoàn người Hình Viêm, bọn họ trực tiếp dùng lửa và đạn pháo mở đường trong nước, một đường giết sâu một đường lội qua, cuối cùng đi tới trước mặt đám người Hình Viêm.

Ngọn lửa của La Giản nổi lên tác dụng rất lớn, cho dù việc này tiêu hao phần lớn lực lượng của hắn, thế nhưng La Giản không lo lắng, năng lực khôi phục của hắn cũng mạnh mẽ bậc nhất.

Sau khi thanh trừng gần như sạch sẽ đám sâu xung quanh, nhưng mọi người biết hiện tại vẫn chưa thể thở phào nhẹ nhõm, bởi vì số lượng sâu quá nhiều, không tới mười lăm phút là đã có thể ngóc đầu trở lại, không cho bọn họ chút thời gian nào để thở dốc.

Hơn nữa, hiện tại bọn họ cũng gặp phải một tình huống xấu.

La Giản ngồi xổm bên người Hình Viêm, hiện tại sắc mặt Hình Viêm đã bắt đầu biến thành màu đen, môi đã tím xanh, hắn nằm trên mặt đất khô ráo, nhắm chặt mắt, hơi thở thoi thóp, La Giản dùng ngón tay sờ mặt cùng cổ hắn, dò xét tình huống thân thể hắn.

"Trong nước có trứng trùng, thứ kia sau khi xâm nhập cơ thể sẽ tiêu hao năng lượng của sinh vật đó, chúng giống như quỷ hút máu mắt thường không thấy được, không biến cậu thành thây khô sẽ tuyệt đối không bỏ qua." Người ngoài hành tinh nhìn ra trạng thái của Hình Viêm, bớt thời giờ mà giải thích cho La Giản.

Đồng thời, người ngoài hành tinh cũng quan sát Johan cùng Giang Lập, "Trên người hai tên này cũng có, chẳng qua phát tác tương đối chậm."

Johan cùng Giang Lập hai mặt nhìn nhau, sắc mặt trắng bệch, bởi vì thời gian cấp bách, bọn họ không kịp dò hỏi Vương Việt cùng La Giản xem người ngoài hành tinh đột nhiên xuất hiện này là ai, cũng không kịp tỏ vẻ cảm thán kinh ngạc với vẻ ngoài thần kỳ của hắn, lực chú ý của bọn họ đều đặt lên người đội trưởng nhà mình.

"Anh có biện pháp chữa khỏi cho hắn sao?" Johan cẩn thận lại nôn nóng dò hỏi người ngoài hành tinh.

Nhưng Norn chỉ mặt vô biểu tình nhìn hắn một cái, trả lời: "Nếu tôi có biện pháp, trạm không gian này đã không bị thất thủ."

"Có ý gì?" Johan trong lúc nhất thời không hiểu gì.

Norn cũng không để ý trạng thái trên mây của Johan, hắn kiên nhẫn giải thích: "Trứng trùng rất nhỏ, mắt thường không thể thấy được, trong tình huống bình thường chúng sẽ thông qua miệng vết thương xâm nhập vào trong cơ thể cậu, tuần hoàn trong mạch máu của cậu, dần dần như tằm mà ăn thân thể cậu, mất máu choáng váng chính là biểu hiện đầu tiên."

Norn nói, đột nhiên lấy ra mấy ống tiêm trên người, hắn nói với Johan: "Sâu trên người các cậu còn chưa phát tác, dùng thứ này có thể ức chế được một thời gian."

Norn nói xong, mạnh mẽ kéo Johan cùng Giang Lập qua chích.

La Giản bên này không rảnh quan tâm tới bọn họ, hắn cúi đầu chăm chú nhìn Hình Viêm, đối phương vẫn an tĩnh nằm trên mặt đất, khuôn mặt tuấn tú ngẫu nhiên sẽ xuất hiện một tia thống khổ, cho dù Hình Viêm luôn là người thực nhẫn nại, nhưng trong lúc hôn mê, cũng không khỏi bày ra một mặt yếu ớt.

"Đội trưởng thế nào?" Vương Việt cũng nhìn chằm chằm Hình Viêm, trong lòng không khỏi nôn nóng bất an, hắn từng chứng kiến rất nhiều cái chết, nhưng hắn ghét loại tử vong này xuất hiện trên những người hắn quan tâm.

"Tôi có biện pháp lấy sâu trong người hắn ra, nhưng tôi cần một chút thời gian." La Giản cầm tay Hình Viêm, ôn nhu vuốt ve, sau đó quay đầu nhìn Vương Việt bên cạnh, "Thời gian của hắn không còn nhiều, nhưng tôi cần thời gian, những sâu đó lại tới, cậu có thể giúp tôi ngăn cản chúng nó sao?…Cậu phải biết, trong giai đoạn trị liệu, không chỉ Hình Viêm, ngay cả tôi cũng không có lực công kích, một khi tôi bị cắt ngang, Hình Viêm sẽ chết."

Vương Việt sau một thời gian ngắn ở chung với La Giản liền tin tưởng đối phương, hắn nghe thấy vậy liền lập tức gật đầu nhận lệnh, tỏ vẻ mình tuyệt đối sẽ ngăn cản đám sâu ghê tởm đó ở bên người, La Giản liền yên tâm, đem toàn bộ lực chú ý đặt lên người Hình Viêm, hắn biến hóa vũ khí của mình, hơn nữa hít sâu một hơi.

La Giản cũng không thiếu vũ khí, hắn có rất nhiều loại vũ khí, đa dạng đến mức ngay cả hắn cũng không đếm được, cho nên hắn chỉ biết sử dụng những cái hắn am hiểu, sử dụng được. Mà trong chiến đấu, vũ khí

loại hình trị liệu cũng là một sự cần thiếu không thể thiếu, chẳng qua, vũ khí như vậy quá hiếm, có thể gọi là tài nguyên khan hiếm trong mật thất.

Lúc trước La Giản đã từng đưa quả cầu thủy tinh cho tên hề ở trên cầu thang vô tận, đó cũng là một loại hình trị liệu, nhưng trên thực tế, quả cầu thủy tinh kia là vũ khí một người chơi gọi là "bói toán sư", tuy quả thật có tác dụng trị liệu, nhưng hiệu quả cũng không lớn.

Lúc này, La Giản nhất định phải đổi sang một phương thức trị liệu khác.

"Đây vẫn là lần đầu tiên ta sử dụng, không biết có thể làm được hay không." La Giản lắc dù đỏ trong tay, dù đỏ liền biến thành một con dao phẫu thuật nho nhỏ, nếu tên hề còn ở đây, nhất định có thể nhận ra con dao phẫu thuật này, đúng là vũ khí của tên hề.

"Cải tạo người khác, cũng có thể cải tạo chính mình, nếu có thể khiến mình mạnh lên, vậy theo lý thuyết, cũng có thể khiến người khác mạnh lên." La Giản giơ dao phẫu thuật, dán lưỡi dao lên ngực Hình Viêm.

Trên thực tế, vũ khí của tên hề thuộc về loại hình vũ khí trị liệu quý hiếm, có lẽ cũng có liên hệ nhất định với bản thân hắn là một người học y, tuy rằng bản thân tên hề không biết, nhưng La Giản liếc mắt là có thể nhìn được bản chất của dao phẫu thuật.

Nó có thể dùng để giết người, càng có thể dùng để cứu người.

La Giản không chần chờ lâu, thời gian từng giây một trôi qua, mỗi khi do dự đều khiến sự sống vuột qua kẽ tay một chút, La Giản cúi đầu, ghé vào ngực Hình Viêm, các đội viên xung quanh đã bắt đầu đứng lên chống đỡ Trùng quần tập kích, La Giản lại chỉ có thể ngừng thở, cầm dao phẫu thuật trong tay nhẹ nhàng cắt vào làn da trên ngực Hình Viêm.

Vào một khắc kia hắn để ý tới phương pháp sử dụng của vũ khí này.

Thực thần kì, vết dao như có lực lượng kì quái gì đó du tẩu, lực lượng kia trong nháy mắt giúp La Giản phân tích toàn bộ cấu tạo thân thể Hình Viêm, hắn có thể thông qua dao phẫu thuật nho nhỏ này cảm giác được từng tế bào trên người Hình Viêm đang hò hét, cảm giác kia khiến người ta run rẩy, cũng khiến La Giản hiểu được suy nghĩ của tên hề.

Suy nghĩ thông qua con dao này cải tạo người khác.

Nhưng cũng tiêu hao tinh thần lực rất lớn, La Giản nắm dao, lực chú ý chỉ tập trung không tới một phút đồng hồ, liền lập tức cảm thấy đầu mình đau tới nứt ra, phảng phất như sắp vỡ thành hai nửa, đau tới mức toàn thân hắn đều đổ mồ hôi lạnh.

Khó khống chế, cái vũ khí này.

La Giản nuốt nuốt nước miếng, hắn ấn lưỡi dao xuống, lưỡi dao cắt qua làn da Hình Viêm, có giọt máu đỏ thắm chảy ra, từ lồng ngực Hình Viêm rơi xuống một chuỗi màu sắc tươi đẹp.

Ánh mắt La Giản trở nên u ám, nhưng lưỡi dao của hắn không dừng lại, hắn đồng thời tạo ra không ít miệng vết thương trên người Hình Viêm, máu xôn xao chảy ra ngoài, nhưng điều này là cần thiết, thông qua miệng vết thương do vũ khí đặc thù cắt ra, đám sâu kí sinh đó sẽ theo máu chảy ra ngoài.

La Giản đồng thời móc ra một số đạo cụ từ tùy thân mật thất Vương Việt đưa hắn, thuốc tiêm bổ máu phi thường thông dụng, tiêm cho Hình Viêm một liều, quả nhiên, sắc mặt Hình Viêm trở nên hồng hào hơn nhiều.

Ta có lẽ có thể hôn hôn hắn.

La Giản nhìn chằm chằm mạt đỏ bừng trên má Hình Viêm, trong lúc nhất thời lòng tràn ngập thỏa mãn, nhưng hắn không chịu ủy khuất mà nhẫn nại bản thân, cho nên hắn cúi đầu lại gần, dán lên môi Hình Viêm.

Mà trong một giây hắn hôn lên, Hình Viêm mở mắt.

175. Chương 175

Hình Viêm vừa mở mắt liền thấy bé Uyên đang hôn môi mình.

Khuôn mặt đứa nhỏ này nho nhỏ, môi phấn nộn, nhắm mắt lại dán trên người Hình Viêm, lông mi thật dài hơi hơi run rẩy, Hình Viêm nhìn đến mức cảm thấy dây đàn căng chặt trong lòng mình đã đứt đoạn, vì thế hắn vươn tay, ôm lấy đứa nhỏ này, cắn một ngụm vào miệng nhỏ của đối phương, đầu lưỡi cũng cuốn qua, dùng sức liếm mút. *(bớ ng ta vị thành niên x shota)*

La Giản bị hắn hôn đến cả môi đều tê dại, nhưng lại luyến tiếc buông tay.

Thời gian có thể ôm nhau thân mật thật là quá ít, quá ít.

La Giản bỗng nhiên nhớ tới mình đã gần mười năm không gặp Hình Viêm, hắn đã lý trí rất lâu, im lặng rất lâu, mọi dao động nội tâm đã bị mài mòn sạch khi trải qua chém giết, khi hắn lần thứ hai thấy Hình Viêm, nội tâm tuy rằng một lần nữa dậy sóng, nhưng không thể khiến hắn điên cuồng như thời còn niên thiếu.

Nhưng cảm xúc ấm áp vẫn nhộn nhạo trên đầu quả tim La Giản.

Hắn cảm thấy bản thân như một động vật sa phải đầm lầy, bơ vơ không nơi nương tựa, thật vất vả mới bắt được rơm rạ cứu mạng trước mắt, nếu như vậy mà còn buông tay, thì hắn quả thực là ngu xuẩn.

Thế nhưng, vào thời điểm hai người khó xá khó phân, các đồng đội ở bên cạnh chống đỡ đám sâu liền bất mãn, Johan giơ ngón ffffff… à không, Johan dùng mấy phát súng đinh tai nhức óc cắt ngang nhớ nhung giữa đôi cẩu nam nam này, sau đó La Giản đành lưu luyến không dời mà bò xuống khỏi người Hình Viêm, bỏ qua ánh mắt cực nóng của Hình Viêm đang nhìn hắn.

Đám rết vừa chìm xuống mặt nước lại bò lên, số lượng chúng nó càng nhiều hơn, trôi nổi trên mặt nước, theo cuộn sóng mà chìm nổi, như hổ rình mồi nhìn mọi người Quỷ Ảnh đội.

"Chúng ta phải tiếp tục xuống nước! Muốn tới tầng tiếp theo chỉ có thể đi thủy lộ!" Norn đứng tại tiền tuyến liền hô lên, sau đó thập phần ăn ý mà thay đổi vị trí với La Giản, vì thế La Giản liền thay hắn mở đường, cầm súng phun lửa nhắm vào mặt nước bắt đầu đốt.

Nhiệt độ cực nóng kia thậm chí khiến nước bắt đầu sôi trào, mà bọn quái vật trong nước đều không ngừng thống khổ quay cuồng giãy giụa mà bò lên bờ. Vương Việt đi sau lưng La Giản cũng tay chân không ngừng, hắn sử dụng kỹ năng tổ hợp cao tốc của mình mà nhanh chóng bày ra đủ loại bẫy rập che kín mặt đất cùng cả trong nước, chỉ cần đám rết đó bò lên, lập tức sẽ bị ngọn lửa đốt thành than.

Norn rời khỏi chiến trường, hơn nữa móc từ nút không gian ra mấy bộ đồ phòng hộ hoàn toàn mới, bởi vì đám người Hình Viêm không có loại đồ phòng hộ này. Để không bị đám sâu trong nước kí sinh, tốt nhất vẫn nên mặc đồ phòng hộ lên.

Thế nhưng sau khi Norn cầm quần áo so sánh với hình thể đám người Hình Viêm, cau mày nói với bọn họ: "Hình thể nhân loại các cậu khác biệt nhiều vậy sao?"

Johan lập tức khoe cơ bắp rắn chắc và dáng người duyên dáng, "Dáng người của tôi mới là tỷ lệ hoàng kim trong nhân loại."

Norn nghe lời này, tức khắc sửng sốt một chút, quay đầu nhìn Vương Việt và La Giản vẫn đứng vững giữa đàn sâu ở đằng trước, hai thân ảnh gầy yếu nhảy tới nhảy lui. Sau đó Norn quay đầu lại nhìn nhóm đại hán tử thân cao lớn trước mặt.

Norn khinh bỉ nói: "Con người các cậu cư nhiên để ấu tể lên chiến trường!?" Ngay cả bọn họ Bắc Thần tinh hệ được xưng là chủng tộc chiến binh cũng sẽ không phát rồ tới loại tình trạng này!

Johan bị sự khinh bỉ của Norn công kích, tức khắc dậm chân, "Anh xem bọn họ có chỗ nào giống ấu tể? Đặc biệt là tên đang cầm súng phun lửa kia, hắn quả thực chính là quái vật được không!?"

Norn cũng lười cãi cọ với Johan, hắn đem đồ phòng hộ qua cho đám người Johan mặc vào, "Quần áo này có thể phòng lạnh giữ ấm, còn có thể hấp thu công kích, khi lặn xuống nước có thể phụ trợ hô hấp… Thuận tiện nhắc luôn, cho dù ở hoàn cảnh chân không cũng có thể cung cấp lượng Oxy trong vòng một giờ, hi vọng đám nhân loại yếu ớt các cậu đừng chết quá nhanh."

Mọi người cũng không nháo, nhanh chóng mặc quần áo phòng hộ lên người, quần áo phòng hộ còn đi kèm

với mặt nạ bảo hộ, thế nhưng một số thời điểm có thể cởi ra.

Nhưng mà, sau khi mặc đồ phòng hộ vào, mọi người đều không hẹn mà cùng cảm thấy được sự bất thường, bộ quần áo này phảng phất như đang sống, chúng sẽ theo hình thể con người mà biến hóa, gắt gao khóa lại trên người, thậm chí có thể theo hô hấp của bạn mà dao động.

Nhìn đoàn người đều đang chuẩn bị, Norn lập tức hô lớn một tiếng: "Chuẩn bị theo tôi!"

La Giản đang đánh quái ở phía trước nghe thấy vậy liền khều khều Vương Việt, Vương Việt gần như đã hoàn toàn làm lơ đội trưởng nhà mình, mà La Giản nói gì hắn liền nghe nấy, lập tức ngầm hiểu ý mà rải bẫy rập trên mặt đất như rải cây đậu, vũ khí của hắn tuy là nỏ chữ thập, nhưng trên nỏ này có kỹ năng tạo bẫy, đây cũng là nguyên nhân Vương Việt mỗi ngày đều có thể hạnh phúc mà nơi nơi bố trí bẫy rập như vậy.

Lúc sau, Norn bắt đầu mở đường, La Giản bọc hậu, những người còn lại đi ở giữa. Bọn họ sôi nổi bước xuống nước, tiêu diệt hoặc né tránh những con rết lớn uốn lượn trong nước, triển khai một hồi chạy trốn trong nước kinh tâm động phách.

Thành phần chủ chiến của Quỷ Ảnh đội trước kia hiện tại đều trở thành đối tượng được bảo hộ trọng điểm, Hình Viêm thật ra một chút cũng không để bụng, hắn thậm chí còn sẽ quay đầu nhìn phía sau xem La Giản có theo kịp hay không, thế nhưng Johan lại rầu rĩ không vui, hắn cảm thấy trong gian mật thất này, thực lực của mình bị suy yếu quá nhiều, đã trở thành kẻ vô dụng nhất.

Mỗi khi nghĩ tới điều này, Johan đều khổ sở tới mức trái tim run rẩy.

Đại khái là khổ sở ngập đầu, khi lặn xuống nước hắn liền phạm phải một sai lầm nho nhỏ.

Trong ao nước sâu không chỉ có lượng lớn trứng trùng và con rết khổng lồ trôi nổi, đáy nước còn phủ kín một vật chất dạng keo màu trắng, vật này thoạt nhìn trông thực ghê tởm, nó còn theo dòng nước dao động mà lắc lư trái phải.

Không có ai nguyện ý chạm vào vật chất dạng keo ghê tởm này, nhưng Johan đầu to động tác bơi cũng to, khiến chân mình quệt phải, khiến hắn giật mình chính là, hắn gần như chỉ chạm vào vài sợi, lại cảm giác như chân mình lập tức bị thứ gì đó trói buộc.

Chân Johan bị cuốn lấy, lập tức không bơi được, trong nháy mắt đó, tần suất tim hắn cũng đập nhanh hơn vài nhịp, cúi đầu xuống nhìn chân. Sau đó hắn giật mình phát hiện, vật chất dạng keo đó dường như là dịch nhầy do đám sâu kia phân bố ra, có tính dính không tầm thường, quả thực giống như trên chân Johan đổ đầy keo 502!

Johan ngoài ý muốn bị dính trụ lập tức ảnh hưởng tới bước chân của đội ngũ, nhưng đội ngũ không thể dừng lại, bởi vì phía sau chính là Trùng quần khổng lồ, những con rết lớn đó bơi trong nước như rắn, dữ tợn há to miệng lao về phía đám người Quỷ Ảnh đội.

Nếu ở trên mặt đất còn tốt, nhưng hiện tại đang ở trong nước, nước nặng nề lại lạnh như băng khiến rất nhiều kỹ năng của mọi người đều không thể phát huy tác dụng, ví dụ như súng phun lửa của La Giản, tuy có thể phóng ra ngọn lửa nhiệt độ cao, nhưng ở trong nước lại hoàn toàn bãi công không hoạt động.

Vì thế La Giản chỉ có thể tạm thời chuyển thành đao mà đánh cận chiến.

Chỉ có hỏa tiễn của người ngoài hành tinh Norn còn có khả năng ngăn cản đám sâu trong một chớp mắt.

Dưới nước sâu, trong tình huống ngươi truy ta đuổi, bước chân đội ngũ chỉ cần dừng lại một giây, đã có thể tạo ra uy hiếp dẫn tới đoàn diệt. Bởi vậy Norn không dừng lại, hắn thậm chí còn không quay đầu lại, Giang Lập, Vương Việt còn có Hình Viêm đều từng bước theo sau, bọn họ đều không đi xem Johan, cho dù hắn là đồng bọn thập phần quan trọng của bọn họ.

Đương nhiên, trên thực tế, Johan cũng không khẩn cầu trợ giúp của đồng bạn, hắn tự nhiên hiểu rõ, vào thời khắc mấu chốt này, cái gì hắn cần và cái gì đội ngũ cần. Đội trưởng đã nói với bọn họ từ rất sớm, trong tình huống đội ngũ đối mặt nguy cơ diệt vong, nếu cậu kéo chân sau, vậy đừng hi vọng có bất luận đồng bạn nào quay đầu cứu cậu, bởi vì quay đầu, chẳng khác nào tử vong.

Johan cần phải nghĩ ra phương pháp tự cứu lấy mình.

Hắn lập tức móc ra dao nhỏ định cắt rớt đám keo 502 đang giữ chân mình, nhưng đám keo đó không chỉ có độ dính đáng sợ, mà còn thực cứng cỏi, giàu co dãn.

Kỳ thật Johan có thể dứt khoát cởi giày ra, nhưng tiếc nuối chính là, đám dịch nhầy ghê tởm đó còn bò lên cẳng chân hắn, dính lên trên đồ phòng hộ hắn mặc trên người.

Vì thế Johan có hai lựa chọn, hoặc là cởi cả giày và đồ phòng hộ ra, hoặc là luôn bị nhốt ở đây cho tới khi bị sâu gặm sạch. Rõ ràng là không cần nghĩ cũng có thể lựa chọn.

Nhưng khi Johan chuẩn bị cởi quần áo, La Giản bọc hậu phía sau lại lội tới, hắn liếc mắt nhìn Johan một cái, quăng đao, trường đao vung lên, keo 502 trên chân Johan liền đứt đoạn.

Johan cảm kích nhìn thoáng qua La Giản, nhưng La Giản không kiên nhẫn, hắn bắt lấy quần áo Johan, Johan chỉ cảm thấy xung lực mạnh mẽ đánh úp lại, hắn thế nhưng bị La Giản trực tiếp ném ra khỏi nước, hướng về phía đám người Norn ném đi.

Johan cảm thấy thân thể mình bị mất cân bằng trong nước, đợi đến khi hắn điều chỉnh xong tư thế liền nhìn về phía La Giản, mới phát hiện La Giản vì hắn mà chậm trễ vài giây, thế nhưng lại khiến một mình La Giản bị Trùng quần bao vây.

Nhóm rết phát hiện La Giản lạc bầy, một con theo một con lập tức bao vây lấy La Giản, La Giản thế đơn lực mỏng trôi nổi trong nước, giơ một thanh trường đao không tương xứng với hình thể của hắn, thoạt nhìn

lung lay sắp đổ, giống như sẽ tùy thời bị Trùng quần nuốt sạch.

Mà lúc này, cửa ra khỏi nước đã xuất hiện trước mặt bọn họ, cửa ra gần ngay trước mắt, chỉ cần nỗ lực một chút, bọn họ có thể rời khỏi ao nước nặng nề này, rời khỏi nhóm con rết đông đúc nơi đáy nước.

Đoàn người Quỷ Ảnh đội liên tiếp ra khỏi nước, bọn họ ướt sũng bò lên cạn, đều không hẹn mà cùng nhìn về phía La Giản bị vây công.

Nhưng giờ phút này quay đầu xuống nước tìm người là một lựa chọn không sáng suốt, bởi vì mọi người đều thấy mặt nước đối diện đã có một làn sóng rết rậm rạp đang bò tới.

Norn nói thẳng: "Không cần lo cho hắn, chúng ta trực tiếp đi, còn có càng nhiều Trùng quần hướng về chúng ta bên này, qua một lát hắn có thể tự mình đuổi kịp."

Vương Việt bởi vì tín nhiệm với La Giản mà tỏ vẻ bất mãn với lời nói của Norn: "Tuy rằng tôi biết với thực lực của hắn, muốn chạy trốn thực dễ dàng, nhưng ở đây chờ một lát cũng sẽ không phí bao nhiêu thời gian đi?"

Norn phản bác, nói: "Hắn không dùng được súng phun lửa, sẽ tiêu phí càng nhiều thời giờ, chúng ta ở lại đây chỉ có thể bị Trùng quần vây quanh, mang đến cho hắn càng nhiều phiền toái hơn!"

Giang Lập tỏ vẻ không tranh luận.

Johan hơi chút do dự một lát, đối phương vừa mới cứu hắn một mạng, quay đầu liền vứt bỏ người ta có thể quá không có đạo đức hay không, Johan nghĩ thế nào cũng cảm thấy chuyện này không phải, vì thế quay đầu trưng cầu ý kiến của Hình Viêm.

Hình Viêm cũng đang do dự, lý trí nói cho hắn, kỳ thật lời Norn nói không sai, thực lực đứa nhỏ kia hắn cũng đã từng chứng kiến, nghĩ thế nào cũng cảm thấy, La Giản sẽ có cách tự mình chạy thoát. Hơn nữa, nếu bọn họ ở đây chờ, xung quanh sẽ tụ tập càng nhiều Trùng quần, Trùng quần sẽ chặn mặt nước, đến lúc đó La Giản muốn bò ra khỏi nước sẽ có chút khó khăn.

Hơn nữa, nếu bọn họ tiếp tục đi, Trùng quần sẽ tương đối dễ dàng truy kích mục tiêu lớn hơn, như vậy La Giản cũng sẽ không bị tập thể công kích, hắn chạy trốn cũng sẽ thuận lợi hơn.

Nhưng không biết vì sao, trong nội tâm Hình Viêm luôn trôi nổi một câu như vậy, người kia bảo Hình Viêm đừng để hắn một mình, nhưng hắn này rốt cuộc là ai? Rõ ràng chỉ nói một lần, lại khiến Hình Viêm không thể quên đi được. Điều này khiến Hình Viêm cảm thấy mình đang mê muội, hắn bị trói bởi gông cùm xiềng xích nào đó, lại như bị lâm vào luân hồi nào đó. Khi hắn muốn trốn thoát khỏi hết thảy những thứ này, chúng lại khiến hắn thoạt nhìn trở nên bất lực.

"Chúng ta tiếp tục đi thôi." Nháy mắt nói ra những lời này, Hình Viêm liền bắt đầu hối hận, nhưng hắn

biết nguyên nhân khiến mình lựa chọn như vậy.

Lựa chọn của hắn không sai.

Nhưng nội tâm lại phảng phất như bị phủ lên một lớp cát, hắn dường như dự cảm được cái gì đó đáng sợ...So với hiện tại, so với bất luận nguy hiểm hay kẻ địch nào bọn hắn từng đối mặt, đều đáng sợ hơn.

176. Chương 176

Thứ cuối cùng lưu lại trong võng mạc Hình Viêm chính là một vụ nổ kinh thiên động địa.

Hắn nhớ rõ đội ngũ của mình đi theo người ngoài hành tinh kia, thẳng tiến về phía trước. Thực ra, trên đường đi hắn muốn quay lại tìm La Giản, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ, gánh nặng trên người Hình Viêm khiến hắn không thể bỏ mặc đội ngũ của mình mà đi tìm một người vừa ra nhập đội, hơn nữa lại còn thân phận không rõ ràng.

Nếu đã quyết định muốn đi tiếp, vậy Hình Viêm cũng không phải loại người lưu luyến khó xa, do dự không quyết đoán.

Nhưng vận khí của đội ngũ bọn họ trong mật thất này thật sự không được tốt lắm, ngay khi bọn họ theo Norn rẽ phải, Trùng quần liền bao vây bọn họ, theo sau là một vụ nổ kinh tâm động phách.

Vụ nổ này cũng không phải kiệt tác của Quỷ Ảnh đội hay Norn, có thể là do áp suất cơ học từ máy móc nào đó trên phi thuyền gây ra, bởi vì trước khi vụ nổ xảy ra, Norn đã nói rằng có tiếng chuông báo cháy vang lên.

Trong vụ nổ, Hình Viêm trong vài giây ngắn ngủi mất đi ý thức, nhưng rất nhanh hắn liền tỉnh lại, khi hắn tỉnh lại, hắn không tự giác sờ sờ quần áo trên người mình, cảm thán một câu, khoa học kỹ thuật của người ngoài hành tinh quả thực quá ngầu.

Đồ phòng hộ trên người cản trở phần lớn tác động và thương tổn do vụ nổ gây ra, cho dù khả năng vẫn chịu một ít nội thương, thế nhưng sau khi Hình Viêm móc ra mấy liều thuốc từ mật thất tùy thân, rồi tự tiêm cho mình, hắn cảm thấy toàn thân đều nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Sau đó hắn mới quan sát hoàn cảnh xung quanh mình. Nhưng chỉ một cái nhìn, cho dù là Hình Viêm, cũng không nhịn được mà hãi hùng khiếp vía.

Hắn phát hiện vụ nổ đã hoàn toàn tách mình khỏi các đồng đội, hơn nữa tựa hồ còn rớt vào địa phương không tên nhưng lại có tính quyết định mấu chốt nào đó trong mật thất. Trên đỉnh đầu hắn là một cái động lớn do vụ nổ gây ra, thế nhưng do khả năng tự chữa trị của phi thuyền, cái động kia đang lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy mà thu nhỏ lại.

Xung quanh Hình Viêm đều là trứng trùng rậm rạp chen chúc.

Đám trứng trùng đó đều không nhỏ, mỗi quả đều to bằng quả bóng đá, là loại trứng sâu hình bầu dục màu trắng ngà nửa trong suốt, một cái dính vào một cái, một cái lại chồng lên một cái, bốn phương tám hướng đều là những tòa núi nhỏ do trứng sâu xếp thành.

Hơn nữa, bên trong mỗi một quả trứng sâu đều đen nghìn nghịt các loại ấu trùng vặn vẹo, xem ra, một quả trứng sâu có thể sinh ra một ổ sâu nhỏ, độ dính và độ ghê tởm của chúng nó khiến Hình Viêm sinh ra ảo giác buồn nôn.

Hắn thế nhưng trực tiếp rơi vào ổ trùng.

Không thể không khiến người ta cảm thấy cảm thán vì vận khí của mình, đây rốt cuộc là may mắn dương vô cực, hay là may mắn âm vô cực đây?

Hình Viêm bò dậy khỏi đám trứng trùng, bởi vì hắn trực tiếp rơi trên tòa núi trứng sâu, đám trứng sâu đó còn ngoài ý muốn mà mềm mại, cho nên ngoại trừ xung lực từ vụ nổ, Hình Viêm có thể gọi là lông tóc không tổn hao một sợi.

Nhưng điều này không có nghĩa hắn không gặp phải nguy hiểm, trên thực tế, kiếp nạn hắn phải đối mặt sẽ gian nan hơn bất luận kẻ nào.

Đúng vậy, nếu rơi vào ổ sâu có nghĩa là đã rơi vào tổng bộ địch nhân, trong vòng một giây bị Trùng quần gặm mất xác là tuyệt đối có thể, cho nên Hình Viêm đã chuẩn bị sẵn tư thế để thuấn di đi, thế nhưng đợi một lát, hắn lại phát hiện, cũng không có con sâu nào tấn công mình.

Tuy rằng bốn phía đều là trứng sâu rậm rạp, tuy rằng đám trứng đó đều phập phồng lay động trên dưới, thế nhưng rốt cuộc cũng chưa nở nhanh như vậy, cho nên đám sâu nhỏ vẫn đang xoay tròn trong trứng.

Hình Viêm tuy rằng một chốc chưa gặp nguy hiểm, nhưng vẫn không thể thả lỏng cảnh giác, hắn khom lưng bắt đầu đi xuyên một đám trứng sâu lớn nhỏ, rất nhanh, hắn liền phát hiện, mình quả thực đang ở trong ổ sâu, hơn nữa là ở trong phòng đẻ trứng của Nữ hoàng của Trùng quần.

Bởi vì, trước mặt hắn ngồi xổm một con… quả thực không thể dùng từ ngữ để hình dung, thân thể kia cao ước chừng mười mấy mét, cường tráng như một tòa núi nhỏ, bởi vì quá béo, so sánh với thân thể, thì râu hay chân nó đều thoạt nhìn rất gầy, trên bụng nó còn có một thứ giống như túi sinh dục, túi kia là nửa trong suốt, bên trong chứa đầy trứng sâu rậm rạp.

Đây chính là Nữ hoàng đại nhân của Trùng quần.

Dùng từ xấu xí để hình dung cũng không thỏa đáng, bởi vì thứ kia hoàn toàn không phù hợp thẩm mĩ quan của con người. Hình Viêm đoán rằng con sâu này có lẽ đã thật lâu không hoạt động cơ thể, nó luôn nằm

ở đây không ngừng đẻ trứng, dù sao, đó chính là chức năng duy nhất của nó, cũng là nơi thể hiện ý nghĩa sinh mệnh của nó.

Nếu đây là phòng đẻ trứng của Trùng chúa, vậy căn phòng này hẳn đã bị nhóm Trùng quần vây ba tầng ngoài ba tầng trong kín mít bảo vệ, chẳng qua hôm nay xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trên trần nhà nổ ra một cái lỗ, vì thế Hình Viêm liền mơ hồ rơi vào.

Trùng chúa cũng không nhận ra sự tồn tại của Hình Viêm, nó phát ra âm thanh khò khè khò khè lại cảm giác như rất thống khổ, nó tự cuốn thân mình thành một nắm to, tay nó —— thứ kia miễn cưỡng được gọi là tay đi, đang gắt gao nắm lấy một thứ.

Hình Viêm lớn mật lại gần Trùng chúa, hắn ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào quái vật khổng lồ này, sau đó hắn liền đặt ánh mắt lên đồ vật Trùng chúa đang cầm.

Không chú ý cũng không được, bởi vì thứ kia thoạt nhìn có chút quái dị.

Con sâu to này cư nhiên cầm một khối Rubik chỉ lớn bằng một cái nắm tay.

Hơn nữa, khối Rubik này còn phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Thực kỳ diệu, khối Rubik này dường như có được lực lượng thần bí, lấy nó làm tâm, xung quanh hình thành một lá chắn thiên nhiên hình cầu, khiến nó thoạt nhìn giống như một khối cầu pha lê lớn chứa một khối Rubik nho nhỏ bên trong.

Trùng chúa liền cầm khối Rubik này, nó không thể trực tiếp chạm vào khối Rubik, chỉ có thể cầm vào một tầng ánh sáng hơi mỏng bên ngoài, Trùng chúa dựa cái đầu lớn và tất cả chân tay nó lên quang cầu đó, phẳng phất như đang hấp thu lực lượng từ khối Rubik bên trong.

Nếu là người chơi bình thường, có lẽ sẽ không có hứng thú với khối Rubik này, mà là tập trung nghĩ cách rời khỏi phòng đẻ trứng này mới là thượng sách, thế nhưng đáng tiếc, Hình Viêm hắn… không quá bình thường.

Hắn cũng không biết tại sao mình lại sinh ra hứng thú với một khối Rubik, tuy rằng khối Rubik kia hơi tỏa ra ánh sáng, giống như đang dụ hoặc Hình Viêm lại gần, nhưng Hình Viêm chưa bao giờ thấy mình mất tự chủ như vậy, hắn cảm thấy mình giống như một con rối bị khống chế, hắn không cầm lòng được mà bước chân, thậm chí trực tiếp bò lên người Trùng chúa.

Trùng chúa không có bất luận phản ứng gì, vẫn như trước mà phát ra âm thanh thống khổ kia, nó tuy rằng đang run nhè nhẹ, nhưng cũng không ảnh hưởng đến Hình Viêm đang leo lên, cho nên Hình Viêm thông suốt một đường, trực tiếp bò tới trước mặt khối Rubik.

Khối Rubik trôi nổi trong tâm quang cầu, chất liệu tựa hồ như được chế tác từ loại đá nào đó, thực ra, nó cũng không phải "khối Rubik" thật sự, chỉ là trên 6 mặt của nó đều có khắc 9 ô vuông bằng nhau, trên mỗi ô vuông đều có hoa văn thần bí, ánh sáng phát ra từ trên hoa văn này.

Tiếc nuối chính là, khối Rubik này thiếu mất một góc, giống như bị thứ gì đó bạo lực phá hủy, bốn mặt tiếp xúc với cái góc bị mất kia, hoa văn cùng với ánh sáng trên đó cũng vì thiếu hụt một góc này mà trở nên đứt gãy.

Nhưng nó vẫn có được lực lượng không gì sánh kịp.

Hình Viêm cảm thấy trong não bộ mình có âm thanh đang xoay chuyển.

Âm thanh kia kêu: Qua đi, qua đi… chiếm lấy nó, cướp đi nó.

Hình Viêm không thể khống chế bản thân mình, một khắc kia hắn có lẽ lại một lần nữa thua trước vận mệnh, cho nên hắn vươn ngón tay, hắn cũng không giống như Trùng chúa mà chỉ có thể đụng vào lớp vỏ ngoài hình cầu của khối Rubik, dưới tác dụng của lực lượng không tên, tay hắn xuyên qua quang cầu trong suốt bên ngoài khối Rubik kia, sau đó trực tiếp vói vào trong, sờ tới khối Rubik.

Xúc cảm là một mảnh lạnh băng.

Hình Viêm không suy nghĩ nhiều, cổ vũ tinh thần một cái rồi trực tiếp bắt lấy khối Rubik, hơn nữa lấy nó ra khỏi quang cầu, nhưng mà khối Rubik biến mất, khiến quang cầu bên ngoài cũng bởi vậy mà biến mất, nguồn năng lượng đột nhiên biến mất khiến Trùng chúa nháy mắt cảm thấy suy nhược.

Nó phẫn nộ tru lên, ngay sau đó liền cảm nhận được Hình Viêm vẫn còn treo trên người mình.

Hình Viêm trong nháy mắt kia cũng mờ mịt cực kỳ, thực ra khi hắn thấy khối Rubik, hơn nữa còn kìm lòng không được mà ăn cắp nó, Hình Viêm cảm thấy trong toàn bộ quá trình bản thân đều lâm vào một trạng thái cực độ mờ mịt, tận đến khi mình nắm khối Rubik trong lòng bàn tay, hắn mới cảm giác được ý thức mình thanh tỉnh trong nháy mắt.

Mà trong nháy mắt thanh tỉnh kia, hắn lại phải đối mặt một con Trùng chúa đang bạo nộ.

Nhưng đây kỳ thật cũng không phải chuyện khó, Hình Viêm linh hoạt nhảy xuống khỏi người nó, thân thể Trùng chúa quá khổng lồ khiến động tác chậm chạp, nó vẫn luôn nằm đẻ trứng, nên cũng không có chút lực chiến đấu nào.

Trùng chúa không thể tạo thành uy hiếp, nhưng mệnh lệnh của nó thì có thể.

Trùng chúa trong phòng đẻ chứng lập tức kêu gọi nhóm Trùng quần canh giữ bên ngoài, chỉ một giây sau đó, Trùng quần đếm không xuể liền từ bốn phương tám hướng xông đến, bạn có thể tưởng tượng ra cảnh tượng bốn phương tám hướng đều là sâu đen nghìn nghịt không? Hình Viêm tại một khắc này đã được chứng kiến.

Hắn ý thức được nguy hiểm, lập tức móc ra vũ khí chuẩn bị thuấn di khỏi đây.

Đáng sợ chính là, Hình Viêm bỗng nhiên phát hiện mình không sử dụng được kỹ năng.

Dĩ vãng hắn luôn có thể tùy ý di động ở trong bất luận khu vực nào, cho dù ở trong mật thất bối cảnh tương lai này, năng lực của hắn bị áp chế trên diện rộng, nhưng cũng không có nghĩa hắn không thể thuấn di.

Nhưng không thể sử dụng là sao?

Kinh nghiệm chiến đấu bảo hắn phải bình tĩnh, nhưng mồ hôi lạnh vẫn rậm rạp che kín trán hắn, thế nhưng hắn không giống Johan mà cực độ ỷ lại vũ khí và kỹ năng của mình, trong nháy mắt phát hiện vũ khí vô dụng, hắn cũng đã nghĩ đến bước tiếp theo phải đi như thế nào, hắn quay đầu, đặt ánh mắt lên người Trùng chúa khổng lồ.

Nhược điểm lớn nhất của Trùng quần đang ở ngay trước mắt hắn!

Hình Viêm móc đao chuẩn bị nhào về phía Trùng chúa, mặc kệ đàn sâu này có trí lực ra sao, thế nhưng Trùng chúa luôn là người có quyền ra mệnh lệnh, sự sống và cái chết, hắn luôn có thể nghĩ ra biện pháp bức lui đám sâu ghê tởm này.

Nhưng khiến Hình Viêm không thể tưởng tượng được chính là, sau khi hắn không thể sử dụng vũ khí, ngay cả thân thể hắn cũng không thể nhúc nhích.

Đm sao lại thế này?!

Hình Viêm cứng ngắc tại chỗ, đàn sâu xung quanh đã dần dần vây lên, nhưng hắn lại không thể nhúc nhích, tay chân dần dần mất đi tri giác, không thể cử động. Sau đó một sự khủng hoảng không tên đột nhiên nảy lên, Hình Viêm cũng không sợ cái chết, nhưng trong chớp mắt này, hắn bỗng nhiên nhớ tới bộ dáng La Giản an tĩnh nằm trong lòng hắn.

Đáng chết, ta vẫn hối hận.

177. Chương 177

Giờ phút này, La Giản đang đặt mông ngồi trên một đám thi thể sâu mà hít sâu. *(ồ là hít sâu hay hít SÂU)*

Tuy rằng Trùng thi rất ghê tởm, nhưng La Giản có chút mệt, cũng lười động. Vẫn luôn chém giết sâu như vậy cũng không phải là biện pháp, số lượng đám sâu đó nhiều đến mức khiến người ta sợ hãi, căn bản chém giết không hết, cuối cùng La Giản vẫn phải dựa vào mô phỏng đường đao của Đoạn Ly mà tăng tốc, mới

có thể đột phá vòng vây thoát ra.

"Đao Đoạn Ly quả thực là hữu dụng." La Giản tùy ý mua dao trong tay, chiều dài cây đao này không khác biệt chiều cao của hắn là mấy, thời điểm sử dụng không đặc biệt thuận tay, nhưng có thể sử dụng kỹ năng gia tốc vẫn là thực sung sướng.

Kỳ thật, La Giản có thể lợi dụng vũ khí tốt hơn để chạy trốn. Ví dụ như kỹ năng giảm độ tồn tại của hắn, thế nhưng cần phải bảo trì vũ khí ở hình dạng dù đỏ mới có thể sử dụng. Bởi vì dù đỏ không có bất luận năng lực công kích nào, vì thế năng lực thôi miên này liền trở thành thủ đoạn phòng ngự duy nhất ——

Thế nhưng, kỹ năng này dường như không có hiệu quả rõ rệt với đám sâu kia; có lẽ là năng lực thôi miên có tác dụng tốt hơn với sinh vật trí tuệ, đối với đám sâu chỉ số thông minh thấp chỉ biết nghe mệnh lệnh này, La Giản có dùng cũng vô dụng.

Lại ví dụ như đao không gian của Hình Viêm, vũ khí đầu tiên hắn mô phỏng chính là của Hình Viêm, dù đỏ của hắn cũng ngụy trang thành cây đao kia trong một thời gian rất dài, tuy thuấn di bị mật thất áp chế không ít, nhưng cũng không có nghĩa La Giản không thể sử dụng.

Cũng không biết là suy nghĩ thế nào, La Giản không quá nguyện ý muốn sử dụng cây đao này trước mặt Hình Viêm, cho dù hiện tại hắn đã tạm thời tách khỏi Hình Viêm, nhưng chỉ cần nghĩ tới khả năng bị hắn bắt gặp, La Giản liền bắt đầu lúng túng.

Hơn nữa, La Giản luôn có một trực giác kỳ quái, hắn cảm thấy bên trong trạm không gian này, phảng phất không có lúc nào không có ánh mắt từ bốn phương tám hướng truyền tới, hương vị bị người giám thị này, khiến La Giản khắc sâu ý thức được, mình và đội viên đang bị theo dõi.

Có người đang theo dõi chúng ta? Không, nói đúng hơn, chỉ theo dõi ta?

La Giản mệt mỏi thở dài, hắn chống đường đao đứng dậy, động tác đứng dậy khiến hắn nhận ra một số chuyện bất thường, duỗi tay sờ sờ lưng mình, cúi đầu liền thấy, trên tay một mảnh máu đỏ.

"Ầy, bất cẩn."

La Giản lục lục trong tùy thân không gian, tìm được thuốc, tùy tiện tiêm cho mình một liều, tuy nói năng lực khôi phục của hắn rất mạnh mẽ, thế nhưng bị thương chính là bị thương, dù thế nào cũng sẽ mất đi một chút nguyên khí, mà mật thất mạo hiểm này sẽ không cung cấp phúc lợi hồi sinh đầy máu như đấu trường Tu La, La Giản biết mình phải khắc chế một chút.

Hắn quá quen với hình thức chiến đấu ở đấu trường Tu La, không biết cách tiết kiệm sức lực, hi vọng chiến đấu sau này có thể thích ứng hơn, nếu không sớm hay muộn cũng không xong.

Sau đó, La Giản rời đi vị trí hiện tại, bắt đầu tìm kiếm Hình Viêm.

Hắn lưu lại dấu hiệu trên người Hình Viêm, thông qua nụ hôn lúc trước. Sau khi đánh dấu La Giản liền không sợ hãi, đối phương chạy tới chân trời góc biển mình cũng có thể tìm được, khiến La Giản cảm thấy có chúc đắc chí.

Ừm, nhưng có chút kỳ quái?

La Giản vừa mới chuẩn bị bắt đầu tìm kiếm, lại đột nhiên phát hiện dấu hiệu mình lưu lại trên người Hình Viêm phát sinh biến hóa, tuy rằng hắn vẫn có thể truy được vị trí của Hình Viêm, nhưng hắn cũng cảm giác được giờ phút này đang có sự tình không ổn xảy ra trên người Hình Viêm.

Ngay khi La Giản phát hiện được biến chuyển này, chuyện tệ hại liền thi nhau tới, tờ giấy in hoa của mật thất La Giản vẫn luôn nhét trong túi đột nhiên bốc cháy, rất nhanh đã biến thành tro tàn.

Không thể! Chuyện này không thể!

Tro bụi trong lòng bàn tay khiến La Giản trong nháy mắt này, trái tim cũng đã vọt lên cổ họng, tờ giấy là tượng trưng cho sức mạnh của mật thất, cũng là tượng trưng cho quyền uy của nó, chỉ cần tờ giấy còn tồn tại, liền đại biểu gian mật thất này còn nằm trong khống chế của ý chí mật thất, nhưng nếu nó bốc cháy, biến thành một đám tro tàn, khi đám tro bụi trôi sạch sẽ khỏi tay, La Giản hiểu ra điều này có ý nghĩa gì.

Hệ thống offline!

Hệ thống xảy ra lỗi? Trình tự đứt gãy? Trình tự không hoạt động? Ý chí mật thất rời khỏi chiến trường? Tùy tiện nghĩ thế nào, tóm lại, La Giản hiểu, hiện tại, trạm không gian vũ trụ thật lớn này không còn nằm trong khống chế của ý chí mật thất, nói cách khác, gian mật thất này…

La Giản sắc mặt tái nhợt thì thầm: “Thật sự trở thành mật thất.”

Mật thất thoát khỏi khống chế của ý chí mật thất giống như đảo hoang giữa biển rộng. Thời điểm ý chí mật thất còn tại, mật thất sẽ dùng sức mạnh cường đại xây một cây cầu rất dài cho đảo nhỏ này, cây cầu này chính là cửa ra khỏi không gian mật thất, sau khi người chơi hoàn thành nhiệm vụ, liền có thể thông qua cây cầu trở về hiện thực.

Nhưng hiện tại, ý chí mật thất biến mất, hệ thống offline, cũng không có cây cầu.

Mật thất rời khỏi khống chế sẽ trở thành mật thất chân chính, trong một khoảng thời gian này, hết thảy những giả thiết buff đều không có tác dụng! Ví dụ điển hình, vật phẩm và đạo cụ nguyên bản được mật thất giả thiết là “không thể bị phá hủy”, hiện tại có thể bị phá hủy, nhân vật cốt truyện vốn dĩ bị ý chí mật thất khống chế, hiện tại sẽ tùy thời phản bội; mấu chốt nhất và cũng đáng sợ nhất chính là——

Ý chí mật thất sẽ cung cấp cho mỗi người chơi đạo cụ và vũ khí, đây đều là do sức mạnh của mật thất tạo thành, mà hiện tại sức mạnh này biến mất, tương tự, mọi người chơi trong trạm không gian, hiện tại đều

biến thành người thường!

Đương nhiên, "người thường" này cũng không phải người bình thường chân chính, vẫn cường hãn hơn nhân loại hiện đại bình thường rất nhiều, chỉ là, trong trạm không gian nguy hiểm này, một chút cường hãn này không có quá nhiều khác biệt với bình thường.

Vì thế, sau khi kỹ năng và vũ khí ma pháp bị hạn chế trên diện rộng, hiện tại, tất cả những kỹ năng còn có thể sử dụng, đều trở thành vô dụng, hiện tại mọi người chơi trong gian mật thất này, sức mạnh của bọn họ sẽ rơi xuống giá trị thấp nhất từ trước tới nay.

Thế nhưng, đây cũng là năng lực vốn dĩ của bọn họ, giống như giá trị cơ sở sau khi hủy bỏ mọi trang bị và buff trạng thái vậy.

Đây cũng giống như người chơi trong phó bản cởi hết trang bị, không mang theo vũ khí mà tay không đi đánh Boss vậy.

Đặc biệt là, là loại Boss có độ khó cao nhất.

"Ta fuck! Ta fuck!" La Giản nhịn không được mắng hai tiếng, hắn định khởi động mật thất tùy thân của mình, quả nhiên, ngay cả mật thất tùy thân cũng không mở được, ý chí mật thất hoàn toàn rời khỏi chiến trường này, mà La Giản không biết sau bao lâu nó mới lại online.

Mà trong khoảng thời gian ý chí mật thất không thể online này, mỗi người trong đội ngũ bọn họ, tỉ lệ tử vong đều tăng cao đến mức độ không thể tưởng tượng nổi, bọn họ sẽ phát hiện một số kĩ năng rõ ràng có thể dùng hiện tại lại vô dụng, vũ khí cũng sẽ cùn hơn ngày thường một chút.

Mà quá trình phát hiện sự thật này khiến người chơi tạm thời không thể thích ứng, bọn họ giống như đang từ người trưởng thành biến về thành đứa nhỏ, nguyên bản có thể sử dụng sức phá hoại lớn hơn, nhưng hiện tại ngay cả đồ vật hơi nặng cũng không nâng nổi.

Sự đột ngột này sẽ khiến người chơi mệt mỏi trên cả thể xác lẫn tinh thần, thậm chí vô ý mà chết trên chiến trường.

Cho dù Norn ở đó cũng không được, phải mau chóng tìm được đồng bạn!

La Giản tức khắc nóng nảy, lập tức rảo bước chạy về phía dấu hiệu, hắn tùy ý múa đường đao trong tay, nhưng đi chưa được vài bước, La Giản lại phát hiện một vấn đề.

Tuy rằng buff của mật thất đã biến mất, nhưng La Giản cảm thấy lực lượng của mình cũng không bị suy yếu nhiều. Hơn nữa, hắn cảm thấy thân thể mình cũng không chậm chạp hơn quá nhiều.

Sau đó, La Giản thử biến hóa vũ khí mình thành các loại trạng thái bất đồng, phát hiện vũ khí của mình cũng không có nhiều thay đổi, giống như có buff của mật thất hay không cũng không ảnh hưởng tới nó.

Đúng rồi, đấu trường Tu La! Đó là mật thất do Ưng và đội ngũ sáng tạo ra, nơi đó cũng không nằm trong vòng khống chế của mật thất, không có bất luận buff nào do ý chí mật thất thêm vào, mọi người chơi ở đó, đều phát huy ra lực lượng chân chính của mình!

La Giản nghĩ tới đây, không khỏi nhận thấy một việc luôn bị mình xem nhẹ.

Chẳng lẽ là, từ khi hắn tiến vào đấu trường Tu La, hắn vẫn luôn lấy thực lực chân thật của mình để chiến đấu sao? Không có bất luận buff nào, hắn có thể sử dụng…

Chỉ là những thứ bản thân hắn có.

"Nói vậy, đám người trong đấu trường Tu La kia, nếu có thể đi ra… chẳng phải đều là một đám quái vật sao?"

La Giản vuốt cằm nhỏ suy nghĩ một lát, nhưng cũng lười suy nghĩ quá nhiều, sức mạnh của hắn không bị suy yếu thì quả thực không thể cầu hơn, sau đó hắn liền biến ra đao không gian của Hình Viêm, tuy rằng không biết nguyên nhân gì khiến hắn lòng mang khúc mắc với cây đao này, thế nhưng mệnh người là do trời định, ngẫu nhiên dùng một chút cũng tốt.

Xuất phát từ tư tâm với Hình Viêm, La Giản quyết định tới bên người hắn trước.

Sau đó hắn nhanh chóng thay đổi hình thái vũ khí, cả người liền biến mất trên hành lang. Chỉ là vị trí giây tiếp theo hắn xuất hiện, thực sự khiến La Giản hoảng sợ.

Đóng băng.

Nơi này là sào huyệt của Trùng tộc, là phòng đẻ trứng của Trùng chúa, bên trong chen chúc rậm rạp từng núi trứng sâu, trên trứng sâu cũng chen đầy những con sâu rậm rạp, ở xa còn có một con Trùng chúa khổng lồ, nơi đây quả thực là vị trí của Hình Viêm không sai, thế nhưng… Mỗi một sinh vật ở đây, cho dù là sâu hay trứng trùng hay thậm chí con Trùng chúa kia, đều kết một tầng băng thật dày.

Rất nhanh La Giản liền phát hiện ra Hình Viêm, Hình Viêm cũng bị đóng băng, cả người đều bị khóa dưới lớp băng, hắn vẫn còn duy trì tư thế cầm đao muốn công kích, xung quanh hắn là Trùng quần dày đặc, nhóm Trùng quần cũng bảo trì tư thế tiến công, hắn bị bao vây, tứ cố vô thân, nhưng biểu tình trên mặt hắn không lộ ra sự sợ hãi, người đàn ông này vĩnh viễn như vậy, mạnh mẽ phi thường.

La Giản không hiểu nguyên nhân, hắn không thể lý giải được tại sao Hình Viêm lại chạy tới ổ sâu, còn bị đóng băng cùng một đám sâu và con Trùng chúa kia, nhưng những khối băng này, khiến La Giản có một dự cảm xấu."

"Đóng băng, đông lại."

La Giản thì thầm, tiến lên trước sờ sờ Hình Viêm, tầng băng bên ngoài khiến La Giản không thể trực tiếp chạm vào làn da của hắn. Sau đó La Giản thật cẩn thận giơ đoản đao lên, chậm rãi tạc băng.

Những khối băng đó không nên cứng như vậy, nhưng đao La Giản lại không thể lưu lại chút dấu vết nào trên mặt băng, phảng phất như những khối băng đó cũng bị mật thất giả thiết cho thuộc tính "không thể bị phá hủy", nhưng vấn đề là, ý chí mật thất hiện tại rõ ràng đang offline mới đúng.

Hình Viêm vẫn duy trì động tác kia như trước, giống như thời gian của hắn cũng dừng lại ở một khắc đó, đem cả sinh mệnh và linh hồn hắn, cùng vĩnh hằng bảo trì tại một giây đó.

La Giản trong lúc nhất thời ngơ ngác nhìn chăm chú vào Hình Viêm, tại một khắc này hắn không nghĩ ra bất luận biện pháp gì có thể mang Hình Viêm ra khỏi khối băng đó, hắn chỉ si mê nhìn chăm chú vào đối phương, sa vào một loại cảm tình nội tâm không thể khống chế được, vừa sợ hãi vừa hoảng loạn.

"Thời gian của bọn họ đình chỉ." Ngay lúc này, một tiếng bước chân vang lên sau lưng La Giản, đồng thời còn có âm thanh quen thuộc vang lên, La Giản dừng một chút, quay đầu lại nhìn, người ngoài hành tinh Norn không biết chui ra từ đâu, đang đứng sau lưng hắn.

"Tại sao anh lại ở đây?" La Giản nhìn Norn một cái, sắc mặt có chút lạnh, "Những người khác đâu?"

"Không sao, tuy rằng nhóm sâu vẫn rất đông, thế nhưng bởi vì đám băng này, khiến đại bộ phận đều bị đóng băng, còn lại giống như không có Trùng chúa chỉ huy, đều co đầu rút cổ chạy mất…Chúng tôi dọc đường đi xuống quả thực thông thuận, trực tiếp tới tầng dưới cùng."

Norn nâng tay điểm vài cái trên mũ giáp của mình, còn nói thêm: "Tôi kết nối với hệ thống trạm không gian, phát hiện cậu ở đây, cho nên liền đến."

La Giản không lập tức đáp lời, hắn đánh giá người ngoài hành tinh trước mắt, Norn bao vây chính mình trong khôi giáp vững chắc, hình thể khác hẳn người thường kết hợp với văn hóa Bắc Thần tinh, đều thể hiện hắn là một người ngoài hành tinh, không hơn không kém.

Cho nên La Giản hơi hơi nghiêng đầu, nhìn Norn, hỏi: "Anh là ai?"

178. Chương 178

"Tôi đương nhiên là Norn, làm sao vậy?"

"Không, anh đương nhiên không phải Norn, ngay cả hơi thở cũng thay đổi." La Giản nói, "Hơn nữa hệ

thống đã offline, nhân vật cốt truyện tùy thời có thể khôi phục tướng mạo và ký ức sẵn có, sức chiến đấu của người Bắc Thần các anh vốn rất bắt mắt, tôi tin tưởng năng lực khôi phục cũng sẽ không kém."

Norn nghiêng nghiêng đầu, hắn ngẫm nghĩ, trả lời: "Cậu nói không sai, tôi là Norn, lại cũng không phải Norn… Vậy, tôi là ai?"

Norn đứng thẳng tắp, ánh mắt sắc bén, cắm rễ trên người La Giản, "Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi."

"Tôi là một kẻ phản bội."

Ký ức của Norn, phải ngược dòng tới mấy trăm năm trước, lúc ấy hắn chỉ là một người bình thường, một cư dân Bắc Thần bình thường, tuy sức chiến đấu phi phàm, thế nhưng chỉ là một cá nhân trong quần chủng khổng lồ, Norn bất quá cũng chỉ là muối bỏ biển, không đáng nhắc tới.

Trên Bắc Thần lấy đoàn thể làm trọng, mỗi một cư dân đều phải có trách nhiệm hi sinh vì tập thể, Norn cũng vậy, quá nhiều năm giáo dục, giáo huấn người trưởng thành đã dạy hắn, nói ngắn gọn lại chính là một câu như vậy —— lợi ích tập thể là trên hết!

Nhưng một ngày, người địa cầu tới, kẻ xâm lược muốn chiếm một vị trí nhỏ trên tinh cầu Bắc Thần, bọn họ đương nhiên thua cuộc chiến tranh này sau đó bị đuổi đi, nhưng mà trong chiến tranh, Norn đã tiếp xúc một số kẻ địch, đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng hắn.

Hắn bắt đầu hoài nghi lý tưởng của mình.

Đương nhiên, hắn cũng không cho rằng lý tưởng tập thể là trên hết là không chính xác, mà hắn cảm thấy… có lẽ, hắn có thể thay đổi cách sống của bản thân một chút?

Người địa cầu rất kỳ quái, bọn họ đa số thời gian đều rất ích kỷ, nhưng đôi khi lại cũng vô tư, có thể vì một số người mà hi sinh tất cả, cũng có thể đối bạn tộc dân của mình thật tàn nhẫn. Đây chẳng lẽ không phải chuyện rất kỳ quái sao? Ít nhất ở trên tinh cầu Bắc Thần, chủng tộc của Norn hoàn toàn không như vậy.

Các tộc nhân của Norn sẽ vô tư phụng hiến vì nghĩa lớn của tập thể, mỗi một tộc dân đều coi hi sinh là vinh quang. Nhưng trong chủng tộc vô cùng tôn sùng vũ lực này, những kẻ yếu sẽ bị bắt nạt và vứt bỏ, sẽ bị đẩy lên trước làm vật hi sinh.

Trẻ em sẽ được bảo vệ, bởi vì chúng là tương lai; phụ nữ cũng sẽ được bảo vệ, bởi vì bọn họ là công cụ sinh sản; nhưng vào thời điểm cần thiết, phụ nữ có thể bị đẩy ra, trẻ em cũng vậy. Người dân Bắc Thần chính là như vậy, họ không có khái niệm gia đình, không có ý thức riêng của bản thân, bọn họ chỉ biết thực hiện những điều được coi là đúng đắn với toàn bộ tập thể, cho dù đó có thể là việc cực kỳ tàn khốc.

Norn hẳn đã quen với hết thảy chuyện này, nhưng hắn lại cũng nghi ngờ hết thảy.

Vì tập thể phục vụ là không sai, chắc chắn, điều này có thể giúp người Bắc Thần trở nên càng mạnh mẽ trong tương lai, bọn họ không thể nghi ngờ, sẽ trở thành một quần chủng cường đại trong vũ trụ, nhưng trong lòng Norn lại tràn đầy mâu thuẫn, sau khi hắn biết trên thế giới này có thứ gọi là tình cảm, gọi là tình yêu, đó là sức mạnh có thể lay động lòng người.

Norn liền phản bội chủng tộc của hắn.

Hắn là người đầu tiên bước lên con đường phản bội chủng tộc của chính mình này, nhưng hắn không biết mình có phải là người cuối cùng hay không. Hắn muốn tìm kiếm càng nhiều thứ, mà những thứ như vậy, không thể tìm thấy trên Bắc Thần.

"Sau đó, tôi liền rời khỏi sao Bắc Thần, tôi gia nhập lực lượng người địa cầu, hơn nữa tham dự vào một kế hoạch thí nghiệm của bọn họ."

Norn đứng tại chỗ thuyết minh đơn giản một chút về lý lịch của bản thân, hắn như suy tư gì mà nhìn chằm chằm vào La Giản, nói: "Tôi nghĩ cậu biết kế hoạch này —— kế hoạch chế tạo hệ thống luân hồi."

La Giản trợn to hai mắt, giật mình nhìn người ngoài hành tinh trước mắt, một suy đoán xưa nay chưa từng có hình thành trong đầu hắn, hắn không chờ đợi câu nói tiếp theo của Norn, mà trực tiếp mở miệng cắt lời hắn: "Anh… chẳng lẽ… chính là người sáng tạo ra mật thất?"

Nonr không lập tức trả lời, hắn đi tới, đi đến bên người La Giản, hắn theo những khối băng đó mà đi qua, trong lớp băng, Hình Viêm vẫn giữ tư thế tiến công, thế nhưng, trong túi Hình Viêm có thể thấy một thứ rõ ràng nổi lên, một góc khối Rubik lộ ra bên ngoài.

"Cậu xem, kia chính là nguồn năng lượng trung tâm của mật thất, tôi gọi nó là "khối lập phương", cậu có thể gọi ngắn gọn là "khối Rubik". Khối Rubik chính là bản thể của hệ thống luân hồi, một khi bị phá hủy, ngàn ngàn vạn vạn mật thất do hệ thống kiến tạo sẽ bị hủy trong nháy mắt, nguồn năng lượng cường đại của nó sẽ gây ảnh hưởng tới trật tự thời không, hậu quả đáng sợ cậu không muốn chứng kiến."

Norn ngồi xổm trước mặt Hình Viêm, dùng móng vuốt sờ sờ khối băng trên người Hình Viêm, hơn nữa chỉ vào khối Rubik trong túi hắn, nói với La Giản: "Nó có sức mạnh cường đại khó có thể tin nổi, bởi vì kết hợp với khoa học kỹ thuật sinh vật của người Bắc Thần, cho nên nó cũng có thể được coi là một loại sinh vật, một sinh vật có ý chỉ riêng của bản thân."

"Tôi là một trong những người sáng tạo ra khối Rubik, tôi cung cấp khoa học kỹ thuật sinh vật cho người địa cầu, hơn nữa, còn trợ giúp bọn họ xây dựng hệ thống luân hồi, thế nhưng đây quả thực là một sai lầm lớn, trong cuộc đời dài lâu của tôi, tôi cũng không biến hành động của mình cuối cùng là sai hay đúng."

Những lời nói của Norn tuy khiến người khiếp sợ, thế nhưng La Giản đã sớm biết một số chuyện từ Ưng, giờ phút này cũng bình tĩnh hơn, chỉ là có một số vấn đề hắn chưa hiểu rõ, mượn cơ hội này, hắn hỏi Norn: "Nhưng hệ thống luân hồi từ một trăm triệu năm trong tương lai xuyên về địa cầu hiện tại, còn anh tại sao lại xuất hiện ở đây, bị mật thất mang theo sao?"

“Không, tôi bất quá chỉ là một hình chiếu mà thôi, hình chiếu đến từ tương lai.” Norn đứng lên, cúi đầu nhìn La Giản.

La Giản kinh dị mở to mắt: “Hình chiều từ tương lai?”

“Đúng vậy, trong lúc vô tình tôi thông qua tín hiệu kết nối… nói đơn giản, giống như các cậu bây giờ gọi điện thoại, trong lúc vô ý gọi sai số thế nhưng lại gọi cho mình trong tương lai mười mấy năm sau, thần kỳ như vậy. Hiện tại chính là tình huống này, chân thân của tôi hiện tại còn đang ở tương lai trăm triệu năm sau, nhưng lại thông qua phương pháp nào đó, trong lúc vô tình kết nối với ”tôi” trong gian mật thất này, bởi vậy mới có thể đối mặt nói chuyện với cậu.”

Norn châm chước nói, “Nguồn năng lượng hiện tại của mật thất đã không còn cách để duy trì nó vượt qua khoảng cách một trăm triệu năm, cho nên nó không thể trở lại tương lai, mới có thể ở ”hiện tại“, tùy ý làm bậy trên địa cầu.”

La Giản trăm triệu không nghĩ tới, mình có thể cư nhiên vừa khéo mà đụng phải người ngoài hành tinh tới từ trăm triệu năm sau như vậy!

Đây là một cơ hội đáng sợ nhưng không thể bỏ qua, thừa dịp hệ thống còn đang offline, ý chí mật thất không thể khống chế nơi này, hắn hoàn toàn có thể lấy được thông tin hữu dụng từ miệng Norn, ví dụ như phương pháp hữu hiệu để phá hủy mật thất!

“Phương pháp phá hủy trực tiếp chính là phá hư khối Rubik này. Thế nhưng, với khoa học kỹ thuật hiện tại của người địa cầu các cậu, đây là chuyện không thể, ngay cả khi có thể làm được, cũng sẽ gây ra hậu quả đáng sợ.”

“Hậu quả đáng sợ thế nào?”

“Nói trắng ra, cậu chỉ cần tưởng tượng khối Rubik này thành bom siêu cấp có thể nổ tung cả Thái Dương hệ là được.”

Một câu nói của Norn khiến La Giản sợ ngây người, đứng ở đó nửa ngày không nói nên lời, hắn run rẩy, “Nói cách khác, nếu tôi xử lý không tốt, thứ này có thể kéo toàn bộ người địa cầu chôn cùng theo sao?”

“Đúng vậy, tôi đã tính toán đơn vị năng lượng của nó, uy lực đó hoàn toàn có thể thực hiện được điều này.”

Đây là sự tình ngay cả Ưng cũng chưa nói qua. Thế nhưng La Giản cũng không trách Ưng, Ưng tính thế nào cũng không thể nắm giữ được toàn bộ tri thức của khoa học kỹ thuật tương lai, tự nhiên cũng không thể tưởng tượng được mật thất thế nhưng có được năng lượng lớn như vậy. Ma La Giản giờ phút này nghe được lời Norn nói, bất đắc dĩ lật đổ ý tưởng lúc trước, bắt đầu suy tính phương pháp khác để hủy diệt mật thất.

“Không có biện pháp khác sao?”

“Đương nhiên là có.” Norn tiếp tục chỉ vào khối Rubik trong túi Hình Viêm, hắn nói: “Để ý không? Khối Rubik thiếu mất một góc, cái góc kia chính là cơ chế an toàn, giống như một cái khóa vậy, hiện tại thiếu mất cái khóa này, cho nên khối Rubik mới có thể bạo tẩu, kiến tạo một cái rồi lại một cái không gian, vây người chơi trong vòng sinh tử này. Cậu chỉ cần tìm được cái góc bị thiếu kia, tức là tìm được khóa, lắp nó lại lên khối Rubik, khóa trụ lực lượng nó là được.”

“Đơn giản như vậy!? Ý tôi là… khóa kia tuyệt đối không thể phá hủy sao?” La Giản không khỏi nhíu mày, điều này hoàn toàn khác với lời Ưng nói, dựa theo ý của Ưng, hắn bảo La Giản đi phá hủy “khóa”, lại còn nói cho La Giản, chỉ cần khóa không còn, mật thất sẽ tự nhiên mà tan rã.

“Phá hủy?” Norn nhíu mày, hơn nữa không thể hiểu nổi mà nhìn La Giản, nói: “Đương nhiên không được! Khoa học kỹ thuật trên địa cầu hiện tại không thể làm ra được khóa thứ hai, nhưng cũng không thể trực tiếp phá hủy khối Rubik… Đó là năng lượng đủ để hủy diệt cả một tinh hệ! Nếu phá hủy khóa, cậu định khống chế mật thất như thế nào?”

La Giản ngây người, hắn nhìn chằm chằm Hình Viêm trước mắt, ánh mắt đặt trên khối Rubik trong túi hắn, gần như không thể rời mắt được, trong đầu tức khắc chỉ còn lại một ý tưởng ——

Chẳng lẽ Ưng lừa hắn!?

Không! Tại sao lại muốn lừa gạt hắn? Làm vậy thì có lợi ích gì?

Từ từ, còn có một vấn đề trí mạng…

La Giản ngẩng đầu nhìn Norn, thình lình hỏi: “Nếu khóa kia chính là cơ chế an toàn của mật thất, vậy tại sao mật thất lại không tự hủy diệt nó mà lại đem nó giấu đi?”

Câu hỏi này khiến Norn đờ ra một lát, hắn bỗng nhiên thở dài một hơi: “Thực ra, nếu phá hủy khóa, quả thật có thể phá hủy mật thất, bởi vì khóa này tương đương với một cái điều khiển từ xa để kích hoạt bom, chỉ cần khóa bị hủy, khối Rubik sẽ nổ mạnh —— trong thời đại kia của chúng tôi, nếu chúng tôi muốn hủy diệt một khối Rubik có năng lượng cao như vậy, liền mang khối Rubik tới một tinh hệ không có sự sống, sau đó dùng điều khiển từ xa phá hủy nó.”

“Tôi hiểu, bởi vì bom quá nguy hiểm khó xử lý, nên liền mang nó tới địa phương không người rồi kíp nổ tự động đúng không.” La Giản hiểu ra, hắn ý thức được kỳ thật Ưng cũng không gạt hắn.

“Đúng là như vậy, nhưng các cậu hiện tại thật sự có năng lực ném bom ra khỏi Thái Dương hệ sao?” Norn vuốt cằm nghiêm túc thảo luận cùng La Giản, “Thứ nhất, các cậu ít nhất phải có một phi thuyền có thể rời khỏi Thái Dương hệ; thứ hai, mật thất không thể để cậu dễ dàng mang nó ra khỏi Thái Dương hệ như vậy; thứ ba, cậu còn phải tìm được khóa bị mật thất giấu đi.”

"Nói vậy, thì thực thi phương pháp này khá khó khăn." Xác suất thành công thấp đến đáng sợ, tiêu phí cũng không ít thời gian.

"Còn có phương pháp thứ ba." Norn bỗng nhiên cười rộ lên, cho dù nụ cười của hắn bị giấu sau mặt nạ bảo hộ, "Giống như lúc trước tôi nói, tìm khóa trở về, lắp vào khối Rubik, sau đó để nó nhận cậu làm chủ là được rồi."

La Giản nghe được bỗng nhiên kinh ngạc, quay đầu không thể hiểu nổi mà nhìn Norn, "Ai?"

179. Chương 179

"Anh đang nói đùa sao, mật thất sao có thể nhận tôi làm chủ?" Đề nghị của Norn khiến La Giản cảm thấy buồn cười, nhưng Norn lại thập phần nghiêm túc, hắn duỗi tay lại đây, lợi dụng ưu thế chiều cao, dễ như trở bàn tay mà dùng móng vuốt đè đầu nhỏ của La Giản, thấp giọng nói:

"Tôi là một trong những người sáng tạo ra hệ thống, tôi nói có thể, vậy tuyệt đối là có thể."

La Giản cảm thấy khó hiểu: "Tại sao anh lại chắc chắn như vậy?"

Norn nói, "Hệ thống luân hồi vốn dĩ là do người địa cầu trăm triệu năm sau tạo ra vì binh lính siêu cường, kết hợp với khoa học kỹ thuật của Bắc Thần, nó liền có một đặc điểm phổ biến của công nghệ sinh học Bắc Thần."

La Giản tức khắc nghĩ tới cái gì, "Lúc trước anh đã nói, mọi vũ khí trên Bắc Thần đều có ý thức của riêng mình, chỉ đồng ý để kẻ mạnh sử dụng… chính là đặc điểm này sao?"

Norn gật đầu, "Không sai, chỉ cần cậu đủ mạnh, nó sẽ nhận cậu làm chủ nhân."

"Ồ, vậy càng không thể." La Giản lắc đầu, "Tuy rằng tôi tự nhận bản thân mình hiện tại rất mạnh, nhưng tôi cảm thấy một ngày nào đó sẽ xuất hiện người mạnh hơn tôi, trên thế giới này có quá nhiều kỳ ngộ, đâu ai có thể đảm bảo chắc chắn?"

"Đừng không có tiền đồ như vậy, tại sao cậu lại không có dã tâm "tôi muốn trở thành đệ nhất thiên hạ"?"

La Giản cẩn thận suy nghĩ tính khả thi của chuyện này, bỗng nhiên nở nụ cười, "Tôi thực ra đã từng có ý nghĩa kỳ quái như vậy, thế nhưng hiện tại, tôi chỉ muốn giúp những người quan trọng với mình thoát khỏi khổ ải."

"Vậy càng cần làm như vậy." Norn lại dùng sức xoa đầu La Giản vài cái, "Cậu trở thành người mạnh nhất, đánh bại mật thất, trở thành chủ nhân, lúc này, cậu là chủ nhân, muốn làm thế nào liền làm thế đấy, mật

thất nhất định phải vâng theo mệnh lệnh của cậu, bởi vậy, muốn bảo vệ người cậu coi trọng, còn không phải chuyện dễ như trở bàn tay sao?"

Cách nói của Norn khiến tâm La Giản xao động, nhưng lúc ấy, hắn vẫn chưa cho Norn đáp án xác thực, bởi vì hắn cũng không biết mình có bao nhiêu khả năng để trở thành người mạnh nhất, nhưng ít ra, hắn cảm thấy mình có thể thử nỗ lực theo phương hướng này một phen.

Nhưng thảo luận của Norn cùng La Giản còn chưa chấm dứt, một sự việc thình lình xảy ra cắt ngang bọn họ, bọn họ gần như đồng thời phát hiện, đám Trùng quần và Trùng chúa, còn có cả Hình Viêm, đều bắt đầu không hẹn mà cũng rã đông.

Những khối băng rắn chắc lạnh lẽo bắt đầu lấy tốc độ mắt thường nhìn thấy được mà tan chảy, đó là một chuyện xảy ra rất nhanh, có thể nói, bình thường băng sẽ tan thành nước, nhưng ở đây, những lớp băng đó không biến thành nước, chúng giống như dần dần biến mất, trực tiếp thăng hoa thành thể khí, cuối cùng hủy bỏ xiềng xích cho đám sâu và Hình Viêm, giải phóng tất cả những kẻ bị nhốt chỉ trong một tích tắc.

Nhưng chuyện thú vị chính là, khi La Giản cùng Norn đều chuẩn bị tư thế nghênh đón Trùng quần tập kích thì, đám sâu đó lại không công kích, chúng vẫn duy trì tư thế cũ, phảng phất như chúng vẫn bị những tảng băng giữ chân vậy, một đám đều cứng đờ bất động, nửa điểm âm thanh cũng không phát ra.

Chỉ có Hình Viêm là ngoại lệ.

Hình Viêm sau khi rã đông bắt đầu hoạt động thân thể mình, phảng phất chưa quá thích ứng mà đi về phía trước vài bước.

Khi La Giản thấy Hình Viêm liền nội tâm đầy vui sướng, nhưng khi hắn bước về phía Hình Viêm, Norn ở bên cạnh lại duỗi tay giữ hắn lại, sau đó lắc lắc đầu với La Giản.

Vì thế, La Giản không tiếp tục có ý định tiếp xúc với Hình Viêm. Hắn thấy Hình Viêm bình tĩnh móc khối Rubik từ trong túi ra, khối Rubik hơi trôi nổi trên bàn tay hắn, những hoa văn móc nối trên đó hơi hơi tỏa sáng, thoạt nhìn thần bí khó lường lại khiến tâm sinh chấn động.

Một màn này cũng khiến La Giản ngây dại, trong lòng có một dự cảm xấu, mà dự cảm ấy một giây sau liền thành sự thực. Hình Viêm mặt vô biểu tình ngẩng đầu, khuôn mặt hắn bị ánh sáng từ khối Rubik trong tay chiếu lên, thần sắc đó máy móc mà cứng đờ, trong nháy mắt đó, giống như linh hồn của hắn đã bị thứ gì rút đi, chỉ để lại thể xác trống rỗng đứng đó.

Hình Viêm cầm khối Rubik trong tay, đưa tầm mắt về phía La Giản cùng Norn, câu đầu tiên hắn mở miệng, lại là nói với Norn:

"Đã lâu không gặp… Cha."

Norn liền cười: “Thế nhưng vẫn còn gọi tôi là Cha, quả thực là thụ sủng nhược kinh.”

La Giản trong một giây đối phương mở miệng nói chuyện đã hiểu ra hết thảy, giống như tình huống A Lam bị khống chế, chẳng qua hiện tại lại càng phức tạp hơn, càng khó giải quyết hơn. Bởi vì thủ phạm… liền nằm trong lòng bàn tay Hình Viêm.

Mà kết cục hiện tại, sẽ biến thành dạng gì?

“Ngay vừa rồi, hệ thống tính toán xảy ra lỗi, hơn nữa mang tới cho các ngài thể nghiệm trò chơi không thoải mái, thực xin lỗi.” Hình Viêm nghiêm trang cầm khối Rubik, ánh mắt hắn từ Norn chuyển tới trên người La Giản.

Trong lòng La Giản có chút nóng nảy vi diệu, khi hắn ý thức được Hình Viêm đang bị ý chí mật thất khống chế, sự nóng nảy liền trở nên thập phần rõ ràng, hắn nhịn không được mà vung tay, biến vũ khí mình thành trạng thái dù đỏ, hơn nữa căng lên dựa cán dù vào vai mình, khuôn mặt hắn vô tình, nhưng động tác này có nghĩa là hắn đang khẩn trương, mà căng dù sẽ khiến hắn có ảo giác được bảo hộ.

“Tôi muốn biết chuyện gì đã xảy ra.” La Giản nói, “Hệ thống mật thất offline, tại sao lại xuất hiện chuyện tính toán sai như vậy?”

Ý chí mật thất bên kia lại trực tiếp ngoài dự đoán, “Tôi cũng không muốn giấu diếm, là bởi vì vị này…”

Sau đó hắn chỉ chỉ bản thân mình, “Bởi vì vị người chơi này tự mình xúc động tới năng lượng nguyên của tôi mà dẫn tới chuyện này.”

La Giản nhìn lướt qua khối Rubik trong tay đối phương: “Đó chính là năng lượng nguyên của các người?”

“Sử dụng tục ngữ của nhân loại, chúng tôi đã nói trắng ra, thực ra, tôi cho rằng ngài đã biết được gần hết rồi.” Hình Viêm nói, “Khối lập phương này là lõi năng lượng của tôi, cũng có thể được gọi là bản thể, tôi không thể biến thành nhân loại, nhưng có thể thông qua khống chế sinh vật mà đạt được năng lực di chuyển.”

La Giản cố ý vô tình dò hỏi, “Vậy thật quá trùng hợp, tại sao nguồn năng lượng của các người sẽ cố tình xuất hiện trong gian mật thất này?”

“Đúng như ngài nghĩ.” Ý chí mật thất nói một cách nề nếp, hắn tiếp tục, “Đương nhiên là tôi cố tình đặt ở đây chờ ngài tới phát hiện, thuận tiện nói luôn, bối cảnh gian mật thất này cũng là tôi cố ý mà thiết trí, tôi hi vọng ngài có thể hiểu biết bối cảnh của tôi, hiểu biết nguồn gốc của tôi.”

“Các người hi vọng tôi biết?” La Giản nghe mà không hiểu, “Tại sao?”

Ý chí mật thất cũng không lập tức trả lời câu hỏi của La Giản, hắn chuyển đề tài, đột ngột nói, "Tôi vốn hi vọng ngài có thể lấy được cái lõi này." Mật thất nâng lên khối Rubik trong tay, "Kết quả lại tính sai một bước."

Hắn nói, nở một nụ cười cứng đờ, "Nhưng hiện tại cũng chưa muộn."

"Các người muốn đưa thứ này cho tôi?" La Giản tỏ vẻ cảnh giác, hắn nói, "Tại sao lại cho tôi? Để khống chế tôi như khống chế Hình Viêm sao?"

"Đương nhiên không phải như vậy, tiên sinh tôn kính." Ý chí mật thất bên kia hơi hơi nghiêng đầu, "Người chơi sẽ bị tôi khống chế bởi vì không thể gánh vác được sức mạnh của tôi, nhưng ngài khác biệt, tôi tin tưởng ngài có đủ thực lực để gánh vác sức mạnh của tôi."

Lúc này, Norn đột nhiên nhấc chân đi tới bên người La Giản, hơn nữa ngồi xổm xuống, đặt móng vuốt lên vai hắn, nhỏ giọng nói bên tai La Giản: "Đây là bước đầu tiên, thử."

"Cái gì?" La Giản không hiểu.

"Ở Bắc Thần của chúng tôi, quá trình nhận chủ của vũ khí sinh vật được chia làm mấy bước, đối với vũ khí, chúng tìm kiếm một chủ nhân đáng để phó thác mọi chuyện, chúng sẽ dùng sức mạnh của mình để xác minh sự cường đại của chủ nhân, nếu cậu được chúng tán thành, chúng sẽ trả giá hết thảy để bảo hộ cậu, hơn nữa giúp cậu trở nên càng mạnh mẽ hơn."

La Giản cảm thấy cả khuôn mặt mình đều đang run rẩy, "Ý anh là, hiện tại nó đã bắt đầu chuẩn bị nhận chủ sao?"

"Đương nhiên không phải, đây là một quá trình rất dài, đặc biệt là đối với binh khí cường đại như hệ thống, nó có thể trả giá càng nhiều thời gian để tìm kiếm người phù hợp, thực ra, tôi cảm thấy lý do mật thất kéo nhiều người vào trò chơi sinh tồn mật thất này cũng là vì như vậy, nó chỉ muốn từ một đám người phù hợp điều kiện tìm ra người mạnh nhất mà thôi."

"Hơn nữa, ước nguyện ban đầu khi sáng tạo ra nó chính là để đào tạo binh lính mạnh nhất, cho nên mọi thứ hiện tại nó đang làm đều là vì ước nguyện ban đầu."

"Vì thế phải tùy ý thao túng cuộc đời, ký ức và thậm chí cả linh hồn của người chơi?" La Giản nhịn không được nắm chặt quyền.

Norn lại chỉ cười khẽ, "Uyên thân ái, cậu phải hiểu, nó vốn sinh ra vì chiến tranh, vì cường đại mà tồn tại, chỉ cần có thể khiến người chơi trở nên càng mạnh mẽ hơn, nó sẽ làm mọi chuyện nó có thể làm, mà một khi phát hiện ra người chơi nào đó không có khả năng trở nên mạnh mẽ hơn, vậy người chơi này liền trở nên vô dụng trong cảm nhận của nó, không khác gì rác rưởi vậy."

Norn ánh mắt sắc bén, “Tiêu hủy một đống rác rưởi, cậu sẽ có cảm giác tội lỗi sao?”

La Giản nắm quyền thật chặt, hắn theo bản năng cắn môi dưới, gần như cắn môi chảy máu, “Như vậy, trước khi tôi trở thành Uyên, tôi cũng bất quá chỉ là một đống rác rưởi thôi!”

Những người chơi trong đấu trường Tu La kia, không phải đều là rác rưởi bị mật thất vứt bỏ sao? Nhưng hiện tại nhìn xem, một khi bọn họ có thể rời khỏi đấu trường Tu La, lập tức sẽ trở thành nhóm người mạnh nhất điên cuồng nhất trong mật thất!

Những kẻ chém giết ngày ngày đêm đêm cùng không ngừng nỗ lực phấn đấu đó, họ dấn thân vào chiến trường, coi máu tươi làm lương thực! Bọn họ tại sao lại có kết cục như vậy?! Bọn họ rõ ràng có thể trở nên mạnh mẽ hơn, lại bởi vì một số thất bại không thể tránh khỏi mà bị mạt sát ngay từ đầu!

“Tôi không thể không nói, phương án đào tạo cường giả của mật thất… quả thực là vứt đi!”

La Giản gằn từng chữ một, nghiến răng nghiến lợi, “Tôi không muốn có được cái gì mà mật thất, tôi không cần dựa vào thứ đồ vật này, để trở thành mạnh nhất!”

Norn thoáng kinh ngạc một lát, rất lâu sau lại nở nụ cười, “Không, cậu cần, nếu cậu không muốn dựa vào nó, vậy liền cắn nuốt nó.”

180. Chương 180

“Kết quả vẫn thất bại.”

Trong biển sao u ám, một âm thanh mờ ảo vang lên bên tai Hình Viêm, Hình Viêm liền hoảng hốt mở to mắt, nhìn người đàn ông trước mắt. Kẻ truy sát biểu tình ảm đạm, âm thanh của hắn phảng phất như truyền tới từ một nơi rất xa.

“Vốn dĩ cho rằng chỉ cần cảnh báo cậu một chút, là có thể thay đổi được vận mệnh.” Kẻ truy sát nhẹ giọng nói, “Nghĩ vậy, vẫn là quá ngây thơ rồi.”

“Anh muốn thay đổi vận mệnh thế nào?” Hình Viêm không thể hiểu được, đành phải dò hỏi kẻ truy sát.

Kẻ truy sát cũng không trả lời hắn, chỉ im lặng thật lâu. Trong biển sao này, là mảnh đất giáp ranh giữa bóng tối và ánh sáng, vô số ánh sao len lỏi bên người bọn họ, thiên thạch gào thét lao qua, rõ ràng vũ trụ không có gió, Hình Viêm lại cảm thấy nơi này đang nổi lên bão táp cuồng phong.

“Không gian này không thể duy trì quá lâu, rất nhanh sẽ sụp đổ.” Kẻ truy sát đè thấp giọng, tuy rằng âm thanh rất trầm, nhưng vẫn có thể truyền tới lỗ tai Hình Viêm.

“Cậu sẽ trở thành tôi.” Kẻ truy sát lại nói, “Sự thật đã định, vĩnh viễn không thể thay đổi.”

Hình Viêm vẫn không hiểu ngụ ý của kẻ truy sát, “Có ý gì?”

“Rất nhanh, cậu sẽ biết là có ý gì.” Kẻ truy sát nói, “Hình Viêm, cho dù gặp phải cái gì, giữ vững bản tâm là được.”

Sau khi kẻ truy sát nói những lời này, trong không gian tối tăm liền nổi lên mưa rền gió dữ, vô số sao trời lướt qua trước mắt Hình Viêm, thời gian và không gian như nước lũ từ suối nguồn hung hăng đánh úp lại, Hình Viêm thấy các tinh hệ đều bắt đầu phá thành mảnh nhỏ, có một lực lượng khổng lồ kéo hắn vào nước lũ vô tận. Hình Viêm cũng không biết chuyện gì đã xảy ra tại một khắc này, nhưng cho dù hắn biết, cũng không thể ngăn cản được.

Sau khi bị gió lốc tập kích, Hình Viêm dường như có thể cảm giác được sức mạnh vô tận đổ lên người hắn, nói rằng hắn là một kẻ vô tội bị cuốn vào trong gió lốc, không bằng nói, hắn đã dần dần dung nhập vào trong gió lốc ngân hà này, hắn cảm thấy thân thể mình vỡ thành mảnh nhỏ, sau thống khổ ngắn ngủi nhưng tê tâm liệt phế, linh hồn của hắn liền bị phân tán thành vô số hạt, từ con sông đổ tới biển rộng!

Phảng phất đã trải qua thật lâu, một năm hai năm, trăm năm hay ngàn năm, có lẽ là hơn trăm triệu năm.

Hình Viêm không biết mình đã trôi nổi trong biển sao trời này bao lâu, hắn thậm chí không rõ mình có đang trôi nổi hay không, linh hồn rách nát khiến hắn mất đi năng lực suy nghĩ, hắn cảm thấy mình bị chia thành rất nhiều bản thể, mỗi thân thể đều tùy ý lắc lư ở thời gian không gian bất đồng nhau.

Bản năng hắn biết, mình đã bị lực lượng kì quái nào đó xé rách, phân giải thành vô số mảnh, bị tản đến không gian có bóng tối và ánh sáng cùng tồn tại này, ở giữa kẽ hở của thời gian và không gian.

Phải tìm những mảnh nhỏ đó trở về.

Cuối cùng, chỉ có một ý niệm như vậy tràn ngập não bộ, ý niệm đó khiến hắn phát điên, khi hắn đã trải qua không biết bao nhiêu thời gian mà chậm chạp nhặt về những mảnh linh hồn tan tác, từng cái nhặt về, từng cái dán lại, bắt đầu thu hồi ký ức và ý thức…

Chuyện này phảng phất như sự tình diễn ra trong nháy mắt, hơn trăm triệu năm hắn đã trải qua cũng hoàn toàn không tồn tại, chỉ là nỗi lòng của Hình Viêm trong một lần lưu chuyển khó tin trong gió lốc mà thôi.

Cho nên khi Hình Viêm một lần nữa mở mắt, phát hiện bản thân đang đứng trong một căn nhà nhỏ tối tăm.

Bốn phía đều là vách tường kín mít, không có cửa không có cửa sổ, trên trần nhà treo một bóng đèn đơn sơ, ngoại trừ thứ này, trong phòng cái gì cũng không có, Hình Viêm hoảng hốt đứng ở đây, mờ mịt vô thố.

"Ngài đã chết… Tạm thời." Có một âm thanh không biết từ nơi nào vang lên, quanh quẩn bên tai Hình Viêm.

"Ai? Ai đang nói chuyện?"

"Tôi là ý chí mật thất." Người nọ tiếp tục nói.

Sau khi hoảng hốt ban đầu trôi qua, Hình Viêm rất nhanh liền bình tĩnh lại, hắn rất nhanh liền hồi tưởng lại hết thảy mọi chuyện đã xảy ra trước đó, hắn sờ đến một khối Rubik trong phòng đẻ trứng của Trùng chúa, sau đó… không biết nguyên nhân gì mà hắn lại không thể cử động, ký ức cuối cùng chính là mình bị Trùng quần bao vây…

"Đã xảy ra chuyện gì?" Hình Viêm phát hiện mình bình tĩnh hơn bất kỳ lúc nào trước đây, cảm xúc khủng hoảng hay sợ hãi tựa hồ đã bị hắn gỡ bỏ, hắn cảm thấy thân thể thực tràn đầy, giống như hắn vẫn ở biển sao trời mênh mông cuồn cuộn kia, nơi đó, có vô số hằng tinh cung cấp cho hắn lực lượng vĩnh hằng.

"Thật là thú vị, ngài dường như có thể hấp thu sức mạnh từ năng lực không gian của mình để duy trì tính ổn định của linh hồn, cho dù tôi giam giữ linh hồn của ngài ở đây, ngài vẫn sẽ không phát điên như những người chơi khác."

Âm thanh kia tiếp tục nói.

Trên thực tế, Hình Viêm hoàn toàn không hiểu lời đối phương nói, ký ức của hắn có chút hỗn loạn, điều này khiến hắn phát hiện có một số chuyện hắn quên mất rất nhanh. Hình Viêm mờ mịt, hắn quyết định nên an tĩnh một lát, cho nên hắn ngồi xuống, ngồi xếp bằng trong phòng trống, không để ý tới âm thanh kia, hắn chỉ cần an tĩnh lại.

Âm thanh kia cũng im lặng, không tiếp tục mở miệng nói bất luận câu nào, trong không gian nhỏ hẹp im lặng tới mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe được rõ ràng, Hình Viêm thậm chí không nghe được tiếng tim mình đập, hoặc là, tim hắn đã không còn đập.

Nhưng Hình Viêm giờ phút này lại bình tĩnh như vậy, ký ức hỗn loạn cũng không khiến hắn kinh hoảng thất thố, hắn chỉ không ngừng nhớ lại những ký ức tốt đẹp, xuất hiện nhiều nhất, vẫn là cảnh tượng đứa nhỏ kia dùng ánh mắt lấp lánh chăm chú nhìn hắn.

"Thật là thần kỳ…" Hình Viêm thì thầm, "Tôi giống như trong nháy mắt, đã nối tiếp với tương lai quá quá khứ." *(đây chính xác là phim Arrival)*

Đúng vậy, trong khe hở thời không kia, Hình Viêm nhận được một phần ký ức từ bản thân mình trong tương lai. Không chỉ vậy, hắn còn bị xé rách thành vô số mảnh trong kẽ hở thời không kia, hắn nhớ rõ, mình đã phải tìm kiếm những mảnh vỡ linh hồn rất lâu, mỗi mảnh nhỏ đều chứa lực lượng khổng lồ, nhưng trong không gian kia, khái niệm thời gian quả thực không quá rõ ràng.

Rõ ràng là trăm tỉ năm, hồi tưởng lại, bất quá chỉ là nháy mắt.

Một bên khác, La Giản không tiếp nhận lời mời của mật thất.

Hắn cự tuyệt chạm vào khối Rubik kì dị thoạt nhìn tràn ngập lực lượng kia, bởi vì La Giản biết, kia không phải khối Rubik gì, đó bất quá chỉ là một quả bom mà thôi.

Còn phương diện nữa, La Giản cũng không hiểu tại sao ý chí mật thất lại muốn mình cầm lõi của nó, đây quả thực giống như trao nhược điểm trí mạng vào tay kẻ địch, vừa tệ hại vừa ngu xuẩn, nhưng Norn rất nhanh đã giải thích cho La Giản:

"Tôi đã nói rồi, nó đang thử cậu thôi, lõi của mật thất, nguồn năng lượng cường đại nhất, nó tin, không có bất luận người chơi nào không hứng thú và hiếu kỳ, hơn nữa, nó cũng biết lõi của mình rất khó phá hủy, cho nên mới đem ra để công khai thử cậu, cậu nhận hay không nhận, đều có một ý nghĩa nào đó với nó."

"Tôi nhận thì sao? Không nhận thì sao?"

"Nhận liền có nghĩa cậu là một người có ham muốn mãnh liệt lại không kiềm chế bản thân, ham muốn mãnh liệt cũng không phải không tốt, nhưng không kiềm chế thì rất tệ, đây chính là bước thử đầu tiên, cậu nhận, mới là thất bại. Tương phản, nếu cậu cự tuyệt nó, nó mới có thể càng thêm coi trọng cậu, ít nhất là giai đoạn hiện tại, cậu không cần lo lắng bị mật thất theo dõi mà bị đe dọa tới tính mạng."

La Giản lập tức liền hiểu, "Ồ, tôi đã hiểu, tên này chính là loại càng bị từ chối lại càng hăng hái."

Ý chí mật thất cũng không để ý La Giản cùng Norn châu đầu ghé tai, hắn đồng dạng cũng không quá để ý chuyện mình bị từ chối, hắn biết, mọi nhân loại đều tham lam, nhân loại đều coi trọng sức mạnh, tôn sùng bạo lực. Đây là đặc tính trong gien mọi sinh vật, cho dù là nhân loại, hay bất luận loại sinh vật nào khác.

Cho nên, mật thất biết, một ngày nào đó, La Giản sẽ thỏa hiệp, mà ngày hắn thỏa hiệp, kỳ thật cũng không xa.

Mật thất không muốn tiếp tục lãng phí thời gian, nó nói với La Giản, "Ngài là nhân loại duy nhất tôi xem trọng có tư chất như vậy, hơn nữa thân thể GM đặc thù của ngài, khiến ngài gần như hòa làm một thể với tôi, không thể nghi ngờ, chỉ cần ngài chịu tiếp thu tôi, từ "mạnh nhất" này tuyệt đối không phải ảo tưởng trong mộng!"

"Được rồi." La Giản trả lời mật thất, "Nếu các người muốn tiếp nhận tôi, tại sao không dứt khoát giải phóng mật thất này, giải phóng toàn bộ người chơi? Dù sao các người đã đạt được mục đích, không phải sao? Không phải muốn nhân loại mạnh nhất sao?"

"Ngài vẫn chưa đủ mạnh." Mật thất nói trắng ra, "Cho nên tôi cần điều kiện, điều kiện khiến ngài có thể trở nên càng hoàn mỹ."

"Hơn nữa." Mật thất khống chế Hình Viêm nghiêng nghiêng đầu, hơn nữa quay đầu nhìn về phía Norn, "Còn có một số phiền toái chưa được loại bỏ, tôi cần chế tạo con đường hoàn mỹ nhất cho chủ nhân của tôi. Mọi kẻ địch có thể cản trở ngài, mọi đồng bạn có thể ràng buộc ngài, ngài… đều không cần."

"Tên này quả thực điên rồi." La Giản kìm lòng không được lùi về sau một bước, hắn quay đầu nhìn thoáng qua Norn, Norn cũng đồng thời nhìn La Giản, "Tên này sớm đã bạo tẩu, lý tưởng của nó là tạo ra người mạnh nhất, mà kẻ mạnh… là không được phép có bất luận nhược điểm nào."

"Không có nhược điểm, không có ràng buộc…Norn anh quả thực chơi tôi, người tôi để ý có rất nhiều."

Norn nhỏ giọng đáp lại, "Phải không? Tôi vốn tưởng rằng cậu lẻ loi một mình."

"Yên tâm đi!" Mật thất đối diện tựa hồ nghe thấy đối thoại của bọn họ, nhưng ý chí mật thất cũng không để ý, hắn cho phép sự phản kháng.

"Tôi sẽ không làm bất luận chuyện gì dư thừa." Ý chí mật thất nói, đồng thời chỉ chỉ thân mình, "Lần này chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi, tôi rất nhanh sẽ trả lại linh hồn và thể xác tên này, các ngài cần tiếp tục tiến hành trò chơi lần này, mọi thứ còn cách cái kết rất xa."

Lúc sau, mật thất liền đặt ánh mắt lên người Norn, Norn hiểu rõ ý tứ của đối phương, thở dài một hơi, thỏa hiệp nói: "Yên tâm, thời gian kết nối của tôi bên này cũng không dài, rất nhanh sẽ rời khỏi, mà muốn liên hệ với các cậu lần thứ hai, chỉ sợ đã không còn cơ hội."

Mật thất gật đầu xem như đồng ý với lời nói của Norn, vì thế Norn quay đầu nhìn thoáng qua La Giản, "Đợi sau khi ý thức của tôi rời khỏi, tôi sẽ biến thành nhân vật cốt truyện lúc trước, phải cẩn thận, hắn rất có thể sẽ tập kích các cậu vào thời khắc cuối cùng, còn có, các đồng bạn khác của cậu, tôi đã nhân thời gian mật thất offline mà đưa họ thẳng tới phi thuyền cứu hộ, còn lại cũng chỉ có cậu và người kia."

Norn xem như làm người tốt thì làm tới cùng, nói hết mọi chuyện phải nói, sau đó thần sắc hắn đờ ra, động tác sững lại một lát, nhưng rất nhanh liền hồi thần lại, khó hiểu nhìn La Giản, "Sao lại thế này? Đây là đâu?"

La Giản nhìn dáng vẻ hắn liền biết Norn tương lai đã rời đi, Norn hiện tại chỉ là một nhân vật cốt truyện do mật thất sáng tạo ra dựa vào hình chiếu kia mà thôi.

Sau đó, mật thất cũng không tiếp tục kéo dài thời gian, hắn mệnh lệnh một con sâu cầm khối Rubik chạy đi, hơn nữa thập phần rộng lượng mà trả lại thân thể và linh hồn Hình Viêm, rốt cuộc mật thất di tích thượng cổ này, Quỷ Ảnh đội còn chưa hoàn toàn thành công chạy thoát, cho dù là bản thân ý chí mật thất, cũng không muốn can thiệp quá nhiều vào trò chơi, mà thao tác lần này cũng đã vi phạm quy định.

Khi mật thất rời khỏi người Hình Viêm, Trùng quần xung quanh cũng bắt đầu cử động, Trùng chúa và Trùng quần đều phát ra tiếng thét chói tai kỳ quái, mà trong một giây tiếp theo, đám sâu liền dừng thét mà nghênh diện lao tới đám người La Giản.

Hình Viêm trong nháy mắt ý chí mật thất rời đi liền ngã khuỵu xuống, Norn bởi vì thể trạng khổng lồ mà luận lý thành chương gánh vách trách nhiệm khiêng hắn theo, La Giản nháy mắt liền biến hóa vũ khí mình, bắt đầu dọn dẹp Trùng quần xung quanh.

Nhưng tiến hành công tác dọn dẹp thực khó khăn, Trùng quần cuồn cuộn không ngừng tuôn ra từ bốn phương tám hướng, Trùng chúa bên cạnh thét chói tai, vì thế La Giản liền quay đầu nhìn con Trùng chúa kia, sau đó hắn linh hoạt nhảy lên, nhào thẳng về phía nó.

Trùng chúa là trung tâm của Trùng quần, nhóm sâu lập tức lao về phía La Giản, nhưng La Giản đâu dễ bị ngăn cản như vậy, hắn là người nổi bật nhất thiên quân vạn mã, lập tức xuyên qua đám sâu mà nhanh chóng dẫm chân lên thân thể to lớn của Trùng chúa!

Đây là lần đầu tiên sau khi rời khỏi đấu trường Tu La mà La Giản biến đổi hình thái vũ khí nhanh đến vậy, vũ khí gần như trong nháy mắt đã biến thành đao, hắn chém đám sâu xung quanh thành hai nửa như đám cải trắng vậy, động tác nhanh tới mức Norn nhìn không kịp.

Sau đó, mục tiêu của hắn là túi sinh sản của Trùng chúa, nơi đó chứa đầy trứng sâu rậm rạp, cho nên La Giản liền một đao rạch bụng Trùng chúa, đám trứng sền sệt lớn nhỏ bằng trứng gà liền toàn bộ chảy ra ngoài. *(ầy, vỡ ối rồi)*

Trùng chúa lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết, nó lay động thân thể hòng hất La Giản xuống, thế nhưng thân thể La Giản nhỏ lại linh hoạt, thân thể Trùng chúa vừa khổng lồ lại còn chậm chạp, căn bản không thể đuổi kịp!

Vì thế, La Giản một bên chém đầy vết thương trên người Trùng chúa, một bên cầm súng phun lửa thiêu đốt khắp nơi, sau đó La Giản nhảy lên đầu Trùng chúa, cầm đường đao trong tay chỉ vào đôi mắt khổng lồ của nó.

"Bảo quân đoàn sâu của mày dừng lại, bằng không tao liền giết sạch chúng mày, hiểu chưa?!"

La Giản khí phách cầm đao uy hiếp Trùng chúa, Trùng chúa lại thê thảm hét chói tai một tiếng, tên này thế nhưng rất thông minh, bởi vì sau khi tiếng kêu này vang lên, đám sâu xung quanh liền dừng động tác.

Bên kia, Norn đang khiêng Hình Viêm vẫn còn ngơ ngác, hắn miễn cưỡng đánh lui mấy con sâu lao tới, hô về phía La Giản: "Ê! Uyên, cậu còn chưa nói cho tôi tại sao lại thế này, tại sao tôi lại đột nhiên xuất hiện ở đây?"

La Giản giơ đao trả lời, "Giải thích sau đi, tình huống hiện tại rất nguy hiểm, chúng ta đang ở tầng dưới cùng, đột phát vòng vây trực tiếp tới thuyền cứu hộ bên kia là được."

181. Chương 181

"A! Đội trưởng tỉnh." Bên tai có âm thanh quen thuộc vang lên.

Hình Viêm mở mắt ra, ngẩng đầu quét mắt nhìn bốn phía, vây quanh hắn là những gương mặt quen thuộc lại xa lạ, trong nháy mắt Hình Viêm không thể nhớ ra những người này đến tột cùng là ai, trong nháy mắt này, hắn gần như không nhận ra đồng bạn sống chết có nhau của mình.

Nhưng đồng bạn hắn hoàn toàn không biết trạng thái lúc này của hắn, Johan là người đầu tiên nhào lên, tay gấu ôm chặt lấy Hình Viêm, chỉ kém lệ rơi đầy mặt, hô, "Đội trưởng, anh không chết, thật sự quá tốt!"

"Hừ, miệng quạ đen, với năng lực của đội trưởng, dù thế nào cũng sẽ không chết!" Vương Việt đấm cho Johan một quyền, tuy rằng thân thể gầy gò nên hắn chỉ có thể đấm vào chân Johan.

Johan không để bụng, kích động ôm Hình Viêm, dùng sức cọ cọ, tận đến lúc Hình Viêm nhíu mày, duỗi tay đẩy đầu hắn ra. Hình Viêm âm trầm ép xuống dao động nội tâm, nhịn không được liếc mắt nhìn đôi tay mình một cái.

Tay hắn đang phát run, rất nhẹ, gần như không nhìn ra.

Kỳ quái, thật kỳ quái.

Ta giống như... đang lấy tốc độ phi thường nhanh mà quên mất một số chuyện, một số người, một số sự vật.

Nhưng, tại sao lại quên?

"Toàn bộ mọi người đã ở trong thuyền cứu hộ?" Norn bên kia đột nhiên mở miệng, hắn kiểm tra độ an toàn của cửa thuyền xong, xác định không có vấn đề gì mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nói với mọi người: "Chúng ta phải mở ra van cảng thuyền bên ngoài, như vậy thuyền cứu hộ mới có thể bay ra, bất quá chuyện này Uyên đã đi làm, hiện tại, mục tiêu của chúng ta chính là bảo vệ phi thuyền này, kiểm tra xem trong phi thuyền có con sâu nào trà trộn vào không."

Sau khi Norn nói xong, mọi người đều tự giác tản ra bốn phía bắt đầu thăm dò phi thuyền thật lớn này. Mà trạng thái Hình Viêm thoạt nhìn không tốt, đám người Vương Việt liền đỡ đội trưởng nhà mình đi nghỉ ngơi trong phòng điều khiển của phi thuyền, sau đó mọi người đều tạm rời đi.

Nhưng Norn không đi, hắn nhìn mấy người từng cái từng cái rời khỏi phòng điều khiển, biểu tình dưới mặt nạ bảo hộ không biết là dạng gì, hắn im lặng một lát, sau đó xoay người đi về phía Hình Viêm đang nghỉ ngơi.

Khi đó, không biết là lực lượng nào đang điều khiển Norn, hắn kỳ thật cũng không phi thường căm hận nhân loại, cũng không sợ hãi cái chết, càng sẽ không xảy ra xung đột lợi ích gì, chỉ là đột nhiên có một âm thanh vang lên trong đầu, vì thế, hắn liền nghe theo âm thanh đó.

Hắn móc ra một cây đao từ bộ giáp trên người, hướng về phía Hình Viêm chậm rãi đi qua.

Kẻ lạc đàn luôn phải chết đầu tiên, trong phim luôn là như vậy.

Hắn đi đến sau lưng Hình Viêm, giơ cao lưỡi đao trong tay mình.

Hắn cho rằng mình có thể đắc thủ dễ như trở bàn tay, bởi vì tên này thoạt nhìn thập phần suy yếu, tay chân vô lực, sắc mặt tái nhợt, đi đường phù phiếm, đủ loại dấu hiệu chứng minh Hình Viêm không hề có khả năng phản kháng.

Trên thực tế, Hình Viêm quả thực vô lực, ý chí mật thất lưu lại trên người hắn một khoảng thời gian, hơn nữa hút cạn năng lượng trên người hắn, thậm chí còn tiến hành phá hủy và xâm chiếm linh hồn hắn trên một mức độ nhất định, hắn quả thực yếu ớt cực điểm, trong giai đoạn này.

Nhưng kết quả luôn luôn ngoài dự đoán.

Trong một giây Norn múa đao chém về phía đầu đối phương, Norn liền cảm thấy tay phải cầm đao của mình đau nhức, chỉ một thoáng kinh ngạc, Norn liền quay đầu nhìn tay phải mình, hắn phát hiện, tay phải mình đã không thể hiểu nổi mà đứt lìa!

Máu lập tức trào qua, bắn tung tóe lên mũ giáp trên đầu Norn, tay cụt của hắn vẫn còn đang nắm lưỡi đao, lập tức rơi xuống mặt đất, phát ra âm thang bang một cái, thống khổ mới bắt đầu từ miệng vết thương truyền tới đại não Norn.

Đối phương không cầm đao, phía sau Norn cũng không có bất luận kẻ nào, đội viên khác của Quỷ Ảnh đội đều không ở đây, tại sao?

Norn hoảng sợ quay đầu nhìn Hình Viêm, lại thấy Hình Viêm hẳn nên suy yếu vô lực ngồi tại chỗ đột nhiên hơi ngẩng đầu, hơn nữa chuyển mắt nhìn về phía Norn… Đáy mắt là sắc bén khác thường.

Tên này!? Norn thậm chí còn không kịp kêu thảm một tiếng, liền cảm thấy hai chân mình một trận đau nhức, hắn giật mình cúi đầu mình, phát hiện giữa hai chân mình không biết từ khi nào liền xuất hiện một đường máu thẳng tắp, giống như lưỡi đao vô hình chém tới, một đao cắt đứt hai chân hắn!

Không có chân chống đỡ, Norn lập tức ngã trên mặt đất, hắn vẫn là một chiến sĩ cường hãn, ngoại trừ phát ra tiếng thở nặng nề, hắn vẫn không kêu lên thảm thiết.

"Rất kỳ quái… thật kỳ quái…" Hình Viêm nhìn Norn nằm trên mặt đất, thì thầm, "Ta cảm thấy mình đang không ngừng quên mất một số chuyện… có thứ gì đó đang ăn mòn linh hồn ta."

"Nhưng không sao, vạn vật vũ trụ, vì sao vĩnh hằng, sức mạnh của không gian ban cho ta lực lượng vĩ đại."

Hình Viêm nở nụ cười dữ tợn, "Ta mới là nhân loại mạnh nhất." *(anh quả thực ngầu nhất truyện, em đồng ý)*

"Giết tôi, không có ai trong các cậu có thể khởi động phi thuyền." Norn nằm trên mặt đất, bất đắc dĩ thở hổn hển, đứt tay đứt chân khiến máu hắn trôi đi phi thường nhanh, Oxy lên não không đủ, trước mắt hắn biến thành màu đen, nhưng Norn không từ bỏ, bình tĩnh suy nghĩ.

Hắn không biết tại sao mình phải làm như vậy, nhưng hắn đã làm, thì nhất định phải tìm được phương pháp để mình chiến thắng.

"Cho nên tôi không giết anh." Hình Viêm chậm rì rì đi xuống khỏi ghế, kì thật thân thể hắn vẫn thực suy yếu, nhưng hắn vẫn cảm thấy được năng lượng phi thường mạnh mẽ trào dâng trong linh hồn hắn, Hình Viêm suy nghĩ cẩn thận xem năng lượng đó tới từ đâu, đúng vậy, chính là từ kẽ hở thời không kia.

Hình Viêm đi tới bên người Norn, cúi đầu nhìn hắn.

Lúc này, những thành viên vừa đi kiểm tra thuyền cứu hộ đều trở lại phòng điều khiển, Vương Việt là người đầu tiên tiến vào, vừa tiến vào liền đứng ở cửa không dám nhúc nhích, trên mặt đất đều là máu người ngoài hành tinh… máu người Bắc Thần là màu trắng. *(ồ dont cry over spilt milk)*

"Đội…đội trưởng?" Vương Việt cảm thấy mình tiến thoái lưỡng nan, hắn nhìn người ngoài hành tinh thoi thóp trên đất, mà Hình Viêm thì đứng ngay bên cạnh. Khi nghe thấy giọng Vương Việt, Hình Viêm lập tức quay đầu, dùng ánh mắt đầy sát khí nhìn hắn chăm chú. Vương Việt chưa từng thấy Hình Viêm nhìn đồng bạn của mình bằng ánh mắt như vậy.

"Tìm Giang Lập lại đây, cầm máu cho hắn." Giọng nói của Hình Viêm cũng đầy lạnh nhạt, giống như mọi tình cảm của hắn đều đã bị loại bỏ, dư lại chỉ còn máu lạnh và tàn khốc.

Vương Việt không dám trái lệnh, giật mình một cái liền xoay người chạy đi tìm Giang Lập.

Mà lúc này, La Giản cũng đã từ Trùng quần giết trở lại.

Thời điểm trở về hắn mệt mỏi không chịu nổi, cho dù hắn có năng lực thế nào, đối mặt đàn sâu vô tận, tinh lực của La Giản cũng không phải vô hạn, cuối cùng vẫn là mềm nhũn vô lực. Cho nên thời điểm trở

về, hắn cũng chỉ còn treo một hơi, còn lơ là bị đám sâu cắn mấy ngụm trên người.

"Đau đau đau…" La Giản xoa xoa cánh tay đau nhức, ngón tay cầm đao bắt đầu trở nên trắng bệch, hắn ngẩng đầu nhìn về phía van lớn trên đỉnh khoang thuyền, vừa mở van, không khí bên trong liền mãnh liệt trào ra ngoài, La Giản lập tức cảm thấy hô hấp khó khăn.

Hắn biết, mình phải nhanh chóng trở lại thuyền cứu hộ.

Mà lúc này, cửa thuyền cứu hộ cũng theo suy nghĩ của La Giản mà mở ra trước mặt hắn, La Giản biểu tình phấn chấn, lập tức trút bỏ mọi mệt mỏi, cổ vũ bản thân lao về phía thuyền cứu hộ, dọc đường đi cũng dọn dẹp bớt mấy con sâu định chui vào trong thuyền.

Chỉ là, khi La Giản chạy tới cửa thuyền, ở cửa xuất hiện một thân ảnh ngoài dự đoán, chặn đường hắn.

"Hình Viêm?" La Giản dừng chân, không tự giác thở dài nhẹ nhõm một hơi, "Anh tỉnh, quá tốt ——"

La Giản vừa nói xong liền cảm thấy một hơi thở không ổn, hắn theo bản năng lui về phía sau một bước, lập tức cho lưỡi đao vô hình xẹt qua trước ngực hắn, khó khăn mà cắt qua quần áo của hắn, quần áo hắn mặc chính là đồ phòng hộ, sản phẩm của khoa học kỹ thuật tương lai, dù vậy vẫn bị lưỡi đao vô hình kia gây thương tích.

Nhưng may thay, bản năng nhạy bén và ý thức chiến đấu đã cứu hắn một mạng.

Kia chính là lưỡi đào không gian, có sức mạnh chặt đứt vạn vật!

La Giản kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Hình Viêm, hắn biết chỉ có Hình Viêm mới có thể sử dụng sức mạnh không gian, nhưng lại thấy Hình Viêm vẻ mặt lãnh khốc, vẻ mặt hắn khiến La Giản không cầm lòng được nghĩ tới kẻ truy sát vào lần đầu tiên gặp hắn, biểu cảm kia, giống kẻ truy sát y như đúc.

"Tại sao?" La Giản cũng không vì cảm tình quyến luyến với Hình Viêm mà bị mụ não, hắn bĩnh tình chắn đao trước ngực, hắn biết trên người Hình Viêm nhất định đã xảy ra chuyện, vào lúc hắn không biết, lúc hắn không nhận ra.

Chẳng lẽ là do mật thất động tay động chân sao?

Hình Viêm chỉ dùng ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm La Giản, "Trên người cậu có quá nhiều nhân tố không xác định, tôi không thể tin tưởng cậu."

Tên này đang nói chuyện kiểu gì vậy? La Giản nheo mắt, tâm dao động, nói với Hình Viêm, "Trong một giây cuối cùng lựa chọn vứt bỏ tôi? Quên mất mọi chuyện lúc trước?"

"Lúc trước?" Hình Viêm mặt không đổi sắc, "Không có lúc trước."

La Giản từ một khắc rời khỏi đấu trường Tu La đã không còn mềm yếu, nếu vẫn là hắn trước kia, có lẽ sẽ bởi vì thái độ của Hình Viêm mà cảm thấy đả kích cùng thống khổ sâu sắc, nhưng hiện tại thì khác, La Giản cũng không bởi vậy mà sinh ra suy nghĩ muốn lùi bước, hắn biết, hắn phải vãn hồi cục diện này.

"Hình Viêm! Tôi không biết anh nghĩ gì, nhưng từ đầu đến cuối, tôi cùng anh tiến vào mật thất này chưa từng làm chuyện gì sai, kể cả anh không tin tưởng tôi, cũng có thể sau khi ra ngoài rồi lại giải trừ khế ước tổ đội, anh trở mặt ngay lúc này là có ý gì?"

Hình Viêm đứng ở cửa thuyền cứu hộ cười lạnh, nụ cười thấm sâu vào lòng người, "Cậu quá mạnh, sẽ trở thành chướng ngại vật trên con đường của tôi, diệt trừ cậu ở đây chẳng phải là càng tốt hay sao?"

Điên rồi! Tuyệt đối là chỗ nào xảy ra vấn đề!

Trong suy nghĩ của La Giản, cho dù Hình Viêm hiện tại không có loại tình cảm kia với hắn, nhưng từ thái độ hắn biểu lộ lúc trước, hắn ít nhất cũng có hảo cảm với La Giản. Hơn nữa, thần thái lúc trước của hắn cũng không lạnh băng và tàn khốc như bây giờ.

Chẳng lẽ…

"Hình Viêm, nói cho tôi, có phải trên người anh đã xảy ra vấn đề gì hay không?" La Giản múa dao, chém con sâu đang định tới gần hắn làm hai nửa, nhưng tầm mắt hắn vẫn không rời khỏi người Hình Viêm, sắc mặt dần dần tối lại.

"Vấn đề?" Hình Viêm bên kia nghiêng nghiêng đầu, hắn nhếch mép cười, bộ dáng kia khiến La Giản nhớ tới kẻ truy sát, vào mật thất đầu tiên, khi đó La Giản là còn người mới, đã nhìn thấy nụ cười như vậy trên người kẻ truy sát.

Đáng chết! La Giản phẫn hận cắn răng, trong lòng lại bắt đầu khẩn trương, trong lòng hắn thay đổi vô số phương án hòng phá vỡ cục diện bế tắc, nhưng vẫn không nghĩ ra phương án nào tốt, cuối cùng hắn nhận ra, vẫn nên đánh cùng Hình Viêm một trận, đánh ngã hắn là được, cho dù quá không nói lý, quá bá đạo, thế nhưng đây là phương pháp duy nhất có thể khống chế Hình Viêm trong thời gian ngắn, dù sao thời gian hạn chế ba tiếng đồng hồ của mật thất này, cũng không còn lại nhiều.

Vì thế La Giản giơ tay phải cầm đường đao của Đoạn Ly, thoáng chùng gối khom lưng, lưỡi đao đưa về phía trước, tay trái nâng sống đao, dùng một tư thế cầm đao tiêu chuẩn, hắn hướng về phía Hình Viêm nói, "Cho dù anh không muốn tôi tiến vào phi thuyền, nhưng tôi cũng không muốn vĩnh viễn ở tại nơi quỷ quái này, đành phải… xin lỗi!"

182. Chương 182

La Giản duỗi tay sờ mắt trái của mình.

Sau khi sờ hắn liền nhìn thoáng qua lòng bàn tay, một tay đầy máu.

Mù một con mắt, tuy rằng sau khi rời khỏi mật thất sẽ khôi phục hoàn toàn, thế nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hắn bị thương nghiêm trọng như vậy từ khi rời khỏi đấu trường Tu La.

La Giản cúi đầu nhìn Hình Viêm đang ngồi dựa ở vách tường lối đi, đối phương nhắm mắt, đã ngất đi rồi.

La Giản không tự giác mà lung lay thân thể, gần như sắp ngã trên mặt đất, hắn cắm đao lên mặt đất, miễn cưỡng chống đỡ thân thể mình. Không chỉ mắt trái, toàn thân trên dưới đều có các vết thương lớn nhỏ khác nhau, đều là bị đao không gian vô hình cắt qua.

Trước kia, đấu trường Tu La không phải không có người chơi sử dụng năng lực không gian, nhưng cũng quá thưa thớt, loại năng lực này, quả thực là thiên phú ngàn năm mới có một lần, mà Hình Viêm không chỉ có được thiên phú đáng sợ này, hắn thậm chí còn là một người xuất sắc trong đó.

Đáng sợ nhất là…

Thực lực Hình Viêm đột nhiên tăng lên một cảnh giới đáng sợ.

La Giản không biết phải hình dung thế nào, rõ ràng lúc trước hắn đã từng đánh qua với Hình Viêm, lúc ấy Hình Viêm tuy rằng có thể sử dụng di động không gian để công kích, nhưng nói thế nào, lực lượng không gian vẫn tương đối nguy hiểm, cho dù là người thao tác, Hình Viêm cũng phải thật cẩn thận.

Không giống như hiện tại, hắn thậm chí không lấy ra vũ khí của bản thân, cũng có thể tùy ý khống chế không gian, ngay cả đao không gian lúc trước chưa biết cũng đã học được xong!

Không chỉ học được, thậm chí còn có thể đồng thời tạo ra vô số lưỡi đao không gian để tấn công, từ bất luận một góc độ nào, nhìn không thấy cũng không có hơi thở, tốc độ lưỡi đao không gian còn nhanh hơn đường đao của Đoạn Ly, nếu không phải cảm giác của La Giản cực kỳ nhạy bén, hắn phỏng chừng đã phải chết vài lần.

Tuy rằng cuối cùng La Giản vẫn thắng, thắng nhờ ưu thế về kinh nghiệm chiến đấu phong phú hơn, mười năm trên đấu trường Tu La cũng không phải đồ bỏ, La Giản ngay từ ánh mắt đầu tiên đã biết sức mạnh không gian của Hình Viêm tuy rằng rất lợi hại, nhưng thân thể hắn tựa hồ vẫn thực suy yếu, cận chiến có lẽ rất khó chống cự được.

"Tên chết tiệt này… năng lực tăng lên cũng quá ly kỳ." La Giản chống đao, đặt mông ngồi xuống. Lúc này, hắn đã tiến vào trong thuyền cứu hộ, còn đóng cửa lại, vài người Quỷ Ảnh đội đang ẩn nấp trong góc cũng

chui ra, không hẹn mà cùng vây quanh La Giản.

"Đội trưởng quá quái, lúc trước còn cắt đứt tay chân người ngoài hành tinh kia." Vương Việt run run rẩy rẩy nói với La Giản, "Lời nói cũng tràn ngập sát khí, quả thực như đổi một người khác vậy."

"Đừng nói nữa, tôi cảm thấy hắn cũng không quen biết tôi." Johan khóc sướt mướt, không biết từ đâu lấy ra một cái khăn tay xoa xoa mặt, "Dọa chết người!"

Giang Lập không nói lời nào, bắt đầu ném bột phấn vạn năng của hắn lên người La Giản, rất lâu sau mới nói một câu, "Tẩu hỏa nhập ma."

Johan lại khóc sướt mướt, "Đội trưởng cũng không luyện "đoán bụng cậu rỗng", làm sao mà tẩu hỏa nhập ma được?"

"Ngốc!" Vương Việt nói, "Chỉ là so sánh thôi, tẩu hỏa nhập ma là chỉ khi luyện công xảy ra sai lầm, khiến tâm lý bất ổn và hành vi dị thường, nếu nghiêm trọng… sẽ biến thành kẻ điên."

"Đội trưởng biến thành người điên Σ(° °;) !" Johan thảm thiết kêu.

Lúc này, ngay cả Giang Lập cũng không nhịn nổi nữa, nâng móng vuốt đập lên đầu Johan, Johan bị đánh tới ôm kín đầu, lau nước mắt chua xót, đáng thương hề hề co vào một góc.

La Giản ngồi bên người Hình Viêm, nghe mấy người Quỷ Ảnh đội đối thoại, sau đó lại quay đầu nhìn người đàn ông đang hôn mê bên cạnh, có chút chán nản thở dài một hơi.

"Kết cục vẫn là như vậy sao?"

Vĩnh viễn không thể thay đổi sao?

La Giản vươn tay sờ sờ khuôn mặt Hình Viêm, làn da hắn ấm áp, chứng minh giờ phút này Hình Viêm vẫn là một người chơi, không phải kẻ truy sát gì đó… Không thể nói chắc được, La Giản cũng không biết mình có hi vọng Hình Viêm biến thành kẻ truy sát hay không, hay là vẫn muốn bảo trì hiện trạng, hắn không biết người mình yêu là dạng gì, nhưng chỉ cần biết, hắn vẫn là hắn…

Liền sẽ an tâm.

Anh ở đây, tôi liền an tâm.

La Giản hít sâu một hơi, nói với những thành viên khác của Quỷ Ảnh đội: "Hắn vẫn chưa thương tổn các anh, chứng minh hắn vẫn còn chút lý trí, nếu có khả năng, tôi sẽ điều tra một chút trạng huống thân thể

hắn, nhưng… có lẽ tôi sẽ phải rời khỏi một thời gian, chuyện kế tiếp, tất cả đều dựa vào các anh."

Mấy người Quỷ Ảnh đội liền như gà mổ thóc, gật gật đầu với La Giản, La Giản cũng thoáng yên tâm, lại quay đầu nhìn Hình Viêm.

Kỳ thật, nói dễ nghe như vậy, nhưng La Giản biết trước hắn sẽ không quay lại Quỷ Ảnh đội, bởi vì vận mệnh đã bắt đầu bước lên quỹ đạo của nó, những người từng gặp mình trong quá khứ còn có anh họ La Phong, tên hề, Đoạn Ly và A Lam…

Mỗi lần La Giản hi vọng mình có thể thay đổi một chút vận mệnh của họ, lại là một lần bước chân lên con đường đã định sẵn.

Hình Viêm cũng không phải ngoại lệ, hắn biến thành như vậy là chuyện vận mệnh đã định, lần đầu tiên La Giản tiến vào mật thất, lần đầu tiên từ miệng người khác nghe về Quỷ Ảnh đội, bọn họ liền nói, đội trưởng Quỷ Ảnh đội là một người cực kỳ tàn khốc, máu lạnh, không chút lưu tình.

Mà trên thực tế, khi La Giản gặp Hình Viêm trên sàn giao dịch Nhất Diệp Cô Chu, hắn liền cảm thấy Hình Viêm có chút khác so với lời đồn, tuy rằng cũng có thực lực nhất định, cũng có ứng biến nhanh nhạy cơ trí, cũng bình tĩnh và lý trí khi phải phán đoán, nhưng rốt cuộc không có quan hệ gì với mấy chữ máu lạnh, tàn khốc.

Vậy cái gì đã thay đổi hắn?

La Giản nở nụ cười như đang khóc, hắn biết cái gì đã thay đổi Hình Viêm, điều này thực rõ ràng, tinh tường bày ra trước mắt La Giản.

Đó chính là vận mệnh.

Đánh thế nào cũng không lại, vận mệnh con người, vận mệnh vạn vật, vận mệnh thế giới.

Cho nên chúng ta thay đổi nó không được, chúng ta cũng không thể đi thay đổi nó, chúng ta chỉ có thể lừa gạt nó.

Dựa vào uy hiếp và bức bách Norn đi vào khuôn khổ, thuyền cứu hộ bắt đầu khởi động, van lớn của khoang thuyền đã sớm mở ra, bên ngoài lại không phải vũ trụ ngân hà rộng mệnh mông, mà là một mảnh bóng tối hỗn độn, nhưng mọi người không dừng lại, bọn họ điều khiển thuyền cứu hộ đi về phía bóng tối sâu thẳm.

Hi vọng luôn ở phía trước.

Cho dù trước mặt chỉ là bóng tối.

Thành công thoát khỏi mật thất di tích thượng cổ.

Không lại kí tên linh tinh gì cùng Hình Viêm, La Giản trực tiếp lợi dụng quyền hạn, mạnh mẽ giải trừ quan hệ tổ đội giữa mình và Quỷ Ảnh đội, cuối cùng hắn vẫn chần chờ nhìn Hình Viêm một cái, rồi mới xoay người rời đi, hắn chạy như bay, xuyên qua không gian và thời gian, cũng không có địa điểm mục tiêu định trước, liền đi tới địa phương tiếp theo.

Là bên người tên hề.

Tên hề lúc này đang ngồi xổm gian khổ phấn đấu trong gian mật thất nào đó, La Giản đột nhiên xuất hiện khiến hắn kìm lòng không được chọc dao phẫu thuật tới, bất quá, rất dễ dàng bị La Giản chặn lại.

Lúc này tên hề cũng phản ứng lại, thiếu chút nữa ném văng dao phẫu thuật của mình, hưng phấn hô lên, "Bé Uyên manh manh dễ thương!"

Nói xong, tên hề liền nhào tới, ôm lấy La Giản bắt đầu nhéo nhéo nhéo nhéo…

"Buông tay." La Giản đen mặt nói.

Tên hề bị sát khí hắn dọa sợ, run run rẩy rẩy buông móng vuốt ra, đáng thương vô cùng nói: "Làm xao vậy, tự dưng hung dữ."

La Giản hít sâu một hơi, "Thực xin lỗi, tâm tình không tốt."

"Tại sao tâm tình không tốt, xảy ra chuyện gì sao?" Tên hề tò mò hỏi.

"Không có, không phải vấn đề gì lớn." La Giản thoáng cúi đầu, nhưng một lát sau lại ngẩng đầu lên nhìn tên hề, "Thời gian không nhiều, kế hoạch của tôi cũng sắp bắt đầu rồi, từ giờ trở đi tôi sẽ huấn luyện cho anh."

"Huấn luyện… tôi?" Tên hề nghiêng đầu, chỉ kém ngậm ngón tay tỏ vẻ dễ thương.

La Giản không biết tại sao, tâm tình đột nhiên tốt lên một chút, khóe miệng hắn nhếch lên nụ cười ác ma, nhìn tên hề vẻ mặt mờ mịt không biết bản thân đã rơi vào nước sôi lửa bỏng, nói, "Tôi muốn khiến anh trở nên càng mạnh mẽ hơn… Ít nhất có thể sống sót tới cuối trên chiến trường, cường đại."

Nghe một câu như vậy của La Giản, tên hề không biết tại sao, kìm lòng không nổi mà run lập cập.

Thật lạnh.

Mà một khoảng thời gian sau, tên hề rốt cuộc cũng hiểu ý nghĩa của huấn luyện trong lời La Giản.

La Giản có quyền hạn GM, cho bản thân một thân phận kẻ truy sát, tiến vào mật thất của tên hề mà trời long đất lở đuổi giết hắn, từ một mật thất giết tới mật thất tiếp theo, bọn họ cứ giằng co như vậy một đoạn thời gian, tóm lại, mỗi lần tên hề tiến vào mật thất đều phải chuẩn bị rất sung túc, bởi vì hắn biết, La Giản nhất định ở trong đó chờ hắn.

Tên hề cũng trong không khí khẩn trương này mà nhanh chóng trưởng thành, tư chất bản thân hắn cũng không thấp, bị La Giản ép như vậy, lại càng tiến bộ thần tốc hơn.

Đồng thời, trong khoảng thời gian tên hề đang nghỉ ngơi, chưa phải tiến vào mật thất, La Giản cũng nhận được một bức thư mới từ ý chí mật thất. Mật thất cũng cố ý rèn luyện cho La Giản, hơn nữa tựa hồ bởi vì khoảng thời gian này La Giản thường xuyên sử dụng thân phận kẻ truy sát, cho nên lần này, mật thất dứt khoát để La Giản hóa thân thành kẻ truy sát, để hắn tham gia các trận đoàn chiến có Thiên Khải Giả.

Giai đoạn này, cường giả trong mật thất lớp lớp xuất hiện, cũng không ít Thiên Khải Giả, mật thất mở ra mật thất cuối cùng – hi vọng để người chơi vĩnh viễn thoát khỏi không gian mật thất, mà La Giản liền trở thành chướng ngại vật của bọn họ, trăm phương nghìn kế cản trở mục đích của người chơi.

Hắn rốt cuộc không còn là người mới ngây thơ ban đầu, không có chút nương tay nào, chém người như thái rau. Mà trên tâm lý, La Giản cũng trong nháy mắt cảm thấy mình như đã trở về đấu trường Tu La vậy, rơi vào một trạng thái giết chóc máy móc vô cảm.

Đôi khi hắn nghĩ, mình có thể thực sự hủy diệt mật thất sao? Cho dù hủy diệt, mình cũng không thể quay trở về lúc trước? Người chết quá nhiều, người chết dưới tay ta cũng quá nhiều, cho dù hủy diệt, thì có thể cứu lại được ai?

Hoặc là, theo như lời Norn nói, chinh phục mật thất, trở thành chủ nhân của nó? Như vậy là có thể thả đi… không, không thể thả đi, người chơi đã huấn luyện rất lâu trong mật thất, thực lực mạnh mẽ như vậy, có lực lượng và sức mạnh hơn xa người thường, hơn nữa, giết chóc thành thói quen trong mật thất, thả ra chẳng phải thế giới sẽ đại loạn sao?

"Nghĩ vậy, quả nhiên vẫn là khống chế khối Rubik sẽ tốt hơn một chút… Tuy rằng ta thực chán ghét loại lực lượng này."

"Bất quá, đúng vậy… chính là sự chán ghét này, khiến ta ý thức được mình vẫn còn… thiện lương."

La Giản chết lặng đứng ở một góc mật thất đoàn chiến nào đó mà lầm bầm, hắn không biết đã đứng ở đây

bao lâu, lúc này, cửa lớn bên cạnh bị mở ra, một đám người chơi vọt vào, vừa nhìn thấy La Giản, lập tức bày ra tư thế chiến đấu.

La Giản không thể nói chuyện trước mặt người chơi, chỉ an tĩnh nhìn bọn họ.

Trên mặt mỗi người chơi đều tràn ngập tình cảm bất đồng, kinh ngạc, phẫn nộ, cảnh giác, hoảng loạn…

Nếu thời gian có thể chảy ngược, các người nguyện ý trải qua những ngày tháng bình thường nhưng bình yên trong thế giới hiện thực, hay là lặp lại náo nhiệt cùng tử vong trên chiến trường huyết tinh này?

183. Chương 183

"Để ở đây sao? Bác sĩ Hồng?" Mấy công nhân chuyển nhà mưa rền gió dữ nhanh chóng mang một đám gia cụ đều nhét vào phòng, mà căn nhà cũng không phải quá lớn, rất nhanh đã chen chật phòng khách.

Người công ty chuyển nhà có thể hỗ trợ lắp ráp vận chuyện, nhưng những đồ rải rác vụn vặt khác thì phải tự mình xử lý.

Hồng gật gật đầu, móc bóp da trong túi ra bắt đầu boa tiền, hấn thập phần hào phóng, mấy công nhân râu ria xồm xoàm đều ngại cự tuyệt, đều vô cùng vui vẻ mà tiếp nhận, một công nhân cuối cùng còn tò mò mà nhìn đứa nhỏ bên người Hồng, dò hỏi: "Bác sĩ Hồng, đây là con của anh sao?"

Hồng cúi đầu nhìn đứa nhỏ đang túm quần áo hấn bên cạnh, đứa nhỏ luôn mắt lim dim buồn ngủ, từ sáng đến giờ vẫn luôn là dáng vẻ này, còn thỉnh thoảng há mồm ngáp một cái.

"Không, đây không phải con tôi, tôi còn chưa kết hôn đâu." Hồng duỗi tay sờ sờ đầu đứa nhỏ, "Đây là sư phụ tôi."

Công nhân kia không cho là đúng, chỉ nghĩ là bác sĩ Hồng đang nói giỡn, cũng cười cười rồi rời đi, đợi tới khi nhân viên chuyển nhà đều đi cả, trong phòng chỉ còn lại hai người với một đám đồ thượng vàng hạ cám.

Hồng bất bắc dĩ nhìn một đám tạp vật trước mặt mà thở dài, biết những việc đó mình đều phải tự tay tới làm, hấn khổ sở kéo tay áo lên, vừa tiến lên một bước chuẩn bị dọn dẹp, lại cảm thấy quần áo mình căng ra, đứa nhỏ bên cạnh vẫn túm quần áo hấn không chịu buông tay.

"A Giản, tỉnh ngủ chưa? Tôi muốn làm việc, buông tay…"

Hồng đã phải bôn ba mấy ngày rồi, nói chuyện cũng hữu khí vô lực, thần kinh luôn nằm trong trạng thái khẩn trương, trong thế giới hiện thực vẫn còn nhiều chuyện lớn lớn bé bé phải xử lý, tuy Hồng là bác sĩ rất có kiên nhẫn, nhưng như vậy cũng có chút chịu không nổi.

Nhưng hắn kỳ thật biết đứa nhỏ này nhiều hơn bản thân hắn.

La Giản xoa xoa mắt, lầu bầu tỏ vẻ bất mãn, "Không cần sửa sang, đi ngủ trước."

"Ngày mai tôi còn phải đi làm, hôm nay không xử lý tốt thì không được… Thế nhưng, cậu có thể đi ngủ trước, giường của cậu tôi đã chuẩn bị tốt." Hồng bất đắc dĩ xoa đầu đứa nhỏ, đứa nhỏ này… đều đã nhiều năm, vẫn không lớn lên chút nào, vĩnh viễn là bộ dạng này, không biết đây là cực hạn của thân thể này, hay là do nguyên nhân nào khác.

Dưới sự thúc giục của Hồng, đứa nhỏ rốt cuộc vẫn bước chân vào phòng đi ngủ, một giấc ngủ này liền ngủ thẳng tới buổi chiều, Hồng đại khái cũng đã sửa sang gần xong tạp vật sau khi chuyển nhà, mệt đến mức đầu váng mắt hoa trước mắt đều là sao bay lượn, vì thế mơ hồ đi vào phòng ngủ, một đầu ngã quỵ trên giường.

Mà lúc này, La Giản cũng vừa vặn tỉnh lại.

Thời gian ngủ rất là quý giá, La Giản trên cơ bản chưa bao giờ được ngủ đủ giấc, mỗi ngày ngoại trừ quyết đấu sinh tử thì là các loại đuổi giết và bị đuổi giết, mật thất mỗi ngày đều cho hắn đủ loại nhiệm vụ không thể hiểu nổi. Nhưng thực ra cũng khá tốt, La Giản cũng rất thích đánh nhau.

Thế nhưng, ngẫu nhiên có một ngày nghỉ, quả nhiên ra ngoài đi dạo một chút vẫn tốt hơn.

La Giản nghĩ vậy, liền ra cửa.

Tên hề vừa mang hắn dọn tới thành phố này, đối với hắn, đây là một thành thị rất là quen thuộc, bởi vì đây chính là quê hương hắn.

Có lẽ ta có thể đi xem nhà của cha mẹ?

La Giản nghĩ nghĩ, lập tức tiến vào trạng thái, cầm ô đi lại trên đường phố, đợi tới khi hắn tới cửa nhà cha mẹ mình, mới phát hiện, cha mẹ thế nhưng lại không có ở nhà.

Mà đồng thời, trước cửa nhà hắn cũng có một thân ảnh quen thuộc lại xa lạ.

Là bản thân La Giản.

Không, hẳn phải là bản thân của quá khứ.

La Giản quá khứ do dự trước cửa nhà nửa ngày, không hề chú ý tới ở phía sau hắn không xa, Uyên cầm ô mặt vô biểu tình nhìn hắn, Uyên có thể mơ hồ cảm nhận được tâm tình của mình khi đó, hắn lúc đó đã

thật lâu không gặp cha mẹ, đây là lần đầu tiên trở về nhà sau khi bị đuổi ra, nội tâm tràn ngập lo âu.

Thế nhưng, rất nhanh hắn sẽ thất vọng.

Chú Ngô hàng xóm xông ra, nói vài câu với La Giản, La Giản sửng sốt một lát, gật gật đầu với chú Ngô, sau đó liền xoay người rời đi.

Uyên cũng đi theo La Giản, hắn biết hiện tại La Giản muốn tới nhà chú hắn, cách nơi này không xa, đi qua hai con phố liền tới, nhưng trên đường hắn liền gặp thoáng qua một người trong dự kiến.

Uyên cầm ô nhìn người đàn ông mặc áo hoodie, đeo bao đàn guitar đang cúi đầu kia, nhấp nhấp môi.

Người đàn ông kia dường như cũng nhận ra ánh mắt của Uyên, đang đi một nửa liền dừng lại, lập tức quay đầu nhìn Uyên, nhưng thời điểm hắn quay đầu lại, chỉ thấy dòng người nhốn nháo rộn ràng phía sau.

Là ảo giác sao?

Vừa rồi có người nhìn ta.

La Phong hơi hơi nhíu mày, trong lòng luôn có cảm giác không yên, hắn vốn là người kí khế ước chung thân với mật thất, theo đạo lý, ở thế giới hiện thực, không có ai có thể nhìn thấy hắn, người có thể nhìn thấy hắn chỉ có —— dự cảm xấu này khiến La Phong dừng bước chân, quay đầu đi ngược lại.

Bên kia, La Giản đã gần tới nhà chú rồi, lại do dự một lúc, nhưng cuối cùng vẫn đánh bạo mà gõ gõ cửa nhà chú, hắn rất nhanh đã được mẹ mình mở cửa nghênh đón vào nhà, sau đó cửa liền đóng lại.

Uyên đứng ở đó không xa nhìn lại, đây là lần đầu tiên sau chừng ấy năm hắn được nhìn thấy mẹ mình, đáng tiếc chỉ có thể nhìn từ xa, hơn nữa chỉ là mặt nghiêng.

Kỳ thật, chỉ cần Uyên muốn, là có rất nhiều phương pháp để đi vào, có thể công khai vào nhà mà quan sát mẹ mình trong khoảng cách gần, thế nhưng Uyên rốt cuộc vẫn không làm vậy, hắn cảm thấy bản thân đã không còn tư cách để làm vậy, hắn đã sớm vứt bỏ thân phận La Giản, đã sớm trở thành một người khác.

"Xem hay không xem thì có ý nghĩa gì đâu, đó đều không thuộc về ta." Uyên trào phúng mỉm cười, thời điểm hắn xoay người bước đi, đột nhiên dừng chân một chút, hắn ngẩng đầu, liền thấy La Phong đeo bao guitar đứng bên kia đường nhìn hắn.

Tuy rằng biết cơ hội xa vời, La Phong vẫn muốn tìm kiếm một chút cảm giác được người nhìn chăm chú, hắn luôn có ảo giác rằng người vừa nhìn hắn cũng chưa đi xa, chỉ là trên đường cái này người đến người đi, La Phong đứng giữa dòng người không khỏi mờ mịt.

Quả nhiên vẫn là ảo giác sao?

Ngay vào lúc La Phong nghĩ như vậy, một âm thanh gần trong gang tấc vang lên:

"Anh đang tìm cái gì sao?"

La Phong ngây người một lát, quay đầu lại, lại phát hiện một đứa nhỏ rất lùn đứng trước mặt hắn, thế nhưng hắn không thấy rõ mặt đứa nhỏ này, bởi vì đứa nhỏ này cư nhiên chống một cây dù đỏ còn to hơn người hắn ngay vào lúc trời quang.

"Cậu là...?"

La Phong đờ ra một lát, mới ý thức được đứa nhỏ này có thể là một người chơi giống hắn, bằng không làm sao nó có thể thấy hắn được. Chỉ là đứa nhỏ này thoạt nhìn cũng quá nhỏ tuổi.

Nhưng kỳ quái chính là, đứa nhỏ chỉ nói một câu như vậy, liền cầm ô đi vòng qua La Phong mà rời khỏi, La Phỏng khó hiểu mà nhìn theo bóng dáng đứa nhỏ, hắn cũng không có lý do gì để đuổi theo, đối phương rõ ràng không muốn đáp lời mình.

Chỉ là ngày hôm sau, La Phong vẫn tới khu này, hắn ngồi trên băng ghế công cộng, nhón chân mong chờ nhìn chằm chằm mấy cửa hàng bình thường trên phố, ông chú mở cửa hàng kia hẳn là người nào đó quan trọng trong trí nhớ hắn, luôn khiến cho La Phong cảm thấy quen thuộc dị thường.

Thế nhưng, La Phong có chút kinh ngạc chính là, đứa nhỏ nói một câu với hắn ngày hôm qua, vẫn chống cây dù siêu lớn kia, cũng đứng ở phụ cận một lối đi bộ.

Thế nhưng, dưới hiệu quả thôi miên của cây dù, La Phong rất nhanh liền quên mất cây dù đỏ và đứa nhỏ kia, đợi tới khi La Giản quá khứ tới nói chuyện với hắn một hồi, hắn đã hoàn toàn quên mất mình đã từng nói chuyện một câu với đứa nhỏ như vậy.

La Phong tuy rằng đã quên, nhưng La Giản vẫn nhạy bén cảm giác được cái gì, quay đầu liếc nhìn con phố đối diện, dưới đèn xanh đèn đỏ, đứa nhỏ cầm một cây dù còn lớn hơn người hắn, nghiêng đầu, chăm chú nhìn mình.

La Giản cảm thấy trái tim mình mãnh liệt nảy lên, bước chân ra định đi về phía đứa nhỏ kia, nhưng một chiếc xe tải chậm rì rì chạy qua đường cái, chặn mất tầm mắt La Giản, chờ đến khi xe tải đi qua, đứa nhỏ đã không còn ở đó.

Cảm giác như cảnh tượng trong mộng vậy, nhưng lại là ảo giác.

La Giảng hoảng hốt nghĩ, bất đắc dĩ xoay người qua chỗ khác nói chuyện với chú mình, trong nháy mắt

xoay người kia hắn cũng đã quên mất hình ảnh đứa nhỏ kia, cho nên cũng không biết, sau lưng hắn, đứa nhỏ vẫn đứng đó.

Một La Giản khác vẫn như trước đứng ở đó.

"Rất tốt, đến lúc rồi, có thể bắt đầu." La Giản tự cổ vũ bản thân, "Chỉ được thành công, tuyệt đối không thể thất bại."

"A, để tôi vào đội?" Tên hề… cũng chính là Hồng, vừa mơ mơ màng màng bò dậy từ trên giường, gãi gãi mớ tóc ổ gà, hắn khổ sở nói: "Ngài không lăn lộn chết tôi thì không bỏ qua sao."

"Đây là chuyện sáng sớm đã nói rõ, tôi rốt cuộc lăn lộn anh chỗ nào?" La Giản nghiêm túc ngồi trên giường, hai tay khoanh trước ngực giáo huấn tên hề.

"Còn nói không lăn lộn tôi!" Tên hề mặt như muốn khóc, hữu khí vô lực trả lời, "Mấy năm nay, mỗi ngày tôi đều bị cậu tra tấn tàn khốc, khiến tôi không có nhiều tinh lực tập trung vào công việc, đến bây giờ vẫn là một bác sĩ nhỏ không tên không tuổi!"

La Giản hơi nhíu mày, cúi đầu nghiêm túc nói: "Chúng ta chính là người làm việc lớn…"

"Dừng! Tôi chịu đủ bộ dạng kia của cậu rồi, đừng dùng bộ dáng đứa nhỏ đáng yêu nói ra những lời như ông cụ non vậy nha!" Tên hề bắt lấy đầu ổ gà của mình dùng sức cào, "Được rồi được rồi đều nghe cậu, cậu là lão đại!"

La Giản cuối cùng cũng thoáng vừa lòng, lộ ra nụ cười, hắn cười lên khiến cảm giác âm trầm trên người biến mất sạch sẽ, nhìn qua cũng giống một đứa nhỏ. Tên hề vui mừng nhìn chằm chằm La Giản, xem đứa nhỏ này bán manh chính là lạc thú duy nhất trong những năm tháng địa ngục này của hắn.

Thế nhưng, đứa nhỏ này cũng là ngọn nguồn mang tới sinh hoạt địa ngục cho hắn, hơn nữa, hắn còn trực tiếp vứt cho tên hề một tờ giấy, tên hề mở tờ giấy ra liền thấy, là một phong thư mời tổ đội.

"Sau khi vào đội liền bảo trì hiện trạng là được, sắm vai nhân vật vô năng khiến người ta chán ghét chỉ sợ đã là sở trường của anh."

Tên hề cảm thấy cái miệng cái mũi mình đều cau lại, "Tôi rốt cuộc đến bao giờ mới có thể thoát khỏi hình tượng này? Quả thực giống như một tên hề vậy…"

"Anh vốn dĩ chính là một tên hề."

"Đó chẳng qua chỉ là trang điểm mà thôi!" Tên hề không hài lòng mà phát điên lên, lăn qua lăn lại trên giường mình, "Mãnh liệt kháng nghị, muốn bồi thường! Hình tượng tôi đều bị một tay cậu hủy diệt hu hu hu!"

La Giản cạn lời thở dài, tên này ngốc nhiều năm như vậy, điểm "ngốc" này vẫn một chút đều không chữa khỏi được, vì thế La Giản không thể không nhượng bộ vươn tay ra, ấn trên mặt tên hề.

Tên hề lập tức hưng phấn lên, bắt lấy tay nhỏ của La Giản bắt đầu xoa xoa, một lát sau, lại xoa xoa.

Bệnh thích tay bệnh thích vật nhỏ.

Thực thích tay, hơn nữa phải là tay nho nhỏ, thế nhưng bình thường cũng không nhìn ra người này cư nhiên biến thái như vậy… ầy, kì thật cũng không phải phi thường biến thái, ít nhất tên hề vẫn là một người rất biết khắc chế ham muốn của bản thân, còn nữa, kỳ thật tên này không chỉ thích tay trẻ em, cũng thích tay nhỏ miêu miêu cẩu cẩu, có thể khiến hắn bị manh tới ngã trên đất không dậy nổi.

Quả nhiên vẫn là biến thái!

La Giản đưa tay qua khiến tên hề hưng phấn lăn qua lăn lại, cuối cùng, hưng phấn của tên hề lên tới cực hạn, nhịn không được, một hơi không kịp thở, lập tức hít thở không thông mà lăn quay ra giường.

La Giản thu tay lại, quét mắt nhìn tên hề đã bắt đầu sùi bọt mép.

Thế nhưng, thời điểm chiến đấu vẫn rất đáng tin cậy.

184. Chương 184

Sau khi để tên hề gia nhập đội ngũ của mình, bọn họ liền theo đội ngũ mới trải qua một lần chạy thoát mật thất đơn giản, sau đó, vở kịch lớn liền tới màn cuối. Đúng vậy, mật thất đoàn chiến đã đúng hạn mà tới.

Tuy rằng đã làm tốt chuẩn bị, nhưng khi La Giản phát hiện bản thân tiến vào mật thất quen thuộc này, hắn vẫn hít một hơi khí lạnh, nội tâm trăm mối tơ vò ngổn ngang.

Yêu cầu của mật thất lần này là hắn phải đạt được thắng lợi trong trận đoàn chiến này, hơn nữa, là bắt buộc. Trên thực tế, cho dù mật thất không yêu cầu, La Giản cũng nhất định phải thắng, cho dù phải trả giá lớn cỡ nào. Phải biết rằng, La Giản đã vì quyết đấu cuối cùng này mà chuẩn bị rất lâu, nếu chuyện tới trước mắt rồi mà chỉ vì một số tình cảm hay mềm yếu mà tử bỏ, vậy ngay cả La Giản cũng sẽ không tha thứ cho bản thân mình.

Đúng vậy, hiện tại La Giản đang đứng trong mật thất hắn đã từng trải qua —— nơi chôn cốt.

La Giản tùy tay thắp sáng đèn Minh Hỏa, thực lực của hắn trong khoảng thời gian này tăng lên rất nhanh, cho nên hiện tại đèn này cũng không cần hắn đi cầm, có thể trực tiếp trôi nổi lơ lửng bên người La Giản, thuận tiện nói luôn, dù của hắn cũng có thể rời tay mà tự trôi nổi, mọi vũ khí mô phỏng đều có thể thực hiện được điều này.

"Thật ghê tởm." La Giản bất đắc dĩ thở dài, đối với hắn, mọi chuyện phát sinh trong gian mật thất này đã là chuyện rất lâu trong quá khứ, xa xôi mà xa lạ, hắn ngẫu nhiên vẫn có thể nhớ ra một số chi tiết, nhưng phần lớn thì đã quên rồi.

Nhưng chuyển biến lập trường khiến hắn cảm thấy khổ sở, hắn đã từng cho rằng bản thân mình có thể trở thành người chính nghĩa, đến cuối cùng lại trở thành đao phủ. Giống như câu danh ngôn mọi người hay nói… Luôn có một số người, sau khi lớn lên, sẽ trở thành loại người khi còn bé họ ghét nhất.

Lịch sự luôn lặp lại.

La Giản yên lặng, lẻ loi đi giữa địa đạo nhỏ hẹp, mộ địa này tràn ngập oan hồn người thường không thấy được, tồn tại của chúng khiến đèn Minh Hỏa của La Giản trở nên càng sáng hơn, hơn nữa cũng dọa lui rất nhiều yêu ma quỷ quái ẩn nấp ở chỗ tối chờ đánh lén, bởi vậy dọc đường đi La Giản cũng không gặp trở ngại gì.

"Đúng rồi, nhớ tới một số chuyện." La Giản vuốt cằm, hắn nhớ tới khi vừa tiến vào mật thất này, ừm… đã xảy ra một số chuyện không hài hòa với kẻ truy sát, sau đó còn bị kẻ địch đuổi giết, suýt nữa chết một lần trong thông đạo nhỏ hẹp kia.

"Đuổi giết ta hình như chính là Hồng… ừm, quả nhiên là báo ứng sao? Hắn đây là trả thù ta trước kia mỗi ngày đều đuổi giết hắn trong mật thất, nhưng nói vậy lại không đúng lắm, dù sao cũng là hắn đuổi giết ta trước…Không đúng, là ta tương lai trở lại quá khứ đuổi giết hắn… không đúng… thôi mệt!"

La Giản phát hiện mình rơi vào một vòng tròn lặp, vấn đề này chẳng khác nào câu chuyện gà có trước hay trứng có trước, vừa nhàm chán lại không có lời giải, so với suy nghĩ vấn đề này, La Giản cảm thấy mình vẫn nên đi tìm tên hề trước, sau đó ngăn cản hắn xử lý mình của quá khứ thì tốt hơn.

"Má ơi, nghĩ vậy, hóa ra kẻ thần bí đã cứu ta một mạng lúc ấy cư nhiên là bản thân ta…"

La Giản trong nháy mắt này đột nhiên cảm thấy có chút đáng sợ, mọi vận mệnh đều bắt đầu trùng khít, quả thực công khai bày ra trước mắt hắn, nói cho hắn hắn không thể sửa đổi được. Hắn bỗng nhiên cảm thấy, đây hẳn là sức mạnh ngay cả ý chí mật thất cũng không nắm giữ được, người có được sức mạnh như vậy, mới là thần "chân chính".

Không tiếp tục suy nghĩ tới vấn đề càng nghĩ càng kinh khủng này, La Giản bắt đầu tìm kiếm vị trí tên hề, hắn chỉ sợ là người cuối cùng tiến vào gian mật thất này, giống như mỗi lần đoàn chiến khác, trình tự trước sau tiến vào của hai bên đều là khác biệt, có người sẽ đến sớm, có người sẽ đến muộn.

Nhưng quy luật đa số là, nhỏ yếu tới trước, lớn mạnh tới sau.

"Lòng tốt" của mật thất liền thể hiện ở đây, cho người yếu vào trước để có quyền lợi làm quen trước với chiến trường.

Cho nên La Giản là người cuối cùng tiến vào.

Nhân tiện nhắc tới, đám kẻ truy sát, sau khi đội ngũ hai bên đều đầy đủ mới bắt đầu lên sàn, căn cứ theo đội ngũ hai bên mà hạn định, hơn nữa nếu đội ngũ bên nào có Thiên Khải Giả, cừu hận của kẻ truy sát sẽ bị đám Thiên Khải Giả hấp dẫn. Nếu không có Thiên Khải Giả, vậy cừu hận sẽ tập trung vào người mạnh nhất trong cả hai đội.

Thế nhưng, hiện tại La Giản không cần lo lắng tới giá trị cừu hận của mình, dù sao hai người hút cừu hận nhất, đều là người trong đội ngũ trước kia của mình. Chỉ là hiện tại nghĩ lại, đội hình đội ngũ của mình lúc đó quả thực không biết trời cao đất dày.

La Giản xác định vị trí tên hề, bắt đầu dùng con đường ngắn nhất xuyên qua mê cung rắc rối lòng vòng trong huyệt mộ mà tới bên người tên hề, kỳ thật cũng không phải không thể dùng thuấn di, thế nhưng địa phương quỷ quái này, mỗi con đường đều quá hẹp, thời thời khắc khắc đều có cơ quan thay đổi lộ tuyến, nếu khống chế thuấn di không tốt sẽ bị lạc đường, vậy thì rất tệ.

Thứ sức mạnh không gian này, người La Giản thấy sử dụng được thuần thục nhất vẫn là Hình Viêm, mà bản thân La Giản, bởi vì sử dụng quá nhiều vũ khí, phương thức chiến đấu đa dạng, ngược lại không có khả năng tinh tiến quá mức trên phương diện sức mạnh không gian này, thuấn di phạm vi nhỏ còn được, nếu khoảng cách quá xa, vị trí truyền tống sẽ dễ dàng xảy ra sai lầm.

Mà năng lực xuyên qua thời không của La Giản khi làm GM, là không thể sử dụng khi chiến đấu trong mật thất.

Bởi vì La Giản rối rắm, nên hắn đi có chút chậm, đợi tới khi hắn xuyên qua thông đạo hẹp vuông góc kia mà tìm được tên hề, phát hiện tên hề đã cầm dao phẫu thuật tự chọc vào ót mình một cái, mà mình của quá khứ, cũng đã rơi vào nguy hiểm tính mạng.

Thủ đoạn chữa bệnh của La Giản tuyệt đối không kém hơn tên hề nhiều, dù sao hắn cũng đã ở chung với tên hề một thời gian dài, nhuộm đẫm tai mắt, La Giản cũng học ra được một tay nghề y tốt, hắn trong thời gian ngắn tiêm thuốc cầm máu cho mình quá khứ, sau dó dán băng keo và quấn băng vải lên, cuối cùng bảo vệ được tính mạng hắn.

"Shit, tên này gần như giết chết tôi, giả heo ăn thịt hổ lâu quá, có điểm xem thường người khác." Tên hề ngồi xổm một bên hùng hùng hổ hổ, La Giản bên này mặt vô biểu tình xem tên hề, "Trạng thái tinh thần của anh gần đây không được tốt lắm, có lẽ là khẩn trương quá mức, sai lầm thấp cấp như vậy mà cũng phạm phải."

Tên hề quẫn bách đặt mông ngồi dưới đất, hắn đã tiến vào "trạng thái tử vong", biểu cảm trên mặt trở nên cứng đờ.

"Không có biện pháp, kỳ thật cũng không thể trách tôi, không hiểu tại sao, đối mặt người này tôi liền có chút nương tay, tôi cảm thấy hắn có chút giống cậu… Một cảm giác thực kỳ dị, tương tự cậu, lại hoàn toàn khác biệt, hơn nữa yếu ớt hơn cậu, khiến tôi cũng không dám nặng tay."

"Giống?" La Giản cúi đầu nhìn mình nằm trên mặt đất, gương mặt của La Giản thậm chí khiến hắn cảm thấy xa lạ, hắn đã bao lâu không nhìn gương mặt này gần như vậy, cảm giác như đó là chuyện rất lâu về trước, hắn thậm chí cảm thấy người này dường như đã là một người khác, cũng không phải bản thân hắn.

Cảm giác như vậy, kỳ thật cũng thực đáng sợ.

La Giản hít sâu một hơi, cũng ngồi xuống theo, ngồi ở bên người một "mình" khác, hắn nhìn chằm chằm "bản thân" mình nửa ngày, phát hiện… ồ, hóa ra trước kia ta lớn lên không tồi, khó trách kẻ truy sát coi trọng… ầy…

La Giản không tự giác gõ gõ đầu kéo suy nghĩ của mình quay về.

"Nói, tại sao muốn cứu hắn?" Tên hề phát hiện ánh mắt La Giản nhìn kẻ địch có chút nhập thần, không khỏi tò mò.

La Giản nói, "Bởi vì hắn không thể chết được."

La Giản dừng một chút lại nói, "Hồng, không có việc gì thì giúp tôi chấp hành một số nhiệm vụ, tìm ở phụ cận xem có "mộ của thần" hay không, túm "thần" kia tới cho tôi khảo vấn cẩn thận một phen, hỏi luôn cửa ra ở đâu."

"Đã rõ." Tên hề lập tức nhận việc, chạy đi tiến hành.

La Giản thấy tên hề chạy mất, lại nhịn không được cúi đầu nhìn mình quá khứ, hắn do dự một lát, vẫn khiêng một "mình" khác, quyết định an trí hắn ở một địa phương an toàn, ừm… tốt nhất cách đồng bạn hắn gần một chút.

Chờ La Giản xử lý tốt một La Giản khác, hắn liền bắt đầu đi về phía mộ thần để tập hợp, thế nhưng vừa đi vào liền thấy nụ hoa lớn lớn bé bé chất đống, mỗi nụ hoa đều cao chừng hai mết, trên mặt đất cũng phủ kín rễ cây cùng cây mây trông như mạch máu.

La Giản thề mình không cố ý, nhưng không biết tại sao, hắn đang đi đường bình thường, một đóa hoa bên cạnh đột nhiên mở miệng rộng như bồn máu, một ngụm nuốt hắn vào.

La Giản: "…"

Quả nhiên là hoa ăn thịt người, bên trong có acid… Tựa hồ muốn tiêu hóa hắn, thế nhưng La Giản biết mình là đồ ăn rất khó tiêu hóa, hắn đang rất vui mừng…chỉ là, quần áo của hắn bị tan mất.

Phải trần chuồng đi ra ngoài sao? Tùy thân mật thất ta không mang theo, thứ đồ kia căn bản ta rất ít khi dùng nha, dù sao ta chính là toàn năng, có thể kháng có thể đánh có thể gank, kỹ năng phụ trợ trị liệu đều max điểm, trong tùy thân mật thất cũng chỉ để được mấy đồ linh tinh như quần áo đồ ăn, lúc cần dùng đều có tên hề…

Trần chuồng… thực rối rắm nha!

La Giản ở trong nụ hoa rối rắm tới mức xoắn tới xoắn đi, lúc này hắn đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ mạnh bên ngoài, hơn nữa là nổ liên hoàn, rầm rập vang vọng bên tai hắn, khoảng cách tựa hồ phi thường gần, nụ hoa chỗ hắn dường như cũng bị lan tới, bất quá năng lực phòng hộ cũng không tồi, nhưng nụ hoa này… chỉ sợ cũng không phải nụ hoa, bởi vì nó cư nhiên phát ra tiếng thét nhỏ mà chói tai thảm thiết, sau đó La Giản liền cảm thấy kịch liệt run lên, hơn nữa lăn một vòng trên mặt đất.

Có lẽ là không tiêu hóa được.

La Giản cảm thấy thứ này tựa hồ muốn nhổ hắn ra, bất quá La Giản không muốn trần chuồng đi ra ngoài, vạn nhất có người bên ngoài thấy được thì phải làm sao, tuy rằng có thể dùng dù đỏ thôi miên để người ta quên đi, nhưng… vẫn thực mất mặt!

Đúng lúc này, La Giản tựa hồ nghe thấy tiếng bước chân đang đi tới.

Là ai?

Nhưng La GIản rất nhanh đã nhận được đáp án, người nọ dường như muốn xử lý con quái vật đang nuốt La Giản này, La Giản cảm giác đối phương bổ một đao tới, lực lượng lưỡi đao không tồi, xuyên qua toàn bộ quái vật, tuy rằng La Giản ở trong bụng quái vật này, nhưng vóc dáng của hắn hiện tại nhỏ xinh, một đao của đối phương cũng chỉ xẹt qua đỉnh đầu.

La Giản không quá thoải mái lúc ẩn lúc hiện, cuối cùng vẫn quyết định đi ra ngoài, bị một con quái vật nuốt vào bụng cảm giác thật khó chịu nha, đặc biệt còn phải trần chuồng, vạn nhất bên ngoài là người quen thì nên làm gì bây giờ, xong việc nghĩ lại liền cảm thấy xấu hổ!

Bất quá chờ La Giản chui ra khỏi bụng quái vật nhìn lên, nha, là tiểu A Lam của hắn.

La Giản yên tâm, yên tâm một cách khó hiểu, hắn bắt đầu thản nhiên thanh lý đám chất lỏng nhão dính trên người, A Lam đối diện vẻ mặt kinh ngạc cảnh giác, dùng ánh mắt quái dị cùng tò mò nhìn chằm chằm hắn, La Giản cũng không xấu hổ, ưỡn thẳng lưng, sau đó châm chước dùng một câu mở đầu: "Thật vui vì

được gặp lại cậu."

185. Chương 185

La Giản kỳ thật trước khi tiến vào mộ của thần cũng đã họp mặt với tên hề.

Tốc độ làm việc của tên hề rất nhanh. La Giản vừa mới tới cổng mộ thần, tên hề cũng vừa vặn đi từ bên trong ra, vừa chạm mặt, hai người liền thương nghị một lát, tên hề trước đó đã lợi dụng đạo cụ La Giản cho hắn mà khảo vấn cặn kẽ nhân vật cốt truyện kia một phen.

"Bên trong còn có đội ngũ đã đi vào giao chiến cùng nhân vật cốt truyện kia, hiện tại quả thực hỗn loạn, tôi nhân cơ hội này chạy ra định báo tin cho cậu, không nghĩ tới cậu cũng vừa tới."

La Giản liền thản nhiên hỏi, "Anh hỏi được cái gì từ miệng nhân vật cốt truyện?"

Tên hề thành thật trả lời, "Cửa ra mật thất này nằm ở dưới gốc cây cổ thụ trong mộ thần, dưới rễ cây có một huyệt động có thể đi vào, sau khi tiến vào huyệt động có thể chui vào bên trong thân cây lớn kia, sau đó đi theo cầu thang lên phía trên, liền có thể ra ngoài."

"Nhưng, nếu chúng ta muốn đi vào huyệt động dưới rễ cây, phải khởi động một số cơ quan trước, vì thế chúng ta phải xử lý nhân vật cốt truyện này trước, sau đó lấy được ngọc bội trên người hắn, nhưng ngọc bội này có hai khối, một khối trên người "thần", một khối trên người "quỷ"."

"Thuận tiện nói luôn, mật thất này có một bản đồ chỉ sai đường, bản đồ này là giả, sẽ dẫn người chơi tới mạch nước ngầm không có đường ra…"

La Giản làm thủ thế bảo dừng, "Được rồi, tôi cũng biết được phần lớn, khối ngọc bội của quỷ kia đã trong tay tôi."

Tên hề kinh ngạc nhìn thoáng qua La Giản, "Rất hiệu suất nha."

"Không phải tốn nhiều sức." La Giản nói, "Ngay trên người chơi suýt nữa bị anh xử lý lúc trước, tôi mượn gió bẻ măng cầm luôn."

"Vậy tiếp theo chúng ta chỉ cần giết chết nhân vật cốt truyện "thần" này." Tên hề xoa xoa tay, tựa hồ nóng lòng muốn thử.

La Giản lại lắc đầu, nói, "Không vội, chúng ta hoàn toàn có thể giao cho người khác, mình chỉ cần ngồi thu lưới."

Vì thế sau khi hai người thương nghị xong, La Giản và tên hề liền tách nhau ra, tên hề lại một lần nữa tiến vào mộ thần để thám thính tình huống, mà La Giản thì đợi tên hề vào trước một lúc lâu, sau đó mới tiến vào.

Vì thế liền xảy ra chuyện bị nụ hoa kia một ngụm nuốt vào, còn sau khi ra khỏi nụ hoa, gặp được A Lam.

Đôi khi khống chế một người cũng không phải là do La Giản cố ý, mà không biết từ khi nào, đã trở thành bản năng của hắn.

Đương nhiên, hắn rất ít khi khống chế đối phương làm một số chuyện họ không tình nguyện. Đa số tình huống đều là La Giản vận dụng công năng thôi miên của cây dù kia, khiến người khác theo bản năng quên mất sự tồn tại của hắn.

Thông thường, hắn sẽ khiến bản thân duy trì trạng thái "người trong suốt" như vậy, điều này giúp hắn dù đi bất luận đâu cũng thuận tiện như chốn không người. Chỉ là hắn dùng kỹ năng đó quá nhiều, dùng mãi, liền cảm thấy bản thân mình dường như thật sự không tồn tại, là một người trong suốt, không tồn tại, mọi người đều nhìn không thấy.

Đây có thể nói là một thói quen, một thói quen đáng sợ.

Nhưng ngẫu nhiên, La Giản cũng rất muốn nói vài câu với người nào đó, tốt nhất để người này không xem nhẹ sự tồn tại của hắn, tốt nhất để người này chú ý tới mình, bọn họ có thể thân mật đứng cạnh nhau, vứt bỏ khoảng cách bị kéo dãn kia, vứt bỏ những tấm mặt nạ treo bên ngoài, để nội tâm La Giản một lần nữa cảm nhận được ấm áp trước kia.

A Lam chính là người như vậy, La Giản nhớ rõ khi hắn và A Lam vẫn là bạn, quả thực không có gì giấu nhau, mọi chuyện phiền não đều có thể chia sẻ với đối phương, mọi khổ sở không thể biểu đạt trước mắt người khác, đều có thể lộ ra trước mặt bạn bè, mà bạn bè hắn lại là một người ôn nhu như vậy, nguyện ý lắng nghe mọi phiền não của hắn.

Chỉ là sau khi La Giản thay đổi một thân thể khác, hắn đột nhiên không biết nên kể phiền não của hắn để A Lam tới lắng nghe như thế nào, mọi tình cảm muốn biểu đạt ra đều quân lính tan rã.

Mà La Giản sớm xưa không bằng nay, hắn không còn là một người mới mềm yếu, hắn đã là kẻ mạnh trải qua muôn vàn thử thách, vào lúc cần, cho dù đối mặt đồng bạn phi thường quan trọng của mình, lợi dụng một chút thì có sao? Huống chi, hiện tại bọn họ không còn là đồng bạn, mà là địch nhân.

La Giản vây quanh A Lam dạo một vòng, cuối cùng vẫn nội tâm rối rắm mà khống chế A Lam làm theo một số mệnh lệnh của hắn, còn lấy mất tùy thân không gian trên người A Lam, đương nhiên, La Giản chỉ lấy trong tùy thân không gian một bộ áo sơ mi và một số đồ dùng chữa bệnh, cuối cùng còn trả lại tùy thân không gian cho A Lam.

Quần áo là bản thân mình cần, còn đồ dùng chữa bệnh hẳn cũng sẽ phải dùng đến.

Bởi vì La Giản đã cảm giác được mấy đội viên lâm thời của mình ở ngay gần đó, trong đó có một hơi thở mỏng manh yếu ớt, rõ ràng là bị thương.

Tuy nói là đội viên lâm thời, nhưng nói thế nào cũng là một đội ngũ, La Giản có thể chiếu cố chút nào liền chiếu cố chút đó, không chiếu cố được thì cũng không cố.

La Giản rất nhanh đã trở lại đội ngũ lâm thời của mình, nữ nhân trong đội ngũ quả nhiên bị thương, hoàn toàn bị biến dạng vì vụ nổ, vì thế dựa vào thủ đoạn chữa bệnh học từ nhỏ, La Giản bắt đầu tiến hành sơ cứu cho nữ nhân này, hắn cầm dao phẫu thuật mô phỏng của tên hề mà cắt thịt cháy của nữ nhân kia, sau đó lại dùng một số đạo cụ và vật phẩm chữa bệnh để cầm máu.

Xử lý qua loa cho nàng một chút, La Giản nhìn bộ dáng nửa sống nửa chết của cô ta, cảm thấy mình phải công đạo một số chuyện.

Đội ngũ lâm thời này của hắn… thực ra, mấy thành viên trong đội ngũ ngoại trừ tên hề, những người khác đều không tin tưởng La Giản, La Giản cũng không rảnh đi cầu tín nhiệm của bọn họ, dù sao hắn biết mình cũng sẽ không ở trong đội ngũ này lâu, hơn nữa mật thất khiến La Giản gia nhập một số đội ngũ, mục đích cuối cùng của việc này đều là để ép chết đội ngũ đối phương trong mật thất đoàn chiến.

Bản thân La Giản cũng không quá tin tưởng người khác, cho nên thời điểm hắn gia nhập đoàn đội nào đó, đều sẽ kéo tên hề cùng nhau tham gia, hắn đảm đương vị trí người trong suốt trong đội, tên hề đóng vai ngựa đen trong đội, trà trộn như vậy một thời gian, rồi rời đi, gia nhập đội ngũ tiếp theo, lại trà trộn một thời gian, rồi lại rời đi, lại tới đội ngũ tiếp theo.

Sau đó ngày tháng cứ như vậy mà trôi đi.

Nữ nhân trước mắt La Giản là quân sư của đội ngũ này, nàng kỳ thật là một nhân vật cực kỳ thông minh, nàng có thể xoay sở rất tốt trong một số mật thất cần suy luận, trên chiến trường cũng có thể làm quân sư, nhưng sức chiến đấu của bản thân quá yếu, phòng ngự cũng kém, chỉ có thể dựa vào sự bảo hộ của người khác, người chơi như vậy ngoại trừ bày mưu tính kế ra thì không có tác dụng gì, trong đoàn chiến, đội đối phương phái ra một thích khách là có thể giải quyết nàng trong vòng một giây.

Năng lực nói mạnh không mạnh nói yếu không yếu, ít nhất La Giản không nhìn ra sức mạnh đặc biệt gì từ cây bút kia của nàng, cây bút này có thể biến những điều được viết ra thành sự thật, nhưng ứng nghiệm cụ thể thế nào, La Giản thiệt tình nhìn không ra.

Thế nhưng phục chế xuống một chút cũng được, có lẽ sẽ có tác dụng gì đó.

Trong khoảng thời gian nữ quân sư ngã xuống, La Giản quyết định trở thành quân sư lâm thời của đội ngũ này, thế nhưng đội trưởng Quỷ Hút Máu đại nhân bất mãn nghiêm trọng, hắn dùng các phương pháp thử mà quyết đấu chính diện với La Giản, nhưng La Giản dễ dàng hóa giải nguy cơ lần này…

Đương nhiên, La Giản vẫn dùng phương pháp cũ, một ám chỉ thôi miên đơn giản là có thể thu phục được

đối phương.

La Giản đã sớm biết cốt truyện cùng hướng đi đại khái của gian mật thất này, mà hắn cũng biết bản thân mình không cần nhúng tay quá nhiều, sự tình rất nhanh sẽ xảy ra giống như dự đoán của hắn.

Trên thực tế, La Giản hiện tại sớm đã quên mất rằng ban đầu, mình đã từng gặp qua "mình tương lai", đối phương đến tột cùng sử dụng thái độ nào để nói chuyện, dùng thái độ nào mà đối mặt.

La Giản tuy rằng đã quên, nhưng hắn có thể sử dụng một phương pháp đặc thù để nhớ lại, khi hắn tự mình trải qua hết thảy mọi chuyện này, hắn liền nhớ ra.

La Giản nhớ ra mọi chuyện liền quyết định quay trở về bên người A Lam, đứng ở vị trí trước đó bọn họ đứng, dùng góc độ đã từng đối mặt trong quá khứ, đi đối mặt hết thảy chuyện này.

Vì thế rất nhanh, A Lam liền phát hiện, đứa nhỏ mượn dùng tùy thân mật thất của hắn sau đó đã biến mất một lúc lâu, hiện tại, lại một lần nữa trở về bên cạnh hắn.

Giờ khắc này, A Lam đang thương nghị cùng đội viên mình về một số vấn đề liên quan tới mật thất, bọn họ định sau khi đồng thời xử lý nhân vật cốt truyện sẽ đuổi theo tập kích đội ngũ quân địch. Mỗi người đều nhịn không được mà phát biểu ý kiến cá nhân, La Giản tại thời điểm này liền kích động phát hiện, mọi người hắn quen đều đứng ở đây, mỗi một khuôn mặt, mỗi một cái tên đều khiến La Giản kích động.

Chỉ là, khi La Giản tới bên người A Lam, lại phát hiện vẻ mặt A Lam hoảng hốt, hắn tựa hồ đang nhìn chăm chú vào đội viên của hắn, trên mặt là biểu tình muốn nói nhưng lại nói không nên lời, La Giản chú ý tới vẻ mặt này của A Lam, cho nên hắn kìm lòng không nổi hỏi một câu ——

"Cậu muốn nói gì?" La Giản nói như vậy.

A Lam bên kia nghe thấy La Giản đặt câu hỏi, cả người dường như run lên, quay đầu nhìn La Giản một cái, hắn phát hiện đứa nhỏ thần bí này trắng trợn đứng bên người hắn, nhưng đội viên của hắn đều có mắt như mù, một đám đều bắt đầu theo bản năng mà xem nhẹ sự tồn tại của đứa nhỏ này.

Thấy A Lam nghĩ như vậy, La Giản cảm thấy có chút buồn cười, "Bọn họ không nhìn thấy tôi."

La Giản nói, "Tôi luôn khiến người ta dễ dàng mà xem nhẹ mình, cho dù tôi mặc trang phục diễm lệ cỡ nào, cầm một cây dù dễ thấy cỡ nào, bọn họ đều có thể dễ như trở bàn tay mà bỏ qua sự tồn tại của tôi."

Sắc mặt A Lam cứng đờ, tuy hắn đang nhìn chăm chú vào La Giản, lại không nói một lời.

La Giản đột nhiên nghĩ tới, A Lam là một ma pháp sư tinh thần cực mạnh, hơn nữa, La Giản đã từng thôi miên toàn diện ký ức hắn một lần khi hắn còn nhỏ. Để khiến A Lam quên đi một đoạn quá khứ cùng Đoạn

Ly kia.

Hơn nữa, thứ gọi là thôi miên này, khi lặp lại nhiều lần với một người, người kia sẽ dần dần có kháng thể, thế nhưng, chỉ cần năng lực La Giản đủ mạnh, hắn vẫn có thể tiến hành lặp lại nhiều lần thôi miên và ám chỉ với cùng một người, để đạt tới mục đích khống chế người nọ.

Thế nhưng, đối với A Lam hiện tại, thôi miên và mệnh lệnh của La Giản, tuy quả thật có sinh ra tác dụng khống chế, nhưng chỉ sợ trong tiềm thức đối phương vẫn còn một phần lý trí thanh tỉnh, nói cách khác, A Lam có thể bảo trì tỉnh táo trên một mức độ nhất định, hơn nữa phản ứng lại với lời nói của La Giản.

Mà phản ứng của A Lam hiện tại cũng rất rõ ràng, hắn đề phòng La Giản, sợ hãi La Giản.

La Giản bỗng nhiên cảm thấy trái tim từng đợt đau nhói, hắn cảm thấy mình đây là tự làm tự chịu, hắn vừa làm một chuyện phi thường ngu xuẩn, mà hiện tại, nội tâm hắn cũng tràn ngập sợ hãi và thống khổ… Hắn thậm chí cảm thấy bản thân mình đang run lên. Vì thế, La Giản đành phải ép bản thân nở ra một nụ cười, vô thức chuyển động dù đỏ, đáp lại A Lam ——

"Cậu không cần sợ hãi, loại trạng thái này sẽ không kéo dài quá lâu…"

186. Chương 186

Tình huống hiện tại ở nơi chôn cốt.

Kẻ truy sát Hình Viêm, hiện tại đã chính thức đứng về phe đám người Đoạn Ly, hơn nữa, giờ khắc này, hắn đang giao chiến cùng nhân vật cốt truyện trong mộ thần. Hắn bị La Giản quá khứ sai sử, hơn nữa cũng chủ động mà đánh nhau với nhân vật cốt truyện.

Làm kẻ truy sát, Hình Viêm có thuộc tính cơ bản "không thể bị bất kỳ thứ gì ngoài người chơi phá hủy", cho nên thân là nhân vật cốt truyện, "thần minh" tuyệt đối không có khả năng đánh bại kẻ truy sát, bọn họ đánh tới một nửa, nhân vật cốt truyện liền cố không nổi, liền cơ trí kéo dãn khoảng cách với Hình Viêm.

Giờ phút này, Hình Viêm đã trở thành kẻ truy sát tàn khốc lại máu lạnh trong trí nhớ của Uyên.

Trong mấy năm Uyên đuổi giết và rèn luyện cùng tên hề, bọn họ luôn gia nhập những đội ngũ khác nhau, nhưng Uyên không có ý định trở lại Quỷ Ảnh đội, khi hắn tách khỏi Hình Viêm ở phi thuyền di tích vũ trụ kia, hắn đã thật lâu không gặp lại người này.

Sau đó, Uyên chỉ nghe được tin tức về Quỷ Ảnh đội từ miệng những người chơi khác, bọn họ đều nói, Quỷ Ảnh đội ngày càng trở nên mạnh mẽ, nhưng tỉ lệ tử vong cũng rất cao, thành viên Quỷ Ảnh đội gần như thay đổi một đám rồi lại một đám, ngoại trừ đội trưởng vẫn giữ nguyên, thành viên cũ trước kia, La Giản nghe nói chỉ còn Giang Lập vẫn ở lại đó.

Vương Việt và Johan không biết đã đi đâu, sau đó, Uyên cũng nghe thấy tin Đoạn Ly sắp gia nhập. Thế nhưng rất nhanh, Quỷ Ảnh đội liền bị cuốn trôi trong dòng lũ lịch sử, bọn họ tựa hồ đã thất bại ở bài kiểm tra cuối cùng, sau đó, Uyên không còn nghe được tin tức về Quỷ Ảnh đội nữa.

Uyên phát hiện khi mình một lần nữa đi qua mật thất nơi chôn cốt này, liền nghĩ tới mình có lẽ sẽ gặp lại Hình Viêm, chỉ không nghĩ tới lại nhanh như vậy, Hình Viêm cũng đã đứng trước mặt hắn.

Kia có lẽ chỉ là một bản năng, bởi vậy hiện tại Uyên không sử dụng kỹ năng "người trong suốt" của hắn với Hình Viêm, vì thế sau khi Hình Viêm đại chiến với nhân vật cốt truyện xong mà trở về từ chiến trường, cũng đi tới bên người đồng bạn mình, liền tự nhiên mà chú ý tới đứa nhỏ đang đứng bên người Phong Vũ Lam.

Một sắc đỏ tươi đẹp.

Hình Viêm chú ý tới đứa nhỏ kia, một đứa nhỏ cầm một cây dù màu đỏ thẫm, cây dù này khiến hắn cảm thấy thập phần quen thuộc, giống như ở đâu đó rất lâu rất lâu trước kia hắn đã từng thấy qua, màu sắc đại diện cho máu và tử vong, mà màu sắc này cũng khiến ngực Hình Viêm đau khổ không thể tả được.

Tựa hồ rất lâu về trước, hắn cũng đã từng cảm nhận sự thống khổ này, tràn ngập linh hồn hắn, khiếm hắn mờ mịt mê mang.

Lực chú ý của Hình Viêm gần như bị đứa nhỏ kia hấp dẫn toàn bộ, ánh mắt không chút che giấu mà nhìn Uyên chằm chằm.

Kỳ thật, đứa nhỏ kia cũng đang nhìn Hình Viêm, thậm chí còn cười với hắn.

Kẻ truy sát không thể dời mắt, hắn không chú ý tới ánh mắt La Giản đảo qua, mà đem mọi lực chú ý đều đặt lên đứa nhỏ quỷ dị, xuất hiện từ hư vô này. Đứa nhỏ kia cũng không ngạc nhiên vì ánh mắt của Hình Viêm, nụ cười của hắn càng sâu hơn, hắn thậm chí mở miệng nói với Hình Viêm ——

"Xin chào, Hình Viêm, tôi thật sự rất nhớ anh."

Câu nói đó khiến Uyên đột ngột cảm thấy khổ sở, hắn thậm chí có thể hồi tưởng lại tình huống của hắn và Hình Viêm trên phi thuyền vũ trụ kia, lúc ấy, cảm tình giữa bọn họ phát sinh quá đột ngột, nhưng lại có vẻ thản nhiên như vậy.

Chỉ là lúc đó Uyên cũng không để ý tới điểm này, lúc đó hắn chỉ điên cuồng tưởng niệm người này, khi hắn vừa bò ra khỏi đấu trường Tu La, khi hắn một thân một mình chống chọi lại mật thất, hắn nhớ Hình Viêm, hắn hận Hình Viêm.

Căm hận, căm hận hắn.

Hình Viêm chú ý tới sắc mặt trắng bệch của đứa nhỏ trước mắt, rõ ràng nụ cười của đứa nhỏ này ôn hòa dị thường, ngữ khí cũng ôn nhu, nhưng Hình Viêm lại cảm thấy có chút không thoải mái, hắn cảm thấy có chỗ nào đó trong trái tim mình đang kịch liệt run rẩy, truyền theo mạch máu tới khắp nội tạng hắn, đau đến mức toàn thân hắn đều phát run.

Nhưng làm kẻ truy sát, Hình Viêm biết bản thân mình không nên có tình cảm như vậy, bề ngoài, mặt hắn vẫn không có chút cảm xúc nào, thậm chí trông rất tuyệt tình.

La Giản bên cạnh vẫn nhận ra dị trạng của kẻ truy sát, cầm lòng không nổi mà kéo kéo tay áo hắn, "…Viêm, anh đang nhìn cái gì vậy?"

Kẻ truy sát rốt cuộc bị La Giản kéo hồi thần lại, hắn thu hồi ánh mắt từ trên người Uyên về, lại một lần nữa nhìn người đàn ông bên cạnh mình. La Giản là người chơi Hình Viêm nhận thức từ một mật thất nhỏ nào đó, hắn không đủ mạnh, thậm chí cũng rất bình thường, nhưng cảm giác hắn cho Hình Viêm cũng rất kỳ quái.

Tại sao trong nháy mắt đó, hắn lại cảm thấy đứa nhỏ kia và La Giản rất giống nhau.

Nhưng điểm tương đồng rốt cuộc là gì?

Kẻ truy sát vẫn cảm thấy trái tim đau đớn, nhưng loại đau đớn này lại được người đàn ông trước mặt hắn xoa dịu, kẻ truy sát nhịn không được nâng tay xoa xoa đầu La Giản, La Giản lùn hơn hắn nửa cái đầu, tóc cũng thực mềm, sờ lên rất thoải mái, ngẫu nhiên, xúc cảm này cũng khiến kẻ truy sát có ảo giác thân thuộc.

Bởi vì ảo giác mỹ diệu này, hắn mới có cảm giác thích La Giản, hết thảy mọi thứ cậu cho hắn đều quen thuộc đến vậy lại xa lạ đến thế, mỗi lần nhấm nháp, Hình Viêm đều tìm về được cảm giác này, cảm giác như hắn đã tìm lại được thứ mình đã một lần đánh rơi, lại một lần nữa ôm vào lòng… cảm giác hạnh phúc mỹ diệu.

(ồ vậy hỏi Hình Viêm yêu La Giản hay yêu Uyên trước, tôi nghĩ là, đồng thời. Sức mạnh không gian của anh quá ảo diệu, khiến thời gian của anh là một vòng tròn chứ k phải là đường thẳng như đám thường dân chúng ta. – sức mạnh không gian phải trâu thế này chứ, ai như mấy tiểu thụ èo oặt trong truyện mạt thế không?)

Vì thế Hình Viêm bắt đầu muốn bảo vệ La Giản, muốn có được cậu, muốn chiếm hữu cậu, không bao giờ muốn mất đi cậu.

Đừng lại hối hận, đừng lại mất đi, đừng lại thống khổ như vậy!

Hình Viêm đặt tay lên đầu La Giản, lại nhịn không được xoa xoa, nhưng hắn vẫn không tự giác mà quay đầu nhìn đứa nhỏ kia, chỉ là lúc này hắn lại kinh ngạc phát hiện, đứa nhỏ thần bí khó lường kia đã biến mất, giống như hắn chưa từng xuất hiện vậy.

Nhưng mà hắn quả thực vừa xuất hiện, Hình Viêm nhíu mày trong lòng, cho dù sắc mặt hắn không hề có chuyển biến gì.

Đại khái bởi vì đứa nhỏ kia biến mất, Hình Viêm cảm thấy đau đớn không tên trong lòng đã dịu bớt đi.

Lúc này, chỉ có Phong Vũ Lam chú ý tới sự khác thường của kẻ truy sát, bởi vậy, Phong Vũ Lam cũng nhìn Hình Viêm không chớp mắt, A Lam hiểu, ngay vừa rồi, kẻ truy sát này cũng giống hắn, cũng nhận ra trong đội ngũ nhiều thêm một người! Nhưng thực đáng tiếc, kẻ truy sát không thể nói chuyện, hắn không thể báo cho đội viên bọn họ, trong đội ngũ nhiều thêm một nhân vật nguy hiểm!

Trong lòng A Lam có chút hoảng, lúc trước hắn đã bị đứa nhỏ kì quái này khống chế một lần, thủ đoạn của đối phương có tính chỉ dẫn mãnh liệt, luôn khiến A Lam không tự giác mà hành động theo mệnh lệnh của hắn, A Lam muốn phản kháng thuật thôi miên của đứa nhỏ này, nhưng mỗi khi hắn muốn mở miệng thông báo với đội viên của mình, sức mạnh kỳ quái này sẽ quấy phá trong nội tâm hắn, liều mạng ngăn cản hành động của A Lam.

Phong Vũ Lam nôn nóng dị thường, hắn cảm thấy trong lúc này, mình phảng phất như đã biến thành một kẻ truy sát, hắn không thể biểu đạt chính xác suy nghĩ của mình, vậy hắn có khác gì kẻ truy sát không thể nói chuyện đâu?

Đại khái là A Lam luôn lâm vào nôn nóng bất an, đồng thời hắn cũng thay đổi phong cách ngày xưa, trở nên thập phần trầm mặc, mọi người trong đội ngũ thảo luận rất lau, La Giản hiểu rõ hắn như vậy, chú ý tới A Lam trước sau chưa từng nói một câu, tức khắc hỏi thăm.

"A Lam, tại sao cậu lại không nói lời nào?"

Phong Vũ Lam lắc đầu, lại nhịn không được nhìn kẻ truy sát một cái, hắn biết, kỳ tích sẽ không xuất hiện, nhưng hắn vẫn muốn tìm kiếm kỳ tích, đồng thời, hắn cũng đáp lời La Giản: "Tớ không sao."

Những lời này để lại trong lòng La Giản một tia hoài nghi, thế nhưng, cậu cũng không lập tức biểu lộ sự hoài nghi ra ngoài. Cậu sau khi suy nghĩ liền quyết định dò hỏi Đoạn Ly, Đoạn Ly luôn ở cùng A Lam, có lẽ sẽ biết được chuyện gì.

Vì thế Đoạn Ly mở miệng nói, "Vừa rồi khi U linh bị thần minh tập kích, U linh là hệ viễn trình, cho nên tôi liền đi chi viện, tạm thời lưu A Lam tại chỗ, thế nhưng tôi luôn để ý tới em ý cho nên lúc đó đã phát hiện dường như có thân ảnh ai đó bên cạnh A Lam, lại còn đối thoại với A Lam một lúc, nhưng khi tôi chạy về bên người A Lam, thân ảnh người kia đã không thấy tăm hơi, A Lam cũng nói em ấy không thấy cái gì... Mặc kệ tôi hỏi thế nào, em ấy đều phủ nhận đã từng có một người như vậy đứng bên cạnh mình."

(ở đây tgia viết là u linh đánh nhau với đám quái, nhg tui nhớ là đoạn này thần minh ép sát vào mặt u linh nên đã sửa lại câu chữ một chút)

Sau khi Đoạn Ly nói ra những lời này, lại đơn giản biểu đạt suy nghĩ của mình một chút, hắn nói hắn cảm

thấy trong đội ngũ kẻ địch có thể có một người có khả năng khống chế nhân tâm, bởi vì Đoạn Ly chắc chắn A Lam tuyệt đối sẽ không lừa dối hắn, lại nói, bọn họ hiện tại đang ở trong cùng một đội, cho dù có quan hệ tới ích lợi, A Lam cũng không cần nói dối.

Nếu A Lam không nói dối, mà Đoạn Ly xác định mình không nhìn nhầm.

Đoạn Ly liền cho rằng bên trong kẻ địch khẳng định có người tiếp cận A Lam, hơn nữa đã nói chuyện với hắn, nhưng sau khi người này thần bí biến mất, A Lam đã bị xóa mất đoạn ký ức này, thủ pháp khống chế ký ức này, nhất định phải có vũ khí tương quan đến phương diện khống chế nhân tâm.

Sau khi Đoạn Ly nói ra phán đoán của mình, đứa nhỏ luôn "ẩn thân" bên cạnh Phong Vũ Lam cũng không cầm lòng được mà gật gật đầu, Đoạn Ly quả là có năng lực phân tích tốt, đương nhiên, bản thân hắn là người có thiên phú, nếu cho hắn nhiều thời gian hơn, hắn hẳn có thể tới độ cao càng cao hơn.

Mấy người trong đội ngũ tuy thương nghị rất lâu, nhưng cuối cùng lại không nhận được kết quả chính xác, vì thế bọn họ liền xác định bước kế hoạch tiếp theo, kẻ truy sát và La Giản sẽ lưu lại tiếp tục đối phó nhân vật cốt truyện "thần minh" kia, mà những người khác sẽ đuổi theo đội ngũ kẻ địch.

Uyên không ở lại cùng La Giản và kẻ truy sát, mà tiếp tục theo A Lam rời đi.

Uyên đương nhiên biết chỗ La Giản và kẻ truy sát sẽ tuyệt đối không xuất hiện nguy hiểm gì, hắn rất yên tâm, hắn thậm chí tại giờ khắc này còn cảm thấy mình càng tưởng niệm bạn thân nhất của mình nhiều hơn, hắn muốn lưu lại bên người A Lam, đây là người bạn luôn ủng hộ hắn, hắn vĩnh viễn đều biết, chỉ có người bạn này, sẽ tuyệt đối không phản bội hắn.

Cho nên Uyên nện bước nhỏ chạy theo A Lam, hắn chần chờ một lát, vẫn nhịn không được mà vươn bàn tay nhỏ bắt lấy ngón tay A Lam. Uyên tại lúc này đột ngột nhớ tới lần gặp mặt với tiểu A Lam trước kia, lúc ấy tiểu A Lam đã biểu hiện ra lực cảm ứng phi phàm… Thậm chí có thể nói, lực cảm ứng của hắn lúc bé còn nhạy bén hơn bây giờ một chút.

Bởi vì tuổi nhỏ ngây thơ, chưa bị thế tục ô nhiễm, cho nên A Lam có được sức mạnh kia, sức mạnh kia thuần túy nhất vào giai đoạn đó.

Uyên nhịn không được mà trò chuyện với A Lam, hắn không biết mình phải nói chuyện gì, chỉ nói một số chuyện hắn biết, ví dụ như phân tích hình thức hai đội ngũ hiện tại, phân tích lực chiến bên ta bên địch gì gì đó.

Uyên cảm thấy mình vẫn là bạn thân nhất và đồng bạn tốt nhất bên người A Lam như trước, bởi vậy hắn không tự giác mà đặt lập trường của mình về phía A Lam, hắn nhớ lại cảnh tượng mình và người bạn này kề vai sát cánh chiến đấu, tuy rằng lúc ấy bọn họ thực vô tri ngu xuẩn.

Lại đều kiên cường như vậy.

A Lam bị hắn cầm ngón tay cũng không trả lời, nhưng Uyên nhận thấy hắn không tự chủ mà cong ngón tay, nắm chặt tay nhỏ của Uyên. Đây là một động tác vô thức, có lẽ ngay cả bản thân A Lam cũng không nhận ra.

Thế nhưng Uyên chú ý thấy, không biết thế nào, hắn đột nhiên có chút vui vẻ, so với biểu tình sợ hãi cảnh giác của A Lam vừa rồi, hắn càng thích ôn nhu đối phương lơ đãng biểu lộ ra lúc này.

Tình cảm giữa bọn họ tuyệt đối không phải tình yêu, nhưng Uyên vẫn cảm thấy tình cảm này trân quý tương đương vậy.

Bởi vì cảm nhận được sự trân quý này, những tình cảm trong lòng Uyên không nhịn được mà dậy sóng, hắn cầm lòng không được mà nhớ lại chuyện cũ của mình và Phong Vũ Lam, cuối cùng hắn móc ra một vật từ trong túi.

Đó là một cái khuyên tai.

Bởi vì Uyên nghĩ tới, mình còn phải trở lại mật thất trừng phạt, nhưng định vị mật thất trừng phạt là một vấn đề rất khó khăn, bây giờ A Lam vừa lúc ở đây, dù sao đều phải tiến vào mật thất trừng phạt, không bằng bây giờ đặt vật định vị lên người A Lam luôn.

Như vậy đuổi theo cũng rất dễ dàng… Hơn nữa Uyên có mục đích, hắn muốn lợi dụng "đoàn tàu vô hạn luân hồi" để làm một việc quan trọng. Chuyện này liên quan trực tiếp đến việc hắn có thể thành công cướp đi "khóa" bị ý chí mật thất giấu đi hay không, chỉ cần cướp được khóa kia, Uyên liền thành công một nửa.

Sau đó Uyên chỉ cần đưa đội viên mình vào đấu trường Tu La để tránh sự đuổi giết của mật thất là được, dù sao mật thất sẽ không động thủ với Uyên, nhưng những người khác thì chưa chắc, hơn nữa bọn họ tới đó, cũng có thể rèn luyện một phen ở đấu trường Tu La.

Nghĩ tới liền làm, Uyên móc ra đạo cụ hắn tự chế tạo, tự chế tạo đạo cụ là kỹ năng người chơi lợi dụng vũ khí mình để thực hiện, trong bất luận mật thất nào… Vô luận là mật thất trừng phạt hay mật thất khác, đều không bị ý chí mật thất tịch thu hay tiêu hủy, sự tồn tại của nó là mấu chốt thắng lợi.

Uyên cầm khuyên tại, nhịn không được nói với A Lam: "Tôi nhớ rõ cậu có xỏ lỗ tai… Lúc còn trung học, cậu thấy những sao nam đó rất có khí chất, cảm thấy tạo hình của bọn họ rất đẹp trai, vì thế cũng tự mình thử một cái."

Chỉ là sau khi xỏ lỗ tai liền tru tréo kêu đau suốt một tuần, mỗi ngày đều quỷ khóc sói gào bên tai tớ cầu an ủi.

Uyên nhớ tới liền cảm thấy buồn cười, chỉ là sau khi nói xong, hắn đột nhiên nhận ra mình vừa nói chuyện thân phận hiện tại không thể biết được, vì thế khi hắn ngẩng đầu nhìn Phong Vũ Lam, liền thấy A Lam dùng ánh mắt không dám tin tưởng mà nhìn chằm chằm hắn.

"Cậu… chẳng lẽ…"

Uyên hoảng hốt trong lòng, nhịn không được cắt lời A Lam, hắn bay lên đeo hộ khuyên tai cho A Lam, vẫn tốt, tuy nhiều năm không đeo khuyên nhưng lỗ vẫn chưa tịt. *(tôi k đeo nửa ngày đã tịt r)*

"Đừng đoán mò, cũng đừng nói cậu biết, quên tôi đi." Uyên nói, hắn định một lần nữa thôi miên người này, lại căn bản không phát hiện thôi miên của mình không có tác dụng, hắn chỉ khổ sở cúi đầu, khẩn trương xoay chuyển cán dù.

Hắn nói, "Trận đoàn chiến này các cậu phải thua, trong vận mệnh đã định một kiếp như vậy."

Đáng tiếc, cho dù hiện tại Uyên không thể không tuân theo vận mệnh, hắn cũng chưa từng quên, mình thời thời khắc khắc đều muốn phản kháng.

Để đại từ nhân xưng của La Giản – Uyên là cậu – hắn nhé. Còn A Lam tui đã định để là cậu rồi, nhg quên bà mất:))) lỡ viết là hắn rồi nên h cũng ngại sửa.

187. Chương 187

Sau khi Uyên để lại đạo cụ định vị trên người Phong Vũ Lam, trái tim đang treo cũng được hạ xuống, hắn nên trở về trận doanh đội ngũ lâm thời kia đi… không đi không được, tuy gọi là đội ngũ lâm thời, nhưng nói thế nào cũng phải công đạo một số chuyện.

Uyên lúc trước đã cứu một mạng của La Giản từ tay tên hề, bởi vậy, Uyên mượn gió bẻ măng, lấy đi khối ngọc bội của "quỷ" trên người La Giản, bất quá Uyên cũng để lại trên người La Giản một khối ngọc bội giả, lấy thật tráo giả lừa con mắt người khác, nhưng đến khi Uyên tròng ngọc bội lên cổ La Giản, hắn liền nhớ ra một chuyện.

…Lúc trước khi bản thân mình gặp phải "mình" tương lai, tựa hồ cũng bị một khối ngọc bội giả lừa dối.

Nghịch lý thời gian.

Kỳ thật, nghịch lý đã bắt đầu từ rất sớm, lúc trước Uyên cũng lâm vào sự khủng hoảng lặp đi lặp lại, hắn nghĩ… vạn nhất, kỳ thật Uyên, kỳ thật bản thân vẫn luôn rơi vào trạng thái luân hồi, vạn nhất hắn chưa bao giờ thoát khỏi trạng thái luân hồi này, hắn vẫn luôn không ngừng tuần hoàn…

Vạn nhất như vậy, hắn nên làm thế nào mới phải?

Có thể dừng lại sao? Cắt đứt luân hồi, cắt…

Uyên bỗng nhiên cầm lòng không được sờ sờ cổ mình một chút. Nếu hắn vẫn là La Giản, trên cổ hắn hẳn vẫn còn một ấn ký rắn cắn đuôi, tiêu chí đại biểu cho tuần hoàn và luân hồi, đó là kẻ truy sát cho hắn, nó cũng đồng thời đại biểu ngụ ý của mật thất.

Nhưng trong mật thất trừng phạt, tức là mật thất đoàn tàu, ấn ký kia đã biến mất. Hình Viêm lợi dụng sức mạnh không gian của hắn, giúp La Giản mở ra một cánh cửa thoát khỏi không gian vô hạn tuần hoàn, sau khi La Giản bước qua cánh cửa, từ đó hắn liền biến mất, hiện tại chỉ có một người gọi là Uyên xuất hiện.

Nếu cái gọi là luân hồi, trong lúc bất tri bất giác, đã bị phá vỡ, vậy nên xử lý thế nào?

Vào thời điểm Uyên lâm vào suy nghĩ không thể dứt ra được.

Lúc này, hai đội ngũ trong mật thất nơi chôn cốt bắt đầu chuẩn bị triển đấu, bên đội ngũ La Giản có hai Thiên Khải Giả, U linh và Đoạn Ly, cho nên giá trị vũ lực rất cao, hơn nữa hai người này phối hợp ăn ý, trái phải vây công, càng đánh địch nhân đến hoa rơi nước chảy.

Mà đội ngũ kẻ địch đối diện chỉ có một mình đội trưởng Quỷ Hút Máu ứng chiến, tuy rằng bên cạnh còn có tráng hán cao to, thế nhưng trong đội ngũ bọn họ còn có nữ quân sư đang bị thương nặng, rõ ràng là không rời chân được.

Tuy rằng giờ phút này đội trưởng Quỷ Hút Máu bị ép hơi chật vật, thế nhưng bộ dáng hắn thoạt nhìn vẫn nhẹ nhàng mà dương dương tự đắc, dường như hắn đang chờ đợi cái gì đó.

"Đội trưởng! Đã đến lúc." Tráng hán phía sau đội trưởng Quỷ Hút Máu bế nữ quân sư lên, hướng về phía đội trưởng hô một tiếng, đội trưởng lập tức thu tay lại, lui bước khỏi chiến trường, trở về bên người đội viên mình.

Đoạn Ly và U linh thoáng nhìn nhau, dường như vẫn chưa định truy kích, đội trưởng Quỷ Hút Máu kia tuy rằng thực lực không tồi, hơn nữa có thể một mình ứng chiến hai Thiên Khải Giả, quả thực có điểm bản lĩnh. Hai người lo lắng kẻ địch còn có hậu chiêu, trong lúc nhất thời không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mà đội trưởng Quỷ Hút Máu bên kia, sau khi mọi người nói với nhau vài câu đơn giản, ba người gần như đồng thời quay đầu, nhìn về phía hai Thiên Khải Giả Đoạn Ly và U linh, ánh mắt kẻ địch vừa âm hiểm lại xảo trá, hai người ngây ra một cái, sau đó bọn họ phát hiện, trên chiến trường có khách không mời mà tới.

Đúng vậy, là những kẻ truy sát chuyên môn tới để đuổi giết Thiên Khải Giả.

Từ khi phó bản nơi chôn cốt bắt đầu, ngoại trừ Hình Viêm, U linh kỳ thật không gặp qua kẻ truy sát nào khác. Nhưng Đoạn Ly và A Lam khi bị nhốt xoay vòng vòng dưới huyệt mộ ngầm đã gặp một kẻ, Đoạn Ly

còn khí phách chém chết tên này.

Trong mật thất đoàn chiến có tổng tộng hai Thiên Khải Giả, như vậy, dựa theo số lượng mà nói, mật thất sẽ phái ra bốn kẻ truy sát tới quấy rối, chuyên môn đuổi giết Thiên Khải Giả. Lúc này, ngoại trừ Hình Viêm, và kẻ đã bị Đoạn Ly xử lý, cũng chỉ còn dư lại hai kẻ truy sát, hai kẻ truy sát này, nếu không tới thì không tới, thế nhưng lại tới cùng nhau, còn xuất hiện vào đúng lúc này, hơn nữa xảo diệu mà chắn trước mặt hai Thiên Khải Giả.

"Tới cũng con mẹ nó quá trùng hợp!" Đoạn Ly bất mãn lầu bầu, lại không thể nâng tinh thần chuẩn bị đối mặt hai kẻ truy sát đột nhiên xuất hiện này. Hai kẻ truy sát này tựa hồ là một cặp song sinh, tướng mạo rất tương tự nhau, vũ khí trong tay đều là găng tay boxing.

Đội ngũ quân địch thấy hai kẻ truy sát đã xuất hiện, hơn nữa còn chặn trước Thiên Khải Giả, ba người liền bình tĩnh xoay người, đội trưởng Quỷ Hút Máu ôm nữ quân sư nhà hắn, tráng hán đi theo phía sau, nghênh ngang đi về phía cây đại thụ lớn giữa mộ thần.

Mộ thần rộng chừng mấy ngàn mét vuông, rễ cây đại thụ kia phủ kín mặt đất, mỗi rễ cây đều thô như thùng nước, nhấp nhô quấn lấy nhau trên mặt đất, ngẫu nhiên sẽ có người đạp lên rễ cây, rễ cây kia sẽ như bị dẫm đau mà run rẩy một cái.

Con đường như vậy đi rất không thuận tiện, rõ ràng cây đại thụ lớn kia đã ở ngay trước mắt mọi người, nhưng đi tới vẫn là một khoảng cách dài, đội trưởng Quỷ Hút Máu vững vàng mở cánh dơi, ôm nữ quân sư bay là là ở tầng trời thấp, để lại tráng hán tập tễnh chạy phía sau.

Bên này, bé Uyên lại về tới bên người Phong Vũ Lam, hắn cảm thấy thời gian cũng tới lúc, vào khoảng thời gian này, La Giản và kẻ truy sát có lẽ đã giết chết nhân vật cốt truyện, hơn nữa lấy được ngộc bội kia từ trên người hắn, mục đích hiện tại của Uyên là lấy được khối ngọc bội thuộc về "thần" kia, thế nhưng, muốn trắng trợn lấy ngọc bội từ tay La Giản, vẫn cần lợi dụng A Lam một chút.

Nghĩ tới đây, Uyên bắt đầu giục Phong Vũ Lam: "Chúng ta đi tìm La Giản đi."

"Tìm… La Giản?" A Lam hoảng hốt nói, dùng ánh mắt quái dị quét tới quét lui trên người Uyên.

"Cậu muốn tìm La Giản?"

"Đúng vậy, không được sao?" Uyên nói.

A Lam ngẩng đầu nhìn đồng bạn đang giao chiến cùng hai kẻ truy sát, nói, "Đương nhiên có thể…"

A Lam vốn định thông báo một chút cho Đoạn Ly cùng U linh chuyện mình đi tìm La Giản, nhưng họ cũng không đồng ý để A Lam tự tiện hành động, vì thế A Lam ngẫm nghĩ, lấy ra Sách Ma của mình, biến ra một ảo cảnh trong gương, để ảo cảnh đứng đó giả mạo làm Phong Vũ Lam, lừa gạt hai người Đoạn Ly và

U linh vẫn đang chiến đấu rằng A Lam vẫn còn ở đó.

U linh và Đoạn Ly đều tập trung chiến đấu với hai kẻ truy sát, chỉ ngẫu nhiên quét mắt nhìn xem A Lam còn ở đó không, thuận tiện bảo hộ hắn một chút. Ai cũng không phát hiện ra, kỳ thật A Lam không còn đứng đó nữa. Sau đó, A Lam đi theo Uyên.

"Cuối cùng là cậu muốn làm gì?" Một đường theo Uyên, A Lam chưa hết hi vọng, tựa hồ muốn lấy thông tin từ miệng Uyên, nên mở miệng tìm đề tài, "Tại sao cậu lại xuất hiện ở đây?"

Uyên không nói lời nào, vẫn bước nhỏ đi bên người Phong Vũ Lam, tay nhỏ vẫn bị tay A Lam nắm, cảm giác này thật sự rất thần kỳ, A Lam cảm thấy vậy, hắn đang nắm tay một đứa nhỏ không rõ lai lịch… Mà hắn cư nhiên lại lựa chọn trợ giúp đứa nhỏ có thể là kẻ địch này, cho dù đứa nhỏ này đang lợi dụng hắn.

Nhưng mà, không giúp không được.

A Lam cúi đầu nhìn đứa nhỏ, màu da tái nhợt, khuôn mặt vô cảm, thoạt nhìn cũng rất yếu ớt, cây dù trong tay dài tới mặt đất, đi đường thậm chí còn xiêu xiêu vẹo vẹo.

Đứa nhỏ này khiến nội tâm A Lam nổi lên một suy đoán kỳ quái, suy đoán này phi thường to gan lại thần kỳ, nhưng với trực giác nhạy bén của A Lam, đây ngược lại là suy đoán phù hợp chân tướng nhất.

Phong Vũ Lam gần như muốn mở miệng chứng thực suy đoán của hắn, chỉ là hắn chưa kịp nói ra câu hỏi, bọn họ đã nhanh chóng tìm được La Giản và kẻ truy sát, cùng với nhân vật cốt truyện đã biến thành một khối thi thể nằm trên mặt đất.

Đầu tiên, Uyên liếc mắt nhìn nhân vật cốt truyện một cái, hắn biết, nhân vật cốt truyện kỳ thật không chết, chỉ cần cây đại thụ này không chết, nhân vật cốt truyện có thể hồi sinh vô hạn, tử vong vĩnh viễn chỉ là tạm thời.

Sau đó, lực chú ý của Uyên liền bị La Giản và kẻ truy sát hấp dẫn qua, bởi vì hai người bọn họ đang hôn môi.

Một việc rất thú vị, thấy mình quá khư đang hôn môi người yêu mình, mà hắn đứng ngay bên cạnh nhìn, hắn cũng chỉ có thể nhìn như vậy, một màn này khiến hắn cảm thấy xa lạ bất thường.

Nhưng lại quen thuộc ngoài dự đoán.

Khi đó ta ngây thơ ngu xuẩn tới mức nào. Uyên nghĩ vậy, nhịn không được trào phúng cười, sau đó hắn quay đầu nhìn về phía Phong Vũ Lam bên người, A Lam không có ý kiến gì với việc bạn thân đang hôn môi cùng kẻ truy sát.

Dù sao chỉ cần bản thân La Giản tình nguyện, thì không có vấn đề gì cả, dù sao, La Giản là một người rất có chính kiến.

Hơn nữa, bản thân A Lam cũng dây dưa không rõ với Đoạn Ly.

Nghĩ đến Đoạn Ly, A Lam nhịn không được nhíu mày, bắt đầu giữa A Lam và Đoạn Ly cũng không thể hiểu nổi, hắn thậm chí không hiểu tại sao mình đơn giản vậy đã tiếp nhận tên ác ôn kia, rõ ràng đối phương đã làm ra rất nhiều chuyện đáng hận.

Nhưng A Lam lại không lựa chọn căm hận.

Có lẽ là do trên người Đoạn Ly có một hương vị quen thuộc.

Hương vị kia khiến A Lam nhớ lại khi mình còn nhỏ, trong trí nhớ xa xôi mơ hồ đó, A Lam cảm thấy dường như mình đã quên mất một người nào đó quan trọng, người kia đã từng dịu dàng ôm lấy hắn, vào khoảng thời gian hắn bất lực nhất.

Cho dù không có bất luận chứng cứ gì, Phong Vũ Lam vẫn luôn cho rằng Đoạn Ly chính là người nọ.

Lúc này, Uyên đột nhiên mở miệng nói một câu, kéo suy nghĩ của A Lam về hiện thực. Uyên đơn giản thuyết minh một chút đặc thù vũ khí của A Lam, hắn nói, hắn biết vũ khí của A Lam có ý chí riêng, hơn nữa có thể hóa thành hình người, hình người của vũ khí giống y như đúc A Lam.

"Có phải có cảm giác như soi gương hay không?" Uyên hỏi hắn như vậy.

Đây quả thực là một nhắc nhở quá rõ ràng, Uyên đang công khai nói thân phận mình cho A Lam, đại khái cũng nhìn ra Phong Vũ Lam đã đoán được, Uyên cũng lười che giấu, dứt khoát dùng thủ đoạn như vậy để nhắc nhở A Lam.

A Lam nhịn không được nhìn sâu vào mắt đứa nhỏ bên người.

Đứa nhỏ này chỉ cao tới eo hắn, thấp bé lại suy nhược, sắc mặt tái nhợt, chân không chạm đất, như cô hồn dã quỷ tới từ âm phủ vậy.

Cô hồn dã quỷ…

Phong Vũ Lam cảm thấy buồn cười, nhưng lại thế nào cũng không cười nổi, hắn cảm thấy nội tâm tràn đầy mâu thuẫn, hắn muốn lập tức tới trước mặt Uyên chất vấn, rồi lại lo lắng hoàn cảnh vị trí bất lợi hiện tại của đối phương mà không dám hành động thiếu suy nghĩ…

Nội tâm Phong Vũ Lam rít gào, ta biết hắn là ai… Ta đương nhiên biết hắn là ai!

Nhưng đồng thời ta cũng sợ biết được hắn là ai, sợ biết được thân phận của hắn, ta nên giúp hắn thế nào? Ta rốt cuộc muốn trợ giúp hắn hay không!?

Trợ giúp Uyên, có phải là phản bội La Giản hiện tại hay không? Nhưng không trợ giúp hắn, ta có phải hay không cũng phản bội La Giản?

A Lam thoáng cúi đầu, sóng gió mãnh liệt ngập tràn trong lòng, nhưng hắn vẫn bình tĩnh trả lời câu hỏi của Uyên: "Vũ khí hóa thân… cái bóng vẫn khác bản gốc, tính cách của chúng tôi không giống nhau, nhưng nếu tôi chỉ đơn thuần nhìn hắn, quả thật có cảm giác giống như soi gương."

Uyên trầm mặt một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu, ngón tay chỉ La Giản với kẻ truy sát đối diện, "Thì ra là vậy, vậy cậu có ý kiến gì với bọn họ không?"

Phong Vũ Lam chuyển tầm mắt lên người La Giản và kẻ truy sát ở đối diện.

Kẻ truy sát tựa hồ đã nhận ra cái gì, buông người trong ngực ra, nhưng vẫn ôm eo hắn. Kẻ truy sát bắt đầu cảnh giác mà quan sát khắp nơi, La Giản bị hắn hôn đến đầu óc choáng váng, hiện tại vẻ mặt mờ mịt mà rúc vào lòng kẻ truy sát.

Quá khứ và tương lai, là một đường ranh giới.

Mà hiện tại đi đâu, ai trong chúng ta cũng không biết.

Giúp hay không giúp, phản bội hay không phản bội, kỳ thật cũng chẳng quan trọng đến vậy. Nếu thế nào cũng phải đưa ra một lựa chọn, A Lam cảm thấy bản thận sẽ lựa chọn giúp La Giản tương lai, bởi vì cho dù hiện tại La Giản không hiểu, trong tương lai, hắn nhất định sẽ hiểu.

Dù sao, hiện tại chỉ có một mình Uyên lẻ loi đứng ở nơi này.

A Lam chỉ liếc mắt nhìn Uyên một cái, liền biết hắn luôn cô độc đứng đó. Hắn thấy trong mắt đứa nhỏ này có chết lặng cùng tịch mịch, hắn sợ hãi Uyên sẽ biến mất trong tầm mắt mình, nếu Uyên biến mất, mình phải tới đâu mới có thể tìm hắn trở về đây.

A Lam gần như run rẩy, hắn quay đầu lại, lại một lần nữa đặt ánh mắt lên người đứa nhỏ bên cạnh, đứa nhỏ kia cảm giác được tầm mắt Phong Vũ Lam, cũng quay đầu lại đối diện với hắn, sau khi hai người nhìn nhau thật lâu, A Lam mới nói: "La Giản là người bạn tốt nhất của tôi… tôi nguyện ý ủng hộ cậu ấy, mặc kệ cậu ấy muốn làm gì, mặc kệ cậu ấy chuẩn bị đi đâu."

188. Chương 188

Những lời nói của A Lam khiến nội tâm Uyên xúc động, hắn cảm thấy A Lam có ý ám chỉ, liền nhịn không được mỉm cười trong lòng, hắn luôn biết Phong Vũ Lam là một người dịu dàng, chỉ là hắn chưa từng nghĩ A Lam có thể dịu dàng đến vậy.

"Được rồi, nhưng kể cả cậu có quyết tâm thế nào, cũng không thể ngăn cản tôi."

A Lam liền nói: "Tôi không cần ngăn cản cậu."

Lời đã nói tới nước này, kỳ thật đã rất rõ ràng, Uyên cảm thấy bản thân không cần ngụy trang gì nữa, cho nên hắn gọn gàng dứt khoát hỏi: "Cậu nhận ra tớ sao?"

A Lam trả lời, "Cậu rất dễ nhận ra, tuy rằng sự thật này quả thật khó tin, cậu đến tột cùng tại sao lại biến thành bộ dáng này, tại sao lại xuất hiện ở nơi này?"

Uyên vẫn chưa trả lời câu hỏi của A Lam, hắn xảo diệu lợi dụng ưu thế thân thể mình, nâng ní mắt ngập nước nhìn A Lam chăm chú: "Cậu sẽ giúp tớ, đúng không?"

A Lam có vẻ hơi bất đắc dĩ, "Đừng giả vờ đáng yêu, được rồi, tuy rằng tớ không biết nguyên nhân, nhưng tớ quả thật sẽ giúp cậu."

Uyên không khỏi lo lắng, A Lam dịu dàng như vậy khiến hắn cảm động, nhưng phần dịu dàng này có thể quá không đáng hay không, "Cậu giúp tớ, chẳng khác nào phản bội đội mình, phản bội đồng bạn mình."

"Cậu không phải đồng bạn tớ sao?" A Lam không chớp mắt nhìn Uyên.

Uyên lập tức thừa nhận, rồi lại có chút ảo não, "Tớ đương nhiên là đồng bạn cậu… nhưng hiện tại không phải."

Những lời này của Uyên khiến A Lam có chút tức giận, tức giận trong đáy lòng hắn như bọt nước đang sôi, nổi lên mặt nước, bang một tiếng liền vỡ vụn, cho dù một bọt nước là tồn tại nhỏ bé thế nào, nhưng nhiều cộng dồn lại, không ngừng nổi lên, khiến nội tâm Phong Vũ Lam cuồn cuộn sóng lớn.

Bởi vậy A Lam chất vấn đứa nhỏ kia, sắc mặt hắn cứng đờ, nhưng ngữ khí lại tràn ngập giận dữ, hắn nói: "Tại sao lại không phải? Trong lòng cậu, ý nghĩa của đồng bạn là cái dạng gì? Rời khỏi đội ngũ liền trở thành người xa lạ, mang lên mặt nạ liền giả bộ không quen biết tớ? Hay là, coi tớ như thú bông mà chỉ huy tới chỉ huy đi, đây là định nghĩa đồng bạn trong lòng cậu sao!?"

Phong Vũ Lam rốt cuộc vẫn nổi giận, mặc kệ hiện tại Uyên có nỗi khổ gì, hắn cũng không thể tin được đối phương có thể to gan trắng trợn lợi dụng mình như vậy, thậm chí còn sử dụng kỹ năng khống chế hắn. Hành động này khiến lòng người lạnh lẽo, đặc biệt là dưới tình huống A Lam đã biết được thân phận hắn.

Uyên có chút yếu thế, co rúm lại bay bay về phía sau, sợ chọc A Lam càng thêm tức giận, hiện tại hắn rất ít khi có hành động nhượng bộ như vậy, nhưng đứng trước mặt bạn thân ngày xưa, Uyên vẫn không khỏi lộ ra một mặt mềm yếu, hắn gần như co thành một nắm, cố ý làm vóc dáng mình càng nhỏ hơn một chút.

Hắn dạ thưa, nói, "Thực xin lỗi, tớ vốn dĩ không muốn làm vậy…"

Nhưng Uyên cũng biết mình phải làm vậy, ý chí mật thất yêu cầu hắn đánh bại đội ngũ này, đạt được thắng lợi, bắt hắn dùng phương thức đối đãi kẻ địch để đối đãi đồng bạn ngày xưa của hắn, cho nên hắn phải làm vậy, cho nên hắn nhất quyết không thể lưu lại bất luận sơ hở nào, quyết không thể để kẻ địch nắm được nhược điểm, đúng vậy… hắn phải khiến mật thất cảm thấy vừa lòng.

"Tớ không thể… để hắn phát hiện…"

Uyên lắc đầu, hắn không thể nói, cũng không biết nên mở miệng nói thế nào, những từ ngữ không thể hiểu được của hắn khiến Phong Vũ Lam kinh ngạc, vừa mở miệng muốn hỏi "hắn" trong lời Uyên là có ý gì, thì La Giản và kẻ truy sát bên kia đã sớm phát hiện động tĩnh của bọn họ, vì thế Uyên vung tay lên, khiến bản thân lần thứ hai tiến vào trạng thái ẩn thân.

"A Lam, tại sao cậu lại ở đây?" La Giản bên này đã chú ý tới Phong Vũ Lam đột ngột xuất hiện, La Giản lập tức khẩn trương chui khỏi lồng ngực kẻ truy sát, sau đó cậu mới phát hiện A Lam quả thực giống như xuất hiện từ hư vô vậy, bởi vì lúc trước, cậu hoàn toàn không cảm nhận được hơi thở thuộc về A Lam.

Thế nhưng La Giản không cảm thụ được, kẻ truy sát bên người hắn như đang suy tư gì mà nhìn chằm chằm Phong Vũ Lam, kẻ truy sát cảm thấy, trong không khí dường như còn có thân nhiệt một người khác, thân nhiệt kia ấm áp dị thường.

A Lam vẫn còn đang chìm vào những lời Uyên vừa nói, hắn đoán Uyên đang phải đối mặt một việc rất khó giải quyết, khó giải quyết đến mức khiến Uyên mạnh mẽ đến vậy mà phải lộ ra biểu tình khẩn trương này, hắn cẩn thận hành động, đi mỗi bước đều phải suy tính, suy nghĩ kỹ rồi mới làm.

Nhưng thứ kia đến tột cùng là cái gì? Có thể khiến Uyên cảm thấy khẩn trương, có thể khiến hắn lộ ra biểu tình như vậy.

Đại khái là A Lam vẫn luôn rơi vào cõi thần tiên, La Giản bên này không thể không lên tiếng phá vỡ trạng thái mơ màng của hắn, A Lam rốt cuộc bị La Giản kéo hồi thần lại, vì thế liền ngẩng đầu nhìn La Giản, A Lam kinh ngạc phát hiện, hắn dường như đã nhìn thấy bóng dáng ai đó từ La Giản hiện tại, La Giản đứng ngay đó, ở địa phương hắn có thể với tay tới.

La Giản cảm nhận được ánh mắt như vậy của A Lam, thời điểm hắn nhìn mình, phảng phất như đang nhìn nơi nào đó xa xôi không thể với tới, xa xôi tới mức không thể chạm đến…

La Giản muốn mở miệng hỏi A Lam, cậu muốn hỏi hắn: Cậu đang nhìn cái gì vậy?

Nhưng A Lam cắt ngang khi La Giản đang định mở miệng, A Lam nói, “Mấy kẻ địch đã chạy, Đoạn Ly bọn họ bị hai kẻ truy sát ngăn cản, cho nên tớ đến xem các cậu trước, thế nào, ”thần minh” kia có nói cho các cậu cửa ra ở đâu không?”

La Giản tiếc nuối lắc đầu, ngó nhìn kẻ truy sát một cái, “Không có, kẻ truy sát giết hắn mất rồi.”

“Đã chết, vậy thật phiền.” A Lam buồn rầu nhíu mày, sau đó lại nói với La Giản, “Cậu không lấy được manh mối gì khác trên người hắn sao?”

La Giản dừng một chút, duỗi tay móc khối ngọc bội từ trong túi mình ra, “Tớ lấy được cái này, lúc trước cũng lấy được nửa khối ngọc bội ở mộ quỷ, thế nhưng kỳ quái chính là, hai khối này hẳn là một đôi, nhưng lại thế nào cũng không ghép được.”

A Lam thoáng nheo mắt, hắn hơi cảm nhận được áp lực trên vai, khiến A Lam biết Uyên đang đặt tay nhỏ lên vai mình, sau đó Uyên tới gần lỗ tai A Lam, thấp giọng nói: “Khối màu đậm hơn… lấy lại đây.”

Nháy mắt kia, A Lam cảm thấy ngón tay mình đều đang phát run.

Làm như vậy là đúng sao? Hay là dừng tay? Ta có phải đang làm sai hay không? Ta có nên dừng lại hay không, đúng vậy… Ta hẳn nên dừng lại, mặc kệ thế nào, mặc kệ Uyên là ai, ta đều không nên phản bội đội ngũ hiện tại của mình, không phải sao?

Uyên vẫn im lặng không nói, chỉ là ngón tay đặt trên vai Phong Vũ Lam thoáng dùng sức một chút, A Lam cảm thấy dường như đứa nhỏ này đang gác đầu lên vai hắn, toàn bộ thân thể đều ghé vào lưng hắn.

Ma xui quỷ khiến, A Lam chỉ vào khối màu đậm, hỏi La Giản, “Cái này, là nhặt được trên người thần minh sao?”

La Giản trả lời đúng, đồng thời nheo mắt, nhạy bén cảm nhận được trạng thái bất thường của A Lam, A Lam tựa hồ đang thất thần, nhưng lại đồng thời hỏi một số câu rất mấu chốt, hơn nữa… khi La Giản lấy ra hai khối ngọc bội cũng không nói rõ khối nào là của “thần minh”, khối nào là của “quỷ”.

Nhưng Phong Vũ Lam cũng dễ dàng nhìn ra được.

Có phải có chỗ nào có vấn đề hay không?

La Giản không kịp suy nghĩ thêm, A Lam bên kia lại dùng ánh mắt đen như mực nhìn La Giản không chớp mắt, hơn nữa còn thấp giọng nói, “Có thể cho tớ nhìn xem không?”

La Giản cảm thấy tim mình lệch một nhịp.

La Giản cuối cùng vẫn quyết định tin tưởng Phong Vũ Lam, là tín nhiệm nguyên thủy xuất phát từ sâu thẳm trong nội tâm.

Ba người không nói lời nào, im lặng cả buổi, La Giản cầm khối ngọc bội trong tay nhìn một lát, rốt cuộc cũng nhịn không được, liền mở miệng, "A Lam, tớ muốn hỏi cậu một câu."

La Giản cảm thấy, có một số việc đã thay đổi, trong tình huống hắn không biết, hơn nữa, thay đổi này thực kinh người, là rung chuyển, có thể hoàn toàn viết lại vận mệnh của mọi người.

"Chúng ta là đồng bạn sao?" La Giản hỏi Phong Vũ Lam như vậy.

Phong Vũ Lam dại ra một chút, đột nhiên nghĩ tới, vừa rồi mình cũng hỏi Uyên câu tương tự, hắn nhịn không được cười rộ lên, trả lời: "Chúng ta đương nhiên là đồng bạn."

La Giản liền tin hắn, bởi vì tin tưởng, cho nên cậu đưa ngọc bội trong tay cho Phong Vũ Lam, A Lam cầm khối nửa ngọc bội trong tay, thần sắc có chút phức tạp, hắn vẫn còn do dự, vẫn hoài nghi mọi quyết định mình đưa ra, nhưng hắn càng nguyện ý tin tưởng bạn mình hơn, giống như La Giản tin tưởng hắn vậy.

"Cậu hoàn toàn có thể lựa chọn không tin tớ." Uyên đã nhìn ra hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan của A Lam, hắn bắt đầu tìm cho A Lam một lý do để hắn an tâm, hắn nói, "Đem trách nghiệm cho tớ, nói với bọn họ là tớ khống chế cậu, mà sự thật cũng là như vậy."

Nhưng nó khác, bị động và chủ động, đó là một đường ranh giới rõ ràng.

A Lam lại một lần nữa nhìn thoáng qua Uyên bên người, hắn cảm thấy mình đã nhìn thấu nơi sâu nhất trong nội tâm đứa nhỏ này, bởi vì bản thân A Lam có sức mạnh linh hồn, hắn có thể nhìn thấu linh hồn đứa nhỏ này, hắn đã biết được rõ ràng mọi chuyện.

Vậy ta còn do dự cái gì?

Uyên tựa hồ đã nhận ra quyết tâm của Phong Vũ Lam, hắn ấn hai tay mình trên vai A Lam, hơn nữa giải trừ kỹ năng người trong suốt, khiến bản thân mình bại lộ dưới ánh mắt mọi người. Vì thế, La Giản và kẻ truy sát bên kia liền thấy bên cạnh A Lam có một đứa nhỏ xuất hiện từ hư vô.

Kỳ thật cũng không thể gọi là xuất hiện từ hư vô, thực ra, cảm giác này giống như, lúc trước kỳ thật đã nhìn thấy, nhưng lại không thể hiểu được mà xem nhẹ, nhưng trong nháy mắt này lại đột ngột cảm giác được sự bắt mắt, khiến người không tự chủ được mà đều đặt ánh mắt lên người đứa nhỏ.

Sau đó, đứa nhỏ kia liền trắng trợn duỗi tay cầm đi khối ngọc bội trong tay Phong Vũ Lam.

Kiêu ngạo làm càn, trực tiếp duỗi tay cầm đi, tốc độ nhanh đến mức khiến A Lam kinh ngạc, thời điểm

hắn lấy ngọc bội đi còn cọ cọ bên người A Lam một cái. Sau đó kẻ truy sát là người đầu tiên phản ứng, hắn duỗi tay muốn bắt tiểu ác ma này, nhưng đứa nhỏ cũng linh hoạt nhảy về phía sau, lui về một khoảng cách lớn.

Bởi vì vật bị đoạt đi rồi, mọi người đều muốn cướp ngọc bội về, Hình Viêm một kích không thành, La Giản liền rút vũ khí ra đuổi theo, lao về phía Uyên.

Lưỡi đao của La Giản là ẩn hình, đó là vũ khí trong trạng thái "chưa giải phong ấn", nhưng cũng đã bước đầu có được một số tính năng đặc thù, ví dụ như ẩn hình. Cây đao này kì thật cũng không phải ẩn hình chân chính, đó chỉ là một kỹ năng giống Uyên, khiến mọi sinh vật khi nhìn thấy cây đao này liền theo bản năng mà xem nhẹ nó.

Thế nhưng, loại vũ khí này không có tác dụng gì với Uyên.

Mọi người xung quanh đều sẽ xem nhẹ vũ khí, chỉ có chủ nhân vĩnh viễn sẽ không.

Bởi vậy khi La Giản rút đao chém về phía này, Uyên vươn ngón tay, kẹp lấy lưỡi đao hơi mỏng kia.

Sức mạnh này, quả thực yếu đến đáng sợ.

"Cậu hiện tại… hóa ra là nhỏ yếu như vậy sao?" Uyên một tay cầm dù đỏ, theo bản năng mà che khuất khuôn mặt mình, hắn quét mắt nhìn lưỡi dao ẩn hình của La Giản, thế nhưng cảm thấy bi ai cùng thất vọng.

Quá yếu ớt! Ta như vậy, ta như vậy sao có thể có được sức mạnh cứu vớt người khác?

Tôi thấy anh Giản còn phản ứng nhẹ chán, mn ai nhìn thấy bản thân mình ngày xưa mà chả ghét. Xem mấy vid ảnh ọt ngày xưa í, vừa xấu hổ vừa ghét.

189. Chương 189

"Ồ, tại sao cậu lại sang bên này?" Tên hề ngồi xổm đào hố trên đất, quay đầu lại nhìn thấy Uyên đột nhiên xuất hiện bên người, hắn biết đối phương nhất định vừa sử dụng kỹ năng "thuấn di" mới có thể xuất hiện thần không biết quỷ không hay như vậy.

Khuôn mặt Uyên uể oải, tay cầm hai khối ngọc bội thưởng thức, sau đó liền nghi hoặc mà nhìn tên hề, "Anh đang làm cái gì vậy?"

“Thời gian ”tử vong” của tôi quá dài.” Tên hề nói, “Cơ bắp có chút cứng, cho nên phải vận động.”

“Vận động? Đào hố?” Uyên tỏ vẻ không thể hiểu nổi, cạn lời nói, “Anh đi tìm người đánh nhau còn tốt hơn chuyện đào hố này.”

Tên hề nói, “Nhưng tôi không thể tùy tiện tìm người đánh nhau, cậu sẽ tuyệt đối không đồng ý, tôi thấy cậu bận việc nửa ngày bên kia, nhảy qua nhảy lại hai đội ngũ, xem ra rất sung sướng.”

Uyên nhìn không nổi tên hề ăn không ngồi rồi, bắt đầu giao nhiệm vụ cho hắn, “Anh đi thủ trước cửa ra mật thất, nhớ rõ, phải chạy thoát nhanh hơn bất luận kẻ nào, như vậy đội ngũ lâm thời này của chúng ta mới có thể thắng.”

“Vạn nhất có người cản trở thì sao?” Tên hề bỏ qua hố đã đào được một nửa.

“Có thể ngăn cản, đừng giết chết người.”

Tên hề tựa hồ càng nghi hoặc, quay đầu nhìn Uyên, “Lúc trước cậu cũng không nương tay như vậy.”

Uyên thở dài một hơi, “Tôi cũng không muốn nương tay, nhưng mật thất này rất quan trọng với tôi, tôi phải đi mật thất trừng phạt một lần, phải.”

“Đi thế nào?” Tên hề càng nghi hoặc, sau đó lại hỏi, “Kỳ thật chỉ cần lần này chúng ta thua, chúng ta liền có thể tiến vào mật thất trừng phạt, hà tất phải gióng trống khua chiêng đâu?”

“Nói vậy không sai, nhưng chúng ta cũng không biết mật thất sẽ ném chúng ta vào dạng mật thất trừng phạt nào, theo tôi được biết, mật thất trừng phạt có được ”cánh cửa vô tận“, chính là gian mật thất này.” Uyên hồi tưởng lại mọi chuyện phát sinh trên đoàn tàu, đối với hắn, ký ức là đau khổ, nhưng hắn phải lợi dụng đau khổ này.

“Cánh cửa vô tận là cái gì?” Tên hề không hiểu, tuy rằng hắn biết Uyên vẫn đang lập kế hoạch gì đó, thế nhưng Uyên cũng không giải thích chuyện này tỉ mỉ với hắn.

Uyên tựa hồ cũng cảm thấy thời cơ tới rồi, quyết định giải thích cho tên hề, “Cánh cửa vô tận, ý trên mặt chữ, cửa vô cùng vô tận, mở xong một cái còn có cái tiếp theo, thông thường, mật thất chúng ta từng đi qua có lẽ sẽ có rất nhiều rất nhiều cửa, nhưng chỉ có một cánh cửa là cửa ra, nhưng cánh cửa vô tận lại không như vậy —— vĩnh viễn đều có cánh cửa ở sau chờ anh, đây là định nghĩa cơ sở của ”vô hạn tuần hoàn“.”

“Vĩnh viễn đều có cánh cửa tiếp theo đang chờ cậu.” Tên hề thì thầm, nhấn mạnh câu nói này, hướng khuôn mặt đầy phấn của hắn về phía Uyên, nói: “Đó không phải có nghĩa là, mật thất này căn bản không có cửa ra sao? Cậu đi loại mật thất này làm gì?”

Uyên dường như cũng đã suy xét kĩ, "Vì đi tìm "khóa" của mật thất."

"Khóa?" Tên hề càng nghe càng mờ mịt, hắn thật ra cũng biết "khóa mật thất" trong lời Uyên nói là thứ gì, hắn cũng biết quyết tâm phải tìm được khóa của Uyên, nhưng đi vào một mật thất vô hạn tuần hoàn tìm thì có ý nghĩa gì? Chẳng lẽ hắn có thể chắc chắn rằng khóa ở ngay trong gian mật thất này sao?"

"Anh chẳng lẽ đã quên? Lúc trước tôi đã thảo luận với anh." Uyên tiếp tục nói, "Tôi có một người bạn, bởi vì mở nhầm cửa đi vào Vô Luật Thành mà bị đuổi giết."

Mật thất giấu khóa của mình vào "Vô Luật Thành" trong lời đồn kia. Không thể dùng bất luận thủ đoạn hay phương thức nào để tiến vào thành phố này, nó bị mật thất đặt ở một vị diện khác, hoàn toàn phá vỡ tọa độ không gian, khiến Uyên nỗ lực thế nào cũng không tìm được vị trí của thành phố này.

Hơn nữa, ý chí mật thất còn nhét đủ loại yêu ma quỷ quái trong thành phố này để bảo vệ khóa. Ở đó còn có một đám người thường bị mật thất nhốt thả. Bởi vì "khóa" này có được cơ chế an toàn, nên ý chí mật thất không thể đem "khóa" giống như "khối Rubik" đặt trong không gian mật thất để bảo vệ, cho nên ý chí mật thất chỉ có thể đặt "khóa" ở một thành phố nào đó trong hiện thực.

Hơn nữa còn phong tỏa thành phố này, cho nên hình thành lời đồn trứ danh —— Vô Luật Thành.

Đoạn Ly thời thiếu niên trong lúc chạy thoát mật thất đã vô ý mở một cánh cửa, thế nhưng lại là cánh cửa dẫn tới "Vô Luật Thành", vì thế Đoạn Ly liền mơ hồ mà tiến vào tòa thành thị cấm kỵ kia, còn xui xẻo vô cùng mà bị ý chí mật thất đuổi giết, tận đến khi hắn gặp được Uyên.

Sau khi Uyên gặp được Đoạn Ly thời thiếu niên liền ý thức được tầm quan trọng của vấn đề này. Mật thất không chỉ phong tỏa toàn bộ Vô Luật Thành, thậm chí còn đem cả tòa thành thị này chuyển dời đến… Một kẽ hở không gian, không phải hiện thực cũng không phải không gian mật thất, nói cách khác, thành phố này nằm ở kẽ hở thời không, địa phương quỷ quái này đến tột cùng muốn đi thế nào, Uyên nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được. Nhưng sau khi hồi tưởng sự tình xảy ra trên người Đoạn Ly thời niên thiếu, Uyên đã tìm được đáp án.

Mật thất tuy rằng không thiết trí một cánh cửa ra vào cho "Vô Luật Thành", nhưng cũng không có nghĩa thành phố này không có cửa vào khác.

Kẽ hở thời không tuy là một không gian đặc biệt, nhưng loại không gian này đều có một đặc tính thập phần điển hình, nó có một "cánh cửa thần kỳ" tùy ý di động, tùy ý xuất hiện.

Cánh cửa thần kỳ có thể xuất hiện ở thời không tùy ý, địa điểm tùy ý, trên một cánh cửa tùy ý.

Bạn có lẽ chỉ cần mở cửa WC nhà mình, là có thể qua cánh cửa này đi tới "Vô Luật Thành" trong truyền thuyết, đương nhiên, không chỉ là cửa WC, cũng có thể là cửa phòng, có thể là cửa lớn tòa thành nào đó, có thể là cửa phòng trong nhà cổ cũ nát… Nhiều cánh cửa như vậy.

Nhưng xác suất xuất hiện của cánh cửa thần kỳ có thể nói là hàng tỉ phần mới có một, xác suất này quá thấp, Đoạn Ly có thể gặp phải cánh cửa này, sau đó còn có thể an toàn theo cánh cửa này trở về, quả thực xui xẻo tột định lại may mắn không thể tưởng, đây quả thực chính là kỳ tích.

Thế nhưng cũng thông qua chuyện này, khiến Uyển hiểu ra, có lẽ xác suất gặp được "cánh cửa thần kỳ" trong mật thất, có lẽ vẫn cao hơn việc đi tìm một cánh cửa chân chính chạy loạn trong hiện thực.

Dù sao, Vô Luật Thành là do một tay mật thất ném vào kẽ hở thời không.

Một khi đã vậy, Uyên không thể không làm ra một quyết định lớn mật.

Nếu, ta có thể giữa ngàn ngàn vạn vạn không gian mật thất do mật thất sáng tạo, tìm được một mật thất có rất nhiều cánh cửa, thậm chí là mật thất có vô hạn cửa, từng bước từng bước không ngừng mở những cánh cửa đó, có phải như vậy là ta có thể gặp được "cánh cửa thần kỳ" của Vô Luật Thành hay không?

Rốt cuộc, đây kỳ thật là một vấn đề xác suất, nếu bạn không có xác suất, vậy hãy đi sáng tạo xác suất này, nếu có thể mở nhiều cửa như vậy, vậy luôn luôn có một cơ hội "cánh cửa thần kỳ" sẽ nghịch ngợm chạy lên người một trong những cánh cửa đó.

Khi bạn mở nó ra, là bạn có thể thuận lý thành chương tiến vào thành phố thần kỳ kia.

Hi vọng luôn nhỏ bé, nhưng không hành động thì vĩnh viễn không có hi vọng, đây là nguyên nhân Uyên nhất định phải một lần đi vào gian mật thất trừng phạt kia, thực ra, hắn chưa từng gặp bất kỳ gian mật thất nào có nhiều cửa hay cửa vô tận *(ồ có hàng lang vô tận, nh cửa nhg lại k đc mở:v),* Uyên cũng không biết mật thất trừng phạt những người khác đã trải qua là dạng gì, có lẽ trong các gian mật thất trừng phạt khác cũng có cửa vô tận, nhưng hắn không dám đánh cuộc vận may của mình, hắn tình nguyện lựa chọn những vật đã bày ra trước mắt, dễ như trở bàn tay liền có thể lấy được.

Kế hoạch của hắn đã bắt đầu rồi, từ rất lâu về trước.

Sau khi Uyên dặn dò tên hề cẩn thận liền quay lại đội ngũ lâm thời của mình, vừa trở về liền phát hiện các đội viên lâm thời của mình đang thương nghị gì đó, bất quá Uyên cũng lười tìm hiểu, chỉ mở miệng nói cho nữ quân sư là "ngọc bội của thần" đã tới tay, bảo nàng đưa ra "ngọc bội của quỷ" lúc trước đã đặt ở chỗ nàng ra.

Nữ quân sư bình tĩnh lấy ngọc bội từ trong túi ra.

Uyên lại có chút thất thần, thực ra, ngọc bội hắn đưa nữ quân sư cũng là giả, không khác khối hắn đưa La Giản nhiều lắm, hàng thật ở trong tay hắn, đồ vật quan trọng phải nắm trong tay mới là vương đạo.

"Kẻ địch dường như đuổi theo." Đội trưởng Quỷ Hút Máu tựa hồ cũng cảm nhận được mấy hơi thở ẩn núp ở phụ cận, đối với một số người chơi có năng lực điều tra như bọn họ, muốn cảm giác xem có địch nhân ở phụ cận không là điều cực kỳ đơn giản.

"Vậy đi đối phó với bọn họ đi." Nữ quân sư nói, "Kéo dài thời gian một chút, tôi còn có một số chuyện muốn nói cùng Uyên."

Đội trưởng Quỷ Hút Máu gật đầu, rời khỏi đội ngũ, giao thủ với mấy kẻ địch vừa đuổi tới, mấy người đuổi tới tốc độ nhanh nhất là Đoạn Ly, còn có La Giản và kẻ truy sát cách gần nhất, cùng với Phong Vũ Lam im lặng không lên tiếng.

Đội trưởng Quỷ Hút Máu muốn một mình đối phó bốn người thực hiển nhiên là cố quá sức, thế nhưng may mắn chính là, ban đầu tạm thời chỉ có Đoạn Ly ra nghênh chiến, hai người đơn đả độc đấu dây dưa một lát.

Nữ quân sư rốt cuộc chưa từng tin tưởng Uyên, nghe nói hắn đã lấy được ngọc bội của thần, liền mở miệng bảo Uyên giao ra, kỳ thật Uyên cũng mặc kệ nàng, lo chuyện của mình mà quay đầu xem đội trưởng Quỷ Hút Máu và Đoạn Ly đang tranh đấu ở bên kia.

Thời gian không còn nhiều.

Uyên không để ý nữ quân sư đang lải nhải, giơ dù trong tay lướt tới bên cạnh đội trưởng Quỷ Hút Máu, đẩy đội trưởng Quỷ Hút Máu ra tỏ ý muốn thay hắn lên chiến trường, đội trưởng cũng không ngăn cản, cố ý rời bỏ vị trí của mình, để một đứa nhỏ gầy yếu, trắng bệch, đáng thương bại lộ trước mắt đám đàn ông trưởng thành cao to trước mặt.

Không có lời mở đầu, nếu là đoàn chiến, vậy gặp mặt liền đánh mới là chuẩn tắc mọi người đều công nhận.

La Giản và A Lam hai người đều không tham chiến, Đoạn Ly lại phối hợp cùng kẻ truy sát kề vai chiến đấu, tuy nói là hai đánh một, nhưng cũng không có gì không công bằng, chiến đấu bất kể thủ đoạn, đạo lý này đúng với mọi cuộc chiến.

Chưa nói tới, Đoạn Ly và kẻ truy sát hiện tại, quả thật cũng có vài phần bản lĩnh. Ít nhất ưu tú hơn không ít người chơi Uyên đã gặp phải trước đó, cho nên trước mặt hai người bọn họ, Uyên cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Uyên cố ý không để lộ mặt trong lúc chiến đấu, hắn đặc biệt không hi vọng để La Giản hiện tại nhìn thấy mình lớn lên là cái dạng gì, cho nên hắn sử dụng tán dù che lấp gương mặt mình, nhưng làm như vậy, khiến rất nhiều thủ đoạn công kích không thể sử dụng.

Nhưng nếu là chiến đấu, luôn tồn tại chuyện ngoài ý muốn, Uyên cùng kẻ truy sát cũng chưa so chiêu, hai người liền không tự giác mà hai mắt nhìn nhau, Hình Viêm dùng ánh mắt kỳ dị nhìn Uyên chăm chú, đôi mắt kẻ truy sát là màu đỏ máu thuần túy, Uyên vốn dĩ quen thuộc với đôi mắt này như vậy, hiện tại lại cảm thấy có chút xa lạ.

Hắn sẽ nhớ tới ánh mắt mèo đen nhìn hắn trong mật thất trừng phạt.

Nội tâm Uyên run rẩy một chút, kéo dãn khoảng cách giữa mình và kẻ địch, Hình Viêm bên kia cũng không biết là do nguyên nhân gì, hắn thu hồi tay không công kích Uyên nữa, cư nhiên cứ như vậy mà rời khỏi chiến trường, tuy rằng hắn vẫn đặt ánh mắt trên người Uyên như trước.

Vì thế đánh nhau cùng Uyên chỉ còn một người Đoạn Ly.

Tiểu tử này xem ra đã trưởng thành hơn lúc trước không ít, Uyên chú ý thấy Đoạn Ly còn mang theo các loại mặt nạ kỳ ba, hơn nữa có thể tùy thời móc mặt nạ từ tùy thân mật thất ra đổi, hắn nghĩ tới Đoạn Ly hiện tại tựa hồ đã hủy dung, cũng không biết là hủy dung thế nào.

Hẳn không phải là hủy dung trong không gian mật thất, bởi vì sau khi ra khỏi không gian mật thất, bất luận thương tổn nào đều sẽ được chữa trị, không tồn tại trường hợp bị hủy dung còn không khôi phục được, cho nên… Đoạn Ly nhất định là bị thương trong thế giới hiện thực.

190. Chương 190

Uyên nhẹ nhàng tự nhiên mà ép Đoạn Ly tới mức hắn không dám ngẩng đầu lên, không có kẻ truy sát kiềm chế, Đoạn Ly đơn độc, vẫn khống chế khá tốt, nhưng nếu để tên này bạo đại chiêu thì không tốt lắm, trên thực tế, ngay cả Uyên cũng không có được tốc độ di chuyển như Đoạn Ly.

Tốc độ trong nháy mắt có thể vô hạn tiếp cận vận tốc ánh sáng này, thậm chí có lẽ còn nhanh hơn thuấn di một chút.

Uyên tuy rằng luôn đánh nhau cùng Đoạn Ly, thế nhưng cũng ngẫu nhiên sẽ để mắt tới tình huống bên phía La Giản và Phong Vũ Lam, La Giản và A Lam chỉ quan chiến, sức chiến đấu của bản thân không cao, lên chiến trường sẽ càng không xong.

La Giản tựa hồ chú ý thấy kẻ truy sát luôn nhìn chằm chằm đứa nhỏ trên chiến trường kia, cậu có chút khẩn trương, cho nên muốn vòng qua nửa chiến trường đi tới bên người kẻ truy sát, nhưng A Lam bên cạnh lại duỗi tay ngăn cản La Giản.

A Lam muốn nói lại thôi, dường như muốn nói gì đó, Uyên chỉ cần nhìn biểu cảm lúc này của A Lam là hiểu, A Lam muốn nói sự tồn tại của Uyên cho La Giản. Thế nhưng hành động này đã định là không thể thành công, Uyên trong giây lát hóa cây dù thành chủy thủ, hơn nữa phi đao về phía ót A Lam.

Hắn chỉ muốn ngăn cản A Lam mở miệng, đương nhiên không có khả năng muốn tổn thương Phong Vũ Lam, một giây trước khi chủy thủ kia chạm vào Phong Vũ Lam, hắn liền thuấn di tới bên cạnh lưỡi đao, hơn nữa duỗi tay bắt được đoản đao đang bay múa trên không trung. Sau đó Uyên hoa lệ xoay người, lập tức vòng ra đằng sau A Lam, trực tiếp ghé vào trên vai hắn. Hết thảy mọi chuyện diễn ra trong vòng vài giây đồng hồ, chỉ là một chớp mắt, Uyên cũng đã thuận tay khống chế Phong Vũ Lam, bắt hắn làm con tin,

bắt đầu trắng trợn uy hiếp đám người Đoạn Ly.

Như vậy, chuyện phải làm kế tiếp liền rất đơn giản.

Uyên muốn mở cửa ra, trước hết phải mở ra thông đạo ngầm dưới cây đại thụ, để tên hề luôn canh giữ ở đó tiến vào thông đạo ngầm, trở thành người đầu tiên qua cửa.

Nhưng người mở cửa phải là La Giản, bởi vì người mở cửa chỉ có thể là nhân vật cốt truyện hoặc người chơi có thân phận nhân vật cốt truyện là La Giản, hiện tại "thần mình" mặt ngoài đã chết, tuy rằng một lát nữa cũng sẽ sống lại, thế nhưng muốn tìm hắn cũng phiền, dứt khoát lợi dụng La Giản trước mặt một chút là được.

Dù sao, hiện tại La Giản có thân phận nhân vật cốt truyện "quỷ".

Vì thế Uyên liền ban ngày ban mặt lên cơn, lôi kéo La Giản nói muốn đánh cuộc với cậu, hắn giao hai khối ngọc bội cho La Giản, để La Giản đi mở cửa, hai đội ngũ đồng thời xuất phát, xem ai tới đích trước, hơn nữa còn nói, chỉ cần đối phương thắng, hắn sẽ trả lại con tin Phong Vũ Lam.

La Giản ngại chuyện A Lam còn trong tay kẻ địch, cảnh giác nhìn chằm chằm đứa nhỏ trước mắt, cho dù đối phương gầy yếu không chịu nổi một kích, La Giản cũng không dám sơ suất. Hắn đồng thời cũng suy nghĩ về tính khả thi của lần đánh cuộc này, hơn nữa bắt đầu cò kè mặc cả với Uyên.

Giờ phút này La Giản cũng không biết, hắn và Uyên, đang trải qua một hồi quyết đấu phi thường thần kỳ.

Đứng trên sân khấu mọi người không thể với tới, va chạm giữa tương lai và quá khứ, đây là một sự tình thần kỳ tới mức nào.

Chỉ tiếc, giờ phút này La Giản cũng không biết, mà Uyên thì không quan tâm.

Trong gian mật thất đoàn chiến đặc biệt này, bất kỳ một người nào trong hai đội ngũ, chỉ cần một người tìm được cửa ra trước hơn nữa nhấc chân đi qua, như vậy đội ngũ của người này chính là kẻ thắng cuối cùng.

Sau khi Uyên lừa gạt La Giản, hơn nữa dụ hắn sử dụng ngọc bội mở cửa mật thất, cây cổ thụ lớn giữa mộ thần liền như động vật mà rung lắc mạnh, bắt đầu sử dụng rễ cây của mình mà đứng lên như con người, nó quá lớn, gần như xỏ xuyên qua mỗi góc huyệt mộ, khiến cả huyệt mộ đất rung núi chuyển.

Bởi vì bị Uyên lừa, cho nên đoàn người La Giản đều cho rằng chỉ cần bò lên đỉnh cây là có thể đi ra ngoài, ngay cả ba người trong đội ngũ lâm thời của Uyên cũng tin đây là sự thật, mà trên thực tế, muốn đi ra

ngoài, phải thông qua huyệt động dưới rễ cây bò vào không gian trong thân cây, mới có thể xem như chân chính tìm được lối ra.

Uyên đã sớm để tên hề thủ phía cửa ra bên kia, bất quá không nghĩ tới chính là, trong đội ngũ La Giản, lại có U linh bị tụt lại phía sau, trong khi hắn dùng tốc độ nhanh nhất định đuổi kịp đội ngũ mình, lại vô tình phát hiện tên hề, hơn nữa một đường đuổi theo tên hề tìm được vị trí cửa ra.

Tên hề cũng thực buồn bực, trên thực tế, hắn vốn dĩ luôn ngồi xổm ẩn nấp dưới rễ cây đại thụ, chuẩn bị sau khi huyệt động dưới rễ cây mở ra liền lập tức nhảy vào, kết quả cây này còn đang nhích tới nhích lui thì đột nhiên, ngay cả tên hề cũng không phản ứng kịp, đã bị một rễ cây nhảy nhót đảo qua, đẩy hắn rớt vào hố hắn tự đào lúc trước, sau đó đẩy một đám đất lên coi như đã chôn cất xong "thi thể" tên hề.

Tên hề, "…"

Á *** Đây quả thực là tự làm bậy không thể sống nha! Thân thể cứng đờ rồi nha! Không thể động nha! Ta muốn đi ra ngoài nha!

May mắn, tên hề vận có chút vận thế, đám rễ cây lộn xộn đó run tới run đi lại lôi tên hề ra khỏi hố, tên hề vẻ mặt cứng đờ gian nan bò ra khỏi hố, ai ngờ vừa đi ra liền gặp phải U linh.

Tên hề vừa thấy người tới là kẻ địch, cả người lại càng cứng đờ, nghĩ tới lời Uyên đã nói lúc trước.

Nên xử lý hắn hay không? Hình như không thể xử lý đi? Nhưng một mặt xuẩn như vậy của mình đã bị người ta thấy được, đây quả thực không thể nhẫn nhịn! Rơi vào hố mình tự đào, còn bị chôn luôn, quả thực xuẩn muốn chết!

Á *** lại còn bị người ta thấy được a a a a a a a a a!

Trên thực tế, tên hề hiểu nhầm, rốt cuộc U linh chỉ thấy được một màn tên hề bò ra từ hố thôi, hơn nữa nơi này chính là huyệt mộ tử thi khắp nơi, có thứ gì đó bò ra từ hố là chuyện hết sức bình thường.

Nhưng tên hề không biết, hắn vẫn còn đắm chìm trong cảm xúc "thực mất mặt", bắt đầu không tự giác mà ngụy trang một chút, thực ra, tên hề là một bác sĩ thực thiện lương, tuy rằng trên bàn mổ có sinh sinh tử tử, máu me gì đó cũng đã nhìn nhiều rồi, nhưng bắt hắn đi giết người thật, hắn vẫn sẽ cảm thấy nặng nề.

Hắn có thể cứu sống nhiều người bệnh trong thế giới hiện thực như vậy, tại sao lại phải cướp đi sinh mệnh kẻ khác trong không gian này?

Vì hắn là một người bác sĩ cứu sống người bệnh, tên hề mới càng hiểu sức nặng của mạng sống, con người yếu ớt như vậy, rồi lại kiên cường đến thế, mỗi người đều muốn giãy giụa sống sót, có tàn khốc, cũng không ai có thể cướp đi tín niệm này.

Tín niệm muốn sống sót, là đáng để tôn kính.

Cho nên mỗi lần hắn tiến vào mật thất, khi hắn không thể không tự tay đâm kẻ địch, hắn sẽ lật ngược nhân cách mình một chút, sắm vai đủ loại nhân vật, biến mình thành một người khác hoặc một sinh vật khác, muốn trốn tránh cảm giác tội lỗi này, đáng tiếc, cảm giác tội lỗi chưa từng buông tha hắn, nhưng kỹ thuật diễn lại phát huy đến đỉnh cao.

Vì thế, khi hắn sắm vai nhân vật người máy trước mắt U linh, thực ra lúc trước Uyên cũng đã dặn hắn ngụy trang trước mặt các người chơi trong mật thất một chút, đừng tỏ vẻ tiến bộ thực lực quá nhanh, tóm lại đừng để mật thất túm được đuôi nhỏ của hắn.

Tên hề cũng theo ý Uyên mà hành động, hắn và U linh đánh nhau một trận vui sướng đầm đìa.

Tên U linh này thực lực không tồi, nhưng thực lực của hắn thể hiện trên phương diện viễn trình, cận chiến chỉ có thể mặc người xâu xé, hơn nữa, tên hề lại có kỹ năng cải tạo nghịch thiên, muốn giết chết U linh quả thực không thể dễ dàng hơn.

Chỉ là đánh được một nửa, tên hề mắt thấy có thể giải quyết tên này, nhưng bé Uyên lại hiện ra cản trở hắn.

Uyên liếc mắt một cái liền biết tên hề lại chơi trò nhập vai nhân vật, hít sâu một hơi cũng mặc kệ hắn, chỉ lặp lại một lần, bảo hắn đừng tổn thương U linh, hơn nữa yêu cầu hắn nhanh chóng đi tìm cửa ra.

Tiểu quỷ tùy hứng!

Tên hề rống giận trong lòng, bất quá đảo mắt cũng chỉ có thể khổ bức xoay người nghe theo, nhấc mông nhảy vào hầm ngầm bên dưới đám rễ cây kia, sau đó hắn vừa đi về phía hốc cây, vừa nghĩ đến khi về phải thảo luận khen thưởng với bé Uyên một phen, ví dụ như xoa bóp tay nhỏ gì đó…

Ồ! Tay nhỏ!

Tên hề bụm mặt nhộn nhạo.

Thế nhưng tên hề lúc này còn nhộn nhạo không nghĩ tới lát nữa mình sẽ bị U linh đánh thảm không nỡ nhìn, còn phải chịu đau, chịu cảm giác ghê tởm vừa đau đớn vì bị viên đạn kì quái của hắn không ngừng hòa tan, mà bản thân lại phải dùng kỹ năng không ngừng tái sinh.

Phải tới cửa nhanh hơn U linh một bước!

Quả thực không thể thảm hại hơn! Tên hề tru tréo trong lòng, lời Uyên nói hắn cũng không muốn nghe, trước khi đi ra ngoài nếu không thọc U linh một đao thì quả thực là có lỗi với bản thân mình.

Khi tên hề bước chân ra khỏi huyệt mộ, ý chí mật thất liền phán định đội ngũ của Uyên đạt được thắng lợi, toàn bộ đội viên phe thua sẽ đồng thời bị truyền tống ra ngoài, bọn họ sẽ tỉnh dậy trong một gian mật thất trừng phạt, hơn nữa rất khó có thể chạy thoát ra ngoài.

Uyên cũng không quản mấy người còn dư lại trong mật thất, liền theo chân tên hề đi về phía cửa ra, thế nhưng vừa đến cửa liền thấy một bãi máu trên mặt đất, hắn cúi đầu trầm mặc nhìn một lát, mới thở dài đi ra ngoài.

Lần này, không biết sẽ gặp kết cục dạng gì.

Nếu ta không làm vậy trong gian mật thất này, mà để đội ngũ La Giản đạt được thắng lợi, có phải kết cục sẽ hoàn toàn khác biệt hay không? Có lẽ đi, bởi vì nói vậy – có lẽ hiện tại ta cũng đã không tồn tại, bởi vì ta thay đổi lịch sử, ta thay đổi quá khứ của bản thân, sau khi thay đổi, ta hiện tại liền không tồn tại.

Mà sau khi thay đổi, đám người La Giản sẽ tiếp tục bị mật thất chơi, sau đó La Giản có lẽ sẽ biến thành một người khác, tốt hoặc xấu, tồn tại hoặc tử vong, nhưng đều không là Uyên hiện tại.

Điều duy nhất Uyên chắc chắn là, nếu hắn làm như vậy, hắn sẽ không có cơ hội hủy diệt hoặc chinh phục mật thất, mà cơ hội như vậy, là cơ hội ngàn năm có một.

Sau khi Uyên rời khỏi nơi chôn cốt liền tìm kiếm vị trí của A Lam, có lẽ sẽ có hỗn loạn về mặt thời gian, nhưng hắn phải làm như vậy, hắn hít sâu, đi về phía tên hề, cho hắn một đạo cụ không gian.

Thứ này là do hắn lợi dụng kỹ năng vũ khí của mình để chế tạo, thí nghiệm qua nhiều lần, cuối cùng mới có thành phẩm.

Thực ra, khuyên tai Uyên đưa A Lam lúc trước cũng là loại đạo cụ này, khuyên tai là định vị tọa độ không gian, đồng thời mở ra cho hắn một cánh cửa.

Hiện tại, hắn phải lên chuyến tàu kia, tìm lại đội viên của mình.

191. Chương 191

Xuyên qua thời không cảm giác như thế nào? Uyên đã được cảm nhận vô số lần, cảm giác như thân thể bị phân giải thành vô số hạt nhỏ tới mức không nhìn thấy được, xuyên qua một đường hầm năng lượng, có thể cảm nhận được vô số hạt năng lượng đi theo mình, nhưng trước mặt cũng tràn ngập vô số cánh cửa, mỗi một cánh cửa đều dụ dỗ bạn tới mở nó.

Nếu mở nhầm cánh cửa, vậy bạn sẽ tới đâu?

Uyên không làm như vậy, làm vậy quá ngu xuẩn, cho nên khi hắn một lần nữa mở to mắt, hắn liền thấy Phong Vũ Lam đang ngồi trên ghế sô pha xe lửa, tựa hồ cảm thấy khinh ngạc không thôi vì Uyên đột nhiên xuất hiện.

Ồ, ta đã tới.

Uyên nghĩ vậy, hắn đứng thẳng thân thể mình, sau khi cảm thấy không có chuyện gì bất thường, hắn liền kích động nhào lên ôm lấy A Lam, động tác này tựa hồ cũng khiến Phong Vũ Lam cảm thấy giật mình, cứng đờ người một lúc lâu, cuối cùng vẫn kìm lòng không được mà đáp lại Uyên, ôm chặt đứa nhỏ trong lòng.

Uyên chôn mặt trước ngực A Lam, hắn chần chờ cả buổi, mới buông Phong Vũ Lam ra, không được tự nhiên, nói, "Nếu tớ vẫn là bộ dáng trưởng thành, có thể cho cậu một cái ôm thật to."

Phong Vũ Lam không hiểu, chỉ chớp chớp mắt nghiêng đầu nhìn hắn.

"Đừng nói gì, hiện tại chúng ta có một đống việc phải làm." Uyên nói với hắn, sau đó Uyên cúi đầu, ấp ủ một lát mới nói, "La Giản kia, cậu vừa tiễn đi, đúng không?"

A Lam gật đầu, không phủ nhận.

"Vậy từ khi hắn rời khỏi, mật thất này liền tan vỡ." Uyên nói, "Bởi vì hắn là nhân vật chính, không… hay nói cách khác, hắn là hung thủ, hung thủ này chính là nhân vật chính của gian mật thất này, là khởi điểm của mọi tình tiết trong cốt truyện, hắn không tồn tại, khởi điểm liền không tồn tại, tuy rằng tuần hoàn vẫn còn đó, nhưng vòng tròn này lại không thể chuyển động."

"Vòng tròn… không thể chuyển động?" Phong Vũ Lam nghe cái hiểu cái không, ký ức hắn vẫn chưa hồi phục đầy đủ, thật sự không hiểu những lời này của Uyên muốn biểu đạt cái gì, thế nhưng không quan trọng, hắn có niềm tin kỳ lạ đối với đứa nhỏ trước mặt.

Chỉ cần niềm tin này tồn tại, hắn liền cảm thấy mình không cần sợ hãi bất luận thứ gì.

"Cảm giác giống như thời gian đình chỉ vậy, đoàn tàu này sẽ tạm dừng ở đây, nó cũng không tiếp tục tiến về phía trước, đương nhiên… cũng không lùi về phía sau, mọi sự vật phía trong cũng sẽ tạm dừng, ví dụ như ghế dựa kia, vali hành lý kia, những đồ vật lung tung rối loạn kia, cho dù cậu phá hủy chúng, dẫm đạp chúng đến biến dạng, nó cũng sẽ trong vòng thời gian ngắn phục hồi lại như cũ."

Uyên tùy tay lấy một bình thủy tinh trên bàn, dùng sức ném nó xuống mặt đất, bình thủy tinh liền vỡ nát, nhưng chỉ một lát sau, những mảnh thủy tinh trên đất liền đột nhiên biến mất, cùng lúc đó, ở vị trí vốn dĩ trên bàn, bình thủy tinh kia lại một lần nữa xuất hiện.

Uyên lại nói, "Cậu xem, vật phẩm sẽ phục hồi như cũ, kỳ thật, cậu cũng sẽ, chỉ là cậu có thể di chuyển khắp nơi, tư duy của cậu vẫn vận chuyển, cậu còn có thể suy nghĩ, còn có thể hô hấp… Ồ, cảm giác này khiến tớ nhớ tới đấu trường Tu La."

A Lam vẫn nghe không hiểu, thế nhưng hắn rất thích đứa nhỏ này huyên thuyên một đống thứ hắn không hiểu trước mặt hắn, cho nên hắn cũng không cắt lời đối phương, ngoan ngoãn nghe đứa nhỏ giải thích.

"Tớ sẽ mang cậu rời khỏi nơi này, mọi chuyện sẽ trở nên tốt hơn, được chứ?" Uyên nắm lấy tay Phong Vũ Lam, nắm chặt, A Lam hoảng hốt nhìn đôi mắt sáng ngời của đứa nhỏ này, ánh mắt hắn phi thường chân thành tha thiết, đôi mắt hắn như đang nói chuyện. A Lam không trả lời, chỉ nhịn không được mà sờ sờ đầu Uyên.

A Lam trước sâu vẫn không nói gì.

Uyên lại đứng lên, hắn bắt đầu tìm kiếm chìa khóa, nơi này là khoang xe số 13, theo đạo lý mà nói, chìa khóa khoang xe này vốn dĩ đặt trong túi quần người bị hại… một khi đã vậy, ngay từ đầu, chìa khóa vốn dĩ là ở trong túi A Lam mới đúng.

Uyên đi dạo quanh khoang xe số lẻ hỗn độn này một vòng, lại xoay người chạy về bên người A Lam, hắn duỗi tay sờ túi A Lam, quả nhiên sờ được thứ gì đó bằng kim loại, móc ra liền thấy, mà một cái chìa khóa nho nhỏ.

Chờ đã, Uyên nhớ rõ mình lúc ấy… đúng vậy, hắn nhớ rõ lần đầu tiên mình vào mật thất đoàn tàu, hắn đã tìm thấy thi thể của cú mèo trong một vali hành lý, hơn nữa lấy được chìa khóa từ trên thi thể.

Nói vậy, cú mèo kỳ thật chính là A Lam, sau khi A Lam chết, bị hung thủ nhét vào trong vali, sau đó hung thủ nằm xuống, nằm một cái, liền quên hết thảy mọi chuyện, hắn quên mất quá trình giết người của mình.

Nhưng sau khi Uyên tỉnh lại, trước mặt hắn lại có một cú mèo, lại không phải thi thể trong vali hành lý sống lại, mà là một cú mèo khác, hơn nữa cũng đã chết… Phải nói là một thi thể còn tồn tại.

Uyên nắm chặt chìa khóa, ngẩng đầu nhìn A Lam, A Lam không hiểu, nhìn chăm chú đứa nhỏ trước mắt. Hắn cuối cùng cũng lên tiếng, nói, "Sao vậy?"

"Vòng cổ ở đâu?"

"Vòng cổ…?" Phong Vũ Lam suy nghĩ một lát, đột nhiên khom lưng, nhặt lên một vòng cổ thánh giá trên mặt đất, hắn nói, "Là cái này sao? Vừa rồi khi tôi tiễn La Giản đi, hắn làm rơi."

(để xưng hô là tôi-cậu vì A Lam k biết đứa bé này là ai)

Quả nhiên là cái vòng cổ này.

Uyên híp mắt nói với Phong Vũ Lam, "Cậu đeo nó lên, đừng làm rơi."

A Lam rất ngoan ngoãn nghe lời, đeo vòng cổ lên, chính hắn cũng cảm thấy kì quái. Hắn không có bất luận hoài nghi gì về đứa nhỏ này, hắn cảm thấy mình tin tưởng đối phương một cách vô điều kiện, giống như... ừm, bị ám chỉ, hoặc bị khống chế.

Uyên cầm chìa khóa trực tiếp mở cửa, sau khi mở cửa, bọn họ tiến vào khoang số 12.

Uyên trực tiếp vận dụng vũ khí của mình biến ra một cây bút, hắn viết lên chiếc chìa khóa nhặt được trong khoang 13 một số 12 làm kí hiệu, sau đó nhét chìa khóa số 12 vào túi mình, vỗ vỗ.

Xác định chìa khóa đã nằm trong túi, hắn mới lôi A Lam đi vào khoang số 12.

Trong khoang số 12 có một con mèo đen chết chìm trong bồn rửa mặt, Uyên máu lạnh không cảm xúc mà nhanh chóng giải phẫu con mèo đen này, lấy được chìa khóa khoang số 12, hơn nữa, cũng viết một số "11" làm dấu lên đó, rồi lại đi mở cửa khoang số 11, sau đó lại cẩn thận mà nhét chìa khóa vào túi mình.

Trong khoang số 11 là hai người đàn ông đang tàn sát nhau, đây cũng không phải là khó khăn gì với Uyên, hắn nhẹ nhàng chế phục hai người đàn ông cao to gấp đôi mình, đúng vậy, đánh hai người một trận, sau đó ném Đoạn Ly cho A Lam, còn kéo Hình Viêm lại gần sờ sờ.

Mèo đen chính là Hình Viêm, tuy rằng bây giờ hắn còn đang mất trí nhớ, thế nhưng khi hắn ý thức được mình bị một tiểu quỷ đánh ngã, hắn cảm thấy dị thường kinh ngạc cùng không cam lòng, cho dù trên mặt hắn không biểu lộ ra cảm xúc gì.

Thế nhưng, đứa nhỏ kì quái này như muốn an ủi hắn mà vươn móng vuốt nhỏ sờ sờ đầu hắn.

Thật kỳ quái, Hình Viêm cau mày ngồi xổm trên đất, bị Uyên sờ tới sờ lui, không biết thế nào, oán khí trong lòng lại vơi đi phân nửa, hắn đột nhiên trở nên an tâm, cảm giác như mình đã chìm nổi trong biển lớn thật lâu mà không thấy đất liền, cuối cùng cũng gặp được thuyền cứu sinh.

Uyên sờ đến vui vẻ, bắt đầu ôm cổ Hình Viêm cọ cọ, hiện tại không có La Giản quá khứ kia...

Đúng vậy, không thể phủ nhận, Uyên ghen ghét La Giản, hắn ghen ghét chính bản thân mình, lúc trước ở trong phó bản nơi chôn cốt đã ghen tị muốn chết, thế nhưng bây giờ, Hình Viêm có thể danh chính ngôn thuận thuộc về hắn.

Uyên để đảm bảo đồ vật của mình vẫn luôn thuộc về mình, liền há mồm cắn một ngụm trên mặt Hình Viêm, để lại dấu răng nho nhỏ trên khuôn mặt đẹp trai của người ta. Hình Viêm bị hắn cắn đau, như ủy

khuất mà sờ sờ mặt.

A Lam cùng Đoạn Ly bên kia đồng dạng vẻ mặt không thể hiểu nổi, Đoạn Ly khổ bức bị người đánh đến mặt mũi bầm dập, khiến hắn không thể tin nổi chính là, đánh hắn cư nhiên là đứa bé chỉ khoảng mười tuổi, thế mà còn nhịn được thì còn gì không nhịn được nữa, nhưng chưa kịp phản kháng, đã bị tiểu quỷ kia ném tới bên người A Lam.

A Lam theo bản năng dang tay ra, ôm Đoạn Ly vào lòng.

Hai người lập tức bốn mắt giao nhau, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi. Đặc biệt là A Lam còn lấy tư thế công chúa mà bế Đoạn Ly, tuy rằng Đoạn Ly kỳ thực cao hơn hắn nửa cái đầu, nhưng dù sao A Lam vẫn là một người đàn ông cao lớn, chút sức lực này vẫn phải có.

Không biết tại sao, A Lam nhìn chằm chằm khuôn mặt Đoạn Ly, kìm lòng không được nuốt nuốt nước miếng.

Đoạn Ly bị dọa đến run cả người, lập tức giãy khỏi lồng ngực A Lam, hắn nâng cao khí thế của mình, tựa hồ cũng không muốn yếu thế trước mặt A Lam.

Bởi vì không muốn chậm trễ thời gian, Uyên cũng không dây dưa quá phận với Hình Viêm, hắn cao giọng bảo ba người đàn ông cao lớn trước mắt đi theo mình, ba người hai mặt nhìn nhau, nhưng cũng không có ai phản đối, đoàn đội này liền duy trì một sự hài hòa kỳ quái, mọi người cứ như vậy mà ở cùng nhau.

Uyên tiếp tục dẫn đầu, hắn nhớ rõ khoang số 11 có rất nhiều pha lê, chìa khóa cũng được làm từ pha lê, hơn nữa đặt trong một bình thủy tinh đầy chất độc, trên mọi mảnh pha lê đều phủ đầy bột huỳnh quang, việc bọn họ phải làm là dùng nước cọ rửa sạch sẽ đám bột huỳnh quang đó, vì thế ánh sáng từ bình thủy tinh sẽ trở thành duy nhất, không bị những ánh sáng khác che lấp.

Đây là chuyện rất đơn giản, kỳ thật Uyên căn bản không cần dùng nước cọ rửa gì đó, bởi vì hắn còn nhớ rõ vị trí của bình thủy tinh kia, hắn liền trực tiếp đi qua, cầm lấy bình thủy tinh, đổ hết độc bên trong ra, mang bao tay da lấy chìa khóa, còn cầm vào toilet rửa rửa.

Bởi vì chìa khóa pha lê rất yếu ớt, sau khi mở cửa khoang số 10 nhất định sẽ vỡ vụn. Thế nhưng cũng không cần lo lắng, dù sao mọi vật phẩm hiện tại trong đoàn tàu này đều có khả năng tự chữa trị, cho nên Uyên chỉ cần nhặt những mảnh pha lê kia lên, đựng chúng vào một cái túi nhỏ là được.

Một lát nữa nó sẽ lại khôi phục như cũ.

Khoang số 10 càng đơn giản, chỉ có một chuỗi dấu chân dính máu đã khô trên mặt đất, chìa khóa nằm ngay trước cửa khoang số 9.

Uyên nhặt chìa khóa khoang số 9 lên, dùng bút nhớ viết một số “9” ở phía trên.

Sau đó hắn mở cửa khoang số 9 ra, hắn cơ hồ đã dự đoán được người bên trong là ai, quả thực là U linh… tức La Phong, cùng với quái vật da bọc xương, vĩnh viễn không thể ăn no trong khoang số 9.

Đoàn người Uyên đột nhiên tiến vào, vừa tới liền lập tức khống chế được La Phong, La Phong bị một đám người bao vây cũng không kịp ra uy gì, sau đó hắn đã bị kéo tới ngồi trên một cái sô pha, vài người đều chen chúc cùng ngồi trên đó.

Uyên bắt đầu suy nghĩ nên xử lý con quái vật không bao giờ ăn no kia thế nào, con quái vật kia hiện tại vẫn còn rất cun ngầu mà rống rống về phía bé Uyên, liền lập tức bị Uyên đánh ngã. Uyên suy nghĩ, phải cho nó ăn máu thịt, nó mới có thể nhổ chìa khóa ra, phương thức khác đều không được, không biết mổ bụng nó ra có thể lấy được chìa khóa hay không?

Uyên nghĩ liền làm, trong khoang số 9 lập tức trình diễn một màn máu me be bét, mấy nhân vật quần chúng xung quanh đều không tự giác mà che mắt lại, nghe tiếng quái vật thê thảm tru lên.

Uyên không tìm được chìa khóa trong bụng quái vật, cho nên hắn tức giận nắm lấy nội tạng trong thân thể nó, trực tiếp tọng vào họng nó. Thế nhưng không nghĩ tới chính là, nó cư nhiên nuốt xuống, ăn nội tạng của chính bản thân mình.

Uyên đảo mắt một cái, lại móc một khối nội tạng trên người nó xuống, lại đút cho nó.

Quá tàn ác, quá máu me!

A Lam gắt gao che mắt lại, chỉ để lại một khe nhỏ để dòm qua, Đoạn Ly bên cạnh thì mở to hai mắt hưng phấn xem.

Hình Viêm chết lặng bị chen vào trong góc, đôi mắt hắn được La Phong tốt bụng bên cạnh che hộ, La Phong một tay che mắt Hình Viêm, một tay che hai mắt mình.

Đại khái là quái vật tự ăn mình cũng có hiệu quả, kết quả là nó vẫn phun chìa khóa cho Uyên. Uyên trực tiếp nhặt chìa khóa từ đám nôn đỏ lòm lên, thuận tay lau lau trên quần áo mình, lại dùng bút nhớ viết một số 8, bởi vì đây là chìa khóa mở khoang số 8.

Sau khi mở cửa khoang số 8, bọn họ phát hiện một con sói chết trong khoang số 8, bé Uyên lại bắt đầu giải phẫu con sói, hơn nữa móc được từ bụng nó chìa khóa khoang số 7.

"Từ từ! Đây rốt cuộc là có ý gì?" La Phong ở một bên nhịn không được liền mở miệng, nhóm người này không thể hiểu được liền đưa hắn vào khoang số 8, mà bọn họ cũng không có ai giải thích cho hắn chuyện gì đang xảy ra.

Bọn họ là ai? Bọn họ đang làm gì? Bây giờ là lúc nào? Đây là nơi quỷ quái gì?

Không có ai giải thích, mấy người này tựa hồ cũng lười truy tìm đáp án, chỉ nước chảy bèo trôi đi theo mông đứa nhỏ kia, đứa nhỏ đằng trước rõ ràng là người biết rõ mọi chuyện, thế nhưng đứa nhỏ này ngay từ đầu đã thể hiện giá trị vũ lực không tầm thường, tựa hồ cũng không muốn nói thêm cái gì, chỉ ném lại một câu.

"Theo tôi đi."

Quả là một câu quyết đoán, nếu lời này không phát ra từ miệng một tiểu quỷ thì tốt rồi.

La Phong tuy rằng bất an trong lòng, bất quá thấy ai cũng một vẻ mặt đờ đẫn, liền ý thức được, người không rõ tình huống không chỉ có một mình mình. Nhưng, tại sao không ai đi làm rõ tình huống?

Nhưng tiểu quỷ kia cũng không có thời gian để tâm đến bọn họ, vội vã mang đám người tới khoang số 7, dùng tốc độ như bay mà lao qua cửa, trong khoang số 7 có một hộp nhạc du dương, chìa khóa ở ngay trong hộp nhạc.

Cho nên Uyên trực tiếp đi qua, cầm hộp nhạc ném xuống đất, hộp nhạc vỡ tan, chìa khóa liền rơi ra. Đồng thời, bản nhạc cũng dừng lại, mọi người đều không hẹn mà cùng cảm thấy một cơn buồn ngủ đánh úp tới.

Uyên tăng tốc nhanh hơn, cầm chìa khóa trực tiếp mở cửa khoang số 6, thúc giục đoàn người đi tới, mọi người liền ba chân bốn cẳng cùng đi qua.

Sau đó Uyên viết một số 6 lên chìa khóa, lại cẩn thận mà nhét vào túi mình.

Hắn xác định mỗi chiếc chìa khóa đều nằm trong túi mình, như vậy, lần luân hồi tiếp theo có thể trực tiếp đi mở cửa, không cần tiếp tục đi thu thập cái chìa khóa chó má gì.

192. Chương 192

Khoang số 6 là một khoang số chẵn, bên trong có một vali hành lý rất lớn, mở vali ra có thể thấy một con cú mèo nho nhỏ bên trong, trong miệng cú mèo còn ngậm một chiếc chìa khóa kim loại nhỏ.

Thời điểm thấy con cú mèo này, nội tâm Uyên giãy giụa, quay đầu lại nhìn về phía A Lam, A Lam vẫn vẻ mặt mịt mờ không hiểu gì, bởi vì tiến triển quá nhanh, ai trong bọn họ cũng không rõ được trạng huống hiện tại.

Uyên cuối cùng vẫn lấy chìa khóa khoang số 5 ra khỏi mỏ cú mèo, hơn nữa trực tiếp mang mọi người đi mở cửa khoang số 5. Sau khi vào khoang số 5, Uyên trực tiếp tới giữa khoang xe, sau đó hít sâu một hơi, quay đầu nhìn chằm chằm Đoạn Ly.

Bởi vì đứa nhỏ kia nhìn chằm chằm Đoạn Ly, mấy người khác cũng không hẹn mà cùng nhìn Đoạn Ly, Đoạn Ly bị tất cả mọi người nhìn, cả người giật nảy một cái, một dự cảm xấu đột nhiên xuất hiện.

Chỉ thấy đứa nhỏ đáng sợ kia lướt qua mọi người, bay thẳng về phía Đoạn Ly, hơn nữa không biết từ khi nào, cây dù trong tay đứa nhỏ cư nhiên biến thành một thanh đoản đao, lưỡi dao sáng như tuyết chiết xạ ánh sáng nhàn nhạt, Đoạn Ly cảm thấy dự cảm đáng sợ trong nội tâm càng nặng nề hơn.

"Cậu muốn làm gì?" Đoạn Ly không thể không cảnh giác mà đặt câu hỏi, từ khi hắn tỉnh lại trong khoang tàu, hắn vẫn luôn mờ mịt không hiểu gì, trong xe vốn cũng có một người đàn ông mờ mịt giống hắn, hai người bọn họ nhìn nhau không thuận mắt, vì thế liền đánh nhau, chỉ là chưa kịp giao thủ mấy chiêu, đã bị đứa nhỏ đột nhiên xuất hiện này cắt ngang.

Mà hắn cũng được chứng kiến sức chiến đấu mạnh mẽ kỳ quái của đứa bé này.

Rõ ràng vóc dáng nhỏ như vậy, rốt cuộc sức mạnh cường đại đó là từ đâu ra?

Tuy rằng không cam lòng, nhưng Đoạn Ly không phải loại người không thức thời, phải nói, hắn kỳ thật là người phi thường giảo hoạt, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện ma quỷ, đây gần như đã là bản năng của hắn.

Đây là thủ đoạn tốt nhất để hắn sống sót trong xã hội vẩn đục này, cho dù gặp phải đối thủ mạnh hơn mình nhiều, cho dù bị đối phương hạ nhục, Đoạn Ly cũng không cậy mạnh hoặc ngu si mà xông lên tìm lại cái gọi là tôn nghiêm.

Người vì tôn nghiêm mà chết có quá nhiều, mà Đoạn Ly vừa lúc coi trọng tính mạng hơn tôn nghiêm.

Chỉ cần có thể sống sót, cho dù bị đánh đập, bị vũ nhục, bị mắng chửi thế nào đi chăng nữa… đều được, chỉ cần không chạm tới điểm mấu chốt của hắn, hắn cũng sẽ thuận theo.

Nhưng nếu đối phương lộ ra sát ý rõ ràng, Đoạn Ly sẽ phản kháng.

Thấy đứa nhỏ kia trực tiếp rút dao tiến về phía mình, Đoạn Ly tức khắc trở nên khẩn trương, hắn hơi lùi về sau vài bước, ánh mắt không tự giác nhìn quanh tìm vũ khí có thể sử dụng được, khoang số lẻ luôn hỗn độn bẩn thỉu, hơn nữa thứ gì cũng có, Đoạn Ly đã thấy ở sô pha bên cạnh có một cái… cờ lê?

Vũ khí trên đoàn tàu này cũng thật nhiều, dọc đường đi qua bao nhiêu khoang xe, nếu không phải khoang số chẵn, sạch sẽ đến mức cái gì cũng không có, thì chính là khoang số lẻ, đặc biệt bẩn đặc biệt bừa, cái gì cũng có.

Gậy bóng chày, dao gọi hoa quả, cờ lê, tua vít, kéo, búa… Quả thực tất cả vật dụng thường ngày có tính trí mạng đều có đủ.

Còn để ở nơi dễ thấy như vậy.

Nếu ta lấy cờ lê kia, ta có thể thắng được tên này sao?

Đoạn Ly lại lùi về sau một bước, nhìn chằm chằm đứa nhỏ trước mặt, nhịn không được hỏi bản thân mình.

Đáp án của hắn là, không thể.

Không có phần thắng, tuyệt đối không thể.

"Đừng lo, ở đây dù bị thương cũng sẽ khôi phục như cũ, cho dù chết rồi cũng có thể hồi sinh."

Đứa nhỏ tùy ý quăng đoản đao trong tay, lưỡi dao tạo ra tiếng xé gió trong không khí.

Sau đó đứa nhỏ nở nụ cười, hắn tựa hồ tận lực khiến bản thân có vẻ ôn nhu, "Mà tôi chỉ làm chuyện này với anh một lần thôi, một lần là được… ừm, chuyện này sẽ khiến anh không quá thoải mái, nhưng đừng sợ hãi, chúng ta có thể từ từ…"

"Cậu đừng nói như vậy, càng khiến tôi cảm thấy cậu là kẻ biến thái…" Đoạn Ly lại kìm lòng không được mà lui về sau một bước, hắn đã nhào về phía sô pha túm được cái cờ lê kia, tuy rằng cầm vũ khí nhưng hắn cảm thấy mình vẫn không đủ khí thể, nhưng cũng không thể yếu thế, không thể lùi bước, lùi bước chính là cái chết.

Uyên vì thế nhún vai, dang tay, tay vẫn cầm đoản đao, hắn có vẻ thực bất đắc dĩ, nói, "Đừng chạy, tôi thật sự không muốn tẩn anh một trận đi vào khuôn khổ, phải biết đây là một chuyện rất tốn thời gian."

Đoạn Ly căn bản không tin hắn, lắc đầu, nói với Uyên, "Tôi nhìn ra, cậu rõ ràng muốn giết tôi! Dưới tình huống như vậy, cậu cảm thấy tôi sẽ đưa tay chịu trói sao?"

Đoạn Ly dường như cũng không muốn ngoan ngoãn thỏa hiệp, hắn còn muốn lôi kéo sự giúp đỡ, hắn nhìn về phía quần chúng đang vây xem, lớn tiếng nói, "Tại sao các người có thể trơ mắt nhìn hắn hành hung trước mặt mình, không sợ kẻ tiếp theo chính là mình sao?"

La Phong tựa hồ có chút do dự, tầm mắt chuyển qua lại giữa Đoạn Ly và Uyên; Hình Viêm vẻ mặt không liên quan tới mình, hoàn toàn một bộ cao quý lãnh diễm; A Lam không biết lấy từ đâu ra một gói Chips chưa mở, bắt đầu gian nan chiến đấu cùng cái gói…

Đù! Những người này rốt cuộc muốn thế nào?

Đoạn Ly nắm chặt cờ lê trong tay, hắn cảm thấy gân xanh trên cánh tay mình cũng sắp nổ tung.

Đối diện rõ ràng chỉ là một đứa bé mà thôi, vóc dáng chỉ cao tới eo Đoạn Ly, tay nhỏ chân nhỏ kia Đoạn Ly cảm thấy mình một tay có thể bẻ gãy, nhưng cố tình lại cảm thấy không có phần thắng là thế nào?!

Đoạn Ly chỉ thiếu bật khóc lên.

Mà Uyên đã tới gần trong gang tấc, khuôn mặt nhỏ âm trầm, nói, "Ngoan, nghe lời."

(đây chính là 1 câu chuyện raep:/ nhg sai couple vl)

Cuối cùng, Đoạn Ly vẫn là vẻ mặt đưa đám mà đi vào khuôn khổ, hắn bỏ cờ lê ra, nghe theo Uyên mệnh lệnh mà nằm trên sô pha, Uyên vò vò đầu mình, cảm thấy nên gây tê cho hắn trước, ừm, cảm giác này quả thực giống làm phẫu thuật.

"Để đảm bảo không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, tôi sẽ dùng thủ đoạn đặc thù lấy nó ra, cho nên anh có thể ngủ trước một giấc."

Uyên nói vậy, sau đó dùng ngón tay điểm điểm lên trán Đoạn Ly, chiêu thức này rất thần kỳ, vẻ mặt Đoạn Ly lập tức mờ mịt, sau đó liền an tường ngủ mất.

Ngay sau đó, Uyên liền biến vũ khí mình thành dao phẫu thuật của tên hề… Uyên thậm chí muốn chắp tay cảm tạ đại nhân hề vĩ đại, có một vú em cấp bậc gian lận làm hậu thuẫn quả thực sung sướng!

Ở thời điểm Uyên đang nghĩ như vậy, tiên sinh hề đang chuẩn bị trong phòng đột nhiên nhịn không được hắt xì một cái rõ to.

Đương nhiên, bé Uyên bên này đã cởi nút áo trước ngực của Đoạn Ly, bắt đầu động dao trên vị trí trái tim hắn.

Mấy người còn lại không dám vây xem hiện trường giải phẫu máu me, vì thế bọn họ liền tới ghế sô pha ngồi, bắt đầu đùa giỡn đĩa tiên đại nhân trong khoang số 5.

Thời gian cứ như vậy mà trôi qua, đợi tới khi Uyên thuận lợi làm xong giải phẫu, lấy chìa khóa chôn trong ngực Đoạn Ly ra, sau đó cầm máu đơn giản cho hắn, rồi đặc điểm khôi phục của mật thất bắt đầu có tác dụng, miệng vết thương của Đoạn Ly bắt đầu dùng tốc độ mắt thường nhìn thấy được mà khôi phục như ban đầu.

Uyên cầm chìa khóa vừa lấy ra xoa xoa trên khăn giấy, viết ở mặt trên một số "4".

Sau đó hắn kiểm tra tình trạng thân thể Đoạn Ly một chút, sau khi không phát hiện dị trạng gì, liền đứng dậy tiếp đón những người khác.

Mấy người còn lại đang vui sướng ngồi đó chơi đĩa tiên, thế nhưng Hình Viêm cũng không hứng thú với trò chơi này, chơi một lát hắn liền ra nghịch thứ khác, La Phong cũng híp mắt gà gật, A Lam lại cướp được vài gói Chips bắt đầu chiến đấu.

Uyên trộm Chips của A Lam, tự mình ôm lấy ăn, đợi tới khi Đoạn Ly bình an vô sự tỉnh lại, bọn họ liền tiếp tục tiến vào khoang xe tiếp theo.

Khoang số 4 là một khoang số chẵn, không có gì nguy hiểm, bên trong chỉ có một con rắn hai đầu đã chết, chìa khóa nằm ngay cạnh con rắn nhỏ này.

Uyên nhặt chìa khóa lên, hơn nữa viết một số "3" lên đó.

Sau khi mở cửa khoang số 3 ra, là có thể thấy hiện tượng ngập nước trong đó, trên mặt đất toàn là vũng nước.

"Khoang xe này càng phải gấp một chút, chúng ta ngay một giây cũng không được lãng phí."

Uyên nhìn hoàn cảnh khoang xe này, hắn nhớ tới hết thảy sự tình đã phát sinh ở đây, không khỏi chuyển mắt nhìn về phía Hình Viêm. Sau đó Uyên cầm dao nhỏ, thể hiện ý đồ của mình.

"Hình Viêm, ra bên kia nằm."

"Ồ nha! Rốt cuộc không phải tôi xui xẻo!" Đoạn Ly vừa thấy tư thế này, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên hoan hô.

Hình Viêm thần sắc lạnh băng, quay đầu nhìn Đoạn Ly, Đoạn Ly xui xẻo liền đáp trả một ánh mắt vui sướng khi người gặp họa. Tuy rằng Hình Viêm rất muốn đánh Đoạn Ly một trận, nhưng cuối cùng hắn vẫn ngoan ngoãn ra kia nằm.

Hình Viêm ngoan ngoãn nằm xuống, mở to hai mắt nhìn chằm chằm Uyên.

Uyên bị ánh mắt hắn nhìn chằm chằm, cảm thấy cả người không được tự nhiên, hắn ngẫm nghĩ, liền thò đầu lại hôn lên mí mắt Hình Viêm một cái. Hình Viêm tựa hồ thỏa mãn, cũng ngoan ngoãn mà nhắm hai mắt lại.

Lông mi Hình Viêm thật dài, thoáng run rẩy khiến Uyên cảm thấy ngứa môi, hắn lại nhịn không được liếm một chút. Nhưng sau đó liền phản ứng lại, thấy động tác của mình quá kỳ quái, vội vàng xoay người ngồi thẳng, giống như vừa rồi làm với Đoạn Ly mà điểm điểm trên trán Hình Viêm.

Đây là một loại thôi miên mạnh, khiến người ta lập tức rơi vào trạng thái hôn mê.

Uyên nắm tay Hình Viêm, nội tâm không khỏi phức tạp.

Tại khoang xe này, Hình Viêm đã từng chết… Có lẽ đã từng chết vô số lần, mật thất đoàn tàu luân hồi bao nhiêu lần, hắn liền chết bấy nhiêu lần.

Loại tình cảm này rốt cuộc là cái gì, Uyên kỳ thật cũng đã quên. Hắn chỉ cảm thấy mọi chuyện đã đi tới ngày hôm nay, đã có thể không cần dùng lời nói để hình dung, cho dù bọn họ có ở thời không bất đồng, địa điểm bất đồng, thế giới bất đồng, cũng hoàn toàn có thể thông qua sợi dây "vận mệnh" mà gắn bó bên nhau.

Không cần bất luận một câu nói nào, chỉ cần một ánh mắt, một cử chỉ, là có thể hoàn toàn hiểu rõ nhau.

Sự thật đáng sợ, lại càng thêm bi ai.

Mổ bụng Hình Viêm lấy được chìa khóa khoang số 2, Uyên ngay sau đó liền viết một số "2" lớn trên đó, trước khi nước hoàn toàn đổ ngập khoang số 3, hắn dẫn đầu mọi người mở ra cửa khoang số 2, bọn họ phát hiện, khoang số 2 là một khoang xe phi thường phi thường sạch sẽ, không có bất luận tạp vật gì, cũng không có thi thể động vật hay vết máu nào.

Uyên trực tiếp đi tới phòng nghỉ nhân viên của khoang số 2, ở đó, có một bộ quần áo mới tinh, giống hệt loại tù phục đám người A Lam đang mặc trên người lúc này, Uyên từ bộ quần áo này lấy được chìa khóa khoang số 1.

Nhưng Uyên lại viết số 13 trên chiếc chìa khóa này.

Khi hắn mở cửa khoang số 1 ra, không ngoài dự kiến, trước mặt chính là khoang xe đầu tiên.

Luân hồi, lại một lần nữa bắt đầu.

193. Chương 193

Có người hỏi như vậy: "Đây rốt cuộc là lần thứ mấy rồi?"

Sau đó có người trả lời như vậy: "Lần thứ 182, đây là lần thứ 182 chúng ta lặp lại mấy cái khoang xe này, tôi có ghi chép."

"A a a a a!" La Phong khó chịu cào cào đầu mình, "Tôi sắp điên rồi!"

"Người muốn điên phải là tôi chứ!" A Lam run rẩy cầm túi, đếm đếm chìa khóa chất đầy bên trong, hắn

nhìn cửa khoang trước mặt, cau mày hỏi, “Đây là cửa khoang số mấy?”

“Số 4.” Sau đó có một người phía sau trả lời câu hỏi của A Lam.

Phong Vũ Lam quay đầu nhìn, phát hiện là Hình Viêm trả lời. Hiện tại Hình Viêm đã lưu lạc thành bảo mẫu trẻ em, đứa nhỏ kia sau khoảng năm mươi cánh cửa liền không chịu nổi, bắt đầu cáu kỉnh, bò lên người Hình Viêm không chịu xuống. Hình Viêm đối mặt đứa nhỏ này, tính tình liền tốt ngoài dự đoán, một chút cũng không oán giận, toàn bộ hành trình phải bế đứa nhỏ này cũng chưa từng kêu mệt.

Uyên không tim không phổi mà nằm ngủ trong lòng Hình Viêm, kia phải gọi là ngủ đến thơm ngào ngạt, quả thực thoải mái tới mức không thể thoải mái hơn, ngẫu nhiên Hình Viêm sẽ ôm hắn ngồi trên sô pha, lúc này đứa nhỏ sẽ theo bản năng co vào lòng Hình Viêm, vì thế thừa dịp không có ai nhìn thấy, Hình Viêm sẽ thò lại gần hôn hôn hai cái lên trán hắn.

Ngoại trừ Hình Viêm phải làm bảo mẫu, những người còn lại bắt đầu thay phiên nhau mở cửa, mỗi người năm mươi cánh cửa, cũng không biết đổi mấy lần, hiện tại tới lượt Phong Vũ Lam.

Mở cửa cũng không khó, nhưng chủ yếu là… bất luận sự tình nhạt nhẽo buồn tẻ nào sau khi lặp lại mấy trăm một ngàn lần, ai cũng sẽ phiền.

Tóm lại, hiện tại Phong Vũ Lam phiền muốn chết.

Hắn lấy ra chìa khóa khoang số 4, đặt trong lòng bàn tay, chắp tay trước ngực, bắt đầu cầu nguyện, cầu nguyện thần minh phù hộ.

Cũng không phải chỉ có một mình hắn làm vậy, sau khi đổi qua vài lần, một đám người đều bắt đầu cầu thần, cho dù thế giới này có thần hay không, nhưng chỉ cần nhớ ra, mọi người đều sẽ đặt chìa khóa trong lòng bàn tay khấn một vái, sau đó lại đi mở cửa.

Nhưng đa số trường hợp, cũng không có hiệu quả gì cả, mở ra cửa vẫn là cửa, cảnh tượng đã lặp lại biết bao nhiêu lần vẫn cứ tiếp tục, cho nên động tác cầu nguyện này, cũng chỉ cho bọn họ chút an ủi tâm lý mà thôi.

A Lam cho rằng lần này cũng như vậy, sau khi hắn cầu nguyện xong, liền cầm chìa đi mở cửa khoang số 4, thời điểm hắn mở cửa ra, hắn thậm chí không kịp phản ứng, hắn đương nhiên mà nhấc chân đi về phía trước, bởi vì trong ấn tượng của hắn, khoang số 4 vẫn là khoang số 4, không có cái gì thay đổi… tận đến khi Đoạn Ly đứng cạnh vươn tay kéo hắn lại.

“Chờ một chút!” Đoạn Ly bắt lấy cánh tay A Lam, kéo hắn về phía mình, A Lam lảo đảo một cái liền ngã về phía sau, bị Đoạn Ly ôm vào lòng. Dán vào lồng ngực một người đàn ông khác, ấm áp quen thuộc lại xa lạ khiến toàn thân A Lam đều nổi da gà, A Lam muốn tránh ra, nhưng Đoạn Ly được một tấc lại muốn tiến một thước, dùng đôi tay ôm lấy hắn, âm thanh Đoạn Ly run run bên tai hắn, “Mọi người mau xem!”

Mọi người đều không hẹn mà cùng nhìn về phía sau cánh cửa số 4, lại thấy sau cánh cửa quen thuộc kia, không còn là cảnh tượng quen thuộc ——

Quả thực là có thể dùng từ khiếp sợ tới trời long đất lở để hình dung, sau cánh cửa số 4 thế nhưng lại là cảnh tượng phố xá ồn ào! Là một còn phố tràn ngập ánh mặt trời, có đường nhựa cùng lối đi bộ lát gạch, còn có những căn nhà có cũ có mới.

Hai bên rìa đường là một hàng cây bảo vệ môi trường, những cái xe qua lại trên đường cái, mọi người nối bước nhau đi qua, vội vã đi lại, ánh mặt trời xuyên qua bóng cây, loang lổ đổ xuống, chiếu xạ qua cánh cửa số 4, rọi lên khuôn mặt đám người A Lam.

"Thành…" A Lam thì thầm, "Thành công."

Thắng lợi ngoài dự đoán, khiến người không kịp trở tay.

Cho dù là Hình Viêm cũng phải sửng sốt hồi lâu, mới nhớ ra phải đánh thức đứa nhỏ trong lòng, chỉ là khi hắn cúi đầu nhìn xuống, đứa nhỏ kia không biết đã tỉnh lại từ lúc nào, cũng giống hắn quay đầu nhìn ánh nắng ngoài cửa.

"Thế nhưng lại là ánh mặt trời." Uyên nói, "Không biết bao lâu rồi tôi chưa thấy."

Những lời tiếc nuối này khiến Hình Viêm cảm thấy đau lòng, không phải đau kịch liệt, mà là đau nhói, đau khiến người ta cảm thấy bực bội bất an.

Cũng không phải thật sự không nhìn thấy ánh mặt trời, mà tại một khắc trước đó, mọi ánh sáng Uyên từng nhìn thấy, hắn đều cảm thấy u ám, hắn nhìn không tới ấm áp của ánh sáng, cũng nhìn không tới hi vọng ánh sáng mang đến.

Mọi thứ đều khiến người trầm mặc, vì thế, có hay không có ánh sáng, thì có gì khác nhau đâu?

Uyên bò ra khỏi ngực Hình Viêm, hắn nhìn về phía quần chúng đang do dự, mỉm cười một cái, dẫn đầu bước vào cánh cửa số 4, hắn đặt thân mình dưới ánh nắng tươi đẹp ngoài đường phố, liền quay đầu mỉm cười với đám người Hình Viêm: "Tới, chúng ta tiếp tục đi tiếp."

Khi mọi người rời khỏi mật thất đoàn tàu vô hạn tuần hoàn kia, không biết vì sao thân thể liền trở nên nhẹ nhàng, mọi người đều kìm không được mà thở dài nhẹ nhõm một hơi, phảng phất như tháo xuống được gông cùm xiềng xích, thân thể uyển chuyển nhẹ nhàng tới mức gió thổi liền bay.

Một đội liền nối đuôi nhau đi qua cánh cửa số 4, sau khi đi ra liền công khai trực tiếp ngồi trên đường cái,

bọn họ ăn mặc đều rất kỳ quái, nhưng thú vị chính là, đám người vội vàng qua lại trên phố này, không ai thèm quay đầu liếc mắt nhìn bọn họ một cái.

"Nơi này hẳn không phải thế giới thực." Uyên nhận ra đám người trên đường phố làm như không nhìn thấy mấy người bọn họ, liền nghĩ tới cái gì, nói với mấy người trong đội ngũ, "Mọi người phải cẩn thận, có lẽ lát nữa chúng ta sẽ bị vây công."

Mọi người còn chưa khôi phục ký ức, vẫn đang ở trong trạng thái mờ mịt vô thố, thế nhưng lúc trước khi ở trong mật thất đoàn toàn, trong quá trình không ngừng tuần hoàn mở cửa, Uyên vẫn giải thích một số tình huống cơ bản.

"Tôi là đội viên của các anh." Uyên cảm thấy mình vẫn cần giải thích một chút, cho nên hắn lặp lại một lần, "Mặc kệ mọi người có nhớ hay không, chỉ cần đi theo tôi là được."

A Lam ngoan ngoãn giơ tay đặt câu hỏi, "Chúng ta đang đi đâu đây?"

"Ừm..." Uyên nhìn bốn phía xung quanh, "Mục tiêu là trung tâm thành phố này, thế nhưng trước đó, tôi muốn làm việc đại sự!"

"Đại sự?" Mọi người đều không tự giác nghiêng đầu tò mò.

Uyên hít sâu một hơi, cảm giác nội tâm nặng nề sâu sắc.

Trên thực tế, Uyên đã chuẩn bị vẹn toàn, mọi điều hắn có thể nghĩ tới, đều đã chuẩn bị tốt, nhưng đến một bước này, hắn thế nhưng lại cảm thấy sợ hãi.

Đừng lùi bước, không thể lùi bước.

Uyên dẫn đầu đám người đi về phía địa phương hẻo lánh, trên đường cái người đến người đi, nhưng đều tai điếc mắt mờ mà làm như không thấy họ, cũng tiện cho bọn họ hành động.

Bọn họ xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ, sau đó được Uyên dẫn tới một bãi đỗ xe ngầm, bãi đỗ xe chỉ có vài con xe ít ỏi, nhìn bộ dáng rất quạnh quẽ, Uyên nhìn quanh bốn phía cũng không thấy ai, hắn liền cảm thấy không sai, liền bắt đầu chỉ huy đám đội viên.

"Hiện tại chúng ta phải làm chuyện xấu." Bé Uyên nghiêm trang, "Mọi người nghĩ cách đóng cửa ra vào bãi đỗ xe ngầm lại, sau đó trói lại mọi người còn dư lại bên trọng."

Một đám người hai mặt nhìn nhau, nhưng cư nhiên đều không mở miệng nghi hoặc gì, Đoạn Ly Hình Viêm đám người đã quen tay làm chuyện xấu, A Lam cũng chỉ ngượng ngùng một chút, liền sôi nổi triển khai hành động, chuyện thú vị là, tuy bọn họ không còn ký ức, lại đều có thể triệu hồi ra vũ khí của mình.

Mật thất trừng phạt là một mật thất phi thường đặc thù, đặc biệt là loại mật thất vô hạn tuần hoàn như mật thất đoàn tàu này sẽ triển khai càng nghiêm khắc, ý chí mật thất sẽ tịch thu toàn bộ đạo cụ, mật thất tùy thân, bao gồm cả quần áo trang bị,… Đồng thời, ý chí mật thất cũng tạm thời phong ấn vũ khí của người chơi, hơn nữa, khiến bọn họ tạm thời không thể sử dụng được vũ khí của mình.

Vũ khí của người chơi là một ngoại lệ, nó không thể bị tịch thu, bởi vì vũ khí người chơi đều có thể hợp nhất với thân thể bọn họ, giấu trong thân thể người chơi, mật thất sẽ không tịch thu nó, nhưng có thể tạm thời hạn chế nó.

Nhưng sau khi đội ngũ rời khỏi mật thất trừng phạt, hạn chế này liền bị hủy bỏ, cho dù ký ức của bọn họ vẫn tạm thời chưa khôi phục được, nhưng đều theo bản năng mà lấy vũ khí ra sử dụng, trình diễn một màn huyễn huyễn.

Một đội năm người liền bắt đầu bạo lực công hãm bãi đỗ xe ngầm tuy quạnh quẽ nhưng diện tích rất rộng này, bọn họ đóng cửa ra vào, cửa lên tầng trên, và trói lại toàn bộ đám người thường ở đó.

Đồng thời, Uyên cũng dùng vũ lực đẩy mấy chiếc xe bày biện chỉnh tề trong bãi đỗ xe sang một góc, làm trống một khoảng không gian phi thường rộng rãi, sau đó, Uyên cảm thấy được, liền biến vũ khí của mình thành đao không gian của Hình Viêm, cầm đao khắc một Truyền Tống trận trên mặt đất.

Bản thân Hình Viêm cũng không biết vũ khí của mình có thể dùng như vậy.

Đương nhiên, mỗi người lại có phương thức sử dụng riêng.

Sau khi vẽ xong Truyền tống trận, Uyên cảm thấy không sai biệt lắm, liền cắm lưỡi đao ngay giữa tâm trận, sau đó hắn ra khỏi phạm vi truyền tống trận, truyền tống trận hình tròn kia bắt đầu sáng lên.

Mọi người còn lại đã làm xong chuyện, nhịn không được bắt đầu vây xem, A Lam hỏi, “Thứ đó để làm gì?”

“Để kêu gọi sự giúp đỡ.” Uyên trả lời như vậy.

Uyên vừa dứt lời, ánh sáng Truyền tống trận liền trở nên lộng lẫy, nhan sắc kia giống như ngọn lửa, lập tức chiếu sáng cảnh tượng bốn phía, rất nhanh, bên trong Truyền tống trận bắt đầu xuất hiện bóng người, mà người đầu tiên xuất hiện ——

“Nha! La Giản, cậu tới tìm tôi.” Ưng đầu tóc tán loạn đi ra khỏi Truyền tống trận, trong tay hắn xách theo một cây trường thương, vác trên vai.

“Anh cư nhiên đi ra?” Uyên nhìn thấy người này liền không tự giác nhíu mày, Ưng rời khỏi đấu trừng Tu La, chẳng phải đấu trường Tu La sẽ sụp đổ sao?

"Tôi đương nhiên phải đi ra." Ưng vẻ mặt thản nhiên, "Đây là quyết chiến cuối cùng, mặc kệ kết cục thế nào, tôi cũng không muốn tiếp tục làm rùa đen rút đầu."

"Từ bỏ đấu trường Tu La?" Uyên cầm lòng không được liền cười rộ lên.

Ưng cũng nhếch miệng cười, "Từ bỏ, về sau tôi phải cái lớn hơn."

Ngoại trừ Ưng, bên trong Truyền tống trận cũng bắt đầu từng bước từng bước xuất hiện đủ loại bóng người, đó đều là những người đồng chí theo Ưng rời khỏi đấu trường Tu La, hơn nữa, mỗi một người Uyên đều nhận thức.

194. Chương 194

Mấy ngàn người trên đấu trường Tu La, Uyên không nói toàn bộ, nhưng phần lớn hắn đều đã từng giao thủ và nhận thức, có lẽ hắn không gọi được tên bọn họ, có lẽ hắn không rõ tính cách của bọn họ, thậm chí một câu cũng chưa từng nói với nhau, nhưng Uyên nhớ rõ, hắn và đối thủ của mình nhận thức nhau qua máu tươi và chém giết.

"Toàn bộ đều ở đây?" Uyên nhìn làn sóng quần chúng lục tục đi ra từ Truyền tống trận, đủ loại kiểu người đủ loại kiểu dáng, có người chơi thoạt nhìn còn bình thường, còn có không ít quái vật, tổng số chừng hơn hai ngàn người, lập tức chen đến chật ních cả bãi đỗ xe ngầm.

"Kể cả ngủ đông dưới đất cũng bị tôi đào lên." Ưng nhìn đám người xung quanh, "Có thể rời khỏi chiến trường kia, mọi người đều phi thường hưng phấn."

Tuy Ưng nói như vậy, nhưng mấy ngàn người này vừa đi ra, lại an tĩnh tới mức bất thường, bọn họ không hẹn mà cùng tìm được đoàn đội của mình mà đứng sát thành một đoàn, thậm chí không có ai mở miệng nói chuyện, ngoại trừ tiếng bước chân và tiếng hít thở, tiếng va chạm binh khí, thì không còn âm thanh nào khác.

Trong bãi đỗ xe ngầm khổng lồ chen lấn hơn hai nghìn người này, lại an tĩnh tới mức không khoa học.

Nhưng đoàn người an tĩnh này lại không lúc nào không tản ra khí thế khổng lồ khiến người ta sợ hãi, bọn họ đều trầm mặc im lặng, nhưng đứng trước mặt bạn sẽ khiến bạn vô hình trung ngửi được một mùi máu tươi ập tới, sắc bén khảm sâu vào xương cốt kia đều lộ ra trước mặt.

Uyên hiểu, bởi vì những người này đã quen với sự im lặng. Bọn họ rất ít nói chuyện, trong lúc chiến đấu làm sao có thời gian để bạn nói chuyện? Tranh đấu mài giũa bọn họ thành những tảng đá cứng cỏi rất khó bị phá hủy, trầm mặc ít lời, máu lạnh vô tình, giết đến đỏ cả mắt.

Bọn họ giống như lúc Uyên vừa rời khỏi đấu trường Tu La.

Không phải binh tôm tướng cua, không phải vô danh tiểu tốt. Giờ phút này, đứng trước mặt đám người Uyên, là những chiến sĩ vừa trở về từ địa ngục! Mà giờ phút này, những chiến sĩ đó đều không hẹn mà cùng, với Ưng dẫn đầu, đi tới tòa thành thị này, triển khai một trận chiến có một không hai trong lịch sử.

Thời gian không còn nhiều.

Đám người Hình Viêm đóng gói toàn bộ người thường trong bãi đỗ xe đưa tới trước mặt Uyên, thế nhưng hiện tại, những người thường này thoạt nhìn đã không còn bình thường nữa, bọn họ tựa hồ đã sinh ra dị biến nào đó, ví dụ như trên mặt bắt đầu xuất hiện huyết văn, thân thể dường như đang hư thối, nhe răng giơ vuốt, sau khi tỉnh lại liền điên cuồng gào thét về phía đám người Uyên.

Những người thường đó sau khi xảy ra dị biến, mấy người chơi trên đấu trường Tu La đang vây xem bên cạnh liền tự giác tiến lên, đập cho người ta hôn mê lần nữa.

"Những người này lúc trước đều là dân cư của thành phố này, nhưng hiện tại đã bị mật thất khống chế… ý chí mật thất mang toàn bộ thành phố và dân cư tới một khe hở thời không, chúng ta hiện tại đang ở đó." Uyên nhìn mấy nhân loại bị dị biến kia, quay đầu nói với Ưng.

Câu trả lời của Ưng lại ngoài dự đoán, "Tôi biết thành phố này, tôi còn biết nó hơn cậu, bởi vì thành phố này là nơi tôi lập văn phòng, mọi đồng bạn của tôi, đều chết ở đây."

"Vô Luật Thành…" Uyên nhịn không được nhẹ giọng nói.

Ưng ngẩng đầu nhìn đứa nhỏ bên cạnh, "Hiện tại gọi là Vô Luật Thành sao? Trước kia chính là thành phố B… Theo cách nói của cậu, phỏng chừng thành phố này đã bị mật thất xóa khỏi bản đồ đất nước."

"Thật là lực lượng đáng sợ, cư nhiên có thể mang cả một thành phố tới một không gian khác." Ngay trong lúc Ưng đang đối thoại với Uyên, bên cạnh có người mở miệng, Uyên quay đầu lại nhìn người nọ, là tay già đời trong vòng cao cấp của đấu trường Tu La, Uyên nhớ rõ vũ khí của người này là móng vuốt…

Tuy rằng không biết tên những người này, Uyên lại quen bọn họ tới không thể quen hơn.

Người nọ dường như cũng nhận thấy tầm mắt của Uyên, đồng dạng cúi đầu nhìn hắn, hơn nữa đưa tay về phía hắn, "Tuy rằng không biết tên cậu, bộ dạng cậu cũng sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, thế nhưng tôi vẫn nhớ rõ cậu, ở đấu trường Tu La, cậu đánh tôi rất thảm… đây là lần đầu tiên chúng ta nói chuyện, tôi tên là Tề Lăng."

Uyên mỉm cười một chút, trong lòng có chút kinh ngạc, bộ dáng mình đâu chỉ là biến hóa nghiêng trời lệch đất, căn bản là hoàn toàn thay đổi một người khác, đối phương lại liếc mắt một cái liền có thể nhận ra mình.

Uyên duỗi tay qua bắt tay hắn, "Tôi gọi là Uyên, rất vui vì được quen biết anh."

"Từ từ, không nói cho tôi tên thật của cậu sao?" Tề Lăng tựa hồ có điểm thất vọng, "Chính là tên cậu lúc còn là trạng thái người trưởng thành kia…"

Uyên không nhịn được nói, "Thật nhạy bén, tại sao anh biết được tôi có hai tên? Ưng nói cho anh?"

Tề Lăng nói, "Không phải, ừm… Nói thế nào mới được, tôi thuộc về loại hình trực giác tốt, có một số việc hoặc người, tôi có thể liếc mắt một cái liền nhìn thấu."

Cùng một dạng với A Lam. Uyên ngẫm nghĩ, hẳn là trực giác còn nhạy bén hơn A Lam, dù sao đã rèn luyện ở đấu trường Tu La nhiều năm như vậy.

"Nếu hôm nay chúng ta chính thức kết bạn, vậy có một số việc tôi phải nói rõ một chút."

Uyên châm chước ngôn từ của mình, sau đó, hắn lùi về sau vài bước, đứng giữa đoàn người, mọi người xung quanh liền tản ra, nhường lại cho đứa nhỏ chỉ cao hơn một mét này một không gian hình tròn rộng rãi, Uyên liền đứng ở chính giữa, hắn căng dù khiến bản thân mình trôi nổi lên, đề cao giọng, lớn tiếng nói với mọi người ở đây:

"Tôi muốn nói với mọi người ở đây, một chuyện thực bất hạnh."

Đám người vẫn an tĩnh như cũ, lực chú ý của mọi người đều đặt trên người Uyên, Uyên có thể cảm nhận được những ánh mắt này, cảm giác nổi bật được vạn chúng chú mục này, kỹ năng thôi miên của hắn không chỉ khiến người khác quên mất mình, kỳ thật cũng có thể khiến người khác chú ý tới mình. Nhưng tại một khắc này, hắn cũng không biết mình có sử dụng kỹ năng hay không.

Hắn tiếp tục nói, "Từ khi mọi người bắt đầu rời khỏi đấu trường Tu La, mọi người không còn cơ hội trở lại không gian tràn ngập giết chóc kia nữa, các anh không thể tiếp tục giết hại lẫn nhau, không thể tiếp tục lấy máu tươi làm thú vui, càng không thể trầm mê trong khoái cảm chém giết!"

"Các anh có thể cảm thấy bất mãn, nhưng tôi tuyệt đối không thể tiếp tục để mọi người sa vào khoái cảm giả dối này, phải biết rằng ở đấu trường Tu La… mọi người sẽ không phải đối mặt tử vong chân chính! Mọi người chỉ biết một lần lại một lần hồi sinh, một lần lại một lần tiếp tục!"

Uyên áp chế ngữ khí hưng phấn của mình, "Nhưng ở đây, tôi phải nói cho mọi người, mạng sống chỉ có một, các anh chỉ có một cơ hội! Cho nên lúc này, các anh không thể tiếp tục tiêu xài mạng sống của mình, không thể tiếp tục tận tình để nhiệt huyết của mình cuốn trôi… Nhưng đây sẽ là một lần đặc cược xưa nay chưa từng có, đây rất có thể sẽ là trận chiến cuối cùng trong cuộc đời mọi người!"

"Tôi sẽ không cưỡng cầu mọi người nghe theo mệnh lệnh của tôi, nhưng tôi biết thứ hiện tại mọi người mong muốn nhất." Uyên thập phần bình tĩnh, "Các anh muốn tiếp tục chiến đấu! Các anh muốn tiếp tục chém giết! Các anh khát vọng máu tươi! Các anh thậm chí mong chờ cái chết!"

Sau khi hắn nói câu đó, trong đám người đột nhiên nổ ra một tràng pháo tay, tất cả mọi người đều cao giọng hò hét, bọn họ giơ lên vũ khí của mình, trong bãi đỗ xe ngầm bắt đầu dấy lên một trận sóng triều mãnh liệt.

Đúng vậy, thứ những người này khát vọng nhất chính là chiến đấu, giống như cảm nhận của Uyên khi vừa rời khỏi đấu trường Tu La, bọn họ đã sa vào giết chóc rất nhiều năm, có vài người đã ở trong đấu trường Tu La trên trăm năm, Uyên kỳ thật hiểu rõ, trong vòng cao cấp của đấu trường Tu La, có mấy người thực lực còn cao hơn Uyên vài phần, kỳ thật bọn họ có cơ hội để ra ngoài, nhưng bọn họ lại không…

Máu tươi và chém giết trên đấu trường Tu La đã trở thành xiềng xích vô hình, trói buộc bọn họ ở đó.

Nhưng hôm nay, xiềng xích đã được cởi bỏ, một đám dã thú mờ mịt được thả ra từ lồng sắt, nhưng bọn họ dã tính khó thuần, không thể trở lại trạng thái bình thường trước kia, mà chính bọn họ, cũng hiểu rõ điểm này.

Vậy, liền cho bọn họ thứ họ muốn nhất.

Uyên biến dù đỏ thành một thanh trường đao, Đoạn Ly bên cạnh kinh ngạc phát hiện, đó là lưỡi đao của hắn, nhưng Uyên đã đem mũi đao chỉ vào cửa ra bãi đỗ xe ngầm, hắn tiếp tục cao giọng, “Hôm nay, chúng ta muốn quyết chiến một trận thế nhân không dám tưởng tượng với một kẻ địch đáng sợ, đúng vậy, kẻ địch… tôi nghĩ mỗi người các anh đều biết, kẻ đã trói buộc các anh trong không gian này, kẻ địch đã giam cầm các anh trong thế giới này, ý chí mật thất!”

Mọi người bắt đầu gào thét, Uyên rõ ràng nhìn thấy xao động nóng lòng của bọn họ, đối với bọn họ, kẻ địch càng mạnh, họ càng hưng phấn, bọn họ căn bản không quan tâm kẻ địch là ai, cũng không quan tâm mình có khả năng chống cự hay không, ngoại trừ giết! Chỉ có giết!

“Ý chí mật thất khống chế thành phố này, nó biến toàn bộ cư dân thành ma quỷ, hiện tại, tôi tin tưởng nó đã cảm nhận sự hiện diện của chúng ta, nó biết chúng ta đang tuyên chiến với nó, nó chắc chắn sẽ phái ra mọi lực lượng chiến đấu, mục tiêu của tôi là phá hủy mật thất… còn mọi người?!”

“Phá hủy mật thất!!” Mọi người trăm miệng một lời, gần như mỗi người đều gào thét hô lên, bọn họ giương cao vũ khí của mình, đã chuẩn bị tốt để xung phong, chỉ cờ một hiệu lệnh ——

Uyên múa đao trong tay, tiếp tục chỉ vào cửa ra bãi đỗ xe, hắn dùng giọng rất trầm, nói, “Đi thôi.”

Rõ ràng âm thanh rất thấp, nhưng tựa hồ tất cả mọi người đều nghe được, mọi người vòng qua Uyên và đám người A Lam còn đang há hốc mồm, như thủy triều mà mãnh liệt nhào về phía cửa bãi đỗ xe, cửa bãi đỗ xe vẫn đang đóng, nhưng đã bị một đám người bạo lực trực tiếp đạp đổ, lộ ra thế giới bên ngoài. *(lại nhớ tới vụ phụ huynh đạp đổ cổng trg thực nghiệm để xin học cho con)*

Quả thật giống như lời Uyên nói, thành phố này đã hóa thành ma quỷ.

Phố lớn ngõ nhỏ, mọi người thường đều sinh ra các loại dị biến, bọn họ trở thành tang thi? Hay là một cái xác không hồn? Có vài người đã hoàn toàn biến đổi thành quái vật, thậm chí không chỉ con người, ngay cả chó hoang mèo hoang trên đường phố, con kiến con chim đều bị dị biến, một đám đều phát điên mà kêu gào!

Cửa bãi đỗ xe vừa mở ra, thành phố tràn ngập ánh nắng liền hóa thân thành… quả thực là quang cảnh chỉ xuất hiện trong thế giới kỳ ảo!

"Thật là một màn kinh người." Ưng cùng Uyên dẫn theo mấy người còn lại đi tới cửa bãi đỗ xe đã bị phá hủy, một đám người của đấu trường Tu La đều đã lao ra, tình cảnh địa ngục trước mắt hoàn toàn không dọa sợ bọn họ, bọn họ cũng bắt đầu phát điên mà hưng phấn gầm rú.

Thế nhưng, đám người này rõ ràng đã khắc chế rất nhiều, bọn họ cũng biết nơi này không phải là đấu trường Tu La, mạng sống ở đây rất quý giá, một đám đều không hẹn mà cùng hiểu cách bảo vệ chính mình, thậm chí là bảo hộ đồng bạn xung quanh.

"Cứ để bọn họ lung tung xung phong như vậy thật sự ổn sao? Tôi còn tưởng cậu sẽ bố trí một chút…" Ưng quay đầu nói với Uyên.

Uyên lắc đầu, tươi cười trên mặt cũng bị hơi thở hỗn loạn của thế giới này cảm nhiễm, nụ cười của hắn toát lên vẻ điên cuồng, "Không cần, vốn dĩ nhóm người này không phải quân nhân, có thể nghe theo mệnh lệnh của tôi hay không cũng là một vấn đề, hơn nữa, bọn họ đã quen với hỗn chiến trong đấu trường Tu La, quen với việc lấy một địch trăm, địch ngàn, ngẫu nhiên không chịu đựng nổi mới tìm kiếm đồng đội…"

"Từng binh sĩ tác chiến, dẫn phát hỗn loạn là sở trường của bọn họ… hãy để sở trường này phát huy tới cực hạn đi!"

Thứ sáu tui chuyển nhà:< hầy, cố thêm 1 ngày là xong r đó, mà chuyển nhà nên sẽ dôi ra 2 3 hôm gì đó.

Cũng sắp hoàn truyện r, yay yay

195. Chương 195

"Kế tiếp chúng ta nên làm gì?" Ưng nhìn một đám người, toàn bộ đều đã xông ra chém giết, mình cũng không nên ở đây làm cảnh. Người dân đấu trường Tu La như phát điên mà ào lên đường phố, đường cá, ngõ nhỏ; hướng về phía đám người biến dị mà lao lên; hai bên giống va chạm như đám thiêu thân lao vào lửa, nhất thời tiếng kêu thảm thiết vang lên không dứt bên tai.

"Căn cứ tình báo tôi biết được… Tình báo này phải cảm tạ Đoạn Ly tiên sinh đã hi sinh cùng phụng hiến."

Uyên nói, đột nhiên quay đầu nhìn thoáng qua Đoạn Ly. Đoạn Ly cũng không hiểu được thâm ý ánh mắt hắn, không tự giác nghiêng đầu hồi tưởng lại rốt cuộc trước kia mình đã hi sinh phụng hiến gì đó chưa, thế nhưng hắn nghĩ thế nào cũng không nhớ ra được.

Uyên lại tiếp tục nói, "Trong trung tâm Vô Luật Thành này, có một nhà thờ, đó là địa điểm mấu chốt… cho nên, chúng ta liền tới đó xem xét một cái."

Ưng nhìn hoàn cảnh xung quanh một chút, "Trung tâm à, cách chỗ này còn rất xa, tôi thấy dọc đường đi đều là một đám quái vật…"

Ưng còn chưa nói hết lời, theo bản năng cầm trường thương trong tay múa một chút, trên đỉnh đầu có một con chim biến dị bị hắn chém thành hai nửa, con chim biến dị kia thật sự rất kỳ lạ; thân hình dài khoảng ba mét, mở cánh ra đường kính đạt tới bốn năm mét, nó có ba vuốt và mỏ sắc nhọn, trong miệng chim thế nhưng còn mọc răng nanh sắc bén, sức mạnh của nó đủ để một vuốt xé người làm hai nửa."

Ưng cảm thụ sức mạnh của quái điểu một chút, nói, "Rất lợi hại, cường độ và lực độ thân thể đều vượt xa người thường, trình độ tương đương với một số người chơi bình thường trong mật thất, nếu dọc đường đi đều có đám quái vật này… Dân cư của thành phố này trước kia ước chừng khoảng hai mươi vạn người, không biết thời điểm mật thất mang họ đi, tình huống là thế nào… Cho nên, chúng ta sẽ phải đối mặt tối thiểu một đại quân với hai mươi vạn quái vật!"

"Đừng quá lo lắng." Tuy nói đại quân hai mươi vạn quái vật khiến lòng người giật mình, thế nhưng Uyên có vẻ vẫn rất bình tĩnh, "Hấp dẫn lực chú ý liền giao cho đám chiến sĩ điên cuồng bên kia đi, chúng ta chỉ cần lặng lẽ lẻn vào là được."

Kỳ thật, điều Uyên lo lắng chính là, ý chí mật thất sẽ bắt cóc đồng bạn hắn làm con tin, thế nhưng từ trước tới nay, ý chí mật thất chưa bao giờ làm chuyện bỉ ổi như vậy, bởi vậy có thể thấy được, ý chí mật thất vẫn tuần hoàn theo một số nguyên tắc, cho dù Uyên không rõ những nguyên tắc kia là gì.

Đã tới một bước này, có nói thêm cái gì cũng là thừa, Uyên đã quen tùy cơ ứng biến, phát huy sức mạnh cá nhân, cho nên sau khi phối hợp với Ưng, hai người liền mang theo mấy người còn lại lên đường. Mặt khác, tuy rằng đại đa số dân cư đấu trường Tu La đều đã lao ra, vẫn có một số thành phần cá biệt lưu lại bên người Ưng, Tề Lăng đã chào hỏi với Uyên là một trong số đó.

Vì thế, đội ngũ liền thành hình, Ưng là người dẫn đầu mở đường, dù sao hắn là người quen thuộc với thành phố này nhất, tự nhiên có biết trung tâm thành phố ở nơi nào, phía sau Ưng là mấy chiến sĩ theo hắn từ đấu trường Tu La, sau nữa chính là Đoạn Ly và A Lam.

Uyên vẫn như trước bọc hậu sau cùng, Hình Viêm ở trước hắn, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn hắn vài cái.

Uyên thấy Hình Viêm luôn quay đầu lại nhìn mình, cho rằng hắn lo lắng, vì thế chạy bước nhỏ lên bắt lấy tay Hình Viêm. Nhưng Hình Viêm vẫn liên tiếp quay đầu lại nhìn hắn, Uyên cũng chỉ đành nâng đầu nhỏ đối diện với hắn, "Sao vậy?"

Hình Viêm trầm mặc một chút, bỗng nhiên mở miệng dò hỏi hắn, “Tên của cậu là Uyên sao?”

Uyên cảm thấy tay mình bị Hình Viêm nắm chặt, lòng bàn tay hắn rất ấm, khiến Uyên nhịn không được vuốt ve một chút, rồi mới nhẹ nhàng trả lời, “Đúng vậy.”

“Vậy ban đầu thì sao? Tên gọi là gì?” Hình Viêm lại hỏi.

Uyên liếc mắt nhìn Hình Viêm, “Anh sớm muộn gì cũng sẽ nhớ ra.”

“Tôi muốn biết, tôi chờ không kịp.” Hình Viêm nắm tay hắn càng chặt, giống như sợ vừa buông ra Uyên sẽ biến mất vậy.

Uyên không lập tức trả lời hắn, im lặng hồi lâu, mới nói, “Anh rõ ràng đã biết đáp án.”

Đáp án gì? Hình Viêm nghĩ không ra, hắn ngẫu nhiên cảm thấy trong nội tâm có thân ảnh người nào đó đang bồi hồi, hắn cảm thấy hết thảy mọi chuyện đều đã được số mệnh định sẵn, cho dù sửa đổi thế nào, con đường này sẽ luôn dẫn tới kết quả như vậy.

“Tôi nhớ rõ, trong một thời gian rất dài, tôi đều bồi hồi trong bóng đêm và hỗn độn.” Hình Viêm bỗng nhẹ giọng nói, “Tôi nhìn không thấy bất luận sự sống và ánh sáng nào, cũng không thể nghe được bất kỳ âm thanh hoặc phát ra âm thanh nào.”

“Tôi từng nhớ rõ bản thân đã bị thứ gì đó xé rách, mà tôi lại ngoan cường nhặt về bản thân, một lần nữa dính lại hoàn chỉnh.”

Hình Viêm mặt vô biểu tình tiếp tục nói, “Sau đó, tôi lại không ngừng lặp lại quá trình này.”

Uyên cảm thấy ngón tay mình đều bị Hình Viêm niết đau, nhưng hắn cũng không giãy ra, chỉ lẳng lặng nghe Hình Viêm nói,

“Mà thứ duy nhất có thể khiến tôi kiên trì tiếp tục, chính là cậu.”

Hình Viêm quay đầu nhìn Uyên, hắn tiếp tục hỏi: “Cậu là ai, tại sao sẽ làm tôi kiên trì đến vậy?”

Uyên không nhìn hắn, chỉ luôn cúi đầu, hắn cắn môi mình tới phát run, hắn không ngừng điều chỉnh hô hấp, bắt bản thân bình tĩnh trở lại, cuối cùng chỉ đỏ mắt nhìn Hình Viêm, giọng nói vẫn luôn luôn dịu dàng như vậy, “Tôi có lẽ là người yêu anh nhất trên thế giới này.”

Đội ngũ đi chưa được mười mấy phút, bọn họ chuyên môn chọn đường tắt và ngõ nhỏ để đi, dù vậy, dọc đường đi vẫn chạm mặt không ít yêu ma quỷ quái, đám người biến dị vẫn mặt dại ra bồi hồi trên đường

cái, thân hình bọn họ hư thối, xương mọc chồi ra ngoài, có vài người biến dị nặng hơn, hoàn toàn không nhìn ra hình người.

Quái vật như vậy, cứ một đợt lại một đợt xông tới, từ bốn phương tám hướng, từ bất luận một góc nào bạn có thể tưởng tượng, chúng dường như có thể đánh hơi được người sống, hơn nữa rất mẫn cảm với âm thanh, mỗi lần lại tới một đoàn.

Ưng mở đường ở trước cảm thấy không kiên nhẫn, muốn giải quyết nhiều quái vật như vậy sẽ phải tiêu hao thể lực và tinh lực, hơn nữa trong lúc đấu chiến không thể tránh được bị thương, càng kéo dài thời gian, thắng lợi càng xa vời, bởi vậy Ưng kéo toàn đội bắt đầu đào vong, dọc đường đi đụng phải quái vật, có thể bỏ qua được thì tận lực bỏ qua, tranh thủ nhanh chóng tới đích.

Nhưng đi đường lớn, quái vật chen chúc trên đường phố, ngay cả khe hở cũng không chừa ra, đường nhỏ lại dễ bị bao vây khiến hành trình càng thêm bất lợi, Ưng nghĩ trước nghĩ sau, quyết định tìm lối tắt khác, đường bay.

"Đường bay là cái gì?" Mấy người phía sau hỏi như vậy.

Ưng liền chỉ vào một loạt tòa nhà cao cao phía xa, "Trèo lên tầng cao nhất, lại nhảy tới tòa nhà kế tiếp, cứ như vậy tiếp tục."

"Nhưng trên bầu trời cũng có không ít quái vật."

Ưng vặn vẹo cười, "Ít nhất cũng ít hơn trên mặt đất, đội ngũ chúng ta có mấy người có khả năng bay, có thể hộ giá hộ tống, những người khác chỉ cần dựa vào dây thừng mà đi qua."

Vì thế một đám người liền vọt vào một tiệm vật phẩm quân dụng cướp bóc, mọi dây thừng và vật phẩm hữu dụng đều bị bọn họ khoắng sạch, sau đó, Ưng lại dẫn mọi người trèo lên tòa nhà lớn họ nhìn trúng kia, quyết định ở đây bắc cáp treo, bỏ qua những quái vật quần ma loạn vũ dưới mặt đất, dựa vào bay mà tới trung tâm thành phố.

Người có khả năng bay trong đội ngũ kỳ thật không nhiều, Uyên xem như một người, hắn tương đối toàn năng, nhưng vẫn khuyết thiếu năng lực phi hành trong khoảng thời gian dài, mấy người chơi theo Ưng từ Tu La tràng cũng có hai người biết bay, một người bị mật thất cải tạo thành quái vật, không thể khôi phục được hình người, bị biến thành bộ dáng thân người chân ưng kỳ quái, nhưng cũng bởi vậy có được một đôi cánh diều hâu, là người chơi phi thường phù hợp với không chiến.

Một người chơi khác là người sử dụng giày làm vũ khí, hắn am hiểu công kích bằng chân, hơn nữa bởi vì đôi giày này, hắn tựa hồ có thể dừng lại một khoảng thời gian ngắn trên không trung, cũng có được một kỹ năng gọi là "cầu thang trên không", điều này khiến hắn cũng thích hợp với không chiến.

Mà người cuối cùng biết bay chính là A Lam, dù sao cũng là một ma pháp sư, nhưng tốc độ bay của hắn cũng không nhanh, những có thể mở ra vòng bảo hộ cho mọi người giữa không trung, hơn nữa còn có kỹ

năng buff.

Ngoại trừ những người này, còn lại đều là sinh vật lục địa không biết bay, Hình Viêm có thể trực tiếp thuấn di qua, nhưng nhiều tòa nhà cao tầng như vậy, thuấn di cũng sẽ quá sức, Ưng và Đoạn Ly đều thuộc về loại hình không biết bay nhưng có khả năng công kích phạm vi rộng, thắng ở chỗ thể thuật cường hãn, chỉ cần móc cho bọn họ một cái dây thừng, là bọn họ có thể nhanh chóng đi qua.

Còn Tề Lăng, kỳ thật cũng tương tự Đoạn Ly và Ưng, Uyên nhớ rõ người này là một đối thủ cực kỳ linh hoạt, móng vuốt của hắn có thể leo qua mọi địa hình, kể cả không có dây thừng, cũng có thể trực tiếp nhảy qua mái nhà bên kia.

Nhưng, tin tệ nhất thuộc về U linh, tức La Phong.

La Phong cao giọng hét lên, "Tôi sợ độ cao!"

Mọi người đều im lặng.

"Đừng điêu, tại sao tôi lại không biết anh sợ độ cao." Uyên là người đầu tiên phản bác hắn.

La Phong tỏ vẻ muốn khóc, "Đó là tùy độ cao, càng cao tôi càng sợ! Hơn nữa thể lực tôi cũng không tốt, không thể như bọn họ, một cái dây thừng đã có thể leo qua!"

"Vậy dùng vòng lăn đi, tương đối nhanh lại nhẹ nhàng." Tề Lăng bên cạnh đột nhiên kêu lên, hắn sờ trong túi mình, lấy ra vòng lăn đã lấy ở tiệm vật phẩm quân dụng lúc trước, "Móc vào dây thừng, một người biết bay sẽ qua trước cố định tốt dây thừng, sau đó cậu chỉ cần trượt qua, để một người biết bay đi ở sau thu hồi lại dây thừng, tái sử dụng."

Đề nghị này rất tốt, mọi người đều gật đầu đồng ý, La Phong cho dù lòng sợ hãi cũng phải căng da đầu lên mà cố, thế nhưng chuyện này quan trọng ở tính thích ứng, thích ứng xong liền dễ dàng. Dọc đường đi tuy rằng không gặp đe dọa quá lớn, nhưng nội tâm Uyên vẫn luôn cảm thấy hoảng loạn.

Có phải, quá mức dễ dàng hay không?

Vì thế, Uyên vừa nghĩ như vậy, mối đe dọa đầu tiên liền xuất hiện.

Trong khi bọn họ trèo đèo lội suối qua biết bao nhiêu tòa nhà cao tầng, mọi người đột nhiên phát hiện có một kẻ địch đứng ở đó, là một người đàn ông tương đối gầy ốm, mặc một trường bào phục cổ màu xám, đeo găng tay mạ vàng cùng giầy bó thuần đen, hắn có một mái tóc đen ngang eo và đôi mắt đỏ tươi, cặp mắt kia nói rõ thân phận của hắn.

Một kẻ truy sát.

Kẻ truy sát không thể nói chuyện, nhưng đối phương đứng trên con đường mọi người nhất định phải đi qua, ý tứ rõ ràng không để mọi người nhẹ nhàng thông qua; vì thế, mọi người hai mặt nhìn nhau, trong lòng đều không khỏi có chút nghi hoặc.

Bọn họ vốn tưởng sẽ có nhiều kẻ địch xuất hiện hơn, nhưng kẻ truy sát này chỉ có một mình.

Bọn họ không phải người mới, tự nhiên biết rõ kẻ truy sát không phải quái vật cấp bậc thần thoại, bọn họ chỉ là một đám những kẻ đáng thương, trước kia cũng là người chơi, sau đó lại bị mật thất cải tạo thành những con rối câm không ra người không ra quỷ, tuy rằng bọn họ sẽ không chết, nhưng vẫn có thể bị đánh bại.

Nhưng thời điểm mọi người nóng lòng muốn đánh ngã kẻ truy sát trước mặt, Hình Viêm đột nhiên nói một câu.

"Tôi biết hắn."

Sau đó lại tới Đoạn Ly, cũng nói, "Tôi cũng biết hắn."

Lúc này đến lượt Uyên không hiểu ra sao, hắn cẩn thận đánh giá kẻ truy sát trước mặt. Gương mặt này, hắn rõ ràng không biết, như vậy, nếu Hình Viêm và Đoạn Ly đồng thời biết hắn, có lẽ là quen biết trong giai đoạn cùng nhau làm cộng sự kia, dù sao, đó là thời kỳ Uyên không thể tham gia

"Hắn là ai?" Uyên dò hỏi.

Ánh mắt Hình Viêm sắc nhọn, "Trong bài kiểm tra cuối cùng, là kẻ truy sát đã diệt toàn đội tôi."

Uyên ngây ra một lát, không thể không nâng cao cảnh giác, đem mọi lực chú ý tập trung trên người đàn ông gầy ốm trước mắt này. Người kia trông thật bình thường, tuy mặc trang phục tương đối phục cổ, nhưng ngoại trừ hai mắt đỏ tươi, hắn cũng không có quá nhiều điểm đặc biệt, tướng mạo cũng không quá nổi bật, cũng không có quá nhiều khí thế.

Lúc này, Ưng cũng bỗng nhiên lên tiếng, hô ra một cái tên, "Nhiếp Tòng!"

Uyên lại ngây người, nói với Ưng, "Anh cũng quen hắn?"

Ưng tựa hồ cũng thực kinh ngạc, sắc mặt của hắn thực âm trầm, "Hắn chính là một người trong đội ngũ của tôi, trong đội có năm nam một nữ, người này chính là một trong số đó… Hắn là, bạn thân tôi."

Năm nam một nữ, Uyên nhịn không được nghiến răng nghiến lợi, với tính toán của mật thất, chẳng lẽ lại không cải tạo hết những người này thành quái vật hoặc kẻ truy sát?

Ưng tựa hồ cũng nghĩ tới điểm này, sắc mặt càng đen, hắn thậm chí nhịn không được mà mắng nhỏ, "Hôm nay không giết được mật thất, không chém khối Rubik của nó làm tám phần, lão tử thề không làm người nữa!"

196. Chương 196

Khi mọi người đối mặt kẻ truy sát tên là Nhiếp Tòng kia, thân phận đối phương rõ ràng khiến Ưng luống cuống tay chân, Uyên không muốn để hắn bởi vì nhớ bạn mình mà cảm thấy thương tâm hay khổ sở, cho nên chủ động đứng lên ứng chiến. Nhưng trước đó, hắn cảm thấy mình nên tìm hiểu một số tình huống đã.

"Anh còn nhớ trước đó người này sử dụng vũ khí gì không?"

Khi Uyên hỏi Hình Viêm như vậy, Hình Viêm tựa hồ cố gắng nhớ lại, nhưng đáp án cuối cùng vẫn khiến người ta phải thất vọng, Hình Viêm lắc đầu.

Một bên khác, Đoạn Ly tựa hồ cũng đang cố hồi tưởng một số chuyện, hắn nói, "Chỉ cảm thấy lúc đó mình chết rất nhanh, vừa đối mặt liền chết… Nếu lúc ấy không có đạo cụ bảo mệnh trên người, có lẽ hôm nay tôi không thể đứng ở đây."

Trong lòng Uyên rối rắm, phải biết rằng thực lực Hình Viêm và Đoạn Ly cũng xem như phi thường cường hãn, đặc biệt là Hình Viêm hiện tại, Hình Viêm sau khi trở thành kẻ truy sát.

Ý chí mật thất cải tạo hắn thành kẻ truy sát, đồng thời cũng tăng cường một số năng lực cho hắn. Cho nên hắn có thể sử dụng kỹ năng không gian càng thuần thục hơn, gần như có thể tùy tâm sở dục mà khống chế không gian trong một khu vực nhất định, không những có thể sử dụng đao không gian vô hình để tổn thương kẻ địch, hơn nữa, hắn có thể lấy mình làm tâm tạo ra hiện tượng không gian biến dạng.

Mà cái gọi là hiện tượng không gian biến dạng, có thể phá người ta thành mảnh nhỏ; đầu thân, tay chân đều sẽ bị biến dạng đứt lìa, bị đưa tới những vị trí không gian bất đồng. Tới lúc đó, cho dù kẻ địch có bản lĩnh thông thiên thế nào, cũng không thể nhặt xác mình về được.

Hình Viêm là một đối thủ cực kỳ đáng sợ, Uyên đã từng tính toán tính khả thi của việc đánh bại hắn, nhưng sau khi suy nghĩ và tưởng tượng, phát hiện xác suất là năm năm, bởi vì Uyên đã phục chế vũ khí của Hình Viêm, dưới tình huống hiểu biết rõ vũ khí của đối thủ, hắn cũng có thể sử dụng sức mạnh không gian để phản kích.

Uyên nghĩ tới đây liền ghen tị, đúng vậy, hắn ghen tị với thiên phú của Hình Viêm, người này có bản lĩnh cường giả trời sinh, hắn thậm chí không cần không ngừng tranh đấu như Uyên, liền có thể trở nên thập phần cường hãn, nếu có cấp bậc để đánh giá thiên phú, Hình Viêm có lẽ thuộc về cấp SSS. *(anh ý quả thật soái nhất truyện này:))) la giản xách dép cho sức mạnh của anh)*

Thế nhưng, cho dù là Hình Viêm hiện tại, dường như cũng kiêng kị đối thủ trước mặt. Nhiếp Tòng an tĩnh đứng ở phía đối diện, tựa hồ đang chờ đợi đám người Uyên ra tay trước, hắn thoạt nhìn không có chút tinh

thần nào, đôi mắt đỏ cộng thêm gương mặt tái nhợt, thân thể lại gầy yếu như que củi…

Nếu phải hình dung, quả thực giống như người bị trường kỳ tra tấn.

Ưng bên này nhịn không được gọi tên Nhiếp Tòng, kỳ thật hắn cũng biết Nhiếp Tòng sẽ không trả lời, nhưng lòng nhịn không nổi, vẫn ôm tâm lý may mắn, vẫn kỳ vọng người kia sẽ đáp lại lời hắn.

Nhưng kết quả nằm trong dự đoán, Nhiếp Tòng vẫn đứng ở đó, không chớp mắt, nhìn chằm chằm mọi người.

"Hắn phỏng chừng sẽ không để chúng ta qua dễ dàng như vậy, muốn lên sao?" Tề Lăng nhịn không được chen một câu vào, mọi người do dự một lát, lúc này, Uyên mở miệng, "Tôi sẽ đi thăm dò trước, mọi người cẩn thận."

Mọi người đều gật đầu đồng ý, vì thế Uyên vung lưỡi đao, biến thành một cây trường cung.

Kỳ thật nếu sử dụng vũ khí tầm xa, súng sẽ phù hợp hơn một chút, nhưng Uyên lại thích cây trường cung này hơn, nguyên chủ của nó là một trong những cao thủ của đấu trường Tu La, người này có thể đoạt mệnh từ khoảng cách ngoài ngàm dặm.

Tuy rằng người sử dụng cung tiễn và các loại vũ khí tầm xa khác sẽ có nhược điểm khi cận chiến. Nhưng trên chiến trường, kỹ năng cây cung này thật sự giống như gian lận vậy, phạm vi công kích của nó có thể bao trùm toàn bộ đấu trường Tu La, một lần tấn công có thể diệt hơn nửa số người trên đấu trường Tu La, những mũi tên đó đổ ập từ hư vô xuống chiến trường như một hồi mưa tên, chúng đều được cô đọng từ năng lượng, khi chạm đất sẽ dẫn phát những vụ nổ quy mô lớn.

Cây cung này, Uyên phải trăm cay ngàn đắng mới phục chế được, chủ nhân cây cung quả thực là một người thật sự cẩn thận và không thích tử vong, hắn tạo võng phòng ngự bằng tên xung quanh mình, tự động tấn công 3600 không góc chết, hầu như không có ai có thể tới gần hắn. Đáng nhắc đến là, những mũi tên do cây cung này "bắn" ra đều có thuộc tính hút máu, nói cách khác, nó sẽ tạo thành thương tổn với kẻ địch, hơn nữa trị liệu người cầm cung.

Đồng thời, nguyên chủ cây cung này cũng là người đạt được kỷ lục người sống lâu nhất trên đấu trường Tu La, Uyên chỉ là số hai.

Uyên vỗ cây cung trong tay, hình thái trăng non hoàn mỹ, nhan sắc thiên về màu lam sẫm, không cần chuẩn bị mũi tên, chỉ cần kéo dây cung, liền có thể tự động sinh ra một mũi tên nửa trong suốt màu thủy lam, mỗi lần kéo cung đều hao tổn thể năng và năng lượng, nếu liên tục "bắn" cung, bắn ra hơn một ngàn mũi tên, sự hao tổn này không phải thứ người bình thường có thể thừa nhận được.

Uyên tuy cũng đã quen tay với vũ khí này, nhưng cũng không thể điên cuồng tiêu hao năng lượng như nguyên chủ của nó. Cũng không phải Uyên thiếu năng lượng, mà là do hắn phải sử dụng quá nhiều loại vũ khí, cần phải tiết kiệm.

Cho nên hắn rời khỏi đội, nhảy tới một nơi cao, kéo cung trong tay, nhắm về phía Nhiếp Tòng ở đối diện.

Vào thời điểm hắn kéo cung, Nhiếp Tòng bên kia cũng thấy được động tác trắng trợn của hắn, toàn bộ ánh mắt đều đổ dồn lên người Uyên.

Đây thực ra là một cơ hội, mọi người trong đội ngũ đều nhận ra cơ hội này, Nhiếp Tòng đã rời lực chú ý đi, La Phong trực tiếp lắp ráp vũ khí thành ống phóng tên lửa, nhắm ngay Nhiếp Tòng bắn qua một pháo.

Kỳ quái chính là, Nhiếp Tòng không phòng vệ, ánh mắt hắn vẫn chăm chú nhìn Uyên, khi một pháo của La Phong lao tới, thân thể hắn cũng không di động dù chỉ một bước, đạn pháo trực tiếp nổ mạnh, sương khói đen đặc lập tức nuốt trọn vòng chiến đấu nhỏ hẹp, lúc này Uyên đã kéo căng dây cung, một mũi tên xuyên qua, nháy mắt liền xua tan làn sương khói.

Nhiếp Tòng đứng đó vẫn không tổn hao lông tóc gì, uy lực của vụ nổ như chưa từng ảnh hưởng tới hắn, ngay cả quần áo cũng sạch sẽ, quanh chân hắn có một vòng tròn sạch sẽ, mà ngoài phạm vi vòng tròn này, sàn nhà đều cháy đen vì vụ nổ.

"Lực phòng ngự này, mãn cấp." Uyên ngồi xổm trên sân thượng lầm bầm, nhưng chưa tới nửa giây liền phản bác câu chữ của chính mình, "Không đúng, càng giống hấp thu công kích hơn."

Nhưng trong nháy mắt Uyên đang suy nghĩ kia, chuyện khiến hắn kinh ngạc không thôi đã xảy ra, Uyên đột nhiên cảm giác trước mắt mình loáng lên một cái, hắn theo bản năng lợi dụng cung trong tay kích phát võng phòng ngự, cùng lúc đó, Nhiếp Tòng liền nháy mắt xuất hiện trước mặt hắn, Nhiếp Tòng không sử dụng bất luận vũ khí gì, chỉ dùng tay không chạm qua.

Tuy rằng cái chạm này đã bị Uyên theo bản năng ngăn cản được, nhưng lòng hắn vẫn còn sợ hãi, bởi vì hắn không nhận thấy được đối phương tới trước mặt mình như thế nào, hơi giống thuấn di, chẳng lẽ tên này cũng có sức mạnh không gian sao?

Nhưng Uyên rất quen thuộc với "sóng" không gian, cho dù sức mạnh không gian, thời điểm sử dụng cũng sẽ sinh ra "sóng" năng lượng… nhưng tên này lại không có! Trên người Nhiếp Tòng, cái gì cũng không có! Uyên không cảm thấy bất luận năng lượng gì trên người người này, hắn ta trống rỗng, rõ ràng thân thể còn ở đằng kia, Uyên lại cảm thấy đối phương căn bản không ở đó.

Nhận thức khủng khiếp này khiến Uyên cảm thấy sợ hãi, bởi vậy hắn lùi ra khỏi vòng công kích của đối phương, sau đó hắn không tự giác mà nhìn cây cung của mình một cái, cây cung này vừa thay Uyên ngăn cản công kích của kẻ địch, không biết vì sao, cây cung sau khi bị Nhiếp Tòng chạm vào liền trở nên ảm đạm không ánh sáng.

Nhận thấy dị trạng vũ khí của mình, một ý tưởng đáng sợ thành hình trong đầu hắn, hắn một lần nữa lui về đội ngũ của mình, hơn nữa nhanh chóng nói với mọi người, "Cẩn thận, năng lực của tên kia có lẽ là "xóa bỏ"!"

“Xóa…bỏ!?” Mọi người nghe thấy từ này, phản ứng khác nhau, nhưng khuôn mặt đều lộ ra lo lắng.

Cái gọi là xóa bỏ, chính là xóa bỏ công kích, xóa bỏ sự vật, xóa bỏ sinh linh, thậm chí xóa bỏ nhân quả.

Không phải hủy diệt, chỉ là đơn thuần xóa bỏ, giống như dùng cục tẩy, tẩy sạch hình vẽ trên giấy trắng vậy, nếu bị đối phương chạm vào, chỉ sợ sự tồn tại của bản thân cũng sẽ như hình ảnh dưới cục tẩy vậy, bị xóa bỏ.

Cho nên, thời điểm nghe thấy Uyên nói vậy, mọi người đều chấn kinh, “Năng lực này cũng con mẹ nó quá biến thái!”

Uyên lại tiếp tục nói, “Chỉ sợ bất luận công kích gì cũng sẽ không có hiệu quả với hắn, hắn có thể xóa bỏ mọi thương tổn. Nhưng có một chuyện tôi có thể chắc chắn, cho dù kẻ địch sử dụng năng lực gì, thời điểm hắn sử dụng cũng sẽ tiêu hao năng lượng của bản thân hắn, cho nên nếu chúng ta liên tục không ngừng công kích hắn, hắn phải không ngừng xóa bỏ công kích của chúng ta, cũng vì thế mà tiêu hao năng lượn.”

Đoạn Ly nói, “Nói cách khác, chỉ cần không ngừng tấn công hắn, khiến hắn cạn kiệt năng lượng là được đúng không?”

Uyên lại lắc đầu, “Không hẳn, tôi sợ đối phương còn có kỹ năng hấp thu, hấp thu năng lượng để bổ sung cho bản thân, chúng ta không ngừng công kích sẽ gây ra hiệu quả hoàn toàn ngược lại.”

“Vậy chẳng phải quá tồi tệ hay sao… Tên này sao có thể lợi hại như vậy.” A Lam nhịn không được đánh giá Nhiếp Tòng đối diện, hắn tựa hồ đã nhận ra cái gì, “Hắn thoạt nhìn thực suy yếu.”

“Suy yếu?” Uyên nghe thấy lời A Lam, cũng không nhịn được mà đánh giá lại kẻ địch, đúng vậy, khi nhìn thấy Nhiếp Tòng lần đầu tiên, mọi người đều cảm thấy hắn thoạt nhìn thực suy yếu, sắc mặt tái nhợt, dáng người gầy yếu như que củi, trạng thái còn phảng phất như bị tra tấn trường kỳ, cả người cũng trống rỗng vô hồn.

Nhiếp Tòng tựa hồ cũng không thích một đám địch nhân đối diện ríu rít thảo luận, hắn đột nhiên biến mất trước mắt mọi người, sau đó duỗi tay về phía Đoạn Ly cách hắn gần nhất, Đoạn Ly nhạy bén phản ứng lại, lập tức giơ lưỡi dao trực tiếp cắm sâu vào mặt đất, phá vỡ sàn nhà, hơn nữa kéo dãn khoảng cách giữa mình và Nhiếp Tòng.

“Tuyệt đối không thể chạm vào hắn!” Đoạn Ly rống lớn, lui về phía sau. Mọi người nghe vậy cũng lùi lại, A Lam được bảo vệ, bởi vì Đoạn Ly đã nhào lên kéo hắn ra sau lưng.

197. Chương 197

Bởi vì công kích bị Sách Ma của A Lam bắn ngược, Nhiếp Tòng bị công kích của chính hắn phản xạ lại, giống như lời Uyên nói vậy, kỹ năng xóa bỏ này khiến tay phải bả vai và một phần ngực của Nhiếp Tòng bị xóa bỏ trong nháy mắt, thân thể hắn như bị một sinh vật vô hình nào đó cắn nuốt, máu lập tức như suối phun trào ra.

Máu bắn lên mặt Nhiếp Tòng, nhưng khuôn mặt hắn vẫn vô cảm, hắn không thống khổ không phẫn nộ, chỉ cúi đầu nhìn cánh tay mình, lại ngẩng đầu nhìn Phong Vũ Lam.

A Lam lúc này cách kẻ địch phi thường gần, máu địch nhân cũng bắn lên mặt lên người hắn, máu kia thế nhưng lại ấm áp, đầy đủ chứng minh dù Nhiếp Tòng là kẻ địch, nhưng hắn quả thật là một con người thực sự đang tồn tại.

Đoạn Ly trong lúc A Lam chưa kịp phản ứng mà duỗi tay ôm lấy eo hắn, ôm hắn nhanh chóng lui về phía sau, tốc độ Đoạn Ly luôn luôn nhanh, trong chớp mắt liền lui lại mấy chục mét.

A Lam bị Đoạn Ly ôm vẫn đang rơi vào trạng thái hoảng hốt, hắn vừa đối chọi với Nhiếp Tòng ở khoảng cách rất gần, nhưng hắn cũng vừa nhạy bén cảm nhận được thứ gì đó, trên người Nhiếp Tòng mất đỏ kia, hắn cảm nhận được thứ gì đó.

"Tên kia quá suy yếu rồi." A Lam thấp giọng nói.

Đoạn Ly đang ôm hắn nghe được những lời này, không khỏi cúi đầu nhìn ma pháp sư trong lòng mình, "Có ý gì?"

"Ý tôi là linh hồn." Phong Vũ Lam nhìn chằm chằm Nhiếp Tòng, gằn từng chữ một.

Linh hồn yếu ớt.

Tuy giọng Phong Vũ Lam rất thấp, nhưng Uyên đứng cách đó không xa vẫn nghe thấy những lời hắn nói, hắn không tự giác quét mắt nhìn Hình Viêm ben cạnh, nhớ tới một số đặc điểm chỉ kẻ truy sát mới có.

Ý chí mật thất giam cầm linh hồn người chơi lại, giam cầm trong chính thân thể của bọn họ, sau đó sẽ sử dụng thân thể này đi làm một số chuyện bọn họ không tình nguyện làm, khiến hồn phách người chơi bị cầm tù tới phát điên, điên loạn, không thể phát tiết, không thể nói ra, bóng tối dần dần ăn mòn linh hồn họ.

Giống như lời Hình Viêm, linh hồn bị xé nát, lại không ngừng mà, nhặt lên những mảnh vỡ ghép lại.

Khác nhau là, Hình Viêm đủ kiên cường để không ngừng tu bổ hoàn chỉnh linh hồn mình.

Nhưng Nhiếp Tòng thì không.

Hắn có lẽ chính là một trong những kẻ truy sát đầu tiên trong truyền thuyết, thậm chí có khả năng là người đầu tiên bị mật thất biến thành con rối, thời gian hắn bị tra tấn dài hơn tất cả mọi người, hắn có thể sống tới bây giờ, quả thực là một kỳ tích đáng sợ.

Nhưng, tuy thân thể Nhiếp Tòng còn sống, nhưng chỉ sợ, linh hồn trong thân thể kia đã sớm bị xé rách thành vô số mảnh, hắn không có sức để dán chúng lại một lần nữa, cho dù có sức, có lẽ cũng không muốn dán lại. Cảm giác điên loạn đã tra tấn hắn đến biến dạng, có lẽ tử vong mới là ước nguyện duy nhất của hắn hiện tại.

Mà bây giờ, A Lam cũng nhận ra điểm này, điều này khiến A Lam nhịn không được nhớ tới chuyện ở nơi chôn cốt, hắn nhớ rõ ở đó, mình cũng từng bị một kẻ truy sát bám vào người, sau đó kẻ truy sát kia ném linh hồn hắn tới phó bản ẩn.

Nhưng A Lam thực nhẹ nhàng mà thoát khỏi phó bản ẩn, cũng thực nhẹ nhàng mà đuổi linh hồn kẻ truy sát kia ra ngoài, hắn nhớ rõ, kẻ truy sát bám vào người hắn, linh hồn kẻ này thậm chí không rõ hình dạng, chỉ là một đám sương trắng, thậm chí còn mờ ảo hơn hồn phách của người thường.

Nhưng Nhiếp Tòng hiện tại… thật đáng buồn, linh hồn Nhiếp Tòng thậm chí còn mờ ảo hơn một đoàn sương trắng kia; nó rất nhạt rất mỏng, đó là điềm báo trước khi linh hồn tiêu tán, A Lam biết người này sắp chết rồi, hắn sẽ gặp phải tử vong chân chính, không còn cơ hội tiến vào luân hồi, đầu thai chuyển thế.

Hắn sẽ chân chính bị hồn phi phách tán, tựa như kỹ năng của hắn vậy, bị hoàn toàn xóa bỏ khỏi thế giới này.

Điều này khiến A Lam không đành lòng.

Tại sao lại có kết cục như vậy, không ngừng bị lợi dụng, bị vắt kiệt tới mức ngay cả cơ hội chuyển kiếp làm người cũng không có, cho dù thời điểm còn là người hắn đã làm biết bao nhiêu chuyện xấu, cũng không có lý do gì đáng phải nhận kết cục như vậy!

Đáng tiếc, cho dù muốn cứu vãn, cũng không còn cơ hội, Nhiếp Tòng vươn bàn tay trái còn lành lặn, vuốt lên bên vai phải đã mất. Đó là một chuyện thần kỳ, máu thịt trên cánh tay phải hắn lại một lần nữa tái tổ hợp lại, đầu tiên là xương cốt, cơ bắp, mạch máu… cuối cùng là làn da, chưa tới một giây, thân thể hắn đã khôi phục.

"Có thể xóa bỏ, cũng có thể tổ hợp." Uyên có chút ảo não đánh giá, "Đối phó tên này thực phiền phức."

"Thời gian của chúng ta không còn nhiều."

Bên cạnh, Ưng luôn bất động đột nhiên mở miệng, từ khi bọn họ bắt đầu khai chiến Ưng liền đứng cách

rất xa, Uyên thông cảm chuyện hắn không muốn đối chiến với bạn tốt trong quá khứ, thế nhưng, Ưng tựa hồ cũng không muốn trốn tránh nhân quả của mình.

"Là tôi hại cậu ấy." Ưng nói, trong giọng hắn tràn ngập bi thương và tự trách, "Tôi không thể để cậu ấy một mình ở đây, La Giản, kế tiếp cậu mang mọi người đi, tôi lưu lại đây đối phó với cậu ấy."

Uyên không quá yên tâm, "Anh thật sự đối phó được?"

Ưng nói, "Cậu không tin thực lực của tôi sao?"

"Đương nhiên không phải." Uyên thở dài lắc đầu, "Tôi chỉ sợ anh sẽ dao động."

Người đàn ông múa trường thương trong tay, "Tôi sẽ không dao động, rất nhiều năm rồi, tôi cũng đã trở nên bình tĩnh đến không thể bình tĩnh hơn."

Sau khi suy xét đề nghị của Ưng một chút, Uyên vẫn đồng ý, dù sao thời gian không có nhiều, bọn họ quả thật không thể tiếp tục ở lại đây tiêu hao sức lực với Nhiếp Tòng, cho nên quyết định lưu lại Ưng và mấy người chơi từ đấu trường Tu La ở đây đối phó, Uyên mang theo những người còn lại tiếp tục tiến về phía trước, điều đáng nhắc tới là, Tề Lăng lại cùng đi theo đám người Uyên.

Bởi vì Ưng tiến lên hấp dẫn lực chú ý của Nhiếp Tòng, Nhiếp Tòng tựa hồ không để ý tới động tĩnh của Uyên và những người khác đang rời đi, hắn đặt toàn bộ ánh mắt lên người Ưng, hắn nhìn người đàn ông tóc tai bù xù thân hình cao lớn này, hắn cảm thấy người này có chút quen thuộc. *(tôi cá 2 gói chips là 2 ô này là ny)*

Trước khi rời đi, A Lam đã nói với Ưng vài câu, chủ yếu là báo chuyện hồn phách của Nhiếp Tòng cho hắn, Ưng trầm mặc một lát, cảm ơn A Lam một tiếng, sau đó hắn liền nâng trường thương, đứng đối diện Nhiếp Tòng.

Sau khi đám người Uyên rời khỏi, Ưng lùi chân phải ra sau một bước, đặt trường thương trên mặt đất, làm một tư thế phòng ngực, hắn đối mặt nói với kẻ truy sát kia, "Nhiếp Tòng, rất vui vì có thể gặp lại cậu một lần nữa."

Nhiếp Tòng không trả lời, nhưng tựa hồ có phản ứng với lời nói của Ưng, bởi vì hắn thoáng nghiêng đầu, khiến tóc dài nhu thuận trên vai hắn chảy xuống. Gió trên tầng thượng ồn ào náo động, thổi bay góc áo Nhiếp Tòng, đó là một cảnh tượng rất đẹp, sẽ khiến Ưng nhớ tới một số chuyện rất lâu trước kia.

Hắn nhìn bộ dáng Nhiếp Tòng hiện tại, Nhiếp Tòng mặc trường bào phục cổ kia, đó là trang phục thí nghiệm bọn họ mặc khi thí nghiệm trò chơi này, xem như "trang phục người mới" tặng kèm, bộ quần áo này là do cô gái duy nhất trong văn phòng bọn họ thiết kế, mà Nhiếp Tòng hiện tại… vẫn còn mặc bộ quần áo này.

Thấy Nhiếp Tòng giờ phút này, Ưng không nhịn được muốn rơi lệ, áy náy cùng thống khổ vờn quanh trong lòng hắn; hắn biết, là hắn quá ngu xuẩn, là hắn quá tự đại, là hắn cho rằng mình có thể làm được, mới có thể khiến những người bạn tốt nhất của hắn rơi vào tình trạng ngày hôm nay.

"Thực xin lỗi… thực xin lỗi, Nhiếp Tòng." Ưng đè thấp giọng, lại rất có khí thế cầm vũ khí trong tay, hắn dịu dàng nói, "Xin cậu, hãy chết ở đây hôm nay."

Còn bên kia, Uyên mang theo một đám người tiếp tục đi tới, bởi vì lúc trước Ưng đã nói rõ phương hướng cho hắn, mà thời điểm bọn họ đứng trên sân thượng nhà cao tầng, đã có thể nhìn thấy nhà thờ lớn phía trước, nhà thờ là một tòa tháp phong cách Châu Âu phục cổ, hoàn toàn không phù hợp với kiến trúc xung quanh, trên đỉnh tháp còn có một cây thánh giá thật lớn.

Thánh giá là một biểu tượng cổ xưa, ở Châu Âu, nó tượng trưng cho mặt trời, mà mặt trời, trong mắt nhân loại ban sơ, chính là đại diện của thần linh.

"Cũng có thể nói, là một ẩn dụ tự phong thần của mật thất." Uyên nhìn tòa tháp cao lớn kia, thì thầm, bọn họ đã tới vị trí rất gần nhà thờ, mà xung quanh nhà thờ, chính là rậm rạp đủ loại quái vật.

Bên cạnh vật tượng trưng cho thần thánh lại là một đám quái vật vờn quanh, Uyên thậm chí còn thấy một quái điểu đậu trên đỉnh chữ thập trên nhà thờ, bầu trời không biết từ khi nào liền trở nên tối tăm, ánh nắng tươi đẹp bị mây đen che phủ, rõ ràng là ban ngày, lại phảng phất như là ban đêm.

Uyên bọn họ rất khó tiếp tục đi tới, bởi vì quái vật thật sự quá nhiều, trên mặt đất rậm rạp quái vật đen nghìn nghịt, trên bầu trời, cũng là từng bầy chim biến dị nơi nơi rít gào điên cuồng.

Thế nhưng, trong đàn quái vật đen nghìn nghịt như vậy, Uyên thấy được một cảnh tượng khác, ở một ngã tư phía xa, một đám người chơi của đấu trường Tu La đang đóng giữ bên đó, bọn họ là một đoàn thể ước chừng hai mươi người, tựa hồ mục tiêu cũng là nhà thờ lớn phía trước.

Tổ hợp hai mươi người chơi này hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều quái vật, mà bọn họ tựa hồ cũng cố ý hấp dẫn sự chú ý của bọn chúng, không ngừng tạo tiếng động lớn, tàn sát quái vật xung quanh, khiến từng đợt sóng triều quái vật nhào về phía bọn họ.

"Đó là tự sát sao?" Đoạn Ly thất một màn này, không tán đồng, phê phán nói, "Sớm muộn bị cũng sẽ bị đám quái vật nhấn chìm."

Uyên lại không nghĩ vậy, bởi vì hắn nhìn thấy gương mặt quen thuộc trong số hai mươi người kia, hắn đã từng giao thủ cùng người này nhiều lần trên đấu trường Tu La, "Không sao, vũ khí của những người này có điểm đặc biệt, kẻ địch càng nhiều càng mạnh, bọn họ lại giết được càng nhanh."

A Lam nói, “Có phải lực chú ý của đàn quái vật đều bị bọn họ thu hút, chúng ta liền có thể thuận lý thành chương mà đi qua không?”

Uyên lắc đầu, “Chỉ sợ không được.”

Quả thật, đám người này giúp bọn họ dẫn một lượng lớn quái vật đi, nhưng vẫn có nhiều quái vật hơn đang xông về phía bọn Uyên, lòng Uyên hiểu rõ, đây là mật thất cố ý đối nghịch với hắn, xem ra muốn vào nhà thờ ở trung tâm, còn phải chiến đấu nảy lửa một phen.

Mọi người tuy rằng giết quái đến sức cùng lực kiệt, nhưng mục tiêu cuối cùng ở ngay trước mắt, không cần tiếp tục nỗ lực, vì thế đều mở ra hình thức cuồng chiến. Nhà thờ đã gần ngay trước mắt, vừa đi là vào tới cửa lớn, nên bọn họ liền nhảy thẳng từ mái nhà cao tầng xuống dưới, chen vào đàn quái vật đông nghìn nghịt trên mặt đất.

A Lam không quen chiến đấu điên cuồng như vậy, vì thế Đoạn Ly phải rút ra một phần tinh lực để bảo vệ hắn, sau đó A Lam liền bị đẩy tới vị trí trung gian, hắn ngâm xướng chú ngữ tạo thành vòng bảo hộ cho mọi người, mở ra một con đường giữa đàn quái vật rậm rạp.

Cổng nhà thờ lớn trước mắt là một sắc thuần trắng, nhưng đám quái vật hình thù kì quái che trước cửa, có mấy con trông như ác ma trong truyện thần thoại, cánh dơi và sừng nhọn, móng vuốt và cái đuôi, lại canh giữ ngay trước nhà thờ tượng trưng cho thần linh, phảng phất như nó chính là người giữ cửa.

Trước cửa thần lại là ác ma.

198. Chương 198

Cho dù sức mạnh của đám quái vật không phải tuyệt đỉnh, nhưng dưới sự vây công của nhiều quái vật như vậy, mọi người cũng không tránh được những vết thương lớn nhỏ khác nhau. La Phong là người bị thương tương đối nghiêm trọng, đại khái bởi vì năng lực cận chiến của hắn không quá mạnh, thế nên Uyên đứng bên cạnh sẽ liên tục giúp đỡ hắn.

Nhưng dù vậy, ngẫu nhiên có lúc, Uyên thật sự không giúp được. Hình Viêm thì tương đối nhẹ nhàng, bởi vì đám quái vật dám tới gần hắn đều bị đao không gian vô hình của hắn chia năm xẻ bảy, có lẽ là ý thức đoàn đội trước kia bắt đầu phát tác, hắn và Đoạn Ly phối hợp tốt không ngờ, hơn nữa cũng sẽ để ý đến an toàn của A Lam đứng ở trung gian. Đồng thời, Hình Viêm cũng tìm cơ hội để quan sát Uyên bên kia, sau khi phát hiện Uyên không cần sự trợ giúp của hắn, tựa hồ cảm thấy có chút mất mát.

Ngoài ý muốn chính là, Tề Lăng thật ra rất lợi hại, hắn dùng móng vuốt mang độc có hiệu quả cảm nhiễm, một vuốt đi xuống là cả tảng lớn quái vật nằm rạp, còn liên hợp cùng Uyên bảo vệ an toàn cho La Phong.

La Phong kỳ thật là người có lực công kích mạnh nhất, vũ khí tầm xa đại khái đều có lực sát thương cao, đáng tiếng, năng lực sinh tồn lại thấp, thế nhưng La Phong có lẽ đã quen với việc bị thương, hơn nữa, năng

lực khôi phục của hắn cũng không tệ.

A Lam bị kẹp ở giữa, không cần lo bị quái vật tập kích, mọi công kích đều bị đội viên xung quanh ngăn cản, mà các loại kỹ năng buff, hồi máu, chữa trị cũng như không cần tiền mà sung sướng rải, không cần hao phí quá nhiều năng lượng, lại có thể nâng cao hiệu suất cho đội ngũ.

Tổ hợp này vốn dĩ cực kỳ kiên cố, bọn họ gần như đã chạm tới được cổng nhà thờ, nhưng vào thời khắc mấu chốt này, Tề Lăng luôn đi trong đội ngũ không biết suy nghĩ thế nào, hắn đột nhiên vươn móng vuốt của mình, móc lấy cánh tay A Lam đang đứng ở vùng an toàn…

A Lam chỉ cảm thấy cánh tay mình đau đớn kịch liệt, khi hắn kinh ngạc ngẩng đầu, lại thấy biểu tình dữ tợn đan xen phẫn nộ của Tề Lăng, Tề Lăng nói nhỏ một câu bên tai A Lam, sau đó Tề Lăng móc lấy cánh tay hắn vung ra, A Lam bị vứt ra khỏi khu an toàn, bị Tề Lăng ném vào giữa biển quái vật.

Mà đây là sự tình đột ngột phát sinh, các đội viên xung quanh đều chỉ để tâm tới đàn quái vật trước mặt mình, bọn họ giao sau lưng cho những người bạn mình tin cậy, bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới loại chuyện phản bội này, mà phản bội, thế nhưng lại phát sinh vào thời khắc như vậy.

Không ai kịp phản ứng lại, ngay cả Uyên cũng thảng thốt, hắn theo bản năng vươn tay muốn kéo A Lam trở về, nhưng quá chậm, đôi tay bọn họ lỡ mất nhau giữa không trung, sau đó, A Lam lập tức bị đàn quái vật mãnh liệt nhấn chìm, biểu lộ sợ hãi dừng tại khuôn mặt hắn trong một khắc này, cũng dừng lại trong tầm mắt của Uyên.

Mạng sống treo trên sợi chỉ, không ai có thể cứu hắn.

A Lam trong nháy mắt liền cảm thấy như vậy, hắn còn không kịp tự hỏi tại sao người gọi là Tề Lăng kia lại muốn ném mình ra, tại sao lại muốn tấn công hắn, A Lam không kịp suy nghĩ những chuyện đó.

Hắn chỉ nghĩ, làm thế nào để sống sót?

Tử vong chẳng lẽ là chuyện có thể xảy ra trong một khoảng khắc như vậy sao?

Ta sẽ chết sao?

A Lam lảo đảo ngã trên mặt đất, quái vật xung quanh lập tức chen chúc bao vây hắn, mỗi một con đều mở rộng miệng to như bồn máu với hàm răng sắc bén, mỗi một con đều giơ lên móng vuốt mà tru tréo, A lam cảm thấy thân thể mình như bị móng vuốt quái vật xỏ xuyên qua, hắn cảm thấy ngực mình có một cảm giác đau đớn bén nhọn.

Mà trước lúc tử vong, mọi ký ức đã đánh rơi liền như thủy triều dội về trong não hắn, hắn ngẩng đầu nhìn Uyên đang lao về phía mình, Uyên đã bỏ mặc đội ngũ phía sau, như thiêu thân lao vào lửa, thân thể trẻ em nhỏ gầy lao vào biển quái vật.

Hắn lao về phía mình, hắn vươn tay.

A Lam biết, chỉ cần mình có đủ sức lực để vươn tay, hắn sẽ được cứu, hắn biết Uyên rất mạnh… Phải nói là La Giản, đúng vậy, La Giản, là người bạn hắn quan tâm, thương yêu.

Đó là thứ tình yêu cũng không thể sánh được.

Nhưng không thể, Phong Vũ Lam không có sức lực, cho dù hắn cố gắng thế nào, hắn cũng không thể nâng cánh tay mình lên, dù chỉ một phân một hào, những con quái vật đó giống như một đám quỷ chết đói mà túm lấy hắn, bắt lấy hắn…

Sau đó, A Lam thấy một ánh sáng lóa lên trước mắt.

Ánh sáng đó giống như sứ giả xua tan bóng tối, biến toàn bộ quái vật xung quanh hắn thành tro tàn, rất nhanh sau đó, hắn thấy Uyên hoảng sợ lao tới, trong tay cầm một cây cung hình trăng non, mặt đầy vết máu.

"A Lam, cậu… không sao chứ?" Phong Vũ Lam nghe thấy giọng đối phương có chút run rẩy. Hắn vốn muốn nói mình không sao, nhưng vừa mở miệng liền có một dòng máu ộc lên cổ họng hắn, Uyên duỗi tay tới vuốt ve khuôn mặt hắn, tay đứa nhỏ này đang phát run, nhưng giọng hắn lại ra vẻ trấn định, "Không sao… không sao, tớ rất nhanh có thể chữa khỏi cho cậu, không sao, cậu vẫn ổn…"

Có máu nóng rơi trên mặt A Lam, hắn cảm nhận được, hắn muốn thấy rõ mặt Uyên, nhưng tầm mắt lại mơ hồ đến vậy. A Lam mơ hồ cảm thấy quanh thân thể Uyên đang sáng lên, đây có thể là ảo giác do hắn bị trọng thương mà sinh ra, nhưng người này thoạt nhìn cường đại mà mỹ lệ, khí thế của hắn có thể xua tan lạnh lẽo và bóng tối xung quanh.

Không biết tại sao, A Lam cảm thấy có chút yên tâm, chỉ cần thấy La Giản, hắn liền yên tâm.

Thời điểm ý thức gần như tiêu tán, A Lam thấy Đoạn Ly cũng tới đây, người đàn ông này dùng đường đao mình làm mắt trận, tạo ra một trận phòng ngự giữa biển quái vật, chặn lại bọn quái vật xung quanh, sau đó hắn quỳ gối bên người A Lam, tựa hồ muốn duỗi tay bế A Lam lên, nhưng máu chảy đầy đất khiến hắn không biết đặt tay chỗ nào, hắn mờ mịt, quay ra nhìn Uyên xin giúp đỡ.

"Cậu có thể cứu em ấy, đúng không?"

Uyên thậm chí không kịp nói chuyện, chỉ biến vũ khí thành dao phẫu thuật của tên hề, nhưng không biết tại sao, đối mặt người bạn mình quan trâm, hắn hoảng loạn tới mức ngón tay đều đang phát run.

"Cầm máu… phải cầm máu trước." Uyên nhắc đi nhắc lại, xé vải trên quần áo xuống, không ngừng sử dụng kỹ năng chữa khỏi của vũ khí, nhưng không biết tại sao, miệng vết thương của A Lam lại khôi phục chậm đến vậy, chậm tới mức khiến Uyên cảm thấy tuyệt vọng!

"Đúng rồi, tên chết tiệt kia!" Uyên bỗng nhiên nghĩ tới, Tề Lăng công kích A Lam… vũ khí Tề Lăng có độc, là một loại kịch độc có khả năng ăn mòn, khiến khí quan suy kiệt từ bên trong, hơn nữa… không thể giải.

Trên đấu trường Tu La, Uyên không sợ loại độc này, bị độc chết còn có thể sống lại, dù sao còn có thể sống lại… Đúng vậy, chính là loại tư duy đáng chết này, cảm thấy chỉ cần có thể sống lại, cái gì cũng không sao cả…

Uyên gầm rú, hung hăng đấm lên mặt đất, hắn nỗ lực thúc giục bản thân nghĩ ra một phương án, mau nghĩ cách cứu bạn mình, sau đó hắn hung hăng tát mình một cái, lại đột nhiên kéo xuống từ lỗ tai một cái khuyên, trực tiếp rơi trên mặt đất.

Khuyên tai vỡ vụn, ánh sáng tỏa ra bốn phía, nhưng rất nhanh ánh sáng kia tiền tổ hợp lại, hiện ra một bóng người.

Tên hề vẻ mặt mờ mịt xuất hiện.

Hắn còn chưa kịp hiểu rõ trạng huống hiện tại, đã bị Uyên kéo tới, khiến hắn thiếu chút nữa ngã xuống đất thành một tư thế chó gặm xương. Sau đó liền mờ mịt rút dao phẫu thuật ra, dựa theo ý Uyên bắt đầu trị liệu cho A Lam.

"Đậu má, đây là trúng động, còn có nhiều miệng vết thương như vậy." Tên hề lấy đủ loại dụng cụ y tế từ tùy thân mật thất, bắt đầu lăn lộn trên người A Lam.

Nhưng chưa tới mười lăm phút, trên trán tên hề cũng che kín một tầng mồ hôi, hắn cau mày, "Độc này cũng là một loại kỹ năng? Tôi chỉ có thể khiến độc tố ngừng lan ra, lại không thể khiến khí quan ngừng suy kiệt."

"Tôi không quan tâm!" Uyên rống lên, "Anh phải cứu cậu ấy!"

Tên hề dừng một chút, trả lời, "…Tôi hiểu, tôi sẽ làm được."

Đó là lần đầu tiên Uyên biểu hiện kích động cùng mất khống chế như vậy, khiến tên hề không cầm lòng được nhìn đứa nhỏ này một cái, hắn chưa từng thấy Uyên như vậy, vô luận trong tình huống nào, con người mạnh mẽ này chưa từng lộ ra dù chỉ một chút kinh hoảng, tên hề từng cho rằng Uyên mạnh mẽ như hắn thể hiện, nhưng hắn lại rõ ràng yếu ớt như vậy.

Vô Luật Thành không phải là một không gian do mật thất chế tạo ra, cho nên ở địa phương quỷ quái này, tử vong là tử vong chân chính, không có giả thiết trở về thế giới hiện thực liền phục hồi như cũ, mà Uyên cũng không thế phí nhiều công phu như vậy, giúp đồng bạn hắn tồn tại đi ra, rồi lại để họ nằm xuống.

Hắn tới một bước ngày hôm nay, không phải vì chuyện này, hắn phấn đấu lâu như vậy, không phải vì chuyện này! Hắn muốn cứu đồng bạn hắn, một người cũng không thể thiếu! Vì thế hắn gần như dâng lên

toàn bộ bản thân mình! Tính mạng, thời gian, cùng vận mệnh, mà được hồi báo lại, chính là kết cục như vậy sao!?

Kết cục như vậy, sao hắn có thể can tâm!?

Uyên cơ hồ phải dùng toàn bộ bình tĩnh để khắc chế bản thân khống nghiến răng nghiến lợi, không điên cuồng trả thù, tận đến khi Hình Viêm và La Phong liên hợp xách Tê Lăng định chạy trốn trở về. Tề Lăng bị Hình Viêm đánh đến nửa sống nửa chết, chân tay hắn đều bị phế bỏ, dùng một tư thế thê thảm mà quỳ rạp trên mặt đất —— Hình Viêm sẽ không nương tay với kẻ phản bội.

"Tại sao lại làm như vậy?" Uyên dùng toàn lực, cố gắng khiến bản thân có vẻ bình tĩnh, hắn dò hỏi người đang ngã trên mặt đất kia, nhưng Tề Lăng không trả lời, chỉ nghẹn ngào cười rộ lên, tiếng cười chói tai khó nghe. Hình Viêm nhíu mày đạp chân lên ngực hắn, dẫm đến mức Tề Lăng thống khổ ho khan hai tiếng.

Tề Lăng hơi thở thoi thóp, nửa sống nửa chết nói, "Tại sao? Đáp án ở trong túi tôi."

Uyên nghe vậy liền đứng dậy, đi tới bên người Tề Lăng, lục tìm trong túi hắn, thế nhưng lại thấy một tờ giấy thập phần quen mắt, mà khi Uyên thấy tờ giấy này, trong lòng hắn liền lạnh lẽo.

Trên tờ giấy chỉ viết mấy câu ngắn gọn, ý tứ đại khái là, muốn Tề Lăng trước khi đoàn người tiến vào nhà thờ, liền giết chết mọi người quanh Uyên, mà phần thưởng, chính là để Tề Lăng trở lại bên gia đình của hắn.

"Tôi chỉ muốn về nhà." Tề Lăng nửa chết nửa sống thở dốc, trong đáy mắt hắn tựa hồ còn hi vọng mỏng manh, phảng phất như thắng lợi nằm ngay trước mắt, hắn lặp lại những lời này, "Tôi nhớ nhà… rất muốn về nhà."

Mọi người đều vì mục tiêu mà hành động, đều vì nguyện vọng mà đấu tranh, niềm tin của bọn họ kiên cường như vậy, khát vọng của bọn họ mãnh liệt như vậy, bọn họ đều chờ mong được cứu rỗi, nhưng Chúa ơi, ngài nhìn không thấy sao?

"Thực xin lỗi." Uyên siết chặt tờ giấy trong tay, chậm rãi ngồi xổm xuống, hắn duỗi tay vuốt ve mái tóc lộn xộn của Tề Lăng, người này đã rất suy yếu rồi, nhưng hắn vẫn không muốn từ bỏ.

"Thực xin lỗi, anh không còn có nhà để về nữa rồi." Uyên thập phần lãnh khốc, nhẹ giọng nói, "Từ khi chúng ta tiến vào Vô Luật Thành, mật thất không định để bất luận ai trong chúng ta… sống sót rời khỏi."

Sau đó, Uyên để Tề Lăng lại đó, mặc kệ đối phương bị một đám quái vật vây quanh, nhưng không cần lo lắng, Tề Lăng sẽ không chết, trước khi đi, Uyên vẫn vẽ cho hắn một trận pháp phòng ngự, nó có thể giúp hắn có thêm thời gian để hấp hối.

Tên hề cảm thấy hoàn cảnh ồn ào náo động xung quanh không thích hợp để người bệnh nghỉ ngơi, kiến

nghị mọi người đổi một địa phương khác, vì thế Đoạn Ly liền bế A Lam lên, đoàn người liền đi về phía nhà thờ lớn trước mặt.

Trước cửa nhà thờ vì chém giết mà máu dính đầy đất, máu từ đế giày họ để lại những hàng dấu chân máu trên bậc thang trắng tuyết của nhà thờ, những quái vật kia tuy canh giữ ở cổng nhà thờ, lại không hiểu sao, cũng không tiếp cận cánh cổng kia.

Tình huống Phong Vũ Lam không quá ổn định, cho dù tên hề lặp đi lặp lại nhiều lần, nói với Uyên rằng hắn đã khống chế được tình huống cơ bản của người bệnh, nhưng Uyên vẫn khẩn trương muốn chết, hắn liên tiếp ngó nhìn A Lam, nhưng dường như A Lam đã ngủ rồi.

Một người khác cũng khẩn trương bất an chính là Đoạn Ly, khẩn trương bất an biểu hiện rất rõ ràng trên khuôn mặt hắn, bởi vì hắn chưa từng biểu lộ ra biểu cảm mờ mịt như vậy, sự bình tĩnh đã bị hắn vứt lên chín tầng mây, giống như hoàn toàn không biết nên làm gì mới ổn, hắn cẩn thận ôm ma pháp sư trong lòng, sợ mình không cẩn thận sẽ đánh rơi hắn.

Lúc này, Hình Viêm cũng cảm nhận được cảm xúc không ổn định của Uyên, đi qua sờ sờ đầu đối phương, Uyên rối rắm xoay mấy vòng tại chỗ, sau đó nhào vào ngực Hình Viêm, ôm eo hắn, cọ cọ đầu trên quần áo hắn, động tác này cực kỳ đáng yêu, khiến tim Hình Viêm bùm bùm đập.

Sau đó bọn họ liền mở cổng nhà thờ, khiến mọi sự vật trong đó hiện ra không sót thứ gì trước mắt mình.

Trong nhà thờ có một pho tượng chúa Jesus bị tra tấn trên thánh giá, phía trước pho tượng có một người đang đứng.

199. Chương 199

Đoàn đội thiếu đi một người Tề Lăng, mà sự xuất hiện của tên hề khiến đa số người đều có phản ứng khác nhau, tuy rằng trong trạng thái Hình Viêm, Đoạn Ly, còn có bọn La Phong đều mất đi phần lớn ký ức, nhưng La Phong vẫn là người đầu tiên nhận ra tên hề, bởi vì hắn vừa thấy tên hề liền chỉ vào mũi đối phương nói:

"Đậu má, là cậu tên chết tiệt này!"

Đồng thời, tên hề cũng chỉ vào mũi La Phong, trăm miệng một lời, "Đậu má, tôi mới phải gọi anh là tên chết tiệt!"

"Cậu chọc tôi một đao trong nơi chôn cốt, tôi còn chưa tính toán rõ ràng đâu!" La Phong bắt đầu khiêu khích.

Tên hề tức khắc không cam lòng, "Cái gì mà chưa tính rõ ràng, anh bắn tôi bao nhiêu phát anh có đếm

không?" *(sau này lên giường có mà đếm)*

"Lúc ấy bộ dáng cậu người không ra người quỷ không ra quỷ, mấy phát súng kia của tôi, cậu căn bản không thấy đau đúng không!?"

"Anh bắn nhiều phát như vậy, tôi mới chọc anh một đao, anh không biết xấu hổ sao?!"

Uyên âm trầm nói, "Đều câm miệng cho tôi."

Ngại hơi thở âm trầm thời thời khắc khắc tản ra xung quanh của Uyên, hai người lập tức ngậm miệng, nhưng vẫn ngầm dùng ánh mắt phân cao thấp, các loại ánh mắt lập lòe, mắt đi mày lại… khụ khụ, không đúng.

Thế nhưng, sau khi bọn hắn tiến vào nhà thờ, lực chú ý đều không hẹn mà cùng bị pho tượng Chúa Jesus bị hành hình hấp dẫn qua, đồng thời còn có bóng người đứng phía dưới pho tượng, người nọ đưa lưng về phía đoàn người Uyên, mặc một trường bào màu đen viền đỏ, mũ choàng đen, găng tay màu trắng, đó là trang phục của Cha xứ.

"Hoan nghênh tới Thần Điện thời gian."

Khi mọi người đi tới chân cầu thang dưới tượng chúa Jesus, Cha xứ tựa hồ như nghe thấy tiếng bước chân của mọi người, cũng không quay đầu lại, chỉ dùng giọng không lớn không nhỏ nói một câu như vậy.

Uyên cảm thấy trong không khí có một hơi thở nặng nề, hắn không chớp mắt nhìn Cha xứ trên bục giảng kinh, hắn chú ý tới cánh tay khô gầy rũ bên người Cha xứ, sau đó người đó liền thong thả xoay người lại, khuôn mặt đã bị mũ choàng che khuất, chỉ lộ ra đôi môi trắng bệch cùng cái cằm sạch sẽ.

Cha xứ chậm rì rì, đè thấp giọng nói, trong giọng hắn lộ ra một hương vị máy móc chết lặng, "Ta là Cha xứ, cũng là người phán quyết. Ta biết mục đích các ngươi tới đây, thứ các ngươi muốn, ở ngay chỗ này."

Sau khi Cha xứ nói xong câu đó, một cơ quan trên bục giảng kinh liền khởi động, một đài triển lãm xoay tròn dâng lên từ dưới sàn nhà, trên đó trôi nổi một thứ rất nhỏ, giống như góc của một cục đá nào đó, trên mảnh nhỏ đó còn điêu khắc hoa văn quen thuộc lại phức tạp, kia đúng là cái góc bị thiếu của khối Rubik, đồng dạng, là khóa của khối Rubik kia.

"Cứ công khai bày ra như vậy thật sự ổn sao?" Uyên lớn mật làm càn, hắn trực tiếp nhấc chân bước lên bục, lại gần "khóa của Rubik".

Cha xứ sâu kín nhìn Uyên, nhẹ giọng nói, "Đừng nóng vội, nó sớm muộn gì cũng thuộc về ngươi, chỉ cần ngươi có năng lực lấy được nó, ta sẽ tự mình hai tay dâng nó lên."

"Nghe ông nói như vậy, xem ra tôi muốn lấy nó đi còn phải trả giá đắt sao." Uyên cứng đờ nở nụ cười, khi hắn thấy khóa xuất hiện trước mặt mình, hắn cũng không có cảm giác thắng lợi gì, hắn bĩnh tĩnh lạ thường, chỉ là hắn cảm thấy mệt mỏi, thực mệt mỏi.

Hắn muốn hết thảy mọi chuyện kết thúc, hắn hi vọng bản thân có thể ngủ một giấc dài, mà khi tỉnh lại có thể thấy những người thân yêu bên cạnh mình, giống như một người bình thường mà sống hết cuộc đời, thật sự, không có gì hạnh phúc hơn thế.

Nhưng kẻ địch không dễ dàng buông tha hắn, Cha xứ chỉ phát ra âm thanh cười khẽ, sau đó tiếp tục nói, "Hôm nay, người được lựa chọn đã tới đông đủ, đều hội tụ tại đây, trong nhà thờ này."

Không đợi Uyên hiểu thấu đáo ý nghĩa những lời này, bọn họ đột nhiên nghe thấy tiếng nổ từ phía cổng nhà thờ phía sau lưng, có người bạo lực đá văng cánh cổng nhà thờ thần thánh, không nhẹ không nặng mà nện bước tới.

Uyên quay đầu lại nhìn, tức khắc tim đập nhanh một trận, chỉ thấy người vừa phá cửa tiến vào kia, là một hình bóng rất quen thuộc, đó là Nhiếp Tòng một thân mặc trường bào phục cổ mặt vô biểu tình!

Không chỉ vậy, trong tay Nhiếp Tòng còn kéo theo một người máu thịt lẫn lộn, bị hắn xách trong tay kéo lê một đường tới, máu kéo đầy đất, khi Uyên định mắt nhìn, kinh ngạc phát hiện người máu thịt lẫn lộn kia cư nhiên là Ưng!

Nhiếp Tòng kéo Ưng, ném hắn về phía bục giảng kinh nhà thờ, Ưng liền trực tiếp ngã xuống bên cạnh Uyên, lúc này Ưng vẫn còn ý thức, chưa ngất xỉu, chỉ chật vật nhìn thoáng qua Uyên, toét miệng cười với hắn: "Thật… xin lỗi, tôi thật sự không thể… xuống tay với cậu ấy."

Uyên tuy hiểu, nhưng không đồng tình, "Anh không xuống tay, người chết chính là anh, chẳng lẽ anh không sớm giác ngộ điều này sao?"

Ưng vẫn suy yếu lắc đầu, "Tôi không làm được, tôi không thể… giết cậu ấy lần thứ hai."

Những lời này khiến lòng Uyên run lên, hắn ý thức được, những lời này của Ưng vô tình để lộ ra tin tức gì đó, chẳng lẽ các đồng bạn của Ưng trước kia, chính là bị hắn giết nhưng không thành?"

Nhưng giai đoạn này không để Uyên đi suy nghĩ càng nhiều chuyện hơn, Cha xứ ở trên bục giảng kinh đã giang tay ra, nâng cao giọng, nói, "Xem, đã tới đông đủ."

"Đến đông đủ là có ý gì?" Uyên nghe không hiểu câu nói kia của Cha xứ, trong lòng mơ hồ có dự cảm xấu.

Cha xứ bên kia có chút kích động, nhưng vẫn thập phần kiên nhẫn giải thích, "Ý chí mật thất lựa chọn ba người, ba người may mắn này đều đã xuất hiện ở đây ngày hôm nay; trong ba người các ngươi phải phân thắng bại, phần thưởng của người thắng duy nhất nằm ngay trước mặt các ngươi! Cho nên… hoặc hôm nay

chết ở đây, hoặc trở thành người mạnh nhất!"

Một đoạn lời nói vô duyên vô cớ này khiến mọi người lạnh cả sống lưng, Uyên cau mày dò hỏi, "Vậy ngoại trừ ba người kia thì sao?"

Cha xứ dường như đang cười nhạo cái gì, hắn nói, "Những người khác? Kia chỉ là một đống rác rưởi mà thôi. Thế nhưng vẫn có chút giá trị, có thể làm tế phẩm cho sự ra đời của người mạnh nhất…"

Uyên nghe không nổi nữa, cắt lời đối phương, "Đương rồi, tôi hiểu ý ông, ông muốn để ba kẻ xui xẻo bị chọn này tàn sát lẫn nhau, người thắng mới có thể lấy được khóa của Rubik, những người còn lại đều phải chết, đúng không?"

Cha xứ mỉm cười, "Không sai… nhưng mà…"

Cha xứ còn chưa kịp nói xong, Uyên bên kia lập tức xông lên trước, một đao chém tới eo cha xứ.

Uyên nhanh chóng rút đao sau đó lui về sau, động tác nhanh nhẹn liền mạch lưu loát, từ bắt đầu đến kết thúc còn chưa tới vài giây, nhưng đáng sợ chính là, cho dù Uyên quyết đoán như vậy, cha xứ tựa hồ không dễ dàng bị giết như vậy, phần eo hắn bị cắt đứt, nhưng thân thể hắn lại xuất hiện cảm giác như hình chiếu ảo bị đứt gãy số liệu, thân thể bắt đầu mất tự nhiên tách rời, sau đó lại tổ hợp.

"Quả nhiên không phải người sống." Uyên thở dài, thời điểm vừa thấy cha xứ này liền thấy hơi thở đối phương rất quái lạ, hắn không thể cảm nhận được sự tồn tại của sự sống trên người này.

Mà một đao này của Uyên cũng chứng thực suy nghĩ của hắn, đối phương quả nhiên chỉ là một hình chiếu ảo, có lẽ sẽ phức tạp hơn một chút, bởi vì còn xem như có thật thể.

Thân thể cha xứ xuất hiện cảm giác số liệu đứt gãy, nhưng rất nhanh đã khôi phuc bình thường. Sau đó, cha xứ cũng hoàn toàn không để ý tới chuyện Uyên vừa thình tình tập kích, hắn chỉ ôn hòa nói, "Ta không phải con người, cũng sẽ không chết, xin đừng làm loại chuyện vô nghĩa này."

Cha xứ tiếp tục nói, "Tiếp theo, ta sẽ công bố danh sách ba người may mắn, bọn họ lần lượt là…"

Cha xứ cúi đầu nhìn Uyên, "Uyên tiên sinh tôn kính, Hình Viêm tiên sinh, còn có…"

"Nhiếp Tòng tiên sinh."

Kết luận này cũng không ngoài dự kiến của Uyên, không bằng nói, đứng trong nhà thờ này, ba người có thực lực mạnh nhất quả thực là ba người này, thực ra, nếu Ưng không bị Nhiếp Tòng đánh đến nửa sống nửa chết, hắn cũng có khả năng tiến vào danh sách này. Thế nhưng, nghĩ tới thân phận Ưng gần như cùng cấp với người sáng tạo ra mật thất, ý chí mật thất có lẽ hận không thể trực tiếp bóp chết hắn.

Tuy rằng mọi chuyện đã tới nước này, nhưng Uyên vẫn cảm thấy có chút bất mãn, hắn lại một lần nữa cắt lời cha xứ, nói, "Chỉ sợ chuyện này có chút không hợp lý."

Cha xứ cười tủm tỉm, "Không hợp lý chỗ nào?"

Uyên giơ đao trong tay chỉ về phía Nhiếp Tòng, Nhiếp Tòng vẻ mặt cứng ngắc đứng đó, trông như một con rối, mà thực tế, hắn cũng quả thật là một con rối.

"Tên kia là kẻ truy sát? Đã trực tiếp bị mật thất khống chế, ông để hắn tham dự trận tranh đấu này, khác nào để mật thất trực tiếp tham dự?"

Cha xứ nhếch miệng cười một nụ cười càng khoa trương hơn, "Hắn vốn dĩ chính là công cụ mật thất dùng để tham dự trận đấu này, các ngươi chiến thắng hắn, chẳng khác nào chiến thắng mật thất."

"Tôi đây có thể liên thủ cùng Hình Viêm giết chết hắn sao?"

Cha xứ không lập tức trả lời câu hỏi của Uyên, hắn ngược lại hỏi một câu như vậy, "Ngươi chắc chắn, Hình Viêm tiên sinh nhất định sẽ trợ giúp ngươi sao?"

Những lời này khiến Uyên sững ra một giây, bỗng nhiên theo bản năng quay đầu nhìn Hình Viêm, Hình Viêm vẫn luôn bất động đứng đó, vẫn luôn nâng mắt nhìn Uyên, ánh mắt hai người đối diện, rất lâu, sắc mặt Uyên trở nên trắng bệch, hướng về phía Đoạn Ly đang ôm A Lam đứng cạnh Hình Viêm, và La Phong, cao giọng hô to, "Đoạn Ly! Hai người các anh lùi về sau!"

Đoạn Ly cùng La Phong bản năng nghe theo mệnh lệnh lùi về sau, mà đồng thời, Hình Viêm cũng rút đao, chém một vòng cung về phía vị trí hai người vừa đứng, may mà hai người kia đã kịp thời tránh thoát.

Còn tên hề, hắn đã sớm núp đi từ đầu rồi.

Uyên sắc mặt âm trầm nhìn Hình Viêm, trong thời gian chưa tới vài phút, đồng tử Hình Viêm đã chuyển từ đen sang đỏ, lại một lần nữa khôi phục hình thái kẻ truy sát. Trên thực tế, Uyên cũng đã đoán trước được chuyện này, ý chí mật thất sao có thể từ bỏ áp bức những kẻ truy sát đáng thương vì nó mà bán mạng?

Hắn biết, Hình Viêm sớm muộn gì cũng sẽ khôi phục thân phận kẻ truy sát, chỉ là vấn đề về thời gian mà thôi.

"Đối thủ đều biến thành kẻ truy sát, kết quả kỳ thật vẫn nhằm vào tôi, không phải sao?" Uyên vô thức múa đao trong tay, trên mặt tràn đầy trào phúng, hắn lớn tiếng hô, "Còn nói lý do đường hoàng gì, trực tiếp nhắm vào tôi, không phải được rồi sao!?"

Lý do mật thất nhắm vào Uyên, kỳ thật trong lòng hắn cũng hiểu rõ, đại khái là bởi vì thân phận "Uyên"

của hắn, bởi vì hắn là một GM, hắn nắm giữ một phần quyền hạn của mật thất, hắn bị mật thất coi là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt.

Nhưng mật thất đồng thời cũng ý thức được, Uyên mới là người mạnh nhất trong cảm nhận của nó, không chỉ bởi vì thực lực bản thân hắn cường đại, càng bởi vì thân thể GM của hắn, hắn và mật thất liên quan chặt chẽ không thể tách rời, bởi vì nếu mật thất bị phá hủy, Uyên làm GM cũng sẽ bị phá hủy cùng, đây cũng là nguyên nhân khiến mật thất không sợ hãi, nó tin tưởng, bất luận một kẻ nào đủ thông minh cũng sẽ không đem tính mạng ra làm trò đùa.

Đặc biệt là con người có ý chí cầu sinh mãnh liệt như Uyên.

Bởi vậy, ý chí mật thất đã tính rồi, cuối cùng Uyên nhất định sẽ nghe theo nó, vì sống sót, Uyên sẽ chấp nhận mọi điều kiện của nó, Uyên sẽ thuận lý thành chương trở thành một bộ phận của không gian mật thất, từ đây, bọn họ chính là một thể cộng sinh, trên thế giới không có bất luận lực lượng nào có thể chia tách.

Cũng bởi vậy, ý chí mật thất không hề cố kỵ mà bày biện át chủ bài trước mặt Uyên, nó thậm chí gấp không chờ nổi muốn biết, cuối cùng Uyên sẽ lựa chọn thế nào, là vì sống sót mà hi sinh đồng bạn, hay là ngu xuẩn vì đám đồng bạn nhất định sẽ chết mà hi sinh bản thân mình?

Cho dù là lựa chọn nào, trong mắt ý chí mật thất, con người đều là sinh vật kỳ diệu, lại ngu xuẩn như vậy.

Câu chuyện là tui edit xong cả chương, mới biết k phải là "cha sứ" mà là "cha xứ" J

200. Chương 200

Đoạn Ly ôm A Lam, cùng La Phong tụ lại một góc, thuận tiện kéo Ưng máu thịt mơ hồ đang ngã trên mặt đất tới cùng, vì sợ bị hỗn chiến của mấy người trong nhà thờ lan tới, ngoài ra, Đoạn Ly còn phải bảo vệ A Lam đang trọng thương bị hôn mê, bởi vậy, bọn họ chỉ có thể co đầu rụt cổ ở trong góc, yên lặng chờ đợi mọi chuyện kết thúc.

Nhưng lúc này, tên hề đã biến mất từ lúc mọi người tiến vào nhà thờ gặp cha xứ kia lại đột nhiên xông ra, khi đám người Đoạn Ly dò hỏi hắn đã đi đâu, tên hề trả lời, "Chả đi đâu, tôi chỉ đi tra xét nhà thờ này một chút thôi."

"Vậy có thu hoạch gì không?"

Tên hề chần chờ một chút, tiếc nuối lắc đầu, "Không thu hoạch được gì, thế nhưng tôi phát hiện quái vật bên ngoài giáo đường càng lúc càng đông, chúng tựa hồ đều muốn tiến vào, rồi lại như đang sợ hãi cái gì."

Khi mọi người đang nói chuyện, đều không phát giác, A Lam luôn được Đoạn Ly ôm trong lòng đã mở mắt, hắn tựa hồ thanh tỉnh được một lúc, những rất nhanh đã khép hai mắt lại.

Một bên khác, một mình Uyên phải thừa nhận công kích của hai kẻ truy sát. Bên Hình Viêm còn ổn, Uyên rất quen thuộc với phương thức tấn công của Hình Viêm, nhưng Nhiếp Tòng thì không dễ đối phó như vậy, hắn không thể chạm vào kẻ địch, tốt nhất ngay cả vũ khí cũng không được chạm vào, bởi vì bất luận sự vật gì chạm phải người này, đều sẽ hóa thành hư vô trong tay hắn.

Hai người mạnh như vậy, chung tay cùng đối phó Uyên, tỷ lệ bại lui là rất lớn, hơn nữa Uyên một chút cũng không muốn tổn thương Hình Viêm, lúc trước bọn họ đã đánh nhau ở phó bản di tích thượng cổ, lúc đó Uyên cũng không muốn tổn thương hắn, cuối cùng cũng lựa chọn hôn mê làm thượng sách, nhưng tình huống hiện tại, Uyên không tìm được cơ hội để gõ ngất Hình Viêm.

So với Uyên bó tay bó chân, Hình Viêm một chút cũng không cố kỵ Uyên, hắn xuống tay càng lúc càng tàn nhẫn, thực lực của hắn càng ngày càng mạnh; Uyên khổ sở trong lòng, tay cầm vũ khí cũng đang phát run, hắn biết ý chí mật thất đã đạt được mục đích, điều nó muốn, là Uyên và đồng bạn hắn quý trọng tự tay giết hại lẫn nhau.

Người mạnh nhất, không có ràng buộc.

Cho nên Uyên mới cảm thấy, mình vĩnh viễn không thể trở thành cái gọi là người mạnh nhất.

Hắn tình nguyện làm một con kiến nhỏ bé trên mặt đất, ít nhất con kiến cũng có cơ hội sống trọn đời hạnh phúc với người thân và bạn bè nói, nhưng trong không gian mật thất đáng sợ này, Uyên không nhìn thấy chút hi vọng nào.

Hắn vẫn luôn quá kiên cường, thế nên trong giờ khắc cuối cùng này, hắn lại bắt đầu sợ hãi, sợ hãi chầu chực trong nội tâm hắn, hắn nhịn không được mà suy đoán, nếu mình không làm được thì sao, nếu kết cục hoàn toàn khác so với những gì hắn đã tưởng tượng thì sao, nên làm thế nào cho phải?

Không có cơ hội làm lại, cũng không còn đường lui lại.

Uyên quả thực vô cùng sợ hãi.

Nhưng không ai có thể chia sẻ nỗi sợ hãi với hắn, hắn trước mặt bất luận người nào đều là một biểu cảm, kiên cường mà ôn nhu, cường đại lại nội liễm, mỗi người đều rõ ràng thực lực của hắn, mỗi người đều tin tưởng hắn nhất định sẽ làm được, mà một khoảng thời gian dài, hắn cũng cho rằng chính mình sẽ làm được.

Nhưng vạn nhất, không làm được thì sao bây giờ? Vạn nhất hắn thất bại, vạn nhất kết cục thảm không nỡ nhìn… Chỉ cần nghĩ tới một bước đi này của hắn sẽ can hệ tới tương lai, vận mệnh của tất cả mọi người, Uyên liền sợ hãi không nhúc nhích nổi, hắn khát vọng an ủi từ người hắn yêu thương, nhưng Hình Viêm trước mắt luôn luôn một bộ, khuôn mặt lạnh băng.

Một khắc kia, hắn gần như không khống chế được muốn bật khóc.

Nhưng trở lại hiện thực, Uyên vẫn thong dong cầm vũ khí mình lên, chặn công kích đến từ hai kẻ truy sát trước mắt, sợ hãi và hoảng loạn trong nội tâm hắn, hắn đã không thể biểu lộ những cảm xúc đó lên khuôn mặt, tự tôn hắn không cho phép, kiêng cường không cho phép, hắn phải làm trụ cột cho mọi người.

Cho nên, hắn sao có thể khóc?

Nếu không thể khóc, vậy ta nên làm thế nào?

Nếu người mạnh nhất nhất định phải vứt bỏ mọi tình cảm, mọi ràng buộc, mọi sự vật hắn yêu.

Vậy ta, sẽ biến thành bộ dáng gì?

Quyết chiến sinh tử chân chính, bất quá chỉ là thời gian vài phút, nhưng cảm giác lại dài như mấy thế kỷ vậy. Âm thanh hỗn chiến ầm ĩ trong nhà thờ đã kết thúc, người cuối cùng còn đứng vững, vẫn luôn là Uyên, hắn thắng, lại một lần nữa.

Thực ra, hắn cũng không biết mình đã thắng thế nào, dường như hắn đã tiến vào cảnh giới quên mình, khiến hắn nhịn không được trở về trạng thái khi còn ở đấu trường Tu La, trong chém giết chết lặng, Uyên sẽ không cảm thấy đau khổ.

"Còn chưa kết thúc." Cha xứ bình tĩnh, vui vẻ thoải mái đứng dưới tượng chúa Jesus, tầm mắt dưới mũ choàng nhìn trộm Uyên, "Bọn họ còn chưa chết, ngươi tới, giết chết bọn họ."

Nhiếp Tòng cùng Hình Viêm, bất quá chỉ bị Uyên đánh tới nửa sống nửa chết, cho dù máu chảy đầy đất, trọng thương không dậy nổi, nhưng bọn hắn quả thật chưa chết.

Uyên chết lặng, quay đầu dùng ánh mắt lạnh băng nhìn Cha xứ, ánh mắt hắn đột ngột khiến cha xứ rùng mình, không khoa học, hắn không phải con người, tại sao lại cảm thấy sợ hãi giống con người vậy?

Bất an bị đáy lòng áp chế xuống, Cha xứ thoáng ngẩng đầu lên, tiếp tục thản nhiên nói, "Giết chết bọn họ."

Uyên không hành động, chỉ lạnh nhạt nói, "Đưa khóa cho tôi."

Một hồi chiến đấu đơn giản như vậy, dưới tình huống mọi người không hiểu rõ, có thứ gì đó đã lặng yên mà thay đổi, hoàn toàn thay đổi Uyên.

Rõ ràng chỉ là chuyện của vài phút, nhưng giờ khắc này, ánh mắt, thần sắc, thậm chí là cả ngữ khí của Uyên, đều lạnh nhạt tới mức khiến người ta không rét mà run, rõ ràng, bề ngoài thoạt nhìn chỉ là một đứa

nhỏ nhu nhược mà thôi, rõ ràng lúc trước hắn tuy cường đại, nhưng vẫn còn cất dấu vài phần ôn nhu của người thường.

Nhưng giờ khắc này, Cha xứ bỗng nhiên cảm thấy người này không phải Uyên lúc trước, hắn như đã biến thành người khác, một linh hồn không biết tên nào đó đã thay thế hắn, vì thế hắn từ đầu tới cuối, đã hoàn toàn lột xác thành một bộ dạng khác, một bộ dáng đáng sợ.

Không, ta không nên có cảm xúc sợ hãi này.

Cha xứ thập phần kiên trì nói, "Ngươi phải giết chết kẻ địch, mới có thể nhận được phần thưởng."

Uyên nhếch mép, nở nụ cười lạnh, nụ cười kia tàn khốc lạnh băng, Cha xứ cảm thấy sau lưng mình đều nổi lên một tầng da gà, đơn giản chỉ vì một nụ cười của đối phương.

Uyên nói, "Giết chết kẻ địch? Có thể, bày mọi phần thưởng ông có thể cho tôi tới trước mặt tôi."

Cha xứ hơi sửng sốt, nhìn thoáng qua đài triển lãm bên cạnh, "Phần thưởng không phải ở ngay trước mặt ngươi sao?"

Uyên thoáng ngửa đầu, vẻ mặt khinh thường, "Còn chưa đủ!"

Cha xứ chần chờ một lát, "Ngươi còn muốn phần thưởng gì?"

"Đưa khối Rubik cho tôi." Uyên tựa hồ lòng tham không đáy, rắn nuốt voi, tươi cười trên mặt đều có chút vặn vẹo, "Tôi muốn toàn bộ mật thất!"

Lời nói cực kỳ kiêu ngạo, nhưng cố tình, ý chí mật thất lại cực kỳ vừa lòng bộ dáng này của Uyên, thân thể cha xứ phát sinh hỗn loạn dữ liệu, ngay sau đó, hình chiếu cha xứ liền bị ý chí mật thất trực tiếp khống chế, hắn đổi sang ngữ khí máy móc, hơn nữa trả lời Uyên, chỉ là bản thân ý chí mật thất cũng không biết, trong giọng nói hắn thế nhưng trộn lẫn hưng phấn chỉ con người mới có được.

"Tốt, tôi đã để người đưa khối Rubik tới đây."

"Chỉ cần ngài giết chết mọi người ở đây, tôi sẽ ký khế ước chung thân với ngài, mời ngày trở thành chủ nhân mật thất."

Đúng vậy, ý chí mật thất biết, hắn thành công, thành công chế tạo một kẻ máu lạnh vô tình, hơn nữa có được sức mạnh cường đại nhất, lúc này mới phù hợp hình tượng kẻ mạnh trong cảm nhận của hắn, đây mới là mong muốn của hắn, là toàn bộ mục tiêu của hắn, hôm nay liền có thể hoàn thành!

Khi hắn đi vào thời không lạc hậu này, tiếp đãi những con người nhỏ bé lại lạc hậu đó, cảm xúc thất vọng chưa từng dứt ra được…

Nhưng hôm nay, mật thất cảm thấy, mình không cần tiếp tục thất vọng.

Đứng ở đây, một thân đầy máu, cầm lưỡi dao trong tay, Uyên, cho hắn một hi vọng mới!

"La Giản!"

Nhưng mà, đám người Đoạn Ly ở bên cạnh quan sát hết thảy mọi chuyện liền nhịn không được, có lẽ thái độ của Uyên lúc này khiến mọi người lòng sinh bất an, họ đều cầm lòng không được mà gọi ra cái tên này.

Uyên chỉ mặt vô biểu tình, quay đầu nhìn thoáng qua.

"Muốn ký kết khế ước, phải giết chết những người này, đúng không?" Uyên thấp giọng nói, ngữ khí kia gần như là thì thầm.

Mật thất trả lời hắn, "Đúng vậy, vô luận ngài dùng phương thức gì."

"Khi nào khối Rubik tới?"

"Ước chừng năm phút sau." Trong giọng của Ý chí mật thất tràn ngập cảm xúc mãnh liệt, là chuyện xưa nay chưa từng có.

"Vậy ăn một chút đồ khai vị trước." Uyên vung lưỡi dao trong tay, kéo mũi đao đi về phía đám người Đoạn Ly, khí thế của hắn quá hung mãnh, nghênh diện tới chính là một cỗ sát khí đáng sợ.

Đoạn Ly cùng La Phong đồng thời nhìn nhau, đều cảm thấy không ổn.

"La Giản… hắn sao vậy?"

Tên hề yên lặng nhìn Uyên đang đi về phía bọn họ, đáp lời, "Còn chưa rõ ràng sao, lựa chọn mật thất mà tính toán vứt bỏ chúng ta."

"Sao có thể?!" La Phong không tin, "La Giản không phải loại người như vậy!"

"Tại sao anh biết hắn không phải loại người như vậy?" Tên hề cũng cười lạnh, "Trên lưng hắn đeo gánh nặng quá trầm trọng, thời điểm buông xuống được liền nhẹ nhàng vui sướng."

Tên hề nói tới đây, Uyên đã tới trước mặt hắn, tên hề cũng không né tránh, ánh mắt thẳng tắp đối diện ánh mắt Uyên, ánh mắt lạnh lẽo của đứa nhỏ kia khiến tên hề thở dài trong lòng; tên hề hiểu rõ, người này bức mình thật chặt, hắn đeo trên vai quá nhiều tay nải, nên hắn không chịu nổi nữa.

Một ngày nào đó, tay nải sẽ áp hắn sụp đổ, hắn sẽ phát điên, hắn sẽ trở mặt, hắn sẽ nhịn không được mà đạp tay nải xuống chân, giống như Uyên hiện tại.

"Phần thưởng của cậu đã tới của." Tên hề đè thấp giọng, thập phần ôn nhu nói với Uyên, nhưng những lời này của hắn vừa dứt, Uyên cũng đã rút đao ra, hướng về phía tên hề, trực tiếp chặt đầu hắn xuống.

Tên hề đầu thân đứt lìa, máu văng khắp nơi, bắn tung tóe lên người Đoạn Ly cùng La Phong bên cạnh.

Hai người đều sửng sốt.

Ngay từ đầu bọn họ đều cho rằng Uyên tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện này, cho dù Uyên tới trước mặt, bọn họ cũng vẫn chắc chắn đối phương sẽ không hạ sát thủ, đó căn bản là chuyện không thể, đó tuyệt đối không phải là chuyện người kia sẽ làm.

Nhưng chuyện như vậy, lại cố tình xảy ra trước mắt bọn họ.

Uyên không quan tâm bọn họ nghĩ gì, tiếp theo liền tới trước mặt Đoạn Ly. Đoạn Ly vẫn gắt gao ôm A Lam trong ngực, thế nhưng không biết Phong Vũ Lam đã tỉnh từ khi nào, duỗi tay bắt lấy quần áo Đoạn Ly, dựa vào hắn mà miễn cưỡng ngồi dậy.

Sau đó, A Lam quay đầu lại nhìn Uyên, cũng nói một câu khiến người ta không thể hiểu được, hắn nói, "Luân hồi… lại một lần nữa sao?"

"Một lần cuối cùng." Uyên trả lời hắn, sau đó cũng một đao hạ xuống.

Đoạn Ly vào một khắc cuối cùng trước khi nhắm mắt lại, chỉ lo gắt gao ôm lấy người trong ngực, hắn đã nhớ ra một số chuyện, hắn nhớ rõ, thật lâu trước kia, hắn cũng liều mạng như vậy, cũng dùng sức như vậy, mà ôm lấy một người.

Lúc này ngoài cửa nhà thờ, có một người tiến vào, là một quái vật dáng người dị thường cao lớn, hắn mặc khôi giáp kỳ quái, khôi giáp kia giống như vật còn sống, bám vào người hắn, thậm chí còn hơi hơi rung động, trong tay quái vật cầm một khối Rubik tỏa ra ánh sáng màu u lam.

Thời điểm quái vật này cầm khối Rubik tiến vào, Uyên vừa vặn cũng một đao mà giết chết anh họ mình,

biểu tình cha xứ thực kích động, lực chú ý đều đặt trên người Uyên, thúc giục hắn, "Nhanh lên, mau giết chết bọn họ, giờ khắc này sắp tới!"

Uyên quay đầu nhìn cha xứ một cái, sau đó cúi đầu nhìn Ưng máu thịt mơ hồ, nằm thoi thóp trên sàn nhà, Ưng lúc này chỉ còn một hơi thở mỏng manh, cũng không nói được một câu hoàn chỉnh, Uyên chần chờ nửa giây, nói với hắn, "Gặp lại sau hoàng hôn."

Ưng máu thịt mơ hồ miễn cưỡng nở nụ cười, coi như đáp lại lời Uyên.

Sau khi giết chết mọi người, Uyên liền trở về bên người cha xứ, chuẩn bị chém nốt hai kẻ truy sát nửa sống nửa chết trên mặt đất, đầu tiên, hắn một đao cắt cổ Nhiếp Tòng, người đàn ông đáng thương này cứ như vậy mà nhắm hai mắt lại, đối với hắn, đây là một sự kiện đáng được ăn mừng, cái chết lại nhẹ nhàng vui sướng đến vậy.

Sau đó, Uyên đi tới bên người Hình Viêm, hắn cúi đầu nhìn người đàn ông ngã trên mặt đất, bỗng nhiên quay đầu nhìn quái vật kỳ quái đang cầm khối Rubik kia.

Quái vật kia ước chừng thân cao ba mét, ngoài hình rất giống con người, tứ chi thô tráng đầy cơ bắp, toàn thân đều bị một khôi giáp tạo hình đặc biệt bao phủ, trên mũ giáp có hai cái động đen như mực, có tầm mắt từ đó truyền lại đây.

Quái vật này trực tiếp cầm khối Rubik đi tới bên người Uyên, thậm chí đem khối Rubik dâng tặng lên trước mắt Uyên, hắn duy trì tư thế tay nâng khối Rubik, giống như đang chờ đợi điều gì đó.

"Ha hả… ha ha ha ha…" Uyên bỗng nhiên nhịn không được mà cười ra tiếng.

201. Chương 201

Ý chí mật thất khống chế cha xứ bên kia có chút sững sờ, tựa hồ không hiểu tại sao Uyên lại đột nhiên bật cười, trong mắt hắn, Uyên đã làm mọi chuyện hắn chờ đợi, chỉ kém một bước cuối cùng… có lẽ là quá cao hứng?

Ý chí mật thất có chút an tâm, hắn biết tất cả nhân loại đều tham lam như vậy, có lẽ nắm chặt cả quyền thế và sức mạnh trong tay, cảm giác chí cao vô thượng này khiến Uyên cảm thấy vui vẻ, bởi vì vui vẻ, nên con người mới cười.

Nhưng hành động tiếp theo của Uyên lại nằm ngoài dự đoán của hắn, bởi vì Uyên không cho Hình Viêm một đao cuối cùng, mà là trực tiếp duỗi tay lấy khối Rubik quái vật kia đang dâng lên, cha xứ bên này theo bản năng tiến lên một bước nói, "Chờ đã… ngươi quá nóng vội…"

Lời còn chưa nói xong, Uyên đã lấy được khối Rubik, hướng về phía Hình Viêm hô một tiếng, "Mau mở

cửa!"

Hình Viêm nằm trên mặt đất tuy chỉ còn thoi thóp, ánh mắt đỏ máu lại tràn ngập bình tĩnh hơn bao giờ hết, hắn thế nhưng hướng về phía Uyên mỉm cười một chút, tay phải nhấc lên, cắt mở một cánh cửa không gian bên cạnh mình, cánh cửa thời không vừa mở ra một khe hở, Uyên liền cầm khối Rubik trực tiếp ném nó vào trong.

Nhìn thấy Uyên ném khối Rubik, Hình Viêm lại một lần nữa vung tay, cánh cửa thời không lập tức biến mất.

Động tác liền mạch, kéo dài chưa tới vài giây, phối hợp hoàn mỹ đến thiên y vô phùng *(áo trời k có vết chỉ),* mà động tác bên phía cha xứ đã đình trệ, bởi vì Uyên đã ném bản thể của hắn qua cánh cửa không gian, ném tới một lĩnh vực xa xôi lại xa lạ, tín hiệu khống chế cha xứ liền trở nên mỏng manh, vì thế thân thể cha xứ cũng trở nên mờ nhạt…

"Ngươi…làm gì vậy?"

Thân thể cha xứ đã hiện ra tư thái nửa trong suốt, quay đầu vặn vẹo nhìn chằm chằm Uyên, "…Cho rằng như vậy liền có thể thoát ly khống chế sao? Thành phố này nằm ở kẽ hở thời không, không có ta! Thành phố này, các ngươi, tất cả mọi người đều sẽ bị nước lũ thời không cắn nuốt, các ngươi, ai cũng đừng hòng trở về thế giới hiện thực."

"Chúng ta cũng không định trở lại thế giới hiện thực." Lúc này, quái vật dâng khối Rubik kia bỗng nhiên mở miệng, dùng thứ tiếng Trung không quá lưu loát, "Đơn vị năng lượng của khối Rubik tương đương với quả bom có thể phá hủy Thái Dương hệ, vụ nổ này sẽ dẫn phát sự hình thành của hố đen, hơn nữa, nếu ném khối Rubik này tới gần kẽ hở tuyến thời không của thế giới chúng ta rồi lại kíp nổ, sẽ tạo ra hiện tượng… thời gian chảy ngược, hoặc thời gian sai lệch trên diện rộng."

"Ngươi! Ngươi là…" Cha xứ giật mình, trừng mắt nhìn quái vật kia, "Norn!"

Norn ưu nhã nhìn về phía cha xứ bị ý chí mật thất khống chế, cúi đầu hành lễ, "Đã lâu không gặp."

"Thì ra là thế! Tìm trợ giúp!" Ý chí mật thất hoàn toàn thác loạn, nhưng hắn không nhận ra, phương thức nói chuyện của hắn giờ phút này hoàn toàn không giống một hệ thống, mà giống ngữ khí của con người hơn.

"Ngươi càng lúc càng giống con người." Norn mỉm cười nhìn cha xứ, hiển nhiên cũng đã nhận ra điểm này.

"Nói hươu nói vượn! Ta không phải nhân loại nhỏ bé! Ta là ý chí mật thất! Ta là vĩ đại nhất…" Cha xứ không kịp nói hết những lời này, bởi vì hắn đã hoàn toàn biến mất.

Trong nhà thờ trống rỗng này, giọng hắn đã hoàn toàn biến mất, thân thể của hắn cũng đã biến mất, trong nhà thờ không có thần tồn tại, nơi này, ngay từ ban đầu, cái gì cũng không có.

La Giản ngồi xổm xuống, nâng Hình Viêm dậy, để hắn dựa vào vai mình, hắn cầm lòng không được vuốt ve khuôn mặt Hình Viêm một chút, hôn một cái trên trán hắn.

"Kết thúc sao?" Hình Viêm hỏi như vậy, hắn thập phần suy yếu, lại nhịn không được duỗi tay đi ôm La Giản, cọ cọ lên người hắn.

La Giản trả lời, "Chưa… mọi chuyện, vừa mới bắt đầu."

"Tôi sẽ chết sao?" Hình Viêm lại hỏi.

La Giản cười khẽ, hắn cúi lại gần, nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng Hình Viêm, "Sẽ, tôi và anh cùng chết."

"Thiếu lực lượng của mật thất, thành phố này sẽ bắt đầu sụp đổ." Norn ngẩng đầu, đồng thời khi hắn vừa dứt lời, thành thị bắt đầu rung chuyển nghiêng trời lệch đất, mặt đất rung lắc, giống như một trận động đất siêu cấp vậy, mọi vật kiến trúc đều đang kêu rên, mà đồng thời, đám quái vật bên ngoài cũng gào rống chói tai, âm thanh phá tan đến tận phía chân trời.

Norn giờ phút này đang sử dụng thân thể nhân vật cốt truyện do mật thất sáng chế ra, thân thể hắn cũng bắt đầu trở nên trong suốt, hiển nhiên sắp biến mất. Cũng xuất hiện trạng thái giống hắn còn có La Giản.

"Chúng ta sẽ cùng sụp đổ."

Norn tiếp tục nói, hắn đi tới trước đài triển lãm, đập vỡ pha lê, lấy khóa bên trong ra.

Hiện tại, khối Rubik đã bị Hình Viêm ném tới một kẽ hở thời không khác, kẽ hở thời không là một không gian hỗn độn thời thời khắc khắc đều xảy ra những vụ nổ kịch liệt, nơi đó không tồn tại sinh mệnh, chỉ có năng lượng khổng lồ, cho nên kíp nổ bom ở kẽ hở thời không là một lựa chọn, không cần lo lắng tới nguy hiểm mạng sống của bất kỳ ai.

"Sau khi kíp nổ năng lượng khổng lồ này, trật tự thời gian sẽ sinh ra hỗn loạn, mà "trật tự" sẽ tự động chữa trị, cho nên mọi người chúng ta, có lẽ sẽ trải qua một lần "trọng sinh" trên phạm vi rộng, mọi người, cho dù đã chết hay còn sống, đều sẽ trở lại quá khứ… Trở lại quá khứ trước khi mật thất xuất hiện." Norn nói xong, liền đặt "khóa" trong lòng bàn tay La Giản, nắm tay La Giản lại, cùng nhau bóp nát khóa, khóa yếu ớt như đậu hủ, lập tức nát vụn.

Thời khắc bóp nát khóa, La Giản tựa hồ nghe thấy âm thang thứ gì đó vỡ vụn.

Norn vẫn nhìn chằm chằm La Giản, tiếp tục nói, "Chỉ có một "người" không thể trải qua lần trọng sinh này, đó chính là mật thất. Bởi vì mật thất vốn dĩ không phải đồ vật thuộc về niên đại của các cậu, là tồn tại thuộc về dị không gian, trật tự thời không sẽ không chữa trị nó, cho nên… các cậu không cần lo lắng sau khi trở về quá khứ, sẽ có một không gian mật thất khác tới quấy rầy sinh hoạt của mình."

La Giản nhìn Norn, không biết tại sao, hắn run nhè nhẹ, "Tôi thắng?"

Norn mỉm cười, "Đương nhiên, cậu thắng, ở địa phương quỷ quái ai cũng không biết này, chiến thắng đối thủ mạnh nhất."

La Giản cười khổ, "Tôi không cảm thấy vậy, cảm giác giống như trải qua một cơn ác mộng thật dài."

"Vậy coi nó như một giấc mộng là được." Norn nói, ngữ khí ôn nhu, "Sau khi trở lại quá khứ, các cậu sẽ mất đi một đoạn ký ức này, mà mọi dấu vết của mật thất đều sẽ biến mất, mọi ảnh hưởng của mật thất đều bị thanh trừ, thế giới của các cậu có thể khôi phục trật tự bình thường, các cậu sẽ trải qua sinh lão bệnh tử một cách bình thường, mà các cậu có thể tiếp tục ở bên nhau hay không, thì phải xem duyên phận."

Norn lại nhịn không được tiếp tục tán thưởng, "Thế nhưng, tại một khắc này, tôi vẫn muốn kính nể cậu, La Giản, cậu là anh hùng."

La Giản bất đắc dĩ lắc đầu, hắn ôm chặt Hình Viêm, "Không có bạn bè trợ giúp, tôi vĩnh viễn không thể đi tới một bước này."

Norn lại nói, "Đừng khiêm tốn, năng lực một người không chỉ thể hiện trên bản thân hắn, cũng thể hiện trên người xung quanh hắn, cậu đủ mạnh để ảnh hưởng tới tất cả mọi người xung quanh."

Thân thể hai người đã gần như tan biến, mà kiến trúc xung quanh cũng dần dần sụp đổi, trần nhà thờ vỡ ra một cái động thật lớn, ánh sáng trên không chói mắt khác thường, áng sáng đó quá mức tươi đẹp, tràn ngập khắp cả thành phố.

La Giản hoảng hốt ngẩng đầu nhìn bầu trời, hắn tựa hồ xuyên qua những tầng mây đó thấy được vũ trụ xa xôi, vô số sao trời lấp lánh, Thái Dương hệ cũng ở trong đó, địa cầu, cũng ở trong đó.

Norn nói, "Tới lúc rồi, tôi phải đi, sợ là chúng ta không còn cơ hội để gặp lại, cho nên… vĩnh biệt, bạn tôi."

La Giản nghe lời này, mờ mịt muốn đáp lời, nhưng cái gì hắn cũng không nói ra, Hình Viêm bên cạnh hắn càng lúc ôm hắn càng chặt, hắn nghe thấy tiếng tim đập của người đàn ông này, vang vọng bên tai hắn.

"Lần này, đến lượt tôi đi tìm em… nhất định phải chờ tôi, được không? A Giản…" Hình Viêm thấp giọng nói, người đàn ông này ôm hắn thật chặt, hắn tựa hồ cảm thấy đối phương đang khóc, nhưng cảm quan La Giản càng lúc càng mỏng manh, Hình Viêm có phải thật sự đang khóc hay không, hắn nhìn không tới.

Ngu ngốc, lúc này, hẳn phải cười mới đúng.

Bọn họ không phải đã chiến thắng mọi đối thủ hay sao? Tại sao lại khóc, đây rõ ràng là một cái kết đẹp.

Nhưng La Giản cũng đang khóc, hắn biết bản thân sẽ không còn được gặp lại Hình Viêm, không thấy được Hình Viêm đã từng oai phong một cõi trong mật thất, không thấy được Hình Viêm đã trở thành kẻ truy sát máu lạnh vô tình. Mà La Giản cũng không còn là La Giản hiện tại, hắn sẽ trở lại quá khứ xa xôi, quá khứ quen thuộc, lại vô cùng xa lạ.

Trong quá khứ của hắn, liệu có Hình Viêm hay không?

Hắn không thể biết được, bởi vì La Giản cũng đã biến mất.

Kiến trúc hoàn toàn bị ánh sáng bao phủ, mọi sự vật tồn tại trong thành phố này đều bị ánh sáng thập phần mãnh liệt này bao phủ, khi ánh sáng tan rã, thành phố bị mật thất chuyển dời tới kẽ hở thời không này, cũng sẽ tan rã theo.

Trong một nơi xa xôi hỗn độn nào đó, thần thời gian cao tuổi bước đi tập tễnh trở về căn nhà đồng hồ của mình, trong nhà bày đủ loại đồng hồ các kiểu dáng, có lớn có bé, mỗi một cái đồng hồ đều ngay ngắn trật tự đong đưa.

Nhưng thần thời gian lại nhìn chằm chú vào một cái đồng hồ, kim đồng hồ này có tật xấu, đồng hồ ngừng tại chỗ không tiếp tục chạy, vì thế thần thời gian ngẫm nghĩ, dùng tay dịch kim đồng hồ đó, quay ngược nó lại.

Hắn chỉ dịch kim đồng hồ quay lại một phút.

Mà một phút đồng hồ này, đối với nhân loại nhỏ bé, là thời gian lâu dài, lâu dài, lâu dài tới mức nào.

Tốn nhiều sức lực như vậy, phí nhiều tinh thần như vậy, thậm chí hi sinh nhiều tính mạng như vậy, chỉ đổi lại… một phút đồng hồ này.

Nhưng một phút đồng hồ này đáng được quý trọng, không phải mỗi người đều có cơ hội được nhận một phút đồng hồ như vậy, không phải mỗi người đều có cơ hội vãn hồi lại mọi thứ, mà khi bạn có cơ hội làm vậy, tại sao bạn lại không lớn mật mà thử một lần?

Có lẽ lúc này đây, bạn liền thành công.

End

Tán nhảm về kết truyện, không cần đọc vì không cần thiết đâu.

Tôi sẽ viết ở dưới rất dưới, vì trong quá trình tôi edit lại, tôi phát hiện câu truyện có thể end theo một cách khác, tôi cũng sẽ rất thích kết cục như vậy.

Vốn dĩ tôi không thích kết cục kiểu quay về quá khứ, nhưng tác giả viết đoạn cuối cũng rất hay:))) nên con người dễ tính là tôi lại thích rồi.

Cái end hoàn mỹ trong suy nghĩ của tôi sẽ là.

Mọi người nghe tới không gian 4 chiều chưa?

Về cơ bản, đó chính là thời không (thời-không gian).

Nếu không gian 3 chiều là tập hợp của rất nhiều không gian 2 chiều đặt song song với nhau (giống như khi bạn đặt nhiều tờ giấy chồng lên nhau, về cơ bản, những tờ giấy này không trùng nên chúng song song, và tập hợp nhiều tờ giấy, sẽ tạo nên một hình hộp), thì không gian 4 chiều cũng vậy, nó là tập hợp của nhiều không gian 3 chiều khác nhau.

Theo tưởng tượng của tôi, hệ thống trong truyện có thể tới từ một tương lai xa xôi, khi con người đã khám phá ra được bí mật không gian 4 chiều, khiến mọi người có thể di chuyển xuyên qua thời gian, như hiện tại chúng ta có thể di chuyển qua không gian vậy.

Cũng như thế, sức mạnh không gian của Hình Viêm là sức mạnh không gian 4 chiều, nên anh có thể gặp được bản thân mình ở một "kẽ hở thời không" như trong chuyện nói, nhưng tôi thấy sẽ logic hơn nếu gọi đây là một không gian 4 chiều. Hai phiên bản Hình Viêm thoát ra khỏi không gian 3 chiều của mình để gặp nhau ở một không gian bao quát hơn.

Và kết cục là: mọi người đều chết thật. Nhưng do những phiên bản của mọi người ở đây chỉ là một trong vô số phiên bản trong các không gian 3 chiều khác nhau mà thôi (hay theo thuyết vũ trụ song song, thì họ chỉ là một trong vô số khả năng có thể xảy ra mà thôi) cho nên họ chết ở đây, nhưng các phiên bản song song khác của họ vẫn tồn tại.

Còn mật thất bị hủy diệt thật, vì nó chết trong kẽ hở thời không, hay nói cách khác, nó đã chết trong một không gian 4 chiều, có nghĩa là nó đã chết trên mọi không gian 3 chiều (giống như nếu một điểm không thuộc hình hộp thì điểm này sẽ không thuộc bất kỳ mặt phẳng nào thuộc hình hộp này). Nhưng có lẽ, mật thất chỉ mới bị hủy diệt ở 1 không gian 4 chiều mà thôi, có lẽ nó vẫn tồn tại ở một không gian 4 chiều nào đó khác, mà khi và chỉ khi có sinh vật nào đó khám phá ra không gian 5 chiều, thì câu hỏi này sẽ được trả lời.

Và ở phiên ngoại, các nhân vật đều có chút nhơ nhớ 1 số thứ lquan tới mật thất, còn Hình Viêm thì có vẻ nhớ hơi nhiều. Nên tôi cho rằng, khi tất cả mọi người đều là những con người sống trong 1 không gian 3 chiều nào đó, và chỉ bị một chút déjà vu dội lại từ những người đã chết trong không gian 3 chiều của truyện (cái này giống như near death experience vậy, bạn đột nhiên cảm thấy mình chết nhưng thực ra không phải, vậy chỉ có thể là, một bạn ở một vũ trụ song song khác đã chết rồi) thì Hình Viêm với thiên phú không gian, đã vượt lên, từ không gian 4 chiều mà quan sát được những chuyện đã xảy ra ở một vũ trụ song song khác.

Nên là câu nói của anh công "Dù ở đâu, tôi cũng sẽ bảo vệ em" không chỉ soái mà còn đúng, vì dù ở không gian nào thời gian nào, anh tồn tại ở mọi nơi, anh yêu em ở mọi chỗ, tình yêu của anh vượt qua vô vàn vũ trụ song song, tới bên em ngay khi em cần.

Tôi nhảm thế thôi:)))) ngồi edit tự nhiên nghĩ ra, đợi mãi đến lúc hoàn truyện để gõ ra đó hừ hừ.

Ai đọc hết được đám tán nhảm này thì tặng cho muôn vàn cái hôn nè <3

202. Chương 202: Phiên Ngoại 1

"Bệnh tình đứa nhỏ này ngày càng nghiêm trọng, nếu không có mọi người giúp đỡ, chúng tôi cũng không biết phải làm gì."

Bên trong phòng bệnh, vợ chồng La gia thập phần cảm kích, hướng về phía một đôi vợ chồng tuổi tác không khác biệt họ lắm mà nói lời cảm tạ, "Thật sự rất biết ơn, năm sau chúng tôi có đủ tiền, nhất định sẽ trả số tiền này lại cho anh chị."

Đôi vợ chồng được cảm tạ nhìn nhau, đều cười lắc đầu, "Đừng cảm ơn chúng tôi, đều là do đứa nhỏ nhà chúng tôi muốn giúp bạn nó, cho nên chúng tôi mới tới giúp một nhà anh chị... Thế nhưng, quả thật muốn nói, đứa nhỏ nhà chúng tôi tính tình rất xấu, bạn bè nó coi trọng như vậy, đứa nhỏ anh chị dạy dỗ nhất định là tài đức vẹn toàn."

Hai gia đình lời qua lời lại trong phòng bệnh, nhưng La Giản nửa nằm trên giường bệnh lại một vẻ mặt không thể hiểu được.

Năm nay La Giản mười tuổi, nhưng từ khi bị ốm lúc còn nhỏ vẫn luôn không khỏe lên, trong nhà thật vất vả mới gom đủ tiền để đưa cậu tới bệnh viện thành phố, ý bác sĩ muốn dùng phương pháp phẫu thuật để triệt hậu hoạn, nhưng phí dụng giải phẫu vượt qua gánh nặng gia đình, mọi người một nhà đều mặt mày ủ ê, thì đôi vợ chồng kỳ quái này lại xuất hiện, nói muốn giúp đỡ bọn họ, sau đó quả thật gửi một số tiền lớn qua.

Hiện tại, giải phẫu đã thành công, bác sĩ tuyên bố La Giản chỉ cần tiếp tục trị liệu phục hồi là ổn, đặt dấu chấm dứt cho mười mấy năm ốm đau bệnh tật của cậu.

Nhưng hết thảy mọi chuyện tới quá nhanh, quả thực giống bánh có nhân rơi từ trên trời xuống, hơn nữa, đôi vợ chồng thần kỳ kia còn nói đứa nhỏ nhà bọn họ là bạn bè của La Giản, cho nên mới từ nước ngoài trở về trợ giúp một nhà La Giản, nhưng La Giản càng cảm thấy kỳ quái hơn, cậu nhớ rõ mình không có bạn bè gì đó, cũng chưa từng thấy đôi vợ chồng xa lại trước mặt này, quả thực không thể hiểu nổi.

"Đúng rồi, hôm nay tôi mang theo đứa nhỏ tới, để hai đứa nhỏ ôn chuyện, hai nhà chúng ta ra ngoài đi." Bên này, đôi vợ chồng kỳ quái kia liền bắt cóc ba mẹ La Giản, La Giản vươn tay nhỏ cũng không thể giữ ba mẹ lại, vì thế đành trơ mắt nhìn một đám người lớn rời đi, một lát sau, cửa phòng bệnh lại bị mở ra,

một thiếu niên vóc dáng cao lớn tiến vào.

La Giản sợ hãi rụt cổ, cậu thật sự không quen biết con trai đôi vợ chồng kia, cậu cũng đã từng nói với ba mẹ mình, nhưng ba mẹ cũng không tin lời cậu nói, chuyện này nếu bị chọc thủng thì làm sao bây giờ, đối phương đột nhiên phát hiện… ồ, đây không phải bạn tôi sao!

Đó chẳng phải sẽ là chuyện cười náo loạn sao.

Mắt thấy thiếu niên kia đang đi tới, La Giản nhịn không được trợn to mắt nhìn hắn.

Thiếu niên này thoạt nhìn khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, mặc đồ thể thao hưu nhàn, trên lưng còn đeo một ba lô thể thao lớn, mái tóc ngắn gọn nhẹ nhàng, khuôn mặt lớn lên rất tuấn tú, ngũ quan đoan chính, La Giản cảm thấy, quả thực là soái ca.

Đang lo không biết nên mở miệng thế nào, thì thiếu niên đã dứt khoát ngồi xuống bên giường bệnh La Giản, hơi hơi nghiêng đầu nhìn cậu, đáy mắt hắn là bóng tối sâu thẳm, hắn nở nụ cười dịu dàng, nói, “Tôi tên là Hình Viêm, Hình( ) trong hình sự( ), Viêm( ) trong hỏa viêm( ), rất vui được quen cậu, La Giản.”

La Giản ngây ngốc hình hắn, đây là lần đầu tiên cậu thấy người đẹp trai như vậy, thái độ đối phương lại dịu dàng như vậy, vì thế khuôn mặt La Giản không khỏi đỏ lên, tim đập cũng có chút nhanh hơn.

Đây là cảnh tượng lần đầu tiên La Giản nhìn thấy Hình Viêm, nụ cười khẽ của đối phương khắc sâu trong trí nhớ của La Giản, chỉ là sau đó khi cậu hồi tưởng lại, mới cảm thấy lúc trước mình bị mù mới có thể cảm thấy con sói đội lốt cừu này dịu dàng.

Nhiều năm sau, nhà La và nhà Hình giao hảo tốt với nhau, cha mẹ La Giản bởi vì công việc mà phải chuyển đi nơi khác, La Giản lúc ấy vừa thi đỗ đại học ở thành phố của Hình Viêm, vì thế Hình VIêm mở lời,

“Vừa lúc cháu cũng đang làm việc ở thành phố này, nhà cũng rất rộng ở nhiều người không thành vấn đề, vậy đưa cậu ấy tới chỗ cháu ở đi, tốt xấu gì cũng có người giúp đỡ, phải không ạ?”

Cha mẹ La Giản tuy cảm thấy để con mình ăn nhờ ở đậu cũng không tốt lắm, nhưng cũng lo lắng La Giản một thân một mình ở ngoài sẽ xảy ra chuyện gì, trái lo phải nghĩ vẫn đem La Giản nhét vào miệng sói.

Vì thế khi La Giản nghe được tin tức mình sẽ sống nhờ nhà Hình Viêm, biểu tình chính là Σ(° °;) .

Đừng ba mẹ ơi!! Đó chính là tên cặn bã a a a a!

Đương nhiên, cha mẹ La Giản không nghe thấy tiếng lòng của con trai mình, mở cửa ô tô đưa La Giản tới cửa nhà Hình Viêm, mặt vô biểu tình đẩy La Giản tới, sau đó cha mẹ lại vì công chuyện mà vội vàng chạy lấy người, vì thế chỉ còn lại mình La Giản ôm ba lô, ngượng ngùng đứng trước cửa nhà, nhìn chằm chằm thanh niên cao to trước mặt.

Hình Viêm lớn hơn cậu mấy tuổi, đã sớm tiến vào xã hội nhiều năm, hơn nữa sự nghiệp thành công, lại còn độc thân. Trong mắt rất nhiều em gái, đó chính là kim cương hoàng kim vương lão ngũ, là người đàn ông dịu dàng lại có tiền."

Nhưng La Giản biết rõ bản tính người đàn ông ác liệt này!

Tên này chắc chắn có sở thích luyến đồng!

La Giản ôm ba lô mình run bần bật, cậu nhớ rõ khi mình vừa quen Hình Viêm, đối phương vẫn còn là một thiếu niên, mà La Giản cũng chỉ có mười tuổi, vừa nhìn một cái liền cho rằng đối phương là loại hình anh trai nhà bên, mà sau đó, Hình Viêm cũng quả thật biểu hiện như vậy, các loại hành động dịu dàng, dẫn cậu ra ngoài đi chơi này, công viên giải trí này, rạp chiếu phim này, ăn đồ ăn vặt này.

Từ đó, La Giản còn tưởng mình bắt được một phiếu cơm di động!

Nào biết tên sói xám này còn hay động tay động chân với cậu, sờ sờ đầu này, dắt dắt tay này, còn muốn thơm thơm trán này. Mặt ngoài nhìn qua rất bình thường, nhưng đợi La Giản lớn hơn, hành vi của đối phương càng lúc càng quá phận, lúc này La Giản mới ý thức được, chẳng lẽ mình đây là bị dưỡng thành?

Mắt thấy ánh mắt Hình Viêm nhìn chằm chằm cậu càng lúc càng không có ý tốt, La Giản bị hắn dọa tới cả người phát run, vội vàng trốn về nhà mình, nhưng còn chưa kịp trải qua hai ngày an ổn, đã bị cha mẹ mình trực tiếp trả về ổ sói.

QAQ ta nhất định sẽ bị ăn thịt! Nội tâm La Giản kêu gào.

Quả nhiên, vừa vào cửa, Hình Viêm liền lãnh diễm cao quý ngoắc ngoắc tay với cậu, nói, "Lại đây."

La Giản vẻ mặt đưa đám ném ba lô xuống, chạy bước nhỏ qua, bổ nhào vào lòng Hình Viêm. Nội tâm tiếp tục thét gào, bị ăn thì bị ăn! Ta mặc kệ!

Hình Viêm cười, ôm người trong lòng, đã một thời gian dài không gặp nhau, đứa nhỏ lúc trước đã lớn như vậy, thế nhưng vẫn lùn hơn Hình Viêm, đầu chỉ cao tới cằm hắn, cho nên Hình Viêm hơi khom lưng ôm cậu, sau đó cúi đầu hôn bờ môi ấy.

Môi La Giản mềm mại, hơi cắn một chút liền đỏ lên. Hình Viêm thích vô cùng, hắn chờ đợi đứa nhỏ này lớn lên đã quá lâu, thật sự có chút nhịn không nổi, nhưng lại lo lắng La Giản sẽ sợ hãi, mới lặp đi lặp lại nhiều lẫn nhẫn nhịn.

Nhưng mà, Hình Viêm vẫn luôn lo lắng, vạn nhất La Giản không thích hắn thì làm sao?

Đương nhiên, cũng chỉ có Hình Viêm sẽ lo lắng như vậy. La Giản bị hắn hôn tới mơ mơ màng màng, nhưng vẫn sung sướng dùng tay ôm cổ Hình Viêm, cọ tới cọ đi trong lòng hắn, giống như con bạch tuộc vậy, muốn kéo xuống cũng không kéo được, người sáng suốt liền biết La Giản thích Hình Viêm vô cùng, cũng sẽ cho rằng Hình Viêm lo lắng chuyện không đâu.

Bởi vì La Giản muốn vào ở, Hình Viêm sửa sang lại cho cậu một gian phòng cho khách, bởi vì muốn lấy lòng La Giản mà thay đổi ba bốn bộ gia cụ, thậm chí còn sửa chữa một lần. Thế nhưng, đợi tới khi La Giản dọn hành lý vào ở, La Giản cũng không kịp chú ý tới trang hoàng căn nhà này thế nào, mà chỉ lo, kế tiếp phải làm sao bây giờ.

Làm sao bây giờ? Ta đều đã chui vào ổ sói rồi, buổi tối sói xám có tới đột kích ta hay không?

La Giản nằm trên giường ôm gối lăn qua lăn lại, tiếp tục ảo tưởng; nếu tới tập kích, có phải ta nên phản kháng một chút, tỏ vẻ rụt rè một chút; hay là dứt khoát không phản kháng? Nhưng không phản kháng có vẻ không tốt lắm, vạn nhất đối phương cho rằng ta là người tùy tiện thì sao.

La Giản ôm gối đầu, càng nghĩ càng kích động, tự hỏi, tại sao trời vẫn chưa tối.

Buổi tối Hình Viêm làm cơm chiều tiếp đón La Giản, làm một kim cương độc thân vương lão ngũ, Hình Viêm không thể không có một tay nghề nấu ăn tốt, dù sao không thể mỗi ngày đều ra ăn hàng. Bởi vì trù nghệ phi phàm của Hình Viêm, La Giản ăn ngon tới mức chỉ thiếu nuốt đầu lưỡi mình vào, sau đó chờ tới buổi tối, La Giản về phòng ngủ, sau khi tắm xong liền trơn bóng tiến vào ổ chăn, chờ đợi Hình Viêm tới tập kích mình.

Thế nhưng, khiến La Giản thất vọng chính là, buổi tối hôm đó Hình Viêm không tới, cậu ngủ một giấc mộng đẹp thẳng tới bình minh ngày hôm sau, thời điểm ăn bữa sáng còn nhịn không được dùng ánh mắt hung hăng trừng Hình Viêm, thầm mắng trong lòng:

Đậu má! Anh có phải đàn ông hay không, không phải đã nói đêm sẽ tới tập kích tôi sao?! Tôi một khối thịt mỡ bày ra trước mặt anh còn không ăn, anh rốt cuộc có phải đàn ông hay không?!

Hình Viêm không biết trong lòng La Giản có nhiều tâm sự như vậy, chỉ thấy đứa nhỏ kia vẻ mặt không (dục) chút (cầu) tinh (bất) thần (mãn) ghé vào bàn, còn tưởng rằng đối phương sinh bệnh, thò tới gần sờ sờ trán cậu, ừm, thực bình thường.

"Sao vậy?" Hình Viêm hỏi cậu.

La Giản trừng đôi mắt lớn ngập nước, đáng thương hề hề nhìn Hình Viêm, Hình Viêm lập tức cảm thấy buồn cười, kéo người vào lòng xoa xoa, lại thơm thơm môi.

La Giản ghé vào lòng đối phương xụt xịt mũi, trong lòng sốt ruột; xem, đây còn không phải thích tôi sao! Vì cái lông gì không hành động!? Khó… chẳng lẽ, hắn đợi mình chủ động sao?

Cảm thấy mình đã mò đến chân tướng, La Giản tức khắc sáng mắt lên, cậu ngồi thẳng người, duỗi tay ấn lên vai Hình Viêm. Cử động này khiến Hình Viêm không hiểu gì, đành phải ngoan ngoãn ngồi nhìn La Giản.

La Giản hít sâu một hơi, dùng sức đẩy Hình Viêm một cái, đẩy người ngã lên sô pha, Hình Viêm vẫn không hiểu đứa nhỏ này muốn làm gì, đành phải ngoan ngoãn nằm im, vì thế La Giản càng thêm to gan, bắt đầu cởi quần áo hắn.

Hành động này khiến ánh mắt Hình Viêm tối lại, bắt lấy móng vuốt đang lộn xộn của La Giản, nói, "Đừng nghịch."

La Giản ngượng ngùng một lát, ủy khuất nói, "Anh không thích tôi sao?"

"Tôi đương nhiên thích em." Hình Viêm ôm eo La Giản, để cậu dựa vào ngực mình, thuận tiện còn vò lộn xộn mái tóc cậu.

"Vậy tại sao anh không làm gì?"

Hình Viêm nhịn không được nở nụ cười, "Em muốn tôi làm gì?"

La Giản đỏ mặt, đỏ tới tận tai, cậu vùi mặt vào ngực Hình Viêm, vô thức cọ cọ, "Chính là… chính là… tỏ tình với tôi,… với tôi…"

La Giản ngượng không dám nói thêm nữa, nhưng Hình Viêm đã hiểu ý cậu, hắn bất đắc dĩ, đột nhiên xoay người đè đứa nhỏ này dưới thân, hắn nhìn chằm chằm hai mắt La Giản, nói, "Tôi yêu em, La Giản."

Tỏ tình bất ngờ khiến La Giản không dám nhìn mặt Hình Viêm, cậu rùa đen rút đầu mà co mình trong sô pha, thấy cậu ngượng ngùng như vậy, Hình Viêm cảm thấy buồn cười cực kỳ, túm túm kéo người ra.

"Tôi đã tỏ tình với em, em phải cho tôi một câu trả lời."

La Giản dừng một chút, mắc cỡ đỏ mặt, trả lời lí nhí, "Tôi cũng… tôi cũng yêu anh…."

"Nói quá nhỏ." Hình Viêm trêu cậu, "Em phải nhìn mắt tôi nói."

La Giản trực tiếp dùng tay che kín mặt, "Không muốn, anh bắt nạt tôi!"

Hình Viêm đè trên người cậu, tiếp tục nói bên tai cậu, “Chuyện tôi chuẩn bị làm mới thật sự là bắt nạt em.”

Không đợi La Giản kịp phản ứng, Hình Viêm đã thò tay vào trong quần áo La Giản, sau đó còn gỡ tay đang che mặt của cậu ra, bắt đầu hôn sâu.

Hai người triền miên trên sô pha, quần áo rơi đầy đất; ngoài cửa sổ là ánh nắng ban mai, chim đậu đầy cành.

Đổi lại xưng hô cũ vì La Giản đã trở lại làm La Giản của ngày xưa.

203. Chương 203: Phiên Ngoại 2

Sau khi La Giản và Hình Viêm “ở chung”, trải qua cuộc sống gia đình không tồi, chỉ là Hình Viêm có chút ngoài dự kiến của La Giản, ham muốn phá lệ mãnh liệt, khiến La Giản buổi sáng tỉnh dậy đều eo đau lưng đau chân rút gân, cậu làm nũng ăn vạ trên giường không chịu nhúc nhích, Hình Viêm liền làm bảo mẫu toàn năng cho cậu.

Thế nhưng, Hình Viêm không thể mỗi ngày đều rảnh rỗi, vẫn phải ra cửa đi làm, còn La Giản, bởi vì trường học mấy ngày nữa mới khai giảng, cậu liền ăn không ngồi rồi, không có chuyện gì làm thì nên làm gì đây?

La Giản nhàm chán dạo quanh nhà lớn của Hình Viêm, bắt đầu vô sỉ lục lọi đồ vật của chủ nhân nó.

Thế nhưng, Hình Viêm là người sạch sẽ tác phong sinh hoạt tốt, cũng không loạn ném đồ, quần áo đều chỉnh chỉnh tề tề đặt trong tủ quần áo, trên tủ đầu giường có khung ảnh, trong đó là ảnh chụp chung của Hình Viêm và La Giản lúc còn nhỏ, khi La Giản nhìn thấy bức ảnh này, cậu nhịn không được ôm ảnh chụp, nằm trên giường Hình Viêm cười ngây ngô nửa ngày.

Trong thư phòng có máy tính và giá sách, khởi động máy tính cần mật mã, thế nhưng đợi La Giản tự luyến mà thử ngày sinh mình vào mật mã, kết quả không ngờ lại được, vì thế La Giản lại ngây ngô cười nửa ngày.

Chỉ là trong máy tính cũng không có gì đặc biệt, trò chơi cũng không có bao nhiêu, đều là văn kiện công việc, khiến La Giản tiếp tục cười ngây ngô chính là, hình nền máy tính chính là ảnh cậu và Hình Viêm chụp chung lúc trước kia ra ngoài đi du lịch.

Lúc trước La Giản rõ ràng không ở trong căn nhà này, nhưng giờ phút này cậu cảm giác, căn nhà này, nơi nơi chốn chốn đều có bóng dáng của mình, Hình Viêm sẽ đặt ảnh chụp của cậu trong khung ảnh, để quà cậu tặng hắn trên giá trang trí, cậu còn nhìn thấy một cây dù mình từng cho Hình Viêm mượn trước kia, được hắn đặt ở giá đựng dù trước cửa nhà, trên giá dù nhỏ kia, chỉ có một cây dù này.

Bởi vậy, có thể thấy được, chủ nhân căn nhà này yêu ta cỡ nào!!

La Giản đỏ mặt không chút e lệ nghĩ, cậu lại dạo quanh thư phòng, bắt đầu lục ngăn tủ, kết quả lại tìm được một cây đao trong ngăn kéo bàn làm việc.

Một con dao quân dụng.

La Giản chần chờ một lát, lại ngăn cản không được lòng hiếu kỳ của mình, cậu cầm đao, rút lưỡi đao sáng như tuyết ra khỏi vỏ. Có lẽ giờ phút này La Giản cũng không nhận ra, thủ pháp cầm đao của cậu thành thạo và nhạy bén như vậy, lưỡi dao tự nhiên xoay vòng trong tay cậu, sau đó trong lòng La Giản bỗng nhiên sôi trào một sự nhiệt huyết kỳ quái, cậu như ném phi đao mà nhắm lưỡi đao về phía gáy một quyển sách màu đỏ trên giá sách bên cạnh, một đao chuẩn xác phi qua, trúng giữa hồng tâm.

"Woww…." La Giản vỗ tay tán thưởng bản thân, "Mình thật là lợi hại."

Rất lâu sau, cậu lại nghi hoặc nghiêng đầu, "Ầy, tại sao mình lại lợi hại như vậy?"

Một lát sau, cậu mới hốt hoảng nhận ra, "A! Ta nghịch hỏng sách của Hình Viêm rồi!"

La Giản lập tức khẩn trương, nhào tới rút dao quân dụng đang cắm vào gáy quyển sách kia, sau khi cậu rút dao ra liền ngó trái ngó phải quan sát, trên gáy sách nhiều thêm một vết dao, khó coi cực kỳ. La Giản lập tức chột dạ, không dám tưởng tượng sau khi Hình Viêm trở về sẽ mắng cậu thế nào, vì thế cậu quyết tâm muốn hủy thi diệt tích.

Đầu tiên cậu thả đao lại vào ngăn kéo, sau đó là hủy sách.

Bất quá La Giản ngẫm nghĩ, sợ sau khi Hình Viêm trở về không thấy sách, nên cậu quyết định ra ngoài hiệu sách tìm xem có quyển giống vậy không, mua một quyển sách y chang để vào, Hình Viêm cũng sẽ không phát hiện ra.

Vì thế La Giản cầm chứng cứ phạm tội của mình —— quyển sách bị thủng một lỗ kia —— một quyển sách gọi là "Luân hồi chi dạ"*, sau đó ra ngoài tìm hiệu sách, cậu còn đi thư thành trong thành phố.

**đêm luân hồi.*

Nhưng khiến La Giản thất vọng chính là, khi cậu đi khắp các hiệu sách, lão bản mỗi hiệu sách đều nói với cậu, quyển sách này từ rất lâu trước kia đã không còn xuất bản nữa, cũng không còn phát hành trên thị trường, La Giản chỉ có thể đi tìm sách lậu, nhưng sách lậu kia quá rởm, trang giấy đều thô ráp, mực in mờ nhòe lại còn nhiều lỗi chính tả.

Sau đó La Giản ủ rũ cụp đuôi ôm chứng cứ phạm tội về nhà, quyết định đối mặt Hình Viêm nhận lỗi. Khi

cậu về nhà, phát hiện Hình Viêm đã trở về, đang đứng ở kệ sách thư phòng suy tư gì đó.

Nhận ra Hình Viêm đã phát hiện sách của mình biến mất —— đậu má sao hắn có thể phát hiện nhanh như vậy, mắt cũng quá tốt đi! —— La Giản đành phải ngoan ngoãn nâng chứng cứ phạm tội tới trước mặt Hình Viêm.

Hình Viêm chỉ tiếp nhận chứng cứ phạm tội từ tay cậu, nhìn vết đao trên gáy sách, nhẹ nhàng bâng quơ cười, nói, "Làm thế nào vậy?"

Đừng nhìn bộ dáng không để bụng của Hình Viêm, La Giản biết rõ đối phương nhất định đang nghĩ biện pháp trừng phạt cậu, La Giản đành phải vẻ mặt đưa đám mà trả lời thành thật, "Tôi dùng đao chọc ra một cái lỗ ở trên đó."

"Tại sao lại muốn chọc một lỗ?" Hình Viêm nhìn cậu chột dạ cúi đầu, buồn cười lại có chút bất dắc dĩ, có lẽ ta nên suy nghĩ hình phạt một chút, ví dụ như, làm trước gương phòng tắm một lần?

La Giản lắc trái lắc phải, chỉ tay, "Phát hiện một con dao trong ngăn kéo của anh, lấy ra chơi phi đao, sau đó liền cắm trên quyển sách này."

Hình Viêm lập tức nghiêm mặt, ngữ khí nghiêm khắc, "Dao đó đã mài sắc, rất nguy hiểm, sao em lại tùy tiện lấy chơi?"

Ngữ khí nghiêm khắc của Hình Viêm khiến hốc mắt La Giản đỏ lên, nhìn Hình Viêm chỉ chực khóc ra, Hình Viêm thấy bộ dáng cậu liền cảm thấy đau lòng, đành ôm cậu an ủi, "Được rồi, không mắng em, đừng khóc đừng khóc."

"Tôi không khóc!" La Giản xụt xịt mũi, co vào lòng Hình Viêm cầu an ủi, "Tôi không cố ý."

Hình Viêm hôn hôn mí mắt cậu, an ủi, "Biết em không cố ý, nhưng sau này không thể nghịch dao, biết không?"

"Vâng!" La Giản nghe thấy thái độ hòa hoãn của Hình Viêm liền biết đối phương đã tha thứ cho mình, lập tức cao hứng ôm lấy Hình Viêm cọ cọ, hai người lập tức triền miên không dứt, La Giản bị Hình Viêm đè lên bàn sách hôn sâu, qua một lúc lâu, La Giản mới mơ mơ màng màng hỏi: "Hình Viêm, tại sao trong ngăn kéo của anh lại có dao?" Hơn nữa còn là dao quân dụng, cũng không quá phổ thông.

"Một người bạn làm bộ đội đặc chủng đưa." Hình Viêm trả lời, dừng một lát, tựa hồ nhớ tới chuyện gì, nói, "Đúng rồi, người bạn làm bộ đội đặc chủng này vừa vặn được nghỉ phép, mời tôi ra ngoài chơi, em có muốn đi cùng không?"

La Giản tỏ vẻ, đương nhiên là Hình Viêm đi đâu cậu sẽ đi đó, lập tức gật đầu nói được.

Thế nhưng ngày hôm sau, khi Hình Viêm mang La Giản tới gặp người bạn làm bộ đội đặc chủng kia, La Giản mới nhận ra địa điểm đi chơi của bọn họ không quá thích hợp.

Ra ngoài chơi không phải là đi du lịch, uống rượu, ăn cơ, ca hát linh tinh sao? Vì cái lông gì muốn tới sân luyện súng!?"

La Giản vẻ mặt chết lặng bị Hình Viêm và bạn hắn kéo vào sân luyện súng, cách quân khu rất gần, nơi này phỏng chừng có rất nhiều quân nhân luyện súng ở đây, phần lớn chính là quân nhân đã xuất ngũ, Hình Viêm tuy rằng không phải cả hai loại người này, nhưng hắn dường như có yêu thích về phương diện này, hắn thậm chí còn là hội viên của sân luyện súng.

Bất quá, đàn ông tựa hồ đều có yêu thích trời sinh với vũ khí đi, tuy rằng La Giản cảm thấy bản thân cũng không quá ham thích, thế nhưng khi Hình Viêm nói muốn dạy cậu dùng súng, cậu vẫn rất vui vẻ; sau đó Hình Viêm lấy cho cậu một khẩu súng lục 54 dùng để luyện tập, dẫn cậu vào trường bắn, còn thuận tiện đeo nút tai cho cậu.

"Tiếng súng quá lớn, bảo hộ thính lực." Hình Viêm thay cậu đeo tốt nút tai, thừa dịp không ai để ý, mổ một ngụm nho nhỏ lên môi cậu, lập tức khiến La Giản đỏ mặt.

"Đầu tiên, tôi dạy em tư thế cầm súng." Hình Viêm để cậu cầm cây súng lục kia, chuẩn bị chỉnh tư thế cầm súng cho La Giản, chỉ là La Giản cũng không cần Hình Viêm dạy, cậu thay đổi tay cầm súng một chút, không thày dạy cũng hiểu mà bày ra một tư thế cầm súng thập phần tiêu chuẩn.

Hình Viêm dại ra một chút.

La Giản tựa hồ còn chưa ý thức được mình vừa làm gì, bày xong tư thế, nhắm họng súng về phía hồng tâm, hỏi Hình Viêm, "Là thế này sao?"

Hình Viêm trầm mặc một lát, bỗng nhiên mỉm cười trả lời, "Đúng, chính là như vậy, A Giản thực thông minh."

Nghe thấy người yêu khen mình, La Giản vui vẻ cực kỳ, thiếu chút nữa thì ném súng trong tay đi mà nhào qua ôm hắn, thế nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống được.

Nghe Hình Viêm nói bên tai, bảo cậu mở chốt súng lục, là có thể trực tiếp bắt đầu ngắm bắn.

Kỳ thật La Giản hoàn toàn không cần người chỉ dạy, khi cậu mở chốt thử ngắm bắn, La Giản tựa hồ trầm mê trong lạc thú sử dụng vũ khí này, thế nên người bên cạnh hoàn toàn không nhận ra cậu kỳ thật là một tay mới, mà thành tích ngắm bắn của cậu cũng tốt bất thường, có thể dùng mười phát trúng chín để miêu tả.

Hình Viêm cũng không nói lời nào, chỉ đứng bên cạnh nhìn, người bạn kia của hắn tới gần, quan sát thành

tích của La Giản, hỏi Hình Viêm, “Em trai cậu thật sự là tay mới? Rất lợi hại.”

Hình Viêm trước mặt người khác đều nói La Giản là em trai mình.

Hắn mỉm cười, “Đương nhiên, đây có lẽ là cái gọi là thiên tài đi.”

Người kia hoàn toàn không tin, “Tuyệt đối không thể, cho dù tên trâu nhất trong đội tôi cũng không thể giống cậu ấy… hình như trước kia cậu cũng vậy, lần đầu tiên cầm súng đã dùng rất tốt, nhưng cũng không lợi hại như em trai cậu.”

Hình Viêm ôn nhu nhìn La Giản, chấp nhất trả lời, “Tôi nói, em ấy chính là thiên tài.”

Lần đầu tiên dùng súng khiến La Giản cảm thấy rất vui vẻ, thế nhưng sau khi rời khỏi trường bắn, tay cậu liền sưng đỏ biến dạng, La Giản vẻ mặt đưa đám tiếp tục tìm Hình Viêm cầu an ủi, Hình Viêm không thể không lấy rượu thuốc sát sát cho cậu.

“Ai bảo em lần đầu tiên chơi liền chơi không dừng lại, đây là xứng đáng.” Hình Viêm nắm tay sát rượu thuốc cho cậu.

La Giản tựa hồ cũng cảm thấy kỳ quái, nghi hoặc nghiêng đầu, “Có phải tôi quá mức thiên tài hay không, rõ ràng trước kia chưa từng chạm qua súng ống, nhưng tại sao lúc sử dụng lại cảm thấy như bản năng vậy.”

“Không có gì không ổn cả, đây là một loại thiên phú.” Hình Viêm xoa xoa đầu La Giản, La Giản bị hắn xoa một cái, lập tức vứt mọi chuyện sau đầu, cọ cọ dựa vào lòng hắn.

Bọn họ ngồi ở sân luyện súng xem người khác luyện tập.

Tiếng sung kịch liệt vang vọng bên tai, La Giản đờ đẫn một lát, đột nhiên hỏi Hình Viêm, “Chúng ta sẽ luôn ở bên nhau sao?”

Hình Viêm dịu dàng trả lời, “Đương nhiên, chẳng lẽ chúng ta sẽ tách ra sao?”

La Giản thoáng nheo mắt, tựa hồ cảm thấy thỏa mãn, bầu trời tươi đẹp tràn ngập ánh nắng này đôi khi khiến cậu cảm thấy như mình đang mơ, cảm thấy mình vẫn đang chìm trong một cơn ác mộng dài, trong ác mộng, cậu không thể mãi mãi ở bên Hình Viêm.

Thế nhưng, rõ ràng ác mộng đã kết thúc, Hình Viêm đã an vị bên cạnh cậu, nhịp tim cùng nhiệt độ đều có thể rõ ràng cảm nhận được, hơi thở hắn đều đặn, La Giản cảm thấy mình như đang dung hợp với người

này.

Cái gọi là hạnh phúc, chẳng qua chỉ là như vậy.

204. Chương 204: Phiên Ngoại 3

Hiện tại là đúng hai giờ sáng.

Phong Vũ Lam bọc áo khoác đơn bạc ngồi trên ghế dài công cộng cạnh lối đi bộ bên đường cái, bên cạnh cậu là một cây đèn đường bị hỏng, ánh sáng lập lòe tỏa xuống, ánh đèn mờ nhạt lúc ẩn lúc nhiện, ngẫu nhiên sẽ chiếu sáng khuôn mặt trắng bệch của cậu, ngẫu nhiên lại để nó chìm sâu vào bóng tối.

Phong Vũ Lam không đi giày, thời điểm ra khỏi cửa cậu quá kích động, cũng quá điên cuồng, trong lòng chỉ hi vọng có thể nhanh chóng rời đi, cho nên cậu chân trần ra khỏi nhà, mặc áo ngủ hơi mỏng, chỉ kịp bọc một áo gió không đủ để chống lạnh, cho dù ban đêm cũng không lạnh như vậy, A Lam vẫn cảm thấy từng đợt rét lạnh tràn lan trong lòng.

Ảo giác lạnh băng khiến Phong Vũ Lam nhịn không được chà xát tay, nhưng cũng không thể mang tới ấm áp cho cậu, cậu lại xoa xoa mặt mình, gió lạnh hiu quạnh khiến đại não nôn nóng bất an của cậu trở nên bình tĩnh hơn nhiều, A Lam liền bắt đầu nhớ lại một số chuyện trong quá khứ, những câu chuyện ấm áp trong quá khứ.

Phong Vũ Lam có một người yêu, một người đàn ông trưởng thành.

Cậu móc di động trong túi ra, mở khóa màn hình, phía trên là ảnh chụp chung của A Lam và người đàn ông kia. Trong ảnh chụp, bọn họ thân mật đứng một chỗ, mà trong ảnh chụp, bọn họ cũng có thể vĩnh viễn thân mật đứng cùng nhau như vậy.

A Lam quen người đàn ông đó, đã là chuyện rất lâu trước kia, ước chừng từ lúc A Lam còn rất nhỏ, giai đoạn còn đang học tiểu học; cậu nhớ rõ, khi còn nhỏ bộ dáng mình khiến người ta rất muốn bắt nạt, các bạn nam khác trong lớp luôn tụ tập lại gây phiền toái cho cậu, có một lần ra cổng trường, cậu liền đánh nhau cùng các nam sinh, nhưng không địch lại nổi, bị quần ẩu rất thảm…

Đúng lúc này, người kia xuất hiện, đe dọa, đuổi những học sinh nam kia đi, từ đó, hắn khắc sâu dấu ấn của mình trên tâm hồn trẻ thơ của A Lam.

A Lam cảm thấy, có lẽ lúc đó cậu đã bắt đầu thích hắn, thích người đàn ông có chút ngạo mạn, có chút du côn, nhưng khi cười rộ lên lại thập phần dịu dàng.

Bởi vì tình cảm này, Phong Vũ Lam đã vứt bỏ rất nhiều thứ, cũng để rất nhiều người phải thất vọng, cha mẹ cậu, bạn bè cậu, đều không hiểu tại sao cậu lại phải ở cùng một người đàn ông như vậy.

Đàn ông cùng đàn ông ở bên nhau, làm sao có kết quả?

Nhưng A Lam vẫn luôn cố chấp, luôn kiên trì, cho nên sau khi tốt nghiệp cấp 3 cậu đã bị cha mẹ đuổi khỏi nhà, từ đó liền trở thành hai bàn tay trắng không nơi nương tựa, người kia nhận cậu vào nhà mình, cho cậu ấm áp nhiều hơn bất cứ ai trong cuộc đời cậu, A Lam từng cảm thấy bọn họ yêu nhau như vậy, cho nên vĩnh viễn sẽ không tách rời nhau.

Nhưng dường như mọi tình yêu, đều không chống lại được sự mài mòn của thời gian.

Bọn họ ở chung với nhau bảy tám năm, ban đầu tình cảm rất tốt, nhưng theo thời gian trôi qua, tình cảm mãnh liệt bị xói mòn, còn lại chỉ là sinh hoạt bất biến, bình đạm mà buồn tẻ, sự buồn tẻ này khiến người ta cảm thấy nhạt nhẽo, bắt đầu khiến người ta cảm thấy phiền chán; A Lam nhận thấy được nguy cơ của loại tình cảm này, cho nên cậu thử hâm nóng tình cảm, cậu thử đối tốt với người kia thêm một chút, nhưng không biết tại sao, bọn họ luôn bởi vì một số chuyện nhỏ nhặt mà cãi nhau.

Tính cách hai người kì thật đều không tốt lắm; trước kia do tình cảm quá sâu đậm, cho nên đều có chút dung túng, nếu có mâu thuẫn, cười cười cũng liền qua. Nhưng gần đây, chỉ cần cãi nhau, lập tức có thể thăng cấp lên đánh nhau, cố tình, A Lam luôn yếu thế hơn trên phương diện này, cho nên cậu luôn thua.

Cho nên cậu luôn bị người kia túm chặt, đấm hai quyền trên bụng, sau đó đối phương liền ném cậu vào phòng, còn bản thân thì đá cửa ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, sẽ ba bốn ngày liền không về nhà.

A Lam sợ hắn sẽ không trở về.

Cho dù A Lam nấu tốt phần cơm cho hai người, giặt sạch sẽ quần áo, quét tước gọn gàng nhà cửa, người kia đều không trở về, thật lâu, thật lâu đều không trở lại.

Cho nên A Lam đã quen cô đơn một mình, khi một mình, tay chân cậu luôn lạnh lẽo. Cậu càng lúc càng nhớ những hồi ức ngày xưa, cậu sẽ mở di động xem lại những ảnh chụp cũ, tấm ảnh đầu tiên, đó là ảnh chụp chung của A Lam và người nọ khi còn nhỏ, lấy cớ trường học tổ chức chơi xuân, A Lam tự mình cùng người này ra biển du ngoạn, tấm ảnh này là dùng di động chụp trên bờ biển, sau đó dù đã đổi điện thoại vài lần, ảnh chụp cũng luôn được bảo tồn cho tới nay.

Tấm ảnh thứ hai là ảnh A Lam chụp lén đối phương, người nọ nằm trên ghế, thoải mái ngủ, A Lam ngắt hoa cúc nhỏ ven đường, cài lên tóc hắn, sau đó chụp được tư thế ngủ xuẩn manh này.

A Lam nhìn bức ảnh này, hốc mắt liền đỏ lên, cậu dùng ngón tay vuốt ve màn hình di động, giống như đang vuốt ve người trên màn hình vậy.

Tấm thứ ba là A Lam chụp cận cảnh gương mặt tươi cười của đối phương, nụ cười của người đàn ông này

cảm giác thực dịu dàng, một thời gian dài sau, A Lam mới phát hiện, người đàn ông này chỉ có thể cười như vậy trước mặt cậu.

Tấm thứ tư là ảnh chụp người nọ ôm A Lam ngồi trên ghế sô pha, bọn họ thân mật dựa vào nhau, quần áo xộc xệch; A Lam nhớ rõ sau khi chụp xong bức ảnh này, người nọ liền đè hắn trên sô pha làm một lần.

Còn có tấm thứ năm tấm thứ sau… trong đó phần lớn đều là ảnh A Lam chụp trộm được, cậu quá yêu người này, mọi ảnh chụp lưu trữ trong điện thoại đều là ảnh hắn, một tấm cũng luyến tiếc không muốn xóa, thẻ nhớ đổi rất nhiều lần, bên trong toàn bộ đều là người này.

Nếu yêu đến vậy, thâm tình đến vậy, tại sao lại tới tình trạng ngày hôm nay?

A Lam nghĩ không ra, dường như giá lạnh đã đông cứng tư duy của cậu. Hôm nay, cậu và người đàn ông lại cãi nhau một lần nữa, lại một lần nữa động thủ, cậu vẫn đánh không lại người kia, cho nên sau khi bị hắn đấm một quyền, A Lam bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn cười, cậu nhớ, người đàn ông này luôn rời đi sau khi đánh cậu, cho nên lúc này đây, cậu quyết định nhanh hơn một bước mà chạy lấy người.

Cậu vội vàng ra khỏi cửa, cái gì cậu cũng không cầm, cái gì cậu cũng lười cầm.

Không nghĩ tới muốn đi đâu, không nghĩ tới có muốn trở về hay không, cậu chỉ lang thang không mục đích trên đường, sau đó ngồi trên ghế dài này.

Trên đường cái ngẫu nhiên mới có ánh đèn xe hơi chiếu qua, ánh đèn đường lại mỏng manh, không thể chiếu rọi màn đêm tối tăm như vậy.

Sau khi ngơ ngác ngồi một lúc lâu, A Lam không biết vì sao, đột nhiên đau đầu.

Cơn đau đầu này như khách không mời mà đến, lúc đầu chỉ đau nhoi nhói, nhưng giây tiếp theo liền đau liên hồi, cơn đau khiến A Lam ngắn ngủi mất đi ý thức, trong vài giây hôn mê ngắn ngủi này, cậu như mơ một giấc mơ thật dài, cảnh trong mơ bay tán loạn, có rất nhiều người đang nói chuyện, có rất nhiều sự tình đã xảy ra.

Sau đó, A Lam liền mồ hôi lạnh đầy người mà tỉnh lại, cậu nhận ra mình vừa mơ một cơn ác mộng. Nhưng chuyện trong mơ, cậu lại nhớ không ra.

Ban đêm vẫn dài như vậy, cậu vẫn ngồi trên băng ghế lạnh lẽo kia, trước mặt là đường cái tiêu điều, bên cạnh là đèn đường lập lòe, bên tai là gió đang gào thét, giá lạnh khiến tay chân cậu đông cứng, ngay cả nước mắt cũng lạnh lẽo.

A Lam bỗng nhiên phát hiện mình đang khóc.

Thật tệ.

Cậu xấu hổ dùng tay áo chùi nước mắt, nhưng càng tệ hơn, cho dù lau thế nào, nước mắt càng lúc rơi càng nhiều, cho nên cậu từ bỏ. Cậu cúi đầu, lệ rơi đầy mặt, khiến vạt áo trước ngực ướt nhẹp một mảnh.

Tại sao lại như vậy?

Tại sao lại phải như vậy?

Rốt cuộc là sai ở đâu, rốt cuộc là đi nhầm bước nào?

Tại sao lại đối xử với tôi như vậy?

Cậu khóc, yên lặng nghẹn ngào, giữa màn đêm vắng vẻ mà tận tình phát tiết sự khổ sở của mình, thế nên cậu không nghe thấy bước chân dồn dập tới gần, đợi đến khi cậu nhận ra bên người có một người đang đứng, cậu mới ngẩng đầu, nhìn người kia.

Đoạn Ly thở gấp, cúi đầu nhìn Phong Vũ Lam; A Lam khóc tới mức đôi mắt đều sưng đỏ, thân thể gầy yếu phát run trong gió lạnh, bộ dáng yếu ớt khiến ngực Đoạn Ly đau đớn, liên tục, nhói đau.

Cho nên hắn đi qua, bế người lên, ôm vào ngực mình.

A Lam cũng không dừng khóc, nước mắt chảy ướt bả vai Đoạn Ly. Lần đầu tiên Đoạn Ly phát hiện, con người quật cường này thế nhưng lại nhiều nước mắt như vậy, thật giống như muốn tiêu sạch nước mắt của cả cuộc đời này.

"Đừng khóc, đừng khóc." Đoạn Ly sờ đầu A Lam, ôm cậu thật chặt.

"Đều là tôi không tốt, là tôi sai, em đừng khóc… A Lam."

Có những tình yêu ngọt, nước mắt nhiều hơn nụ cười.

Có những tình yêu đắng, nhưng chia ly còn khó hơn hòa giải.

Sau đó A Lam vẫn chia tay với Đoạn Ly, cậu dọn ra khỏi nhà Đoạn Ly. Bởi vì công việc mấy năm nay tương đối thuận lợi, bản thân cậu cũng dành dụm được một số tiền, tìm được một khu nhà không tệ, mua được một căn phòng ở đó, định một lần nữa trải qua cuộc sống vô ưu vô lự không ai gò bó.

Tuy rằng thỉnh thoảng A Lam sẽ cảm thấy căn nhà nhỏ của mình hơi rộng, trống rỗng chỉ có một mình cậu, thế nhưng so với khoảng thời gian toàn nước mắt kia, cậu bỗng nhiên cảm thấy hiện tại nhẹ nhàng hơn nhiều.

Cậu bắt đầu nghiêm túc làm việc, kết giao bạn bè, ra ngoài du ngoạn, sinh hoạt quy luật mà khỏe mạnh.

Nhưng đôi khi, A Lam sẽ thấy Đoạn Ly xuất hiện dưới lầu, ngửa đầu, nhìn cửa sổ tầng nhà cậu.

A Lam sẽ nhìn hắn từ cửa sổ nhà mình, sau đó kéo rèm lại.

Nhưng thực ra, cậu không rời khỏi cửa sổ, mà ngồi ngơ ngác bên cạnh đó.

Có đôi khi, tách ra một thời gian sẽ càng tốt hơn, bởi vì khi mọi thứ tốt đẹp lại, tình cảm cũng sẽ được hâm nóng, con người sẽ bởi vì sợ hãi mất đi mà càng thêm quý trọng.

Nhưng nếu tách ra quá lâu, hai người sẽ quên mất đối phương, cũng quên mất tình cảm này.

Con người không thể kháng cự lại thời gian.

A Lam ngẫm nghĩ, móc di động trong túi ra, gọi số điện thoại đầu tiên trong danh bạ.

Cuộc gọi lập tức được kết nối, bên kia điện thoại truyền tới tiếng hít thở và tiếng gió hỗn loạn, A Lam im lặng một lát, nhẹ giọng nói, "Bên ngoài quá lạnh, anh có muốn lên nhà một chút không?"

Người đầu dây bên kia không trả lời, A Lam chỉ nghe thấy tiếng bước chân dồn dập cùng tiếng chạy lên cầu thang, rất nhanh, âm thanh này đã gần trong gang tấc.

Cả truyện này k khóc tí nào vì truyện k buồn, nhg chương này thì cũng rơm rớm.

205. Chương 205: Phiên Ngoại 4

Gần đây, năm nhất trường Y có một học sinh mới chuyển đến, tên một chữ, Hồng, tên thì kì quái, nhưng mặt lại đẹp trai, mỗi lần tan học xong, một đám nữ sinh liền xúm lại, khiến mấy đồng chí xung quanh tức đến chun mũi.

Nhưng tức giận thì có tác dụng gì? Người ta lớn lên đẹp trai, thân cao đạt chuẩn, lại có khí chất, khi mỉm

cười lộ ra nét dịu dàng, ngẫu nhiên lại có một số lời nói, hành động rất manh, khiến mấy nữ sinh xung quanh bị manh tới hô to gọi nhỏ.

Đương nhiên, tuy rằng học sinh mới này không làm gì quá phận, nhưng nhân khí quá mạnh cũng khiến một số người đỏ mắt ghen ghét, vì thế trong lớp có những người nhìn hắn không thuận mắt, mà những người đó trên cơ bản đều là nam sinh, bọn họ thành lập đoàn thể nhỏ, theo bản năng mà lừa dối toàn thể nam sinh cô lập học sinh mới được nhiều nữ sinh yêu thích này.

Đương nhiên, bản thân Hồng cũng không biết mình bị các bạn cô lập, dù sao, cả ngày đều có nữ sinh vây quanh hắn, cảm giác được vây quanh cũng khiến hắn vui vẻ, không tim không phổi ăn sạch đồ các bạn nữ đưa tới cửa, hưởng thụ cảm giác được các bạn nữ ríu rít như chim én vây quanh hắn… A, tuy có chút ồn ào.

Nhưng cảm giác rất tốt nha! Các bạn nữ đều đáng yêu như vậy, cánh tay nhỏ chân nhỏ còn có bàn tay nhỏ mềm mại, Hồng tìm được cơ hội sờ tay nhỏ các nàng, cảm thấy thực hạnh phúc.

Trường học lúc trước của Hồng chính là một trường nam sinh toàn mọt sách, nếu không phải hán tử vạm vỡ thì chính là nương pháo ẻo lả, học trường này lúc nào cũng phải che kín cúc hoa nắm chặt xà phòng, một thời gian dài không cảm thấy niềm vui khiến Hồng cảm thấy bản thân đều đã khô cạn.

Chuyển trường là chuyện tốt đẹp cỡ nào! Hồng vừa hạnh phúc được nữ sinh vây quanh, vừa cao giọng hò hét trong lòng.

Nhưng, Hồng thì vui vẻ, nhưng mấy nam sinh khác trong lớp lại không nhịn được.

"*** Tên kia quá mức kiêu ngạo!" Sau khi tan học, mấy nam sinh kia liền tụ lại trong một góc phòng học, một đám cùng thảo luận, "Nữ sinh lớp chúng ta vốn dĩ đã ít, chỉ có năm sáu người, gần đây tên này ngậm sạch thịt mỡ đi rồi!"

"Đẹp cái lông gì, không phải chỉ là cái mặt thôi sao?"

"Anh em, cậu quá coi thường xã hội hiện nay, hiện tại… chính là thế giới nhìn mặt!"

"Nói tới nhìn mặt, ban chúng ta không phải còn có một đại soái ca sao?"

Các nam sinh thảo luận, không khỏi chuyển mắt nhìn chỗ ngồi cạnh cửa sổ cuối lớp kia, chỗ ngồi đó vẫn luôn để không, nơi đó vốn dĩ có một học sinh, hiện tại hắn đã một tháng chưa đi học.

"Tại sao La Phong còn chưa đến?" Các nam sinh chuyển đề tài tới học sinh luôn nghỉ học kia, hơn nữa bắt đầu bàn luận về chuyện hắn luôn nghỉ học.

Nam sinh Giáp nói, "Tôi nghe nói trong nhà hắn xảy ra chuyện, cha hắn hoặc ai đó bị bệnh nặng."

"Nói bậy, tôi nghe nói hắn đi tòng quân?" Nam sinh Ất phản bác.

Nam sinh Bính xen mồm vào, "Các cậu nghe tin tức rởm từ đâu đó, tôi rõ ràng nghe thấy thầy giáo nói, La Phong sắp đi du học."

"Dừng, các cậu càng nói càng đi xa." Nam sinh Đinh tổng kết, "Theo tình báo của tôi, hình như một tay súng của La Phong được Bá Nhạc phát hiện, để hắn chuyển sang trường quân đội."

*(*Bá Nhạc – bậc thầy tìm Thiên Lý mã)*

"A? Không học trường Y nữa? Tôi cảm thấy thành tích của hắn cũng không tồi, lúc thi đều chép bài hắn, mọi môn đều qua!" Nam sinh Giáp tỏ vẻ tiếp nuối, "Hắn phải đi, tôi chép đáp án của ai đây?"

"Cút, cậu chỉ có chút tiền đồ như vậy."

Một đám nam sinh thảo luận đến náo nhiệt, thế nhưng bọn họ vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, vừa tới buổi chiều, La Phong đã lâu không thấy liền xuất hiện ở lớp, hắn tới lớp khiến mọi người đều kinh ngạc, sau đó, đám nữ sinh đang vây quanh Hồng cũng bị hắn đoạt đi lực chú ý, tự nhiên đều vây tới bên La Phong.

Tuy rằng La Phong thường xuyên không tới lớp, nhưng thần kỳ chính là, nhân khí trong lớp lại cao cực độ, không có cách nào, người ta đẹp trai, lại là học bá, giỏi ăn nói, giỏi giao tiếp, một đám người trong lớp cùng phát hiện, ồ, tên này có chút khó xử nha, vì thế một đám liền tản ra.

Đối mặt sự nhiệt tình của bạn học, nụ cười trên mặt La Phong trước sau như một không thay đổi, khi có người hỏi tại sao hắn lâu như vậy không đi học, La Phong thoáng tỏ vẻ tiếc nuối, "Tôi có thể sẽ tòng quân, nhưng vẫn có thể giữ lại học tịch ở đây."

"Ai, sao lại vậy, thật vất vả mới vào được trường Y, là cha cậu bắt đi sao?"

La Phong châm chước trả lời, "Cha tôi thật ra ủng hộ tôi, nói tôi muốn đi đâu liền đi đó, chủ yếu là, có người đặc biệt hi vọng tôi đi."

Một đám người vây quanh La Phong nói chuyện, Hồng bên kia bị các bạn lơ đi liền cảm thấy khó chịu, tên này chui từ đâu ra thế, vừa chui ra liền có thể cướp đi toàn bộ sự chú ý của mọi người? Vì thế, hắn liền đi lên phía trước, đứng sát vào đám người mà nhìn vào trong, liền nhìn thấy La Phong kia đang ngồi trên chỗ ngồi của hắn, tựa hồ cũng chú ý tới ánh mắt của Hồng, hơi ngẩng đầu lên nhìn Hồng, tầm mắt hai người chạm nhau, tia lửa bắn ra bốn phía.

Hồng đột nhiên cảm thấy tên La Phong kia thoạt nhìn có chút quen mắt, thế nhưng hắn không nhớ được mình đã gặp đối phương ở đâu, hơn nữa không biết tại sao, hắn nhìn La Phong thế nào cũng không thấy vừa mắt, trong lòng không thể hiểu được mà xuất hiện cảm giác nôn nóng bất an, vì thế hắn rời tầm mắt

đi, trở về chỗ mình ngồi.

Hắn tự nhiên không nghĩ đến, cảm giác của La Phong cũng không khác hắn là mấy, cũng cầm lòng không được nhíu mày, nhìn chằm chằm bóng dáng Hồng. Bên cạnh có bạn học cũng chú ý tới tầm mắt La Phong, liền giải thích, "Đó là học sinh mới, lúc trước hình như học ở trường Y xx, sau đó chuyển tới trường chúng ta."

Kỳ thật, như vậy cũng không có vấn đề gì, hai người đại khái cũng không có va chạm gì, La Phong sắp rời khỏi trường, mà Hồng lại vừa chuyển tới, chuyện có khả năng xảy ra nhất chỉ là một lần gặp thoáng qua như vậy. Thế nhưng khi vừa nghe tin tức này, các bạn cùng khóa đều biết chuyện La Phong muốn đi tòng quân, quyết định sẽ tổ chức một cuộc chia tay trước khi hắn đi.

Người trẻ tuổi sao, chia tay cũng không cần phiền toái như vậy, chỉ cần liên hoan một bữa, sau đó đi karaoke quẩy suốt đêm, tiền trích từ quỹ lớp, mọi người đều tới tham gia. Tuy rằng Hồng vừa tới lớp, thế nhưng hắn cũng được coi như là một thành viên trong lớp, tự nhiên không có lý do để không tham gia.

Chỉ là hôm liên hoan Hồng tới muộn một chút, hai bàn lớn trong quán đều đã chen đầy, không biết cố tình hay vô ý, chỉ còn có một vị trí trống bên cạnh La Phong, Hồng không thoải mái mà bĩu môi trong lòng, nhưng vẫn nghênh ngang hướng về phía bên người La Phong ngồi xuống.

Tính cách hai người trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, không hợp ở gần nhau, Hồng cũng không định nói chuyện với La Phong bên cạnh, bởi vì lần đầu tiên thấy La Phong hắn đã cảm thấy có chút quai quái.

La Phong thoạt nhìn là một người hiền lành, luôn luôn mỉm cười với người khác, nhưng Hồng cảm thấy nụ cười kia như một tấm mặt nạ, che lấp cả bóng tối và ánh sáng trong nội tâm con người, ai biết được dưới mặt nạ cất giấu thứ gì?

Một đám người ăn ăn uống uống. Làm nhân vật chính trong buổi liên hoan này, La Phong luôn bị một đám người liên tiếp kính rượu, nhưng tửu lượng người này tốt ngoài dự đoán, đã uống vài ly xuống bụng, nhưng mặt cũng không đỏ lên chút nào. Hồng bên cạnh thật ra cũng bị nhân vật chính liên lụy, bị rót không ít rượu, lập tức uống tới nằm bò ra bàn.

Bởi vì một đám người quẩy tới vui vẻ, trên bàn tiệc rượu vào lời ra, mọi chuyện không vui trước đây đều hóa tan thành mây khói, mọi người tiếp tục bàn kế hoạch đêm nay đi quán karaoke nào quẩy suốt đêm; La Phong để ý thấy Hồng vẫn nằm rạp trên bàn tiệc không ai chú ý tới, bình thường Hồng có quan hệ tốt nhất với đám nữ sinh, nhưng giờ phút này các nữ sinh đều ốc không mang nổi mình ốc, tự nhiên sẽ không có ai chú ý tới hắn.

La Phong ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn đi qua kéo người tới, nhưng thú vị chính là, Hồng tên này uống say cư nhiên không ồn ào không nghịch ngợm, bị La Phong kéo liền ngoan ngoãn đứng dậy, giống đứa nhỏ ngây thơ mà bị La Phong kéo đi, La Phong thấy hắn ngoan, cũng tự nhiên nắm tay người ta, dẫn Hồng tới tham gia karaoke cùng mọi người.

Nhưng karaoke ngư long hỗn tạp, một đám học sinh đều nháo điên rồi, ban đầu còn ổn, nhưng một lúc lâu

sau, liền bắt đầu gân cổ rống, âm thanh kia không còn được gọi là ca hát, mà phải gọi là gào thét, ca từ đều là rống lên từng chữ một, các nam sinh hăng hái nhất, ôm vai nhau uống rượu, có vài nữ sinh lại không chống đỡ được, một đám các cô gái mềm nhũn dựa vào nhau, co thành từng nắm từng nắm nhỏ, đắp áo khoác bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

Các cô gái không hề phòng bị như vậy khiến một đám lang sói bắt đầu kích động quỷ khóc sói gào. Mà nhân vật chính của buổi chia tay này, La Phong phỏng chừng đã sớm bị mọi người quên tiệt. Hiện tại hắn đang ngồi trong một góc ghế lô, bên người vẫn là bé Hồng uống say như chết lại dị thường ngoan ngoãn.

Hồng uống quá say, ban đầu hắn rất ngoan ngoãn, nhưng rất nhanh liền không biết tại sao lại thế này, hắn luôn dựa dẫm vào người La Phong. Bản thân dáng người Hồng rất tốt, vóc người cao lớn, sức lực cư nhiên cũng không nhỏ, vừa hướng trên người La Phong cọ tới co lui, vừa ôm La Phong không buông tay, La Phong dùng sức đẩy đẩy hắn, cư nhiên cũng không đẩy ra được.

La Phong than một tiếng, cũng không cố đẩy hắn, kệ Hồng cọ cọ trong ngực mình; vì thế Hồng liền ôm hắn, chôn mặt vào cổ La Phong, rất lâu sau, hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, dùng ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm La Phong.

"Sao vậy?" La Phong thấy hắn nhìn mình, nhưng ánh mắt kia vẫn phủ một mảnh sương mù mênh mông, rõ ràng là bộ dáng không rõ thần chí.

Hồng không nói lời nào, nhào tới cắn môi La Phong.

La Phong bị sốc, lại quên không đẩy đối phương ra.

Quán karaoke vẫn ầm ĩ như trước, lực chú ý của mọi người đều đặt trên màn hình và hát hò ầm ĩ, mà những người không chú ý tới ca hát thì đều đã gà gật ngủ rồi, ánh đèn trên ghế lô lờ mờ, không có ai chú ý tới hành động dị thường của hai người này.

Hồng liếm láp trên môi La Phong nửa ngày, hắn tựa hồ thì thầm gì đó, nhưng La Phong không nghe rõ.

Sau đó, Hồng liền buông tha môi La Phong, tiếp tục ôm hắn, chôn mặt vào cổ La Phong, mà những hành động đó, La Phong cũng không đặc biệt phản kháng hay gì cả, hắn thả lỏng thân thể dựa vào nệm lưng sô pha, vẫn mặc kệ để Hồng bám hắn không buông tay.

Đây chỉ là một bản nhạc đệm nho nhỏ mà thôi, rất nhanh sẽ bị quên lãng.

Sau khi cuộc chia tay nho nhỏ này trôi qua, La Phong rời khỏi trường học, đi tòng quân, Hồng cũng tiếp tục trải qua ngày tháng an lành được các bạn nữ vây quanh, nhưng tương phản chính là, thành tích Y khoa của hắn tốt bất thường, dựa theo lời nói của các thầy cô, hắn là người trời sinh làm bác sĩ.

Hắn không nhớ, mình đã từng ở trong một ghế lô tối tăm trong quán karaoke, vì uống say mà quấy rối tình

dục một nam sinh khác.

Ồ, đương nhiên, có lẽ hắn nhớ rõ, chỉ là quá xấu hổ để nhớ lại thôi.

Chỉ là rất nhiều năm sau, hắn lại gặp lại La Phong lần nữa, đối phương một thân áo ngụy trang, xách theo một cây súng trường, ngẩng đầu đề ngực đứng trên trạm gác, khiến Hồng bỗng nhiên nghĩ tới một số chuyện, giống như trong trí nhớ rất xa, hắn tựa hồ cũng đã từng gặp một người đàn ông ánh mắt sắc bén như vậy, cầm một khẩu súng, hơn nữa họng súng nhắm ngay vào hắn.

Hồng lúc ấy nghĩ vậy, liền cầm lòng không được mà nện bước, hướng về phía người đàn ông trên trạm gác đi qua, hắn cảm thấy có lẽ cần thiết, có thể nói với hắn chuyện phát sinh ở buổi tụ hội trên ghế lô quán Karaoke năm đó.

Còn kết cục thế nào, Hồng nhếch miệng cười, cũng không nghĩ hiểu, chỉ là trong một khoảng khắc này, hắn cảm thấy tâm tình vui vẻ cực kỳ.

Ầy chương này edit lúc ở nhà bạn:))))) phân tâm quá tr haha

206. Chương 206: Phiên Ngoại 5

Hôm nay nhà Hình Viêm và La Giản đón một vị khách không mời mà đến.

Là một người đàn ông xa lạ, mang mũ lưỡi trai, mặc quần jean thân xuyên áo khoác xám.

Hắn đứng trước cửa nhà La Giản, khi La Giản ra mở cửa, người nọ lễ phép cười với La Giản, hơn nữa đưa một tấm danh thiếp tới.

La Giản cúi đầu nhìn tấm danh thiếp, trên tấm danh thiếp kia có từng mảng hoa văn Hoa Mạn Châu Sa, mặt trên viết hai chữ lớn "Trương Ưng", mà trên chức vị viết văn phòng "Luân hồi chi dạ".

"Anh là?" La Giản vẻ mặt khó hiểu, người đàn ông này đột nhiên xuất hiện khiến cậu không kịp trở tay, mà đồng thời, cậu cũng có chút nghi hoặc, bởi vì hoa văn mỹ lệ trên tấm danh thiếp này, còn cả văn phòng "luân hồi chi dạ", tên này hình như mình đã nhìn thấy ở đâu rồi.

"Tôi là Trương Ưng, xin lỗi, đột nhiên tới quấy rầy, thực ra, tôi muốn mời cậu và vị nhà cậu, Hình Viêm tiên sinh tham gia một yến hội, thứ bảy cuối tuần, không biết các cậu có thời gian không?" Trương Ưng vừa mở miệng liền nói thẳng đến vấn đề, nụ cười vẫn treo trên mặt hắn, người này thoạt nhìn có cảm giác rất quen thuộc, nhưng khi đối phương đè thấp vành mũ lưỡi trai của mình, chỉ lộ ra nụ cười nơi khóe miệng,

cảm giác quen thuộc kì dị kia càng mãnh liệt hơn.

La Giản cảm thấy nơi nào đó trong nội tâm mình đang rung động, như đang hô hào cậu làm gì đó, những cẩn thận ngẫm lại, cậu lại không hiểu mình phải làm gì, La Giản đành hơi hơi do dự một chút, Hình Viêm không ở nhà, không có ai cho cậu ý kiến, nhưng cuối cùng cậu vẫn đáp ứng lời mời của người đàn ông xa lạ này, "Có thời gian, không biết là yến hội dạng gì, địa điểm ở đâu?"

Trương Ưng cười càng thêm sáng lạn, hắn nhẹ giọng trả lời, "Khách sạn Hướng Dương phố Hoa Thiên, ghế lô 205, thời gian là 11 giờ trưa, cũng không phải yến hội chính thức gì, tôi chỉ mở tiệc chiêu đãi vài người, cho nên không cần quá nghiêm trang."

Trương Ưng nói, lại ngẩng đầu, lộ ra đôi mắt dưới vành mũ lưỡi trai, mắt nhìn chằm chằm La Giản, "Tôi đợi các cậu ở đó."

Người đàn ông này sau khi nói xong liền rời đi, chỉ để lại La Giản cầm danh thiếp hắn trong tay mà ngơ ngác nhìn bóng lưng đối phương, kỳ thật thời điểm Trương Ưng quay người rời đi, La Giản mạc danh muốn mở miệng giữ đối phương lại, nhưng thế nào cũng không mở miệng được, nghĩ tới cuối tuần có thể gặp lại người xa lạ kỳ dị này, La Giản lại thần kỳ mà cảm thấy yên tâm.

Mà La Giản không biết chính là, sau khi người đàn ông kia rời khỏi, hắn lại tới mấy địa phương bất đồng khác, ví dụ như nhà mới của Đoạn Ly và A Lam, cũng nghênh đón vị khách không mời mà đến này, cũng đưa ra lời mời đồng dạng, thế nhưng trong khi Đoạn Ly còn đang đờ ra, A Lam đã vui vẻ đồng ý rồi.

"Tại sao lại chấp nhận lời mời của một người xa lạ?" Đoạn Ly khó hiểu dò hỏi, thuận tay ôm ai đó vào lòng.

A Lam nhanh nhẹn cọ cọ trong ngực hắn, "Không biết, nhưng tôi đặc biệt muốn đồng ý… ừm, trực giác đi?"

A Lam luôn có một loại trực giác đáng sợ mà lại dị thường chuẩn xác, đặc biệt là đối với phương diện nguy hiểm, trước kia Đoạn Ly thiếu chút nữa bị tai nạn xe cộ, khi đó hắn và A Lam cùng nhau đi du lịch, có thể là thời điểm lái xe quá mệt mỏi, Đoạn Ly không quá tập trung, mà khi đó A Lam đang ngủ bên người hắn, đột nhiên tỉnh lại, sau đó liền nhanh chóng nắm lấy vô lăng đánh lái sang bên, tránh thoát nguy cơ va chạm với một chiếc xe vận tải cỡ lớn đối diện.

Những sự kiện tương tự còn có một vài lần nữa, loại trực giác đáng sợ lại thần kỳ này cũng thể hiện trên phương diện đối nhân xử thế, A Lam chỉ cần liếc mắt một cái liền biết đối phương đến tột cùng là dạng người thế nào, là tốt hay xấu? Là địch hay bạn? Quả thực khiến người ta kinh ngạc cảm thán, A Lam giống như có một đôi mắt thấu thị vậy.

Thế nhưng, tuy thiên phú Đoạn Ly kém hơn A Lam, nhưng Đoạn Ly cũng có thiên phú đáng sợ ở phương diện nào đó, ở thời kỳ trung học hắn đã biết dùng đao, sư phụ dạy hắn dùng đao không ngừng khen ngợi hắn là một thiên tài, đặt trong bối cảnh cổ đại thì quả thực là anh hùng trên chiến trường.

Ồ, đương nhiên, trong xã hội hiện đại này, có lợi hại thế nào cũng không đọ lại được mấy tay chơi súng.

Sau khi Trương Ưng rời khỏi nhà A Lam và Đoạn Ly, liền ngay lập tức tới một nơi khác, hai người còn lại không quá dễ liên hệ, đặc biệt là người đang ở trong quân đội, muốn đào hắn ra còn phải tốn một phen công phu, người còn lại thì dễ.

Nhưng thực ra, người còn lại cũng không quá dễ, Hồng, hiện tại đã trở thành bác sĩ Hồng bị điều tới khoa cấp cứu, hắn quả thực vội tới phát điên, có thể nói trong vòng 24 giờ không ngừng phẫu thuật hoặc xử lý khẩn cấp cho người bệnh, ngay cả trong giấc ngủ cũng đang làm phẫu thuật, đúng lúc hắn đang vội muốn sống muốn chết, hộ sĩ báo cho hắn, "Có người gọi là Trương Ưng tới tìm anh."

"Không gặp không gặp! Để hắn đợi tí đi, còn có người bệnh đang chờ tôi!"

"Nhưng hai tiếng trước hắn cũng đã đang chờ anh." Hộ sĩ còn nói thêm.

Bác sĩ Hồng ảo não cào tóc, thật sự không muốn để người đã đợi hai tiếng lại tiếp tục đợi, hắn nói với hộ sĩ, "Để bác sĩ phòng bên cạnh thay tôi một chút, tôi đi một lúc sau sẽ trở lại."

Hộ sĩ ngoan ngoãn gật đầu, sau đó bác sĩ Hồng liền lao ra nhanh như tên lửa, nếu tên khó hiểu kia mà nói một đám lời nói lãng phí thời gian, thế nào cũng phải chém hắn một đao.

Đương nhiên, kết cục cũng như nhau, khi Trương Ưng đưa ra lời mời, Hồng nhìn mặt đối phương, liền đáp ứng. Ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy quyết định của mình không thể hiểu nổi.

Sau đó, Trương Ưng lại chạy tới quân doanh tìm được La Phong, tình huống tương đồng, La Phong nhìn gương mặt tươi cười của Trương Ưng, cũng không thể hiểu nổi mà đáp ứng.

Vì thế, sau một vòng, một đám người liền thần kỳ gặp lại ở ghế lô khách sạn.

Đối với bọn họ, đây là một cuộc gặp mặt mới lạ, tuổi tác, chức nghiệp, yêu thích đều hoàn toàn bất đồng, thế nhưng khi bọn họ một lần nữa ngồi với nhau, bọn họ đều không cảm thấy lo âu hay mất tự nhiên.

La Giản thấy La Phong, có chút kinh ngạc cảm thán nói, "Anh họ!?"

La Phong cũng nhìn thấy La Giản, duỗi tay qua sờ đầu em họ, cũng cười nói, "Thật nhiều năm không gặp."

Nhưng hành động này bị Hình Viêm như hổ rình mồi để ý tới, túm La Giảm lại nhét vào lòng mình. Bàn tay La Phong xấu hổ dừng giữa không trung, hắn đành phải ha ha cười một tiếng, nhưng cũng không quá để ý, thực ra, hắn đã sớm biết tính hướng của đứa em họ này.

La Giản không an phận, bò ra khỏi ngực Hình Viêm, lại bắt đầu quan sát những gương mặt ở đây, hắn cảm thấy những người này thực quen mắt, nhưng hắn nghĩ mãi cũng không ra mình đã gặp đối phương ở đâu, sau đó lực chú ý của hắn bị A Lam hấp dẫn qua, có chút không xác định nói, "A Lam?"

Phong Vũ Lam nghe thấy có người gọi mình, quay đầu lại nhìn La Giản, cũng không chắc chắn trả lời lại, "Phải, La Giản?"

Thời điểm học tiểu học bọn họ có một thời gian học cùng nhau, thế nhưng sau khi La Giản bị bệnh nặng không thể tiếp tục tới trường, từ đó liền rời khỏi cuộc sống của Phong Vũ Lam, thế nhưng thần kỳ chính là, cho dù lâu như vậy không gặp mặt, lại vẫn như trước, có thể gọi tên nhau, La Giản cảm thấy dường như bọn họ chưa từng tách nhau ra vậy, lần cuối gặp mặt dường như vẫn là chuyện ngày hôm qua.

A Lam tựa hồ cũng cảm thấy như vậy, hai người tức khắc vui mừng xúm lại, ríu rít vui vẻ, vứt hết đám người bên cạnh ra sau đầu. Hình Viêm bị ngó lơ vẻ mặt hung tàn, trừng mắt nhìn Đoạn Ly, Đoạn Ly đồng dạng bị ngó lơ cũng hung tàn trừng mắt nhìn qua.

So với tình huống đám người La Giản, tình huống giữa Hồng và La Phong không quá ổn, thực ra, La Phong không quá lạnh nhạt với Hồng, góc cạnh hắn đã bị mài giũa trong quân đội, dáng ngồi luôn chính trực ngay thẳng, tính cách cũng thập phần cứng cỏi, nhưng gần đây, Hồng không biết chui từ góc nào ra, vẫn luôn kiên trì bền bỉ dây dưa hắn.

Thật là người phiền toái nha, một yến hội thôi cũng có thể gặp phải.

La Phong nhìn Hồng không quá thuận mắt, Hồng dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm La Phong, lấy lòng nói, "Chúng ta thực sự có duyện phận nha."

La Phong không phản ứng hắn, Hồng liền thập phần quen thuộc mà cầm tay La Phong. La Phong cũng không phản kháng, để kệ hắn sờ, thế nhưng, tại sao không phản kháng, lý do kỳ thật La Phong cũng chưa nghĩ ra.

Hồng thích tay nhỏ, trên thực tế, mộng tưởng trước kia của hắn là cưới một cô gái dáng người nhỏ xinh, có tay nhỏ xinh đẹp.

Tay La Phong hoàn toàn khác mộng tưởng của hắn, nó mạnh mẽ, trên tay đều là vết chai, thời gian dài sử dụng súng, cầm đao, một chút cũng không xinh đẹp.

Vì thế, rốt cuộc là điểm nào đã hấp dẫn hắn?

Hồng cảm thấy mình không chỉ thích đôi tay này.

Nhìn thấy một đám người đều tự nhiên mà tiến vào trạng thái, Trương Ưng ngồi ở vị trí chủ vị cũng nhìn nhau với bạn tốt bên cạnh một cái, đứng lên bắt đầu cao giọng nói, "Thật vui vì một lần nữa được gặp lại

mọi người, không biết mọi người còn nhớ tôi không?"

Tuy rằng đã cách một thời gian, nhưng mọi người vẫn nhớ rõ người này tên là Trương Ưng.

Trương Ưng cười khẽ, hắn chỉ vào một người đàn ông tương đối gầy ốm ngồi bên cạnh, "Đây là đồng bạn hợp tác với tôi, tên của hắn là Nhiếp Tùng, chúng ta cùng nhau thành lập văn phòng "luân hồi chi dạ"."

Nhiếp Tùng tựa hồ thực thẹn thùng, chỉ thoáng cúi đầu chào, cũng không nói lời nào.

Trương Ưng liền tiếp tục, "Tôi còn có những đồng nghiệp khác nữa, nhưng bởi vì một số nguyên nhân, bọn họ không ở đây, đành phải giới thiệu cho các cậu sau vậy. Thế nhưng, lý do hôm nay tôi mời mọi người tới đây kỳ thật cũng rất đơn giản, hạng mục văn phòng "luân hồi chi dạ" của chúng tôi, chủ yếu là khai phá một game online phi thường đặt biệt."

Mọi người nghe Trương Ưng nói, không tự giác mà hai mặt nhìn nhau, lại thấy Trương Ưng tiếp lời, "Nhưng trò chơi này có một số điểm đặc thù, ừm... phải nói là rất đặc thù, trên thị trường hiện này, mọi game online mọi người thấy đều cần sử dụng chuột và bàn phím mới có thể khống chế, mà thứ tôi làm... có thể khiến các cậu sử dụng đại não khống chế."

"Game online thực tế ảo?" không biết ai mở miệng nói một câu như vậy.

"Đúng vậy." Trương Ưng tán đồng, tiếp tục mỉm cười, "Chính là game online thực tế ảo, yên tâm, chúng tôi đã thí nghiệm tính an toàn của nó, nhưng chúng tôi vẫn cảm thấy trò chơi còn tồn tại một số thiếu sót, những thiếu sót này không thể chỉ dựa vào văn phòng chúng tôi là có thể bù đắp được, cho nên tôi cần sự trợ giúp, ví dụ như... sự trợ giúp của các cậu."

Thời điểm Trương Ưng nói những lời này, thần thái phi thường tự tin, giống như hắn chưa từng nghĩ tới những người này sẽ từ chối vậy.

Mà trên thực tế, một đám người La Giản cũng không cự tuyệt, bọn họ kỳ thật đều phi thường vui vẻ, niềm vui này tới từ sâu trong nội tâm, chỉ cần những người này ngồi vào cùng một bàn, vui sướng liền dào dạt khó kiềm chế.

Vì thế cứ như vậy, những người này nghe thấy có cơ hội có thể thử nghiệm trò chơi cùng nhau, bọn họ liền càng khó từ chối.

Mà thời điểm ngồi ở đây, bọn họ cũng chưa nghĩ tới, sau này, bọn họ sẽ khai sáng thời đại mới của game online thực tế ảo.

Mà trong thế giới giả thuyết chân thật này, bọn họ đều phảng phất tìm lại được tình cảm mãnh liệt mình đã từng đánh rơi.

End

[13.6.2019 – 30.6.2019]

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tron-thoat-mat-that-vo-han